

Giới thiệu Thiên Tài Tiểu Độc Phi

Nàng trong truyện Thiên Tài Tiểu Độc Phi của tác giả Giảo Mạt là thế gia y học hèn mọn phế tài xấu nữ, bị người khinh蔑.

Hắn lại là Vương gia tôn quý nhất Thiên Ninh Quốc, vạn chúng ủng hộ, quyền khuynh thiên hạ!

Ngày đại hôn, kiệu hoa lâm môn, cửa Tần Vương phủ đóng chặt, ném ra một câu "Ngày mai lại đến".

Nàng lẻ loi một mình, đạp lên tự tôn từng bước một bước vào đại môn Vương phủ.....

Không nghĩ tới truyện: Phế tài xấu nữ thật ra lại là tuyệt sắc ngôn tình sủng thiên tài độc y!

Đêm tân hôn cứu thích khách, nàng trị thương xong lại cam đoan: "Đại ca, người chạy nhanh đi thôi, ta sẽ không tố giác người."

Ai ngờ thích khách lại nói: "Đêm động phòng hoa chúc, người muốn bốn vương xuyên không đi nơi nào?"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Kinh Hải, Người Phải Gả

Thế kỷ 21, bệnh viện cao cấp tư nhân của thành phố Đông Hải, văn phòng viện trưởng bệnh viện.

"Bang" một tiếng, một phần thật dày báo cáo các ca bệnh bị hung hăng vứt ở trên bàn, viện trưởng Lâm sắc mặt xanh mét, giận không thể át xuống.

"Hàn Vân Tịch (韩芸汐), Lý tiên sinh chính là một trong những lãnh đạo cao nhất của tập đoàn Vân Đằng, anh ta nắm trong tay 40% cổ phần của bệnh viện chúng ta, cô nhất định phải ưu tiên giải độc cho anh ta!"

Đối mặt với viện trưởng đang giận dữ ngập trời, Hàn Vân Tịch cầm đôi tay để ở trong túi áo blouse trắng, hoàn toàn bình tĩnh.

"Lâm viện trưởng, thực xin lỗi, nhưng Lý tiên sinh bị đau đớn do trúng phải nọc rắn với độc tính phát tác chậm. Trừ phi xảy ra tình huống khẩn cấp, tôi sẽ không thể cho phép chen ngang ở nơi này."

Cô lớn lên thanh thuần xinh đẹp, một đôi mắt to với hai má lúm đồng tiền nhỏ. Mặc dù tuổi còn trẻ nhưng thiên phú châm thuật lại nổi tiếng kinh người trong y giới, là cao thủ giải độc hiếm thấy. Mặc kệ là đối phó với độc tố của động vật, độc tố của thực vật, độc tố hóa học hay là độc trong cơ thể con người, đều là thể mạnh của cô.

"Cô! Cô phải rõ ràng! Đây là tập đoàn Vân Đằng!" Viện trưởng phẫn nộ vỗ bàn nâng chân.

"Viện trưởng, tôi lặp lại một lần nữa. Tình trạng của Lý tiên sinh không nguy cấp. Mặc kệ anh ta là ai, ở trước mặt bác sĩ, mỗi người....." Hàn Vân Tịch nói còn nói chưa xong, viện trưởng liền lạnh giọng ngắt lời.

"Đủ rồi, đừng nói với tôi về bình đẳng trước mặt bác sĩ. Chỉ có sự khác nhau giữa nam và nữ. Hàn Vân Tịch, tôi nói cho cô, lập tức an bài giải độc, nếu không, từ hôm nay trở đi, rút ra khỏi giới y học!"

Cảnh cáo cô?

Vốn tưởng rằng Hàn Vân Tịch sẽ sợ hãi, nhưng, cô lại như cũ thông dong bình tĩnh, thái độ nghiêm túc, "Lâm viện trưởng, ở trước mặt tôi, cũng không có phân biệt nam nữ, chỉ có hai loại người, là tôi muốn cứu cùng tôi không nghĩ sẽ cứu, Lý tiên sinh tôi không cứu, vì vậy xin hãy mời bác sĩ khác!"

Cô nói xong, lễ phép cười, xoay người liền đi. Thân hình gầy mảnh thông dong mà ưu nhã, trong sự điềm tĩnh tốt đẹp đều có một loại ngạo cốt không thể bỏ qua.

Nhưng ngay lúc Hàn Vân Tịch đang mở cửa, Lâm viện trưởng lại giận tím mặt.

"Hàn Vân Tịch, cô dám đối với tôi nói chuyện như thế, cô đứng lại đó cho tôi!"

Nói xong, tùy tay đem tập tài liệu các ca bệnh nặng nề kẹp ở trên bàn hướng phía sau đầu cô ném tới, Hàn Vân Tịch ngăn ra, chỉ cảm thấy một dòng nóng ầm từ sau đầu chậm rãi chảy xuống.

Cô có chút kinh ngạc quay đầu lại, nhưng, còn chưa kịp nhìn Lâm viện trưởng liếc mắt một cái, cả người liền ngã xuống.....

Ba ngàn năm trước, Thiên Ninh quốc.

Hàn Vân Tịch từ trong kiệu hoa mơ mơ màng màng tỉnh lại, nghe được quanh mình một mảnh vui mừng, thanh âm khua chiêng gõ trống thổi kèn hết đợt này đến đợt khác, mà trước mắt một mảnh tối đen.

Đang xảy ra chuyện gì?

Hàn Vân Tịch đem vật gắn ở trên đầu kéo xuống, nhìn chăm chăm vào nó rồi hít vào một hơi khí lạnh, này..... Này không phải là hi khăn sao?

Theo bản năng ngửa đầu lại cúi đầu, phát hiện chính mình một thân mũ phượng khăn quàng vai, giống như một tân nương từ đang chuẩn bị gả chồng.... thật lố bịch!

Kiệu hoa lúc lắc, làm Hàn Vân Tịch đau cả đầu, mà lúc này, một đoạn ký ức xa lạ dừng mãnh tràn vào óc.

Không thể nghi ngờ, cô xuyên qua, hơn nữa một khi xuyên qua liền phải gả chồng!

Nguyên chủ là đích nữ của y học thế gia Hàn gia, Thiên Ninh Quốc. Nàng cũng gọi là Hàn Vân Tịch. Bởi vì mẹ đẻ y thuật lợi hại nên từng cứu sống hoàng hậu, cũng chính là thái hậu hiện tại, ngay từ khi nàng còn trong bụng mẹ liền được chỉ định đính hôn với Thất hoàng tử ngay lúc đó, cũng chính là Tần Vương Long Phi Dạ (秦王龙非夜) hiện tại, lúc ấy còn lưu truyền một đoạn giai thoại, địa vị của Hàn gia cũng bởi vậy tăng cao.

Nhưng ai cũng không biết Hàn Vân Tịch vừa sinh ra liền khắc chết mẹ ruột, còn lớn lên thành một phế tài xấu nữ không hiểu y thuật. Hôn sự bởi vậy mà bị một lần lại một lần trì hoãn, trở thành điều cấm kỵ của Tần Vương. Thế nhưng, trước đó vài ngày Tần Vương chọc giận hoàng đế, hoàng đế một giây ra lệnh, trước cuối tháng phải chọn ngày thành hôn.

Hôm nay, đúng là đại hôn của nàng.

Tần Vương Long Phi Dạ thiếu niên phong vương, là hoàng tử duy nhất cận kề với ngôi vị hoàng đế, tuổi còn trẻ mới quá 20, luận về bối phận hiện giờ lại là hoàng thúc duy nhất của hoàng đế, có thể nói là người quyền cao chức trọng đệ nhất Thiên Ninh Quốc.

Tần Vương phủ ở thành nam, Hàn gia ở thành bắc, kiệu hoa đi từ bắc hướng đến nam phải xuyên thành mà qua. Tần Vương thành hôn, mặc dù bản thân không lộ diện nhưng vẫn dẫn tới muôn người đều đổ xô ra đường, toàn thành oanh động.

Ngay lúc Hàn Vân Tịch đang tiêu hoá những ký ức này, hi nhạc đột nhiên im bật, chỉ nghe hi bà hô to, "Không tốt không tốt, việc lớn không tốt!"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Nhục Nhã, Ngày Mai Lại Đến

Ngày đại hi, thân là hi bà cư nhiên ở bên đường hô lớn không tốt? Rõ ràng là cố ý nha.

Hàn Vân Tịch đang muốn vén rèm nhìn một cái xem chuyện gì xảy ra, nhưng nghĩ lại, thân là tân nương từ không màng đến lễ nghĩa lộ diện bên đường như thế, chẳng phải là bị cổ nhân một người một gục nước bọt đến chết đuối hay sao?

Chỉ có thể từ bỏ, bất động thanh sắc lắng nghe, nghe động tĩnh bên ngoài, rõ ràng người vây xem không ít.

"Ai nha, sai rồi, chúng ta đi lầm đường! Lúc ở giao lộ phía trên nên rẽ phải mới đúng, nhưng chúng ta lại rẽ trái!" Giọng hi bà kia, liền kékêu trời khóc đất.

"Ta tưởng là đã xảy ra chuyện gì nghiêm trọng khiến người om xòm như vậy. Con đường này cũng có thể đến Tần Vương phủ."

"Đúng vậy đúng vậy, Vương bà bà người già rồi nên hồ đồ phải không, ngày đại hi sao lại nói lời đen đủi như thế? Không phải vừa rồi chính người nói rẽ trái hay sao?"

... ..

Kiệu phu người một lời ta một ngữ lại nói tiếp, Vương hi bà lại liên tục dậm chân, "Ta chính là già nên hồ đồ nha! Tin xấu! Từ nơi này đi, ít nhất còn phải mất một canh giờ, tân nương tử sẽ bị lỡ giờ lành!"

Lời này vừa ra, nháy mắt toàn trường lặng ngắt như tờ.

Giờ lành, đừng nói ở thời cổ đại, ở thời hiện đại đều rất được nhiều người chú ý.

Sau một lúc lâu, một kiểu phu mới sợ hãi hỏi câu, "Kia..... Kia chúng ta có nên quay lại rồi rẽ phải không?"

"Người nói gì vậy?" Hi bà hung hăng dậm chân, trên mặt tức giận làm tầng son phấn thật dày đều nứt ra rồi, "Tân nương tử không thể quay đầu lại, càng không thể quay về lối cũ, người đây là nguyên rủa tân nương tử bị huỷ (ly hôn) trở về sao?"

Lời này, làm kiểu phu á khẩu không trả lời được.

Hàn Văn Tịch ở bên trong kiểu liên tục tròn trắng mắt, cái bà mới này rõ ràng là cố ý muốn làm cho nàng đến trễ, Tân Vương phủ không có đội đón dâu tới, tân lang quan cũng không tới, liền phải cái hi bà lại đây.

Này còn chưa có vào cửa đâu, liền cho nàng một cái ra oai phủ đầu, bỏ lỡ giờ lành, ngày sau Tân Vương phủ nếu có cái sự tình không may mắn gì, còn đều không đổ hết tội trên đầu nàng sao?

Hàn Văn Tịch hận không thể hạ kiểu nói không gả, bên đường bỏ rơi tân lang quan, nhưng nàng rất rõ ràng tình cảnh của chính mình, nhà mẹ đẻ có sai lang, nhà chồng là hổ báo, cái thân phận phế tài xấu nữ kế thừa Hàn gia này, nàng không thể làm bậy được.

Chỉ có đi một bước tính một bước, tốt xấu vẫn là do thái hậu tứ hôn, hoàng đế giao trách nhiệm, nàng lại muốn nhìn một cái Tân Vương phủ dám chống đối nàng trông như thế nào?

Bà mới cùng kiểu phu thương lượng hồi lâu, cuối cùng chỉ có thể tiếp tục đi phía trước lên đường, bốn tên kiểu phu không muốn sống mà chạy, đem Hàn Văn Tịch điên đảo quá sức.

Nhưng là, cuối cùng vẫn bỏ lỡ giờ lành, ước chừng đến muộn nửa canh giờ(1h).

Đại môn Tân Vương phủ khí phái cao một trượng đóng chặt, ngay cả cửa hông cũng tất cả đều đóng lại, ngoài cửa vây đầy bá tánh kinh thành, đã sớm chỉ chỉ trỏ trỏ nghị luận bàn tán.

"Nghe nói Hàn Văn Tịch rất xấu, trách không được Tân Vương không muốn lộ diện."

"Ha ha, cả thiên hạ đệ nhất mỹ nhân đều ước được gả vào Tân Vương phủ, Hàn Văn Tịch là cái thá gì? Ta đoán nếu nàng tính đi vào, cũng là thủ phòng không giương trống suốt đời."

"Còn nữa, nhân gia mặt mũi thật lớn, đã muộn nửa canh giờ mới đến. Ai u, chờ đến chân của ta đã bắt đầu đau!"

... ..

Nếu là Hàn Văn Tịch trước đây sau khi nghe xong những lời này, chẳng phải khóc đến chết? Đáng tiếc, hiện tại Hàn Văn Tịch đã không phải là người trước kia sợ hãi rụt rè, là kẻ tự ti đáng thương không có chí tiến thủ.

Nàng không màng đến đau đớn, một bên vuốt ve nhọt trên má, một bên xuyên qua khe hở của bức màn nhìn ra. Chỉ thấy trước đại môn của Tân Vương phủ trống rỗng, không có trang trí bất luận một cái gì gọi là đại hôn. Nếu không phải kiểu hoa dè dặt trước cửa phủ, ai cũng không thể biết rằng nhà này hôm nay đón dâu.

Không khí lạnh lẽo ảm đạm chính là muốn nói cho Hàn Văn Tịch, nàng là không được hoan nghênh, người đưa tới cửa gia đều không cần.

Vương hi bà đang gõ cửa, không dám dùng sức chỉ nhẹ nhàng gõ gõ, sau một lúc lâu, đại môn không có động tĩnh gì, cửa hông lại mở ra, một lão nô thủ vệ đứng ở bên trong cánh cửa, không có ý tứ sẽ đi ra.

Vương hi bà vội vàng chạy tới, ra vẻ rất chuyên nghiệp, hoan thiên hi địa vui mừng cười đến, "Tân nương tử đến rồi! Tân nương tử đến rồi!"

(*)Hoan thiên hi địa = Trời đất vui vẻ.

Ai ngờ, lão nô tài kia liếc kiểu hoa vài lần, khinh thường nói, "Thái phi có lệnh, lỡ giờ lành, ngày mai lại đến!"

Dứt lời, "Bang" một tiếng liền đem cửa đóng lại.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Không Đi, Tỷ Đây Không Dễ Chọc

Quanh mình đầu tiên là một mảnh yên tĩnh, ngay sau đó liền vang lên từng đợt cười to.

Này phỏng chừng đây sẽ là lần đầu tiên trong lịch sử Thiên Ninh Quốc một bút lưu lại, tân nương tử được người nói rằng ngày mai lại đến, tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả (*) a!

(*) "Tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả" (前无古人后无来者): ý nói người trước, kẻ sau không ai bằng.

Quần chúng quanh mình đều cười trừ. Thậm chí ngay cả trong đội ngũ đưa dâu không ít người cũng nhịn không được cười ra tiếng. Đúng là lần đầu tiên xảy ra loại sự tình như thế này.

Trong kiệu hoa, Hàn Vân Tịch khí định thần nhàn rôt cuộc chậm rãi nheo hai tròng mắt lại, Tân Vương phủ, khinh người quá đáng!

Vương hi bà mặt tui ngu quay trở về, thất vọng thở dài, "Ai nha, quá đen đui, ta làm hi bà nhiều năm như vậy, liền chưa từng thấy qua như vậy! Trở về trở về, chạy nhanh trở về!"

Nhưng mà, ngay lúc kiệu phu một lần nữa nâng lên cổ kiệu, Hàn Vân Tịch lên tiếng, "Từ từ!"

Ách.....

Lời ai nói?

Mọi người dừng lại, nhìn khắp xung quanh, tìm không thấy người nói chuyện.

"Vương bà bà, làm phiền người đi hỏi hỏi, ngày mai tới lúc nào?" Hàn Vân Tịch lại lần nữa mở miệng, giọng điệu bình tĩnh lại lộ ra một cổ không dung làm trái uy nghiêm, thanh âm không lớn, lại làm mọi người quanh mình nghe được rõ ràng rành mạch.

Trong lúc nhất thời mọi người đều không thể tưởng tượng mà nhìn về phía kiệu hoa, này thật là Hàn Vân Tịch đang nói chuyện sao? Dưới loại tình huống này, nàng không phải nên trộm khóc sao? Cư nhiên còn dám nói chuyện, lại còn lớn tiếng được như vậy?

"Vương bà bà, người còn thất thần làm gì? Chẳng lẽ muốn bỏ tiểu thư truy cứu trách nhiệm người đi sai lộ trình sao?" Hàn Vân Tịch chợt lạnh giọng.

Vương bà bà bất ngờ, khiếp sợ! Đi sai lộ trình là thái phi giao phó, Tân Vương phủ tự nhiên sẽ không truy cứu nàng, nhưng là, nếu Hàn gia thật sự truy cứu đến, nàng cũng đến là ăn không hết gói đem đi nha, đến lúc ấy, thái phi cũng sẽ không bảo vệ nổi nàng đâu.

Hàn Vân Tịch như thế nào lại đột nhiên biến thành lợi hại như thế?

Vương bà bà cũng không rảnh lo nhiều như vậy, vội vàng liền đáp, "Vâng vâng! Đại tiểu thư chờ một lát."

"Thịch thịch thịch!" Lúc này tiếng gõ cửa không còn ôn nhu nữa.

Vẫn là lão nô kia mở cửa hông ra, "Làm gì vậy, nghe không hiểu là nói các người ngày mai lại đến sao?"

"Tân nương tử hỏi rõ ngày mai mấy giờ! Làm phiền thông báo cho thái phi một chút." Vương bà bà ôn tồn mà nói.

Lão nô kinh ngạc, tân nương tử này có điểm thú vị, "Chờ một lát."

Trong đình sau hoa viên Vương phủ, Nghi thái phi (宜太妃) đang cùng mấy cáo mệnh phu nhân chơi mặt chược, hoàn toàn không để tâm đến chuyện cưới cô con dâu này.

Sau khi hoàng đế tự mình chấp chính, tiên hoàng lưu lại vài vị thái phi chết chết, thủ lăng thủ lăng. Chỉ có Nghi thái phi mẫu bằng tử quý (mẹ vinh hiển nhờ con), không ai dám động, ngay cả thái hậu đều đối với nàng lễ nhượng ba phần. Ba năm trước đây lo ngại sống trong hoàng cung buồn chán, liền dọn đến vương phủ sống cùng nhi tử.

Thị nữ khom lưng lại đây, cúi đầu ở bên tai nàng bẩm báo, "Chủ tử, tân nương tử hỏi rõ ngày mai tới lúc nào?"

Nghi thái phi tay đang hạ bài liền cứng đờ, quay đầu nhìn lại, "Người nói ai hỏi?"

"Tân..... Tân nương tử." Thị nữ vẫn hạ giọng trả lời.

"Lá gan không nhỏ nha!" Nghi thái phi buồn bực, chỉ là bài trên tay vội vàng đánh cũng không yên tâm, thuận miệng nói câu, "Giờ tỵ (9-11h), vẫn như mọi khi."

Hỏi rõ ràng thời gian thì thế nào, ngày mai tới, còn phải làm nàng đến trễ.

"Giờ ty." Vương hi bà đem lời nói đưa tới trước kiệu hoa.

Ai ngờ Hàn Văn Tịch lạnh lùng nói ra ba chữ, "Chờ tại chỗ."

Quanh mình không ít người đều ý thức được vị Hàn tiểu thư này không thích hợp, Vương hi bà lại còn không đầu không não, kêu to lên, "Cái gì?"

"Tân nương tử không thể như vậy a. Chúng ta không thể ngáng trước cửa đại môn nhân gia, phải không? Bọn họ sẽ chê cười chúng ta! Không, thật không tốt, không có lý nha! Nào có ai đến cổng lớn nhà người ta chờ gả?"

"Là người nói không thể quay về lối cũ, như thế nào, người muốn nguyên rủa ta bị huỷ về nhà mẹ đẻ sao?" Hàn Văn Tịch lạnh giọng chất vấn.

Này không phải là lời Vương hi bà vừa nói sao? Vương hi bà nghẹn lời.

"Chờ không được có thể đi, trở về Hàn gia lấy không được tiền công đừng tới tìm ta." Hàn Văn Tịch hạo tâm nhắc nhở.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, càng thêm cảm thấy tân nương tử thật lợi hại, ai cũng không dám đi, chỉ có thể ngồi xuống tại chỗ, cùng tân nương tử cùng nhau chờ.

Vương hi bà thấy thế, một bàn tay vỗ không vang, cũng chỉ có thể ở bên mép kiệu ngồi xuống. Nàng nhìn không được muốn nhắc lên tấm rèm đang buông xuống nhìn một cái bộ dáng của tân nương tử. Chân tướng trong truyền thuyết cực xấu vô cùng, nhất gan tự ti như vậy sao? Không phải là thay đổi người chứ?

Chân chờ một lát, Vương hi bà trong sợ hãi mà vươn tay ra.....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Để Nàng Ta Tiếp Tục Chờ

Vương hi bà mới vừa nhắc lên một góc rèm, Hàn Văn Tịch liền một chân dẫm ngay tay nàng, âm u hỏi, "Giờ lành chưa tới, người muốn mời ta hạ kiệu sao?"

"Không không! Ta..... Ta không cần thận không cần thận!" Vương hi bà liền giải thích, chịu đựng đau không dám la.

Hàn Văn Tịch lúc này mới buông nàng ra, ưu nhã lùi chân về, lười biếng tựa người ở trong kiệu.

Hàn gia xưa nay thường ngược đãi nàng, nhưng bọn họ không bạc đãi nàng trong ngày xuất giá. Cổ kiệu thực rộng rãi thoải mái, vừa lúc có thể để nàng ngủ một giấc.

Nàng mới sẽ không ngu ngốc như vậy thật sự sẽ trở về ngày mai lại đến. Nếu thật phải quay trở về, ngày mai không chừng còn có thể gây ra cái sự tình gì để chậm trễ giờ lành đây.

Tân Vương phủ ngại với hoàng mệnh không dám không cưới, lại có thể tạo ra rất nhiều trò để kéo dài thời gian, cuối cùng có hại vẫn là chính nàng.

Tuy rằng Hàn Văn Tịch cũng không muốn gả, nhưng nàng biết, cái đại môn Tân Vương phủ này nàng cần phải tiến vào, nếu không, rồi tới cuối cùng, trong cung trách tội xuống dưới, nàng đương nhiên sẽ bị đẩy ra làm kẻ chết thay.

Tân Vương đón dâu lập chính phi đã là sự tình oanh động toàn thành. Tin tức nàng ở cổng lớn Tân Vương phủ như thế, nhất định sẽ truyền tới trong cung. Chỉ cần một khi trong cung chú ý đến, ngày mai đến giờ lành Tân Vương phủ nếu lại không vui cũng phải đến cho nàng khai đại môn! (vào cửa lớn)

Nghĩ đến như vậy, Hàn Văn Tịch xoay trở tìm vị trí thoải mái, thanh thần ổn định ngủ.

--- -----

Lúc này, Nghi thái phi từng sống trong nhung lụa đã không còn thanh thần như xưa, tự mình vội vàng đi tới cửa hồng Tân Vương phủ, xuyên qua kẻ nứt của khe cửa nhìn ra, thấy bên ngoài một mảnh hồng vui mừng. Khuôn mặt luôn được bảo dưỡng kia liền hơi tái.

"Mẫu phi, Hàn Văn Tịch nữ nhân này thật kì quái nha, bên ngoài nói nàng nhất gan, sao hôm nay liền lớn mặt như thế? Vừa mới rồi trong cung phái người tới hỏi chuyện này là như thế nào." Mộ Dung Uyển Như (慕容宛如) nói với giọng lo lắng.

Nàng là nghĩa nữ được Nghi thái phi thu dưỡng, dịu dàng hiền tuệ, nhún nhục chịu đựng, từ nhỏ hầu hạ Nghi thái phi, so với nữ nhi ruột còn thân hơn. Một câu "Mẫu phi" đủ thấy địa vị của nàng ở Tân Vương phủ.

"Cái sừ bát quái này, muốn cùng bốn cung đầu đến cửa nhà sao?" Nghi thái phi híp mắt âm hiểm, ngón tay hướng cổ nhẹ nhàng lướt một cái, ý bảo Mộ Dung Uyển Như đem người giải quyết.

Mặt Mộ Dung Uyển Như lộ ra vẻ khủng hoảng, "Mẫu phi! Người chết ở cửa nhà chúng ta, liên không may mắn, vạn nhất Hoàng Thượng trách tội đến trên đầu ca ca?"

Quanh cửa Tần Vương phủ cũng là có không ít thủ vệ. Người chết ở cổng lớn xác thật không thể nào giải thích nổi, huống chi, chuyện này toàn bộ để đồ đều đang chú ý tới.

Nghi thái phi không ngu ngốc, bình tĩnh nghĩ lại liên minh bạch đạo lý này, "Tốt a, cho nên nàng liền ăn vạ không đi! Chắc chắn chắc, làm sao cái sừ bát quái này lại có tâm cơ tỉ mỉ chu đáo như thế?"

"Mẫu phi, hiện tại phải làm sao bây giờ, ngày mai giờ lành vừa đến, chúng ta là mở cửa hay không mở cửa?" Mộ Dung Uyển Như bắt đắ dĩ hỏi.

"Hừ, muốn tiến vào cái đại môn này như thế đúng không, để cho nàng tiến vào, bốn cung muốn nhìn xem nàng có thể ở lại bao lâu!"

Nghi thái phi không phải là dễ chọc. Trong Tần Vương phủ thủ vệ nghiêm ngặt dù là phát sinh bất kỳ sự tình gì, đều là không thể truyền ra ngoài.

Về mặt Mộ Dung Uyển Như bắt đắ dĩ gạt đầu, đáy mắt lại hiện lên một tia đắc ý.

Nàng đã sớm trông ngóng Hàn Vân Tịch vào cửa, Nghi thái phi cố ý đem nàng hứa gả cho Tần Vương, đáng tiếc nàng xuất thân hèn mọn trước sau đều không thể trở thành chính phi nhưng trở thành trắc phi thì không vấn đề gì. Chỉ sợ vị trí chính phi của Tần Vương bị người có quyền thế đoạt mất.

Hàn Vân Tịch là một nữ nhân phá tướng (xấu xí) như thế, bất quá là công cụ Hoàng Thượng dùng để nhục nhã Tần Vương, sẽ chỉ làm Tần Vương cùng mẫu phi chán ghét phi nhỏ, vĩnh viễn đều không có cơ hội xoay người. Nếu chính phi do thái hậu thân điểm cho Tần Vương đã chết, vị trí kia liền để trống. Đây chính là ý nghĩ cuối cùng của Mộ Dung.

Mộ Dung Uyển Như tâm tình không tồi, kéo tay Nghi thái phi, thật cẩn thận giúp người quay về.

"Aiz, nếu thái hậu có thể đem người ban cho Phi Dạ, tâm nguyện đời này của ta cũng coi như đã xong từ lâu." Nghi thái phi nhẹ nhàng vỗ tay Mộ Dung Uyển Như, một phần tiếc hận.

"Mẫu phi, Mộ Dung chỉ nghĩ cả đời sẽ hầu hạ ngài thôi." Mộ Dung Uyển Như vội vàng tỏ thái độ.

"Người đương nhiên vẫn có thể hầu hạ bốn cung cả đời nếu là con dâu ta. Khi người không có việc gì để làm, hãy tới thăm thư phòng của Tần Vương nhiều hơn, hiểu không?" Nghi thái phi cười nói.

Mộ Dung Uyển Như đỏ bừng mặt, cúi đầu, người thấy hãy còn yêu, Nghi thái phi thấy thế càng thích.

"Mẫu hậu, Tần Vương tối nay nên trở về đúng không, nếu không ngày mai ai đá kiệu môn đây?" Mộ Dung Uyển Như lại hỏi.

"Tốt nhất là nếu không có ai đá kiệu, nàng ta liền tiếp tục chờ đợi bên trong kiệu." Nghi thái phi giọng điệu tùy ý như là đang nói đến thời tiết.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Nhắc Nhở Quen Thuộc

Trời đã tối, nhưng Hàn Vân Tịch vẫn còn đang ngủ say. Trời mới biết thân thể này có bao nhiêu mệt mỏi nha.

Nhưng mà, chỗ sâu trong ý thức, nàng lại nghe tới một thanh âm quen thuộc, "Đô đô đô, đô đô đô."

Hàn Vân Tịch cơ hồ là phản ứng theo bản năng, lập tức trợn mắt. Thanh âm này không phải là tín hiệu cảnh báo từ hệ thống giải độc là thành quả nghiên cứu mới nhất của bệnh viện Vân Đằng sao?

Bệnh viện Vân Đằng vì lưu lại nàng, đã đầu tư một lượng lớn về tài chính để nghiên cứu và phát triển một hệ thống phát hiện độc. Cái này giống như một cái túi không gian thông minh, nàng có thể tồn trữ các loại dược liệu giải độc và các thiết bị cho các bệnh nhân của nàng.

Bộ hệ thống này được cấy ghép ngay trong đại não thần kinh trung ương của nàng, hoàn toàn được điều khiển từ ý thức của nàng. Hàn Vân Tịch không

nghĩ tới linh hồn nàng xuyên qua lại đây, cư nhiên đem cái bảo bối này cũng cấp mang lại đây. Hàn Vân Tịch kích động. Cuối cùng là ông trời đã không quên nàng!

Thanh âm "Đồ" 「嘟」 tựa như âm thanh cảnh báo "Độc" 「毒」. Đây là lời nhắc nhở xung quanh Hàn Vân Tịch có độc.

Lúc trước Hàn Vân Tịch từng hoài nghi mụn nhọt trên mặt mình là do độc tố lắng đọng lại mà thành. Hiện giờ túi giải độc nhắc nhở như thế, liền nhất định là đúng rồi.

Nàng nhắm mắt lại, cố gắng thử dùng ý thức để mở hệ thống giải độc. Không nghĩ rằng vẫn là thuận tiện dễ dàng sử dụng như vậy. Lấy mấy cái kim châm cùng băng gạc dùng trong y học ra, nhân tiện xem xét các thiết bị bên trong. Trong đó các loại kim châm, các loại dược liệu vẫn thực là đầy đủ.

Hàn Vân Tịch nhìn thoáng qua ra bên ngoài, thấy mọi người đều đang lơ mơ ngủ, xác định tạm thời sẽ không có người tới quấy rầy nàng, liền bắt đầu xử lý u nhọt trên chính mặt mình.

Vốn định lấy một ít máu của u ác tính để vào hệ thống giải độc làm xét nghiệm, không nghĩ tới loại độc này bị nàng gửi một cái liền xác định được là độc gì.

Loại độc này được gọi là quả cầu nho (葡萄球: hay còn gọi là tụ cầu khuẩn: staphylococcus), là loại độc thường thấy ở thời cổ đại dùng để hủy dung. Thậm chí độc sư có năng lực một chút đều có thể hóa giải, không nghĩ tới đường đường là thế gia y học Hàn gia, cư nhiên để nữ nhi chịu đựng sự tra tấn này, cũng không ai giúp nàng giải độc.

Độc này, nhất định là có người có ý hạ!

Hàn gia đúng không, hận này nàng sẽ thay nguyên chủ nhớ kỹ.

Bác sỹ không thể tự trị bệnh cho chính mình là có đạo lý của nó. Tuy rằng giải độc này rất đơn giản, nhưng độc ở trên mặt Hàn Vân Tịch lại có chút phiền toái. Nàng chỉ có thể sờ soạng trong túi tiến hành, lấy máu độc ra, rửa sạch độc tố, phối dược rịt thuốc. Cuối cùng dán lên băng gạc, lẫn lộn ước chừng một giờ mới thu phục toàn bộ.

Đem đồ vật thu thập tốt, Hàn Vân Tịch một lần nữa đắp lên hi khăn, hướng bên ngoài hô lên, "Vương hi bà, ta đói bụng, mang một bát mì tới đây."

Vương hi bà canh giữ một ngày, không thấy Tần Vương phủ đuổi người, trong lòng biết rõ ràng có quan hệ lợi hại trong đó, cũng không dám lại đắc tội với Hàn Vân Tịch, lập tức liền đi mua.

Một chén mì lớn nóng hừng hực thơm ngào ngạt được đưa đến trên xe, che dấu dược vị lúc này, Hàn Vân Tịch để Vương hi bà lui ra, lúc này mới bóc khăn voan ra, ăn uống thỏa thích.

Lúc này, phu quân được chọn của Hàn Vân Tịch, Tần Vương Long Phi Dạ, khoanh tay sau lưng đứng trên lầu cao của một toà nhà gần đó. Hắn dựa vào lan can mà đứng, xa xa nhìn một màn này.

Nhìn không tới chính mặt hắn, chỉ thấy dáng người kia cao dài anh dũng, sừng sững như núi, một bộ trang phục hắc y, thần bí, uy nghiêm, đều tản ra khí phách cuồng vọng. Hắn liền giống như chúa tể bóng đêm, cao cao tại thượng, bề ngễ nhìn chúng sinh.

"Vương, điều tra rõ ràng, nữ nhân bên trong kiệu xác thật là Hàn Vân Tịch, Vương hi bà là người của thái phi." Hắc y người hầu cung kính bẩm báo.

"Tình huống trong cung như thế nào?" Thanh âm của nhần lạnh băng, trầm thấp.

"Truyền khắp, không ít người lên còn đánh đổ, đánh cuộc nàng ngày mai có thể hay không vào cửa." Thị vệ thân cận Sở Tây Phong đứng theo sự thật trả lời.

Long Phi Dạ lúc này mới xoay người lại đây, tướng mạo anh tuấn lãnh ngạnh tựa như ông trời điêu khắc nên. Tuấn đến người hay tiên đều ghen tị, ngọn đèn dầu chiếu vào trên mặt lạnh như băng sương của hắn, lại như thế nào cũng chiếu không đến cặp mắt ngăm đen thâm thúy kia, đó là một loại hàn đàm, một cái mê cung sâu không thấy đáy.

"Bốn vương cũng tò mò nàng có đi vào hay không." Long Phi Dạ lạnh lùng nói, đập không mà đi, hướng rời khỏi Tần Vương phủ mà đi.

Sở Tây Phong lại sừng sốt, trời a, hắn không nghe lầm đi, Tần Vương cư nhiên cũng sẽ tò mò, hơn nữa đối tượng vẫn là cái nữ nhân?

Ngày mai mặt trời muốn mọc phía Tây sao?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Giờ Lành Tới Rồi

Sáng sớm hôm sau, trước cửa Tần Vương phủ liền kín người hết chỗ. Hàn Vân Tịch nhất định không biết, mặc kệ là trong cung hay là ngoài cung, ít nhất có 30 cái đại nhà cái, công khai đánh cuộc nàng hôm nay có thể hay không tiến vào đại môn Tần Vương phủ. Tầm 1,000 người đã tham gia cá cược.

Hỉ nhạc còn chưa bắt đầu, nhưng quanh mình tiếng người ồn ào đã đủ náo nhiệt.

Hàn Vân Tịch thậm chí không hề lo lắng sẽ bị ngủ quên, trực tiếp bị đánh thức. Nàng trộm nhìn thoáng qua sắc trời, thấy vẫn còn một khoảng thời gian nữa, vừa lúc đủ để nàng tỉnh táo hoàn toàn, xử lý một chút được trên mặt.

U ác tính nhỏ nhỏ gặp phải cái kim bài giải độc sư là nàng đây, thời gian cả đêm đủ để hủy thi diệt tích (tiêu hủy chứng cứ).

Hàn Vân Tịch xé xuống băng gạc, rửa sạch thảo dược, lòng bàn tay nhẹ nhàng mon tròn, nguyên bản nơi kia vốn là một mảnh u ác tính sớm đã bóng loáng bình thường, tinh tế ôn nhuận.

Đáng tiếc là không có gương, nếu không Hàn Vân Tịch có thể nhìn một lần bộ dáng hiện tại của chính mình. Bất quá nàng nghĩ, mặc dù không đẹp, không có u ác tính ít nhất cũng không hề là xấu nữ đi?

Nàng từ hệ thống giải độc lấy một ít kim châm tàng nhập trong tay áo, lại lấy một ít phấn độc dự phòng để phòng thân, sửa sang lại các các thứ bữa bãi bên ngoài tạm thời để vào hệ thống giải độc. Thu thập sạch sẽ xong hết thấy, cho dù có người ngửi được hương vị thảo dược, cũng không phát hiện được cái gì khác thường.

Đắp hi khăn lên, ngồi ngay ngắn trong kiệu, Hàn Vân Tịch nhắm mắt dưỡng thần, liền chờ giờ lành đến.

Thời gian từng chút trôi đi, người vây xem càng ngày càng nhiều, mặc dù là ngày thứ hai của hôn kỳ, vẫn như cũ dẫn tới muôn người ở để đô đều đổ xô ra đường, ngay cả người của Hàn gia cũng cải trang giả dạng, trà trộn ở trong đám người muốn tốt cùng nhìn một cái.

Rốt cuộc, giờ lành tới rồi!

"Cách...."

Theo âm thanh đại môn Tần Vương phủ mở ra, ồn ào trước cổng lớn lập tức an tĩnh lại, ai cũng không dám lên tiếng.

Tần Vương phủ cũng không có chơi xấu, thoải mái hào phóng đem chính đại môn mở ra, nhưng lại không thấy tân lang quan ra tới, ngay cả một người đón dâu cũng không có, cũng chỉ có lão nô thủ vệ Lưu đi ra, đứng ở cạnh cửa.

Đây là..... Đây là ý tứ gì?

Tân lang quan tốt xấu gì cũng phải đến, tới đá một đá trên kiệu môn, tân nương tử mới có thể hạ kiệu không phải sao?

Tình hình này, làm nguyên bản trước cổng lớn đang yên tĩnh lại lâm vào một mảnh tĩnh mịch. Mọi người không hện mà cùng nhau nhìn chăm chăm xem kiệu hoa. Mặc kệ là người đánh cuộc tân nương tử có thể vào cửa, hay là người đánh cuộc tân nương tử không thể vào cửa, tất cả đều rất khẩn trương, không biết kế tiếp sẽ phát sinh cái gì.

Mấy người Hàn gia trà trộn trong đó đều nhìn không được ở trong lòng âm thầm mắng Hàn Vân Tịch, tuy rằng gã đến Tần Vương phủ là trò cao, nhưng cũng không nên mang theo bản thân tự tìm nhục nhã như thế nha!

Đáy mắt Vương hi bà cất giấu cười lạnh, trường hợp không nói lời nào chính là đang lâm vào xấu hổ, chờ giờ lành qua đi.

Nhưng ai biết, đột nhiên "bang" một tiếng, cổ kiệu môn từ bên trong bị đá văng tới, Hàn Vân Tịch mũ phượng khăn quàng vai, trên đầu hồng hi, tự nhiên hào phóng đi xuống cổ kiệu.

Dáng người nàng không cao, thời gian dài thiếu chất dinh dưỡng khiến thân mình mảnh khảnh, hi phục cũng không vừa người. Nhưng nàng uốn thẳng eo lưng, ngẩng cao đầu, vừa đứng như thế, đều có một phen khí khái, khiến người vừa thấy liền không rời được mắt.

"Giờ lành tới rồi, hi nhạc như thế nào không diễn tấu lên?" Nàng lớn tiếng hỏi.

Lời này vừa ra, mọi người mới bình thường trở lại, liền nhận ra vừa mới xảy ra cái gì.

Trời a, tân nương tử cư nhiên chính mình đá môn hạ kiệu, làm sao có thể như vậy, này không hợp quy củ a!

"Người nữ nhân này thật là không biết xấu hổ! Người cư nhiên chính mình xuống dưới! Gã không được liền phá cửa đi tới, phạm tội a!" Trong đám người, đột nhiên có người chửi ầm lên.

Âm thanh phụ họa quanh mình nổi lên bốn phía, phạm tội, không biết xấu hổ, thậm chí ngay cả từ kỳ nữ đều đem ra mắng tới.

Hàn Văn Tịch cũng là người nha, vẫn là một nữ nhân, nàng cũng cảm thấy chính mình thực không biết xấu hổ, nhưng trừ bỏ làm như vậy nàng còn có thể như thế nào, để bị nhốt ở bên trong kiệu chờ cái giờ lành tiếp theo sao? Nàng chờ được sao?

Hoàng Thượng bắt quá là cùng Tần Vương giận dữ, mới giao trách nhiệm bắt hán cưới vợ, sự tình nếu thật nháo lớn, Hoàng Thượng còn có thể đem Tần Vương xử lý như thế nào? Cuối cùng, các loại sai chỉ biết dừng ở trên người nàng, nàng chết, hôn ước tự nhiên liền không có.

Trong lòng xẹt qua một trận chua xót, Hàn Văn Tịch vẫn là nên tỉnh lại, sống sót mới là vương đạo.

Trong tiếng chửi rủa, Hàn Văn Tịch lớn tiếng chất vấn, "Này vốn nên là Tần Vương làm, nhưng Tần Vương bận quá không tới được, ta chỉ có thể thay hán đá kiệu. Ý tứ của các người là Tần Vương làm ta trở thành người đàn bà phạm tội?"

Lời này vừa ra, toàn trường lập tức nổ tung nổi.

"Hàn Văn Tịch, ngươi lật ngược phải trái, ngấm máu phun người! Tần Vương mới không muốn cưới người đâu!"

"Đúng vậy, người thật đang nghĩ rằng Tần Vương nguyện ý cưới người nha! Người từ nhỏ đến lớn cũng chưa từng nhìn qua gương sao? Không biết chính mình trưởng thành thành cái dạng quái quỷ gì?"

Hàn Văn Tịch dừng bước, xoay người mặt hướng nơi phát ra thanh âm, thân thể gầy yếu, thanh âm lại tự tin mười phần, "Thái hậu chỉ hôn, Hoàng Thượng giao trách nhiệm hôn nhân thành hôn, các người nói Tần Vương không muốn cưới ta, chẳng phải là nói Tần Vương vi phạm hoàng mệnh, bằng mặt mà không bằng lòng? Người nào nói, đều đứng ra cho ta!"

Tiếng nói vừa dứt, toàn trường nháy mắt yên tĩnh. Mấy người kia vừa mới nói nói, nghẹn họng nhìn trân trối, rốt cuộc nói không ra lời. Những người xung quanh cũng không ai dám lại nghị luận. Phi báng Tần Vương, ai dám làm nha?

Mọi người câm miệng, một mảnh an tĩnh, Hàn Văn Tịch hít sâu một hơi khuyến khích chính mình, nàng kiêu ngạo mà gân cổ lên lớn tiếng nói, "Hi nhạc, vang lên!"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Là Ai Khuynh Quốc Khuynh Thành

Hai hàng đội ngũ nhạc sư ai cũng không dám trì hoãn, vội vàng chấn chỉnh đội hình, bắt đầu thổi nhạc. Chiêng trống tiêu(sáo) thêm kèn xô-na, hoan thiên hi địa(vui sướng khôn cùng) thổi bay tới, nói có bao nhiêu vui mừng liền có bao bấy nhiêu.

Hàn Văn Tịch nâng lên tay, Vương hi bà vội vàng liền tiến lên đỡ. Tần nương tử xuống kiệu. Trước mắt bao người nếu nàng(hi bà) không đỡ nàng(HVT) đi vào, liền tất cả đều là nàng(hi bà) sai nha!

Vì thế, trước mấy trăm người tròn mắt há hốc mồm, Hàn Văn Tịch nắn thẳng eo lưng, từng bước một bước lên bậc thang cửa cao cao của Tần Vương phủ, từng bước một bước đi đầy ưu nhã, tựa như đầy trời phong hoa đều bị nàng một người chiếm hết, tôn quý không thể chạm đến.

Cái này làm cho không ít người đều đã quên, nàng vốn là một xấu nữ.

Ai ngờ, ngay lúc Hàn Văn Tịch bước lên bậc thang cuối cùng một bậc, thời điểm vừa mới đứng vững, đột nhiên một đạo ám tiêu từ bên cạnh bay tới, lướt trên hi khăn của nàng, đánh rớt trên mặt đất.

"A..... Có thích khách! Có thích khách!" Vương hi bà thét lớn đến chói tai, buông tay liền chạy, không cẩn thận từ trên thềm đá cao cao lăn xuống.

Vài tên hộ vệ hai bên sườn của Vương phủ lập tức bay ra, xem xét mọi nơi lại không phát hiện ra thích khách. Hồi lâu, trừ bỏ ám tiêu ở ngoài kia, đều không còn có bất luận cái động tĩnh gì.

Mọi người đều hoảng hốt còn chưa ổn định. Hàn Văn Tịch cũng bị dọa tới rồi, tim đập thình thịch trong lồng ngực. Nàng chỉ biết giải độc nhưng không biết võ công a, vừa mới rồi ám tiêu liền bắn tới lướt qua trên đầu nàng, thật là khủng khiếp!

Trưởng hộ vệ đi đến, nhặt hi khăn lên, kiểm tra ám tiêu xong liền giao cho người bên cạnh xử lý.

"Hàn tiểu thư, đây." Trưởng hộ vệ tự mình đem hi khăn đưa lại chỗ nàng.

Hàn Văn Tịch vỗ vỗ ngực, lấy lại bình tĩnh, lúc này mới xoay người đi tiếp, "Cảm ơn."

Ai ngờ, nàng vừa quay lại thì trưởng thị vệ đột nhiên trừng lớn mắt, "A" một tiếng kêu to, sợ hãi đến vội vàng bước lui ra sau.

U ác tính đều đã tiêu trừ, nàng thực vẫn còn xấu sao?

Trưởng hộ vệ phản ứng hoảng sợ như thế làm Hàn Văn Tịch ưu thương.

Bất quá, xấu liền xấu đi, dù sao từ trước đến nay nàng đều dựa vào tay ăn cơm không dựa vào mặt. Đưa lưng về phía mọi người, chuẩn bị tốt tâm lý, Hàn Văn Tịch thoải mái hào phóng xoay người qua, nắm trong tay hi khăn đưa ra, "Vương bà bà, không có việc gì, người đi lên đi."

Ai ngờ một khi quay người lại, mọi người phía sau tất cả đều hít vào một hơi khí lạnh, Vương hi bà thét một tiếng chói tai so với vừa rồi còn muốn lớn hơn, "Người..... Người..... Người như thế nào, a....."

Hàn Văn Tịch cũng không biết chính mình một khi quay người lại là nghiêng nước nghiêng thành khuynh thiên hạ như thế nào, phong hoa muôn vàn, chỉ nghe trong đám người đột nhiên có người hô to, "Quá đẹp! Người thật là Hàn Văn Tịch sao?"

Đẹp? Nàng còn chưa bình tĩnh trở lại, phía dưới là một mảnh oanh động.

"Không phải nói Hàn Văn Tịch là xấu nữ sao? Chuyện gì đã xảy ra vậy?"

"Đồn đãi hại người a, Hàn Văn Tịch người so với Thiên Ninh đệ nhất mỹ nhân còn đẹp hơn!"

"Tần Vương điện hạ biết không? Lời đồn không thể tin nha!"

... ..

Trong lúc nhất thời, các loại thanh âm hết đợt này đến đợt khác vang lên. Ngay cả người Hàn gia đều không thể tưởng tượng, hoài nghi Hàn Văn Tịch là bị đánh tráo, nhưng nếu che đi nửa bên dung mạo không nhìn đến, người này chính là cam đoan không phải giả mạo là Hàn Văn Tịch.

Chỉ có thể nói dung mạo Hàn Văn Tịch là nghiêng nước nghiêng thành, bị ẩn dấu phía sau u ác tính đã lâu, hôm nay đột nhiên xuất hiện liền kinh quốc kinh thành.

Cửa một mảnh oanh động, thanh âm ồn ào thậm chí truyền tới đại đường Vương phủ. Nghi thái phi cùng Mộ Dung Uyển Như vừa nghe tỳ nữ báo tới, tất cả đều choáng váng cả mắt, như đứng trên đồng lửa, như ngồi dưới đồng than. Hai người ở đại đường cùng nhau ngồi xuống, hận không thể tự mình ra cửa để xem tốt cùng chuyện gì đã xảy ra.

Lúc này, Vương hi bà đã một lần nữa giúp Hàn Văn Tịch đắp lên hi khăn, đỡ nàng bước qua ngạch cửa cao cao.

Tần nương tử cứ như vậy vào cửa, mọi người đến nay còn kinh ngạc cảm thán với mỹ mạo của nàng, thậm chí đều đã quên còn có đánh cuộc.

Trong đám người, một người tướng mạo giáo hoạt, nữ tử quần áo ngăn nắp dùng sức túm lấy nam tử bên cạnh, giận dữ xoay người.

"Đại ca, mặt Hàn Văn Tịch nhất định có vấn đề! Ta lúc trước trộm nhìn qua nàng, vô cùng xấu xí, nhìn đều muốn nôn ra!"

Nữ tử này không phải ai khác, chính là tam tiểu thư Mục Lưu Nguyệt của phủ tướng quân Thiên Ninh Quốc, vị bên cạnh kia lại chính là thiếu tướng quân Mục Thanh Vô tiếng tăm vang dội nhất Thiên Ninh quốc.

Hắn là một nam tử tuấn mỹ, đường cong trên bộ mặt hiện lên vẻ cương nghị, ngũ quan hình dáng thâm thúy, mặc dù bỏ đi một thân áo giáp, như cũ uy vũ soái khí, mắt to có thần sáng ngời quang minh cùng lỗi lạc.

Vừa mới kia phóng ra ám tiêu đúng là Mục Lưu Nguyệt, nàng chính là một trong những kẻ ái mộ Tần Vương của Thiên Ninh quốc, cũng giống như những kẻ ái mộ khác đặc biệt chán ghét Hàn Văn Tịch, vốn định trước mặt mọi người nhục nhã Hàn Văn Tịch một phen, ai biết thế nhưng biến thành giúp nàng?

Mục Thanh Vô bị làm phiền, hắn bóp vai Mục Lưu Nguyệt, không chút khách khí lạnh giọng, "Nơi này là chỗ để người giương oai? Lập tức rút trở về cho ta!"

Hắn vốn không quan tâm đến trận hài kịch này, lại bị tần nương tử gan dạ sáng suốt hấp dẫn. Nghi chân nhìn trong chốc lát, không nghĩ tới có người tràn đầy nhu nhược nhưng vẫn mang xương cứng trong đế đô, cư nhiên lại là một nữ nhân?

Mục Lưu Nguyệt sớm đã quen thói thô lỗ của đại ca, cầm lấy tay hắn làm nũng, "Ca ca! Nữ nhân kia nhất định là có vấn đề."

"Có vấn đề cũng cùng người không quan hệ, trở về!" Mục Thanh Vô mệnh lệnh nói.

"Cùng người không có tiếng nói chung!" Mục Lưu Nguyệt bĩu môi, lười lại cùng hắn nhiều lời, trong lòng cân nhắc đi tìm nhóm hảo tỷ muội của nàng đến giúp, nghĩ cách điều tra điều tra, không chừng cái Hàn Văn Tịch này thật đúng là hàng giả.

Chương 8: Đưa Vào Động Phòng

Tân nương tử vào cửa, tân lang quan lại không ở quý phủ thì bái đường như thế nào? Vương hi bà đã được Nghi thái phi hạ mệnh lệnh, trực tiếp đưa vào động phòng.

"Nàng thực sự xinh đẹp như vậy sao?" Nghi thái phi mặt đầy hồ nghi hỏi.

"Thái phi nương nương, nô tỳ tận mắt nhìn thấy, thiên chân vạn xác(vô cùng chính xác)! Cũng không biết những lời đồn đại bên ngoài đó là như thế nào mà truyền ra, lại đem một đại mỹ nhân như thế nói thành xấu nữ!"

"Không có khả năng!" Nghi thái phi ngồi thẳng thân mình, nghiêm túc nói, "Khi nàng còn nhỏ ta đã từng thấy qua, má phải có một cái sẹo rất lớn!"

"Thái phi nương nương, ngày mai tân nương tử tới thỉnh an ngài liền thấy được, nô tỳ nào dám lừa gạt ngài nha, y thuật Hàn gia lợi hại, không chừng đã trị hết." Vương hi bà chỉ có thể giải thích như vậy.

Nghi thái phi không kiên nhẫn mà phát tay, thưởng một ít tiền liền cho Vương hi bà lui ra.

"Mẫu phi, đây là tin tốt a! Thật tốt nếu nàng lớn lên xinh đẹp như thế, nếu không hôm nay để nàng tiến vào, mặt mũi của Tân Vương phủ chúng ta đã bị ném hết, tuy rằng là thái hậu áp đặt lên tay ca ca, không phải tốt hơn là làm chúng ta mất mặt sao?" Mộ Dung Uyển Như vui sướng liu lo.

Nghi thái phi nguyên bản còn bởi vì Hàn Văn Tịch tướng mạo xinh đẹp có điểm vui mừng, vừa nghe bốn chữ "Thái hậu áp đặt", lại không vui, lạnh lùng nói, "Thái hậu đem nữ nhi đại ân nhân của nàng áp đặt cho nhi tử ta, này không phải là nhục nhã thì là cái gì? Lớn lên xinh đẹp thì sao, có tác dụng gì?"

Mộ Dung Uyển Như bất đắc dĩ thở dài, "Aiz, nếu lúc trước nương của nàng ta không có cứu thái hậu, hiện tại....."

Mộ Dung Uyển Như chưa nói xong, nhưng kẻ ngu ngốc cũng đều biết nếu không có sự kiện lúc trước, ngay cả vận mệnh của hoàng đế hiện tại cũng sẽ không giống nhau.

Mẫu thân của Hàn Văn Tịch bởi vì cứu thái hậu một mệnh, đã thay đổi vận mệnh của cả một thế hệ người.

"Tốt tốt, bổn cung không thêm muốn vị trí kia, bổn cung đã thỏa mãn khi có Phi Dạ, người cũng đi xuống đi." Nghi thái phi xoa xoa mày, nhàn nhạt nói.

"Vâng, là Mộ Dung nhiều lời." Mộ Dung Uyển Như ngoan ngoãn lui ra, vừa ra khỏi cửa liền hướng phủ dung viện của Tân Vương đi tới, nhưng lúc tới cửa chung quy vẫn là dừng bước.

Nàng rất rõ ràng, đây là nơi tư mật của Long Phi Dạ, hẳn rất chán ghét người khác tùy ý tiến vào nơi này, ngay cả nàng là nghĩa muội đều không có ngoại lệ.

Nhưng hiện giờ Hàn Văn Tịch lại lấy thân phận là chính phi công khai đi vào.

Sau khi suy nghĩ một hồi, Mộ Dung Uyển Như không nhịn được nắm chặt nắm tay. Nàng hy vọng, chỉ cần Long Phi Dạ trở lại, Hàn Văn Tịch nhất định sẽ bị đuổi ra ngoài.

Hàn Văn Tịch làm sao biết được đặc thù của Phủ Dung Viện này, lúc này nàng đang an vị trên giường. Đợi nửa ngày, một người cũng chưa thấy tới, nàng liền lớn mật mà nhắc hi khăn lên, đứng dậy đuổi cái eo đại lười, đơn giản liền giặt mạnh mũ phượng trên đầu đều gỡ xuống, trong lúc nhất thời cả người như trút được gánh nặng, nhẹ nhàng hơn nhiều.

Chuyện thứ nhất muốn làm đương nhiên là soi gương, thật không biết chính mình trông như thế nào, có thể làm người bên ngoài kia khoa trương thành như vậy, cũng không biết cái gia hỏa ác độc kia phóng ám tiêu muốn hãm hại nàng, không ngờ lại làm nàng kinh diễm một phen.

Lúc này cái gia hỏa ác độc kia hẳn là rất buồn bực đi? Hàn Văn Tịch tâm tình không tồi, tùy tiện hướng trước gương ngồi xuống, này là ngay cả chính mình đều sợ gây người.

Khuôn mặt trong gương kia cùng nguyên bản chính mình có chút rất giống, chính là, làn da, khuôn mặt, ngũ quan đều so với chính mình lúc trước tốt hơn rất nhiều. Thần vận của nguyên chủ mỹ mạo hơn chính bản thân Hàn Văn Tịch nàng, chính xác là mê hoặc từ trong ra ngoài, tuyệt sắc!

Hàn Văn Tịch khẽ vuốt qua phía bên phải khuôn mặt, nguyên bản vết sẹo kia một chút dấu vết đều không có lưu lại, phẳng phất như chưa từng tồn tại.

Nàng nghĩ, khuôn mặt này tốt xấu gì cũng sẽ không làm Tân Vương thất vọng đi, gia hỏa kia đến nay còn chưa lộ mặt, trời mới biết hẳn trông như thế

nào đâu?

Đứng dậy đi một vòng, phát hiện gian nhà này lớn không bình thường. Phòng ngủ không phải là phòng chính trong này, không có cửa, chỉ được ngăn cách bởi một tầng rèm vừa dày vừa nặng. Bên kia bức rèm là một không gian rộng lớn hơn, phía bên phải là suối nước nóng trong nhà, bên trái là thư phòng.

Phía trước là một lối đi dài sâu thẳm, hai hàng cột trụ cao lớn nổi thẳng tới đại môn. Chính xác mà nói đây không phải là một gian phòng ngủ, mà là một tòa tẩm cung.

"Xa xỉ!" Hàn Vân Tịch đi bộ một vòng, trở về liền cảm thấy đau chân.

Không phải nhà giàu đều có rất nhiều người hầu sao? Nhà này to như vậy, cư nhiên ngay cả một nhân ảnh cũng chưa nhìn thấy, muốn tìm cái người để hỏi chuyện đều không có, thật kỳ quái.

Hàn Vân Tịch trở lại ngồi trên giường, tự hỏi không biết tối nay tân lang quan có trở về không?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Nam Nhân Thần Bí

Hàn Vân Tịch chờ từ sớm đến tối, đừng nói là tân lang quan, ngay cả một nhân ảnh cũng không nhìn thấy.

Đêm khuya tĩnh lặng, nàng dựa vào bên gối bất tri bất giác liền ngủ, lại đột nhiên, một tiếng động truyền đến, tựa hồ là âm thanh đâm vào cửa sổ.

Phòng ngủ đèn dầu quá nhỏ, chiếu không tới bên ngoài, Hàn Vân Tịch đợi hồi lâu lại không nghe được động tĩnh gì, đáy lòng xẹt qua một mặt bất an, nàng thật cẩn thận đi ra phòng ngủ.

"Là ai?"

Bên ngoài tối tăm yên tĩnh, không người trả lời.

"Có người nào vào đây phải không? Người là ai?" Hàn Vân Tịch lại hỏi, cầm đèn dầu chiếu lại đây.

Ngay lúc này, trong đầu truyền đến thanh âm "đô đô đô", nhắc nhở nàng có độc, chuyện gì đang xảy ra vậy?

Chẳng lẽ có người tiến vào muốn đầu độc hãm hại nàng?

Hàn Vân Tịch run run một cái, lập tức xoay người quay về phòng ngủ, ai ngờ ngay lúc này, một bàn tay bắt được mắt cá chân của nàng.

"A....."

Tiếng thét chói tai chưa kịp kêu, cả người đã bị túm lại, đèn dầu rơi xuống đất, nàng cũng đã ngã lăn. Nhưng không rảnh lo nhiều như vậy, muốn đá văng cái tay kia, không ngờ lại đá đến trước ngực một người nam nhân, trong lúc nhất thời mùi máu tươi nổi lên bốn phía.

"Muốn sống thì đừng động dậy." Thanh âm nam tử lạnh băng làm nhiệt độ không khí xung quanh đột nhiên rơi xuống vài độ.

Hàn Vân Tịch nháy mắt cứng đờ, bởi vì, mũi kiếm lạnh băng đang để ở trên người nàng.

Gia hỏa này giống như bị thương, hơn nữa trúng độc, hẳn là thích khách sao?

Xung quanh thực an tĩnh, nghe được hô hấp của nam tử có chút trầm trọng. Sau một lúc lâu không thấy hắn có động tĩnh gì, Hàn Vân Tịch sợ hãi hỏi, "Héy, người tới hành thích Tần Vương đúng không?"

Nam tử không trả lời.

"Tần Vương không có ở đây, ta đoán chừng một hai năm hắn cũng sẽ không tới, người thả ta ra, ta đương nhiên cái gì cũng không biết, được không?" Hàn Vân Tịch thử hỏi.

Đáng tiếc, nam tử vẫn là không nói chuyện, trong bóng tối, Hàn Vân Tịch nhìn thấy hắn ngồi dựa vào ven tường, hắc y nhân (cả người mặc đồ đen), không thấy rõ tướng mạo.

"Người bị thương, đừng ngồi như thế, người chạy nhanh đi thôi. Ta cam đoan không kêu người tới bắt người." Hàn Văn Tịch sợ hãi mà nói, thật cẩn thận bỏ dây, muốn đẩy trường kiếm của hắn ra.

Ai ngờ, vừa mới đụng tới kiếm, nam tử liền vùng kiếm để trên cổ nàng, không chút lưu tình nào chém xuống! Khi mạng sống nghìn cân treo sợi tóc, Hàn Văn Tịch đột nhiên lui ra sau, vội vàng nói, "Người trúng độc, miệng vết thương ở trên bụng cách tim bốn tấc, là Xà Độc (độc rắn), trong nửa canh giờ trước (khoảng 1h). Không phải bị rắn độc trực tiếp cắn, mà là có người tinh luyện từ nọc độc của rắn. Hô hấp của người trầm trọng, tim đập chậm lại, bởi vì loại này độc này được tạo ra là để thương tổn tới tim. Phát tác thường rất nhanh, người có thể chống cự nửa canh giờ phỏng chừng cũng đã là cực hạn."

Hàn Văn Tịch nói một hơi không ngừng, đem chính căn cứ phỏng đoán trong hệ thống giải độc của mình tất cả đều nói ra. Thậm chí ngay lúc này, kiếm của nam tử vẫn là để ở bên cổ nàng, máu trên cổ chậm rãi chảy xuống làm tim nàng không ngừng đập nhanh hơn.

Nhưng chính vì nam tử không có đâm kiếm sâu hơn làm Hàn Văn Tịch nhận ra, tất cả những lời nàng nói đều đúng.

Quanh mình một mảnh yên tĩnh, trong không khí lạnh lẽo tràn ngập khẩn trương, Hàn Văn Tịch nuốt nuốt nước bọt, lấy hết can đảm tiếp tục nói, "Ta có thể giúp người giải độc, giải không được người giết ta cũng không muộn."

Dứt lời, nàng không dám lên tiếng nữa, kinh hồn táng đảm mà chờ.

Sau một lúc lâu, nam tử lạnh lùng mở miệng, "Bao lâu?"

"Ta cần phải xem xét kỹ thương thế để kiểm tra cường độ của độc tính." Hàn Văn Tịch đứng sự thật trả lời.

Nam tử không lên tiếng, buông thanh trường kiếm xuống, Hàn Văn Tịch tâm treo ở giữa không trung cuối cùng là thu hồi xuống.

Xác định chính mình không cần phải lo lắng đến tính mạng, Hàn Văn Tịch một mặt liền hiển lộ ra phi thường chuyên nghiệp, nàng đứng dậy đi tới. Thấy hắc y nhân cũng muốn rời đi, lập tức ra lệnh, "Ngồi, không được nhúc nhích!"

Âm sắc thực đơn bạc, lại cảm giác có một cổ không dung nếu làm trái quyền uy, "Người vừa động liền sẽ xúc tiến tuần hoàn máu, nếu nọc độc tiến vào trái tim sẽ càng thêm nhiều phiền toái."

Trong tối tăm, đáy mắt hắc y nhân hiện lên một tia ánh sáng, thật đúng là ngoan ngoan mà bất động. Ai ngờ, câu tiếp theo của Hàn Văn Tịch lại là, "Đem quần áo cởi."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Đem Quần Áo Cởi

Đem quần áo cởi?

Trong mắt nam tử hiện lên một mặt ánh sao nguy hiểm, vẫn không nhúc nhích rõ ràng là không vui.

Trong bóng tối, Hàn Văn Tịch vẫn cảm nhận được nam tử đang nhìn chăm chăm nàng.

"Nhìn cái gì, người không cởi ta như thế nào xem miệng vết thương? Người là nam, ta là nữ, bắt lợi chính là ta không phải người." Hàn Văn Tịch nói, tự mình động thủ.

Lâm viện trưởng của bệnh viện Vân Đằng kia nói đúng. Ở trước mặt bác sĩ, thật đúng là không có phân biệt nam nữ. Ít nhất, Hàn Văn Tịch sớm đã thành thói quen.

Khi tay của Hàn Văn Tịch sắp tới gần, nam tử lại đập chúng ra, tựa hồ thực chán ghét nữ nhân đụng vào.

"Ta tự mình cởi." Thậm chí đến tận bây giờ, mỗi câu nói của hắn đều lạnh băng không hề có độ ấm.

Tuy rằng trúng độc không sâu, sức lực của gia hỏa này vẫn có, rất nhanh liền thành thạo cởi ra áo ngoài, kỳ thật, trong bóng tối, Hàn Văn Tịch thiết tình cái gì cũng chưa thấy rõ ràng.

Thân thể con người đều không khác biệt lắm, nàng nhắm mắt lại cũng có thể tìm được vị trí huyết vị chủ yếu của con người, hai cây kim châm đâm vào huyết đạo gần ngực của nam tử nhằm ngăn chặn độc tính phát tán. Sau đó, nàng dùng kim châm ở trên miệng vết thương lấy một ít máu.

Nam tử lập tức liền cảm thấy áp lực trên ngực giảm bớt, dần dần một thân thể phòng mới thả lỏng xuống.

"Chờ một lát, ta đi lấy đèn."

Đứng dậy hướng về phòng ngủ đi, lợi dụng cơ hội này, Hàn Vân Tịch đem máu để vào hệ thống giải độc kiểm nghiệm, thế nhưng lại cho ra một cái kết quả ngoài ý muốn.

Độc này là hỗn hợp Xà Độc. Có sự khác nhau giữa Xà Độc thường thấy ở hiện đại và Xà Độc ở thời cổ đại, ví như rất nhiều rắn độc thời cổ đại đều đã bị diệt sạch ở thời hiện đại, vì thế không có dữ liệu trong hệ thống giải độc, cũng không có thông tin về giải độc tương ứng, ngay cả mấy vị dược thảo để phối chế giải độc đều không có.

Sau khi hiểu được tình huống hiện tại, Hàn Vân Tịch sờ sờ miệng vết thương của kiếm ở trên cổ, cảm thấy bình tĩnh dị thường. Được rồi, không có được liền không có được, thích khách đáng giận, động một chút liền làm sát kẻ vô tội, nàng mới không tính toán sẽ thật sự cứu hắn đâu!

Vì thế, nàng lấy một ít dược vật tạm hoãn độc tính cùng một ít dụng cụ, sau đó quay lại với chiếc đèn lồng trên tay.

Dưới ngọn đèn dầu chiếu sáng lên, Hàn Vân Tịch từ xa đến gần, dần dần thấy rõ ràng nam nhân kia. Mặc dù là hắn đang ngồi, nhưng từ thân thể tứ chi nhìn ra được, người này đáng người không tồi, ít nhất cái đầu rất cao.

Dần dần, ngọn đèn dầu càng chiếu càng gần. Khi nó cuối cùng chiếu thẳng đến mặt nam tử kia, Hàn Vân Tịch thất thần.

Thiên a!

Nam nhân này.....

Hắn thân là thích khách, cũng không có bị mất lại. Khuôn mặt lạnh lùng, đường cong trên mặt hiện lên vẻ cương nghị, ngũ quan lập thể, tựa như ông trời điêu khắc tạo ra. Hắn mặc dù bị thương ngồi ở chỗ kia, một chút chặt vật cũng không có, toàn thân tàn tật ra vương giả tôn quý, khí phách. Ở trước mặt hắn, mặc kệ là ai đều sẽ cảm thấy kém một bậc.

Ngọn đèn dầu chiếu sáng mặt hắn, lại chiếu không đến con ngươi đen thâm thúy của hắn. Cặp đồng tử sâu, đen thâm thúy kia dường như có thể hấp thu hết thảy vạn vật, hết thảy con người trên thế giới này.

Đúng là một đôi con ngươi như vậy, lạnh lùng mà nhìn chằm chằm Hàn Vân Tịch, dường như muốn đem nàng hút đi vào.

Hàn Vân Tịch nhìn đến ngốc lăng, tay run lên làm chiếc đèn rơi xuống mặt đất. Nàng đã từng gặp qua nam nhân ưu tú rất nhiều rất nhiều, nhưng vừa liếc mắt một cái nàng liền thừa nhận, người nam nhân trước mắt này tuyệt đối có lợi thế nhất.

"Còn thất thần làm gì?" Nam tử không vui hỏi, đối với phản ứng của Hàn Vân Tịch thực phản cảm.

Cái này, Hàn Vân Tịch mới vội vàng dời đi tầm mắt, khôi phục bình tĩnh, "Ta cả ngày còn chưa ăn gì, tay yếu nắm không chắc."

Vừa nói vừa nhặt đèn lồng lên đi tới, lúc đến gần, nàng trước sau rũ mắt xuống tránh lại không nhìn hắn. Để đèn lồng một bên, liền ngồi quỳ đến bên cạnh hắn, đem thuốc mỡ, bông tẩm, băng gạc, thảo dược nhất nhất triển khai.

Nam tử nhìn thấy những cái bông tẩm tinh xảo cùng băng gạc thì có chút hoang mang, "Đó là những thứ gì?"

Hàn Vân Tịch dường như không nghe thấy, ngừng đầu chuẩn bị kiểm tra miệng vết thương, nhưng khi nhìn thấy miệng vết thương nàng liền không rời được mắt.

Nam nhân này có đáng người quá chuẩn a!

Một bộ ngực rắn chắc, vân da bụng rõ ràng, khi ngọn đèn dầu chiếu xuống, loé lên ánh sáng màu đồng cổ mị hoặc, tản ra hơi thở làm người không cách gì kháng cự được dã tính.

Sự thật chứng minh, 'ở trước mặt bác sĩ không có phân biệt nam nữ' chỉ là trong những tình huống nhất định!

Hàn Vân Tịch đều đã quên miệng vết thương, không tự chủ được đem nhân gia biến thành nhìn nhìn, lỗ tai càng ngày càng hồng.....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Muốn Bỏ Vương Đi Đâu?

Hàn Vân Tịch ánh mắt ngốc lăng, làm nam tử phi thường chán ghét, vì thế, mắt lạnh chợt lóe, trường kiếm của nam tử lại một lần nữa đặt tại trên cổ nàng.

"Nhanh lên!" Hấn không còn kiên nhẫn, lạnh lùng như Tu La.

Hàn Vân Tịch bình thường trở lại, dưới đáy lòng đem chính mình ra mắng, sao lại không có tiền đồ như vậy?

Hít vào một hơi thật sâu, nàng trấn định lại, "Lấy thanh kiếm ra, nếu không, nếu tay ta bị run rồi xảy ra tai nạn, đó không phải lỗi của ta."

"Người đang uy hiếp ta?" Nam tử nheo lại hai tròng mắt.

"Người có thể cho rằng như thế." Tuy rằng gia hỏa này làm mất người say mê, nhưng Hàn Vân Tịch chung quy cũng không phải là hoa si.

Nàng đặc biệt coi trọng tính mạng, nhưng thật tình rất khó tập trung trong công việc khi tính mạng bị đe dọa.

Nếu Hàn Vân Tịch lúc nói ngẩng đầu lên, nhất định sẽ nhìn đến nam nhân thu hẹp ánh mắt thành một đường thẳng tắp, ánh mắt kia đủ để đem nàng thiên đao vạn quả.

Nhưng hung hăng thế để làm gì? Ai nói với hấn cuối cùng sẽ khoan dung với người khác đâu?

Trường kiếm, vẫn là chậm rãi thu trở về.

Hàn Vân Tịch cũng không nhiều lời, sau khi lấy bông tẩm kiểm tra miệng vết thương, nghiêm túc, chuyên chú.

Giải độc có hai bước: 1) bài độc (排毒), 2) hóa độc (化毒)

Bài độc chính là nghĩ cách đem độc tố trong cơ thể bài xuất ra, mà hóa độc lại là nhằm vào những độc tố không thể bài xuất ra, hóa độc cần phải dùng được vật để hóa giải độc tố. Bài độc chính là thế mạnh của Hàn Vân Tịch.

Bài độc có hai loại biện pháp, một là châm thuật, hai là dược liệu. Trước tiên dùng châm thuật lấy hết khả năng để bài độc, sau đó dùng dược vật hấp thu tàn lưu của độc tố.

Nghiêm túc kiểm tra một phen, Hàn Vân Tịch khẳng định, độc tố của gia hỏa này có thể hoàn toàn bài xuất ra, chỉ tiếc, trên tay nàng không có dược.

Nàng không phát ra một tiếng, lấy ra ngân châm tìm huyết vị. Những bộ phận khác nhau trên cơ thể đều tương ứng với độc tố khác nhau và huyết đạo khác nhau. Nếu là đại phu bình thường, phỏng chừng muốn tìm nửa ngày, nhưng này đối với nàng mà nói lại như chuyện thường ngày.

"Sẽ đau, chịu đựng."

Nam tử không trả lời, rũ mắt nhìn nàng.

Hàn Vân Tịch, nàng rõ ràng là một xấu nữ, vì sao lại mĩ mạo khuynh thành, kinh diễm mọi người như vậy? Nàng rõ ràng nhất gan khiếp nhược, từ đâu ra khí phách gan dạ sáng suốt, gặp nguy không loạn? Nàng rõ ràng là phế tiểu thư của Hàn gia, làm sao biết đến chiêu thức châm thuật tinh vi ấy?

Hàn Vân Tịch cũng không biết hoài nghi của nam tử, nàng chính là đang nghiêm túc tìm huyết nhập châm, mày đẹp hơi chau, chuyên chú, chuyên nghiệp, cẩn thận, nghiêm cẩn, cả người tản mát ra uy nghiêm không dung nếu bị quấy rầy.

Nam tử nhìn nhìn, cũng chưa phát hiện chính mình đang sừng sốt, liền phát hiện bộ dáng nghiêm túc của nữ nhân này, tựa hồ cũng chẳng còn nhiều chán ghét nữa.

Theo từng cây ngân châm nhập huyết, miệng vết thương bắt đầu chảy ra máu màu đen, chỉ chốc lát sau thì càng ngày càng nhiều, thậm chí có chút ghê tởm, Hàn Vân Tịch mày nhăn cũng chưa nhăn một chút, thật cẩn thận giúp nam tử chà lau, tránh cho máu độc đọng tới mặt khác trên miệng vết thương.

Đến khi miệng vết thương chảy ra máu đỏ tươi, Hàn Vân Tịch mới thu hồi ngân châm, rửa sạch miệng vết thương, cầm máu rịt thuốc, rồi băng gạc băng vải.

Một loạt bước làm xuống, thuần thục nhanh nhẹn, đầu vào đấy, toàn bộ quá trình bất quá mất 30 phút.

Tuy rằng nàng không tính toán phụ trách tính mạng đối với người nam nhân này, nhưng nàng vẫn là tận hết khả năng mà đem độc tố bài xuất ra. Còn lại tàn lưu độc tố ở trong các bộ phận cơ thể, dưới tình huống không có dược, chỉ có thể để mặc cho số phận của nam tử.

Dược mà nàng dùng trên miệng vết thương của nam tử bất quá là giảm nhiệt cùng tạm thời ức chế độc tính mà thôi. Nếu lại nói đến tìm dược, nàng cũng không có biện pháp giữ lại người nam nhân này, nơi này chính là Tần Vương phủ, hiện tại chính là đêm động phòng hoa chúc, tân lang quan của nàng có thể tùy thời đều có khả năng tiến vào, vạn nhất nàng bị gặp đang cùng nam nhân khác ở bên nhau, nàng sẽ không toàn mạng!

Người này, rồi đi càng sớm càng tốt, vĩnh viễn không cần lại đến là tốt nhất!

Hàn Vân Tịch đưa ra mấy bao thảo dược, nghiêm túc nói, "Cầm lấy dược này về mỗi ngày đổi một lần, qua mấy ngày liền không có việc gì, người chạy nhanh đi thôi."

Ai ngờ, nam tử lại nhướng mày nhìn nàng, hỏi, "Hàn Vân Tịch, đêm động phòng hoa chúc, người muốn bốn vương đi nơi nào?"

Nani (cái gì)?

-o-

(*) nani (纳尼) — trong phiên âm tiếng Trung đọc là "nani." Đây là câu cảm thán mượn từ của tiếng Nhật. Nani? = "cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Thông Minh Uy Hiếp

"Xoảng!"

Đèn lồng trong tay Hàn Văn Tịch lại lần nữa rơi xuống, sắc mặt biến trắng vì khiếp sợ.

Đêm động phòng hoa chúc? Bốn vương?

Gia hỏa này muốn biểu đạt cái gì nha?

Long Phi Dạ đứng dậy, liếc mắt như đánh giá nàng một cái, lướt qua vai nàng, thẳng hướng phòng ngủ đi đến, nghiễm nhiên chính là chủ nhân của nhà này.

Sau một lúc lâu, Hàn Văn Tịch đuổi theo đi vào, "Ngươi..... Ngươi chính là Long Phi Dạ (龙非夜)?"

"Làm cần!" Long Phi Dạ lạnh giọng, trên thế giới này còn không có vài người dám hô thẳng tên húy của hắn.

Hắn vội vàng trở về, cũng không biết Hàn Văn Tịch sẽ bị đưa tới nơi này, nơi này chính là nơi tư mật của hắn.

Hàn Văn Tịch tuy rằng không thể tưởng tượng nổi, nàng vẫn là tin vào thân phận của gia hỏa này. Nhịn không được thảm máng chính mình hồ đồ. Nào có thích khách không thêm mạng mạng che mặt, nào có thích khách có được cốt khí vương giả như hắn nha?

Hàn Văn Tịch ảo não đến cực điểm, sự tình thật phiền toái, trong cơ thể gia hỏa này vẫn còn tàn lưu độc tố. Thậm chí nếu chỉ còn một chút tàn lưu, cũng rất mạo hiểm tới tính mạng.

Gia hỏa này là vương gia, vạn nhất bất hạnh mà chết, nàng chẳng phải cũng bị tuần táng cùng?

"Ngươi thật là Hàn Văn Tịch?" Mắt của Long Phi Dạ lạnh băng tựa hồ có thể đem nàng nhìn thấu.

Trên người nữ nhân này có quá nhiều điểm để đa nghi. Trên thế giới này người muốn giết hắn nhiều đếm không xuể. Bên cạnh hắn đều không phải là không có mật thám nằm vùng, chỉ là, nếu nói nữ nhân này là nằm vùng, mới rồi hắn đã sớm mất mạng.

Hàn Văn Tịch vẻ mặt buồn bực, tùy ý nhìn hắn. Nàng không thể làm gì nhưng nghĩ thầm gia hỏa này cũng không thể có cách gì nhìn ra chân tướng nàng chính là xuyên không đến đây.

"Trả lời vấn đề của bốn vương." Long Phi Dạ nói như ra lệnh.

Hàn Văn Tịch thờ dài, đi qua dựa vào trên cây cột, "Tần Vương, vấn đề này không quan trọng. Hiện tại quan trọng là, độc trên người của ngươi..... Kỳ thật còn chưa có giải xong hoàn toàn."

"Ngươi nói cái gì?" Long Phi Dạ kinh ngạc.

"Trong cơ thể ngươi còn tàn lưu một bộ phận độc tố nhưng ngân châm không bài ra được, cần phải dùng được vật hấp thu, trên tay ta không cái loại được này. Nếu ta nói ngươi không tin, thì hãy hít sâu một chút, xem thử vị trí cách tim hai tấc (1 tấc=2,3cm) có phải hay không sẽ có cảm giác đau." Hàn Văn Tịch nghiêm túc nói.

Long Phi Dạ hít sâu một cái, vị trí kia liền đau thật, khoảnh khắc này, trong mắt hắn hiện lên một mặt sát ý, "Lá gan của ngươi quả nhiên không nhỏ."

"Tần Vương lời này sai rồi. Khi ta đã nghĩ ngươi là một thích khách, ngươi lại không nói cho ta biết thân phận thật của ngươi. Thậm chí nếu ta giết ngươi,

cũng là xứng đáng người." Hàn Vân Tịch biện giải nói.

Xứng đáng?

Long Phi Dạ tầm mắt lạnh băng chăm chăm nhìn thẳng vào mắt Hàn Vân Tịch, nhưng Hàn Vân Tịch cũng không sợ hãi, chăm chăm nhìn lại hắn.

Nữ nhân này quả là có lòng (can đảm).

Đáy mắt Long Phi Dạ xẹt qua một tia thương thức mà ngay cả chính mình cũng không hề phát hiện ra, lạnh lùng nói, "Hiện tại ngươi đã biết. Thiếu được gì thì nói đi?"

Hàn Vân Tịch hồ nghi, gia hỏa này không biết làm cái sự tình riêng gì, bị thương trúng độc cũng không tìm ngự y, lại chạy đến chỗ này để trốn. Nhìn đáng về của hắn, chắc hắn là không thể công khai thương thế ra bên ngoài.

Tuy rằng nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của là có lỗi với nguyên tắc hành nghề y của Hàn Vân Tịch, nhưng sự tình lại liên quan đến cuộc sống sau hôn nhân của nàng. Nàng cần thiết phải hảo hảo suy xét.

Tất cả mọi người đều biết, nàng dù đi vào đại môn Tần Vương phủ, cũng không có gì đảm bảo nàng có thể bám trụ lại đây. Nàng đương nhiên cũng rất rõ ràng điểm này.

Cho nên, nàng cần một ai đó có thể dựa vào, đương nhiên cột trụ cường đại nhất chính là chủ nhân của Tần Vương phủ, quyền cao chức trọng bậc nhất trong hoàng tộc Thiên Ninh Quốc, Tần Vương Long Phi Dạ.

Hàn Vân Tịch lộ ra tươi cười giao hoạt, "Tần Vương điện hạ, kỳ thật..... được mà ta đã cho ngươi dùng hiện tại vẫn có thể cam đoan trong vòng mười ngày độc tính sẽ không phát tác."

"Cho nên?" Long Phi Dạ như cũ nhìn nàng chăm chăm, cặp mắt kia lạnh thâm đến thăm người.

Hàn Vân Tịch lại một bộ dáng vô tội, lại làm bộ dáng khiếp đảm, đáng thương hề hề nói, "Ngày mai ta phải đi mời thái phi dùng trà, tiến cung thỉnh an, không biết điện hạ có đi cùng được không?"

Một ngày sau hôn lễ, tân nương tử phải mời trà trưởng bối, chỉ cần gia hỏa này ngày mai nguyện ý đi cùng nàng, liền chứng tỏ rằng hắn đã tán thành cái Vương phi này của nàng. Có sự tán thành của hắn, ngày sau cuộc sống của nàng sẽ giảm bớt rất nhiều phiền toái.

"Nếu bốn vương không muốn?" Long Phi Dạ lạnh lùng nói.

Hàn Vân Tịch cúi đầu, thực vô tội, "Vương gia trúng độc kỳ thật cũng không phải là độc gì hiếm thấy, tùy tiện tìm một thái y tới cũng có thể trị được."

"A, ngươi thực thông minh!" Nếu có thể tìm thái y, Long Phi Dạ hà tất phải ở chỗ này lãng phí thời gian, lại cùng nữ nhân này ở đây uyển chuyển mà uy hiếp hắn.

Hàn Vân Tịch cười đến rất đẹp, "Cám ơn điện hạ khích lệ."

Long Phi Dạ không khỏi nhú mày, cảm giác không có biện pháp chống lại nàng, cũng không cách nào biết được hắn đang nghĩ gì, sau một lúc lâu đành phát phát tay, "Trông chừng cái miệng của ngươi, lui ra đi."

Hàn Vân Tịch đại hi, sự thành!

"Vâng, đa tạ Tần Vương điện hạ." Nàng rời khỏi phòng ngủ trong hưng phấn, còn cần miễn mà giúp Long Phi Dạ buông buông rèm.

Chỉ là, sau khi nàng quay người lại đối mặt với một mảnh đen tối, mới ý thức được tối nay là đêm động phòng hoa chúc nha, nàng chính xác là muốn lui ra nơi nào a?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Lạc Hồng Bạch Khăn

[Lạc hồng bạch khăn (落红白帕): ý nói giọt máu hồng (đỏ) trên tấm khăn trắng]

Một đêm này, Hàn Vân Tịch làm tổ một đêm trong thư phòng, may mắn là thời tiết không lạnh lắm, còn có thể chịu được, thời điểm hôm sau tỉnh lại, Long Phi Dạ đã không ở trong phòng ngủ.

Hắn sẽ không nuốt lời, đúng không? Đêm qua hắn tựa hồ cũng không có chính diện trả lời. Hàn Vân Tịch cảm thấy bất an, vội vàng lao ra ngoài.

Ai ngờ, Long Phi Dạ đang uống trà ngay trong hoa viên ở bên ngoài. Hắn thấy nàng thần sắc hoảng loạn mở cửa ra tới, quần áo trên người hỗn độn, tóc rối tung, liền giầy cũng chưa xuyên vào, hắn thực chán ghét, không vui nói, "Cho người nũa canh giờ, thu thập tốt trước khi trở ra!"

"Vâng, cam đoan không để điện hạ mất mặt." Hàn Vân Tịch cười xu nịnh, vội vàng lại đóng cửa lại.

Nửa canh giờ (1h) thu thập, cũng đủ để nàng ngâm mình ở suối nước nóng trong nhà một lát.

Nhưng, rất nhanh Hàn Vân Tịch liền phát hiện suy nghĩ của nàng quá tốt đẹp. Kiểu tóc của cô nhân quả là phức tạp mà nàng cũng không biết cách để chỉnh a. Qua một lúc lâu nàng đành phải đem búi tóc ngày hôm qua buông ra, rơi vào đường cùng, nàng chỉ có thể làm đầu theo phong cách Hàn-công chúa (*), chỉ mất tầm 3-7 phút để cắt tóc mái.

(*) Kiểu tóc công chúa của Hàn Quốc: 韩式公主头

Nàng muốn tìm vài vật trang sức để điểm xuống trên tóc, đáng tiếc, trang sức của hồi môn đều là thứ phẩm. Hàn Vân Tịch rất rõ ràng, loại đồ vật này một khi mang đi ra ngoài, không chỉ làm bản thân mình mất mặt, còn làm mất mặt Tàn Vương phủ. Thôi, dù sao nàng không mang cũng tốt, đơn giản liền đều không đeo.

Hàn Vân Tịch cơ hồ là đúng thời điểm lại mở cửa ra. Nàng mặc một bộ váy dài có băng viền màu xanh rất nhạt, càng làm nổi bật lên da thịt trắng nõn như tuyết. Kiểu tóc đơn giản rất thích hợp với thân xiêm y này, tuy rằng không có trang sức quý báu gì làm rạng rỡ thêm, lại ngược lại có vẻ thanh lệ thoát tục, làm người trước mắt sáng ngời.

Mỹ nhân, kỳ thật cũng không cần trang sức dư thừa, đơn giản chính là đẹp nhất.

"Thu thập tốt, thỉnh điện hạ nghiệm thu." Hàn Vân Tịch tâm tình không tồi.

Long Phi Dạ nhìn nàng hồi lâu, sau đó không một lời, đứng dậy liền đi.

"Quý hạ nói, nói một câu sẽ chết người à?" Hàn Vân Tịch nói thầm, bước nhanh đuổi kịp, nàng cũng không biết, Long Phi Dạ nhìn nữ nhân, chưa bao sẽ nhìn quá ba giây.

Long Phi Dạ ở phía trước, Hàn Vân Tịch đi theo sau, tự giác cùng hắn duy trì khoảng cách một bước. Ngày hôm qua thời điểm tiến vào không nhìn thấy rõ vì cái hiên phủ ở trên đầu, hiện tại mới phát hiện cái Phủ Dung Viện này cây cây hoa hoa, dòng suối nhân tạo cùng với rừng trúc, lịch sự tao nhã mà u tĩnh, giống như một nơi ẩn cư.

Dọc theo đường đi căn bản cũng chưa từng nhìn thấy hạ nhân, thẳng đến khi đi tới sân lớn, cuối cùng thấy cái lão ma ma, nhìn cách ăn mặc kia liền biết là người bên người Nghi thái phi.

Lão ma ma nhìn thấy Long Phi Dạ rõ ràng là giật mình, sững sờ trong chốc lát mới vội vàng khom người hành lễ, "Lão nô thỉnh an Tàn Vương điện hạ."

Long Phi Dạ không để ý tới, thẳng phía trước đi. Hàn Vân Tịch tuy rằng có cái danh hào Vương phi, cũng không trông cậy vào sẽ có người hướng nàng hành lễ, nàng học Long Phi Dạ, không coi ai ra gì tiếp tục đi.

Chỉ là, lão ma ma lại ngăn nàng lại, thanh âm cứng rắn, "Vương Phi nương nương, theo thường lệ, thái phi sẽ kiểm tra lạc hồng khăn, còn muốn đưa vào trong cung cấp thái hậu nương nương xem xét."

Lạc hồng khăn, đây là đồ vật dùng để kiểm tra đêm động phòng hoa chúc tân nương tử còn là xử nữ (trinh nữ) hay không. Không phải mỗi nữ tử đều sẽ thấy hồng (máu...) ngay đêm đầu tiên, vì thế hãy tưởng tượng bao nhiêu nữ tử trong sạch bị hại chết bởi thứ này nha!

Nếu Hàn Vân Tịch không giao ra thứ này, nàng sẽ phải thừa nhận đêm động phòng hoa chúc phòng không gối chiếu, hoặc sẽ phải thừa nhận chính mình không phải là xử nữ.

Trước tiên người ta sẽ làm nàng bị mọi người nhạo báng, không mặt mũi ở lại trong nhà. Sau đó là trực tiếp cấp nàng tử tội, thậm chí sẽ liên lụy tới toàn bộ Hàn gia.

Vừa vào cửa cung thâm sâu như biển, thận trọng từng bước từng bước đầy nguy hiểm. Đây chỉ là ngày đầu tiên sau khi gả, phiền toái không nhỏ liền tìm tới nàng ngay trong sáng sớm của ngày này.

Đêm qua nàng ngay cả trên giường cũng chưa ngủ, từ đâu lấy ra lạc hồng khăn nha.

"Vương Phi nương nương, thỉnh đem đồ vật giao cho lão nô." Lão ma ma thúc giục.

Nhìn bóng dáng Long Phi Dạ không có chút dao động, Hàn Vân Tịch lưỡng lự, dù sao đều là phiền toái, tốt thôi, bất cứ giá nào cũng phải liều!

Vì thế, nàng cúi đầu, ra vẻ ngượng ngùng hỏi, "Điện hạ, đồ vật kia ở trên người người, không phải sao?"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 14: Trong Lòng Không Chắc Chắn

Người dịch: Emily Ton

Lạc hồng khăn kia ở trên người Tần Vương?

Lão ma ma không nhìn được hít vào một hơi khí lạnh, không thể tin nhìn về phía Tần Vương.

Đây là đang đùa kiểu gì vậy?

Không ai biết khi nào thì Tần Vương trở về tối hôm qua. Nhưng hán không hề đem nữ nhân này đuổi ra khỏi Phù Dung Viện cũng đã rất khó có thể tương tượng. Cùng nàng cùng nhau đi ra, phòng chừng cũng là vì ứng đối đi vấn an trường bối.

Làm sao lại còn có khả năng cùng nữ nhân này làm cái này cái kia... lại còn tự mình mang theo lạc hồng khăn?

Nhất định là nữ nhân này nói dối, nhưng nàng sao lại dám ngay trước mặt Tần Vương nói dối loại này? Nàng muốn tìm chết sao?

Lão ma ma lòng đầy rối rắm, muốn hỏi lại không dám nhiều lời, trong lòng run sợ mà chờ phản ứng của Tần Vương.

Ai ngờ, Long Phi Dạ ném xuống một câu "Chờ", trước khi xoay mình đi trở về.

Đây là muốn đi lấy bằng chứng sao?

Lão ma ma không nhìn được che miệng lại, tránh qua một bên lén nhìn Mộ Dung Uyển Như, người đang rình mò bọn họ ở xa kia. Hàn Vân Tịch tò mò theo hướng kia nhìn lại, lại thấy bên kia không có ai.

"Người..... Các người....." Lão ma ma cực kỳ không bình tĩnh.

Cử chỉ cùng hành động như vậy, khiến cho bọn họ giống như là gian phu dâm phụ!

Hàn Vân Tịch mắt tròn trắng trước khi dựa vào một bên rào tre để chờ. Kỳ thật, trong lòng nàng cũng không chắc chắn. Trờ mới biết Long Phi Dạ lấy ra lạc hồng khăn có hồng trên đó hay không.

Ngày hôm qua nàng cũng chỉ nghĩ làm hán bởi mình đi thỉnh an, cũng không có nghĩ đến còn có một vụ này, nếu không có lạc hồng khăn, liền tính hán bởi nàng đi thỉnh an, còn có ý nghĩa gì?

Chỉ có đồ vật kia mới có thể chân chính chứng minh rằng hán đã thừa nhận nàng.

Tuy rằng nàng biết rõ ràng không có khả năng, chính mình cũng khó có thể tiếp thu loại nói dối này, nhưng đáy lòng Hàn Vân Tịch vẫn có một chút hy vọng nho nhỏ, rốt cuộc nàng đã gả cho hán.

Long Phi Dạ, người ta nhận hoàng lệnh thành hôn, không phải do ta cưỡng cầu, người nếu kháng không được hoàng mệnh, có thể đừng đem hết thảy áp lực đổ trên người một nữ nhân như ta được không?

Hàn Vân Tịch rũ mắt, ngã vào một bên tường rào lặng im chờ đợi. Lão ma ma lòng nóng như lửa đốt, dạo bước tới tới lui lui, thỉnh thoảng lại liếc liếc nhìn qua phía nàng vài lần, giống như nàng là cái quái vật gì giống nhau.

Rốt cuộc, Long Phi Dạ đã trở lại, nhưng hai tay của hán lại trống không.

Vẫn là quyết định nói hết sự thật, cho nên ngay cả đồ vật đều không cầm sao? Hàn Vân Tịch nỗ lực xem nhẹ trong lòng kia một mặt chưa xốt, cười cười, cái gì cũng không hỏi.

"Điện hạ..... Khăn đâu?" Nhưng lão ma ma lại không nhìn được, khăn trương hỏi dò.

Ai ngờ Long Phi Dạ lại nói: "Bỏn vương sẽ mang nó vào."

Lão ma ma trong lòng đại chán, "Điện hạ..... Điện hạ muốn đi gặp thái phi, với nàng, cùng nhau?"

Long Phi Dạ không trả lời lão ma ma, cũng không để ý tới Hàn Vân Tịch, nói xong liền đi, chân hán dài bước đi tốc độ cực nhanh.

Hàn Vân Tịch thân thể so với đầu phản ứng còn muốn nhanh hơn, nhanh chân đuổi theo, nàng khăn trương, tim đập đều có chút gia tốc, gia hỏa này rốt

cuộc sẽ xử lý như thế nào đây?

Muốn hỏi, lại không biết mở miệng như thế nào, một đường đuổi theo hần đến cổng lớn của Nghi thái phi.

Trước cổng lớn đứng một cô nương mười bảy tám tuổi, gầy đến nỗi nếu như có gió thổi qua liền sẽ ngã. Trang phục đơn giản, diện mạo thanh thuần, ánh mắt ôn nhu. Người này không phải ai khác, chính là dưỡng nữ của Nghi thái phi, Mộ Dung Uyển Như.

Vừa nhìn thấy bọn họ tới, Mộ Dung Uyển Như vội vàng tiến lên, e thẹn mà gọi, "Ca, người cũng tới nha?"

Mộ Dung Uyển Như thanh âm mềm mại từ tốn, đủ để đến tâm người đều tan chảy. Hàn Vân Tịch một thân nổi da gà, âm thầm cảm khái, một đoá kiều nộn hoa nhi thật lớn nha!

Kiều kiều nhu nhu, sắc đẹp của nàng là để hấp dẫn mọi sự chú ý của mọi người. Đáng tiếc, Long Phi Dạ trực tiếp xem nàng như không khí, không nói một tiếng quay người đi vào.

Nguyên lai, gia hỏa này đối với bất luận kẻ nào cũng đều là lạnh lùng như vậy.

"Ca....."

Mộ Dung tựa như lại một tiếng hóa cốt ôn nhu, lộ ra ba phần ủy khuất, Hàn Vân Tịch lại lần nữa run run, lại chấn động rớt xuống nổi da gà đầy đất.

Ai ngờ, Mộ Dung Uyển Như lại đến gần nàng, trên dưới đánh giá một vòng, đáy mắt xẹt qua một mạt ghen ghét, trên mặt lại cười đến hiền lành, "Tẩu tử, người lớn lên thật xinh đẹp!"

Nàng nói xong, thân thiết mà nắm lấy cánh tay Hàn Vân Tịch, an ủi nói, "Tình tình của ca ca như vậy, người đừng để ý. Tới, ta mang người đi vào."

Vừa mới rõ ràng là nàng bị Long Phi Dạ xem như không khí rồi đi, lời này nói ra giống như nàng là chủ nhân còn Hàn Vân Tịch chỉ là khách nhân.

Cho dù dưỡng nữ tốt đến mấy cũng không phải họ Long, tức phụ dù không được sủng kia cũng là nữ chủ nhân tương lai nha.

Hàn Vân Tịch ngoài cười nhưng trong không cười, "Đa tạ Mộ Dung cô nương, ta chính mình liền có thể đi vào."

Đang nói, không dấu vết mà đẩy tay nàng ta ra, bước đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Đủ Ý Tứ, Đủ Đàn Ông

Nghi thái phi là một nữ nhân thoải mái nhân hạ phi thường, yêu vẻ đẹp lại có thói ở sạch. Một thất bố trí giống như hoa phòng (phòng chỉ dùng để hoa), hương thơm mùi hoa ập vào trước mặt, làm Hàn Vân Tịch nhanh chóng đã quên nơi này là đầm rồng hang hổ.

Chỉ thấy Nghi thái phi lười biếng ngồi trên ghế của mình. Tuy năm nay đã bốn mươi, lại không có dấu hiệu rõ rệt của người có tuổi, hốc mắt thâm thúy, một đôi mắt phượng mỹ lệ, tôn quý giống như một nữ vương.

Hàn Vân Tịch vừa vào cửa, nàng liền nhìn chằm chằm không rời, thầm nghĩ, thiếu nữ này xác thật rất xinh đẹp nha, nhìn cũng không chán ghét giống như lúc trước như vậy, nếu nói không phải thái hậu cái tiện nhân kia ngang ngạnh đưa cho Phi Dạ, có lẽ nàng còn sẽ thích hơn.

Tùy ý để Nghi thái phi nhìn, Hàn Vân Tịch mắt nhìn mũi nhìn tìm, bước nhanh đi đến bên cạnh Long Phi Dạ.

"Phi Dạ, tối hôm qua trở về lúc nào? Người cũng không thèm nói để mẫu phi tiếp đón, làm ta chờ người cả một ngày." Nghi thái phi lười biếng mở miệng.

"Có việc gì xảy ra sao?" Long Phi Dạ hỏi, giọng điệu cuối cùng có chút vị nhân tình.

"Cũng không có sự gì, chính là đã lâu không gặp người, nhớ người." Nghi thái phi cười nói.

Hàn Vân Tịch tâm hoàn toàn lạnh, hôm qua ngày đại hôn, hai mẹ con nhà này không biết sao? Kẻ xướng người hoạ ghê tởm ai đâu?

Vốn đang ôm một chút hy vọng đối với Long Phi Dạ như vậy, hiện giờ hoàn toàn tiêu tan ảo ảnh. Là phúc không phải họa, là họa tránh không khỏi, nên như thế nào liền như thế ấy đi, đại sự nàng đều đã trải qua.

Ai ngờ, lúc này Long Phi Dạ từ trong tay áo móc ra một khối khăn tay ra, đôi tay trình lên, "Lạc hồng khăn, thỉnh mẫu phi xem qua."

Thứ này vừa lấy ra, tất cả mọi người đều nhìn lại đây, Hàn Vân Tịch cách đó gần nhất, nhìn thấy rõ ràng nhất, chỉ thấy khăn tay kia bị xếp thành một khối vuông thật dày, nhất là một mặt trên rất sạch sẽ, thuần trắng không tỳ vết.

Chỉ nhìn thoáng qua, nàng cảm thấy mát mát mà cúi đầu, chuẩn bị tiếp thu nghi ngờ của Nghi thái phi. Mộ Dung Uyển Như ở một bên nhìn thấy, âm thầm hít vào một hơi thật dài, nàng liền biết, Tần Vương mới sẽ không thềm chạm vào nữ nhân này đâu, bất quá là bởi vì phải cùng nhau vào cung, mới nhân tiện cùng nàng cùng nhau ghé qua chỗ Nghi thái phi.

Mộ Dung Uyển Như nhanh mắt liếc một cái, lão ma ma ngay lập tức cả vội tiến lên đỡ lấy lạc hồng khăn, đôi tay nâng lên đưa tới trước mặt Nghi thái phi.

Nghi thái phi liếc liếc mắt một cái, lập tức kéo dài mặt, "Tần nương tử, chuyện là như thế nào? Đêm qua điện hạ trở về, người hầu hạ như thế nào?"

Một bên chất vấn, một bên ứng phó thức thời mà tùy tiện mở ra lạc hồng khăn xem kỹ, ai ngờ, này một khi mở ra, lập tức ngay trên khăn lụa tuyết trắng có một mặt hồng.

"A!" Nghi thái phi đều nhìn không được hết lên, định thần lại vừa thấy, thế nhưng thật là vết máu!

Hàn Vân Tịch theo bản năng ngừng đầu, cũng thấy kia một mặt hồng, lạc hồng!

Này..... Thiên(trời) a!

Nàng hoài nghi quay qua nhìn Long phi Dạ. Người nam nhân này như cũ mặt không có biểu tình gì, lạnh như băng, chỉ là, trong lòng Hàn Vân Tịch lại mặc danh âm áp.

Long Phi Dạ, người đủ ý tứ, đủ đàn ông, thật sự đa tạ!

"Mẫu phi cũng đã xem qua, người tới, đưa vào cung đi."

Mệnh lệnh của Long Phi Dạ mặc dù là Nghi thái phi cũng không dám vi phạm. Lão ma ma vội vàng nâng mâm tới nhận lấy, đáy mắt của Nghi thái phi hiện lên một mặt kinh ngạc, không tình nguyện mà thả tay.

Nàng ý vị thâm trường liếc mắt một cái nhìn Mộ Dung Uyển Như, tựa hồ đang hỏi, Hàn Vân Tịch sẽ không dùng cái yêu thuật gì mê hoặc nhi tử của nàng chứ? Nhi tử ta từ trước đến nay chưa bao giờ vì mỹ mạo mà sờ động nha!

Một mặt hồng kia tựa như cây gai trong mắt Mộ Dung Uyển Như, đâm đến nàng quá đau quá đau, nàng không tin, vĩnh viễn đều không tin!

Lạc hồng khăn đã được đưa đi, trà nóng được bùng lên.

"Vương Phi nương nương kính thái phi nương nương trà." Lão ma ma cao giọng.

Có sự ủng hộ của Long Phi Dạ, Hàn Vân Tịch cảm thấy tự tin hơn. Nàng vững vàng nâng lên chung trà đi tới, cung cung kính kính hành lễ quỳ lạy, "Thần thiếp Hàn Vân Tịch, thỉnh an mẫu phi, mẫu phi thiên tuế thiên tuế thiên tuế!"

Nghi thái phi trông mắt lần chuyển long lóc, liếc nhìn Long Phi Dạ vài lần, tuy rằng không tình nguyện, nàng vẫn là nể mặt nhi tử, tiếp nhận trà, một ngụm uống xong, thưởng một cây trầm ngọc lam, tự mình mang lên trên tóc của Hàn Vân Tịch, nhân nhát nói, "Bôn cung cũng không có gì giao đãi người thật tốt, người chỉ cần nhớ kỹ một điều: mặc kệ người nói cái gì, làm cái gì đều không thể để bôn cung cùng điện hạ mất mặt."

"Vâng, thần thiếp xin ghi nhớ trong tim." Hàn Vân Tịch nghiêm túc trả lời.

"Hãy bình thân." Nghi thái phi nói, vẫy tay để Nam Cung Uyển Như lại đây, "Uyển Như, người là tiểu bối, người hãy kính ly trà cho tẩu tử người."

"Vâng." Mộ Dung Uyển Như thanh âm kia lại nhu lại ngoan, lộ ra ba phần đáng thương, giống như là ai khi dễ nàng. Nàng bùng trà nóng lên, từng bước một hướng Hàn Vân Tịch đi tới, dưới đáy mắt nhu nhược hiện lên một mặt hận ý.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Đem Người Bắn Ra Áo Ất

{Note: Cảnh báo nếu đang ăn uống không nên đọc!}

"Tẩu tử, uống trà." Mộ Dung Uyển Như dùng đôi tay bùng chén trà, động tác thanh nhã nhẹ nhàng, giống như một tiểu muội muội ôn nhu ngoan ngoan.

"Đô đô đô, đô đô đô....."

Hệ thống giải độc dồn dập vang lên một hồi thanh âm cảnh báo, gần như đem đầu của Hàn Vân Tịch bỏ đôi, trong trà này, có độc.

Hàn Vân Tịch khởi động hệ thống rà quét, mắt đảo qua, rất nhanh liền xác định trong trà đã thả vào một trong những độc được cấp bậc thấp nhất: thuốc xổ.

Không hổ là Mộ Dung Uyển Như hoa kiều mỏng manh, nguyên lai là một đóa bạch liên hoa (hoa sen trắng)!

Lúc này nếu nàng uống thuốc xổ xong, đợi lát nữa tới thời điểm đi vấn an trong cung, nàng chẳng phải trước mặt mọi người cuồng tìm nhà xí, mắt mặt ném về đến nhà sao?

Một cái đại lễ gặp mặt thật tốt, rất tốt, bổn y sư sẽ hồi ngườì một cái lễ lớn hơn nữa.

Trà đến trước mặt, Hàn Vân Tịch vội vàng duỗi tay ra tiếp lấy, thoải mái hào phóng một ngụm uống xong, đang muốn trả lại chén trà, ai ngờ không cẩn thận trượt tay một cái, rớt trên mặt đất vỡ tan.

"Chuyện gì xảy ra vậy?" Nghi thái phi kêu to. Thời điểm chén trà bị vỡ ra từng mảnh khi đang kính trà, chính là điềm không may mắn.

Mộ Dung Uyển Như vội vàng an ủi, "Mẫu phi, không có việc gì. Mảnh mảnh bình an, mảnh mảnh đều bình an!"

Đang nói, vội vàng ngồi xổm xuống muốn nhặt, Hàn Vân Tịch cũng ngồi xổm xuống theo nàng cùng nhặt, "Ta tới ta tới, đừng làm ngườì bị thương."

Lời vừa mới nói xong, một mảnh nhỏ trong tay liền không dấu vết cắt một chút da của Mộ Dung Uyển Như.

"Ai nha, đổ máu! Đều là ta không tốt!" Hàn Vân Tịch kinh hãi, vội vàng kéo ngón tay của Mộ Dung Uyển Như, không ngại lấy miệng hút lấy máu ở bên ngoài.

Tiết mục lương thiện đều bị Hàn Vân Tịch đoạt đi rồi, Mộ Dung Uyển Như sao có thể cam tâm, vội vàng giẫy giụa nói, "Vết thương nhỏ không có gì đáng ngại, tẩu tử ngườì đừng như vậy, ta chịu đây không nổi."

"Sao lại không có việc gì? Ngườì tới, chạy nhanh kêu đại phu đến xem, vạn nhất để lại vết sẹo thì phải làm sao!"

Nghi thái phi không vui, kéo Mộ Dung Uyển Như đến ngồi cùng trên chủ vị, nhìn miệng vết thương của nàng về mặt đau lòng, "Ngườì nha, ta đã nói ngườì bao nhiêu lần là quay trở lại, loại sự tình này để hạ nhân làm là được, tranh cái gì mà tranh, bây giờ lại khiến mình bị thương."

Hàn Vân Tịch dù nhìn như thế nào đều thấy Mộ Dung Uyển Như cùng Nghi thái phi đều giống một đôi nữ nhi thân mẫu ruột thịt. Tổng cảm thấy ánh mắt các nàng còn có chút rất giống nhau. Bất quá nàng cũng không quan tâm quá nhiều, rốt cuộc ngườì đã ở chung lâu ngày, giống nhau là điều tất yếu.

Nghi thái phi thậm chí không có thời gian trách cứ Hàn Vân Tịch, Mộ Dung Uyển Như liền nói, "Mẫu phi, không cần trách tẩu tử, là ta chính mình không cẩn thận."

Loại lời nói này, làm khoe miệng của Hàn Vân Tịch run rẩy, này nào phải bạch liên hoa, quả thực là hoa sen độc.

Lời nói của Mộ Dung Uyển Như như nhắc nhở Nghi thái phi, nàng tức giận nhìn qua, "Vụng(về) tay vụng chân, một chút tu dưỡng đều không có, phạt ngườì....."

Ai ngờ, lời còn chưa nói hết, liền nghe được một tiếng, "phanh.... .."

Cái thanh âm gì? Mọi ngườì đều mê mang, ngay sau đó liền truyền đến một loạt thanh âm giống như phóng pháo giống nhau: "phanh phanh phanh, bạch bạch bạch....."

Thanh âm đánh rầm hảo vang dội!

Hơn nữa..... phi thường thúì?

"A....." Nghi thái phi thét chói tai mà nhảy dựng lên, che lại cái mũi cách ra xa xa, về mặt chán ghét, "Ngườì đánh rầm! Thúì muốn chết! Thúì muốn chết! Chạy nhanh đi ra ngoài!"

Lần này, một phòng ngườì tất cả đều quay qua nhìn lại Mộ Dung Uyển Như, trong nháy mắt mặt của Mộ Dung Uyển Như ửng hồng, tựa như mộng khi giống nhau. Chỉ sau khi một tràng khí thả ra nàng mới ý thức được, theo bản năng liều mạng mà kẹp chặt miệng, nhưng mặc kệ nỗ lực hơn nữa đều không làm nên chuyện gì.

"Mẫu phi, ta....."

Còn chưa biết giải thích như thế nào, mộng liền hoàn toàn thoát ly khống chế của mình, lại là lách cách một trận vang dội, quanh mình mùi hoa đều bị lấn át.

Có thói ở sạch Nghi thái phi hoàn toàn chịu không nổi, đều mau phun(nôn) ra, gấp đến độ dậm chân, rống to, "Người tới, đem nàng mang ra ngoài, đừng làm hỏng nhà ta ở!"

"A....."

Mộ Dung Uyển Như hét lên một tiếng ngăn ngừa, dưới thân lại là một trận vang dội. Thiên a! Vì sao lại như vậy? Nàng kẹp chặt hai chân, khóc không ra nước mắt, ngay cả lời nói cũng không dám nói.

Thấy ánh mắt mọi người khinh thường nhìn mình, nàng xấu hổ đến hận không thể tìm được khe hở trên đất để chui vào. Xấu hổ muốn chết, đặc biệt là ở trước mặt Tần Vương. Sau này còn gặp người như thế nào a! Nàng rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Hai cái tỷ nữ đang muốn tới kéo người, chính là liền ở ngay lúc này, đột nhiên, "phanh" một tiếng, cư nhiên phân ra!

Ngay sau đó, lách cách bắn ra ào ạt (*), ướt một quần.

(*)一泻千里: yixie qianli, theo nghĩa đen là "vội vàng/ào ạt một nghìn lĩ", hay là "chảy thành dòng".

"A..... A..... A!" Nghi thái phi hoàn toàn chịu không nổi, một bên thét chói tai, một bên chạy ra ngoài để trốn.

Một phòng tanh tưởi, Nghi thái phi chạy, mọi người đương nhiên cũng đều chạy ra theo, chỉ chừa lại Mộ Dung Uyển Như ở trong phòng một bên tiếp tục xả, một bên không ngừng khóc.

Vì sao lại trở thành như vậy? Xấu hổ chết mất a! Nàng tương lai còn gặp người như thế nào?

Ai tới nói cho nàng đây là chuyện gì vậy? nàng rõ ràng hạ được cho Hàn Vân Tịch, hơn nữa thuốc xổ cũng không phải lập tức thấy hiệu quả.

Ngồi ở trong một bãi dơ dáy của mình, Mộ Dung Uyển Như đứng dậy cũng không được, không đứng dậy cũng không xong, cũng không biết làm sao bây giờ, ai tới cứu cứu nàng nha!

Hàn Vân Tịch đi theo sau lưng Long Phi Dạ ra khỏi cửa, cuối cùng là nhìn không được xì cười ra tiếng. Khi nàng lơ đãng quay đầu lại, phát hiện Long Phi Dạ đang chăm chăm nhìn nàng.

Khụ khụ.....

Thu liễm ý cười, nàng che lại cái mũi, "Điện hạ, quá thú vị nha, chúng ta nhanh chạy đi tiến cung."

"Người trực tiếp hạ được ngay miệng vết thương của nàng, cho nên tác dụng mới mau như thế?" Long Phi Dạ thấp giọng hỏi.

"Như thế nào có khả năng ấy? Điện hạ không cần oan uổng ta." Hàn Vân Tịch cong cong mắt, cười thật đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Thái Hậu Thân Thiết

Người dịch: Emily Ton

Lên xe ngựa trước, Hàn Vân Tịch liền uống giải được.

Tùy thân mang theo một ít giải được thường dùng cùng độc dược, hiện giờ xem ra cũng là rất hữu dụng. Cổ nhân dùng độc kỳ thật so với người hiện đại lợi hại hơn nhiều. Hiện đại phần lớn độc dược là do một số nhân công có năng lực tạo ra, nhưng ở cổ đại lại là một gốc cây hoa một gốc cây cỏ đều có thể thành độc.

Cùng Tần Vương điện hạ ngồi chung ở trong xe ngựa hướng trong cung đi, hần nhắm mắt dưỡng thần, Hàn Vân Tịch mắt lại không tự giác trộm ngắm nhìn hần.

Nghiêm túc nhìn người nam nhân này, ngũ quan của hần so với đêm qua xem ra còn muốn tuấn mỹ hơn, đặc biệt là thời điểm an tĩnh, liền giống như một pho tượng thần tôn quý không thể xâm phạm.

Một cái lạc hồng khăn đối với hần mà nói có lẽ không tính là cái gì, nhưng sự tình là đối với nàng lại là cả cuộc đời, mặc dù là có giao dịch ở phía trước, nhưng đáy lòng Hàn Vân Tịch vẫn rất cảm kích.

Hàn Vân Tịch cũng không biết trong cung vì chuyện của nàng mà tạo thành vô số tràng đánh cược, người thua tiền nhiều vô số kể, cho nên, người mà

nàng đắc tội cũng là vô số.

Nguyên bản cho rằng cũng chỉ là gặp mặt thái hậu, không nghĩ khi tới Càn Khôn Cung liền nhìn thấy một phòng tràn đầy tất cả đều là người, nữ nhân.

Tuy rằng một thất yên tĩnh, nhưng là từng đôi mắt lạnh băng tràn ngập khinh thường, khinh thường, khinh miệt, oán hận, giống như một phen đem mũi tên nhọn phóng tới Hàn Vân Tịch.

Ánh mắt giết không chết người, lại có thể hù chết người.

Hàn Vân Tịch ở trong lòng than nhẹ, nàng rốt cuộc làm sai cái gì, không được ưa thích như thế?

Tần Vương là hoàng thúc, quý vì là chính phi của Tần Vương, Hàn Vân Tịch đó là con dâu của thái hậu, chị em dâu với hoàng hậu, đừng nói hoàng đế này giúp thiếp, ngay cả con cái của hoàng đế thấy nàng, giống nhau đều phải hành lễ.

Những người này đang nhìn gì vậy? Bốn vương phi cũng không xấu, cho các người nhìn nhìn đủ!

Ở trước mắt bao người, Hàn Vân Tịch cũng không có khiếp nhược, nâng cao cằm, tôn quý, ưu nhã, tự nhiên hào phóng mà đi ở bên cạnh Long Phi Dạ, mỹ mạo nghiêng nước nghiêng thành hơn nữa khí chất siêu phàm thoát tục, tựa đầy trời phong hoa đều hội tụ đến trên người nàng, cùng Long Phi Dạ phi thường xứng đôi, như là trời đất tạo nên một đôi.

Nhìn nhìn, ánh mắt của không ít người đều dần dần thay đổi, trở nên kinh diễm, trở nên cực kỳ hâm mộ.

Một nữ nhân tự tin vĩnh viễn là đẹp nhất.

A confident woman is always the most beautiful one.

Phòng rất lớn, đi trong chốc lát mới đến chỗ ngồi trước mặt, nhìn thấy thái hậu, Hàn Vân Tịch mới biết được rằng Nghi thái phi tuổi còn rất trẻ, mà thái hậu đã là lão già đầu tóc trắng xóa, hoàng hậu cũng đã trên ba mươi. Thái hậu hòa ái quý khí, hoàng hậu hoa quý ung dung, hai nữ nhân ngồi ngay ngắn ở nơi đó, phát ra khí tràng đủ để kinh sợ toàn bộ hậu cung, thượng vị giả đặc biệt có uy áp.

"Nhi thần thỉnh mẫu hậu an khang, hoàng tẩu vạn phúc." Long Phi Dạ hành lễ vấn an.

Hàn Vân Tịch khom người, học theo nói, "Thần thiếp thỉnh mẫu hậu an khang, hoàng tẩu vạn phúc."

"Chỉ cần hai vợ chồng các người có thể tốt, ai gia liền an khang! Đứng dậy bình thân, người tới, ban ngồi!" Thái hậu tâm tình không tồi, cười đến đặc biệt hòa ái.

Mới vừa bình thân, sau lưng hai bên sườn các phi tần tất cả đều đứng lên khom người hành lễ, "Thỉnh Tần Vương điện hạ an khang, Tần Vương phi vạn phúc."

Tầm quan trọng hiện tại của nam nhân liền thể hiện ra, thê bằng phu quý có hay không?

Hàn Vân Tịch đang muốn ngồi xuống, thái hậu liền nói, "Vân Tịch, nhanh tiến lại đây, để ai gia hảo hảo nhìn một cái!"

Thân thiết như này, làm Hàn Vân Tịch cuối cùng nhớ lại liền hiểu rõ, năm đó mẫu thân nàng cứu thái hậu một mạng, thái hậu mới đem nàng đính hôn từ khi còn đang trong bụng mẹ cho Long Phi Dạ nha.

Nhưng, thái hậu là bà cố nội, ngài đem nữ nhi của ân nhân chỉ định cho nhi tử của đối thủ, này thích hợp sao? Ai không biết năm đó Nghi thái phi cùng ngài đấu đá rất hung hiểm? Hiện giờ, ngài lại bởi vì Hàn gia chậm chạp trị không được bệnh của Thái tử mà muốn hủy hoại Hàn gia. Lấy oán trả oán thế này cũng coi như cực phẩm, hà tất phải đối trả như thế?

Hàn Vân Tịch không đến quá thân cận, ai ngờ thái hậu lại giữ chặt nàng ngồi bên cạnh, vui sướng mà ngo trái ngo phải, liên tục cảm khái, "Chắc chắc chắc, nhìn một cái bộ dáng này thật xinh đẹp rực rỡ, mỹ nhân như thế xấu ở nơi nào? Là kẻ nào ác ý cố nói người xấu! Nếu là để ai gia bắt được, sẽ không dễ dàng buông tha!"

"Nhớ khi còn nhỏ, giống như bên này có cái sẹo, đúng không?" Hoàng hậu như suy tư gì đó hỏi.

"Phải không, ai gia như thế nào không nhớ rõ? Cũng không thể nói thiếu nữ trông như thế nào khi nàng trưởng thành! Mẫu thân nàng chính là đại mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, nếu không ta sao có thể để nàng đính hôn từ trong bụng mẹ cho Tần Vương chúng ta?" Thái hậu nghiêm túc nói, hoàng hậu liền thức thời cảm miệng.

Thái hậu quay qua Long Phi Dạ nhìn lại, "Tần Vương, ai gia không lừa người đi, ban hôn với cái đại mỹ nhân như thế tiện nghi người. Nghe nói người hôm qua không đá kiệu môn? Đã xảy ra chuyện gì sao?"

Di..... Hàn Vân Tịch đột nhiên phát hiện tiến cung vấn an, Long Phi Dạ tựa hồ cũng có phiền toái nha.

Chương 18: Nam Nhân Tôn Quý Nhất

Đối mặt với chất vấn của thái hậu, Hàn Vân Tịch cho rằng sẽ làm khó Long Phi Dạ, nhưng ai biết hần thuận miệng liền đáp, "Hôm qua bạn quá không thể phân thân, thật tốt nếu tân nương từ đã vào cửa."

Liền giải thích đơn giản như thế, bạn quá..... này xem như là giải thích sao?

Hàn Vân Tịch rõ ràng cảm giác được tay của thái hậu hơi cứng, quanh mình mọi người tức khắc đều an tĩnh lại, Hàn Vân Tịch tưởng rằng một hồi bão táp sẽ lập tức đánh đến nơi.

Nhưng ai biết, thái hậu trầm mặc một lát, thế nhưng chỉ là không vui mất liếc Long Phi Dạ một cái, trách cứ nói, "Biết ngại vợ, nhưng cũng đừng chậm trễ tân nương từ nhà."

Long Phi Dạ biểu tình như cũ, cô lãnh đóng băng, kiềm chế không giận.

Thái hậu vỗ vỗ tay Hàn Vân Tịch, nói, "Ngày sau hần nếu lại chậm trễ ngại, cứ việc đến trong cung tới cáo trạng, mẫu hậu làm chủ cho ngại, biết không?"

Hàn Vân Tịch ngoan ngoãn gật gật đầu, trong lòng lại chấn động, đều nói hoàng đế cũng muốn nhường Tần Vương ba phần, không nghĩ tới thái hậu cũng là như thế nhường.

Người nam nhân này quá tôn quý!

Lúc này, lão ma ma tiến tới dâng lên lạc hồng khăn, "Thái hậu nương nương, đây là lạc hồng khăn, thỉnh ngài xem qua."

Nguyên bản không khí hòa hoãn không ít, bởi vì ba chữ "lạc hồng khăn" lại bắt đầu khăn trương lên, vô số ánh mắt hội tụ lại đây, liền chờ thái hậu mở ra lạc hồng khăn.

Xác thực mà nói, là chờ để chê cười Hàn Vân Tịch.

Hàn Vân Tịch là mỹ nữ thì sao? Nàng là do thái hậu áp đặt cho Tần Vương, lại là hoàng đế bức Tần Vương cưới, Tần Vương sáng nay có thể mang tân nương từ tới vấn an, là đã cấp Hoàng Thượng cùng thái hậu mặt mũi cực lớn rồi.

Phòng chường đêm qua động phòng hoa chúc, Hàn Vân Tịch liền trên giường cũng chưa ngủ đi.

Người ngồi ở phía trước cố ý vươn thân mình ra, mặt sau đơn giản đứng lên, hoàn toàn vui sướng mà chờ khi người gặp họa.

Thậm chí có người thấp giọng đánh cuộc, là Hàn Vân Tịch sẽ thừa nhận mình không phải là xử nữ, hay là trước mặt mọi người thừa nhận Tần Vương không hề sủng hạnh nàng đây?

Tưởng tượng đến đội lạt nữa sẽ có trò hay, tất cả mọi người đều hưng phấn vô cùng.

Thái hậu cũng không nóng lòng động thủ kiểm tra khối bạch khăn kia, thân thiết mà cầm tay Hàn Vân Tịch, thấp giọng, "Còn then thùng gì, sau này chính là người lớn rồi, ngại hãy nỗ lực hơn vì Tần Vương khai chi tán diệp (đâm chồi nảy lộc) mới đúng."

"Đúng rồi, đây mới là quan trọng nhất. Mẫu hậu, ta xem cũng không cần tra xét, nhìn Tần Vương phủ chúng ta bằng thanh ngọc khiết (trong trắng như ngọc), không sai được." Một trong những quý phi đã mở miệng.

"Hàn gia chính là đại gia tộc của thế giới, gia giáo nghiêm khắc, chắc chắn sẽ không xảy ra cái sự gì."

"Đúng vậy đúng vậy, ngại nhìn một cái tân nương từ kia bộ dáng then thùng, ta xem lạc hồng khăn vẫn là đem đi đi thôi, Tần Vương điện hạ tự mình nghiệm ngại, còn có thể sai?"

... ..

Mấy phi tử ngại một lời ta một câu nói lên, nhìn như hảo tâm, nhưng lời nói toàn cất giấu ngân châm, đem tăng Hàn Vân Tịch lên đến trời cao, chờ xem nàng ngã chết.

Hàn Vân Tịch cúi đầu, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, nghĩ thầm nữ nhân hậu cung quả nhiên đủ nhảm chán.

Thái hậu nhìn mọi người một vòng, cười ha hả nói, "Không cần các người nói, ai gia cũng biết chắc chắn là có lạc hồng, kiểm tra này là hình thức sơ khai của chúng ta, không thiếu được."

Nàng cười đặc biệt từ ái, đặc biệt vui vẻ, trước mặt mọi người liền tùy tay như vậy đem mờ ra lạc hồng khăn, trong lúc nhất thời, tất cả mọi ánh mắt đều hội tụ tại đây.

Hồng!

Một mặt đỏ tươi!

"A....." Cũng không biết phía dưới là ai hét lên một tiếng, tức khắc, toàn trường ồ lên một mảnh, ai nấy đều không không chế được khiếp sợ!

Sao lại có khả năng này? Tần Vương đem qua cư nhiên sủng hạnh nữ nhân này?

Kia chính là Tần Vương điện hạ tôn quý nhất, kia chính là Tần Vương điện hạ trước nay đều không gần nữ sắc, là nam nhân đứng ngoài đám đông như một vị thần bất tử nha!

Hàn Văn Tịch là cái thá gì nha!

Mấy phi tử kia vừa mới nói chuyện, càng là á khẩu không trả lời được, không thể tưởng tượng, có loại cảm giác tự vả miệng.

Các nàng hôm nay muốn chờ xem Hàn Văn Tịch bị chê cười, muốn chờ xem thái hậu thu thập Hàn gia như thế nào!

Thế gia y học Hàn gia nhiều năm qua vẫn luôn không thể trị tốt bệnh cho Thái tử, thái hậu đã sớm không niệm ân tình năm đó, đã chuẩn bị hủy diệt Hàn gia.

Không nghĩ tới, Hàn Văn Tịch thế nhưng thật sự trở thành nữ nhân của Tần Vương!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Phương Thuốc Giải Độc

Thái hậu một tay giữ lạc hồng khăn mở ra giữa không trung, một tay kia còn lôi kéo tay Hàn Văn Tịch, lạnh lẽo đến dọa người.

Bây giờ đến phiên Hàn Văn Tịch vui sướng khi người gặp họa, Hàn Văn Tịch nhìn một mặt hồng kia liếc mắt một cái, trong lòng vui sướng, trộm liếc mắt ngắm Long Phi Dạ một cái, lúc này ánh mắt thâm thúy của Long Phi Dạ cũng vừa lúc hướng phía nàng nhìn qua.

Cũng không biết vì sao, Hàn Văn Tịch đột nhiên ngẩn người, lập tức thu hồi tầm mắt, lỗ tai cư nhiên có điểm nóng lên.

Một thất lặng trong yên tĩnh, Long Phi Dạ đứng dậy nói, "Mẫu hậu, nhi thần còn có việc gấp, xin cáo lui trước, ngày khác lại đến vấn an."

Vấn an cùng kiểm tra lạc hồng khăn đều kết thúc, hần đương nhiên phải đi.

Đối mặt với một nữ nhân đã thực phiền, hướng chi là cả một đám nữ nhân?

Thấy hần đi, Hàn Văn Tịch nhớ tới bản thân, nhưng thái hậu lại vô thanh vô thức, chợt nắm chặt tay nàng, lực đạo kia đều rất nhanh đem xương cốt nàng bóp nát, đau quá!

Ai ngờ, lúc này, Long Phi Dạ xoay người nhìn đến, tuấn mi nhíu lại, "Hàn Văn Tịch, ngươi còn không đi?"

Ô ô..... Còn tưởng rằng hần muốn ném nàng xuống ở đây, thật là đáng sợ.

Hàn Văn Tịch lập tức dùng sức tránh thoát khỏi tay của thái hậu, "Mẫu hậu, chúng ta còn có việc gấp, xin cáo lui trước, ngày khác lại đến thỉnh an."

Nàng nói, lòng bàn chân nhanh chóng chạy đến bên cạnh Long Phi Dạ, sợ bị thái hậu tóm trở về. Một mình một người lưu lại loại địa phương này, không bị ăn đến xương cốt đều không còn mới là lạ.

Thái hậu nhẹ nhàng ném lạc hồng khăn xuống, hiện lên hòa ái tươi cười, "Kia chạy nhanh đi thôi, đừng chậm trễ,"

Long Phi Dạ cũng không có quay đầu lại, Hàn Văn Tịch nhìn thấy, lá gan cũng nổi lên, đem lời thái hậu nói vào tai này ra tai kia không để ý tới, tung ta tung tãng đi theo sau lưng Long Phi Dạ, cũng không quay đầu lại mà hướng ngoài cửa đi.

Tần Vương là tôn quý nhất, là không giống nhau!

Làm Tần Vương phi thế nào cũng không thể để cho hấn mất mặt đi. Suy nghĩ như vậy, sống lưng của Hàn Văn Tịch uốn càng thẳng, nghĩ thầm, cùng gia hỏa này hỗn, thật sáng khoái!

Hàn Văn Tịch thật là vui vẻ, bọn họ vừa đi xa, thái hậu liền tức giận đến nỗi quét roi chung trà xuống, "Hàn Văn Tịch này, làm tốt lắm nha!"

Hai tràng vẫn an, đều phi thường thuận lợi, vui sướng, làm tâm tình của Hàn Văn Tịch không tồi, đối với Long Phi Dạ cũng có hảo cảm hơn vài phần.

Nhưng mà, ngay sau khi vừa ra đến cửa cung để lên xe ngựa, Long Phi Dạ câu đầu tiên liền hỏi, "Người hiện tại có thể nói cho ta phương thuốc giải độc chứ?"

Phương thuốc giải độc?

Đang đắm chìm trong vui sướng Hàn Văn Tịch lúc này mới ý thức được thuận lợi cùng vui sướng hôm nay bất quá là một hồi giao dịch, hấn giúp nàng giải quyết vấn đề nan giải, nàng đến giúp hấn thanh trừ tàn lưu độc tố trong cơ thể.

Người như thế này làm sao có khả năng sẽ thật tình muốn bảo hộ nàng đây?

Nhìn trong mắt Long Phi Dạ lạnh băng vô tình, Hàn Văn Tịch âm thầm cảm khái, quả nhiên a, không thể bị nam sắc mê hoặc.

"Cần 3 vị dược: (*) từ hạ, từ thu, từ đông, càng nhiều càng tốt, sau khi tìm được thì tới tìm ta phối chế. Nhớ kỹ, người chỉ có thời gian mười ngày. Mười ngày sau độc sẽ có khả năng phát tác." Hàn Văn Tịch sáng khoái báo tin.

(*) Từ hạ, từ thu, từ đông: dường như là tên họ của 3 vị thuốc (紫夏, 紫秋, 紫冬)

Long Phi Dạ chỉ là gạt đầu, cái gì cũng không nói liền rời khỏi xe ngựa, hấn không cùng nàng trở về sao?

"Uy!" Hàn Văn Tịch đuổi theo ra tới, chỉ tiếc ngay cả bóng người đều không thấy, chỉ có một người xa phu.

Hàn Văn Tịch nhún vai, đối với xa phu nói, "Trở về đi."

Hàn Văn Tịch lười biếng nằm ở trong xe ngựa, một bên xuyên qua khe hở cửa sổ khép hờ nhìn xem náo nhiệt phồn hoa của đế đô, một bên cân nhắc, Long Phi Dạ nếu đã thừa nhận nàng, nàng ở trong Tần Vương phủ hấn là sẽ không quá khổ sở đi, chỉ cần không có nhược điểm lớn rơi xuống trong tay Nghi thái phi, Nghi thái phi cũng không thể làm gì nàng.

Tốt nhất là bình an không có việc gì, chỉ cần bọn họ không tìm tới nàng phiền toái, nàng rất vui lòng an an phận phận đảm đương một cái Vương phi hữu danh vô thực, tuyệt đối không cho bọn họ chọc tới phiền toái, nàng cũng có chính sự phải làm của nàng.

Nàng nghiên cứu phương pháp giả độc Trung y, ở hiện đại bị quản chế rất nhiều, không ít phương thuốc được thảo đều đã biến mất không để lại dấu vết, đã tới thời cổ đại rồi có rất nhiều thứ tốt làm nàng muốn chậm rãi nghiên cứu, mở rộng lưu trữ trong hệ thống giả độc.

Hàn Văn Tịch trời sinh ra là thuộc trường phái lạc quan, nghĩ đến như thế, lập tức cảm thấy cuộc đời thật là đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Khẩn Cấp Cứu Người

Xe ngựa quải đi qua ngõ nhỏ, đi chưa được bao lâu liền ngừng lại, xa phu kinh ngạc nói, "Vương Phi nương nương, có phiền toái, phía trước có người nằm trên mặt đất, ta xem..... chúng ta đường vòng được chứ?"

Hàn Văn Tịch nhắc màn xe lên nhìn lại, chỉ thấy một người công tử trẻ tuổi mặc áo lam đang nằm rạp trên mặt đất, nhìn không tới mặt hấn, chỉ thấy hấn đang nỗ lực vươn tay ra phía bọn họ, tựa hồ đang cầu cứu.

Thiên tính đại phu cùng sự miễn cưỡng làm nàng lập tức nhảy xuống xe ngựa, thân là đại phu, so với bất luận kẻ nào đều càng khác sâu cảm nhận được sinh tử nằm ngay ở nhất niệm chi gian (*), xa phu muốn ngăn, đáng tiếc ngăn không được, chỉ có thể cùng đi qua.

(*) "Nhất niệm chi gian": 一念之间 : Một ý niệm.

"Vương Phi nương nương, bớt lo chuyện người, vạn nhất là người xấu?" Xa phu hô to.

"Vương Phi nương nương, hôm nay là sau đại hôn một ngày a, Nghi thái phi nhất định còn đang đợi người! Chúng ta vẫn là....."

Bất đắc dĩ, lời xa phu khuyên đã quá muộn, một khi tới gần công tử áo lam, trong óc Hàn Văn Tịch lập tức truyền đến tiếng cảnh báo, có độc, hơn nữa là kịch độc.

Hàn Văn Tịch lập tức đem người lật qua, không nghĩ tới lại là một tuấn nam sạch sẽ, hình thức ôn tồn lễ độ của công tử.

"Cứu..... Cứu....."

Sắc mặt nam tử trắng bệch, môi phát sắc tím, lời nói đều còn chưa nói hết ra, trước mắt tối sầm liền ngất đi.

Xa phu đuổi tới, vừa nhìn thấy nam tử liền kinh hãi, buột miệng thốt ra, "Vương Phi nương nương, này..... này..... đây là thiếu tướng quân Mục Thanh Võ của Mục đại tướng quân phủ nha!"

Mục Thanh Võ (穆清武)?

Hàn Văn Tịch biết nhân vật này, gia hỏa này là thiếu tướng quân kiêu dũng thiện chiến nhất Thiên Ninh quốc. Là người thừa kế duy nhất của Mục đại tướng quân, cũng là người dám nói thẳng khuyên can nhiều nhất trong triều. Có dũng có mưu, nghiêm túc vững vàng, cương trực công chính. Nghe đồn rằng hần ba lần thay thế phụ thân xuất chinh, ba trận Lịch quốc đại bại, là chiến thần mà tướng lĩnh Bắc Lịch quốc vừa sợ hãi lại vừa sùng bái.

Nhân vật ưu tú như vậy, vì sao lại bị trúng độc hôn mê nằm ở chỗ này?

Hàn Văn Tịch không rảnh lo nhiều như vậy, lập tức khởi động hệ thống giải độc, xuống tay cứu giúp, nhưng rất nhanh nàng liền buồn bực, gia hỏa này trúng độc cùng Xà Độc của Long Phi Dạ không sai biệt lắm, ở trong hệ thống giải độc của nàng cũng chỉ có ghi lại, không có phòng bị giải được.

Hàn Văn Tịch ca thán hệ thống giải độc của nàng, ai đó có thể hay không tới giúp nàng thăng cấp hệ thống (system upgrade) của nàng đây?

Được rồi, đó là đòi hỏi quá nhiều.....

Tầm mắt chuyên chú mà rà quét qua, hệ thống giải độc xác định vị trí miệng vết thương, ở bụng, trúng độc phi thường sâu, lập tức cần thiết cứu giúp, càng kéo dài, càng khó bài độc hoàn toàn.

Hàn Văn Tịch không suy nghĩ nhiều, một phen kéo ra quần áo của Mục Thanh Võ, xa phu nhìn thấy, chột kinh hãi, "Vương Phi nương nương, người, người, người đang làm gì?"

"Câm miệng! Quay người trông chừng đi, không được để bất luận kẻ nào tới gần." Hàn Văn Tịch lạnh giọng, mắt phượng lóe lên hung ác, không dung kẻ không chịu phục tùng.

Đem áo trên người Mục Thanh Võ cởi ra, Hàn Văn Tịch cũng không có phát hiện miệng vết thương ở trên bụng, nhưng nếu hệ thống giải độc rà quét thì sẽ không bị sai.

Hàn Văn Tịch lại rà quét một lần nữa, vẫn là nhắc nhở ở bụng.

Nàng một bên cẩn thận xem xét kỹ toàn bộ vùng bụng, một bên ấn bụng, rất nhanh liền chấn kinh, cư nhiên là độc châm, bắn vào bụng sâu vô cùng, rất có khả năng đều đã chạm đến nội tạng.

Có thể dùng độc châm như thế, không chỉ là người tuyệt đối tàn nhẫn, hơn nữa nhất định là cao thủ dùng độc nha! nhìn đáng sợ của Mục Thanh Võ chắc là bị người ám toán.

Độc tố, một khi thấm vào nội tạng liền sẽ từng ngày tỏa ra khắp lục phủ ngũ tạng, ngay từ đầu người chỉ biết sốt cao không ngừng, tra không ra cái chứng bệnh gì, chờ thời điểm đến lúc ngũ tạng lục phủ bắt đầu thối rữa rồi, lúc ấy ngay cả thiên tiên trên trời cũng không cách gì xoay chuyển càn khôn.

Trước tiên cần thiết phải lấy ra châm độc ngăn chặn độc tố thấm vào nội tạng!

Hàn Văn Tịch dùng thủ pháp quý dị mà ẩn ẩn vài lần trên bụng của Mục Thanh Võ, tựa hồ đều không có tác dụng gì, nàng nhanh chóng quyết định, lấy ra một phen tiểu chủy thủ tới, tìm đúng vị trí, lười dao chống ở trên bụng của Mục Thanh Võ.

Nhưng ai biết, liền ở ngay lúc này, một đám binh lính từ đầu ngõ vọt lại đây, ngay lập tức liền bao vây xung quanh bọn họ, dẫn đầu là Lý Trường Phong hộ vệ của Mục Thanh Võ, vừa thấy chủy thủ trong tay Hàn Văn Tịch, xông tới không hề phân trần một chân liền đá văng.

"Dám can đảm mưu sát thiếu tướng quân, người tới, bắt lại!"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Phế Vật, Vì Chính Mình Đại Ngôn

Muru sát thiếu tướng quân?

"Chậm đã, mắt nào của ngươi nhìn thấy ta muru sát thiếu tướng quân các ngươi?" Hàn Văn Tịch tức giận chất vấn. Thậm chí ở thời cổ đại này cũng có chuyện 'hảo tâm giúp đỡ người bị lừa bịp tống tiền' hay sao?

Lý Trường Phong một chân đá chúi thủ trên mặt đất chộp vào trong tay, lạnh giọng, "Chúng ta mọi người hai con mắt đều nhìn thấy, nữ nhân, mặc kệ ngươi là do người nào phái tới đều chuẩn bị chịu chết đi!"

Đã bị áp giải rồi xa phu trở nên nóng nảy, muốn nói ra thân phận rồi lại cảm thấy không ổn, vội vàng giải thích, "Hiểu lầm! Hiểu lầm! Chúng ta vừa mới đi ngang qua nơi này nhìn thấy thiếu tướng quân nằm ở chỗ này, chủ tử nhà ta hảo tâm cứu giúp, cũng không có ác ý, hung thủ chân chính đã sớm chạy thoát."

Lý Trường Phong nhướng mày nhìn kỹ Hàn Văn Tịch, hừ lạnh nói, "Hảo tâm cứu giúp, như thế nào còn động cả đao đây? Các ngươi định lừa gạt ai đây? Người tới, đem nữ nhân này bắt lại."

"Động đao là vì muốn cứu hân, hân trúng phải độc châm, vị trí quá sâu, nếu lấy ra muộn quá, hậu quả không phải ngươi một cái thị vệ có thể đảm đương nổi." Ngữ khí của Hàn Văn Tịch rất nghiêm túc, kính sợ toàn trường.

Lý Trường Phong mặc danh có chút chần chờ, hai canh giờ phía trước thiếu tướng quân truy đuổi một tên gian tế, một đường đuổi tới vùng phụ cận, sau đó liền mất tích, rốt cuộc đã xảy ra cái gì, ai cũng không biết. Nhìn nhìn chúi thủ trong tay, Lý Trường Phong không dám mạo hiểm, chuyện này hẳn xác thật không đảm đương nổi.

"Đừng nói nhảm nữa, người tới, áp giải nàng hồi Tướng Quân Phủ, có cái gì hiểu lầm, cùng Đại tướng quân nói đi thôi!" Lý Trường Phong bế Mục Thanh Võ lên, vội vàng liền đi.

"Ngươi sẽ hối hận!" Hàn Văn Tịch hô to, đồ đáng chết, Mục Thanh Võ đã trúng độc hân ta còn dám di chuyển, việc này sẽ chỉ làm độc tố tăng tốc tràn vào lục phủ ngũ tạng mà thôi.

Đi Tướng Quân Phủ liền đi, sợ bọn họ không thành, nàng vẫn bình tĩnh không có làm chuyện gì trái với lương tâm, đường đường Tướng Quân Phủ chẳng lẽ còn có thể dùng hình đánh cho không tội cũng thành có tội?

Nhưng mà, tới Tướng Quân Phủ rồi, Hàn Văn Tịch lại phát hiện chính mình quá đánh giá cao Mục tướng quân phủ.

Mục thị này toàn gia đều tham gia quân ngũ, tất cả đều là thô lỗ ngang ngược, người động thủ bắt động khẩu (động tay chân ko cần nói).

Mục Thanh Võ bị mang về phòng, rồi ngự y vội vã đi theo vào.

Hàn Văn Tịch cùng xa phu bị ném đến trung tâm đại đường, Mục đại tướng quân mảy mẩy mắt to râu xồm, mi giác thượng kiêu, hung mục trừng to, cầm trong tay trường tiên (cây roi) chỉ vào Hàn Văn Tịch, "Nói, ai là người phái ngươi tới?"

Ai phái nàng tới?

Nàng cái dạng này trông giống thích khách, gian tế sao? Ngay cả phản kháng cũng không có đã bị đưa tới tướng quân phủ rồi.

Giúp ngu xuẩn này, Mục Thanh Võ sớm hay muộn cũng sẽ bị bọn họ hại chết.

Hàn Văn Tịch bình tĩnh, khí độ bất phàm, "Ta nói một lần cuối cùng, ta chỉ là đi ngang qua muốn cứu người, thiếu tướng quân bị hạ độc, tình huống phi thường nguy cấp, nếu trễ không cứu hậu quả không dám tưởng tượng."

"Chê cười, loại nữ nhân như ngươi bản tướng quân thấy đã nhiều, nhân chứng vật chứng vô cùng xác thực ngươi còn dám狡辯?" Mục đại tướng quân nói, cầm roi từng bước một hướng Hàn Văn Tịch đi tới, vung roi vài cái trong không trung, lạt lạt rung động, nghe thanh âm làm người quanh mình đều kinh hồn táng đảm.

Hàn Văn Tịch trong mắt chỉ có kiên định cùng nghiêm túc, bất khuất không buông tha, không sợ hãi, ánh mắt rét lạnh thẳng tắp mà nhìn mắt của Mục đại tướng quân.

Mục đại tướng quân duyệt người vô số, nhưng thật ra đây lần đầu tiên nhìn thấy một nữ tử lớn mật như thế, chỉ là như thế thì sao?

"Bản tướng quân xem ngươi còn狡辯!" Hân nói, thỉnh linh vung roi lên hướng trên người Hàn Văn Tịch quát xuống.

Hàn Văn Tịch không hề lẩn trốn, nàng biết chính mình tránh không khỏi, vì vậy liền ăn một roi, cánh tay lập tức da tróc thịt bong, nhưng nàng một chút nhăn mày đều không có, thẳng lẳng lẳng mà nhìn chăm chăm Mục đại tướng quân, nói một câu, "Ngươi sẽ hối hận!"

"Bản tướng quân sẽ làm người hồi hận trước!" Mục đại tướng quân nói, lại vung lên một roi, lúc này, Lý Trường Phong đưa cổ thái y ra tới.

Vị này là Cố thái y Cố Bắc Nguyệt tuổi còn rất trẻ, chỉ tầm 20 tuổi, nhưng đã là thủ tịch ngự y (người đứng đầu đám thái y) trong Thái Y Viện, hẳn không có mặc quan phục Thái Y Viện phức tạp, mà là một bộ bạch y đơn giản sạch sẽ, ôn tồn lễ độ, một gương mặt an tĩnh, mặc dù không cười, đều làm cho người ta cảm giác ấm áp. Nói hẳn là đại phu, lại càng giống cái người đọc sách.

Mục đại tướng quân hung hăng trừng mắt liếc nhìn Hàn Văn Tịch một cái, vội vàng hướng Cố Bắc Nguyệt bên kia đi, thực thô lỗ giống nhau, "Mau nói, tình huống nhi tử ta như thế nào?"

"Không ngừng sốt cao, hôn mê bất tỉnh, còn phải quan sát hai ngày nữa." Cố Bắc Nguyệt nhẹ nhàng nhún mày nói, hình như có hơi tự lự.

"Rốt cuộc chuyện là như thế nào a? Đang êm đang đẹp như thế nào liền hôn mê bất tỉnh? Người nói!" Tiếng hô của Mục đại tướng quân đình tại nhức ọc, bộ dáng như muốn đem ăn Cố Bắc Nguyệt.

Tuy rằng Mục đại tướng quân tay cầm binh quyền, quyền cao chức trọng, nhưng Cố Bắc Nguyệt lại là quan báii nhị phẩm, là ngự y hoàng đế ngự dụng, Mục đại tướng quân cũng không thể rống nhân gia như thế.

Cố Bắc Nguyệt hiển nhiên có chút bất đắc dĩ, lại không đáng so đo, như cũ vẫn rất nghiêm túc, "Không thương không đau, mạch tượng cũng thực bình thường, ta cũng rất buồn bực, cho nên muốn qua quan sát hai ngày mới có thể xác định."

Cố Bắc Nguyệt là thủ tịch ngự y, nếu hẳn đã nói như thế, cũng liền không cần thỉnh thái y khác nữa.

Mục đại tướng quân bực bội, không vui nói, "Người tới, an bài Cố thái y đi phòng khách, sẽ ở lại trong phủ hai ngày này."

Lúc này, Hàn Văn Tịch lại cười ha ha nổi lên, "Chê cười, thiên đại chê cười! Đường đường là thủ tịch thái y, liền mạch tượng trúng độc đều nhìn không ra, cần phải quan sát hai ngày, ta cam đoan người có thể trực tiếp giúp Mục Thanh Võ nhất xác."

Lời này vừa ra, toàn trường tức khắc một mảnh yên tĩnh, toàn bộ đều hướng Hàn Văn Tịch nhìn qua, nữ nhân này nói..... cái gì đây?

Cố Bắc Nguyệt cũng nhìn qua, lúc này mới chú ý tới sự tồn tại của Hàn Văn Tịch, hẳn cũng hoài nghi là trúng độc, bất quá chưa xác định chắc chắn nên chưa dám nói ra.

"Người! Người dám nguyên rủa nhi tử ta!" Mục đại tướng quân tính tình phi thường táo bạo, xông tới vung roi liền muốn đánh.

Lúc này, một bên xa phu rút cuộc nhìn không được, hô to, "Đại tướng quân, đánh không được đánh không được, vị này chính là Tần Vương phi nha!"

A?

Tần Vương phi?

Mục đại tướng quân roi đang vung ở giữa không trung chậm chạp không có rơi xuống, một phòng người đều hoàn toàn bị chấn kinh rồi, như thế nào lại như vậy?

"Người nói cái gì?" Mục đại tướng quân hướng về phía xa phu rống to.

"Đại tướng quân, vị này chính là Tần Vương phi, sáng nay vừa mới cùng Tần Vương điện hạ tiến cung thỉnh an, chúng ta là ở trên đường trở về gặp được thiếu tướng quân, Vương Phi nương nương thành thật không có mưu hại thiếu tướng quân nha! Thỉnh Đại tướng quân minh giám!" Xa phu nói, sợ bọn họ không tin vội vàng đưa ra biên số nhà của Tần Vương phủ. Vương Phi nương nương bị đánh, hẳn trở về làm thế nào để giải thích đây?

Mọi người thấy biên số nhà của Tần Vương phủ được đưa ra, không thể không tin tưởng, lại nhìn vết thương trên cánh tay của Hàn Văn Tịch, một đám thần sắc đều phức tạp lên.

Nữ nhân này chính là phế tài của Hàn gia, chính mình đá kiệu môn hạ kiệu vào cửa vị kia..... Tần Vương phi, Hàn Văn Tịch?

Hàn Văn Tịch nguyên bản không nghĩ sẽ bày ra thân phận mình, thân phận Vương phi cho nàng rất nhiều đặc quyền, đồng thời cũng cho nàng không ít trói buộc, đặc biệt nàng là cái Vương phi không được tán thành, vẫn là rất nhạy cảm nha.

Nếu xa phu đều tuân ra tới, Hàn Văn Tịch nghĩ, những người này cũng nên biết điều thu liễm đi chứ?

Nhưng ai biết, roi của Mục đại tướng quân đang ngừng ở giữa không trung thế nhưng thỉnh linh hung hăng quất xuống, lần này tuy rằng không có quất ở trên người Hàn Văn Tịch, cũng tới mức làm nàng kinh sợ không nhẹ.

"Tần Vương phi thì thế nào! Có ý định mưu sát thiếu tướng quân, cũng đều là tử tội! Nói, rốt cuộc là ai phái người tới?" Mục đại tướng quân cau mày quát mắng, mặt lớn đỏ lên đến giống như hung thần ác sát.

Dám làm bị thương nhi tử bảo bối của hắn, đừng nói Tần Vương phi, liền tính Tần Vương tới, hẳn vẫn đúng lý hợp tình.

Huống chi, nữ nhân này cũng không được Tần Vương yêu thích, ngay cả ngày đại hôn Tần Vương đều không có lộ diện qua, hữu danh vô thực, bất quá

là cái hữu danh vô thực sùi cảo, ai sợ nằng?

Hàn Văn Tịch thực ngoài ý muốn, cũng thực bắt đắc dĩ, nhưng nằng không rảnh lo nhiều như vậy, đón nhận ánh mắt phẫn nộ của Mục đại tướng quân, lạnh giọng, "Ta không nghĩ cùng người nói nhảm nhiều, ta nói một lần cuối cùng, nhi tử ngươi trúng độc, lại là độc khó hiểu, ta cam đoan một canh giờ sau, đại la thần tiên đều cứu không được hần!"

"Ha ha ha!" Mục đại tướng quân cười ha hả, "Nghe một chút! Các người đều nghe một chút nằng nói cái gì? phé tài của Hàn gia cũng sẽ xem bệnh? Mặt trời mọc từ hướng Tây đi?"

Mục đại tướng quân cười hướng Cổ Bắc Nguyệt liếc mắt một cái, "Cố thái y, người có nghe hay không, nằng chẩn bệnh cùng người thế nhưng hoàn toàn không giống nhau. Một cái phé tài, một cái thủ tịch ngự y, các người đề ta nghe ai?"

Lời này, tất cả đều là tràn đầy châm chọc, chọc đến một phòng người cười ha ha, Cổ Bắc Nguyệt nhìn Hàn Văn Tịch, lại không có cười, hần nhú lại mây, tựa hồ ở cân nhắc cái gì.

Rất nhanh, tiếng cười của Mục đại tướng quân liền ngừng lại, "Người tới a, đem nữ nhân này áp giải đi xuống! Đội thiếu tướng quân tỉnh, đưa đến Đại Lý Tự xử trí!"

Hàn Văn Tịch thật sự nhịn không được, quay đầu nhìn lại, ánh mắt âm ngoan, khiến cho thị vệ đang tiến đến đồng thời lui ra sau, cùng những người này cãi cọ quả thực là đang lãng phí sinh mệnh của Mục Thanh Vô!

Nằng hung tợn trừng mắt nhìn Mục đại tướng quân liếc mắt một cái, đơn giản ở một bên ngồi xuống, lạnh lùng nói, "Cố thái y, người đi kiểm tra thiếu tướng quân trên vị trí cách rốn khoảng hai tấc (1 tấc=2,3cm), huyền linh huyết cùng minh u huyết, dùng ngân châm thử độc, xem ta rốt cuộc có hay không nói dối, rốt cuộc rất nhanh liền sẽ thấy."

Hàn Văn Tịch vừa dứt lời, một tràng tiếng cười trào phúng đột nhiên từ ngoài cửa truyền đến, "Cái gì huyền linh huyết cùng minh u huyết, trước nay chưa từng nghe qua, Hàn Văn Tịch người nói dối cũng nên suy nghĩ kỹ đi."

Chỉ thấy một người nữ tử mặc váy dài màu vàng nhạt đi đến, tướng mạo皎皎 hảo, ánh mắt ngạo mạn, nằng này đúng là nữ tử ngày ấy đánh rớt khăn voan đỏ thắm của Hàn Văn Tịch, đại tiểu thư Mục Lưu Nguyệt của Đại tướng quân phủ.

Nằng cùng với vô số nữ nhân ở đế đô giống nhau, đều tin tưởng vững chắc trên đời này không có người xứng đôi với Tần Vương, nằng không hy vọng xa vời có thể gả, mặt khác cũng không cho phép nữ nhân khác gả.

Hàn Văn Tịch cái phé tài này không chỉ có đoạt đi Tần Vương rồi, cư nhiên còn tới mưu hại ca ca nằng, nằng tuyệt đối không buông tha!

Mục Lưu Nguyệt vừa tiến vào, liền lôi kéo tay của Mục đại tướng quân, một bên khiêu khích mà nhìn Hàn Văn Tịch, một bên nói, "Cha, người còn không nhanh nhanh đem nằng đưa đến Đại Lý Tự đi, nằng cảm dao muốn giết ca ca ta, đó là sự tình tất cả mọi người đều nhìn thấy! Cùng nằng vô nghĩa cái gì đây! Một cái phé tài, nằng hiểu cái gì là y thuật?"

Hàn Văn Tịch không nhớ rõ chính mình đã đắc tội qua vị đại tiểu thư này khi nào, thế nhưng vì sao cảm giác được địch ý thật sâu như vậy?

Nằng một cái đầu hai cái đại, yên lặng tính toán thời gian, độc tố của Mục Thanh Vô liền rất nhanh sẽ thấm đến lục phủ ngũ tạng.

Mục đại tướng quân đương nhiên sẽ không tin tưởng Hàn Văn Tịch, hướng về phía một bên rộng to thị vệ, "Đều là thùng cơm sao? Còn không đem người áp đi!"

Nhưng đúng lúc này, Cổ Bắc Nguyệt đột nhiên lên tiếng, "Chậm đã!"

Huyền linh huyết cùng minh u huyết Cổ Bắc Nguyệt đương nhiên là biết đến.

Hai cái huyết vị này cũng không phải là huyết vị bình thường, nếu không phải người trong nghề nghe cũng chưa nghe qua hai cái tên này, càng đừng nói vị trí cụ thể của chúng nó.

Vị trí trên bụng cách rốn hai tấc, Hàn Văn Tịch lại chính xác nói ra tới. Hơn nữa, độc tính nếu ở trên hai cái huyết đạo này đối với lục phủ ngũ tạng phi thường mẫn cảm, xác thật là vị trí thử độc tốt nhất.

Hàn Văn Tịch cư nhiên biết, này đủ để thuyết minh nằng đều không phải là phé tài, lời nằng nói đều không phải là không thể tin, Cổ Bắc Nguyệt nguyên lai đang cân nhắc Mục Thanh Vô có phải hay không trúng độc, giải độc là điểm yếu của hần, cho nên chậm chạp không dám chẩn bệnh không dám nói bậy.

Hiện giờ xem ra, có thể tin Hàn Văn Tịch một lần, chưa chắc là không thể.

"Mục đại tướng quân, Vương Phi nương nương nói có lý, ta lập tức đi thử thử." Cổ Bắc Nguyệt vội vàng nói.

Mục Lưu Nguyệt lập tức hung hăng ba ba giữ chặt Cổ Bắc Nguyệt, "Cố thái y người không cần phải đi! Ai không biết nằng là phé tài của Hàn gia? Nằng hiểu cái gì là huyết đạo cái gì là độc? Thật đáng chê cười!"

"Đại tiểu thư, mạng người quan trọng, nếu thật là trúng độc, thời gian chính là tính mạng, thỉnh người không cần hồ nháo." Cô Bắc Nguyệt nghiêm túc nói.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Phản Kích, Tìm Huyệt Thi Châm

Thấy vẻ mặt nghiêm túc của Cô Bắc Nguyệt, Mục đại tướng quân liền kinh ngạc, hẳn đề ý nhất chính là tính mạng của nhi tử, Cô Bắc Nguyệt là thủ tịch ngự y, tính mạng của hoàng đế đều nắm giữ ở trong tay hắn, hắn nói, đương nhiên là có thể tin.

Mục Lư Nguyệt lại không tin tưởng Hàn Văn Tịch, hận không thể lập tức đem nàng đưa đi Đại Lý Tự, nàng ngang ngược vô lý la lối khốc lóc, "Không được đi chính là không được đi!"

Nhưng mà, Mục đại tướng quân lại lên tiếng, "Lư Nguyệt, tránh ra!"

"Cha!" Mục Lư Nguyệt không chịu.

"Tránh ra!" Mục đại tướng quân tức giận.

Mục Lư Nguyệt không cam tâm tình nguyện, hung hăng thối lui một bước, nhưng vẫn nắm tay của Cô Bắc Nguyệt không chịu bỏ ra.

Ai ngờ, Cô Bắc Nguyệt lại thỉnh linh ném tay nàng ra, tính tình của Cô thái y nguyên lai cũng là nhất quán ôn nhu, mọi người giật nảy mình, Cô Bắc Nguyệt đã sớm biến mất ở bên cửa.

Cô Bắc Nguyệt rất nhanh chạy đi, trở về càng nhanh hơn, sắc mặt hắn tái nhợt, ngưng trọng nghiêm túc, trên tay là hai cây ngân châm đã bị nhuộm đen đưa cho mọi người nhìn xem.

Độc! Kịch độc!

Mục đại tướng quân trong lòng giật mình choáng váng, từ ghế trên nhảy dựng lên, "Thật sự trúng độc?"

Mục Lư Nguyệt không nghĩ tới Mục Thanh Vô thật sự là trúng độc, tức khắc trợn mắt há hốc mồm, thẳng tắp lắc đầu, nhưng rất nhanh nàng liền định thần, vẻ mặt hoài nghi, "Hàn Văn Tịch, không phải là người hạ độc chứ? Nếu không làm sao người biết giải độc?"

Hàn Văn Tịch thiết tình không muốn nhìn đến khuôn mặt ngu xuẩn này nữa, đứng dậy đi tới, "Các người nếu lại kéo dài thời gian nói nói, ta cũng sẽ không biết giải!"

Bọn họ đã kéo dài thời gian lâu như thế, trên tay nàng lại không có dược, sự tình thật là phiền toái.

"Hàn Văn Tịch, ta liền tin người một lần, nhanh nhanh đi theo ta!" Mục đại tướng quân lo lắng cho nhi tử, lòng nóng như lửa đốt, tự mình đi phía trước dẫn đường.

Hàn Văn Tịch thở ra một hơi buồn bực, lơ đãng thoáng nhìn Cô thái y kia này đang ngưng trọng, Hàn Văn Tịch đối với gia hỏa này không có ấn tượng nhưng thật ra hắn cũng không tệ lắm.

Nhân lúc thời điểm khi mọi người không chú ý tới, Hàn Văn Tịch đã từ trong hệ thống giải độc lấy ra dược vật cùng các loại dụng cụ phụ trợ, tuy rằng mọi người cũng không biết mấy thứ này của nàng là từ nơi nào tới, nhưng cũng không lại hỏi nhiều.

"Cô thái y cùng Mục tướng quân lưu lại, những người khác đều đi ra ngoài, không cần quấy nhiễu ta." Hàn Văn Tịch một bên nói, một bên ở trước mặt mọi người cời áo khoác màu trắng của Mục Thanh Vô.

Mọi người đều thức thời lui ra sau, có điều Mục Lư Nguyệt lại không vui, không chỉ đứng tại chỗ bất động mà còn chắn ánh sáng của Hàn Văn Tịch, tận mắt nhìn thấy áo của Mục Thanh Vô bị vạch ra, nàng vội vàng che mắt lại, mặc dù thân là ca ca của chính mình nàng cũng không dám nhìn, không nghĩ tới Hàn Văn Tịch nữ nhân này không hề biết xấu hổ!

"Hàn Văn Tịch, người tốt nhất là làm hắn tỉnh lại, nếu không ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người." Mục Lư Nguyệt lạnh lùng cảnh cáo.

Hàn Văn Tịch không thể nhìn được nữa, đang muốn tức giận, Mục đại tướng quân nổi giận trước, rống to, "Nha đầu thú! đừng vương bận, lập tức rút ra ngoài cho ta!"

Mục Lư Nguyệt sừng sốt, nước mắt lập tức liền rót ra, cha cư nhiên rống nàng như thế?

Từ nhỏ đến lớn, cha chưa từng thật sự tức giận đối với nàng, lần này cư nhiên hung dữ với nàng.

Mục Lư Nguyệt tức tối, hung hăng phui tay liền chạy ra ngoài.

Hàn Văn Tịch thở dài nhẹ nhõm một hơi, tập trung tinh thần, một lần nữa tìm kiếm vị trí, đem chủy thủ ở hơ nóng trên ngọn lửa, lúc này mới thật cẩn thận hạ đao.

Hệ thống giải độc của nàng phần lớn là dược thảo, ngân châm, dụng cụ dùng trong y học và một số đồ vật linh tinh, cũng không có dụng cụ giải phẫu Tây y.

Động đao điều kiện có chút đơn sơ, nhưng vì vội vã cứu người cũng chỉ có thể tạm chấp nhận, thời gian kéo dài càng lâu, nguy hiểm càng lớn. Châm độc này so với độc dược muốn phiền toái hơn rất nhiều, độc tố ẩn nấp càng sâu trong cơ thể, càng khó bài trừ.

Ngay khi nàng cắt vào lớp da nơi bụng, máu tươi lập tức trào ra tới, Mục tướng quân nhìn đến kinh hồn táng đảm, nhin không được kinh hô, "Hàn Văn Tịch, nguoi!"

Đáng tiếc, Hàn Văn Tịch chuyên chú không để ý tới hấn.

Tinh mạng của nhi tử liền ở trên tay Hàn Văn Tịch, giờ này khắc này, Mục đại tướng quân dù táo bạo cũng không dám làm gì, hấn chỉ có thể thấp giọng hỏi Cố Bắc Nguyệt, "Mô bụng như thế này, có thể được không?"

Kỳ thật trong lòng Cố Bắc Nguyệt cũng không chắc chắn lắm, chỉ nhìn Hàn Văn Tịch chuyên chú, nghiêm túc, hấn không tự giác liền nghĩ tới mẹ đẻ của Hàn Văn Tịch là Thiên Tâm phu nhân, hai mẹ con thời điểm thực hành nghề y lại rất giống nhau như vậy.

Hấn lớn hơn Hàn Văn Tịch bốn tuổi, bốn tuổi đi theo phụ thân tham gia một cái hội chẩn, may mắn gặp qua mặt Thiên Tâm phu nhân một lần, kỳ thật cũng coi như đã gặp qua Hàn Văn Tịch, chỉ là khi đó Hàn Văn Tịch vẫn còn ở trong bụng mẹ.

Nhớ lại những điều này, khóe miệng Cố Bắc Nguyệt nổi lên một mặt ấm áp, "Suyt ... .. Không cần quấy nhiễu nàng."

Rất nhanh, Hàn Văn Tịch từ trong miệng vết cắt đầy máu thật cẩn thận kẹp ra một cây ngân châm màu đen. Thấy thế, Mục đại tướng quân thực không thể tin nổi. Trong mắt Cố Bắc Nguyệt nhiều hơn một phần tán dương.

Tiếp theo sau đó rất nhanh, cây ngân châm màu đen thứ hai lại bị Hàn Văn Tịch kẹp ra. Động tác gọn tay tác động lên trên cánh tay bị thương do roi đánh, lại chảy máu, nàng lại hoàn toàn không hề hay biết, toàn bộ tâm tư tất cả đều ở trên người người bệnh.

Cố Bắc Nguyệt nhanh chóng quyết định, lấy dược tán cùng bông tói, cong xuống thân mình cao dài, bông một khi chạm vào miệng vết thương, Hàn Văn Tịch liền nhìn lại đây, "Đừng gây trở ngại....."

"Ta cam đoan sẽ không gây trở ngại đến nguoi, tin tưởng ta." Cố Bắc Nguyệt ôn nhu ngắt lời.

Hàn Văn Tịch vốn định cự tuyệt, nhưng đón nhận cặp mắt ấm áp kia của Cố Bắc Nguyệt, tâm nàng mạc danh ngẩn ra, không nghĩ tới trên thế giới này còn có đôi mắt trong sáng thấu triệt như thế, so với trẻ con còn trong sáng hơn.

Nàng nhin không được nghĩ, người nam nhân này, rốt cuộc là cái nguoi như thế nào đây?

Đáng chết, Hàn Văn Tịch phát hiện chính mình cư nhiên thất thần.

Ánh mắt nàng lạnh băng, "Buông tay, nguoi đã gây trở ngại đến ta!"

Ai ngờ, Cố Bắc Nguyệt không chỉ có không buông tay, một tay kia ngược lại đem đầu nàng quay lại để nàng nhìn Mục Thanh Võ, "Nguoi tiếp tục, ta nói sẽ không liền sẽ không."

Hàn Văn Tịch lười cãi cọ, nghĩ thầm một khi gây trở ngại nàng lập tức đẩy ra, nhưng ai biết, sự tình thần kỳ đã xảy ra.

Mặc dù cánh tay của nàng vẫn luôn nhích tới nhích lui, Cố Bắc Nguyệt đều có thể đi theo di động, một bên đi theo, một bên nhẹ nhàng chà lau miệng vết thương, rải dược, động tác không chỉ có thực linh linh hoạt hoạt, hơn nữa còn rất tinh tế ôn nhu, mấu chốt nhất chính là, xác thật không có gây trở ngại đến nàng dùng tay.

Hàn Văn Tịch tuy rằng mặt không có biểu tình gì, trong lòng lại bội phục. Nhìn dáng vẻ hấn cũng không phải thuộc loại mua danh chuộc tiếng, ngay thủ pháp này cũng không phải là người bình thường có thể luyện ra được.

Đem cánh tay yên tâm giao cho Cố Bắc Nguyệt, Hàn Văn Tịch lại hết sức chăm chú, cũng không biết miệng vết thương của chính mình là cái thời điểm nào đã được băng bó rất tốt.

Sau một lúc lấy độc châm, Hàn Văn Tịch không lập tức khâu lại miệng vết thương, mà là lập tức tìm huyệt thi châm (寻穴施针), bức ra độc tố.

Cố Bắc nguyệt vừa thấy bản lĩnh tìm huyệt thi châm của Hàn Văn Tịch, lập tức đã bị hấp dẫn, dần dần xem đến si mê.

Không nói đến thủ pháp xinh đẹp của Hàn Văn Tịch khi thi châm, liền nói một số huyệt vị nhập châm, hấn thế nhưng không hiểu được, hoàn toàn không

biết đó là cái huyết vị gì.

Rất nhanh, những vùng phụ cận miệng vết thương đã bị Hàn Văn Tịch trát đầy ngân châm, người ngoài nghề chỉ đang nghĩ đó là một đồng rậm rạp, người trong nghề lại biết châm pháp này có học vấn rất cao.

Theo số ngân châm gia tăng, màu đen của độc huyết(máu) rỉ ra càng ngày càng nhiều, ướt ướt chừng ba tấm to vải bố trắng, độc huyết cũng không có dấu hiệu ngừng lại, nhưng Hàn Văn Tịch lại thu ngân châm, mang được liệu tóit nhét vào vết đao cắt.

"Vương Phi nương nương, độc huyết không phải còn chưa có bài xong sao?" Cổ Bắc Nguyệt không đầu không đuôi hỏi một câu, kỳ thật, hần còn có xem chưa đủ châm pháp của Hàn Văn Tịch đâu.

Hàn Văn Tịch trước sau như một không thêm quan tâm bất luận vấn đề gì, tiếp tục công tác trong tay. Không có dụng cụ để khâu lại, nàng chỉ có thể lợi dụng được liệu Trung y. May mắn là vết đao cắt không quá sâu, một tầng một tầng được vật nhét vào miệng vết thương, giảm nhiệt, áp chế độc tính, cầm máu, dính hợp thịt tươi, cuối cùng mới bọc lên lụa trắng cố định lại.

Sau khi thu phục miệng vết thương, Hàn Văn Tịch cuối cùng thở dài nhẹ nhõm một hơi, phát đi tầng mồ hôi mỏng trên trán, lúc này mới trả lời vấn đề của Cổ Bắc Nguyệt, "Nếu như máu không ngừng chảy như thế, hần không bị độc chết cũng sẽ bị mất máu quá nhiều mà chết. Đây là thường thức cơ bản nhất, không hiểu sao?"

Cổ Bắc Nguyệt mặt đỏ lên, ngay sau đó đậm đậm cười, cái gì cũng đều không biện giải.

Ngắm lại hần từ nhỏ được tán dương là thiên tài, hôm nay thế nhưng bị một cái nữ tử tẩy sạch, tuổi tác của Hàn Văn Tịch so với hần còn trẻ hơn, nàng nơi nào là phế tài, nàng mới là thiên tài chân chính.

Mục đại tướng quân không vui, lạnh lùng chất vấn, "Ngươi làm như vậy, độc tố kia trong cơ thể làm sao bây giờ a?"

"May mắn tới kịp, còn chưa có lan đến lục phủ ngũ tạng, ta dùng được vật (được phẩm/thuốc) khống chế được. Hần không thể lại chảy máu, mấy ngày nay ngàn vạn lần đừng cho hần động, nếu không sẽ liên lụy đến miệng vết thương thì thực phiền toái."

Hàn Văn Tịch vừa nói, vừa viết một phương thuốc đưa cho Cổ Bắc Nguyệt, "Ngươi có thể kiếm được mấy vị dược này đến đây không?"

Những vị dược này cũng không hiếm lạ giống như viết cho Tần Vương, nàng nhớ rõ trong sách cổ giới thiệu những dược này đó ở cổ đại cũng là những dược vật thông thường.

Quả nhiên, Cổ Bắc nguyệt nhìn thoáng qua liền nói, "Có thể. Mấy vị dược này có thể mua được ở hiệu thuốc, trong cung có bạch quyết minh. Vương Phi nương nương chờ, ta đây liền lệnh người đi lấy."

Hàn Văn Tịch viết ra đều không phải là phương thuốc bài độc, mà là phương thuốc hóa độc, Mục Thanh Võ đã không thể lại chảy ra máu, chỉ có thể uống thuốc để độc tố trong cơ thể hóa giải mất đi, biện pháp này hiệu quả sẽ chậm một chút, cũng lại là biện pháp duy nhất.

Hàn Văn Tịch mới không ở lại nơi này mà chờ, nếu không trở về Tần Vương phủ, sẽ khó khăn hơn để giải thích mọi thứ cho Nghi thái phi kia.

"Ta sẽ không đợi, mỗi lần ngươi lấy hai đến ba lượng dược, tất cả cùng đun sôi một lần, sau đó để hần uống hai lần một ngày khi bụng rỗng, dùng liên tiếp trong mười ngày." Hàn Văn Tịch nghiêm túc hướng dẫn.

Thủ tịch ngự y Cổ Bắc Nguyệt nháy mắt thành tiểu dược đồng, hần bên môi nổi lên một mặt ý cười mà chính mình cũng không phát hiện ra.

Trong khi đó, Mục đại tướng quân không hề hài lòng chút nào, lớn giọng, "Hàn Văn Tịch, ngươi nói cái gì? Ngươi không đợi?"

Hàn Văn Tịch lỗ tai đều như bị nổ tung, xoay người nhìn lại, vẫn nhẫn nại nói, "Mục đại tướng quân, độc xem như đã giải, trong cơ thể những cái tàn lưu độc tố đó ảnh hưởng không lớn, ta cam đoan với ngươi, thiếu tướng quân sau khi hạ sốt hoàn toàn hần có thể tỉnh, nhanh nhất sáng mai, muộn nhất đêm mai."

"Bản tướng quân không quan tâm nhiều thứ như thế. Tóm lại, trước khi Thanh Võ tỉnh lại ngươi vẫn còn bị hiềm nghi, ngươi nơi nào cũng đều không được đi!" Mục đại tướng quân tàn bạo.

Hàn Văn Tịch hít vào một hơi khí lạnh, "Mục đại tướng quân, Nghi thái phi đang chờ ta trở về hỏi chuyện, nếu ngươi muốn lưu ta lại, làm phiền ngươi sai người đi Tần Vương phủ một chuyến, báo tin cho Nghi thái phi, thuận tiện đem sự tình hôm nay nói rõ ràng. Ta tin tưởng, ta rốt cuộc là hảo tâm cứu người, hay là có ý định mưu sát, Nghi thái phi trong lòng sẽ hiểu rõ!"

Tuy rằng Hàn Văn Tịch rất không thích Nghi thái phi, nhưng nàng cũng không để ý đến trường hợp khi thời điểm tất yếu đem lão nhân gia nàng bày ra chống đỡ một chút.

Nàng đã cứu Mục Thanh Võ, hơn nữa cũng khẳng định rất nhanh liền sẽ tỉnh lại, Mục đại tướng quân nếu như đi Tần Vương phủ, chờ khi Mục Thanh Võ tỉnh lại, hần cùng Nghi thái phi khó mà nói được lời gì.

Tuy rằng là cái tức phụ không được sủng, nhưng nhân gia Nghi thái phi cũng nói, sau này nói chuyện hay làm việc đều đại biểu cho Tần Vương phủ, không thể để cho Tần Vương phủ mất mặt.

Hàn Văn Tịch thực khẳng định, nếu sự tình thật là nháo đến Nghi thái phi kia, Mục đại tướng quân chưa chắc có được điều gì tốt.

Mục đại tướng quân hơi tàn bạo, nhưng cũng không phải là không có đầu óc, hẳn biết rõ Nghi thái phi so với thái hậu còn khó chơi hơn, hiện giờ trên tay hẳn chứng cứ cũng không đủ, không thể chiếm ưu thế.

Chần chờ một lát, Mục đại tướng quân liền nhàn nhạt nói, "Thôi được, ta liền tin ngươi một lần."

Hàn Văn Tịch thở ra một hơi bức bối, tự mình mở cửa ra, nhưng ai biết, Mục Lư Nguyệt lại về mặt oán hận đang đứng ở cửa nhìn nàng.

"Ca ta tỉnh?" Mục Lư Nguyệt hoài nghi chất vấn.

Hàn Văn Tịch thậm chí không muốn lại nhìn thấy loại nữ tử càn quấy này, cũng lười nhiều lời, từ bên cạnh Mục Lư Nguyệt vòng qua, đem nàng bỏ qua hoàn toàn.

"Hàn Văn Tịch, ngươi đứng lại đó cho ta!" Mục Lư Nguyệt nổi giận.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Hoài Nghi, Chết Vô Đối Chứng

Mục Lư Nguyệt từ nhỏ đến lớn đều được xem như bảo vật của tướng quân phủ, lại cùng Trường Bình công chúa giao hảo rất thân mật, ngay cả hoàng hậu cùng thái hậu cũng rất sủng ái. Tuy rằng chỉ là một đại tiểu thư, mọi người ở đế đô gọi Trường Bình công chúa là Đệ Nhị, ngay cả trong cung các phi tần hay nương nương cũng đều nhường nàng.

Hàn Văn Tịch, tính cái cái tha gì nha!

Bất quá là một cái Tần Vương phi hữu danh vô thực, ngay cả tỳ nữ trong Tần Vương phủ còn không bằng, nàng thật đúng là tự xem trọng mình.

Kêu nàng đứng lại liền đứng lại sao? Hàn Văn Tịch mất diết tại ngờ.

Mục Lư Nguyệt phát hỏa, bước nhanh đuổi theo, bắt lấy Hàn Văn Tịch, cũng không cần biết nàng có phải hay không cố ý, bộ móng tay thật dài đâm vào thịt Hàn Văn Tịch, rất đau.

"Ngươi có định cứu ca ta tỉnh hay không?" Mục Lư Nguyệt vênh mặt hất hàm sai khiến hỏi.

Mục đại tướng quân ra cửa nhìn thấy, lạnh lùng nói, "Lư nguyệt, để nàng đi, ca ngươi rất nhanh liền sẽ tỉnh."

"Nói như vậy là ca vẫn còn chưa tỉnh?" Mục Lư Nguyệt thực không thể tưởng tượng, "Cha, ngươi thật sự tin nàng à?"

Hàn Văn Tịch bị túm cảm thấy rất đau, mắt lé lên nhìn lại, một đôi mắt phượng nham hiểm hung ác làm cho người ta sợ hãi, "Buông tay!"

"Không được, trước khi ca ta tỉnh lại, nàng không thể đi!" Mục Lư Nguyệt chính là không buông tay.

Ai ngờ, Hàn Văn Tịch duỗi tay véo hai huyệt đạo trên cổ tay của Mục Lư Nguyệt, lập tức khiến cho nàng không có tý lực nào liền mềm nhũn ra, Hàn Văn Tịch bức bối hung hăng ném nàng ra, lạnh giọng, "Ngươi còn không có tư cách hạn chế tự do của bản Vương phi!"

Dứt lời, cũng không quay đầu lại mà đi.

Mục Lư Nguyệt bị ngã trên mặt đất, tức giận muốn bò dậy đuổi theo, Mục đại tướng quân lại ngăn lại, "Đủ rồi! Nàng sẽ không dám nói dối."

Mục Lư Nguyệt vẫn không cam lòng, không cam lòng vì ca ca còn chưa tỉnh đã khiến Hàn Văn Tịch đi rồi, càng không cam lòng Hàn Văn Tịch lấy thái độ tự cho mình là "Tần Vương phi". Nàng đuổi theo vài bước, hô to, "Hàn Văn Tịch, ta cảnh cáo ngươi, ca ca ta nếu như vẫn không tỉnh, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi! Trường Bình công chúa cũng sẽ không buông tha ngươi!"

Trường Bình công chúa.....

Vị công chúa này là hòn ngọc quý trên tay hoàng hậu cùng thái hậu, tính tình có thể so với Mục Lư Nguyệt còn tệ hơn trăm lần, từ nhỏ mỗi ngày đều dính lấy Mục Thanh Vô không rời, cũng coi như cùng Mục Thanh Vô là thanh mai trúc mã. Tất cả mọi người trong ngoài hoàng tộc đều biết, ngoại trừ Mục Thanh Vô ra nàng sẽ không gả.

Chi tiếc thái hậu cùng hoàng đế không đồng ý cho hôn sự này của nàng, cho nên chậm chạp vẫn chưa có tứ hôn.

Nếu như bị nàng biết Mục Thanh Võ đã xảy ra chuyện, trời mới biết sẽ phát sinh cái gì đâu!

Mục Lưu Nguyệt cảnh cáo, Hàn Vân Tịch tự nhiên là đều hiểu được, nhưng nàng cũng không để ở trong lòng, *ai thêm quan tâm đến cái Trường Bình công chúa hay Đoãn Bình công chúa gì kia.* (长平公主短平公主)

Nàng từ trước tới nay đều chưa từng thất thủ, hơn nữa, hệ thống giải độc cũng sẽ không bị lỗi, sau khi bài độc nàng đã rà soát kiểm tra một lần, xác định độc tố trong cơ thể Mục Thanh Võ đã hạ thấp xuống không ảnh hưởng đến sức khỏe của hân. Hơn nữa nhiệt độ cơ thể của hân cũng bắt đầu giảm xuống, nói vậy rất nhanh sẽ tỉnh lại.

Chỉ cần Mục Thanh Võ tỉnh lại, thì có thể chứng minh nàng không có chi ý mưu sát, thiên hoàng lão tử đều không thể làm gì nàng!

Đi khỏi đại môn phủ Đại tướng quân, Hàn Vân Tịch thở ra một hơi *trọc khí* (*khí không lưu thông/bực bội*) thật dài, cuối cùng là thu phục xong cái phiền toái này.

Trên xe ngựa trở về, Hàn Vân Tịch một lần nữa xử lý vết thương do bị roi đánh, đem miệng vết thương băng bó, lại dùng khăn tay che lại vết cắt trên cánh tay.

Nàng còn phải gặp Nghi thái phi một chút, nói về tình huống trong cung. Vừa về đến cửa lại được thông báo rằng Nghi thái phi đi biệt viện Tây Giao, sẽ ở đó vài ngày mới trở về.

Chẳng lẽ là tựa như ghét bỏ nhà này bị Mộ Dung bắn ra ào ạt làm dở? Nghĩ đến điều này, Hàn Vân Tịch nhin không được xì cười.

Vừa lúc, Nghi thái phi không ở quý phủ, ngày của nàng sẽ dễ dàng hơn một chút. *Tân quan tiền nhiệm ba đốm lửa, tân bà bà có thể so tân quan còn khó ứng đối hơn* (ý nói: *khí quan mới đến, sẽ đưa ra một số tiêu chuẩn để mọi người noi theo*), Hàn Vân Tịch thừa nhận chính mình không phải là cái tức phụ tốt gì, ước gì lão nhân gia nàng vĩnh viễn đừng bao giờ trở về.

Mộ Dung Uyển Như vừa ra khỏi cửa vừa lúc nhìn thấy Hàn Vân Tịch đang cười, tức giận làm nàng suýt nữa phát tác.

Sau khi nữ nhân này cùng Tần Vương rời đi, Nghi thái phi cũng vội vàng rời đi, trước khi đi còn giao đãi quản gia đem tất cả đồ vật trong phòng đều đổi đi, sửa chữa một lần. Đây là có bao nhiêu ghét bỏ nàng nha!

Nàng ngồi trong đông hồndon của mình, đều kêu đến khản giọng cũng không ai tới quán nàng, cuối cùng vẫn là chính mình xám xịt mà đi ra ngoài, một đường chạy về phòng mình.

Khi tin tức nàng đi tả trước mặt mọi người nháo đến toàn bộ vương phủ làm tất cả hạ nhân đều biết được, tuy rằng bọn hạ nhân không dám trước mặt cười nàng, nhưng Mộ Dung Uyển Như biết, toàn phủ trên dưới nhất định tất cả đều đang cười trộm nàng.

Tức giận tức giận, vừa nhớ đến Mộ Dung Uyển Như liền muốn khóc, lại nhìn thấy Hàn Vân Tịch, nàng càng tức giận, nàng nào biết đâu rằng kỹ thuật hạ độc của Hàn Vân Tịch tốt như vậy, nghĩ thâm nhất định là chính mình nhầm được.

Dù sao, tất cả đều là bởi vì nữ nhân này!

Thấy Hàn Vân Tịch nhìn qua, Mộ Dung Uyển Như chung quy là tính tình bộc phát, "Mẫu phi đi biệt viện tu dưỡng, sẽ không trở về trong vài ngày tới, tẩu tử nếu là nhớ mẫu phi, ta tùy thời đều có thể mang người đi qua. Còn có, tẩu tử sau này nếu muốn ăn cái gì, cũng có thể nói cùng ta, ta sẽ phân phó phòng bếp làm cho người."

Muốn mang nàng qua đó? Nàng ta sẽ phân phó cho phòng bếp? Hàn Vân Tịch ngoài cười nhưng trong không cười.

Nữ nhân này vì cái gì mỗi lần cùng nàng nói chuyện, đều tự cho mình lấy thân phận là chủ nhân đây? Khiến cho cái tức phụ nàng giống như là một khách nhân.

Mộ Dung Uyển Như đi xuống bậc thềm hỏi, "Tẩu tử, ca ta đâu?"

Với một giọng điệu như thế, dường như Long Phi Dạ là của nàng, cùng Hàn Vân Tịch nửa điểm quan hệ đều không có.

"Không cùng nhau trở về, ta cũng không biết hân đi đâu." Đối mặt với người không thích, Hàn Vân Tịch một câu đều không muốn nhiều lời, bước nhanh hướng chủ viện đi.

Mộ Dung Uyển Như lại bước nhanh đuổi kịp, thân mật tới nắm tay Hàn Vân Tịch, "Tẩu tử, ca ta tối hôm qua, thật sự cùng người....."

Hàn Vân Tịch dừng bước, tránh tay nàng ra, nhưng mảy mặt chất vấn, "Thật sự? Giả? Người có ý kiến?"

Mộ Dung Uyển Như vẻ mặt kinh ngạc, vội vàng lại lôi kéo tay Hàn Vân Tịch hỏi, "Tẩu tử, người nói cái gì vậy? Người có phải hay không hiểu lầm ta cái gì? Tuy rằng người không phải là ca ca ta cam tâm tình nguyện cưới về, nhưng là, tóm lại đã vào cửa. Tính tình của ca ta kia ta là người hiểu biết nhất, ta hỏi như thế cũng là quan tâm người, nếu hân vắng vẻ người, người nói cho ta, ta sẽ thay người làm chủ."

Giả tạo, thời điểm không có ai ở bên cạnh, nàng đều có thể giả tạo đến như vậy, thiết tình là bạch liên hoa hiếm có.

"Ta chỉ là đùa một chút, ngươi khẩn trương như thế làm gì?" Hàn Văn Tịch trêu ghẹo hỏi.

"Tẩu tử, loại vui đùa này không thể tùy tiện nói ra, ngươi dọa đến ta. Ta thay ngươi vui vẻ còn không kịp đâu! Liền hy vọng ngươi sớm ngày cấp ca ca thêm một cái tiểu tử đại béo." Mộ Dung Uyển Như vội vàng giải thích.

"Vậy sao, ha ha, ta cũng hy vọng ngươi chạy nhanh tìm một nhà thật tốt rồi gả chồng sinh con. Ngươi quan tâm ta như thế, hôn sự của ngươi, ta cũng sẽ thay ngươi hào hào nhọc lòng." Hàn Văn Tịch cười nói, câu nói đầu tiên chọc trúng tử huyệt của Mộ Dung Uyển Như.

Nhìn thấy đáy mắt kia của Mộ Dung một mặt cứng đờ, tâm tình nàng tốt lên, "Yên tâm đi, khi nào ca ngươi trở lại, ta liền cùng hấn thương lượng thương lượng."

Huynh trưởng như cha, Long Phi Dạ thật là có cái quyền lực này.

"Tẩu tử, ta kỳ thật....." Mộ Dung Uyển Như đang muốn giải thích, Hàn Văn Tịch lại ngăn lại, "Hào, ta mệt mỏi, ngươi nếu vội thì ngươi đi đi thôi."

Sau khi đi xa, nàng còn quay đầu lại bổ sung một câu, "Mộ Dung cô nương, đêm qua chúng ta..... Là thật sự! Ngươi yên tâm đi!"

Mộ Dung Uyển Như đột nhiên dừng bước, rốt cuộc kìm nén không được, khuôn mặt nhỏ điềm đạm đáng yêu trở nên dữ tợn khủng bố, nàng gất gao nắm chặt nắm tay, lạnh lùng nói, "Hàn Văn Tịch, sẽ có một ngày, ngươi nhất định sẽ bị đuổi ra khỏi đại môn Tần Vương phủ!"

Hàn Văn Tịch vốn tưởng rằng Long Phi Dạ đi tìm được, đã nhiều ngày hấn là sẽ không trở về, nhưng ai biết, đêm đến, nàng vừa mới thoải mái dễ chịu muốn ngâm mình trong suối nước nóng, Long Phi Dạ đã bước vào.

"A..... Ngươi chờ một chút!"

Hàn Văn Tịch từ từ hống cũng không ngăn lại được bước chân của Long Phi Dạ, chỉ thấy hấn trống rỗng xuất hiện ở bên suối nước nóng, lại là một bộ y phục dạ hành, hiện lên thân hình hoàn hảo như đêm ấy, hấn giống như loài báo đêm thần bí: lạnh lùng, uy nghiêm, cả người tràn ngập khí phách không thể xâm phạm!

Cùng so sánh với hấn, hình ảnh mỹ nhân Hàn Văn Tịch đang tắm đi ra liền bị lu mờ.

Hàn Văn Tịch sửng sốt, nháy mắt cả người trầm xuống, chỉ lộ ra một cái đầu, nàng vừa gấp vừa giận, "Long Phi Dạ, ngươi có ý tứ gì, ngươi..... Ngươi đi ra ngoài!"

Tuy rằng Hàn Văn Tịch đã gả cho người này, chính là tâm nàng không gả nha, nam nữ có khác, người nam nhân này không hiểu sao?

Huống chi, hấn cũng không tính toán thật đem nàng như là thê tử cùng đối nàng phụ trách, tốt xấu cũng là một đại nam nhân, có thể hay không có chút phong độ, kiên đề một chút?

Hàn Văn Tịch khẩn trương đến muốn chết, nhưng mà, rất nhanh nàng liền phát hiện mình khẩn trương bất quá chỉ là một bên tình nguyện.

Long Phi Dạ không chỉ không muốn chiếm tiện nghi của nàng, hơn nữa, căn bản đều không xem chuyện này là gì, hấn thờ ơ, lạnh lùng nói, "Ta có mang theo một phân độc này, lập tức giúp ta phối ra giải dược, khẩn cấp."

Rõ ràng là bị khách quan chiếm tiện nghi, nhưng thái độ của hấn vẫn rất cao lãnh, Hàn Văn Tịch đột nhiên có loại cảm giác chính mình đem *lòng tiểu nhân đồ dạ quân tử*.

Ngao ô..... Rõ ràng là Long Phi Dạ sai được không.

Hàn Văn Tịch rốt cuộc bình tĩnh lại, ho nhẹ vài tiếng, nhân nhạ nói, "Chờ ta lên rồi lại nói, ngươi có thể trước đi ra ngoài một chút được không?"

Long Phi Dạ mặt không có biểu tình gì, không nói hai lời xoay người rời đi.

Hàn Văn Tịch lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, nhưng ai biết, Long Phi Dạ đi rồi lại thành linh xoay người lại đây.

Hàn Văn Tịch phản xạ có điều kiện giống nhau, đột nhiên liền từ trong nước lặn xuống, ngay cả đầu đều không thấy.

Thấy thế, Long Phi Dạ không chút kinh ngạc, nhưng hai tròng mắt giống như hồ băng rốt cuộc có một tia hồ nghi, nữ nhân này lá gan không phải rất lớn sao?

Như vậy liền bị dọa ròi?

"Hàn Văn Tịch!" Hấn gọi một tiếng.

Hàn Văn Tịch từ trong nước ra tới, quệt nước trên mặt một phen, rống lên một tiếng, "Ngươi rút cuộc có đi hay không?"

Long Phi Dạ hơi giật mình, trên thế giới này trước nay không ai dám hướng hấn rống lên như thế, nữ nhân này là một cái đầu tiên.

Hắn không rời đi, khoanh tay đứng ở bên cạnh hồ, "Ngươi không phải là phế tài của Hàn gia sao? Ngươi nơi nào học được giải độc?"

Đem qua Long Phi Dạ liền lệnh người đi điều tra nữ nhân này, đáng tiếc, kết quả điều tra cùng truyền thuyết bên ngoài giống nhau, nàng từ trước tới nay đều là một cái phế tài xấu nữ nhất ở Hàn gia. Hơn nữa, những thiên tài y học của Hàn gia đều hoàn toàn không am hiểu về giải độc.

"Ta hỏi lại, ngươi có thể hay không trước để ta đi lên?" Hàn Văn Tịch đề nén tính tình, một chữ một chữ hỏi.

Ai ngờ, Long Phi Dạ lại nói, "Không được."

Tốt thôi, Hàn Văn Tịch hậu tri hậu giác, người này hoài nghi nàng, hiện tại là tiết tấu uy hiếp nàng, nói không chừng sẽ không để nàng lên bờ.

Nàng ra vẻ bất đắc dĩ, thở ra một ngụm trọc khí, "Cha ta cảm thấy là ta hại chết nương ta, cho nên vẫn luôn rất hận ta, thấy ta giống như thấy kẻ thù, hơn nữa ta lớn lên trông rất xấu, càng làm cho hắn thêm ghét bỏ."

Hàn Văn Tịch nói, cúi đầu mà ưu thương, "Kỳ thật ta cũng không phải là phế tài, là bọn họ không ai dạy ta. Khi còn nhỏ ta trộm phát hiện y thư mà nương ta lưu lại, âm thầm học tập, cũng là ngày nay học thành tài. Mụn nhọt trên mặt ta kỳ thật cũng là độc, bị ta giải. Ta sợ bị cha ta biết được ta trộm y thư của nương ta, càng sợ hắn không cho ta học y thuật, nên vẫn luôn dấu diếm chưa từng nói ra."

Long Phi Dạ bán tín bán nghi, đang muốn tiếp tục hỏi, Hàn Văn Tịch lại bổ sung một câu, "Y thư đã bị ta tiêu hủy, bởi vì tất cả ta đều đã học xong."

Nàng nói xong, ánh mắt trong sáng, thoải mái hào phóng đón nhận ánh mắt của Long Phi Dạ.

Đem hết thầy đều đẩy cho Thiên Tâm phu nhân đã chết, chết vô đối chứng, ngay cả Long Phi Dạ không tin, hắn cũng tra không ra cái dấu vết gì để lại.

Long Phi Dạ không nói, ánh mắt lạnh băng tựa hồ muốn đem nàng nhìn thấu...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Bất Ngờ, Bệnh Tình Có Biến

Mộ Dung Uyển Như nói ra không thể nghi ngờ là chọc cho Mục đại tướng quân nóng nảy, hắn cười lạnh, "Nàng xác thật sẽ không làm vậy, ha ha! Người tới, đem Hàn Văn Tịch mang đi!"

Hàn Văn Tịch vốn dĩ là nguyện ý đi cùng hắn, không cần phải chờ người ép, đang muốn giải thích, Mộ Dung Uyển Như cư nhiên kéo sau lưng nàng lại, lạnh giọng, "Mục đại tướng quân, tuy rằng Nghi thái phi cùng Tần Vương đều không ở đây, nhưng nơi này cũng không phải ngươi có thể làm càn!"

Lời này, không thể nghi ngờ là nhắc nhở Mục đại tướng quân, Tần Vương phủ hai đại tôn Phật đều không có ở đây, Mục đại tướng quân có thể tha hồ làm càn.

Mục đại tướng quân tự mình tiến lên một phen kéo Mộ Dung Uyển Như ra, túm chặt tay Hàn Văn Tịch.

Lúc này, Hàn Văn Tịch thuận thế hung hăng hất ra, hung hăng ba ba nói, "Đủ rồi, ta nói muốn đi theo ngươi, đi a! Cọ xát cái gì?"

Mục đại tướng quân sừng sốt, nhưng rất nhanh lấy lại tinh thần, "Vậy đi thôi!"

Trước khi đi, Hàn Văn Tịch ý vị thâm trường liếc mắt mà nhìn Mộ Dung Uyển Như một cái, Mộ Dung Uyển Như cư nhiên một đường đuổi tới cổng lớn, lại nói, "Tâu từ, mẫu phi cùng Tần Vương cũng không biết khi nào mới có thể trở về, nhưng ngươi yên tâm, bọn họ một khi về tới, ta nhất định thay ngươi cáo trạng."

Nghe xong lời này, Mục đại tướng quân liền hiểu rõ trong lòng, nói vậy tức là không ai cứu được Hàn Văn Tịch!

Ha ha, Hàn Văn Tịch, chuyện này ngươi rút cuộc không thể không phụ trách!

Hàn Văn Tịch đã không nghĩ lại nghe được thanh âm của Mộ Dung Uyển Như, nghe xong lỗ tai nàng lại đau, nếu có cơ hội, nàng muốn làm chuyện thứ nhất là ngay lập tức độc cái mồm của đóa bạch liên hoa kia!

Rất nhanh đã đến phủ Đại tướng quân, Hàn Văn Tịch dọc theo đường đi đều suy nghĩ, lại như thế nào cũng nghĩ không ra vấn đề là ở nơi nào. Thắng đến

khi tới phủ Đại tướng quân rồi, nàng như cũ rất chắc chắn mình không hề tính sai.

Trong phòng, trên mặt Mộc Thanh Vô ứng hồng, hồng trên môi thật sự là không bình thường, Hàn Vân Tịch vừa thấy liền biết được do sốt cao không ngừng.

Nàng ngồi ở bên giường bắt mạch, may thanh tú gất gao nhú lại, nghiêm túc làm người không dám tới gần.

Cố Bắc Nguyệt hầu ở một bên, cũng không dám lên tiếng.

Sau khi bắt mạch, kiểm tra miệng vết thương, Hàn Vân Tịch lúc này mới hỏi, "Chính là dựa theo phương thuốc ta đưa sắc uống?"

"Vương Phi nương nương, ngay cả sắc thuốc đều là hạ quan tự mình làm, không sai được." Cố Bắc Nguyệt khẳng định, lấy thuốc hôm nay còn sót lại đưa qua để Hàn Vân Tịch kiểm tra.

Hàn Vân Tịch nhìn thoáng qua trong lòng đã biết, hết thảy đều không có vấn đề, hơn nữa tàn lưu độc tố trong cơ thể Mộc Thanh Vô cũng hóa giải không ít, tuy rằng còn có thừa lưu, nhưng không có ảnh hưởng lớn lắm.

Miệng vết thương cũng không có nhiễm trùng, không đến mức sốt cao không ngừng, thần chí không rõ.....

Hai tròng mắt Hàn Vân Tịch trầm lắng, lại bắt mạch một lần nữa, *ngay cả mạch tượng, cũng không có cái gì khác thường nha, vì sao lại như vậy?*

Thật lâu sau, thấy Hàn Vân Tịch không nói chuyện, Mộc đại tướng quân tức giận, "Hàn Vân Tịch, ngươi nói gì đi chứ!"

Hàn Vân Tịch thành thật lắc lắc đầu, "Ta không chắc chắn, nhưng có thể khẳng định chính là di độc trong người thiếu tướng quân đã hóa giải gần hết, không phải nguyên nhân do di độc....."

"Ta mặc kệ không nghĩ nhiều như vậy, ta ngay lúc này muốn người phải tỉnh! Hiện tại! Lập tức!" Mộc đại tướng quân nóng nảy dị thường.

Nếu không phải đem hy vọng ký thác ở trên người Hàn Vân Tịch, phỏng chừng hần lúc này thật sự sẽ giết người.

Nhưng ai biết, Hàn Vân Tịch cư nhiên so với hần còn hung hăng hơn, rống trở về, "Nhìn bộ dáng này của ngươi ta không có biện pháp chẩn bệnh! Ngươi yên tĩnh cho ta!"

Mộc đại tướng quân sùng sốt, ngay sau đó nắm tay nổi lên, may mắn Cố Bắc Nguyệt đứng lúc ngăn lại, "Đại tướng quân, tạm thời đừng nóng nảy, nghe Vương Phi nương nương nói xong cũng không muộn."

Mộc đại tướng quân vẫn là tín nhiệm Cố Bắc Nguyệt, hần thở hắt ra, lúc này mới thu hồi nắm tay lùi lại đến một bên.

"Vương Phi nương nương, nếu nguyên nhân không phải là di độc, vậy nhất định còn có bệnh khác?" Cố Bắc Nguyệt nghiêm túc nói.

Quả nhiên là đứng đầu Thái Y Viện, kinh nghiệm phong phú, Hàn Vân Tịch nhìn hần một cái, gật đầu rất khẳng định, "Đúng, ta hiện tại cũng không có biện pháp xác định rốt cuộc là bệnh gì, nhưng hần là đã tồn tại từ rất lâu."

Bệnh đã tồn tại từ rất lâu?

Cố Bắc Nguyệt gật gật đầu, "Hạ quan cùng Vương Phi nương nương chẩn bệnh giống nhau. Vương Phi nương nương, đây chắc là ả núp đã lâu, bệnh này chậm chạp chưa có phát tác, có thể là bởi vì thiếu tướng quân hai ngày này thân thể quá yếu, áp chế không được cho nên mới bộc phát ra tới. Hoặc là, là bị di độc cấp dẫn phát ra."

Lời này vừa nói ra, Hàn Vân Tịch ánh mắt sáng ngời, cảnh giác, nàng nghiêm túc nhìn về phía Cố Bắc Nguyệt, "Chẳng lẽ trong thân thể hần còn có loại độc thứ hai..... độc mẫn tính!"

Nếu như là bệnh khác mà nói, sốt cao thành bộ dáng này, xem mạch tượng đều có thể nhìn ra, Hàn Vân Tịch chuyên về giải độc, những mặt khác không phải là thể mạnh của nàng, nhưng Cố Bắc Nguyệt lại không hề yếu nha, không đến mức nhìn không ra.

Chỉ có một loại khả năng, Mộc Thanh Vô trúng một loại độc mẫn tính, tiềm tàng quá sâu, từ lâu rồi chưa từng phát ra, cho nên hệ thống giải độc rà quét không đến.

Hàn Vân Tịch lại khởi động hệ thống giải độc một lần nữa, nhưng vẫn không có kết quả gì. Có vẻ như độc tính còn chưa phát tác hiển lộ ra, không đạt tới nấc cảm ở mức thấp nhất của hệ thống giải độc.

Độc tính thấp như vậy, lại có thể làm người sốt cao, nếu như hoàn toàn bộc phát ra, thật là có bao nhiêu đáng sợ nha?

Đây rốt cuộc là độc gì?

Nàng âm thầm lo lắng, tuy rằng tạm thời không biết là cái độc gì, nhưng là có thể xác định chính là trúng độc mẫn tính. Nàng giải độc nhiều năm như vậy, cũng chưa từng gặp qua loại độc như thế này.

Đối mặt với loại tình huống này, biện pháp duy nhất chính là thời thời khắc khắc đều *thủ(theo dõi)* bên cạnh người bệnh, một khi nhận thấy được độc tố, lập tức tìm kiếm vị trí, xuống tay giải độc, nếu không để độc tính chuyển biến xấu đi, Hàn Vân Tịch cũng vô pháp dự đoán đánh giá.

"Độc mẫn tính....." Cố Bắc Nguyệt suy tư quay đầu nhìn Mục đại tướng quân.

Độc mẫn tính là thứ rất mẫn cảm, cái này chứng tỏ có người thường xuyên hạ độc đối với Mục Thanh Võ, rất có khả năng chính là người bên cạnh.

Mục đại tướng quân biểu tình giận giữ lập tức trở nên ngưng trọng, người bên người, ai dám đối với nhi tử bảo bối của hắn hạ độc đây?Chỉ là, hiện tại cũng không phải thời điểm truy cứu hung thủ hạ độc, hắn vội vàng hỏi, "Hàn Vân Tịch, kia hiện tại phải làm sao bây giờ?"

"Chờ." Hàn Vân Tịch quả quyết nói, "Chỉ có chờ độc tính hiển lộ ra mới có biện pháp giải độc."

Mục đại tướng quân bán tín bán nghi, nhìn về phía Cố Bắc Nguyệt, Cố Bắc nguyệt lại gật gật đầu, "Hết thảy nghe theo Vương Phi nương nương."

Chờ.....

Hàn Vân Tịch phỏng chừng trong vòng một ngày độc tính sẽ bộc phát ra, nhưng ai biết, chạng vạng hôm sau, hệ thống giải độc lại vẫn rả quết không được dấu hiệu trúng độc, nàng dùng ngân châm lấy máu xét nghiệm kiểm tra, cũng không cho ra kết quả gì.

Cố thái y cũng không dám tùy tiện dùng dược, chỉ có thể không ngừng hạ sốt bằng phương pháp *vật lý(bằng tay/thủ công)*, may mắn là sốt lên hạ xuống lặp đi lặp lại, nếu không ngay cả nếu Mục Thanh Võ tỉnh lại, đầu phỏng chừng cũng cháy hòng.

Rốt cuộc, Mục đại tướng quân vẫn luôn bị Cố Bắc Nguyệt trấn an lại bạo phát, hắn thỉnh linh vọt tới trước giường, một quyền đánh sượt qua gương mặt Hàn Vân Tịch, trúng vào trên cây cột.

"Hàn Vân Tịch, ngươi lại lừa bản tướng quân! Chính là ngươi hạ độc hại nhi tử ta! Ngươi tìm chết đi!"

Hàn Vân Tịch không hề sợ hãi, vẻ mặt nghiêm túc, "Không có cái đại phu nào có thể suy đoán được thời gian chuẩn xác 100%, ta chỉ có thể nói cho ngươi biết, chậm nhất là ba ngày, độc tính nhất định sẽ hiển lộ ra. Nhất định sẽ không vượt qua ba ngày!"

"Phi!" Mục đại tướng quân một chút đều không tin.

"Nếu ngươi không tin thì tìm người khác!" Hàn Vân Tịch lạnh giọng, nàng cũng rất rõ ràng, Mục đại tướng quân sở dĩ sẽ lại tìm tới nàng, đúng là bởi vì không tìm được ai khác.

"Mục đại tướng quân, ít nhất chúng ta hiện tại đã biết rõ ràng bệnh tình, chờ thêm một hai ngày cũng không thiệt hại gì a!" Cố Bắc Nguyệt khuyên nhủ.

Mục đại tướng quân vẫn luôn hít thở rất sâu, dường như có chút chần chờ.

Nhưng ai biết, ngay lúc này, cửa phòng đột nhiên bị một chân đá văng, Mục Lưu Nguyệt thờ phỉ phỉ đứng ngay trước cửa, "Hàn Vân Tịch, ngươi ra đây cho ta! Ngươi cái kẻ lừa đảo này, hung thủ! Hôm nay ngươi trốn không thoát!"

Lại là cái nha đầu phiền toái, Hàn Vân Tịch không để ý tới nàng hồ nháo, ai ngờ, một cái thanh âm yêu kiều bá đạo đột nhiên truyền đến, "Hàn Vân Tịch, bản công chúa ra lệnh cho ngươi lập tức ra ngoài, ngươi dám lại đụng vào Thanh Võ ca ca, bản công chúa tuyệt không tha!"

Đây là..... Trường Bình công chúa!

Vị này là người si tình nhất theo đuổi Mục Thanh Võ, cư nhiên cũng tới? Nhìn có vẻ là do Mục Lưu Nguyệt đi cáo trạng.

Hàn Vân Tịch lo lắng mà quay qua nhìn Cố Bắc Nguyệt, trong lòng ám đạo, *điều này thật sự không tốt.*

Mục đại tướng quân còn đang chần chờ lập tức đi ra ngoài, cung kính hành lễ, "Vi thần gặp qua Trường Bình công chúa, không biết công chúa đại giá quang lâm, không có tiếp đón từ xa mong rằng thứ tội."

"Mục đại tướng quân, ngươi bỏ đi thôi, trong mắt ngươi thật có cái công chúa này như ta không, Thanh Võ ca ca xảy ra đại sự như vậy, ngươi cũng không thông báo cho ta một tiếng!" Trường Bình công chúa không vui nói.

Trong khi mọi người chăm chú nhìn, Trường Bình bước một bước đi vào phòng, Cố Bắc nguyệt đứng dậy, cung kính hành lễ, "Gặp qua công chúa điện hạ."

Trường Bình công chúa vênh vao tự đắc mà phát phát tay, ý bảo hắn miễn lễ.

Nàng từng bước một hướng Hàn Vân Tịch đi tới, nhưng mà, Hàn Vân Tịch vẫn ngồi bất động.

Trường Bình công chúa đến gần, vừa thấy Mục Thanh Võ, ánh mắt cao ngạo liền mềm mại, nhưng ngay sau đó lại trở nên tuyệt hung ác nham hiểm lẫn tàn nhẫn, nàng thỉnh linh đẩy Hàn Vân Tịch một phen, "Tiện nhân, ngươi dám làm Thanh Võ ca ca ta bị thương!"

Hàn Văn Tịch bất ngờ, suýt nữa ngã trên mặt đất, trong lòng thất kinh, *một cái nữ tử đã man nha!*

Sau đó, muội muội của Mục Thanh Vô là Mục Lưu Nguyệt cũng tiến vào theo, chỉ vào Hàn Văn Tịch nói, "Công chúa, chính là nữ nhân này, ngày đó chính là nàng lấy chủy thủ muốn giết ca ca ta, nàng còn gạt cha ta là có thể trị khỏi cho ca ca ta, kết quả..... Ô ô..... Ca ca đến nay đều còn không tỉnh được!"

Trường Bình công chúa cuồng bạo, "Ngươi cái phế tài này, cư nhiên dám trị liệu cho Thanh Vô ca ca, ngươi đang lấy Thanh Vô ca ca làm người thí nghiệm sao? Người tới, áp giải xuống cho ta!"

Tiếng Trường Bình công chúa nói vừa dứt, hai tên người hầu ngoài cửa liền vọt vào.

Hàn Văn Tịch ánh mắt hung hãn, mắt lạnh nhìn lại, lập tức làm hai tên thị vệ kia không dám nhúc nhích, nàng lạnh giọng, "Trường Bình công chúa, người bệnh yêu cầu thanh tịnh, có lời gì muốn nói, thỉnh người đi ra ngoài lại nói."

Trường Bình công chúa sùng sốt, ngay sau đó cười ha ha, "Các ngươi đều có nghe hay không, nàng ta nói cái gì? Ha ha, nàng một cái phế tài cũng dám nói loại lời nói này! Cười chết người!"

Nói đến đây, thanh âm của nàng lạnh lùng, "Hàn Văn Tịch, Thanh Vô ca ca còn hôn mê, ngươi có cái tư cách gì mà nói lời này, ngươi chính là thích khách, chính là hung thủ mưu hại Thanh Vô ca ca! Người tới, đều còn thất thần làm gì, đem Hàn Văn Tịch áp giải đến Đại Lý Tự cho ta, thẩm vấn thật tốt vào!"

Trường Bình công chúa hôm nay chính là tới bắt lỗi đi!

Hàn Văn Tịch cũng không hề khách khí, lạnh giọng, "Trường Bình công chúa khi nào thì thay thế Đại Lý Tự phá án bắt người? Đây nhưng không hợp quy củ."

Trường Bình công chúa hơi giật mình, không nghĩ tới Hàn Văn Tịch lại dám cùng nàng nói chuyện như thế, chẳng lẽ lời đồn đãi trong cung là sự thật, cái nữ nhân nhất gan này cả người đã hoàn toàn thay đổi?

"Ta..... Ta..... Bản công chúa vui, đó là vinh hạnh của Đại Lý Tự!" Trường Bình công chúa đúng lý hợp tình mà trả lời.

"Vậy Trường Bình công chúa có biết muốn bắt người phải có chứng cứ?" Hàn Văn Tịch hỏi lại.

Trường Bình công chúa không chút do dự, "Lưu nguyệt cùng Lý Trường Phong chính là nhân chứng, Thanh Vô ca ca cũng là nhân chứng, còn có....."

Cố Bắc Nguyệt thật sự không muốn nghe hết, vội vàng ngắt lời, "Trường Bình công chúa, ta cũng có thể làm chứng, thiếu tướng quân phải khôi phục lại! Các ngươi trước đi ra ngoài, có lời gì muốn nói, chờ Thanh Vô tỉnh lại rồi nói sau."

Trường Bình công chúa híp lại hai tròng mắt, lạnh giọng, "Cố thái y, bản công chúa nói đang chuyện không được xen miệng vào!"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Nhục Nhã, Khí Phách Giáo Huấn

Thường ngày bình thân của Cố Bắc Nguyệt nay trên mặt đều biến thành xanh mét. Hắn là thủ tịch ngự y, là người gần nhất bên cạnh hoàng đế, trong cung ngoài cung, vương cung đại thần đều đối với hắn lễ kính ba phần. Đáng tiếc, gặp phải công chúa ngang ngược không nói lý như thế, hắn cũng thực bất đắc dĩ.

Hắn hy vọng Mục đại tướng quân có thể thay Hàn Văn Tịch nói chuyện, đáng tiếc, lúc này Mục đại tướng quân chỉ đứng ở cửa nhìn, không nói một lời.

Hàn Văn Tịch lười cùng Trường Bình công chúa biện giải, tiếp tục lại hỏi, "Kia xin hỏi Trường Bình công chúa, ngươi có lệnh bắt hay không?"

Người hoàng tộc phạm tội, cũng từ Đại Lý Tự xử trí, nhưng nếu nói muốn bắt người, phải có lệnh bắt, Hàn Văn Tịch là Vương phi, thuộc phía thái hậu quân hạt, lệnh bắt đến sẽ do thái hậu bên kia phát ra.

"Tạm thời không có!" Trường Bình công chúa đáp đúng lý hợp tình.

"Cho nên, ta tạm thời cũng còn chưa được xem như tội nhân đúng không?" Hàn Văn Tịch tính tình nhẫn nại hỏi.

Trường Bình công chúa ấp úng, chính là không biết trả lời như thế nào, ai ngờ, Hàn Văn Tịch đột nhiên tức giận, "Tạm thời không có ngươi tới làm cái gì? Lập tức cút đi ra ngoài cho ta!"

Không có lệnh bắt công chúa này ở nàng trước mặt kiều ngạo cái gì nha? Trường Bình quý vì là công chúa, còn nàng quý vì là Tần Vương phi, nàng là trường bối, là hoàng thất của nàng ta đây!

Trường Bình công chúa hoảng sợ, ngay sau đó néo tay Hàn Văn Tịch, không thể tưởng tượng nói, "Hàn Văn Tịch người thật to gan, người dám hung dữ với bản công chúa, người dám cùng bản công chúa nói chuyện như thế!"

"Ta vì cái gì không dám?" Hàn Văn Tịch lạnh giọng hỏi lại, trong mắt âm u nhìn qua.

Thân là đại phu, nàng ghét nhất chính là đang trị liệu bị người làm gián đoạn, quấy rầy đến người bệnh.

Thân là nữ nhân, nàng chán ghét nhất chính là loại ý vào thân phận này tự nhận là cao nhân nhất đẳng, vênh mặt hất hàm sai khiến, điều ngoa không nói lí!

Trường Bình công chúa bị ánh mắt của Hàn Văn Tịch âm trầm dọa đến, vội vàng tránh thoát ra khỏi tay nàng, lui ra sau hai bước.

Chuyện này là sao vậy, nàng cứ nhiên lại sợ hãi nữ nhân này?

Trường Bình công chúa nỗ lực mà xem nhẹ đáy lòng nổi lên sự sợ hãi, nhưng nàng mới không thừa nhận, nàng hôm nay là tới để thu thập Hàn Văn Tịch, không phải tới để mất mặt!

Nàng thẹn quá hoá giận, tới gần Hàn Văn Tịch chửi ầm lên, "Hàn Văn Tịch, người kiều ngạo cái gì? Người còn không phải là cái phế vật, còn không phải là cái nữ nhân chính mình đưa tới cửa, người thật cho rằng chính mình bay lên đầu biến thành phượng hoàng? Ta nói cho người, phế vật vĩnh viễn là phế vật! Chim sẽ vĩnh viễn đều là chim sẽ! Người nếu thật đem chính mình làm cọng hành, người khác cũng chưa chắc cảm người chăm tương ăn! Tiện nhân!"

Tiện nhân!

Trường Bình công chúa đem hai chữ này nói ra đặc biệt nhấn mạnh, không khác chi vào cái mũi của Hàn Văn Tịch mà mắng.

Hàn Văn Tịch sắc mặt trắng bệch, đôi tay gặt gao nắm thành nắm đấm, thật suýt nữa liền đánh người, nhưng mà, nàng vẫn bình tĩnh, nàng biết hiện tại không phải là thời điểm gây chuyện, mà là thời điểm cứu người, thân phận nàng hiện tại là đại phu.

Trong ba ngày này, một khi trong cơ thể Mục Thanh Vô độc bùng nổ, nhất định phải cứu giúp đúng lúc, không cho phép xảy ra bất luận cái gì ngoài ý muốn.

Nàng hít sâu một hơi làm chính mình bình tĩnh trở lại, nhân nhạ nói, "Trường Bình công chúa, người nói là ta không biết y thuật chính là phế vật, kia xin hỏi, người biết y thuật sao?"

Lời này vừa ra, Trường Bình công chúa liền nghẹn lời, "Ta, ta....."

Hàn Văn Tịch lại lần nữa bật hơi, nàng nên có bao nhiêu ấn nhắc a, vì người bệnh, nàng sẽ liều dù phải trả bất cứ giá nào.

"Cho nên, Trường Bình công chúa, làm phiền người nói chuyện vào trọng điểm. Còn có, bốn vương phi tốt xấu cũng là hoàng thất của người, đối với trường bối là ta, đây là lễ nghĩa người nên có sao? Ta cuối cùng nói một lần, thỉnh người đi ra ngoài, không cần ảnh hưởng đến người bệnh."

Hoàng thất, xác thật là trường bối của công chúa, nhưng luận về tôn quý công chúa tự nhiên là lớn hơn so với hoàng thất, nhưng ở Thiên Ninh quốc không giống nhau, hoàng thất của Trường Bình công chúa là Tần Vương, Hàn Văn Tịch là Tần Vương phi.

Tần Vương không phải là hoàng thân quốc thích có thể giống nhau ngang bằng được, ngay cả hoàng đế đều phải nể hấn ba phần!

Thê lấy phu vì quý, luận bối phận, luận tôn ti, Hàn Văn Tịch đều có cũng đủ tư cách giáo huấn Trường Bình công chúa.

Nhưng mà, Trường Bình công chúa sừng sốt, ngay sau đó cười ha ha lên, "Hoàng, hoàng thất? Hàn Văn Tịch, người thật đúng là không biết e lệ! Hoàng thất ta nhưng lại không muốn người, người cái nữ nhân không biết xấu hổ này chính mình tự đưa tới cửa, người dám cùng bản công chúa nói cái gì hoàng thất? Người so với kỹ nữ còn không bằng đâu!"

Kỹ nữ?

Lời này vừa ra, mọi người ở đây đồng thời hít vào một hơi khí lạnh. Nhưng mà, bọn họ cũng chưa bình thường trở lại, Hàn Văn Tịch liền đột nhiên giờ lên một cái tát, hung hăng hướng trên mặt Trường Bình công chúa đánh đi, "Bang" một thanh âm thanh thủy vang lên!

Không thể nhịn được nữa, không cần lại nhắc. Thúc có thể nhắc nhưng thâm không thể nhắc!

Đối mặt với loại người như Trường Bình công chúa, nhẫn căn bản vô dụng, phân rõ phải trái cũng vô dụng, năng động tay nhưng ngàn vạn đừng động *khẩu (miệng)*.

Hàn Văn Tịch hoàn toàn bạo phát!

Trường Bình công chúa nháy mắt liền choáng váng, trên má tinh xảo trắng nõn đỏ một tảng lớn, đủ thấy một cái tát của Hàn Văn Tịch này đánh mạnh đến

bao nhiêu.

Quanh mình, Mục Lư Nguyệt đang tránh ở một bên xem diễn cũng tròn tròn mắt, thiên a, Hàn Vân Tịch nữ nhân này..... Nàng thật dám a!

Rất nhanh, Trường Bình công chúa liền lấy lại tinh thần, gào khóc, đôi tay điên tiết hướng Hàn Vân Tịch vồ lấy, "Ngươi tiện nhân này, ngươi dám đánh bản công chúa!"

"Bản công chúa liều mạng với ngươi! Mẫu hậu cũng chưa từng đánh qua ta, ngươi là cái thá gì!"

"Hàn Vân Tịch, ngươi là đồ phạm tiện, ngươi là kỹ nữ!"

Hàn Vân Tịch chuẩn xác không có lầm mà nắm lấy đôi tay của Trường Bình công chúa, không thể nhin được nữa, lạnh giọng đánh gãy nhục mạ của nàng, "Đủ rồi! Còn nhỏ tuổi mà miệng đầy chi ngữ thô uest, mẫu hậu ngươi dạy dỗ ngươi như thế nào vậy? Là loại mẹ như thế nào?"

Lời này vừa ra, Trường Bình công chúa liền ngậy ngẩn cả người, *thiên a, nữ nhân này đánh nàng, cư nhiên còn dám nói mẫu hậu không phải sao?*

"Hàn Vân Tịch, ngươi thật to gan lớn mật!" Trường Bình công chúa rống to, mãnh liệt gãy giữa, đáng tiếc như thế nào đều tránh không thoát tay của Hàn Vân Tịch.

"Người tới! Người tới, bắt lấy nàng! Mau!"

Trường Bình công chúa kêu to, hai người hầu đi theo nàng đứng một bên đang muốn tiến lên đây, Hàn Vân Tịch lại hung dữ nhìn lại, "Tần Vương phi các ngươi cũng dám bắt, các ngươi đã hỏi qua Tần Vương điện hạ rồi phải không? Ai cho các ngươi *gan hùm mật gấu* này?"

Tần Vương, phu quân của nàng, tên này mặc kệ ở nơi nào đều là một tấm khiên mộc ánh vàng rực rỡ.

Hai tên người hầu chần chờ, Trường Bình công chúa chán nản, "Hàn Vân Tịch, ngươi buông ta ra, nếu không ta đi nói cho phụ hoàng!"

Hàn Vân Tịch hừ lạnh, một tay đem Trường Bình công chúa ném qua một bên, lạnh giọng, "Cứ việc đi, ta sẽ an vị ở đây chờ Tần Vương điện hạ đến mang ta đi."

Trường Bình công chúa va vào một bên bàn, nước mắt tràn lan trên mặt, tức giận làm mặt đỏ như trứng. Nàng nào dám thật sự đi tìm phụ hoàng, phụ hoàng vẫn luôn đều không đồng ý để nàng gả cho Mục Thanh Võ, nhất là không thích nàng chạy tới phủ Mục đại tướng quân.

Hơn nữa, việc này thật nháo đến Tần Vương, nàng chưa chắc có thể có lợi theo ý của nàng.

Trường Bình công chúa bụm mặt, hung tợn nói, "Hàn Vân Tịch, ngươi dám đánh ta, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi!"

Nàng dứt lời, đột nhiên dậm chân một cái, xoay người liền chạy ra ngoài, hai người hầu cùng Mục Lư Nguyệt cũng vội vàng cùng đi ra ngoài, ai ngờ, bọn họ thể nhưng tùy tay đóng cửa phòng lại, đem Hàn Vân Tịch khóa trái ở phòng trong.

Đây là cái tiết tấu gì?

"Hàn Vân Tịch, ngươi chờ! Ngươi chờ cho ta!"

"Ngươi đừng mơ tưởng rời đi phòng này nửa bước, bản công chúa nhất định sẽ làm ngươi trả giá đại giới!"

Ngoài cửa truyền đến tiếng kêu gào của Trường Bình công chúa, Hàn Vân Tịch nhìn đại môn đóng chặt, vẻ mặt buồn bực, này rốt cuộc là cái thời đại gì, còn có thể cứu người trong trường hợp này sao?

Rất nhanh, thanh âm của Trường Bình công chúa liền biến mất, cũng không biết nàng đã đi rồi hay chưa, bất quá, trong phòng cuối cùng là an tĩnh lại.

Hàn Vân Tịch thở ra một hơi trọc khí, hai tròng mắt khẽ nhắm, đáy mắt đêm ngày đen tối.

Có Bắc Nguyệt đáy mắt xẹt qua một tia phức tạp, "Vương Phi nương nương, vừa mới kia bàn tay ngươi....."

"Nàng xứng đáng!" Hàn Vân Tịch tức giận.

Tốt thôi, giờ này khắc này, nàng phi thường khó chịu đây, ai bị mắng là kỹ nữ mà vui vẻ chứ?

Nàng là chủ động tìm tới cửa không sai, nhưng kia cũng là bị bắt đắ dĩ. Nàng từ trước đến nay không cảm thấy chính mình có bao nhiêu tôn quý, cũng chưa bao giờ muốn đem mình vào vị trí chính thể của Tần Vương. Nhưng mà, nàng cũng là có tự tôn, nàng cảm thấy chính mình thực rất tốt, bằng phẳng, không thẹn với lương tâm, một chút đều không hèn mọn.

Có điều, Cố Bắc Nguyệt lại nói, "Vương Phi nương nương, bàn tay kia đáng đánh. Chỉ là, Trường Bình công chúa vừa mới nói..... Tạm thời không có lệnh bắt?"

Hàn Văn Tịch nao nao, vừa mới hôn khí, thế nhưng không lưu tâm cái chi tiết này.

Nàng lại nhìn phía đại môn đang khoá, *chẳng lẽ.....*

Là phúc không phải họa là họa tránh không khỏi, Hàn Văn Tịch mặc kệ không nghĩ nhiều như vậy, nàng uống một ngụm nước, ngồi trở lại mép giường tiếp tục thủ, "Cố thái y, chỉ cần người tin ta, đủ rồi."

Nàng quan sát sắc mặt Mục Thanh Võ, bắt mạch, kiểm tra nhiệt độ cơ thể, lại lần nữa lấy một lần máu độc xét nghiệm kiểm tra.

Nàng thực xác định, trong vòng ba ngày, độc tính nhất định sẽ hiển hiện ra! Nàng đem hiểu biết của mình, tất cả đều nói cho Cố Bắc Nguyệt.

Nhưng mà, lời nói vừa mới nói xong, cửa phòng đã bị mở ra.

Thanh âm của đại nhân Đại Lý Tự - Bắc Cung

Hà Trạch truyền vào, "Tần Vương phi, đây là lệnh bắt do thái hậu đích thân phê chuẩn, có người cáo trạng người có ý định mưu hại tính mạng thiếu tướng quân Mục Thanh Võ, thỉnh người đi theo hạ quan một chuyến."

Người của Đại Lý Tự tới!

Quả nhiên, Trường Bình công chúa không phải hai tay trống trơn mà đến, nàng sớm đã làm tốt chuẩn bị, nàng sớm đã quyết tâm muốn đem Hàn Văn Tịch nhốt vào thiên lao!

Chỉ là, đích thân thái hậu hạ lệnh bắt, này không khỏi cũng quá ác độc đi.

Lệnh bắt là cái gì?

Lệnh bắt có nghĩa là đã có chứng cứ để bắt người, không cần báo cho người bị bắt vì bắt luận cái lý do gì, chờ đi vào đại lao thì chậm rãi thẩm vấn.

Như thế nào mà nói thì Hàn Văn Tịch cũng là nữ nhi của ân nhân cứu mạng nàng, thái hậu lão nhân gia gấp như thế không chờ nổi muốn diệt trừ nàng sao?

Lại nói nữa, chuyện này của Mục Thanh Võ ngay cả Đại Lý Tự cũng không có chứng cứ chứng minh Hàn Văn Tịch là thích khách, là khám sai.

Này rõ ràng chính là muốn báo thù!

Cố Bắc Nguyệt đã sớm dự đoán được, nhưng vẫn nhịn không được thờ dài, "Hò nháo!"

Hàn Văn Tịch hít sâu một hơi, thực đạm nhiên, nàng biết, đây là lệnh cưỡng quyền làm người hết đường chối cãi.

Nàng biết, muốn ở thế giới này an ổn qua, phải phục tùng, nghe lệnh, nhưng nàng luôn là sẽ không.

Tự mình mở cửa đi ra, chỉ thấy Bắc Cung đại nhân cùng Trường Bình công chúa đứng ngay ở cửa, sau lưng mang theo năm sáu tên quan binh.

Hàn Văn Tịch bỏ qua Trường Bình công chúa đang tự mãn, mắt lạnh hướng Bắc Cung Hà Trạch nhìn lại, "Xin hỏi Bắc Cung đại nhân, bần vương phi phạm vào cái tội gì?"

"Có người cáo người hành thích thiếu tướng quân Mục Thanh Võ chưa thành, lừa phủ tướng quân, lấy lý do trị liệu, độc hại thiếu tướng quân." Bắc Cung đại nhân lớn tiếng trả lời, nói một chuyện thật xảy ra đúng là giống như vậy.

"Chỉ do vu hãm! Bắc Cung đại nhân, ta có thể chứng minh Vương Phi nương nương là trong sạch, ta cũng tham gia trị liệu." Cố Bắc Nguyệt thực trượng nghĩa.

Bắc Cung đại nhân hừ lạnh, "Cái gì đều không cần phải nói, đây là lệnh bắt của thái hậu nương nương, thái hậu nương nương rất chú ý đến chuyện này, đích thân hạ lệnh bắt. Tần Vương phi, người có lời gì muốn nói thì đến Đại Lý Tự phối hợp điều tra đi. Các người ai muốn làm chứng, cũng thỉnh đến Đại Lý Tự lập hồ sơ ghi lại."

"Bắc Cung đại nhân....." Cố Bắc Nguyệt còn muốn biện giải, Bắc Cung Hà Trạch lại giơ tay ý bảo không cần, "Cố thái y, nhiều lời vô ích, người làm việc khắp nơi trong cung, lệnh bắt là cái gì, người hẳn là rất rõ ràng."

Cố Bắc Nguyệt chỉ có thể câm miệng, sớm đã trầm mặc, cúi đầu nhìn Hàn Văn Tịch, trong ánh mắt mềm ấm của hán toàn là đau lòng, một lòng chỉ muốn cứu nữ nhân này, có tội gì nha!

Nhìn đến mắt mắt trong mắt Hàn Văn Tịch, Trường Bình công chúa cùng Mục Lưu Nguyệt đều tự mãn, chờ xem nàng thất vọng, xem nàng nổi bão, xem nàng kêu la oan uổng.

Chương 27: Dừng Tư Hình, Sẽ Không Khuất Phục (1)

Trường Bình công chúa cùng Mục Lưu Nguyệt chờ xem Hàn Vân Tịch bị chê cười.

Nhưng ai biết, Hàn Vân Tịch không có, nàng ngẩng đầu lên, ánh mắt thanh triệt thần nhiên. Nàng nhìn về phía Cố Bắc Nguyệt, đồng thời cũng nhìn về phía vẫn luôn trầm mặc không nói - Mục đại tướng quân, "Đại tướng quân, Cố thái y, tình huống của thiếu tướng quân như thế nào các người đều rõ ràng. Mạng của ta cùng mạng của thiếu tướng quân là liên quan với nhau, các người hẳn là minh bạch!"

Cố Bắc Nguyệt đương nhiên minh bạch ý tứ của Hàn Vân Tịch, Mục đại tướng quân tránh đi tầm mắt của nàng, nhìn về phía một bên.

Thấy thế, Hàn Vân Tịch đậm đậm cười, nhướn mày nhìn lại Bắc Cung Hà Trạch, "Bắc Cung đại nhân, chúng ta đi thôi."

Dứt lời, biểu tình thần nhiên, vẫn đậm phong khinh, cũng không cần người áp giải, xoay người liền đi.

Hàn Vân Tịch cư nhiên.....

Mọi người ngơ ngác nhìn ta ta nhìn người, thập phần ngoài ý muốn.

Trường Bình công chúa cùng Mục Lưu Nguyệt vốn định đã kích nàng, nhưng ai biết chính mình lại cảm thấy vô cùng mất mát, một chút cảm giác vui sướng báo thù đều không có.

Nữ tử này là không giống nhau, trên người nàng có khí khái mà nữ tử đế đô đều không có, cao thượng mà kiên định, dám làm dám chịu, muốn nhục nhã nàng, đã kích nàng, há là chuyện dễ dàng như vậy?

Thấy không ai theo kịp, Hàn Vân Tịch dừng bước chân một chút, khí định thần nhàn xoay người lại đây, "Đều còn thất thần làm gì, đi..... đi!"

Bắc Cung đại nhân cùng mấy tên thuộc hạ hai mặt nhìn nhau, đều thực không thể tin được, sau một lúc lâu mới bình thường trở lại.

Nhìn Hàn Vân Tịch bóng dáng thẳng tắp, Bắc Cung đại vô thức để lộ ra ánh mắt thương thức, hẳn đã từng bắt không ít tội nhân hoàng tộc, cái nào không phải là khóc lại cầu, trước nay chưa từng thấy qua nữ tử nào kiêu ngạo như vậy, nàng nhưng không hề thua nam nhi.

Đáng tiếc, một nữ tử đặc biệt như thế, vận mệnh lại bị nắm giữ ở trong tay thái hậu, đến Đại Lý Tự, Hàn Vân Tịch muốn rời đi không phải dễ dàng như vậy.

Người một khi bị mang đi, Trường Bình công chúa liếc mắt nhìn Cố Bắc Nguyệt một cái, lạnh lùng nói, "Mục đại tướng quân, nhìn xem người thỉnh cái lang băm gì! Lập tức đuổi hắn đi, ta sẽ mời vài vị thần y tới đây!"

Nàng nói, người hầu liền đem mấy đại phu mang lại đây, Mục đại tướng quân một người cũng không quen biết, nhưng vì nóng vội bệnh của nhi tử, vội vàng thỉnh đại phu đi vào, đem Cố Bắc Nguyệt vứt ở một bên.

Trong vòng người, Cố Bắc Nguyệt đương nhiên đều hiểu, biết rất rõ ràng bản lĩnh của vài vị đại phu này, ngay cả hắn đều trị không được, huống chi là vài vị đại phu này đây?

Lúc này, Mục đại tướng quân cùng Trường Bình công chúa sẽ không nghe lời khuyên, Cố Bắc Nguyệt vội vàng rời đi.

Muốn cứu tính Mục Thanh Võ, chỉ có Hàn Vân Tịch, mà hiện giờ có thể đem Hàn Vân Tịch cứu ra khỏi Đại Lý Tự, chỉ có người của Tần Vương phủ.

Kỳ thật, Cố Bắc nguyệt không phải không nghĩ tới tiền cung điện thánh, chỉ là, thân phận của hắn không nên đi theo hoàng đế bẩm báo loại sự tình này, hơn nữa, thái độ của Hoàng Thượng cũng không rõ ràng nha.

Tình huống của Mục Thanh Võ phi thường khẩn cấp, vạn nhất độc tính một khi bùng nổ, Hàn Vân Tịch không ở đây, tính mạng liền bị đe dọa.

Đến lúc đó, Mục đại tướng quân cùng Trường Bình công chúa không ấn cho Hàn Vân Tịch tội danh hạ độc mới là lạ.

Cố Bắc nguyệt nhanh chóng quyết định, rời khỏi phủ Đại tướng quân chạy ngay tới Tần Vương phủ, nhưng ai biết, bị cho biết Nghi thái phi cùng Tần Vương đều không ở trong phủ.

"Mộ Dung Uyển Như, Nghi thái phi có nói đi đâu không?" Cố Bắc Nguyệt vội vàng hỏi, hẳn biết hành tung của Tần Vương không thể hỏi, Mộ Dung Uyển Như cũng chưa chắc biết, nhưng nếu là Nghi thái phi thì có thể tìm được chứ?

Mộ Dung Uyển Như thông hận nhất là bị người khác kêu nàng là Mộ Dung tiểu thư. Nhưng cố tình là ở đó đô không ít người đều xưng hô với nàng như thế. Dòng họ Mộ Dung này, thời thời khắc khắc đều đang nhắc nhở nàng, nàng chỉ là một đường nữ.

Dù thông hận, nàng đều che dấu tốt như vậy, làm người trừu mến mặt lộ ra vài phần lo lắng, "Aiz, chỉ là một nàng dâu mới đã có bao nhiêu phiền toái. Mẫu phi nếu biết được, nhất định sẽ rất tức giận. Lại nói nàng còn không hiểu y thuật, như thế nào liền....."

"Mộ Dung tiểu thư, Tần Vương phi là vô tội, tại hạ có thể làm chứng, chỉ là....." Cố Bắc Nguyệt chân thật đem tình huống đúng sự thật nói cho Mộ Dung Uyển Như.

Mộ Dung Uyển Như hồ nghi, vị Cố thái y này bình thường ôn hòa bình tĩnh cư nhiên cũng sẽ có một mặt nóng lòng như lửa đốt, nghe nói hần thời điểm đối mặt với bệnh tình của hoàng đế, đều có thể rất đậm nhiên tự tin.

Mộ Dung Uyển Như ra vẻ tức giận, "Này! Mục đại tướng quân sao lại có thể như vậy? Sự tình như thế nào lại nháo đến thái hậu! Này....."

"Mạng người quan trọng, muốn thỉnh Mộ Dung tiểu thư nhanh nhanh mang tại hạ đi gặp Nghi thái phi, địa phương như Đại Lý Tự đi vào muốn ra thật rất khó khăn." Cố Bắc Nguyệt nhìn không được thúc dục.

Mộ Dung Uyển Như, nhìn như rất nóng vội, nhưng không hề có hành động.

"Mẫu hậu đang lúc tĩnh tu không thích người ngoài quấy rầy, như vậy đi, cố thái y ngươi đi về trước hỏi thăm tình hình, ta đây liền đi tìm mẫu phi để nàng ra chủ ý." Mộ Dung Uyển Như lúc này mới có chút tỏ vẻ.

Cố Bắc Nguyệt gật gật đầu, cuối cùng thở dài nhẹ nhõm một hơi, sợ làm chậm trễ Mộ Dung Uyển Như, hần cũng không dám ở lâu, lập tức cáo từ rồi đi. Nhưng mà, Mộ Dung Uyển Như cũng không có đi ngay lập tức.

Nàng ngồi ngay ngắn trên chủ vị ở khách đường, thanh thần lười biếng, bên môi gợi lên một mặt châm biếm khinh thường.

Trần tĩnh một lát, nàng khí định thần nhàn đưa mắt quét mấy tỳ nữ trong phòng một cái, sửa một bộ dáng nhu nhược thiện lương, nhượng nhẹ mi lạnh, "Sự tình hôm nay, ai nói ra ngoài, hậu quả..... Tự chịu!"

Mấy tỳ nữ run run lập tức quỳ xuống, "Tiểu thư yên tâm, nô tỳ minh bạch, minh bạch!"

Mộ Dung Uyển Như ước gì Hàn Vân Tịch vĩnh viễn đều không cản trở về, thế nào lại có khả năng đi tìm Nghi thái phi đây?

Lúc trước khi Mục đại tướng quân tự mình tìm tới cửa, nàng buồn rầu vì không có cơ hội để *bỏ đá xuống giếng*(*) Hàn Vân Tịch, hiện giờ thật tốt, đỡ tổn không ít tâm tư của nàng.

(*) 落井下石 (*luò jǐng xià shí*) - *Bỏ đá xuống giếng*: Nghĩa là thấy người khác rơi xuống giếng còn ném thêm đá/thừa cơ người khác gặp hoạn nạn còn hại thêm. (To throw stones at somebody who fell down a well/kick someone when they are down - meaning: cause trouble for someone who is already in trouble)

Duỗi cáo eo lười biếng, Mộ Dung Uyển Như quay về phòng tiếp tục ngủ, một đêm bị quấy rầy hai lần, nàng chỉ muốn ngủ bổ sung.

Lúc này, trời đã朦胧 lung sáng sủa, Hàn Vân Tịch vừa mới đến thiên lao Đại Lý Tự, thiên lao vốn là nơi âm lạnh, hơn nữa đang là mùa đông, càng là lạnh đến đáng sợ.

Khi Hàn Vân Tịch vội vã ra khỏi phủ, vốn không mặc nhiều quần áo lấm. Chỉ vừa đi xuống thiên lao, nàng lập tức hắt hơi, mà càng đi vào bên trong, càng cảm thấy nơi này là một cái kho lạnh lớn, làm nàng lạnh đến run rẩy không ngừng.

Bởi vì thân phận đặc thù của nàng, cho nên bị giam giữ trong một phòng đơn độc, ba mặt tường đá một mặt song sắt, khá là sạch sẽ, miễn cưỡng có thể ở lại.

Cửa nhà lao "Bang" một tiếng đóng lại, Hàn Vân Tịch vội vàng chạy đến *giường sưởi*(*) để sưởi ấm. *Rất là lạnh nha*, nàng sợ lạnh nhất! May mắn thật tốt là có loại giường sưởi này.

(*) 火炕 - *Giường sưởi/Giường đất/Hỏa炕*: là một loại giường sưởi ấm của người phương Bắc Trung Quốc. Giường xây bằng đất, bên dưới có lò nung và đường ống thông khắp, đồng thời dẫn ra ngoài, để sưởi ấm mặt giường mà vẫn không gây khói. (Heated-brick bed -)

Lộn xộn một hồi lâu, thân mình mới chậm rãi ấm áp lên, cũng không biết nàng phải ở lại nơi quỷ quái này bao lâu. Nếu như Mục Thanh Võ có thể tỉnh lại, án mà Đại Lý Tự đã lập, điều tra, lấy bằng chứng, thẩm vấn, các loại trình tự này muốn kéo dài bao lâu cũng không thể tính nổi.

Tóm lại, đã đi vào nơi này, muốn đi ra ngoài là rất khó rất khó.

Hàn Vân Tịch cân nhắc có thể cứu nàng cũng chỉ có Nghi thái phi cùng Long Phi Dạ. Long Phi Dạ mấy ngày nay nhất định là đang đi tìm phổ dược, mà Nghi thái phi liên tính kiểu gì cũng không thích nàng, sẽ không dễ dàng nhượng bộ thái hậu như thế. Nói vậy, lần này đích thân thái hậu ban ra lệnh bắt, còn không phải là muốn lấy chuyện này phân cao thấp cùng Nghi thái phi.

Aiz, chung quy là nàng vẫn còn quá non, ngày đó tiến cung vẫn an đi theo Long Phi Dạ cao ngạo như vậy, nàng nên biết thái hậu sẽ không dễ dàng buông tha nàng.

Thái hậu vốn định lấy một xấu nữ như nàng để nhục nhã Nghi thái phi, kết quả nàng biến thành xinh đẹp; thái hậu vốn định lấy lạc hồng bạch khăn của nàng trị tội Hàn gia. Đáng tiếc, Long Phi Dạ lại giúp nàng. Thái hậu lão nhân gia còn không hận nàng đến tận trong xương cốt?

Nghĩ đến điều này, Hàn Vân Tịch đều nhin không được rùng mình một cái, nàng có bao nhiêu chặt vật a, đắc tội với hai nữ nhân đáng sợ nhất Thiên Ninh Quốc là thái hậu cùng Nghi thái phi.

Tốt thôi, mặc kệ như thế nào, phía trước còn chưa định tội, nàng mang thân phận Tần Vương phi, Đại Lý Tự hẳn là không dám tra tấn bức cung.

Như thế nghĩ, Hàn Vân Tịch đối với tình cảnh trước mắt của mình vẫn là tương đối yên tâm, nàng lo lắng nhất vẫn là tình huống của Mục Thanh Võ.

Nàng rất khẳng định trong ba ngày kế tiếp Mục Thanh Võ sẽ tỉnh, chỉ là, nếu như không giải độc đúng lúc kia phiền toái liền lớn.

Nếu không giải độc đúng lúc, Mục Thanh Võ liền đi đòi nhà ma, đến lúc đó cho dù là Long Phi Dạ tự mình tới, cũng cứu không được mạng nhỏ của nàng.

Chuyện tới bây giờ, sinh tử của Mục Thanh Võ cùng sinh tử của nàng xem như hoàn toàn liên lụy cùng nhau.

Ba ngày, nói chậm thì là chậm, nói mau cũng liền như một cái chớp mắt nha!

Cố thái y hẳn là sẽ đến đi thăm tù, nàng đã hy vọng có thể ký thác tất cả ở trên người hắn.

Một mỗi một ngày một đêm, Hàn Vân Tịch cân nhắc sự tình, trong bát trí bất giác liền lâm vào giấc ngủ, chỉ là, không bao lâu nàng đã bị cái lạnh làm tỉnh giấc, lạnh từ hai chân lạnh lên, dù bọc chăn như thế nào, cuộn tròn như thế nào đều không ấm áp được.

Nàng phát hiện, cũi dưới giường sưởi đã đốt sạch, lửa đã sớm tắt, hơn nữa trong phòng giam cũng không có cũi lửa dự phòng.

Quá đáng!

Đem chăn mỏng cuộn chặt lại trên người, Hàn Vân Tịch liên tục liên tục hít hơi, xuống giường đi kêu người.

"Người tới a!"

"Có người hay không, có ai tới đây a!"

Người gác đêm thế nhưng không có ai đáp lại, Hàn Vân Tịch đơn giản nói dối.

"Cứu mạng a....."

"Có thích khách a!"

Nhưng mặc kệ nàng kêu như thế nào, kêu cái gì, đáp lại nàng cũng chỉ có tiếng vang của chính mình.

Phun ra khẩu tặc khí, Hàn Vân Tịch cũng không muốn uống phí sức lực, không ngừng xoa tay, tại chỗ nhảy lên sưởi ấm. Thiên lao Đại Lý Tự, có rất nhiều vụ giết người không thấy máu, tra tấn không thấy thủ đoạn, liên tính cái gì cũng đều không làm, giống nhau có rất nhiều biện pháp làm người chết vì bị bệnh.

Hàn Vân Tịch phát hiện chính mình đã xem nhẹ mặt hắc ám của Đại Lý Tự.

Ngay thời điểm Hàn Vân Tịch nhảy nhót sưởi ấm, đột nhiên nghe được tiếng bước chân, có người tới.

Hàn Vân Tịch đang muốn xoay người, ai ngờ liền ngay lúc này, thế nhưng nhận ngay một thùng nước đá!

Hàn Vân Tịch từ đầu đến chân tất cả đều ướt đẫm, tứ chi cảm giác đóng băng, từ đầu da điên cuồng mà đi xuống, lên đến khắp người, đông lạnh nàng một lúc lâu sau cũng vô pháp động.

Chỉ thấy bên ngoài song sắt, Trường Bình công chúa bọc áo bông ấm, ra mặt vui vẻ, đắc ý xuân phong mà nhìn nàng, Bắc Cung đại nhân cùng mấy tên ngục tốt cung cung kính kính hầu ở một bên.

"Trường Bình công chúa, người dám can đảm tra tấn bốn vương phi sao?" Hàn Vân Tịch lạnh giọng chất vấn, cả người ướt đầm dề, chặt vật bất kham, nhưng cặp con ngươi kia sạch sẽ thanh triệt so với nhiệt độ không khí quanh mình còn muốn lạnh hơn.

Rõ ràng biết phản kháng không được nữ nhân này, nhưng đón nhận một ánh mắt của nàng, Trường Bình công chúa vẫn là khiếp tâm.

Không! Có hoàng nữ nài nài cùng mẫu hậu vì nàng chống lưng, sự tình phát sinh ở chỗ này ai cũng không dám truyền ra, Hàn Vân Tịch sẽ không có chứng cứ.

Nghĩ đến điều này, Trường Bình công chúa trấn định lại tinh thần, cười lạnh nói, "Hàn Vân Tịch, ngươi cũng quá đề cao bản công chúa, bản công chúa biết ngươi là hoàng thân, hiếu kính ngươi còn không kịp đây. Nhìn xem, ta là đặc biệt *đốc thức* (giám sát/kiểm tra) Bắc Cung đại nhân tới giúp ngươi tẩy rửa nhà giam. Nghe nói nơi này người chết vì bệnh không ít, thật là bẩn."

Khuya khoắt đến đây tẩy rửa nhà giam? Một nàng nghĩ ra!

"Không cần." Hàn Vân Tịch tất nhiên là cự tuyệt, nhưng Bắc Cung đại nhân lại gấp không chờ nổi, hạ lệnh, "Người tới, còn không lập tức rửa sạch, bạc đãi Tần Vương phi, các người đảm đương nổi sao?"

Tiếng nói vừa dứt, bốn năm tên ngục tốt nâng lên toàn là thùng nước đi tới, những cái thùng nước đó đều còn nổi lơ lửng những khối băng.

"Đổ xuống cho bản công chúa!" Trường Bình công chúa không chút do dự, lạnh lùng hạ lệnh.

Nước lạnh, lẫn lộn với đá băng, bắn tung toé khắp nơi trong phòng, Hàn Vân Tịch chỉ có thể trốn, lúc này bất luận là cảnh cáo gì cũng đã đều vô dụng.

Nàng xoay người bỏ chạy, trốn trên giường đất, chạy tới chạy lui nỗ lực né tránh, nhưng những tên ngục tốt kia đều như đã được huấn luyện. Một đám tất cả đều hướng về phía trên người nàng hất rất chuẩn, một cái lại một cái!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Dùng Tư Hình, Sẽ Không Khuất Phục (2)

Ngục tốt hung hăng hất nước đá lên người nàng, một thùng tiếp theo một thùng. Từng luồng nước lạnh như băng từ cổ chảy xuống thân thể, làm Hàn Vân Tịch vốn đã ướt đầm nay lạnh đến tay chân đều phát run, hàm răng phát ra tiếng lập cập.

"Ai u, các người sao lại không cẩn thận như thế nha, đừng hướng trên người Tần Vương phi hất nha! Nhìn nàng một cái thật là đáng thương." Trường Bình công chúa xem đến cười ha ha.

"Hàn Vân Tịch, ngươi chạy nhanh tới cầu xin bọn họ nha. Ha ha, nếu không, ngươi cũng có thể cầu ta nha, cầu ta cho ngươi một cái tát, ta liền thả ngươi ra."

Không sai, Trường Bình công chúa tới nay chính là tới báo thù, Hàn Vân Tịch tính là cái thá gì, dám chạm vào Thanh Võ ca ca, dám dùng bồi phận trước mặt mọi người giáo huấn nàng, tới nay nàng liền phải cho tiện nhân này trả giá đại giới!

"Hất cho ta, dùng sức hất! Hất đến khi nàng cầu xin tha thứ mới thôi!"

Liếc liếc mắt một cái thấy trên mặt đất tích lên một tầng băng hơi mỏng, Trường Bình công chúa tin tưởng rất nhanh Hàn Vân Tịch liền sẽ cầu xin tha thứ.

Nhưng mà, rất nhanh Trường Bình công chúa liền thất vọng, Hàn Vân Tịch thế nào cũng không hề cầu xin tha thứ, mà ngay cả né cũng đều không né, liền đứng ngay ở trên giường sưởi, vẫn không nhúc nhích dựa lưng vào tường, chằm chằm nhìn nàng.

Giờ này khắc này Hàn Vân Tịch, chật vật túng quẫn, tựa như một con chó bị rơi xuống nước. (Nguyên văn: 就像一条落水狗; Her pathetic state made her look like a drenched dog)

Nhưng giờ này khắc này nàng càng là phương hoa tuyệt đại, phong hoa muôn vạn, sắc xanh tím bên môi hơi gợi lên, hai tròng mắt trong sáng kia ý vị trào phúng mui phần, nàng giờ này khắc này, cao cao tại thượng nhìn chằm chằm xem Trường Bình công chúa.

"Ngươi đang cười cái gì? Không được nhìn!"

Trường Bình công chúa tức muốn học máu chất vấn, bị đùa bỡn rõ ràng là Hàn Vân Tịch, nhưng vì cái gì nàng lại cảm giác được nhục nhã.

"Hàn Vân Tịch, không được nhìn! Ngươi nhắm mắt lại cho ta!"

"Hàn Vân Tịch, ta nói cho ngươi biết, hôm nay ngươi không cầu xin tha thứ, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi! Bắc Cung đại nhân, mở cửa."

Trường Bình công chúa tức điên rồi, nàng muốn *thân thủ* (tự mình) đi vào thu thập cái tiện nữ nhân này.

"Công chúa không được nha, nàng dù sao cũng là người của Tần Vương phủ." Bắc Cung đại nhân vẫn là có điều kiêng kỵ, nếu không đã sớm tra tấn Hàn Vân Tịch.

"Nàng hiện tại là tù nhân! Ta mệnh lệnh ngươi lập tức mở cửa." Trường Bình công chúa thờ phỉ phỉ, còn không quên ra lệnh ngục tốt một bên tiếp tục hắt nước.

Hàn Văn Tịch lạnh lùng nhìn Trường Bình công chúa kêu gào giống như chó điên, trong mắt khinh miệt càng đậm thêm vài phần, làm Trường Bình công chúa kẻ bên cạnh thêm điên cuồng.

"Bắc Cung Hà Trạch, ngươi dám vi phạm mệnh lệnh của bản công chúa? Còn không mở cửa?"

Bắc Cung đại nhân mở cửa cũng không phải, không mở cửa cũng không phải, gấp đến độ mồ hôi đầy đầu dù trời rất lạnh, cuối cùng, dưới sự cưỡng bức của Trường Bình công chúa, chỉ có thể mở cửa.

Mấy tên ngục tốt vọt đi vào trước, gắt gao áp trụ Hàn Văn Tịch, Hàn Văn Tịch cũng không có phản kháng, chỉ cảm thấy buồn cười, bang nhân này còn sợ nàng sẽ làm gì Trường Bình công chúa hay sao?

Nàng đều đã lạnh đến mức không còn sức lực.

Trường Bình công chúa để chéo hai tay trước ngực, khí định thần nhàn đi tới, "Hàn Văn Tịch, ngươi lại nhìn xem nha, có bản lĩnh ngươi lại nhìn xem nha!"

Hàn Văn Tịch cúi đầu, vẫn không nhúc nhích, giống như một người chết.

Phản ứng như vậy, Trường Bình công chúa vẫn là rất vừa lòng, nàng lấy tay nâng lên cằm của Hàn Văn Tịch, ai ngờ, Hàn Văn Tịch lại trực diện trên mặt nàng phun ra một ngụm nước đá lạnh ngắt.

"Aaaa....." Trường Bình công chúa thét chói tai mà thối lui, dùng sức lau mặt, "Tiện nhân! Ngươi thật to gan."

"Bối phận của bản Vương phi chính là so với ngươi cao hơn một bậc, ta chính là trưởng bối của ngươi. Trường Bình công chúa, ngươi vĩnh viễn không thay đổi được sự thật này." Hàn Văn Tịch nhìn qua, ngậm khốc môi chằm chọc, không phải nàng không sợ chết, mà là nàng biết, cho dù cầu xin tha thứ, Trường Bình công chúa tối nay cũng sẽ không dễ dàng buông tha nàng.

Cầu xin tha thứ, bắt quá chỉ thêm nhục nhã, theo ý của Trường Bình công chúa mà thôi.

Trường Bình công chúa đem khuôn mặt lau khô, trang dung cũng bị lem nhem, làm nàng trông giống như một con cọp mẹ.

"Trường bối phải không? Rất tốt, kia bản công chúa liền tự mình hầu hạ hầu hạ ngài!"

Nàng nói, tự mình nghiêng lên một xô nước tới, từ trên đầu Hàn Văn Tịch trực tiếp đổ xuống, Hàn Văn Tịch thân mình co rút lại, cảm giác lạnh băng lập tức từ đỉnh đầu lan tràn đến khắp người, nàng chỉ cảm thấy té bào não đều bị đông cứng, trong óc trống rỗng.

Nhưng, ác mộng chỉ mới vừa mới bắt đầu. (可是，噩梦才刚刚开始 - But, the nightmare had just begun-)

Rất nhanh, Trường Bình công chúa lại nhắc tới một xô nước, giống nhau là từ đỉnh đầu của nàng mà đổ xuống, một thùng tiếp theo một thùng không có gián đoạn, thẳng đến đem toàn bộ nước đá đều dùng hết.

Hai tên ngục tốt áp trụ Hàn Văn Tịch, đôi tay đều bị đông cứng, hướng chỉ là Hàn Văn Tịch đây?

Nhưng nàng cư nhiên vẫn còn đang nhìn xem Trường Bình công chúa, giống như một pho tượng được khắc bằng băng, không nhúc nhích lạnh lùng mà nhìn chằm chằm Trường Bình công chúa, tựa hồ có thể đem nội tâm của trường Bình Công chúa: hư-vinh-ác-tha tất cả đều xem thấu.

Ánh mắt này, không chỉ có dọa Trường Bình công chúa ngây người, cũng dọa tới ngục tốt, hai ngục tốt buông lỏng tay, Hàn Văn Tịch liền thẳng tắp ngã xuống, thân ảnh cứng đờ ngã trên mặt đất vang lên một tiếng động rất lớn.

Đã chết?

Bắc Cung Hà Trạch tim như ngừng đập, vội vàng chạy qua thăm dò hơi thở, thấy còn có khí, tâm treo cao ở giữa không trung cuối cùng là thu trở về.

Trường Bình công chúa nhìn thân thể cứng đờ của Hàn Văn Tịch, không những không có khoái cảm báo thù, lại có loại sợ hãi nói không nên lời, rõ ràng biết nữ nhân này đã không thể làm gì được nữa, nhưng nàng cư nhiên vẫn còn sợ hãi.

Nàng cũng không dám lại xem mặt của Hàn Văn Tịch, tự ôm lấy mình, "Hừ, Hàn Văn Tịch, ngươi lại dám kiêu ngạo, bản công chúa không ngại nói cho ngươi biết, cho dù Thanh Vĩ ca ca tỉnh lại, ngươi cũng đừng mơ tưởng ra khỏi Đại Lý Tự! Ngươi chết chắc rồi!"

Dứt lời, Trường Bình công chúa liền vội quay người rời đi, nhưng ai biết, nàng quay người lại còn chưa đi được vài bước, dưới chân vừa trượt, cả thân mình ngã dập mặt xuống phía trước.

"A....." tiếng Trường Bình công chúa thét chói tai tai nhức óc. Bắc Cung Hà Trạch cùng mấy tên người hầu vội vàng tiến lên, một đám sợ tới mức sắc mặt xanh mét.

Trường Bình công chúa ngồi lên, lập tức kêu to, "Eo của ta! Eo của ta! Đừng động đến..... Eo của ta đau quá a!"

"Công chúa, không phải là bị trật khớp chứ?" Bắc Cung Hà Trạch kinh thanh, nếu đúng là bị như vậy, sẽ rất khó khôi phục lại. Hơn nữa, sau này sẽ còn lại di chứng, từ nay về sau chỉ vận động mạnh hơn một chút, sự đau đớn rất dễ sẽ quay lại.

Trường Bình công chúa sợ hãi, eo lại đau, ngồi ở trên mặt đất băng lạnh, cũng không dám lộn xộn, phần nộ hướng Bắc Cung Hà Trạch rống to, "Nhanh truyền thái y!"

Trong lúc đang nói, đột nhiên cảm thấy ngứa ngứa trên mặt, nàng cũng không nghĩ nhiều, duỗi tay cào lung tung, gãi gãi tựa hồ có như không dừng lại được.

"Công chúa điện hạ, nếu không thuộc hạ nâng người đi ra ngoài, thái y không tiện tới đây nha." Bắc Cung Hà Trạch cũng đang muốn khóc, nếu để thái y tuyên đến nơi đây, còn không phải tự khai ra bọn họ động tư hình?

Trường Bình công chúa eo đau vô cùng, ngồi ở trên mặt đất lạnh băng, một cử động nhỏ cũng không dám, nước đá đều thấm ướt quần nàng, cảm giác lạnh lẽo lan tràn đến toàn thân, nàng không chỉ muốn kêu đau, càng muốn kêu lạnh, nhưng nước đá này là chính nàng tạo thành nha! Nàng kêu như thế nào đây?

"Vậy chạy nhanh nâng ta đi ra ngoài a, thất thần làm gì? Nuôi các người để làm gì, các người là thùng com sao?"

Trường Bình công chúa một bên cào vì ngứa, một bên rống to, lửa giận chỉ có thể hướng về phía Bắc Cung Hà Trạch phát ra, Bắc Cung Hà Trạch mặt xám mày tro, vội vàng gọi ngục tốt đi lấy cang, thật cẩn thận đem Trường Bình công chúa nâng đi ra ngoài.

Trước khi đi, Trường Bình công chúa quay đầu lại nhìn thoáng qua, nhưng chỉ thấy Hàn Văn Tịch vẫn không nhúc nhích nằm rạp trên mặt đất, cặp mắt phượng lạnh băng kia lại vẫn đang nhìn xem nàng!

Thiên a!

Trường Bình công chúa vội vàng quay đầu, có chút hối hận không dám nhìn lại, nàng không nên đi tới.

Bên môi Hàn Văn Tịch lúc này mới gọi lên một đường cong, lạnh lùng cười, cười này, phong hoa tuyết đại, cười này, nghiêng nước nghiêng thành.

Trường Bình công chúa, người liền chờ bị hủy dung đi!

Nháy mắt lúc nàng vừa ngã xuống, lập tức hạ độc được ngay dưới chân Trường Bình công chúa, cho nên Trường Bình công chúa mới dễ dàng trượt chân như vậy. Trượt chân là việc nhỏ, mấu chốt là độc được kia là một loại *độc hắc lão* (毒癬: *độc nám biểu bì/độc hắc lão/toxic ringworm*) sẽ mọc trên chân cùng mặt của Trường Bình công chúa, một loại bệnh cùng loại với bệnh vẩy nến, so với u ác tính trên mặt nàng trước kia còn ghê tởm hơn nhiều.

Xác định người đầu đi rồi, Hàn Văn Tịch rốt cuộc nhin không được, cả người run rẩy kịch liệt, ngay cả hai hàm răng đều đang lập cập đánh nhau.

Mũi của nàng ê ẩm, lạnh tới nỗi muốn khóc, nhưng không còn sức lực để khóc.

Nước đá đầy đất đã kết thành một tầng băng mỏng, thậm chí trên người nàng có vài chỗ đều kết băng, nhiệt độ cơ thể của nàng là thấp tới mức nào nha?

Hàn Văn Tịch muốn bò dậy nhưng sức lực đều không có, cho dù bò dậy được cũng vô dụng, bởi vì toàn bộ trong phòng giam tất cả đều là băng ướt, còn lạnh xuống như vậy, các chức năng trong cơ thể nàng đều sẽ trở nên càng ngày càng chậm xuống.

Giờ này khắc này, nàng chỉ ước gì có bác sỹ nào đó quanh mình khuấy động mấy cây ngân châm, nàng là bác sỹ, lại không phải là bác sỹ bình thường, trên người nàng chỉ có độc được cùng thuốc giải.

Roi vào đường cùng, Hàn Văn Tịch chỉ có thể từ trong hệ thống giải độc lấy ra một viên độc được. Đó là loại *độc khô nhiệt* (燥热之毒: *độc sinh ra nhiệt: heat producing toxin*), có thể khuấy động thân mình, làm tăng nhiệt độ cơ thể. Tuy rằng thứ này rất tổn hại đến thân thể, nhưng bây giờ Hàn Văn Tịch cũng chỉ có biện pháp này.

Sau khi uống thuốc một lúc, nàng như mất hết sức lực nằm uòn trên mặt đất.

Độc tính rất nhanh liền phát tác, nhiệt độ trong cơ thể phát ra chống lại rét lạnh bên ngoài xâm nhập vào, bên trong một lạnh một nóng xung đột nhau, Hàn Văn Tịch lâm vào trạng thái lơ mơ.

Tựa hồ có người tới dọn dẹp băng tích tụ đã lâu bên trong nhà giam, lại tựa hồ có người dò xét hơi thở của nàng rồi kiểm tra qua mạch tượng, Hàn Văn Tịch trong mơ mơ màng màng nhận thấy được, nhưng không tài nào mở mắt ra.

Đến lúc Hàn Văn Tịch tỉnh táo lại, đã là buổi đêm ngày hôm sau. Độc khô nhiệt không cần giải được, đều bị hàn khí xua tan. Mặc dù hiện giờ nàng đã qua khỏi nguy hiểm đến sinh mạng, nhưng vẫn như cũ lạnh đến run bần bật. Rất muốn lại uống thêm một viên độc được, nhưng nàng so với bất luận kẻ nào đều rõ ràng, viên thứ hai tuyệt đối sẽ muốn mạng của nàng.

Nhìn xung quanh một vòng, Hàn Văn Tịch phát hiện trong phòng giam đầu vết đêm qua bị dọn dẹp đến không còn một mảnh, giường sưởi có đốt lửa, một bên còn có đồ ăn đang phóng nhiệt, quần áo sạch sẽ.

Đây là..... có ý tứ gì?

Hàn Văn Tịch đang tự hỏi, lại thấy Cổ Bắc Nguyệt mang theo đồ vật xuất hiện ở cửa nhà giam.

Thì ra là thế a!

Bắc Cung đại nhân sợ bị Cổ Bắc Nguyệt nhìn thấy chứng cứ động tư hình, cho nên xoá sạch mọi dấu vết, nhìn bề ngoài mọi việc đều rất tốt.

Ngục tốt dẫn đường vừa đi, Cổ Bắc Nguyệt vội vàng vẫy tay với Hàn Văn Tịch, "Vương Phi nương nương, nhanh nhanh qua đây."

Hắn vội vàng ngồi xổm xuống, mở nắp chung canh ra, thật cẩn thận đổ canh vào trong chén, cách qua song sắt đưa tới trước mặt Hàn Văn Tịch, "Vương Phi nương nương hãy nhanh uống khi còn nóng, hạ quan tự mình nấu, nơi này rất âm lạnh, nước thuốc này có thể xoa tan âm hàn."

Cổ Bắc Nguyệt là người thật sạch sẽ, bạch y thánh khiết, khí chất thanh thuần, cùng nhà giam âm lạnh tối tăm này không hợp nhau. Chính là khi nhìn đến hắn, Hàn Văn Tịch lại có loại cảm giác thân thiết nói không nên lời.

Hàn Văn Tịch đi tới, nhìn thanh thuần trên mặt Cổ Bắc Nguyệt kia là quan tâm chân thành cùng thương hại, lại nhìn nhìn bát canh tỏa ra hơi nóng, trong lòng nằng nết lên đau xót, vô có khó chịu. Mọi chuyện đêm qua hết thấy đều qua đi, giờ lại nhìn không được cảm thấy thật ỳ khuất.

Phải chăng một khi có người quan tâm, tâm cho dù kiên cường đến đâu cũng đều sẽ trở nên yếu ớt?

Nơi này âm lạnh? Nơi này không chỉ là âm lạnh, nơi này đủ lạnh để làm người mất mạng! Xoa vuốt âm hàn? Một chén canh nóng, sao có thể chống lại được một thùng rồi một thùng nước đá đổ xuống vào đầu đêm qua? Nhưng mà, nam tử không có giao tình này, một câu như thế cũng đủ khiến cho Hàn Văn Tịch ảm áp.

Từ nhỏ đến lớn, đều chưa từng có người quan tâm đến nằng một câu, càng đừng nói tự mình vì nằng nấu một chén canh nóng vuốt hàn ẩm thân.

-o-o-o-o-o-

(*) Đôi dòng về độc hắc bào: 毒癰: độc nấm biểu bì/độc hắc bào/ toxic ringworm: Đây là một loại vắc xin gây ra trong cơ thể, cũng chính là nấm tay, nấm chân, nấm bẹn, nấm móng hoặc nấm đầu phát sinh trước, sau đó những bệnh này lại truyền nhiễm đến vùng da khác. (Là độc giống như độc vẩy nến nhưng không phải là vẩy nến)

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Ấm Ấp, Dựa Hết Vào Người

Cổ Bắc Nguyệt tươi cười như tháng tư xuân phong ấm áp, mắt Hàn Văn Tịch đột nhiên cảm thấy hắn đặc biệt đẹp, đặc biệt là thời điểm hắn cười lộ lên cang mề người, hắn giống cái đại ca ca nhà bên, thân thiết ấm áp.

"Cố thái y, có tâm"

Hàn Văn Tịch tiếp nhận canh nóng đưa tới, uống một hơi không ngừng, nước thuốc này thật là có công hiệu, rất nhanh thân thể của nằng dần dần ấm lên.

Cổ Bắc Nguyệt nhìn bộ dáng ăn ngấu nghiến của Hàn Văn Tịch, nhìn thấy sắc mặt nằng trắng bệch, ít nhiều cũng đoán được đêm qua bị dùng tư hình. Hắn không hỏi nhiều, đáy mắt hiện lên một mặt thương hại, khe khẽ thở dài.

Thời gian thăm hỏi có hạn, không chờ được Hàn Văn Tịch uống xong, Cổ Bắc Nguyệt liền thấp giọng nói, "Vương Phi nương nương, hạ quan đêm qua tự mình đi Tần Vương phủ, không gặp được Nghi thái phi, nhưng đã để Mộ Dung tiểu thư đi báo với Nghi thái phi. Ta nghĩ người rất nhanh sẽ được bảo lãnh ra ngoài. Hạ quan sẽ an bài người thường xuyên qua đây thăm hỏi, kể từ đó....."

Nói tới đây, Cổ Bắc Nguyệt đem thanh âm ép tới càng thấp, "Kể từ đó, bọn họ cũng không dám động tư hình."

Hàn Văn Tịch nhìn Cổ Bắc Nguyệt, không đầu không đuôi liền liền hỏi câu, "Vì sao?"

Người nam nhân này, vì cái gì lại tận tâm tận lực như thế, chuyện này kỳ thật hắn hoàn toàn có thể đặt mình ở ngoài, hắn có biết hay không nếu hắn lẫn lộn dính vào, hắn sẽ bị hiềm nghi hợp mưu cùng tội phạm

Cố Bắc Nguyệt khó hiểu, "Cái gì vì sao?"

"Vì sao lại giúp ta như thế, ta cùng ngươi lại không thân." Hàn Văn Tịch nhàn nhạt nói.

Ai ngờ, Cố Bắc Nguyệt lại phi thường nghiêm túc, "Vương Phi nương nương, y giả cứu người, không ngừng với y thuật. Mạng của thiếu tướng quân đang được nắm giữ trong tay ngươi....."

Cố Bắc Nguyệt nói, giọng điệu ôn nhu không ít, tiếp tục nhàn nhạt nói, "Huống chi, Vương Phi nương nương đây cũng là một cái mạng người."

Hàn Văn Tịch trong lòng nao nao, trong lòng tán thưởng, có chút tự thấy mình kém cỏi không bằng.

Mộ Dung Uyển Như sẽ không đi thông báo với Nghi thái phi chứ? Hàn Văn Tịch không muốn làm Cố Bắc Nguyệt mất đi sự tin tưởng, nên không giải thích nhiều, nàng nhàn nhạt hỏi, "Tình hình bên phủ tướng quân như thế nào rồi?"

"Tối hôm qua, Trường Bình công chúa thỉnh mấy cái thần y qua, đều không làm nên chuyện gì. Sáng nay Mục đại tướng quân lại đem hạ quan thỉnh đến, nhưng thiếu tướng quân vẫn là bộ dáng ấy, hạ quan đã khuyên qua Mục đại tướng quân, đáng tiếc....."

"Tình hình thiếu tướng quân như thế nào rồi?" Hàn Văn Tịch quan tâm nhất chính là chuyện này.

"Vẫn là bộ dáng như lúc trước, chỉ sợ..... Vạn nhất độc tính vĩnh viễn không hiện ra, Vương Phi nương nương ngươi chẳng phải....."

Cố Bắc Nguyệt chưa nói hết, nhưng Hàn Văn Tịch biết hần lo lắng cái gì, vạn nhất độc tính của Mục Thanh Vô vĩnh viễn không hiện ra tới, đến lúc đó ngay cả Long Phi Dạ cũng chưa chắc có thể rửa sạch tội danh cho nàng.

Trầm mặc một lát, Hàn Văn Tịch chất vấn hỏi, "Cố thái y, ngay cả ngươi cũng không tin ta, phải không?"

Không phải Cố Bắc Nguyệt không tin nàng, mà là không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất(*).

(*)不怕一万，只怕万一 (Bùpà yī wàn jiù pà wàn yī): Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất: Nghĩa là không phải là lo không vượt qua được mà chỉ sợ là xui xẻo/ Không sợ việc to tát, chỉ sợ việc không may xảy ra bất ngờ. (Better be safe than sorry/Safety or certainty in the first place is better than regret for a venture going wrong/It's always wise to play safe/One cannot afford a single mishap. What if you run a risk?...) [Người dịch: Emily Ton]

"Đã một ngày qua đi, trong vòng hai ngày tới, độc tính của thiếu tướng quân nhất định sẽ hiển hiện ra, chỉ cần giải độc hần liền sẽ tỉnh! Ngươi giúp ta trông hần, độc tính một khi hiện ra liền nói cho ta biết."

Hàn Văn Tịch ánh mắt sáng quắc lộ ra ánh sáng kiên định, nàng bắt lấy tay của Cố Bắc Nguyệt, nghiêm túc nói, "Ta sẽ không lấy tính mạng của chính mình ra nói giỡn, hiện tại chỉ có ngươi mới có thể giúp ta!"

Cố Bắc Nguyệt vô tình cúi đầu nhìn lại, có chút ngoài ý muốn, nhưng khi nhìn thấy tia sáng trong ánh mắt của Hàn Văn Tịch, hần khẽ cười, bàn tay to ấm áp đặt trên bàn tay nhỏ lạnh băng của Hàn Văn Tịch, cũng rất tích cực, "Được, ta nhất định sẽ tận lực."

Hàn Văn Tịch đại hỉ, nếu đổi thành người khác, nàng cũng không yên tâm được, lúc này nàng mới buông tay ra, cứ tự nhiên như vậy, không có ngại ngùng gì.

"Nhớ kỹ, thường xuyên kiểm tra, một khi độc tính biểu hiện ra, liền lấy máu của hần đưa cho ta."

"Lấy máu?" Cố Bắc Nguyệt không rõ ràng lắm.

Hàn Văn Tịch lấy ra một cây kim châm nói, "Đây, hãy cầm cây châm này, dùng nó để lấy máu, trên rốn gần chỗ vết đao kia."

'Lấy máu nghiệm độc' Cố Bắc Nguyệt đương nhiên hiểu, chỉ là trong phòng giam không có bất luận công cụ gì, cũng không có các dược vật khác, Hàn Văn Tịch như thế nào có thể nghiệm ra tới?

Nhận thấy Cố Bắc nguyệt đang chần chờ, Hàn Văn Tịch nhàn nhạt cười, "Cố thái y, chỉ còn lại hai ngày, nếu như ta vô tội được phóng thích, sẽ nói cho ngươi biết mọi thứ."

Không nghĩ rơi đến trong hoàn cảnh này, Hàn Văn Tịch vẫn còn cười được, Cố Bắc Nguyệt trong lòng bội phục, hần cũng cười, đưa đầu ngón út ra.

Hàn Văn Tịch sừng sốt, gia hỏa này cũng chơi ngoéo tay sao?

"Ta thật sự rất hiếu kì." Cố Bắc Nguyệt khẽ cười, cực kỳ đẹp.

Hàn Văn Tịch vươn đầu ngón út ra giữ chặt ngón của hần, "Tốt, một lời đã định!"

Cố Bắc Nguyệt nhìn Hàn Văn Tịch, chỉ cảm thấy nàng chính là một điều bí ẩn, nữ nhân này tuy rằng y thuật không có sự lợi hại như của Hàn lão gia, nhưng trên phương diện giải độc tựa hồ còn tốt hơn phụ thân nàng nhiều. Chuyện này, cũng không biết người Hàn gia có biết hay không? thời điểm sáng nay lúc hần rời đi, nghe hạ nhân nói Trường Bình công chúa cùng Mục đại tiểu thư đi Hàn gia thỉnh Hàn gia gia chủ rồi nủi.

Ngày đó, khi Cố Bắc Nguyệt chạy về phủ Mục tướng quân, Trường Bình công chúa cùng Mục Lưu Nguyệt đã mời được Hàn gia gia chủ tới, phụ thân của Hàn Văn Tịch, thân y Hàn Tông An (韩从安).

Lúc Cố Bắc nguyệt vào nhà, Hàn Tông An đang bắt mạch cho Mục Thanh Võ, vừa thấy hần tiến vào, Hàn Tông An liền đứng lên, chấp tay thi lễ, "Cố thái y."

Tuy rằng ở trước mặt Hàn Tông An, Cố Bắc Nguyệt là văn bối, nhưng vì thân phận của Cố Bắc Nguyệt là thủ tịch ngự y, Hàn Tông An chỉ là một thường dân nên vẫn phải hành lễ.

Hàn Tông An y thuật tinh thông, ở học viện y Vân Không Đại Lục (云空大陆 - Cloud Realm Continent medical academy) học qua y dược, sau đó trở thành quản lý học viện vào năm trước, vị trí thủ tịch ngự y vốn nên là của hần. Đáng tiếc, nhiều năm qua hần không thể trị hết quái bệnh của Thái tử. Cuối cùng, ngay cả Thái Y Viện đều vào không được, trở thành quản lý của học viện y không được hoàng tộc yêu thích nhất trong lịch sử.

Mà Cố Bắc Nguyệt từ nhỏ cha mẹ đều mất, được gia gia nuôi dưỡng. Cố gia gia lại là thủ tịch ngự y tiền nhiệm, đồng thời cũng là một trong những người quản lý học viện y Vân Không Đại Lục. Cố Bắc Nguyệt từ nhỏ có thiên phú bẩm sinh, hơn nữa được gia gia dốc lòng dạy dỗ, cũng rất xứng đáng gánh chức thủ tịch ngự y.

"Hàn bá bá khách khí." Cố Bắc Nguyệt chấp tay trả lễ, quân tử khiêm tốn, không siểm nịnh không kiêu ngạo, ôn tồn lễ độ.

Hàn Tông An cũng không khách khí, ngồi xuống, hỏi: "Người tới rất đúng lúc, cùng ta nói tình hình cụ thể đi."

"Trước hết không bằng Hàn bá bá nói cái nhìn của người, để tránh nghe ta nói xong, ảnh hưởng đến phán đoán của người." Nhìn Cố Bắc Nguyệt nhẹ nhàng khiêm tốn, nhưng lời nói luôn có hiệu quả bốn lạng đẩy ngàn cân(*).

(*) 四两拨千斤: Bốn lạng đẩy ngàn cân: có thể hiểu giống kiểu lấy nhu chế cương - Khi dùng nhu thì ta tận dụng lực của đối phương để làm cho đối phương mất sức hoặc làm cho đối phương mất sức nhiều trong khi mình mất sức ít mà dẫn đến thành công. (400 grams weighs more heavy than thousands kilograms - This means if some one use 100% of strength to push the wall or something heavy away but another person use only half amount of strength to push away/a small investment leading to immense profits.) [Người dịch: Emily Ton]

Hần vừa nói như thế, Hàn Tông An cũng không cần cưỡng cầu, vuốt râu nghiêm túc nói, "Ta có nghe tình huống đại khái từ Mục đại tướng quân, có điều trúng phải độc kia, ta nghĩ nên chờ thảo luận."

Cố Bắc Nguyệt cũng không phát biểu ý kiến, nhân nhạ hỏi, "Thảo luận như thế nào?"

Đáy mắt Hàn Tông An hiện lên một mặt hồ nghi, dò hỏi, "Nghe nói..... trúng độc này là do Văn Tịch chôn ra?"

Thật ra trước khi Trường Bình công chúa đi thỉnh hần tới, thái hậu nương nương đã phái người tới chào hỏi qua hần. Tuy rằng bọn họ không nói muốn hần làm gì, nhưng trong lòng hần hiểu rõ hết thấy.

Mặc dù Hàn Văn Tịch đã bị bỏ tù, chỉ cần Mục Thanh Võ hôn mê một ngày, thì Hàn Văn Tịch một ngày không rửa sạch được hiềm nghi, phải ở trong phòng giam thêm một ngày, đây chính là điều mà thái hậu muốn nhìn đến.

Hơn nữa, Mục Thanh Võ tay cầm binh quyền, lại thân thiết với Nhị hoàng tử, hoàn toàn đứng về phía Nhị hoàng tử bên kia, mà Nhị hoàng tử lại là đối thủ mạnh nhất của Thái tử.

Nếu Mục Thanh Võ hôn mê bất tỉnh, thậm chí bỏ mình, vui mừng nhất không ai khác chính là bè phái của Thái tử.

Mặc dù sự tình liên quan đến tính mạng của nữ nhi thân sinh, nhưng vì bảo vệ địa vị của Hàn gia, vì muốn lập công với thái hậu cùng Thái tử, Hàn Tông An không ngại thuận nước đẩy thuyền một phen giúp thái hậu nương nương vu oan Hàn Văn Tịch.

Hần xem mạch thật lâu, nhưng vẫn không tìm ra được bệnh tình gì, cũng không tìm thấy dấu hiệu trúng độc, bất quá, nếu Hàn Văn Tịch đã trị liệu qua, mặc kệ Mục Thanh Võ vì sao lại chết, rốt cuộc nàng đều phải phụ trách!

"Vậy Hàn bá bá nghĩ như thế nào?" Cố Bắc Nguyệt hỏi lại, không có thái độ gì.

Làm việc bên cạnh hoàng đế, trong triều đình trong hậu cung tất cả quan hệ lợi hại đều ở trong lòng hần, hần biết nếu hần càng có liên quan đến Hàn Văn Tịch thì chính hần cũng sẽ càng bất lợi.

Hàn Tông An chỉ là một con cáo già, cũng không nói những gì hần nghĩ, chỉ có trách mắng, "Aiz, nha đầu này từ nhỏ không học vẫn không có kỹ năng, năng hiểu cái gì nha! Nghe nói miệng vết thương kia là do nàng động dao giải độc?"

Hàn Tông An kiểm tra qua miệng vết thương, đã khép lại rất tốt, không phải người bình thường có thể xử lý được, nếu không phải Trường Bình công chúa nói trước, hần dù thế nào cũng không tin đây là từ tay của Hàn Văn Tịch xuất ra. Nàng như thế nào mà làm được? Nàng là phế vật ngay cả được liệu đều không phân biệt được rõ ràng a!

"Hàn bá bá nếu đã xem xét qua miệng vết thương, hần là biết bệnh tình của thiếu tướng quân cùng miệng vết thương kia không có liên quan với nhau chứ?" Cố Bắc Nguyệt hỏi ngược lại.

Hàn Tông An vuốt râu chần chờ một lát, nhàn nhạt nói, "Này..... cũng chưa chắc được. Hiện tại không có cách gì xác định được bệnh."

Khoảnh khắc này, ánh mắt ôn hòa của Cố Bắc Nguyệt hiện lên một mặt cảnh giới.

Vết đao kia trên người Mục Thanh Võ chính là điểm mấu chốt, đó là do Hàn Vân Tịch xử lý, nếu có thể chứng minh vết đao cùng với bệnh tình hiện tại không liên quan, Hàn Vân Tịch lập tức vô tội.

Nhưng bởi vì vết đao này mang đến rất nhiều phiền toái, cũng có thể sẽ là vết đao trí mạng, Hàn Vân Tịch chỉ có thể ở lại nhà giam.

Hàn Tông An không hổ là phụ thân thân sinh của Hàn Vân Tịch, ngay cả nhược điểm trí mạng của Hàn Vân Tịch cũng không bỏ qua.

"Nếu Hàn bá bá đã nói như thế, Tần Vương phi rốt cuộc có hay không có tội, phải đợi....." Cố Bắc Nguyệt giọng điệu âm áp nhẹ nhàng, nhưng lời này lại như một cây châm lấy máu muốn vạch trần sắc mặt thật sự của Hàn Tông An.

Cố Bắc Nguyệt kiểm tra miệng vết thương của Mục Thanh Võ, rồi xem mạch, sau khi xác định Hàn Tông An không có động tay động chân gì, mới nghiêm túc nói, "Mục tướng quân, có vẻ như y thuật của Hàn thân y không những không chữa được cho Thái tử, ngay cả thiếu tướng quân cũng không thể chữa trị được. May mắn, tình huống của thiếu tướng quân ta còn có nắm chắc, trong vòng hai ngày này, thiếu tướng quân sẽ hồi tỉnh, ta sẽ luôn luôn trông chừng ở đây!"

Mục đại tướng quân đang trầm mặc hồi lâu vừa nghe lời này, thanh linh vung nắm tay lên rồng to, "Đi ra ngoài! Các người hết thấy cút đi ra ngoài cho ta, đều là phế vật!"

Đại tướng quân tính tình bạo phát đều đã có tiếng ở trong triều, từng có quan văn bị hấn đánh cho tàn phế!

Hàn Tông An sợ chết, vội vàng chạy ra ngoài. Tuy nhiên, Cố Bắc Nguyệt lại đứng lên, trực diện với Mục đại tướng quân, hấn đưa ra một trang thư, giấy trắng mực đen, chính là giấy sinh tử!

"Mục đại tướng quân, ta lấy tính mạng của ta đảm bảo, thiếu tướng quân sẽ tỉnh lại trong vòng hai ngày này, ta có thể cứu hấn. Nếu như không như vậy, một mạng đổi một mạng!" Cố Bắc Nguyệt hiện lành yếu đuối, nhưng những lời nói ra rất rõ ràng, không sợ sinh tử.

Mục đại tướng quân nắm tay cứng đờ ở giữa không trung, rất lâu sau đó, cuối cùng là rơi xuống, cắn răng nói, "Được, bản tướng quân lại cho người thêm một cơ hội!"

Lúc này, Hàn Tông An đã trốn ra xa, hấn đang cân nhắc lời nói kia của Cố Bắc Nguyệt là có ý tứ gì, hấn ta hoài nghi cái gì sao? Có Cố Bắc Nguyệt ở đây, phải xuống tay với Mục Thanh Võ sẽ rất khó khăn, vạn nhất Mục Thanh Võ thật sự tỉnh, mọi sự cũng coi như xong.

Hàn Tông An vừa cân nhắc, vừa ra khỏi biệt viện, lúc này, Trường Bình công chúa cùng Mục Lưu Nguyệt trực diện đi tới.

Buổi sáng nhìn thấy Trường Bình công chúa còn êm đẹp, hiện tại vì sao phải mang khăn che mặt?

"Công chúa điện hạ, người đây là....." Hàn Tông An hồ nghi hỏi.

"Không có việc gì, người vì sao lại ra đây, Thanh Võ ca ca thế nào rồi?" Trường Bình công chúa vội vàng hỏi. Tối hôm qua nàng đi đến nhà giam, cũng không biết nhiệm phải đồ vật bản thiú gì đó, sáng sớm trên chân và trên mặt đều vẫn luôn ngứa. Mới vừa rồi, còn nổi lên những đốm hồng trên da, nhìn giống như bị chứng phát ban.

Mặt là nàng quý giá nhất, trộm tìm thái y lấy thuốc. Thái y nói là bị phát ban, một hai ngày sẽ biến mất, nàng mới yên tâm, uống thuốc xong liền vội vã chạy tới đây.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Cho Người Cơ Hội Chạy Trốn

"Ai nha....." Hàn Tông An lắc lắc đầu, "Thiếu tướng quân bệnh tình xác thật rất phức tạp, chỉ có thể chờ thêm mấy ngày, xem tình huống mới nói tiếp."

Lời này vừa ra, Trường Bình công chúa liền nổi giận, "Hàn Tông An, có chuyện gì với người a! Người vì sao lại vô dụng như thế! Người không thể điều trị cho Thái tử ca ca, Thanh Võ ca ca người cũng cứu không nổi, vậy người tính là cái thần y gì? Người lang băm này, ta sẽ nói lại cho hoàng nãi nãi!"

Cái công chúa ngu xuẩn này một lòng muốn cứu Mục Thanh Võ, cũng một lòng muốn hại Hàn Vân Tịch, lại không biết chính mình là quân cờ trong tay thái hậu.

Hàn Tông An ngăn chặn lửa giận ở đáy lòng, kiên nhẫn khuyên nhủ, "Trường Bình công chúa bớt giận, ngay cả Cố thái y cũng nhìn không ra bệnh,

aiz..... Cũng không biết phải chờ Cổ thái y tới lúc nào? Vạn nhất thời gian càng kéo dài, vạn nhất....."

Lời này của Hàn Tông An trực tiếp đem mục tiêu chỉ hướng về phía Cổ Bắc Nguyệt, còn chưa nói xong về sau, Trường Bình công chúa cùng Mục Lưu Nguyệt đều dâng lên sợ hãi.

Mục Lưu Nguyệt so với Trường Bình công chúa thông minh hơn nhiều, lập tức hiểu hết, vội vàng nói, "Công chúa, ngày đó Cổ thái y và Hàn Văn Tịch cùng thi nhau cứu, Hàn Văn Tịch có tội, cổ thái y cũng có tội nha! Cha còn để hắc độc chiếm chăm sóc đại ca!"

"Đúng rồi! Cổ thái y cũng là đồng phạm!" Trường Bình công chúa bừng tỉnh nhận ra, một khi kích động suýt nữa làm đau eo, phải biết rằng thương thế của nàng còn chưa có khỏi đâu.

Nàng xoa xoa eo, lúc này mới nói, "Ta đây liền đi Đại Lý Tự tố giác hắc!"

Hàn Tông An gật gật đầu, "Công chúa điện hạ, tại hạ trở về tìm vài vị quản lý trong học viện Y cùng nhau bàn bạc, ngày mai bọn họ sẽ đến nhìn qua một cái?"

Người của học viện Y, cũng không phải là người thường.

Học viện Y Vân Không Đại Lục là nơi nhiều y giả hướng tới, hội tụ tinh anh y học của toàn bộ đại lục, đặc biệt là những vị quản lý hơn trăm tuổi đó, quả thực là giới quyền uy trong y học của Vân Không Đại Lục nha!

Trường Bình công chúa cùng Mục Lưu Nguyệt đều là đại hỉ, "Tốt tốt tốt! Chúng ta đây chờ tin tốt của ngươi!"

"Ca ca nhất định được cứu rồi! Đến lúc đó sẽ làm cho cha đuổi Cổ thái y đi!"

"Thật tốt quá, Lưu Nguyệt, đi, chúng ta đi Đại Lý Tự làm đại sự!"

Trường Bình công chúa tâm tình rất tốt, khẳng định chắc chắn rằng Thanh Vô ca ca của nàng sẽ không có việc gì, Mục Lưu Nguyệt giống con trùng theo đuôi vội vàng đuôi kịp. Hai người cũng không nghĩ đến, quản lý học viện Y tuy là lợi hại, chung quy cũng không phải là thần tiên, ngay như bệnh của Thái tử đã hội chẩn qua không quá vài lần, nhưng đến nay vẫn không hề có chuyển biến gì.

Nhìn bóng dáng các nàng đi xa, bên môi Hàn Tông An gọi lên một mặt lạnh lẽo, thiên hạ không có thuốc nào cứu được nhiều bệnh đi, bệnh của Thái tử hắc đã ăn qua một môi, hắc mới sẽ không lại dặt thêm cái này vào đầu.

Chỉ cần đuổi Cổ Bắc Nguyệt đi khỏi, tùy tiện tìm vị thái y nào đó qua đây, muốn Mục Thanh Vô hôn mê bất tỉnh, muốn Mục Thanh Vô chết còn không phải dễ dàng sao?

Kể từ đó, cũng không cần hắc phải tự mình tiếp tay làm việc xấu.

Hàn Văn Tịch a Hàn Văn Tịch, ngươi hại chết nương ngươi, lại làm Hàn gia xấu hổ trước mặt thái hậu cùng Tần Vương phủ, lần này ngươi cũng nên vì Hàn gia làm cái gì đó.

Làm sao Hàn Văn Tịch đang ở trong ngục biết được tình cảnh của mình có bao nhiêu hung hiểm?

Bởi vì Cổ Bắc nguyệt thường xuyên phái người tới thăm tù, Bắc Cung đại nhân đêm qua lại bị dọa, nên không dám lại dùng tra tấn đối với nàng.

Nhưng không nghĩ rằng, buổi chiều, lại có người tới ngoài ý muốn.

Lúc này, Hàn Văn Tịch đang nằm ở trên giường đất, đang bóp ngón tay tính thời gian, tối nay hoặc là ngày mai, độc trong cơ thể Mục Thanh Vô nhất định sẽ hiển hiện ra. Chỉ cần Cổ Bắc Nguyệt có thể đứng lúc đem máu lấy được qua đây, nàng liền tính trên tay không có được, cũng có thể lấy ra phương thuốc tạm thời bảo trụ tính mạng của Mục Thanh Vô.

Chờ a chờ a, Cổ Bắc Nguyệt khi nào mới có thể tới đây?

Lúc này, một lao đầu (cai ngục) đã đi tới, cũng không biết cùng ngục tốt gác ở cửa nói cái gì, mấy tên ngục tốt đều lui xuống.

Hàn Văn Tịch nhướng mày nhìn thoáng qua, không để ý tới, ai ngờ, lao đầu kia thế nhưng lại đi đến mở khóa cửa.

Dù nói thế nào thì Hàn Văn Tịch vẫn là một tội phạm quan trọng, một tên cai ngục nhỏ nhỏ cư nhiên có thể vào đây?

Chỉ thấy lao đầu kia tầm 50 tuổi, bộ mặt hiền lành, hắc hoảng loạn mà nhìn nhìn xung quanh, xác định không có ai qua đây, mới vội vàng hướng Hàn Văn Tịch đi tới.

Hàn Văn Tịch đề phòng nhìn hắc một cái, không nói chuyện.

Bất ngờ, lao đầu vừa đi đến gần, đột nhiên "Phù phù" một tiếng quỵ xuống, "Tiểu ân nhân! Tiểu ân nhân! Lão hủ cuối cùng đã tìm thấy ngươi a! Lão hủ còn tưởng rằng cả đời này cũng không tìm thấy ngươi."

Ách.....

Hàn Vân Tịch hoàn toàn nhớ rõ ký ức của nguyên chủ lúc trước. Nguyên chủ ngay cái đại môn cũng không hề ra khỏi cổng mà chỉ quanh quẩn quanh sân của mình. Mỗi ngày bị khi dễ là phé tài xấu nữ, chưa làm qua việc thương thiên hại lý (*), cũng chưa từng qua làm chuyện tốt gì nha.

(*) 伤天害理 (shāng tiān hài lǐ) - thương thiên hại lý: (làm việc) tàn nhẫn; nhẫn tâm; không có tính người. (do things offensive to god and reason; do things that are against reason and nature; ruthless and devoid of human feelings) [Người dịch: Emily Ton]

"Lão nhân gia, có sự tình gì người cứ nói đi." Hàn Vân Tịch xuống giường nâng người dậy, cái ngực kích động không chịu nổi bắt đầu nói, "Tiểu ân nhân, người nhất định không biết ta là ai, nhưng ta lại biết người là ai, người là nhi nữ của Thiên Tâm phu nhân đúng không, người đã gả cho Tần Vương, hiện tại chính là Tần Vương phi."

Thiên Tâm phu nhân.....

Tuy rằng Hàn Vân Tịch chỉ là kế thừa thân thể cùng ký ức của nguyên chủ, cũng không phải là bản nhân nguyên chủ, nhưng đối với cái tên này ở tận sâu trong đáy lòng nàng trước sau có một mặt cảm giác ám áp không nói nên lời.

Thiên Tâm phu nhân, là mẫu thân nàng, một người y thuật cao siêu, một y giả nữ nhân nhân tâm chân chính, chỉ vì khi sinh hạ nàng, khó sinh mà chết.

"Tiểu ân nhân, mẫu thân người chính là ân nhân cứu mạng cả nhà chúng ta, tháng chạp(tháng 12 âm lịch) năm ấy để tây giao (phía tây) thôn Lạc Hà ôn dịch hoành hành, cả nhà ta đều nhiễm bệnh, là mẫu thân người y thuật tốt đã cứu cả nhà chúng ta, nếu không..... Nếu không chúng ta đang sống sờ sờ cũng bị thiếu chết rồi a!"

Lao đầu nói nói, lại quý xuống, nước nờ nói, "Sao người tốt đều đoán mệnh a, lão hủ còn chưa kịp tới báo ân, Thiên Tâm phu nhân đã đi rồi....."

Lao đầu tựa hồ là rất thương tâm, lệ rơi đầy mặt.

"Lão nhân gia, y giả tế thế, đó là chức trách của mẫu thân ta, người không cần nhớ trong lòng, hảo hảo sống sót, đó là báo đáp tốt nhất đối với nương ta."

Hàn Vân Tịch khuyên, muốn đỡ lao đầu đứng dậy, ai ngờ lao đầu lại không dậy nổi, "Tiểu ân nhân, lão hủ hôm nay chính là tới báo ân, tiểu ân nhân, lão hủ không thể trợ mắt nhìn người chết ở trong phòng giam a!"

Lời này vừa ra, Hàn Vân Tịch kinh ngạc, "Chết ở chỗ này?"

Lao đầu khăn trương quay đầu lại nhìn thoáng qua, xác định không có ai lại đây, lúc này mới kéo chặt tay Hàn Vân Tịch, thấp giọng nói, "Tiểu ân nhân, thời điểm người tiến vào ta đã sớm muốn tới thăm người, nhưng đến tối hôm qua mới tới phiên ta trực ban, ta trộm nghe được Bắc Cung đại nhân bọn họ nói chuyện, người phía trên muốn mệnh của người a!"

"Ta biết." Hàn Vân Tịch không dấu vết tránh thoát nắm tay của lao đầu, nhàn nhạt cười, nhiều người phía trên đều muốn mệnh nàng đi.

Nhưng mà, lao đầu lại phi thường khăn trương, "Tiểu ân nhân, là thái hậu nương nương muốn mệnh người đây, bọn họ muốn giết Mục thiếu tướng quân, trị người từ tội."

Thấy Hàn Vân Tịch ít nhiều không có phản ứng, lao đầu lại vội vàng nói, "Tiểu ân nhân, người không biết Mục thiếu tướng quân là người của Nhị hoàng tử, thái hậu muốn nhân cơ hội thay Thái Tử điện hạ diệt trừ Mục thiếu tướng quân đâu!"

Nghe xong lời này, Hàn Vân Tịch liền kinh ngạc, nhưng mà, nàng kinh ngạc cũng không phải ý đồ của thái hậu, mà là lao đầu này, một cái ngực nho nhỏ biết đến không ít nha.

Lao đầu kích động khăn trương, cố ý chạy đến cạnh cửa đi xem có người hay không, xác định không có ai mới lại chạy về, vội vàng nói, "Tiểu ân nhân, đêm nay hãy xem ta là thuộc hạ của người. Người phía dưới ta đều đã chuẩn bị xong, ta biết một cái mật đạo, đến lúc đó người chỉ cần đi theo ta là được. Người đừng ngây ngốc ở chỗ này đợi, ta đã nghe bọn hán nói, chỉ cần ngày mai khi thiếu tướng quân vừa chết, ngay lập tức đem người giết, nói người sợ tội tự sát."

"Người..... Thả ta đi?" Hàn Vân Tịch không thể tưởng tượng hỏi.

"Đừng, chúng ta suốt đêm lên đi, tiểu ân nhân, xe ngựa tiếp ứng bên ngoài ta cũng chuẩn bị tốt, người ngay lập tức có thể chạy rất xa, vĩnh viễn cũng đừng quay trở lại." Lao đầu nói lời thăm thía.

"Ta một chạy này, chẳng phải biến thành chạy án, ta đời này làm thế nào để giải thích cho rõ ràng đây?" Hàn Vân Tịch hỏi lại.

Xin lỗi, nàng từ nhỏ là cô nhi, quen nhìn nhân tình ấm lạnh, thói đời nóng lạnh, muốn nàng dễ dàng tin tưởng một người xa lạ, không có khả năng.

Hơn nữa, nếu nàng thật sự chạy, vậy tương đương thừa nhận chính mình khám sai, điều này đối với một y giả chính là sỉ nhục lớn nhất. Nhìn viễn cảnh xa xa mà nói, nàng cũng không tin thái hậu có thể dễ dàng giết chết Mục Thanh Võ.

Cái ngực này, đang nghĩ nàng vẫn là Hàn Vân Tịch trước kia chưa hiểu việc đời, chưa từng trải qua chuyện này sao?

"Tiểu ân nhân, hiện tại không rảnh lo có tội hay không có tội, hiện tại bảo toàn mệnh mới là quan trọng a!" Lao đầu rất nôn nóng.

"Ta đi rồi, vậy ngươi làm sao bây giờ? Vấn đề là.... hại đến người khác, ta làm không được."

Hàn Văn Tịch cố tình cường điệu hai chữ "hại người", ánh mắt lao đầu có chút né tránh, lại nói lời thăm thía, "Tiểu ân nhân, lão hủ này mệnh nhỏ không đáng giá tiền, Thiên Tâm phu nhân cứu tánh mạng người một nhà lão hủ, lão hủ lấy mệnh này báo đáp nàng, cũng không quá a!"

Lao đầu lệ nóng rơi trào, kích động vạn phần, ai ngờ, Hàn Văn Tịch lại thỉnh linh hỏi một câu, "Vì sao ta nên tin tưởng ngươi?"

Ách.....

Khoảnh khắc này, lao đầu thất thần, "Tiểu, tiểu ân nhân, ngươi này..... này, ta..... ta....."

Lao đầu chợt dạ ngưng ngừng, sau một lúc lâu cũng không giải thích được, Hàn Văn Tịch bên môi nổi lên một mặt cười lạnh cũng lan tới trong lòng.

"Lão nhân gia, ngươi cũng đã lớn tuổi, lẩn lộn không dậy nổi, đi đi thôi."

Hàn Văn Tịch vừa nói, vừa hướng phía trên giường xuôi đi tới, một đôi con mắt sáng rực như lửa, lao đầu sợ hãi không dám lại nhìn đến ánh mắt của nàng.

"Kia.....kia tiểu ân nhân ngươi..... ngươi bảo trọng."

Lao đầu miễn cưỡng ổn định lại, cuống quýt rời khỏi, Hàn Văn Tịch lặng im nhìn, trầm nghĩ, tối nay nếu nàng thật sự chạy đi, thật sự đã bị Đại Lý Tự giết chết đi.

Rốt cuộc là ai, nghĩ ra chiêu gian trá tổn hại như vậy?

--- -----

Lao đầu vừa ra khỏi cửa đã bị hai ngục tốt đưa tới một gian mật thất. Trong mật thất, Trường Bình công chúa, Mục Lưu Nguyệt cùng Bắc Cung Hà Trạch đang nói chuyện phiếm, vừa thấy lao đầu tới, Trường Bình công chúa vội vàng đứng dậy, "Như thế nào, nàng đáp ứng rồi sao?"

Trường Bình công chúa tới cáo trạng Cố Bắc Nguyệt, đồng thời cũng mang đến cho Bắc Cung Hà Trạch một cái điệp kế, dụ dỗ Hàn Văn Tịch vượt ngục.

Đêm qua chinh không được Hàn Văn Tịch, ngược lại đem chính mình bị gãy eo, còn nhiễm bệnh phát ban, Trường Bình công chúa hận không thể ngay lúc này có thể nhìn thấy Hàn Văn Tịch bị định tội!

Lao đầu vội vàng quỳ xuống, "Trường Bình công chúa, Tần Vương phi quá thông minh, tiểu nhân..... Tiểu nhân vô năng!"

Trường Bình công chúa cõi lòng đầy kỳ vọng lại bị thất bại, tức giận một chân liên đá qua, "Đồ vô dụng, còn chưa cút!"

Bắc Cung đại nhân hướng ánh mắt tới ngục tốt một cái, ngục tốt liền mang lao đầu đi.

Trường Bình công chúa neho hai mắt lại, ánh mắt trở nên hung dữ đáng sợ, nàng hướng Bắc Cung đại nhân làm động tác "Giết".

"Không thể!" Bắc Cung lập tức cự tuyệt, "Công chúa điện hạ, trăm triệu không thể. Nếu có thể, chúng ta đêm qua liền..... Mặc kệ như thế nào, nàng không thể chết ở chỗ này được, Đại Lý Tự gánh không nổi cái trách nhiệm này a, huống chi..... Thái hậu nương nương bên kia cũng không có lên tiếng."

"Có ta ở đây, ngươi sợ cái gì? Hoàng nãi nãi đã sớm trông mong nàng ta chết đi!" Trường Bình công chúa chu lên miệng, lạnh lùng nói.

"Dù vậy, nàng cũng không thể chết ở chỗ này nha, còn có Tần....."

Bắc cung đại nhân còn chưa có nói xong, Mục Lưu Nguyệt đột nhiên linh cơ vừa động, "Công chúa, Bắc Cung đại nhân, ta còn có một kế, các ngươi nhìn xem như thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Một Là Không Làm, Hai Là Không Ngưng (*)

*)一不做二不休: Một là không làm, hai là không ngưng; ý nói hoặc là không làm, nếu làm thì phải làm đến cùng. (don't do number one, don't stop)

number two/in for a penny, in for a pound: meaning to carry something through regardless of the consequences.) [Người dịch: Emily Ton]

Cũng không biết Mục Lưu Nguyệt thấp giọng nói gì, chỉ thấy Trường Bình công chúa cùng Bắc Cung đại nhân đều lộ vẻ mặt vui mừng. Ngay sau đó Bắc Cung đại nhân liền giơ ngón tay cái lên, "Diệu kè! Mục đại tiểu thư quả nhiên là người thông minh!"

"Hào, Lưu Nguyệt, sau khi sự thành, sẽ có thưởng rất lớn!" Trường Bình công chúa trong mắt liên tục cười âm hiểm, lập tức phân phó Bắc Cung Hà Trạch đi chuẩn bị.

Hàn Văn Tịch, lần này không thể không giết được người!

Hàn Văn Tịch nôn nóng mà chờ qua một buổi trưa, cũng không có tin tức gì của Mục Thanh Võ.

Lúc này, trời đã tối đen.

Lại một ngày trôi qua, ngày mai là kỳ hạn cuối cùng, nàng dường như đang tự hỏi có thể Cố Bắc Nguyệt đã lấy được máu và đang trên đường đến đây.

Chính là, thẳng đến thời gian cơm chiều, một tiểu dược đồng mới qua đây, đưa tới nước thuốc chống lạnh đặc chế, Hàn Văn Tịch vừa uống liền biết là do Cố Bắc Nguyệt sắc, trong lòng nàng cảm thấy ấm áp, gia hòa Cố Bắc Nguyệt này thật là một người có tâm.

"Tình hình của Thiếu tướng quân bên kia ra sao?" Hàn Văn Tịch thấp giọng hỏi.

Tiểu dược đồng lắc lắc đầu, "Tần Vương phi, hôm nay cha người đã tới, sau khi rời đi, Cố thái y vẫn luôn trông bên cạnh thiếu tướng quân, nửa bước cũng chưa rời đi."

"Hàn Tông An? Hắn nói đã nói gì sao?" Hàn Văn Tịch cũng không trông mong gì đến người nọ, nàng có chút lo lắng, mọi người ở đó đều biết Hàn Tông An là con chó của thái hậu.

"Tiểu nhân cũng không rõ lắm, Vương Phi nương nương, nhanh nhanh uống khi canh còn nóng."

Tiểu dược đồng cũng không ở lại lâu, Hàn Văn Tịch một bên ăn canh, hắn một bên thấp giọng nói, "Hàn thần y hẳn không ra bệnh, Mục đại tướng quân tính tình đại phát, Cố thái y phải ký giấy sinh tử, Mục đại tướng quân mới để hắn lưu lại."

Vừa nghe lời này, Hàn Văn Tịch đột nhiên ngẩn ra, ngay sau đó cũng không biết vì sao nơi hốc mắt liền ề ề.

"Vương Phi nương nương, Cố thái y để tiểu nhân chuyển lời với người, nói là để người thả lỏng tâm tình, đừng quá lo lắng, để chính người hãy bảo trọng chờ hắn tới."

Hàn Văn Tịch trong đầu không tự giác hiện lên sự ấm áp của Cố Bắc Nguyệt với cặp mắt trong veo kia, tâm tình đang nôn nóng bức bối thể nhưng mạc danh an tĩnh lại. Cố Bắc nguyệt, tối nay, người sẽ đến sao?

Một đêm này, Hàn Văn Tịch làm sao mà ngủ?

Đã là nửa đêm, nhưng mắt nàng vẫn mở to. Nàng tin tưởng chắc chắn phán đoán của mình sẽ không sai, chính là tối nay hoặc là ngày mai, thời gian một đêm một ngày, vận mệnh của nàng cùng Mục Thanh Võ đều sẽ bị đem ra xét xử.

Cố Bắc Nguyệt là hy vọng duy nhất của bọn họ, chỉ hy vọng Cố Bắc Nguyệt kia không không xảy ra sự cố gì.

Hàn Văn Tịch chờ a chờ a, rốt cuộc khi trời mông lung sáng, bên ngoài nhà giam truyền đến động tĩnh, nghe ra được tiếng bước chân rất gấp rút.

Trong tầm tối, Hàn Văn Tịch không thể xác định là ai, mặc dù rất kích động, nhưng vẫn áp chế lại, yên lặng chờ đợi.

Rất nhanh, ánh sáng chiếu lại đây, chỉ thấy đúng là Cố Bắc Nguyệt đã tới!

Hàn Văn Tịch đại hỉ, lập tức ở trên giường sượt nhảy xuống, thấy có ngục tốt ở đây, nàng cũng không dám lớn tiếng.

Cố Bắc Nguyệt trộm gạt đầu với đám ngục tốt để bọn họ rời đi, đây không phải là thời gian tới thăm tù, Cố Bắc Nguyệt nhất định đã tốn không ít bạc.

Ngục tốt vừa đi, Cố Bắc Nguyệt so với Hàn Văn Tịch còn gấp hơn, "Nhanh, đồ vật người muốn đây!"

"Độc tính bộc phát ra rồi?" Hàn Văn Tịch thấp giọng.

"Uh, thật bị người nói trúng rồi. Sốt cao không ngừng, môi lưỡi phát tím, ta lấy máu xong liền lập tức qua đây, Mục đại tướng quân cuối cùng tin tưởng chúng ta, tự mình ở đó trông chừng."

Cố Bắc Nguyệt đem kim châm đưa cho Hàn Văn Tịch. Tuy rằng không hiểu nhiều về độc, nhưng khi bắt mạch cùng nhìn xem sắc mặt của Mục Thanh Võ, có thể thấy rõ độc kia là kịch độc. Ai cũng đều biết, đối mặt với kịch độc, chính là chạy đua cùng với thời gian, hắn cần phải ngay lập tức cầm giải dược trở về cứu người. Nếu không, vất vả mấy ngày nay đều sẽ uổng phí.

Hàn Văn Tịch không hỏi nhiều, xoay người đem kim châm để vào hệ thống giải độc kiểm nghiệm, mà kết quả, làm nàng sợ tới mức suýt nữa té ngã, "Là Vạn Xà Độc!"

"Vạn Xà Độc?" Cổ Bắc Nguyệt cũng chưa từng nghe nói qua.

"Chính là hỗn hợp mười loại Xà Độc độc nhất trên đời được tinh luyện mà thành, loại độc này độc tính ẩn núp thật sự rất sâu, nhưng một khi bộc phát, sau một canh giờ (2h) nhất định sẽ không toàn mạng!"

Hàn Văn Tịch nói, không rảnh để giải thích nhiều như vậy, lập tức từ trong hệ thống giải độc lấy ra một số dược đã chuẩn bị sẵn, "Đây, dược này chỉ có thể tạm hoãn tốc độ bùng nổ của độc tính, ngươi trước để cho hắn uống thuốc, sau đó mới chế giải dược tương ứng, nhất định trong hai canh giờ (4h) phải phối chế tốt giải dược để hắn dùng, nếu không....."

Hàn Văn Tịch cũng không rảnh lo nói tiếp "nếu không", vội vàng đem phương thuốc giải dược đưa cho Cổ Bắc Nguyệt để hắn đi.

Thật ra, nếu nói nàng đang ở đó, liền có thể trực tiếp dùng châm bài độc. Nhưng nàng chính là ra không được, chỉ có thể dùng biện pháp uống thuốc để hóa độc. May mắn là để tìm mấy vị dược kia đối với Cổ Bắc Nguyệt mà nói là không có gì khó.

Phải biết rằng, từ Đại Lý Tự trở lại phủ Đại tướng quân cũng phải mất một ít thời gian, sắc thuốc cũng yêu cầu thời gian, thật đúng là cùng thời gian tranh đoạt mạng người nhà.

Tranh thắng, vạn sự đại cát.

Tranh thua, chính là hai mạng người!

Cổ Bắc Nguyệt vốn đã rất sốt ruột, nghe Hàn Văn Tịch vừa nói như thế, cầm lấy đồ vật xong cũng không rảnh chào tạm biệt liền chạy đi.

Nhưng!

Cổ Bắc Nguyệt vừa mới chạy được vài bước, Bắc Cung đại nhân liền tự mình mang theo mấy tên ngục tốt xông tới, "Cố thái y, nửa đêm, ngươi nguyên lai là ở chỗ này nha, khó trách bản quan đến quý phủ tìm không thấy ngươi."

Cổ Bắc Nguyệt lòng nóng như lửa đốt, mặt ngoài lại bình tĩnh như cũ, "Không biết Bắc Cung đại nhân tìm tại hạ, có việc gì sao?"

Ai ngờ, Bắc Cung đại nhân vung tay lên, mấy tên ngục tốt liền tiến lên bắt lấy Cổ Bắc Nguyệt.

"Bắc Cung Hà Trạch, ngươi có ý tứ gì?" Cổ Bắc Nguyệt lạnh lùng chất vấn.

"Ngươi ngộ hại Mục Thanh Vô vì khám sai, bản quan hoài nghi ngươi cùng Hàn Văn Tịch cấu kết, hiện tại đem ngươi áp giải chờ hội thẩm." Bắc Cung đại nhân lớn tiếng nói.

Lúc này, Hàn Văn Tịch cũng đã nghe ra được, tức giận đến đá tường, bang nhân này không phải là cố ý chứ?!

"Bắc Cung đại nhân, ai cho ngươi cái quyền lực này, thái y ngự dụng của Hoàng Thượng ngươi cũng dám tổng giam?" Cổ Bắc Nguyệt thần nhiên không gợn sóng, nhưng ánh mắt nghiêm nghị.

Bắc Cung Hà Trạch giờ cao đôi tay hướng lên trời chấp tay thi lễ, "Thái hậu nương nương!"

"Chứng cứ đâu? Bắc Cung Hà Trạch, Mục đại tướng quân đã tin tưởng ta, hiện tại ta phải trở về giúp thiếu tướng quân giải độc, ngươi dám giam ta lại, hậu quả tự chịu!" Rốt cuộc, Cổ Bắc Nguyệt luôn ôn hòa nhất đã nổi giận, phải biết rằng, bây giờ mạng của Mục Thanh Vô cùng Hàn Văn Tịch đều nằm giữ ở trong tay hắn a!

"Ha ha, không cần nói bậy, Hàn thần y đã đi thỉnh ban quân sự của học viện Y tới khám, ngươi nên chết tâm này đi!" Bắc Cung đại nhân hừ lạnh.

"Buông ta ra! Các ngươi sẽ hại chết thiếu tướng quân!"

"Ta muốn gặp Hoàng Thượng!"

"Bắc Cung Hà Trạch, Hoàng Thượng gần đây long thể bất an, ta cần phải tùy thời chờ lệnh, ngươi suy nghĩ cho kỹ!"

Cổ Bắc Nguyệt không ngừng giãy giụa, đáng tiếc hắn là một đại phu, tay trái gà không chặt làm sao có thể chống lại đám ngục tốt bu rượt hắn kia, rất nhanh, thanh âm của hắn liền biến mất ở hành lang dài âm trầm.

Trường Bình công chúa đã sớm thúc giục Bắc Cung đại nhân bắt người, nói nếu phụ hoàng trách tội xuống nàng một người sẽ gánh chịu hết. Bắc Cung đại nhân cũng cố kỵ thân phận của Cổ Bắc Nguyệt, chậm chạp không dám động thủ, nhưng hắn mới điều tra rõ Hoàng Thượng đã nhiều ngày nay thân thể đều rất tốt, cũng chuẩn cho Cổ Bắc Nguyệt được nghỉ phép, cho nên lúc này mới suốt đêm vô thanh vô tức bắt người đem đi.

"Người tới, đi bẩm công chúa, nói sự tình đều đã làm xong thỏa đáng, không kinh động tới bất luận kẻ nào." Bắc Cung đại nhân vừa nói vừa ngáp dài, dáy mắt xẹt qua một hạt ánh sao, phát tay ý bảo mọi người đều lui ra.

Rất nhanh, người đầu đi hết rồi, ánh lửa cũng đều thối lui.

Hàn Văn Tịch rút cuộc nhìn không được, hung hăng một chân đạp vào song sắt, không thể dùng ngôn ngữ nào để biểu đạt phần nộ cùng nôn nóng của nàng. Nàng không ngừng hít sâu, bước qua bước lại.

Chỉ còn lại một canh giờ (2h), chỉ hai tiếng mà thôi, phải làm sao bây giờ?!

Khi Mục đại tướng quân thấy Cổ Bắc Nguyệt không trở về, hẳn có phát hiện ra điều gì khác thường không? Hẳn có tới tìm người hay không? Nhưng khi nào thì hẳn sẽ đến? Chờ Mục tướng quân phái người tới lấy được mang về, còn kịp sao?

Không có Cổ Bắc Nguyệt, mấy vị được trên phương thuốc kia có thể tìm được trong thời gian ngắn sao?

Vạn nhất, Mục đại tướng quân cho rằng Cổ Bắc Nguyệt lừa hắn, vậy phải làm sao bây giờ?

Bình tĩnh là tu dưỡng cơ bản nhất của một y giả, thậm chí thời điểm đối mặt với tử vong, y giả đều phải bình tĩnh, nhưng giờ này khắc này Hàn Văn Tịch lại cực kỳ cáu tiết!

Nàng chờ không nổi, đánh cuộc không nổi.

Thời gian trôi đi từng chút một, đôi tay của Hàn Văn Tịch nắm trên song sắt, tim đập càng lúc càng nhanh, có thể hình dung được nàng như con thú bị nhốt trong lồng.

Ai ngờ, liền ngay lúc này, một đạo hắc ảnh đột nhiên thoáng hiện, dừng lại trước mặt nàng.

Hàn Văn Tịch đầu tiên là sửng sốt, thấy người tới là hắc y nhân che mặt, trong tay cầm đại đao, vội vàng liền lui về phía sau, "Ngươi là ai?"

"Hàn Văn Tịch, có người trả tiền mua ngươi ra ngoài, đừng nói nhảm nữa mau theo ta đi." Hắc y nhân nói, một đao chém xuống, chém rơi đại khóa, vọt vào.

Thích khách? Cướp ngục?

Kẻ thù của nàng đều hận không thể để nàng vĩnh viễn dừng ra khỏi thiên lao, làm sao có khả năng tiêu tiền nhờ người cướp ngục?

Hồi tưởng lại vở kịch của lao đầu lúc sáng, Hàn Văn Tịch ít nhiều cũng đoán được có chút khác thường, nói vậy nàng là bị trộm đi ra ngoài, hôm sau sẽ thêm một cái tội danh trốn ngục.

Đang muốn trốn, hắc y nhân đã nắm được bả vai của nàng, Hàn Văn Tịch vốn định giãy giụa kêu người, nhưng đột nhiên nghĩ lại liền bất động.

Cơ hội a!

Cơ hội rời khỏi thiên lao đi cứu người, không phải sao?

"Đại hiệp ngươi đừng giết ta, cầu xin ngươi, ngươi đừng giết ta! Ta nguyện ý đi theo ngươi." Hàn Văn Tịch ra vẻ sợ hãi.

"Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn đi theo ta, ta cam đoan sẽ không giết ngươi." Hắc y thích khách ước gì Hàn Văn Tịch ngoan ngoãn.

Hàn Văn Tịch liên tục gật đầu, vì thế, hắc y thích khách mang theo nàng rời khỏi nhà giam, hướng phía đại môn đi.

Dọc theo đường đi, Hàn Văn Tịch thấy được không ít ngục tốt ngã trên mặt đất, còn có mấy tên lao ngục đứng đầu, tựa hồ hắc y thích khách thật sự là một đường giết tới.

Lúc ra đến đại môn gặp mấy tên ngục tốt, hắc y thích khách võ công cao cường, anh dũng vô cùng, một đao chí mạng, mang theo Hàn Văn Tịch trốn ra đại môn Đại Lý Tự.

Mắt của đại phu rất tinh, bất luận một chi tiết gì cũng đều nhìn ra được. Lúc trước Hàn Văn Tịch còn hoài nghi, một đường này nhìn qua, hoàn toàn khẳng định hắc y thích khách chính là người của Bắc Cung Hà Trạch, cố ý dẫn nàng chạy ra ngoài, muốn vu oan tội danh chạy tội cho nàng!

Hắc y thích khách ra khỏi đại môn cũng không dừng lại, mang theo Hàn Văn Tịch một đường chạy đi, ở một cái hẻm nhỏ rời xa Đại Lý Tự thì dừng lại.

"Ngươi muốn mang ta đi đâu?" Hàn Văn Tịch sợ hãi hỏi.

Hắc y thích khách cười lạnh, "Tần Vương phi, người thuê ta muốn giết ngươi, nhưng ngươi cần thiết phải chết ở bên ngoài nhà lao, ha ha, xin lỗi."

Hắn đang nói, thình lình giờ đại đao lên hướng cổ Hàn Văn Tịch chém tới, Hàn Văn Tịch vội vàng né tránh.

Hắc y thích khách khinh thường mà cười, "Trời rất nhanh sẽ sáng, Tần Vương phi, tiểu nhân sẽ đưa ngươi lên đường!"

Nhưng mà, ngay lúc hần giờ lên đại đao, ai ngờ tay hần đột nhiên co giật, nháy mắt không còn lực, đại đao "đang" một tiếng rơi xuống đất, cùng lúc đó, một tay kia của hần, còn có hai chân hần gân cốt tất cả đều đột nhiên co thắt, ngay sau đó không có một chút sức lực, cả người nằm liệt xuống ngay tại chỗ.

"Ngươi..... Ngươi....." Hắc y thích khách không còn sức lực nằm liệt trên mặt đất, khiếp sợ đến nỗi nói không ra lời.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Tranh Cứu, Chạy Đua Với Thời Gian

Hàn Văn Tịch nguyên bản còn đang khiếp đảm lập tức biến mất không còn thấy tăm hơi, thay thế chính là phần nộ không nói nên lời. Nàng hung tợn một chân dẫm lên trên mặt hắc y thích khách, "Ngươi cái gì ngươi? Ngươi đi tìm chết đi! Trở về nói cho Bắc Cung Hà Trạch, một mảnh này bốn Vương phi sẽ ghi nhớ kỹ!"

Nàng là một y giả, hơn nữa là độc y, nhưng đó chỉ là nói cho dễ nghe một chút mà thôi. Thành thật mà nói chính là một độc sư, nàng hiểu giải độc, hạ độc nàng càng là lành nghề hơn.

Hắc y thích khách từ trong phòng giam lôi kéo tay nàng chạy đến nơi đây, dọc theo đường đi một chút đề phòng đều không có, nàng nếu còn không nhân cơ hội hạ độc thì nàng đã không gọi là 'độc sư'.

Hàn Văn Tịch biết chính mình vừa ra khỏi thiên lao Đại Lý Tự mặc kệ chết hay không chết, chắc chắn sẽ bị gắn vào tội danh chạy tội không tha, nhưng thời gian cấp bách, nàng cũng phải liều bằng bất cứ giá nào, nếu bọn họ muốn nàng trốn, vậy nàng đơn giản liền đem tội danh này thành sự thật đi!

Lăn lộn hơn một giờ, nàng chỉ còn lại thời gian không đến một giờ. Rời khỏi ngõ nhỏ, Hàn Văn Tịch liều mạng mà chạy về hướng phủ Mục đại tướng quân, thân mình mảnh khảnh trong mệnh mông sương mù sáng sớm bay nhanh, giống như là một chú nai con.

"Chủ tử, kia..... kia giống như là Vương Phi nương nương." Sở Tây Phong sợ hãi mà nói.

Hần cùng Tần Vương ra ngoài tìm được vừa mới trở về thành, liền trực diện nhìn thấy Tần Vương phi đang chạy như điên, may mắn bọn họ trốn nhanh, nếu không thật sự sẽ bị đâm bay.

Lúc này, chủ tớ hai người đều tránh ở trên nóc nhà ven đường, Long Phi Dạ một bộ thường phục cầm bạch, tuần dật phi phạm, thanh lãnh tôn quý, tuấn mĩ của hần nhãn lại, chưa nói hai lời liền đuổi theo sau.

Sáng sớm tinh mơ, nữ nhân này chạy nhanh như vậy để làm gì? Chạy trốn sao?

Hàn Văn Tịch liều mạng mà chạy a chạy a, đây là đi cứu mạng, so với chạy trốn còn muốn chạy nhanh hơn.

Đáng chết, sao từ Đại Lý Tự đến phủ Đại tướng quân lại xa như vậy?

Hàn Văn Tịch cũng không biết chính mình chạy trốn có bao nhiêu khùng bổ, khi đến cửa phủ Đại tướng quân cơ hồ không thở nổi, nàng kéo nắm tay cửa lên điên cuồng gõ, thờ hồn hèn kêu không ra lời.

Rất nhanh, thủ vệ cửa liền tới mở cửa, vừa thấy là nàng thì khiếp sợ, "Tần Vương phi..... vì sao lại là ngươi? Có thái y đâu?"

"Mau..... Ta....."

Hàn Văn Tịch còn thờ hồn hèn, nói không nên lời vì thế đơn giản không nói, vừa đẩy cửa ra vừa vội hướng vào phía trong đi. Ai ngờ, lúc này phía sau truyền đến một trận quát chói tai, "Hàn Văn Tịch, ngươi vì sao lại ở chỗ này? Đứng lại cho ta!"

Thanh âm này, chẳng phả của Trường Bình công chúa thì là ai?

Hàn Văn Tịch bước chân hơi khựng lại, nhưng cũng không thềm quay đầu lại, ngay tức liền hướng phía trong chạy vào, Trường Bình công chúa nóng nảy, "Người tới, bắt lại cho ta, Hàn Văn Tịch vượt ngục!"

Mấy tên tùy tùng vội vàng chạy nhanh vào đuổi theo, Trường Bình công chúa cũng vén váy dài lên chạy tới. Nàng vừa mới nhận được tin từ Bắc Cung

Hà Trạch, Cố Bắc Nguyệt bị giam, nàng ngay lập tức đi tìm Hàn thần y. Hàn thần y nói còn phải đợi tin tức từ ban quản lý học viện Y, trước tiên cử một vị thầy y lại đây.

Hàn Vân Tịch lại thêm một lần liều mạng, hướng phòng ngủ của Mục Thanh Võ điên cuồng mà chạy, mấy tên người hầu cùng Trường Bình công chúa cũng liều mạng mà đuổi theo phía sau, rất nhanh, phủ Đại tướng quân an tĩnh gà bay chó sủa(*), âm ỉ hết cả lên.....

(*)鸡飞狗跳: Kê phi cầu khiêu: gà bay chó sủa: đại ý gây hỗn loạn.

Hàn Vân Tịch tin chắc rằng đây tuyệt đối là lần chạy trốn nhanh nhất trong bao nhiêu năm qua. Chạy đến trước cửa phòng Mục Thanh Võ suýt nữa thì không dừng lại được mà đâm sầm vào cánh cửa.

May mắn, nàng một tay ấn đến trên cửa, ngừng lại.

"Phanh phanh phanh! Phanh phanh phanh!" Nàng thở hổn hển điên cuồng gõ.

Mục đại tướng quân đang tự mình trông chừng vôi vàng tới mở cửa, vừa thấy Hàn Vân Tịch liền khiếp sợ, "Người..... Hàn Vân Tịch sao lại là người? Cố Bắc Nguyệt đâu? Hắn không phải đi....."

Cố Bắc Nguyệt không trở về, hẳn sớm phải người đi tìm, người đi tìm không trở về nên dù chính hấn vội vã cũng không dám rời khỏi Mục Thanh Võ nửa bước, nay nhìn thấy Hàn Vân Tịch, thực sự có điểm gốc.

Hàn Vân Tịch thật sự không có sức để nói ra lời, khoa tay múa chân chỉ vào bên trong, ý bảo Mục đại tướng quân để nàng đi vào.

Lúc này, phía sau truyền đến tiếng kêu của Trường Bình công chúa, "Hàn Vân Tịch..... Hàn Vân Tịch người đứng lại đó cho ta..... Không được để nàng đi vào! Mục tướng quân, nàng là đào phạm! Ngăn nàng lại!"

Đây lại là chuyện gì nữa?

Mặc kệ đã xảy ra chuyện gì, giải độc là quan trọng nhất.

Khi Mục đại tướng quân nhìn thấy Cố Bắc Nguyệt từ miệng vết thương của Mục Thanh Võ lấy ra máu độc có màu đen, lại nhìn thấy môi của Mục Thanh Võ biến thành màu đen. Cho dù hấn đối với y thuật độc thuật là dốt đặc cán mai, cũng biết Thanh Võ là độc phát rồi! Cho dù lúc trước hấn không tin Hàn Vân Tịch thế nào chăng nữa, bây giờ lại hoàn toàn tin nàng.

Khi Hàn Vân Tịch nói bị trúng độc, đúng là liền trúng độc. Khi Hàn Vân Tịch nói mấy ngày nay độc tính sẽ biểu hiện ra, thật đúng là liền ứng nghiệm.

Độc lúc trước trong cơ thể Thanh Võ không phải cũng là Hàn Vân Tịch dùng châm pháp trích ra sao?

Mục đại tướng quân càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp, Hàn Vân Tịch chẩn bệnh ra tới, Hàn Tông An lại nhìn không ra, còn nói sẽ mời cái gì ban trị sự học viện Y tới khám, đến nay lại còn chưa có tới.

Giải độc, là chuyện khẩn cấp cỡ nào a!

Ai có thể giải độc, Mục đại tướng quân liền nhận người đó là tổ tông!

Nghĩ đến đây, Mục đại tướng quân lại nghĩ tới Cố Bắc Nguyệt trước khi đi đã nhắc nhở. Thái hậu tự thân ra lệnh bắt là quyết tâm muốn giam Hàn Vân Tịch, vô luận như thế nào, thái hậu đều sẽ sai người làm ra chứng cứ để chống lại nàng!

Mà chứng cứ, chính là Mục Thanh Võ a!

Trong triều kết đảng tranh giành lợi hại như vậy, Mục đại tướng quân không phải là đồ ngốc, đương nhiên biết được một đảng của Thái tử mơ ước binh quyền trên tay Thanh Võ đã lâu.

Mất thấy người của Trường Bình công chúa đuổi theo lại đây, Mục tướng quân nhanh chóng quyết định một thân đem Hàn Vân Tịch đẩy đi vào, chính mình ra tới cửa, tiện tay đóng cửa lại, thậm chí còn khoá cửa lại!

Ngay khi cửa vừa khoá lại, Trường Bình công chúa cùng người hầu liền đến, thấy bộ dạng Mục đại tướng quân trừng mắt, giống như một hung thần đứng trước cửa lớn, làm mấy tên người hầu xưa nay chó cậy thế chủ(*) khiếp đảm, người đẩy ta ta đẩy người cũng không dám tiến lên.

(*)狗仗人势: Chó cậy thế chủ: ý vào cái thế có lợi của mình mà bắt nạt kẻ khác.

Trường Bình công chúa tức giận vì không thể chạy tiếp, hồng học thở mà đi tới, liền tiếp hít sâu lấy lại hơi, mệnh lệnh nói, "Mục tướng quân, lập tức mở cửa cho bản công chúa!"

"Trường Bình công chúa, đây là phòng ngủ của khuyển tử, người sáng sớm muốn làm cái gì?" Mục tướng quân không vui hỏi.

Trường Bình công chúa sùng sốt, chấn kinh rồi, Mục đại tướng quân đã xảy ra chuyện gì? Hấn không phải cũng rất hận Hàn Vân Tịch sao? Là Hàn Vân Tịch hại Thanh Võ ca ca thành ra như vậy a!

"Mục đại tướng quân, người điên rồi sao? Để hung thủ Hàn Văn Tịch kia đi vào! Người là có ý tứ gì a?" Trường Bình công chúa nổi giận.

"Cố thái y đang trị liệu, người đừng làm phiền!" Mục đại tướng quân thực sự không khách khí.

Trường Bình công chúa tròn tròn con mắt, ngay sau đó rống to, "Mục đại tướng quân người bị ma quỷ ám ảnh! Người còn giả vờ, chính mắt ta đều thấy người để Hàn Văn Tịch đi vào, bản công chúa nói cho người biết, Hàn Văn Tịch là đào phạm, người muốn chứa chấp tội phạm sao?"

"Công chúa, người nhìn lầm rồi. Tần Vương phi đang bị nhốt tại thiên lao, làm sao có khả năng ở Mục phủ ta chứ?" Mục tướng quân nói dối cũng rất đúng tình hợp lý.

Vì nhi tử, trọn mắt nói nói dối hán cũng phải liều bằng bất cứ giá nào, chỉ cần nhi tử có thể tỉnh, cái gì hán cũng làm.

"Người!" Trường Bình công chúa chán nản, "Ta rõ ràng thấy được, người nói dối!"

"Đúng, Mục tướng quân người là quan to nhất phẩm, không thể trọn mắt nói dối a!" Người hầu vội vàng phụ họa.

Mục đại tướng quân phần nộ trùng qua, "Người cũng biết bản tướng quân là quan to nhất phẩm, người có tư cách gì cùng bản tướng quân nói chuyện? Còn không lui xuống!"

Người hầu hồi đầu hồi mặt, chỉ có thể hậm hực lui về sau lưng Trường Bình công chúa.

Trường Bình công chúa chu miệng, "Hừ, ta mặc kệ, chính ta đã thấy nàng, ta muốn đi vào!"

Nàng nói, tiến lên thật muốn xông vào, Mục tướng quân đơn giản dính chặt ở trên cửa lớn, giang hai tay ra, "Thanh Võ bệnh nặng yêu cầu phải nghỉ ngơi, lão phu xem hôm nay ai dám xông vào? Không có mệnh lệnh của Hoàng Thượng, lão phu cho dù chết ở chỗ này, cũng sẽ không mở cửa!"

Trong phòng, Hàn Văn Tịch đang chạy đua với thời gian một lần nữa rà quét, xác định vị trí sâu cạn của độc tính, nghe được lời này của Mục đại tướng quân, hơi nhẹ nhàng thở ra, lão đồng tây này cuối cùng cũng không phải là lão hồ đồ.

Nàng chỉ có thời gian ba mươi phút, biện pháp sắc thuốc uống thuốc lại tìm kiếm được để phối chế giải độc đã không còn kịp. Nếu nàng đã tới, tự nhiên là phải dùng châm thuật bài độc. Hệ thống giải độc rà quét tới tới lui lui, vị trí độc tố rất nhanh đã được định vị.

Ngoài cửa, Trường Bình công chúa chính là túm tay của Mục đại tướng quân, dùng sức mà kéo, bắt đắc dĩ, kéo như thế nào cũng đều không nhúc nhích.

"Mục tướng quân, người sẽ hại chết Thanh Võ ca ca!"

"Cho dù thế nào, người cũng không thể để Hàn Văn Tịch một mình một người ở bên trong. Ta đã mang theo thái y tới, người tốt xấu gì cũng để thái y đi vào nhìn một cái!"

"Hàn Văn Tịch nàng đã xử lý hai lần, hai lần cũng không có hiệu quả gì, nàng nói sẽ tỉnh lại nhưng đến bây giờ người cũng còn chưa tỉnh! Nàng thật sự không thể tin a! Mục tướng quân, ta cầu người, người để thái y vào đi thôi!"

... ..

"Thái y? Là thái hậu nương nương phái tới đi?" Mục đại tướng quân ở trong lòng cười lạnh, thân hình như núi, lù lù bất động.

Trường Bình công chúa cũng bất động, không thể khuyên nhủ được, chỉ biết lo lắng xuống. Ai ngờ, lúc này Mục Lưu Nguyệt lại mang một đoàn người chạy tới, đoàn người này không phải ai khác, chính là bọn Bắc Cung Hà Trạch.

Nàng đưa ra một diệu kế cho Bắc Cung đại nhân, an bài một tên thích khách cướp ngực sau đó giết Hàn Văn Tịch, rồi mới xuất binh đuổi bắt. Sau khi nhìn thấy thi thể của Hàn Văn Tịch, thi vu oan cho nàng là chạy tội, rồi bắt hạnh lâm nạn. Nhưng ai biết Hàn Văn Tịch một nữ tử nhu nhược cư nhiên có thể chạy trốn từ lưỡi đao hạ xuống của hắc y thích khách.

Nếu không phải Mục Lưu Nguyệt báo tin, Bắc Cung đại nhân thật không biết bắt đầu từ đâu để đi tìm người.

Vừa thấy Bắc Cung Hà Trạch mang theo một đám quan binh lại đây, Trường Bình công chúa đại hi, vội vàng nói, "Bắc Cung đại nhân, Hàn Văn Tịch đang ở trong phòng! Nhanh chạy qua đem nàng bắt lại!"

Mục đại tướng quân vừa thấy Bắc Cung Hà Trạch, thăm nghĩ không tốt, hận không thể lập tức đem Mục Lưu Nguyệt treo lên đánh!

Loạn thế, là tham gia quân ngũ thiên hạ; thái bình thịnh thế, đó chính là làm quan thiên hạ, binh không thể cùng quan đầu, nếu không sẽ bị mang trên người tội danh mưu phản!

Mà trong phòng, Hàn Văn Tịch đã tìm được vị trí cụ thể của Vạn Xà Độc. Độc tính hội tụ ở trên ngực Mục Thanh Võ, từ trong chỗ sâu một chút bộc phát ra tới. Vị trí này, khoảng cách rất gần tim, cần phải động châm ngay lập tức, không thể trì hoãn.

Hàn Văn Tịch cảm thấy thật may mắn vì mình tới còn tính sớm.

Nàng nỗ lực bỏ qua tiếng vang ngoài cửa, bình tĩnh lại, tập trung tinh thần, lấy ra kim châm lớn nhỏ, nhất nhất bày biện ở một bên, ngay sau đó động thủ côi bỏ xiêm y của Mục Thanh Võ, sau đó tìm kiếm huyết vị chuẩn xác.

"Mục đại tướng quân, tại hạ đang thi hành nhiệm vụ, đuổi bắt đào phạm, còn thỉnh ngài tạo điều kiện." Bắc Cung Hà Trạch vẫn rất khách khí.

"Đào phạm không có ở chỗ này, mời Bắc Cung đại nhân rời đi." Mục đại tướng quân một chút mũi cũng không cho, chắn trước cửa không rời.

"Trường Bình công chúa rõ ràng nhìn thấy đào phạm đi vào, chẳng lẽ Mục đại tướng quân cảm thấy Trường Bình công chúa nói dối?" Bắc Cung Hà Trạch lại hỏi.

Mục đại tướng quân không trả lời, quay đầu nhìn về hướng khác.

"Mục đại tướng quân nếu không phối hợp, vậy đừng trách hạ quan vô lễ!" Bắc Cung Hà Trạch trước lễ sau binh, thanh âm lạnh lùng, hạ lệnh nói, "Người tới, đem Mục đại tướng quân dời qua một bên, vào nhà lục soát!"

Trong lúc nhất thời, chúng quan binh vây quanh đi lên, muốn bắt Mục đại tướng quân, Bắc Cung Hà Trạch cùng Trường Bình công chúa không giống nhau. Bắc Cung Hà Trạch có quyền lực để bắt đào phạm, vận dụng quan binh nổi danh xuất sư.

"Các ngươi dám!" Mục đại tướng quân rống giận, sợ tới mức mọi người cũng không dám lộn xộn, hắn là Đại tướng quân a, thủ hạ nắm giữ mấy chục vạn binh lính đây!

"Phụng mệnh thái hậu tróc nã đào phạm, các ngươi còn thất thần làm gì?" Bắc Cung Hà Trạch cũng tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Cứu Tinh, Ngoan Ngoãn Chờ Đợi

Trong phòng, Hàn Vân Tịch chính là vừa đâm xuống cây ngân châm thứ nhất. Nàng mặc dù thực không muốn, nhưng lại vẫn nghe hết thanh âm tranh chấp ở bên ngoài. Khi tới thời điểm mấu chốt, vạn nhất những người kia xông vào, sự tình sẽ càng thêm phiền toái, bảo đảm sẽ nói nàng lần thứ hai mưu sát!

Dù vậy, châm pháp bài độc của nàng không khẩn cấp được, cần thiết từng bước từng bước thi châm trên huyết đạo theo thứ tự, *Mục đại tướng quân, người ngàn vạn ngàn chống đỡ a!*

Cũng chưa từng chú ý tới chính mình mồ hôi lạnh đang chảy xuống, Hàn Vân Tịch cắn chặt răng, tập trung hết tinh thần, đâm vào cây ngân châm thứ hai.

Có câu nói kia của Bắc Cung Hà Trạch, bọn quan binh sôi nổi tiến lên. Mục đại tướng cau mày, không thể nhìn được nữa, rút trường kiếm khỏi vỏ, "Người đâu, bảo vệ thiếu tướng quân!"

Tiếng nói vừa dứt, bên cạnh biệt viện một đội binh lính lao tới, tất cả đều cầm trường kiếm trong tay.

Thấy thế, Bắc Cung Hà Trạch hít vào một hơi khí lạnh, tức giận chất vấn, "Mục tướng quân, người đây là có ý tứ gì? Ngươi muốn động binh sao?"

Câu này vừa ra, tất cả mọi người quanh mình đều trợn mắt há hốc mồm, không thể đoán được Mục tướng quân sẽ làm gì.

Mặc dù có câu nói gọi là "*Tướng tại ngoại quân mệnh hữu sở bất thụ*" (*), nhưng Mục tướng quân giờ này khắc này ngay tại đế đô, không có mệnh lệnh của Hoàng Thượng, hắn là không thể điều động binh lính.

(*) "*将在外君命有所不受*": "*Tướng tại ngoại quân mệnh hữu sở bất thụ*": nghĩa là tướng ngoài trận, mệnh vua có thể không tuân theo. ("*A general in the field is not bound by orders from his sovereign*")

Mà binh lính thủ hạ của hắn cũng chỉ có thể đóng quân ở ngoài đế đô, chỉ chứa một chi binh lực nhỏ ở quý phủ, dùng làm hộ vệ.

Binh lính há có thể cùng quan binh đối kháng? Huống chi Bắc Cung Hà Trạch phụng mệnh tới bắt người, xuất binh có danh nghĩa, Mục đại tướng quân đây là muốn chống lại ý chỉ thái hậu, cư nhiên muốn tạo phản sao?

Mục đại tướng quân rất rõ ràng hậu quả của mình sẽ là như thế, nhưng vì tính mạng của nhi tử, hắn có thể trả bất cứ giá nào!

"Mục đại tướng quân, ta chính là phụng mệnh bắt người, ngươi dám động binh đối kháng, ngươi thật sự muốn tạo phản sao?" Bắc Cung Hà Trạch lạnh

giọng

"Cha!"

Đột nhiên, Mục Lưu Nguyệt kêu to lên, "Cha, nguoi bình tĩnh bình tĩnh a!"

Mà một bên, quân gia cùng người hầu cũng đều hoảng loạn, không nghĩ tới sự tình sẽ phát triển đến nông nổi này, cho dù là vì thiếu tướng quân, Đại tướng quân cũng không thể động binh cho người mượn cớ a!

Nếu sự tình nháo đến tai Hoàng Thượng, tội danh tạo phản, đặc biệt là tướng sĩ tạo phản, đó là muốn tru di cửu tộc! Trong triều bao nhiêu người chờ nắm bím tóc của phủ tướng quân đây?

Bị người nhà một kêu như thế, Mục đại tướng quân đang nổi nóng rút cuộc bình tĩnh lại, hấn trừng mắt hung tợn mà nhìn Bắc Cung Hà Trạch, đáy lòng lại nổi lên một mặt bi ai.

Đây là thần làm người bi ai, đây là tử huyết của hấn, chẳng sợ Hoàng Thượng không còn coi trọng hấn, chỉ cần hấn vô cớ động binh, lại hoặc là chính hấn vô cớ đối kháng với quan phủ, vậy chỉ có một đường chết, không có bất luận đường sống nào.

Vô tướng thời thái bình thịnh thế, ở đế đô hoàng thành, kỳ thật là người vô dụng nhất.

Mục đại tướng quân oán hận buông xuống trường kiếm, binh lính quanh mình cũng chỉ có thể lui xuống.

Thấy thế, Bắc Cung Hà Trạch đại hỉ, một cái ánh mắt, mấy quan binh buu hấn tới Mục đại tướng quân lại. Mục đại tướng quân không phải không thể chống cự, mà là không thể dùng võ để phản kháng.

Mục đại tướng quân bị áp giải qua một bên rồi, Bắc Cung Hà Trạch đắc chí tiểu nhân, "Mục đại tướng quân, nguoi yên tâm, tìm được Hàn Văn Tịch, hạ quan cũng không dám định nguoi tội chứa chấp nghi phạm, hạ quan sẽ nói nguoi có công báo án! Ha ha!"

Mục đại tướng quân tức giận như muốn nhanh cắn nát cả hàm răng, về mặt giận dữ nhìn Bắc Cung Hà Trạch, bi thương hét lên với Trường Bình công chúa: "Trường Bình công chúa, Thanh Vô thật là trúng độc, Hàn Văn Tịch không có chẩn bệnh sai, giải độc phi thường khẩn cấp, nàng hiện tại là đang cứu mạng Thanh Vô a!"

Trường Bình công chúa mới không tin cái phế vật Hàn Văn Tịch kia, "Nguoi là bị ma ám đi! Đang nói lời hồ đồ!"

Nàng nói, vội vàng hô to, "Thái y, nguoi tới, tìm thái y tới, thái y đâu!"

Bắc Cung Hà Trạch đáy mắt hiện lên một mặt âm lãnh, thái hậu đã có mặt lệnh, mượn cơ hội này lấy tính mạng Mục Thanh Vô, Hàn Văn Tịch tới rất tốt, đúng là tên hung thủ tốt nhất được chọn.

"Người tới, bỏ khoá kia!" Bắc Cung Hà Trạch đột nhiên lạnh giọng.

"*BANG!*"

Tiếng đánh thật lớn vang lên, làm Hàn Văn Tịch bị dọa nhảy dựng lên, tay cầm ngân châm lần đầu tiên run lên.

Còn có mấy cây ngân châm nắm ở trong tay, nhưng tay lại cùng tâm run run giống nhau, thanh âm ngoài cửa, đúng là bọn người kia đang phá khoá, ngay sau đó, bọn họ liền sẽ đẩy cửa vào được!

Giờ này khắc này, khuôn mặt nhỏ thanh tú của Hàn Văn Tịch trở nên u sầu, đôi mắt rũ xuống, kiều môi mím lại, lãnh nghiêm mà không thể xâm phạm.

Một tay nàng còn đang tiếp tục thi châm, một cái tay khác rút lên chủy thủ bên người Mục Thanh Vô, nắm trong tay.

Chỉ cần lại cho nàng thời gian mười phút, nàng liền có thể đem độc tố đều bức ra, bằng bất cứ giá nào, mặc kệ ai ngăn cản nàng, nàng liền bắt cóc Mục Thanh Vô làm con tin, xem ai còn dám động!

Thời gian, đang trôi đi từng chút một, nhưng rất nhanh, Hàn Văn Tịch liền phát hiện ngoài cửa sau khi thanh âm kia vang lên, thế nhưng không có thêm thanh âm nào khác nữa, một mảnh yên tĩnh, mà thật lâu cũng không có người đẩy cửa tiến vào.

Này..... Có chuyện gì xảy ra vậy?

Ngoài cửa không những rất an tĩnh, tựa hồ một chút động tĩnh đều không có, chính xác là đang xảy ra chuyện gì?

Hàn Văn Tịch không nghĩ ra được, đơn giản cũng không thêm nghĩ nữa. Không động tĩnh hay có động tĩnh cũng tốt, nàng muốn nắm chặt thời gian thi châm bài độc nha!

Đã không còn bị quấy nhiễu, lực chú ý của nàng so với lúc trước càng tập trung hơn, tốc độ cũng nhanh hơn không ít, một cây ngân châm, ngay ngắn có thứ tự đâm vào huyết vị tương ứng, bất quá một lát sau, trên ngực Mục Thanh Vô liền trát đầy hơn 20 cây ngân châm. Làn da nguyên bản trắng nõn dần dần biến hồng, ánh mắt càng ngày càng thâm, rồi cuối cùng đang hồng lại biến thành màu đen.

Thấy thế, Hàn Văn Tịch đại hỉ, độc ngay lập tức phải bức ra, nàng lại mang tới một cây ngân châm, nhưng ai biết, lúc này, ngoài cửa lại truyền đến một trận tiếng đồng thời hô to.

"Tần Vương điện hạ thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!"

Ách.....

Hàn Văn Tịch tay cứng đờ, nàng đang rất tập trung phi thường tốt, nếu không phải dưới tình huống rất đặc thù, muốn quấy nhiễu nàng cũng không dễ dàng gì.

Nhưng một tiếng hô to này, làm nàng theo bản năng quay đầu lại. *Tần Vương!*

Tần lang cũng là trượng phu của nàng, Long Phi Dạ?

Thiên a, là hần tới sao? Cho nên mới vừa rồi trong nháy mắt tất cả mọi người đều trở nên yên tĩnh?

Vì sao hần lại tới đây, hần tới làm cái gì?

Hần nhanh như thế đã tìm được dược liệu nên tới tìm nàng sao?

Tốt thôi, đó đều không phải là vấn đề mấu chốt, mấu chốt là tôn đại thần này đã tới, nàng liền an toàn, tuyệt đối an toàn.

Hàn Văn Tịch thật muốn nói, Long Phi Dạ người chính là vị cứu tinh trong chú định của bốn cô nương a!

Long Phi Dạ đã đến, Hàn Văn Tịch xác định chính mình đã an toàn, mặc kệ bên ngoài nói cái gì, có bất cứ động tĩnh gì, đô thống của nàng sẽ che chắn hết. Nàng hết sức chuyên chú bài độc cho Mục Thanh Võ.

Mà lúc này, ngoài cửa, tất cả mọi người đang quỳ. Ngay cả Trường Bình công chúa đều cúi xuống thân mình không dám ngẩng mặt lên, mà Mục Lưu Nguyệt ái mộ Tần Vương đã lâu cũng quỳ gối phía sau, ngây ngốc giống nhau, chú mục mà nhìn Long Phi Dạ, phảng phất như toàn bộ thế giới chỉ còn lại chính nàng cùng Long Phi Dạ, bất luận kẻ nào bất luận cái sự gì đều bị nàng vứt tất cả ra khỏi não.

Ở đây có không ít quan binh thị vệ chưa từng thấy qua Long Phi Dạ, một đám trong lòng run sợ cúi đầu, lại kích động lại sợ hãi, muốn nhìn nhưng lại không dám nhìn.

Nam nhân này giống như một vị thần đang tồn tại!

Long Phi Dạ vừa tùy ý đứng ở cửa phòng, thân hình cao lớn đỉnh bật như núi, đường cong lãnh ngạnh, ngũ quan như đao như tước, tựa như vương giả cao cao tại thượng, dường như đầy trời phong vân tất cả đều hội tụ đến trong mắt hần.

"Đều hãy bình thân." Thanh âm của hần nhất quán lạnh băng mà cường ngạnh.

Mọi người sôi nổi đứng dậy, nhưng đại đa số cũng không dám ngẩng đầu lên.

Long Phi Dạ một đường đuổi theo Hàn Văn Tịch tới đây, vẫn luôn ở trên nóc nhà nhìn nghe, đối với chuyện này nhiều ít cũng có hiểu biết.

Tầm mắt lạnh lẽo hướng Bắc Cung Hà Trạch, "Bắc Cung đại nhân, Tần Vương phi khi nào thì thành đào phạm? Vì sao bốn vương lại không hay biết?"

Bắc Cung Hà Trạch run run lên một cái, đón ánh mắt lạnh băng của Long Phi Dạ lập tức cúi đầu, cả người giống như đặt mình trong hầm băng lạnh lẽo.

Đã là đào phạm, đó chính là đã bị giam qua trong ngục, Tần Vương đây là đang chất vấn Bắc Cung Hà Trạch vì sao không thông qua hần cho phép đã bắt người đi.

"Bẩm..... Bẩm Tần Vương điện hạ, đây là..... Đây là..... Lệnh bắt mà thái hậu nương nương tự thân ban xuống."

Tránh đi Trường Bình công chúa vì không đủ để giải thích, cuối cùng chỉ có thể đem vị chủ tử đứng đầu nhắc tới.

"Cho nên, người đây là đang lấy thái hậu nương nương tới đàn áp bốn vương?" Long Phi Dạ vốn đã lạnh băng thanh âm lại lạnh thêm ba phần.

Bắc Cung Hà Trạch sợ tới mức lại quỳ xuống. "Hiểu lầm a, hiểu lầm a! Tần Vương điện hạ, vì thần cho dù có một trăm cái đầu cũng không dám làm như thế. Sự tình là như thế này: thiếu tướng quân bị ám sát, lúc thị vệ đuổi tới thiếu tướng quân đã bất tỉnh nhân sự, tất cả mọi người nhìn thấy Tần Vương phi cầm chùy thủ nhắm ngay bụng của thiếu tướng quân a! Sau đó, Tần Vương phi nói nàng có thể trị liệu, đáng tiếc, chuẩn bệnh vài lần cũng chưa thấy tốt lên."

"Mục đại tướng quân, đây là sự thật sao?" ánh mắt của Long Phi Dạ lạnh băng dừng ở trên người Mục đại tướng quân.

Tĩnh tình tàn bạo nhất như Mục đại tướng quân ở trước mặt Tần Vương cũng ừ ừ xuống, thấp giọng đáp lại "Vâng".

"Hiện tại lại là chuyện như thế nào?" Long Phi Dạ lại hỏi.

Mục đại tướng quân do dự không biết nói như thế nào cho tốt.

"Nói!" Long Phi Dạ thình lình tức giận.

Mọi người sợ tới mức tất cả đều run rẩy, Mục đại tướng quân là run đến lợi hại nhất, liên tục đập đầu ba cái vang lên, đem sự tình một năm một mười bẩm báo, bao gồm sự tình Mục Thanh Võ bị độc phát.

"Cho nên, không có bằng chứng đã đi bắt người, hiện giờ đang cứu người, các người lại muốn ngăn trở?"

"Không không! Tần Vương điện hạ, thái hậu nương nương cũng là thận trọng, rốt cuộc..... Rốt cuộc Tần Vương phi cũng có hiềm nghi, cho nên lệnh vi thần trước tiên giam giữ Vương Phi nương nương, sau đó thỉnh thái y tới chẩn bệnh." Bắc Cung Hà Trạch vội vàng biện giải.

"Được rồi được rồi! Tần hoàng thúc, hoàng nãi nãi cũng đau lòng hoàng tẩu, vì thế việc công nên xử theo phép công, không thể để cho người mượn cớ. Huống chi, Hàn Văn Tịch hiện tại cũng không thể cứu tình Thanh Võ ca ca, ai không biết nàng là phế vật của Hàn gia, y thuật nàng làm sao có thể tin? Tần hoàng thúc, người trước vẫn nên để chúng ta đi vào nhìn một cái đi, vạn nhất....."

Trường Bình công chúa còn chưa nói xong, đã thấy tầm mắt lạnh băng của Long Phi Dạ thổi qua tới, nàng liền sợ hãi câm miệng.

Long Phi Dạ đôi tay để phía sau, gật đầu, "Àn, xác thật..... việc công nên xử theo phép công."

Vừa nghe lời này, Bắc Cung Hà Trạch cùng Trường Bình công chúa đều là thở dài nhẹ nhõm một hơi. Trường Bình công chúa biết Hàn Văn Tịch ở đây mất Tần hoàng thúc chẳng qua là nữ nhân so với tỷ nữ còn không bằng, Tần hoàng thúc chán ghét nàng đều còn chưa đủ, làm sao có khả năng che chở cho nàng?

Không khí vừa chậm lại, Bắc Cung Hà Trạch liền sợ hãi nói, "Tần Vương, nếu không, để thái y vào đi thôi, phòng ngừa....."

Nhưng Long Phi Dạ lạnh giọng ngắt lời, "Vạn nhất quấy nhiễu nàng, ảnh hưởng đến hiệu quả bài độc, Bắc Cung đại nhân người gánh nổi sao?"

Này.....

Chịu trách nhiệm đối với tính mạng của thiếu tướng quân, chịu trách nhiệm đối với tội danh của Tần Vương phi? Bắc Cung Hà Trạch sợ tới mức gan đều nứt ra.

"Tần Vương điện hạ, lão thần tin tưởng Vương Phi nương nương! Mới để cho Vương Phi nương nương một người đi trị liệu!" Đại tướng quân nghiêm túc nói, có nhắc nhở của Cố Bắc Nguyệt, hẳn không tin nhiệm đối với thái y do Trường Bình công chúa mang đến.

Long Phi Dạ từ trước cửa tránh ra, mắt lạnh quét mọi người liếc một cái, "Còn có ai muốn đi vào sao?"

Bắc Cung đại nhân cùng Mục Lưu Nguyệt đều sợ hãi hướng Trường Bình công chúa nhìn lại. Trường Bình công chúa muốn đi vào nha, nhưng nàng cũng không có can đảm a!

"Đã không ai, vậy thỉnh Bắc Cung đại nhân chờ." Long Phi Dạ nhàn nhạt nói.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Khẩn Trương, Kết Quả Như Thế Nào

"Không dám không dám."

Một câu "Thỉnh", Bắc Cung Hà Trạch làm sao chịu được?

Nhưng mà, Long Phi Dạ lại nói, "Nếu Tần Vương phi cứu không được Mục Thanh Võ, người liền mang về xử theo phép công, nếu Tần Vương phi cứu tình Mục Thanh Võ....."

Nói đến đây, hẳn ngừng lại, thanh âm lạnh lùng, "Người không có đầy đủ chứng cứ đã bắt Vương phi của bốn vương, cũng đừng trách bốn vương việc công xử theo phép công!"

Bắc Cung Hà Trạch giật mình một cái, dọa ngốc, hẳn cũng không xác định được Hàn Văn Tịch rốt cuộc là cứu người hay là hại người, hẳn tất cả đều là

nghe theo Trường Bình công chúa cùng Thái hậu nương nương nha!

Tất cả mọi người đều kinh hồn táng đảm mà chờ, trong lòng ai cũng đang ngờ vực. Trường Bình công chúa cùng Mục Lưu Nguyệt luôn hy vọng Mục Thanh Võ không có việc gì, nhưng lại không nghĩ tới Hàn Văn Tịch sẽ thoát tội, giờ lại rồi rắm lại khăn trương. Khăn tay trong tay đều nhanh chóng bị bóp nát.

Hạ nhân chuyển ghế đến, Long Phi Dạ khí phách mà ngồi ở cửa phòng, tựa như tự cao tự đại, thống ngự vạn vật thần chi.

Hắn nói chờ, ngay cả khi phải chờ đến ba ngày ba đêm cũng không ai dám động đến hắn.

Bắc Cung Hà Trạch càng nghĩ càng sợ, hắn cùng những người khác không giống nhau, hắn chỉ là đám đương một cái chức nho nhỏ trong Đại Lý Tự, sinh tử của Mục Thanh Võ cũng không cùng hắn có quan hệ, vạn nhất thật đem người cứu tỉnh, hắn cũng liền xong đời.

Không được, nhất định phải nghĩ cách đi vào!

Nhưng ai biết, đúng lúc này, có tiếng đập cửa phát ra từ phía sau Long Phi Dạ truyền đến.

Này..... người bên trong đang gõ cửa?

Trong lúc nhất thời, toàn trường đều yên tĩnh, ánh mắt mọi người đều tập trung lại đây, tiếng đập cửa kia như là gõ ở trong lòng mỗi người, *đông, đông, đông!*

Trong phòng cũng chỉ có Mục Thanh Võ cùng Hàn Văn Tịch hai người, sẽ là ai đang gõ cửa đây?

Chỉ thấy Long Phi Dạ lười biếng đứng dậy đi tới, tự mình đẩy ghế dựa qua một bên. Cửa là từ bên ngoài cài chốt lại, khóa bị cạy ra còn treo ở phía trên.

Hàn Văn Tịch có phải đã thành công giải độc cho Mục Thanh Võ? Mục đại tướng quân kích động lại khăn trương, hận không thể tiến lên một phen đẩy cửa ra, chỉ là, thấy Tần Vương không có ý tứ tránh ra, hắn chỉ có thể tự kiềm chế tâm tình nôn nóng của mình.

Long Phi Dạ cũng không nóng lòng mở cửa, mà là ý vị thâm trường liếc mắt nhìn Bắc Cung Hà Trạch một cái. Bắc Cung Hà Trạch tim như muốn nhảy khỏi lồng ngực, hai chân nhũn ra, trước mắt biến thành màu đen, cũng không biết kết quả như thế nào, thật muốn nhắm mắt lại chứ không muốn xem.

Long Phi Dạ tự mình lấy ghế dựa ra, gỡ xích sắt xuống, rút chốt cửa ra, tầm mắt mọi người đều nhìn chăm chăm tay hắn, theo dõi mỗi một động tác của hắn, đều bị kinh hồn táng đảm, hô hấp ngừng trệ.

Người bên trong tựa hồ nghe được thanh âm rút ra chốt cửa, cũng không gõ cửa nữa. Toàn trường càng thêm tĩnh lặng, *phanh phanh phanh*, mặc cho trái tim ai nấy đều đang đập nhanh kinh hoàng.

Đột nhiên, Long Phi Dạ một phen đẩy ra cửa phòng.

"Bang!"

Khoảnh khắc này Bắc Cung Hà Trạch tim suýt nữa nhảy ra khỏi ngực, chỉ thấy..... Chỉ thấy bên trong cánh cửa đứng một người, dáng người đỉnh bạt, mày rậm mắt to, ngũ quan hình dáng đặc biệt thâm thúy. Tuy rằng sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, nhưng cặp mắt to kia thần vận hầy còn, lộ ra quang mang lồi lạc.

Người này không phải ai khác, chính là thiếu tướng quân Mục Thanh Võ!

Hắn tỉnh! Hắn không chỉ có tỉnh, ánh mắt hắn còn sáng ngời, đứng ở cửa, ánh mắt phần nộ thẳng tới bức Bắc Cung Hà Trạch.

Sau khi vừa mới giải độc xong hắn liền tỉnh, thời điểm Hàn Văn Tịch băng bó miệng vết thương đều nói hết thảy mọi chuyện đã xảy ra.

Mọi người còn chưa bình thường trở lại, Mục Thanh Võ đột nhiên tức giận, "Bắc Cung Hà Trạch, ngươi có ý tứ gì? Tần Vương phi là ân nhân cứu mạng của bốn tướng quân, ngươi dựa vào cái gì nói nàng là thích khách, vu oan hãm hại nàng khảm sai? Ngươi dựa vào cái gì bắt giam nàng? Không có nàng, mạng của bốn tướng quân đã sớm không còn, thế nào, ngươi cũng ước gì bốn tướng quân sớm chết đi sao?"

Thiên a, Mục Thanh Võ cư nhiên tỉnh! Hàn Văn Tịch thật sự cứu hắn tỉnh!

Xong rồi xong rồi, hết thảy đều xong rồi!

Bắc Cung Hà Trạch hai chân run run, suýt nữa ngã mềm xuống dưới, "Hiểu lầm a! Thiếu tướng quân, hạ quan là oan uổng, hạ quan thật không biết Tần Vương phi có thể cứu sống người nha!"

Mục Thanh Võ lại phần nộ nhìn về phía Mục đại tướng quân, "Phụ thân! Tần Vương phi cùng hài nhi không oán không thù, vì sao sẽ hại hài nhi, vì sao sẽ là thích khách? Ngày đó hài nhi bị thích khách hạ độc, là bản thân vương phi cứu hài nhi, hài nhi sau khi thấy nàng mới bất tỉnh nhân sự!"

Mục đại tướng quân mặt đỏ bừng bừng, hồ thẹn không thôi, "Cha, này không phải cũng là lo lắng....."

"Người đây là lão hồ đồ! Người suýt nữa hại hai mạng người là Vương Phi nương nương cùng hai nhi người đây!" Mục Thanh Vô quờ mắt.

Mục đại tướng quân sớm đã biết sai rồi, vội vàng quỳ xuống, "Lão phu sai rồi! Sai rồi!"

Mục Thanh Vô chính nghĩa đầy mình, phần nộ đến cực điểm, hấn che lại miệng vết thương, cất bước ra cửa, đang muốn tiếp tục răn dạy, lúc này mới phát hiện Tàn Vương Long Phi Dạ đứng ở một bên, hấn hoảng sợ, lập tức muốn quỳ xuống hành lễ.

Tàn Vương ở đây, nào đến phiên hấn lớn tiếng nói chuyện như thế a!

"Miễn, Hàn Vân Tịch đâu?" Long Phi Dạ lạnh lùng hỏi.

Lúc này, Hàn Vân Tịch mới thu thập xong, rửa tay sạch sẽ đi ra, nghe được chính Long Phi Dạ nói tên của mình, cũng không biết là thanh âm trầm thấp của hấn rất dễ nghe, hay là tên nàng dễ nghe, tóm lại, Hàn Vân Tịch nghe được liền cảm thấy thư thái vui vẻ.

"Thần thiếp ở đây." Hàn Vân Tịch về mặt dịu ngoan đi ra, ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh hấn.

Trong lúc nhất thời, tầm mắt mọi người đang từ trên người Mục Thanh Vô dời đi, dừng ở trên người Long Phi Dạ cùng Hàn Vân Tịch. Phải biết rằng, hai người này từ lúc thành hôn đến nay, chưa từng có ai nhìn thấy bọn họ đứng chung một chỗ với nhau. Đến nỗi quan hệ giữa hai người bọn họ như thế nào, càng không ai biết được.

Hàn Vân Tịch dáng người nhỏ nhắn khí chất thanh tao, lại vừa đứng bên cạnh Long Phi Dạ, nháy mắt làm cho người ta có cảm giác như chim nhỏ nép vào người.

Hàn Vân Tịch tiến vào đại môn Tàn Vương phủ, bên ngoài liền có các loại đồn đãi không tốt, có người còn tiên đoán Hàn Vân Tịch còn chưa từng nhìn thấy Tàn Vương điện hạ. Nhưng lần này, Nghi thái phi cũng chưa có động tĩnh gì, Tàn Vương thế nhưng tự mình xuất hiện ở chỗ này, đúng là làm người mọi người đều lập bắp kinh hãi. Chẳng lẽ, bởi vì Hàn Vân Tịch mỹ mạo xoay người hay sao?

Tàn Vương đối với nàng, rốt cuộc là có thái độ gì?

"Vì sao lại trốn ngục?" Long Phi Dạ lạnh nhạt chất vấn.

"Trốn ngục? Tội phạm mới trốn ngục! Ta không có tội, không tính là đào phạm đi?" Hàn Vân Tịch về mặt vô tội, quay đầu thành khẩn hỏi, "Bác Cung đại nhân, người nói xem, người nói ta là trốn ngục sao?"

Mục Thanh Vô vừa tỉnh, Hàn Vân Tịch liền nói cho hấn hết thấy, có Mục Thanh Vô là đương sự làm chứng, liền tỉnh ngay cả hoàng đế cũng đừng mơ định tội với nàng.

Mà Long Phi Dạ nếu đã tới, nhất định sẽ không để nàng bị hại, hấn không phải là tới để làm chính mình mất mặt đi?

Hiện tại Hàn Vân Tịch, đây tự tin!

Trốn ngục?

Đối mặt với vấn đề này, Bác Cung Hà Trạch một đầu đâm chết tâm đều có, "Không không, Vương Phi nương nương không có tội, không phải đào phạm."

"Ta không có tội vậy người vì sao giam giữ ta?" Hàn Vân Tịch rất nghiêm túc mà truy vấn.

Bác Cung Hà Trạch hoảng hốt, lý luận đều bị hỗn loạn, cũng không biết giải thích như thế nào, ngay lập tức quỳ xuống dập đầu, "Hiểu lầm, thật là hiểu lầm, hạ quan dập đầu tạ lỗi với Vương Phi nương nương, nhận lỗi với Vương Phi nương nương, xin Vương Phi nương nương tha mạng a!"

Hàn Vân Tịch hạ xuống cặp mắt to vô hại, "Điện hạ, ý tứ của Bác Cung đại nhân có phải hay không là do hiểu lầm mới hãm hại ta?"

Hiểu lầm cùng hãm hại, ý tứ lại kém nhau rất xa!

Vu hãm chính phi của Tàn Vương? Tội danh này không phải giống tội lớn thông thường!

Bác Cung Hà Trạch đang dập đầu động tác cứng đờ, chực muốn khóc, chính là, hấn cho dù khóc chết cũng vô dụng, chỉ có thể tiếp tục dập đầu tiếp tục cầu, "Tàn Vương điện hạ, tha mạng a, Vương Phi nương nương, tha mạng a, hạ quan biết sai rồi, biết sai rồi!"

Hàn Vân Tịch đáy mắt hiện lên một mặt hận ý. Thời điểm khi Trường Bình công chúa lấy nước đá hắt lên người nàng vào đêm hôm ấy, thời điểm tới qua phái người ám sát nàng, Bác Cung Hà Trạch có thể tưởng tượng qua kết cục hiện tại?

Nếu hôm nay không phải Long Phi Dạ xuất hiện đúng lúc ngăn cản đám người này, Mục Thanh Vô lúc này đã sớm độc phát vong thân, mà nàng, chứng cứ cũng vô cùng xác thực, một án tử tội.

Mặc kệ Bác Cung Hà Trạch liều mạng dập đầu, Hàn Vân Tịch đều thờ ơ.

Nếu người kính ta một thước, ta kính người một trượng, người hủy ta *tam túc* (3 hạt kê), ta đoạt người *tam cốc* (3 hạt gạo). (人敬我一尺, 我敬人一丈, 人毁我三粟, 我夺人三谷: *If someone respected her a foot, she'd respect them ten feet. If someone burned her three millets, she'd seize their three grains.*)

Nàng là đại phu, không phải là thánh mẫu, sẽ không cứu tất cả mọi người; nàng là tiểu nữ tử, không phải đại trượng phu, không có trí tuệ rộng lượng tha thứ người *thương hại* nàng. (*thương: làm bị thương; hại: làm hại*).

{ *lời của người edit: câu văn này rất hay nên ta note lại ai không thích đọc thì pass dòng này nhé!* 她是大夫, 不圣母, 不会人人都救; 她是小女子, 不是大丈夫, 没那么大的胸襟原谅伤她害她的人: *She was a doctor, not a saint; she wouldn't save everyone that came her way. She was a small woman, not some great man; she didn't have the heart to forgive the people who harmed her.* }

Có hậu thuẫn cường đại là Long Phi Dạ, Hàn Vân Tịch biết thời điểm phong thủy thay phiên chuyển tới.

Nàng khí định thần nhân, cuối cùng là hướng phía Trường Bình công chúa nhìn lại. Trường Bình công chúa đang sợ hãi, đều không rảnh vì Mục Thanh Võ đã tỉnh lại mà cao hứng, nàng chỉ hậm hực cúi đầu.

Chính là, đáy lòng nàng đang hận cái kia a!

Thật tình không thể tiếp thu được sự thật trước mắt, Hàn Vân Tịch cái phế vật này cư nhiên thật sự cứu được Thanh Võ ca ca của nàng? phụ thân Hàn Vân Tịch đều bất lực, bản lĩnh của Hàn Vân Tịch từ đâu ra? Nàng không tin!

Nhìn thấy trên ngực Thanh Võ ca ca cũng đang quần băng vải, trời mới biết nữ nhân này vừa rồi ở trong phòng lại làm gì với Thanh Võ ca ca. Một nữ nhân gia nhìn xem thân thể nam nhân, nàng không biết xấu hổ a?

Mà làm nàng tức giận nhất cũng không tài nào tiếp thu được chính là, Thanh Võ ca ca vừa mới tỉnh lại xuống giường cư nhiên lại tức giận tới, đây còn không phải là vì che chở cho Hàn Vân Tịch, đứng ra làm chứng giúp nàng ta?

Xưa nay Thanh Võ ca ca chỉ cần quan tâm một ít đến muội muội Mục Lưu Nguyệt của hắn, nàng đều sẽ ghen, huống chi là đang che chở cho nữ nhân khác?

Trường Bình công chúa đầu có thể cúi, tâm lại không thể cúi, càng nghĩ càng phẫn nộ.

Long Phi Dạ lại không có nhiều tâm tư thoải mái nhân hạ ở tại chỗ này nghe người ta kêu tha mạng như vậy. Hắn không kiên nhẫn liếc nhìn Bắc Cung Hà Trạch một cái, lạnh lùng nói, "Bốn vương nói, việc công xử theo phép công. Người tới, áp giải xuống, đệ trình lên Lại bộ nghiêm khắc xử trí!"

Lời này vừa ra, quan binh thủ hạ của Bắc Cung Hà Trạch liền sôi nổi tranh nhau tiến lên, có thể vì Tần Vương công hiến, cho dù là một hồi đều sẽ bị bọn họ xem như vinh quang cả đời.

Mà này không thể nghi ngờ chính là đánh Bắc Cung Hà Trạch một cái tát vang dội.

Bắc Cung Hà Trạch không rảnh lo chuyện mất mặt hay không mất mặt, đột nhiên hướng về phía Trường Bình công chúa bên kia đi qua, lại quỳ xuống cầu, "Trường Bình công chúa, chuyện này hạ quan toàn bộ đều là nghe người, người đến giải thích giúp hạ quan, cầu tình nha!"

Tần Vương đã chen chân vào chuyện này, mấu chốt là Mục Thanh Võ cũng tỉnh lại, thái hậu bên kia tự nhiên sẽ thu liễm, đem toàn bộ trách nhiệm đều phủ sạch sẽ. Mà một khi đệ trình lên Lại bộ xử lý, Bắc Cung Hà Trạch không chỉ có chức quan khó bảo toàn, còn có khả năng sẽ phải chịu hình phạt nặng nề.

Trường Bình công chúa một chân liền đá văng Bắc Cung Hà Trạch, "Người còn dám nói! Đều không phải là người xúi giục ta sao, người tới, còn không áp giải đi!"

Bắc Cung Hà Trạch oan uổng hô to, "Không phải ta, không phải ta! Là Mục Lưu....."

Bắc Cung Hà Trạch còn chưa nói xong, đã bị Mục Lưu Nguyệt chạy qua bịt miệng lại, "Người cái cầu quan này, suýt nữa hại tính mạng ca ca ta, đều là người xúi giục Trường Bình công chúa, Tần Vương đã rõ mọi việc, không cần nghe người giảo biện!"

Mục Lưu Nguyệt về mặt chính nghĩa, trong lòng lại sợ hãi nóng nảy, sợ Tần Vương biết được chân tướng, ấn tượng không tốt đối với nàng.

Chỉ tiếc, nàng ra sức diễn trò như thế, Long Phi Dạ lại hoàn toàn xem nàng như không khí, cũng chưa từng liếc mắt qua một cái.

Hàn Vân Tịch nhìn Mục Lưu Nguyệt biểu diễn, trong lòng một trận bức bối, liền tính bốn cô nương này cùng khối băng lớn *hữu danh vô thực*(*), dù thế nào mà nói thì bọn họ cũng là phu thê. *Người mưu lợi lấy lòng như thế, xem như ta không tồn tại sao?*

(*) 有名无实: *Hữu danh vô thực: Chỉ có tiếng nhưng trong thực tế không có gì. (exist in name only; appearance without reality)*

Nghĩ đến đây, Hàn Vân Tịch nhẹ nhàng cười nói: "Mục tiểu thư, lại nói tiếp... vẫn luôn nói ta bụng dạ khó lường, người muốn hại ca ca người, hình như là người, không phải sao?"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 35: Bị Trừng Phạt, Cáo Mượn Oai Hùm (*)

(*) 狐假虎威: *Cáo mượn oai hùm: dựa bóng của kẻ mạnh hơn để thị uy, ra oai hay làm chuyện không hay với người khác. (the fox exploits the tiger's might)*

Bị nói rõ điểm yếu trước mặt mọi người, Mục Lư Nguyệt lập tức luống cuống: "Ngươi..... Ta chỉ là quan tâm đến an nguy của ca ca ta, loại tình huống này, ai biết ngươi là hảo tâm hay xấu ý..... Ngươi nữ nhân này không cần nắm một chút sai nhỏ không chịu bỏ qua!"

"Nghịch nữ, còn không câm miệng!"

"Bang" một tiếng roi sắc bén vang lên, đem Mục Lư Nguyệt đang nói luyên thuyên quay trở về.

"A..... Cha! Ngươi đánh ta!" một miệng vết thương hiện ra trên cánh tay Mục Lư Nguyệt, da tróc thịt bong, so với Hàn Vân Tịch bị thương ngày đó còn muốn thâm hơn.

Mục đại tướng quân tức giận ngập trời: "Lão tử đánh chính là ngươi! Tuổi còn nhỏ đã có tâm địa ác độc, Tần Vương phi thiệt tình muốn trị bệnh cứu người, ngươi lại phỏng đoán này nọ, đối nghịch cùng Vương phi, suýt nữa hại tính mạng ca ca ngươi, nghịch nữ như vậy, không nên đánh hay sao?"

Dứt lời, lại một roi vút qua, trên người Mục Lư Nguyệt lại thêm một đạo vết máu, sợ tới mức đôi tay ôm lấy đầu, khóc lóc thảm thiết.

"Không cần đánh! Cha, ta biết sai rồi! Ô ô..... Ta cũng không dám nữa, không dám!"

Mục đại tướng quân ném roi xuống, tới quỳ trước mặt Hàn Vân Tịch, "Vương Phi nương nương, đã cứu nhi tử ta, lão thần cảm ơn ngươi!"

Hắn nói, dập đầu thật mạnh một cái vang đầu, ngay sau đó lại nói, "Là lão thần vu hãm ngươi, trừng phạt lão thần là đúng tội, thỉnh Tần Vương điện hạ ban tội, thỉnh Vương Phi nương nương ban tội."

Cái lão đồng tây này thô lỗ lại dã man, còn đầu thì óc đơn giản nhưng thật ra rất rộng lượng nha. Biết sai liền nhận, không giống Bắc Cung Hà Trạch cùng Mục Lư Nguyệt như vậy, chỉ biết viện cớ.

Bất quá, này không đủ để làm hắn thoát tội, chuyện này nguyên nhân chính, chính là hắn! Hàn Vân Tịch từ trước đến nay không thiện lương như vậy.

Thấy Long Phi Dạ chậm chạp không mở miệng, Hàn Vân Tịch liền lớn mật làm chủ, "Mục đại tướng quân, ngươi cũng đã lớn tuổi, ăn qua muối so với tiểu bối chúng ta còn nhiều hơn, ngươi như thế nào lại không phân rõ đúng sai, nhìn không thấu thị phi đây?"

Hai chữ "Thị phi" này, ai nghe đều hiểu được là ám chỉ Trường Bình công chúa cùng Mục Lư Nguyệt. Trường Bình công chúa tức giận đến nắm chặt nắm tay, muốn cãi cò, nhưng người ta không chỉ tên nói họ, nàng cãi cò không được.

Mục đại tướng quân liên tục gật đầu, "Là lão thần già rồi nên hồ đồ, già rồi nên hồ đồ."

"Sau này nha, xem người xem sự, giữ mắt thật sáng. Ngươi cũng là người đức cao vọng trọng, bốn vương phi sẽ không phạt ngươi, chỉ mong ngươi nhớ kỹ, bốn vương phi không phải là phế vật."

Hàn Vân Tịch lời này vừa ra, Long Phi Dạ ánh mắt lạnh băng trở nên thâm thúy thêm.

Nữ nhân này đủ thông minh, Mục đại tướng quân cùng Bắc Cung Hà Trạch không giống nhau. Mục đại tướng quân chính là tướng quân tay cầm trọng binh a! Huống chi cáo trạng không phải là hắn, giam giữ Hàn Vân Tịch cũng không phải hắn, có thể để nàng giáo huấn như thế đã không tồi, như thế nào còn có khả năng phạt thật.

Hàn Vân Tịch kể từ đó, ngược lại là để lại một cái ân tình rất lớn cho Mục đại tướng quân.

Mục phủ, thiếu Hàn Vân Tịch một phần tình.

"Vâng! Lão thần lĩnh mệnh." Mục đại tướng quân đáy mắt hiện lên một mặt thương thức, sáng khoái đáp ứng.

Cùng Mục đại tướng quân nói xong, Hàn Vân Tịch chuyển hướng sang Trường Bình công chúa. Từ khi chuyện này bắt đầu, Hàn Vân Tịch chịu đủ loại tra tấn uy khuất, đều là do cái công chúa điều ngoa ngoan độc này ban tặng. Không cho nàng một ít giáo huấn, Hàn Vân Tịch như thế nào giải thoát được cảm phiền này.

Bất quá Trường Bình thân là công chúa, khiển trách chuyện của nàng, không phải hoàng thân Hàn Vân Tịch này có thể làm.

Hàn Văn Tịch nhìn nhìn Long Phi Dạ, nghĩ thầm, *cái khối băng lớn này, có thể thay ta nói vài câu lời nói công đạo hay không?*

Trường Bình công chúa lúc này cũng trộm ngắm Long Phi Dạ liếc mắt một cái, thấy sắc mặt hắn không hề vui, trong lòng có điểm hoảng hốt. Sợ hãi tiến đến khom người, "Tần hoàng thúc, Trường Bình cũng là lo lắng cho Thanh Võ ca ca mới nhất thời hồ đồ, tin vào lời gièm pha, mới vội vàng để Bắc Cung đại nhân hồ nháo, người tha thứ cho ta lần này đi."

"Chịu tội chính là hoàng thân người, không phải bản vương." Long Phi Dạ lạnh lùng nói.

Lời này thật là nằm ngoài dự kiến của Hàn Văn Tịch, gia hỏa này tới là tới, nhưng thật ra đem hết thái độ đến sạch sẽ, loại thái độ không rõ ràng này, ai có thể đoán ra hắn đang nghĩ gì đây?

Cái khối băng lớn này tới cứu nàng là vì thể diện Tần Vương phủ, cũng là vì thuốc giải độc của hắn, điểm này Hàn Văn Tịch thật ra có thể khẳng định được.

Lời này, Trường Bình công chúa cũng đoán không ra, bất quá, nàng mới không tin rằng Tần hoàng thúc là vì Hàn Văn Tịch mà tới, Tần hoàng thúc sở dĩ đến, phần lớn là vì giữ gìn thể diện Tần Vương phủ đi.

Làm trò trước mặt Tần Vương, Trường Bình công chúa cũng không dám quá kiêu ngạo, chẳng sợ trong lòng có một trăm một ngàn điều không vui, chung quy vẫn là thấp đầu, "Hoàng thân, Trường Bình hiểu lầm người....."

Một câu xin lỗi, nói như tiếng muỗi hừ hừ. Nàng rất không cam lòng, đôi tay giấu ở trong tay áo nắm đến gắt gao, móng tay đều đâm đến trong lòng bàn tay. Hôm nay nàng xem như mất mặt ném về đến nhà, nàng trộm hướng Mục Thanh Võ một bên nhìn lại, chỉ thấy Thanh Võ ca ca đang nhìn nàng chán ghét.

Trường Bình công chúa nhanh chóng tức điên lên, nàng âm thầm ghi hận, *Hàn Văn Tịch, đều là người cái nữ nhân đáng giận này, lần này tính mạng của người lớn, lần sau người tuyệt đối sẽ không gặp may như vậy!*

Lúc này, Mục Thanh Võ che lại vết thương, quỳ xuống, "Đa tạ Tần Vương điện hạ, Tần Vương phi ân cứu mạng!"

Hàn Văn Tịch vội vàng duỗi tay ra đỡ: "Thiếu tướng quân, người thương thế còn chưa khỏi, nhanh nhanh đứng dậy. Miệng vết thương nếu bị nứt ra, người sẽ phải nằm thêm 8 đến 10 ngày!"

Mục Thanh Võ không dám để Hàn Văn Tịch đỡ, vội vàng tránh đi, kỳ thật nếu có thể, hắn rất hy vọng cùng nữ nhân này nói nhiều thêm một chút sau đó mới mở cửa ra.

Ngày đó nhìn thấy nữ nhân này một mình một người đi vào đại môn Tần Vương phủ, hắn liền biết, nữ nhân này không tầm thường!

Bất đắc dĩ, hắn bị thương quá nặng, một khi dịch chuyển, trước mắt tối sầm lại, cả người lao đảo thế nhưng lại hướng phía Hàn Văn Tịch bên này ngã xuống.

"Thanh Võ ca ca!"

Trường Bình công chúa hô to, như mũi tên chạy như bay đi qua, đúng lúc lôi kéo Mục Thanh Võ đến phía nàng bên kia, Mục Thanh Võ đã mất đi ý thức, bất tỉnh nhân sự.

Trường Bình công chúa nhìn về phía Hàn Văn Tịch, vẻ mặt đầy phẫn nộ: "Hàn Văn Tịch..... Thanh Võ ca ca vì sao lại hôn mê, có phải người động tay động chân gì hay không?"

Hàn Văn Tịch làm lơ Trường Bình công chúa, mà là vẫy vẫy Mục đại tướng quân lại đây nâng Mục Thanh Võ dậy, giúp hắn quay về trên giường nằm xuống.

Hàn Văn Tịch xem mạch, lúc này mới nói, "Hôn mê nhiều ngày, trong thân thể năng lượng không đủ, để hắn nghỉ ngơi đi, tỉnh lại cho ăn cháo gạo kê, ba ngày sau mới có thể bắt đầu tiến hành bồi bổ, tuần tự từng bước, không thể ăn quá nhiều."

Mục đại tướng quân liên tục gật đầu, "Đa tạ Tần Vương phi, ân cứu mạng, Mục phủ trên dưới đều sẽ nhớ kỹ."

Trường Bình công chúa vừa thấy tình cảnh này, trong lòng càng thêm nén giận, tức giận nói, "Mục đại tướng quân, người vì sao cái gì cũng đều nghe nữ nhân này, Thanh Võ ca ca vừa rồi rất tốt, hiện tại lại té xỉu, nhất định là có vấn đề!"

Mục đại tướng quân nghe được thì tức giận trong lòng, hận không thể giống như Mục Lưu Nguyệt, cũng vọt cho Trường Bình công chúa một roi. Đáng tiếc Trường Bình là công chúa, không phải hắn có thể giáo huấn, không thể không mạnh mẽ nhìn xuống. Bất quá, trong lòng hắn đã hạ quyết tâm, Trường Bình công chúa tùy hứng điều ngoa, có nàng ở đây, trong phủ sẽ không có một ngày bình yên. Mặc kệ như thế nào, hắn nhất định sẽ không để Trường Bình công chúa gả vào Mục phủ!

Hít sâu mấy hơi, Mục đại tướng quân mới bình tĩnh lại, lạnh lùng nói, "Công chúa điện hạ, Thanh Võ tạm thời không có việc gì, người vẫn là mời trở về đi."

Trường Bình công chúa lập tức lắc đầu, "Không, ta muốn nhìn thấy hắn, hắn bất tỉnh, ta không thể quay về, ta muốn chiếu cố hắn!"

"Công chúa điện hạ, ngài là *kim chi ngọc diệp* (金枝玉叶: *golden branch and jade leaf*), câu nói đầu tiên của người có thể muốn tính mạng Thanh Võ chúng ta, Thanh Võ không nhận nổi chiếu cố của người."

Mục đại tướng quân có thể nói là phun hết mọi thứ trong đầu hẳn ra, công chúa đánh không được, nói vài câu cũng là có thể đi.

Trường Bình công chúa không ngốc, nghe ra được chỉ ý trào phúng, nàng ním môi muốn khóc, "Mục đại tướng quân đây là đang trách tội ta sao? Ta lại không phải cố ý!"

"Công chúa hiểu lầm, lão thần không dám. Lão thần chỉ là cảm thấy *nam nữ thụ thụ bất thân* (那女授受不親: *men and women should not touch hands when giving or receiving things*), công chúa lưu lại sẽ làm người đàm tiếu, vẫn là mời trở về đi." Mục đại tướng quân lạnh lùng nói.

Hàn Văn Tịch đứng một bên muốn cười ra tiếng. Thậm chí ngay bản thân nàng cũng có thể nhìn ra Trường Bình công chúa yêu thích Mục Thanh Võ. Lấy thân phận của nàng, hôn sự này vốn là nắm chắc. Bất quá kinh qua lần này nàng giáo hoạt như thế, Mục đại tướng quân có thể nhìn đến nàng mới là lạ. Mục đại tướng quân không đồng ý, liên tính dù là hoàng đế hay thái hậu, cũng vô pháp cưỡng bức. Trường Bình lại muốn gả vào Mục phủ, quả thực chính là vọng tưởng.

Bất quá, đây cũng là nàng tự làm tự chịu, Hàn Văn Tịch mới không đáng tiếc thay nàng.

Trường Bình công chúa cũng biết Mục đại tướng quân sẽ không tán thành hôn sự của bọn họ, nhưng cho dù là vậy, từ trước tới giờ cũng chưa từng nặng lời như thế với nàng nhà.

Nàng còn muốn nói thêm, lại thấy biểu tình lạnh lùng của Mục đại tướng quân, làm tim nàng đau xót. Quay đầu nhìn thấy Hàn Văn Tịch đang tủm tỉm cười nhìn nàng, trong lòng càng phát hỏa: "Người cười cái gì mà cười, sớm muộn gì người sẽ có thời điểm để khóc!"

Trường Bình công chúa hung tợn rống lên một tiếng, dậm chân một cái, xoay người lẹ rông mà chạy đi.

Hàn Văn Tịch không chút nào để ý, nhìn bóng dáng Trường Bình công chúa đi xa, bên môi gọi lên một mặt ý cười vui sướng.

Trường Bình công chúa, ta xem người có thể hoành hành đến bao lâu? Ngày đó ở thiên lao Đại Lý Tự trừng phạt, rất nhanh sẽ hiệu nghiệm đi. Cái loại độc này là virus hiện đại, vì thế thái y hay thần y thời cổ đại không ai có thể chữa khỏi u của người a!

Đến lúc đó, xem người khóc là ai!

Hàn Văn Tịch không nhiều lời, nàng để lại mấy túi thảo dược, lại tỉ mỉ hướng dẫn Mục đại tướng quân cách thay đổi dược, cùng với hết thấy những kiêng kỵ cần thiết. Mục đại tướng quân đều nhất nhất nhớ kỹ.

Ngoài cửa, Long Phi Dạ bất động thanh sắc đem hết thầy xem ở trong mắt, lúc này rốt cuộc mở miệng, thanh âm cơ hồ không có độ ấm, "Hàn Văn Tịch, là lúc người cần phải trở về chứ?"

Ách.....

Vừa mới náo động như thế nhưng lại để cho tôn đại thần này sốt ruột chờ ở cửa.

"Ân, bây giờ liền trở về." Nàng tung ta tung tăng chạy ra, vui vẻ tươi cười, ần ần có loại cảm giác, gia hỏa này dường như không hề cao hứng.

Tốt thôi, thành hôn mới chưa được mấy ngày nàng đã vào thiên lao, thân là trượng phu, hẳn xác thật là không có gì để cao hứng.

Mục đại tướng quân cùng đám người vội vàng đưa ra tới cửa, mà Long Phi Dạ không nói hai lời quay đầu liền đi.

Hắn chính là lạnh lùng như thế: giống một tòa băng sơn, lại giống một điều bí ẩn, mỗi người đều sợ hãi, tò mò.

Hàn Văn Tịch ngoan ngoãn đuổi kịp, nhớ tới lời cảnh cáo lúc trước của Trường Bình công chúa, lại cảm thấy buồn cười. Nàng thật đúng là bị nói trúng rồi, để gia hỏa Long Phi Dạ này tới mang về nhà.

Long Phi Dạ chân dài, đi rất nhanh, Hàn Văn Tịch đều phải chạy chậm mới theo kịp, rốt cuộc, lúc nàng ra đại môn Mục tướng quân phủ, mới nhớ tới một việc.

Cố Bắc Nguyệt!

Cố Bắc Nguyệt còn bị nhốt tại thiên lao, tên kia là bị Bắc Cung Hà Trạch bí mật giam giữ, không mấy người biết đến, chắc là không bị tra tấn chứ?

Thấy Long Phi Dạ lên xe ngựa, Hàn Văn Tịch lo lắng nói, "Điện hạ, ta..... Ta đã quên một việc, chờ ta một chút được không?"

Lời vừa ra khỏi miệng, Hàn Văn Tịch liền hối hận, tôn đại thần Long Phi Dạ này làm sao mà có khả năng chờ nàng? Vì thế, Long Phi Dạ đang muốn mở miệng, nàng liền vội vàng nói thêm, "Điện hạ, nếu không người đi về trước đi, ta rất nhanh sẽ trở về."

Ai ngờ, Long Phi Dạ liếc cũng chưa liếc nàng một cái, trực tiếp buông màn xe, lạnh lùng nói, "Nửa canh giờ sau ta ở trong Phù Dung Viện không nhìn

thấy người, hậu quả tự chịu!"

Hắn lạnh nhạt đến độ không thèm hỏi nàng vì sao lại ở lại, dứt lời sai khiến xa phu rời đi.

Hàn Vân Tích hơi sốc, thật lạnh! Nàng hơi rùng mình, vội vàng quay đầu trở về cùng Mục đại tướng quân nói chuyện về một giấy giấy sinh tử kia, cũng nói Mục đại tướng quân chạy nhanh đi Đại Lý Tự thả người.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Đế Người Nhìn Xem Thật Rõ

Sau khi giao đãi xong hết thầy, Hàn Vân Tích cơ hồ là đắm lên thời gian mà chạy về Tần Vương phủ.

Trong tâm cung, Long Phi Dạ đã đổi mới xiêm y, nằm ở trên ghế bập bênh trong thư phòng, một bộ áo choàng tơ vàng mềm mại, quý khí vốn có sinh ra càng thêm vô cùng chói lọi. Hàn Vân Tích lần đầu tiên phát hiện có nam nhân có thể đem vàng ăn mặc đẹp như vậy. Ở trước mặt hắn, thực dễ dàng cảm thấy tự ti.

Hàn Vân Tích điều chỉnh hô hấp một chút, tiến lên, "Điện hạ."

"Ba vị được đều ở trên bàn, người hiện tại có thể phối chế giải độc." Long Phi Dạ nhàn nhạt nói, cũng không thèm liếc nhìn nàng một cái.

Hàn Vân Tích hướng một bên phía trên bàn nhìn lại, chỉ thấy ba đồng lớn dược liệu, phân biệt là tử hạ, tử thu, tử đông. Trời mới biết, những dược này thật ra không dễ tìm, không nghĩ tới gia hỏa này một tìm chính là một đồng lớn.

Hàn Vân Tích mừng thầm, kỳ thật nàng chỉ cần dùng một ít, còn dư lại có thể dùng để mở rộng tồn kho trong hệ thống giải độc. Tùy vào từng loại độc tố, những dược liệu này có thể dùng cho rất nhiều phối phương giải độc khác nhau.

"Điện hạ chờ, thần thiếp phối chế xong sẽ đem tới đây." Hàn Vân Tích nói, đang muốn đem dược liệu đều thu vào trong túi chữa bệnh của nàng.

Nhưng ai biết, Long Phi Dạ ánh mắt lạnh lùng lại nhìn qua, "Hãy phối dược ở chỗ này đi, bản vương cũng muốn hảo hảo kiến thức (ý là muốn nhìn xem)."

Ách.....

Gia hỏa này vẫn là hoài nghi nàng!

Hàn Vân Tích kín đáo tròn mắt, người cứ hoài nghi đi, dù sao người vĩnh viễn đều đoán không ra chân tướng.

"Điện hạ, trên tay thần thiếp cũng không có các dược liệu khác. Thần thiếp cần quay lại Vân Nhân Các để lấy chúng. Nếu điện hạ có hứng thú, không ngại cùng thần thiếp đi một chuyến." Hàn Vân Tích cười nói.

"Vân Nhân Các?" Long Phi Dạ tò mò, không nhớ rõ trong Tần Vương phủ có một cái nơi như vậy.

"Thần thiếp đem toà gác mái bị bỏ rơi phía Tây Bắc tu chỉnh lại, lấy tên là Vân Nhân Các (云闲阁: Leisurely Cloud Pavilion), ngày sau thần thiếp sẽ sống ở chỗ đó, để tránh quấy rầy điện hạ." Hàn Vân Tích đứng sự thật trả lời.

Kỳ thật trong lòng nàng có chút khản trương, sợ gia hỏa này đem nàng đuổi ra khỏi Phù Dung Viện đi ứng phó với Nghi thái phi cùng Mộ Dung Uyển Như, nhưng ai biết, hắn thật không có ý kiến gì, gật đầu liền đứng dậy muốn đi cùng nàng.

Hàn Vân Tích trong lòng âm thầm nhẹ nhàng thở ra, nhanh nhẹn đem ba vị dược liệu đều thu vào túi chữa bệnh của nàng. Động tác này, Long Phi Dạ cũng không có nhiều chú ý, hắn cũng không biết, động tác này của Hàn Vân Tích bất quá là che dấu tai mắt người. Ba vị dược liệu đã sớm được nàng để vào hệ thống giải độc, nghiêm khắc dựa theo tỉ lệ cùng mấy vị dược vật khác tiến hành phối chế. Trong đó thậm chí có cả cơ chế tự động điều chỉnh nhiệt độ trong khi luyện chế dược.

Từ tâm cung Long Phi Dạ đi đến Vân Nhân Các của Hàn Vân Tích phải xuyên qua hoa viên. Trong thời gian này, cũng đủ cho hệ thống giải độc đem dược vật phối chế ra thành phẩm, Hàn Vân Tích lén lút lấy ra, giấu ở trong túi chữa bệnh.

Tới cửa Vân Nhân Các rồi, Long Phi Dạ mới mở miệng, "Vân Nhân có nghĩa là gì?"

"Vân tự vô tâm thủy tự nhân."(*) Hàn Vân Tích nhàn nhạt nói, quay đầu hướng phía hắn nhìn lại, "Điện hạ, thần thiếp gả vào Tần Vương phủ, chỉ cầu như một đám mây nhân nhả một góc."

(*)"云自无心水自闲": "Vân tự vô tâm thủy tự nhàn": ý nói tâm hồn thư thái, hồn nhiên. Đây là một câu được trích trong bài thơ 'Bạch Vân Tuyên' của Bạch Cư Dị ("A cloud naturally has no desires, just as the water is naturally leisurely" - Người dịch: @EmilyTon)

Kỳ thật Hàn Văn Tịch muốn nói với Long Phi Dạ chính là, "Thân ái, người đừng hoài nghi ta, ta gả vào Tần Vương phủ là bị bắt buộc, ta không có cái ý đồ gì. Ta chỉ muốn sống một cuộc sống bình đạm an ổn qua ngày. Ta sẽ không trêu chọc các người, các người cũng đừng tới trêu chọc ta!"

Nhưng nàng rất rõ ràng nếu nói trắng ra như thế, Long Phi Dạ nhất định sẽ dùng ánh mắt giết chết nàng, cô nhân không phải đều thích lấy thơ trữ tình để biểu đạt ý nghĩ sao? Nàng liền nhập gia tùy tục một hồi. (nhập gia tùy tục: 如乡随俗: wherever you are, follow local customs/When in Rome, do as the Romans do - @EmilyTon đã dịch)

[Vân tự vô tâm thủy tự nhàn], tốt xấu cũng là danh ngôn của Bạch Cư Dị, Hàn Văn Tịch cho rằng Long Phi Dạ sẽ kinh diễm một phen, đáng tiếc, hần chỉ nhìn nàng một lát, mặt không có biểu tình gì, không nói một lời liền đi vào trong các.

Người này không chỉ có cơ mặt bị liệt, phòng chừng tâm cũng bị liệt đi.

Hàn Văn Tịch đi theo vào, phát hiện Long Phi Dạ đã ngồi trên ghế đang ngắm chừng bốn góc phòng, chính là đang đánh giá tiểu thiên địa của nàng. Thằng nhãi này thân hình cao ngạo như núi làm phòng khách nhỏ của nàng tức khắc tràn đầy áp lực.

Vừa thấy nàng tiến vào, hần liền thu hồi tầm mắt, lạnh lùng nói, "Có thể bắt đầu phối dược sao?"

"Uh, thần thiếp đi lấy mấy vị dược." Hàn Văn Tịch đặc biệt cung kính.

Tò mò như vậy đúng không, hôm nay sẽ khiến cho người kiến thức kiến thức (nhìn xem thật rõ/tốt)!

Dưới sự quan sát nhìn xem như đâm thủng của Long Phi Dạ, Hàn Văn Tịch từ thư phòng nhỏ bên cạnh lấy ra mấy vị dược thảo cùng cối và chày giã dược, sau đó làm tròn trước mặt hần trộn cùng với ba vị dược vật kia được lấy ra từ trong túi chữa bệnh.

Những dược liệu trong túi này đúng là vừa mới ở hệ thống giải độc phối chế ra giải dược. Mặc kệ là từ phân lượng dược liệu, tỉ lệ điều phối, hay là nhiệt độ luyện chế, độ chính xác về thời gian mà nói, đều là hoàn mỹ nhất. Nhân công phối chế luyện chế, căn bản không có khả năng đạt tới trình độ chính xác như thế này.

Dược Tây Y cần lưu ý đến tinh tế (tỉ mỉ/từng chi tiết nhỏ) trong khâu tinh chế, trong khi đó dược Trung Y lại phụ thuộc nhiều vào khâu phối dược(phân lượng từng dược liệu). Nhưng, nếu đem tinh tế trong Tây Y dùng vào trong luyện chế dược Trung Y, hiệu quả liền không phải dược sư truyền thống luyện chế có thể bằng dược.

Nói cách khác, mặc dù là cùng loại Trung dược, Hàn Văn Tịch luyện chế ra, đều so với bất luận đại phu nào ở thời đại này luyện chế ra, dược hiệu(hiệu nghiệm của thuốc) đều tốt hơn rất nhiều.

Những điều này, Long Phi Dạ làm sao mà biết dược? Ai bảo hần không biết gì về sự chuyên nghiệp của người hiện đại đâu?

Những dược liệu được Hàn Văn Tịch lấy ra từ thư phòng, đều là chút dược vật dùng làm thuốc hạ sốt bình thường, cùng trộn vào thuốc giải với nhau cũng không có ảnh hưởng gì.

"Điện hạ, kỳ thật phối dược rất đơn giản."

Hàn Văn Tịch cười đến đặc biệt đẹp, một bên nói, một bên đem giải dược cùng một chút dược hạ sốt trộn đều với nhau, tất cả đều cho vào cối.

"Nói đến cùng, phương thuốc vẫn là quan trọng nhất, chỉ cần tìm được toàn bộ dược liệu, vò nát chúng với nhau, sẽ có kết quả mình mong muốn."

Hàn Văn Tịch một bên giã dược, một bên rất chuyên nghiệp giới thiệu, "Đương nhiên, giã dược cũng cần phải chú ý, mấu chốt nhất chính là lực độ, không thể quá nặng, cũng không thể quá nhẹ."

Nàng nói, đem chày đá đưa cho Long Phi Dạ, "Điện hạ, người có muốn thử hay không?"

Long Phi Dạ đã sớm không có nhẫn nại, nhàn nhạt nói, "Còn phải mất bao lâu?"

Hàn Văn Tịch vẻ mặt nghiêm túc, cầm một chút dược vật đặt ở trong lòng bàn tay mở ra, ngửi ngửi, lúc này mới trả lời, "Phòng chừng đến một canh giờ đi."

Một canh giờ, đó chính là hai giờ.

Long Phi Dạ trực tiếp đứng dậy, "Khi nào người làm xong thì đưa thuốc đến tẩm cung."

Đây là mệnh lệnh, không đợi Hàn Văn Tịch trả lời, dứt lời liền đi.

"Tốt, điện hạ đi thông thả nha!" Hàn Văn Tịch vui mừng không gì sánh nổi, một đường đưa ra đến cửa, thấy người đã đi xa, rốt cuộc không nín được xi cười ra tiếng.

Ai kêu hấn lại hoài nghi nàng, nếu còn có lần sau, nàng chắc chắn sẽ làm hấn càng thêm nhảm chán.

Đóng cửa lại, Hàn Vân Tịch không lại đi giặt được, hết thầy để vào hệ thống giải độc giải quyết.

Sau hai giờ a, cũng đủ để nàng hảo hảo tắm một cái, ngủ nướng trong chốc lát. Lăn lộn trong phủ Đại tướng quân làm nàng cảm thấy mệt mỏi, lại không được nghỉ ngơi, thân thể yếu mềm này, sợ là sẽ chống cự không nổi.

Sau hai giờ, Hàn Vân Tịch thần thanh khí sáng mà xuất hiện ở bên ngoài thư phòng Long Phi Dạ.

Nàng phát hiện gia hỏa này đang xem sách, lười biếng nằm nghiêng dựa vào bên giường. Tay cầm quyển sách, bộ dáng cúi đầu nhủu mày tư lự, nhìn như họa trung tiên tuấn kiệt (đẹp như thần tiên), làm người cảm thấy rất không chân thật.

Cũng không biết vì sao, trong đầu Hàn Vân Tịch không tự giác hiện ra cảnh tượng trong đêm tối tắm đó. Ngọn đèn dầu chiếu rọi ở trên cổ màu đồng nơi ngực hấn, vân da rõ ràng kia, thị giác đánh sâu vào dã tính mười phần, là câu hồn người như vậy, chấn động nhân tâm.

Đáng chết, nàng tới là để đưa được, nhưng nàng lại thơ thần thất thần bất động, như thế nào lại suy nghĩ bậy bạ đây?

Cẩn cẩn môi, Hàn Vân Tịch đi vào, "Điện hạ, được đã chế xong."

Long Phi Dạ buông quyển sách xuống, ngồi dậy, lúc này mới hướng nàng nhìn qua, con ngươi đen nhánh thâm thúy kia, thẳng tắp mà nhìn nàng chăm chăm.

Vô cớ, Hàn Vân Tịch tâm lạc một chút, theo bản năng tránh đi cái nhìn của hấn.

Vì cái gì, sao nàng lại cảm thấy nhút nhát như thế? Không phải là bồn chồn lo lắng, không phải là sợ hãi, mà là một loại khản trương.

Còn không phải là đưa được thôi sao? Sự tình đơn giản đến nỗi nhắm hai mắt lại nàng đều làm được, nàng khản trương cái gì nha?

Hàn Vân Tịch âm thầm cười nhạo chính mình, tiến lên, cúi đầu, một bên từ trong túi chữa bệnh lấy ra dược liệu cùng một ít đồ dùng phụ tá, một bên sắp xếp lại tâm lý.

Rất nhanh, nàng đã khôi phục lại, ngẩng đầu đón nhận ánh mắt thâm trầm bá đạo của Long Phi Dạ, một bộ dáng nghiêm túc, miệng lười chuyên nghiệp, "Đem áo trên người cởi ra."

Áo hoà tơ vàng mềm mại, thuần trắng để y. Người này ngay cả động tác cởi quần áo đều ưu nhã như vậy, rất tôn quý.

Rắn chắc tinh luyện, vân da gợi cảm bên trong, có đạo vết sẹo nhìn thấy kinh tâm, giống như một con con rết sống ở trên cổ màu đồng nơi ngực hấn, dữ tợn lại có vẻ dã tính thô cuồng.

Không nghĩ tới mới qua mấy ngày, miệng vết thương của gia hỏa này cư nhiên tất cả đều khép lại. Phải biết rằng miệng vết thương trúng độc thường sẽ khôi phục chậm hơn so với miệng vết thương bình thường.

Hàn Vân Tịch không thể tưởng tượng mà nhìn, hơn nữa lỗ tai có một chút hồng như vậy, một màn này làm Long Phi Dạ nhìn thấy phi thường khó chịu.

"Xem đủ chưa? Xem đủ rồi liền áp được lên đi." Long Phi Dạ giọng điệu lạnh nhạt không kiên nhẫn.

Hàn Vân Tịch đột nhiên ngẩng đầu nhìn hấn, vẻ mặt càng thêm không thể tin nổi, lại đón nhận ánh mắt tràn đầy chán ghét của Long Phi Dạ.

Gia hỏa này có ý tứ gì a? Hấn đang nghĩ nàng xem cái gì nha?

Mặc dù có điểm ý niệm hoa si như vậy, nhưng đó là cách làm của một nữ nhân bình thường theo đuổi cái đẹp được không!

Trong lúc nhất thời, tất cả sự khản trương đều bị sự phẫn nộ thay thế, "Lập tức!"

Nàng nói, cũng không có lấy ra dược vật, mà là lấy ra dao nhỏ, đặt ở trên ngọn lửa hơi nóng.

"Người đang làm cái gì?" Long Phi Dạ lạnh giọng.

"Khai đao, năng lực tự lành của người thật quá tốt, miệng vết thương đều khôi hấn, dược vật không có biện pháp ở trong khoảng thời gian ngắn thẩm thấu đi xuống, cho nên chỉ có thể đem miệng vết thương mở ra." Hàn Vân Tịch nghiêm trang trả lời.

Kỳ thật, không cần biện pháp này cũng có thể, chỉ cần trong giải được nàng thêm mấy vị dược vật, tăng được hiệu mạnh lên, hiệu quả là giống nhau.

Nhưng vì ánh mắt chán ghét kia của Long Phi Dạ làm nàng thực không cao hứng.

Trên thế giới này vĩnh viễn không cần phải đắc tội với hai loại người, một là thợ cắt tóc, một là bác sĩ. Người trước sẽ làm người xấu đến sống không

bằng chết, người sau sẽ làm người đầu đến sống không thể chết không xong.

"Người xác định?" Long Phi Dạ nhìn nàng hoài nghi.

"Chắc chắn!" Hàn Văn Tịch không chút phân vân, giải thích nói, "Điện hạ, không khai đao cũng được, nhưng nếu không khai đao mà nói, dược này khả năng phải tốn thời gian hơn nửa tháng mới có thể đem độc tố trong cơ thể đều hấp thụ ra ngoài, chính người tự mình quyết định."

Hắn chỉ có thời gian 10 ngày, đến nay đã qua 7 ngày.

Loại bị quân chế này làm Long Phi Dạ rất không thoải mái, nhưng hắn cũng chỉ có thể bí mật tìm Hàn Văn Tịch giải độc.

"Động đao đi." Hắn đáp ứng.

Ở trên miệng vết thương rạch thêm một đao, cái loại cảm giác đau đớn này có thể so với trực tiếp rạch một đao còn khủng bố hơn rất nhiều, Hàn Văn Tịch rất chờ mong về mặt biến hóa của hắn. Nàng thiết tình không hề thủ hạ lưu tình, nhưng ai biết, một đao đi xuống, Long Phi Dạ cư nhiên mày chỉ nhăn một chút, biểu tình lạnh nhạt, rũ mắt nhìn chăm chăm xem miệng vết thương của chính mình.

Một gia hỏa thật tốt, đau đớn như thế nào mới có thể làm hắn nhíu mày đây?

Hàn Văn Tịch phát hiện chính cái ý tưởng này của mình thật vô nhân đạo, thu liễm tâm tư, nàng vội vàng áp dược, động tác thật ra nhẹ đi không ít, tận lực giảm bớt cảm giác đau đớn của hắn.

Rất nhanh, đem dược giải độc đặt ở trên miệng vết thương, băng bó băng vải để cố định, kết thúc mọi việc.

"Tốt rồi, sáng mai ta lại qua đây lấy dược ra, xử lý miệng vết thương." Hàn Văn Tịch nghiêm túc nói.

"Không cần đổi dược sao?" Long Phi Dạ hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Tới Cửa, Thiếu Tướng Quân Nhớ Ân

"Không cần, một ngày là đủ, dược vật này sẽ đem tàn lưu độc tố trong cơ thể đều hấp thụ ra tới, miệng vết thương không thể đụng vào nước, buổi tối khi ngủ đừng đè lên miệng vết thương." Hàn Văn Tịch nghiêm túc giải thích.

Kỳ thật, gia hỏa này không sợ đau nên khai đao đúng là biện pháp nhanh nhất.

Long Phi Dạ gật gật đầu, bàn tay to nhẹ nhàng vung lên, ý bảo nàng có thể lui xuống.

Giờ khắc này, Hàn Văn Tịch xách theo túi chữa bệnh thật là giống một nô tài nha.

Tốt thôi, nàng nhện!

Sáng hôm sau, Hàn Văn Tịch tới lấy thuốc ra, quả nhiên giống như theo lời nàng đã nói, tất cả độc tố đều bị giải dược hấp thụ, nguyên bản tàn ra mùi hương dược vật đến khi lấy ra ngoài thì tanh tưởi không thôi.

Hàn Văn Tịch đơn giản băng bó lại miệng vết thương thật tốt, cuối cùng hoàn toàn thu phục xong độc của Long Phi Dạ.

Nàng cho rằng Long Phi Dạ sẽ nói cái gì đó, nhưng ai biết, nàng vừa thu thập tốt mọi thứ, Long Phi Dạ chỉ làm cái động tác cao cao tại thượng kia, bàn tay to vẫy vẫy ý bảo nàng rời đi.

Thật là một gia hỏa ngạo mạn lại vô tình!

Hàn Văn Tịch trong lòng âm thầm có ý kiến, cũng không đi ngay lập tức, mà là cúi thân mình xuống, thành khẩn nói, "Điện hạ, sự tình ở phủ Đại tướng quân, đa tạ."

Sự việc của Mục Thanh Võ kia, tuy rằng biết rõ hắn là vì mặt mũi Tần Vương phủ, vì thuốc giải độc của hắn, nhưng chung quy vẫn là hắn đã cứu nàng một mạng.

Ai ngờ, Long Phi Dạ ngữ khí lạnh băng, "Người có thể giải độc, nhưng người không phải là Bồ Tát. Nhớ kỹ thân phận của người, bớt lo chuyện người

khác, đừng thường xuyên ra khỏi cửa, nhớ kỹ chưa?"

Hàn Văn Tịch hậm hực, lên tiếng, "Vâng, thần thiếp nhớ kỹ. Thần thiếp cáo lui."

Nàng yên lặng nghĩ, chỉ cần là người tốt, việc thấy chết mà không cứu nàng thật làm không tới.

Về việc ít ra khỏi cửa, ha ha, Hàn Văn Tịch cười lạnh, *thần thiếp làm không được!* Bất nàng cả đời ngồi ở trong nhà phụ trách ăn-uống-tiêu-tiểu-ngủ, còn không bằng bảo nàng đi tìm chết.

Sờ sờ trong tay áo kia còn sót lại ba lạng bạc, Hàn Văn Tịch nghĩ, *nữ nhân, mặc kệ là thân phận gì ở thời đại nào, đều cần thiết có sự nghiệp của bản thân.*

Cùng Long Phi Dạ giả làm phu thê *hữu danh vô thực*^[1], *nước giếng không phạm nước sông* ^[2], cũng khá tốt. Chờ nàng ổn định vị trí trong Tần Vương phủ xong xuôi, nàng sẽ tìm việc gì đó để làm, nếu không, nàng đi nơi nào để có bạc đây?

[1] Hữu danh vô thực: chỉ có danh tiếng mà không có thực.

[2] 井水不犯河水: Nước giếng không phạm nước sông: ý là việc của ai, chuyện của ai người ấy lo, không xâm phạm đời tư của nhau (Well water didn't touch the river water: also known as "I'll mind my own business, you mind yours.")

Mấy ngày kế tiếp, thời điểm Hàn Văn Tịch ở trong hoa viên đi bộ đều không nhìn thấy qua Long Phi Dạ, gia hỏa này xuất quỷ nhập thần, phỏng chừng đã sớm rời đi.

Nhưng Long Phi Dạ cư nhiên phải một tỷ nữ để nàng dùng, tên là *Trầm Hương* (沉香), nhỏ tuổi hơn Hàn Văn Tịch, tầm 15-16 tuổi, thân thể nhỏ nhắn, thanh tú sạch sẽ, tính tình ngoan ngoãn, khi cười hiện lên vẻ thẹn thùng.

Hàn Văn Tịch liếc mắt nhìn một cái đã vừa ý.

"Ngươi có biết võ công không?" Hàn Văn Tịch tò mò hỏi.

Trầm Hương lác lác đầu, "Nô tỳ không biết."

"Trước kia ngươi hầu hạ nơi nào?" Hàn Văn Tịch lại hỏi.

"Nhà ta sống ở phía tây thôn Khê Thủy, hôm qua mới bị mua về, do một đại ca gọi là Sở Tây Phong mang ta tới." Trầm Hương ngoan ngoãn trả lời.

"Hắn có nói với ngươi điều gì không?" Hàn Văn Tịch lại hỏi.

"Để nô tỳ nghe Vương Phi nương nương sai bảo, hắn nói hầu hạ Vương Phi nương nương thật tốt, nương nương sẽ có trọng thưởng." Trầm Hương thành thật nguyên lời mà nói.

Trọng thưởng?

Hàn Văn Tịch co giật khóe miệng, ngoài cười nhưng trong không cười, nàng lập tức giao phó việc thứ nhất cho Trầm Hương, nếu như Mộ Dung Uyển Như tới tìm, thì nói nàng đang ngủ, không rảnh.

Vì thế, Mộ Dung Uyển Như mời nàng uống trà, bị cự tuyệt; rủ nàng đi dạo phố, bị cự tuyệt, sáng nay lại sai người tới rủ nàng đi dạo chơi ngoài thành, lại một lần nữa bị cự tuyệt.

Nghi thái phi không ở quý phủ, lấy thân phận của Mộ Dung Uyển Như, còn không đủ cường cầu làm nàng bất cứ điều gì.

Tiểu Trầm Hương tuy rằng nhỏ, lại cần mẫn có khả năng, có nàng lo liệu một ít việc vặt, Hàn Văn Tịch nhẹ nhàng không ít.

Đương nhiên, nàng cũng không hề nhàn rỗi, thời gian mấy ngày nay, nàng đem hệ thống giải độc kiểm tra qua một lần. Hệ thống này giống như một loại không gian, bên trong có rất nhiều không gian nhỏ. Một cái là để kiểm tra độc tính, một cái là để phối chế dược vật, còn có một cái là để tồn trữ dược vật cùng đồ dùng y tế.

Hàn Văn Tịch nằm ở trong sân, một bên phơi nắng, một bên như đi vào cõi thần tiên trong hệ thống giải độc. Nàng cũng không phát hiện ra hệ thống không gian này cư nhiên còn có một số không gian nhỏ mà nàng chưa từng nhìn thấy trước đó, ý thức của nàng hiện tại không thể tiến vào.

Quái lạ, chẳng lẽ là còn có khu vực chưa khai phá ra sao? Trước kia nhân viên nghiên cứu cũng không hề nhắc qua với nàng.

Hàn Văn Tịch rất hiếu kỳ, nhưng nàng biết tò mò cũng vô dụng. Loại chuyện này nàng muốn nghĩ nát óc đều nghĩ không ra, may thay mấy cái không gian trong hệ thống giải độc hiện giờ cũng đủ để nàng tiêu xài.

Ý thức rút ra khỏi hệ thống giải độc, Hàn Văn Tịch giơ tay lên trên đầu, hưởng thụ những tia nắng ấm áp. Nàng nghĩ độc tiễn của Trường Bình công chúa

cũng nên đại bạo phát đi? Người thích cái đẹp như vậy, một khuôn mặt được che lại đi khắp nơi tìm thầy trị bệnh là một sự kiện thú vị cỡ nào nha.

Nàng đang âm thầm vui sướng, thì tiểu Trầm Hương từ từ chạy qua đây, "Vương Phi nương nương, ngoài cửa có người tới, nói người có khách nhân."

Khách nhân?

Loại người nào có thể tới Tần Vương phủ tìm Hàn Vân Tịch đây?

"Ai vậy?" Hàn Vân Tịch mở mắt ra, khó hiểu hỏi.

"Ma ma nói là khách quý, đang ở trong khách đường chờ đợi, là thiếu tướng quân gì đó cùng với thái y, nàng ta nói quá nhanh, làm nô tỳ nghe không rõ."

Trầm Hương đáp.

Mục Thanh Võ cùng Cố Bắc Nguyệt!

Hàn Vân Tịch lập tức vui vẻ, vội vàng đứng dậy đi tới. Nàng thật ra rất muốn gặp Cố Bắc Nguyệt, để nói lời cảm tạ, nhưng vẫn luôn không tìm được cơ hội ra khỏi cửa, cũng không biết chạy đi đâu tìm hân.

Long Phi Dạ không thích nàng ra khỏi cửa, trong khoảng thời gian này nàng cũng muốn thu liễm lại.

Không nghĩ tới Cố Bắc Nguyệt cùng Mục Thanh Võ lại tìm tới cửa.

Hàn Vân Tịch thay đổi một thân xiêm y xong mới ra khỏi viện tử, vừa đến khách đường đã nhìn thấy Cố Bắc Nguyệt cùng Mục Thanh Võ đang ngồi uống trà.

Cố Bắc Nguyệt vẫn là một bộ bạch y, ôn tồn lễ độ. Mục Thanh Võ cũng không còn là bộ dáng ốm yếu, tư thế ngồi đúng với tiêu chuẩn quân nhân, ánh mắt sáng ngời.

Vừa thấy Hàn Vân Tịch tiến vào, hai người rất vui vẻ, đồng thời hành lễ, "Vi thần tham kiến Tần Vương phi, Vương Phi nương nương cát tường."

"Miễn lễ, ngồi đi." Hàn Vân Tịch tâm tình không tồi.

Mục Thanh Võ không nói hai lời, lập tức quỳ một gối trước mặt Hàn Vân Tịch, đôi tay siết chặt, "Vương Phi nương nương, hôm nay vi thần là đặc biệt tới đáp tạ ân cứu mạng."

"Nhanh nhanh đứng dậy, ngày ấy không phải đã tạ rồi sao?" Hàn Vân Tịch cười.

"Ngày ấy là ngày ấy, hôm nay vi thần là chính thức tới bái tạ. Vi thần không có gì để hồi báo, sau này nếu cần đến vi thần, thỉnh Vương Phi nương nương nhất định phải nói ra." Mục Thanh Võ rất nghiêm túc, mắt đen sáng ngời, thẳng tắp nhìn vào mắt Hàn Vân Tịch.

Đại nam hài tích cực thật đáng yêu như vậy.

Hàn Vân Tịch gật gật đầu, "Tốt thôi, ta sẽ nhớ kỹ."

Trong khi nói, lấy ra một tờ giấy sinh tử, đối mặt với Cố Bắc Nguyệt, "Cố thái y, ta nghĩ ta cũng nên lưu tâm bái tạ người nha!"

Nhìn thấy vật kia, Cố thái y đầu tiên là sững sờ, ngay sau đó muốn ngăn lại Hàn Vân Tịch hành lễ.

"Vương Phi nương nương, không được!" Cố Bắc Nguyệt cũng sững sờ, hàng lông mày khấn trương nhíu lại.

Hàn Vân Tịch nhìn thấy, lại muốn duỗi tay giúp hân vuốt phẳng, nam tử ảm áp này thật sự là không thích hợp để nhíu mày.

"Thật sự đa tạ." Hàn Vân Tịch hai tay dâng lên giấy sinh tử, rất chân thành. Trong sự tình lần này, Cố Bắc Nguyệt là người duy nhất cứu nàng mà không có động cơ gì.

Cố Bắc Nguyệt nhìn giấy trắng mực đen kia, nhàn nhạt nói, "Thứ này Vương Phi nương nương hãy thay ta huỷ đi, kỳ thật, tại hạ đến đây là....."

Cố Bắc Nguyệt còn chưa nói xong, Hàn Vân Tịch đã biết hân muốn nói cái gì, "Độc kia là ta gửi ra tới."

Khi ở trong thiên lao, nàng đã đáp ứng với hân chỉ cần cứu tính Mục Thanh Võ sẽ nói cho hân biết vì sao dưới tình huống hai tay trống trơn, có thể kiểm tra ra độc tính.

Hàn Vân Tịch không muốn nói dối, nhưng nếu nàng đem sự tồn tại của hệ thống giải độc nói cho Cố Bắc Nguyệt biết, Cố Bắc Nguyệt phỏng chừng cả đời đều không thể lý giải đi, vì vậy nàng chỉ có thể nói như thế.

Nhưng ai biết, lời này vừa ra, một cái thanh âm quen thuộc đã truyền đến, "Gửi ra tới, tẩu tử có cái mũi thật là lợi hại."

Thanh âm này..... Mộ Dung Uyển Như.

Nàng ta chậm chậm đi vào, một bộ váy dài màu vàng nhạt, thân thể mảnh mai, đặc biệt là eo thon nhỏ kia, một tay có thể ôm hết, dáng người mảnh khảnh động lòng người, khuôn mặt thanh tú càng động lòng người hơn.

Mộ Dung Uyển Như xuất thân là tỷ nữ, tuy rằng được Nghi thái phi nhận làm nghĩa nữ, nhưng không có phong hào gì.

Nàng thấy Cố Bắc Nguyệt cùng thiếu tướng quân đều phải đến hành lễ, thân nhẹ như yến hơi khom người, khiến cho người có ý xúc động muốn nâng nàng lên.

Nhìn xem, Mục Thanh Vô lập tức thương hương tiếc ngọc, "Mộ Dung cô nương khách khí, nhanh chóng bình thân."

Mộ Dung Uyển Như nhu mì gật đầu, lúc này mới bình thân, hướng bên cạnh Hàn Vân Tịch ngồi xuống, rũ mắt, "Tàu tử, ngươi vẫn còn trách ta, đúng không? Ta đã đều cầu ngươi ba lần rồi, ngươi tốt xấu cũng nên nghe ta giải thích nha."

Ách.....

Không thể hiểu được lời nàng ta vừa nói, Hàn Vân Tịch cảm thấy mờ mịt.

"Chẳng lẽ Uyển Như cô nương có lý do gì khó nói, cho nên đêm đó đã không đi thỉnh Nghi thái phi?" Cố Bắc Nguyệt mở miệng.

Hàn Vân Tịch lúc này mới nhớ tới chuyện này, kỳ thật nàng cũng không trông cậy vào Mộ Dung Uyển Như sẽ cứu mình, nàng ta không *bỏ đá xuống giếng* đã không tồi rồi.

Mộ Dung Uyển Như không nói ra, nàng thật sự đã quên.

Lại nói, Mộ Dung Uyển Như ba lần tìm nàng, không phải uống trà chính là đi dạo phố, căn bản là không hề nhắc tới chuyện này được không!

Hiện tại nàng ta đang làm gì, đang hỏi lỗi sao? Hay là đơn giản đang diễn trò ở trước mặt Cố Bắc Nguyệt cùng Mục Thanh Vô? Có thể chỉ là để bảo vệ hình tượng chính mình mà thôi. Rốt cuộc, nếu Cố Bắc Nguyệt đem sự tình này nói ra, danh dự của nàng liền bị hủy.

Mộ Dung Uyển Như thở dài một tiếng, bắt đầu nói, "Cố thái y, việc kia xác thật là Uyển Như làm không được thỏa đáng, cảm thấy tự hổ thẹn a! Ngài không biết, mấy ngày nay ta vẫn luôn muốn gặp tàu tử giải thích rõ ràng, đáng tiếc tàu tử đều luôn đóng cửa không tiếp."

Mộ Dung Uyển Như nói xong, đứng dậy đi tới, tự tay mình rót ra một ly trà đưa đến trước mặt Hàn Vân Tịch, tiếp tục nói, "Tàu tử, ta biết ngươi không phải là người lòng dạ hẹp hòi, mà là chuyện này quá nghiêm trọng. Ta thật sự không phải cố ý. Ngươi uống chén trà này, cho ta một cơ hội nói lời giải thích được không?"

Lời này, sao mà càng nghe càng thấy giống như đang mắng nàng lòng dạ hẹp hòi đây?

Muốn giải thích thì cứ việc giải thích, nhiều lời vô nghĩa như vậy làm gì?

Hàn Vân Tịch không tiếp lấy ly trà kia, lạnh lùng nói, "Người tìm ngươi để cứu viện là Cố thái y, không phải ta, ngươi nên cùng hắn giải thích."

Nói, thật là lợi hại!

Mộ Dung Uyển Như nao nao, nhưng rất nhanh khôi phục lại, hướng Cố thái y nói, "Cố thái y, ta là muốn giải thích với ngươi, nhưng tàu tử vài ngày nay đều không thèm nhìn ta, ta đành phải cầu nàng tha thứ trước."

Hàn Vân Tịch muốn nhanh chóng nôn ra, muốn lấy lại hình tượng của chính mình thì phải dẫm chân lên một kẻ khác hay sao?

Muốn có hình tượng như vậy đúng không? Nàng hôm nay liền hủy cho nàng ta xem.

"Vậy ngươi nhanh chóng giải thích đi." Hàn Vân Tịch lạnh lùng nói.

"Buổi tối hôm đó sau khi Cố thái y rời đi, ta rất sốt ruột, lập tức đi ra cửa, còn chưa ra khỏi cửa liền hôn mê."

Mộ Dung Uyển Như nói, cúi đầu diêm dā đáng yêu, trong tiếng nói lộ ra ghen ngạo, "Tàu tử, ngươi cũng biết, thân thể ta không tốt, một khi sốt ruột thì như muốn ngất đi. Ta đành quay trở lại, nhưng ta đã sai Tiểu Lục Tử ra roi thúc ngựa đi bẩm báo, ai biết cái điều nô kia cư nhiên không đi, trốn phía sau cửa mà ngủ..... Tàu tử, ngươi nói..... Tàu tử, đều là ta không tốt!"

Một mặt châm chọc nổi lên bên môi của Hàn Vân Tịch, hỏi, "Thời điểm nào thì ngươi biết rằng Tiểu Lục Tử không đi tìm mẫu phi?"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Nghi Thái Phi Trở Về

Mộ Dung Uyển Như suy nghĩ một chút, "Buổi sáng. Ta hôn mê đến buổi sáng mới tỉnh, thấy mẫu phi còn chưa trở về, ta liền lại phái người đi ra ngoài, ai ngờ lại nhìn thấy Tiểu Lục Tử đang ngủ ở cửa."

"Nga....." Hàn Vân Tịch ý vị thâm trường mà kéo dài giọng điệu, "Cho nên, sau đó ngươi cũng không lại phái người đi?"

Hàn Vân Tịch bị nhốt tại thiên lao chính là suốt ba buổi tối nha!

Mộ Dung Uyển Như nghẹn lời, sau một lúc lâu, mới nói, "Đi, ta tự mình đi, nhưng..... nhưng không đi tìm mẫu phi. Tẩu tử ngươi cũng biết, lời nói của chúng ta quá nhẹ, không thể nói được lời gì để giúp ngươi. Ta rất lo lắng, chỉ có thể tiếp tục tìm mẫu phi."

Phải biết rằng, Nghi thái phi rất thương nàng ta, nhưng mặt mũi của Nghi thái phi lại càng quan trọng hơn. Nàng ta dám lấy Nghi thái phi làm có để nói dối, nha đầu này lá gan xác thực không nhỏ nha.

"Cho nên, ngươi cũng không thêm sai người báo cho Cố thái y một tiếng rằng ngươi không tìm thấy Nghi thái phi?" Hàn Vân Tịch lại hỏi.

Mộ Dung Uyển Như nhũn chặt mày, lấp lánh lệ quang, "Tẩu tử, ta quá lo lắng đến độ..... ta đã quên mất."

"Nga....." Hàn Vân Tịch lại nói lời thâm thúy, "Vậy cuối cùng ngươi tìm được mẫu phi sao?" Hàn Vân Tịch tiếp tục hỏi.

Mộ Dung Uyển Như lắc lắc đầu, "Không có, sau đó ta nghe ma ma trong phủ nói ngươi đã trở lại, ta liền gấp gấp quay về. Tẩu tử, ta vài lần muốn gặp ngươi, muốn giải thích với ngươi, ngươi..... ngươi đều không gặp ta....."

Nghe đến đó, Hàn Vân Tịch đều tự thấy không bằng, đúng là một cao thủ lấp liếm nha.

Vì thế, Hàn Vân Tịch nghiêm túc nhìn qua, "Ta đây vì sao lại nghe Tần Vương nói mấy ngày trước ngươi đều ở quý phủ đây? Hẳn nhìn thấy ngươi ở trong hoa viên rất nhiều lần."

Lời này vừa ra, sắc mặt Mộ Dung Uyển Như nháy mắt tái nhợt, Tần Vương.....

Hàn Vân Tịch nói tới chính mình sao? Thiên a, nữ nhân này đã cùng Tần Vương nói cái gì, Tần Vương sẽ nhìn nàng như thế nào nha?

Sự thật chứng minh, gặp phải cao thủ nói dối, ngươi cần phải nói dối giỏi hơn nàng ta! (Nguyên văn: 事实证明, 遇到说谎高手, 你必须比她更会扯谎 ! Facts proved that to defeat an expert liar, one had to tell even better lies! - Người dịch: @Emily_Ton)

"Tần Vương..... hẳn..... ta..... thân thể của ta không tốt, cho nên, cũng không thể mỗi ngày đều tự mình đi tìm, có điều ta đều phái người đi."

Giờ này khắc này, Mộ Dung Uyển Như giải thích có vẻ tái nhợt cỡ nào nha!

Cố Bắc Nguyệt trong lòng hiểu rõ, lặng im không nói. Mục Thanh Võ từ trước đến nay là người ăn ngay nói thẳng. Trước đây ấn tượng của hắn đối với Mộ Dung Uyển Như cũng không tệ lắm, bây giờ xem như thấy rõ.

Hắn không chút khách khí hừ lạnh, "Mộ Dung cô nương, không cần giải thích nhiều lời, chúng ta còn có chuyện muốn nói cùng Tần Vương phi, thỉnh ngươi tránh đi nơi nào đó một lúc."

Đây là muốn đuổi nàng đi khỏi.

Mộ Dung Uyển Nhi nước mắt lập tức tràn mi, rõ ràng sắc mặt xấu xí đều bị vạch trần, nàng lại vẫn điềm đạm đáng yêu, mang bộ dáng bị người vu hãm.

"Thực xin lỗi, ta cũng không biết có hiểu lắm gì ở đây, ta thật tình chỉ là muốn tốt cho tẩu tử, tẩu tử nếu không tha thứ cho ta, ta liền..... ta liền....."

Nàng nói, cư nhiên hai tay dâng trà, quỳ xuống, "Ta liền quỳ ở đây không dậy!"

Hàn Vân Tịch một bộ không hào hứng, nhàn nhạt nói, "Nhị vị, sắc trời cũng không còn sớm, có sự tình gì ngày khác chúng ta lại nói."

Cố Bắc Nguyệt cùng Mục Thanh Võ nhìn nhau, đều gật gật đầu.

Trước khi đi, Cố Bắc Nguyệt nhẹ nhàng thở dài một tiếng. Tuy rằng không giống Mục Thanh Võ hừ lạnh một tiếng gọn gàng dứt khoát như vậy, nhưng Mộ Dung Uyển Như nghe thấy trái tim như ngừng đập. Nàng không biết ý tứ của hắn như thế nào, nhưng cũng biết khẳng định không phải là ý tốt, thật là hệt hăng nha.

Tiếng nói của hai người kia trong giới quý tộc đều có ảnh hưởng không nhỏ. Nếu bọn họ nói ra ngoài, hình tượng mà Mộ Dung Uyển Như khổ tâm xây dựng liền bị hủy!

Đây do Hàn Văn Tịch hại nàng, nàng ta vì sao không chết ở trong ngục đi? Mộ Dung Uyển Như tràn ngập hận ý!

Thấy Hàn Văn Tịch bọn họ đều đã đi xa, Quế ma ma mới vội vàng chạy qua, "Tiểu thư, nàng ta không tha thứ cũng không quan trọng, chỉ sợ nàng ta đi cáo trạng cùng thái phi nương nương."

Nghi thái phi luôn đem mặt mũi đề lên trên hết thảy. Thậm chí nếu một hạ nhân trong Tần Vương phủ bị người của thái hậu quả trách nàng đều sẽ đề ý cả ngày, huống chi là việc Hàn Văn Tịch bị bỏ tù lâu như thế?

Mộ Dung Uyển Như không đi bẩm báo, nhất định cũng sẽ bị liên lụy.

Mộ Dung Uyển Như không nhúc nhích, đáy mắt hiện lên một nét nham hiểm hung ác, "Mẫu phi khi nào thì trở về?"

"Ngày mai chính là sinh thần của Bồ Tát, thái phi nương nương hôm nay nhất định sẽ trở về lễ Phật, nhưng cũng không nói là sẽ về lúc nào. Tiểu thư, người xem chuyện này....." Quế ma ma thực sự lo lắng, Mộ Dung Uyển Như một khi bị phạt, đám hạ nhân các nàng cũng trốn không thoát.

Mộ Dung Uyển Như cười vừa lòng, ưỡn thẳng sống lưng, "Đã là hôm nay trở về, vậy ta sẽ không đứng dậy, ta sẽ quỳ gối ở nơi này nhận sai cùng mẫu phi."

Nếu là cáo trạng, nàng đương nhiên muốn đánh bại Hàn Văn Tịch.

Quế ma ma vừa nghe lời này trong lòng lập tức hiểu rõ, vội vàng thấp giọng nói, "Tiểu thư yên tâm, khi thái phi nương nương trở về, những ngày sau của nữ nhân kia sẽ trở nên khó khăn hơn, nô tỳ sẽ đi canh chừng cho người."

Hàn Văn Tịch tự mình đưa Cố Bắc Nguyệt cùng Mộc Thanh Vô tới cửa, ai ngờ xe ngựa vừa đi, một xe ngựa hoa hoa lệ lệ đã chạy nhanh mà đến.

Hàn Văn Tịch liếc mắt một cái đã nhận ra, đây chính là xe ngựa của Nghi thái phi.

Nàng không phải muốn ở biệt viện một thời gian sao? Vì sao lại trở về sớm thế?

Vừa thấy xe ngựa của Nghi thái phi dừng lại, Hàn Văn Tịch xoay người muốn trốn, nhưng quá muộn. Quế ma ma từ phía bên trong đi ra, thình lình vừa túm chặt Hàn Văn Tịch, vừa hô to, "Thái phi nương nương cát tường, thái phi nương nương rút cuộc đã trở lại!"

Sức mạnh của Quế ma ma không phải người thường có thể so, Hàn Văn Tịch đều tránh thoát không được. Trong lúc nàng còn đang dùng sức giãy giụa thì Nghi thái phi đã xuống xe.

Thấy cảnh này, Nghi thái phi liền nổi giận, "Hai người đang làm gì vậy? Ở trước cổng lớn lờ lờ kéo kéo, còn không biết xấu hổ hay sao?"

Quế ma ma và Hàn Văn Tịch giật mình, cùng lúc buông tay.

Hàn Văn Tịch âm thầm đảo mắt, khom người hành lễ, "Thần thiếp cung nghênh mẫu phi hồi phủ."

Quế ma ma quý xuống, hô to, "Thái phi nương nương, ngài rút cuộc đã trở lại, ngài nếu không trở lại, tiểu thư sẽ xảy ra chuyện a! Sẽ xảy ra chuyện a!"

"Cầu nô tài, có lời gì thì đi vào trong rồi nói, còn chê Tần Vương phủ ta chưa đủ mất hết mặt mũi sao?" Nghi thái phi răn dạy, mắt lạnh lùng liếc Hàn Văn Tịch một cái, lời nói mang hàm ý, ánh mắt kia càng mang theo gai góc.

Hàn Văn Tịch mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, chỉ có thể nhịn, nàng ta là bà bà, là trưởng bối, lại là thái phi, nàng mà trêu chọc vào là dậy không nổi nha.

Nghi thái phi ung dung hoa quý, dáng vẻ hào phóng, tựa hồ không đem lời của Quế ma ma nói đề ở trong lòng. Nhưng khi đoàn người đã đi vào cửa, một khắc đại môn kia đóng lại, lập tức không giống nhau.

Khuôn mặt trang điểm tinh xảo của Nghi thái phi âm trầm đến khủng khiếp, "Quế ma ma, có chuyện gì xảy ra? Bốn cung mới rời đi mấy ngày, chẳng lẽ liền có con khi muốn làm vua?"

Lời nói lại lần nữa nhắm vào Hàn Văn Tịch. Hàn Văn Tịch dùng ngón chân cũng nghĩ ra mục đích của Quế ma ma. Có vẻ như Mộ Dung Uyển Như đang tính không định buông tha nàng, không chừng nàng ta đã sớm biết Nghi thái phi đã về.

"Thái phi nương nương, người nhanh nhanh đi khách đường nhìn một cái, trời lạnh thế này, tiểu thư quý đã lâu, khuyên giải như thế nào cũng đều không chịu dậy, nói là phải quý đến khi ngài trở về, bồi tội với ngài." Quế ma ma vội vàng trả lời.

"Chuyện gì đã xảy ra?" Nghi thái phi kinh ngạc, bước nhanh hướng khách đường đi tới.

Hàn Văn Tịch rất muốn nhân cơ hội này lần đi. Nhưng nàng có thể đi nơi nào? Với thân phận của Nghi thái phi, cho dù nàng trốn đến Phù Dung Viện, Nghi thái phi chỉ cần truyền một lời, cũng sẽ lôi nàng ra tới.

Xã hội hiện đại còn có cường quyền đàn áp người, huống chi là xã hội hoàng quyền. Tránh không khỏi, Hàn Văn Tịch nỗ lực thuyết phục bản thân phải

đôi mắt với nó, thích ứng với nó.

Thấy Quế ma ma nhìn qua phía nàng, nàng lạnh lùng cười cười, chủ động theo sau.

Vừa đến khách đường thì nhìn thấy Mộ Dung Uyển Như vẫn đang quỳ gối tại chỗ, thân thể cứng nhắc đến thẳng tắp, hai tay đang giơ một ly trà lên phía trên đầu.

"Ai da, Uyển Như, ngươi đang làm gì vậy?"

Nghi thái phi kêu lên một tiếng đau lòng, bước qua muốn đỡ, "Đứng lên, nếu có chuyện gì thì hãy nói ra, ai để ngươi quỳ ở đây, quỳ hồng đầu gối rồi phải làm sao bây giờ?"

"Mẫu phi, ta sai rồi, ta đã phạm phải sai lầm rất lớn, ta thực xin lỗi ngài, thực xin lỗi ca ca và tẩu tử, ta....."

Mộ Dung Uyển Như vẻ mặt đầy áy náy, nói nói lại che mặt mà khóc, thương tâm muốn chết.

Nghi thái phi càng sốt ruột, "Đừng khóc a, khóc hồng mắt rồi thì làm sao bây giờ? Cho dù sự tình có lớn đến long trời thì vẫn có mẫu phi ở đây, mẫu phi làm chủ cho ngươi, ngươi nói một chút, rốt cuộc chuyện là như thế nào?"

Mộ Dung Uyển Như ngẩng đầu nhìn nàng, hai mắt đáng thương đầm lệ, đang muốn nói, nghẹn ngào một lát cái gì cũng nói không nên lời, lại vùi đầu khóc.

Nghi thái phi hít sâu một hơi, hướng một bên chủ vị ngồi xuống, lạnh giọng, "Quế ma ma, ngươi nói!"

Quế ma ma chờ cơ hội này đã lâu, lập tức đem sự tình bẩm báo lại, còn không quên thêm mắm thêm muối, "Thái phi nương nương, tiểu thư vì việc này đã bị hôn mê. Nàng quá lo lắng cho Vương Phi nương nương ở trong tù chịu tội, cũng sợ lo lắng làm mất thể diện Tàn Vương phủ chúng ta. Nàng đã phái hạ nhân, chính mình cũng đi tìm, nhưng vẫn không tìm được ngài, vì thế làm chậm trễ mọi việc."

Quế ma ma vừa nói xong, Mộ Dung Uyển Như mới nói trong nước nỏ, "Mẫu phi ngươi đừng trách tẩu tử, chuyện này đều do ta sai, là ta không kịp tìm người."

Chỉ thấy sắc mặt Nghi thái phi nguyên bản đang lạnh lùng chuyển biến càng ngày càng khó coi, một đôi mắt phượng tựa hồ mưa rền gió dữ âm trầm tiến đến.

Quế ma ma liếc qua nhìn Mộ Dung Uyển Như một cái, vội vàng nói tiếp, "Khi Vương Phi nương nương quay về, tiểu thư liền sai người đi Phù Dung Viện cầu kiến, đã đi vài lần, muốn xin lỗi Vương Phi nương nương. Nhưng Vương Phi nương nương đều từ chối không gặp. Hôm nay Vương Phi nương nương vừa ra tới, tiểu thư liền bưng trà quý xuống, nhưng Vương Phi nương nương....."

Rốt cuộc, nói còn chưa xong, Nghi thái phi bạo phát, "Hàn Văn Tịch!"

Hàn Văn Tịch đang đứng ở một bên, nhút nhát lên tiếng, "Thần thiếp ở đây."

"Quế ma ma nói chính là thật sự? Ngươi thật sự bị giam? Bọn họ có lệnh bắt sao?" Nghi thái phi hỏi trong sự hoài nghi. So với chuyện này, thậm chí "ủy khuất" của Mộ Dung Uyển Như đều không còn trọng yếu.

"Mẫu phi, là thái hậu nương nương tự thân ban ra lệnh bắt, nếu không, ai dám động đến tẩu tử nhà!" Mộ Dung Uyển Như nghẹn ngào bổ sung.

"Cái gì? Hàn Văn Tịch, ngươi! Ngươi!"

Nghi thái phi há hốc miệng vì tức giận, một tay đỡ tay vịn (của ghế), một tay chỉ vào Hàn Văn Tịch, nửa ngồi nửa đứng, phần nộ nói không nên lời.

"Thần thiếp có lòng tốt muốn cứu người. Mới vừa rồi thiếu tướng quân đã tới cửa bái tạ. Đại Lý Tự là vì vụ oan hãm hại, Tàn Vương điện hạ đã ra mặt, cũng đem người của Đại Lý Tự chuyển giao cho Lại bộ xử trí." Hàn Văn Tịch trả lời đúng lý hợp tình.

Nghi thái phi giương lên bàn tay to, tức giận, "Bồn cung mặc kệ không lo nhiều như vậy! Ngươi đã thua trong tay thái hậu, thậm chí người cũng bị giam trong thiên lao! Bồn cung làm gì còn mặt mũi nữa! Hiện tại lão bà kia nhất định là đang cười nhạo bồn cung không có bản lĩnh, cười về một nàng dâu phế vật như ngươi!"

Về mặt Hàn Văn Tịch tràn đầy nghi ngờ. Nàng đều biết Nghi thái phi rất coi trọng thể diện, có điều không nghĩ tới loại trình độ coi trọng thể này.

Đây quả thực là không thể nói lý!

Nàng cứu Mục Thanh Vô, lại làm cho bọn người của Trường Bình công chúa bị trừng trị, còn tính là bị mất mặt sao?

Nghi thái phi đứng lên ngồi xuống, đứng lên ngồi xuống, bận rộn trong chốc lát, đều không rảnh lo đến Mộ Dung Uyển Như đang quỳ, đứng ngồi không yên.

Đột nhiên, nàng dừng lại trước mặt Hàn Vân Tịch, thu hẹp đôi mắt phượng đang trong cơn phẫn nộ.....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Mẹ Chồng Nàng Dâu Lớn Tiếng

Nghi thái phi đến trước mặt Hàn Vân Tịch, mắt phượng nheo lại, tức giận mắng, "Hàn Vân Tịch, ngươi cái tai họa này! Ngay từ khi thái hậu đem ngươi ban cho Tần Vương, mặt mũi bốn cung đều đã mất hết, thậm chí trong ngày đại hôn ấy, ngươi còn....."

Vừa nghe Nghi thái phi muốn tính nợ cũ, Hàn Vân Tịch thật tình nhìn không được. Nàng không phải loại người có thể nén giận. Thay vì thích ứng với tình hình, nàng sẽ đấu tranh cho quyền lợi cùng với tôn nghiêm mình đáng có.

Hàn Vân Tịch lớn tiếng cắt ngang lời mắng mỏ của Nghi thái phi, "Mẫu phi, ta cảm thấy chuyện này không hề làm chúng ta mất mặt, mà ngược lại làm cho Tần Vương phủ lớn mặt hơn. Thứ nhất, ta đã làm cho tất cả mọi người đều biết, ta không phải là phế vật, không biết gì về y thuật, hơn nữa so với cha ta không hề thua kém; Thứ hai, Trường Bình công chúa cùng người của Đại Lý Tự đều đã chịu sự trừng phạt, thái hậu cho đến bây giờ đều không thể nói được một lời, cũng không đi cứu người của Đại Lý Tự. Mặt mặt chính là bọn họ, các nàng chỉ có thể nghiền nát hàm răng cùng nuốt máu!"

"Đúng vậy nha, mẫu phi, tuy rằng tâu từ tranh luận cùng ngươi là không đúng, tuy rằng sự tình tâu từ bị giam cũng không ít người biết đến, chính là, tâu từ nói cũng không sai, thái hậu bên kia không phải cũng không truy cứu hay sao?" Mộ Dung Uyển Như giả mù sa mưa khuyên nhủ.

Nghi thái phi tựa hồ chỉ nghe được hai câu rưỡi, nàng giận dữ nhìn chằm chằm Hàn Vân Tịch, liên tục lắc đầu, "Hàn Vân Tịch, ngươi thật đúng là đem chính mình biến thành cọng hành a! Bị giam trong Đại Lý Tự mà vẫn mặt dài? Ha ha ha, bốn cung hôm nay cuối cùng cũng được kiến thức, chưa từng thấy qua đồ không biết xấu hổ như ngươi! Ngươi còn dám tranh luận cùng bốn cung!"

Nghi thái phi nói xong, lui về đặt móng ngồi xuống thật mạnh, lạnh giọng một chữ một chữ hạ lệnh, "Quế ma ma, đánh cho ta! Hôm nay bốn cung phải hảo hảo giáo huấn nàng, cái gì gọi là mặt dài, cái gì gọi là mặt mặt, cái gì, gọi là vớ vẩn!"

Tiếng nói vừa dứt, Quế ma ma lập tức vén tay áo lên, tiến lên giơ tay định tát mặt Hàn Vân Tịch.

Hàn Vân Tịch lập tức lui ta, Nghi thái phi quả thực là không thể nói lý, không có cách nào để nói rõ ràng.

Nàng một bên lui xuống, một bên đề phòng Quế ma ma, lạnh giọng, "Mẫu phi, chuyện này đã được Tần Vương xử lý, nếu mẫu phi vẫn còn cảm thấy mất mặt, có thể đi tìm Tần Vương."

Quế ma ma bàng hoàng, không dám lại tiến lên, mà Nghi thái phi đột nhiên vỗ trán một cái, nhảy dựng lên, không thể tin nổi chất vấn, "Hàn Vân Tịch, ngươi dám lấy Tần Vương tới uy hiếp bốn cung?"

"Thần thiếp là ăn ngay nói thật, thần thiếp nhắc lại một lần cuối cùng, chuyện này thần thiếp cũng không có bị mất mặt. Tần Vương đã đem người của Đại Lý Tự giao cho bộ Lại xử trí, cũng bắt Trường Bình công chúa xin lỗi thần thiếp trước mặt mọi người. Vừa rồi thiếu tướng quân cũng tự mình tới cửa nói lời cảm tạ. Mẫu thân nếu không tin, có thể đến tướng quân phủ hỏi một câu sẽ rõ ràng hết thảy! Hơn nữa, có Tần Vương ra mặt, đây là đang nói cho thái hậu bọn họ, Tần Vương phủ có nhi tử ngươi ở đây, không chấp nhận được bất luận kẻ nào khi dễ!"

Tuy biết rằng cãi cọ đều vô dụng, nhưng Hàn Vân Tịch không thể từ bỏ nỗ lực, Nghi thái phi xem trọng mặt mũi, sự tình muốn hóa giải cũng chỉ có thể từ điểm này nhưng vào một tay.

Lời này vừa ra, Nghi thái phi cũng không lập tức phản bác, trầm mặc một chút.

Nhưng ai biết, Mộ Dung Uyển Như lại nói, "Mẫu phi, ta nghe nói việc này là do Trường Bình công chúa chính mình cáo trạng với thái hậu. Tốt xấu gì, tâu từ là chính phi Tần Vương, Trường Bình công chúa cũng nên nhìn mặt hoàng thúc, gọi tâu từ một tiếng hoàng thân. Có thể nhìn thấy Trường Bình công chúa, có phải là không đem Tần Vương đề ở trong mắt, vì thế Tần Vương phạt nàng cũng hẳn là hợp lý."

"Cái nha đầu thúi không biết phân biệt lớn nhỏ kia thật không có giáo dưỡng!" Nghi thái phi lại phát hỏa, không kiên nhẫn nhìn Hàn Vân Tịch, lạnh giọng "Còn không đều bởi vì ngươi, đồ mất mặt xấu hổ, ngay cả vãn bối cũng có thể bỏ đến trên đầu ngươi giương oai, ngươi không phải là phế vật thì là cái gì đây? Ngươi còn có cái gì dùng được? Ngươi còn trở về làm gì, sao không dứt khoát chết ở thiên lao đi, nhắm mắt làm ngơ với bốn cung?"

Hàn Vân Tịch liú lười, cùng Nghi thái phi nói đạo lý, đó chính là đàn gảy tai trâu(*).

(*)对牛弹琴: Đàn gảy tai trâu: Nghĩa đen: Gảy đàn cho trâu nghe thì trâu sẽ chẳng hiểu gì. Ngu ý: Nếu đối tượng tiếp nhận không hiểu gì về nội dung, lĩnh vực mà mình cần truyền bá, giảng dạy thì cả 2 phía đều phí công vô ích. Ngoài ra, câu thành ngữ này cũng chỉ việc thuyết giảng đạo lý với 1 người

ngang ngang, nói mãi không chịu nghe. (Literally means play a harp to a cow. It is describe someone who is telling something complicated to the fool, or sometimes this idiom is used to describe a person who is trying to tell something to the wrong audience.)

Nghi thái phi cũng không hề cho nàng cơ hội cãi cò, tức giận mắng Quế ma ma, "Ngươi còn thất thần làm gì? Đánh cho ta! Đánh thật mạnh vào, hôm nay cho dù là Tần Vương tới, cũng không bảo vệ được nàng!"

Quế ma ma xông lên, Hàn Vân Tịch một phen đẩy ra, "Không thể nói lý với các ngươi!"

Thấy thế, Nghi thái phi thất kinh, "Ngươi dám động tay?"

"Mẫu phi, là do ngươi động thủ trước, ta chỉ nghĩ cùng ngươi hảo hảo giải thích." Hàn Vân Tịch không sợ hãi chút nào.

"Ngươi! Ngươi!" Nghi thái phi tức điên rồi, từ trước tới nay không ai dám ở trước mặt nàng làm càn như thế.

"Người tới! Người tới, đem tiện nhân này giam ở phòng chứa củi nơi hậu viện cho ta! Lập tức!"

Thị vệ rất nhanh xông lên áp trụ Hàn Vân Tịch, lần này, Hàn Vân Tịch đẩy không ra. Đương nhiên, nàng cũng không có giấy giụa, càng không cầu xin tha thứ, ánh mắt lạnh lẽo, tùy ý để thị vệ áp đi ra ngoài.

Một khi bắt đầu bước chân vào Tần Vương phủ, nàng cũng biết chung qui có một ngày Nghi thái phi sẽ ra tay, muốn sống sót ở trong cái nhà này, nàng phải có sự tự tin của chính mình!

Nghi thái phi nhìn thấy biểu tình kia của nàng, khó chịu vội vàng đứng lên đuổi theo hai bước, không thể tin nổi nói, "Cái đồ vật gì a? Nàng ta là đang nhìn ai đây? Tiều tiện nhân, cho rằng gả vào đây thì có thể bay lên trên đầu trời thành phượng hoàng sao? Nói cho nàng, cho dù có lạc hồng khăn, bồn cung cũng có thể thu thập được nàng!"

Mộ Dung Uyển Như cùng theo lại đây, sợ hãi nói, "Mẫu phi, chuyện này cũng là ta....."

"Ta không phải đã nói với ngươi ta ở biệt cung sao, vì sao lại tìm không được?" Nghi thái phi đang nổi nóng, trách cứ luôn người mình yêu thương nhất là Mộ Dung Uyển Như.

"Nữ nhi biết sai rồi, mẫu phi ngươi đừng nóng giận được không? Tức giận làm thân mình không tốt." Mộ Dung Uyển Như bưng trà lại, vừa ngoan ngoãn vừa săn sóc.

Uống mấy ngụm trà, Nghi thái phi mới bình tĩnh trở lại, nhân nhát nói, "Cũng không trách ngươi, nàng ta đều đã đi vào nhà giam, mặt này đã sớm mất hết!"

Nghi thái phi ngồi xuống, trầm mặc một lát, hỏi, "Chẳng lẽ, y thuật của nàng thật là tốt hơn Hàn thần y?"

"Nghe nói là Cố thái y và nàng cùng nhau trị liệu, cũng không biết chuyện như thế nào, công lao đều bị nàng một người đoạt hết. Mẫu phi, ta nghĩ tướng quân phủ cùng Cố thái y chắc là nể mặt ngươi mà thôi." Mộ Dung Uyển Như thật biết nắm lấy cơ hội để nói lời tốt để nghe.

Nghi thái phi cười lạnh, "Dựa vào bọn cũng không dám không nể mặt bồn cung."

Thấy Nghi thái phi tâm tình không tốt lắm, Mộ Dung Uyển Như thử hỏi, "Mẫu phi, việc này là ca ca ra mặt đem người mang về, tẩu tử bị giam giữ, vạn nhất ca ca hấn....."

Lời còn chưa nói xong, Nghi thái phi đúng lý hợp tình ngắt, "Thì sao? Nàng ta dám động thủ ở trước mặt bồn cung, bồn cung không giáo huấn nàng, lần sau người bị nàng ta đẩy chính là bồn cung! Tần Vương chẳng lẽ còn muốn che chở? Chỉ cần hấn dám đến, bồn cung liền phạt luôn cả hấn! Truyền lệnh xuống, không có mệnh lệnh của bồn cung, ai cũng không được thả Hàn Vân Tịch ra ngoài!"

"Ài..... Nữ nhi đã biết." Mộ Dung Uyển Như giả mù sa mưa thở dài, trong mắt hiện lên một tia ý cười vô cùng đắc ý.

Hàn Vân Tịch, phòng chứa củi không như Phù Dung Viện, ta thân là muội muội, nhất định sẽ hảo hảo chiếu cố ngươi.

Ban đêm, Hàn Vân Tịch lộn xộn trong phòng chứa củi, mồm to ăn cơm, tới đâu hay tới đó, kỳ thật, hiện tại loại tình huống này đã so với dự đoán lúc trước của nàng tốt hơn rất nhiều.

Lạc hồng khăn một hồi kia nếu như không có Long Phi Dạ hỗ trợ, phỏng chừng nàng đã sớm bị xử tử rồi. Hiện tại, cho dù nàng chống đối Nghi thái phi, có tội cũng không chết được.

Không phải tội chết, nàng còn nhiều biện pháp đấu cùng Nghi thái phi.

Có điều, cũng không biết tên Long Phi Dạ kia có can thiệp hay không, sẽ đứng ở phía bên nào? Sao nàng lại nghĩ đến tên kia đây? Tốt thôi, một người lạnh như băng như vậy, nếu không có gì cần đến nàng, phỏng chừng sẽ không thêm vì nàng nói một câu.

Hôm sau, đồ ăn ngày ba bữa cứ theo lẽ thường, cả một ngày đều bình yên vô sự. Nhưng bắt đầu bước sang ngày thứ ba, đồ ăn đưa tới tất cả đều là đồ thiêu.

Hàn Văn Tịch biết làm khó dễ đã bắt đầu rồi, nàng không nói một lời, trả lại nguyên đồ, ngày thứ tư ngày thứ năm, vẫn là ba bữa cơm thiêu.

Suốt ba ngày, Hàn Văn Tịch đói đến không còn chút sức lực, nằm dài trong phòng chứa củi, mờ to đôi mắt to linh động nhìn trời, môi nàng đã tái nhợt, nhưng như cũ vẫn nổi lên tươi cười mỹ lệ.

Có đôi khi, nhận sai câu xin tha thứ có thể đổi lấy một ngum cơm, nhưng ở chỗ này là đổi không đến. Cho dù nếu nàng ăn cơm thiêu, chờ đợi nàng sẽ là tra tấn càng tàn khốc hơn. Huống chi, không phải nàng sai, có đánh chết nàng cũng không nhận.

Hàn Văn Tịch nàng cũng không phải là cuồng chịu ngược đãi, nàng đã áp ụ cuộc sống từ lâu, dám lớn tiếng cùng Nghi thái phi là bởi vì nàng đã chuẩn bị tốt đường lui.

Cơm thiêu thì cứ cơm thiêu đi. Nàng giờ ngón tay lên tính thời gian. Ngày mai, Trường Bình công chúa nhất định sẽ đến, ngày mai nếu như không tới tìm nàng giải độc, mặt Trường Bình công chúa liền bị hủy.

Chỉ cần Trường Bình công chúa đến, Nghi thái phi sẽ buộc phải thỉnh nàng ra khỏi phòng chứa củi đi.

Sáng sớm ngày thứ sáu, nhìn một mâm cơm thiêu đi qua, Mộ Dung Uyển Như cùng Quế ma ma đi ra từ khóm cây.

"Nàng ta đã nhịn đói ba ngày rồi, nhưng vẫn vô thanh vô tức (不声不响 / 无声无息: giữ im lặng), tính tình cái nha đầu này đủ quật cường." Quế ma ma cảm khái nói.

Lần này, Nghi thái phi kỳ thật cũng không muốn chính chết Hàn Văn Tịch, đặc biệt cũng không có đủ lý do thích đáng. Vì thế bị đẩy lên một chút, liền đem nàng bỏ cho chết đói đi, này giao đãi cùng nhi tử cũng không tốt không phải sao?

Huống chi, đến nay Nghi thái phi đều không hiểu rõ, vì sao Tần Vương lại thừa nhận lạc hồng khăn đây?

Tần Vương là người bận rộn, vài lần mặt trời lặn mới thấy được bóng dáng, Nghi thái phi một bên chờ Hàn Văn Tịch cầu xin tha thứ, một bên chờ nhi tử trở về cáo trạng.

"Nó thế nào rồi? Nàng ta muốn cầu xin tha thứ sao? Mẫu phi sẽ không thể nghe được." Trên khuôn mặt nhỏ nhu nhược động lòng người của Mộ Dung Uyển Như nổi lên một mặt âm ngoan.

Có lẽ sau này sẽ còn có nhiều cơ hội tốt hơn, nhưng đêm dài lắm mộng, Mộ Dung Uyển Như nàng không thích chờ đợi.

Xa xa nhìn phòng chứa củi, Mộ Dung Uyển Như dè dặt thanh âm, "Quế ma ma, tẩu tử tâm tình không tốt không ăn cơm, nhưng tốt xấu gì cũng phải uống nước, nếu không như thế nào có thể đứng lên đây?"

Nàng nói, một bên xoay người đi, một bên buồn bã nói, "Nghe nói Hạc Đỉnh Hồng(*) là độc dược có hiệu quả nhanh nhất."

(*)Hạc Đỉnh Hồng: (鹤顶红: Red Crown Crane) độc dược này thực ra là Hồng tín thạch (Thạch tín). Đây chính là khoáng vật tự nhiên của Asen (III) Oxit.

Quế ma ma kinh sợ, đuổi theo hai bước muốn khuyên can, nhưng rất nhanh liền dừng lại. Những năm gần đây, người bên cạnh Nghi thái phi cơ bản đều đã bị Mộ Dung Uyển Như thu mua, Mộ Dung Uyển Như sớm hay muộn cũng sẽ được Nghi thái phi an bài làm trác phi của Tần Vương.

Chính phi bất quá chỉ để trang trí, người nào được thái phi thương yêu mới là chủ nhân tương lai của Tần Vương phủ nha.

Nghĩ đến đây, Quế ma ma nhanh chóng quyết định, tự mình đi ra cửa mua độc dược.....

--- -----

Giữa trưa, một mâm đồ ăn được đưa tới, theo thường lệ cũng cho một chén nước, nếu không phải bởi vì uống nước, Hàn Văn Tịch phỏng chừng đã sớm đói đến hôn mê.

Thân thể này hiện giờ, có thể so với lúc trước khi nàng xuyên qua, bệnh tật đến ngay cả bản thân nàng cũng muốn phi nhỏ.

Nhưng mà, đồ ăn một khi buông xuống, hệ thống giải độc liền bắt đầu mãnh liệt nhắc nhở, Hàn Văn Tịch bụng nước tới, nhẹ nhàng ngửi một cái, lập tức biết là Hạc Đỉnh Hồng.

Loại độc này tương đối mãnh liệt, cũng là loại thường thấy nhất, không cần kiểm tra nàng cũng có thể ngửi ra tới.

Hàn Văn Tịch suy đoán, Nghi thái phi sẽ không khinh suất mà hạ sát nàng như vậy, đây nhất định là Mộ Dung Uyển Như động tay động chân.

Đồ ăn không có, hiện tại ngay cả nước cũng uống không được. Mộ Dung Uyển Như nếu thật là nguoi hạ độc, thù này ta nhất định sẽ báo!

Hàn Văn Tịch chịu đựng đến buổi chiều, vừa lạnh lại đói khát, suy sụp luôn cận kề. Nhìn bốn vách tường bị bịt kín, nàng vẫn là nhàn nhạt cười, đối với tương lai tràn ngập hy vọng, nàng biết, rất nhanh nàng có thể đi ra ngoài.

Chạng vạng tối, cùng với Mộ Dung Uyển Như làm bạn, Nghi thái phi rốt cuộc hướng phòng chứa củi bên này đi đến.

"Nàng ta đã nhịn đói mấy ngày rồi, không phải là đã hôn mê chứ?" Nghi thái phi lười biếng hỏi, nàng nghĩ Hàn Văn Tịch nhất định là đói đến hôn mê, mới không thể hướng nàng cầu xin tha thứ.

"Có thể là, mẫu phi, tẩu tử thân thể ốm yếu, trừng phạt này có lẽ là đủ rồi." Mộ Dung Uyển Như hảo tâm khuyên nhủ.

"Ta đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, làm người, đặc biệt là làm nữ nhân đều không thể mềm lòng. Ngươi thấy nàng đáng thương, nhưng nàng ta bộ dáng điều ngoa, sẽ cảm kích ngươi sao?" Nghi thái phi bắt đầu dĩ nhiên.

Mộ Dung Uyển Như lặng im cúi đầu, không nói nữa, trong lòng lại vô cùng chờ mong, rất nhanh, các nàng sẽ nhìn đến không phải là điều nữ Hàn Văn Tịch, mà là một khối thi thể!

-o-o-o-o-o-

(*)Đôi dòng về độc Hạc Đỉnh Hồng:鹤顶红

Độc dược này thực ra là Hồng tín thạch (Thạch tín). Đây chính là khoáng vật tự nhiên của Asen (III) Oxit.

Độc tố này sau khi đi vào cơ thể sẽ khiến cho protein trong cơ thể biến chất, mất đi hoạt tính, gây tắc nghẽn đường cung cấp dưỡng khí cho các tế bào, khiến người nhiễm độc mau chóng rơi vào trạng thái tử vong.

Chất độc này có cơ chế hoạt động và cách phát huy tác dụng khá giống với chất độc Hidro Xyanua. (Sưu tầm)

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Ác Độc, Nàng Muốn Giết Người

Chỉ cần Hàn Văn Tịch đã chết, vị trí chính phi Tần Vương sẽ vĩnh viễn bị bỏ trống. Sau khi Mộ Dung Uyển Như lên làm trắc phi, nàng liền có thể hưởng thụ hết thảy những gì chính phi có được, quên đi ác mộng là xuất thân tỳ nữ của bản thân.

Rốt cuộc đã tới cửa phòng chứa củi, Mộ Dung Uyển Như luôn bình tĩnh đều có chút gấp gáp không chờ nổi. Thị vệ vừa đem khóa mở ra, nàng mang đây cõi lòng chờ mong một phen đẩy đi vào.

Chỉ thấy, phòng chứa củi chất đầy củi đốt, một mặt bóng dáng màu xanh băng(冰蓝: icy-blue: xanh nhạt như màu băng) nằm liệt trong cỏ tranh, nhỏ xinh, đơn bạc tựa hồ gió thổi qua liền sẽ bay đi.

"Ha ha, ta biết là đã hôn mê." Nghi thái phi hừ lạnh, "Người tới, đánh thức nàng dậy."

Thị vệ lập tức lấy ra một xô nước mang lại đây, Mộ Dung Uyển Như trong lòng hiểu rõ, tâm tình kìm nén kích động, vội vàng nói, "Mẫu phi, nước rất lạnh nha, hay là để ta đi qua đánh thức tẩu tử được không?."

Nghi thái phi bắt đầu dĩ nhiên nàng một cái, "Ngay cả ngươi cũng mềm lòng!"

Mộ Dung Uyển Như đại hỉ, bước nhanh đi tới, làm bộ làm tịch đẩy đẩy Hàn Văn Tịch, "Tẩu tử, tẩu tử tỉnh tỉnh nha, tẩu tử, mẫu phi tới..... Tẩu tử. Tẩu tử, hảo hảo nhận sai với mẫu phi, mẫu phi sẽ tha thứ cho ngươi."

Nàng một bên đẩy, một bên dùng mu bàn tay của mình ngăn cản tầm mắt của người phía sau mình, một tay kia khổng chế không được có chút run rẩy, là kích động, cũng có chút sợ hãi, những vằn dút khoát đuổi xuống lỗ mũi của Hàn Văn Tịch, muốn thăm dò hơi thở.

Theo tay tới gần, trái tim Mộ Dung Uyển Như co lại, nàng đã nghĩ kỹ nếu sau khi phát hiện Hàn Văn Tịch tử vong thì kêu như thế nào, nói như thế nào.

Nhưng!

Thời điểm tay của Mộ Dung Uyển Như còn chưa chạm được vào mũi của Hàn Vân Tịch, Hàn Vân Tịch đã lập tức mở bừng mắt, chăm chăm nhìn nàng đề phòng, "Ta còn chưa có chết đâu, ngươi định làm gì?"

Mặc dù nàng đã rất yếu, nhưng Hàn Vân Tịch cũng chưa hôn mê. Sự thận trọng bẩm sinh làm nàng hiện tại như một con nhím đứng lên cảnh giới. Một đôi mắt phượng tựa như lưỡi đao lạnh lẽo, hung tợn nhìn chăm chăm Mộ Dung Uyển Như.

Mộ Dung Uyển Như đầu tiên là sùng sốt, ngay sau đó sợ tới mức "A" một tiếng thét chói tai, sau đó té ngã trên mặt đất.

"Uyển Như! Xảy ra chuyện gì?" Nghi thái phi kinh hô, hai tên thị vệ lập tức tiến lên, cư nhiên áp trụ Hàn Vân Tịch.

Đờ Mộ Dung Uyển Như lên, Nghi thái phi cao cao tại thượng nhìn Hàn Vân Tịch, chất vấn: "Ngươi đã làm gì Uyển Như?"

"Mấy ngày nay không ăn cơm..... Mẩu phi ngươi cảm thấy ta còn có thể làm gì được nàng?" Hàn Vân Tịch chăm chọc hỏi lại.

Nghi thái phi nhất thời nghẹn lời, có chút thẹn quá hoá giận, đá cơm thiêu một bên, "Thậm chí ngay cả một con chó của quý phủ còn có thể ăn, vì sao ngươi không thể?"

Đây là đang mắng nàng ngay cả chó cũng không bằng sao?

Hàn Vân Tịch miễn cưỡng ngồi dậy, "Mẫu phi..... Thần thiếp cùng ngươi, đánh cuộc, như thế nào?"

Nghi thái phi có chút không vui, chung quy lại tò mò, "Ngươi còn có thể có cái sự gì, nói nghe xem một chút."

Hàn Vân Tịch cố sức bùng tới nước trong ở một bên, "Mẫu phi, ta đánh cuộc..... Đánh cuộc chén nước này chó của quý phủ sẽ không uống."

Lời này vừa ra, Mộ Dung Uyển Như kinh ngạc, "Tẩu tử, ngươi vì sao lại cùng mẫu phi đánh loại cuộc như thế này? Mẫu phi cũng chỉ là tức giận quá mới lấy chó để làm ví dụ. Ngươi là văn bối sao có thể phân cao thấp cùng trưởng bối nha."

Nàng nói, lập tức liền tiến lên đoạt lấy chén nước trên tay Hàn Vân Tịch, tức giận đồ đi.

Thấy thế, Hàn Vân Tịch trong lòng cười lạnh, nàng quá yếu nên ngay cả nói chuyện đều phải cố hết sức, nơi nào có sức tranh cùng Mộ Dung Uyển Như. Bất quá nàng chỉ muốn xác định suy đoán của mình mà thôi, Mộ Dung Uyển Như khẩn trương như thế, không hề nghi ngờ, người hạ độc chính là nàng!

Hàn Vân Tịch nhìn nàng, khóe môi tái nhợt gọi lên một mặt cười châm chọc, Mộ Dung Uyển Như giống như bị điện giật, vội vàng tránh đi cái nhìn của nàng.

Nàng nắm lấy tay của Nghi thái phi, "Mẫu phi ngươi đừng nóng giận, hãy để tẩu tử có thêm một chút thời gian, tẩu tử nhất định sẽ biết sai."

Hàn Vân Tịch cười lạnh, Mộ Dung Uyển Như sợ nàng nhận sai đúng không? Sợ nàng cùng Nghi thái phi hòa hoãn quan hệ đúng không?

Mộ Dung Uyển Như giống như là đang khuyên can, vội vàng túm Nghi thái phi kéo đi. So với dựa vào ăn nói khép nép lấy lòng Nghi thái phi của Mộ Dung Uyển Như, Hàn Vân Tịch có lợi thế hơn một phần mà nữ nhân thời đại này không có, nàng lạnh lùng nhìn Mộ Dung Uyển Như, bên môi trước sau đều là một ý cười châm chọc.

Ngay lúc này, Quế ma ma đột nhiên hoang mang rối loạn từ bên ngoài xông tới, "Thái phi nương nương! Thái phi nương nương không tốt! Không tốt!"

"Cái gì làm ngươi hoang mang rối loạn như vậy?" Nghi thái phi không vui chất vấn nói.

"Thái phi nương nương, Trường Bình công chúa tới!" Quế ma ma vội vàng trả lời.

Lời này vừa ra, Hàn Vân Tịch bên môi ý cười càng sâu, nhìn đến Mộ Dung Uyển Như vô cớ sợ hãi.

"Trường Bình công chúa?" Nghi thái phi thực kinh ngạc, cái công chúa này bị thái hậu cùng hoàng hậu sủng hư nhưng cho tới bây giờ không hề ghé qua Tàn Vương phủ nha, nàng tới làm cái gì?

Không có việc gì không đăng tam bảo điện(*), đã lâu nàng không có chính diện cùng với thái hậu. Nghi thái phi nháy mắt tràn ngập tinh thần cao độ, nàng tạm thời đem Hàn Vân Tịch vứt ra sau não.

(*) 无事不登三宝殿: Vô sự bất đăng tam bảo điện – wú shì bù dēng sān bǎo diàn: ý là không có việc thì không đến gõ cửa. (One never go to a Buddhist temple for nothing/would not go to somebody's place except on business or for help, etc./I wouldn't come to you if I hadn't something to ask of you.)

"Tới rồi thì tới bái phỏng, ngươi hoảng loạn làm gì? Liên tính cho dù là thái hậu tới cũng giống nhau! Để nàng ta chờ, bốn cung không rảnh gặp nàng." Nàng ưu nhã giờ tay lên, "Bốn cung đi ngâm nước ấm tắm trước, sau đó ngủ một giấc. Ài, vẫn là suối nước nóng của quý phủ thoải mái nha."

Thấy thế, Quế ma ma ưu thương, không dám nói, lại không thể không nói, "Thái phi nương nương..... Trường Bình công chúa nàng nói..... Nàng nói nàng muốn gặp Tàn Vương phi a!"

Cái gì?

Lời này vừa ra, mọi người ở đây đều sững sốt. Nguyên lai là tới tìm Hàn Vân Tịch. Mộ Dung Uyển Như kinh hãi, sợ hãi hướng Hàn Vân Tịch nhìn lại.

Nghi thái phi tự cho là đúng mặt đều nóng lên, thẹn quá hoá giận, một chân hướng Quế ma ma đá tới, "Đồ vô dụng, bầm chuyện cũng không xong! Trường Bình công chúa gặp nàng ta làm gì?"

"Nô tỳ không biết a. Trường Bình công chúa rất sốt ruột. Nàng mới đêm nay nếu không gặp được, nàng sẽ ở đây qua đêm." Quế ma ma vội vàng trả lời.

Nghi thái phi lúc này mới hướng Hàn Vân Tịch nhìn qua, hừ lạnh, "Trường Bình tìm người làm gì?"

Hàn Vân Tịch thu hồi một mặt cười châm chọc kia, ra vẻ yếu ớt lắc lắc đầu, không trả lời.

Nghi thái phi neho hai tròng mắt lại, cũng không có hỏi lại, lạnh lùng phân phó Quế ma ma, "Người đi nói cho nàng ta, Tàn Vương phi không rảnh, để nàng ta chờ."

Thái hậu cur nhiên dám hạ lệnh bắt người của Tàn Vương phủ, nàng như thế nào có thể không nhân cơ hội cho Trường Bình công chúa một cái ra oai phủ đầu đây?

Nhìn một đám người vội vàng rời đi, Hàn Vân Tịch rút cuộc thả lỏng đề phòng, không còn sức lực nằm liệt trên thảo cỏ, hai tay nắm chặt thành nắm, rất thống khổ, nàng cảm giác bản thân đối đến mức dạ dày đều bị phá nát.

Nhưng mà, dưới đáy lòng nàng vẫn khuyến khích chính mình, "Hàn Vân Tịch, nhất định phải chống đỡ, lại nhịn thêm một chút, rất nhanh sẽ không có việc gì."

... ..

Trường Bình công chúa nơi nào chờ được, ở khách đường đại nháo một trận, đáng tiếc, Nghi thái phi tùy ý nàng ằm ỉ, đều không thêm để ý tới.

"Được lắm Hàn Vân Tịch! Hừ, bản công chúa đi tìm mẫu hậu tới, xem người có gặp hay không!" Trường Bình công chúa nói xong một câu này, nổi giận đùng đùng rời đi.

Nghi thái phi tất buồn bực, "Uyển Như, người nói Trường Bình công chúa vì sao lại đến?"

"Ta cũng thấy rất kỳ quái, nàng cũng không đến mức mang thù vì chuyện của thiếu tướng quân chứ?" Mộ Dung Uyển Như suy đoán.

"Nàng dám! Bồn cung chưa tìm nàng tính sổ đâu, nàng còn có mặt mũi tới đây?" Nghi thái phi lập tức nổi giận.

Mặc kệ Trường Bình công chúa vì sao tới tìm Hàn Vân Tịch, Mộ Dung Uyển Như đều sẽ không để Hàn Vân Tịch có cơ hội rời khỏi phòng chất củi, nàng muốn tiên hạ thủ vi cường(*).

(*)先下手为强: Tiên hạ thủ vi cường; có nghĩa là người nào ra tay trước thì là kẻ mạnh, sẽ giữ thế chủ động và dễ thành công hơn. Đánh nhau cũng vậy, ai ra tay trước thì sẽ dễ dàng hạ gục đối phương hơn. (The early bird catches the worm)

Màn đêm buông xuống, nàng liền an bài sát thủ, nhưng ai biết, thời điểm đêm khuya tĩnh lặng, Trường Bình công chúa cur nhiên lại tới nữa, hơn nữa, thật đúng là đem mời cả hoàng hậu tới.

Hoàng hậu rút cuộc cùng Trường Bình công chúa không giống nhau, hoàng hậu là nhất quốc chi mẫu, là chính thể của hoàng đế, Nghi thái phi vẫn phải khách khách khí khí.

"Ai u, đêm nay gió nổi phương nào, đem mẫu tử các người thổi đến nơi này của bồn cung." Nghi thái phi vẻ mặt ôn hoà tiến vào khách đường, đón lấy ly trà ngon từ tay tỳ nữ.

Hoàng hậu địa vị cao hơn thái phi, nhưng vì xuất phát từ hiếu đạo, hoàng hậu vẫn đến hành lễ với Nghi thái phi, đương nhiên, Nghi thái phi cũng cúi cúi người đáp lễ.

Trường Bình công chúa đã giận dữ, đứng ở một bên vẫn không nhúc nhích.

Nghi thái phi lúc này mới phát hiện Trường Bình công chúa khác thường, chỉ thấy trên đầu nàng đội một cái mũ tre với một tấm lụa trắng che xung quanh, không chỉ có che lấp mặt, thậm chí là che lấp toàn bộ đầu.

"Trường Bình đây là....." Nghi thái phi tò mò.

Nghi thái phi mới hỏi một chút, Trường Bình công chúa đã kích động phi thường. "Ta không có việc gì!"

"Trường Bình, không được vô lễ." Hoàng hậu không vui giáo huấn, kỳ thật, trong lòng lại là các loại bất đắc dĩ.

Trường Bình công chúa cũng không biết đêm đó ở trong thiên lao lấy đỉnh phải cái đồ vật dơ bẩn gì, sau khi chân và mặt ngựa bị ngựa 2 ngày, thì bắt đầu

thời kỳ vô cùng ngứa, gãi không được cào không xong, ai biết sau đó cư nhiên phát triển thành một loại gẻ lở.

Lúc đầu chỉ có ở trên chân, ngày hôm sau thì trên mặt cũng có, một tảng lớn một tảng lớn, rất giống bệnh vẩy nến, nhưng các thái y xem qua, lại đều nói không phải bệnh vẩy nến.

Chỉ có thể xác định không phải là bệnh vẩy nến, nhưng không ai chuẩn ra nguyên nhân là gì, có người hoài nghi là độc, nhưng tìm vài vị độc y xem qua, cũng không ra kết quả.

Bởi vì sự tình của Mục Thanh Võ, Trường Bình công chúa ghi hận Cố thái y, cũng không có tìm Cố thái y xem bệnh. Nhưng ngày hôm kia, trên chân cư nhiên bắt đầu lại ngứa, Trường Bình công chúa căn bản chịu không nổi, dùng sức mà gãi, một gãi liền gãi cho trầy da, thái y nhìn bị dọa không có gan nói nhất định sẽ lưu lại sẹo.

Trường Bình công chúa nóng nảy, chỉ có thể buông ân oán tìm Cố thái y, Cố thái y nói đây hẳn là độc, hẳn cũng giải không được, kiến nghị nàng tới tìm Hàn Vân Tịch nhìn xem một cái.

Trường Bình công chúa liền nổi bão, nói không có khả năng.

Chính là, bắt đầu từ ngày hôm qua, trên mặt cư nhiên cũng bắt đầu ngứa. Nếu nàng mà gãi một cái liền sẽ lưu lại sẹo nha, vừa phát tác lên, Trường Bình công chúa khó chịu đến lăn lộn đầy đất, như thế nào cũng không dám chạm tay vào.

Nàng không muốn bị hủy dung a!

Tuy rằng không cam lòng, cũng không thể nào tin tưởng y thuật của Hàn Vân Tịch, nhưng nàng đã cùng đường, một chút hy vọng cuối cùng cũng không thể từ bỏ, chỉ có thể khuất phục mà tới tìm Hàn Vân Tịch.

Nghi thái phi bên môi nổi lên một mạt ý cười châm chọc, "Tính tình của nha đầu này, ta đều đã quen."

Hoàng hậu có việc cầu người, không dám cãi lại, cười cười, "Nghi thái phi, Tàn Vương phi không ở quý phủ sao? Trường Bình nói tối hôm qua tới tìm, không gặp được người."

Nghi thái phi không đáp mà hỏi lại, "Các người tìm Vân Tịch có việc gì?"

Hoàng hậu đang muốn mở miệng, Trường Bình công chúa ngắt lại, nàng mới không cần để Nghi thái phi biết mặt nàng đã bị hủy, thêm một người biết, liền thêm một người nhạo báng nàng! Vạn nhất Nghi thái phi chê cười nàng, nàng sẽ càng mất mặt.

"Ta chính là có việc tìm nàng, Nghi thái phi người nhanh nhanh để nàng ra tới, ta có chuyện quan trọng muốn mang nàng tiến cung." Trường Bình công chúa tùy hứng mà nói.

Nghi thái phi nhẹ nhàng thờ ra một hơi, cũng không hề truy vấn, nhân nhạ nói, "Như vậy a, chính là Vân Tịch cùng Tàn Vương đã đi du ngoạn."

"Cái gì? Bọn họ đi nơi nào?" Trường Bình công chúa kinh hãi, tiến lên vài bước, cực kỳ kích động.

"Ai nha, Trường Bình, tính tình của Tàn hoàng thúc người cũng không phải không biết, hẳn đi nơi nào cũng không bao giờ hướng nương hân bẩm báo." Nghi thái phi về mặt bất đắc dĩ.

Trường Bình công chúa lòng nóng như lửa đốt, "Kia..... Kia bọn họ....."

Lúc này, hoàng hậu đột nhiên túm chặt tay Trường Bình công chúa, hoàng hậu dù sao cũng là hoàng hậu, còn biết rằng Nghi thái phi đang làm khó dễ.

Trường Bình công chúa còn muốn lên tiếng, hoàng hậu thỉnh linh nắm chặt tay nàng, lạnh giọng răn dạy, "Trường Bình, dạy người ít nhiều lần rồi, không được hấp tấp lỗ mãng, không biết lớn nhỏ. Chuyện của người là việc đại sự gấp gáp, nhưng Tàn Vương phi không ở đây, người cũng không nên làm khó Nghi thái phi như vậy, không phải sao?"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Việc Gấp, Lợi Thế Của Nàng

(*)"Trù Mã" (筹码): có những nghĩa là "Lợi Thế", thẻ đánh bạc, ngân phiếu... trong chương này dùng theo nghĩa "lợi thế" thì hợp với văn phong nhất!
(Chú thích cho phần tiêu đề)

"Việc gấp nha, nếu đó là việc gấp thì ta sẽ không trách nha đầu này. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Về mặt Nghi thái phi ra về khiếp sợ.

Hoàng hậu giả vờ như không nghe được, tiếp tục giáo huấn Trường Bình công chúa, "Nếu Tàn Vương phi đã cùng Tàn Vương đi ra ngoài, vậy người nên đi tìm phụ hoàng người, để phụ hoàng tìm Tàn Vương trở về. Phụ hoàng người sẽ không thể tìm không thấy Tàn Vương."

Hoàng hậu nói, ý vị thâm trường hướng Nghi thái phi nhìn lại, "Thái phi nương nương, người nói có đúng không?"

Một cái lầy Tàn Vương ra uy hiếp, một cái lầy hoàng đế ra áp người, tất cả hạ nhân ở đây nghe được nhịp tim đều tăng lên. Trường Bình công chúa như tỉnh lại từ trong mộng lung, vui mừng nói, "Đúng! Ta đi tìm phụ hoàng, lần này phụ hoàng nhất định sẽ giúp ta!"

Nghi thái phi biết tính tình của hoàng hậu, với thân phận nàng, từ trước đến nay sẽ không xúc động nói lời bốc đồng, hôm nay dám đem hoàng đế ra tới, điều này thuyết minh chuyện của Trường Bình công chúa chắc chắn là đại sự, ít nhất, nàng có mười phần nắm chắc chuyện này có thể làm cho hoàng đế bận trăm công ngàn việc cũng sẽ ra mặt.

"Mẫu hậu, đi, chúng ta lập tức đi tìm phụ hoàng!" Trường Bình công chúa rất kích động, tóm hoàng hậu muốn rời đi.

Nghi thái phi nóng nảy, nếu là bình thường, nàng cũng mặc kệ không nghĩ nhiều như vậy, đến lúc đó tùy tiện tìm cái có là có thể đem Hàn Văn Tịch giao ra.

Chính là, giờ này khắc này, Hàn Văn Tịch đang bị nhốt tại phòng chứa củi, đói đến sắp chết. Vạn nhất chuyện này bị truyền ra ngoài, việc xấu trong nhà bị người biết, nàng hướng mặt nơi nào mà gác a!

Nghi thái phi đang muốn lên tiếng, Mộ Dung Uyển Như một bên đã mở miệng, "Hoàng hậu nương nương, Trường Bình công chúa, chờ một chút!"

Hoàng hậu sớm đã mong chờ, đang lôi kéo Trường Bình công chúa thì dừng lại, chuyện hậu cung, nàng luôn cố gắng không gây phiền toái tới Hoàng Thượng, đây cũng là nguyên nhân lớn nhất khiến nàng được sủng ái.

Mộ Dung Uyển Như vội vàng tiến lên khom người, "Hoàng hậu nương nương, Trường Bình công chúa, kỳ thật Tàn Vương phi đêm qua đã trở về, chỉ là, mẫu phi hôm nay vừa mới từ biệt viện trở về, không rõ ràng lắm về việc này. Là do ta không hồi bẩm đúng lúc, đều do ta."

Có Mộ Dung Uyển Như đưa ra bậc thang này để leo xuống, Nghi thái phi cũng chẳng còn chút xấu hổ, vội vàng nói, "Đã trở lại sao? Như thế nào không nói sớm? Việc của Trường Bình công chúa chính là việc gấp, vạn nhất chậm trễ phải làm sao bây giờ?"

"Là nữ nhi sơ sót." Mộ Dung Uyển Như cúi đầu, vẻ mặt áy náy.

Nghi thái phi không cho hoàng hậu cùng Trường Bình công chúa cơ hội nói chuyện, vội vàng nói, "Hoàng hậu, Trường Bình, các người ngồi đây chờ chốc lát, ta đây tự mình đi tìm nàng tới."

Trường Bình công chúa không cam lòng, hoàng hậu dùng một ánh mắt làm nàng cảm miệng, "Vậy làm phiền thái phi nương nương."

Khi Nghi thái phi quay đầu lại thì hơi mỉm cười, nhưng Mộ Dung Uyển Như đi ở phía sau, cả khuôn mặt ướt đầm vì lo lắng, rất khủng bố lại khó coi!

Vừa rồi nếu không phải là Mộ Dung Uyển Như, bậc thang của nàng cũng chưa hạ được, cũng không biết mất mặt cỡ nào a.

"Rốt cuộc chuyện này là như thế nào!" Nghi thái phi vừa tức giận vừa vội vàng đi.

"Mẫu phi, sao ta cảm thấy tẩu tử đã biết chuyện này sẽ xảy ra?" Mộ Dung Uyển Như thấp giọng. Nếu có thể, nàng thà rằng để hoàng hậu cùng Trường Bình công chúa đi tìm hoàng đế, nếu như vậy, nàng sẽ có thời gian xuống tay.

Chính là, kể từ đó, chuyện Hàn Văn Tịch chết nhất định sẽ đại nháo, đến lúc đó cuộc sống hàng ngày khó an nhàn nhất vẫn là nàng.

Rất nhanh, các nàng đã đến phòng chứa củi, Hàn Văn Tịch chỉ còn lại một hơi cuối cùng để chống đỡ. Nàng rất, rất mệt, mí mắt nặng trĩu đến độ sắp rơi xuống. Nhưng nàng trước sau đều mở to mắt, nhìn chăm chăm đại môn.

Nàng đang đợi, không chỉ có chờ cơ hội giữ mạng sống của nàng, mà cũng đang đợi cơ hội nàng có thể hung hăng phản kích đóa bạch liên hoa Mộ Dung Uyển Như này.

Vừa thấy Nghi thái phi cùng Mộ Dung Uyển Như xuất hiện ở cửa, bên môi tái nhợt của nàng liền nổi lên một mặt ý cười, sau đó, chậm rãi nhắm lại mắt.

Thấy thế, Nghi thái phi cùng Mộ Dung Uyển Như đều bị dọa!

"Người tới! Người tới a! Truyền thái y, mau!" Nghi thái phi kêu lên sợ hãi. Tại thời điểm mấu chốt này, Hàn Văn Tịch không thể xảy ra chuyện nha.

Mộ Dung Uyển Như kêu lên một tiếng khuất nghẹn, không thể không nhanh chạy qua đỡ lấy Hàn Văn Tịch, véo vào huyệt Nhân Trung(*) trên người nàng, tự mình rót nước ấm cho nàng uống.

(*) Huyệt Nhân Trung: 人中穴 (renzhong acupoint): Huyệt nằm ở vùng rãnh mũi – môi nên gọi là Nhân Trung hoặc Thủy Cầu. Chủ trị: Trị miệng méo, môi trên co giật, cảm giác như kiến bò ở môi trên, lưng và thắt lưng đau cứng, Cấp cứu ngất, hôn mê, động kinh, điên cuồng, trụ tim mạch. (Người dịch: @EmilyTon)

Rất nhanh, thái y của Tần Vương phủ là Lý thái y gấp gấp trở về, nhìn thấy tình cảnh này, khi bắt mạch liền biết là do đói sinh ra hư nhược. Hẩn vội vàng lấy thuốc viên ra để Mộ Dung Uyển Như giúp cho Hàn Vân Tịch ăn, sau đó lại ấn một số huyết trên tay nàng.

Một phen cứu chữa, cuối cùng là cấp người tỉnh lại.

Nghi thái phi thờ dài một hơi nhẹ nhõm. Bản thân rất muốn trừng phạt Hàn Vân Tịch, ai biết kết cục lại rơi vào khăn cấp cứu người. Mà lồng ngực của Mộ Dung Uyển Như có cảm giác thật là khó chịu, cũng không thèm quan tâm đến bộ dáng bên ngoài, chỉ trầm mặc.

Hàn Vân Tịch mang vẻ mặt mờ mịt, đáy mắt lại cất giấu một mặt ánh sao. Thật ra, lúc đầu nàng cũng không bị ngất, thời điểm khi đám người này khăn cấp cứu nàng, nàng chính là mất lạnh tính toán "nhìn xem"!

Thấy nàng tỉnh lại, Lý thái y lập tức làm Mộ Dung Uyển Như lại giúp Hàn Vân Tịch uống nước đường. Sau khi hầu hạ thật cẩn thận một lúc lâu, Hàn Vân Tịch cuối cùng cũng khôi phục được chút sức lực.

Trái tim treo cao của Nghi thái phi cuối cùng cũng hạ xuống, chất vấn nói, "Hàn Vân Tịch, Trường Bình rốt cuộc đến tìm ngươi làm gì?"

Hàn Vân Tịch lắc lắc đầu, bộ dáng không có sức để nói chuyện.

Nghi thái phi nổi nóng, lại không thể phát tác, chỉ có thể nhin, "Vậy ngươi hiện tại có thể gặp nàng sao?"

Hàn Vân Tịch yếu ớt đến nỗi đầu cũng không thèm lắc, ánh mắt chuyển hướng về phía Lý thái y.

Lý thái y khó xử, "Thái phi nương nương, nếu không phải..... không phải việc gấp mà nói, vẫn nên để Vương Phi nương nương nghỉ ngơi đi, nấu một ít cháo gạo kê để nàng ăn."

"Việc gấp!" Nghi thái phi rống to, "Mặc kệ ngươi dùng bất kỳ biện pháp gì, hãy làm nàng có tinh thần ngay lập tức!"

"Thái phi nương nương, này..... này, hạ quan năng lực hữu hạn a!" Lý thái y bị dọa tới.

"Mẫu phi, nếu không, ta đỡ tẩu tử đến trong phòng ta nằm trước, sau đó nói với hoàng hậu nương nương, tẩu tử nhiễm phong hàn, ngã bệnh, để cho bọn họ hạ mình đến phòng ta đi thôi." Mộ Dung Uyển Như đưa ra chủ ý.

Nghi thái phi cũng chỉ có thể đáp ứng, "Nhanh nhanh mang đi, nhanh lên, đừng lộ ra sơ hở gì!"

Nghi thái phi đang muốn xoay người, nhưng lại cho Hàn Vân Tịch một ánh mắt cảnh cáo trước khi vội vàng rời đi.

"Tẩu tử, mấy ngày này để ngươi chịu khổ, đến chỗ ta đi thôi."

Đáy mắt Mộ Dung Uyển Như hiện lên một mặt mưu kế, gọi gã sai vặt nâng Hàn Vân Tịch đi.

Mộ Dung Uyển Như ở chính là Lan Uyển, là một toà tiểu viện gần Mẫu Đơn Viện của Nghi thái phi. Mộ Dung Uyển Như cũng không mang Hàn Vân Tịch đến phòng ngủ của nàng, mà là an bài một gian phòng trống trong tiểu viện của nàng.

Hàn Vân Tịch bị đặt ở trên giường, màn trướng vừa mới buông xuống, hoàng hậu cùng Trường Bình công chúa liền đến.

Hàn Vân Tịch bộ dáng muốn đứng dậy hành lễ, hoàng hậu vội vàng ngăn lại, ngồi vào trước giường, lôi kéo tay Hàn Vân Tịch, "Miễn miễn, bệnh phong hàn nhỏ nhỏ như thế nào thành ra như vậy, ta nhìn thân thể này cần phải bồi bổ thật là tốt nha!"

"Đa tạ..... Hoàng hậu nương nương quan tâm." Hàn Vân Tịch trả lời yếu ớt.

Trường Bình công chúa đứng một bên, thật sự nhin không được, gọi nàng là hoàng thất, nhưng miệng lưỡi lại là mệnh lệnh, "Tần hoàng thất, ta..... Ta có việc gấp, ngươi nhanh nhanh cùng ta tiến cung."

Hàn Vân Tịch thoáng nhìn Nghi thái phi đứng ở một bên, sắc mặt âm u, phi thường khuất nẹn.

Nàng cũng không biết tính khí của Nghi thái phi đối với tình mẫu tử là gì, nhưng nàng biết, đây là cơ hội để nàng xoay người.

Vị Tần Vương điện hạ kia lạnh như băng, bất quá là vì báo ân mà thôi. Không thể bảo toàn cho nàng thời thời khắc khắc được. Nếu nàng không thể rời khỏi nơi này, vậy thì, nàng sẽ càng nỗ lực để đạt đến vị trí nữ chủ nhân cao cao tại thượng được mọi người công nhận.

Mà lúc này, đúng là cơ hội cực kỳ tốt!

Hàn Vân Tịch không trả lời Trường Bình công chúa, mà thuận theo nhìn về phía Nghi thái phi, ý tứ là, để thái phi làm chủ.

Lúc này, Trường Bình công chúa lại bắt đầu cảm thấy trên mặt có chút ngứa, nàng khăn trương, không rảnh để lo nghĩ nhiều, vội vàng cầu, "Nghi thái phi, ngươi hãy đáp ứng đi, để hoàng thất cùng ta tiến cung đi, ta cam đoan an toàn toàn, khi người trở về sẽ hoàn hảo không có hao tổn gì."

Nếu là bình thường, hoàng hậu mới sẽ không để Trường Bình công chúa cầu Nghi thái phi như thế, nhưng nhìn bộ dáng nôn nóng của Trường Bình công

chứa, nàng biết nàng ấy lại bị ngựa phát tác.

Roi vào đường cùng, hoàng hậu cũng chỉ có thể mở miệng khuyên bảo, "Nghĩ thái phi, đó là việc riêng tư của tiểu hài tử, hãy để các nàng đi đi."

Nghĩ thái phi nguyên bản còn tưởng rằng Hàn Vân Tịch sẽ mượn cơ hội này phô trương cho nàng xem một phen, ai biết, tiểu tức phụ này cư nhiên lại cho nàng mặt mũi, muốn nàng làm chủ.

Lập tức, Nghĩ thái phi không cảm thấy quá khuất nghen, ngược lại có loại cảm giác hoàng hậu cùng Trường Bình công chúa tới đây là để cầu nàng.

Nàng nhìn Hàn Vân Tịch liếc mắt một cái, trong lòng tự mãn. Nắm lấy cơ hội, nàng mới sẽ không dễ dàng buông tha hoàng hậu cùng Trường Bình công chúa như vậy.

"Vân Tịch, khụ khụ..... Người xem thân thể này của người bệnh thành như vậy, vạn nhất khi đi trên đường tiến cung gặp phải gió, bệnh tình nặng thêm, làm sao nẫu phi giải thích cùng Tần Vương đây? Hắn còn không trách tội cái bà bà như ta không chiếu cố tốt cho người hay sao?"

Này..... Nghĩ thái phi thời điểm nào thì cũng học cách quan tâm đến nàng dâu đây?

Hoàng hậu nghe được lời này, sắc mặt đều đen. Nghĩ thái phi rõ ràng là mượn cơ hội để khi dễ người!

Thông minh như Hàn Vân Tịch, tất nhiên là nhìn ra tâm tư của Nghĩ thái phi, nàng vội vàng nói, "Mẫu phi thật biết nói đùa, tính tình của điện hạ thần thiếp cũng biết đến. Hắn chỉ nghe lời người cùng Hoàng Thượng. Hắn hiểu kính người còn không kịp, làm sao dám trách tội người đây? Mẫu phi quan tâm, thần thiếp ghi nhớ trong tim."

Tắc (tiếng tắc lưỡi), nghe lời này của Hàn Vân Tịch nói thật rất lợi hại, đây là ở trước mặt hoàng hậu đem Nghĩ thái phi đánh đồng cùng Hoàng Thượng. Không chỉ tránh được sự bất kính đối với hoàng đế, lại nịnh bợ được Nghĩ thái phi.

Hàn Vân Tịch thật tình không biết vừa rồi hoàng hậu đem hoàng đế ra để uy hiếp Nghĩ thái phi. Nhưng không thể không nói rằng những lời này của nàng như mật ngọt đi vào tâm khảm của Nghĩ thái phi, thắng cả một trăm câu của Mộ Dung Uyển Như từ xưa đến nay.

Mộ Dung Uyển Như ở một bên nghe được tâm thần hoảng hốt, Hàn Vân Tịch nàng ta muốn làm cái gì a?

Hoàng hậu tức giận đến nổi nhắp môi thành một đường thẳng, không nói nên lời. Trường Bình công chúa cũng không có thời gian ở chỗ này nghe các nàng gay gắt đối chọi nhau, ý tứ ẩn dấu trong lời nói của họ. Cảm giác ngứa trên mặt đã làm nàng không chịu nổi.

"Nghĩ thái phi, nếu bệnh tình của nàng nặng thêm, ta sẽ chịu trách nhiệm! Người hãy để nàng cùng ta tiến cung đi!" Trường Bình công chúa chứa nghen ngào.

Chính là, Nghĩ thái phi vẫn chậm rãi, nhìn nhìn Hàn Vân Tịch, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, "Ài..... này....."

"Mẫu hậu!" Trường Bình công chúa khóc thật, túm lấy tay hoàng hậu, "Mẫu hậu, người khuyên nhủ giúp ta, mau a!"

Hoàng hậu ngực đều nhanh nghen lại, nhưng không thể không mở miệng, "Nghĩ thái phi, Trường Bình thật sự có việc gấp. Xe ngựa của chúng ta đều đang chờ ngay ngoài cửa, cam đoan sẽ không để bệnh tình của Vân Tịch nặng thêm. Khi tới trong cung rồi, Cố thái y cũng ở đó, hắn có thể kiểm tra Vân Tịch một cái, chẳng phải tốt sao. Người để Vân Tịch theo chân bọn họ đi thôi."

Không thể không thừa nhận, Nghĩ thái phi thật tình không phải là người thiện tâm, hoàng hậu cũng đều như vậy, nàng vẫn mang một bộ dáng do dự.

Rốt cuộc, Trường Bình công chúa khóc lớn, "Nghĩ thái phi, ta cầu xin người! Cầu xin người!"

Thật tuyệt, Nghĩ thái phi muốn chính là cái câu "cầu xin" này. Cuối cùng, nàng gật đầu, "Vân Tịch, người hãy cùng hoàng hậu tiến cung đi."

"Ân." Hàn Vân Tịch gật gật đầu, ngoan ngoãn.

Hoàng hậu lập tức sai người lại đây nâng Hàn Vân Tịch lên, để nàng ngồi kiệu ra khỏi cửa. Trước khi ngồi trên cỗ kiệu, Nghĩ thái phi cho Hàn Vân Tịch một cái ánh mắt, đáng tiếc, Hàn Vân Tịch vờ như không nhìn thấy.

Miệng nàng chứa mảnh nhân sâm mà Nghĩ thái phi đưa cho, nghĩ thầm, Nghĩ thái phi, Mộ Dung Uyển Như, các người hãy chờ đến khi ta trở lại!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Để Người Chết Không Đền Được Mạng

Xe ngựa chạy nhanh như bay, vừa ra khỏi Tàn Vương phủ không xa liền dừng lại.

Độc trên mặt Trường Bình công chúa đã bắt đầu phát tác, lúc này là thời kỳ ngựa khó nhìn, chỉ cần rời khỏi Tàn Vương phủ là ổn, thậm chí ở ngay ven đường, nàng cũng không rảnh lo nhiều như vậy.

Một tay cầm theo đèn lồng, một tay nắm góc váy, hoang mang rồi loạn chui vào xe ngựa Hàn Vân Tịch. Hàn Vân Tịch đang lúc buồn ngủ, thấy nàng tiến vào, theo bản năng duỗi tay ngăn cản ánh đèn chói mắt.

"Công chúa điện hạ, người đây là....."

Còn chưa nói xong, Trường Bình công chúa thể nhưng đột nhiên kéo xuống mũ có mạng che bằng lụa trắng, lộ ra mặt đầy rêu độc, lại bởi vì sắc mặt nàng trắng bệch, trước ngọn đèn dầu chiếu xuống có vẻ khủng bố dị thường.

(*)Trong chương 28, độc mà công chúa trúng là một loại nấm độc (毒癰), vì thế sau khi độc phát thì xuất hiện rêu độc ở trên mặt (毒藓)

"Quý a!"

Hàn Vân Tịch buột miệng thốt ra, có một nửa là giả bộ, một nửa là thật sự. Loại virus rêu độc này nàng rất hiểu biết, cũng thực sự chưa từng gặp qua ca bệnh nào.

"Hàn Vân Tịch, người dám mắng bản công chúa là quý?" Trường Bình công chúa rất tức giận, bộ dáng của nàng thực sự giống quý như vậy sao?

Phàm là thái y từng xem bệnh qua cho nàng, không có ai bị nàng dọa đến, hiện giờ nàng cũng không dám soi gương.

"Không phải..... Không phải....." Hàn Vân Tịch cực kỳ suy yếu, muốn lắc đầu đều làm không được, tê liệt nằm xuống.

Kỳ thật, sau khi ăn đan dược, uống cháo gạo kê vào, lại thêm lát nhân sâm, Hàn Vân Tịch đã sớm không yếu đi như vậy. Nhưng là, tại trước mặt cường thể như Trường Bình công chúa, nàng đương nhiên phải "yếu thể".

"Hàn Vân Tịch, ngồi dậy! Có thái y nói người giải độc rất lợi hại, người nhanh nhanh giải độc cho ta, nhanh lên a! Ta ngựa muốn chết!" Trường Bình công chúa không chút khách khí ra lệnh.

Không nói đến Trường Bình công chúa vốn là văn bối, ngay cả hiện tại nàng có việc cầu người, cũng không nên rống to như thế, hất hàm vênh mặt sai khiến.

Thực sự không giáo huấn cho nàng một bài học, nàng sẽ không bao giờ biết cách cư xử.

"Công..... chúa, công chúa, ta..... ta....."

Hàn Vân Tịch nói một lúc lâu cũng chưa nói ra được một câu hoàn chỉnh, Trường Bình công chúa lại vội muốn chết, đôi tay vài lần đều duỗi đến trên mặt, suýt nữa nhìn không được mà gãi.

"Người cái gì người a, nhanh nhanh giúp ta nhìn một cái!"

Nàng đang nói, đột nhiên tới gần, suýt nữa đem chính mặt mình dán đến trên mặt Hàn Vân Tịch. Nếu đổi làm người khác, đã sớm nôn ra, nhưng mà, Hàn Vân Tịch đã từng gặp qua độc còn ghê tởm hơn thế này nên nàng sớm đã có miễn dịch.

"Công chúa..... Công chúa..... Ta..... Ta không có..... Sức lực a!" Rốt cuộc, nàng đem nói lời hoàn chỉnh.

"Người nhìn xem! Hãy nhìn xem! Nhìn xem thì cần sức lực gì sao? Người không phải rất lợi hại sao? Sao vậy, hiện tại không làm gì được a?"

Trường Bình công chúa gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng (热锅上的蚂蚁: ant on a scorching pot), một bên mệnh lệnh, một bên hai tay nắm tới bên trái bên phải, sợ không chế không được chính mình.

"Kia..... Kia công chúa, đem....."

Hàn Vân Tịch giống như người sắp tắt thở. Trường Bình công chúa nghe thấy không thể nhìn được nữa, lại rống to, "Người thật ra muốn nói cái gì?"

Trường Bình công chúa không biết, cảm xúc của nàng càng kích động, adrenaline(*) liền sẽ bạo phát, loại hormones kích thích tố này sẽ gia tăng tốc độ độc tố phát tác trên mặt.

(*)Adrenaline(肾上腺素): đôi khi gọi là "epinephrin" hay "adrenalin", là một hormone. Đây là một hormone có tác dụng trên thần kinh giao cảm, được sản xuất bởi cơ thể khi bạn sợ hãi, tức giận hay thích thú, cái làm cho nhịp tim của bạn đập nhanh hơn và cơ thể chuẩn bị cho những phản ứng chống lại nguy hiểm. (Theo wikipedia) { Người dịch: @EmilyTon }

"Đem ngọn đèn dầu đến đây..... gần một chút, ta mới có thể thấy rõ ràng." Hàn Vân Tịch chậm chậm mà nói.

Cho dù thế nào, lúc này Hàn Vân Tịch sai Trường Bình công chúa làm gì, nàng ta nhất định sẽ làm. Nàng ta rất nghe lời, lập tức đem đèn lồng tới gần.

Nhưng ai biết, ánh sáng một khi chiếu đến, Hàn Vân Tịch cũng chưa kịp liếc mắt trên mặt Trường Bình chúa một cái, đột nhiên nhắm mắt lại, ngất đi.

"AhhHHHHH.... .."

Trường Bình công chúa tức giận không thể nén được, thét chói tai như nổi điên lên, như thế nào lại như vậy a?

Nàng giờ đèn lồng lên hướng tới trên mặt Hàn Vân Tịch nhìn xem, nhưng cuối cùng vẫn là nhịn xuống, cổ nén giống như chịu đựng ngựa không gãi.

Hàn Vân Tịch là hy vọng cuối cùng của nàng!

Nghe được một tiếng thét chói tai này, hoàng hậu đang chờ bên ngoài vội vàng hỏi, "Trường Bình, xảy ra chuyện gì?"

Trường Bình công chúa ra khỏi xe ngựa, ném đèn lồng trên mặt đất, rớt cuộc "Oa" một tiếng khóc gào lên, "Nàng hôn mê! Ô ô, cái tiện nhân kia nàng cư nhiên hôn mê! Đồ vô dụng!"

Nàng khóc lóc, đôi tay đều không tự giác cào vào trên mặt, thấy thế, hoàng hậu sợ hãi, lập tức tiến lên giữ chặt đôi tay nàng, "Không được gãi! Sẽ để lại sẹo!"

Cung nữ một bên vội vàng giúp nàng đội mũ và dải lụa trắng che mặt lại, nhưng ai biết Trường Bình công chúa đột nhiên tránh thoát ra khỏi hai tay của hoàng hậu, ném đi mũ và dải lụa trắng, đôi tay hung hăng hướng trên mặt mà cào.

Trời mới biết nàng ngứa bao nhiêu a, dùng bao nhiêu sức mà gãi? Lần này vừa mới gãi, hai má liền chảy đầy máu! Trường Bình công chúa tựa hồ không có cảm giác đau, còn đang tiếp tục gãi.

"A....."

Hoàng hậu sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, "Người tới, mau..... Mau ngăn nàng lại, giữ lấy tay nàng!"

Thị vệ lập tức bước nhanh đến, túm lấy tay Trường Bình công chúa.

"Buông ta ra! Các ngươi thật lớn mật! Buông ra!"

"Ngựa chết ta, buông tay! Ta ra lệnh các ngươi buông tay, ta muốn giết các ngươi!"

... ..

Trường Bình công chúa kịch liệt giãy giụa, hoàng hậu bị dọa muốn khóc, "Mau, mau trói chặt hai tay nàng lại, bịt miệng nàng lại!"

Tuy rằng là nửa đêm, nhưng lúc này bọn họ đang ở trên đường cái, vạn nhất đem thức tỉnh bá tánh quanh mình, sự tình truyền ra ngoài, Trường Bình công chúa ngày sau làm sao mà gặp người nhà!

Rất nhanh, hai tay Trường Bình công chúa đã bị trói lại, miệng cũng bị bịt lại.

Hoàng hậu hướng xe ngựa Hàn Vân Tịch nhìn lại, mắt đỏ rực hiện lên hận ý nhẹ nhàng, Hàn Vân Tịch, nếu không phải bởi vì ngươi, Trường Bình sẽ không đi đến Đại Lý Tự, cũng sẽ không nhiễm độc này. Ngươi tốt nhất có thể cam đoan mặt Trường Bình vạn vô nhất thất(*). Nếu không, bọn cung cùng thái hậu tuyệt đối sẽ không bỏ qua ngươi!

(*) Vạn vô nhất thất: 万无一失: Tuyệt đối không có sai lầm gì.

Đem Trường Bình công chúa mang về xe ngựa của mình, một đám người liền hối hả chạy về hoàng cung.

Ngựa chạy nhanh như bay, xe ngựa chuyên dụng to rộng thoải mái một chút xóc nảy đều không có. Hàn Vân Tịch nằm lười biếng, cũng không có mở mắt ra, bên môi nổi lên một mạt ý cười vui sướng.

Đi ra ngoài hỗn loạn, đều là phải trả lại, đi ra ngoài hỗn loạn, liền sẽ không sợ hãi. (Nguyên văn: 出来混的, 都是要还的, 出来混的, 就不会害怕)

Khi đã trở lại trong cung, ánh sáng phương đông đã lộ dạng.

Trường Bình công chúa kiệt sức, độc phát tựa hồ đã qua đi, nàng sớm đã hôn mê.

Hàn Vân Tịch bị người đưa đến trong cung An Bình của Trường Bình công chúa, nàng nửa ngủ nửa tỉnh, cung nữ đem nàng an trí ở trên giường ấm.

Rất nhanh, hoàng hậu cùng Cố thái y đều tới.

"Nói là nhiễm phong hàn, người rất suy yếu, trên đường đã hôn mê." Hoàng hậu đại khái nói qua bệnh tình.

Cố Bắc Nguyệt không nói chuyện, ngồi ở bên giường, cách qua màn trướng rủ xuống bắt mạch cho Hàn Văn Tịch. Cố Bắc nguyệt là thánh thủ cỡ nào, bắt mạch một phen liền biết được tình huống của Hàn Văn Tịch.

Đây là do đói quá mà ra, cũng không phải là bị bệnh gì, mà là do hư nhược, năng lượng không đủ, may mắn đã trải qua cứu chữa, vấn đề không còn lớn lắm. Hiện tại là thời kỳ dưỡng bệnh, hẳn là không suy nhược giống như hoàng hậu nói như vậy.

Cố Bắc Nguyệt con người ngắm đen hiện lên một tia thú vị, đứng dậy đi tới, "Bẩm hoàng hậu nương nương, đây là bệnh phong hàn khá nghiêm trọng. Vương Phi nương nương thân thể rất suy nhược, cần phải chăm sóc cẩn thận. Nếu ép nàng dậy để nàng trị liệu cho công chúa mà nói, vì thần sợ....."

"Như thế nào?" Hoàng hậu vội vàng hỏi. Đầu đã vào cung, nàng mặc kệ thân thể Hàn Văn Tịch như thế nào, chỉ cần có thể xem bệnh cho Trường Bình, cho dù là lấy máu của Hàn Văn Tịch, nàng đều sẽ gạt đầu.

"Vi thần chỉ sợ Vương Phi nương nương không những không thể xem được bệnh cho Trường Bình công chúa, ngay cả tính mạng của mình cũng khó mà bảo toàn nha!" Cố Bắc Nguyệt rõ ràng là khoa trương.

Chính là, hoàng hậu làm sao mà biết nhiều như vậy? Vừa nghe nói đến tình hình này thì rất khẩn trương, nếu nói như vậy, mặt Trường Bình là giữ không nổi, mạng của Hàn Văn Tịch nàng cũng bồi không nổi nha.

Sớm biết như thế, thì khuyên Trường Bình, dứt khoát ở lại Tần Vương phủ, bị chê cười thì bị chê cười đi, so với chịu trách nhiệm về tính mạng của Hàn Văn Tịch còn tốt hơn.

Hoàng hậu hít sâu một hơi, "Trước tiên cứu người đi, nàng cần an dưỡng bao lâu mới có thể khôi phục lại?"

"Thời gian một đến hai ngày, chỉ là, trong thời gian đó Trường Bình công chúa sẽ phải chịu khổ sở." Cố Bắc Nguyệt đứng sự thật trả lời.

Hoàng hậu mày căng thẳng, lời nói tích tụ đến độ nói không ra, cố tình, nàng lại không có biện pháp khác, chỉ có thể giao phó cho Cố Bắc Nguyệt, "Dùng được tốt nhất, cần phải làm Tần Vương phi mau chóng khôi phục, hiểu chưa?"

"Vi thần đã rõ." Cố Bắc Nguyệt gật gật đầu, "Vi thần sẽ lập tức đi viết phương thuốc."

Cố Bắc Nguyệt đi rồi, hoàng hậu đi xem Trường Bình công chúa, chỉ để lại một tiểu cung nữ trông chừng một bên.

Hàn Văn Tịch trong lòng mừng rỡ cười trộm, trời mới biết Cố Bắc Nguyệt sẽ mượn cơ hội làm ra thứ gì tốt cho nàng điều dưỡng thân mình đâu? Thời gian một hai ngày, tuy rằng không đến mức khôi phục hoàn toàn, nhưng nếu xuống giường hoạt động cũng sẽ không tổn hại tới thân thể.

Cố Bắc Nguyệt thật là người thông minh lại có tâm.

Không ngoài dự liệu của Hàn Văn Tịch, Cố Bắc Nguyệt phối chế một phương thuốc ôn tính bổ dưỡng phi thường quý báu cho nàng. Hàn Văn Tịch kỳ thật muốn ăn một bữa no nê, nhưng vì người đói đã lâu không thể ăn uống quá độ, nhẹ thì không tiêu hóa được, nặng thì đi đòi nhà ma.

Cố Bắc Nguyệt cấp phối chế phương thuốc, không chỉ bằng phương thức này bổ dưỡng điều hòa thân thể của nàng, còn có thể giảm bớt sự muốn ăn mãnh liệt của nàng.

Có âm thuốc hay, hơn nữa giấc ngủ đầy đủ, hai ngày sau, Hàn Văn Tịch đã sinh long hoạt hổ(*).

(*) Sinh long hoạt hổ (生龙活虎): khoẻ như vân; mạnh như rồng như hổ; sinh khí dồi dào. (doughty as a dragon and lively as a tiger: to be brimming/bursting with energy, full of vim and vigor)

Nhưng..... Trường Bình công chúa lại rất thảm, hai ngày nay đọc phát tổng cộng là ba lần rồi, mỗi một lần đều là tê tâm liệt phế, làm tâm nàng muốn một đầu đâm chết đi đâu có.

Khi Hàn Văn Tịch rời giường, Trường Bình công chúa lại nằm xuống, hai tay hai chân tất cả đều bị trói, phòng ngừa nàng tự mình hại mình.

Hoàng hậu ngồi ở bên giường khuyên bảo, Trường Bình công chúa hoàn toàn nghe không nổi, thì thầm, "Hàn Văn Tịch cái tiện nhân kia đâu? Nàng sẽ không cứu ta có phải hay không?"

"Mẫu hậu, đem nàng mang lại đây, nàng nhất định là đang giả vờ! Nàng nhất định là muốn nhìn ta bị độc chết!"

"Đều là bởi vì nàng! Tất cả đều là nàng làm hại, nếu không phải nàng ta thì sẽ không đi thiên lao..... Ô ô, mẫu hậu, là nàng hại ta!" "Mẫu hậu, người buông ta ra..... Ta muốn đi tìm nàng!"

... ..

Hàn Văn Tịch theo Cố Bắc Nguyệt đi vào, không lên tiếng lặng im lắng nghe. Trường Bình công chúa thậm chí cũng không nghĩ đến đêm đó nàng ta đi thiên lao đã làm cái gì, cư nhiên còn dám trách tội đến trên đầu nàng.

Khi nghe Cố Bắc Nguyệt nói đến tình hình của nàng ta nhiều ngày nay, còn có chút đồng tình muốn hôm nay sẽ cấp giải độc. Hiện giờ, Hàn Văn Tịch đổi

ý, người đáng thương tất có chỗ đáng giận!

Trường Bình công chúa không phải là người nằng nặc muốn cứu, đừng cùng nằng nói loại đạo lý lớn gì mà y giả nhân tâm (lương tâm người thầy thuốc).

"Thần thiếp tham kiến hoàng hậu nương nương."

"Vi thần tham kiến hoàng hậu nương nương, công chúa điện hạ."

Hàn Văn Tịch cùng Cố thái y cách lớp rèm buồng hành lễ, hoàng hậu vội vàng cho hai người bình thân, ôn tồn nói, "Văn Tịch, nhanh nhanh tiến vào, Trường Bình chờ người đã lâu."

Trường Bình công chúa đã không còn ồn ào, một đôi mắt phượng lại hung dữ chăm chăm nhìn xem Hàn Văn Tịch.

Hàn Văn Tịch ngồi xuống cạnh giường, nhân nhạ nói, "Quá mờ, lấy đèn lại đây."

Cung nữ vội vàng đưa đèn lồng chiếu lại đây, ánh sáng mãnh liệt làm Trường Bình công chúa chớp mắt liên tục, nhưng nàng ta vẫn quật cường chăm chăm nhìn xem Hàn Văn Tịch.

Hàn Văn Tịch nhân nhạ nói, "Trường Bình, đem mắt nhắm lại đi, ta xem xem trên mí mắt có rêu độc hay không?"

Lời này vừa ra, Trường Bình công chúa lập tức liền nhắm mắt, bộ dáng hoảng sợ kia, làm Hàn Văn Tịch thập phần khinh thường.

Nha đầu này quật cường cái gì mà quật cường nha, có bản lĩnh tiếp tục trừng nàng sao.

Hàn Văn Tịch lúc này mới nghiêm túc mà đánh giá mặt nàng ta. Trong bóng tối âm thầm khởi động hệ thống rà quét xác định tình hình khuếch tán của độc tố cùng với có độc biến (sự biến đổi của độc tố) hay không, sau đó lại kiểm tra tình huống ở hai chân.

Trường Bình công chúa vẫn là may mắn, độc tố khuếch tán cũng không nhiều lắm, cũng không có độc biến.

Thấy Hàn Văn Tịch kiểm tra xong, hoàng hậu vội vàng dò hỏi, "Như thế nào, là trúng độc sao? Trúng chính là loại độc gì? Có thể giải sao?"

Trường Bình công chúa giờ mới biết đã kiểm tra xong rồi, vội vàng tròn mắt, hắt hàm vênh mặt sai khiến, "Hàn Văn Tịch, người ngáp ngừng cái gì, nhanh nhanh nói a!"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Thảo Dược Cứu Người

Đối mặt với sự la hét của Trường Bình công chúa, Hàn Văn Tịch lấy tu dưỡng của bác sĩ chuyên nghiệp nhất, không đáng so đo với nàng ta. Biểu tình của nàng thông dong, hơi mang vẻ nghiêm túc, cho người ta một loại cảm giác quyền uy, lộ ra cảm giác an toàn vô pháp giải thích.

Nàng không trả lời, lòng bàn tay nhẹ nhàng mon trớn gương mặt Trường Bình công chúa, nháy mắt khiến cho Trường Bình công chúa an tĩnh lại, ngay cả hoàng hậu cũng khản trương, không dám truy vấn.

Hàn Văn Tịch sờ sờ phía bên phải, lại sờ sờ bên trái, lúc này mới rà quét xem tình hình của độc tố, Trường Bình công chúa hẳn là rất nhanh sẽ lại bị độc phát đi.

Nàng bất động thanh sắc sờ soạng hồi lâu. Trường Bình công chúa cùng hoàng hậu trong lòng sốt ruột cỡ nào a, nhưng trước sau lại không dám mở miệng truy vấn, càng đừng nói là nói năng lỗ nhăng. Ngay cả Cố Bắc Nguyệt hầu bên ngoài rèm buồng, cũng đều có chút khản trương.

Hắn biết Hàn Văn Tịch có thể giải độc, nhưng là, cũng không xác định được nàng có thể giải được loại độc trên mặt Trường Bình công chúa hay không, hẳn bất quá là tiền cử mà thôi.

Một thất yên tĩnh, không khí khản trương!

Nhưng ai biết, Hàn Văn Tịch đột nhiên buông tay ra, giống như là bị kinh hách, vội vàng đứng dậy thối lui, kinh hô, "Trời ạ, độc đã thay đổi rồi, rất nhanh sẽ lây bệnh!"

Cái gì?

Vừa nghe lời này, hoàng hậu thối lui giống như trốn chạy. Tất cả cung nữ quanh mình cũng đều sợ hãi mà lui ra phía sau, thật là đáng sợ!

Nhiễm bệnh truyền nhiễm, đừng nói là công chúa, ngay cả là hoàng tử đều phải bị mang ra khỏi hoàng cung, đi đến biệt cung ở vùng ngoại thành giam lại, nếu trị không hết, thì cả đời đừng mơ tưởng quay lại.

Trường Bình công chúa sùng sốt, ngay sau đó sợ tới mức gào khóc lên, "Ta không cần! Ta không cần! Ô ô..... Mẫu hậu, người cứu ta! Ta không muốn bị tiễn đi! Ta không cần!"

Hoàng hậu là người lui ra xa nhất, sắc mặt trắng bệch đến khản trương, khản trương hỏi, "Vân Tịch, rốt cuộc có thể trị được hay không a?"

Hàn Vân Tịch tránh không đáp lời, biểu tình ngưng trọng, "Có vẻ như, độc tính lại muốn phát tác."

Quả nhiên, lời này của nàng vừa rơi xuống, Trường Bình công chúa liền bắt đầu giãy giụa, "Ngựa! Mẫu hậu, ta mặt lại bắt đầu ngứa! Người buông ta ra!"

"Các người buông tay ta ra!"

"Mẫu hậu, nếu không người giúp ta gỡ gỡ đi! Ta cầu xin người!"

Rất nhanh, chân nàng cũng ngứa, đáng tiếc hai chân cũng bị cột lấy, nàng dùng sức mà lại không thể làm nên chuyện gì.

Thấy thế, tất cả mọi người chần chừ rồi, không nghĩ tới Hàn Vân Tịch thực sự có bản lĩnh thật a, không nghĩ rằng nàng có thể xác định được thời gian độc phát.

Hoàng hậu nương nương sợ hãi, nơi nào còn dám tiến lên, nắm tay Hàn Vân Tịch hỏi, "Thật là bị người nói trúng rồi! Vân Tịch, người quá lợi hại, người nhất định có biện pháp cứu Trường Bình đúng không?"

"Vân Tịch, bệnh truyền nhiễm cũng không phải là việc nhỏ, người nhất định có biện pháp đúng không?"

Chuyện này một khi truyền ra ngoài, đừng nói Trường Bình công chúa, ngay cả bọn người hoàng hậu nàng từng tiếp xúc qua cũng phải bị cách ly một thời gian. Mà hoàng hậu, mặc dù không bị nhiễm, phòng chừng cũng phải một hai năm không thấy được Hoàng Thượng!

Thâm cung, có bao nhiêu đôi mắt như hồ rình mò nhìn chăm chăm vào vị trí hoàng hậu của nàng đây. Hoàng hậu làm sao vực dậy sau một hai năm tồn thất này.

"Cứu ta..... Mẫu hậu, mau nói nàng cứu ta đi!"

"Ta ngựa muốn chết, các người ai tới giúp ta nha!"

"Phụ hoàng, ô ô..... Ta muốn gặp phụ hoàng!"

... ..

Trường Bình công chúa lăn lộn, nói năng bắt đầu lộn xộn. Lúc này, Hàn Vân Tịch mới đẩy tay hoàng hậu ra, nghiêm túc nói, "Ta thử xem sao."

"Tốt tốt!" Hoàng hậu liên tục gật đầu.

Hàn Vân Tịch đi qua, ngồi xuống bên cạnh Trường Bình công chúa, thấy thế, mọi người đều rất khản trương, chuyển ánh mắt qua nhìn chăm chăm, nữ nhân này thật sự có thể có biện pháp hay sao?

Trường Bình công chúa điên cuồng kêu gào, dùng sức mà lắc đầu, vịn vịn thân mình, vừa thấy Hàn Vân Tịch, liền lấy lại bình tĩnh, ngay sau đó mắng to, "Đều là người! Tất cả đều là bởi vì người!"

"Là người đem ta hại thành như vậy a!"

"Ta cảnh cáo người, người nếu mà không cứu được ta, mẫu hậu ta nhất định sẽ không bỏ qua người!"

"Trường Bình!"

Hoàng hậu lạnh giọng, "Nói cái lời nói hỗn trướng gì đâu?"

Ngay sau đó lại muốn cùng Hàn Vân Tịch xin lỗi và giải thích, nhưng mà, Hàn Vân Tịch lại giơ tay ý bảo nàng yên lặng.

Hoàng hậu an tĩnh lại, Trường Bình công chúa lại càng điên hơn, "Hàn Vân Tịch, nếu người....."

Nhưng, lời này còn nói chưa xong, Hàn Vân Tịch liền đem thuốc mỡ bôi trên mặt nàng. Trong phút chốc, Trường Bình công chúa liền ngậm miệng, trừng lớn mắt với vẻ mặt không thể tin tưởng nổi!

Dược này.....

Thật là sáng khoái nha!

Nơi được bôi thuốc mỡ, mát lạnh như băng, cư nhiên một chút đều không hề ngứa!

"Nếu ta..... Như thế nào?" Hàn Văn Tịch thấp giọng.

Trường Bình công chúa sùng sốt, ngay sau đó lắc đầu, "Không..... Không có gì....."

Hàn Văn Tịch lại ở trên một khối rêu độc khác bôi thuốc mỡ lên, loại băng ngăn ngứa này có cảm giác rất sáng khoái hơn hẳn làm thần tiên. Trường Bình công chúa hít sâu một hơi, ngay sau đó thở ra, nhin không được cảm khái, "Thật thoải mái nha!"

"Thoải mái đúng không?" Hàn Văn Tịch cười hỏi.

Trường Bình công chúa liên tục gật đầu, "Ta còn muốn! Còn muốn!"

Hàn Văn Tịch do dự, mặt lộ vẻ khó xử, Trường Bình công chúa rất khẩn trương, nhìn trong tay Hàn Văn Tịch có một bình thuốc mỡ lớn, không rành lo mặt mặt vội vàng cầu xin, "Tần hoàng thượng, cầu xin ngài, cầu xin ngài! Ta sai rồi, đều là do ta tự tìm, ta sai rồi, ngài cứu ta đi!"

Thấy thế, hoàng hậu cũng nóng nảy, "Văn Tịch, Trường Bình còn nhỏ, không hiểu chuyện, có chỗ đắc tội với ngài, ngài ngàn vạn đừng để trong tâm nha!"

Hàn Văn Tịch quay đầu nhìn lại, "Hoàng hậu nương nương thật biết nói đùa, Văn Tịch sao có thể mang thù với một vãn bối đây. Chỉ là trên mặt nàng có những nơi khác bị thương, một khi dùng được này, Văn Tịch sợ sẽ lưu lại sẹo, cho nên lúc này mới chân chờ."

Nàng nói, đi xuống dưới giường ngồi xuống, vừa thay Trường Bình công chúa bôi được, vừa nghiêm túc nói, "Trước tiên ngừng ngứa ở chân lại, ở trên mặt, ta kiến nghị công chúa vẫn nên chịu đựng đi, miễn cho bị hủy dung. Ta sẽ tận lực ngăn chặn độc lây bệnh trước, sau đó sẽ phối chế ra giải được."

Lời này vừa ra, hoàng hậu cuối cùng là thở dài một hơi nhẹ nhõm, "Rất tốt rất tốt!"

Nàng vội vàng giao phó Trường Bình công chúa, "Ngươi kiên nhẫn một chút đi, nếu ngươi bị hủy dung, Thanh Võ ca ca sẽ không cần ngươi nữa!"

Trường Bình công chúa nước mắt vẫn luôn lưu, "Tốt tốt tốt! Ta nhẫn, ta có thể nhẫn..... Ô ô..... Ta đều nhịn như vậy nhiều lần rồi."

Nàng nỗ lực làm lực chú ý tập trung đến cảm giác sáng khoái băng lạnh trên hai chân, nhưng một bên nói nhẫn, một bên đôi tay không khống chế được gãy giữa, thật sự là quá ngứa quá thống khổ!

Sau khi Hàn Văn Tịch bôi thuốc xong, chỉ giao phó một câu, "Đã qua nhiều ngày nên khả năng đây sẽ là thời kỳ lây bệnh, tốt nhất không nên thường xuyên tiếp cận nàng."

Một câu này, không thể nghi ngờ đem Trường Bình công chúa nhốt vào địa ngục.

Thân tình, trong hoàng thất vĩnh viễn đều không có được.

Hoàng hậu là sẽ không lại đến thăm Trường Bình công chúa, chỉ để lại mấy cung nữ hầu hạ, liền vội vàng cùng Hàn Văn Tịch rời đi.

Nhìn bóng dáng Hàn Văn Tịch rời đi, Trường Bình công chúa cực kỳ hận. Nhưng nàng cũng không biết nàng còn bị dày vò bao nhiêu ngày đầu.

Còn chưa đi đến khách đường, hoàng hậu liền sốt ruột dò hỏi.

"Văn Tịch, đây rốt cuộc là cái độc gì?"

"Rêu độc, hẳn là bị nhiễm ở thiên lao, địa phương kia quá bẩn, có rất nhiều độc tố."

Hàn Văn Tịch nói, ra vẻ nghiêm túc, "Hoàng hậu nương nương, công chúa là kim chi ngọc diệp, không có việc gì cũng đừng để nàng chạy đến thiên lao."

Hoàng hậu đương nhiên biết được sự tình Trường Bình công chúa đi thiên lao động tư hình. Giờ này khắc này, đối mặt với trào phúng của Hàn Văn Tịch, mặt nàng đều đỏ, dù thẹn lại bức, cũng không thể không cắn răng nhịn xuống.

Cổ Bắc Nguyệt ở một bên, trộm liếc mắt ngắm Hàn Văn Tịch một cái, bên môi nổi lên một mặt ý cười. Nữ nhân này quả nhiên là một chút đều không thua, người thiếu nợ nàng sẽ phải tự mình trả lại cho nàng.

Hồi lâu, hoàng hậu mới lại mở miệng, "Phải mất bao lâu thì có thể khỏi hẳn đây?"

"Giải độc là có thể, ta sẽ viết phương thuốc giải được rồi nhanh chóng để người bốc thuốc đi thôi."

Hàn Văn Tịch nói, đi nhanh vào cửa, hoàng hậu theo sát phía sau, vội vàng lệnh người hầu hạ bút mực.

Giống như những phương thuốc giải được điển hình cũng chỉ cần mấy vị dược vật mà thôi. Nhưng ai biết, Hàn Văn Tịch lại viết ra một đồng lớn, ước chừng hai trang giấy trắng, hơn nữa, bên trong không thiếu một số dược vật quý hiếm.

Hoàng hậu xem không hiểu, Cổ Bắc Nguyệt một bên lại xem đến suốt nửa nhin không được cười ra tiếng.

Nữ nhân này, nàng xác định là đang viết giải được sao?

Nàng rõ ràng là nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của(*) nha! Rất nhiều được vật trong này đều là tương khác nhau, tuyệt đối không thể xuất hiện trong cùng một phương thuốc.

(*) Cháy nhà mà đi hôi của (趁火打劫): còn có nghĩa mượn gió bẻ măng; thừa nước đục thả câu; đục nước béo cò (looting a burning house: to take advantage of someone's misfortune to do him harm, a fish in troubled waters) {Người dịch: @EmilyTon}

Cuối cùng, Cổ Bắc nguyệt cho rằng Hàn Vân Tịch đã viết xong, nhưng ai biết nàng cư nhiên lấy trang giấy trắng thứ ba, viết xuống trên mặt giấy một được vật cuối cùng, "Xác ve mười đốt". (十节蝉蛻: cicada sloughs) {Người dịch: @EmilyTon}

Những con ve này sau khi vũ hoá(thoát xác) thì bỏ lại xác, là một loại được thường thấy trong y học cổ truyền Trung Quốc. Nhưng bình thường bụng của xác ve chỉ có chín đốt, xác ve mười đốt, lại chính là vật hiếm lạ.

Hoàng hậu không hiểu, nhưng quen thuộc nắm giữ kho được ngưng đọng là Cổ Bắc Nguyệt thì đáy mắt hiện lên một mặt phức tạp, bất động thanh sắc.

"Hoàng hậu nương nương, đây là phương thuốc, theo trên mặt giấy đã viết tìm tới, càng nhanh càng tốt, ta sẽ tự mình điều chế." Hàn Vân Tịch vẻ mặt nghiêm túc.

Hoàng hậu cầm phương thuốc lập tức chuyển giao cho Cổ Bắc Nguyệt, "Cổ thái y, chuyện này liền giao cho ngươi, cần phải mau chóng đem được tìm đủ."

Hoàng hậu thật sự nghĩ sự tình rất đơn giản, bất quá cũng không thể trách nàng, kho được trong cung loại được gì mà không có đâu?

Cổ Bắc Nguyệt gật gù đầu, lập tức rời đi.

Buổi chiều cùng ngày, hần đã tìm đủ tất cả được vật cần thiết trong danh sách đưa đến trước mặt Hàn Vân Tịch, chỉ là, chỉ duy nhất thiếu xác ve mười đốt.

"Thứ này không có trong cung?" Hoàng hậu vẻ mặt không tin, "Ngươi đã tìm kỹ chưa?"

"Hoàng hậu nương nương, hạ quan có thể khẳng định trong kho được không có."

Cổ Bắc Nguyệt nói, lơ đãng liếc mắt nhìn Hàn Vân Tịch một cái, tiếp tục nói, "Xác ve mười đốt là đồ vật giá trị liên thành, đến nay cũng chỉ xuất hiện hai con, một con ở trong tay hoàng hậu Bắc Lịch Quốc, một con khác....."

"Ở nơi nào?" Hoàng hậu nóng nảy.

"Hạ quan chỉ biết là ở trên tay Nghi thái phi, nhưng thuộc hạ không rõ đã dùng hết hay chưa." Cổ Bắc Nguyệt đứng sự thật trả lời.

"Ở trên tay mẫu phi nha?" Hàn Vân Tịch vẻ mặt khiếp sợ.

Tốt thôi, nàng đã sớm biết trước rồi, nếu không cũng sẽ không khai tên loại được này ra. Nàng đã từng thấy qua vật này trong phòng Nghi thái phi, đồ vật kia đã bị Nghi thái phi tỉ mỉ bồi thành hàng mỹ nghệ, nghe nói là muốn để lại làm của hồi môn cho Mộ Dung Uyên Như. Mộ Dung Uyên Như mỗi lần nhìn đến đồ vật kia, đều rất là vui sướng.

Cái này, làm cho hoàng hậu khó xử.

Muốn lấy đồ vật trong tay Nghi thái phi, thế nhưng không hề dễ dàng nha.

Chần chờ một lát, hoàng hậu nói lời thăm thía, "Vân Tịch, hay là ngươi nói chuyện với mẫu phi ngươi về vấn đề này được không?."

Hàn Vân Tịch thờ dài một tiếng, "Hoàng hậu nương nương, mẫu phi ta hiện lãnh nhân hậu, việc cứu người nàng nhất định sẽ giúp, chỉ là....."

Hoàng hậu khẩn trương chờ nàng nói tiếp.

"Ài..... nếu như ta nhắc tới, chẳng phải là đem bệnh tình của Trường Bình nói cho nàng biết hay sao? Nhưng ngươi cùng Trường Bình lại không cho ta nói." Hàn Vân Tịch thật khó xử nha.

Lời này, cuối cùng là làm hoàng hậu ý thức được mấu chốt của chuyện này. Đáy mắt nàng hiện lên một mặt lãnh lệ, không thể không hoài nghi rằng Hàn Vân Tịch là đang cố ý.

Hàn Vân Tịch sau khi chữa khỏi cho Trường Bình trở về, Nghi thái phi nhất định sẽ ép hỏi nàng, đến lúc đó nàng sẽ lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan: nói thì đắc tội với hoàng hậu, không nói thì Nghi thái phi không vui.

Nếu hiện giờ nàng đi hỏi xác ve mười đốt, đó chính là hoàng hậu cho phép nàng nói tình hình thực tế cho Nghi thái phi, đến lúc đó ai cũng không trách được nàng.

Hoàng hậu trong lòng phần nộ. Hàn Vân Tịch, người thật đúng là thông minh. Ta thật là đã quá coi thường nàng.

Thấy hoàng hậu chần chờ, Hàn Vân Tịch rất có kiên nhẫn mà chờ. Thật ra giải được chữa bệnh trong túi của nàng đã có sẵn. Nàng bắt quá là nhân dịp lấy một thêm chút dược liệu, thuận tiện đem phiên toái kia để Nghi thái phi giải quyết một chút, mở con đường cho mình về sau.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Hả Giận, Để Người Tận Hứng

Đáy mắt đen tối của Hoàng hậu đầy căm phẫn, nhưng mà, phần nộ thì phần nộ, dưới tình huống có việc cầu người, nàng cũng không có biện pháp khác.

Nàng áp chế phần nộ, ôn tồn nói, "Vân Tịch, như vậy đi, người hãy nói Trường Bình bị bệnh, nhưng đừng nói là bị bệnh gì, rốt cuộc cũng không phải là chuyện tốt gì, truyền ra ngoài thật không tốt."

"Hoàng hậu, mẫu phi ta cũng không phải là người ngoài, tất nhiên là sẽ không truyền loạn." Hàn Vân Tịch thiết tình là một nàng dâu tốt, lập tức thay bà bà biện giải.

Hoàng hậu liên tục gật đầu, ngọt ngào khuyên nhủ, "Đó là đương nhiên, chỉ là..... vì bệnh này của Trường Bình sẽ lây lan, lại còn có bệnh ở trên mặt, cô nương gia còn chưa có gả chồng, dù sao cũng phải lưu cho nàng chút mặt mũi, người nói đúng không?"

Hàn Vân Tịch một bộ dáng đã hiểu, gật gật đầu, "Thần thiếp hiểu. Vậy nói Trường Bình bị bệnh cấp tính kèm theo sốt, cần xác ve mười đốt để thanh nhiệt giải độc."

"Đúng đúng, liền nói như thế, người..... tự mình đi một chuyến đi?" Hoàng hậu hỏi thử.

Nàng đã nhượng bộ đến mức này, không có khả năng lại kéo mặt xuống đi cầu Nghi thái phi, điều ấy thật sự đủ khuất nhục!

Nếu như Hàn Vân Tịch đi, vậy thì những chuyện nàng đã làm sẽ không còn ý nghĩa gì nữa.

Nàng sẽ không đi, nghiêm túc nói, "Bên này ta còn phải trông chừng công chúa, để phòng ngừa vạn nhất độc phát lây bệnh. Hoàng hậu nương nương, việc này không nên chậm trễ, người còn phải tìm người thay ta đi một chuyến đi."

Vừa nói đến lây bệnh, hoàng hậu lại trở nên khẩn trương, rơi vào đường cùng, nàng chỉ có thể đem sự tình đẩy cho Cố Bắc Nguyệt.

Cố Bắc Nguyệt cũng không phát biểu ý kiến gì, cung kính đáp ứng, lập tức liền đi phủ Tàn Vương hỏi xin thảo dược.

Một buổi trưa, cũng không biết tình huống bên Tàn Vương phủ như thế nào, mà Cố Bắc Nguyệt vẫn chậm chạp chưa trở về.

Hoàng hậu ở khách đường đứng ngồi không yên, khẩn trương chờ đợi, nhưng Hàn Vân Tịch lại tránh ở trong Hóa Phòng (phòng để đốt lửa), chuyên tâm điều phối giải độc. Nàng không cho bất kỳ ai đến quấy rầy, kỳ thật nàng đã sớm đánh tráo những dược vật quý báu kia cho mình.

Nàng đem những vật quý báu đó, cùng với những dược vật không có trong kho dự trữ của hệ thống giải độc đều lấy ra tăng nhập vào trong hệ thống giải độc. Lại lấy ra một ít dược liệu bình thường đến không thể bình thường hơn, trộn lẫn với nhau và nấu chúng lên.

Giờ này khắc này, nàng chính là oa ở một bên bếp lò sưởi ấm, một bên cân nhắc tình huống Tàn Vương phủ bên kia.

Nghi thái phi trước sau đều cho rằng nàng bị bắt bỏ tù là ném hết mặt mũi của nàng ta, như vậy, nàng hiện tại liền cho nàng ta cơ hội lên mặt, Nghi thái phi hẳn là rất vui đi.

Đã là Trường Bình chúa bị bệnh, cần đến dược liệu kia, Nghi thái phi không thể biện hộ nếu từ chối không giúp.

Hàn Vân Tịch tin rằng Nghi thái phi nhất định sẽ cho vị dược này. Nói vậy, Mộ Dung Uyển Như phải trở mặt nhìn của hồi môn mà mình đã ái mộ từ lâu bị mang đi, nhất định sẽ thực mất mát đi, nghĩ đến điều này, Hàn Vân Tịch liền vui vẻ!

Nhưng mà, Hàn Vân Tịch không ngờ tới, khi mặt trời lặn, Nghi thái phi cư nhiên tiến cung cùng Cố Bắc Nguyệt!

Ngay cả hoàng hậu đều rất ngạc nhiên, cố gắng gượng cười tiếp đãi.

Hoàng hậu không hỏi gì nhiều, mà đánh đòn phủ đầu trước, "Nghi thái phi, chỉ là một vị dược mà thôi, còn làm phiền người tự mình đưa lại đây, Trường

Bình gánh không nổi nha!"

Ai ngờ, Nghi thái phi về mặt nghiêm túc, "Hoàng hậu, không phải bồn cung nói nguoi, sự tình lớn như thế, nguoi cũng muốn giấu ta? Ta còn tưởng rằng Trường Bình tìm Vân Tịch tiến cung là để chơi đâu! Ai ngờ cư nhiên là tới chữa bệnh!"

Hoàng hậu còn chưa kịp giải thích, Nghi thái phi liếc mắt nhìn Hàn Vân Tịch ngồi ở một bên một cái, lại nghiêm túc nói, "Sớm biết là tới chữa bệnh, ta sẽ không để nàng tới. Nàng có biết gì về y thuật đâu? Còn không phải chữa loạn và khai được loạn lên? Không phải là làm hại Trường Bình hay sao?"

Hàn Vân Tịch mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, cái gì cũng không nói.

Hoàng hậu lại nóng nảy, vội vàng giải thích, "Sao có thể như thế? Có Cố thái y trông chừng mọi thứ tại đây."

"Cố thái y trông chừng? Vậy để Cố thái y trị nha, an toàn hơn!" Nghi thái phi nói, con mắt hướng Hàn Vân Tịch nhìn lại, "Nàng là nha đầu không có học vấn, không làm được việc gì, là kẻ dối trá. Nếu có thể chữa bệnh được thì sẽ không bị mắng là phé vật. Thậm chí vài ngày trước còn bị giam trong ngục thì có thể trị cái gì nha?"

Lời này vừa ra, mặt hoàng hậu đều đen lại, nàng hít sâu một cái!

Nghi thái phi hôm nay chính là tới cãi nhau!

Nhưng hoàng hậu chính là hoàng hậu, tu dưỡng vẫn là rất tốt.

Về mặt nàng bắt đầu dĩ thời dài, "Ai u, thái phi nương nương nguoi cũng đừng khiếm tốn. Ai dám mắng Vân Tịch là phé vật nha, ta sẽ không để bọn họ yên! Sự kiện thiếu tướng quân kia chỉ là một sự hiểu lầm, hiểu lầm! Trường Bình đều đã xin bồi tội, nguoi là đại nhân không chấp tiểu nhân đi."

Nghi thái phi nghe thấy thì rất vui vẻ, liếc mắt nhìn nàng một cái, "Ai không biết, Trường Bình xấu tính là do nguoi sùng quá mà ra nha!"

Hoàng hậu đáy mắt hiện lên một mặt tức giận, nhưng vẫn chịu đựng như cũ, đứng dậy đi tới khom nguoi, nửa nghiêm túc nửa đùa vui, "Vâng vâng vâng, là thần thiếp sai, thần thiếp xin bồi tội với thái phi nương nương."

Nghi thái phi ra về khần trương, vội vàng nâng lên, "Ta chịu không nổi chịu không nổi, bồn cung chỉ là chỉ đùa một chút mà thôi. Tiểu hài tử, trường bối nào mà không yêu không sùng nha. Như Vân Tịch là người nhà, không phải ta mỗi ngày đều làm hư nàng hay sao?"

Nghe hai nữ nhân thâm cung nguoi tới ta đi, hư tình giả ý(*), Hàn Vân Tịch cùng Cố Bắc Nguyệt đều nổi lên một thân da gà, nhìn nhau trầm mặc.

(*) Hư tình giả ý(虚情假意): Chỉ sự giả dối nhiệt tình bên ngoài, nhưng thật lòng thì không phải vậy.

Nhưng Hàn Vân Tịch biết, ngày sau khi nàng trở về, ít nhất sẽ không khổ sở như trước.

Nghi thái phi hư tình giả ý thật sự rất tận hứng đâu!

(rất vui)

Nàng có rất nhiều tâm tình cùng thời gian hư tình giả ý, nhưng hoàng hậu lại không có nha. Suy cho cùng thì bệnh trên nguoi Trường Bình công chúa đang là kỳ lân bệnh, nàng không muốn mất thời gian dù chỉ là một lát.

"Nghi thái phi, y thuật của Vân Tịch thế nhưng không hề thua Cố thái y, cũng không biết bên ngoài truyền ra như thế nào, cư nhiên lại nói nàng là phé vật. Theo ta thấy, thái hậu nói đúng, Tần Vương cưới Vân Tịch, đó là một may mắn lớn." Hoàng hậu chuyển sang thái độ nghiêm túc.

Nếu là trước đây, Nghi thái phi nghe xong lời này nhất định sẽ cảm thấy bị châm chọc, chính là hiện giờ, nàng lại nghe rất thoải mái.

Nguyên bản còn tưởng rằng Hàn Vân Tịch chữa khỏi cho thiếu tướng quân có điều gì mờ ám, nhưng sau buổi chiều Cố thái y tìm tới cửa và giải thích tình huống, nàng liền bị chấn kinh.

Như thế nào cũng chưa từng nghĩ đến y thuật của Hàn Vân Tịch thật sự tốt như vậy.

Hiện giờ xem ra, bức Tần Vương cưới Hàn Vân Tịch, thái hậu nên là người hối tiếc đi!

Hoàng hậu lại bồi tội, lại nói tốt, Nghi thái phi rất thoải mái từ trong tâm khảm. Cùng nguoi bên phe thái hậu đấu đá nhiều năm như vậy, thật lâu thật lâu cũng chưa được hả giận qua như thế.

Vì thế, nàng thực sáng khoái mà lấy ra xác ve muỗi đốt, cũng không giao cho hoàng hậu, mà là tự mình giao cho Hàn Vân Tịch, ôn tồn nói, "Vân Tịch, nguoi nhớ cẩn thận, Trường Bình công chúa liền giao cho nguoi."

Hàn Vân Tịch đứng dậy tiếp nhận, "Mẫu phi yên tâm, thần thiếp minh bạch, thần thiếp lập tức đi nấu thuốc mang tới."

"Vương Phi nương nương, vì thần sẽ làm trợ thủ cho nguoi." Cố Bắc Nguyệt vội vàng nói, hẳn biết phương thuốc Hàn Vân Tịch đưa ra là giả, tò mò muốn biết giải được chân chính là cái gì.

Thủ tịch ngự y làm trợ thủ cho Hàn Văn Tịch? Nghi thái phi càng thêm cao hứng, cười ha ha, "Cố thái y, đi, nhanh chóng đi thôi."

Nhưng mà, tới được nửa đường, Hàn Văn Tịch lại một câu đuổi Cố Bắc Nguyệt đi.

"Cố thái y, ngươi đến xem Trường Bình công chúa bên kia một cái đi."

Cố Bắc Nguyệt biết nàng không muốn để hắn đi cùng, hắn chần chờ một lát, muốn nói cái gì, nhưng chung quy vẫn là lựa chọn trầm mặc, cười cười, "Hạ quan tuân mệnh."

Nhưng khi hắn đang định quay đi, Hàn Văn Tịch lại quay đầu lại nhìn, lúm đồng tiền nở ra như hoa, "Cố Bắc Nguyệt, đa tạ!"

Nàng dứt lời quay đầu liền đi, Cố Bắc Nguyệt hơi thất thần, sau một lúc lâu mới bắt đầu đi lắc đầu, con ngươi của hắn ám áp như gió tháng tư.

Hàn Văn Tịch đến Hòa Phòng, đem dược đã nấu lúc trước cho ra bát, lại từ trong túi chữa bệnh lấy ra gói thuốc giải dược, hoà thuốc giải vào bát dược đã nấu sẵn, tự mình mang tới.

Hoàng hậu cùng Nghi thái phi đều đang chờ trước cửa phòng Trường Bình công chúa, thấy Hàn Văn Tịch tự mình mang dược tới, hoàng hậu đại hỉ, "Chính là dược này đúng không?"

"Đúng vậy." Hàn Văn Tịch gật đầu.

Hoàng hậu tự mình mở cửa, nhưng không đi theo vào, còn muốn căn Nghi thái phi lại, "Thái phi nương nương, bên trong đều là mùi thuốc, Trường Bình sợ gió, nên mấy ngày nay không mở cửa sổ, chúng ta vẫn nên ở bên ngoài chờ đi."

Nghi thái phi chính là người có thói ở sạch, lúc này hơi thở cũng ngửi được mùi vị không tốt, nàng ngừng bước, "Cũng tốt."

Cố thái y tất nhiên là đi theo vào, để lại hoàng hậu cùng Nghi thái phi hai người ở ngoài phòng chờ đợi.

Nói là có thể trị, nhưng trị tốt hay không cuối cùng vẫn còn phải xem hiệu quả trị liệu. Hoàng hậu rất khản trương, đặc biệt là Nghi thái phi tiến cung với lòng kiêu ngạo đương nhiên cũng có chút thấp thòm.

Ai ngờ, cư nhiên chờ đợi đến nửa canh giờ(1h), rốt cuộc, hoàng hậu ngồi không yên.

"Người tới, đi vào nhìn một cái xem chuyện thế nào."

Nghi thái phi hơi nhíu mày, nghĩ thầm, Hàn Văn Tịch a Hàn Văn Tịch, bốn cung hôm nay tới là để lên mặt, nếu ngươi làm bốn cung mất mặt ở trong cung, chờ khi trở về bốn cung sẽ tuyệt đối không phải để ngươi nhìn đối mặt mấy ngày mấy đêm đơn giản như vậy!

Cung nữ thực sự rất sợ bị lây bệnh, lại không thể không đi vào, ai ngờ, đang muốn đẩy cửa đi vào, cửa lại từ bên trong mở ra.

Mở cửa chính là Cố Bắc Nguyệt, Hàn Văn Tịch đi theo sau lưng, rất nhanh, thì nhìn thấy hai bên cửa sổ cũng đều bị mở ra.

Hoàng hậu cùng Nghi thái phi cơ hồ là đồng thời đứng dậy, trăm miệng một lời, "Như thế nào?"

"Thuốc đến bệnh trừ, chỉ là công chúa mấy ngày này bị mệt, thân thể rất suy yếu, phải chậm rãi điều dưỡng mới có thể khôi phục." Hàn Văn Tịch bình tĩnh trả lời.

"Thật sự a!" Hoàng hậu vẻ mặt không thể tin nổi, "Thật sự..... Tất cả đều tốt?"

Kỳ thật, nàng muốn hỏi chính là còn có thể bị lây bệnh hay không, bất quá là Hàn Văn Tịch thôi không muốn bướng bỉnh đùa dai, nàng gật gật đầu, "Hoàng hậu nương nương, Trường Bình đã chờ gặp ngươi đã lâu, ngươi nhanh chóng vào đi thôi."

Có lời này của Hàn Văn Tịch, tâm hoàng hậu đang treo trên cao cuối cùng là thu trở về, không nói hai lời liền nhanh chóng đi vào.

Nghi thái phi cảm giác thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng lại không thể nói nên lời, nàng cũng vội vàng đi theo vào.

Phòng trong, Trường Bình công chúa hai tay hai chân lúc trước bị trói giờ đều được tự do. Tuy rằng thân thể của nàng không có chút sức lực gì, nhưng đầu óc lại hưng phấn dị thường!

Chính mình lệnh tỷ nữ đem gương qua cho nàng chiếu, làn da tuy rằng so với ban đầu có chút thô ráp, hơn nữa hai bên má trái má phải đều để lại các vết thương, nhưng chung quy so với mặt đầy rêu độc mà nói thì tốt hơn nhiều!

Tuy rằng Cố thái y cùng Hàn Văn Tịch đều nói, vết sẹo trên mặt nàng phải mấy tháng sau mới có thể tiêu trừ hết, chính là, giờ này khắc này, nàng hưng phấn đến độ không so đo nhiều như vậy.

Mặt nàng sẽ lành lặn, sẽ không bị hủy dung, sẽ không lây bệnh sang người khác!

Trường Bình công chúa không muốn thừa nhận, nhưng lại không thể không nói rằng Hàn Vân Tịch đã cứu khuôn mặt cả đời của nàng.

Hoàng hậu gấp gấp đi vào, vừa nhìn thấy mặt Trường Bình công chúa, cả kinh bưng kín miệng.

Thiên a, là sự thật!

Thái y trong cung, còn có mấy vị độc y nổi danh đều trị không được, cư nhiên bị một chén dược của Hàn Vân Tịch trị hết!

Hơn nữa hiệu quả còn thần tốc như thế!

Hoàng hậu ngồi xuống, nhìn mặt nữ nhi trắng nõn, kích động một lúc lâu cũng nói không nên lời.

Mà Nghi thái phi thì lại buồn bực, "Trường Bình, người nhiễm bệnh lại bị sốt cao đột ngột, vì sao mặt lại bị thương thành như thế?"

"Đây còn không phải là do bệnh đã phát chịu không nổi, nên tự mình gãi hay sao." Hoàng hậu vội vàng tìm có trả lời.

Trường Bình công chúa hoàn toàn đắm chìm trong vui sướng, mắt không đổi mà chăm chăm nhìn mặt gương, ai nói lời gì nàng cũng đều không thèm quan tâm.

"Sao vậy, Vân Tịch không nhân tiện trị giúp nàng sao?" Nghi thái phi hồ nghi hỏi.

Lúc này ma ma một bên mở miệng, "Bẩm thái phi nương nương, Tàn Vương phi đã đưa dược để dùng bôi bên ngoài, nói phải mất mấy tháng nữa mới có thể khỏi hẳn."

Nghi thái phi rất vừa lòng, cười nói, "Thế thì tốt, ha ha, Trường Bình, có một hoàng tử như thế, thật là phúc khí của người nha."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Sự Ấm Áp Của Đôi Cánh Thiên Sứ

Phúc khí?

Trường Bình công chúa nhìn qua, đang muốn nói chuyện, hoàng hậu đã cản lại, "Không phải vậy sao? Còn phải đa tạ dược của thái phi nữa, thần thiếp nhất định sẽ bẩm thái hậu, để thái hậu nương nương chuẩn bị một phần đại lễ, hảo hảo cảm ơn các người."

Hoàng hậu cũng không dám để thái hậu biết được chuyện này, nhưng nàng biết, không nói lời như thế, Nghi thái phi sẽ không đi.

Lần này nàng chịu đủ rồi! Trường Bình khôi phục lại, nàng thật không nghĩ lại nhìn đến mẹ chồng nàng dâu Nghi thái phi cùng Hàn Vân Tịch này nữa!

Nghi thái phi xuân phong đắc ý, vui vẻ ra mặt, "Không cần khách khí, không cần khách khí. Vân Tịch vẫn là do thái hậu tứ hôn cho Tàn Vương phủ!"

Hàn Vân Tịch lại giao phó một số việc cần lưu ý, liền cùng Nghi thái phi hồi phủ.

Nhìn bóng dáng mẹ chồng nàng dâu hai người bọn họ nắm tay rời đi, hoàng hậu tức giận đến dậm chân, đột nhiên xoay người bước nhanh quay trở lại trong phòng.

Trường Bình công chúa còn đang đắm chìm trong vui sướng, nơi nào biết được mẫu hậu nàng vì cứu nàng mà chịu ít nhiều uất ức.

"Trường Bình, người sau này làm việc cẩn thận một chút cho ta, lần này đừng nói là ta, ngay cả hoàng nãi nãi người cũng đều mất hết mặt mũi!"

"Người không nhìn thấy bộ dáng khoe khoang của Nghi thái phi kia hay sao?!"

... ..

Hoàng hậu nổi cáu, Trường Bình công chúa lúc này mới để hạ nhân đem gương cất đi, "Mẫu hậu, việc này không trách ta được, còn không phải đều là Hàn Vân Tịch sai sao? Nếu không phải là nàng, ta sẽ không đi đến cái loại địa phương quái quỷ như thiên lao đầu! Nàng cứu ta cũng là điều đương nhiên, đừng mơ tưởng ta sẽ báo đáp nàng!"

"Người còn nói, người có thể làm được việc gì khiến mẫu hậu yên tâm đây?" Hoàng hậu rống giận.

Trường Bình công chúa hoảng sợ, từ trước tới nay chưa từng bị mẫu hậu rống qua như thế đâu!

"Ta..... Ta....."

Trường Bình công chúa thay đổi suy nghĩ, "Mẫu hậu, không chừng độc này chính là nàng hạ! Ta sớm đã hoài nghi độc trên người Thanh Võ ca ca cũng là do nàng hạ! Nếu không, ngay cả một phế tài như nàng, sao lại đột nhiên lợi hại như vậy! Chính là nàng hạ độc, đương nhiên cũng chỉ có nàng mới có thể giải!"

Lời này vừa ra, hoàng hậu liền cảnh giác.

Hàn Văn Tịch là một phế tài đột nhiên biến thành thiên tài, đúng thật là không thể tưởng tượng nổi nha.

"Mẫu hậu, nếu không, chúng ta lại thử nàng một lần nữa?" Trường Bình công chúa vội vàng ra chủ ý.

Hoàng hậu mắt phượng lạnh lùng, hiện lên một mặt tính kế, cho dù Hàn Văn Tịch xuất giá cũng vẫn là người Hàn gia, cũng vẫn là nữ nhi của Hàn thần y, có lẽ, nàng có thể tìm thái hậu thương lượng đối sách.....

--- ----

Vừa ra khỏi cửa cung, Nghi thái phi liền buông tay Hàn Văn Tịch.

Hàn Văn Tịch cũng không ngoài ý muốn, nàng biết trở thành ân nhân nữ nhi của thái hậu, lại là kẻ thù của Nghi thái phi, nàng cũng không cầu mong xa vời Nghi thái phi sẽ đối đãi với nàng như nữ nhi thân sinh, nàng chỉ nghĩ muốn bớt đi một ít phiền toái mà thôi.

Lên xe ngựa, câu đầu tiên Nghi thái phi liền hỏi, "Người học y thuật ở đâu?"

Ngày đó trả lời Long Phi Dạ như thế nào, Hàn Văn Tịch hiện tại liền như thế đó trả lời Nghi thái phi, mặc kệ ai hỏi, nàng đều sẽ trả lời như thế. Mặc kệ là Long Phi Dạ hay là Nghi thái phi, trước đó nhất định đều đã điều tra qua về nàng.

Bọn họ không tìm thấy sơ hở nào của nàng ở Hàn gia, mà nàng ở nơi này, càng đừng nghĩ tìm ra cái manh mối gì.

Nhắc tới Thiên Tâm phu nhân, sắc mặt Nghi thái phi âm trầm không ít, nàng cũng không có truy vấn thêm nữa, cũng không có truy cứu sự tình nàng bị giam tại thiên lao.

Mộ Dung Uyển Như chờ ở cổng lớn, khuôn mặt nhỏ thường ngoan tĩnh (ngoan ngoan, tĩnh lặng) giờ này khắc này âm trầm làm người sợ hãi. Tim nàng như bị mắc kẹt trong cuồng hòng cả nửa ngày nay, xác ve muỗi đốt chính là của hồi môn mà nàng chờ mong, không nghĩ tới cư nhiên bởi vì một phương thuốc của Hàn Văn Tịch mà mất đi!

Trong quá khứ, cho dù là đối mặt với người khinh thường mình, nàng đều có thể mỉm cười đến tự nhiên. Nhưng đối mặt với Hàn Văn Tịch, nàng đều làm không được.

Thấy Nghi thái phi cùng Hàn Văn Tịch từ xa đi đến, Mộ Dung Uyển Như không ngừng hít thở thật sâu, một lúc thật lâu sau mới có thể tự mình bình tĩnh lại.

Nàng trực tiếp bước từ xa lại, vẻ mặt quan tâm, "Tẩu tử, thế nào rồi? Hoàng hậu cùng công chúa không làm khó dễ ngươi chứ?"

Hàn Văn Tịch bên môi nổi lên một mặt cười lạnh, nhàn nhạt nói, "Có mẫu phi đi cùng, bọn họ làm sao dám gây khó dễ cho ta, cũng phải nể mặt mẫu phi, không phải sao?."

Lời này vừa ra, Mộ Dung Uyển Như liền kinh ngạc, vội vàng giải thích, "Mẫu phi, ta không có ý này, ta là quan tâm tẩu tử mà thôi"

Nhìn bộ dáng ủy khuất kia, Hàn Văn Tịch cảm thấy dường như chính mình thật đang khi dễ nàng.

Nghi thái phi bĩu môi, có chút không kiên nhẫn, "Hàn Văn Tịch, người biết giữ mặt mũi bổn cung thì tốt. Sau này ngày mùng 1 hàng tháng đến trước phòng lãnh tiền tiêu hàng tháng. Vương phi thì phải có bộ dáng của Vương phi, nhìn một cái liền biết người là một thân nghèo kiết xác" Nghi thái phi dứt lời, khinh thường mà đánh giá Hàn Văn Tịch từ đầu đến chân, lúc này mới xoay người rời đi.

Nhưng mà, Mộ Dung Uyển Như lại sững sờ tại chỗ, mẫu phi cư nhiên cho Hàn Văn Tịch tiền tiêu hàng tháng? Có tiền, Hàn Văn Tịch sẽ càng thêm tự do. Sau này nàng lấy cái gì để làm khó dễ Hàn Văn Tịch nha?

Mộ Dung Uyển Như không cam lòng, biểu tình ngoan tĩnh rốt cuộc nhịn không được, khuôn mặt nhỏ phồng lên.

"Muội muội, nghe nói xác ve muỗi đốt là của hồi môn của người, không phải là thật đi?" Hàn Văn Tịch cố ý hỏi nàng một tiếng.

"Người!" Mộ Dung Uyển Như khàn giọng tức giận, nước mắt lập tức lăn xuống, hừ lạnh một tiếng xoay người chạy đi.

Thấy thế, Hàn Văn Tịch cười ha ha, Mộ Dung Uyển Như nha Mộ Dung Uyển Như, sớm hay muộn có một ngày ta sẽ làm người hiện nguyên hình!

Thu thập xong Mộ Dung Uyển Như, lại nghĩ đến những dược liệu quý báu mang về từ trong cung, tâm tình Hàn Văn Tịch càng trở nên tốt hơn. Nàng một đường vừa đi vừa nhảy trở lại Phủ Dung Viện, nhưng ai biết vừa đến hoa viên, lại gặp phải tòa băng sơn to lớn kia, Long Phi Dạ.

Gia hỏa này trở lại lúc nào vậy?

Cái gia hỏa này luôn xuất quỷ nhập thần, tựa hồ mỗi lần đều là bởi vì có việc mới trở về. Lần trước hắn về là muốn giải được kia, rốt cuộc là muốn giải độc cứu người nào đây? Mà bản thân hắn cũng trúng độc, lại là chuyện như thế nào?

Theo hiểu biết của Hàn Vân Tịch, võ công của Long Phi Dạ thế nhưng không kém nha, vậy thì người có thể làm hắn bị thương nhất định cũng không yếu đi.

Hàn Vân Tịch vô ý dừng chân, từ xa nhìn lại, chỉ thấy Long Phi Dạ đang ngồi giữa những bụi hoa phẩm trà một mình.

Đường cong lãnh ngạnh, khuôn mặt như được chạm khắc, cho dù là tùy ý ngồi xuống như vậy, giờ tay nhắc chân đều toát ra khí chất ưu nhã, tôn quý, tựa như vương giả cao cao tại thượng!

Một người một trà, tạo thành một thế giới của riêng mình, ai cũng không thể đi vào.

Hàn Vân Tịch một lần lại một lần vô tình nhìn đến ngây cả người, thẳng đến khi một đạo ánh mắt lạnh đến tê người bắn lại đây, nàng mới đột nhiên hoàn hồn.

Long Phi Dạ từ xa nhìn thẳng vào nàng, Hàn Vân Tịch theo phản xạ lộ ra một nụ cười tươi thân thiện, "Người đã trở lại a?"

Chỉ là, rất nhanh nàng liền hối hận, hắn trở về thì liên quan quái gì đến nàng a!

Ngoài cười nhưng trong không cười, Hàn Vân Tịch xoay người muốn đi.

Long Phi Dạ lại bá đạo ra lệnh nói: "Lại đây!"

Hàn Vân Tịch không để ý tới, tiếp tục đi.

"Bỏn vương đã chờ ngươi rất lâu." Long Phi Dạ cao giọng.

Chờ nàng?

Lại muốn giải độc sao?

Tốt thôi, Hàn Vân Tịch thừa nhận chính mình cũng có điểm tò mò, cũng có điểm lo ngại khi hắn cao giọng như vậy. Nàng quay trở lại, ngồi xuống trước mặt Long Phi Dạ.

Long Phi Dạ mở miệng liền hỏi, "Sự việc của Trường Bình công chúa đã được giải quyết?"

Ách.....

Hắn biết?

"Tin tức của Điện hạ thật là nhanh nha." Hàn Vân Tịch nói.

Long Phi Dạ cũng không truy vấn gì thêm, chỉ nhàn nhạt nói, "Nghỉ ngơi sớm một chút, sáng sớm ngày mai cùng ta đi ra ngoài một chuyến."

Gia hỏa này muốn mang nàng đi ra ngoài?

"Để làm gì?" Hàn Vân Tịch tò mò, mấy trò dự tiệc với bằng hữu linh tinh, Hàn Vân Tịch nàng sẽ không làm phiền.

"Giải độc." Long Phi Dạ lời ít mà ý nhiều.

Lại là một vụ này, Hàn Vân Tịch thật sự muốn nói với hắn, thay vì trở thành Vương phi của ngươi, sao không để ta trở thành độc y ngự dụng của ngươi đi.

Đối mặt vấn đề này, thái độ của Hàn Vân Tịch thực rất chuyên nghiệp, "Giải độc gì?"

"Ngươi đi thi biết." Long Phi Dạ nói.

Hàn Vân Tịch gật gật đầu, "Muốn ta đến khám bệnh tại nhà phải trả phí."

Long Phi Dạ vẻ mặt rất khinh bỉ, thậm chí không thèm trả lời, chỉ gật đầu đứng dậy rồi đi. Vừa mới bước được hai bước, mới nói, "Sáng mai giờ dần, ta tới tìm ngươi."

Hàn Vân Tịch đang muốn gật đầu, lại lập tức cứng đờ, chờ một chút!

Giờ dần?

Giờ dần cũng phải rạng sáng tầm 3-5h. Người cổ đại quan niệm, thế này là sáng sớm ngày mai, nhưng với Hàn Vân Tịch thì đây là đêm khuya!

Thức dậy sớm trong ngày mùa đông chính là một điều thống khổ nhất, huống chi còn muốn ra khỏi cửa. Sắc mặt Hàn Vân Tịch biến trắng, bước nhanh đuổi theo, "Hay đêm nay đi luôn, không thì ngày mai khi mặt trời mọc hẵng đi! Sớm như thế ta đi không được."

"Vì sao?" Long Phi Dạ nhú mày hỏi.

Hàn Vân Tịch chỉ cho một chữ, "Lạnh."

"Ta trả gấp đôi phí khám bệnh."

Long Phi Dạ rất hào phóng, nhưng ai biết Hàn Vân Tịch lại rất kiên quyết, "Gấp mười lần đều không đi."

Lúc này. Long Phi Dạ mới quay đầu nhìn lại, hỏi, "Hàn Vân Tịch, có độc gì nguoi không giải được hay sao?"

Hàn Vân Tịch ngạc nhiên, ngay sau đó thái độ nghiêm túc trả lời, "Cái này rất khó nói, các loại độc trong thiên hạ rất đa dạng, nhiều đến không xuể. Thậm chí cùng một loại độc, lại có vô số chi(lớp). Ngay cả cùng là một chất độc, còn phải căn cứ vào trúng độc sâu hay cạn, thời gian, cùng với tình trạng thân thể khi trúng độc. Vì thế biện pháp giải độc đều không giống nhau, cho nên, thần thiếp không thể trả lời chắc chắn cho nguoi."

Long Phi Dạ nghiêm túc nghe, lại hỏi, "Nếu không phải nguoi trúng độc thì sao?"

"Là động vật trúng độc sao?" Hàn Vân Tịch buồn bực, ý niệm duy nhất nàng nghĩ đến đó là ngựa của gia hòa này, nếu không, hấn còn có thể nuôi dưỡng động vật gì khác nha?

Nhưng mà muốn cứu ngựa của hấn, cũng không cần phải nửa đêm ra khỏi cửa đi?

Ai ngờ, Long Phi Dạ không đáp, nhàn nhạt nói, "Đến đó nguoi sẽ biết, nghỉ ngơi sớm một chút, giờ dần ta sẽ tới tìm nguoi."

Dứt lời, hấn đã đi rồi, Hàn Vân Tịch đuổi theo vài bước cũng không đuổi kịp.

"Này, chuyện gì đang xảy ra vậy? Rốt cuộc là cái gì trúng độc?"

"Nguoi nói rõ ràng đã!"

"Nguoi không nói, ta thật sẽ không đi đâu?"

... ..

Mặc kệ Hàn Vân Tịch uy hiếp như thế nào đi nữa, Long Phi Dạ đều trước sau không quay đầu lại, rất nhanh, bóng dáng liền khuất dạng sau những bụi hoa.

Hàn Vân Tịch sững sờ tại chỗ, dồn nén cảm xúc. Rốt cuộc là cái độc gì đây? Cái vật gì mà không phải là người trúng độc chứ?

Có cần phải treo nàng lơ lửng như thế này hay không nha?

Nàng có muốn đi hay không?

Thân là một chuyên gia về độc lâu năm, nàng có một lòng hiếu kỳ cực kỳ lớn. Ở thời hiện đại cơ hồ đều đem hết độc khuẩn tới tay nghiên cứu một lần. Bây giờ tới thời cổ đại rồi, nàng thậm chí càng hiếu kỳ hơn đối với những độc khuẩn độc tố đã tuyệt tích ở thời hiện đại, tâm như đang ôm một đứa trẻ sơ sinh ham học hỏi nha!

Long Phi Dạ thần bí như vậy, rốt cuộc sẽ là tình huống gì đây?

Một đêm này, Hàn Vân Tịch trần trọc trước khi chìm vào giấc ngủ, thời gian bất tri bất giác trôi qua.

--- -----

"Thịch thịch thịch!"

Tiếng đập mạnh vào cánh cửa, làm Hàn Vân Tịch vừa mới đi vào giấc ngủ lại bừng tỉnh, vừa nhìn đồng hồ cát, thấy đúng là giờ dần.

Hàn Vân Tịch mặc vào xiên y dày nhất, nhưng vẫn không cảm thấy ấm hơn chút nào. Cánh cửa vừa mở ra, Long Phi Dạ cao ngạo thân hình như núi chắn hơn phân nửa khung cửa, nhưng gió lạnh thấu xương vẫn tận dụng mọi khe hở tiến vào. Nàng thậm chí còn chưa ra đến ngạch cửa, hàm răng trên dưới đã bắt đầu đánh vào nhau.

Nàng vội vàng trốn đến cạnh cửa, thể trạng vốn đã nhỏ, đôi tay cắm vào trong tay áo, rụt cổ lại, làm nàng càng có vẻ nhỏ hơn.

Long Phi Dạ cao cao tại thượng bễ ngễ nhìn bộ dạng nhỏ nhắn đáng thương kia của nàng, cong môi, nữ nhân này quá yếu!

"Còn đi sao?" Hân lạnh lùng hỏi.

Ai ngờ, Hân Vân Tịch ngẩng đầu lên, sắc mặt trắng bệch, nhưng cặp mắt to sáng ngời ánh lên ánh sáng quật cường.

Nàng lạnh đến nỗi môi đều đang run, nhưng thanh âm lại không hề run, "Đi, đương nhiên đi! 300 lượng, một lượng cũng không thể thiếu!"

Long Phi Dạ trong lòng giật mình, không thể không thừa nhận, câu trả lời này mỗi một chữ đều nằm ngoài dự kiến của hân.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Bốn Vương Ở Đây, Không Cần Phải Sợ

Long Phi Dạ thậm chí không ý thức được sự thương thức của chính mình hiện ra trong đáy mắt khi lấy ra túi tiền ném cho Hân Vân Tịch. Nhưng Hân Vân Tịch lại ném trở về, nghiêm túc nói, "Thấy độc, giải độc xong sẽ nhận cũng không muộn."

Nàng thật ra là cái tiểu nữ nhân yêu tiền nhưng không tham.

Long Phi Dạ không nói gì, xoay người liền đi, Hân Vân Tịch vội vàng cùng đi ra ngoài.

Mẹ ơi! (Nguyên văn: 妈呀!) Bên ngoài gió rất lớn, so với trong nhà không chừng lạnh gấp đôi! Long Phi Dạ bước đi rất nhanh, Hân Vân Tịch ở sau lưng chạy chậm đuổi theo, trong lòng nghĩ, ra đến cửa chắc là có thể ngồi xe ngựa đi?

Nhưng ai biết, mới đến cửa Phù Dung Viện, Long Phi Dạ liền dừng bước.

Hân Vân Tịch trốn sau lưng hân tránh gió, vừa run lập cập, vừa hỏi, "Xảy ra chuyện gì sao?"

Ai ngờ, Long Phi Dạ xoay người lại đây, một cánh tay mở ra giờ lên áo choàng to rộng kia của hân, vừa bá đạo vừa lạnh lùng, "Tiến vào."

Gió mạnh thổi đến làm áo choàng của hân bay phát phới, trong đêm đen, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị, như được chạm khắc, giống như chúa tể bóng đêm, cao cao tại thượng bễ ngễ nhìn nàng.

Hân Vân Tịch sững sờ nhìn, sau một lúc lâu cũng chưa hiểu được chuyện này là có ý gì.

Long Phi Dạ lại không thể nhẫn nại, bàn tay to duỗi ra, một tay đem nàng ôm vào trong lòng, đặt dưới cánh tay. Một tay hân hợp lại, áo choàng to rộng liền đem quần chặt lấy nàng, chống đỡ sự thâm nhập của gió lạnh.

Trong khoảnh khắc, trái tim Hân Vân Tịch bắt đầu đập mạnh, nàng luống cuống.....

Thiên a! Thân thể hân thật là ấm áp, còn tỏa ra Long Tiên Hương làm lòng người mê muội. Đây là cảm giác dưới cánh thiên sứ trong truyền thuyết hay sao? Ấm áp như vậy!

Hân Vân Tịch còn chưa trở lại bình thường, Long Phi Dạ đã ôm lấy nàng, điểm nhẹ mũi chân, hướng về phía Tây Bắc của đế đô bay vút đi....

Hân Vân Tịch được bọc trong áo choàng, rúc vào trong lồng ngực ấm áp của Long Phi Dạ, giống như bay trên không đi theo Long Phi Dạ, tốc độ so với cưỡi ngựa còn nhanh hơn!

Trong đêm tối, trừ bỏ ngọn đèn dầu ngẫu nhiên xẹt qua bên ngoài, cái gì cũng đều thấy không rõ, nàng cũng không biết hân muốn mang nàng đi nơi nào, nhưng lại rất yên tâm.

Tuy rằng thân thể rất là ấm áp, nhưng gió ập vào trước mặt lại rất lạnh, lại sắc bén, giống như đao cắt, rất nhanh khiến cho Hân Vân Tịch chịu không nổi.

Nàng cố gắng quay mặt sang một bên, lại cúi đầu, nhưng đều không thể tránh né, cuối cùng, nàng bắt đầu sợ, thật cẩn thận thử nghiêng một bên người.

Nàng giật giật, thấy Long Phi Dạ không có phản ứng, lá gan liền lớn lên, cánh tay duỗi đến vòng ra sau lưng hân, hoàn toàn chuyển sang một bên, đem đầu chôn ở trên người hân.

Cái này, cuối cùng là hoàn toàn ấm áp.

Nói không khấn trương là gat người, nàng cứng đờ một hồi lâu, thấy Long Phi Dạ trước sau không có ý kiến, lúc này mới chậm rãi thả lỏng, hưởng thụ ẩm áp.

Long Phi Dạ mắt nhìn phía trước, duy trì tốc độ bay, nhưng mà, đường cong lãnh nghị nơi khoe môi kia của hắn cũng không biết khi nào thì cong lên, tựa như kinh thường nàng là đồ nhát gan, lại tựa như bối rối khi nàng lớn mật. Mắt đen thâm thúy của hắn, thần bí mà mê người, khiến người khó nắm bắt.

Hắn mang theo nàng, nhảy qua những nóc nhà và những bức tường, trèo đèo lội suối. Nàng chỉ cảm nhận được gió gào thét qua đi bên cạnh, đối với hết thảy hoàn toàn không biết gì cả, thậm chí, bất tri bất giác có cảm giác mệt nhọc, trong mơ mơ màng màng buồn ngủ.

Chỉ đến khi Long Phi Dạ mang theo nàng rơi xuống đất, đứng trên mặt đất, nàng mới thanh tỉnh lại. Từ trong lòng ngực hắn thò đầu ra, phát hiện chính mình đang đứng trên một vách núi cao cao, lúc này, đứng là sáng sớm.

Long Phi Dạ nhìn xuống dưới, "Người có thể buông tay."

Ách..... Nàng sững sốt, lúc này mới phát hiện gia hỏa này đã sớm buông nàng ra, mà tay nàng không biết từ khi nào thì ôm lấy phía sau eo hắn!

Hàn Văn Tịch mặt đỏ lên, giống như bị điện giật vội vàng thu hồi cánh tay, từ trong áo choàng to rộng của hắn tránh thoát ra ngoài.

Vừa thoát khỏi sự che chở của hắn, rét lạnh liền từ bốn phương tám hướng tập kích lại đây, nhưng Hàn Văn Tịch vẫn cảm thấy mặt mình rất nóng.

Nàng không nhìn hắn, cố gắng phớt lờ sự xấu hổ, nhàn nhạt nói, "Tôi nơi này làm gì?"

Long Phi Dạ nhìn thoáng qua sắc trời, nói, "Chờ thêm 15 phút."

Kỳ quái, gia hỏa này rốt cuộc mang nàng tới đây làm gì? Không phải muốn giải độc sao?

Mười lăm phút nữa sẽ có người tới sao?

Hàn Văn Tịch không hỏi nhiều, đánh giá hoàn cảnh quanh mình, phát hiện xung quanh là núi non trùng điệp, đều không phân biệt được nơi này rốt cuộc là cái địa phương gì, mà trước mắt là một mảnh vực sâu, sương mù sáng sớm còn chưa tản ra, nhìn không thấy đáy. Mặt trời đã bắt đầu lộ dạng, ánh sáng bình minh vàng rực rỡ, lấp lánh trong một khung cảnh tuyệt đẹp.

Hàn Văn Tịch đã thật lâu không xem mặt trời mọc, đang nhìn ngắm đến xuất thần, ai biết trong đầu đột nhiên truyền đến thanh âm cảnh báo "Đô đô đô đô đô".

Có độc?

Từ âm lượng cùng tiết tấu của thanh âm cảnh báo, các loại độc cũng không giống nhau, đây là một loại độc cực mạnh!

Hàn Văn Tịch cảnh giác, quay đầu hướng Long Phi Dạ cũng đang xem mặt trời mọc nhìn qua, "Gần đây có độc, rốt cuộc chuyện là như thế nào?"

Long Phi Dạ có chút kinh ngạc, "Người làm sao biết được?"

"Độc này rất kỳ quái, mau nói cho ta biết chuyện gì đang xảy ra?" Hàn Văn Tịch nghiêm túc.

Lúc này, Long Phi Dạ mới nhìn về phía vực sâu, "Trong vực sâu này hàng năm đều tràn ngập khói độc, ban đêm toàn trầm ở đáy cốc, thời điểm mặt trời mọc sẽ nổi lên."

Hàn Văn Tịch thực ngoài ý muốn, không nghĩ tới không phải người trúng độc cũng không phải động vật trúng độc, mà là độc trong không khí.

"Người muốn đi xuống?" Hàn Văn Tịch hỏi.

"Phía dưới có một người Bắc Lịch Quốc nằm vùng ẩn nấp, am hiểu về sử dụng độc." Long Phi Dạ nhàn nhạt nói.

Thì ra là thế, hắn là tới để bắt người, nhưng lại bị khói độc gây trở ngại, không thể đi xuống.

Hàn Văn Tịch nhìn chăm chú vào sương trắng chậm rãi bay lên, mây đẹp chậm rãi đan xen, dường như sự tình đều không giống như sự nhận biết của Long Phi Dạ như vậy nha!

"Người làm được sao?" Long Phi Dạ hỏi.

Lúc này, đã đến 15 phút rồi. Chỉ thấy bên trong sương trắng, loáng thoáng xuất hiện một đoàn hắc khí (khí màu đen). Tiếng cảnh báo trong óc Hàn Văn Tịch đạt tới giá trị cực đại.

Chỉ là, rất nhanh, hắc khí lập tức lại hướng phía trong sơn cốc bay đi, biến mất không thấy tăm hơi.

"Nhìn thấy không? Đoàn sương màu đen này là độc nhất." Long Phi Dạ nhàn nhạt nói.

Ai ngờ, Hàn Văn Tịch lại nói, "Đó không phải là khói độc."

Khói độc trong miệng Long Phi Dạ, kỳ thật cũng chính là chương khí, là không khí bản thủ từ trong núi rừng sâu thẳm. Thường xuất hiện vào cuối mùa xuân cho đến cuối thu, nếu không có đủ độ ẩm, chương khí không có cách gì có thể hình thành.

Hiện giờ là trời đông giá rét, ở đỉnh núi ánh mặt trời chiếu xuống đều lạnh như muốn đóng băng, huống chi là trong sơn cốc âm mát đâu?

"Vậy đó là cái gì?" Long Phi Dạ kinh ngạc.

Hắn đã từng phái một đội tinh binh đi xuống, còn chưa tìm được người đã tử vong một nửa, những người thoát lên được nói phía dưới có chương khí, không được bao lâu tất cả cũng đều độc phát mà chết.

Kẻ nằm vùng dưới sơn cốc nắm giữ trong tay cơ mật quân sự quan trọng của Thiên Ninh Quốc, một khi bị chạy thoát, hậu quả không dám tưởng tượng.

Hắn đã đuổi theo hơn một tháng, lúc trước trúng độc, cũng là do kẻ nằm vùng kia ban tặng.

Kẻ nằm vùng này rất gian trá, tới thời khắc cuối cùng mới sử dụng độc. Trước đó, ai cũng không biết hắn sẽ dùng độc.

Khi Long Phi Dạ đuổi tới nơi này, hắn ta liền ẩn nấp và phong bế trong sơn cốc không ra ngoài nữa.

"Hắn là đàn muỗi độc." (毒蚊群)

Hàn Văn Tịch cũng thực ngoài ý muốn, không nghĩ tới sẽ gặp phải trường hợp như vậy.

Không ít sách cổ đều có ghi lại, sau khi một đoàn khí thể mù mịt trôi qua, cả người liền bị độc phát vong thân (tử vong). Vì thế đoàn khí thể mù mịt này đã được xem như là chương khí. Nhưng mà, trên thực tế, đoàn khí thể đen nghìn nghịt kia đều không phải là khí thể chân chính, mà là một lượng rất lớn muỗi tụ tập với nhau bay qua, làm cho nhân nghĩ lầm là khí thể.

Loại muỗi này có chứa khuẩn mang bệnh sốt rét ác tính. Cả người lẫn gia súc nếu bị chúng nó đốt qua, lập tức sẽ bị nhiễm bệnh sốt rét ác tính. Nếu không chữa trị kịp thời, rất nhanh sẽ giống như bị trúng độc.

Điều kiện khí hậu như hiện nay, không có khả năng sinh ra khí độc, nhưng sương mù trong sơn cốc lại thật ra rất có khả năng cất giấu đàn muỗi độc.

"Đàn muỗi độc?" Long Phi Dạ lần đầu tiên nghe nói tới cái từ này.

"Sương trắng không có độc, đoàn hắc khí kia chính là đàn muỗi độc, dưới tình huống ánh sáng không đủ, nhìn qua tựa như hắc khí, cho nên các người đều hiểu lầm." Hàn Văn Tịch nghiêm túc giải thích, ngay sau đó liền nói, "Mang ta đi xuống, ta phải tới gần đoàn hắc khí kia, mới biết được đó là loại muỗi độc gì."

Ở hiện đại chúng loại muỗi độc nhiều không đếm xuể, huống chi là thời cổ đại xa xưa. Rất nhiều loại đã bị tuyệt chủng ở thời hiện đại, vì thế muỗi độc thời cổ đại xác định chắc chắn so với thời hiện đại còn nhiều hơn.

Hàn Văn Tịch cần phải xác định năng lực có nhận biết được hay không, có thể phối chế ra thuốc phòng chống muỗi có hiệu quả hay không.

Xác định sương trắng không có độc, hết thấy đều trở nên đơn giản đối với Long Phi Dạ, hắn không nói hai lời, ôm lấy bên eo Hàn Văn Tịch bay vọt đi xuống.

Vừa vào sơn cốc, hệ thống giải độc của Hàn Văn Tịch lại nhận thấy ra có độc tố tồn tại. Rất nhanh, nàng xác định phương hướng, "Bên sườn phải." Long Phi Dạ ôm chặt nàng, nhảy mất liền bay vút đi qua, nhưng không bao lâu sau khi đã tới gần độc tố, hệ thống giải độc lại có nhắc nhở, lại không ngờ lời nhắc nhở là ở bên trái cũng có độc tố.

Chẳng lẽ..... Không chỉ có một đám?

Hàn Văn Tịch kinh ngạc, ai biết, lúc này, hệ thống giải độc nhắc nhở khẩn cấp, hướng phía trên phía dưới đều có.

Thiên a, bốn phía trên dưới trái phải, đây là muốn vây quanh bọn họ hay sao?

"Chúng ta bị vây quanh." Hàn Văn Tịch thấp giọng.

Lời còn chưa dứt, Long Phi Dạ đã thấy một mảnh giống như sương mù đen nghìn nghịt từ bốn phía vây quanh bay nhanh lại đây.

Long Phi Dạ cũng không nghĩ tới sẽ có bốn đàn, nhưng hắn lại rất bình tĩnh, lạnh lùng hỏi, "Cần phải gần như thế nào thì người có thể tra ra độc tố?"

"Chạy nhanh đi, quá nguy hiểm! Tốc độ của bọn nó rất nhanh." Hàn Văn Tịch nhanh chóng quyết định muốn chạy trốn.

Nhưng ai biết, Long Phi Dạ lại lạnh giọng, "Trả lời vấn đề của bản vương."

"Mười bước, khoảng cách mười bước, ta liền có thể xác định được đó là độc gì!" Hàn Văn Tịch đứng sững thật trả lời.

Mười bước, lấy tốc độ của đàn muỗi độc thì sẽ bay tới ngay trước mắt. Khoảng cách mười bước, tới gần bọn họ đó chính là trong nháy mắt, hơn nữa, bọn họ sẽ bị bao vây bốn phía.

Nói cách khác, chờ đến lúc đàn muỗi bốn phía đều cách bọn họ mười bước, trong nháy mắt, bọn họ sẽ bị bao phủ ở trong sương đen.

Hàn Văn Tịch nghĩ cũng không dám nghĩ, nàng hiện tại còn chưa biết muỗi độc mang theo cái độc gì, cũng không rõ ràng lắm chính mình có thể phá giải hay không, huống chi nếu chính nàng trúng độc, thì phải làm sao bây giờ?

Trong lúc nàng đang hết sức khẩn trương, Long Phi Dạ lại nói một câu, "Chúng ta chờ"

"Không được!" Hàn Văn Tịch hô to, trở mắt nhìn đàn muỗi độc càng ngày càng gần, nàng tựa hồ có thể nghe được thanh âm ong ong phiền người, đáng sợ kia.

"Hãy chuẩn bị để kiểm tra chúng." Long Phi Dạ bá đạo mệnh lệnh.

Đây không phải trúng độc bình thường, mà là đàn muỗi độc a, bốn đàn muỗi độc rất lớn nha, bị bọn họ xẹt qua, cảm giác so với bị một đoàn linh dương bay nhanh qua còn khủng bố hơn, bọn họ sẽ bị nuốt chửng và bị xé tan xác.

Hàn Văn Tịch thừa nhận mình là người nhát gan, hô to, "Không được, ta sợ!"

Nhưng mà, Long Phi Dạ lại đột nhiên một tay đem nàng ôm vào trong lòng, lạnh giọng, "Bỏn vương ở đây, ngươi không cần phải sợ!"

Thật là bá đạo! Thật là mạnh mẽ!

Hàn Văn Tịch ghét nhất là cuồng vọng và tự đại, nam nhân bá đạo không nói lí, nhưng giờ này khắc này nàng ngay cả một chút phản cảm đều không có. Trái tim đập mạnh trong lồng ngực, vô cớ liền bình tĩnh trở lại.

Người nam nhân mạnh mẽ này có thể làm cho người ta có cảm giác an toàn.

Lúc này, trên dưới trái phải bốn phương hướng đàn muỗi độc cũng đồng thời tới gần.

"Đã sẵn sàng chưa?" Long Phi Dạ thanh âm trầm thấp hỏi.

Lấy lại bình tĩnh, Hàn Văn Tịch dựa theo tiêu chuẩn chuyên nghiệp, khởi động hệ thống rà quét toàn diện, không ngừng chú ý tới động thái ở bốn hướng đen nghìn nghịt, nàng cũng trầm giọng, "Sẵn sàng."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Người Ta Rất Sợ Hãi

Đúng lúc này, đàn muỗi độc từ bốn hướng đang bay nhanh mà đến đột nhiên dừng lại. Hàn Văn Tịch biết, đây là dấu hiệu công kích của chúng.

Tầm mắt cấp tốc nhìn quét một vòng, nàng nhanh chóng quyết định, "Đi mau!"

Quả nhiên, sau một giây tạm dừng, đàn muỗi độc từ bốn hướng chen chúc ủa lại đây!

Trong phút chốc, Long Phi Dạ nhấc tay một cái, đem Hàn Văn Tịch ép vào trong lồng ngực, hất giơ áo choàng lên đem bao lấy nàng kín mít. Ngay sau đó, bóng dáng chột lóe như hóa thành một đạo tia chớp, xuyên qua khe hở giữa hai luồng hắc ảnh.

Không nhanh hơn một giây, cũng không chậm hơn một giây, ngay khi Long Phi Dạ xuyên qua khe hở hẹp hòi kia, bốn đàn muỗi độc dung hợp thành một đoàn, ngay sau đó điên cuồng hướng bọn họ lao đến.

Long Phi Dạ không hề dừng lại, hướng phía trên vách núi cấp tốc mà chạy như bay, đàn muỗi độc đuổi sát không rời. Khi truy đuổi, đội ngũ khổng lồ lại biến thành hình dạng một mũi tên nhọn, tốc độ cùng thể công nhanh hơn nhiều.

Hàn Văn Tịch bị khóa chặt trong áo choàng, nửa tắc da đều không lộ ra bên ngoài, nhưng nàng có thể nghe được thanh âm, ong ong ong đình tai nhức óc, chứng tỏ đàn muỗi độc ở cách bọn họ rất gần, hơn nữa, chúng nó rất phần nộ, mới có thể phát ra thanh âm lớn như thế.

Hàn Văn Tịch muốn thò ra đầu nhìn một cái tình huống hiện tại ra sao, bọn họ đã đến trên vách núi hay chưa?

Nhưng còn đang nghĩ ngợi, đột nhiên thấy hai chân đã chạm đất.

Đã lên đến nơi?

Hàn Văn Tịch vui mừng khôn xiết, đột nhiên đẩy cánh tay Long Phi Dạ ra, kéo áo choàng xuống để nhìn. Chỉ thấy trong vực sâu, một đoàn đàn muỗi độc đen nghìn nghịt đang bay lơ lửng tại chỗ, không dám bay cao hơn. Không lâu sau, dần dần bao phủ vực sâu.

Hàn Văn Tịch quay đầu hướng Long Phi Dạ nhìn lại, dưới ánh mặt trời cười thật tươi, "Long Phi Dạ, ngươi thật lợi hại!"

Hàn Văn Tịch đưa lưng về phía ánh mặt trời, cả người đều phủ lên một tầng ánh sáng vàng nhạt, nụ cười ngọt ngào như hoa nở rộ dưới ánh nắng mặt trời.

Long Phi Dạ nhìn nàng, trong khoảnh khắc đó, thời gian như ngừng lại.

Nhưng rất nhanh hẳn lại lạnh như băng ném ra một câu, "Ngươi nhất gan."

Hàn Văn Tịch lập tức thôi cười, kéo kéo khoe miệng, đảo mắt, lười cùng hắn so đo.

Tin tức vừa mới ra quét vẫn còn đang lưu trữ trong hệ thống giải độc, nàng vì kinh hồn táng đảm đến độ chưa kịp lấy ra, xoay người sang chỗ khác, nhắm mắt lại và hít sâu một hơi.

Hệ thống giải độc kết nối cùng với ý thức của nàng, vì thế nếu nàng quá kích động mà lẫn lộn, hệ thống giải độc cũng sẽ lẫn lộn theo.

"Ngươi đã xác định được loại chất độc gì sao?" Long Phi Dạ thúc giục nói.

Hắn cho rằng Hàn Văn Tịch chỉ cần nhìn và ngửi.

Hàn Văn Tịch rất nhanh liền sắp xếp lại ý nghĩ trong đầu, xoay người lại đây, nghiêm túc nói, "Điện hạ, chúc mừng ngươi. Bốn đàn muỗi độc là cùng một loại muỗi độc, gọi là nhện muỗi. Nói cách khác trên người chúng đều mang theo độc tố giống nhau, chỉ có một loại độc tố, cùng loại với độc tố của con nhện goá màu đen, thường gọi là Độc Quả Phụ (寡妇毒)."

Cũng không biết là Hàn Văn Tịch nàng may mắn, hay là Long Phi Dạ may mắn, bởi vì ở hiện đại Hàn Văn Tịch đã có nghiên cứu đối với loại nhện muỗi kỳ lạ này. Đây là một hiện tượng rất kỳ lạ, muỗi có cùng dạng độc tố với nhện.

Không còn nghĩ ngợi gì nữa, trong hệ thống giải độc của Hàn Văn Tịch có mang theo dược, không chỉ có có giải dược, còn có nước thuốc chuyên dùng để diệt muỗi.

Nghe Hàn Văn Tịch vừa nói như thế, Long Phi Dạ gật gù đầu, hỏi: "Ngươi cần bao lâu thì có thể phối ra giải dược?"

"Ngươi đoán." Hàn Văn Tịch cười, có thuốc giải trong kho, tâm tình tự nhiên không tồi.

Ai ngờ, Long Phi Dạ lại chậm rãi nheo cặp con ngươi nguy hiểm kia lại.

Tốt thôi, mặc kệ tâm tình tốt bao nhiêu, cũng không cần cùng tòa băng sơn này nói giỡn, sẽ bị đông chết.

"Hiện tại liền có!" Hàn Văn Tịch lạnh lùng nói.

Thấy Long Phi Dạ nhướng mày, một bộ dáng không tin, nàng hừ nhẹ một tiếng, từ trong túi chữa bệnh lấy ra hai bình phun sương chứa nước thuốc cùng một hộp giải dược.

Long Phi Dạ nhìn đồ vật cổ quái này, đôi mày tuấn lãng càng nhíu chặt hơn, vẻ mặt khó hiểu.

Hàn Văn Tịch cười thầm, hiếm khi nhìn thấy tòa đại băng sơn này có vẻ mặt này nha, ài, không thể không thừa nhận, bộ dáng hần nhân này cũng mê người như vậy.

"Đây là giải dược, đây là nước thuốc diệt muỗi. Ăn giải dược vào, dược sẽ có tác dụng trong một canh giờ (2h), cho dù bị cắn cũng sẽ không bị bất kỳ ảnh hưởng gì hay lưu lại vết thương. Nước thuốc này có thể giết chết những con muỗi đó, đương nhiên, nếu ngươi còn nghi ngờ, có thể dùng tay chụp một cái tắt chết chúng nó."

Hàn Văn Tịch vừa giới thiệu, vừa tự mình làm mẫu, nhẹ nhàng nhấn một cái liền phun nước thuốc ra tới, tản ra một cỗ thanh hương nhạt.

Long Phi Dạ nghiêm túc nghe, nhìn. Tuy rằng đối với hình dạng bình nước thuốc phun sương với hắn mà nói là rất xa lạ, nhưng hắn cũng học cách sử dụng nó rất nhanh.

Hàn Văn Tịch lần đầu tiên phát hiện, bộ dáng nghiêm túc của người nam nhân này là mê người nhất!

Chỉ là, rất nhanh Long Phi Dạ liền khôi phục lại khuôn mặt không có biểu tình gì, "Mấy thứ này là từ đâu ra?"

"Độc Quả Phụ là một loại độc tố thường thấy, ta đương nhiên là có được dự phòng." Hàn Văn Tịch thân nhiên trả lời, ai thèm quan hấn tin hay không tin đâu.

"Vì vậy người thật khéo đã chuẩn bị như thế sao?" Long Phi Dạ lại truy vấn.

Hàn Văn Tịch dâng lên giải độc, "Rốt cuộc người muốn hay không muốn?"

Long Phi Dạ lúc này mới từ bỏ, ăn giải độc vào, tùy tay đem áo choàng đưa cho Hàn Văn Tịch.

"Ta không lạnh nên không cần nó." Hàn Văn Tịch trả trở về.

Long Phi Dạ lại trở nên lạnh lùng, "Bị hủy dung, bốn vương không chịu trách nhiệm."

Nguyên lai.....

Cho nên, thời điểm vừa rồi chạy trốn đi lên, trong lúc nguy cấp như vậy, hấn cũng còn lo lắng đem nàng bọc đến kín mít, sợ nàng bị đốt?

Tốt thôi, nàng phá tướng, hấn mất mặt, nàng đã từng là xấu nữ, làm hấn mất mặt đã nhiều năm qua.

Hàn Văn Tịch phớt lờ sự ám áp vừa mới nảy nở trong lòng, ăn giải độc vào, quần chặt áo choàng, thuận tiện mang lên mũ choàng, che hơn phân nửa khuôn mặt.

Vừa mới sửa sang lại xong, cánh tay mạnh mẽ của Long Phi Dạ đã ôm lấy eo nhỏ của nàng. Tuy rằng cách một lớp xiêm y thật dày, nhưng Hàn Văn Tịch vẫn có thể cảm nhận rất rõ ràng độ ấm từ lòng bàn tay của hấn, thật nóng, thật nóng.

Không thể tưởng tượng được, một người nam nhân lạnh băng như vậy, lại có một đôi tay to ấm áp...

Muối độc quả nhiên thông minh hơn muối thường, Long Phi Dạ vừa mới mang Hàn Văn Tịch hạ xuống vực sâu, bốn đàn muối độc lại chia làm bốn hướng vây quanh lại đây. Lần này, tốc độ so với lúc trước còn muốn nhanh hơn, dường như chính là đang chờ bọn họ xuống dưới.

Ai ngờ, Long Phi Dạ không những không trốn, ngược lại lại hướng về phía trước đàn muối độc đen nghìn nghịt bay vút qua!

"A!"

Hàn Văn Tịch bị bắt ngờ, không nghĩ tới gia hỏa này sẽ chơi như thế.

Mặc dù có thuốc miễn dịch, lại có nước thuốc diệt muối phòng thân, nhưng bị mấy vạn con muối đen nghìn nghịt bao phủ, trái tim Hàn Văn Tịch vẫn không nhịn được mà đập nhanh hơn, đáng sợ quá, ghê tởm quá!

Tuy rằng đã đem áo choàng bao bọc lấy toàn bộ đầu của mình, nhưng nàng vẫn có cảm giác rất rõ ràng từng tảng từng tảng muối đọng vào bọn họ, bò lên toàn thân nàng, nàng nghe được thanh âm ong ong ong thì như bị đè nén, gần như không thở nổi.

Nàng cũng không rảnh nghĩ đến việc sử dụng nước thuốc diệt muối. Nhưng rất nhanh, toàn bộ áp lực đều biến mất, Long Phi Dạ ôm nàng bay nhanh xuyên qua đàn muối độc, cách khá xa xa.

Hàn Văn Tịch lộ đầu ra, hít sâu một ngụm không khí mới mẻ, phát hiện bốn đàn muối độc đã nhập lại thành một đám, đang ở ngay trước mặt bọn họ.

Tựa hồ phát hiện bọn họ có miễn dịch, đàn muối độc cũng không kêu ngao giống lúc trước nữa, mà là đối đầu giằng co với bọn họ, chậm chạp không có tiến lên.

"Muối cũng có thể tự mình hiểu lấy nha." Hàn Văn Tịch trêu ghẹo nói.

Nhưng mà, Long Phi Dạ không nói một lời, ôm chặt lấy nàng, lại thỉnh linh hướng đàn muối độc bay vút qua.

Lần này, hấn không chỉ là xuyên qua đơn giản như thế, mà là đột nhiên dừng lại ngay giữa màn sương đen, cầm lấy nước thuốc diệt muối phun quét!

Một phun này, sương đen lập tức tán ra thành từng mảng nhỏ, muối độc phía sau bị kinh hách, bắt đầu thối lui ra phía sau.

Thấy thế, Hàn Văn Tịch rất vui, cũng lấy ra nước thuốc diệt muối hướng về phía sương đen mà phun. Quả thực là phun một chút, sương đen liền thiếu mất một mảnh. Cũng không biết muối độc có phải là đã bị dọa cho choáng váng hay không, một tầng lớn ngừng ở giữa không trung, cứ nhiên không có trốn.

Hàn Văn Tịch càng phun càng hưng phấn. Một tay lại thò vào trong túi chữa bệnh, kỳ thật là hệ thống giải độc, móc ra một lọ nước thuốc phun sương, tay trái một lọ, tay phải một lọ, hai tay đảo qua, phi thường khoái chí! Rất nhanh, một tầng lớn lại một tầng lớn sương đen đều biến mất, muối độc rút đầy

đất.

Rốt cuộc, đến bây giờ mới nhận ra không thể địch nổi nên phản ứng lại, một số cổ chạy trời chết, sương đen ngay lập tức tan ra.

Hàn Văn Tịch vui vẻ, cười to, "Hàn thức tuyệt sát*!"

* 韩式绝杀! : Cú đánh chết người có một không hai của Hàn Văn Tịch!

Long Phi Dạ nghiêng đầu bề ngễ nhìn xuống, nhìn nàng chăm chăm như là nhìn xem con mồi thật kỹ.

Hàn Văn Tịch chỉ cảm thấy da đầu chợt lạnh, theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên, lập tức liền đón nhận ánh mắt thâm thúy của hắn, nàng hơi sững sốt, lập tức thu liễm tươi cười, đối với một người không bao giờ cười, quả thực là lãng phí tâm tình.

Long Phi Dạ thu hồi tầm mắt, không nói gì.

Vực sâu này là một đảo phong bế hình dạng chữ "V", tất cả bốn phía đều không có một vách đá hay ngọn cỏ nào. Liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy, căn bản không có cách gì để dấu người. Cho nên, tên mật thám của Bắc Lịch quốc kia chỉ có thể tránh ở dưới đáy của vực sâu.

Long Phi Dạ mang theo Hàn Văn Tịch, một đường không hề có trở ngại, đáp xuống. Đáy cốc là một mảnh loạn thạch hoang vu, bao phủ bởi cỏ ngắn mọc xung quanh.

Bọn họ dừng ở trên đỉnh một khối đại thạch cao nhất, Long Phi Dạ trước sau vẫn ôm Hàn Văn Tịch không buông, cặp mắt đen lạnh lùng tê lãnh nhìn quét khắp xung quanh.

Đột nhiên, một đạo bóng dáng xuất hiện trong không khí mỏng, dừng ở trên tảng đá đối diện bọn họ. Đứng là gian tế Bắc Lịch mà Long Phi Dạ đang đuổi bắt. Có điều, nằm ngoài dự kiến của Hàn Văn Tịch, không nghĩ tới gian tế này cư nhiên là một nữ nhân, lại còn là một nữ nhân rất tinh tế.

Nàng không cao lắm, nhưng có một vóc người hấp dẫn, đường cong duyên dáng, pháp phòng quyền rũ, có thể nói là cực phẩm trong 'chim nhỏ nép vào người'; Khuôn mặt nàng kiều mỹ, so với Mộ Dung Uyển Như còn muốn nhu mỹ hơn ba phần. Chẳng cần phải mở miệng, đã để lại cho người ta một loại diễm đam đáng yêu, cảm giác yếu đuối mong manh.

Gặp được nữ tử như vậy, đừng nói là nam nhân, cho dù là nữ nhân cũng đều sẽ vô có sinh ra ý muốn bảo hộ.

Vừa mới xuất hiện, nàng liền hai mắt đầm lệ, diễm đam đáng yêu cầu xin, "Tần Vương, nô gia sai rồi, nô gia cũng không dám nữa, ngời tha cho nô gia lần này đi!"

"Tần Vương, xin ngời hãy tha cho nô gia, nô gia sẽ làm tất cả những gì ngời muốn!"

Chi tiếc, Long Phi Dạ từ trước đến nay đều không phải là người thương hương tiếc ngọc. Hắn thậm chí không nói lời vô nghĩa, buông Hàn Văn Tịch, rút ra trường kiếm.

Thấy cầu xin tha thứ không có hiệu quả, nữ gian tế lập tức liền trở mặt, tầm mắt nàng âm ngoan xẹt qua Hàn Văn Tịch, lập tức cũng rút kiếm chuẩn bị chống đỡ.

Ngay khi nàng rút kiếm ra, Hàn Văn Tịch thấp giọng, "Cẩn thận, trên thân kiếm của nàng có độc."

Trong lòng Long Phi Dạ hiểu rõ, ăn qua một lần một liền sẽ không ăn lần thứ hai, nếu sớm biết rằng nữ nhân này sẽ sử dụng độc, ngay từ đầu hắn đã không bị thương.

"Long Phi Dạ, ta thật không ngờ ngời có thể xuống đến tận đây, nhưng ta cam đoan ngời sẽ không thể đi lên!"

Nữ mật thám nói, thế nhưng không có công kích lại đây, mà là xoay người bỏ chạy. Long Phi Dạ rút kiếm liền đuổi theo, tốc độ nhanh như tia chớp, một lát đã dừng ở trước mặt nữ mật thám.

Hắn vẫn là như mọi khi: tích tụ như kim(*), không có một câu vô nghĩa, rút kiếm chính là giết.

(*)Tích tụ như kim: 惜字如金: (xī zì rú jīn = xī zì ru jīn): kiệm lời.

Nhưng ngay lúc này, nữ mật thám đột nhiên né tránh, thối lên một tiếng huyết sáo vô cùng bén nhọn, vang vọng toàn bộ sơn cốc.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Lý Do, Nàng Muốn Gả Cho Người

Một tiếng huyết dài sắc bén.....

Bỗng nhiên bất ngờ, bốn phương tám hướng, trào ra một đoàn một đoàn sương đen, che trời lấp đất mà đến, tựa hồ muốn đem che khuất toàn bộ bầu trời.

Đàn muỗi độc, không nghĩ tới sẽ có nhiều như thế, lại còn nghe lệnh của nữ nhân này.

Hàn Văn Tịch trong lòng cả kinh, cư nhiên có thể khống chế được muỗi độc, chẳng trách nữ nhân này có thể đã thương được Long Phi Dạ, bản lĩnh không nhỏ nha!

Nữ tử lại huyết sáo một tiếng, đột nhiên, màn sương đen trải dài như biển rộng, mãnh liệt hướng Hàn Văn Tịch bay đến.

"Long Phi Dạ, nếu ngươi không muốn nhìn nữ nhân kia chết, ngươi tốt nhất nên bảo toàn tốt tính mạng của ta!" Nữ mật thám vừa lui, vừa uy hiếp.

Nàng mai phục ở Thiên Ninh quốc lâu như vậy, trước nay chưa từng nhìn thấy Long Phi Dạ chạm qua một nữ nhân nào chứ đừng nói là ôm lấy, ngay cả cùng nữ nhân nói nhiều thêm một câu đều là rất hiếm.

Hôm nay, hần cư nhiên mang theo nữ nhân này tới, lại còn ôm ở trong ngực, ngay cả sống chết trước mắt như mảnh treo, làm nàng thực rất kinh ngạc. Nữ nhân này rốt cuộc là người nào? Rốt cuộc có bao nhiêu phân lượng ở trong lòng Long Phi Dạ?

Mất thấy một mảnh đen nghìn nghịt sẽ đem nàng bao phủ vây quanh, Hàn Văn Tịch liếc mắt nhìn Long Phi Dạ một cái, đột nhiên kêu to lên, "A..... Ta sợ quá nha!"

"Thật là đáng sợ! Điện hạ, cứu ta a! Nhanh chóng cứu ta a!"

"Ô ô..... Thật ghê tởm a, điện hạ, người ta rất sợ hãi!"

... ..

Nàng vừa hô to, vừa quơ chân múa tay đánh tán loạn.

Ánh mắt Long Phi Dạ lộ ra kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền hiểu được, bên môi nổi lên một mặt cười bất đắc dĩ mà ngay cả bản thân cũng không phát hiện.

Nữ mật thám thấy thế thì tự mãn, hừ lạnh nói, "Long Phi Dạ, nói vậy thăm trạng thuộc hạ của ngươi trúng độc, ngươi hẳn là gặp qua rồi có phải không?"

"Điện hạ, nàng uy hiếp ngươi a, thật đáng sợ!" Hàn Văn Tịch khản trương nói.

Cho dù là đối mặt với sự đe dọa của địch nhân, Long Phi Dạ từ trước đến nay đều là tốc chiến tốc thắng. Không muốn lãng phí thời gian trên người địch nhân.

Nhưng đối mặt với uy hiếp của nữ mật thám, hần lại có sự nhẫn nại cực kỳ, điều này khiến nữ mật thám thả lỏng cảnh giác, cũng không hề có hoài nghi Hàn Văn Tịch.

Nàng tràn đầy tự tin, nhướn mày cười lạnh, "Long Phi Dạ, nếu ta chết, nàng sẽ chết, hơn nữa..... Ngươi cũng đừng mơ tưởng ra khỏi sơn cốc này."

Đáng tiếc, sự nhẫn nại của Long Phi Dạ có giới hạn, trên khuôn mặt tuấn lãng hiện lên thần sắc không vui, trong phút chốc, trường kiếm đã đặt ở trên cổ nữ mật thám.

"Ngươi!" Nữ mật thám kinh hãi, tức giận cảnh cáo, "Long Phi Dạ, ngươi đã suy nghĩ rõ ràng sao?"

Long Phi Dạ lúc này mới mở miệng, giọng điệu vô tình và lạnh băng, "Bốn vương muốn ngươi chết..... Không nhầm mắt!"

Tiếng nói vừa dứt, Hàn Văn Tịch liền rất ăn ý ngừng lại, bên môi gợi lên một mặt ý cười giảo hoạt.

Thấy thế, nữ mật thám lập tức cảm thấy bất an, "Các ngươi....."

Đáng tiếc đã quá chậm. Hàn Văn Tịch móc ra hai bình nước thuốc diệt muỗi, giống như một nàng công chúa, nhún một chân lên, ngay tại chỗ ưu nhã xoay tròn một vòng, nhân tiện cũng phun một vòng nước thuốc.

Chỉ thấy, vòng hắc ảnh lập tức thiếu mất một vòng. Nữ mật thám cả kinh trợn mắt há hốc mồm, căn bản không biết vật trong tay Hàn Văn Tịch là cái gì.

Hàn Văn Tịch lại ưu nhã xoay vài vòng, nhẹ nhàng vung tay lên, rất nhanh, hắc ảnh quanh mình đều thối lui ra sau, nhanh chóng tan ra.

Nữ mật thám tức muốn học máu, không rảnh lo kiếm trên cổ, vội vàng huyết sáo, nhưng mặc kệ huyết như thế nào cũng đều không có hiệu quả. So với

phục tùng mệnh lệnh, muối độc càng muốn bảo toàn tính mạng hơn.

Nữ mật thám nỗ lực rất nhiều lần, cuối cùng là tuyệt vọng, nàng không thể tin nhìn Hàn Văn Tịch, chất vấn nói, "Ngươi..... vật trên tay ngươi là cái gì?"

Hàn Văn Tịch đi tới, cười đến cong mắt, vẻ mặt vô hại, "Điện hạ nhà ta nói, muốn ngươi chết không nhắm mắt, xin lỗi, ta không thể nói cho ngươi a."

Tiếng nói vừa dứt, kiếm của Long Phi Dạ không hề lưu tình, nhẹ nhàng giương lên liền vẩy ra một mặt máu tươi. Nữ mật thám ngã xuống, hai tròng mắt trừng lên rất lớn, đến chết cũng không biết được Hàn Văn Tịch đuổi muối như thế nào.

Hàn Văn Tịch ngồi xổm xuống, nghiêm túc rà quét thanh trường kiếm kia, phát hiện độc trên thân kiếm quả nhiên là Xà Độc mà Long Phi Dạ đã trúng lúc trước. Nhìn có vẻ như, gia hỏa này đuổi bắt nữ mật thám này cũng khá lâu. Lần trước tìm nàng muốn giải được chắc cũng vì chuyện này.

Mật thám Bắc Lịch quốc hiểu rõ Độc Thuật, Hàn Văn Tịch cảm thấy, việc này hẳn là không đơn giản.

"Ngươi chỉ cần nhìn là có thể nhận ra trên thân kiếm của nàng ta có độc?" Long Phi Dạ buồn bực hỏi.

Muối độc có số lượng đông đảo, hơn nữa cũng có mùi vị, Hàn Văn Tịch đoán được cũng không có gì phải thắc mắc, chỉ là, trường kiếm này.....

Hàn Văn Tịch đứng dậy, rất thần nhiên, "Ta có thể ngửi được."

Nếu Long Phi Dạ tin tưởng, đó chính là đồ ngốc, hần lạnh lùng nhìn nàng thật kỹ, không nói chuyện.

Hàn Văn Tịch bất đắc dĩ nhún vai, "Kỳ thật ta từ nhỏ đã có thiên phú dị bẩm, đối với độc tố phi thường mẫn cảm, chỉ tiếc cha ta bọn họ cũng không hề biết."

Nàng nói, thờ dài một hơi, "Ài, nếu nương ta còn ở trên đời thì thật là tốt biết bao nha."

Tuy rằng đây là một câu nói cho có lệ, nhưng khi nói ra lời này, trong trái tim Hàn Văn Tịch vẫn có một chút khó chịu, có lẽ, đây là phản ứng bản năng của thân thể này đối mẩu thân đi, hay hoặc là, từ nhỏ nàng đã không có nơi nương tựa, có một chút khát vọng tình thương của mẹ.

Kiếp trước, ngay cả mẫu thân là ai nàng cũng không biết, hiện giờ, tuy rằng mẫu thân không còn nữa, nhưng nàng biết nàng ấy là ai, là người như thế nào, ngẫu nhiên còn có thể nghe được truyền thuyết về nàng ấy, đây đối với nàng mà nói, đã là một sự ấm áp.

Thấy bộ dáng thương cảm của Hàn Văn Tịch, đáy mắt Long Phi Dạ hiện lên một mặt phức tạp, cũng không truy vấn thêm.

Từ trên người nữ mật thám, sau khi hần lục soát được quân cơ mật hàm, lập tức mang Hàn Văn Tịch rời đi.

Khi trở lại Tần Vương phủ ở đế đô, đã là quá trưa.

Chuyện thứ nhất sau khi trở về, đó là Long Phi Dạ ném cho Hàn Văn Tịch một tiền túi, Hàn Văn Tịch lúc này mới nhớ tới một vụ này.

Nàng cũng không ngượng ngùng, rất tự nhiên từ trong túi tiền của Long Phi Dạ rút ra 300 lượng bạc, cười ha ha nói, "Cảm ơn, rất rõ ràng!"

Long Phi Dạ không trả lời, xoay người rời đi.

Nhìn bóng dáng hần biến mất trong hoa viên, Hàn Văn Tịch nhin không được nghĩ, gia hỏa này tới nay sẽ ở lại sao? Hay là vẫn còn có chuyện bận rộn?

Nàng theo bản năng chỉnh lại xiêm y, lúc này mới phát hiện áo choàng của hần còn ở trên người nàng.

Vốn định đuổi theo, nghĩ lại vẫn nên rửa ráy sạch sẽ rồi sẽ qua trả lại cho hần sau.

Vừa thấy Hàn Văn Tịch bọc áo choàng của nam nhân trở về, tiểu Trầm Hương từ từ chạy lại đây, "Chủ tử, đây là áo choàng của ai nha? Ngươi đã đi đâu? Sáng sớm nô tỳ tìm khắp nơi không thấy."

"Đi hóng gió." Hàn Văn Tịch với 300 lượng bạc, tâm tình rất sáng sủa.

"Áo choàng này....." Tiểu Trầm Hương còn muốn đuổi theo hỏi.

Hàn Văn Tịch giơ ngón tay đặt ở ngoài miệng "suyt" một tiếng, tiểu Trầm Hương cũng không dám làm phiền nàng thêm nữa.

Chạng vạng ngày hôm sau, Hàn Văn Tịch đi qua đưa áo choàng, gõ cửa hồi lâu cũng không thấy người mở cửa, nàng liền đẩy ra, phát hiện cửa không hề bị khóa.

Tên kia không có thói quen khóa cửa sao? Hay là nơi này quá an toàn?

Hàn Văn Tịch đi vào, phát hiện tất cả mọi thứ trong phòng vẫn giống như trước kia, sạch sẽ và phù hợp với chủ tử của nó, chỉ là, tòa băng sơn kia thật

sự không có ở đây.

Tần Vương phủ đối với hắn mà nói, có lẽ chỉ là một nơi để ngủ mà thôi.

Đem áo choàng đặt trong thư phòng, Hàn Vân Tịch cũng không biết xảy ra chuyện gì, vô ý khe khẽ thở dài, nhún vai rồi đi.

Mấy ngày tới, nàng cũng không hề nhàn rỗi. Nàng mua thêm một tủ thuốc và kệ sách trong Vân Nhân Các, cũng mua thêm mấy tập sách y dược, bổ sung những thiếu sót trong hệ thống giải độc.

Tuy rằng không nhàn rỗi, những ngày trôi qua cũng coi như thoải mái. Nhưng mà, nàng cũng không biết, mặc kệ là Long Phi Dạ, hay là Nghi thái phi, hoặc là vài vị nữ chủ tử trong hậu cung kia, tất cả đều đang bí mật điều tra về nàng.

Phụ thân Hàn Tông An của nàng không chỉ bị thái hậu triệu kiến, mà cũng bị Long Phi Dạ triệu kiến qua, buộc Hàn Tông An phải lập đi lập lại toàn bộ cuộc sống của Hàn Vân Tịch trước khi xuất giá, muốn tìm ra chút manh mối.

--- ---

"Chủ tử, đều đã điều tra qua, xác định vị sống ở Vân Nhân Các kia không phải giả làm Hàn Vân Tịch. Trước khi xuất giá, tỳ nữ cùng hai vị tiểu thư của Hàn gia đều tận mắt nhìn thấy nàng đắp hi khăn lên rồi bị đưa lên kiệu hoa. Từ Hàn gia đến vương phủ, xuyên thành mà qua, trên đường chính là phố xá, không thể động tay động chân được. Buổi tối hôm đó, hi bà cũng trông chừng cả buổi." Sở Tây Phong ti mi kỹ càng hỏi bầm.

"Độc trên mặt là do nàng giải khi ở trong kiệu hoa?" Long Phi Dạ lạnh lùng truy vấn.

"Trước khi lên kiệu còn có vết sẹo, sau khi hạ kiệu thì không có, chỉ có thể là giải ở bên trong kiệu." Sở Tây Phong chần chờ một lát, bổ sung nói, "Chủ tử, Vương Phi nương nương có thể một chén được liền giải được độc của Trường Bình công chúa, ta nghĩ việc này đối nàng mà nói chắc là không khó."

"Đã có tài có mạo (dung mạo), vì sao phải che giấu, để bị người xem thường?" Long Phi Dạ hỏi lại.

Kỳ thật trước đây hắn đối với Hàn Vân Tịch một chút hứng thú cũng không có. Mặc kệ nàng là người như thế nào, mặc kệ nàng có đẹp hay không, tóm lại, nữ nhân này là do thái hậu cùng hoàng đế ép đưa cho hắn, vĩnh viễn không lọt được vào mắt hắn. Hắn từng tính toán trong đêm tân hôn đem nàng đuổi ra khỏi Phù Dung Viện, đưa đến biệt cung ở vùng ngoại ô vĩnh viễn giam lỏng.

Tuy nhiên, Hàn Vân Tịch trong đêm tân hôn cư nhiên cứu hắn, sau đó bày ra một thân y thuật cùng những cách xử sự, hết lần này đến lần khác đều nằm ngoài dự kiến của hắn.

"Điện hạ, lạnh lợi không bằng ngu ngốc, theo thuộc hạ nhìn thấy, nếu Vương Phi nương nương đem tài mạo đều lộ ra ngoài, thì chưa chắc có thể được gả cho người." Sở Tây Phong cười nói.

Lời này, nói rất giống như chính Hàn Vân Tịch muốn gả cho Long Phi Dạ nhiều biết bao nhiêu. Nàng sợ dĩ ản hẳn đều là vì muốn gả cho hắn. Ít nhất, bản thân Long Phi Dạ nghe ra chính là ý tứ này.

Long Phi Dạ nhìn qua, mặt không có biểu tình gì, nhưng ai biết Sở Tây Phong không sợ chết, cư nhiên lại nói, "Chủ tử, theo thuộc hạ nhìn thấy thì hình như Vương Phi nương nương thật sự thích người, thuộc hạ....."

Nhưng mà, còn chưa nói xong, ánh mắt trời sinh lạnh băng của Long Phi Dạ liền trầm xuống, làm Sở Tây Phong run run một cái lập tức thức thời ngậm miệng lại.

Trong khi đó Hàn Vân Tịch thật sự rất thoải mái, hoàn toàn không biết gì cả, chỉ là, ngày lạnh luôn ngán ngủ.

Ngay khi nàng cho rằng Nghi thái phi sẽ vì sự tình của Trường Bình công chúa mà ngừng nghỉ một thời gian, thì một sự phiền toái khác lại tìm tới cửa, quấy nhiễu đến sự thanh tịnh của Nghi thái phi.

"Chủ tử, lại có người tới tìm thầy trị bệnh, vào không được cửa vương phủ chúng ta, liền chờ ở bên ngoài không chịu rời đi, nghe nói đó là tam phu nhân Trần Quốc Công." Tiểu Trầm Hương thở hồng hộc chạy tới bẩm báo.

Cũng không biết là ai đã truyền ra lời đồn, sự tình Hàn Vân Tịch chữa khỏi bệnh cho Mục Thanh Võ được lan truyền ra ngoài. Nhưng càng ngày càng truyền ra những sự thần bí, nói nàng thâm tàng bất lộ, vì khiêm tốn nên che giấu, không phải là phé vạt, mà là thiên tài trăm năm khó gặp.

Lợi dụng đủ mọi giả thuyết và sự tích, đem nói nàng giống như Hoa Đà tái thế, một thân y huyền thoại. Chứng bệnh mà các thái y cùng thân y không thể trị liệu được, tới tay nàng tất cả đều không có vấn đề gì, có thể dễ dàng giải quyết, chỉ một chén được liền có hiệu quả.

Truyền như vậy cũng không đáng nói, nhưng còn có truyền thuyết nàng là thánh thủ nhân tâm, khám bệnh không lấy tiền, trái tim theo đạo của người xưa, ưu tiên xem bệnh cho người nghèo.

Vì thế, bắt đầu từ đêm qua, đã có không ít người nhà có người bệnh nghe tin mà tới, không kể là quan to hiền quý, hoàng thân quốc thích, hay là bá tánh tầm thường, tất cả đều chạy tới đây tìm thầy trị bệnh.

Tung tin vớ vẩn đem nàng Hàn Vân Tịch lên cao như vậy, nắn hình tượng nàng hoàn hảo như vậy. Hiện tại có người tới cửa tìm thầy trị bệnh: hoặc là

nàng phải sáng tỏ chính mình không có năng lực gì, làm trò cười cho thiên hạ; hoặc cũng chỉ có thể đến nhà họ khám bệnh. Một khi cự tuyệt, nhất định sẽ tạo cớ cho người khác.

Tất cả mọi thứ đều đột nhiên xảy ra, có thể tạo ra được dư luận lớn như thế ở trong đế đô, không phải là người bình thường có thể làm được.

Người phía sau này, không thể nghi ngờ là muốn giết nàng, dụng tâm quá nham hiểm, làm nàng rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, khó khăn không hề nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Bạch Liên Hoa Bại Trận

"Chủ tử, chúng ta làm sao bây giờ?" Tiểu Trâm Hương sốt ruột, ai ngờ, lúc này người hầu tới báo, "Vương Phi nương nương, thái phi muốn người lập tức đi qua."

Hàn Văn Tịch mím miệng, nhà đột còn gặp mưa suốt đêm, nếu nàng còn kỳ vọng Nghi thái phi có thể giúp nàng cùng vượt qua cửa ải khó khăn này mà nói, cũng chỉ là chính nàng đã suy nghĩ quá nhiều mà thôi.

Vừa mới vào cửa, Nghi thái phi đã xối xả mắng xuống, "Hàn Văn Tịch, người có chút bản lĩnh mà không khoe khoang thì thấy trong người không thoải mái phải không?"

"Mẫu phi hiểu lầm, Văn Tịch không đến mức tự tìm phiền toái." Hàn Văn Tịch nhàn nhạt trả lời.

"Tự tìm phiền toái? Ta thấy người là tìm phiền toái tới cho bản cung đi. Người nổi danh được khen ngợi, trong cung ngoài cung không ai không biết bản lĩnh Hàn Văn Tịch người. Người có biết bản cung đang bị những người đó làm ồn sắp chết hay không?!" Nghi thái phi tức giận.

Những người đó tới tìm thầy trị bệnh, đa số là thân phận thấp hèn vào không được đại môn Tàn Vương phủ. Còn những người quan to hiển quý, Nghi thái phi tạm thời đều cự tuyệt.

Rốt cuộc, Tàn Vương phủ không phải là phòng khám, đường đường là Tàn Vương phi lại càng không phải đại phu. Nếu như những vương công quý tộc đó, có giao tình tốt cùng Nghi thái phi, có lẽ Nghi thái phi sẽ để Hàn Văn Tịch đi nhìn một cái. Nhưng tại thời điểm quan trọng, lời đồn truyền đi khắp toàn thành đều biết, một khi có tiền lệ, sự tình liền sẽ không thể vẫn hồi. (Ý nói nếu chữa cho một người, thì phải tìm cách chữa cho người khác)

Nhưng là, nếu như hết thầy này không phải phát sinh ở trước cửa Tàn Vương phủ, vậy hoàn toàn có thể là một chuyện khác.

Trong lòng Nghi thái phi kỳ thật sớm đã có tính toán.

"Mẫu phi là người thông minh, hẳn đã nhìn ra được ở đây chắc là có người bịa đặt, muốn hãm hại Văn Tịch." Hàn Văn Tịch nghiêm túc đáp.

Nghi thái phi lại khịt mũi coi thường, đầy mắt xẹt qua một mặt tính kế, "Bản cung không nghĩ nhiều như thế, người hiện tại nói cho bản cung biết người định xử lý như thế nào!"

Đang nói chuyện, hộ vệ ngoài cửa lại vội vàng chạy đến muốn thông báo, thấy thế, Nghi thái phi ra vẻ phẫn nộ, hung hăng đập bàn, "Hàn Văn Tịch, người đi nhìn một cái, chính người đi nhìn một cái! Bản cung nói cho người biết, hôm nay nếu không cho ta một lời giải thích, thì lập tức dọn ra khỏi Tàn Vương phủ cho ta."

Dọn ra khỏi Tàn Vương phủ?

Lời này vừa ra, Hàn Văn Tịch lập tức liền hiểu, Nghi thái phi nào phải ngại người tới cửa tìm thầy trị bệnh phiền hà đâu? Đây là ghét bỏ nàng dâu phiền phức, muốn nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng, đuổi nàng đi.

Hàn Văn Tịch cuối cùng minh bạch, mặc kệ nàng giúp cho Nghi thái phi có bao nhiêu mặt mũi, hết thầy đều là phí công. Nàng sai, không phải do nàng trêu chọc ít nhiều phiền toái, mà là do thân phận của nàng.

Hôm nay đối lại là Mộ Dung Uyển Như gặp phải loại phiền toái này, theo tính cách của Nghi thái phi, chắc chắn sẽ muốn tìm ra người tung tin đồn, hung hăng phản kích.

Nhưng nàng chỉ là một tức phụ ngoại lai (con dâu là người ngoài), tức phụ không hợp tâm ý của lão nhân gia nàng, giữa các nàng tồn tại những khác biệt không thể hoà hợp.

Trị không được, ai biết lời đồn hôm nay có phải chính là do Nghi thái phi cùng Mộ Dung Uyển Như lập bầy xuồng người nàng hay không!

Một khi đã như vậy, nàng cũng không cần phải gượng ép bản thân mình phải ỉn nhẫn, khuôn mặt tươi cười chào đón.

Hàn Văn Tịch cười lạnh, "Mẫu phi, người đây là muốn phân gia* hay sao? Đại sự như thế, thần thiếp không thể tự mình làm chủ, người vẫn nên tìm điện hạ thương lượng đi."

*Phân gia (分家): chia/tách gia đình ra; đem của cải trong nhà chia ra, mỗi người thành một nhà riêng; hai bên phân li, mỗi bên làm theo ý mình.

Long Phi Dạ ở nơi nào nàng sẽ ở nơi đó, phu xướng phụ tùy. Nàng đã không tiếc bản thân tự mình đập kiệu hoa vào cửa cũng phải tiến vào Tần Vương phủ, như thế nào có khả năng rời đi dễ dàng như thế?

Nàng một khi dọn ra, có bao nhiêu người sẽ đem nàng làm chủ đề bàn tán sau lưng, còn có thể bình bình an an mà sống được bao lâu đây?

Cọc hôn sự này là do thái hậu tứ hôn, là mệnh lệnh của hoàng đế. Cho dù là Long Phi Dạ, nếu không có lý do chính đáng cũng không thể dễ dàng trực xuất nàng, huống chi là Nghi thái phi?

Phân gia?

Vừa nghe được hai chữ này, Nghi thái phi sùng sốt, Mộ Dung Uyển Như một bên cũng trợn mắt há hốc mồm, không nghĩ tới Hàn Văn Tịch lại dám nói ra lời này! Nghi thái phi yêu quý Tần Vương như yêu quý tính mạng chính mình. Khi tiên hoàng vừa mất, nàng liền lấy cớ sống trong cung phiên muộn mà vội vàng dọn đến ở trong Tần Vương phủ.

Một người ngoài như Hàn Văn Tịch, cư nhiên dám nói 'muốn phân gia'?

"Bang!"

Một tiếng vang thật lớn, Nghi thái phi đã mất đi lý trí, đập mạnh bàn đứng lên, "Hàn Văn Tịch, người vừa mới nói cái gì? Người nói rõ ràng cho bốn cung!"

"Ta nói, nếu mẫu phi muốn nói tới phân gia, xin hãy đi tìm điện hạ nói chuyện, việc này thần thiếp không thể làm chủ được! Thần thiếp còn có việc, xin cáo lui trước."

Hàn Văn Tịch lạnh lùng dứt lời, xoay người định đi.

"Phản phản! Người tới, ngăn nàng lại cho ta!" Nghi thái phi tức giận, mấy tên thị vệ lập tức tiến lên cản người.

"Hàn Văn Tịch, người dám nói phân gia với bốn cung, người có tư cách gì mà dám cùng bốn cung nói chuyện phân gia? Phi Dạ sẽ không bao giờ giúp người! Người đừng nghĩ bản thân có gì đặc biệt! Người muốn tạo phản hay sao?" Nghi thái phi không thể kìm nén tức giận.

"Mẫu phi, oan uổng a!" Hàn Văn Tịch hô to, "Phân gia là ý tứ của người, cũng không phải là của ta, người ngàn vạn đừng oan uổng ta như thế!"

Cái gì?

Nghi thái phi cảm thấy tức ngực, cố gắng để đưa suy nghĩ vào lời nói, "Người, người nữ nhân này sao có thể mờ to mắt nói dối như thế, ta nói như vậy khi nào?"

"Mẫu phi muốn ta dọn ra ngoài ở, chẳng lẽ là muốn một mình ta dọn đi hay sao, Tần Vương không ra ngoài ở cùng ta hay sao?" Hàn Văn Tịch nghiêm túc hỏi.

Lời này vừa ra, Nghi thái phi lại kích động, trong lúc nhất thời cũng không biết phản bác lại thế nào.

Hàn Văn Tịch một bộ dáng bình tĩnh đại ngộ, thất thanh, "Mẫu phi, không phải là thật sự muốn ta đi một mình chứ? Mẫu phi, từ ngày ta tiến gả vào phủ đến nay, không dâm dật, không bất kính, không nhiều lời, không trộm cướp, không đổ ky, không có bệnh hiểm nghèo, ta cũng đang cố gắng muốn sinh con nối dõi cho điện hạ, người vì cái gì mà muốn đuổi ta đi nhà?"

Bảy lý do để bỏ vợ(1): vô tử(2), dâm dật, bất kính với bố mẹ chồng, lăm mồm, trộm cướp, đổ ky, bệnh hiểm nghèo, Hàn Văn Tịch thật đúng là chưa từng phạm qua.

(1)Nguyên văn: 休妻七出: Hưu thê thất xuất: bảy lý do để bỏ vợ/ly dị vợ.

(2)无子: vô tử: ở đây ý là không thể có con; vô sinh; hiếm muộn...

Tự đáy lòng Nghi thái phi chính là ý tứ muốn đuổi nàng đi, nàng có cảm giác tức giận chạy thẳng lên đầu, đang muốn nói ra, Mộ Dung Uyển Như nôn nóng xông tới cắt ngang.

"Tâu từ, hiểu lầm! Hiểu lầm! Người thật sự là oan uổng mẫu phi, vốn dĩ không phải là việc lớn, người vì sao lại nghĩ nhiều như vậy?"

Nàng ta vừa nói, với tinh thần phấn chấn vừa liếc ánh mắt nhìn Nghi thái phi, giúp nàng ngồi xuống.

"Tàu tử, ý tứ của mẫu phi, là để người đến ở biệt viện ngoài thành vài ngày. Hai ngày nay người đến tìm người xem bệnh nhiều như vậy, cuối cùng cũng không thể vào trong vương phủ, mà chúng ta cũng không thể đuổi tất cả bọn họ rời đi không phải hay sao?"

Mộ Dung Uyển Như hiểu thuận bụng lên một ly trà giúp Nghi thái phi, an ủi nàng, "Mẫu phi, người đừng tức giận. Nếu để người ốm, tàu tử làm sao mà an tâm đây? Tàu tử đã hiểu lầm ý tứ của người, vậy để ta nói cùng với tàu tử, nàng sẽ hiểu, nhất định sẽ đồng ý."

Nghi thái phi lúc này mới gật gật đầu. Nàng ở trong cung sống gió nhiều năm như vậy, cũng không phải là người thiếu kiên nhẫn. Sau khi thảo luận cùng Uyển Như, mượn chuyện này lừa Hàn Văn Tịch tạm thời đi đến biệt viện, chờ sau khi nàng dọn đi, muốn quay về liền sẽ không dễ dàng.

Chỉ là, Hàn Văn Tịch hai chữ "Phân gia" kia, thật sự làm nàng tức giận suýt nữa mất đi lý trí.

Phi Dạ là niềm kiêu hãnh duy nhất của nàng, là dựa dẫm duy nhất của nàng, là sự trông cậy vào quãng đời còn lại của nàng, mặc kệ là ai, đừng mơ tưởng bắt cóc con trai của nàng!

Hàn Văn Tịch nhìn Mộ Dung Uyển Như, trong lòng cười lạnh, không thể không khích lệ đóa bạch liên hoa này một câu: nàng ta thật biết cách nói.

Trần an xong Nghi thái phi, Mộ Dung Uyển Như mới kéo Hàn Văn Tịch ngồi xuống ở một bên, Hàn Văn Tịch cũng ngồi xuống, nàng chẳng qua là hù dọa Nghi thái phi mà thôi, nàng thật sự không muốn xé rách mặt cùng Nghi thái phi.

Cùng người già cả cãi nhau là cách làm ngu xuẩn nhất. Mặc dù người rất có lý, đối phương vẫn cố tình làm khó dễ, nhưng rồi cuối cùng, đỉnh đầu sẽ bị chụp xuống cái mũ "không lễ nghĩa, không hiểu thuận", tất cả đều là người sai.

Mộ Dung Uyển Như rất nhẫn nại, cũng bụng một ly trà cho Hàn Văn Tịch, "Tàu tử, người bình tĩnh bình tĩnh. Ý tứ của Mẫu phi là người đi tới biệt viện ở trước mấy ngày, vừa có thể trị bệnh cho mọi người tìm đến, vừa ngắm nghĩ tìm đối sách, cũng sẽ không để người mãi mãi phải ở biệt viện làm đại phu. Sao người lại nói phân gia cái gì vậy? Trách không được mẫu phi tức giận, cho dù là ca ca nghe xong, cũng sẽ lo lắng nha!"

Lời này vòng trở về, cư nhiên biến thành Hàn Văn Tịch sai, Mộ Dung bạch liên hoa đủ lợi hại.

Với việc này, kế tiếp có phải là muốn nàng nhận sai xin lỗi Nghi thái phi hay không, rồi sau đó tiếp thu an bài của các nàng là tạm thời đến ở biệt viện phải không?

Mộ Dung bạch liên thủ đoạn thật là tốt, đáng tiếc Hàn Văn Tịch lại không dễ bị mắc lừa, nàng tránh cãi nhau nên nói thẳng, "Ta đã cứu thiếu tướng quân cùng công chúa, đó là bởi vì bọn họ trúng độc ta vừa vận biết giải mà thôi. Cái gì mà thánh thủ nhân, chụp loại mũ như vậy lên đầu ta cũng mang không nổi. Ta hiện tại sẽ đi làm sáng tỏ!"

Hàn Văn Tịch nói, đứng dậy định đi.

Nếu có người làm trò mắng nàng là phé vật, nàng tuyệt đối sẽ phản bác. Nhưng nàng không cần mọi người khắp thiên hạ ăn no không có việc gì làm đều biết nàng là thiên tài. Trời còn đổ kị với anh tài, huống chi là muôn nghìn chúng sinh đâu?

Tăng bốc quá mức có thể làm cho một người rơi xuống, nàng không muốn trèo cao như vậy.

Nghi thái phi lại nóng nảy, tức giận, "Người đứng lại đó cho ta! Người..... Người như vậy không phải là làm mình mất mặt xấu hổ hay sao?"

"Mẫu phi, người cũng không hiểu lắm ta chứ? Ta cũng không phải là đại phu, sẽ không xem bệnh, ta chẳng qua là có học qua chút giải độc mà thôi. Nếu bọn họ ép ta chữa trị cho người bệnh, vận nhất y thuật không tốt, làm chết người, chẳng phải là cang mất mặt hơn hay sao?" Hàn Văn Tịch nghiêm túc nói.

Những lời này làm Nghi thái phi cùng Mộ Dung Uyển Như đều không còn lời gì để nói, đáy mắt Mộ Dung Uyển Như xẹt qua một mặt hận ý âm trầm.

Trận lòi đòn này đúng là do nàng rải ra, thứ nhất có thể mượn cơ hội này đem Hàn Văn Tịch đuổi ra khỏi Tàn Vương phủ, thứ hai, có thể trong khi Hàn Văn Tịch trị bệnh cứu người thì động tay chân, gán cho nàng một cái tội danh giết người khi chữa bệnh.

Mưu kế nhất tiễn song điêu* như thế, ai biết, Hàn Văn Tịch một hai câu lời nói cư nhiên phá tan!

*"Nhất tiễn song điêu" (一箭双雕): "một mũi tên bắn hai con chim". Đại ý nói về cách dùng lực tối thiểu để đạt hiệu quả tối đa. (an arrow that could kill two targets)

Mộ Dung Uyển Như không cam lòng, nàng mang một bộ dáng bất đắc dĩ, thở dài một hơi, "Tàu tử, Y và Độc vốn là cùng một nhà, người quá khiêm tốn. Hiện giờ bên ngoài truyền đến nhiều lời đồn như vậy, người muốn làm sáng tỏ, người không biết còn tưởng rằng người thanh cao, bên ngoài còn có một số vương công quý tộc. Nếu có ca ca ở đây, ta cũng không sợ phải đắc tội những người này, chỉ là....."

Nói tới đây, Mộ Dung Uyển Như muốn nói lại thôi.

"Chỉ là như thế nào?" Nghi thái phi trầm trọng hỏi.

Mộ Dung Uyển Như nhìn Hàn Văn Tịch liếc mắt một cái, thật bất đắc dĩ, "Chỉ là, tẩu tử tốt xấu cũng là đại diện cho ca ca, nếu tẩu tử làm cho dân chúng thất vọng, ta sợ sẽ làm ảnh hưởng tới địa vị của ca ca trong lòng bá tánh, đây mới là điều quan trọng nhất nha."

Long Phi Dạ quyền cao chức trọng, ngay cả hoàng đế đều lễ nhượng ba phần, không chỉ bởi vì trong tay hắn nắm giữ thế lực, cũng bởi vì qua nhiều năm như thế hắn rất có uy vọng trong lòng bá tánh ở Thiên Ninh quốc.

Những lời này của Mộ Dung Uyển Như, thật đúng là nói đến chỗ mấu chốt.

Nhưng mà, Hàn Văn Tịch lại vui vẻ, Mộ Dung Uyển Như không đề cập tới Long Phi Dạ, nàng cũng sẽ không đề cập đến. Loại phiên toái này, đẩy cho Long Phi Dạ thì không còn gì có thể tốt hơn.

Nàng nói, "Uyển Như nói rất phải, việc này ta cũng không dám làm chủ, vẫn là tìm điện hạ thương thương lượng lượng, sau đó hãy quyết định đi."

Không thể bức Hàn Văn Tịch dọn đi, Nghi thái phi đã tuyệt vọng hơn phân nửa. Bây giờ nói đến Long Phi Dạ, Nghi thái phi lập tức thận trọng hơn. Nàng không nghĩ 'trộm gà không thành ngược lại còn mất nắm gạo', ảnh hưởng đến thanh danh của nhi tử.

*Nguyên văn: 偷鸡不成反蚀一把米: du kê bất thành phản thực nhất bả mễ: trộm gà không thành ngược lại còn mất một nắm gạo. {Người dịch: @EmilyTon}

"Người tới, đi Phù Dung Viện truyền lời, để Tần Vương nhanh chóng trở về, nói bốn cung có việc gấp cần gấp!" Nghi thái phi lập tức hạ lệnh.

Thấy thế, Mộ Dung Uyển Như âm thầm hít sâu, nàng biết chính mình đã thua hoàn toàn!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Lệnh Vua, Một Điều Đáng Sợ

Hàn Văn Tịch vốn tưởng rằng Long Phi Dạ sẽ không trở lại nhanh như vậy, nhưng ai biết Long Phi Dạ cũng không hề ra khỏi cửa, ở ngay trong Phù Dung Viện, người hầu vừa đi qua bẩm báo, Long Phi Dạ đã tới.

Thân ảnh cao ngạo cao lớn vừa xuất hiện ở cửa, đừng nói là Mộ Dung Uyển Như, ngay cả mấy tiểu tỷ nữ đứng một bên cũng đều thẹn đỏ mặt, vừa khấn trương lại kích động, trong lòng như nai con chạy loạn, muốn liếc hắn nhiều hơn một cái, nhưng lại không dám.

Hắn mặc một bộ áo bào trắng rộng thùng thình, mái tóc đen được cuộn lại và giữ chặt bằng một cây trâm ngọc, giống như một vị thượng tiên bất tử vô tình vô dục đến từ Cửu Thiên, tuấn đạt siêu phàm, xuất trần lạnh lẽo.

Ngay cả Nghi thái phi nhìn thấy cũng không rời được mắt, có một nhi tử như thế là hạnh phúc nhất đời này của nàng.

Nhưng mà, Hàn Văn Tịch lại âm thầm trợn trắng mắt, gia hỏa này rõ ràng bản thân vẫn luôn trong phòng ở trạch cư, cửa nhà xảy ra đại sự như vậy, chủ nhà chân chính là hắn lại có thể bất động thanh sắc, nàng quả thật rất bội phục.

Nghi thái phi vui mừng lôi kéo Long Phi Dạ ngồi xuống trên ghế, đem sự tình thêm mắm thêm muối nói cho hắn nghe, nói ra thật đúng là Hàn Văn Tịch đã sai.

Hàn Văn Tịch mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, nghĩ thầm, Long Phi Dạ người nếu không giải quyết tốt việc này, lần sau cho dù là ba ngàn lượng bạc, cô nãi nãi ta cũng không giúp người.

Ai ngờ, nàng mới vừa mới nghĩ như thế, Long Phi Dạ liền lạnh lùng ném ra một câu, "Hàn Văn Tịch, người cảm thấy xử lý như thế nào cho thỏa đáng đây?"

"Thần thiếp ngu dốt, thỉnh điện hạ làm chủ." Hàn Văn Tịch đặc biệt khiêm tốn.

"Ngu dốt phải thì ngẫm nghĩ lại thật kỹ." Long Phi Dạ lại nói.

Hàn Văn Tịch tâm cứng lại, liền nói, "Theo thần thiếp thấy, tất nhiên là cần phải giải thích để làm sáng tỏ, mấu chốt là giải thích như thế nào, ai sẽ đi giải thích."

Nghi thái phi cùng Mộ Dung Uyển Như cũng không đem lời nói của nàng để ở trong lòng, chính là, Long Phi Dạ lại gật gật đầu, ý bảo nàng cứ tiếp tục.

Thấy thế, hai mẹ con toàn không thể tin nổi nhìn qua.

Chỉ nghe Hàn Vân Tịch nghiêm túc nói, "Thần thiếp thấp kém, nếu mẫu phi có thể ra mặt giải thích là có sức thuyết phục nhất, với lại lúc trước người từ chối bọn họ cũng là mẫu phi ra mặt. Hơn nữa, những người tới cửa tìm thầy trị bệnh, không thiếu vương công quý tộc, nếu mẫu phi ra mặt, bọn họ cũng không dám có dị nghị gì. Đối với bá tánh bình thường, thần thiếp kiến nghị mẫu phi cho bọn hắn mỗi người một chút quyền góp để bọn họ có thể tìm danh y khác chữa bệnh. Mặt khác, thứ nhất nó sẽ thể hiện mẫu phi là người có trái tim lương thiện, thứ hai, cũng sẽ không để cho người khác mượn cớ."

Cư nhiên muốn Nghi thái phi ra mặt đi giải quyết chuyện này?

Mộ Dung Uyển Như không thể tin nổi lấy tay che miệng lại, nàng nghĩ, Hàn Vân Tịch, người thật là đang ảo tưởng đi, người hãy chờ thất bại đi.

"Bỏ cung ra mặt?" Nghi thái phi có chút không vui.

Hàn Vân Tịch bổ sung một câu, "Mẫu phi, người đại diện cho điện hạ, là thích hợp nhất."

Nàng nói, hướng Long Phi Dạ nhìn lại, "Điện hạ, người nói đúng không?"

Đề gia hỏa này tới chính là làm chỗ dựa cho nàng, Hàn Vân Tịch kiểu gì cũng phải buộc hắn nói ra!

Đáy mắt Long Phi Dạ hiện lên một mặt thương thức mà không ai có thể nhận thấy được, hào phóng thoải mái gạt đầu, "Àn."

Nghi thái phi tuy rằng yêu thương nhi tử, nhưng từ nhỏ nàng không được gần gũi cùng nhi tử, trưởng thành lại càng không thân, đặc biệt là mấy năm gần đây, rất khó để nói vài lời trong lòng, ngồi cùng nhau ăn một bữa cơm.

Thấy nhi tử gạt đầu, trong lòng Nghi thái phi giống như là ăn mật ngọt, không rảnh so đo cùng Hàn Vân Tịch.

"Tốt thôi. Người tới a, chuẩn bị bạc, bỏ cung sẽ giải quyết vấn đề này ngay."

Nghi thái phi đang muốn đi, lại quay đầu nhìn, "Phi Dạ, cơm chiều hãy qua chỗ ta ăn đi, người đã lâu không ăn cùng mẫu phi."

Nàng cũng không đợi Long Phi Dạ trả lời, vội vàng phân phó Mộ Dung Uyển Như đi thu xếp, Mộ Dung Uyển Như còn muốn ở lại lâu hơn một lát nhưng không còn cách nào khác, chỉ có thể không cam tâm tình nguyện rời đi.

Sau khi mọi người đều đi, khách đường chỉ còn lại Long Phi Dạ cùng Hàn Vân Tịch hai người.

Hàn Vân Tịch âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, một kiếp cuối cùng cũng qua đi, người phía sau tung ra lời đồn kia tốt nhất đừng để nàng tra ra được, nếu không, đừng trách nàng độc y biến thành độc thủ!

Nàng lên nhìn Long Phi Dạ, mặc kệ là nàng dùng gia hỏa này với danh nghĩa cáo mượn oai hùm, hay là mời chính hắn ra tới, đều rất hữu dụng!

Ngay khi Hàn Vân Tịch đang cười trộm, Long Phi Dạ nhân nhạ nói câu, "Có tiến bộ....."

"Uh, cái gì?" Hàn Vân Tịch nghe không rõ.

Đáng tiếc, Long Phi Dạ không tính sẽ nói lại lần thứ hai, hắn đứng dậy hướng đại môn đi đến, ngay cả bóng dáng cũng làm cho người ta có cảm giác cô lãnh (cô đơn, lạnh lùng).

Hàn Vân Tịch có loại ảo giác người gần ngay trước mắt, nhưng lại xa tận chân trời, nàng đuổi theo, đứng ở cạnh cửa, hô to, "Hê, áo choàng ta đưa đến thư phòng người, người đã nhìn thấy chưa?"

Hàn Vân Tịch cho rằng gia hỏa này sẽ không để ý tới nàng, không nghĩ tới hắn lại quay đầu lại, gạt gạt đầu.

Hàn Vân Tịch sùng sốt, ngay sau đó "Nga" một tiếng, cũng không biết vì sao, lại đột nhiên cười, cười ngây ngất ngô ngô.

Một lát sau, Long Phi Dạ đã đi xa, Hàn Vân Tịch đột nhiên phát hiện không thích hợp, Nghi thái phi không phải muốn giữ hắn ở lại ăn cơm hay sao? Hắn cư nhiên không nói một tiếng liền rời đi?

Hàn Vân Tịch ho nhẹ vài tiếng, thấy bốn bề vắng lặng cũng vội vàng đi nhanh ra cửa, Nghi thái phi không giữ nàng lại, Long Phi Dạ cũng đi rồi, nàng còn đợi ở đây làm gì nha?

Người phóng bỏ câu Nghi thái phi*, đơn giản chính là sự tình của Long Phi Dạ.

*Nguyên văn: 放宜太妃鸽子(放...鸽子-phóng... cấp từ): câu này mình không rõ ý nghĩa cụ thể lắm, chỉ hiểu đại ý là làm cho hy vọng của ai đó bay đi.
{Người dịch: @EmilyTon}

Thời điểm khi Hàn Vân Tịch quay lại Phủ Dung Viện, tầm cung Long Phi Dạ đã sáng đèn, điều này chứng tỏ hắn ở trong phòng.

Tối nay, gia hỏa này sẽ qua đêm tại tầm cung sao?

Hắn trở về được mấy ngày rồi? Ở bên ngoài thì hẳn qua đêm ở đâu, như thế nào?

Sau khi Hàn Văn Tịch suy nghĩ một đồng vấn đề, cuối cùng mới phát hiện chính mình thật nhàm chán, tò mò những thứ ấy làm gì? Hẳn có địa bàn của hắn, nàng có Vân Nhân Các của nàng, nước giếng không phạm nước sông.

Nàng nhún vai, xoay người hướng đi về Vân Nhân Các.

Tiểu Trầm Hương đã chuẩn bị đồ ăn thom phức chờ nàng, vừa vào đến cửa, Hàn Văn Tịch đã ngửi thấy mùi cơm hạnh phúc.

Chỉ là, chân trước vừa mới bước vào đại môn, phía sau đã truyền đến tiếng bẩm báo của người hầu, "Vương Phi nương nương, Nghi thái phi muốn người lập tức đi qua."

Lại là những lời này, Hàn Văn Tịch thở ra một hơi khí lạnh, lạnh lùng hỏi, "Có việc gì?"

"Thuộc hạ không rõ lắm, Nghi thái phi cũng truyền điện hạ qua đó, phỏng chừng, không phải là việc nhỏ." Người hầu theo đúng sự thật trả lời.

Hàn Văn Tịch không cho là đúng, Nghi thái phi thì có thể có việc đại sự gì? Ngay cả cộc phiên toái ngoài cửa kia, thật ra cũng không cần nàng đưa ra kiến nghị, Nghi thái phi cũng có tài trí thông minh đi thu phục.

Thậm chí còn gọi cả Long Phi Dạ, nhìn có vẻ như là bị cho leo cây.

"Uh, lập tức!" Hàn Văn Tịch nhàn nhạt nói.

Người hầu vừa đi, chân sau của nàng tiếp tục bước vào đại môn, nàng trước hết chính mình ăn một ít cho no bụng rồi lại đi qua, gia yến gì đó tuyệt đối là sẽ đói bụng.

Hàn Văn Tịch khoan thai tới muộn, nhưng mà, sự tình lại hoàn toàn vượt ra ngoài dự kiến của nàng.

Long Phi Dạ sớm đã tới rồi, khách đường của Nghi thái phi nhiều thêm một người, lão thái giám bên cạnh hoàng đế Thiên Huy(天徽皇帝) của Thiên Ninh quốc, Tiết công công!

Vừa vào cửa, tất cả mọi người đều hướng Hàn Văn Tịch nhìn qua, làm cho Hàn Văn Tịch vốn đang bất an vô cớ khẩn trương lên.

Công công bên cạnh hoàng đế tìm tới cửa, mặc kệ là có chuyện gì, không tránh khỏi có quan hệ cùng hoàng đế.

Nhìn thấy biểu tình của Nghi thái phi cùng Long Phi Dạ, trong lòng Hàn Văn Tịch nổi lên thấp thỏm, cảm giác sẽ không có chuyện gì tốt.

"Nô tài Tiết Quế Bình(薛桂平) thỉnh an Vương Phi nương nương." Tiết công công ý cười trên mặt, âm dương quái khí*.

*Nguyên văn: 阴阳怪气: âm dương quái khí; nghĩa: tính tình quái gở, khó hiểu, lúc thế này lúc thế kia.

"Đề Tiết công công chê cười, bình thân bình thân." Hàn Văn Tịch khách khí nói, Tiết công công không thể giống như nô tài bình thường nha.

"Tiết công công, ngồi đi." Nghi thái phi đã mở miệng, Tiết công công cũng không khách khí, ngồi xuống một bên, thấy thế, Hàn Văn Tịch cũng tìm vị trí ngồi bên cạnh Long Phi Dạ.

"Văn Tịch a, người tự mình giải thích cho Tiết công công, người không biết y thuật, chỉ biết giải độc, miễn cho Tiết công công trở về không có cái gì để bẩm báo." Nghi thái phi bình tĩnh nói.

Lời này vừa ra, Hàn Văn Tịch suýt nữa rơi tim, đây..... đây, không phải là hoàng đế cũng nghe lời đồn, muốn tìm nàng xem bệnh đấy chứ?

Trong lòng hoảng loạn, nhưng ngoài mặt Hàn Văn Tịch vẫn rất trấn định, "Tiết công công, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?"

"Hồi Vương Phi nương nương, hoàng thượng nghe nói người có một thân y thuật lợi hại, có thể chữa được bệnh mà Cổ thái y cùng Hàn thần y không thể chữa, cho nên, sai lão nô tới thỉnh người tiến cung một chuyến, giúp Thái Từ điện hạ kiểm tra mạch." Tiết công công khách khí nói.

Hàn Văn Tịch khòe miệng lại run rẩy, "kiểm tra mạch" ba chữ này nói ra thật nhẹ nhàng nha!

Thái từ là bảo bối của hoàng hậu cùng thái hậu, là một tay hoàng thượng bồi dưỡng thành trụ quân. Nhưng bảy năm trước lại mắc phải quái bệnh (căn bệnh kỳ lạ). Hàn Tông An đã chủ động xin đi giết giặc trị liệu, tuy nhiên chạy chữa một mạch bảy năm cũng không chẩn ra được nguyên nhân gây bệnh.

Hàn Tông An đã dành rất nhiều sức lực, tìm không ít người có liên quan đến y thuật trong ban trị sự khám qua, nhưng đến nay vẫn trị không hết.

Thiên hạ có rất nhiều bệnh trị không được, cố tình Hàn Tông An kiểm tra mạch tượng của Thái từ lại ra hỉ mạch (喜脉: có thai).

Một đại nam nhân như thế sao có khả năng sẽ có hỉ mạch đấy? Tất cả mọi người cho rằng đây là khám sai, nhưng mà, mọi người trong ban trị sự của viện y học cũng đều nhận định là hỉ mạch.

Cái này làm cho thái hậu giận dữ, Hàn gia cũng bởi vậy bị thái hậu ghi hận, thậm chí không niệm tình lúc trước Thiên Tâm phu nhân là ân cứu mạng, vài lần giận dữ muốn giết chết Hàn Tông An.

Chuyện này tất nhiên là bí mà không ai biết, chỉ có hoàng đế, thái hậu, hoàng hậu, Tàn Vương cùng Hàn Tông An, Cố thái y và mấy người trong ban trị sự của học viện y biết được. Những người khác, chỉ biết là Thái tử mắc bệnh quái lạ, đến nỗi quái bệnh gì cũng bị đồn thổi bay đầy trời.

Ban trị sự của học viện y đi rồi, bị kịch lại xảy ra với Hàn Tông An.

Kỳ thật ban trị sự học viện y cũng đều khám không ra kết quả, trong lòng thái hậu cùng hoàng thượng cũng hiểu rõ, thỉnh người khác cũng sẽ không có kết quả, nên vẫn để Hàn Tông An tiếp tục trị liệu, để tránh sự tình bị tiết lộ ra ngoài, từ đó, mọi sự tức giận đều đổ lên thân một người là Hàn Tông An.

Hàn Văn Tịch sở dĩ biết được là do từ ký ức của nguyên chủ, nguyên chủ ngẫu nhiên có lần nghe lén được.

Hiện giờ, hoàng đế cư nhiên muốn nàng đi bắt mạch? Chẳng lẽ đây là muốn nàng nữ thừa phụ nghiệp*, tiếp nhận vị trí của Hàn Tông An?

*Nguyên văn: 女承父业: nữ thừa phụ nghiệp; nghĩa: con gái thừa kế sự nghiệp của cha. {Người dịch: @EmilyTon}

"Tiết công công, đây đúng thật là một hiểu lầm rất lớn!"

Hàn Văn Tịch đột nhiên đứng lên, vẻ mặt sốt ruột, "Tiết công công, tuy rằng Hàn gia là thế gia y học, nhưng, ta trời sinh ra đã ngu dốt, mọi người đều biết ta không biết gì về y thuật, phải chăng Hoàng Thượng nghe lời đồn đãi bên ngoài, đã hiểu lầm ta hay không?"

Tiết công công cười cười, "Vương Phi nương nương thật khiêm tốn, cái gọi là không có lửa làm sao có khói, Vương Phi nương nương nhất định là có bản lĩnh này, nếu không mọi người bên ngoài cũng sẽ không lưu truyền như thế."

"Đó là một sự sai lầm, là hiểu lầm, mẫu phi ta vừa mới mới đi ra ngoài làm sáng tỏ sự việc." Hàn Văn Tịch đều khóc không ra nước mắt.

Ai ngờ, Tiết công công lại nói, "Vương Phi nương nương, cho dù bên ngoài những lời kia đều là hiểu lầm, chuyện đó thật sự có thể tin đi? Sự tình của thiếu tướng quân, còn có sự tình của Trường Bình công chúa, Hoàng Thượng đều đã nghe nói đến. Bệnh của thiếu tướng quân cùng Trường Bình công chúa, Cố thái y cùng Hàn thần y đều đã xem qua, cũng không thể tìm ra nguyên cớ, người lại bốc thuốc trừ bệnh, nửa ngày đã trị tận gốc. Hoàng Thượng nghe xong việc này, mặt rồng đại hỉ, khen người trò giỏi hơn thầy, rất có phong thái của Thiên Tâm phu nhân mẫu thân người năm đó."

Tiết công công nói với tâm trạng hoan thiên hỉ địa*, Hàn Văn Tịch nghe đến lại ruột gan đứt từng khúc.

*Niềm vui vô biên.

"Vương Phi nương nương, lần này chính là hoàng hậu nương nương tự mình tiến cử người, Vương Phi nương nương đúng thật là thâm tàng bất lộ nha**! Nếu người còn khiêm tốn, phải cẩn thận khi mặt rồng giận dữ." Tiết công công nửa đùa nửa thật nói.

**Có tài mà che dấu không để lộ ra.

Hoàng hậu!

Cái gì gọi là tàng bốc chết người, đây mới là chân chính tàng bốc chết người, những lời đồn bên ngoài so với cái này thì chẳng là gì nha?

Hàn Văn Tịch ngồi trở về, cuối cùng minh bạch.

Nàng lơ đãng nhìn mặt Nghi thái phi, chỉ thấy bên môi Nghi thái phi ngậm một hạt châu chóc, tựa hồ đang chờ xem trò hay của nàng.

Mà nàng Mộ Dung Uyển Như bên cạnh, một bộ dáng đồng tình, trong mắt rõ ràng là cố ý lộ ra vui sướng khi người gặp họa.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Dũng Cảm, Toàn Lực Ứng Phó

Nghi thái phi cùng Mộ Dung Uyển Như ước gì Hàn Văn Tịch nhanh chóng làm hoàng đế thất vọng, bị hoàng đế nghiêm trị, tốt nhất là phế đi, từ đây không cần quay trở lại.

Đặc biệt là Mộ Dung Uyển Như, lời đồn lần này chính là nàng tung ra, ý muốn đuổi Hàn Văn Tịch ra khỏi Tàn Vương phủ, không ngờ, lại kinh động đến cả Hoàng Thượng.

Có Hoàng Thượng tới thu thập nữ nhân này thì không còn gì có thể tốt hơn, hoàng đế bức Long Phi Dạ cưới nàng, hoàng đế tự mình phế đi nàng, còn có

tình huống gì đại khái nhân tâm hơn thế này đâu?

Hàn Văn Tịch bất chợt nhìn qua Long Phi Dạ, chỉ thấy người nam nhân này cao cao tại thượng trước sau như một, biểu tình lạnh nhạt, xa lạ đến đáng sợ.

Trong lòng hắn, chắc là cũng đang vui sướng khi người gặp họa đi, cũng ước gì có thể phế bỏ nàng một chính phi đầu đầy sùi cao đi.

"Vương Phi nương nương, hôm nay đã muộn, hoàng thượng sai nô tài qua đây trước nhắn lời, để ngài hảo hảo nghỉ ngơi. Sáng sớm ngày mai, nô tài sẽ đến đón ngài vào cung."

Tiết công công vừa nói, vừa đứng dậy. Nghi thái phi vội vàng đi theo, "Tiết công công, thật khó mới tới đây được, ăn một bữa cơm rồi lại đi."

"Đa tạ ý tốt của thái phi nương nương, lão nô còn phải trở về phục mệnh. Thái phi nương nương, Tàn Vương điện hạ, cáo từ."

Tiết công công nói, lại không quên nhắc nhở Hàn Văn Tịch, "Sáng sớm ngày mai, Vương Phi nương nương đừng chậm trễ, Hoàng Thượng sau khi lâm triều muốn phải nhìn thấy ngài."

"Ta đã nhớ kỹ, Tiết công công đi thông thả." Hàn Văn Tịch tự nhiên thoải mái, trên mặt mỉm cười, trong lòng lại lạnh đến thấu xương.

Nam nhân có hi mạch?

Đừng nói ở cổ đại, việc này ở thời hiện đại đều là kỳ vấn! Nàng thậm chí còn không chữa trị được bệnh nặng, huống chi là quái bệnh nha?

Lời đồn bên ngoài, Hàn Văn Tịch có thể không thêm để ý, nhưng kỳ vọng của hoàng đế, nàng lại không thể bỏ qua.

Ngay cả Tiết công công cũng dùng cách này để nói, xem ra Thiên Huy hoàng đế ôm hy vọng rất lớn vào y thuật của nàng, nếu nàng vẫn cự tuyệt, rõ ràng là không nể mặt mũi hoàng đế, nhưng nếu nàng không cự tuyệt, đến lúc đó y thuật không tốt, kết cục như thế nào liền dựa vào tâm tình của hoàng đế.

Nghe nói, Thiên Huy hoàng đế tính tình rất không tốt.

Chuyện này vẫn là do hoàng hậu ở sau lưng quạt gió thêm củi, nếu như y thuật không tốt, hậu quả có thể dễ dàng nghĩ đến.

Tiền Tiết thái y rời khỏi, Nghi thái phi một bộ dáng như chưa hề có sự tình gì phát sinh, thúc giục, "Uyển Như, nhanh chóng truyền đồ ăn lên, ca người nhất định đã đói bụng."

Nàng tâm tình cực tốt, liếc nhìn Hàn Văn Tịch một cái, hiếm khi ôn tồn, "Văn Tịch, ngài cũng ở chỗ mẫu phi ăn đi, ăn no rồi trở về ngủ, sáng mai ngàn vạn lần đừng chậm trễ."

Tuy rằng Hàn Văn Tịch tâm đều lạnh, nhưng nàng vẫn mỉm cười gật đầu, Nghi thái phi cùng Mộ Dung Uyển Như muốn nhìn nàng bị chê cười đúng không, nàng có tình không cho xem!

Trên bàn cơm, Nghi thái phi cùng Mộ Dung Uyển Như rất ân cần, không ngừng gấp đồ ăn cho Long Phi Dạ, thịnh canh, Long Phi Dạ lại không ăn nhiều, trước sau vẫn không nói một lời.

Hàn Văn Tịch hoàn toàn bị xem nhẹ nên cụp mắt, chính mình tự ăn cơm ăn canh.

Thôi, là phúc thì không phải họa mà nếu là họa thì tránh không khỏi, ngày mai hành sự tùy theo hoàn cảnh đi.....

Hàn Văn Tịch ăn uống xong, nàng cho rằng mình đã có thể ngủ ngon giấc, đáng tiếc, trần trọc một đêm, nàng đành phải bọc chăn dựa vào bên cửa sổ phát ngốc.

Nhưng mà, đang lơ đãng thì phát hiện cách đó không xa tấm cung Long Phi Dạ vẫn còn sáng đèn. *Đã muộn như thế, tên kia còn chưa ngủ? Hắn vì cái gì mà không ngủ được nha?*

Cũng không biết vì sao, trong đầu đột nhiên nghĩ đến một câu hắn từng nói qua, "*Bốn vương ở đây, người không cần phải sợ*".

Khoảnh khắc này, Hàn Văn Tịch có loại xúc động, muốn chạy qua đó hỏi hắn một câu, "*lần này có thể cũng giống như lần trước tiến cung thỉnh an một hồi như vậy hay không, cùng đi với ta một lần nữa có được hay không?*"

Chỉ là, nhớ tới gương mặt trầm mặc lạnh băng của hắn, hai mắt sáng ngời của nàng lập tức ảm đạm xuống, *thôi*.

Hít sâu một hơi, đóng cửa sổ lại, Hàn Văn Tịch yên lặng nói với chính mình, *không có gì to tát cả, không sợ!*

Cho dù một đêm không ngủ, hôm sau Hàn Văn Tịch vẫn thức dậy rất sớm, để tiểu Trầm Hương tỉ mỉ trang điểm chải chuốt cho nàng một phen, tinh thần cả người có vẻ đặc biệt tốt.

Nếu như sự tình không thể trốn tránh được, vậy đừng cảm đối mặt với nó đi, Hàn Văn Tịch âm thầm nói với chính mình, không chỉ phải dũng cảm

đi làm, hơn nữa cần phải nỗ lực làm hết sức, làm thật tốt.

Khi Tiết công công tới đón, Nghi thái phi cùng Mộ Dung Uyển Như đều tới.

Thứ nhất là nể mặt mũi Tiết công công, thứ hai, chính là tới để xem nàng bị chê cười. Thấy các nàng nhìn nàng cười, Hàn Vân Tịch cười so với các nàng còn xinh đẹp hơn.

Nàng là loại người thấy quan tài cũng không rơi lệ, còn có thể để các nàng chê cười hay sao?

Sau khi lên xe ngựa, Hàn Vân Tịch quay đầu lại nhìn thoáng qua, nhưng trước sau không nhìn thấy thân ảnh Long Phi Dạ. Khi nàng ra khỏi Phù Dung Viện, đèn trong tâm cung hắt đã sớm tắt, đại môn đóng chặt, có thể hắt còn đang trong giấc mộng, chắc là sẽ không tới.

Khi đã tới trong cung, Thiên Huy hoàng đế đã hạ triều và ngồi trong ngự thư phòng chờ nàng. Hành lang dài của ngự thư phòng, là nơi yên tĩnh nhất so với bất cứ nơi nào trong cung. Cách đó không xa có thể nhìn thấy cung nữ thái giám đứng ở hai bên, không hề nhúc nhích, phảng phất như những pho tượng.

Trong không gian một mảnh yên tĩnh, tiếng bước chân của Hàn Vân Tịch và Tiết công công có vẻ rất rõ ràng.

"Vương Phi nương nương, đi nhanh một chút, hoàng thượng ghét nhất là phải đợi người." Tiết công công thấp giọng thúc giục, mặc dù đang ở hành lang rất dài, khi hắt nói chuyện đều đặc biệt hết sức cẩn thận.

Bầu không khí yên lặng như thế, làm Hàn Vân Tịch vốn đã có chút thấp thỏm càng thêm khẩn trương.

Theo hiểu biết của nàng, Thiên Huy hoàng đế cũng được xem là nửa bạo quân, tính tình đặc biệt táo bạo, khi giết người, đều không nhân mày chút nào.

Rất nhanh, đã đến ngự thư phòng.

Tiết công công dừng bước ở ngoài cửa, thấp giọng, "Vương Phi nương nương, người tự mình vào đi thôi."

Chuyện của Thái tử, chỉ sợ Tiết công công cũng không có tư cách để biết, hắt rất tự giác.

Nói xong, không đợi Hàn Vân Tịch phản ứng lại, liền uốn giọng hô to, "Bẩm..... Tàn Vương phi đã đến....." Lời này vừa ra, Hàn Vân Tịch không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể nhanh chóng đi vào.

Nàng lần đầu tiên tới nơi này, chỉ cảm thấy bầu không khí căng thẳng đến dọa người, nàng không hiểu lễ nghi, cũng không biết nên đi chỗ nào, vì thế cứ thẳng tắp phía trước đi vào.

Có điều nơi này yên tĩnh đáng sợ, so với bên ngoài còn muốn an tĩnh hơn vài lần, làm nàng cảm thấy tiếng bước chân của mình như có tội.

Rốt cuộc, Hàn Vân Tịch nhìn thấy phía trước có một bức rèm châu khá lớn, loáng thoáng có thể nhìn thấy có một người đang đứng bên trong thư án.

Thiên Huy hoàng đế đang ở nơi đó sao?

Tìm Hàn Vân Tịch đập lạc một nhịp, tay nhỏ đan chéo nhau, lúc này mới cúi đầu đi vào.

Nàng thật cẩn thận nhấc một góc rèm châu lên, ai ngờ, một đạo ánh mắt sắc bén như ưng lập tức bắn lại đây, tức khắc làm Hàn Vân Tịch cảm giác được sát khí nổi lên bốn phía.

"Người chính là Tàn Vương phi, Hàn Vân Tịch?" Thiên Huy hoàng đế lạnh giọng, tuổi tầm bốn mươi, một bộ râu ngắn, mặt lạnh như Diêm Vương, không giận dữ nhưng tôn nghiêm đáng sợ.

Khác với lãnh (*lạnh lùng*) của Long Phi Dạ, Long Phi Dạ lãnh là một loại lạnh nhạt, vô tình, cao cao tại thượng, mà lãnh của Thiên Huy hoàng đế lại là một loại nghiêm túc, hung dữ.

Hàn Vân Tịch đã khẩn trương lại thêm khẩn trương, nhưng vẫn cố tỏ ra bình tĩnh, nàng tự nhiên hào phóng khom người hành lễ, "Bẩm Hoàng Thượng, thần thiếp chính là Tàn Vương phi Hàn Vân Tịch."

Ai ngờ, Thiên Huy hoàng đế lại đột nhiên lạnh giọng, "Ai cho người tùy tiện tiến vào? Ai ân chuẩn cho người tiến vào?"

Lời này vừa ra, Hàn Vân Tịch lập tức sững sờ ngay tại chỗ. Nàng xuyên qua một cái đã tới nơi đây, chỉ biết lễ nghi cơ bản, làm sao mà biết được ngự thư phòng nhiều quy củ như vậy a. Hơn nữa, vừa mới rồi không phải là Tiết công công đã có thông báo, không phải nói nàng có thể vào hay sao?

Hàn Vân Tịch vẫn giữ thân mình cúi đầu, nghĩ không ra mình sai ở điểm nào, trong lúc nhất thời đáp lời cũng không được, không đáp cũng không xong.

Tuy rằng mình là Tàn Vương phi, nhưng, ở trong mắt hoàng đế, Hàn Vân Tịch bất quá chỉ là một bá tánh hèn mọn tầm thường mà thôi.

Ngay khi Hàn Vân Tịch đang khó xử, một thanh âm quen thuộc ở một bên truyền đến.

"Hoàng huynh, nàng vốn là một nữ nhân không có giáo đường, hà tất cùng nàng so đo, chính sự quan trọng hơn."

Thanh âm trầm thấp, mang theo từ tính đặc biệt, lạnh băng khiến người run lên, tuy rằng tràn đầy trào phúng, nhưng giờ này khắc này, khi Hàn Văn Tịch nghe thấy, lại mặc danh ám áp.

Là hần, Long Phi Dạ!

Nàng bắt giác ngừng đầu, theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy Long Phi Dạ mặc một bộ cẩm trang màu trắng, tuấn dật tôn quý, lúc này đang ngồi ở một cái bàn trà bên cạnh, bưng một ly trà nóng bốc khói chậm rãi uống xuống.

Gia hỏa này cư nhiên tới, hơn nữa còn tới sớm hơn cả nàng!

Nhìn thấy hần ngồi đó khí định thần nhàn như vậy, Hàn Văn Tịch có cảm giác như trút được gánh nặng, thở dài nhẹ nhõm một hơi khó hiểu.

Hần là vì nàng mà đến hay sao? Đáy lòng Hàn Văn Tịch hiện lên một niềm hy vọng xa vời mà ngay chính nàng cũng chưa từng nghĩ đến.

Không thể nghi ngờ, lời Long Phi Dạ nói rất có phân lượng, Thiên Huy hoàng đế nhìn qua, không nói gì nữa, chỉ phất phất tay ý bảo Hàn Văn Tịch hãy bình thân.

Sau một lúc thật lâu, Hàn Văn Tịch mới biết được, cho dù là hoàng hậu tới ngự thư phòng cũng đều phải ở phía ngoài rèm châu mà hành lễ, đến khi hoàng đế cho phép mới có thể tiến vào bên trong điện kiến.

"Tạ ơn Hoàng Thượng." Hàn Văn Tịch bình thân, ánh mắt trộm liếc nhìn Long Phi Dạ cảm kích một cái, đáng tiếc, Long Phi Dạ không để ý đến nàng.

Tuy là đệ muội, chung quy vẫn là quân thần nên có khác, huống chi, nàng căn bản không lọt được vào mắt hoàng đế.

Long Phi Dạ đến có thể ngồi, Hàn Văn Tịch chỉ có thể đứng.

"Trẫm nghe hoàng hậu nói, Mục Thanh Võ hôn mê, rêu độc của Trường Bình, tất cả các đại phu đều bó tay không có biện pháp gì, người chỉ dùng một bát dược liền trị hết?" Thiên Huy hoàng đế đi thẳng vào vấn đề, cao cao tại thượng bề ngẩng nhìn Hàn Văn Tịch, căn bản không xem nàng là đệ muội mà đối đãi.

"Bẩm Hoàng Thượng, đúng là có việc này, nhưng, nghiêm khắc mà nói, thiếu tướng quân cùng Trường Bình công chúa đều không phải là bị bệnh, mà là bị trúng độc, thần thiếp có thể giải độc, nhưng không biết xem bệnh."

Mặc kệ thế nào, Hàn Văn Tịch cần thiết phải nói lời nói thật, nàng có thể thử xem qua Thái tử một chút, nhưng trước hết nàng vẫn nên thành thật tại đây.

Ai ngờ, hoàng đế lại nói, "Y và độc vốn là một nhà. Năm đó trẫm có nghe mẫu thân người nói qua, tất cả bệnh tật ở trên người đều do độc tố tạo nên, đạo lý này, người chắc là hiểu chứ?"

Khụ khụ.....

Hàn Văn Tịch suýt nữa bị chính nước bọt của mình làm sặc, nàng không rõ lắm có phải Thiên Tâm phu nhân đã từng nói qua những lời này hay không, nhưng không thể không nói câu nói này có vẻ đã vượt qua hiểu biết trong thời đại của nàng ấy.

Nếu nhìn theo quan điểm của y học phương Tây, nguyên nhân gây bệnh thật đúng là đều do *virus* (病毒: *khẩu độc sinh ra bệnh*) gây ra.

Đáng tiếc, đây đều không nhất thiết là trường hợp của nàng, độc tố cùng virus cũng không phải là cùng một khái niệm, nàng có thể giải phần lớn độc tố, độc tố của động thực vật trong tự nhiên, hoặc độc tố do người phối chế ra.

Thậm chí bỏ qua những điều này, những lời của Thiên Huy hoàng đế cũng khiến cho Hàn Văn Tịch khó xử. Nàng không có cách gì phủ định lời của mẫu thân đã từng nói, nhưng cũng không có cách gì giải thích để cho Thiên Huy hoàng đế hiểu rõ được vi diệu trong đó.

Hàn Văn Tịch suy nghĩ một lúc, khiêm tốn đáp, "Y độc một nhà, đó là khi *y giả* cùng *độc giả** đạt cảnh giới cao nhất, Văn Tịch bất tài chỉ học được da lông của mẫu thân mà thôi."

*Y giả (医者): người hành nghề y (bác sỹ);

Độc giả (毒者): người chuyên dùng độc.

"Ha ha, trách không được hoàng hậu nói người rất khiêm tốn, bệnh mà ngay cả phụ thân người cùng Cố Bắc Nguyệt đều trị không được, người lại dễ như trở bàn tay trị khỏi. Nếu đây tính là da lông mà nói, vậy phụ thân người cùng Cố Bắc Nguyệt chẳng phải chính là phế vật hay sao?" Thiên Huy hoàng đế nghiêm túc hỏi lại.

"Bẩm hoàng thượng, Hàn thần y cùng Cố thái y có thể chữa bệnh, Văn Tịch có thể giải độc, đây là hai việc không thể so sánh với nhau." Hàn Văn Tịch vẫn cố gắng giải thích.

Ai ngờ, hoàng đế lại không kiên nhẫn, không vui nói, "Tần Vương phi, trẫm cho truyền người tới là để chữa bệnh, không phải cho truyền người tới để

khiểm tôn! Trẫm còn phải trông cậy vào người cũng có thể chữa khỏi bệnh cho Thái tử bằng một chén dược! Chẳng lẽ người còn muốn tiếp tục thâm tàng bất lộ?"

Lời này vừa ra, tim Hàn Vân Tịch đập mạnh một cái, trời mới biết hoàng hậu thổi gió bên gối như thế nào, cư nhiên làm hoàng đế tin tưởng vững chắc y thuật của nàng cao siêu như thế.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Bệnh Kỳ Lạ, Nam Nhân Có Hỉ Mạch

Đối mặt với sự không kiên nhẫn của Thiên Huy hoàng đế, Hàn Vân Tịch biết nếu tiếp tục giải thích thì sẽ biến thành cãi cọ. Cãi cọ cùng hoàng đế, không phải nàng sẽ mất đầu hay sao?

Bất giác kín đáo liếc Long Phi Dạ một cái, nàng chỉ biết giải độc, gia hỏa này cũng đã biết đến, tốt xấu cũng nên giúp nàng nói vài lời đi.

Đáng tiếc, Long Phi Dạ vẫn đang thanh thần pha trà, căn bản không để ý tới sự tình của nàng bên này.

Hàn Vân Tịch bên môi gọi lên một mặt tự giễu, nàng suy nghĩ quá nhiều, gia hỏa này làm sao có khả năng tới để giúp nàng đâu, hẳn là nhàn rỗi không có việc gì làm nên tới nhìn xem đi.

Giải thích không được liền không giải thích, Hàn Vân Tịch nàng sẽ tận lực trị liệu, ngay cả khi nàng không thể trị hết, hoàng đế cũng không thể giết nàng đi.

"Hoàng Thượng, nếu như đã cho truyền Vân Tịch tới chữa bệnh, vậy trước tiên để Vân Tịch bắt mạch cho Thái tử điện hạ đi." Nàng nghiêm túc nói.

Thiên Huy hoàng đế chờ chính là những lời này của nàng, "Hàn Vân Tịch, người cũng đừng khiến trẫm thất vọng."

Áp lực bức tới, Hàn Vân Tịch nỗ lực chống cự, rất nhanh đã cùng hoàng đế và Tàn Vương đi tới Đông Cung.

Vừa đến cửa liền phát hiện ở đây canh gác rất nghiêm ngặt. Thái tử bị bệnh kỳ lạ, không ít người biết được sự tình. Nhưng Thái tử rốt cuộc bị quái bệnh gì, lại là một bí mật rất lớn.

Mà Hàn Vân Tịch, cũng chỉ biết đó là hỉ mạch. Tình trạng hiện giờ của Thái tử như thế nào, nhiều năm qua như thế bệnh tình có biến hay không, nàng đều không rõ ràng lắm. Chỉ biết rằng 7 năm trước từ khi Thái tử phát bệnh đến nay, không hề rời khỏi Đông Cung.

Thái tử từ nhỏ đã rất thông minh, lại là trưởng tử do hoàng hậu sinh ra, thân phận tôn quý, được hoàng đế sủng ái vô cùng, khi hấn được ba tuổi, Thiên Huy hoàng đế đã phú không ít tâm tư bồi dưỡng đến nay.

Nhưng ai biết, cuối cùng lại thành nạn nhân của một căn bệnh kỳ lạ, nếu như trị không hết, Thiên Huy hoàng đế một lần nữa lại phải suy xét người được chọn làm *trữ quân* (người thừa kế ngai vàng).

Một khi lập trữ quân khác, không chỉ có cần phải tiêu phí thời gian cùng tinh lực, hơn nữa, còn khiến cho trong triều kết bè kết phái tranh cãi, các hoàng tử tranh giành lẫn nhau.

Thiên Ninh quốc chính là lúc đang trên đà phát triển, nội loạn là điều mà Thiên Huy hoàng đế không muốn nhìn thấy nhất. Cho nên, chẳng sợ Thái tử bị bệnh bấy năm, đến nay hấn cũng chưa từng từ bỏ, mà chỉ giam cầm Thái tử. Cho dù là nằm trên giường, Thái tử mỗi ngày vẫn đều quan tâm đến triều chính, đối với hết thảy đều nắm rõ trong lòng bàn tay.

Đi vào Đông Cung, nhìn thấy phòng thủ so với bên ngoài càng thêm nghiêm ngặt, trái tim Hàn Vân Tịch lại chìm xuống thêm ba phần.

Nàng nhìn không được tự đặt ra một vấn đề để suy xét, Thái tử không phải là bị mắc căn bệnh quái lạ, mà là xấu hổ vì xuất hiện hỉ mạch, theo nghĩa nào đó mà nói, thì đây là sự sỉ nhục của hoàng tộc Thiên Ninh, thậm chí sẽ bị xem thành là dấu hiệu của tai họa.

Một khi đến cuối cùng hoàng đế đành phải từ bỏ Thái tử, đến lúc đó, những người biết được căn bệnh kỳ lạ của Thái tử, còn có thể sống hay sao?

Hàn Tông An, Cố Bắc Nguyệt..... Còn có, nàng là người sắp nhìn đến Thái tử.

Tuy rằng nàng là Tàn Vương phi, nhưng từ thái độ của hoàng đế vừa rồi kia, rõ ràng không xem nàng là người trong hoàng tộc nhà!

Trầm mặc một đường, đã tới trong tầm cung rồi, chỉ thấy thái hậu cùng hoàng hậu sớm đã đến, mà Hàn Tông An cùng Cố Bắc Nguyệt lại không thấy tới, Hàn Vân Tịch vốn tưởng rằng bọn họ chắc cũng sẽ qua đây.

Có vẻ như, Thiên Huy hoàng đế sớm quyết định đem toàn bộ đại sự đều giao cho nàng.

Cách rèm châu, chỉ loáng thoáng nhìn thấy giường trong phòng bị màn lụa che lấp, Thái tử hẳn là nằm ở trên giường.

Khoảng cách này, nếu như có độc mà nói, hệ thống giải độc hẳn là sẽ nhắc nhở nàng.

Hàn Văn Tịch không hề nghe được nhắc nhở nào, nhưng nàng vẫn luôn ôm một tia hy vọng, đợi lát nữa lúc tới gần hơn thì rà quét toàn thân một chút, mới có thể khẳng định hoàn toàn.

Vừa thấy Hàn Văn Tịch tiến vào, thái hậu nương nương liền đặc biệt thân thiết, gắt gao giữ chặt tay nàng, vẻ mặt kích động, phảng phất như lúc trước trao tặng lệnh bắt cho Bắc Cung Hà Trạch không phải là nàng ta làm.

"Văn Tịch a, lệnh của người thật sự là ngoài ý muốn của ai gia, ai gia vốn tưởng rằng mẫu thân người đi rồi, phúc tinh của ai gia cũng đi rồi, không nghĩ tới người có thể thừa kế thừa y thuật của mẹ người, tốt tốt, rất tốt nha!"

Giải thích cho hoàng đế đều không có hiệu quả, nói gì đến giải thích cho vị chủ mưu trước mặt này? Hơn nữa, Hàn Văn Tịch không tin các nàng thực sự có thành tâm thành ý muốn nhìn thấy nàng cứu Thái tử.

Bất quá là muốn đem củ khoai lang phòng tay này từ trên tay Hàn Tông An ném đến trên tay nàng, từ đây có nhiều thêm một cái có thể trị tội nàng.

Hàn Văn Tịch lười biện giải thêm, chỉ khẽ cười, "Ta cũng không rõ ràng lắm về tình huống cụ thể, ta sẽ tận lực thử xem."

Lúc này, hoàng hậu cũng tiến lên, giữ chặt một tay khác của Hàn Văn Tịch, bộ dáng phảng phất như rất thân thuộc với nàng, "Văn Tịch, người đừng quá khiêm tốn, bốn cung không cho phép người trị không hết! Nếu ngay cả người đều trị không được, kia..... kia....."

Hoàng hậu nói, rút khăn tay ra che mặt, nước nớc.

Hoàng thượng thấy thế, đáy mắt hiện lên một mặt không kiên nhẫn, "Tốt tốt, Tàn Vương phi, người cùng trầm vào đi."

"Vâng." Hàn Văn Tịch gật đầu, thấy thái hậu cùng hoàng hậu đều không tính đi vào, nàng cho rằng Long Phi Dạ cũng sẽ không đi vào, nhưng ai biết gia hỏa này vẫn luôn trầm mặc, cứ nhiên đi ở phía trước nàng.

Một câu cũng đều không giúp nàng nói, giờ này khắc này, Hàn Văn Tịch nhìn thấy gia hỏa này thật sự có chút chướng mắt.

Hàn Văn Tịch hít sâu một hơi, bước vào mật thất, tới bên trong rồi, có thể ảm ảm nhìn thấy người trên giường.

Chỉ thấy người nọ được bọc chắn, nằm ngửa, nhìn không rõ tướng mạo lắm, nhưng là Hàn Văn Tịch biết, hẳn đang tỉnh.

Đây, chính là Thái tử Thiên Ninh quốc, Long Thiên Mặc.

Trong khi Hàn Văn Tịch đang nhìn, thì nghe Long Thiên Mặc nói, "Thiên Mặc không thể xuống giường thỉnh an, mong phụ hoàng thứ lỗi, Tàn hoàng thúc thứ lỗi."

Hàn Văn Tịch kinh ngạc trong lòng, nàng nguyên bản cho rằng Long Thiên Mặc sẽ bị sa lầy trong tuyệt vọng, tính khí bất thường, không nghĩ tới hắn vẫn có lễ nghĩa như thế.

Nghe thanh âm của hắn, mặc dù có chút suy yếu, nhưng không hề có dấu hiệu suy sút người người bị bệnh đã lâu.

Bảy năm a, suốt bảy năm, hắn đã trải qua căn bệnh kỳ lạ này, cho dù hắn không nói lời nào, hay là đuổi mọi người ra ngoài, về tình cảm cũng đều có thể tha thứ.

Nam tử này, tố chất tâm lý của hắn cường đại như thế nào nha? Không trách gì, Thiên Huy hoàng đế để lại coi trọng hắn như thế, đến nay vẫn không buông tay.

Thân là đại phu, Hàn Văn Tịch rất nhạy cảm lập tức có thể thấy được ý chí cường đại cầu sinh (cầu được sống) của hắn, những mặt khác bỏ qua không nói, Hàn Văn Tịch thực sự rất thích loại người bệnh như thế này.

Nhưng gia hỏa này hoàn toàn xem nhẹ nàng, tốt xấu, nàng cũng mang thân phận hoàng thân nha, được thôi, Hàn Văn Tịch thừa nhận nàng thích không nổi.

Cách màn lụa, Hàn Văn Tịch ngồi xuống bên cạnh giường, nhàn nhạt nói, "Tay."

Sau một lúc lâu, Long Thiên Mặc mới vươn tay ra, không nói một lời, rõ ràng là không vui, không tin Hàn Văn Tịch.

Hàn Văn Tịch kỳ thật muốn nói cho hắn rằng, nàng so với hắn còn không vui hơn nhiều, nhưng Hàn Văn Tịch sau khi đáp tay lên mạch tượng, liền vứt bỏ tất cả tạp niệm, nghiêm túc lại.

Thấy nàng nghiêm túc, Thiên Huy hoàng đế cùng Long Thiên Mặc cũng đều trầm mặc, cũng có chút khản trương, Long Phi Dạ một mình ngồi ở một bên,

đánh giá khuôn mặt nhỏ của Hàn Vân Tịch, cũng không biết hắn đang nhìn cái gì.

Hàn Vân Tịch cũng không lập tức bắt mạch, mà là âm thầm tiến hành khởi động hệ thống rà quét kiểm tra theo trình tự, đáng tiếc, kết quả làm nàng rất thất vọng: không có độc. Thu liễm tâm tư, lúc này nàng mới bắt đầu nghiêm túc bắt mạch.

Tuy rằng là độc y, nhưng nếu phải xem bệnh nàng vẫn có thể xem, chỉ là không tinh thông.

Bắt mạch, là đơn giản nhất, đồng thời cũng là khó bậc nhất. Nàng vừa tiếp xúc với mạch tượng của Long Thiên Mặc, liền có hiểu biết đại khái, lại không dám chắc chắn.

Thoạt nhìn, thật sự rất giống hi mạch.

Hi mạch, trên thực tế nói đúng ra thì không tính là loại mạch tượng, chỉ có thể nói "hi mạch" là một loại trường hợp đặc biệt của "hoạt mạch*", chỉ áp dụng với phụ nữ.

Giải thích:

*滑脉: hoạt mạch: Một loại mạch tượng. Hoạt là trơn tru, sức mạch đi trơn tru như chuỗi hạt châu (viên ngọc) lăn (động) dưới ngón tay. Chủ về đàm ẩm, thực trệ, và người có thai.**

Theo y học cổ truyền Trung Quốc, phụ nữ bình thường nếu có mạch thai thì được gọi là *hi mạch*(喜脉). Nếu kỳ kinh của phụ nữ không tới, không có bệnh tật gì, lại có mạch tượng là *hoạt mạch*(滑脉), thì phải suy xét có mang thai hay không.

Hoạt mạch, đập đều lưu loát, một phần nổi, một phần thực, một phần số, mạch thể có hình cầu sâu cảm**

Giải thích:

**Nguyên văn: 滑脉, 搏动流利, 偏浮、偏实、偏数、脉体有圆湛感。: mình chỉ hiểu được như thế, đã google search về "hoạt mạch" và cũng chỉ tra được chừng ấy. Ai không hiểu thì... tự google tiếp nhé!

Nếu có thiếu máu, bệnh phong thấp, nhiễm cảm cấp tính rồi lại bị sốt, viêm ruột dạ dày cấp mạn tính, các bệnh sơ gan cổ trướng hay một số triệu chứng khác, cũng sẽ xuất hiện hoạt mạch.

Hàn Vân Tịch kiểm tra chính là hoạt mạch, dựa trên quan điểm đó, thân thể Long Thiên Mặc cũng không có ổ bệnh gì tương ứng.

Trong lúc nhất thời, Hàn Vân Tịch cũng mê mang, như vậy tính là mạch gì đây?

Hàn Tông An cùng những người đức cao vọng trọng trong ban quản trị học viện y đều xem ra hi mạch, nàng thì sao?

Cơ bản kiến thức của cổ nhân không hiểu, nhưng nàng thì hiểu nha, nam nhân làm gì có dạ con và tử cung mà sinh hài tử nha!

Tuy rằng ở hiện đại có không ít y học lý luận đưa ra có thể thông qua thực hiện giải phẫu để nam nhân sinh con như một kỳ tích, nhưng là, đây chỉ là những lý luận mà thôi, hướng hồ còn phải thông qua giải phẫu đâu.

Long Thiên Mặc này tính là cái gì?

Điều này chỉ có thể nói là không có bất luận triệu chứng gì của hoạt mạch đi.

Nghĩ đến điều này, Hàn Vân Tịch buông tay Long Thiên Mặc ra.

Thấy thế, Thiên Huy hoàng đế vội vàng hỏi, "Như thế nào?"

"Hoàng Thượng, có thể mời Cổ thái y tới hay không?" Hàn Vân Tịch nghiêm túc nói, ngay cả mạch tượng này nàng cũng muốn thỉnh giáo Cổ Bắc Nguyệt một phen.

Nghe Hàn Vân Tịch vừa nói lời này, sắc mặt Thiên Huy hoàng đế không vui, "Cổ Bắc Nguyệt đã xem qua? Hắn không có biện pháp! Ngươi rút cuộc nhìn ra cái gì?"

Hàn Vân Tịch cũng không sợ hãi, nói lời nói thật, "Hoàng Thượng, mạch tượng của Thái tử là hoạt mạch, tình huống cụ thể của mạch tượng, Vân Tịch tạm thời không thể khẳng định chắc chắn, muốn làm thêm một số bước kiểm tra, ta cần có Cổ thái y phụ trợ."

"Không phải hi mạch sao?" Hoàng đế chấn kinh.

Long Phi Dạ cũng nghiêm túc nhìn qua, thực sự kinh ngạc, lúc này, thái hậu cùng hoàng hậu cơ hồ là đồng thời vọt vào.

"Không phải hi mạch sao? Thật sự không phải hi mạch sao?"

"Vân Tịch, đó là cái gì nha? Ngươi mau nói!"

"Vân Tịch, ai gia biết ngươi sẽ không làm Hoàng Thượng thất vọng, ngươi nhanh chóng nói, chuyện là như thế nào."

.....

Thái hậu cùng hoàng hậu đều rất kích động, trong nháy mắt nhìn thấy như thế, Hàn Vân Tịch nhanh chóng tin tưởng rằng các nàng đúng thật là thiết tình.

Nhưng đúng lúc này, Long Thiên Mặc đột nhiên nhấc chân lên, chỉ vào bụng của chính mình, châm chọc chế diễu, "Tần Vương phi, ngươi nói không phải là hỉ mạch, vậy đây là cái gì?"

Mặc dù là cách màn lụa, Hàn Vân Tịch đều thấy rõ ràng.

Thiên a!

Chỉ thấy bụng của Long Thiên Mặc rất lớn rất lớn, quả thực chính là bụng hoài thai bảy tháng!

Đây là.....

Hàn Vân Tịch tựa hồ nghĩ tới cái gì, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch, nàng đã biết, *sự tình thực phiền toái, rất phiền toái!*

"Ngay cả mạch tượng cũng xem không chuẩn, phụ hoàng, nhi thần cự tuyệt đề nghị trị liệu." Long Thiên Mặc ngữ khí rất lạnh lùng, hắn đã phiền muộn với Hàn Tông An, làm sao có khả năng còn tin tưởng nữ nhi phế vật của Hàn Tông An đây?

Cho dù Hàn Vân Tịch là Tần Vương phi, ngay cả hắn cũng kiêng kỵ Tần hoàng thúc ở đây nhất, hắn cũng sẽ không khách khí, hắn biết, Tần hoàng thúc vĩnh viễn sẽ không nhìn đến nữ nhân này.

"Là xem mạch sai sao?" Thái hậu bỗng cảm thấy mắt mờ.

"Ta còn tưởng rằng có kỳ tích xuất hiện, Vân Tịch, nguyên lai ngươi còn chưa nhìn thấy bụng của Thiên Mặc nha! Ta còn tưởng rằng ngươi..... Ai nha, ngươi nói ngay cả mạch tượng ngươi đều xem không ra, còn cứu người như thế nào nha!" Hoàng hậu cũng liên tục thở dài.

Long Thiên Mặc đáp chắn lại, đơn giản quay người đi.

Thấy thế, giữa lông mày của Thiên Huy hoàng đế biến thành những đường kẻ thẳng đứng "||", hắn phần nộ nhìn Hàn Vân Tịch, lạnh giọng, "Mua danh chuộc tiếng! Lừa dối lấy tiếng! Ngươi..... Còn có phụ thân ngươi, các ngươi..... Người tới, mang ra ngoài đánh 30 đại bản cho trẫm!"

Thái hậu cùng hoàng hậu nhìn nhau liếc mắt một cái, rất ấn ý gợi lên ý cười lạnh băng. Long Phi Dạ trước sau vẫn ngồi đó, lạnh lùng nhìn Hàn Vân Tịch, dường như nữ nhân này cũng không phải Vương phi của hắn, không có chút quan hệ gì với hắn.

Thái hậu cùng hoàng hậu đều chờ Hàn Vân Tịch cầu xin tha thứ, chờ bỏ đá xuống giếng, bọn họ có thể gán cho nàng cái tội khi quân. Nhưng ai biết, Hàn Vân Tịch chỉ nhấp nháy ánh mắt, lộ ra vẻ mặt tức giận.

Nàng cư nhiên..... Cư nhiên phần nộ mà trừng Thiên Huy hoàng đế, không có chút khiếp sợ nào. Hai nắm tay nàng nắm chặt, thân mình nhỏ xinh như ẩn giấu một cỗ lực lượng, có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

Nữ nhân này, nàng muốn làm gì? Nàng biết chính mình hiện tại đang làm gì hay sao?

Thiên Huy hoàng đế không thể tin nổi cũng trừng lớn mắt, đây vẫn là lần đầu tiên có người dám trừng hắn như thế!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Kiên Định, Chính Là Hổ Sai

Hàn Vân Tịch phần nộ.

Nàng vẫn hiểu đạo lý "nói không truyền kinh, y không gõ cửa".

*Nguyên văn: 道不传经, 医不叩门: đạo bất truyền kinh, y bất khấu môn: nói không truyền kinh, y không gõ cửa; Nghĩa: đừng truyền đạo cho những người không muốn học, đừng chữa trị cho những người không muốn chữa. ("Don't spread the Dao to those who will not learn it, don't knock on doors for those who don't want treatment")

Rõ ràng là Thiên Huy hoàng đế cho truyền nàng tới để trị liệu, như thế nào lại giống như là đang nói nàng tới cửa lừa người?

Nàng khi nào thì mua danh chuộc tiếng? Khi nào thì lừa đời lấy tiếng? Không phải những lời đồn đãi bên ngoài là do có người cố ý hay sao?!

Hai tên tiểu thái giám một bên muốn tiến lên đều bị một màn này dọa tới, sợ hãi không dám lộn xộn.

Thấy thế, thái hậu cùng hoàng hậu đều hai mặt nhìn nhau không thể tin nổi, nha đầu này không khỏi quá lớn mật đi, ở trước mặt hoàng thượng mà dám làm càn như thế?

Nhưng mà, bên môi Long Phi Dạ lại bất động thanh sắc nổi lên một mặt cong rất đẹp.

Trong yên tĩnh, Hàn Vân Tịch lạnh lùng mở miệng, một chữ một chữ nghiêm túc nói, "Hoàng Thượng, là ai đã chẩn bệnh ra tới hi mạch, ta mặc kệ. Ta nói lại lần nữa, mạch tượng của Thái tử chỉ là hoạt mạch, không phải là hi mạch. Nếu người cho truyền ta đến chỉ để nghiệm chứng kết quả chẩn bệnh của người khác, vậy người tìm lầm người rồi!"

Lời này, làm Thiên Huy hoàng đế nói không nên lời. Hi mạch, là sự tình đã sớm xác định, hần thỉnh Hàn Vân Tịch tới là muốn để nàng trị liệu chứng bệnh hi mạch này.

Bởi vì, sau khi bụng của Thái tử to lên, Hàn Tông An từng kê thuốc sinh non, đáng tiếc, một chút hiệu quả cũng không có. Hàn Tông An cũng không biết xuống tay từ đâu, chỉ có thể mỗi ngày bắt mạch và cho Thái tử uống thuốc dưỡng thân thể, Thiên Huy hoàng đế không thể không lo lắng nếu có một ngày, Thái tử thật sự sinh ra hải tử!

Lại không nghĩ rằng, Hàn Vân Tịch xem qua mạch tượng, lại không phải là hi mạch.

Nhìn thấy Thiên Huy hoàng đế vẫn phần nộ như trước, Hàn Vân Tịch tiếp tục nói, "Hoàng Thượng, nam nhân không có khả năng mang thai. Vân Tịch dám lấy tính mạng mình ra đảm bảo, Thái tử điện hạ không phải là hi mạch. Ổ bệnh chỉ có thể ở trong bụng điện hạ, chắc hẳn là một bướu thịt rất lớn, cho nên thoát nhìn giống như là thai nhi, cũng có thể mới xuất hiện mạch tượng hoạt mạch. Nếu như không trị liệu, một khi bướu thịt tiếp tục lớn lên, nhất định nguy hiểm tới tính mạng của Thái tử!"

Lời này vừa ra, toàn trường kinh hãi!

Nữ nhân này cư nhiên có thể nói ra nhiều lời đúng lý hợp tình như thế?

Hàn Tông An trị liệu bảy năm, đều chắc chắn xác định là hi mạch, xác định trong bụng là một thai nhi. Hàn Vân Tịch a Hàn Vân Tịch, nàng dựa vào cái gì mà nói là ổ bệnh nằm ở trong bụng đây?

Long Thiên Mặc đột nhiên xoay người nhìn qua, không thể không thừa nhận, tuy rằng hần không ôm một chút hy vọng gì đối với Hàn Vân Tịch, nhưng sau khi nghe kết quả chẩn bệnh, mắt hần vẫn không khống chế được lộ ra một tia sáng hy vọng.

Nếu không phải là hi mạch, chỉ là căn bệnh quái lạ, chỉ là bướu thịt như Hàn Vân Tịch đã nói, thì toàn bộ cuộc đời hần sẽ có hy vọng quay trở lại!

Phải biết rằng, nếu như xác định đúng là hi mạch, cho dù chữa trị được, nó cũng sẽ để lại một vết nhơ rất lớn trong cả cuộc đời hần, một khi bại lộ sẽ bị người trong thiên hạ nhạo báng.

Nếu như là u ác tính, vậy thì nó chỉ là điều bình thường, hần sẽ không phải hao hết tâm tư để phòng những hoàng tử khác nhìn trộm hay điều tra.

Nhìn vẻ mặt quật cường của Hàn Vân Tịch, Long Thiên Mặc đột nhiên có loại xúc động muốn tin tưởng nàng.

Mà lúc này, hoàng hậu lại có vẻ mặt phức tạp, nàng đương nhiên hy vọng nhi tử mình không có việc gì, nhi tử chính là toàn bộ của nàng. Chính là, nàng trước sau đều không thể nào tin tưởng hoàn toàn vào Hàn Vân Tịch, càng không hề hi vọng Hàn Vân Tịch lập công trong việc này.

"Vân Tịch, nhưng..... Phụ thân người bảy năm nay mỗi ngày đều bắt mạch cho Thái tử nha, cũng không thể đều luôn sai đi?" Hoàng hậu lo lắng mở miệng.

Lời này, không chỉ có nhắc nhở Hàn Vân Tịch, đồng thời cũng nhắc nhở Thiên Huy hoàng đế cùng Thái tử, hoàn toàn đánh nát hy vọng của bọn họ.

Một cái mạch tượng, đòi đại phu bình thường đều tính là rất đơn giản, huống chi là Hàn Tông An?

Đáy mắt Hàn Vân Tịch hiện lên một tia phức tạp, nhưng thái độ vẫn rất kiên định, "Chính là hần sai!"

Đây là.....

"Vân Tịch, nếu không, người hãy lưu lại vài ngày, quan sát thêm xem sao?" Hoàng hậu dò hỏi.

"Ta xác định một trăm phần trăm là hần đã sai rồi."

Hàn Vân Tịch thanh âm không lớn, lại tràn ngập cảm giác quyền uy chân thật đáng tin, nhìn nàng nghiêm túc, biểu tình kiên định, ngay cả hoàng hậu cũng

thấy dao động.

Ngay lúc này, Long Thiên Mặc đột nhiên mở miệng, "Phụ hoàng, truyền Hàn Tông An tới, đối chất cùng nàng."

Thiên Huy hoàng đế chần chờ một lát, lập tức đáp ứng, "Người tới, truyền Hàn Tông An tới đây!"

Trong quá trình chờ đợi, một thất yên tĩnh, tất cả mọi người vừa hoài nghi, vừa dùng ánh mắt mong chờ nhìn Hàn Vân Tịch. Hàn Vân Tịch thân là đại phu, nàng đã quen với loại ánh mắt này.

Nàng giống như không coi ai ra gì, an tĩnh ngồi ở một bên, trong đầu cố gắng tìm tòi những loại trường hợp tương tự mà nàng đã từng nghiên cứu qua.

Căn bệnh này của Thái tử thật sự rất kỳ lạ, nhưng kỳ lạ thì kỳ lạ, cũng không phải là chưa từng có tiền lệ. Trong trí nhớ, thời điểm nàng còn đi học cũng đã từng nghe qua trường hợp tương tự. Có khoảng 100 trường hợp tương tự được ghi lại trong tài liệu lịch sử y khoa hiện đại, có thể nói là rất hiếm thấy.

Thời điểm bắt mạch nàng cũng có điều hoài nghi, sau khi nhìn thấy bụng của Thái tử phình to, nàng cơ bản có thể chẩn đoán chính xác.

Bướu thịt cái gì, bắt quả là lý do để nàng thoái thác mà thôi, còn đó là chứng bệnh gì, nàng rất rõ ràng chính mình cũng không thể nói ra, một khi nói ra, nàng nhất định sẽ không toàn mạng.

Vấn đề hiện giờ nàng gặp phải, chính là làm sao để phủ nhận Hàn Tông An.

Rất nhanh, Hàn Tông An đã đến.

Đó là một người đàn ông 50 tuổi, với bộ râu màu xám như râu dê, mặc một bộ trường bào màu xám, tuy rằng ở trong cung có tình mạng điều bộ thấp kém, nhưng khó nên nổi nét phong phạm và uy nghi của một gia chủ.

Đây là kể từ sau khi Hàn Vân Tịch xuyên qua đến nay, lần đầu tiên nhìn thấy "phụ thân" nàng.

Sau khi Hàn Tông An tiến vào, nhất nhất hành lễ, chẳng sợ đối mặt Hàn Vân Tịch, hắn cũng cung kính hành lễ, xưng hô một tiếng Tàn Vương phi.

Hàn Vân Tịch ngữ khí lạnh nhạt, nhàn nhạt nói, "Miễn lễ."

Đối với người phụ thân này, không chỉ có xa lạ, mà còn có rất nhiều hận ý.

Cuộc đời Hàn Vân Tịch thống hận nhất chính là nam nhân ghen ghét nữ nhân, cố tình, Hàn Tông An chính là một người như thế.

Năm đó, Thiên Tâm phu nhân vì sao khó sinh mà chết, nàng vì sao vừa sinh ra đã là xấu nữ, mang theo một vết sẹo độc lớn lên, đường đường là một thế gia y thuật thế nhưng không ai trị liệu cho nàng, nghi vấn đó, Hàn Vân Tịch sớm hay muộn có một ngày sẽ tìm hiểu rõ ràng.

Hoàng hậu gấp gáp không chờ nổi nên mở miệng, "Hàn Tông An, Tàn Vương phi nhận định trong bụng Thái tử là u ác tính, ngươi xem thế nào?"

Hàn Tông An vốn tưởng rằng đối mặt với căn bệnh kỳ lạ này, Hàn Vân Tịch bó tay không có biện pháp gì, Thiên Huy hoàng đế mới cho truyền hắn qua đây, nhưng ai biết lại là cái dạng tình huống thế này.

Hắn không thể tin nhìn về phía Hàn Vân Tịch, nha đầu thú vị này không khỏi quá to gan lớn mật đi, ngay cả cho dù nàng học được y thư do mẫu thân nàng lưu lại, đó bắt quả cũng chỉ là thuật giải độc mà thôi, nàng cư nhiên dám chẩn ra bệnh như vậy?

Hàn Tông An liên tục lắc đầu, "Tàn Vương phi, ngươi nói đó là u ác tính, có chứng cứ không?"

"Vậy ngươi nói đó là thai nhi, có chứng cứ không?" Hàn Vân Tịch hỏi ngược lại.

Bên môi Hàn Tông An xẹt qua một mặt châm chọc, "Mạch tượng chính là chứng cứ, bụng của Thái tử điện hạ cũng là chứng cứ, Tàn Vương phi, ngay cả ban quản lý của học viện y Vân Không cũng xác định, đây chính là hỷ mạch."

"Tồn tại tranh cãi chính là mạch tượng, mạch tượng không phải là bằng chứng đầy đủ." Hàn Vân Tịch thái độ cường ngạnh.

Nếu không phải e ngại thân phận của nàng, còn có mọi người ở đây, Hàn Tông An đã sớm phát giận. Chẳng trách mấy ngày nay thái hậu cùng Nghi thái phi đều phái người điều tra hắn, cái nha đầu thú vị này thật sự là đã thay đổi hoàn toàn.

Nếu là trước kia, cho dù nàng đã trở thành Tàn Vương phi, cũng chưa chắc dám nói lời như thế với hắn nha!

"Vậy ngươi nói đây là bướu thịt, thì như thế nào mà nhìn ra tới?" Hàn Tông An chất vấn nói, nha đầu thú vị này nếu thật sự có thiên đại bản lĩnh, chẩn bệnh chung quy vẫn không tránh khỏi mạch tượng.

Nàng cư nhiên nói mạch tượng không phải là bằng chứng đầy đủ, hắn lại muốn nhìn một cái, nàng sẽ lấy cái gì ra để làm bằng chứng.

"Độc!" Hàn Vân Tịch tự tin mười phần nói.

Lời này vừa ra lại khiến cho mọi người hít thở một hơi, *cư nhiên là độc?*

"Thái Tử điện hạ trúng độc, một loại độc tố gọi là *độc u thịt**, loại độc này sẽ không lập tức lấy đi tính mạng, nhưng nếu như lưu lại trong thân thể lâu dài, nó sẽ hấp thụ tất cả khí bản trong lục phủ ngũ tạng của cơ thể người, hình thành nên u ác tính. Một khi u ác tính lớn lên chèn ép lên kinh mạch, thì sẽ nguy hiểm đến tính mạng."

*Độc u thịt hay còn gọi là bướu thịt (肉瘤: sarcoma): cơ bản là một khối u thịt; ung thư ác tính, tăng trưởng thịt.

Kỳ thật đây là do Hàn Vân Tịch biên soạn để nói dối, nhưng lời nàng nói lại rất bình tĩnh, giống như là có thật.

Mọi người ở đây lại nghe đến trợn mắt há hốc mồm, thứ nhất không nghĩ tới trên thế giới này có tồn tại một loại độc tố quý dị như thế, thứ hai càng không nghĩ tới Thái tử lại bị căn bệnh quái lạ như vậy!

Đây căn bản so với hi mạch và mang thai là hoàn toàn khác nhau nha!

So với nam nhân mang thai, cách nói này của Hàn Vân Tịch có vẻ hợp tình hợp lý cỡ nào nha! Có thể tin cỡ nào nha! Ngay cả hoàng hậu một lòng muốn làm khó dễ Hàn Vân Tịch nàng, đều hiện lên vẻ kinh hãi, giờ này khắc này, cũng nguyện ý tin tưởng Hàn Vân Tịch cỡ nào nha!

Hàn Tông An cũng ngẩn ra, sau một lúc lâu mới nói nên lời, "Kia..... Vậy người có chứng cứ gì?"

Hàn Vân Tịch sẽ không ngây ngốc mà nói xem mạch tượng mà ra, trong mắt nàng lập loè ánh sáng tự tin, nói, "Ta có thể hóa độc giải độc, lấy u ác tính ra. Đã bảy năm qua, người có thể đỡ đỡ ra hải tử hay sao?"

"Người....."

Hàn Tông An rốt cuộc nhìn không được, lui ra sau hai bước, vẻ mặt không thể tin nổi. Những ai không biết bọn hắn là hai cha con, nhất định sẽ nghĩ bọn hắn là đối thủ cạnh tranh lẫn nhau.

"Vương Phi nương nương, người cũng không thể lấy tính mạng của Thái Tử điện hạ ra nói giỡn a!" Hàn Tông An nghiêm túc nói, tuy rằng hắn không quen thuộc với độc tố, nhưng hắn như thế nào cũng không muốn tin Thái tử là do trúng độc gây ra.

Mạch Tượng rõ ràng là hi mạch, trong bụng rõ ràng là sinh mệnh, ngay cả hắn đã sai, chẳng lẽ những người quyền uy nhất trong giới y học của học viện y cũng sẽ sai sao?

Tuy rằng ban quản lý học viện y đều đã đi rồi, nhưng những năm gần đây, hắn vẫn luôn bí mật khám sau đó thảo luận vấn đề này với vài vị trong ban trị sự.

Xác định là hi mạch, bọn họ cần tham thảo chính là làm sao để bụng Thái tử nhỏ xuống, làm sao đem cái thai nhi không nên tồn tại kia bóp chết, nhưng không gây nguy hiểm cho tính mạng của Thái tử.

Thuốc phá thai hoàn toàn không có hiệu quả, vì vậy chỉ có thể sinh ra hải tử.

Nhưng sự tình sinh ra hải tử, đối với nữ nhân mà nói vốn đã rất nguy hiểm, huống chi là nam nhân?

Nói một cách trung thực, bọn họ đều minh bạch phải cân nhắc một điều, nam nhân nên sinh ra hải tử từ nơi nào, khai đao mổ bụng lại là sự mạo hiểm mà bọn họ không dám làm.

Huống chi, nếu thật sự mổ ra hải tử, mạng của hắn cũng mất rồi. Hoàng đế vẫn luôn tin tưởng đó là hi mạch, nhưng đáy lòng trước sau vẫn luôn ôm kỳ vọng khám sai nha.

"Bốn vương phi không lấy tính mạng của Thái tử ra nói giỡn, ngược lại là người, ngay cả mạch tượng trúng độc cũng nhìn không ra, kéo dài những 7 năm, người có biết hay không nếu như sớm giải độc, bụng của Thái Tử điện hạ sẽ không lớn như vậy! Là người lãng phí thời gian của Thái tử 7 năm qua!" Hàn Vân Tịch phẫn nộ phản bác.

Nàng thừa nhận, là nàng mượn cơ hội để báo thù.

Đừng tưởng rằng nàng không biết, sự tình thiếu tướng quân, Hàn Tông An cũng cảm một chân. Không nói đến sự tình nàng bị khi dễ ở nhà mẹ đẻ, chỉ cần một chuyện hy sinh nữ nhi đi lấy lòng thái hậu, cũng đủ để cho Hàn Vân Tịch ghi hận hắn cả đời, loại người này mà cũng xứng làm phụ thân của nàng?

"Người, người nói bậy! Nói hươu nói vượn." Hàn Tông An nóng nảy, không rảnh lo đến thân phận, tức giận chỉ trích.

Ai ngờ, Hàn Vân Tịch lại phẫn nộ răn dạy, "Hàn Tông An lớn mật, đây là thái độ của người khi nói chuyện cùng với bốn vương phi hay sao? Kẻ dưới phạm thượng với người trên, thì bị tội gì?"

Lời này vừa ra, đều nằm ngoài ý muốn của mọi người ở đây, ai cũng chưa từng nghĩ đến Hàn Vân Tịch này là một Tàn Vương phi không được sủng cư nhiên lại làm trò trước mặt mọi người, đối với Hàn Tông An mang tư thái của một Vương phi.

Nữ nhân này, cũng khá là thú vị không phải sao?

Chỉ thấy độ cong bên môi Long Phi Dạ càng thêm đẹp, mà Thiên Huy hoàng đế lại vuốt ve dưới cằm, suy tư.

Hàn Tông An hết tròn mắt lại há hốc mồm, lắc đầu không thể tin nổi, sau một lúc lâu cũng không nói nên lời.

Hàn Văn Tịch cao cao tại thượng, bề ngoài nhìn hần, "Ta có phải nói bậy hay không, chờ u ác tính được lấy ra thì rốt cuộc có thể nhìn thấy."

Trong khi nàng đang nói, quay người về phía Thiên Huy hoàng đế, "Hoàng thượng, kết quả chẩn bệnh ta đã nói rõ ràng, trị hay không trị thỉnh hoàng thượng làm chủ."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Hy Vọng, Có Cách Để Trị

"Trị hay không trị? Tần Vương phi ngụ ý của ngươi, chính là ngươi có biện pháp trị liệu cho Thái tử?" Thiên Huy hoàng đế nghiêm túc chất vấn.

Ngay cả ca bệnh của Thái tử, nếu ở thời hiện đại chỉ cần làm một *siêu âm B-mode** đơn giản là có thể tìm thấy nguyên nhân, sau đó lập tức tiến hành giải phẫu mổ bụng, bất quá là cùng loại với giải phẫu mổ bụng sản phụ mà thôi. Nhưng ở thời cổ đại này xét về điều kiện chữa bệnh, sẽ có điểm khó khăn.

*Siêu âm B (B超): Máy siêu âm bao gồm nhiều chế độ quét siêu âm khác nhau bao gồm: chế độ A, B, B+B, 4B, B+M, M và PW. Trong đó chế độ B-Mode là chế độ siêu âm 2B khá phổ biến và thông dụng...

Nhưng mà, cho dù như thế, Hàn Văn Tịch vẫn không có chút do dự gật đầu, nàng tự nhiên có biện pháp khác.

"Trị liệu như thế nào?" Long Thiên Mặc vội vàng hỏi, lời này lập tức đã bại lộ ra hần có tín nhiệm đối với Hàn Văn Tịch.

"Ta sẽ phối chế ra giải độc của độc u thịt, đem khối u ác tính khá lớn trong cơ thể hóa giải thành máu độc, rồi sau đó động đao mổ bụng, dùng châm thuật tận lực bài trừ độc tố." Hàn Văn Tịch đứng sự thật trả lời.

Nếu như trực tiếp mổ bụng lấy ra đồ vật kia từ trong bụng Thái tử, đó nhất định sẽ là một vết rạch rất lớn và rất sâu, dưới tình huống không có dụng cụ thích hợp, nàng sẽ không mạo hiểm như vậy.

Nhưng nếu như lợi dụng được vật đem vật trong bụng Thái tử hóa giải thành máu loãng, rồi sau đó mổ bụng bài độc, đây là một loại tiểu phẫu thuật giống như nàng đã từng làm với thiếu tướng quân Mục Thanh Võ.

Miền là không bị mất máu quá nhiều, rủi ro trong quá trình xử lý đều hoàn toàn nằm trong khống chế của nàng.

Tiếng nói vừa dứt, Hàn Tông An liền lên tiếng, "Vậy ngươi vẫn không có cách gì chứng minh trong bụng Thái tử là u ác tính."

"U ác tính hóa thành máu loãng, Hàn thần y vẫn có thể đem máu loãng đi kiểm nghiệm là có độc hay không có độc." Hàn Văn Tịch bên môi gọi lên châm chọc, cố tình cường điệu ba chữ "Hàn thần y".

Mặt của Hàn Tông An lúc đỏ lúc trắng, cực kỳ hận, lại nói không nên lời.

"Muốn khai đao mổ bụng nha." Hoàng hậu chần chờ.

"Này..... Không ổn đi." Thái hậu cũng do dự, trên mặt lộ vẻ lo lắng, là thật sự lo lắng, rốt cuộc Thái tử là trường tồn mà nàng thương yêu nhất.

"Lúc trước thần thiếp giải độc giúp thiếu tướng quân, cũng là khai đao mổ bụng, vì thế còn bị thái hậu hiểu lầm đầu. Thái hậu nương nương, nếu ngươi còn chưa tin thần thiếp, vậy thì truyền thiếu tướng quân đến xem, thương thế ở bụng thiếu tướng quân, hần là còn giữ lại sẹo." Hàn Văn Tịch giọng điệu rất bình tĩnh.

Đáy mắt Thái hậu hiện lên một mặt tức giận, *cái nha đầu thúi này, cư nhiên còn nhớ tới chuyện này, đây rõ ràng là đang trào phúng nàng sao.*

Thái hậu trầm mặc.

Đưa ra một trường hợp đã mổ thành công, Hàn Văn Tịch lập tức đem củ khoai lang phồng tay ném cho Thiên Huy hoàng đế, đem quyền quyết định giao trên tay Thiên Huy hoàng đế.

"Hoàng Thượng, Văn Tịch đều đã nói rõ ràng, trị hay không trị, ngươi làm chủ đi."

Thiên Huy hoàng đế liếc nhìn Long Thiên Mặc trên giường qua màn lụa đối diện, chậm chạp không có mở miệng.

Hàn Vân Tịch rất thông minh, nàng đưa ra một kết quả chuẩn bệnh hoàn toàn khác với Hàn Tông An. Thiên Huy hoàng đế nếu như tin tưởng nàng, thì để cho nàng trị liệu, nếu như không tin, cũng không thể lấy lý do gì để làm khó nàng.

Mà ở dưới loại tình huống này, Hàn Tông An cũng không dám nhiều lời, rốt cuộc đã qua nhiều năm như thế hắn tìm không ra phương án trị liệu, nếu hắn lại lẩm miệng đơn giản là tìm đường chết.

Trong lúc nhất thời, một thất trở nên yên tĩnh.

Cuối cùng, Thiên Huy hoàng đế chậm rãi xoay người nhìn về phía Long Phi Dạ, "Tần Vương, ngươi cảm thấy thế nào?"

Hàn Vân Tịch thực ngoài ý muốn, không nghĩ tới Thiên Huy hoàng đế lại đi hỏi Long Phi Dạ. Nhưng mà, Long Phi Dạ lại gặp biến bất kinh, tựa hồ sớm đã có tiêu liệu.

Thần thái của hắn rất thờ ơ, làm người đoán không ra, "Sự tình quan trọng đại, vẫn nên để hoàng huynh làm chủ."

Một câu nhàn nhạt, quyền chủ động vẫn là ném lại cho Thiên Huy hoàng đế.

Đương nhiên, Thiên Huy hoàng đế cũng không phải là đèn cạn dầu, hắn lại tiếp tục hỏi, "Tần Vương tin tưởng Tần Vương phi sao?"

Hỏi như thế, bất buộc Long Phi Dạ phải trực tiếp trả lời.

Hàn Vân Tịch trong lòng buồn bực, cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, bên ngoài loan truyền Thiên Huy hoàng đế cùng Tần Vương là tình thâm thù tặc (anh em thân thiết), Tần Vương không chế quyền lực, Thiên Huy hoàng đế luôn lễ nhượng ba phần.

Nhưng, nhìn xem trước mắt, quan hệ giữa Thiên Huy hoàng đế cùng Tần Vương nhìn như thế nào cũng không thấy được tình thâm thù tặc, ngược lại thật sự rất tình vì với nhau nha!

Thiên Huy hoàng đế vừa hỏi như thế, Long Phi Dạ nếu như trả lời tin tưởng, vậy vạn nhất Hàn Vân Tịch thất thủ, chẳng phải ngay cả hắn cũng có tội?

Nếu Long Phi Dạ trả lời không tin, vậy Hàn Vân Tịch coi như xong.

Lúc này, tất cả mọi người đều hướng Long Phi Dạ nhìn qua. Long Phi Dạ từng tự mình đến phủ Mục tướng quân cứu Hàn Vân Tịch, lần này, hắn sẽ nói như thế nào?

Hắn vì sao phải tự mình ra mặt tới phủ Mục tướng quân giáo huấn Trường Bình và quan nha Đại Lý Tự, giải vây cho Hàn Vân Tịch?

Hắn vì sao cho phép lạc hồng khẩn tồn tại, hắn cùng Hàn Vân Tịch thật sự có quan hệ phu thê hay sao?

Hay là bởi vì Hàn Vân Tịch không hề là xấu xí, lại có y thuật, cho nên hắn nhìn Hàn Vân Tịch với con mắt khác, trong lòng thừa nhận vị chính phi này sao?

Có khối người đều rất tò mò về mấy vấn đề này nha!

Tất cả mọi người đều chờ mong câu trả lời của Long Phi Dạ, nhưng ai biết hắn lại nhàn nhạt nói, "Bốn vương tin tưởng nàng cũng vô dụng, nếu Hoàng Thượng cùng Thái tử tin tưởng nàng thì mới có thể dùng."

Một câu nhẹ nhàng, *bốn lạng đẩy ngàn cân**, hóa giải bấy của Thiên Huy hoàng đế.

*Xem giải thích ở chương 29!

Hàn Vân Tịch suýt nữa cười ra tiếng, gia hỏa này thật là rất giáo hoạt cáo già nha.

Thiên Huy hoàng đế chu chu môi, đang muốn tiếp tục hỏi, Long Phi Dạ lại nói, "Hoàng huynh, Thái tử không còn nhỏ nữa, cũng nên độc lập."

Lời này, không thể nghi ngờ chính là nói: việc của Thái tử thì nên chính mình tự làm chủ.

Sự ủng hộ của Tần Vương đối mỗi một vị hoàng tử đều có ảnh hưởng quan trọng nhất, hoàng đế tự nhiên là hy vọng hắn sẽ ủng hộ Thái tử.

Thiên Huy hoàng đế ngoài cười nhưng trong không cười, nhìn về phía Thái tử, "Thiên Mặc, hoàng thúc ngươi giáo huấn rất đúng, việc của mình thì tự mình làm chủ đi."

Bảy năm, Long Thiên Mặc thực sự là chịu đủ rồi.

Mặc dù ở sâu trong nội tâm hắn đối với Hàn Vân Tịch vẫn là không tín nhiệm, nhưng so với chờ chết, hắn thà rằng buông bỏ một tay, hắn so với bất luận

kẻ nào đều rõ ràng, bệnh này nếu như lại kéo dài, phụ hoàng nhất định sẽ vứt bỏ hẳn.

Trong yên tĩnh, thanh âm của Long Thiên Mặc có vẻ đặc biệt trong trẻo, "Ta tiếp nhận trị liệu!"

Hàn Văn Tịch thở dài nhẹ nhõm một hơi, Hàn Tông An một bên khuôn mặt già cả lại đều đen. Không thể nghi ngờ, phản ứng của Thái tử chính là hoàn toàn loại bỏ hẳn.

Đối với quyết định dừng cảm này của Thái tử, Thiên Huy hoàng đế rất vừa lòng, hắn gật gật đầu, nói, "Tần Vương phi, có thể lập tức bắt đầu sao?"

"Ta cần phải kiểm tra tỉ mỉ kỹ càng, xác định vị trí của bướu thịt, kích cỡ lớn nhỏ ra sao, mới có thể phối được được." Hàn Văn Tịch nghiêm túc nói.

Đã quyết định sẽ trị liệu, cả người nàng đều thoải mái hơn, lập tức tiến lên kiểm tra tỉ mỉ kỹ càng.

Rất nhanh, nàng phát hiện vật trong bụng của Long Thiên Mặc so với trong tưởng tượng của nàng còn muốn lớn hơn, hơn nữa, đúng thật là thực sự có sinh mệnh, bởi vì nàng ấn mấy cái huyết vị thì phát hiện vật kia sẽ động đậy.

Chỉ thấy đáy mắt nàng đêm ngày đen tối, một mảnh phức tạp.

"Như thế nào?" Long Thiên Mặc khẩn trương hỏi.

Hàn Văn Tịch cười cười, "Yên tâm, hai ngày này ngươi chỉ cần nghỉ ngơi cho tốt, không cần phải suy nghĩ nhiều."

Nàng vừa nói, vừa lui ra ngoài, hoàng hậu cùng thái hậu cũng đều vây lại đây.

"Như thế nào?"

"Có thể lập tức trị hay sao?"

"Cần phải có được gì, cứ việc nói."

.....

"Phương thuốc có chút phức tạp, ta phải nghiên cứu kỹ lưỡng, mới có thể xác định." Hàn Văn Tịch nghiêm túc nói.

Lúc này, Hàn Tông An vội vàng chủ động xin đi giết giặc, "Tần Vương phi, lão hủ bất tài, nhưng cũng hiểu biết về dược lý, nguyện ý phụ trợ ngươi."

Hàn Văn Tịch nếu không trị được, Hàn gia cũng khó thoát một kiếp, trị được, hắn làm trợ thủ cho nàng cũng có thể đình vinh quang, đương nhiên, hắn chủ yếu chính là muốn nhìn một chút, nha đầu thú vị này rốt cuộc tự tin từ đâu tới, rốt cuộc muốn trị liệu như thế nào!

Nhưng mà, Hàn Văn Tịch như không nghe được lời hắn nói, chỉ nghiêm túc nói, "Hoàng Thượng, ta muốn thỉnh Cố thái y Cố Bắc Nguyệt làm phụ tá."

So với Hàn Tông An, Thiên Huy hoàng đế tự nhiên là tin nhiệm Cố Bắc Nguyệt hơn, hắn lập tức đáp ứng, "Người tới, truyền Cố Bắc Nguyệt lại đây!"

Hàn Văn Tịch lại ngăn lại, "Hoàng Thượng, đây không phải là việc nhỏ, ta muốn đi đến Thái Y Viện nói chuyện cùng Cố thái y, trước khi mặt trời lặn sẽ viết ra phương thuốc."

Nơi này rốt cuộc người nhiều, Thiên Huy hoàng đế gật đầu, sai người dẫn Hàn Văn Tịch đi.

Hàn Tông An bất lực nhìn, lúc này, thái hậu lại lạnh lùng nói, "Hàn thần y, ai gia nghĩ ngươi vẫn nên trở về chờ tin tức tốt của nữ nhi ngươi đi."

"Thái hậu nương nương, thảo dân đã hầu hạ điện hạ bảy năm, hiểu biết tình huống của điện hạ nhất, không bằng để thảo dân lưu lại, phòng ngừa....."

Hàn Tông An nói còn chưa nói xong, hoàng hậu liền nổi giận, "*Phi phi phi*, Hàn Tông An, ngươi nói lời đen đủi gì vậy? Đồ vô dụng mà còn có mặt mũi đứng ở chỗ này nói nói. Bồn cung nói cho ngươi biết, hi mạch là do ngươi bày ra, chờ Thái tử tốt lên, bồn cung sẽ hảo hảo thu thập ngươi!"

Hàn Tông An sợ tới mức không dám nói nhiều, vội vàng cáo lui, chạy trốn chết.

Nhìn bóng dáng chật vật của Hàn Tông An, đáy mắt hoàng hậu toàn là khoái mụ, nàng nghĩ, *Hàn Văn Tịch lần này nếu trị được cho Thiên Mặc, chuyện của Trường Bình sẽ tạm thời không tính đến, có thể để nàng ta đem công đền tội.*

Nhưng nếu như không trị được, nàng nhất định phải đem Hàn gia nhỏ có tận gốc, làm cho thế gia y học này vĩnh viễn biến mất ở Vân Không Đại Lục! Làm Hàn Văn Tịch trở thành tội nhân diệt tộc.

Thái hậu và hoàng hậu đều không rời đi, canh giữ ở bên cạnh giường Long Thiên Mặc, mà Thiên Huy hoàng đế tựa hồ cũng không có ý định rời đi, thần sắc ngưng trọng.

Không thể không thừa nhận, bọn họ đều rất khẩn trương.

Đây là cơ hội cuối cùng của Thái tử, nếu như Hàn Vân Tịch không cứu được hắn, Thiên Huy hoàng đế chỉ có thể nhìn đau mà từ bỏ hắn.

Kết quả, nắm giữ ở trong tay Hàn Vân Tịch, ai cũng không thể đoán trước điều gì.

Long Phi Dạ dường như là người chịu ít ảnh hưởng nhất, hắn đứng dậy đi tới, nói, "Hoàng huynh, đi thôi, thần đệ bồi người phẩm trà."

Thiên Huy hoàng đế lúc này mới bình thường trở lại, gật gật đầu, cùng Long Phi Dạ đi ra cửa.

"Thật đơn giản để trị vì một quốc gia, nhưng thật khó để trị một nhà." Thiên Huy hoàng đế cảm khái nói.

"Thái tử cát nhân tự nhiên sẽ có thiên tướng, hoàng huynh không nên buồn phiền." Long Phi Dạ nhàn nhạt nói.

Đây không phải là lần đầu tiên Thiên Huy hoàng đế thử hắn, nhưng vẫn luôn thử không ra thái độ của hắn, nên chỉ có thể từ bỏ.

Tuổi tác của hắn đã cao, mặc kệ là Thái tử hay là những hoàng tử khác, không có một ai là đối thủ của Tần Vương, kỳ thật, lúc trước nếu không phải thái hậu thủ đoạn âm ngoan tính kế Nghi thái phi, hắn cũng không chiếm được ngôi vị hoàng đế này.

Bắc Lịch là địch của Thiên Ninh quốc, nhưng ở trong mắt Thiên Huy hoàng đế, vị đệ đệ bên cạnh này cùng với tuổi của hoàng tử cũng không sai biệt mấy, so với hồ lang của Bắc Lịch quốc còn khủng bố hơn!

"Chuyện mật thám của Bắc Lịch, điều tra đến đâu rồi?" Thiên Huy hoàng đế hỏi.

"Còn có một con cá lớn đang ẩn nấp, thần đệ đã giăng lưới." Long Phi Dạ đứng sự thật đáp.

"Người phải biết rằng, nếu không có nội gian, những mật thám kia sẽ không thể sống to gió lớn như vậy." Thiên Huy hoàng đế lạnh lùng nhắc nhở.

"Thần đệ minh bạch, hoàng huynh hãy thoải mái." Long Phi Dạ không chút hoang mang, bình tĩnh làm người cảm thấy lạnh.

Hai người vừa nói vừa đi vào Ngự Hoa Viên, mà lúc này, Hàn Vân Tịch vừa mới đến Thái Y Viện.

Cố Bắc nguyệt là người đứng đầu Thái Y Viện, Thái Y Viện tự nhiên chính là phạm vi thế lực của hắn.

Vừa nghe nói Hàn Vân Tịch đến vì sự tình của Thái tử, hắn lập tức sàng lọc tất cả các loại thuốc trong nghiên cứu của mình, lệnh người canh gác ngoài cửa, không cho phép bất luận kẻ nào tới gần.

Hàn Vân Tịch còn chưa nói câu gì, thấy thế, không khỏi âm thầm bội phục, Cố Bắc Nguyệt nhìn như nhu nhược, nhưng cũng là một người lợi hại.

Nếu nói Long Phi Dạ là hồ ly lạnh băng, vậy thì, gia hỏa này chính là hồ ly ôn nhu.

Tự mình đóng cửa lại, hắn không chút hoang mang đi tới, nhàn nhạt cười, "Tần Vương phi, chẩn bệnh ra sao?"

Đại sự như thế, nếu đổi thành là người khác, nhất định sẽ rất khẩn trương.

Nhưng Cố Bắc nguyệt vĩnh viễn đều luôn thông dong như vậy, Hàn Vân Tịch đặc biệt thích nhìn nụ cười ôn hoà của hắn, loại tươi cười này có thể làm nàng trong nháy mắt liền bình tĩnh trở lại. Nhưng mỗi lần tựa hồ đều là nàng đánh vỡ bình tĩnh trong mắt hắn.

"Không phải là hỉ mạch." Nàng cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Chân Tướng, Cần Phải Che Dấu

Không phải là hỉ mạch?

Cố Bắc Nguyệt có chút kinh ngạc, kiên nhẫn chờ Hàn Vân Tịch nói tiếp.

"Nhưng trong bụng xác thật là có một sinh mệnh." Hàn Vân Tịch nói thẳng.

Vừa không phải là hỉ mạch, trong bụng lại có một sinh mệnh, đây là có ý gì?

Cố Bắc Nguyệt nhướng mày lên, nhưng vẫn không lên tiếng, muốn Hàn Vân Tịch tiếp tục nói.

Nhưng mà, về mặt của Hàn Văn Tịch lại nghiêm túc hơn, "Kết quả chuẩn bệnh ta chỉ nói cho một mình ngươi, ngươi nguyên ý muốn biết hay không?"

Cố Bắc Nguyệt lúc này mới kinh ngạc, "Rốt cuộc là chuyện như thế nào?"

"Ta cần ngươi phụ trợ, nhưng ngươi cần thiết phải giữ bí mật." Hàn Văn Tịch lại nói.

Cố Bắc Nguyệt không chút do dự gật đầu, có lẽ, ngay cả chính hắn cũng không biết vì sao mình lại tin tưởng Hàn Văn Tịch như vậy.

Ngoại trừ Cố Bắc nguyệt, Hàn Văn Tịch thật đúng là không thể tìm được người thứ hai có thể tin nhiệm.

Bí mật này, thật sự là rất đáng sợ!

Ngay cả ở thời hiện đại, người hiện đại tất nhiên cũng khó mà tiếp thu được, huống chi là người cổ đại đâu?

Nàng thấp giọng, "Bệnh của Thái tử gọi là 'thai trong thai', hài tử trong bụng hắn, nghiêm khắc mà nói nó vốn là của hoàng hậu nương nương."

Lời này vừa ra, Cố Bắc nguyệt vẫn luôn thông dong đột nhiên lùi ra sau hai bước, lộ ra vẻ khiếp sợ. Chỉ là, rất nhanh hắn liền bình tĩnh lại, "Tần Vương phi, lời này, không thể nói bậy."

Hàn Văn Tịch bất đắc dĩ muốn cười, nàng lại một lần nữa đánh vỡ sự ôn nhu bình tĩnh của người này. Nàng nhàn nhạt cười, "Ta biết, trước hết ngươi hãy nghe ta giải thích."

Cố Bắc Nguyệt lúc này mới tới gần, gật gật đầu.

"Lúc trước thời điểm khi hoàng hậu nương nương đang mang thai Thái tử, kỳ thật là mang thai hai đứa nhỏ, chỉ là, trước khi hài tử kia còn chưa thành hình, Thái tử đã đem hài tử kia bao bọc vào trong cơ thể mình."

Chính xác mà nói, thai trong thai chính là thai ký sinh, chính là phôi thai sinh đôi trong quá trình phát triển, một phôi thai bị một phôi thai khác bao bọc vào bên trong, lưu lại trong cơ thể. Khi đứa bé sinh trưởng, bào thai kia sẽ hấp thụ chất dinh dưỡng từ đứa bé, phát triển thành dị dạng.

Trong những tình huống khác nhau, một số thai trong thai trong quá trình phát triển, sẽ được phát hiện rất sớm, nhưng có một số thai bên trong lại phát triển chậm rãi, sau nhiều năm mới bị phát hiện.

Trong lịch sử y học có ghi lại, trường hợp lâu nhất là 32 năm, Long Thiên Mặc năm nay chưa đến 20 tuổi, kỳ thật thời gian cũng không lâu lắm.

Cố Bắc Nguyệt cũng không hiểu cái gì là tế bào, cái gì là phôi thai, Hàn Văn Tịch chỉ có thể dùng cách đơn giản nhất để giải thích cho hắn hiểu.

"Nói cách khác, lúc trước hoàng hậu nương nương chính là mang song bào thai, nhưng thời điểm khi thai nhi còn chưa thành hình, bào thai Thái tử đã đem bao bọc lấy một cái bào thai hài tử khác vào trong cơ thể, sau này khi bào thai Thái tử thành hình, đến lúc sinh ra, một sinh mệnh khác đã được lưu lại bên trong thân thể hắn, dựa vào hấp thụ máu và dinh dưỡng từ hắn để duy trì sinh mệnh, dần dần lớn lên."

Cố Bắc Nguyệt lúc này mới minh bạch, hắn không thể tin nổi lắc lắc đầu, "Không nghĩ tới lại tồn tại loại sự tình như thế này."

Hắn đương nhiên cũng không tin nam nhân có thể sinh hài tử, đã trải qua nhiều năm như thế, tuy rằng hắn không tham gia vào việc trị liệu cho Thái tử, nhưng đã lật qua y thư nghiên cứu về ca bệnh này không hề ít.

Tuy rằng đối với lời giải thích của Hàn Văn Tịch thực sự giật mình, nhưng hắn nghĩ lại, lời giải thích này của Hàn Văn Tịch rất là hợp lý.

Cố Bắc Nguyệt trầm mặc lại trầm mặc, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Hàn Văn Tịch, ánh mắt ngưng trọng, nghiêm túc nói, "Mệnh này, không thể giữ lại! Tuy rằng đã qua nhiều năm như thế đều nói là hi mạch, nhưng kỳ thật trong lòng hoàng thượng đều luôn không muốn tin."

Hàn Văn Tịch đương nhiên biết mệnh này không thể giữ, nếu không nàng cũng sẽ không giữ bí mật, bịa chuyện cái gì mà bụng bị bướu thịt.

Thai trong thai, cơ bản không phải là hài tử khỏe mạnh bình thường, nó thậm chí chỉ có chân tay mà không có trái tim cùng đại não, một khi cứu ra, cũng không sống được lâu.

Bỏ qua một bên không nói, liên tính là một hài tử hoàn chỉnh khỏe mạnh, cũng không thể giữ lại.

Thái tử như thế nào có khả năng sinh hài tử đâu?

Một khi thật sự sinh ra hài tử, những người biết được chuyện này tuyệt đối sẽ bị diệt khẩu, thậm chí bao gồm cả Thái tử cùng đứa nhỏ này.

Chuyện này nếu truyền ra ngoài, hoàng tộc Long thị sẽ bị đưa ra và xác nhận là một Yêu tộc, giúp cho những thế lực ngo ngoe rục rịch tạo phản có đủ cớ để kích động bá tánh.

Đương nhiên, Hàn Văn Tịch không quản được nhiều như vậy.

Nàng chỉ biết là, nàng không thể nói thật, hơn nữa cần thiết phải cứu người, nàng mới có thể toàn mạng mà sống.

Nhìn ánh mắt ngưng trọng của Cố Bắc Nguyệt, thanh âm của Hàn Văn Tịch trở nên lạnh băng, "Cho nên, ta cần phải bóp chết nó ở trong bụng."

"Phụ thân ngươi đã từng kê qua không ít dược sinh non, đều không có hiệu quả." Cố Bắc Nguyệt nghiêm túc nhắc nhở.

Hàn Văn Tịch bên môi nổi lên một mặt khinh thường, "Dược của hắc đương nhiên sẽ không có hiệu quả, dược sinh non là dùng cho nữ nhân."

Hàn Tông An kê những loại dược đó chỉ có tác dụng đối với nữ nhân mang thai, Long Thiên Mặc nghiêm khắc mà nói thì không phải là mang thai, làm sao có khả năng sẽ có tác dụng đây?

"Ta cần một loại thuốc độc, đem vật trong bụng Thái tử hóa giải thành máu loãng, rồi sau đó dùng phương thức bài độc để bài xuất ra, hoàng thượng bọn họ nhìn đến sẽ chỉ là nước độc, Thái tử không hề mang thai, mà là bị u ác tính đã lâu." Hàn Văn Tịch giọng điệu rất chắc chắn.

Nghe xong lời này, Cố Bắc Nguyệt trầm mặc một lát rồi giơ ngón tay cái lên, không thể nghi ngờ, cách làm này của Hàn Văn Tịch là thỏa đáng nhất, không chỉ có thể bảo vệ chính mình, cũng vĩnh viễn đem bí mật này chôn vùi.

Người không biết chân tướng, trong lòng vĩnh viễn sẽ không có nút thắt.

"Thái tử điện hạ hẳn là phải cảm tạ ngươi." Cố Bắc Nguyệt cười.

Hàn Văn Tịch bất đắc dĩ nhún vai, "Chỉ cầu mẫu hậu hẳn ngày sau đừng tìm ta phiền toái là tốt rồi."

Cố Bắc Nguyệt biết, độc dược đối với Hàn Văn Tịch mà nói thì cũng không khó, nữ nhân này vì sao còn muốn tìm hắn hỗ trợ đây?

"Ngươi tìm ta....." Cố Bắc Nguyệt chần chờ.

Ánh mắt kiên định của Hàn Văn Tịch đột nhiên âm trầm xuống, "Đồ vật kia rất lớn, lần này động đao mổ bụng so với lần thiếu tướng quân khó khăn ít nhất phải gấp mười lần, chỉ sợ máu loãng mới bài xuất ra được một nửa, Thái tử sẽ có khả năng mất máu quá nhiều mà chết."

Hàn Văn Tịch chuẩn bị dược cho Thái tử, thật ra chính là độc dược, lấy độc ăn mòn hóa giải vật trong bụng kia, nàng có thể dùng dược vật phối chế ra dược có *dược hiệu (hiệu nghiệm của thuốc)* tinh thuần nhất, cam đoan không ảnh hưởng đến các cơ quan bên trong cơ thể, chỉ đem vật kia hòa thành máu loãng.

Kể từ đó, những máu loãng kia sẽ có độc tính, cần phải lập tức bài xuất ra bên ngoài cơ thể. Hiện giờ vấn đề lớn nhất mà nàng gặp phải chính là mất máu quá nhiều, mà nàng thì cần phải có đủ thời gian để bài độc.

Ở hiện đại, chỉ cần truyền máu là được, nhưng hiện giờ, nàng chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào Cố Bắc Nguyệt.

Vấn đề này, Cố Bắc Nguyệt vừa nghe liền minh bạch.

Hắn nhìn Hàn Văn Tịch, đáy mắt hiện lên một mặt phức tạp, hồi lâu mới mở miệng, "Theo ta biết có một loại dược, được gọi là huyết sinh đan, sau khi dùng, ở trong thời gian ngắn sẽ có hiệu quả tạo ra máu....."

Còn chưa nói xong, Hàn Văn Tịch đã kinh hãi, "Dược này ở nơi nào?"

Thấy bộ dáng sốt ruột kia của nàng, đáy mắt Cố Bắc Nguyệt hiện lên một mặt sùng nịnh nhàn nhạt, "Tần Vương phi, dược này rất khó có được."

"Hoàng thất có rất nhiều tiền có rất nhiều quyền, còn sợ không chiếm được?" Hàn Văn Tịch buột miệng thốt ra, tốt thôi, trong lòng nàng, hoàng tộc chính là bạo chúa, chính là cường đạo.

Cố Bắc Nguyệt càng thêm bất đắc dĩ, thấp giọng, "Tần Vương phi, ở Vân Không Đại Lục, hoàng tộc Thiên Ninh bất quá chỉ là một trong số các thế lực mà thôi."

Hàn Văn Tịch đương nhiên biết Vân Không Đại Lục rất lớn, có không ít thế lực, ngoa hồ tàng long. Nhưng hiện tại nàng quan tâm nhất chính là huyết sinh đan ở nơi nào, có huyết sinh đan, trị liệu cho Thái tử chỉ cần mất mấy phút là có thể hoàn thành.

"Vậy ngươi nói cho ta biết vật kia rốt cuộc là ở trên tay ai nha?" Hàn Văn Tịch nóng nảy.

Cố Bắc Nguyệt nói ra ba chữ, "Cổ Thất Sát."

Cổ Thất Sát?

Nơi sâu thẳm trong ký ức của Hàn Văn Tịch tựa hồ nghe nói qua cái tên này rất là nổi danh, nàng lẩm bẩm nói, "Quý tài Cổ Thất Sát, bị học viện y Vân Không đuổi đi?"

Cố Bắc nguyệt gật gật đầu, "Đúng đúng, Gia hỏa này trời sinh ra đã là quý tài (*quý: ma quý; tài: tài năng*), hẳn rất có thiên phú về gieo trồng dược liệu, không ít dược liệu thường dùng hiện giờ chính là do thời trẻ hắn chiết cây nuôi trồng ra tới, vì thế mọi người gọi hắn là dược quý."

"Nghe nói hần là con nuôi của trưởng lão học viện y, lấy được liệu thay ba bữa cơm, ăn được lớn lên?" Hàn Văn Tịch tò mò hỏi.

Cố Bắc Nguyệt gật gù đầu, hiểu biết của hần nhiều lắm cũng chỉ có như thế, tuy rằng gia gia là quản lý học viện y, nhưng quản lý so với trưởng lão vẫn thấp hơn một cấp bậc, hần căn bản không tiếp xúc được với người phía trên. Hơn nữa, hần cũng gốc ở học viện y không lâu thì đã theo gia gia chuyển về đề đô Thiên Ninh.

"Cổ Thất Sát kia hiện tại ở nơi nào?" Hàn Văn Tịch vội vàng hỏi.

"Sau khi bị học viện Y đuổi đi, hần tự lập môn hộ, thành lập Dược Quỷ Cốc, chuyên môn thu thập và nghiên cứu linh đan diệu dược trong thiên hạ, mua bán dược vật toàn bằng tâm tình, muốn từ trên tay hần mua được huyết sinh đan, cũng không phải là việc dễ dàng." Cố Bắc Nguyệt nói.

Tuy nhiên, Hàn Văn Tịch vẻ mặt nhẹ nhàng, "Ta còn tưởng rằng người cần phải trả phí rất lớn đâu, không nghĩ tới lại dễ dàng như thế, một viên đan dược liền có thể thu phục được."

"Đan dược kia không dễ có được!" Cố Bắc Nguyệt không thể không nhắc lại lần nữa.

Hàn Văn Tịch cười hắc hắc, "Ta chỉ phụ trách viết ra phương thuốc, sự tình tìm được ta không khoái phụ trách."

Đây là.....

Nhìn thấy nụ cười giảo hoạt kia của Hàn Văn Tịch, Cố Bắc Nguyệt lúc này mới minh bạch ý tứ của nàng, chỉ cần đem phương thuốc viết ra, Hoàng Thượng tự nhiên phải nghĩ biện pháp lấy được huyết sinh đan tới tay.

Lấy không được, cũng không thể trách tội đến trên đầu hai người đại phu bọn họ.

Hàn Văn Tịch lập tức đến án thư cầm bút viết rất nhanh, viết xuống các thành phần và phân lượng (số lượng) mỗi vị dược liệu. Cố Bắc Nguyệt tất nhiên là tò mò, ở bên cạnh nghiêm túc nhìn, bắt đầu dĩ càng xem càng không hiểu.

Hần có thể nhận ra tất cả các dược liệu trong phương thuốc, đáng tiếc, trộn lại với nhau như vậy hần lại hoàn toàn không hiểu sẽ có công hiệu thế nào.

Nếu muốn hạ độc hòa tan vật trong bụng của Thái tử, lại không làm ảnh hưởng đến các cơ quan trong cơ thể, công phu tạo ra dược này cũng không phải là đơn giản nha.

Rất nhanh, Hàn Văn Tịch đã viết xong danh sách một phương thuốc, đem huyết sinh đan viết ở cuối cùng.

"Tần Vương phi, phương thuốc này..... đã hoàn chỉnh?" Cố Bắc Nguyệt nghi ngờ nói.

Hàn Văn Tịch ý vị thâm trường nhìn hần một cái, "Bí mật!"

Phương thuốc này đương nhiên không phải là đã hoàn chỉnh, hơn nữa, mặc kệ phương thuốc này rơi đến trong tay ai, đều nhìn không ra được đây là một phương độc dược, bởi vì ba vị dược mấu chốt nhất cũng không được viết ở phía trên.

Phương thuốc bất quá chỉ là một cái hình thức mà thôi, trong hệ thống giải độc của nàng đã có dược sẵn.

Hàn Văn Tịch là muốn giấu nghề nha, nếu nàng thật sự viết ra phương thuốc, vạn nhất ngày nào đó chảy tới trong tay cao thủ, không phải là nhược điểm bị rơi xuống hay sao, không phải là bại lộ chân tướng nàng trị liệu cho Thái tử thế nào hay sao?

Cố Bắc Nguyệt nhìn bộ dáng hề hề thần bí của Hàn Văn Tịch, cũng không truy vấn thêm, trong mắt lại thích thêm vài phần.

Có huyết sinh đan, vấn đề nan giải nhất của Hàn Văn Tịch đã được giải quyết, nàng có chút gấp gáp không thể chờ nổi để trở thành ân nhân cứu mạng của Thái tử, muốn xem một chút phản ứng của thái hậu và hoàng hậu.

Đương nhiên, nàng càng chờ mong phản ứng của Nghi thái phi cùng Mộ Dung Uyển Như, giờ này khắc này, các nàng nhất định đang sốt ruột ở trong Tần Vương phủ đi!

Ân, trước tiên nàng phải lấy được huyết sinh đan!

"Hãy nhanh lên, đi giao phương thuốc!" Hàn Văn Tịch cầm cánh tay Cố Bắc Nguyệt muốn đi.

Cố Bắc Nguyệt sững sốt, chân chò một lát, chung quy vẫn là yên lặng đẩy tay ra.

Hần cái gì cũng không nói, nhưng Hàn Văn Tịch lại sững sốt, theo bản năng quay đầu lại nhìn qua, Cố Bắc Nguyệt lập tức né tránh ánh mắt nàng.

Gia hỏa này.....

Hàn Văn Tịch xi cười ra tiếng, cũng không giải thích, tốt thôi, nàng một khi cao hứng thì quên hiện tại đang ở cổ đại, nàng đã có phu quân, không thể cùng nam nhân thân mật.

"*Khụ khụ.....*" Nàng ho nhẹ, làm bộ như không có gì xảy ra, xoay người sang chỗ khác, "Nhất thời nhanh tay quá, không phải cố ý phi lễ người nga."

Cố Bắc Nguyệt đang định đi, lại sừng sốt, nhưng rất nhanh vô thanh vô tức hiện lên một mặt cười ôn nhu nở rộ ở trên khuôn mặt hân.

Hàn Vân Tịch không biết, nàng đã bỏ lỡ tuổi cười tốt đẹp nhất trên thế giới này.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Bá Đạo, Đi Cùng Bốn Vương

Hàn Vân Tịch trình phương thuốc lên cho Thiên Huy hoàng đế, hơn nữa đứng sự thật nói về tầm quan trọng của huyết sinh đan.

Nàng âm thầm tính toán, mặc kệ Thiên Huy hoàng đế như thế nào đi xin thuốc, tốt xấu cũng phải mất mười ngày nửa tháng. Trong khoảng thời gian này, nàng có thể quay lại Tần Vương phủ thư giãn chờ đợi, thân mạng trọng trách, xem Nghi thái phi cùng Mộ Dung Uyển Như dám đối xử với nàng như thế nào! Hơn nữa, nàng còn có thể lấy cớ đi tìm Cố thái y để tham thảo (tham gia thảo luận), tự do ra vào Thái Y Viện.

Thái Y Viện có nhiều y thư như vậy, có nhiều dược liệu như vậy, địa phương này đối với nàng mà nói quả thực chính là một kho hàng cực lớn!

Đưa phương thuốc lên rồi, Hàn Vân Tịch tạm thời thở dài một hơi nhẹ nhõm, nhưng ai biết.....

Thiên Huy hoàng đế buông phương thuốc xuống, nhìn về phía Long Phi Dạ, "Tần Vương, Dược Quý Cốc không phải là nơi bình thường, người tự mình đi một chuyến đi."

Tuy là giọng điệu thương lượng, nhưng ai nghe cũng đều biết đây là hoàng lệnh.

Long Phi Dạ vẫn là gương mặt lạnh băng giống như trên bài Poker, gật gật đầu, "Vâng."

Hàn Vân Tịch ngấm hân liếc mắt một cái, nhìn không được vui sướng khi người gặp họa, khối băng lớn nha khối băng lớn, nhường người lần nữa khoanh tay đứng nhìn, bị tai ương đưa đến cá trong ao đi*.

*Trích từ một câu châm ngôn: Cửa thành cháy, vạ đến cá trong ao.

Huyết sinh đan cũng không phải là dễ mua như vậy nga!

Vạn nhất mua không được, tất cả tội lỗi đều sẽ đổ trên người của người!

"Hoàng thượng, những dược vật khác trong phương thuốc này trong Thái Y Viện đều có, Vân Tịch sẽ cùng Cố thái y nhanh chóng phối chế thật tốt, chờ huyết sinh đan vừa đến, lập tức có thể tiến hành trị liệu." Hàn Vân Tịch nghiêm túc nói.

Thiên Huy hoàng đế gật gật đầu, "Vâng chờ tin tốt của Tần Vương."

Lập tức, mọi người đều tán đi, Hàn Vân Tịch lấy cớ cùng Cố Bắc Nguyệt phối dược, cũng không cùng Long Phi Dạ cùng nhau hồi phủ, Long Phi Dạ cũng không hề để ý tới nàng.

Hoàng hậu một đường bồi thái hậu rồi đi, lo lắng sốt ruột, "Mẫu phi, đây là..... trái tim thần thiếp đang loạn, rốt cuộc có thể tin Hàn Vân Tịch hay không nha!"

Trong lòng Thái hậu cũng không tự tin, chần chờ một lát, thở thật dài một tiếng, "Nếu nha đầu này lần này có thể trị tốt cho Thiên Mặc, ai gia nhất định sẽ trọng dụng nàng!"

Năm đó Thiên Tâm phu nhân cứu thái hậu một mạng, thái hậu định bụng để Hàn Vân Tịch gả cho Tần Vương, thật ra là muốn dùng một nước cờ, để Hàn Vân Tịch nằm vùng bên cạnh Tần Vương. Nhưng ai biết, Hàn Vân Tịch khi trưởng thành lại là một nữ nhi phế vật xấu xí, hơn nữa Hàn Tông An vẫn luôn không trị được bệnh cho Thái tử.

Hoàng hậu gật gật đầu, không nói thêm gì nữa.

***

Hàn Vân Tịch mãi đến khi đã khuya mới bụng rỗng trở về Tần Vương phủ, vừa vào cửa đã bị Nghi thái phi cho truyền.

Nghi thái phi cùng Mộ Dung Uyển Như cả ngày đều đứng ngồi không yên, ngóng chờ tin tức. Hàn Vân Tịch có thể bình an trở về, đây là chứng tỏ điều gì đây?

"Tình hình của Thái tử như thế nào? Có thể trị hay sao?" Nghi thái phi đi thẳng vào vấn đề.

Hàn Văn Tịch buồn bực, Long Phi Dạ không phải đi trước hay sao? Chẳng lẽ hần còn chưa trở về?

Nàng cũng không quan tâm nhiều như vậy, thấy bộ dáng chờ mong của Nghi thái phi cùng Mộ Dung Uyển Như, đáy mắt nàng hiện lên một mặt khinh miệt, ra vẻ thờ dãi, muốn nói lại thôi.

"Tâu tử, rốt cuộc là như thế nào, mẫu phi cùng ta đều lo lắng một ngày." Mộ Dung Uyển Như nôn nóng hỏi.

"Cũng không có như thế nào, như vậy đi." Hàn Văn Tịch nhàn nhạt nói.

"Như vậy là như thế nào a?" Nghi thái phi nhin không được.

"Cũng không có vấn đề gì lớn, ta có biện pháp trị liệu." Hàn Văn Tịch lúc này mới nói toạc ra.

Cũng không ngoài dự đoán của nàng khi nhìn thấy sự kinh ngạc trong mắt Nghi thái phi, càng không lạ gì ánh mắt ghen ghét của Mộ Dung Uyển Như.

Người muốn nhìn nàng bị chê cười, sẽ luôn bị nàng mang chê cười trả trả về!

"Nói như thế, người đã chữa khỏi cho Thái tử?" Mộ Dung Uyển Như gấp gáp chờ không nổi nên hỏi.

"Còn thiếu một vị dược nên cũng không phải là vấn đề lớn, chỉ là, vị dược kia rất khó tìm, cần phải đến Dược Quỷ Cốc để mua." Hàn Văn Tịch đứng sự thật trả lời.

Lời này vừa ra, Nghi thái phi thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, bên môi Mộ Dung Uyển Như gọi lên một mặt châm chọc, nói, "Ta từng nghe nói qua Dược Quỷ Cốc, cốc chủ được mọi người gọi là dược quý đại nhân, là quái nhân rất khó chơi, cũng không nể mặt bất luận kẻ nào, đi mua thuốc 10 người thì có 8-9 người là tay không mà về, thậm chí có người bán mạng trụ ở nơi đó mới mua được dược."

Nghi thái phi nguyên bản còn khần trương, hiện tại khí định thần nhàn (thong dong), "Như vậy nha, muốn chữa khỏi bệnh cho Thái tử vẫn thực là phiền toái."

Hàn Văn Tịch rất đồng tình, liên tục gật đầu, "Đúng vậy đúng vậy, rất phiền toái!"

Nhưng mà, rất nhanh, nàng đã chuyển chủ đề, nói, "Bất quá, hoàng thượng đã phái Tàn Vương điện hạ đi xin thuốc, theo ta thấy, việc này cũng không khó khăn đi?"

Lời này vừa ra, Nghi thái phi cùng Mộ Dung Uyển Như đều ngẩn ra.

Ngay sau đó, Nghi thái phi gặng dữ đập bàn, "Cái gì? Để Tàn Vương đi Dược Quỷ Cốc?"

Biểu tình của Hàn Văn Tịch vô cùng tự nhiên và rất nghiêm túc, nàng gật gù đầu, "Tàn Vương đi, nhất định có thể lấy được dược, quyết định của hoàng thượng sẽ không sai."

Ngực Nghi thái phi như bị một tảng đá đè lên, đột nhiên nắm chặt nắm tay, suýt nữa đã vung ra một cái tát.

Chính là, một câu cuối cùng kia của Hàn Văn Tịch "hoàng thượng quyết định" làm nàng đánh phải ức chế nuốt vào một hơi này.

Mộ Dung Uyển Như một bên cả người đều choáng váng.

Ai cũng đều biết rằng Dược Quỷ Cốc không phải là một địa phương tốt, càng không phải là nơi để ngồi mua thuốc, vạn nhất khi Tàn Vương đi nếu có chuyện gì không hay xảy ra? Vạn nhất hần không thể mua được dược trở về, mọi tội lỗi trong chuyện này chẳng phải đều đổ lên đầu Tàn Vương hay sao?

Vì sao rõ ràng là họa của Hàn Văn Tịch, cuối cùng toàn bộ đều chộc tới trên người Tàn Vương đây?

Nếu sớm biết tình thế sẽ phát triển thành ra như vậy, nàng sẽ không rải ra lời đồn nhằm hủy hoại Hàn Văn Tịch, Mộ Dung Uyển Như hối hận đến nỗi không chỉ có ruột biến thành màu xanh, ngay cả mặt cũng đều tái đi.

Một mội một ngày, trở về nhìn đến bộ dáng của hai mẹ con nhà này có khổ mà không thể nói, Hàn Văn Tịch lập tức thần thanh khí sảng, quên hết mệt mỏi.

"Mẫu phi, hoàng thượng lệnh thần thiếp nghỉ ngơi thật tốt mấy ngày, chuẩn bị mọi việc thật tốt để trị liệu cho Thái tử, thời gian cũng không còn sớm, thần thiếp xin cáo lui trước."

Nàng vừa nói, vừa cung kính hành lễ, tùy tiện xoay người rời đi.

Nghi thái phi phần nộ như muốn bùng nổ bất cứ lúc nào, trên mu bàn tay nắm chặt đều nổi gân xanh, nhưng không thể làm gì Hàn Văn Tịch.

Hoàng đế, không phải là người mà Nghi thái phi có thể dễ dàng trêu chọc.

"Rốt cuộc là ai rải ra lời đồn, thật đáng chết!" Nghi thái phi tức giận.

Mộ Dung Uyển Như hãi hùng khiếp vía, một tiếng cũng không dám thoát ra khỏi cổ họng.

***

Hàn Vân Tịch bước chân đặc biệt nhẹ nhàng, nàng đây là đang sống trong thế giới hoàng quyền, lần đầu tiên phát hiện hoàng quyền thật sự là một thứ tốt! Trở lại Phủ Dung Viện, xa xa nhìn thấy tâm cung Long Phi Dạ một mảnh đen nhánh, Hàn Vân Tịch không khỏi dừng chân.

Tên kia không trở về, lại đi đâu?

Chẳng lẽ đã trực tiếp đi Dược Quỷ Cốc? Không khỏi cũng quá thần tốc đi?

Nàng cắn cắn môi, nghĩ thầm, *tên kia võ công tốt như vậy, đi Dược Quỷ Cốc không đến mức gặp nạn đi, hơn nữa thanh danh hắn lớn như vậy, không chừng được quỷ Cổ Thất Sát sẽ nể mặt hắn cũng nên.*

Nghĩ đến điều này, Hàn Vân Tịch càng thêm yên tâm và thoải mái, ưu nhã xoay người hướng Vân Nhân Các của nàng mà đi.

Vân Nhân Các đèn đuốc sáng trưng, Hàn Vân Tịch nghĩ, nhất định là tiểu Trầm Hương lo lắng cho nàng, đốt đèn chờ nàng trở lại đi. Tuy rằng tiểu Trầm Hương là một tỷ nữ, nhưng là, trong nhà có một người chờ đợi nàng quay về, loại cảm giác này vẫn rất là ấm áp.

"Tiểu Trầm Hương....."

Hàn Vân Tịch còn chưa vào cửa đã kêu lên, nàng cực kỳ đói, để tiểu Trầm Hương tìm cái gì đó cho nàng ăn đi.

"Tiểu Trầm Hương, người....."

Nhưng ai biết, nàng vừa mới đến bậc cửa, đã nhìn thấy tiểu Trầm Hương cúi đầu khiếp đảm đứng ở bên cạnh cửa. Mà trong phòng là một gia hỏa nào đó đang pha trà, từ góc độ này của Hàn Vân Tịch nhìn lại, khói trà lượn lờ, mỹ nam như họa.

Thiệt tình..... không có một chút chân thật nào.

"Long Phi Dạ....." Hàn Vân Tịch nhin không được lằm bằm ra tiếng.

Người nọ ở trong phòng không phải là ai khác, đúng là Tần Vương Long Phi Dạ, xem ra, tựa hồ là đang đợi nàng.

"Chủ tử..... Điện hạ chờ người đã lâu."

Tiểu Trầm Hương thấp giọng nhắc nhở, Hàn Vân Tịch mới bình thường trở lại. *Chờ đã lâu? Chẳng lẽ hắn sau khi rời cung liền đến nơi này của nàng hay sao?*

Hàn Vân Tịch vội vàng đi vào, "Thần thiếp tham kiến điện hạ."

Long Phi Dạ châm trà, cũng không ngược mắt lên, nhân nhạ nói, "Đã hoàn thành phương thuốc chưa?"

"Ân." Hàn Vân Tịch lên tiếng, tim đập như trống, cân nhắc không hiểu gia hỏa này vì sao mà đến, nàng biết gia hỏa này so với hoàng đế còn tinh vi hơn, nhưng dù vậy, bệnh tình của Thái tử hắc hắc là nhìn không ra sơ hở.

Hắn tới đây làm gì?

Ai ngờ, Long Phi Dạ đứng dậy, nhân nhạ nói, "Hãy dọn dẹp một chút, cùng bản vương đi Dược Quỷ Cốc một chuyến."

"Cái gì?" Hàn Vân Tịch kinh ngạc thất thanh.

Long Phi Dạ lúc này mới nhường mầy hướng nàng nhìn qua, "Có vấn đề gì sao?"

Có! Vấn đề rất lớn!

Đó không phải là cái nơi tốt đẹp gì, muốn nàng đi làm gì?

Hàn Vân Tịch ở trong lòng đã sớm có câu trả lời, nhưng trên mặt vẫn lộ ra vẻ khó xử, bất đắc dĩ nói, "Điện hạ, thần thiếp cũng không quen biết dược quỷ kia, không giúp được gì, sợ liên lụy đến điện hạ."

"Bản vương không sợ người liên lụy." Long Phi Dạ lạnh lùng nói.

Hàn Văn Tịch nhẹ nhàng thờ dài, lại nói, "Chính là, thần thiếp còn cần phải thương thảo tỉ mỉ chi tiết về việc trị liệu cùng với Cố thái y, sợ là....."

"Thái tử bị bệnh đã bảy năm, thêm ít ngày nữa cũng không có gì khác biệt, khi trở về rồi thương thảo cũng không muộn." Long Phi Dạ lại nói.

"Điện hạ, vạn nhất trên đường thần thiếp có gì bất trắc, sẽ rất khó giải thích với hoàng thượng nha." Hàn Văn Tịch lớn mật uy hiếp.

Đáng tiếc, có thể uy hiếp được Nghi thái phi nhưng lại không thể uy hiếp được Long Phi Dạ, hắn rất bá đạo, "Sẽ không có việc không hay xảy ra."

Hàn Văn Tịch buồn bực, thế nhưng vắt hết óc lại không thể nghĩ được lý do có thể cự tuyệt hần, vì thế, nàng hỏi ngược lại, "Điện hạ, vì sao đột nhiên muốn thần thiếp đi cùng?"

Ít nhất nàng có thể hỏi lý do.

Tuy nhiên, Long Phi Dạ không trực tiếp trả lời, ngữ khí lạnh băng càng càng thêm lạnh, "Cho người thời gian một chén trà nhỏ để chuẩn bị, bốn vương ở cửa sau chờ người."

Dứt lời, xoay người rời đi, để lại Hàn Văn Tịch với vẻ mặt thất thần, sửng sờ tại chỗ.

Long Phi Dạ, xem như người lợi hại!

Thời gian một chén trà nhỏ làm sao đủ để Hàn Văn Tịch thu thập, nhưng ai biết, tiểu Trầm Hương cư nhiên đã chuẩn bị tốt hành trang, còn có một phần điểm tâm chống đói.

Không thể nghi ngờ, đây là Long Phi Dạ đã sai khiến tiểu Trầm Hương chuẩn bị, hần là quyết tâm muốn mang nàng đi.

Hàn Văn Tịch khóc không ra nước mắt, tiểu Trầm Hương lại vui vẻ, "Chủ tử, ta nghe mọi người nói điện hạ chưa bao giờ mang nữ nhân ra khỏi cửa, hơn nữa, cũng chưa bao giờ dùng hầu gái, người là người thứ nhất nga."

Hàn Văn Tịch khoe miệng run rẩy, nàng nghĩ trong thiên hạ phỏng chừng cũng chỉ duy nhất một nữ nhân là nàng biết được, cùng Tần Vương điện hạ ra khỏi cửa, sẽ không có chuyện tốt gì.

"Chủ tử, Dược Quỷ Cốc là nơi nào nha, người đi đến đó làm gì? Muốn đi bao lâu nha?"

Tiểu Trầm Hương vừa đưa Hàn Văn Tịch ra cửa, vừa tò mò dò hỏi.

Hàn Văn Tịch xem thường, "Người hưng phấn như thế, hay là người cũng cùng đi đi?"

Tiểu Trầm Hương sợ tới mức lập tức lui về trong phòng, dùng sức lắc đầu, cười đầy ái muội, mặt đều chuyển đỏ, "Nếu nô tỳ ở đó, sẽ bất tiện cho các người!"

Hàn Văn Tịch không nói nhìn trời, *tiểu Trầm Hương này tuổi còn nhỏ mà thật tinh ranh a, nghĩ rằng bọn họ là đi hưởng tuần trăng mật hay sao?*

Nàng bắt đầu đi lắc lắc đầu, lười giải thích, hướng tiểu Trầm Hương phát phát tay, rời đi.

Tới cửa sau rồi, Hàn Văn Tịch liền nhìn thấy xe ngựa.

Di, lần này gia hỏa này không mang theo nàng bay đi hay sao? Nàng dường như khá thích cảm giác phi hành gia.

Nghĩ cái gì đâu?

Hàn Văn Tịch lắc lắc đầu, một đầu chui vào xe ngựa, chỉ thấy Long Phi Dạ một tay gác đầu, lười biếng dựa người.

Nàng tìm vị trí một bên, cũng lười biếng dựa người, thầm nghĩ, *đi thì đi, ai sợ ai đâu? Dù thế nào, người đều phải phụ trách đem bốn vương phi bình yên vô sự trở về.*

Ái ngờ, Long Phi Dạ giương mắt nhìn nàng một lúc, lạnh lùng hạ lệnh, "Đi đường tắt, tới Xà Cốc trước."

Xà Cốc?

Trong lòng Hàn Văn Tịch có dự cảm cực kỳ xấu.....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Đấu Xà, Thực Lực Cường Đại

Xe ngựa to vững vàng yên ổn chạy như bay, không có chút xóc nảy nào, nếu không phải nghe được tiếng gió, Hàn Vân Tịch cũng không biết rằng xe ngựa chạy nhanh như vậy.

Trong xe ngựa chỉ có nàng và Long Phi Dạ, từ lúc nàng lên xe đến nay, Long Phi Dạ gần như chỉ nhìn nàng một lần mà thôi, cái gì cũng không nói mà chỉ nhắm mắt lại.

Hàn Vân Tịch trời sinh gan lớn, ngay cả trước mặt hoàng đế, nàng cũng dám tranh cãi, nhưng không hiểu sao, đối mặt với con người lạnh băng này, nàng vẫn có chút khiếp đảm.

Nàng vốn là muốn hỏi hần sự tình về Xà Cốc, nhưng thấy hần nhắm nghiền hai mắt, nàng đành thôi không hỏi nữa, bất tri bất giác, cẩn thận đánh giá hần.

Gương mặt hần giống như là được trời cao điêu khắc, mắt hẹp, mũi cao, môi mỏng, hoàn mỹ đến không thể chê vào đâu được.

Hàn Vân Tịch trước nay đều chưa từng nghĩ tới, trên thế giới này sẽ tồn tại nam nhân lạnh lùng như thế, mặc dù là thời điểm an tĩnh, toàn thân đều tản mát ra một cỗ băng lạnh chống người ở xa ngàn dặm bên ngoài, làm người tự giác giữ xa khoảng cách.

Hần từ nhỏ đã là như vậy hay sao? Đối với Nghi thái phi cũng lạnh nhạt như thế, đối tiên hoàng thì sao?

Trên thế giới này, đã có người nào từng nhìn thấy một mặt ảm áp của hần, đã từng thấy qua khuôn mặt tươi cười của hần hay chưa?

Bản khoản về vấn đề này, nàng nhìn không được nghĩ, sẽ có thể xuất hiện một nữ tử hay không, có được hứa hẹn một đời của hần, ba ngàn sủng ái?

Chỉ là, rất nhanh, Hàn Vân Tịch bật cười, nàng thật sự là suy nghĩ quá nhiều, nam nhân lạnh nhạt vô tình như thế, hần sẽ có cảm tình sao?

Bỏ đi tạp niệm, Hàn Vân Tịch dời tầm mắt, lười biếng dựa vào một bên, nàng vẫn nên cân nhắc Xà Cốc là một nơi như thế nào đi.

Tổng cảm thấy gia hỏa này mang nàng ra ngoài, tràn ngập hương vị âm mưu đâu?

Lúc này, Long Phi Dạ chậm rãi mở mắt ra, nhìn Hàn Vân Tịch liếc mắt một cái, chỉ là, nhàn nhạt liếc mắt một cái mà thôi, liền lại nhắm mắt lại.

Xe ngựa đã đi suốt một đêm, hôm sau, Hàn Vân Tịch vừa mở mắt, lập tức đón nhận ánh mắt lạnh băng của Long Phi Dạ.

"A....."

Nàng hoảng sợ, vội vàng ngồi dậy.

"Tỉnh?" Long Phi Dạ lạnh lùng hỏi.

"Người đang làm gì?" Hàn Vân Tịch hung hăng hỏi, gia hỏa này dựa gần như vậy làm gì?

Long Phi Dạ đẩy ra, đẩy mắt hiện lên một mặt chán ghét, "Muốn gọi người tỉnh dậy."

Ách.....

Tốt thôi, Hàn Vân Tịch bình tĩnh lại, "Tôi rồi sao? Xà Cốc là cái địa phương gì? Rất nhiều rắn độc hay sao? Cho nên người dẫn ta cùng tới?"

Hàn Vân Tịch đem qua nghĩ tới nghĩ lui, trừ bỏ nguyên nhân này, gia hỏa này không có lý do gì để mang nàng ra ngoài.

"Cũng chỉ có một con rắn độc, xà đan của nó là vật mà Cổ Thất Sát muốn nhất, lấy xà đan đi đổi huyết sinh đan, hần nhất định sẽ đổi." Long Phi Dạ giải thích nói.

Nguyên lai a..... tốt thôi, gia hỏa này quả nhiên là vạn năng, điều này cũng có thể tìm hiểu được.

Có được tin tức này, muốn lấy được huyết sinh đan sẽ dễ dàng hơn nhiều, đương nhiên, việc này mấu chốt nằm ở chỗ nàng.

Lòng tự tin của Hàn Vân Tịch lại tăng thêm vài phần, rắn độc cái gì, là thứ mà nàng không sợ nhất.

"Đi thôi, đưa ta đi nhìn một cái xem nó là chủng loại rắn độc gì."

Hàn Vân Tịch tràn đầy tự tin, nhảy xuống xe ngựa, đang muốn đi về phía trước, câu nói của Long Phi Dạ lại làm nàng lú lo dừng bước, "Là độc cự mãng.*"

*Độc cự mãng (毒巨蟒): rắn độc khổng lồ, rất lớn. (毒Độc trong độc được; 巨cự: to, lớn, khổng lồ; 蟒mãng: rắn)

"Cái gì?"

Hàn Văn Tịch đột nhiên quay đầu lại nhìn, cau mày.

"Là độc cự mãng." Long Phi Dạ nhẫn nại nói lại một lần nữa, nếu là rắn độc bình thường, hắc hắc là sẽ không mang nàng tới, mang một nữ nhân lên đường, đủ loại phiền toái.

"Độc cự mãng....."

Hàn Văn Tịch lẩm bẩm tự nói, lần này là hoàn toàn chán kinh rồi.

Phải biết rằng, *mãng xà (trăn)* là loại không có độc nha!

Những con rắn độc sẽ có những chiếc răng nanh có thể tiết ra học độc, nọc độc được phân bố đều trong thân kinh của chúng, dùng để tiêm vào trong cơ thể con mồi, chờ con mồi từ vong rồi sau đó cắn nuốt. Nhưng mà, mãng xà không có bản lĩnh tấn công bằng độc, công kích của chúng là dùng lực của sức mạnh đem con mồi cuốn lấy sau đó bóp chết, rồi mới cắn nuốt.

Mà nơi này mãng xà cư nhiên có độc, lại còn là cự mãng (trăn khổng lồ)?

Hàn Văn Tịch mê mải, nàng kiểm tra hệ thống giải độc một lần, một chút ghi lại cũng đều không có, không thể nghi ngờ, độc cự mãng này đối với nàng mà nói, là giống loài hoàn toàn mới.

Thấy vẻ mặt nàng tái nhợt, Long Phi Dạ hỏi, "Có vấn đề gì sao?"

"Xà này lớn bao nhiêu?" Hàn Văn Tịch hỏi.

"Ước chừng ba trượng ($1\text{ trượng}=3.3m$), hơn nữa di chuyển rất nhanh, còn phun ra khí độc." Long Phi Dạ đứng sự thật trả lời.

Theo hiểu biết của hắn, không ít người có chủ ý giết con độc cự mãng này, nhưng đến nay vẫn không có người nào có thể bắt được nó, người chết ở trong Xà Cốc cũng không ít.

Ba trượng, đó chính là mười mét nha, còn có thể di chuyển rất nhanh, có thể phun khí độc..... đây không phải là thành tinh hay sao?

Vừa nghe lời này, sắc mặt của Hàn Văn Tịch càng khó coi, nàng nhanh chóng quyết định, "Việc này ta trị không được, độc của độc cự mãng ta không giải được, người hãy nghĩ biện pháp khác đi."

Nàng tay không tác sát, nếu không giải được độc, đến khi tới gần độc cự mãng, không phải bị độc chết, thì chính là bị cuốn đi rồi bị bóp chết hay sao?

"Vì sao?" Long Phi Dạ khó hiểu.

"Trên thế giới độc trong thiên nhiên có vạn vạn loại, mà ta không phải là vạn năng." Hàn Văn Tịch thoải mái hào phóng thừa nhận.

Long Phi Dạ cũng không muốn tự mình tới nơi này, nguyên lai còn tưởng rằng mang độc nữ tử Hàn Văn Tịch này tới, sẽ nhẹ nhàng hơn một chút, cái này... hắc hắc chừ.

Ai biết đúng ngay lúc này, con ngựa bên cạnh đột nhiên giơ móng trước lên, hí lên hoảng sợ.

"Không tốt!" Long Phi Dạ lạnh giọng, lời còn chưa dứt, chỉ thấy trong rừng phía bên phải đột nhiên bay vụt ra một cái đầu rắn thật lớn, phun ra một cô khói độc.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Long Phi Dạ ôm lấy Hàn Văn Tịch, lập tức rút lui về phía hẻm núi, nhưng rất nhanh, một cái đuôi rắn khổng lồ giống như cây roi, hướng về phía chính diện bọn họ mà quất tới.

Long Phi Dạ không thể không lui tiếp, hướng trong sơn cốc mà đi, rất nhanh, toàn bộ thân thể độc cự mãng liền lộ ra tới, giống như một trường kiếm thật lớn, cấp tốc truy đuổi bọn họ.

Long Phi Dạ vừa cảnh giác động tĩnh quanh mình, vừa bay nhanh phía trước mà chạy.

Hàn Văn Tịch bị hắn gắt gao ôm vào trong ngực, xem đến trợn mắt há hốc mồm, thời điểm nghe Long Phi Dạ nói, nàng còn không có cảm giác trực quan như vậy, hiện giờ vừa thấy, thật sự bị khiếp sợ.

Xà này, thật là khủng khiếp a!

Có vài lần, khói độc suýt nữa phun đến trên người, nhưng hệ thống giải độc của nàng đều không có nhắc nhở, lại một lần nữa chứng minh loại độc này rất xa lạ.

Nếu để Hàn Văn Tịch có đủ thời gian thu thập hàng mẫu trở về, nàng vẫn có thể nghiên cứu ra giải dược, chỉ tiếc, hiện tại một giây tánh mạng đều nằm giữa sự sống và cái chết!

Càng đi trong sơn cốc, cây cối càng thêm rậm rạp, kể từ đó, hệ số nguy hiểm của bọn họ càng lớn hơn nữa.

Long Phi Dạ vẫn luôn đi phía trước, tốc độ nhanh khủng bố, Hàn Văn Tịch nghĩ thầm, nếu vào sơn cốc, gia hỏa này hẳn là nên nhanh chóng nghĩ cách tìm một cửa ra khác để chạy ra khỏi sơn cốc đi.

Nhưng!

Đột nhiên, Long Phi Dạ đổi phương hướng, ôm Hàn Văn Tịch hướng về phía rừng cây bên phải chạy trốn.

"Người không tính ra khỏi cốc hay sao?" Hàn Văn Tịch kinh hãi.

"Bỏn vương tới là vì xà đan!" Long Phi Dạ lạnh lùng nói.

So với độc cự măng này, được quý cốc Cổ Thất Sát càng khó đối phó hơn, hẳn không có nhiều nhân hạ thoải mái đi xin thuốc như vậy, nếu đã vào Xà Cốc, hẳn tuyệt đối sẽ không tay không mà về.

Độc cự măng tựa hồ cũng nghi ngờ hành động của Long Phi Dạ, nó ngừng lại một lát, lại ngay sau đó liền ẩn vào trong rừng cây rậm rạp.

Thấy thế, Hàn Văn Tịch không rảnh lo khuyên Long Phi Dạ, hô to, "Nó biến mất rồi."

Long Phi Dạ nhanh chóng quyết định phi vọt lên, đồng thời cùng lúc khi hắn phi lên, độc cự măng phóng đến đã không nhìn thấy bọn họ nữa, *thật là mạo hiểm a!*

Tất cả đều là so tốc độ! Rất nhanh, độc cự măng lại không thấy đâu.

Long Phi Dạ dừng ở trên một cây đại thụ rất cao, một tay ôm lấy eo thon nhỏ của Hàn Văn Tịch, một tay ôm nhánh cây, cao cao tại thượng, quan sát toàn bộ sơn cốc.

Hàn Văn Tịch trong lòng tuy rằng sợ hãi, nhưng lần đầu tiên đứng ở trên cao quan sát thế giới, chỉ cảm thấy cảm xúc mê mông, kích động không thôi.

Cùng gia hỏa này ra khỏi cửa, tuy rằng không có chuyện tốt, nhưng là, mỗi lần đều rất kích thích.

Nàng biết rằng muốn hắn trốn đi là không có khả năng, nếu hắn muốn chạy trốn, cũng đã sớm chạy thoát, nếu đã tới nơi này rồi, đơn giản là bằng bất cứ giá nào, cùng độc cự măng kia đánh một trận đi, không chừng thật sự có thể lấy được xà đan.

"Nhìn kia, ở nơi đó!"

Hàn Văn Tịch mắt sắc, rất nhanh đã nhìn thấy động tĩnh trong rừng cây, bởi vì tồn tại sương mù độc hại của độc cự măng ở trong cốc, động vật đều đã chết hết, hoặc đã chạy trốn từ lâu, động tĩnh lớn như thế, chỉ có thể là của độc cự măng.

Long Phi Dạ liếc qua, mang theo Hàn Văn Tịch dừng lại trên một chạc cây bên phải ở phía dưới.

"Đứng yên." Hắn lạnh lùng nói.

Hàn Văn Tịch lập tức ôm chặt thân cây, không thể không thừa nhận, hắn buông lỏng tay ra, tất cả an toàn của nàng đều không có.

Long Phi Dạ không nắm bắt kỳ cảnh cây nào, vững vàng đứng thẳng trên một nhánh cây ở trung tâm, thân hình đỉnh bạt như cây thông, trong tay hắn là cung và nỏ, tầm mắt lạnh băng nhắm ngay vào hình dạng không ngừng di động ở xa.

Hàn Văn Tịch từ một bên nhìn lại, chỉ cảm thấy người nam nhân này rất tàn khốc, nhìn như thế nào cũng giống một sát thủ hắc ám hàng đầu.

Đột nhiên, động tĩnh ở cây cối kia đột nhiên im bất, độc cự măng ngừng lại.

Long Phi Dạ chậm rãi nheo hai tròng mắt lại, không ngừng di động cung nỏ cũng theo một hướng, tên đã trên dây, tùy thời đều có khả năng phóng ra.

Hàn Văn Tịch khản trương hô hấp như ngừng lại, nhưng ai biết, ngay khi nàng cho rằng Long Phi Dạ sẽ bắn ra mũi tên, hắn thế nhưng thỉnh linh xoay người một cái, sau đó nhắm ngay phương hướng nào đó phía dưới, nhanh chóng phóng mũi tên ra, "huru" một tiếng sắc bén.

Chỉ thấy mũi tên nhọn kia giống như một đạo tia chớp chém thẳng xuống dưới, khí thế cường đại, tốc độ kinh người.

Mặc dù mũi tên đã bay đi, nhưng Hàn Văn Tịch vẫn cảm giác được lực lượng cường đại đến từ trên đầu mũi tên nhọn.

Không nghĩ tới gia hỏa này cư nhiên vận nội công rót nhập vào trong mũi tên, chỉ là, hắn vì sao phải thay đổi phương hướng đây?

Hàn Văn Tịch còn đang bối rối, Long Phi Dạ đã bắn ra vô số mũi tên nhọn, một mũi một mũi giống như thiên thạch lướt qua bầu trời, lại giống như tia chớp đánh xuống, năng lượng tràn đầy vô hạn.

Khi một cái đuôi rắn khổng lồ bắt đầu vung lên từ trong cây cối, Hàn Văn Tịch lúc này mới minh bạch, mới vừa rồi Long Phi Dạ từ bỏ đuôi rắn để bắn

vào đầu rắn, nếu nàng đoán không nhầm, phần đầu của độc cự mãng đã bị trọng thương, chính vì thế nên hoàn toàn hạn chế hành động của nó.

Phần đầu bị thương, phải kéo theo thân thể dài cùng với đuôi rắn như vậy, muốn chạy trốn là rất khó khăn.

Trận này bắn chết, nhìn như đơn giản, nhưng nếu đổi thành là người khác, thứ nhất chưa chắc có thể thoát được sự đuổi bắt của rắn độc, thứ hai, liên tính có thể đứng ở chỗ cao cao này giương cung bắn tên, cũng chưa chắc có thể bách phát bách trúng, làm độc cự mãng bị trọng thương.

Hàn Văn Tịch biết, mỗi một mũi tên Long Phi Dạ bắn ra đều ẩn chứa lực lượng cực lớn, nếu không, một mũi tên nho nhỏ so với thân thể to lớn của độc cự mãng, bất quá là chuồn chuồn lác cây mà thôi.

Long Phi Dạ đã dùng bắn, chính là, gân xanh trên mu bàn tay ở hai tay vẫn chưa biến mất.

Đuôi rắn khổng lồ điên cuồng vung vào không khí, rất nhanh đã san bằng tất cả cây cối quanh mình, Hàn Văn Tịch nhìn thấy đuôi rắn vung ném không lan đến đại thụ nơi bọn họ đang đứng, liền yên tâm cùng Long Phi Dạ hướng về phía đầu rắn nhìn lại.

Chỉ cần đầu rắn đã chết, đuôi rắn dù động tĩnh lớn bao nhiêu, bất quá cũng là kéo dài hơi tàn.

Bọn họ chờ, Long Phi Dạ lại lấy ra cung nỏ, nhưng mà, đúng ngay lúc này, phía đầu rắn đột nhiên vang lên một động tĩnh rất lớn, tựa hồ là đầu rắn gãy giữa một lần cuối cùng, chỉ là, không lâu sau, động tĩnh này liền dần dần biến mất.

"Rốt cuộc là đã chết?" Hàn Văn Tịch sợ hãi hỏi.

Long Phi Dạ không trả lời, đẩy mắt cẩn thận lướt qua, tiếp tục đợi, ai ngờ, lúc này một đạo bóng trắng đột nhiên từ trên một cây đại thụ cách đó không xa bay vọt xuống, xông thẳng phía đầu của độc cự mãng mà đi.

Hàn Văn Tịch nhìn thấy rất rõ ràng, đó là một bạch y nữ tử! (*Nữ tử mặc áo trắng*)

Thật to gan, cư nhiên dám ở trước mặt Long Phi Dạ ngồi hưởng ngư ông đắc lợi!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Mất Mát, Lựa Chọn Của Hắc

Dám cùng Long Phi Dạ đoạt đồ, bạch y nữ tử này sợ là chán sống rồi đi.

Khi Hàn Văn Tịch đang trầm ngâm, liền thấy rừng cây đột nhiên phun ra một màn khói độc màu trắng vượn tới tận trời, cơ hồ là hướng thẳng về phía nàng kia.

"Cẩn thận có độc!"

Đột nhiên, Long Phi Dạ kinh hô, trong phút chốc thân ảnh chợt lóe lập tức phi nhanh bay xuống!

Đây là.....

Hắc đây là đi cản, hay là đi cứu người a?

Dựa vào tính tình của hắc, không phải nên hừ lạnh "đáng đời", hoặc là "tìm chết" hay sao?

Hàn Văn Tịch ngốc người, không thể tin nổi mà nhìn chăm chăm. Rất nhanh, nàng liền nhận định chính mình không có nhìn lầm, mà mới vừa rồi là một tiếng thét kinh hãi, nàng tựa hồ cũng không có nghe lầm, như thế nào cũng chưa từng nghĩ đến Long Phi Dạ cũng sẽ có lúc gấp gáp.

Bạch y nữ tử kia là người nào?

Tốc độ của Long Phi Dạ rất nhanh, mắt người đều nhìn không rõ lắm, chỉ thấy một đạo hắc ảnh hiện lên, đến khi nhìn đến hắc, hắc đã ôm lấy bạch y nữ tử bay về phía trên cây đối diện.

Nhìn hai thân ảnh kia gắn bó dựa vào cùng nhau, trong lòng Hàn Văn Tịch bỗng nhiên ngẩn ra, chỉ là, rất nhanh đã bị nàng xem nhẹ.

Khói độc màu trắng tan đi, cây cối lại khôi phục về bình yên, ai cũng không biết đầu rắn đã chết hay chưa.

Hàn Văn Tịch nhìn về phía cây đối diện, chỉ thấy Long Phi Dạ tựa hồ đang cùng nàng kia nói cái gì đó, đáng tiếc, khoảng cách quá xa, thứ nhất nàng không nhìn thấy tướng mạo nàng kia rõ lắm, thứ hai cũng không thể nghe được thanh âm của bọn họ.

Nàng kia rốt cuộc là người nào, cùng Long Phi Dạ có quan hệ gì?

Ngay lúc Hàn Vân Tịch đang buồn bực, đột nhiên một trận đất rung núi chuyển, chỉ thấy độc cự măng trong rừng cây cự nhiên đang xoay người, mà theo thân thể quay cuồng của nó, đuôi rắn khổng lồ kia thẳng tắp hướng cây đại thụ nơi Hàn Vân Tịch bên này vung đánh lại đây.

Nhìn thấy đuôi rắn khổng lồ đang tới gần, Hàn Vân Tịch không biết phải làm sao, theo bản năng nhìn về phía Long Phi Dạ. Long Phi Dạ đang muốn qua chỗ nàng, ai ngờ, bạch y nữ tử đột nhiên lại phi thân xuống, thẳng hướng đầu độc cự măng bay đi.

"Quay lại đây!"

Long Phi Dạ hô to, nhưng bạch y nữ tử quay đầu lại nhìn nàng một cái, trong mắt gọi lên sự khiêu khích, ngược lại tốc độ bay xuống lại càng nhanh hơn.

Ngay đúng lúc này, đuôi rắn vung thật mạnh đánh vào trên thân cây đại thụ nơi Hàn Vân Tịch đang đứng, một tiếng "bang" rất lớn vang lên.

"A....."

Hàn Vân Tịch sợ hãi, từ độ cao hơn mười mét, nàng không nhảy cũng chết, nhảy cũng chết, theo bản năng ôm lấy thân cây đại thụ, chỉ hy vọng đại thụ có thể chậm rãi ngã xuống.

Ai ngờ, cái đuôi khổng lồ của độc cự măng cự nhiên lại một lần nữa vung lại đây, "Bang!"

"A....."

Hàn Vân Tịch tuy rằng đã ôm chặt lấy thân cây, nhưng lực va đập mạnh như thế, chấn động làm nàng ôm cũng ôm không được, theo bản năng liền buông lỏng tay, cả người trong nháy mắt thẳng tắp rơi xuống.

Một màn này, Long Phi Dạ đều nhìn thấy tất cả, thấy mắt hấn xẹt qua một mặt phức tạp, lại quay đầu đuổi theo bạch y nữ tử.

Hàn Vân Tịch chống vó, thẳng tắp rơi xuống, nàng không quay đầu nhìn thấy một màn phía bên kia của Long Phi Dạ, nhưng trong lòng nàng rất rõ ràng, lấy tốc độ của hấn, nếu lựa chọn cứu nàng mà nói, đã sớm cứu!

Chính là, hấn không có tới, vẫn không bao giờ tới!

Cũng không biết khi nào thì nàng sẽ rơi xuống đất, thời điểm rơi xuống đất có đau hay không, Hàn Vân Tịch nhắm mắt lại, thanh âm nghẹn ngào, "Long Phi Dạ, người tên hỗn đản này! Ta sẽ hận người cho dù là đã chết!"

Trong khi Hàn Vân đang rơi xuống, Long Phi Dạ đã đuổi kịp bạch y nữ nhân, một chân hung hăng đá nàng văng khỏi độc cự măng, lạnh giọng, "Đoan Mộc Dao, người nên giữ đúng mực!"

"Ta còn tưởng rằng Phi Dạ ca ca cưới vương phi, sẽ mặc kệ sống chết của Dao Dao." Đoan Mộc Dao một bộ bạch y xuất trần tuyệt mỹ, giống như nàng tiên nữ ở trên Cửu Thiên, khi cười lộ nổi lên hai má lúm đồng tiền nhỏ như ẩn như hiện làm nàng thêm vài phần đáng yêu.

Nàng là công chúa của quốc gia Tây Chu, là quốc gia có quan hệ đồng minh với Thiên Ninh quốc, cũng là sư muội của Long Phi Dạ.

"Bốn vương nói một lần cuối cùng, lập tức lăn, nếu không ta sẽ không khách khí!" Long Phi Dạ lạnh giọng, ánh mắt liếc về phía bên phải một cái, Hàn Vân Tịch liền phải rơi xuống đất.

Đoan Mộc Dao nhướn mày nhìn lại, "Phi Dạ ca ca, người nói tính mạng của ta quan trọng, hay là tính mạng của Vương phi người quan trọng đây?"

Nàng trong khi nói, cự nhiên lại muốn bay về phía đầu của độc cự măng bên kia.

Đây rõ ràng là đang dùng mạng của nàng để đe dọa áp chế Long Phi Dạ!

Long Phi Dạ thấy mắt hiện lên một mặt tức giận ngập trời, lạnh giọng, "Nếu muốn tìm chết, chờ người qua 18 tuổi, bốn vương có thể tiễn người một đoạn đường!"

Hấn nói, nghiêng người dùng một chân hung hăng đá Đoan Mộc Dao, một mặt đem nàng đá đi rất xa, hoàn toàn rơi vào rừng cây nơi xa, mặt khác cũng mượn lực từ trên người nàng, đẩy nhanh tốc độ của mình hướng về phía Hàn Vân Tịch bên kia bay vút qua.

.....Người dịch: Emily Ton.....

Hàn Vân Tịch đã từ bỏ hy vọng, tuy rằng nhắm hai mắt lại, tuy rằng đưa lưng về phía mặt đất, nhưng nàng cảm giác được rất rõ ràng chính xác, nàng ngay lập tức sẽ rơi xuống đất.

Người nhảy lầu, có phải có loại cảm giác này hay không?

Rất nhanh, sau đầu nàng sẽ mạnh mẽ va chạm trên mặt đất, óc nát ra, chân tay nàng tất cả đều gãy nát?

Là ai từng nói, có hấn ở đây, không cần phải sợ?

Là ai từng nói, sẽ không có chuyện không hay xảy ra?

Một giọt nước mắt, vô thanh vô tức mà chảy xuống từ khóe mắt của nàng, nàng cắn chặt răng, đơn giản mở mắt ra, cho dù chết, cũng muốn lần cuối cùng nhìn xem thế giới này một cái.

Nhưng ai biết, nàng vừa mở mắt, ánh vào mi mắt cư nhiên là một gương mặt tuấn mỹ đến người hay tiên cũng đều phải ghen tỵ, lạnh như băng sương, như điêu như khắc.

Mắt hấn như bể nước lạnh, môi hấn mỏng như cánh ve.

Quen thuộc như thế, rồi lại xa lạ như thế..... Long Phi Dạ!

Hàn Vân Tịch không thể cưỡng lại nên nở nụ cười, đây là ảo giác trước khi chết hay sao? Không nghĩ tới nàng vẫn còn có hy vọng xa vời rằng hấn sẽ tới cứu nàng.

Long Phi Dạ cúi người xuống, ôm lấy eo Hàn Vân Tịch, mang theo nàng chậm rãi xoay tròn rơi xuống.

Hàn Vân Tịch chỉ cảm thấy ảo giác này quá chân thật, quá tốt đẹp giống như đang mơ một giấc mơ đẹp, tựa hồ hết thấy đất trời tất cả đều biến mất, chỉ còn lại nàng và hấn.

Nàng đã quên hết mọi sợ hãi, đã quên hết hận ý, tận hưởng ánh mắt sâu thẳm, trong vô tri vô giác, nàng vươn tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt hấn.

Ai ngờ, lúc này, lại thấy lông mày tuấn lãng của Long Phi Dạ đột nhiên nhăn lại, hai tròng mắt vốn là lạnh băng lại lạnh xuống thêm ba phần. Giờ khắc này, Hàn Vân Tịch bừng tỉnh!

Gia hỏa này đang nhú mày..... Gia hỏa này là thật sự!

Nàng sợ tới mức trợn mắt há hốc mồm, tay cứng lại ở trên khuôn mặt hấn, mà hấn mang theo nàng vừa rơi xuống đất, liền buông tay, ngay sau đó chán ghét gạt tay nàng đang dừng ở trên má hấn ra.

Hàn Vân Tịch đã không kịp phản ứng lại, hai chân mềm nhũn liền ngã, một ngã này cuối cùng đem nàng ngã tỉnh.

Tương tượng đến chính mình vừa rồi mới thất thố, Hàn Vân Tịch tức khắc đỏ bừng mặt, xấu hổ đến nỗi quên cả bò dậy.

Long Phi Dạ vẻ mặt âm u, bề ngẩng nhìn xuống, nhưng chung quy vẫn đuổi tay ra muốn kéo nàng đứng lên.

Hàn Vân Tịch đầy mặt đỏ bừng, nhìn bàn tay to của hấn trong lòng vẫn chảy qua một tia ấm áp, đang muốn đuổi tay qua, ai biết Long Phi Dạ lại lạnh lùng nói, "Phiền toái."

Lời này vừa ra, tay Hàn Vân Tịch bỗng nhiên cứng lại, ngay sau đó nhanh chóng thu hồi về.

Đáy mắt hiện lên một mặt mát mát, ngay sau đó liền nổi giận!

Nàng thậm chí còn không muốn đi theo hấn, là hấn buộc nàng tới đây, bức nàng tới để giải Xà Độc.

Nàng vừa trải qua cú sốc lớn như thế, còn chưa có chỉ trích hấn một câu đâu, hấn lại khen ngược, ghét bỏ nàng trước.

Phí tâm hồn nàng con có chút ấm áp, hiện giờ xem ra, tất cả đều là một bên tình nguyện, vừa mới sống chết trước mắt, hấn đều lựa chọn người khác, không màng sinh tử của nàng. Hiện giờ tới cứu nàng, phỏng chừng cũng là lo sợ khi trở về không thể giải thích nổi với Thiên Huy hoàng đế đi.

Hàn Vân Tịch dùng chính đôi tay của mình ấn ở trên mặt đất mượn lực, đột nhiên đứng lên, nhìn chằm chằm về phía Long Phi Dạ, "Ta mệnh tiện, ta phiền toái. Phiền toái cũng là người tự tìm! Dem bốn vương phi mang ra ngoài như thế nào, thì mang về như thế ấy! Thiếu một cây lông tơ, bốn vương phi tuyệt đối trị không được cho Thái tử!"

Long Phi Dạ biểu tình chán ghét hơi cứng đờ, lạnh giọng, "Đừng nhát gan như thế, mạng của người còn ở đây."

Hấn nói, tránh đi ánh mắt giận dữ của Hàn Vân Tịch, xoay người nhìn về phía độc cự măng còn đang giãy giụa hấp hối, chỉ thấy độc cự măng còn đang phun khói độc màu trắng, nhưng không nhiều như lúc trước nữa, rõ ràng là đang cố kéo dài hơi tàn.

Hàn Vân Tịch ghen lời, muốn nói lại thôi, đơn giản là cái gì cũng đều không nói.

Nàng cảm thấy kỳ lạ, *bạch y nữ tử vừa rồi kia đâu? Đã rồi đi rồi sao?*

Nữ nhân kia một lòng hướng về phía đầu rắn bên kia đi, tựa hồ không phải là tới đoạt xà đan, vậy thì tới làm cái gì nha?

Nàng ta cùng Long Phi Dạ có quen biết đi, mới vừa rồi rõ ràng là Long Phi Dạ sợ nàng ta trúng độc, nên muốn cứu nàng ta.

Hàn Văn Tịch đã tò mò lại thêm tò mò, càng phần nộ nhiều hơn, Long Phi Dạ có biết hay không nếu vừa rồi hấn đến chậm một bước, giờ nàng đã chết!

Tốt hay xấu cũng là do hấn mang nàng ra tới, hấn cứ như thế coi mạng của nàng như cỏ rác hay sao?

Long Phi Dạ chờ độc cự mãng chết đi, Hàn Văn Tịch đơn giản ngồi xuống xếp bằng ở một bên, không nói một lời.

Nếu không phải kiêng kị độc tố của độc cự mãng, lấy năng lực của Long Phi Dạ, phỏng chừng đã sớm lấy được xà đan, hiện giờ bọn họ chỉ có thể chờ độc cự mãng tiêu hao hết tinh lực.

Nhưng mà, không được bao lâu, Long Phi Dạ đã không còn kiên nhẫn nữa.

Hấn nhảy lên một cây nhỏ bên cạnh, lấy ra cung nỏ nhắm ngay vị trí sương trắng độc đang toát ra, lại triển khai thế tấn công một lần nữa.

"Vút vút vút!"

Từng đạo mũi tên nhọn bay vút đi xuống, lực lượng không những không yếu bớt, ngược lại so với lúc trước còn cường đại hơn, chỉ thấy máu tươi văng ra khắp nơi.

Hàn Văn Tịch xem thấy mà kinh hồn táng đảm, lúc này mới từ từ nhận ra sự tức giận của người này, hấn thực sự không vui, đây rõ ràng là đang cố hạ giận nha!

Nếu trong tay nàng không có lợi thế, có thể trở thành đối tượng hạ giận của hấn hay không?

Nghĩ đến điều này, Hàn Văn Tịch cảm thấy sờn tóc gáy.

Nàng nghĩ, vừa rồi nàng chống đối, còn chưa đến mức làm gia hỏa này phần nộ như thế đi, nàng trong mắt hấn sẽ không bao giờ có quan hệ đau khổ.

Hấn là bạch y nữ tử kia trêu chọc hấn đi.

Hàn Văn Tịch rất rõ ràng không nên tò mò nhiều như vậy, nhưng trong lòng thì vẫn luôn muốn hỏi hấn một câu.

Tuy biết rằng hấn sẽ không có khả năng nói ra, nhưng vẫn muốn hỏi hỏi nha.

Hàn Văn Tịch rồi rầm một lúc, được rồi, hiện tại nàng đâu có thể giận hay rùng mình cùng hấn đâu! Không hỏi!

Mặc dù thế công của Long Phi Dạ mãnh liệt như vậy, nhưng độc cự mãng này dù sao cũng đã sống qua nhiều năm, không dễ dàng chết đi như vậy.

Đuôi rắn khổng lồ còn đang lắc lư điên cuồng, thậm chí, đầu rắn đầy máu tươi còn nảy lên hạ xuống vài lần, phun quanh mình một vòng sương độc màu trắng.

Thấy thế, Long Phi Dạ càng thêm mất kiên nhẫn, hấn nhảy xuống khỏi cái cây thấp, đi về phía trước tìm kiếm vị trí có lợi cho việc công kích.

Hàn Văn Tịch nhìn bóng dáng hấn, khuôn mặt nhỏ âm trầm, không nói một lời, thầm nghĩ, *họ Long, người hãy đi đi thôi, đi xa đi. Đem nàng ném ở chỗ này một mình, đợi lát nữa lại xảy ra cái gì ngoài ý muốn, hấn hãy chờ mà chịu trách nhiệm đi!*

Ai ngờ, Long Phi Dạ còn chưa đi được vài bước, liền lộn trở lại, cao cao tại thượng quan sát Hàn Văn Tịch, mệnh lệnh nói, "Đứng lên."

"Để làm gì?" Hàn Văn Tịch không khỏi hiếu kỳ nói.

Ai ngờ, Long Phi Dạ không trả lời nàng, mà là đột ngột túm nàng lên, ôm chặt, một bước lên trời, bay đến trên một cây đại thụ gần đó cao 7-8 mét.

"A....." Hàn Văn Tịch một đường kêu to cho đến khi ở trên đỉnh đại thụ, mới vừa rồi ngã xuống suýt nữa ngã chết, nàng còn đang có sau di chứng được không, phỏng chừng trong vòng một năm cũng không dám lên cây!

Long Phi Dạ mất kiên nhẫn lạnh giọng, "Kêu ca cái gì?"

Hàn Văn Tịch thuận thế xoay người, vùi đầu vào trong lòng ngực hấn, đôi tay gắt gao khoanh hấn lại không rời, vừa sợ vừa giận, "Long Phi Dạ, ta cảnh cáo ngươi, ngươi lại đem đặt ta một mình ở trên cây, ta tuyệt đối..... ta tuyệt đối....."

Long Phi Dạ chờ.

Chính là, Hàn Văn Tịch lại ngán đầu, "tuyệt đối" sau một lúc lâu, mới nói ra được, "Ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua ngươi!"

Long Phi Dạ sững sốt, cúi đầu thấy người trong lòng ngực cư nhiên đang run rẩy, ma xui quỷ khiến, bên môi hấn thế nhưng hơi hơi gọi lên, nổi lên một mặt cười nhạt.

Nhất định không có người nói với hắn, khi hắn cười lộ lên, toàn bộ thể giới trong sẽ nhảy mất sẽ trở nên ảm đạm thất sắc, bởi vì, chưa từng có người gặp qua ý cười thuần túy của hắn như thế.

Mặc kệ Hàn Vân Tịch ôm chặt lấy hắn, Long Phi Dạ hai tay cầm cung nỏ, nhắm ngay chính miệng của đại xà mà bắn.

"Huru....." Một mũi tên xuyên miệng!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Tình Địch, Bạch Y Nữ Tử

Một mũi tên xuyên miệng, hoàn toàn giải quyết độc cự mãng.

Nhìn độc cự mãng sau khi trở mình thật mạnh, không còn nhúc nhích, không còn phun ra khói độc màu trắng, Long Phi Dạ lúc này mới vừa lòng thu hồi cung nỏ.

Mà lúc này, nữ nhân nhất gan nào đó còn treo ở trong lòng ngực hắn, đối với hết thảy hoàn toàn không hay biết.

Bên môi hắn nổi lên một đường cong nhợt nhạt, hai tay đỡ phía sau, nhẹ nhàng phi xuống, dừng ở bên cạnh độc cự mãng.

"Người có thể buông tay."

Khi giọng nói lạnh băng truyền đến như từ trên trời giáng xuống, Hàn Vân Tịch mới từ trong kinh sợ trở lại bình thường, phát hiện hai chân mình đã chạm đất, theo bản năng nâng ngẩng đầu nhìn lên, đón nhận ánh mắt tuyệt tình của người nào đó, lập tức buông tay như bị điện giật.

Long Phi Dạ không có để ý đến nàng, rút chủy thủ ra đi lấy xà đan.

Hàn Vân Tịch ho nhẹ vài tiếng, vờ như chưa từng phát sinh sự tình gì đứng ở một bên quan sát, chỉ thấy động tác của hắn rất nhanh nhẹn dứt khoát, thành thạo lấy ra một viên xà đan nhỏ như viên đạn.

Có xà đan này, là tương đương với có huyết sinh đan, bọn họ đã thành công hơn phân nửa.

Hàn Vân Tịch lấy lại bình tĩnh, lấy kim châm ra đi thu thập máu của độc cự mãng, loại độc hiếm lạ này, nàng đương nhiên muốn mang về nghiên cứu thật tốt.

"Người đang làm cái gì?" Long Phi Dạ lạnh lùng truy vấn.

"Không có gì." Hàn Vân Tịch khuôn mặt nghiêm túc, ngữ khí lạnh băng, tạm thời không muốn cùng hắn nhiều lời.

"Nhất gan." Long Phi Dạ lạnh lùng phát ra một ngum.

Hàn Vân Tịch giận dữ, nắm chặt nắm tay, không nói gì.

Sau khi lấy máu xong, nàng nói, "Xà đan cũng lấy được rồi, ta đối với người mà nói cũng không có tác dụng gì, ta muốn đi về."

Long Phi Dạ hơi sững sốt, thể nhưng cũng không giữ lại, lạnh lùng nói, "Đi thôi, bổn vương mang người xuất cốc."

Vì thế, hai người một đường trầm mặc mà quay lại đường cũ đi trở về.

Bất đắc dĩ, ra khỏi sơn cốc rồi lại phát hiện xe ngựa cùng xa phu đều bị độc chết hết, không có ai bảo vệ đường về cho nàng.

Hàn Vân Tịch trong lòng trộm vui sướng, thầm nghĩ, "*Xem người hiện tại tỉnh làm gì với cái phiền toái là ta đây! Ai kêu người lại tự tìm tới phiền toái!*"

Ai ngờ, Long Phi Dạ cho nàng hai lựa chọn, "Hoặc tự mình đi trở về đi, hoặc cùng bổn vương đi một chuyến."

Hắn nói xong, không cho Hàn Vân Tịch thời gian suy nghĩ, xoay người lại hướng phía trong sơn cốc mà đi.

Hàn Vân Tịch thật sự quý giá tính mạng của mình, dọc theo đường đi bọn cướp rất nhiều, nguy hiểm rất lớn, nàng nào dám tự mình trở về, quan trọng là nàng cũng không biết đường quay về!

Nàng còn đang chần chờ, bóng dáng tên kia đã cách rất xa.

Hắn ta nghiêm túc chăng?

Hàn Văn Tịch nóng nảy, vừa bước nhanh đuổi theo, vừa kêu.

"Uy! Long Phi Dạ nguoi thật quá đáng!"

"Nguoi đứng lại đó cho ta, Long Phi Dạ!"

"Nguoi nếu không đứng lại, ta lập tức sẽ đi!"

.....*Người dịch: Emily Ton*.....

Long Phi Dạ nghe được tiếng nàng la hét, không những không dừng lại, ngược lại càng chạy càng nhanh, độ cong bên môi cũng càng lúc càng lớn, Hàn Văn Tịch không thể không cô chạy nhanh hơn.

Vì thế, hai người một trước một sau, một đi một chạy, rất nhanh đã vượt qua sơn cốc.

Trên một cây cao trong sơn cốc, Đoan Mộc Dao vô lực ghé vào trên thân cây, bên môi còn ngậm vết máu, vừa rồi sức mạnh của chân Long Phi Dạ rất vừa vặn, làm nàng bị trọng thương không thể nhúc nhích được, nhưng thương thế cũng không thể lấy đi tính mạng của nàng.

Nàng rõ ràng diện mạo như thiên tiên, nhưng lúc này một đôi mắt phượng lại hung ác nham hiểm như phù thủy, lạnh lùng nhìn hai bóng dáng đang đi ở phía xa kia.

"Hàn Văn Tịch, nguoi thật không biết xấu hổ, nguoi cư nhiên dám ôm sư huynh ta!"

Từng màn vừa rồi làm thị nữ của Đoan Mộc Dao cũng không thể tin nổi, Tần Vương luôn luôn có thói quen sạch sẽ cư nhiên cho phép nữ nhân gần người, còn ôm chặt cứng như thế?

Không phải là các nàng đã nhìn lầm rồi chứ?

"Tiện nhân, ta nhất định phải giết nguoi." Đoan Mộc Dao càng nghĩ càng tức giận, phải biết rằng, lần này nàng rời cung thật ra chính là hướng về phía Hàn Văn Tịch mà tới.

Thị nữ thấp giọng khuyên nhủ, "Công chúa, dường như quan trọng hơn."

"Ta sẽ không! Nếu ta chết, xem hắn sẽ làm gì, giải thích như thế nào cùng sư phụ!" Đoan Mộc Dao tức giận, vừa động, lại tác động đến nội thương, phun ra một ngụm máu tươi.

"Công chúa, nguoi cũng biết, Tần Vương hận nhất là bị người khác uy hiếp, nguoi hà tất....."

Thị nữ còn chưa nói xong, Đoan Mộc Dao liền lạnh giọng cắt ngang, "Chẳng lẽ ta ở trước mắt hắn cũng giống như người khác hay sao? Đây không phải là hắn thà rằng thương tổn ta, cũng muốn bảo vệ tính mạng nữ nhân kia hay sao? Hàn Văn Tịch ở trong lòng hắn khi nào thì quan trọng hơn bản công chúa?"

"Công chúa, Hàn Văn Tịch dù sao cũng là Tần vương phi do thái hậu Thiên Ninh chỉ định, Tần Vương cũng là bắt buộc đi đi." Thị nữ lại khuyên.

Đoan Mộc Dao cười lạnh, "Chỉ cần hắn không vui, thiên hạ sẽ không có việc gì là bắt buộc đi."

Hàn Văn Tịch gả vào Tần Vương phủ, là mệnh lệnh của Thiên Ninh hoàng đế, nhưng là, hắn vì cái gì vẫn muốn đem nữ nhân kia lưu tại trong Tần Vương phủ?

Đại hôn đã qua lâu như vậy, nàng vẫn luôn yên lặng chờ hắn xử lý bỏ rơi Hàn Văn Tịch, nhưng chính là hắn lại chậm chạp không có hành động gì, thậm chí còn mang theo bên người đâu?

Sư huynh sư muội nhiều năm như thế, từ nhỏ đến lớn, hắn đã bao giờ mang nàng ra cửa hành sự qua?

Nữ nhân kia lại là phế vật nhất gan, rốt cuộc hắn vừa mất ở điểm nào?

Đoan Mộc Dao càng nghĩ càng phần nộ, lạnh giọng, "Thu Nhi, chúng ta đi để đồ Thiên Ninh. Ta muốn ở tại Tần Vương phủ..... dường như!"

"Công chúa, Thái Tử điện hạ còn ở Dược Quý Cốc để xin thuốc cho hoàng hậu nương nương, nguoi tốt xấu cũng nên đi qua một chuyến." Thị nữ vội vàng nhắc nhở.

Đoan Mộc Dao lúc này mới nhớ tới chuyện này, chỉ có thể gật đầu, thầm nghĩ, *chờ nàng cầu được xong rồi đi để đồ cũng không muộn.*

.....*Người dịch: Emily Ton*.....

Lúc này, Hàn Văn Tịch lại bị Long Phi Dạ ôm lấy, bay trên không phi hành, cấp tốc xuyên qua cây cối.

Nàng tuy rằng mặt lạnh nhìn Long Phi Dạ, nhưng trong lòng lại càng tò mò về bạch y nữ nhân kia, chỉ là, chung quy nàng vẫn đoán không được ý đồ của nàng ta.

Quả nhiên là tò mò hại chết miêu, rồi rầm hồi lâu, Hàn Văn Tịch rốt cuộc nhin không được đã mở miệng, "Uy, bạch y nữ tử vừa rồi là ai nha?"

Ai ngờ, nàng rồi rầm lâu như vậy mới hỏi nên lời, Long Phi Dạ lại vờ như không nghe thấy, mắt nhìn phía trước, mặt vô biểu tình.

Hàn Văn Tịch mắt tròn trắng, hoàn toàn mất đi lòng hiếu kỳ.

***

Một ngày bốn ba, sáng sớm hôm sau bọn họ đã đến Dược Quỷ Cốc.

Vừa mới vào núi cốc, Hàn Văn Tịch đã ngửi thấy hương các loại thảo dược, trời mới biết trong sơn cốc gieo trồng bao nhiêu loại dược liệu nha, đây đúng thật là một địa phương thần kỳ.

Rất nhanh, bọn họ đã đến lối vào chân chính, chỉ thấy một thân dây của cây nho vắt thành vòng trên cổng lớn và có hai dược đồng canh gác hai bên, mà trước cửa có hai đám người: một bên đang xếp hàng, một bên đang quỳ dưới đất.

Nhìn có vẻ giống như xếp hàng chính là tới mua thuốc, mà quỳ là tới xin thuốc.

Hàn Văn Tịch nhìn bọn họ trong chốc lát, chỉ thấy sau khi người xếp hàng cùng một lão quản gia hàn huyên trong chốc lát, một đám đều ủ rũ cụp đuôi, gia nhập đội ngũ quỳ xuống cầu xin, nhìn có vẻ như là không mua được dược liệu.

Đột nhiên, một người đang quỳ vọt qua, hô to, "Dược quý đại nhân, ta nguyện ý trả một ngàn vạn lượng hoàng kim cầu xin một gốc cây long cần thảo, xin lão nhân gia ngài hãy thương xót! Ta đang chờ dược để cứu mạng người!"

Lão quản gia lập tức đi tới, tức giận mắng, "Ồn ào cái gì vậy! Nơi này là chỗ để người khỏe giàu hay sao? Người tới, đem đuôi hất đi!"

"Minh quản gia, tiểu nhân nào dám khoe giàu, tiểu nhân là dùng toàn bộ gia sản của gia tộc để tới xin thuốc! Còn thỉnh Minh quản gia rủ lòng thương xót, đi thông báo một tiếng!" Người nọ vội vàng vừa quỳ vừa cầu.

Chính là, Minh quản gia lại không thông cảm với người nọ, bàn tay vung lên lệnh người đuổi đi.

Hàn Văn Tịch xem đến nhăn mày lại.

Nàng biết long cần thảo này là dược liệu trân quý, chỉ là, dù sao cũng không đáng giá một ngàn vạn lượng hoàng kim nha! Hơn nữa, nhân gia đều đã táng gia bại sản.

Nhìn người nọ lệ rơi đầy mặt, bộ dáng tuyệt vọng, Hàn Văn Tịch đặc biệt khó chịu, thật muốn đưa hất một gốc cây long cần thảo, hệ thống giải độc của nàng vừa lúc cũng có vài cọng.

Chỉ tiếc, nhìn trước mắt hàng trăm người, nàng vẫn là từ bỏ, giúp được một người, không giúp được toàn bộ.

Nếu như trước mắt chỉ giúp một người, nàng sẽ không bị xem như là người tốt, sẽ chỉ bị xem giống như ác nhân Dược Quỷ Cốc thấy chết mà không cứu.

Huống chi, bọn họ là tới xin thuốc, không phải tới để phá sản bãi của nhân gia.

Lúc này, Minh quản gia đã nhìn thấy bọn họ, khoả tay múa chân lại đây, "Uy uy, hai người các người, nói chính là hai người các người, đứng nơi đó làm gì? Không biết quy củ sao? Còn không đi xếp hàng?"

Long Phi Dạ nhìn lại, lạnh lùng mệnh lệnh, "Người, lại đây."

Minh quản gia sùng sốt, ngay sau đó về mặt không thể tin nổi, "Người nói cái gì?"

"Bảo người lại đây, nghe không hiểu tiếng người hay sao?" Long Phi Dạ hỏi ngược lại.

Minh quản gia lập tức phát hỏa, xông tới, liếc mắt một cái đã nhìn ra Long Phi Dạ cùng Hàn Văn Tịch khí chất bất phàm, giàu có và đáng kính. Nhưng là, quyền quý tới Dược Quỷ Cốc xin thuốc rất nhiều đi, người tôn quý hắt đều kiến thức qua, nhưng chưa từng thấy qua kiêu ngạo như thế!

Hắn đánh giá Long Phi Dạ, phi thường khinh thường, "Người là cái thứ gì, dám nói chuyện với lão tử như thế, các người muốn xin thuốc, ha ha, không có cửa!"

Ai ngờ, Long Phi Dạ lại một phen nắm lấy cổ áo hắn, đem hắn giơ lên, lạnh giọng, "Lăn đi nói cho Cổ Thất Sát, Long Phi Dạ mang xà đan của độc cự mạng tới, hỏi hắn đổi hay không đổi."

Minh quân gia đang muốn thờ dài, vừa nghe đến ba chữ "Long Phi Dạ", lập tức trừng lớn mắt, lại nghe được mấy chữ "Độc cự măng đan", ngay sau đó dùng sức gật đầu.

Long Phi Dạ lúc này mới thả người, lão quân gia còn chưa lập tức đi thông báo, thái độ cung kính hơn, "Không biết là Tần Vương điện hạ, có điều đắc tội, thứ lỗi thứ lỗi, thỉnh Tần Vương điện hạ chờ, tiểu nhân lập tức đi thông báo."

Hàn Văn Tịch ở một bên kinh ngạc, lúc này mới phát hiện ba chữ "Long Phi Dạ" không chỉ có dùng tốt ở trong đế đô Thiên Ninh, ở bên ngoài tựa hồ cũng dùng thực tốt.

Thiên Ninh hoàng đế kiêng kị Long Phi Dạ, tất có nguyên do.

Chỉ chốc lát sau, lão quân gia cơ hồ là té ngã lộn nhào ra tới, chân chó cực kỳ, "Tần Vương điện hạ, được quý đại nhân cho mời, thỉnh đi theo tiểu nhân!"

Long Phi Dạ cùng Hàn Văn Tịch vừa vào cửa lớn liền lên xe ngựa, một đường bay nhanh, Hàn Văn Tịch phát hiện, phía sau cánh cửa này, thậm chí vật cư nhiên tất cả đều là được liệu, hơn nữa càng đi vào bên trong càng là trân quý.

Rất tốt, Cổ Thất Sát gia hỏa này tuy rằng không có y đức, nhưng xác thực là một nhân tài khó có được nha!

Rất nhanh, xe ngựa đã dừng lại trước một toà biệt viện lịch sự tao nhã bên dòng suối, Minh quân gia cũng không theo chân bọn họ đi vào, chỉ thông báo một tiếng, "Tần Vương điện hạ đến."

Rất nhanh, một thanh âm âm dương quái khí thông thả truyền ra tới, quý dị đến nỗi không giống như là tiếng người vọng lại, "Tần Vương điện hạ, lần đầu tiên tới liền mang đến độc cự măng đan, bản đại nhân nên lấy cái gì để đổi cùng người đây?"

"Huyết sinh đan." Long Phi Dạ lạnh lùng trả lời.

Lời này vừa ra, trong phòng liền trầm mặc.

Một lúc lâu sau, thanh âm nửa nam nửa nữ quái gở mới lại vang lên, "Các người..... Vào đi."

Hàn Văn Tịch bị thanh âm quý dị kia làm nổi lên một thân da gà, theo phía sau Long Phi Dạ đi vào.

Mà khi nhìn thấy người trong nhà, Hàn Văn Tịch lại nổi thêm một tầng da gà, chỉ thấy vị trí chủ vị ngồi một hắc y nhân, thân hình cao lớn, một bộ áo đen che lấp toàn thân, ngay cả đầu đều đội một mũ choàng đen lớn, từ xa nhìn lại, phảng phất là một người không có mặt.

Đây, chính là quý tài Cổ Thất Sát.

Hàn Văn Tịch nguyên bản cho rằng hắc hắc là một lão nhân, hiện giờ, cơ bản là đoán không ra tuổi tác của hắc, thậm chí ngay cả giới tính cũng đều mơ hồ.

Hàn Văn Tịch tò mò, Long Phi Dạ lại không quan tâm nhiều như vậy, lạnh lùng nói, "Cổ Thất Sát, người đổi hay không đổi?"

"Ài....." thanh âm sâu kín của Cổ Thất Sát, thờ dài một tiếng, "Thật không khéo, có người cầm *thất tinh đông trùng hạ thảo** tới, cũng muốn đổi huyết sinh đan, hai loại đồ vật khác nhau đều là vật mà bản đại nhân mơ tưởng đã lâu, các người nói bản đại nhân lựa chọn như thế nào đây?"

*Thất tinh đông trùng hạ thảo (七星虫草): một vị thuốc.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Ngoài Ý Muốn, Sư Huynh Sư Muội

Người dịch: Emily Ton

Cái gì?

Cư nhiên cũng có người mang theo thất tinh đông trùng hạ thảo tới trao đổi huyết sinh đan với Cổ Thất Sát? Lại còn tới sớm hơn cả bọn hắc.

Long Phi Dạ cùng Hàn Văn Tịch liếc mắt nhìn nhau một cái, đều thực ngoài ý muốn, vốn tưởng rằng sự tình đã nắm chắc thắng lợi, không nghĩ tới xảy ra việc ngoài ý muốn như thế.

Nhưng đáng mừng nhất chính là, Cổ Thất Sát còn chưa đem huyết sinh đan trao đổi ra ngoài, nếu không bọn họ đúng thật là đi không một chuyến.

"Được quý đại nhân định lựa chọn như thế nào đây?" Long Phi Dạ lạnh lùng truy vấn.

"Ai nha..... Tàn Vương, người nói bây giờ nên làm sao đây?" Cổ Thất Sát thở dài rất nhẹ, nhưng vô cớ làn người sồn lên cả tóc gáy, thanh âm kia phảng phất bay bay bên tai.

"Rất đơn giản, cùng bốn vương trao đổi." Long Phi Dạ lạnh lùng dứt lời, lập tức lấy ra độc cự măng đan, trực tiếp xem nhẹ cái gì mà thất tinh đồng trùng hạ thảo kia.

Lúc này, trên mặt Được quý đại nhân lập tức hiện lên một tia sáng, lộ ra một đôi mắt hẹp dài mà yêu dã, lảng lảng nhìn chăm chăm Long Phi Dạ như con mồi trong lòng bàn tay.

Hồ ly!

Đây là ý niệm thứ nhất trong lòng Hàn Vân Tịch, kia rõ ràng là một đôi mắt quyến rũ yêu mị a! Cái Được quý đại nhân này, không phải đã là lão già hay sao? Như thế nào còn có đôi mắt tà mị như vậy.

Đúng lúc này, đột nhiên truyền đến một tiếng cười bừa bãi từ một bên, "Tàn Vương điện hạ, còn chưa hỏi một chút bốn Thái tử có đáp ứng hay không đâu?"

Theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy người tới là một nam tử khí phách phi phàm, hình dáng khuôn mặt thâm thúy đại khí, thân hình cao lớn uy mãnh, một bộ hắc bào lớn màu đen tuyền viền vàng xa hoa làm tôn lên vẻ tôn quý cùng thần bí của hắn.

Hắn không nhanh không chậm đi tới, tầm mắt lãnh ngạo đảo qua Long Phi Dạ, làm cán đánh giá qua Hàn Vân Tịch, tựa hồ như trong lòng đã hiểu rõ thân phận của nàng, đáy mắt tuy có chút tia kinh ngạc, nhưng rất mau liền biến mất không thấy.

Hàn Vân Tịch ghét nhất loại đánh giá ngạo mạn vô lễ này, nàng lạnh lùng nhìn qua, biết hắn tự xưng là Thái tử, nhưng không biết là từ nước nào.

"Diệp Thái tử chẳng lẽ không đáp ứng sao?" Long Phi Dạ mở miệng.

Ngay khi Long Phi Dạ lên giọng lạnh nhạt, ba chữ "Diệp Thái tử" tựa hồ là cổ tình nói cho Hàn Vân Tịch nghe, nói cho nàng biết địa vị của người nam nhân này là gì.

Nguyên lai là hắn!

Danh hào này Hàn Vân Tịch đã từng nghe qua, đây đúng là Thái tử Tây Chu quốc, Đoan Mộc Bạch Diệp, thường gọi là Diệp Thái tử.

Khác với Thái tử Thiên Ninh quốc, vị Diệp Thái tử Tây Chu quốc này ở Vân Không Đại Lục chính là có tiếng cực kỳ kiêu ngạo, tàn nhẫn âm hiểm, còn chưa đăng vị, đã đem những người bất đồng chính kiến trong triều diệt trừ không còn một mảnh.

Tây Chu quốc ở phía sườn tây Thiên Ninh quốc, là liên bang có quan hệ thông gia với Thiên Ninh quốc, theo lý, quan hệ giữa Đoan Mộc Bạch Diệp cùng Long Phi Dạ hai người hẳn là không tồi, nhưng nhìn tình hình trước mắt này, tựa hồ như không tốt nha.

Đoan Mộc Bạch Diệp cao 1m8 không khác nhiều so với Long Phi Dạ, hắn đến gần Long Phi Dạ, nhẹ nhàng ấn bả vai Long Phi Dạ, giọng điệu cổ tình chậm rãi, một chữ một chữ nói, "Không, đáp, ứng!"

Ai ngờ, tiếng nói vừa dứt, trên vai Long Phi Dạ liền bộc phát ra một đạo lực mạnh mẽ rất hữu lực, hung hăng đem tay của Đoan Mộc Bạch Diệp hất ra, cùng lúc đó, Đoan Mộc Bạch Diệp đứng không vững, lui ra sau hai bước.

Hắn đột nhiên hí mắt, lạnh giọng, "Long Phi Dạ, người hiểu cái gì gọi là tới trước đến sau hay sao?"

"Bốn vương không hiểu!" Long Phi Dạ giọng điệu so với hắn còn kiêu ngạo và ngạo mạn hơn, nói. Nháy mắt liền bức đến trước mặt Đoan Mộc Bạch Diệp, muốn đoạt lấy thất tinh đồng trùng hạ thảo trong tay Đoan Mộc Bạch Diệp.

Thấy thế, Hàn Vân Tịch sửng sốt, ngay sau đó rất vui, gia hỏa Long Phi Dạ này đủ dã man, đủ bá đạo, nàng thích!

Đoạt lấy thất tinh đồng trùng hạ thảo, xem Đoan Mộc Bạch Diệp lấy cái gì trao đổi cùng Được quý đại nhân?

Chấn động trên vai vừa rồi kia đủ để chứng minh Đoan Mộc Bạch Diệp không phải là địch thủ của Long Phi Dạ, hắn lập tức lui ra sau, vừa né tránh, vừa lạnh giọng, "Long Phi Dạ, người hèn mọn!"

Người thắng làm vua kẻ thua làm giặc, đề tiện cùng cao thượng chỉ có người thắng mới có quyền lực định ra.

Long Phi Dạ không những không dừng tay, ngược lại một chiêu so với một chiêu thậm chí còn tàn bạo và ngoan độc hơn, tốc độ nhanh đến nỗi Đoan Mộc Bạch Diệp đều không rảnh mà nói nhảm nhiều.

Hàn Vân Tịch ở một bên xem đến kinh hồn táng đảm, một lần lại một lần mắt đều thấy Long Phi Dạ gần như cướp được đồ vật, đáng tiếc lại bị tránh thoát.

Dược quý đại nhân cao cao tại thượng, lười biếng ngồi dựa trên vị trí chủ vị, hai tròng mắt hẹp dài híp lại, nhìn xem thích thú.

Đột nhiên, Long Phi Dạ một tay nắm lấy cổ tay Đoan Mộc Bạch Diệp, một tay kia bắt được hộp gấm trong tay hắn, nhưng ai biết, đúng ngay lúc nghìn cân treo sợi tóc này, Dược quý đại nhân đột nhiên hô to một tiếng, "Dừng....." Thanh âm này cổ tình kéo dài, lười biếng không thôi.

Long Phi Dạ vừa phân tâm, Đoan Mộc Bạch Diệp liền né tránh, ngay sau đó lạnh giọng, "Dược quý đại nhân, Dược Quý Cốc của ngươi khi nào thì cho phép người ngoài tùy ý động thủ?"

Dược quý cốc có quy củ của Dược Quý Cốc, không cho phép người ngoài tùy ý động thủ.

"Ha ha, bản đại nhân bất quá là muốn kiến thức kiến thức võ công của nhị vị mà thôi, Diệp Thái tử, ngươi làm bản đại nhân có chút thất vọng nha." Dược quý đại nhân thờ dài nói.

"Ngươi!" Đoan Mộc Bạch Diệp tức giận muốn tiến lên, ai ngờ, Dược quý đại nhân lại từ trong áo màu đen chậm rãi lấy một cái tay gậy trơ xương ra tới, giống như tay của một lão yêu ngàn năm, trong tay thường thức mấy cái phi tiêu hình con bướm ánh vàng rực rỡ.

Không thể nghi ngờ, đây là cảnh cáo.

Một con rồng mạnh vẫn không thể đàn áp một con rắn trong chính hang ổ của mình, Đoan Mộc Bạch Diệp chỉ có thể nén lại sự tức giận, mà đáy mắt Long Phi Dạ hiện lên một mặt không vui, thu tay, lạnh lùng truy vấn, "Dược quý, ngươi rốt cuộc muốn đối với ai?"

"Dược quý đại nhân, trong thiên hạ không chỉ có một con độc cự mãng, nhưng thất tinh đông trùng hạ thảo thì chỉ có một con, giống như cỏ lại giống như sâu, nhưng lại không phải cỏ cũng chẳng phải sâu, ngươi có thể suy nghĩ thật kỹ, hơn nữa, là bốn Thái tử tới trước." Đoan Mộc Bạch Diệp lập tức nhắc nhở. "Độc cự mãng không ít, nhưng độc cự mãng 500 năm này thì chỉ có một con." Long Phi Dạ cũng nhắc nhở.

"Ai nha nha....."

Dược quý đại nhân lại một lần than nhẹ, thanh âm sâu kín, phảng phất từ chỗ sâu trong địa ngục thờ dài truyền đến. Hàn Văn Tịch lại một lần nhìn không được rung mình một cái, nàng quan sát đến tay của dược quý đại nhân, nhìn thế nào cũng thấy không thấy khớp với mắt dài hẹp như hồ ly tinh của hắn.

Mặc kệ dược quý đại nhân than nhẹ, Long Phi Dạ cùng Đoan Mộc Bạch Diệp đều không nói lời nào. Hàn Văn Tịch ở một bên nhìn thấy, thật đúng là đoán không ra Dược quý đại nhân sẽ lựa chọn đồ vật của ai.

Cuối cùng, Dược quý đại nhân cười lên quái dị, "Ha ha, bản đại nhân đều muốn cả hai nha, nếu không, các ngươi tiếp tục đánh một hồi đi?"

Hắn nói, cư nhiên còn thận trọng mà giải thích với Long Phi Dạ, "Tần Vương, bản đại nhân cho phép ngươi đoạt, nhưng cướp được đồ vật về thì sẽ là của bản đại nhân, như thế nào?"

Lời này vừa ra, Hàn Văn Tịch suýt nữa phun ra, cái lão nhân vô lương tâm này, quá tham, quá gian trá! Bất quá, nàng thích, dù sao Long Phi Dạ chỉ dùng thêm chút sức lực mà thôi, bọn họ không mệt.

Sắc mặt của Đoan Mộc Bạch Diệp trong phút chốc biến trắng, hắn nắm chặt nắm tay, tức giận, "Cổ Thất Sát, ngươi muốn chính mình phá hỏng quy củ của Dược Quý Cốc hay sao?"

Dược quý đại nhân lúc này mới mang một bộ dáng bình tĩnh đại ngộ, "Không thể phá hỏng quy củ nha, hay là các ngươi ra ngoài cốc đánh đi?"

Lời này vừa ra, Đoan Mộc Bạch Diệp suýt nữa hộc máu, Long Phi Dạ nhún vai, "Cũng đúng."

Ai ngờ, ngay đúng lúc này, một thanh âm thanh thúy truyền đến, "Ca, ngươi ở bên trong sao?"

Gọi ca ca? Đây là muội tử tới tìm ca ca?

Hàn Văn Tịch buồn bực, chỉ thấy một bạch y nữ tử bước chân nhẹ nhàng đi vào. Nàng tuyệt mỹ xuất trần, tựa như tiên tử không dính khói bụi phàm tục. Khoe môi treo lên hai lúm đồng tiền nhỏ bên má nhưng lại không mất đi linh khí cùng hoạt bát của tiểu nữ tử. Nàng là sự kết hợp hoàn hảo của vẻ đẹp quyến rũ và mê say.

Hàn Văn Tịch ngay lập tức đã biết nàng ta là ai, nàng ta thân là muội muội của Đoan Mộc Bạch Diệp, văn-võ-mạo tam toàn của Tây Chu quốc, được nhiều người biết đến - Trường Nhạc công chúa, Đoan Mộc Dao.

Nghe nói, vị công chúa này từ sau khi thành niên, hàng năm các quốc gia hay hậu duệ hoàng tộc, quý tộc đều đến Tây Chu hoàng cung cầu hôn càng ngày càng nhiều, mà vị công chúa này mắt cao, đến nay cũng chưa từng liếc mắt nhìn qua một người.

Hàn Văn Tịch nhớ rõ chính mình trước nay chưa từng thấy qua vị công chúa này, nhưng vì cái gì mà thân ảnh của nàng thoát nhìn lại có loại cảm giác quen thuộc đây?

Đoan Mộc Dao vừa vào cửa, nhìn thấy Long Phi Dạ cùng Hàn Văn Tịch thì sững sờ, không nghĩ tới sư huynh cũng sẽ tới đây, hơn nữa lại còn mang theo cả Hàn Văn Tịch!

Đáy mắt Đoàn Mộc Dao hiện lên một mặt ghen tỵ, làm bộ chưa từng phải sinh sự tình lúc trước cùng Long Phi Dạ, bước dài tiến lên, cố tình đụng phải Hàn Văn Tịch một chút, đoạt vị trí bên cạnh Long Phi Dạ, vui mừng nói, "Sur huynh, sao ngươi cũng ở chỗ này?"

Cho đến bây giờ thì Hàn Văn Tịch đã biết, bạch y nữ tử ở trong Xà Cốc tìm chết, chính là nàng ta!

Nguyên lai a, nàng ta là sư muội của Long Phi Dạ, ở trong Xà Cốc nàng ta một mực lao đến khí độc của cự蟒 tìm chết, chẳng lẽ là muốn nháo cùng sư huynh sao, tựa hồ là ghen tuông của tiểu sư muội rất lớn nha!

Đoàn Mộc Dao xuất hiện, đáy mắt Đoàn Mộc Bạch Diệp hiện lên một mặt tính kế, cười nói, "Dao Dao, sư huynh ngươi muốn đoạt huyết sinh đan cùng chúng ta đây? Hay là, ngươi cùng hắn đánh một hồi?"

Đoàn Mộc Dao chấn kinh, nhú mày nói, "Sư huynh, đây là sự thật chăng? Ngươi muốn huyết sinh đan làm gì?"

Đáy mắt Long Phi Dạ hiện lên một mặt không kiên nhẫn, đang muốn mở miệng, Hàn Văn Tịch lại đoạt trước. Nàng bước một bước đứng bên cạnh Long Phi Dạ, nhường mày nhìn về phía Đoàn Mộc Dao, nghiêm túc nói, "Điện hạ, huyết sinh đan thần thiếp nhất định phải có!"

Lời này vừa ra, Đoàn Mộc Dao lại một lần nữa chấn kinh, sao lại như vậy, sư huynh cư nhiên đoạt đồ vật vì một nữ nhân sao? Lại là tranh đoạt cùng nàng.

Không, nàng tuyệt đối không cho phép.

Hơn nữa, nàng không chịu nổi khi Hàn Văn Tịch ở trước mặt sư huynh tự xưng "thần thiếp".

"Sư huynh, huyết sinh đan là của ta! Ta thật vất vả mới tìm được thất tinh đông trùng hạ thảo tới trao đổi, ngươi không được tranh đoạt với ta!" Đoàn Mộc Dao quả thực là giọng điệu mệnh lệnh, vừa bá đạo vừa nuông chiều.

Nhưng mà, Long Phi Dạ như thể không nghe thấy, không để ý tới Hàn Văn Tịch, cũng không để ý tới Đoàn Mộc Dao, lạnh lùng nhìn về phía Đoàn Mộc Bạch Diệp, "Diệp Thái tử, nếu Được quý đại nhân đã có ý tứ này, hai người đi ra ngoài đấu một hồi đi?"

Nếu như lúc trước, có lẽ Đoàn Mộc Bạch Diệp sẽ đáp ứng, nhưng vừa mới so chiêu vài lần, Đoàn Mộc Bạch Diệp rất rõ ràng chính mình không thể chiếm tiện nghi.

Đáy mắt hiện lên một tia âm hiểm, Đoàn Mộc Bạch Diệp cười, "Nếu Dao Dao đã tới, sư huynh sư muội các ngươi nên hảo hảo luận bàn một hồi đi, theo ta thấy, cũng chỉ là luận bàn mà thôi, không cần phải xuất cốc."

Hắn nói, hướng Được quý đại nhân nhìn lại, "Được quý đại nhân, ngươi cảm thấy thế nào?"

Được quý đại nhân cười lên "khanh khách" quái dị, "Sư huynh sư muội luận bàn, ha ha, bản đại nhân rất thích!"

Vừa nghe lời này, Đoàn Mộc Bạch Diệp lập tức đem thất tinh đông trùng hạ thảo giao cho Đoàn Mộc Dao, cũng nói lại điều kiện của Được quý đại nhân, Đoàn Mộc Dao cả kinh, lập tức nắm chặt thất tinh đông trùng hạ thảo.

"Được quý đại nhân....." Long Phi Dạ đang muốn phản bác.

Được quý đại nhân lại cười ha hả, "Tần Vương điện hạ, bản đại nhân thực sự rất chờ mong." Hắn nói, liền ra lệnh người châm trà, quyết định hảo hảo thưởng thức trò hay một hồi.

Cái đồ vật này thật không có lập trường, Long Phi Dạ neho hai tròng mắt nguy hiểm lại, Hàn Văn Tịch trong lòng lại thầm mắng, để Đoàn Mộc Dao ra mặt, quan hệ giữa sư huynh sư muội còn chưa rõ ràng, bây giờ quyết đấu cùng nhau, đừng nói đến kết quả, quá trình đều rất khó đoán.

Đoàn Mộc Dao dường như là muốn liều mạng để bảo vệ thất tinh đông trùng hạ thảo, Long Phi Dạ, sẽ nhường Đoàn Mộc Dao hay sao?

Tuy rằng thái độ của hắn đối với Đoàn Mộc Dao cũng rất lãnh đạm, nhưng biểu hiện ở trong Xà Cốc lại rất tích cực nha, hắn sốt ruột như vậy rõ ràng là sợ Đoàn Mộc Dao sẽ chịu tổn thương, thậm chí, có thể tùy ý ném sinh tử của nàng sang một bên.

Hàn Văn Tịch nghĩ đến điều này, dưới đáy lòng yên lặng rơi nước mắt một phen. Vì thế, nàng dứt khoát bỏ qua, dù sao nàng chỉ chịu trách nhiệm trị bệnh cứu người, có thể lấy được huyết sinh đan hay không, không nằm trong phạm vi trách nhiệm của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Tỷ Thí, Nữ Nhân Tranh Chấp

Nghĩ như thế, trong lòng Hàn Vân Tịch cảm thấy thoải mái hơn nhiều, lặng yên không một tiếng động thối lui ra sau, đến một bên ngồi xuống chuẩn bị xem diễn, *Tần Vương điện hạ, thần thiếp chờ mong biểu hiện tốt của người!*

Đã có lời của Dược quý đại nhân, Đoàn Mộc Bạch Diệp bên mỗi gọi lên một nụ cười châm chọc, "Tần Vương điện hạ, luận bàn mà thôi, không cần quá nghiêm túc."

Hắn dút lời, liến lai sang một bên, một thất trở nên yên tĩnh, ánh mắt mọi người đều dừng ở trên người Long Phi Dạ, vừa khấn trương lại chờ mong.

Tuy nhiên, Long Phi Dạ một khi có phản ứng lại khiến người trở tay không kịp, mắt hắn lạnh băng cự nhiên dừng ở trên tay Đoàn Mộc Dao, vẻ mặt rất lãnh khốc, thân ảnh đột nhiên chột lóe đã tới gần Đoàn Mộc Dao.

Gia hỏa này đoạt thật a!

Hàn Vân Tịch hoảng sợ, nhưng rất nhanh liền bình thường trở lại, thật muốn hô to trầm trở khen ngợi Long Phi Dạ.

Tuy rằng năng biết cử chỉ này của Long Phi Dạ là vì muốn lấy được huyết sinh đan, nhưng nàng vẫn là đặc biệt vui vẻ, quản gì đến sư huynh sư muội bọn hắn đi tìm chết, nàng quyết định tha thứ cho hành động của gia hỏa này ở Xà Cốc.

Ngoài ý muốn nhất không ai khác ngoài hai anh em Đoàn Mộc Bạch Diệp cùng Đoàn Mộc Dao, nháy mắt Đoàn Mộc Dao lùi ra phía sau, hốc mắt lập tức đỏ một vòng.

Sư huynh tuy rằng trước sau cũng không thêm nhìn nàng, nhưng đó là do tính tình của sư huynh rất lạnh lùng, đã qua nhiều năm như thế, sư huynh chưa từng đoạt đồ vật của nàng bao giờ nha!

Hôm nay, hắn cự nhiên vì Hàn Vân Tịch đoạt đồ vật với nàng, hắn muốn cướp đồ vật của nàng cho Hàn Vân Tịch!

Không!

Đoàn Mộc Dao không tài nào tiếp thu được sự thật này, nàng hung tợn nhìn qua Hàn Vân Tịch, hận không thể hiện tại lập tức tiến lên xé xác nữ nhân kia!

Đoàn Mộc Bạch Diệp tức giận, "Long Phi Dạ, ngươi đây là muốn cướp đồ vật của nữ nhân hay sao?"

"Đồ vật kia không phải là của nàng!" Long Phi Dạ khí phách phản bác.

Lúc trước Đoàn Mộc Bạch Diệp đề tiện, bị chặn họng đến nỗi nói không nên lời, Đoàn Mộc Dao thở phì phì, giống như giận dữ nhìn Long Phi Dạ, đơn giản đem thất tình đồng trùng hạ thảo tâng nhập vào trong ngực, sau đó ưỡn ngực thu bụng, không chút nào sợ hãi nói, "Sư huynh, khó có được cơ hội, chúng ta phải hảo hảo đánh giá một hồi, muốn cướp thì tới đi!"

Đây là.....

Một thất đột nhiên yên tĩnh, ngay sau đó Dược quý lão nhân liền "Ha ha ha" cười ha hả, thanh âm khi thì âm dương quái khí, khi thì trầm thấp già nua, khi thì phóng ra sang sảng, tràn ngập toàn bộ gian nhà.

"Tốt! Tốt, biện pháp rất tốt, ha ha ha!"

Khóe miệng của Hàn Vân Tịch run rẩy liên tục, *Đoàn Mộc Dao, xem như ngươi lợi hại, có biết xấu hổ hay không a!*

Nam nhân đề tiện vĩnh viễn không thể so sánh với nữ nhân đề tiện! Mặt của Long Phi Dạ đều đen một vòng, đáy mắt hiện lên một mặt chán ghét, hai bên đều đang cầm cự, theo tiếng cười của Dược quý đại nhân, một thất lâm vào một mảnh yên tĩnh.

Dược quý lão nhân cao cao tại thượng ngồi ở trên chủ vị, tâm tình cực kỳ vui sướng, Dược Quý cốc đã thật lâu thật lâu không có náo nhiệt qua như thế, hắn nhất nhất đảo qua tất cả mọi người, tầm mắt cuối cùng dừng ở trên người Hàn Vân Tịch, ngay sau đó hai tròng mắt hẹp dài kia liền phát tác mà mị.

Tất cả mọi người đều đang đứng, căng co, nữ nhân này thật thú vị, cự nhiên cũng ngồi xem diễn giống như hắn.

Vì thế, trong yên tĩnh, Dược quý lão nhân mở miệng, giọng điệu thông thả mà bình thản, "Tần Vương điện hạ, đoạt đồ vật của nữ nhân, vẫn nên là nữ nhân tới đoạt, tương đối thích hợp hơn."

Lời này không thể nghi ngờ là đem mục tiêu chỉ hướng về phía Hàn Vân Tịch, Hàn Vân Tịch trừng lớn mắt nhìn Dược quý đại nhân, *cái lão đồng tây này muốn làm cái gì?*

Đoàn Mộc Bạch Diệp cùng Đoàn Mộc Dao cùng nhau nhìn qua Hàn Vân Tịch, lúc này mới chú ý tới nàng cự nhiên thanh thân mà ngồi ở một bên.

Thấy tư thái nhàn nhã này của Hàn Vân Tịch, Đoàn Mộc Dao càng thêm phần nộ, *nàng ta dựa vào cái gì nha!*

Đoàn Mộc Dao đã sớm chứng kiến sự nhát gan cùng vô năng của Hàn Vân Tịch ở trong Xà Cốc, nàng vốn là không muốn động thủ cùng sư huynh, bây giờ thật tốt, Dược quý đại nhân đưa ra một ý kiến rất hay.

Bên môi gọi lên một mặt châm chọc, Đoan Mộc Dao cười lạnh nói, "Hàn Văn Tịch, muốn đồ của mình thì tự mình tới đoạt đi, bản công chúa có thể chấp người ba chiều."

Tiếng nói vừa dứt, Long Phi Dạ nhàn nhạt nói, "Được quý đại nhân, nàng không biết võ công."

"Không biết võ công nha?" Được quý đại nhân tựa hồ có chút hoài nghi, nữ tử không biết võ công lấy tự tin từ đâu ra, khí định thần nhàn ngồi ở chỗ này như thế?

Đoan Mộc Dao làm sao biết được chân tướng vì sao Long Phi Dạ muốn huyết sinh đan, thấy hấn bảo vệ nàng ta như thế, hai tròng mắt nàng giống như tràn ngập ý độc, "Không bản lĩnh thì đừng ra ngoài mà mặt mặt xấu hổ."

Hàn Văn Tịch đối với biểu hiện của Long Phi Dạ có chút vừa lòng, ít nhất là trước sau đều cùng một chiến tuyến không thay đổi, thấy Đoan Mộc Dao kiêu ngạo như thế, nàng cũng không sốt ruột, chậm chậm đứng dậy, bộ dáng ra vẻ đáng thương hề hề, "Được quý đại nhân, nữ nhân gia động tay động chân nhiều thì thật thô lỗ nha! Hơn nữa ta cũng không biết võ công, hay là, tỷ thí cách khác đi?"

Lời này vừa ra, Được quý đại nhân còn chưa có cơ hội để nói, Đoan Mộc Dao liền tức giận chất vấn trước, "Hàn Văn Tịch, ý tứ của ngươi là gì, ngươi nói ai thô lỗ đây?"

"Ai để ý thì nói người đó." Hàn Văn Tịch khí định thần nhàn nói, Đoan Mộc Dao đang muốn tức giận, ai ngờ, Hàn Văn Tịch ngay sau đó lại nói, "Đường đường là công chúa Tây Chu, danh dương Chu quốc, văn-võ-mạo tam toàn, tu dưỡng nhất định là rất tốt, sao có thể là người thô lỗ đây?"

Ý nghĩa sau những lời này, làm Đoan Mộc Dao đang muốn phát tác đột nhiên không thể nói gì nữa, tức giận ngập trời cũng phát tác không ra, chỉ có thể khất nghẹn trong lòng.

Đoan Mộc Bạch Diệp neho lại hai tròng mắt, tuy rằng rất phẫn nộ, nhưng đáy mắt cũng tràn ra một tia bội phục, cái nữ tử không biết võ công này, so với nữ tử có võ công còn lợi hại hơn!

Khóe miệng Long Phi Dạ hơi gọi lên, Được quý đại nhân lại mừng rỡ cười to ha ha ha, quá thích trận diễn này.

Đoan Mộc Dao không thể bộc lộ khí tức ra ngoài, liên tục hít sâu một hồi mới miễn cưỡng bình tĩnh lại, "Tốt, Hàn Văn Tịch, bản công chúa đáp ứng ngươi, tỷ thí cái gì tùy ý ngươi tự chọn."

Hàn Văn Tịch nói không sai, nàng ta chính là tài nữ có tiếng ở Vân Không Đại Lục, văn-võ-mạo tam toàn, tỷ thí với nữ tử yếu đuối bất quá chỉ là cảm cò, thư pháp, họa linh tinh.

Vài thứ kia, từ nhỏ nàng đã luôn đánh thắng tất cả, Hàn Văn Tịch là một đích nữ thất sủng của một tiểu gia nhà nghèo, lấy cái gì mà so cùng nàng nha?

Hàn Văn Tịch nhũn mày suy tư, "Để cho công bằng, tỷ thí cái gì hãy để Được quý đại nhân làm chủ đi."

Được quý đại nhân tự nhiên là đáp ứng, dù sao mặc kệ các nàng thắng thua như thế nào, hấn đều có thể có được hai dạng bảo bối khác biệt, xem nữ nhân tranh đấu so với xem nam nhân đánh nhau còn đẹp hơn nhiều. "Rất tốt, hãy quyết định như thế!" Hấn lại cười quái dị lên một lần nữa, tựa hồ rất kích động, "Bản đại nhân ra đề, các ngươi hãy tỷ thí....."

Chỉ là, nói tới đây lại bị mắc kẹt, tỷ thí cái gì đây?

Trong nháy mắt Được quý đại nhân an tĩnh lại, nghe qua tiếng cười quái dị của hấn, Hàn Văn Tịch không cảm thấy khủng bố như vậy, chỉ là, lúc này đột nhiên phát hiện, thời điểm cái quái vật này an tĩnh lại, là đáng sợ nhất.

Tuy rằng thật sự cách khá xa, nhưng vẫn có thể cảm nhận được trên người hấn phát ra thần bí cùng khủng bố, trời mới biết hấn sẽ ra cái đề mục kỳ quái đáng sợ gì đây?

Đoan Mộc Dao nâng cao cằm, khiêu khích nhìn Hàn Văn Tịch, quyết tâm giành chiến thắng, thập phần kiêu ngạo, mặc kệ là tỷ thí cái gì, hôm nay nàng nhất định phải biểu hiện thật tốt ở trước mặt sư huynh, càng muốn ở trước mặt sư huynh hảo hảo nhục nhã "Tần Vương phi" này một phen.

Tuy rằng trong lòng Hàn Văn Tịch không có tự tin, nhưng mặc kệ là cái gì so với luận võ đều tốt hơn nhiều lần, sức lực của nàng phòng chừng đều không động được tới Đoan Mộc Dao.

Hàn Văn Tịch thua người không thua trận, cũng như mong mảy khiêu khích nhìn qua.

Công chúa thì thế nào, công chúa bốn quốc nàng đều có thể thu thập, huống chi là công chúa nước láng giềng.

.....Người dịch: Emily Ton.....

Một lúc lâu sau, Được quý đại nhân mới chậm rãi ngẩng đầu lên, "Bản đại nhân nghĩ kỹ rồi!"

Tất cả mọi người lập tức đều nhìn qua, Được quý đại nhân tâm tình rất tốt, cười quái dị liên tục, "Tìm được, hai người các ngươi hãy tỷ thí tìm được đi!"

Tìm được?

"Tìm được gì? Phương pháp tìm như thế nào?" Đoàn Mộc Dao thực ngoài ý muốn, đây hoàn toàn nằm ngoài suy đoán của nàng.

"Bản đại nhân sẽ cung cấp một phương thuốc, một quyển *được thảo đồ**, cho các người tìm trong toàn bộ Dược Quỷ cốc, người nào tìm đủ dược vật trong phương thuốc, sẽ thắng." Dược quỷ đại nhân khoe khoang nói, đối với chủ ý của mình phi thường vừa lòng.

*Dược thảo đồ (药草图): bản đồ thực vật, mô tả hình ảnh và đặc tính của cây thuốc.

Đáy mắt Đoàn Mộc Dao xẹt qua một mặt tính kế, nàng đối với dược liệu chính là dốt đặc cán mai, còn Hàn Văn Tịch thì sao?

Nữ nhân này là phế vật của Hàn gia, tuy rằng lời đồn đầy trời về một đêm biến thành thiên tài thần y của nàng ta ở đế đô Thiên Ninh, nhưng Đoàn Mộc Dao lại trước sau đều không tin, nàng cảm thấy đây bất quá là nữ nhân này tự mình tung tin vịt mà thôi, nếu không, nhiều người tới cửa tìm thầy trị bệnh như vậy, nàng ta như thế nào một người cũng đều không thấy đây?

Cho nên, Hàn Văn Tịch hẳn là cũng giống như nàng, đối với dược liệu là dốt đặc cán mai.

Nếu Hàn Văn Tịch cũng giống như nàng đối với dược liệu là dốt đặc cán mai, có phải chính mình sẽ càng chiếm ưu thế hơn hay không, rốt cuộc Dược Quỷ cốc lớn như vậy, muốn đi khắp sơn cốc tìm dược liệu sẽ cần một thể lực cực kỳ lớn.

Nhìn Hàn Văn Tịch kia đơn thân bạc thủ, xác định chắc chắn là kiêm không được, lui một bước mà nói, ngay cả khi thân thể nàng ta có thể kiêm được, tốc độ của nàng ta cũng còn lâu mới nhanh bằng nàng nha!

Nghĩ đến đây, Đoàn Mộc Dao lập tức lên tiếng, nịnh nọt nói, "Dược quỷ đại nhân quả nhiên là cao nhân, ra đề đều không giống như thường nhân, chỉ là, không biết tìm dược này có thể để người ngoài trợ giúp hay không?"

"Đã là hai người các người tỷ thí, tự nhiên không thể có người ngoài trợ giúp." Dược quỷ đại nhân nghiêm túc trả lời.

Vừa nghe lời này, Đoàn Mộc Dao càng thêm có niềm tin, không có Long Phi Dạ trợ giúp, hai chân của Hàn Văn Tịch có thể đi bộ bao xa? Có thể đi nhanh bao nhiêu?

Nàng có khinh công phi một cái, có thể so với nàng ta đi bộ nửa ngày đi.

"Dược quỷ đại nhân, ta nguyện ý khiêu chiến!" Đoàn Mộc Dao phi thường sáng khoái.

Dược quỷ đại nhân rất vừa lòng, nhìn về phía Hàn Văn Tịch, "Tần Vương phi, ngươi thì sao?"

"Có điểm khó khăn nha....." Hàn Văn Tịch khẽ thở dài.

"Hiện tại ngươi cũng có thể nhận thua." Đoàn Mộc Dao lập tức trào phúng.

Ai ngờ, Hàn Văn Tịch lại nghiêm túc nói, "Mặc dù có điểm khó khăn, nhưng dù sao ta cũng là xuất thân từ thế gia y học, tỷ thí tìm dược, Trường Nhạc công chúa ngươi không cảm thấy không công bằng hay sao?"

Đoàn Mộc Dao châm chọc cười, thấp giọng nói, "Nghe nói ngươi từ xưa tới nay đều là phế vật của Hàn gia, thật đáng thương nha! Bản công chúa nhường ngươi một chút cũng không hại gì."

"Nói như thế, Trường Nhạc công chúa cảm thấy trận tỷ thí này là rất công bằng sao?" Hàn Văn Tịch hỏi lại.

Đoàn Mộc Bạch Diệp ở một bên nghe tổng cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, đang muốn mở miệng, Đoàn Mộc Dao trong lòng có quỷ, sợ Hàn Văn Tịch đề cập đến vấn đề thể lực, gấp không chờ nổi nói, "Rất công bằng, nếu ngươi đáp ứng, thì lập tức bắt đầu đi."

Hàn Văn Tịch một bộ dáng bất đắc dĩ, gật gật đầu, "Được thôi."

Tốt thôi..... Đã có người muốn tự mất mặt, nàng có biện pháp gì đây? Hàn Văn Tịch mới sẽ không nói cho Đoàn Mộc Dao, thời điểm nàng học Trung y, đã từng có một đoạn thời gian chuyên môn huấn luyện lên núi tìm dược!

Sinh trưởng và tập tính của dược vật không giống nhau, địa điểm sinh trưởng cũng không giống nhau, hơn nữa, có một số loại dược vật sẽ sinh trưởng ở bên nhau, còn có một số loại lại tuyệt đối không có khả năng cùng lớn lên bên nhau.

Chỉ cần quen thuộc những quy luật về tập tính và sinh trưởng của dược vật, đừng nói cho nàng là một cái sơn cốc, liền tính cho nàng cả một tòa núi lớn, giống nhau, nàng có khả năng ở trong khoảng thời gian ngắn đem dược liệu đã được chỉ định mang tới!

Dựa vào những kỹ năng như vậy để kiếm ăn, có thể bỏ qua mấy trò sở trường hay sao?

Nghe thấy Hàn Văn Tịch đã đáp ứng, bên môi Đoàn Mộc Dao gợi lên một mặt cười thầm kín, nàng đã gấp không chờ nổi muốn nhìn bộ dáng nàng ta thua trận và làm mất độc cự mạng đan trước mặt Long Phi Dạ.

"Thật tốt, đã nói tốt thì sẽ không được dối ý, các người nếu như dối ý, bản đại nhân ta sẽ rất không vui!"

Tiếng cười kia của Dược quý đại nhân, tựa hồ như vui đùa, lại tựa hồ như lời cảnh cáo, lúc này vừa dứt lời mới lười biếng đứng dậy, dáng đi ung dung hướng về phía án thư đi viết phương thuốc.

Dược Quý cốc nhiều dược liệu như thế, hẳn sẽ viết ra phương thuốc như thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Uy Hiếp, Dược Quỷ Mang Thù

Dược quý đại nhân gây trơ cả xương tay, cơ bản là da bọc xương, một màn kế tiếp khiến xương cốt đặc biệt rõ ràng, lại còn là màu đen, làm người nhìn thấy đều sồn tóc gáy, nhưng mà, dù là tay như vậy, cầm bút lại vẫn ra dáng ra hình, viết ra ký tự rất *kính kiện hùng kỳ (mạnh mẽ & đậm nét)*, đáng về thoải mái.

Rất nhanh, Dược quý đại nhân liền *bá bá bá* tràn ngập một tờ giấy hoàn chỉnh, ước chừng có hơn hai mươi vị dược liệu.

Thấy thế, đáy mắt Long Phi Dạ hiện lên một mặt phức tạp, không vui nói, "Chờ huyết sinh đan là cần dùng gấp để cứu mạng người, người muốn các nàng tìm đến ngày tháng năm nào?"

"Dược quý đại nhân, không thể phí thời gian để cứu mạng người." Đoàn Mộc Bạch Diệp cũng mở miệng.

"Khụ khụ!"

Dược quý đại nhân ho nhẹ vài tiếng, không cao hứng, *dược liệu không nhiều lắm, chỉ cần tìm trong chốc lát, không chơi nhiều lắm nha?* Ít nhất cũng tìm mất mười ngày nửa tháng đi, như vậy hẳn sẽ có thể mỗi ngày nhìn xem mỹ nhân tìm dược, sẽ không quá nhàm chán.

Còn việc cứu mạng hay không cứu mạng, cùng hẳn có quan hệ gì đâu? Bên ngoài son cốc người chờ cứu mạng quá nhiều đi.

"Ngại nhiều, vậy đừng chơi." Dược quý đại nhân cười lạnh.

Điều này làm Đoàn Mộc Bạch Diệp cùng Đoàn Mộc Dao đều nóng nảy, đang muốn đáp ứng, Long Phi Dạ lại nói, "Dược."

Dứt lời, cư nhiên xoay người muốn đi, Dược quý đại nhân đột nhiên híp mắt, lạnh lùng nhìn bóng dáng Long Phi Dạ, toàn thân tản mát ra hơi thở nguy hiểm.

Long Phi Dạ có thể cảm nhận được một cỗ hơi thở cường đại bức tới sau lưng, chỉ là, vẻ mặt của hắn vẫn lãnh ngạo như cũ, bước chân kiên định, thậm chí còn thúc giục Hàn Vân Tịch, "Còn không đi?"

Tỷ thí tìm dược là thể mạnh của Hàn Vân Tịch, Long Phi Dạ không nghĩ sẽ cự tuyệt, nhưng nếu phải tìm nhiều vị dược như vậy mà nói, dựa vào thể lực của Hàn Vân Tịch chắc chắn sẽ đấu không lại Đoàn Mộc Dao, cuối cùng Hàn Vân Tịch sẽ bị thua.

Một bước này, Long Phi Dạ sẽ không làm.

Hàn Vân Tịch đương nhiên trong lòng cũng biết rất rõ lợi thế cùng bất lợi của bản thân, trong lòng âm thầm bội phục, gia hỏa Long Phi Dạ này quả nhiên có khí phách! Nàng không nói hai lời lập tức cùng rời đi.

Thấy hai người thật sự muốn đi, trong mắt Dược quý đại nhân tức giận càng ngày càng lớn, Đoàn Mộc Dao cách hắn gần nhất vô có dâng lên sợ hãi, mà lúc này, Long Phi Dạ cùng Hàn Vân Tịch đã đi tới cửa, sắp ra khỏi cửa.

Đột nhiên, một đạo phi tiêu hình con bướm từ trong tay Dược quý đại nhân bay ra, nhìn không ra quỹ đạo của phi tiêu, chỉ thấy nháy mắt đã tới gần Long Phi Dạ, nhưng mà, Long Phi Dạ đều không có xoay người, phía sau chân ra một đạo lực vô hình, trực tiếp đẩy lùi những phi tiêu con bướm, bay ngược trả lại cho Dược quý đại nhân.

Thấy thế, Đoàn Mộc Dao cùng Đoàn Mộc Bạch Diệp đều chấn kinh rồi, không nghĩ tới mới mấy tháng không gặp, võ công của Long Phi Dạ cư nhiên có tiến triển nhiều như vậy.

Dược quý đại nhân tâm niệm niệm độc cự mắng đan đã rất nhiều năm qua, làm sao có khả năng để Long Phi Dạ đi thật.

Hơn nữa, huyết sinh đan cũng không phải là độc dược duy nhất có ở Dược Quý cốc, địa phương khác hẳn là cũng có, dựa vào năng lực của Long Phi Dạ chưa chắc sẽ tìm không thấy.

Nhìn Long Phi Dạ đầu cũng không quay lại, một chân bước ra ngạch cửa, Dược quý đại nhân rót cuộc lạnh lùng mở miệng, "Long Phi Dạ, bản đại nhân đáp ứng người!"

Lần này, Long Phi Dạ cùng Hàn Vân Tịch mới quay trở lại, phải nói rằng, hai người này thật sự là có phu thê tương thông, đều khí định thần nhàn.

Dược quý đại nhân lạnh lùng nhìn bọn họ, đáy mắt hiện lên một mạt hận ý, *Long Phi Dạ, lần này xem như người lợi hại, người tốt nhất vĩnh viễn đừng tới chỗ ta cầu độc môn bí dược của Dược Quý cốc! Hơn nữa, hiện tại bản đại nhân sẽ báo thù cho người xem!*

Dược quý đại nhân xé bỏ bí phương thứ nhất, một lần nữa đề bút.

Long Phi Dạ càng sốt ruột, hần càng phải kéo dài thời gian, không viết rất nhiều dược liệu, vậy thì viết mấy vị, hần cũng có thể làm cho Hàn Vân Tịch và Đoan Mộc Dao một hai năm cũng đều tìm không thấy.

Đến lúc đó, hần muốn nhìn xem là Long Phi Dạ sốt ruột trước, hay là Đoan Mộc Bạch Diệp sốt ruột trước.

Dược quý đại nhân treo bút ở trên tờ giấy trắng, lần này cũng không có lập tức hạ bút, mà là nghiêm túc suy tư.

Dược vật khó tìm có rất nhiều loại, có ngoại hình cùng loại với dược vật bình thường, che dấu bản tính vô cùng mạnh mẽ, rõ ràng ở trước mắt mà lại tìm không thấy, có điều kiện sinh trưởng cực kỳ hà khắc, tìm khắp nơi đều tìm không thấy, hơn nữa đừng nói là dược liệu, còn có loại quý hiếm, đã sinh trưởng trong một thời gian dài, trong sơn cốc nhiều lắm cũng chỉ có một hai cây.....

Dược quý đại nhân tất nhiên là muốn viết xuống các loại điều kiện cụ thể của dược vật.

Mọi người đều chờ, Đoan Mộc Dao mấy phen hướng Hàn Vân Tịch nhìn lại, ánh mắt lạnh băng mà khinh thường.

Hàn Vân Tịch lần này không nghĩ cùng tham gia đấu ánh mắt cùng nàng ta, nàng tiến đến bên cạnh Long Phi Dạ cố ý dựa thật gần, thấy thế, Đoan Mộc Dao lập tức tức giận quay đầu đi, không muốn nhìn xem!

Long Phi Dạ cúi đầu bế ngực nhìn Hàn Vân Tịch, ngay sau đó lui một bước ra xa cự tuyệt, Hàn Vân Tịch quả là xấu hổ, nhưng mà, một màn này Đoan Mộc Dao cũng không có nhìn đến.

Hàn Vân Tịch không thể không thận trọng nha, nàng nghĩ hôm nay nếu không phải chính Long Phi Dạ muốn huyết sinh đan, mà là nàng muốn, phỏng chừng hần sẽ khoanh tay đứng nhìn mà thôi.

Kỳ thật căn bản không cần hoài nghi gia hỏa này cùng Đoan Mộc Dao là sư huynh sư muội hay là gì, bởi vì, gia hỏa này đối với bất luận kẻ nào cũng đều là lạnh băng vô tình, ở trong lòng hần, không tồn tại ngoại lệ.

.....Người dịch: Emily Ton.....

Rốt cuộc, sau một thời gian dài chờ đợi, Dược quý đại nhân đã quyết định, hần đề bút viết ở trên tờ giấy trắng chỉ có ba loại dược, viết thành hai bản, giao cho Hàn Vân Tịch cùng Đoan Mộc Dao.

Hàn Vân Tịch cũng chưa nhìn xem, Đoan Mộc Dao liền một niệm ra tới, "thất sát diên vĩ, đan bạch y mễ, quý đà tường*."

*Thất sát diên vĩ, đan bạch y mễ, quý đà tường: 七煞鸢尾, 单白依米, 鬼打墙: tên các loại cây thuốc.

Này..... Vừa nghe đến những tên đó, nháy mắt Hàn Vân Tịch trợn mắt há hốc mồm.

Nàng đột nhiên nhìn về phía phương thuốc trong tay, một chữ một chữ xem qua, xác định không có nhìn lầm.

Thiên a, thực sự là ba vị dược này!

Hàn Vân Tịch mang vẻ mặt kích động, kích động đến muốn khóc, vì thế, người bên ngoài thoát nhìn, giờ này khắc này vẻ mặt của nàng chính là khóc không ra nước mắt.

Long Phi Dạ thấy bộ dáng này của nàng, đáy mắt hiện lên một mạt phức tạp, không cân nhắc nổi nữ nhân này.

Mà Đoan Mộc Dao lại cười rộ lên, "Tần Vương phi, xuất thân là thế gia y học, người đã từng gặp qua ba vị dược này đi?"

Hàn Vân Tịch kích động hít hít cái mũi, lắc lắc đầu, "Chưa từng thấy qua." Đoan Mộc Dao nháy mắt chắc chắn tự tin, *rất tốt, bây giờ hoàn toàn là lúc để đưa thẻ lực.* Rất nhanh, Dược quý đại nhân ra lệnh cho người đưa tới hai tập dược thảo đồ.

"Như thế nào..... Chúng ta, bắt đầu đi?" Dược quý đại nhân gấp không chờ nổi dò hỏi.

"Không thành vấn đề." Đoan Mộc dao đã sớm nóng lòng muốn thử, chỉ cần có đồ tập để đối chiếu, chỉ với ba vị dược, dựa vào tốc độ và thể lực của nàng, cho dù đem toàn bộ Dược Quý cốc đào ba thước đất cũng rất đơn giản.

Hàn Vân Tịch nắm chặt tập dược thảo đồ, "Àn!"

"Tốt, bắt đầu! Bản đại nhân sẽ chờ ở chỗ này....."

Dược quý đại nhân còn chưa nói xong, Đoan Mộc Dao đã cất tập dược thảo đồ vào trong ngực, thân ảnh chợt lóe xông thẳng ra ngoài cửa rồi đi.

"Thật nhanh..... A ha ha ha! Bản đại nhân phi thường chờ mong."

Dược quý đại nhân cười đến nỗi cả người nhanh chóng nhảy lên, đương nhiên lúc này hẳn chú ý nhiều hơn vẫn là Hàn Vân Tịch, ai bảo Long Phi Dạ đắc tội với hắn đâu?

Thấy Đoan Mộc Dao như vậy mau, Hàn Vân Tịch sững sốt, ngay sau đó bình thường trở lại, cầm lấy tập dược thảo đồ chạy ra, chỉ là, tốc độ chạy bộ của nàng, làm Dược quý đại nhân cảm thấy nôn nóng thay nàng.

Dược quý đại nhân đứng dậy, đi theo bên cạnh Hàn Vân Tịch, nhìn như bước chậm rãi, tốc độ lại nhanh hơn Hàn Vân Tịch, "Hàn Vân Tịch, sao lại chậm như thế, bản đại nhân không ngại nói cho ngươi biết, toàn bộ Dược Quý cốc cũng chỉ có một gốc cây quý đã tường, ngươi đi chậm, sẽ thua nga!"

Hàn Vân Tịch quay đầu lại nhìn, vẻ mặt ra vẻ khiếp sợ, "Thật vậy chăng?"

Dược quý đại nhân cười khiến con ngươi hẹp dài yêu đã đều biến thành một đường thẳng tắp, "Bản đại nhân chưa bao giờ lừa nữ nhân."

"Đa tạ."

Hàn Vân Tịch ngọt ngào cười, tốc độ nhanh hơn, cuối cùng chạy đến trong viện, mà lúc này, Đoan Mộc Dao sớm đã không thấy tung tích.

Long Phi Dạ cùng Đoan Mộc Bạch Diệp đã sớm ở bên ngoài chờ, thấy Hàn Vân Tịch lúc này mới đến, Đoan Mộc Bạch Diệp bên môi gọi lên một mặt châm chọc, trêu ghẹo nói, "Tần Vương phi thông thả ung dung như thế, rất có tự tin sao?"

Ai ngờ, Hàn Vân Tịch cư nhiên quay đầu nhìn lại, khôi phục lại bộ dáng kích động như khi vừa mới nhìn thấy phương thuốc, liên tục gật đầu, rất tán thành lời nói của Đoan Mộc Bạch Diệp.

Lần này nhìn như thế nào cũng đều không giống như khóc không ra nước mắt, mà là thật sự kích động.

Ách.....

Đoan Mộc Bạch Diệp sững sốt, *đã xảy ra chuyện gì với nữ nhân này, biểu tình này của nàng là có ý tứ gì?*

Không thể không thừa nhận, Long Phi Dạ cũng bị Hàn Vân Tịch làm cho hồ đồ, *phản ứng của nàng như vậy rốt cuộc là sao đây? Ba vị dược này nàng có nhận biết, hay là không nhận biết đây?*

Tuy nhiên, Hàn Vân Tịch cư nhiên mặc kệ bọn họ, tìm ghế đá ngồi xuống một bên, nhẹ nhàng đặt tay trên ngực làm mình bình tĩnh lại.

Thấy thế, ngay cả Dược quý đại nhân hay khoe khoang cũng đều an tĩnh lại, *nữ nhân này..... không phải là muốn trực tiếp từ bỏ đi?*

Nếu là như thế, hẳn nên chuẩn bị hảo hảo cười nhạo Long Phi Dạ một phen.

Hàn Vân Tịch thiết tình không phải cố ý tỏ vẻ huyền bí, nàng là thật sự thật sự rất kích động nha! Đều không thể dùng ngôn ngữ để biểu đạt!

Nhìn Dược quý đại nhân, nàng đều muốn đi qua khen ngợi hắn thật nhiều, *Dược quý đại nhân thiết đúng là thiên tài a! Không không không, hẳn là quý tài! Hắn viết ba vị dược tất cả đều là độc dược!*

Hơn nữa, mấu chốt nhất chính là, ba vị dược này tất cả đều ở trong cái viện này đây!

Phải biết rằng, nơi này chính là nơi dễ bị mọi người xem nhẹ nhất, cho nên Đoan Mộc Dao ngu ngốc kia lập tức liền lao đi.

.....Người dịch: Emily Ton.....

Độc dược có hai loại, một loại sẽ hiện ra độc tố sau khi đã trải qua đun sôi và chiết xuất, vì thế nó được phân loại là *độc thảo ẩn tính* (隐性毒草: loại không thể nhìn thấy). Một loại khác ngay khi này nằm sẽ hiện ra độc tố, vì thế nó được phân loại là *độc thảo hiện tính* (显性毒草: loại có thể nhìn thấy). Thực không khéo, ba vị dược mà Dược quý đại nhân viết ra toàn bộ đều thuộc về một loại phía sau.

Khi Hàn Vân Tịch vừa tiến vào Dược Quý cốc, hệ thống giải độc lập tức nhắc nhở qua rất nhiều lần, son cốc này độc dược không ít, mà thời điểm tiến vào cái sân này, hệ thống giải độc lại nhắc nhở lần nữa.

Nàng quen thuộc nhất chính là thăm thực vật độc dược, đối với loại độc thảo hiện tính này, căn bản không cần qua kiểm tra, nàng tùy ý quét mắt liếc một cái liền biết là độc thảo gì.

Đoan Mộc Dao, ngươi phải hảo hảo tìm đi thôi, "thất sát diên vĩ, đan bạch y mễ" hai loại độc thảo này đều không phải là dược thảo tầm thường, mà là độc thảo cực kỳ hiếm lạ, mặc dù trong sơn cốc này có cây thứ hai cây thứ ba, trong một khoảng thời gian ngắn chính bản thân

Dược quý lão nhân cũng không nhất định có thể tìm ra chúng!

Mà quý đà tường cũng chỉ có một gốc cây, hẳn là Dược quý lão nhân cố ý nuôi dưỡng, ở bên ngoài vĩnh viễn sẽ tìm không thấy.

Mặc kệ Long Phi Dạ, Đoan Mộc Bạch Diệp cùng Dược quý đại nhân đều kinh ngạc nhìn nàng, Hàn Vân Tịch để tay lên ngực, sự tình kích động nhân tâm như thế, nàng cần một chút thời gian để bình phục tâm tình một chút.

Rốt cuộc, Đoan Mộc Bạch Diệp nhin không được, không vui hỏi, "Tần Vương phi, ngươi còn không đi tìm hay sao? Ngươi muốn nhận thua?"

Chết đã đến nơi rồi còn kiêu ngạo, chờ một lát nữa mà khóc đi.

Hàn Vân Tịch đứng dậy, cười nói, "Diệp Thái tử, Trường Nhạc công chúa nóng vội, ngươi vì sao cũng nóng nảy theo đâu?"

Nàng nói, tay tùy ý đem tập dược thảo đồ còn chưa lật xem qua trao cho Long Phi Dạ, "Điện hạ, giúp ta cầm."

Đáy mắt Long Phi Dạ loé lên một tia sáng, cũng không mở miệng nói gì, lặng im tiếp nhận tập dược thảo đồ.

Đoan Mộc Bạch Diệp không có lời gì để nói, đáy lòng càng thêm bất an, chẳng lẽ nữ nhân này có phần nắm chắc? Chỉ là, rất nhanh ý tưởng này liền lại bị hấn phủ định, không có khả năng, mặc dù nàng nhận thức được những dược liệu đó, cũng không có khả năng có thể tìm được ngay lập tức.

Nàng lấy tự tin từ đâu tới? Nàng bắt quá là đang cố đánh lừa mọi người mà thôi.

Nghĩ đến điều này, Đoan Mộc Bạch Diệp khoanh hai tay trước ngực, vẻ mặt cao lãnh, hẳn sẽ chờ xem, không tin Hàn Vân Tịch có thể làm ra trò trống gì.

Nhưng mà, Dược quý đại nhân trong lòng có quý lại nổi lên bất an, *nữ nhân này ngồi ở trong viện không đi, không phải là nàng đã phát hiện cái gì đi?*

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Phế Vật Muốn Nghịch Thiên

Nhìn Hàn Vân Tịch như vậy, tựa hồ không tính sẽ rời khỏi sân, trong lòng Dược quý đại nhân có quý nhin không được nổi lên hoài nghi, chỉ là, hẳn cuối cùng vẫn đều không tin Hàn Vân Tịch có thể tìm ra được ba vị dược liệu.

Ba vị dược liệu này nói thế nào cũng là hấn đã hao hết tâm tư mới nghĩ ra được, hơn nữa tất cả đều sinh trưởng ở trong cái viện này, dù là người thông minh cũng sẽ không nghĩ đến nhanh như thế, hơn nữa, ngay cả khi Hàn Vân Tịch hoài nghi được thảo kia lớn lên ở trong cái viện này, nàng còn phải đi tìm đâu!

Dược quý đại nhân đang nghĩ, tầm mắt dừng ở tập dược thảo đồ trên tay Long Phi Dạ, đồ tập này Hàn Vân Tịch cũng chưa từng xem qua, cho dù nàng hoài nghi ba vị dược thảo ở trong cái viện này, cũng phải phí thời gian đi tìm, cũng chưa chắc có thể tìm ra.

Nghĩ như thế, dược quý đại nhân yên tâm hơn nhiều, đối với đề mục mình ra vẫn rất có tin tưởng.

Hắn liếc mắt nhìn Long Phi Dạ bất động thanh sắc đến nay mặt vẫn vô biểu tình, con ngươi yêu đã lộ ra một mặt cười tà ý, thầm nghĩ, *để xem tiểu tử này có thể kiêu ngạo đến khi nào, ít nhất sau ba ngày Hàn Vân Tịch không tìm ra dược thảo, đến lúc đó hẳn đang vội vã cứu người còn không phải ngoan ngoãn tới cầu xin.*

Ai ngờ, ngay thời điểm dược quý đại nhân đang khoe khoang, hấn đột nhiên có cảm giác lưng như bị kim chích, theo bản năng quay đầu nhìn lại, thế nhưng đón nhận ánh mắt Hàn Vân Tịch tràn ngập ý cười.

Dược quý đại nhân nao nao, đang buồn bực, ai ngờ, đôi mắt đẹp của Hàn Vân Tịch nhìn quanh, mắt đen lưu chuyển, nhìn về phía thềm đá bên phải ở sau lưng hấn.

Chỉ thấy dưới thềm đá kia mọc đầy rêu xanh, bên cạnh rêu xanh trải dài chính là một vòng cỏ đuôi chó.

Quý cốc đại nhân theo ánh mắt Hàn Vân Tịch nhìn lại, tầm mắt dừng lại ở trên đám cỏ đuôi chó kia, tức khắc, tim hấn đập lác một chút, suýt nữa đã ngừng đập.

Phải biết rằng thất sát diên vĩ đã trà trộn bên trong một vòng cỏ đuôi chó ở đây nha!

Chẳng lẽ.....

Nếu có thể nhìn thấy được mặt của Dược quý đại nhân, nhất định sẽ nhìn thấy mây hân trời chập thành ký tự "JII", không, đây nhất định chỉ là trùng hợp, Hàn Vân Tịch là một phế vật, làm sao có khả năng chưa nhìn tập dược thảo đồ đã nhận ra thất sát diên vĩ, phải biết rằng, rất nhiều dược sư cũng không biết thất sát diên vĩ trông như thế nào nha!

Dược quý đại nhân rất nhanh liền thu hồi tầm mắt, đáy mắt hiện lên một mạt nham hiểm hung ác, tin tưởng vững chắc Hàn Vân Tịch sẽ không tìm thấy!

Ai ngờ, Hàn Vân Tịch lại đứng dậy, tự mình đi qua, cái này, tầm mắt Dược quý đại nhân lập tức hướng theo qua, chỉ thấy Hàn Vân Tịch chuẩn xác chọn thất sát diên vĩ mà không hề cầm nhầm cỏ đuôi chó, đang muốn nhờ tận gốc.

"Dừng tay!" Dược quý đại nhân thất kinh hô lên, thanh âm này, một chút âm dương quái khí đều không có, một chút thấp trầm già nua cũng không có, mà là rất hung hăng tàn ác, mơ hồ nghe được một tia âm sắc chân chính của hắn.

Hàn Vân Tịch không buông tay, cười nói, "Thất sát diên vĩ, đúng không?"

Tuy rằng nàng đã cầm trên tay, nhưng nghe chính miệng nàng nói ra, Dược quý đại nhân vẫn là có chút không thể nào tiếp thu.

Đây là trường hợp phế vật muốn nghịch thiên hay sao?

Dược quý đại nhân nheo hai tròng mắt lại, chậm rãi không trả lời.

Hàn Vân Tịch nhún vai, làm bộ muốn nhờ lên, Dược quý đại nhân khó thở, không thể không trả lời, "Đúng!"

Lời này vừa ra, Đoan Mộc Bạch Diệp một bên đột nhiên đứng lên, vẻ mặt không thể tin nổi, "Hàn Vân Tịch, ngươi....."

"Hàn Vân Tịch, ngươi là làm thế nào biết được thất sát diên vĩ ở trong sân, lại như thế nào tìm ra được?" Dược quý đại nhân cũng rất hiếu kì.

Nữ nhân này ngay cả đồ tập cũng chưa liếc mắt nhìn xem một cái đã tìm ra tới, thậm chí nàng cũng không thềm dành thời gian để tìm, tựa hồ chỉ liếc mắt một cái đã tìm ra.

"Bởi vì ta thông minh." Hàn Vân Tịch thả tay cười, cây thất sát diên vĩ này còn rất nhỏ, nàng là người yêu dược, sẽ không phí phạm của trời, đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu là nàng bởi không nổi Dược quý đại nhân.

"Thông minh? Ta thấy là gian lận đi! Ngươi rõ ràng là một phế vật như thế nào có thể nhận thức thất sát diên vĩ?" Đoan Mộc Bạch Diệp châm chọc mỉa mai nói.

"Vừa rồi có người chính miệng nói công bằng, như thế nào, hiện tại muốn chơi xấu hay sao? Diệp Thái tử, ta mới tìm được một gốc cây mà thôi, ngươi nên tin tưởng mọi người, không phải sao?." Hàn Vân Tịch trêu ghẹo nói.

Một câu nói ra làm Đoan Mộc Bạch Diệp không lời nào để nói, nói thêm gì nữa, không thể nghi ngờ là đánh mất mặt chính mình cùng Dao Dao.

"A, bốn Thái tử cũng không tin ngươi có thể tìm ra cây thứ hai!" Đoan Mộc Bạch Diệp oán hận nói.

"Bản đại nhân cũng không tin ngươi có thể tìm ra cây thứ hai....."

Dược quý đại nhân hí mắt nhìn chằm chằm Hàn Vân Tịch, tầm mắt trước sau không rời đi, thanh âm sâu kín, ánh mắt âm trầm, cho dù Hàn Vân Tịch ngẫu nhiên thế nào mà nhận thức thất sát diên vĩ, không đến mức ngay cả đan bạch y mẽ cũng nhận được đi.

Hắn cũng không tin cái loại gian tà này!

Ai ngờ, Hàn Vân Tịch hơi mỉm cười, con ngươi linh động mà giao hoạt lại một lần nữa lưu chuyển, nhìn xuống bụi cỏ phía trước hàng rào.

Đã có kinh nghiệm lần đầu tiên, ngay cả Đoan Mộc Bạch Diệp cũng khẩn trương theo ánh mắt nàng nhìn qua, Đoan Mộc Bạch Diệp nhìn qua nhìn lại, nhưng cái gì cũng không hiểu, cái gì cũng không thấy nguyên cớ vì sao.

Nhưng mà, Dược quý đại nhân lại trong nháy mắt hít vào một hơi khí lạnh, hai tròng hí lại trở nên nghiêm túc hơn, không cần nhìn theo ánh mắt Hàn Vân Tịch, hắn cũng biết dưới bụi cỏ phía trước hàng rào có vật gì.

Đó là một mảng cỏ có một ít hoa dại đã nở, trong đó cũng chỉ có một đóa màu trắng, không đáng để chú ý tới, lại chính là cỏ đan bạch y mẽ giá trị liền thành!

Chẳng lẽ, Hàn Vân Tịch ngay cả đan bạch y mẽ cũng nhận thức?

Hàn Vân Tịch thu hồi tầm mắt, nhìn bộ dáng thân thể Dược quý đại nhân cứng đờ, cười đến đặc biệt sáng lạn, "Đan bạch y mẽ, còn muốn ta chỉ ra sao?"

Dược quý đại nhân không trả lời, tầm mắt gắt gao chăm chú nhìn nàng, giống như mắt hắn thật sự bị đóng đinh trên người nàng.

Dược quý đại nhân chưa từng thất thủ trong dược học thượng thừa, hôm nay tuy rằng không phải hắn tự mình tham gia tỷ thí, nhưng hắn chính là người

đã ra đề mục nha. Hẳn tính toán vốn là không người nào có thể tìm ra, nhưng không nghĩ rằng Hàn Văn Tịch còn chưa đến nửa canh giờ cư nhiên đã tìm ra hai cây, tuy rằng nói là tìm, kỳ thật năng căn bản cũng chưa có tìm, được không!

Nàng ngay cả đan bạch y mẽ đều nhận thức, nói nàng là phế vật đâu? Ngay cả một dược sư cực kỳ lợi hại, cũng khó mà nhận thức được thất sát diên vĩ, đan bạch y mẽ so với thất sát diên vĩ càng là dược hiếm lạ hơn a, lại còn là độc dược.

"Dược quý đại nhân, đoá hoa trắng nhỏ kia chính là đan bạch y mẽ, muốn ta đi qua chỉ ra hay sao? Màu trắng kia, cũng chỉ có một đoá." Hàn Văn Tịch cố ý nói ra thật tỉ mỉ kỹ càng.

Dược quý đại nhân hít sâu một hơi, hẳn vắt hết óc để ra đề mục a, cư nhiên bị người phá giải dễ dàng như thế, còn có một mặt độc thảo quý đã tường cuối cùng, chẳng lẽ nàng cũng đã sớm tìm thấy?

Dược quý đại nhân vẫn không có câu trả lời, Đoan Mộc Bạch Diệp lại đột nhiên lấy đồ tập dược thảo đặt ở trên bàn trà của Long Phi Dạ, lật vài tờ đến khi tìm ra ký hiệu trên văn đồ giải thích về đan bạch y mẽ.

Hắn cố ý đối chiếu qua lại nhiều lần, một đối chiếu này, Đoan Mộc Bạch Diệp liền choáng váng ngay tại chỗ, quả thật là đan bạch y mẽ!

"Diệp Thái tử, không sai chứ?." Hàn Văn Tịch cười hỏi.

Đồ tập rơi xuống đất, Đoan Mộc Bạch Diệp chậm rãi đứng lên, sắc mặt đen đến dọa người, "Một mặt dược cuối cùng là quý đã tường người cũng đã tìm được rồi?"

Hàn Văn Tịch đáy mắt hiện lên một mặt giảo hoạt, đột nhiên nhìn sang bên phải.

Đoan Mộc Bạch Diệp giống như phản xạ có điều kiện, lập tức cũng nhìn theo về phía bên phải, ngay sau đó Hàn Văn Tịch lại quay sang nhìn bên trái, Đoan Mộc Bạch Diệp lại quay đầu hướng sang trái.

"Ha ha ha, nó nằm ngay dưới chân người!" Hàn Văn Tịch cười to.

Đoan Mộc Bạch Diệp thê nhưng thật sự cúi đầu, thấy thế, Hàn Văn Tịch cười nghiêng ngả, suýt nữa té ngã, dưới chân Đoan Mộc Bạch Diệp rỗng tuếch, cái gì cũng đều không có.

Ách..... Cư nhiên bị lừa!

Sắc mặt Đoan Mộc Bạch Diệp vừa trắng vừa hồng, hai tay đều nắm thành nắm đấm.

Mà đáy mắt Dược quý đại nhân lại âm trầm đến tối, một mảnh phức tạp, quý đã tường là loại mà đích thân hắn trồng trên nóc nhà, nhìn qua không khác gì cỏ dại, đừng nói là dược sư, ngay cả không ít đỉnh cấp độc sư tới nơi này của hắn, cũng đều không nhìn ra đâu!

Hàn Văn Tịch lừa Đoan Mộc Bạch Diệp như thế, phỏng chừng cũng không thể tìm ra đi?

Nghĩ đến điều này, Dược quý đại nhân lấy lại được một chút tự tin, rất nhanh khôi phục lại bình tĩnh, kỳ dị nhắc nhở, "Hàn Văn Tịch, thất sát diên vĩ cùng đan bạch y mẽ người đã tìm được rồi, nhưng là, tìm không thấy quý đã tường, người cũng không thắng được."

Ai ngờ, tiếng nói của hắn vừa dứt, ánh mắt của Hàn Văn Tịch lập tức trở nên ý vị thâm trường, thấy thế, Dược quý đại nhân trong lòng có chút luống cuống, chỉ là, ý vị thâm trường này rất nhanh liền biến mất, Hàn Văn Tịch như lơ đãng hướng lên nóc nhà liếc mắt một cái.

Phân lơ đãng này, so với ý vị thâm trường vừa rồi lại làm cho Dược quý đại nhân hải hùng khiếp vía nha!

Chẳng lẽ ngay cả quý đã tường nàng đều tìm được rồi? Nàng là thiên tài hay sao?

Phải biết rằng, Dược quý đại nhân vì tìm cây quý đã tường này mang về gieo trồng, đã phải trèo đèo lội suối tìm suốt ba ngày ba đêm!

Thấy Dược quý đại nhân khần trương, Hàn Văn Tịch cười, đặc biệt thờ ơ, cái gì cũng chưa nói.

Nhưng mà, Đoan Mộc Bạch Diệp một bên thấy nàng cùng Dược quý đại nhân ý vị mất đi mảy lại, lập tức minh bạch, quý đã tường cũng ở trong cái viện này!

Sao có thể như vậy!

Đây đều là dược liệu rất hiếm lạ, Dược quý đại nhân vừa rồi còn nói quý đã tường cũng chỉ có một gốc cây, chính điều này làm cho Dao Dao lập tức đã sớm lao đi, bây giờ chạy đi đâu mà tìm nha!

Đoan Mộc Bạch Diệp làm gì còn tâm trạng để lo lắng cây dược thảo thứ ba nằm ở nơi nào nha, hắn hiện tại quan tâm nhất chính là thân muội tử của hắn, tuy rằng là người có thủ đoạn tàn nhẫn, âm hiểm, nhưng hắn đối với cái thân muội muội này vẫn là đau đến trong xương cốt đi, không thể khiến nàng chịu một chút ủy khuất.

"Dược quý, người ra đề rất tốt!"

Đoan Mộc Bạch Diệp tức giận xoay người muốn rời đi, thân ảnh Long Phi Dạ lại chợt lóe lên ngăn cản trước mặt hắn, âm thanh lạnh lùng nói, "Vừa mới định ra quy củ, người khác không thể tương trợ, người đừng quên."

Đoan Mộc Bạch Diệp khó thở, nhưng cũng không có lý do gì để rời đi, Được quý lão nhân ở đây, hắn không dám chơi xấu, chỉ có thể hung hăng phát tay áo ngồi xuống một bên hòn đá.

Lần này, bọn họ nhất định là thua rồi.

Được quý đại nhân không có tâm tình quản Đoan Mộc Bạch Diệp, lúc này, tất cả lực chú ý của hắn nằm tại trên người Hàn Văn Tịch, ánh mắt thẳng lăng lăng không hề rời đi.

Hắn rất muốn biết, Hàn Văn Tịch rốt cuộc có nhận ra quý đá tường hay không, hắn đang chờ Hàn Văn Tịch nói ra.

Mà Đoan Mộc Bạch Diệp cũng chỉ có thể chờ, chờ Hàn Văn Tịch công bố đáp án rồi mới đem Dao Dao tìm trở về, chính là, Hàn Văn Tịch lại cố tình ngồi, cái gì cũng không nói, mắt cũng không loạn chuyển.

.....*Người dịch: Emily Ton*.....

Trong khi đó, Đoan Mộc Dao Dao đã đi khắp sơn cốc tìm kiếm thất sát diên vĩ, nàng nhìn tập được thảo đồ ba bốn lần về hình ảnh và mô tả của nó, trước khi khéo léo quyết định đầu tiên tìm một mảng cỏ đuôi chó, vì thế, khi nàng phi hành qua sơn cốc, vừa nhìn thấy một tảng lớn cỏ đuôi chó liền hạ xuống, đối chiếu với tập được thảo đồ, cẩn thận so sánh từng cây với hình ảnh trong đồ tập.

Nàng nơi nào biết được hết thầy phát sinh trong viện Được quý đại nhân nha? Vừa tìm kiếm, vừa không quên nhớ thương Hàn Văn Tịch, nàng nghĩ, *Hàn Văn Tịch có thể sẽ phải dành thời gian cả đời chỉ để tìm một đám cỏ đuôi chó đi!*

Sau khi loại bỏ một tảng lớn cỏ đuôi chó, Đoan Mộc Dao Dao điểm nhẹ mũi chân, tiếp tục bay đi tới nơi tiếp theo, tuy rằng nhiệm vụ hơi gian nan một chút, nhưng nàng vẫn rất có niềm tin.

Rất nhanh, trời đã bắt đầu tối dần.....

Trời tối, Hàn Văn Tịch vẫn chưa tìm được quý đá tường, đương nhiên, nàng trước sau cũng không hề rời khỏi sân.

Những ngọn đèn dầu được thắp sáng trong sân Được Quý cốc. Đoan Mộc Bạch Diệp dạo bước tới tới lui lui ở cửa sân, sắc mặt trắng bệch, lòng nóng như lửa đốt, lại không thể đi ra ngoài. Được quý đại nhân ngồi trên một chiếc giường có hoa nở bên cạnh, thỉnh thoảng ngắm nóc nhà một cái, thỉnh thoảng lại ngắm Hàn Văn Tịch một cái, nhân nại chờ đợi như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Không Ngăn Cản Người Nhận Thua

Cả buổi chiều, Đoan Mộc Bạch Diệp cũng không ít lần thúc giục Hàn Văn Tịch nhanh chóng tìm quý đá tường, sự tình tới cục diện này rồi thì không thể vẫn hời được nữa, hắn thà rằng sớm thua một chút, cũng không muốn để Dao Dao ngốc ở bên ngoài tìm kiếm.

Nhưng Hàn Văn Tịch lại không nóng nảy, lúc này, nàng đang cùng Long Phi Dạ ngồi ở bên bàn đá uống trà và ăn điểm tâm.

Long Phi Dạ ngồi thờ ơ, toàn thân tản ra khí phách lạnh nhạt, phẳng phất hắn mới là chủ nhân của sân này, Hàn Văn Tịch một tay chống đầu, một tay bưng chén trà, thích ý thanh thản.

Về cây quý đá tường cuối cùng kia, nàng cái gì cũng chưa nói, Long Phi Dạ cái gì cũng chưa hỏi, nhưng không thể không thừa nhận, nữ nhân này lại một lần nữa làm hắn bất ngờ, đủ để hắn kinh ngạc.

Không có lý do, nhưng hắn tin tưởng chắc chắn nàng nhất định có thể tìm được quý đá tường.

Long Phi Dạ lơ đãng giương mắt liếc nhìn Hàn Văn Tịch một cái, trong mắt hiện lên một mạt âm trầm tán thưởng mà ngay cả chính hắn cũng không phát hiện ra.

Đối với nữ nhân, lần đầu tiên hắn tán thưởng như thế.

Trên người nữ nhân này, còn ẩn dấu ít nhiều bản lĩnh mà hắn không biết đâu?

Rốt cuộc, trời hoàn toàn tối đen, mà Đoan Mộc Dao đến nay cũng chưa trở về.

Đoan Mộc Bạch Diệp thật sự nhện không được, bước đến trước mặt Hàn Vân Tịch, "Tần Vương phi, nếu người đã tìm được quý đá tường, hãy tiết lộ ra đi, đừng lãng phí thời gian của mọi người."

Ngay cả khi Hàn Vân Tịch mang bộ dáng thanh thần này, Quý tài tin tưởng nàng cũng không tìm được quý đá tường đâu, *nàng kéo dài thời gian như thế, không nghi ngờ chính là đang cố ý muốn Dao Dao lẫn lộn nha!*

Mắt của Dược quý đại nhân sáng sủa hẳn lên, đáy mắt hiện lên tia phức tạp nhẹ nhàng, hẳn đã hy vọng Hàn Vân Tịch có thể tìm được quý đá tường khiến hân kinh diễm một phen, đồng thời, lại không hy vọng đề mục mà chính mình tỉ mỉ nghĩ ra sẽ bị phá giải dễ dàng như thế, đương nhiên, hẳn hận nhất vẫn là không thể làm Long Phi Dạ ăn đau khổ.

Hàn Vân Tịch nhướng mày nhìn Đoan Mộc Bạch Diệp liếc mắt một cái, rất nghiêm túc nói, "Diệp Thái tử quá đề cao ta, theo ta được biết, quý đá tường này là loại dược rất tà mọn. Một ngọn núi cũng chỉ có thể trồng được đúng một gốc cây, nếu không tất cả đều sẽ chết. Sơn cốc này to như thế, Dược quý đại nhân cũng nói chỉ có một gốc cây dược thảo, thiết tình rất khó tìm nha, ta làm sao có khả năng tìm được nhanh như thế đây?"

Hàn Vân Tịch lời này vừa ra, Dược quý đại nhân trong mắt liền lộ ra tia thường thức, đến bây giờ, hẳn không thể không bội phục nữ nhân này, ngay cả tập tính của quý đá tường nàng cũng biết, nhìn dáng vẻ rất là giống như người đồng đạo trong nghề.

Tuổi còn trẻ, lại là một nữ tử, không đơn giản a!

Dược quý đại nhân nhìn Hàn Vân Tịch, nhìn nhìn, hai tròng mắt dần dần nheo lại, tia thường thức dần dần thay thế định ý ban đầu.

Nhưng mà, những lời này của Hàn Vân Tịch đối với Đoan Mộc Bạch Diệp mà nói, lại là một loại trào phúng.

Dược quý đại nhân vừa mới nói quý đá tường cũng chỉ có một gốc cây, Hàn Vân Tịch hiện giờ cường điệu như thế, không thể nghi ngờ là muốn ám chỉ cho Đoan Mộc Bạch Diệp, nàng là cố ý, tốc độ của Đoan Mộc Dao không phải rất nhanh sao, ngay cả ở bên ngoài đi bộ nhiều hơn vài vòng, dù trời đã tối, nàng tạm thời cũng không nghĩ sẽ từ bỏ đi.

Đoan Mộc Bạch Diệp siết chặt nắm tay, nếu Hàn Vân Tịch là nam nhân, hẳn nhất định sẽ một quyền đánh qua đầu!

Nếu Hàn Vân Tịch ở trong sơn kéo dài một ngày, Dao Dao phải vất vả một ngày, nàng kéo dài một tháng, Dao Dao phải vất vả một tháng, thậm chí một năm.....

Dao Dao hoàn toàn bị động!

Đoan Mộc Bạch Diệp rất hy vọng Dao Dao có thể nghĩ thông suốt, trở về trong viện tìm một chút nha, so với tìm quanh sơn cốc, tìm tại cái tiểu viện này quả thực là dễ dàng hơn nhiều.

Chính là, ngay cả hẳn cũng không tin Dao Dao có thể suy nghĩ thông suốt mà trở về, thứ nhất là Dao Dao không thông minh như vậy, thứ hai là tính tình của nha đầu này hẳn biết, nếu chưa tìm được một gốc cây dược liệu, nàng ngại mất mặt nên chắc chắn sẽ không trở về.

Đoan Mộc Bạch Diệp ngực như bị nghẹn, cổ trắn áp con thịnh nộ của mình, cảm thấy càng nhìn Hàn Vân Tịch ngực càng thêm đau, nữ nhân này thật giao hoạt, cái gì mà đề nhất phế vật, cái gì mà không biết đến dược liệu, hết thầy đều là giả vờ đi!

Thời gian trôi qua từng chút một, Dược quý đại nhân truyền bữa tối, Long Phi Dạ và Hàn Vân Tịch phu thê cùng nhau ăn cơm, Đoan Mộc Bạch Diệp lại một chút đồ ăn đồ uống cũng đều không động đến.

Dao Dao a Dao Dao, người hãy trở về nhanh nhanh một chút nha!

Nhưng, cả một đêm, Đoan Mộc Dao cũng không có trở về, theo lão quản gia tới báo, nhìn thấy Trường Nhạc công chúa giờ cây đuốc phi khắp nơi trên toàn bộ sơn cốc.

Vừa nghe lời này, ngay trước mắt mọi người, Hàn Vân Tịch cười xì một tiếng, suýt nữa làm cho Đoan Mộc Bạch Diệp tức hộc máu.

Có Long Phi Dạ trông chừng Đoan Mộc Bạch Diệp, Hàn Vân Tịch rất yên tâm, nàng đã sớm đi ngủ tại phòng khách, không thể không nói, nàng đã khiến cho ngay cả Dược quý đại nhân cũng đều ngủ không được, đành bởi Long Phi Dạ trông chừng Đoan Mộc Bạch Diệp.

Xe ngựa một đường bốn ba, một đêm này Hàn Vân Tịch ngủ đến đặc biệt sâu, đặc biệt ngon, ngày hôm sau mặt trời lên cao nàng mới lười biếng đi đến sân.

"Chào buổi sáng." Hàn Vân Tịch tâm tình rất tốt, vẫn an tất cả mọi người.

Long Phi Dạ nhướng mày nhìn nàng một cái, không nói chuyện, Dược quý đại nhân chỉ lăm bầm không biết là nói cái gì.

Đoan Mộc Bạch Diệp hí mắt nhìn qua, thỉnh linh vọt tới trước mặt Hàn Vân Tịch, chỉ là, cơ hồ như đồng thời, Long Phi Dạ cũng tới trước mặt nàng rồi, đem nàng bảo vệ ở phía sau, lạnh lùng nhìn Đoan Mộc Bạch Diệp, ánh mắt hiện lên một mạt không vui.

Tuy rằng biết Long Phi Dạ bảo hộ nàng là có lý do, chính là vì huyết sinh đan mà thôi, nhưng trong lòng Hàn Văn Tịch vẫn sinh ra một tia ám áp, điều này ít nhất chứng tỏ rằng mình xứng đáng có được sự bảo vệ của vị thiên hạ đệ nhất vương này.

"Các ngươi rốt cuộc muốn như thế nào?" Đoan Mộc Bạch Diệp rốt cuộc bạo phát.

Tuy rằng chỉ mới một ngày một đêm, nhưng hắc đầu lòng thay thân muội tử của hắc nha, Dao Dao là kim chi ngọc điệp, từ nhỏ được mọi người nâng niu yêu chiều trong lòng bàn tay, cho dù là luyện công ở sư môn cũng chưa từng trải qua loại đau khổ này đi!

Huống chi, đây căn bản chính là do Hàn Văn Tịch bày bố, Hàn Văn Tịch ở chỗ này chế giễu, thời gian kéo dài càng lâu, đối với bọn họ mà nói sẽ càng thêm nhục nhã.

Đây là lần đầu tiên Đoan Mộc Bạch Diệp bị ăn một mẻ chuyển ở trước mặt nữ nhân, nhục nhã như thế, không thể nhịn được nữa!

"Diệp Thái tử, tạm thời đừng nóng nảy, không phải ta cũng không tìm được cây dược thảo thứ ba hay sao, nếu ngươi chờ không nổi, có thể đầu hàng, ta sẽ không ngăn cản ngươi." Hàn Văn Tịch rất nghiêm túc đề nghị.

Lời này vừa ra, Đoan Mộc Bạch Diệp đột nhiên giơ tay lên muốn tát, tức giận, "Hàn Văn Tịch, ngươi!"

Đáy mắt Long Phi Dạ hiện lên một mạt sát ý, nắm lấy cổ tay của Đoan Mộc Bạch Diệp, lạnh giọng, "Tần Vương phi, không phải người mà ngươi có thể đe dọa."

Thấy sát ý của Long Phi Dạ, Đoan Mộc Bạch Diệp trong lòng cả kinh, hắc quen biết Long Phi Dạ nhiều năm như vậy, đâu đã từng gặp qua Long Phi Dạ sẽ tích cực vì nữ nhân như vậy nha?

"Tần Vương, đừng nói với ta rằng ngươi thật sự là vì nữ nhân này mà đổi lấy huyết sinh đan!" Đoan Mộc Bạch Diệp thăm dò nói.

Long Phi Dạ hung hăng đẩy hắc ra, làm hắc đụng vào một bên tường, lạnh giọng trả lời, "Cùng ngươi không quan hệ, hoặc là nhận thua, hoặc là ở một bên chờ."

Đoan Mộc Bạch Diệp siết chặt nắm tay, lại không thể không chờ đợi.

Rất nhanh, nửa ngày đã trôi qua, Hàn Văn Tịch vừa phơi nắng, vừa uống trà, thảnh thơi hướng Đoan Mộc Bạch Diệp nhìn lại, cười như không cười, ý vị mỉa mai khiêu khích.

Đoan Mộc Bạch Diệp vốn đã giận, làm sao chịu được Hàn Văn Tịch khiêu khích như thế, hắc cả đời kiêu hãnh, vẫn là lần đầu tiên bị nữ nhân nhìn qua như thế.

Có thể nhẫn hay không thể nhẫn?

Rốt cuộc, hắc không nhịn được, đứng lên, oán hận nói, "Dược quý đại nhân, chúng ta nhận thua, lập tức cho gọi Dao Dao quay về!"

Nhận thua.....

Dược quý đại nhân gãi gãi lỗ tai, lớn tiếng nói, "Cái gì, Diệp Thái tử đã nói cái gì vậy? Bản đại nhân không nghe rõ."

Đoan Mộc Bạch Diệp, Thái tử khát máu, khi nào chịu khuất nhục qua như thế, khi nào lại dễ dàng nhận thua qua như thế?

"Chúng ta nhận thua, muốn thất tinh đông trùng hạ thảo thì lập tức tìm Dao Dao trở về!" Đoan Mộc Bạch Diệp tức giận ngất trời, phát ra thanh âm âm trầm giống như từ trong địa ngục truyền ra tới.

Đáy mắt Dược quý đại nhân hiện lên một mạt khinh thường, lập tức hạ lệnh, "Người tới, đi tìm Trường Nhạc công chúa mang về đây!"

Đoan Mộc Bạch Diệp thậm chí không muốn nhìn Hàn Văn Tịch nữa, nâng áo bào ngồi xuống một bên, đen mặt.

Hàn Văn Tịch đại hi, cười ha hả nhìn về phía Long Phi Dạ, cũng không quan tâm đến sự tức giận của Đoan Mộc Bạch Diệp, tự nhiên hào phóng lớn tiếng nói, "Long Phi Dạ, ta đã thắng!"

Hàn Văn Tịch cười rạng rỡ khiến cả người toả ra một loại ánh sáng bức người, loại ánh sáng này, làm tầm mắt Long Phi Dạ như đóng băng trên mặt nàng, thật lâu đều không có dời đi.

Thấy khuôn mặt Long Phi Dạ không có biểu tình hay phản ứng gì, Hàn Văn Tịch nâng hai ngón tay lên thành một hình chữ "V", cười càng thêm sáng lạn, "Uy, chúng ta đã thắng."

Long Phi Dạ kéo kéo khóe miệng, cũng không biết là có phải cười hay không, tóm lại là cứng đờ, Hàn Văn Tịch thật muốn trợn trắng mắt, ngẫm lại vẫn là thôi đi, khối đại băng này trời sinh trên mặt đã bị tê liệt, nàng đã quen thói.

Đoan Mộc Bạch Diệp vốn đang khó thở, nghe Hàn Văn Tịch vui mừng như thế, càng tức giận không thể ất xuống, vốn không muốn nhìn nàng, giờ này khắc này lại hung tợn mà nhìn nàng chăm chăm, ánh mắt kia nếu có thể giết người, Hàn Văn Tịch nhất định sớm đã *hồi phi yên diệt (bị giết không còn)*

tro bụi).

Ánh mắt của Dược quý đại nhân lại sâu kín mà nhìn chăm chăm Long Phi Dạ, nếu không phải Hàn Vân Tịch tham gia trận tỷ thí này, hẳn tuyệt đối sẽ không dễ dàng để Long Phi Dạ mang huyết sinh đan rời đi.

Gia hỏa này từ nơi nào tìm được một nữ tử đáng chú ý như thế? Nàng nếu có thể lưu lại Dược Quý cốc, thật sự là một lựa chọn không tồi.

.....Người dịch: Emily Ton.....

Chẳng bao lâu sau, Đoan Mộc Dao đã được tìm trở về, cả người tối tăm ảm đạm, chỉ thấy nàng tóc dài hỗn độn, váy trắng nguyên bản không dính bụi trần giờ loang lổ đất bẩn, hẳn là một đêm không ngủ đi, hai tròng mắt che kín tơ máu lộ ra một mối khó nén.

Người đưa nàng trở về cũng không nói cho nàng đã xảy ra chuyện gì, khi tiến vào sân, thấy Hàn Vân Tịch cũng ở đây, Đoan Mộc Dao ngay lập tức phản chấn tinh thần, cười lạnh, "Như thế nào, Hàn Vân Tịch ngươi muốn nhận thua hay sao?"

Đừng nói ba cây thảo dược, liền tính là một gốc cây nữ nhân này đều tuyệt đối tìm không thấy, nàng ta không nhận thua, vậy tìm nàng trở về làm cái gì nha?

Hàn Vân Tịch không nói lời nào, nhưng nghiền ngẫm lên xuống đánh giá nàng.

Đoan Mộc Bạch Diệp vừa đau lòng muối tử vừa tức giận, kéo Đoan Mộc Dao qua, không vui nói, "Lấy thất tinh đồng trùng hạ thảo ra đi."

Lời này vừa ra, Đoan Mộc Dao liền sững sốt, "Cái gì?"

"Bọn họ thắng, đem đồ vật lấy ra." Sắc mặt Đoan Mộc Bạch Diệp trầm thêm vài phần.

Đoan Mộc Dao rất sững sốt, ngay sau đó tức giận, "Không có khả năng! Thắng như thế nào, đồ vật đâu?"

Tuy biết rằng hoàng huynh sẽ không lừa nàng, nhưng, nàng vẫn không tin, chuyện này quá đột ngột!

"Là hoàng huynh ngươi tự nhận thua với Dược quý đại nhân, không tin ngươi hỏi Dược quý đại nhân xem." Hàn Vân Tịch cười nói, vẻ mặt vô hại.

Đoan Mộc Dao đột nhiên hướng Dược quý đại nhân nhìn lại, thấy Dược quý đại nhân gật đầu, nàng không thể tin nổi thối lui vài bước, ngay sau đó nắm lấy cổ áo Đoan Mộc Bạch Diệp, tức giận chất vấn, "Ai bảo ngươi nhận thua, ai bảo ngươi nhận thua?"

Đoan Mộc Bạch Diệp đường đường là một Thái tử, thế nhưng bị muối muối nắm cổ áo như thế, cũng không tức giận, vẻ mặt ngược lại đau lòng thay nàng, thấp giọng giải thích.

Chính là, Đoan Mộc Dao một khi nghe xong, liền nổi giận, lấy được huyết sinh đan là một chuyện, mất mất lại là một chuyện khác, nàng làm sao có thể bại bởi Hàn Vân Tịch đây? Vẫn là làm trò trước mặt sư huynh!

"Đồ vật đâu, bản công chúa muốn đích thân nhìn một cái!"

Đoan Mộc Dao cực kỳ phẫn nộ, xông thẳng đến trước mặt Hàn Vân Tịch, ngay cả Đoan Mộc Bạch Diệp cũng ngăn không được.

Hàn Vân Tịch rất vui vẻ chỉ giáo, chỉ vào thất sát diên vĩ cùng đan bạch y miễn ở trong viện cho Đoan Mộc Dao xem, Đoan Mộc Dao vẻ mặt ngoài ý muốn, sau một lúc lâu mới hồi phục lại tinh thần, phát hiện chính mình ngu xuẩn biết bao nhiêu.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Tới Tay, Tương Lai Gặp Lại

Đoan Mộc Dao rốt cuộc phát hiện chính mình quả thực không chỉ là bị nhục nhã mà còn là tự mình tìm nhục nhã!

Hàn Vân Tịch căn bản không hề rời khỏi viện này, thậm chí ngay cả quý đã tường nàng cũng tìm được rồi, cố tình kéo dài thời gian, để nàng giống như cái vai hề chạy quanh sơn cốc.

"Hàn Vân Tịch, ngươi..... ngươi....." Đoan Mộc Dao vừa thẹn vừa bức, chỉ vào Hàn Vân Tịch, tức giận đến nói không nên lời, "Ngươi..... Ngươi gian lận! Ngươi xuất thân là thế gia y học quen thuộc với dược liệu, ta lại đối với dược liệu dốt đặc cán mai, cái này không công bằng! Ta không phục!"

Hàn Vân Tịch đã sớm biết vị công chúa này không có tín nhiệm gì, nàng nhìn về phía Dược quý đại nhân, "Dược quý đại nhân, ngươi phải đứng ra chủ trì công đạo nha."

Lúc này Dược quỷ đại nhân nhìn như thế nào cũng đều thấy Hàn Văn Tịch rất thuận mắt, hần lên giọng âm dương quái khí cảnh cáo, "Ha ha, Trường Nhạc công chúa, trước khi tỷ thí là người nói quy tắc rất công bằng, hiện tại người muốn đổi ý, bản đại nhân sẽ rất không cao hứng."

Đoan Mộc Dao không biết trời cao đất dày, còn muốn tiếp tục tranh cãi, Đoan Mộc Bạch Diệp giữ nàng lại, gắt gao bóp chặt cổ tay nàng, thấp giọng, "Đủ rồi, đây không phải là nơi để hò hét."

Dược quỷ đại nhân tuy rằng âm dương quái khí, âm tình bất định, thậm chí thần thần thao thao (kỳ lạ khó hiểu), điên điên khùng khùng, nhưng hần tuyệt đối không phải dễ trêu chọc, đã bị nhục nhã một phen, Đoan Mộc Bạch Diệp không nghĩ một lần nữa sẽ đánh cuộc với thanh danh của mình, càng không muốn làm cho sự việc rắc rối hơn.

Hoàng huynh cũng có chút tức giận, Đoan Mộc Dao trong lòng mặc dù có một trăm điều không vui, vẫn phải quay người đi, ngoan ngoãn từ trong ngực lấy thất tinh đồng trùng hạ thảo ra tới.

Sau khi giao đồ vào trong tay hoàng huynh, nước mắt nàng lập tức tràn mi, liếc mắt oán hận nhìn Long Phi Dạ và Hàn Văn Tịch một cái, tức giận quay đầu chạy ra ngoài.

Hàn Văn Tịch, ta hận người, lần sau ta nhất định sẽ không bỏ qua người!

Đoan Mộc Bạch Diệp đem thất tinh đồng trùng hạ thảo giao cho Dược quỷ đại nhân, lạnh lùng nói, "Dược quỷ đại nhân, đã đánh cuộc thì phải chịu thua, tại hạ nói được thì làm được."

Dược quỷ đại nhân vươn tay gầy trơ cả xương ra để lấy, ôm đồm cất vào trong áo đen, rất nhanh liền phát ra tiếng cười khanh khách quái dị, không hề để ý tới Đoan Mộc Bạch Diệp.

"Tần Vương, tương lai gặp lại." Đoan Mộc Bạch Diệp còn tính có chút phong độ, chấp hai tay thi lễ.

Tuy là nói với Long Phi Dạ, nhưng lại có mùi phân ý vị cảnh cáo nhìn Hàn Văn Tịch, *Hàn Văn Tịch, người đúng là một nữ tử thủ vị, đáng tiếc người làm tổn thương Dao Dao, nhục nhã bốn Thái tử, người tốt nhất đừng có ngày rơi vào trong tay của bốn Thái tử!*

Hần dứt lời, phất tay áo xoay người rời đi.

Cảnh cáo đáng sợ hơn nữa Hàn Văn Tịch cũng đều đã gặp qua, nàng mới không sợ, nói thêm một câu, "Đã đánh cuộc thì phải chịu thua, đây nơi nào là có chút chịu thua nha?"

Dược quỷ đại nhân cất kỹ thất tinh đồng trùng hạ thảo lại dùng giọng âm dương quái khí mà cười rộ lên, "Tần Vương phi, bản đại nhân thật sự rất khâm phục người."

Hàn Văn Tịch lập tức sồn tóc gáy, theo bản năng trốn phía sau Long Phi Dạ, sự khâm phục của cái đồ quái vật này, nàng nhận không nổi.

Long Phi Dạ đưa lên độc cự măng đan, lạnh lùng nhắc nhở, "Dược quỷ đại nhân, người nên đem huyết sinh đan lấy ra đi."

Vừa nhìn đến Long Phi Dạ, Dược quỷ đại nhân lập tức thay đổi thái độ ngạo mạn, chậm rãi nói, "Chờ."

Nói xong, mới chậm rãi đi vào phòng trong để lấy, sau một lúc lâu, cuối cùng trở lại, mang ra một cái hộp gỗ, chậm chậm mở ra. Trong hộp nằm yên một viên đan dược nhỏ như viên đạn có màu đỏ như máu, tới gần còn ần ần có thể ngửi được mùi máu tươi.

Đây là huyết sinh đan mà Cố Bắc Nguyệt đã nói, hai mắt Hàn Văn Tịch lập tức như ánh sao, duỗi tay ra muốn lấy, ai ngờ Dược quỷ đại nhân lại vội vàng thu hồi lại, cười hắc hắc nói, "Tần Vương phi, người nói cho ta biết quý đã từng ở nơi nào trong sân đi, thứ này sẽ lập tức thuộc về người, như thế nào?"

Hàn Văn Tịch sùng sốt, đang muốn mở miệng, Long Phi Dạ đã lạnh giọng, "Cổ Thất Sát, chẳng lẽ người cũng muốn đổi ý?"

"Bản đại nhân không nói chuyện cùng người." Dược quỷ đại nhân cũng lạnh giọng, trở mặt còn nhanh hơn.

Hàn Văn Tịch lại nói, "Nếu ta không nói?"

Ách.....

Ánh mắt Dược quỷ đại nhân trầm xuống, hiện lên sát ý trong lóe mắt trước khi được dấu đi, hần hít một hơi thật sâu, hai tay vẫn là dâng lên huyết sinh đan.

Hàn Văn Tịch sợ hần đổi ý, vội vàng nhận lấy cho vào túi an toàn, sau đó, nàng hít một hơi thật sâu, vật quan trọng nhất rốt cuộc đã tới tay, bệnh của Long Thiên Mặc có thể tính đã được bảo toàn hơn phân nửa.

Đồ vật đã tới tay, bọn họ tự nhiên muốn nhanh chóng trở về, toàn bộ Đông Cung bên kia phỏng chừng đều đang sốt ruột.

Ai ngờ, Dược quỷ đại nhân cư nhiên một đường theo chân bọn họ tới cửa, cười hắc hắc quần lên, "Tần Vương phi, người hãy nói cho ta đi, người thật sự tìm thấy đúng không?"

Hàn Văn Tịch cười thần bí, "Hắc hắc, lần tới trở lại sẽ nói cho người biết."

Được quý đại nhân còn muốn quán lâu hơn, Long Phi Dạ quay đầu lại cho hắn một cái ánh mắt lạnh lùng, Được quý đại nhân chỉ cảm thấy sát ý tỏa ra quanh mình, hai mắt cũng nheo lại một măt nguy hiểm, khiêu khích trả lại.

Nhưng mà, thời điểm khi Hàn Văn Tịch cùng Long Phi Dạ đi ra khỏi sơn cốc, Được quý đại nhân cũng không còn dây dưa nữa, mà chỉ nhìn từ xa xa, thấy bóng dáng bọn họ đã biến mất không còn, Được quý đại nhân mới cười ha hả.

Ai ngờ, thanh âm này không chỉ rất có sức thu hút, còn trầm thấp dễ nghe, rõ ràng là thanh âm của nam tử trẻ tuổi nha.

Hai tay của hắn vươn ra từ chiếc áo choàng màu đen, ôn nhuận như bạch ngọc, thon-dài-đẹp, hoàn toàn không giống như trước gầy trơ cả xương như vậy.

Mặc dù là độc cự măng đan cùng thất tinh đông trùng hạ thảo rất quý đều đang nằm ở trong lòng bàn tay hắn, cũng đều không đẹp bằng đôi tay này của hắn.

Hắn lẩm bẩm tự nói, ý cười tinh tế, "Hàn Văn Tịch..... ha ha, có ý tứ! Chúng ta sẽ gặp lại nhau trong tương lai!"

.....*Người dịch: Emily Ton.....*

Ở trên đường trở về, Long Phi Dạ hỏi Hàn Văn Tịch, "Quý đã từng ở nơi nào trong viện?"

Không nghĩ tới ngay cả gia hỏa này cũng tò mò, Hàn Văn Tịch thần bí hề hề, "Không nói cho người."

Người hắn cứng đờ, phản ứng của Hàn Văn Tịch có chút ngoài ý muốn, chỉ là rất nhanh liền khôi phục vẻ lạnh nhạt ban đầu.

Hai người đi lộ, sáng sớm ba ngày sau đã trở lại đế đô Thiên Ninh.

Long Phi Dạ và Hàn Văn Tịch đã rời đi nhiều ngày, nhưng khiến cho đám người hoàng đế hoàng hậu rất lo lắng, nếu không phải Tần Vương đem người mang đi, phỏng chừng tất cả mọi người sẽ cho rằng Hàn Văn Tịch đã chạy trốn.

Mới sáng sớm, nhưng Đông Cung đã đầy người, Thiên Huy hoàng đế bãi triều xong lập tức tới nơi đây, thái hậu cùng hoàng hậu đã nhiều ngày qua đều trông chừng không rời một tấc, ngay cả Hàn Tông An cũng không hề rời đi, cung cung kính kính hầu ở sau lưng thái hậu, bụng đầy úy khuất mà không dám nói, Cố Bắc Nguyệt vẫn canh giữ ở bên cạnh giường trong phòng Thái tử.

"Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, Tần Vương cùng Tần Vương phi đang tiến cung, đang hướng về bên này lại đây."

Long Phi Dạ cùng Hàn Văn Tịch mới vào cửa cung, Tiết công công cơ hồ là té ngã lộn nhào mà chạy tới bẩm báo.

Thiên Huy hoàng đế đại hỉ, "Huyết sinh đan mang về tới sao?"

Vừa nghe lời này, Hàn Tông An khản trương lên, hai mắt không chuyển nhìn chăm chăm vào Tiết công công, chờ hắn trả lời.

Hàn Văn Tịch đã đem bệnh tình phân tích thấu triệt đến như vậy, lại còn có một mực chắc chắn bệnh không sai, tuy rằng Hàn Tông An bị buộc đến không còn lời nào để nói, nhưng đến nay hắn vẫn không tin kết quả chuẩn bệnh của Hàn Văn Tịch!

Chỉ cần lấy được huyết sinh đan, Hàn Văn Tịch lập tức có thể bắt đầu trị liệu, một khi trị liệu, sẽ biết rốt cuộc là hắn đúng, hay là Hàn Văn Tịch đúng rồi!

Trong bụng Thái tử chính là một hải tử, hắn phải nhìn xem Hàn Văn Tịch làm thế nào mà biến hải tử thành u ác tính!

Tiết công công làm xấu hổ, "Nô tài..... Nô tài quên hỏi!"

Kỳ thật, Tiết công công đã không dám hỏi, hắn có tư cách gì đi hỏi Tần Vương điện hạ nha, cho dù đi hỏi, Tần Vương điện hạ cũng sẽ không thèm liếc hắn một cái.

"Đồ vô dụng, còn không chạy nhanh đi." Thái hậu quả mắng, so với Thiên Huy hoàng đế còn sốt ruột hơn.

"Vâng vâng vâng, nô tài lập tức đi!"

Tiết công công đang muốn đi, Long Phi Dạ cùng Hàn Văn Tịch đã vào tới, hai người một đường phong trần mệt mỏi, mặc dù có chút mệt mỏi, nhưng phong thái vẫn như cũ, đặc biệt là Long Phi Dạ, tiến vào, thân hình cao lớn cao ngạo lập tức làm cho mọi người có cảm giác uy áp, ngay cả hoàng đế uy nghi cũng khó có thể địch nổi.

Thiên Huy hoàng đế nóng vội vì lo lắng, nhưng không đến mức cuống quýt, vừa nhìn thấy Long Phi Dạ tiến vào, hắn đã tiến lên, quan tâm nói, "Tần Vương, một đường có thuận lợi không?"

"Nhờ hồng phúc của hoàng huynh, hết thấy đều thuận lợi." Long Phi Dạ chấp tay thi hành lễ, Hàn Văn Tịch đi theo ở bên cạnh hắn cũng khom người.

"Ha ha, tốt lắm tốt lắm tốt lắm, đều hãy bình thân." Thiên Huy hoàng đế cười nói, hần nhìn thì không nóng này, mà mọi người quanh mình lại lòng nóng như lửa đốt, toàn mắt trông mong nhìn Long Phi Dạ cùng Hàn Vân Tịch, chờ đợi tin tức.

"Kìa, huyết sinh đan có mang về được không?" Thiên Huy hoàng đế lúc này mới hỏi chính sự.

Lời này vừa ra, tất cả mọi người đều khần trương lên, đặc biệt là Hàn Tông An mày trán đều nhăn hết lại, phòng trong, Cố Bắc Nguyệt cùng Thái tử Long Thiên Mặc cũng không hện mà cùng không nhúc nhích, an tĩnh lắng nghe.

Long Phi Dạ mặt không có chút biểu tình, không lo lắng như mọi người, bởi vì đồ vật không ở trên tay hần.

Hàn Vân Tịch liếc mắt quét qua mọi người một cái, mừng thầm, *để các người chờ cũng coi như là không uống công bốn vương phi đi vất vả một chuyến như thế.*

Tầm mắt của nàng đảo qua Hàn Tông An, Hàn Tông An trong lòng tức khắc kinh hãi, cái nha đầu thú vị này có ý tứ gì đây?

Hàn Vân Tịch chỉ trì hoãn vài giây như vậy, chính là, người nóng vội thì chờ không được.

"Tần Vương, các người lấy được huyết sinh đan sao?" Hoàng hậu thật sự nhịn không được, đã mở miệng.

Long Phi Dạ không nói chuyện, nhưng hướng về phía Hàn Vân Tịch nhìn lại, ánh mắt kia ý tứ là nói cho nàng biết, *nên một vừa hai phải.*

Tốt thôi, Hàn Vân Tịch cười, lập tức từ trong tay áo móc ra một hộp gấm rồi mở ra, "Đây là huyết sinh đan, thuận lợi tới tay!"

Trong lúc nhất thời, tầm mắt mọi người tất cả đều tập trung lại đây, Thiên Huy hoàng đế không dám xem thường, vội vàng kêu, "Cố thái y, Cố thái y người lại đây."

Cố Bắc Nguyệt ra tới cửa, bước nhanh lại đây.

"Cố thái y, đây là huyết sinh đan?" Thiên Huy hoàng đế chất vấn nói.

Người được mùi máu tươi, lại nhìn thấy màu sắc của nó, Cố Bắc Nguyệt rất chắc chắn, hần đại hỉ, "Bẩm Hoàng Thượng, thái hậu, hoàng hậu nương nương, đây chính xác là huyết sinh đan, bệnh của Thái tử được cứu rồi, chúc mừng hoàng thượng, chúc mừng hoàng thượng!"

Có Cố Bắc Nguyệt đích thân xác nhận, cuối cùng mọi người đều yên tâm.

Nhưng mà, huyết sinh đan vừa đến tay, đây cũng có nghĩa là Hàn Vân Tịch sẽ bắt đầu trị liệu, kỳ thật, Thiên Huy hoàng đế cùng thái hậu hoàng hậu cũng chưa hoàn toàn tin tưởng vào kết quả chuẩn bệnh của Hàn Vân Tịch, chỉ là, so với kết quả chuẩn bệnh của Hàn Tông An, bọn họ đành nguyện ý tin tưởng Hàn Vân Tịch nhiều hơn mà thôi.

Đương nhiên, đây cũng coi như là Thiên Huy hoàng đế cho Thái tử một cơ hội cuối cùng.

Nếu trị được, tự nhiên là vạn sự đại cát; nếu trị không được, đó chính là Thiên Huy hoàng đế muốn từ bỏ Thái tử.

Quan hệ lợi hại này, hoàng hậu là người am hiểu thấu triệt nhất, đối với Thiên Huy hoàng đế mà nói, nhi tử rất nhiều, nhưng là, đối với hoàng hậu mà nói, nàng cũng chỉ có một nhi tử là Thái tử mà thôi.

Nàng mới mặc kệ Hàn Vân Tịch chẩn bệnh là đúng hay sai, mới mặc kệ trong bụng Thái tử chính là u ác tính hay là hải tử, nàng chỉ cần một cái kết quả, đó chính là Thái tử không có việc gì.

"Hàn Vân Tịch, hiện tại đã có thể bài độc hay chưa?" Trong mắt Thiên Huy hoàng đế cũng lộ ra khần trương nhè nhẹ khó nén.

Ai ngờ, Hàn Vân Tịch nhàn nhạt nói, "Chưa được."

Cái gì, huyết sinh đan đều đã tới tay mà còn chưa được?

Lời này vừa ra, mọi người đều yên tĩnh, ngay cả Long Phi Dạ cũng nhíu mày nhìn qua.....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Khẩn Trương, Thời Khắc Quan Trọng

Vì cái gì mà huyết sinh đan đã tới tay, Hàn Vân Tịch còn chưa thể bắt đầu bài độc đây?

Mọi người đều kinh ngạc, ai ngờ, Hàn Vân Tịch giải thích nói, "Ta quá mệt mỏi, buổi chiều hãy bắt đầu đi, để tránh sai sót."

Một đường bốn ba, Hàn Vân Tịch mỗi một, những người này sốt ruột, nhưng không phải nài, nài còn phải chiếu cố đến thân thể của mình nha.

Thân là đại phu chăm sóc đối với chính mình chính là chăm sóc đối với người bệnh, tuy rằng huyết sinh đan đã tới tay, bài độc đối với nàng mà nói bất quá là một phẫu thuật nhỏ, nhưng là, dù sao cũng phải khai đao, nếu trong quá trình không cẩn thận một cái, hậu quả liền không nói rõ trước được.

Nghe nàng vừa nói lời này, đáy mắt Thiên Huy hoàng đế xẹt qua vài phần không vui, chỉ là, kiêng kỵ bốn chữ "để tránh sai sót", Thiên Huy hoàng đế cũng không nhiều lời gắt gỏng đầu đáp ứng.

Hàn Vân Tịch ngủ say cả một buổi sáng ở Đông Cung, ngoại trừ Long Phi Dạ, tất cả mọi người đều không hề rời đi, tuy rằng đều nóng vội, nhưng cũng chỉ có thể đợi nàng một buổi sáng.

Buổi chiều tỉnh lại, sau khi ăn một ít điểm tâm, Hàn Vân Tịch rốt cuộc trở lại trong viện, Cổ Bắc Nguyệt đã làm tốt một ít chuẩn bị chờ nàng.

Không nhìn thấy Long Phi Dạ, đáy mắt Hàn Vân Tịch hiện lên một tia kinh ngạc, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều.

"Hàn Vân Tịch, hiện tại ngươi đã có tinh thần đi?" Thiên Huy hoàng đế cao cao tại thượng hỏi.

"Bẩm Hoàng Thượng, tinh thần Vân Tịch đã hồi phục không ít." Hàn Vân Tịch cúi xuống một chút, đúng sự thật trả lời.

"Vậy là tốt rồi, ngươi nên biết nếu xảy ra sai lầm gì....." Thiên Huy hoàng đế chưa nói hết về sau, nhưng so với nói tiếp càng có lực chấn nhiếp cảnh cáo cao hơn.

"Vân Tịch minh bạch," Hàn Vân Tịch cúi đầu, hai mắt hạ xuống, rất bình tĩnh, nếu Thiên Huy hoàng đế đã nói như thế, nàng tự nhiên cũng muốn đưa ra yêu cầu, "Hoàng Thượng, thời điểm khi thần thiếp đang trị liệu, ngoại trừ Cổ thái y, không cho phép bất luận kẻ nào ở đây."

Lời này vừa ra, hoàng hậu là người thứ nhất bất an, lạnh giọng, "Hàn Vân Tịch, ngươi đây là có thái độ gì?"

Hàn Tông An hầu hạ một bên mượn cơ hội lập tức nghi ngờ, "Tần Vương phi, chẳng lẽ lúc ngươi trị liệu có âm mưu gì không thể để mọi người bắt gặp hay sao, nên muốn đuổi mọi người rời đi hay sao? Hay là, trong bụng của Thái tử vốn là một thai nhi, ngươi sợ người khác nhìn thấy?"

Hàn Vân Tịch mặt lạnh liếc qua, châm chọc nói, "Nếu không, Hàn thần y ngươi tới trị sao?"

"Ngươi!" Hàn Tông An không đáp lại, ngược lại đối với Thiên Huy hoàng đế nói, "Hoàng Thượng, theo thảo dân thấy, ở đây nhất định có điều kỳ quái!"

Cổ Bắc Nguyệt biết thói quen của Hàn Vân Tịch, đang muốn giải thích, Hàn Vân Tịch lại nghiêm túc bẩm Thiên Huy hoàng đế, "Hoàng Thượng, lần trị liệu này rất hao tâm tổn sức. Các người ở đây sẽ làm cho Vân Tịch có áp lực quá lớn, không thể nào chuyên tâm, để giảm bớt nguy hiểm trong lúc cứu trị, vì suy nghĩ cho sự an nguy của Thái tử, còn thỉnh Hoàng Thượng hãy hiểu cho. Còn về hoài nghi của Hàn thần y, Vân Tịch đã sớm nói qua, sau khi hoá giải u ác tính trong bụng Thái tử xong, Hàn thần y có thể tự mình tới kiểm nghiệm."

Khi Hàn Vân Tịch rơi vào trạng thái, một mặt nghiêm nghị chuyên nghiệp liền hiển hiện ra, tuy rằng giọng nói không lớn, nhưng tản ra một cỗ cảm giác uy quyền lệnh người không thể bỏ qua.

Không chờ Thiên Huy hoàng đế trả lời, Hàn Vân Tịch lại nghiêm túc nói, "Ngoài ra, Vân Tịch còn có một yêu cầu, trong quá trình Vân Tịch trị liệu, hy vọng có thể cam đoan cảnh vật xung quanh hoàn toàn an tĩnh và an toàn, loại bỏ những quấy nhiễu không cần thiết và những điều ngoài ý muốn."

Ở đây đều là nhân vật tôn quý nhất đế quốc này, nhưng, giờ này khắc này, đại phu là lớn nhất!

Tuy rằng tái độ của Hàn Vân Tịch làm Thiên Huy hoàng đế thực sự không thoải mái, nhưng đã tới thời điểm quan trọng rồi, Thiên Huy hoàng đế chỉ có thể đáp ứng nàng, không nói đến có trách nhiệm hay không có trách nhiệm, nếu có sai sót gì làm Thiên Huy hoàng đế không vui, chờ sau khi trị liệu kết thúc hẳn sẽ lập tức lệnh người kiểm tra hiện trường, Hàn Vân Tịch cũng không thể làm được trò xiếc gì.

"Được, trăm đáp ứng ngươi, hy vọng ngươi cũng đừng làm cho trăm thất vọng, vào đi thôi." Thiên Huy hoàng đế lạnh lùng nói.

Thiên Huy hoàng đế đã đáp ứng rồi, Hàn Tông An còn có thể nói gì nữa, hần phần hận nhìn Hàn Vân Tịch, mong chờ để kiểm tra sau trị liệu.

"Đa tạ Hoàng Thượng thông cảm, Vân Tịch sẽ không làm ngươi thất vọng." Hàn Vân Tịch vẫn rất có tự tin, vấn đề mất máu quá nhiều rốt cuộc đã được giải quyết, vì thế lần trị liệu này khá đơn giản và thuận tiện.

Lúc này nàng mới bình thân, cùng Cổ Bắc Nguyệt muốn đi vào phòng, hoàng hậu vội đuổi theo, lôi kéo tay nàng, "Vân Tịch, Thiên Mặc liền giao cho ngươi."

Hàn Vân Tịch đang muốn mở miệng, ai ngờ, hoàng hậu lại đè thấp giọng, lạnh lùng cảnh cáo, "Hàn Vân Tịch, ngươi tốt nhất đảm bảo Thiên Mặc bình bình an an, nếu không, bốn cung tuyệt đối sẽ không bỏ qua ngươi!"

Hoàng hậu nói, bên môi nổi lên một nụ cười ngạo mạn, "Đương nhiên, nếu người trị được cho Thiên Mặc, bốn cung và thái hậu cũng sẽ không bạc đãi người."

Hàn Vân Tịch trong lòng cười lạnh, phiền toái trước mắt còn không phải là hoàng hậu đã tìm cho nàng hay sao, cái gì mà bạc đãi hay không bạc đãi, nàng mới không hiểm lộ, đừng lại tìm nàng gây phiền toái nàng liền cảm ơn.

Hàn Vân Tịch không trả lời, ánh mắt thật sâu liếc mắt nhìn hoàng hậu một cái, kín đáo đẩy tay nàng ta ra, lập tức vào nhà, còn tự mình đóng cửa lại.

Thấy thế, hoàng hậu tức giận đến đen cả mặt, *gọi cho một Hàn Vân Tịch, nếu không phải bởi vì người là chính phi của Tần Vương, bốn cung chỉ cần dùng một cái ngón tay đã có thể bóp chết người, đợi lát nữa người ra ngoài tốt nhất còn có thể nắm chắc được như thế, nếu không, bốn cung sẽ xử đẹp người!*

Khi cửa phòng đóng lại, thái hậu cùng hoàng hậu cũng không có rời đi, mà là đứng ở ngoài cửa cẩn thận nghe lén, hy vọng có thể nghe được động tĩnh gì đó, hoàng hậu tức giận chùng chãi, nhưng lo lắng vẫn là nhiều hơn.

Hoàng đế cũng không đi xa, ngồi xuống ở trong sân, nhìn thái hậu cùng hoàng hậu lên lút ở trước cửa, bộ dáng không ra thể thống gì, không khỏi có chút phiền chán.

"Mẫu hậu, qua đây ngồi đi." Hân nhân nhặt nói.

Thái hậu lúc này mới qua đây, đáy mắt tất cả đều là lo lắng, "Ài..... trái tim ai gia cứ nhảy lên nhảy xuống, thật là bất an a!"

Hoàng hậu đang muốn phụ họa, thấy trong mắt hoàng đế không có kiên nhẫn, chỉ có thể từ bỏ, ngồi xuống một bên bồi thái hậu.

Thời gian chờ đợi, ngay cả nhiều hơn một giây cũng đều cảm thấy lâu dài, mà phòng trong, Hàn Vân Tịch bận rộn đã sớm quên mất thời gian.

Nàng đã kiểm tra tất cả mọi thứ cần thiết cho Long Thiên Mặc, xác định sau khi dùng được gây tê lập tức có thể động dao.

Cần thiết phải gây tê toàn thân, thứ nhất, sau khi ăn độc được vào sẽ rất khó chịu; thứ hai, khi động dao, Long Thiên Mặc cũng chưa chắc chịu được; đương nhiên, quan trọng nhất chính là, nàng không hy vọng Long Thiên Mặc nhìn thấy quá nhiều.

Hệ thống giải độc của nàng có một loại được gây tê kiểu mới rất dễ dùng, chỉ chốc lát sau, Long Thiên Mặc đã hoàn toàn hôn mê.

Cổ Bắc Nguyệt lúc này mới bắt đầu đun sôi được, một bao độc được lớn nấu thành một chén canh độc được nhỏ. Quả nhiên là độc được, hương vị đặc biệt quý dị, ngay cả người như Cổ Bắc Nguyệt từ nhỏ đã ngâm mình trong được lớn lên cũng chịu không nổi, may mắn là Long Thiên Mặc đã hôn mê, nếu không muốn hân uống được sẽ có phiền toái rất lớn.

Sau khi nấu được xong, Cổ Bắc Nguyệt tự mình rót cho Long Thiên Mặc uống.

Hàn Vân Tịch đi đến trước ấm được, đang muốn động thủ xử lý bã của độc được, lại đột nhiên dừng lại, do dự, mùi của được này nồng hơn với dự đoán của nàng nha!

Cho dù là nàng giấu ở trong túi chữa bệnh, hay là giấu ở trong rương khám bệnh mang theo bên người của Cổ Bắc Nguyệt, đều có khả năng sẽ đoán ra được, đến lúc đó nếu bị lục soát ra thì sẽ rất khó giải thích.

Làm sao bây giờ?

Hàn Vân Tịch quay đầu lại nhìn Cổ Bắc Nguyệt liếc mắt một cái, thấy lực chú ý của hân đều ở trên người Long Thiên Mặc, đáy mắt nàng hiện lên một tia phức tạp, đổi vị trí, đưa lưng về phía Cổ Bắc Nguyệt để chặn tầm mắt hân.

Nhưng mà, Hàn Vân Tịch cũng không biết, giờ này khắc này, trên nóc nhà có một đôi mắt lạnh băng thâm thúy đang chằm chằm nhìn nàng đâu.

Long Phi Dạ liếc mắt một cái đã nhìn thấy sự khác thường của Hàn Vân Tịch, ngay lập tức hoài nghi ấm được kia có vấn đề, chỉ là, hân không có đủ thông tin để làm rõ chuyện là như thế nào.

Chẳng lẽ, Hàn Vân Tịch có điều gì giấu diếm Cổ Bắc Nguyệt?

Lúc này, tay của Hàn Vân Tịch nhẹ nhàng cầm lấy bã được, hình như đang ngủ, nhưng mà, ngay khi Long Phi Dạ phân tâm, tất cả bã được trong tay Hàn Vân Tịch bỗng nhiên biến mất không thấy.

Long Phi Dạ đột nhiên nhũn mảy, lập tức dời thêm một mảnh ngói để có thể nhìn xem rõ ràng hơn một chút, chỉ thấy bã được trong ấm sớm đã rỗng tuếch, mà Hàn Vân Tịch xoay người đi đến rương khám bệnh mang theo bên người của Cổ Bắc Nguyệt lấy ra một bao được.

Vật đã đi đâu?

Là hân nhìn lầm, hay là đã biến mất trong hư không nên không thể thấy? Long Phi Dạ nghĩ trăm nghìn lần cũng nghĩ không ra.

.....*Người dịch: Emily Ton.....*

Đem bã của độc được thu vào hệ thống giải độc là an toàn nhất, không cách nào có thể nghĩ thấy nó từ trong đó.

Hàn Vân Tịch liếc mắt nhìn Cổ Bắc Nguyệt một cái, thấy hắn còn đang cẩn thận mớm độc được cho Long Thiên Mặc, nàng thở ra một hơi khí lạnh, cảm thấy nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Từ trong rương khám bệnh của Cổ Bắc Nguyệt lấy ra được liệu đã được phối chế lúc ban đầu, những được liệu này chính là phương thuốc mà nàng đã tủy ý viết ra lúc trước.

Nàng đem nguyên cả một bao được liệu cho vào ấm được, chỉ thêm một nửa nước, đun lên một lần nữa, chờ nàng bài độc xong rồi, được kia cũng đã nấu thành chỉ còn lại bã.

Đến lúc đó cho dù là Thiên Huy hoàng đế hay Hàn Tông An có kiểm nghiệm qua, nàng cũng đều không sợ.

Sau khi đã rót hết một chén độc được, ánh mắt của Hàn Vân Tịch trở nên nghiêm túc hẳn lên, tuy rằng đây chỉ là một phẫu thuật nhỏ rất đơn giản, nhưng là, vẫn luôn có nguy hiểm, mà hiện giờ một bước này, đúng là một bước quan trọng nhất, cũng là một bước nguy hiểm nhất.

Độc được xuống bụng, bắt đầu hóa giải thai nhi trong bụng Long Thiên Mặc, nếu so với nói nó là thai nhi, Hàn Vân Tịch càng nguyện ý thay bằng "vật", bởi vì, vật kia bất quá là có sinh mệnh đặc thù, có lẽ sẽ không có hình dạng con người cụ thể.

Nghĩ như thế, cũng giảm bớt ác cảm tội ác mà nàng phải đối mặt với sinh mạng con người.

Hàn Vân Tịch rất thân nhiên cởi quần áo của Long Thiên Mặc, làm bụng to của hắn lộ ra.

Tuy rằng biết lúc này thân phận của Hàn Vân Tịch là một đại phu, nhưng nhìn thấy động tác của nàng một màn nhanh nhẹn như thế, Cổ Bắc Nguyệt vẫn có chút lú lẫm, bất quá càng bội phục nhiều hơn, *nữ nhân này không ngược ngung xoắn xít như những nữ nhân khác, hành vi của nàng thật là liêu lĩnh, nhưng tâm rất bằng phẳng, làm việc rất quyết đoán, rất dứt khoát.*

"Cổ thái y, trước khi ta động đao, không được nói chuyện cùng ta, cho dù xảy ra bất kỳ điều gì cũng không được quấy rầy ta!" Giọng của Hàn Vân Tịch rất nghiêm túc.

Cần mất một thời gian nhất định để độc được hóa giải vật kia, Hàn Vân Tịch nhận thấy đã đủ thời gian để quyết định trực tiếp động đao.

Sớm quá, sẽ không thể hoá giải hết toàn bộ thai nhi trong bụng, muộn quá, khả năng độc tố sẽ bắt đầu gây nguy hiểm cho lục phủ ngũ tạng, sinh ra phiền toái mới, hoặc là lưu lại di chứng sau này.

Những điều đó, Hàn Vân Tịch sẽ không cho phép xảy ra, mà nàng cũng gánh không nổi.

Phải biết rằng, ba vị bên ngoài kia cũng không phải là dễ trêu chọc, còn có một Hàn Tông An đang chờ nắm bím tóc nàng đầu.

Một bước này, chỉ cho phép thành công, không được thất bại!

Tuy rằng Cổ Bắc Nguyệt không rõ ảo diệu trong đó, nhưng hắn biết rất rõ đây là một bước quan trọng nhất, nếu không vừa rồi Hàn Vân Tịch cũng sẽ không yêu cầu Thiên Huy hoàng đế cái yêu cầu thứ hai.

"Tốt, người đừng quá khản trương." Cổ Bắc Nguyệt nói, xoay người lập tức tránh xa, cố gắng giảm bớt quấy nhiễu.

Tầm mắt của Hàn Vân Tịch dừng ở trên bụng phồng lên của Long Thiên Mặc, ánh mắt nghiêm nghị và chuyên chú hơn, nàng lập tức âm thầm khởi động chức năng rà quét tầng sâu của hệ thống giải độc, rà quét độc tố trong bụng của Long Thiên Mặc, theo dõi động thái di chuyển của chúng khắp cơ thể, dựa vào biến hoá độc tính của độc được, có thể tính toán được tiến độ ăn mòn của độc được đối với vật kia.

Giờ này khắc này Hàn Vân Tịch rất tập trung tinh thần, cả người nghiêm túc tản mát ra một cỗ không dung quấy rầy, không dung tới gần.

Tuy rằng chức năng rà quét tầng sâu của hệ thống giải độc là rất thông minh, nhưng vẫn yêu cầu nàng phải dùng ý thức để phối hợp, lực chú ý của nàng cần thiết phải đạt tới 100%, nếu không, nhất định sẽ ảnh hưởng tới tính toán rà quét của hệ thống mà sinh ra khác biệt, do đó ảnh hưởng đến thời gian động đao.

Cổ Bắc Nguyệt đứng từ xa nhìn nàng, đáy mắt toàn là kinh diễm, hắn thích nhất là bộ dáng nghiêm túc của nữ nhân này.

Ai ngờ, đúng lúc này...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Quấy Nhiễu, Là Ai Thu Phục

Ngay thời điểm Hàn Vân Tịch đang tập trung tinh thần, ngoài cửa đột nhiên truyền đến giọng nói của Hàn Tông An, hắn đang cầu xin Thiên Huy hoàng đế, lên giọng khá lớn.

Đáng chết!

Cố Bắc Nguyệt nằng một tiếng, nhưng không dám mở cửa đi ra ngoài ngăn cản, sợ một khi mở cửa thì người bên ngoài đều sẽ tràn vào đây, sẽ càng khiến Hàn Vân Tịch bị ảnh hưởng nhiều hơn.

Ngoài phòng, Hàn Tông An ngay từ đầu vẫn đang chờ mong kiểm tra sau trị liệu, chỉ là càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp, càng nghĩ càng thêm khẩn trương, hắn không thể ngồi chờ chết, vạn nhất Hàn Vân Tịch cấu kết với Cố Bắc Nguyệt ở bên trong thật sự đang chơi trò gì thì sao? Chẳng phải là hắn đã xong đời rồi sao.

Mặc kệ như thế nào, cho dù có một chút khả năng, hắn tuyệt đối sẽ không cho phép điều đó xảy ra.

Hắn cần phải đi vào chính mắt nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của Hàn Vân Tịch.

"Hoàng Thượng, đề thảo dân cũng đi vào nhìn một cái đi! Thảo dân đã hầu hạ Thái Tử điện hạ nhiều năm như vậy, hiểu biết về tình huống thân thể của điện hạ so với Cố thái y còn nhiều hơn nha."

Thiên Huy hoàng đế lạnh lùng nhìn hắn, do dự.

"Hoàng Thượng, đề thảo dân đi vào, tốt xấu cũng nhiều thêm một người, có thể thấy rõ ràng Tàn Vương phi rốt cuộc là trị liệu như thế nào, dùng được như thế nào, kể từ đó, so với sau kiểm tra càng thêm an toàn, không phải hay sao?"

Lời này của Hàn Tông An rất rõ ràng, Thiên Huy hoàng đế bây giờ vẫn còn nghi ngờ đối với Hàn Vân Tịch, vừa nghe lời này, thế nhưng gật đầu, "Người vào đi thôi."

Hàn Tông An đại hi, "Tạ Hoàng Thượng, thảo dân nhất định sẽ nhìn xem rõ ràng."

Hàn Tông An rất vui mừng, giọng nói cũng khá lớn, Cố Bắc Nguyệt nghe rất rành mạch, mà Hàn Vân Tịch trước sau vẫn không nhúc nhích, cũng không biết có nghe được hay không.

Thấy Hàn Tông An sắp qua đây, trong lòng Cố Bắc Nguyệt nóng như lửa đốt, tiến thoái lưỡng nan, không biết nên làm thế nào bây giờ.

Để Hàn Tông An tới gõ cửa, cự tuyệt hắn; hay là, hắn đi ra cửa ngăn cản người, hai biện pháp này đều sẽ làm ảnh hưởng rất lớn đến Hàn Vân Tịch a!

Cố Bắc Nguyệt vẫn luôn bình thản giờ này mảy đều xoắn lại, mà lúc này, Hàn Vân Tịch thật ra cũng nghe được động tĩnh ở bên ngoài, chỉ là nàng đang cố gắng dùng năng lực xua tan sự quấy nhiễu, trực tiếp bỏ qua.

Nhưng, không ai có thể cam đoan, đợi lát nữa Hàn Tông An qua đây gõ cửa, Hàn Vân Tịch còn có thể khống chế nổi lực chú ý của chính mình hay không.

Thời khắc quan trọng a, Hàn Tông An lại tới cửa.

Cố Bắc Nguyệt quyết định bằng bất cứ giá nào, một tay đặt ở trên cửa, chuẩn bị mở cửa đi ra ngoài, Hàn Vân Tịch tựa hồ nhận thấy được động tác này của hắn, nháy mắt liền mất tập trung. Nàng lập tức cố gắng hoàn hồn lại chính mình, từng hạt từng hạt mồ hôi rất lớn thoát ra từ trên trán, mà lưng nàng sớm đã ướt đầm.

Chính là, lực chú ý không tài nào mà tập trung lại được, nếu cứ tiếp tục như thế chắc chắn sẽ xảy ra sai sót, còn có thể là sai sót rất lớn!

Làm sao bây giờ?

Tuy nhiên, ngay tại thời điểm vạn phần khẩn cấp này, một giọng nói lạnh băng vang lên, "Hoàng Thượng, người vừa rồi không phải đã đáp ứng nàng, không được để bất luận kẻ nào quấy rầy hay sao?"

Giọng nói này là..... Tàn Vương!

Tàn Vương chính là Tàn Vương, lời này vừa ra, Hàn Tông An liền lú lo dừng bước.

Cố Bắc Nguyệt nghe được giọng nói này, trái tim treo cao ở giữa không trung cuối cùng cũng hạ xuống, tay đang ấn ở trên cửa cũng hạ xuống theo, mà Hàn Vân Tịch cũng thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Giống như thời điểm khi nàng cứu thiếu tướng quân, lúc nàng bị quấy nhiễu đến nỗi tay lấy ngân châm đều run, nhưng mà, vừa nghe đến giọng của hắn, trái tim lập tức an tâm, chỉ cảm thấy thế giới xung quanh đều an toàn.

Hai tròng mắt nàng nhú lại, lập tức tiến vào trạng thái, quên hết thầy quanh mình.

Cũng không biết Long Phi Dạ ở bên ngoài đã làm gì, sau câu nói kia, ngay cả Cố Bắc Nguyệt ở cạnh cửa cũng đều không nghe thêm nửa điểm thanh âm nào nữa.

.....*Người dịch: Emily Ton*.....

Ngoài cửa, Hàn Tông An đã bị bịt miệng, Long Phi Dạ ngồi ở bậc cửa, tuy rằng ngồi hơi thấp, nhưng cả người vẫn tản mát ra hơi thở tôn quý lệnh người khó bỏ qua, giờ tay nhắc chân đều rất tiêu sái.

Bởi vì đã hứa hẹn từ trước, Thiên Huy hoàng đế không nói nhiều lời, đáy mắt hiện lên một tia phức tạp, hắn vẫn luôn cân nhắc Long Phi Dạ đối với chính phi này, rốt cuộc là có thái độ gì đây?

Một người từ trước đến nay đều cao cao tại thượng không quan tâm đến chuyện của người khác, cử chỉ này của hắn, là suy nghĩ vì sự an nguy của Thái tử, hay là vì để tránh cho Hàn Văn Tịch mắc lỗi mà phạm tội đây?

.....*Người dịch: Emily Ton*.....

Trong phòng, vẫn là một mảnh yên tĩnh.

Thời gian, trong chờ đợi dường như chậm lại, dần dần nghe được âm thanh *lộc lộc lộc* phát ra từ trong bụng Long Thiên Mặc, là độc dược đang hóa giải thai cốt.

Thanh âm này, từ nhỏ đến lớn, sau đó là nhỏ dần, rồi dần dần biến mất, theo thanh âm biến mất, không khí một thất cũng khẩn trương tới cực điểm.

Đột nhiên, ánh mắt Hàn Văn Tịch sáng ngời, thấp giọng, "Chuẩn bị huyết sinh đan!"

Thành công!

Cố Bắc Nguyệt nở nụ cười, lập tức chuẩn bị huyết sinh đan, tùy thời phối hợp với Hàn Văn Tịch để cho Long Thiên Mặc uống vào.

Hàn Văn Tịch lại đợi một lát, nghe được một tiếng nhắc nhở "*đỉnh*" của hệ thống rà quét, dây thần kinh căng chặt của nàng lập tức được thả lỏng.

Thời gian, tới rồi!

Hoạt động hai tay một chút, Hàn Văn Tịch lập tức bắt đầu động đao, động tác nhanh nhẹn lão luyện, hơn nữa rất xinh đẹp.

Lưỡi đao sắc bén rách ở trên bụng Long Thiên Mặc một đường dài hai tấc (20cm), máu đỏ tươi bắt đầu chảy ra, nhưng một khi Hàn Văn Tịch bắt đầu thi châm, máu chảy ra liền biến thành màu đen.

Hàn Văn Tịch vừa tìm huyết thi châm, vừa quan sát lượng máu chảy ra, rất nhanh, toàn bộ giường đệm đều bị nhiễm đỏ.

Từ đầu đến cuối nàng vẫn luôn cúi đầu, vẻ mặt rất chuyên chú, chuyên nghiệp, tuy rằng là có kỹ năng và đây là sở trường của mình, nhưng nàng vẫn chưa bao giờ thiếu cảnh giác, "Cố thái y, dùng được!"

Cố Bắc Nguyệt phối hợp rất tốt, huyết sinh đan quả nhiên là vật thần kỳ, sắc mặt của Long Thiên Mặc trắng bệch dần dần chuyển biến, bắt đầu hồng nhuận lên.

Hàn Văn Tịch giương mắt nhìn thoáng qua, lại kiểm tra mạch tượng, rất vừa lòng, tiếp tục vui đầu tìm huyết thi châm

Tuy rằng quá trình này rất lâu dài, nhưng hệ số nguy hiểm đã được giảm xuống đến mức thấp nhất.

Rốt cuộc, sau nửa canh giờ (1h), tất cả độc tố trong cơ thể Long Thiên Mặc đều bị thanh trừ hết, thậm chí sau đó cũng không cần tiếp tục dùng được để loại bỏ tàn dư nữa.

Hàn Văn Tịch dùng một ít dược giảm viêm, dùng được vật dính hợp thịt tươi, thật cẩn thận băng bó vết đao thật tốt, cuối cùng, sửa sang lại quần áo cho Long Thiên Mặc, hoàn thành mọi việc.

Hàn Văn Tịch vừa quay đầu, liền "*hồ.....*" thở ra một hơi thật dài, thả lỏng tinh thần, sau đó cảm thấy kiệt sức, mấy ngày qua mệt mỏi tích lũy, cộng với một mẻ hơn một canh giờ kia, tất cả đều bạo phát.

Nhưng mà, nàng vẫn kiên trì, bắt mạch, xem kỹ sắc mặt, cuối cùng sau khi xác định không có sai lầm gì, mới ngồi xuống một bên, nhàn nhạt nói, "Cố thái y, mở cửa đi."

Đáy mắt Cố Bắc Nguyệt ẩn một tia đau lòng, cũng không lập tức đi mở cửa, mà là đi lấy một ly nước ấm để Hàn Văn Tịch uống, sau đó lại từ trong hương khám bệnh mang theo bên người của mình lấy ra vài miếng nhân sâm, ôn nhu nói, "Ngâm ở trong miệng, người nghỉ một lát trước đi, không vội."

Hàn Văn Tịch tiếp nhận nhân sâm và đặt nó vào trong miệng, liền biết thứ này có giá trị xa xỉ, không có ngàn năm cũng đến 500 năm đi, một mảnh nhỏ

có giá trị thiên kim, hẳn một lần đưa cho nàng lại là ba phiến to.

Cũng không biết có phải nàng quá mỏi mệt mà xuất hiện ảo giác hay không, nàng dường như nhìn thấy quanh thân Cố Bắc Nguyệt quanh quẩn một vòng màu vàng nhàn nhạt, giống như một vị Thiên Sư ôn nhu.

Thấy trên mặt Hàn Văn Tịch đã tốt hơn một chút, Cố Bắc Nguyệt mới đi mở cửa ra.

Thiên Huy hoàng đế và mọi người đang nôn nóng chờ ở trong sân, vừa thấy cửa phòng mở ra, hoàng hậu là người đầu tiên bước nhanh lại đây, "Thái tử thế nào rồi?"

Cố Bắc Nguyệt mỉm cười hồi bẩm, "Chúc mừng Hoàng Thượng, thái hậu, hoàng hậu nương nương. Trị liệu rất thành công, Thái Tử điện hạ không có việc gì!"

"Thật sự?" Thiên Huy hoàng đế đột nhiên đứng lên, đứng không vững còn suýt nữa bị ngã, động tác này đã hoàn toàn bại lộ sự khẩn trương của hắn.

Thái hậu cũng đứng dậy theo, vui mừng khôn xiết, không thể tin nổi, "Thật vậy chăng? Thật vậy chăng?"

"Trị liệu rất thuận lợi, u ác tính trong bụng điện hạ đã hóa giải, tất cả độc tố đều đã bị bài xuất ra!" Cố Bắc Nguyệt đứng sự thật trả lời.

"Mau..... Mau vào nhìn một cái!"

Hoàng hậu thật sự rất vui mừng, là người đầu tiên muốn đi vào, thấy bộ dạng sốt ruột kia của nàng, Cố Bắc Nguyệt vội vàng khuyên, "Hoàng hậu nương nương, người chậm một chút, cẩn thận vấp ngã."

"Không chậm được, đã qua nhiều năm như vậy, bổn cung nằm mơ cũng nghĩ đến ngày này a! Bổn cung biết Thiên Mặc sẽ không có việc gì!"

"Hoàng đế, ai gia đã nói nhất định là Hàn Tông An khám sai, Thiên Mặc sao có thể có loại quái bệnh này đây?" Thái hậu cũng rất vui mừng nói.

Hai nữ nhân đều vui sướng đến độ đã quên mất thân phận của mình, vừa nói vừa dẫn đầu nhanh chóng bước vào trong phòng, Thiên Huy hoàng đế cũng không rảnh lo nghĩ nhiều như vậy, bước nhanh vào phòng.

Chỉ có Hàn Tông An trợn mắt há hốc mồm, ngã ngồi trên mặt đất, có lẽ là khiếp sợ quá mức, miệng mở ra quá lớn, miếng vải bọt mồm rớt xuống từ trong miệng hắn.

Người duy nhất bình tĩnh cũng chỉ có Long Phi Dạ, hẳn liếc Cố Bắc Nguyệt đang đứng ở cửa một cái, xoay người rồi đi.

Trong phòng, tràn ngập một cỗ mùi máu tươi gay mũi, lộ ra nước bắn mùi hôi thối, Hàn Văn Tịch đã thu thập hết đồ vật, chỉ để lại ả sắc thuốc cùng một khăn trải giường máu đen.

Long Thiên Mặc an an tĩnh tĩnh nằm ở trên giường, bụng lớn lúc ban đầu giờ cơ bản gần như biến mất, chỉ để lại một vết sẹo lồi lên trên da, vì bị một vòng lụa trắng quấn quanh nên cũng nhìn không rõ ràng lắm.

Nói một cách chân thực, mùi máu tươi trong phòng rất khó ngửi, nhưng tất cả mọi người đều đang vui vẻ, ai cũng không rảnh lo ghét bỏ nó.

Dù sao cũng là mẹ ruột, hoàng hậu không quan tâm đến máu đen đầy giường, đặt mông ngồi lên trên, vuốt mặt nhi tử, kích động nghẹn ngào, "Thật sự tốt sao? Thật sự tốt đúng không?"

Thái hậu nhìn chằm chằm vào bụng hắn, vẻ mặt không thể tin nổi, "Tốt, tốt, tốt, thật sự rất tốt."

Nhưng Thiên Huy hoàng đế vẫn nhớ đến thân phận của mình, vẫn rất bình tĩnh, "Hàn Văn Tịch, Thái tử đã tốt rồi đúng không?"

"Bẩm Hoàng Thượng, giống như Cố thái y đã nói, u ác tính trong bụng của Thái tử đã hóa giải, hơn nữa tất cả đều đã bị bài xuất, sau khi hết thuốc tê, Thái tử lập tức sẽ tỉnh lại, ta để lại ba loại dược, mỗi ngày vào buổi tối hãy đổi một lần, miệng vết thương sẽ khỏi hẳn." Hàn Văn Tịch nghiêm túc hồi bẩm.

"Mất bao lâu nữa mới có thể tỉnh?" Thiên Huy hoàng đế lại hỏi.

Ngay lúc đó, cả thái hậu và hoàng hậu đang đắm chìm trong vui sướng đều nhìn qua, Hàn Văn Tịch đương nhiên biết ý tứ của Thiên Huy hoàng đế, Thái tử còn chưa tỉnh, thì nàng sẽ không đi đâu được.

"Khoảng nửa canh giờ (1h) nữa." Nàng đứng sự thật trả lời.

"Tần Vương phi, người hãy lưu tại thiên điện nghỉ ngơi trước đi, để tránh xảy ra rắc rối phát sinh." Thiên Huy hoàng đế nhàn nhạt nói, cũng không hỏi qua ý kiến của Hàn Văn Tịch, mà là mệnh lệnh.

Nhưng hắn cũng không gọi thẳng tên họ của nàng, một tiếng "Tần Vương phi" đủ thấy thái độ của hắn đối với nàng đã thay đổi.

Hàn Văn Tịch đang ước gì được nghỉ ngơi một chút, ý vị thâm trường liếc mắt nhìn Cố Bắc Nguyệt một cái, đang muốn đi cùng cung nữ, giọng nói của

Hàn Tông An lại truyền đến từ bên ngoài, "Tần Vương phi, chậm đã!"

Rất nhanh, Hàn Tông An đã từ bên ngoài đi vào, vẻ mặt nghiêm nghị, chấp tay thi lễ bái, "Hoàng Thượng, theo ý của thảo dân, bệnh tình của Thái Tử điện hạ kết luận vào lúc này vẫn còn quá sớm."

Kỳ thật, bụng to của Thái Tử điện hạ đã không còn nữa, chỉ cần Thái Tử điện hạ có thể tỉnh, lúc này lại truy cứu vật trong bụng Thái Tử điện hạ là cái gì, đã không cần nữa!

Cho dù thật sự là hài tử, Thiên Huy hoàng đế cũng tuyệt đối không cho phép chuyện này truyền ra ngoài!

Nhưng đối với Hàn Tông An mà nói, giám định này lại rất cần thiết, điều này quan hệ đến danh dự của hắn, quan trọng hơn là liên quan đến tính mạng của hắn.

Đương nhiên, dưới tình huống không có người ngoài ở đây, Thiên Huy hoàng đế cũng muốn biết chân tướng là gì.

Thiên Huy hoàng đế phát phát tay, ý bảo cung nữ hãy lui hết ra ngoài

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Chẩn Đoán Chính Xác, Tội Diệt Tam Tộc

Tuy rằng Hàn Tông An nóng lòng muốn thử, nhưng Thiên Huy hoàng đế cũng không để hắn lập tức kiểm tra, mà là chất vấn, "Cố thái y, người đã kiểm tra qua, máu kia thực sự là có độc?"

Cố Bắc Nguyệt chính là một con hồ ly ôn nhu, hắn rất khiêm tốn, "Hoàng Thượng, người đều biết, độc không phải là sở trường của hạ quan. Không bằng để Hàn thân y nhìn một cái."

Hắn nói, lại bổ sung một câu, "Đương nhiên, sự an toàn là trên hết, cũng có thể thỉnh độc y chuyên về độc được tới kiểm nghiệm một phen?"

Hàn Tông An tin tưởng vững chắc kết quả chẩn bệnh của mình, đến nay vẫn tràn đầy tự tin, "Cố thái y nói đúng, xác thật cũng nên thỉnh độc y chuyên về độc tới kiểm nghiệm một phen."

Đang nói, nhìn về phía Hàn Văn Tịch ở một bên, "Tần Vương phi, người nói đúng không?"

Hàn Văn Tịch gật gật đầu, bên môi ngậm một nụ cười châm chọc, trước sau đều bất động thanh sắc.

"Người tới, đi tìm ba vị độc y lại đây, lập tức!" Thiên Huy hoàng đế lạnh lùng hạ lệnh.

Tình hình này, thái hậu cùng hoàng hậu cũng đều hiểu, mẹ chồng nàng dâu hai người nhìn nhau liếc mắt một cái, không nói chuyện.

Kỳ thật, vạ nhất máu đen kia không phải độc, mà là máu thai nhi, như vậy Hàn Văn Tịch cùng Hàn Tông An mặc kệ là ai đúng ai sai, đều sẽ có kết quả không tốt, bởi vì Thái tử đã tốt rồi, còn cần đại phu sao? Hàn Tông An tuy là danh y, lại bất quá là chỉ là một thường dân, Hàn Văn Tịch tuy là Tần Vương phi, nhưng cũng chỉ có hư danh.

Hàn Tông An vội vã muốn chứng minh kết quả chuẩn bệnh của mình, lại xem nhẹ một điều quan trọng nhất.

Rất nhanh, ba gã độc y đã vào tới, Thiên Huy hoàng đế để bọn hắn kiểm tra máu đen trên giường, cuối cùng bấm báo kết quả.

Nhìn ba gã độc y lấy máu để kiểm nghiệm, mỗi người trong phòng đều có tâm tư riêng, Hàn Tông An đảo tầm mắt qua túi chữa bệnh của Hàn Văn Tịch và rương khám bệnh mang theo bên người của Cố thái y, bộ dáng như phát hiện ra điều gì đó.

Hàn Văn Tịch dường như rất mệt mỏi, lưng yên không một tiếng động ngồi xuống một bên, tốt thôi, mệt thì mệt, nàng vẫn rất chờ mong kết quả kiểm nghiệm.

Rất nhanh, ba gã độc y phải đưa ra kết luận.

"Bẩm Hoàng Thượng, máu này xác thật là có độc, hơn nữa độc tính không đơn giản, có thể xem như kịch độc. Chỉ là hạ quan ngu muội, không biết đây là loại độc gì." Độc y đứng sự thật hồi bẩm.

Lời này vừa ra, Hàn Tông An đang tràn đầy tự tin đột nhiên kinh ngạc, tức giận, "Không có khả năng!"

Thiên Huy hoàng đế mắt lạnh nhìn lại, Hàn Tông An lúc này mới bình tĩnh lại, đè nén khiếp sợ cùng phẫn nộ, cung kính nói, "Hoàng Thượng, cho dù máu

này có độc, nhưng cũng không thể xác định được máu đó đã có độc khi còn ở trong bụng điện hạ, hay là sau khi chảy ra mới bị hạ độc."

"Hàn thần y, lời này của ngươi là có ý gì?" Cổ Bắc Nguyệt vẫn luôn bình thản đột nhiên lạnh lùng mở miệng.

Hàn Tông An đương nhiên là hoài nghi cả Cổ Bắc Nguyệt, chỉ là, hắn không dám nói ra mà thôi.

"Hoàng Thượng, không có chứng cứ xác thực, không đáng tin cậy, càng không có cách để xác định chân tướng!" Hàn Tông An nhắc nhở nói.

"Đã muốn hạ độc, vậy tự nhiên là có giải dược!" Cổ Bắc Nguyệt nói.

Thiên Huy hoàng đế vẫn luôn tín nhiệm Cổ Bắc Nguyệt, hắn gật gật đầu, tầm mắt dừng ở ám sắc thuốc cách đó không xa.

Cổ Bắc Nguyệt rất đậm nhiên, "Hoàng Thượng, dược là do vi thần nấu, không có độc. Bất quá, nếu như độc y đã tới, vậy không ngại cũng qua đó kiểm nghiệm?"

Mấy thứ này đã sớm bị Hàn Văn Tịch xử lý qua, làm sao có khả năng lộ ra dấu vết đây?

Thiên Huy hoàng đế rất cẩn thận, gật gật đầu, độc y lại đi qua kiểm nghiệm.

Một lát sau đưa ra kết luận, "Hoàng Thượng, đây là dược liệu, không có độc, chủng loại rất nhiều, bình thường hạ quan không quen thuộc với dược liệu lắm, không sao phán đoán ra dược vật cụ thể."

Nghe xong lời này, sắc mặt của Hàn Tông An lại trắng bệch thêm ba phần, mà trong lòng Thiên Huy hoàng đế cũng hiểu rõ hơn về tình huống đã xảy ra.

"Hàn Tông An, ngươi tinh thông dược liệu, không bằng, ngươi nhìn một cái xem đó là những dược gì đi." Thiên Huy hoàng đế nói, trong giọng nói lộ ra vài phần lạnh lẽo.

Hàn Tông An vẫn không tin, vẫn muốn nắm bằng dược cái đuôi nhỏ của Hàn Văn Tịch, "Vâng!"

Vì thế, Hàn Tông An đem dược vật trong ám dược đều đảo ra ngoài, nhất nhất phân tích, kiểm tra, đem toàn bộ dược vật đã tìm được viết xuống, viết thành một phương thuốc.

Hàn Văn Tịch từ đầu đến cuối đều nhìn với ánh mắt lạnh băng, nàng thật sự không biết vì sao lúc trước mẫu thân lại gả cho một nam nhân như vậy, nhìn như thế nào mà lọt dược vào mắt nha?

Một hồi lâu, Hàn Tông An rút cuộc đem bã dược đều đã được phân tích, viết thành một phương thuốc hoàn chỉnh.

Hắn nghĩ, chỉ cần một vị dược của phương thuốc này không giống với phương thuốc lúc ban đầu, đã đủ để chứng minh Hàn Văn Tịch động tay chân.

Phương thuốc được giao trong tay Thiên Huy hoàng đế, mà lúc này, Cổ Bắc Nguyệt cũng lấy ra phương thuốc lúc ban đầu, Thiên Huy hoàng đế tự mình đối chiếu, trong lúc nhất thời một thất yên tĩnh, tất cả mọi người đều khấn trương chờ đợi kết quả.

Cũng không biết có phải bị nhiễm phải không khí này hay không, Hàn Tông An cũng không nhịn được mà khấn trương lên, hai bàn tay vất chéo ở sau lưng rối rắm.

Rút cuộc, trong yên tĩnh, Thiên Huy hoàng đế ngẩng đầu lên nhìn về phía Hàn Tông An, trong lúc nhất thời, trái tim mọi người như đập lạc một nhịp, kết quả so sánh rút cuộc.....

"Bang!"

Đột nhiên, Thiên Huy hoàng đế đập mạnh bàn, ngay sau đó đem hai bản danh sách phương thuốc ném trên mặt Hàn Tông An, tức giận nói, "Thật tốt cho một Hàn thần y, ngươi tự mình nhìn một cái đi!"

Sắc mặt của Hàn Tông An hoàn toàn biến trắng, nhặt phương thuốc lên so sánh, phát hiện hai bản danh sách phương thuốc này cư nhiên là..... Cư nhiên là giống nhau như đúc!

Thiên..... sao có thể như thế?

"Không! Không!"

Hàn Tông An liên tục lắc đầu, "Hoàng Thượng, không thể, không thể! Nhất định là Hàn Văn Tịch đã hạ độc hãm hại hải tử, nhất định là có độc trong bã dược, nhưng nàng đã cất dấu chúng rồi!"

Ít nhất hắn còn đoán ra dược, đáng tiếc, hiện tại mới đoán ra, đã quá muộn.

"Hàn Tông An, ngươi nói hươu nói vượn gì thế?" Hoàng hậu ở một bên rút cuộc nổi giận.

Sự thật đều đã phơi bày trước mắt, trong bụng Thái tử không có hải tử, trong bụng Thái tử chính là u ác tính, Hàn Tông An cư nhiên còn dám nói ra lời

khinh miệt và bôi nhọ Thái tử!

"Hoàng hậu nương nương, Hàn Vân Tịch nhất định là hạ độc, nhất định sẽ có độc trong bã dược! Ngươi hãy tin tưởng ta!" Hàn Tông An bên bờ sụp đổ. Hắn đột nhiên nhắm phía buồng khám bệnh của Cố Bắc Nguyệt đặt ở một bên, mở ra và điên cuồng tìm kiếm, chỉ là, đừng nói là bã dược, ngay cả độc dược cũng đều không có.

Thấy thế, Hàn Vân Tịch thoải mái hào phóng đem túi chữa bệnh của chính mình ném qua, "Hàn thần y, cũng nhìn một cái đi."

Hàn Tông An một khi tiếp nhận liền tìm kiếm, đem toàn bộ đồ trong túi chữa bệnh của Hàn Vân Tịch đều đảo ra tới, trong lúc nhất thời, các loại kim châm đủ kích cỡ rơi xuống đầy đất, còn có một ít bông gạc trắng, nhưng không có dược ở bên trong.

Lần này, đừng nói là Hàn Tông An, mà Thiên Huy hoàng đế, thái hậu và hoàng hậu thấy vậy, đều hoàn toàn tin Hàn Vân Tịch, hoàn toàn tin trong bụng Thái tử chính là u ác tính!

Hai tay Hàn Tông An mềm nhũn, buông túi trị bệnh của Hàn Vân Tịch ra, chỉ nghe thấy trong đầu "Ong" một tiếng, đầu tựa hồ bị đồ vật gì đó hung hăng va vào, lập tức có cảm giác choáng váng, ngay sau đó hai chân cũng nhũn ra!

"Không..... Không có khả năng!"

"Sao lại có chuyện này....."

Cư nhiên thật sự không có độc dược? Hàn Vân Tịch chẩn bệnh lại đúng, nhưng, hắn cũng không nhìn lầm nha, đó chính là một hài tử a!

"Không..... Không có khả năng!"

"Tuyệt đối không có khả năng, ta không tin!"

.....

Hàn Tông An nói, hai chân mềm nhũn ngồi liệt xuống.

Thực tế kiên định ở trước mắt, trong lúc nhất thời hắn cũng không biết giải thích như thế nào, hắn sai rồi, chẳng lẽ ngay cả ban trị sự của học viện y Vân Không cũng đều sai rồi hay sao?

Điều này hoàn toàn đảo lộn quan điểm của hắn, nhưng hắn lại không cách nào cãi lại.

Hắn đột nhiên nhìn về phía Hàn Vân Tịch, thấy Hàn Vân Tịch đang cười, hắn đột nhiên nổi giận, rống to, "Hàn Vân Tịch, ngươi nói cho ta biết tại sao! Thái tử rõ ràng là mang hài tử, rõ ràng là có!"

Lời này, có lẽ trước đây còn có thể nói, nhưng sau khi Thiên Huy hoàng đế hoàn toàn tin tưởng Hàn Vân Tịch, lại nói những lời này chính là..... tìm chết.

Cái gì gọi là "họa là từ miệng mà ra"? Đây chính là "họa là từ ở miệng mà ra"!

Thiên Huy hoàng đế vốn đã tức giận, nghe xong lời này càng thêm phẫn nộ.

Đang muốn nổi bão, hoàng hậu đã không thể kiềm chế tức giận trước, quở mắng, "Đồ hỗn trướng, lừa dối lấy tiếng, khám sai hại người, chứng cứ vô cùng xác thực ngươi còn dám狡辯? Nam nhân sinh con, một người cũng chẩn bệnh ra tới! Hàn Tông An, bốn cung hôm nay nếu như không giết người, thì ta không thể xin lỗi vì những năm tháng mà Mặc nhi của ta đã chịu ủy khuất!"

Bị một giáo huấn như thế, Hàn Tông An đang điên cuồng giờ mới bình tĩnh lại, một câu cũng không dám cãi lại, vừa nghe đến từ "chết", đầu hắn càng thêm trống rỗng, không biết phải làm sao.

Hai tròng mắt của Thiên Huy hoàng đế lạnh lùng hiện lên sát ý, một chân hắn đá qua, lạnh giọng, "Hàn Tông An, đến lúc này ngươi còn không biết sai, còn dám bôi nhọ Thái tử! Ngươi thật sự là to gan lớn mật! Chưa thấy quan tài thì chưa đổ lệ! Ngươi tới, đem kẻ lừa đảo này tống vào thiên lao chờ thẩm vấn, trẫm muốn tiêu diệt tam tộc hắn!"

Diệt tam tộc*?

{*灭三族: diệt ba họ gồm: họ cha, họ mẹ, họ vợ (hoặc họ chồng)}

Hàn Tông An khám sai chứng bệnh, nhục nhã Thái tử ảnh hưởng tới thanh danh của hoàng thất, chỉ cần một tội danh này cũng đủ để diệt tam tộc, huống chi, quái bệnh này còn kéo nhiều năm như vậy, lãng phí phần lớn tuổi thanh xuân của Thái tử a.

Diệt tam tộc, xem như tiện nghi Hàn Tông An, nhưng mà, ba chữ này đối với hắn mà nói lại giống như *ngũ lôi oanh đỉnh**!

**Ngũ lôi oanh đỉnh* (nguyên văn: 五雷轰顶): Năm tia chớp cùng đánh vào đầu. Nghĩa: phải chịu sự đả kích vô cùng lớn.

Mặt khác, sắc mặt Hàn Vân Tịch vẫn luôn nhàn nhã bàng quan bỗng hơi đổi, vô thức ngồi dậy.

Hàn Tông An đầu tiên là sững sốt, ngay sau đó gào lớn, "Hoàng Thượng, thảo dân sai rồi thảo dân biết sai rồi! Xin Hoàng Thượng tha mạng!"

"Hoàng Thượng, hãy vì Văn Tịch đã cứu Thái tử, xin hãy tha cho thảo dân, tha cho Hàn gia! Hoàng Thượng!"

"Tha mạng a! Thái hậu nương nương, hoàng hậu nương nương, xin niệm tình thảo dân đã cúc cung tận tụy nhiều năm qua, không có công lao cũng có khổ lao, xin tha cho thảo dân lần này....."

Hàn Tông An liều mạng đập đầu, liều mạng cầu xin, kêu trời khóc đất, đáng tiếc, rất nhanh người hầu đã đi lên áp người. Khuôn mặt lạnh lùng, giận dữ của Thiên Huy hoàng đế mặt làm người sợ hãi, một chút cũng không lưu tình.

Lúc này, Hàn Tông An rút cuộc nhớ tới Hàn Văn Tịch vẫn là nữ nhi của hắn.

Hắn đột nhiên bỏ nhào dưới chân Hàn Văn Tịch, kêu to, "Văn Tịch a, nữ nhi a, ngươi có ân với Thái tử, ngươi hãy cứu cha, cứu tam tộc Hàn thị đi!"

Hai trông mắt Hàn Văn Tịch hiện lên một chút phức tạp.

Tuy rằng, Hàn Tông An chẩn bệnh không sai, hơn nữa, trị liệu bảo thủ của hắn cũng chuẩn xác, chuyện này Hàn Tông An đúng là bị oan uổng, nhưng mà, Hàn Văn Tịch lại không tính giúp hắn.

Không nói đến sự tình thiếu tướng quân, Hàn Tông An thân là phụ thân không những không hỗ trợ, còn thọc dao nhỏ ở phía sau lưng nàng, nhưng tất cả những sai lầm mà nàng phải chịu đựng từ thời thơ ấu, đều có đủ lý do để Hàn Văn Tịch không cứu hắn.

Ở trong mắt nàng, Hàn Tông An xứng đáng.

Nhưng chuyện này lại liên quan tới tam tộc Hàn thị a.

Diệt tam tộc, tam tộc Hàn thị gồm phụ tộc, mẫu tộc, thê tộc, từ trên xuống dưới có ít nhất trên trăm người đi.

Hơn nữa, ngay cả nàng cùng người một tộc của mẫu thân đều bị liên lụy.

Thiên Huy hoàng đế có ý tứ gì đây?

Hàn Văn Tịch không để ý tới Hàn Tông An, do dự một lúc trước khi nhìn về phía Thiên Huy hoàng đế, đang muốn mở miệng, Thiên Huy hoàng đế đã lên tiếng, "Ngươi có công cứu Thiên Mặc, trăm sẽ không liên lụy ngươi, chỉ là, tội của Hàn Tông An không thể tha thứ, Hàn thị cần phải trả giá đại giới vì điều này!"

Hàn Văn Tịch đứng dậy hành lễ, nhưng vẫn mở miệng, "Thỉnh hoàng thượng suy nghĩ cẩn thận!"

Tuy rằng mấy phòng thê thiếp trong Hàn gia, mấy huynh đệ tỷ muội đều đã từng ngược đãi nàng, nhưng tội không đáng chết, huống chi, tam tộc Hàn thị còn có rất nhiều rất nhiều người vô tội đâu!

Tuy rằng chuyện này là do Hàn Tông An dựng lên, nhưng nàng cũng thoát không được can hệ, nàng không phải y giả thánh mẫu, nhưng nàng cũng không nghĩ sẽ trở thành đao phủ, không nghĩ sẽ trở thành tội nhân của một tộc Hàn thị

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Ép Hối, Cứ Như Vậy Sao

Người dịch: Emily Ton

"Hoàng Thượng, Văn Tịch không dám tranh công, chỉ cầu Hoàng Thượng tha cho tam tộc Hàn thị!"

Hàn Văn Tịch nói, lập tức quỳ xuống, rất nghiêm túc, "Hoàng Thượng, Hàn Tông An chẩn ra quái bệnh, vẫn luôn giữ kín, Văn Tịch tin tưởng ngoại trừ Hàn Tông An, tam tộc Hàn thị đều không người biết đến tình huống cụ thể, cũng không có người dám phê bình Thái tử. Văn Tịch nguyện ý đả công chuộc tội, cầu Hoàng Thượng tha người vô tội, cầu Hoàng Thượng khai ân."

Vừa nghe lời này, Hàn Tông An đang hoảng loạn cuối cùng bình tĩnh một chút, cũng vội vàng cầu theo, "Hoàng Thượng, thảo dân lấy tánh mạng đảm bảo, bệnh tình của Thái tử trước đây thảo dân tuyệt đối chưa từng tiết lộ cho bất kỳ ai, cầu Hoàng Thượng thay mặt cho mọi người trong này và Văn Tịch, tha cho thảo dân lần này."

Sắc mặt Thiên Huy hoàng đế khó chịu và không nói gì, thái hậu chỉ lặng im nhìn, cũng không lên tiếng, trong lòng lại cười lạnh không thôi, sự quyết đoán

của Hàn Tông An kém rất xa so với Thiên Tâm phu nhân, hiện giờ so sánh cùng với nữ nhi, càng kém xa hơn rất nhiều.

Hàn Văn Tịch cầu tình cho tam tộc Hàn thị, Hàn Tông An thế nhưng vẫn chỉ cầu tình cho chính bản thân mình.

"Mẫu hậu, không thể tha bọn họ, nếu không Mặc nhi quá ủy khuất!" Hoàng hậu thấp giọng nói, hận không thể lập tức giết Hàn Tông An.

Ở trong hoàng tộc, một người có thể thay đổi toàn bộ thế cục, giống như năm đó Thiên Tâm phu nhân cứu thái hậu. Nếu không có mấy năm nay bị chậm trễ, Thái tử đã sớm hoàn toàn đứng vững trong triều, những vị hoàng tử khác cũng sẽ không thể phát triển thế lực.

Nhưng thái hậu liếc mắt nhìn Hàn Văn Tịch một cái, đáy mắt hiện lên một mạt tính kế, nói, "Hoàng Thượng, tâm địa của Văn Tịch cũng giống với Thiên Tâm phu nhân a, tâm địa Bồ Tát, người hãy theo ý nàng đi."

Hàn Văn Tịch không nghĩ tới thái hậu không những không bỏ đá xuống giếng, ngược lại mở miệng hỗ trợ nàng, có cảm giác kỳ lạ, cho dù nàng cứu Thái tử, thái hậu cũng chưa chắc sẽ đối đãi với nàng thật tình, chỉ là, trong lúc nhất thời nàng cũng không rảnh lo nghĩ nhiều như vậy.

Thiên Huy hoàng đế giương mắt nhìn thái hậu liếc mắt một cái, ngay sau đó lại nhìn về phía Hàn Văn Tịch, lúc này mới lên tiếng, "Được, hôm nay trẫm sẽ nể mặt người cùng nương người, tha tam tộc Hàn thị....."

Lời vừa nói đến đây, Hàn Tông An đại hỉ, vội vàng dập đầu nói lời cảm tạ, nhưng ai biết Thiên Huy hoàng đế tức giận dùng một chân đá hất văng ra, lạnh giọng, "Tam tộc Hàn thị có thể tha, phế vật nhà người, trẫm tuyệt đối không tha!"

Hàn Tông An bị gạt ngã qua một bên, cả người đều choáng váng, đột nhiên cảm thấy sức lực đều mất hết, cả người nằm liệt dưới sàn nhà.

"Đa tạ Hoàng Thượng!" Giọng nói của Hàn Văn Tịch vang dội, tự tự leng keng, nàng vốn cũng chỉ nghĩ cứu tam tộc Hàn thị, không tính toán cứu Hàn Tông An, kết quả này, nàng thực thỏa mãn.

"Người tới, còn không đem Hàn Tông An áp giải đến thiên lao cho trẫm, ha ha, trẫm muốn hấn đạo phố thị chúng, ngọc môn chém đầu!" Thiên Huy hoàng đế lạnh lùng nói.

"Không..... Hoàng Thượng, Văn Tịch..... Không..... Cứu cứu ta đi..... Văn Tịch!"

Hàn Tông An kêu lớn, bắt đầu đi rất nhanh đã bị người hầu áp đi ra ngoài, tiếng gào càng ngày càng xa, đến khi biến mất không thấy.

Hàn Văn Tịch cân nhắc một câu của Thiên Huy hoàng đế "Ngọc môn chém đầu", nhìn có vẻ như đang tính toán mượn cơ hội này đem bệnh tình của Thái tử thông cáo thiên hạ, để làm sáng tỏ mọi điều.

Rốt cuộc, căn bệnh kỳ lạ cũng dễ dàng làm người miên man bất định, ảnh hưởng đến hình tượng Thái tử, nếu như nói là bị trúng độc, vậy thì rất bình thường.

Nhưng, kể từ đó, thế gia y học Hàn gia nhất định sẽ mất đi thanh danh, ngày sau sợ là sẽ rất khó dùng chân trong giới y học.

Đối với Hàn thị lấy y mà sống mà nói, không thể nghi ngờ đây là đại nạn cực lớn nha!

Bỏ qua một bên những ân oán oán đó không nói, hủy hoại danh dự trăm năm của Hàn gia xác thật rất đáng tiếc, chỉ là, Hàn Văn Tịch biết, Thiên Huy hoàng đế có thể nhượng bộ, đây đã là kết quả tốt nhất.

Sau khi Hàn Tông An bị áp đi, sự tức giận của Thiên Huy hoàng đế đã giảm đi rất nhiều, hấn lúc này mới tới gần giường, nghiêm túc đánh giá sắc mặt nữ tử, nhân nhạ hỏi, "Hàn Văn Tịch, còn một canh giờ nữa thì hồi tỉnh, đúng không?"

"Vâng!" Hàn Văn Tịch rất chắc chắn.

"Người tới, mang Tàn Vương phi đi xuống nghỉ ngơi." Thiên Huy hoàng đế nhân nhạ nói, nhìn Thái tử, con người đen nhánh một lần nữa cháy lên ngọn lửa hy vọng.

"Tạ Hoàng Thượng." Hàn Văn Tịch thu thập xong túi chữa bệnh của mình, mới cùng cung nữ đi qua phòng bên cạnh.

Nàng thật sự rất mệt mỏi, cũng tạm thời không có tinh lực nghĩ nhiều về sự hình của Hàn Tông An. Còn một canh giờ, vì vậy nếu nàng không nằm trên giường, chỉ sợ sẽ không dậy nổi. Nàng dựa vào chiếc giường ấm áp, một tay chống đầu, đang định hí mắt nghỉ ngơi chốc lát, ai biết một khi nhắm mắt liền đã ngủ rồi.

Trong phòng yên tĩnh, tiếng bước chân của Long Phi Dạ rất nhẹ, dường như cố ý thả chậm.

Hắn đi đến trước mặt Hàn Văn Tịch, cao cao tại thượng bề ngễ nhìn nàng, vốn tưởng rằng nàng sẽ tỉnh lại, ai biết nữ nhân này ngủ sâu như vậy, hoàn cảnh lạ lẫm cư nhiên một chút đề phòng cũng đều không có.

Đáy mắt Long Phi Dạ hiện lên một mạt không vui, ngồi xuống bên cạnh Hàn Văn Tịch.

Nhưng mà, hần ngồi xuống, Hàn Vân Tịch cũng không hề phát hiện, dung nhan khi ngủ thật an tĩnh và vui vẻ, không kém vài phần quyến rũ, vài phần kiều thái của tiểu nữ nhi.

Đây là lần đầu tiên Long Phi Dạ nhìn nàng gần như thế, cũng là lần đầu tiên nghiêm túc nhìn nàng như thế, ánh mắt hần trời sinh đã lạnh lùng rồi dần trở nên bá đạo, tựa như khoá chặt con mồi, làm càn đánh giá từng chỗ kiều mỹ trên người nàng.

Trong yên tĩnh, Long Phi Dạ làm càn duỗi tay ra, lòng bàn tay nhẹ nhàng ấn ở trên kiềng môi của nàng, thấp giọng, "Hàn Vân Tịch, người rốt cuộc là người như thế nào?"

Hần điều tra thật lâu, cũng hoàn toàn không tìm được sơ hở của nàng, nhưng, hần chung quy vẫn không tin, nữ nhân này là phế vật xấu nữ sợ phiền phức và nhát gan lúc trước.

Bởi vì, nếu nàng phải gả vào Tần Vương phủ, lúc trước sẽ không cần phải nguy trang, không cần thiết phải nhận hết uy khuất ở Hàn gia.

Nhưng mà, khiến hần hoàn toàn xác định suy đoán của chính mình chính là, hần vừa mới ở trên nóc nhà trong tầm cung Thái tử nhìn xem hết thấy đều rất rõ ràng.

Nữ nhân này đưa lưng về phía Cổ Bắc Nguyệt, giống như ảo thuật đem bã độc được trong ẩm được tất cả đều làm biến mất không còn, khiến cho Hàn Tông An tìm đều tìm không thấy, đây có thể xem là một kỹ năng độc hại của nàng hay không?

Đừng nói Hàn gia, ngay cả học viện y Vân Không cũng chưa chắc có loại kỹ năng này đi?

Trời mới biết Hàn Vân Tịch có bao nhiêu mệt nha, ngủ say như chết vậy, thẳng đến khi lòng bàn tay Long Phi Dạ tăng thêm lực, nàng mới đột nhiên bừng tỉnh, vừa mở mắt liền nhìn thấy hai tròng mắt lạnh lẽo mà mê ly của Long Phi Dạ.

Ách..... Đây là.....

Hàn Vân Tịch rũ tầm mắt xuống, lập tức liền nhìn đến ngón tay của hần đang ấn ở trên môi nàng, động tác này, thật là ái muội a!

Hàn Vân Tịch mơ mơ màng màng tròng mắt lớn hơn nữa, nàng không phải là đang nằm mơ đi? Nếu không, Long Phi Dạ sao có khả năng khi nàng đang ngủ lại đùa giỡn nàng như thế?

Nghĩ đến điều này, Hàn Vân Tịch đột nhiên cả kinh, lập tức đẩy tay Long Phi Dạ ra!

Nàng vuốt ve hai mắt của mình..... có phải là nàng đã ngủ đến ngốc hay sao?

Đây là ăn quả giỡn được không!

"Long Phi Dạ, người đang làm gì?" Hàn Vân Tịch tức giận, đột nhiên lui ra sau, cuộn tròn đề phòng.

Long Phi Dạ không tính sẽ giải thích hành vi của mình, lười biếng dựa vào phía bên kia của giường, nhướn mày đánh giá, "Hàn Vân Tịch, người thật là lớn mật, dám hạ độc đối với Thái tử?"

Hàn Vân Tịch kinh hãi, *gia hỏa này cư nhiên biết?*

"Người nói cái gì vậy, ta không rõ ý tứ của người." Nàng đương nhiên muốn giả ngu.

"Bốn vương đều nhìn thấy, người đã đổi ẩm độc được." Long Phi Dạ lại nói.

Hàn Vân Tịch càng kinh ngạc, gia hỏa này cư nhiên nhìn lên, chẳng lẽ hần cũng nhìn thấy nàng đem độc được tàng nhập vào trong hệ thống giải độc hay sao?

Tuy rằng thực sự bất an, nhưng là, Hàn Vân Tịch lấy lại bình tĩnh rất nhanh, cho dù có bị vạch trần tại hiện trường, nàng vẫn có thể tự bảo vệ mình, huống chi không bị vạch trần tại hiện trường, nàng chết cũng sẽ không nhận.

"Không biết điện hạ là nhìn như thế nào, hần là nhìn lầm rồi đi." Nàng tự nhiên mà nói, lại nhắc nhở nói, "Điện hạ, loại lời nói này cũng không thể nói bậy, hạ độc là tội lớn, Hoàng Thượng trách tội xuống dưới, người và ta đều không dám đương nổi."

Nhìn vẻ mặt thanh thản của Hàn Vân Tịch, Long Phi Dạ lại thả lỏng hơn so với nàng, nhàn nhạt nói, "Bốn vương dám đương nổi."

Hàn Vân Tịch đẩy mắt hiện lên một mặt âm trầm, nhưng vẫn nhẫn nại nói, "Điện hạ, nói loại lời này cần phải có chứng cứ, thời điểm thần tiếp trị liệu cho Thái tử, toàn bộ quá trình cũng có Cổ thái y ở đó, Cổ thái y có thể chứng minh lời nói của người là giả."

Ai ngờ, lời này vừa ra, Long Phi Dạ lại đột nhiên cúi người tiến đến, tới gần nàng.

Hàn Vân Tịch bị bất ngờ, đột nhiên ngã ra sau, nếu không phải thành giường đủ cao, phỏng chừng nàng đã sớm ngã bổ nhào.

Nàng một tay che ở trước ngực hần, nhìn xem hần, gia hỏa này đang muốn làm gì, có thể hảo hảo nói chuyện hay không?

"Cố Bắc Nguyệt dựa vào cái gì sẽ giúp ngươi? Cố Bắc Nguyệt đã biết quá nhiều đi." Long Phi Dạ cười lạnh nói.

"Điện hạ, Cố thái y phụng mệnh hiệp trợ thần thiếp, tự nhiên muốn giúp thần thiếp." Hàn Văn Tịch giả ngu, nghiêm túc trả lời.

"Ngươi biết bốn vương nói cái gì, bệnh tình của Thái tử rốt cuộc là chuyện như thế nào?" Long Phi Dạ cũng nghiêm túc hần lên.

"Điện hạ, bệnh tình của Thái tử, thần thiếp đã nói rất rõ ràng." Hàn Văn Tịch căng thẳng.

Rốt cuộc Long Phi Dạ mất hết nhẫn nại, lạnh lùng nói, "Hàn Văn Tịch, ngươi cảm thấy Hoàng Thượng sẽ tin ngươi cùng Cố Bắc Nguyệt, hay là tin bốn vương?"

Điều này..... Hàn Văn Tịch nghẹn lời, lúc này mới phát hiện khối đại băng sơn này cư nhiên cũng có một mặt lưu manh!

Nàng bĩu môi, không vui nói, "Có thể hảo hảo nói chuyện hay không? Tránh ra!"

Bị nàng hung hăng như thế, Long Phi Dạ có chút ngốc lăng, nhưng cũng lui về, vẫn thanh thần lười biếng như cũ, ánh mắt lại không rời Hàn Văn Tịch, thế nào cũng phải làm nàng nói cho mình bạch.

Hàn Văn Tịch rơi vào đường cùng, chỉ có thể đem tình huống "thai trong thai" đứng sự thật nói ra.

Long Phi Dạ nghe rất nghiêm túc, cuối cùng mày hơi nhướn lên, có chút không thể tin nổi.

Hàn Văn Tịch thấy biểu tình kia của hần, trong lòng cảm khái, gia hỏa này không giống như người bình thường, ngay cả Cố Bắc Nguyệt nghe xong loại sự tình này đều rất khiếp sợ, còn hần chỉ có tỏ mờ mà thôi.

Giải thích rõ ràng, Hàn Văn Tịch cũng không nhiều lời, lười nhác dựa vào trên gối cao, cùng hần đối diện.

Hỏi rõ ràng, hần muốn như thế nào đây?

Ai ngờ, Long Phi Dạ lại chỉ giao đãi một câu, "Chuyện này dừng ở đây, vĩnh viễn không cần phải nói lại cho những người khác."

Dứt lời, hần liền xuống giường, rời đi.

Cứ như vậy?

Cố ý tới ép hỏi nàng, cũng chỉ vì muốn biết chân tướng? Hàn Văn Tịch có chút kinh ngạc, nàng đều đã làm tốt chuẩn bị nếu bị uy hiếp. Hần rốt cuộc có nhìn thấy nàng lấy đồ vật ra từ hệ thống giải độc hay không?

Hoài nghi, lại không có được câu trả lời, Hàn Văn Tịch nghĩ, nếu hần không hỏi, hần là không thấy được đi.

Tốt thôi, nàng không thể nhìn thấu người này.

Bị Long Phi Dạ làm phiền một hồi như thế, Hàn Văn Tịch tuy rằng rất mệt, cũng không buồn ngủ nữa, nàng cũng lười đi chuyển, cuộn trong trên giường suy nghĩ mọi chuyện.

Rất nhanh, thái giám trong hưng phấn chạy tới gõ cửa, "Vương Phi nương nương! Vương Phi nương nương, Thái Tử điện hạ đã tỉnh! Đã tỉnh!"

So với thời gian Hàn Văn Tịch dự đoán còn sớm hơn một chút, Hàn Văn Tịch đại hi, lập tức lấy lại tinh thần, đi qua phòng ngủ của Thái tử.

Phòng trong, hết thảy đều như cũ, Thiên Huy hoàng đế, thái hậu cùng hoàng hậu tất cả đều vây quanh ở bên giường, Thiên Huy hoàng đế truyền không ít thái y lại đây, đều nhất nhất bắt mạch cho Long Thiên Mặc!

Long Thiên Mặc vẫn nằm trên giường trong tư thế cũ, mắt lại mở rất to, con ngươi đen nhánh tràn ngập vui sướng nói không nên lời, chẳng ngại mình vẫn là bệnh nhân, lại làm người thấy được tinh thần phấn chấn của mình!

Nếu không phải bởi vì mẫu hậu cùng hoàng nãi nãi của hần đều không thích nàng, Hàn Văn Tịch vẫn thực sự rất thích loại người bệnh kiên cường này.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Giật Mình, Cư Nhiên Thu Mua

Người dịch: Emily Ton

Vừa thấy Hàn Vân Tịch đi qua, thái độ của Thiên Huy hoàng đế so với trước đây hoàn toàn không giống nhau, "Vân Tịch, tới tới, mau xem mạch cho Thiên Mặc, các thái y đều nói là bình thường, người vẫn là nên nhìn một cái đi.

Trời mới biết Thái tử tỉnh lại đã làm Thiên Huy hoàng đế vui vẻ như thế nào đâu!

Từ "Hàn Vân Tịch" đến "Tần Vương phi" lại đến "Vân Tịch", Hàn Vân Tịch nghe thấy rất thoải mái, nàng biết nỗ lực của mình không hề uổng phí, mặc kệ là sâu trong nội tâm Thiên Huy hoàng đế nhìn nàng như thế nào, ít nhất phải thừa nhận đã có tôn trọng đối với nàng.

Nàng đi qua, thái hậu cùng hoàng hậu vội vàng tránh ra, đều mang vẻ mặt ôn hoà, ngay cả Long Thiên Mặc lúc trước rất khinh thường nàng, đều mang vẻ mặt cảm kích, "Tần hoàng thân, vất vả người!"

Hàn Vân Tịch ngoài cười nhưng trong không cười, ngồi xuống nghiêm túc bắt mạch. Với điều này, một thất tất cả đều an tĩnh lại, an tĩnh đến nỗi ngay cả thanh âm một cây châm rơi xuống đất cũng đều nghe được rất rõ ràng.

Mặc dù không có vấn đề gì, nhưng khi Hàn Vân Tịch tự thân xuất mã, mọi người vẫn đều rất khâm trọng. Cố Bắc Nguyệt đứng một mình, nhìn bộ dáng Hàn Vân Tịch giả vờ nghiêm túc, khóe miệng bất giác nổi lên một mặt cười ấm áp.

Nữ nhân này, cho dù là bộ dáng giả bộ nghiêm túc, đều đẹp như vậy.

Sau một phen làm bộ làm tịch nghiêm túc, Hàn Vân Tịch mới mở miệng, "Không có việc gì, an dưỡng mấy ngày đúng hạn đôi được, một khi miệng vết thương khép lại liền có thể xuống giường. Đã dùng huyết sinh đan, cũng không cần tắm bó, không có việc gì."

Thiên Huy hoàng đế gật gật đầu, "Cố thái y, đây đều giao cho người."

"Vâng!" Cố Bắc Nguyệt thấp giọng trả lời.

Hàn Vân Tịch đứng dậy, âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, nàng cuối cùng đã đem chuyện khó giải này hoàn toàn thu phục, sự căng thẳng trong đầu nhiều ngày như thế cuối cùng có thể hoàn toàn thả lỏng xuống dưới.

Tuy rằng lúc trước thời điểm cầu tình cho tam tộc Hàn thị, Hàn Vân Tịch đã nói muốn đem công để đổi, nhưng Thiên Huy hoàng đế vẫn muốn ban thưởng cho Hàn Vân Tịch, giao đãi cho thái giám một đồng đồ vật rất lớn, Hàn Vân Tịch cũng không nhớ hết được, chỉ có thể tạ ơn.

Thiên Huy hoàng đế vốn định ở bên Thái tử nhiều hơn, bắt buộc dĩ có nhiệm vụ khẩn cấp cần xử lý, chỉ có thể rời đi trước, trước khi rời đi còn giao đãi, nếu Hàn Vân Tịch rảnh rỗi thì thường xuyên tiến cung tới bồi thái hậu, Hàn Vân Tịch tươi cười sáng lạn, đáp ứng.

Có điều, trong lòng nàng chung quy vẫn là bất an, thái hậu cùng Nghi thái phi là đối thủ một mất một còn, Thiên Huy hoàng đế sao lại không biết, hơn nữa, quan hệ giữa hần và Long Phi Dạ càng rất vi diệu, nàng vẫn là nên ít can thiệp vào chuyện ở trong cung thì tốt hơn.

Từ câu chuyện mẫu thân cứu thái hậu kia, nàng đã sớm minh bạch một đạo lý, người hoàng tộc, sẽ không bao giờ thực sự mang ơn, có thể nói, tuyệt đối sẽ không bởi vì mang ơn mà mềm lòng, mà từ bỏ lợi ích.

Ngay cả khi người cứu tính mạng quý giá nhất của bọn họ.

Chuyện này, Hàn Vân Tịch chỉ xem như chính mình giải quyết một cái phiền toái mà thôi.

"Tần hoàng thân, đợi ta khỏi hẳn, nhất định tự mình tới cửa bái tạ!" Long Thiên Mặc đến nay còn đắm chìm trong vui sướng, thoát nhìn thật ra rất có thành ý.

Hàn Vân Tịch cười cười, "Việc nhỏ mà thôi, không cần ghi tạc trong lòng, Thái tử hãy nghỉ ngơi thật tốt, nếu có gì không thoải mái nhất định phải nói với Cố thái y."

Sau khi giao đãi xong, Hàn Vân Tịch mới cùng thái hậu và hoàng hậu cùng nhau ra cửa. Đã đến lúc phải cáo từ, ai ngờ, thái hậu lại giữ tay nàng lại, giống lần đầu tiên gặp mặt thân thiết như vậy, "Vân Tịch, trước khoan trở về, đến chỗ ai gia dùng bữa tối đi, mệt mỏi nhiều ngày như thế, ai gia nhất định phải hảo hảo giao đãi người."

"Ha ha, Vân Tịch, lão tổ tông chưa từng lưu người dùng bữa, người thật là có phúc khí nha!" Hoàng hậu cũng cười nói.

Trời mới biết lời này là thật hay giả, nhưng hiện tại, lời này đã đưa Hàn Vân Tịch vào từ lộ, nếu như cự tuyệt, vậy không phải làm mất mặt thái hậu hay sao.

"Vây thần thiếp đành cung kính không bằng tuân mệnh." Hàn Vân Tịch nhìn như vui mừng, nhưng trong lòng lại liên tục kêu khổ, hiện tại nàng chỉ muốn trở về hảo hảo tắm một cái, ngủ một giấc được không!

Nàng cũng biết thái hậu mở miệng giúp nàng, tuyệt đối không phải là chuyện tốt, trời mới biết thời gian này, thái hậu muốn làm cái gì đâu!

Thái hậu đi ở giữa, hai bên là Hàn Vân Tịch và hoàng hậu, một đường hướng trong cung thái hậu đi tới, Hàn Vân Tịch lặng im không nói chuyện, bất chợt

nhớ tới Long Phi Dạ.

Tên kia hiện tại ở nơi nào? Đã ra khỏi cung hay là vẫn đang ở chỗ Thiên Huy hoàng để đây?

Có thể qua đây mang nàng về nhà hay không?

Sự thật chứng minh, Hàn Văn Tịch suy nghĩ quá nhiều.

Tối trong cung thái hậu rồi, tiệc tối đã chuẩn bị tốt, rượu ngon món ngon, thập phần phong phú, vài ngày không ăn làm Hàn Văn Tịch nhìn thấy đều nhìn không được nuốt nuốt nước miếng, *thêm nha.*

Sau khi ngồi xuống, nói vài lời khách sáo, thấy thái hậu cùng hoàng hậu đều đã động đũa, Hàn Văn Tịch lập tức vui mừng bắt đầu ăn uống thỏa thích.

"Văn Tịch, không cần khách khí, coi như ở nhà mình mà ăn cơm, ai gia cùng mẫu phi người không giống nhau, trên bàn cơm không có nhiều quy củ như vậy." Thái hậu vốn định giúp Hàn Văn Tịch gấp đồ ăn, ai ngờ, Hàn Văn Tịch tự mình gấp không ít, tựa hồ không nghe thấy thái hậu nói gì, vùi đầu gặm lấy gặm dề.

Hàn Văn Tịch không thấy xấu hổ, thái hậu cùng hoàng hậu nhìn nhau, ngược lại cảm thấy lúng túng.

"Nhìn xem, đói là đi, ăn nhiều một chút ăn nhiều một chút." Hoàng hậu vội vàng lên tiếng, cấp một bậc thang cho thái hậu đi xuống.

Hàn Văn Tịch đang lắng nghe, câu đầu tiên lại là so sánh với Nghi thái phi, thái hậu muốn làm gì đây?

Nàng không lên tiếng, trời đất bao la, bụng lớn nhất, thiên đại sự tình, trước hết chờ nàng no bụng rồi lại tính.

Thái hậu uống mấy thìa canh, lại mở miệng, "Văn Tịch, lúc trước mẫu thân người....."

"Thái hậu nương nương, món canh này là đầu bếp nào làm, uống ngon thật." Hàn Văn Tịch cười ngắt lời.

"Tổng quản của ngự trù phòng* tự mình nấu và trình bày ở đây, nếu người thích, thường xuyên qua đây bảo đảm để người uống đủ." Thái hậu cười ha hả nói.

*Tổng quản của ngự trù phòng (御厨房的总厨): đầu bếp trưởng của phòng bếp trong cung.

"Thần thiếp không dám." Hàn Văn Tịch nói.

"Sao lại không dám? Người không biết, lúc trước khi người đính hôn từ trong bụng mẹ, ai gia thiếu chút nữa đã nhận người....."

"Thái hậu nương nương, đồ ăn này cũng ngon, cũng là tổng quản làm sao?" Hàn Văn Tịch lại ngắt lời.

Rốt cuộc, thái hậu ngoài cười nhưng trong không cười gật gật đầu, không nói gì nữa. Vì thế, bữa cơm này Hàn Văn Tịch ăn rất thông thuận, rất thỏa mãn, rượu đủ cơm no rồi mới nói chuyện. Sau khi rửa xong, chuyển qua một cái bàn trà, thái hậu rốt cuộc có cơ hội mở miệng, không nghĩ tới nàng vẫn tiếp tục nói câu lúc trước còn chưa nói xong, "Văn Tịch, trước khi ban hôn người từ trong bụng mẹ, ai gia thiếu chút nữa đã nhận người làm nghĩa nữ, mẫu thân người cũng đã đáp ứng."

Vừa nghe lời này, tay bưng trà của Hàn Văn Tịch hơi cứng lại, thái hậu hiện giờ nói tới điều này, có mục đích gì đây?

Nàng không nói, lặng im tiếp tục chờ.

Thái hậu dừng một chút, cười nói, "Văn Tịch a, người vẫn còn nguyện ý làm nghĩa nữ của ai gia sao?"

Khoé miệng của Hàn Văn Tịch có chút run rẩy, "Thái hậu nương nương, nhờ phúc của người, đem Văn Tịch gả cho Tần Vương, Văn Tịch cả gan, sớm đã xem thái hậu nương nương như người một nhà."

Nói theo quan điểm khác, Hàn Văn Tịch cũng coi như là con dâu của thái hậu nha.

Cư nhiên muốn nhận nàng làm nghĩa nữ, thông minh như Hàn Văn Tịch lập tức liền nghĩ được ý vị mượn sức người.

"Ha ha, tức phụ (con dâu) vẫn luôn không được thân mật như nữ nhi." Thái hậu giống như đang nói giỡn, vừa lời kéo tay Hàn Văn Tịch vừa cười.

Hàn Văn Tịch liếc mắt nhìn hoàng hậu một bên một cái, quả nhiên, sắc mặt của hoàng hậu cũng là tức phụ lập tức không hề đẹp chút nào, đương nhiên, lời này của thái hậu cũng không phải nhằm vào hoàng hậu, mà là nhằm vào Nghi thái phi.

Hàn Văn Tịch là tức phụ của Nghi thái phi, mà hiện tại thái hậu muốn nhận nàng làm nữ nhi, những lời này chính là đang muốn thu mua nàng để đối phó với Nghi thái phi!

Hàn Văn Tịch cuối cùng minh bạch vì sao lúc trước thái hậu lại đem nữ nhi của ân nhân đính hôn từ trong bụng mẹ gả cho nhi tử của địch nhân, nguyên lai là tính toán để nàng nằm vùng làm gian tế nha!

Có điều, không nghĩ tới nàng trưởng thành lại là một phé vật xấu nữ không thể dùng.

Không nói đến sự tình gian tế, Hàn Văn Tịch không muốn làm, cho dù làm, cũng tuyệt đối sẽ không làm ở bên cạnh Long Phi Dạ. Thái hậu cùng Nghi thái phi tranh đấu, nói đến cùng vẫn là Hoàng Thượng cùng Long Phi Dạ tranh đấu, để nàng nằm vùng đến bên cạnh Long Phi Dạ, quả thực là đi tìm chết!

Thái hậu nương nương tuy rằng nói rất mật mờ, nhưng nếu một người thông minh lại có thể nghe hiểu rất rõ ràng.

Thấy Hàn Văn Tịch do dự, thái hậu đánh một cái ánh mắt cho hoàng hậu, hoàng hậu liền mở miệng, "Văn Tịch, thái hậu không có nữ nhi, vẫn đều luôn mong muốn có nữ nhi, nói là nghĩa nữ, tất nhiên là đối đãi giống như thân nữ nhi, đến lúc đó nếu như có người dám khi dễ người, đừng nói là thái hậu cùng bốn cung, ngay cả hoàng đế, cũng sẽ không bỏ qua bọn họ."

Chắc chắc chắc, trong lòng Hàn Văn Tịch cảm khái, dù hoặc lớn bao nhiêu nha, đây là đang nói cho nàng biết chỉ cần nàng gật đầu, hoàng đế cũng có thể sẽ là chỗ dựa của nàng hay sao?

Nhìn ý cười ôn hoà của hoàng hậu, còn có thái hậu mặt đầy mặt chờ mong, Hàn Văn Tịch thật muốn nói cho các nàng, gian tế xưa nay đều là dùng xong liền giết, chỗ dựa cái gì, tất cả đều là ngân phiếu khổng.

Hàn Văn Tịch lặng im uống xong trà trong tay, cười cười, nói, "Nữ nhi tự nhiên là thân mật hơn tức phụ."

"Đúng vậy đúng vậy." Hoàng hậu gật đầu.

"Tức phụ chung quy vẫn là người ngoài." Hàn Văn Tịch lại nói.

Hoàng hậu cho rằng nàng đã đáp ứng rồi, lập tức gật đầu.

"Tức phụ không thân mật!" Hàn Văn Tịch lại nói.

Lúc này, hoàng hậu rốt cuộc nghe thấy có điều không thích hợp, chính mình chính là tức phụ a, bà bà đang ở ngay bên người nha!

Đáy mắt nàng hiện lên một mặt không vui, nhưng vẫn phải tiếp tục chịu đựng, có điều không hề gật đầu.

Tuy nhiên, Thái hậu lại nghe rất hài lòng, lúc trước nàng đã nói, chỉ cần Hàn Văn Tịch có thể trị được cho Thái tử, nàng sẽ không so đo hiềm khích trước đây nữa, dựa theo kế hoạch nhiều năm trước, để Hàn Văn Tịch trở thành mặt thám xệp vào trong Tần Vương phủ.

Ban đầu còn tưởng rằng Hàn Văn Tịch sẽ suy xét lâu hơn, ai biết nàng ta cư nhiên tán thành lời nàng nói như thế.

"Văn Tịch, người đã minh bạch thì tốt, rất tốt, việc này nếu không ta liền....."

Ai ngờ, thái hậu còn chưa nói xong, Hàn Văn Tịch đã đứng lên, khom người hành lễ, "Có thể có được yêu thương của thái hậu nương nương là phúc phận của Văn Tịch, Văn Tịch tạ ơn thái hậu nương nương."

Thái hậu rất vừa lòng, duỗi tay tới đỡ, "Nha đầu ngọc, nếu không phải nương người đi quá sớm, chúng ta làm sao có chút hiểu lầm, người cũng không cần phải ăn nhiều đau khổ như vậy nha, có ai gia chống lưng, Nghi thái phi thật sự sẽ không dám làm khó người."

Hàn Văn Tịch đậm đậm cười, nhìn như bất đắc dĩ, kỳ thật là châm chọc, nàng nói, "Thái hậu nương nương, mẫu thân tuy đã đi về cõi tiên, nhưng Văn Tịch rốt cuộc đã gả làm vợ người, xuất giá tòng phu, việc nhận nghĩa nữ này Văn Tịch là không làm chủ được, không bằng thái hậu nương nương hỏi Tần Vương một câu đi?"

Cái gì?

Lời này vừa ra, thái hậu cùng hoàng hậu đều sững sốt, ngay sau đó sắc mặt đại biến.

Đáy mắt Thái hậu hiện lên một mặt hung ác nham hiểm, suýt nữa bùng nổ, *Hàn Văn Tịch a Hàn Văn Tịch*, nói lâu như vậy, người cư nhiên đang chơi đùa ai gia!

Rõ ràng biết chuyện này chính là hướng về phía Nghi thái phi cùng Tần Vương, nàng cư nhiên dám nói muốn đi tìm Tần Vương thương lượng!

Rất tốt!

Hay cho câu "xuất giá tòng phu", thật sự hoàn toàn cự tuyệt, cự tuyệt đến thật là khéo! Làm nàng cùng hoàng hậu đều không thể tức giận, không thể trách tội.

Sớm biết như thế, nàng sẽ không mở miệng cầu tình cho tam tộc Hàn thị!

Hai tay giấu ở trong tay áo nắm chặt thành nắm tay, kim chế tức giận, thái hậu không thấy bậc thang để xuống, chuyện này một khi truyền tới lỗ tai của Tần Vương cùng Nghi thái phi, không chỉ làm cho bọn họ bị chê cười, còn hiểu ý sinh ra đề phòng.

Hoàng hậu cũng tức giận, "Ai nha, quên không nói đến Tần Vương, mẫu hậu, người thích Vân Tịch, nhưng người ta chung quy là người của Tần Vương phủ, người cũng không phải không biết tính tình của Nghi thái phi cùng Tần Vương. Chuyên môn cùng người tranh cãi, nếu bọn họ biết việc này, sự sẽ không thành!"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Chanh Chua Gặp Phải Độc Miệng

Hoàng hậu đã tạo ra bậc thang, thái hậu tất nhiên là theo xuống, "Nhìn xem, hôm nay ai gia thật cao hứng, đã quên mất chuyện phiền toái kia."

Hàn Vân Tịch trong lòng cười lạnh, không nói gì, để mẹ chồng nàng dâu hai người bọn họ kẻ xướng người hoạ, tự mình diễn trò.

"Mẫu hậu, ta nghĩ cũng không nhất thiết phải nhận con gái nuôi làm gì, đều là người một nhà, chỉ cần người yêu quý Vân Tịch, để Vân Tịch thường xuyên tới thăm, tất cả đều giống nhau." Hoàng hậu nói rất nhẹ nhàng, phảng phất như đây thật sự không phải là đại sự gì.

Thái hậu gật đầu, "Được rồi được rồi, Vân Tịch, người cảm thấy thế nào?"

"Hết thảy do thái hậu nương nương làm chủ, Tần Vương trăm công ngàn việc, thần thiếp sẽ không đi quấy nhiễu hần." Hàn Vân Tịch đương nhiên muốn bày tỏ ý kiến, cho dù không đầu nhập thái hậu, cũng không thể đắc tội tự tìm chết đi?

Có lời này của Hàn Vân Tịch, thái hậu mới miễn cưỡng tươi cười, "Ha ha, người đúng là một hài tử hiểu chuyện."

Sự tình nếu không thể đồng ý, Hàn Vân Tịch cũng không tiện ở lâu, sau một câu khách sáo, nàng liền đứng dậy cáo từ.

Người vừa đi, khuôn mặt thái hậu nháy mắt sụp xuống, quét qua chén trà Hàn Vân Tịch dùng qua, "Đồ không biết tốt xấu!"

"Mẫu hậu không nên tức giận, tổn hại đến thân thể mà mất nhiều hơn được. Thần thiếp đã từng nói, nha đầu này thật không đơn giản, sau này chúng ta cần phải lưu tâm đến." Hoàng hậu vội vàng làm dịu sự tức giận của thái hậu, giọng điệu khuyên bảo.

"Hừ, nha đầu thú vị không biết trời cao đất dày, ai gia dùng nàng đó là cất nhắc nàng, lại dám cự tuyệt! Nàng ta hãy chờ xem, một ngày nào đó, ai gia sẽ khiến nàng ta phải hối hận, ai gia không tin nàng ta có thể sống tốt ở Tần Vương phủ! Lần này xem như nàng ta may mắn, lần sau nàng ta tốt nhất đừng nên thua trong tay ai gia!"

Thái hậu thật sự tức giận, nàng không nghĩ tới Hàn Vân Tịch sẽ cự tuyệt, tâm tình thật lâu cũng không thể bình phục lại.....

Hàn Vân Tịch chỉ nghĩ chuyện này giống như một trò cười, sau khi rời khỏi cung, nàng cuối cùng có thể hoàn toàn thở dài một hơi nhẹ nhõm. Thời điểm đi ngang qua Hàn gia, nàng dừng chân nhìn một lúc lâu, Hàn gia ở đề đô tuy không phải là hậu duệ quý tộc, nhưng cũng có uy tín danh dự như một đại thế gia.

Lúc này, đại môn màu đỏ như son đóng chặt, hết thảy thoạt nhìn đều rất yên bình, nhưng là, Hàn Vân Tịch biết, ngày mai khi tội trạng của Hàn Tông An được định xuống, gia tộc này sẽ rối loạn, tàn lụi.

Ký ức thuộc về thân thể này, không ngừng hiện ra trong óc, tất cả đều là ký ức khi còn bé, đều là ký ức nhục nhã bị khi dễ, tuy rằng là ký ức của nguyên chủ, nhưng sớm đã theo thân thể này, đã biến thành hồi ức của chính nàng.

Từng màn rõ ràng chính xác như vậy, phảng phất vừa mới phát sinh hôm qua.

Một lúc lâu, bên môi Hàn Vân Tịch nổi lên một nụ cười lạnh nhạt, xoay người rời đi.

..... *Người dịch: Emily Ton.....*

Trở lại Tần Vương phủ đã là nửa đêm, Hàn Vân Tịch cũng không chắc chắn mình có thể gõ cửa hay không, nhưng ai biết, từ rất xa có thể nhìn thấy ngọn đèn dầu ánh ra từ cửa sổ, đặc biệt ngọn đèn trong đại đường là sáng nhất.

Thấy thế, trong lòng Hàn Vân Tịch thầm nghĩ, *đã nửa đêm rồi chẳng lẽ quý phủ xảy ra đại sự gì? Với tính cách của Nghi thái phi, hiếm khi nàng sẽ bỏ lỡ giấc ngủ ngon đâu! Ngay cả khi trời sập nàng cũng sẽ không thức đêm nha!*

Hay là Long Phi Dạ xảy ra chuyện gì?

Hàn Vân Tịch phỏng đoán đủ điều, không nhìn được nghĩ rằng *không biết liệu bọn họ có thể là đang đợi nàng hay không?*

Rất nhanh, nàng đã đi đến cửa, phát hiện lão nô thủ vệ cư nhiên đang đứng chờ nàng, nàng chỉ gõ một cái, cửa lập tức mở ra.

"Vương Phi nương nương, chúc mừng chúc mừng a! Thái phi đã chờ ngươi rất lâu, nhanh chóng qua đó đi." Lão nô rất hưng phấn, cười không ngậm được miệng.

Chúc mừng?

Điều này, Hàn Văn Tịch hoàn toàn kinh ngạc, không ngờ thật đúng là có quan hệ cùng nàng! *Từ trong miệng nô tài của Nghi thái phi nói ra câu chúc mừng, có thể có chuyện tốt sao?*

Hàn Văn Tịch đầy bụng hồ nghi, cũng không rảnh lo hỏi nhiều, lập tức đi đến đại đường.

Ai ngờ, vừa đến đại đường, lại nhìn thấy ba rương bảo vật đều đang rộng mở, một rương *kim nguyên bảo* (金元宝: vàng thỏi), một rương *ngân nguyên bảo* (银元宝: bạc thỏi), còn một rương toàn là trang sức châu báu, bên cạnh đó là những cuộn lụa thượng đẳng. [Người dịch: @EmilyTon]

Vàng lòi, Hàn Văn Tịch nhìn thấy mắt đều phóng ánh sao, *từ đâu ra nhiều đồ tốt như thế a!*

Vàng bạc châu báu đều hoá hết cả mắt, trách không được Hàn Văn Tịch, nàng trước hết nhìn đồng vàng bạc châu báu, sau đó mới nhìn đến Nghi thái phi.

Nghi thái phi ngồi ngay ngắn ở trên chủ vị, khuôn mặt tinh xảo âm trầm đến độ có thể lấy nước ra khỏi đó. Mộ Dung Uyển Như hầu ở bên cạnh nàng, vừa thấy Hàn Văn Tịch tiến vào, trong mắt hiện ra ghen tị, ngưỡng mộ và gét bỏ!

"Mẫu phi, ngươi tìm thần thiếp?" Hàn Văn Tịch khom người hành lễ.

"Ha ha, đại công thần đã trở lại nha, hãy nhanh chóng bình thân, đại công thần hành lễ, bổn cung sao gánh nổi?"

Giọng nói của Nghi thái phi trở nên chanh chua, phỏng chừng nàng đã biết được sự tình trong cung.

Hàn Văn Tịch bình thân, nhìn lại từng hòm vàng bạc bảo vật, trong lòng hiểu rõ, đây hẳn là do Thiên Huy hoàng đế ban thưởng, thật là tốt, sao lại đưa đến nhanh như thế nha?

Hàn Văn Tịch kín đáo liếc mắt nhìn Nghi thái phi một cái, khoe miệng co giật vài cái, mẫu thân nàng cứu thái hậu, nàng cứu tôn tử của thái hậu, trách không được Nghi thái phi lại nổi bão.

"Tâu tử, không nghĩ tới y thuật của ngươi lợi hại như vậy, ngay cả quái bệnh của Thái tử cũng có thể chữa khỏi, Hoàng Thượng cùng thái hậu nương nương nhất định rất vui về đi? Nhìn xem, tất cả đều là thưởng cho ngươi, suốt đêm đã đưa lại đây." Mộ Dung Uyển Như cười nói.

Nghi thái phi còn đang nổi nóng, nàng ta nhắc tới hoàng đế cùng thái hậu, không thể nghi ngờ là thêm dầu vào lửa.

"Ha ha, làm Hoàng Thượng và thái hậu vui vẻ, ngày tháng trôi qua của ngươi có thể sẽ tốt hơn một chút nha!" Nghi thái phi cười lạnh.

Nghi thái phi đây là đang có ý gì? Nửa đêm không ngủ được, nên bỏ dậy chanh chua nàng sao? Thật là không có lòng độ lượng!

Hàn Văn Tịch thật sự không chịu nổi loại ân ý này, châm chọc mỉa mai, Nghi thái phi cũng đã từng trải qua vài lần đánh giá cùng nàng, nếu còn không biết tính tình nàng ta, nàng không ngại lại biểu hiện một lần nữa cho nàng ta xem.

"Mẫu phi nói rất đúng, Hoàng Thượng và thái hậu nương nương đều rất vui vẻ, Hoàng Thượng nói, nếu không phải lời đồn đãi lan rộng ở đế đô, hẳn cũng không biết thần thiếp tinh thông y thuật." Hàn Văn Tịch cười trả lời.

Lời này vừa ra, mặt Mộ Dung Uyển Như lập tức trắng hơn ba phần. Mặt Nghi thái phi cũng là trắng bệch, không nghĩ tới Hàn Văn Tịch còn dám nói như thế, tiểu tiện nhân này thật đúng là càng lúc càng lớn mật.

"Vây..... sao?" Nghi thái phi cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi, "Đây cũng là vận khí của ngươi, ban thưởng nhiều như thế, bổn cung có phải nên chúc mừng ngươi hay không đây?"

"Đương nhiên. Vinh quang của thần thiếp chính là vinh quang của mẫu phi, cũng là vinh quang của Tàn Vương phủ, Hoàng Thượng cùng thái hậu nương nương nhất định sẽ nhớ kỹ ân tình này của Tàn Vương phủ." Hàn Văn Tịch lại nói.

So với Nghi thái phi chanh chua, nàng quả thực là độc miệng a!

Luôn dùng dao nhỏ đâm vào miệng vết thương đau nhất của Nghi thái phi, chuyện này đối với nàng mà nói chính là sỉ nhục được không, Hàn Văn Tịch cư nhiên lại nói đó là vinh quang của nàng, mấu chốt chính là, ngoài mặt nàng còn phải tươi cười với Hàn Văn Tịch.

Nghi thái phi tức giận đến nổi cắn cả hàm răng, không thể nói nên lời, nàng cũng không biết chính mình chờ đến nửa đêm, rốt cuộc là chờ Hàn Văn Tịch trở về để làm gì, chờ nàng trở lại khoe khoang, hay là trở về châm chọc mỉa mai sao?

Thấy Nghi thái phi không nói, Hàn Văn Tịch lại nói, "Mẫu phi, lần này điện hạ cũng là đại công thần, là điện hạ liều mình lấy được huyết sinh đan, nếu

không có huyết sinh đan, thần thiếp cũng không trị liệu được."

Cái gì?

Những lời này như nọc độc xuyên qua, khiến trái tim, lá lách, phổi và thận của Nghi thái phi đều đau, chính nhi tử mình yêu quý nhất cư nhiên mạo hiểm đi xin thuốc để cứu tôn tử địch nhân!

"A....."

Trong lòng Nghi thái phi rít gào, "Đủ rồi, Hàn Vân Tịch, nguoi đủ rồi!"

Hai tay sớm đã nắm chặt thành nắm tay ở trong tay áo, móng tay đâm hết vào lòng bàn tay, nhưng cũng không đau bằng trái tim đau!

Nàng nghĩ, nếu như để nàng biết lúc trước là ai đã rải ra lời đồn, nàng tuyệt đối sẽ không buông tha!

Mộ Dung Uyển Như bỗng nhiên chột dạ, rốt cuộc đành thu liễm lại, không dám thêm mắm thêm muối.

Nhìn Nghi thái phi tức giận đến nổi mặt đều vằn vẹo, Hàn Vân Tịch tâm tình rất tốt, đã nhanh chóng quên đi mệt mỏi, hừ, nàng không nổi bão, Nghi thái phi thật đúng là đang nghĩ nàng là con mèo điên hay sao?

"Mẫu phi, trị liệu cho Thái tử rất hao tổn tâm lực, ta cũng rất mệt mỏi, nếu không có điều gì để nói, thần thiếp xin cáo từ trước, hoàng thượng đã nói, để thần thiếp hảo hảo nghỉ ngơi."

Mặt sau lời nói kia của Hàn Vân Tịch chính là cố tình nói cho Nghi thái phi nghe, nàng sẽ không ngờ đến nỗi lấy thái hậu tới uy áp Nghi thái phi, nhưng, hoàng thượng liền không giống nhau, nàng nói như thế, tốt xấu cũng có thể an bình mấy ngày, nghỉ ngơi thật tốt.

Nàng đang muốn đi, ai ngờ, Nghi thái phi lại lạnh giọng mệnh lệnh, "Hàn Vân Tịch, nguoi đứng lại cho bổn cung!"

Giọng nói này, rất hung dữ, Hàn Vân Tịch tổng cảm thấy giọng nói của Nghi thái phi không giống như thường ngày, chỉ là, rốt cuộc không giống chỗ nào, nàng lại nghe không ra.

Nàng dừng bước, thong dong bình tĩnh, "Mẫu phi còn có điều gì muốn phân phó?"

"Hàn Vân Tịch, thái hậu lưu nguoi ở lại trong cung dùng bữa tối?" Nghi thái phi lạnh giọng chất vấn, không chanh chua giống như vừa rồi, mà có chút nghiêm túc hơn nhiều.

Hàn Vân Tịch giật mình, *việc này nàng ta đều biết, có vẻ như, trong cung chắc cũng có cơ sở ngầm của Nghi thái phi nha.*

"Vâng" Hàn Vân Tịch đứng sực thật trả lời.

"Thái hậu vì sao lại lưu nguoi lại?" Nghi thái phi lại hỏi, nếu không phải nghe được tin tức này, nàng cũng không đến mức hơn nửa đêm không ngủ được ngồi chờ Hàn Vân Tịch trở về.

Đáy mắt Hàn Vân Tịch hiện lên một mặt đề phòng, Nghi thái phi đây là đang hoài nghi điều gì hay sao? Chuyện này rất lớn, vạn nhất làm Nghi thái phi hoài nghi nàng có gì đó cùng thái hậu, dựa theo tính tình Nghi thái phi, làm sao có thể bỏ qua cho nàng nha?

Hàn Vân Tịch tuy rằng không thay đổi thái độ, nhưng vẫn rất cẩn thận trả lời, "Thái hậu chưa bao giờ lưu người dùng bữa ở trong cung, nói thần thiếp có công trị liệu cho Thái tử, muốn thưởng cho thần thiếp."

Đáy mắt của Nghi thái phi trở nên đen tối âm trầm, tâm tình bất định, thái hậu từ trước đến nay không lưu người dùng bữa ở trong cung, nàng ta lưu nha đầu này lại chưa chắc đã là chuyện đơn giản!

Nàng ta có phải cùng nha đầu này nói điều gì đó hay không? Thiên Tâm phu nhân cứu nàng ta, nha đầu này lại cứu tôn nhi bảo bối nhất của nàng ta, nàng ta còn có lý do gì để oán hận nha đầu này đâu?

Huống chi, nha đầu này hiện tại không xấu, còn có một thân y thuật đâu! Đúng là có thể trọng dụng!

Nhớ tới trước đây, thái hậu đem nữ nhân của ân nhân chỉ hôn cho Tần Vương, chính là có dụng tâm kín đáo đi?

Nghĩ đến điều này, đáy mắt Nghi thái phi lại trở nên âm trầm hơn, nàng thẳng mắt nhìn chăm chăm Hàn Vân Tịch, vẫn lặng yên không nói chuyện.

Hàn Vân Tịch còn tưởng rằng nàng sẽ truy vấn thêm, thấy thế, trong lòng nàng hơi hoảng, Nghi thái phi rốt cuộc có ý tứ gì? Nàng ta muốn làm gì đây?

Nghi thái phi nhìn chăm chăm Hàn Vân Tịch hồi lâu, ý vị thâm trường cười lạnh một tiếng, lúc này mới phát tay áo bỏ đi.

Nụ cười này, làm Hàn Vân Tịch cảm thấy sờn cả tóc gáy, nàng biết, những ngày tháng sau này của nàng chung quy là sẽ không có bình yên.

Tuy nhiên, sau khi đã trải qua những thử thách của mình, Hàn Vân Tịch rất nhanh liền điều chỉnh lại tâm tình, ánh mắt thản nhiên, thân thẳng không sợ

bóng xiên*, Nghi thái phi muốn tra liền đi tra đi, nàng cũng không sợ.

*Thân thẳng không sợ bóng xiên (身正不怕影子斜): Hán-Việt: thân chính bất phạ ảnh tử tà. Nghĩa: chỉ người thẳng thắn, không chịu khuất phục. (Người Dịch: @EmilyTon)

Chỉ là, trước khi điều tra rõ ràng, tốt nhất đừng mạo muội tới tìm nàng phiền toái, nếu không nàng nhất định sẽ toàn lực phản kích!

Nghi thái phi vừa đi, Mộ Dung Uyển Như chợt dạ âm thầm thở hắt ra, nàng sợ nhất không gì hơn chính là mẫu phi truy cứu người rải ra lời đồn, may mắn là việc thái hậu lưu Hàn Văn Tịch lại dùng bữa đã dời đi lực chú ý của mẫu phi.

Theo hiểu biết của nàng đối với mẫu phi, tiếp theo một đoạn thời gian rất dài, mẫu phi chắc hẳn vẫn sẽ canh cánh trong lòng, cũng nhất định muốn truy tra việc này đến cùng.

Hàn Văn Tịch, cho dù là đã trị được quái bệnh cho Thái tử, có hoàng đế chống lưng thì như thế nào, hoàng đế trăm công ngàn việc, mới không quản được nhiều như vậy đâu.

Mộ Dung Uyển Như tươi cười nhu nhược động lòng người đi tới, giọng khuyên bảo, "Tẩu tử, mẫu phi cũng là vì ngươi mà cao hứng. Nhưng sau khi chờ đợi quá lâu, khó tránh khỏi có chút không vui, ngươi đừng để ở trong lòng."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Giàu Có, Thu Mua Nhân Tâm

"Sao sẽ như thế. Uyển Như muội muội, ngươi nhìn những đồ trang sức này một cái, chọn mấy thứ mình thích đi." Hàn Văn Tịch đặc biệt hào phóng.

"Không không, đây là Hoàng Thượng thưởng cho tẩu tử." Mộ Dung Uyển Như vội vàng cự tuyệt.

"Không cần ngại, nhiều như vậy ta cũng dùng không hết, chọn vài món." Hàn Văn Tịch rất nhiệt tình, kéo tay Mộ Dung Uyển Như lại đây.

Thật ra, những châu báu này Mộ Dung Uyển Như đã sớm lật xem qua, Thiên Huy hoàng đế ban thưởng tất cả những thứ này đều là công phẩm từ bên ngoài, có tiền cũng mua không được.

Trong đó có vài thứ Mộ Dung Uyển Như đặc biệt rất thích, thấy Hàn Văn Tịch nhiệt tình như thế, nàng cũng không đưa đẩy nữa mà đi lên chọn.

Ai ngờ, Hàn Văn Tịch lại nói, "Ta nha, còn nghĩ một khi tra ra là ai đã tung tin truyền ra ta có thể chữa bệnh, cũng sẽ ban thưởng một ít cho người kia. Tốt xấu, nàng ta cũng có công lao, không phải sao?"

Lời này vừa ra, tay Mộ Dung Uyển Như tức khắc cứng lại.

"Uyển Như muội muội, ngươi nói người tung tin đồn ấy sẽ là người gì đâu? Không phải là nàng ta muốn hại ta, mà là nghĩ muốn giúp ta đi?" Hàn Văn Tịch hỏi rất nghiêm túc.

Trên mặt Mộ Dung Uyển Như ngụy trang rất hoàn hảo, nhưng tay lại bán đứng nàng ta, Hàn Văn Tịch còn kéo tay nàng ta, tay nàng ta lại như bị điện giật co lại.

Hàn Văn Tịch xem ở trong mắt, cười càng thêm sáng lạn, nhưng vẫn đem tay nàng kéo xuống, "Uyển Như muội muội, ngươi nhanh chóng chọn đi nha, đừng khách khí."

Mộ Dung Uyển Như chợt dạ, miễn cưỡng ổn định lại, khách khí nói, "Không được không được..... hoàng thượng, đồ do hoàng thượng ban thưởng không thể tùy tiện tặng người. Tẩu tử, bây giờ cũng không còn sớm nữa, ngươi đi nghỉ sớm đi, ta đi bồi mẫu phi."

Nàng dứt lời, không rảnh nhiều lời, cơ hồ là chạy trốn rồi.

Hàn Văn Tịch nhìn bóng dáng nàng, đẩy mắt chôn xuống một hạt giống cừu hận.

Có rất ít người biết nội tình nhiều như vậy, người có thể hoạch định rải ra lời đồn này lại càng ít hơn, trừ bỏ vài vị trong cung kia, chính là vị trong quý phủ này.

Nếu như hoàng hậu muốn để nàng trị liệu cho Thái tử, cũng không cần phải xoắn trên diện rộng như thế, chỉ cần thổi gió bên gối là được, cho nên, Mộ Dung Uyển Như là hiểm nghi lớn nhất.

Lại là nàng ta, lần này lại là nàng ta, bạch liên hoa, lần này ngươi hãy tâm đắc đi thôi; lần sau, bốn vương phi nhất định phải bắt bằng được

đuôi cáo của người!

Sau khi Nghi thái phi cùng Mộ Dung Uyển Như rời khỏi, Hàn Vân Tịch xem như hoàn toàn giải quyết hết bất bình của mình, nhìn phản thương lớn trước mắt, tươi cười hiện lên trong mắt.

Cảm giác này giống như là trúng xổ số, trở nên giàu có sau một đêm, từ đây về sau không cần phải đếm bạc sinh hoạt nữa.

Nàng tùy tay cầm lấy một thỏi bạc ném cho tỳ nữ một bên, "Đi tìm vài người tới giúp ta đem mấy thứ này dọn đến Phù Dung Viện."

Tỳ nữ hoảng loạn tiếp được thỏi bạc nặng trĩu, hơi há hốc mồm, Vương Phi nương nương thật sự muốn cho mình nhiều như thế sao? Phải biết rằng, ngay cả thái phi nương nương cũng không có hào phóng như thế nha.

"Còn không đi?" Hàn Vân Tịch nhún mày hỏi.

"Đi, nô tỳ lập tức đi, Vương Phi nương nương chờ!" Tỳ nữ vui mừng khôn xiết, cất bạc xong lập tức chạy đi.

Rất nhanh, tỳ nữ đã mang đến sáu bảy trắng đĩnh, bang nhân này xưa thấy Hàn Vân Tịch, tất cả đều là mắt lớn để ở trên đỉnh đầu, hiện giờ một đám đều cung kính, Vương Phi nương nương này Vương Phi nương nương nọ*, giống như chân chó.

*Nguyên văn: 王妃娘娘长王妃娘娘短: vương phi nương nương trường, vương phi nương nương đoản (vương phi nương nương dài, vương phi nương nương ngắn) {Người dịch: @EmilyTon}

Có tiền có thể sai quỷ đẩy ma (有钱能使鬼推磨), lời này tuyệt đối là chân lý.

Toàn bộ đồ được cẩn thận đưa đến Vân Nhân Các trong Phù Dung Viên, ai ngờ, Hàn Vân Tịch phi thường hào phóng, cho bọn họ một thỏi vàng để bọn họ phân chia.

Mấy tên nô tài đời này cũng chưa từng nhìn qua vàng vài lần, cũng không dám tin nổi, cung kính đối với Hàn Vân Tịch giống như nhìn thấy lão tổ tông, cảm tạ vài lần mới bằng lòng rời đi.

"Chủ tử, đó là vàng a! Dù để trả tiền công vài tháng cho bọn họ!" Tiểu Trầm Hương thờ phỉ phỉ.

"Tiểu Trầm Hương, người biết nguyên tắc hạ độc hay sao?" Hàn Vân Tịch chất vấn.

Tiểu Trầm Hương lắc lắc đầu, Hàn Vân Tịch cười nói, "Muốn hạ độc triệt để, thì loại độc trần đi khắp lục phủ ngũ tạng này là khó giải nhất. Đây cũng là một đạo lý thu mua nhân tâm."

Tiểu Trầm Hương vẫn lắc lắc đầu, không hiểu, Hàn Vân Tịch bắt đắc dĩ, "Người cảm thấy Mộ Dung Uyển Như có thể hào phóng như thế hay sao?"

"Nàng cho dù có hào phóng như vậy, cũng không có tiền như chủ tử." Tiểu Trầm Hương bĩu môi nói, hiện tại ở trong mắt nàng, chủ tử chính là một phú bà.

"Chính là đạo lý này, cho nên, từ bây giờ trở về sau những người này chỉ biết hướng về ta, sẽ không hướng về nàng ta." Hàn Vân Tịch cười nói.

Tài tụ nhân tán, tài tán nhân tụ*, Hàn Vân Tịch nghĩ sự tình một thỏi vàng này của nàng, rất nhanh sẽ truyền khắp trong bọn hạ nhân Tàn Vương phủ, xem ai còn dám bất kính đối với nàng.

*Tài tụ nhân tán, tài tán nhân tụ (财聚人散, 财散人聚); Nghĩa: Khi không có tiền cho thì không có người đến, nếu có thể đem tiền cho đi thì người sẽ đến. {Người dịch: @EmilyTon}

Trời đã朦胧 lung sáng sủa, Hàn Vân Tịch đã không còn buồn ngủ, vì thế vừa đếm bạc cùng tiểu Trầm Hương, vừa cất vừa chứa, thật tương ứng với câu nói kia, đếm tiền đếm đến rút gân tay.

Thời điểm trời sáng, cuối cùng thu thập xong hết mọi thứ, tiểu Trầm Hương mệt muốn chết, đang muốn đi hóa phòng kiếm bữa sáng, ai biết vừa mới ra khỏi Phù Dung Viên, đã có hạ nhân bùng com sáng nóng hầm hập đứng chờ!

Kỳ thật tiểu Trầm Hương cũng không hiểu những đạo lý mà chủ tử đã nói, nhưng là, nhìn đến một màn này trước cửa viện, nháy mắt nàng đã hiểu, có bạc thật tốt!

Hàn Vân Tịch ăn chút ít, có thể là do mệt nhọc quá độ, không muốn ăn gì cũng không thấy buồn ngủ, nhưng cả người đều nhấc không nổi, nàng cân nhắc một lát, sai tiểu Trầm Hương qua đi tắm cùng nhìn xem.

"Chủ tử, Tàn Vương điện hạ không trở về." Tiểu Trầm Hương rất nhanh liền tới hồi báo.

Hàn Vân Tịch lập tức vui vẻ, thu thập đồ vật chuẩn bị đi qua suối nước nóng cọ rửa, ngày mùa đông mệt thành như vậy, biện pháp tốt nhất chính là ngâm mình trong suối nước nóng.

Sau khi nàng xác định phòng trong thật sự không có ai, để tiểu Trầm Hương gác ở ngoài cửa, một đầu chạy đến suối nước nóng trong hồ.

Cái hồ này tuy là ở trong phòng Long Phi Dạ, nhưng vẫn là một cái hồ thiên nhiên, nước rất mềm mại, nhiệt độ vừa phải, sâu cạn vừa vặn tốt, Hàn Vân Tịch ngâm mình xuống, lập tức thả lỏng toàn thân.

Nàng dựa vào bên cạnh hồ, ngửa đầu, tùy ý xuôi nước nóng gột rửa thân thể, hưởng thụ một khắc thanh thản này, rất nhanh, Hàn Vân Tịch đã mơ mơ màng màng trong buồn ngủ.

.....

Một đạo thân ảnh dừng ở phía bên phải tường tắm cung, là chủ nhân đã trở lại.

Long Phi Dạ đang muốn đi tới, nhưng nhìn thấy tiểu Trầm Hương đang ngồi phát ngốc trước cửa, đáy mắt hần hiện lên một mặt hồ nghi, nhưng tựa hồ như nghĩ tới điều gì, ngay sau đó lặng yên không một tiếng động nhảy lên nóc nhà.

Tỳ nữ này ở cửa, chẳng lẽ là Hàn Vân Tịch ở phòng trong?

Nữ nhân này đến lãnh địa của hần làm gì?

Đáy mắt Long Phi Dạ trở nên u ám, thật cẩn thận rút ra một khối ngói, ai ngờ, ánh vào mi mắt lại là một bộ hoạt sắc sinh hương mỹ nhân tắm gội!

Ánh mắt lạnh băng cứng lại, Long Phi Dạ lập tức dời mắt đi, chỉ là, một lát mà thôi, hần lại một lần nữa nhìn xuống xem, chỉ thấy bên cạnh ao xiêm y hỗn độn đầy đất, nữ nhân kia vai ngọc lóa bối, xương quai xanh gáy ngọc, ẩn hiện trong sương khói, dụ hoặc bất tận.....

Nữ nhân này, thật to gan, dám chạy đến xuôi nước nóng nơi này của hần ngâm mình!

Con người lạnh băng của Long Phi Dạ càng thêm âm trầm, rõ ràng thực không cao hứng, chỉ là..... chỉ là, thời gian một chút xói mòn, hần lại chậm chạp không hề dời mắt đi.

Ánh mắt hần lãnh ngạo, làm càn, tựa như đang thưởng thức một kiện tác nghệ thuật, rõ ràng là nhìn xem, cũng có một chút vẻ hạ lưu, ngược lại cho người ta một loại cảm giác đương nhiên. Tốt thôi, hần giờ này khắc này, khuôn mặt tuần tú kia, biểu tình kia chính là kiểu người không rời được một tác phẩm nghệ thuật!

Đột nhiên, một trận gió thổi tới, Long Phi Dạ ngẩng đầu nhìn qua, chỉ thấy Sở Tây Phong đang đến đây.

Đáy mắt hiện lên một mặt không vui, hần lập tức phát tay ngụ ý bảo Sở Tây Phong rời ra xa, ngay sau đó đem mái ngói để lại như cũ, lúc này mới tự mình rơi xuống phía sau hậu viện gặp Sở Tây Phong.

"Chủ tử, người....." Sở Tây Phong bụng đầy nghi hoặc, *chủ tử vừa mới đang làm gì đâu?*

Long Phi Dạ không trả lời, "Sự tình như thế nào?"

"Bẩm chủ tử, thủ lĩnh mật thám Bắc Lịch rất có khả năng đang ẩn núp ở đế đô, là một kẻ am hiểu về độc, thuộc hạ tra khảo mấy người còn sống, tất cả khẩu cung đều như nhau, độc dược của các nàng đều đến từ cùng một người, nhưng là người nào, các nàng cũng không biết." Sở Tây Phong nghiêm túc trả lời.

Bắc Lịch đã sắp xếp rất nhiều mật thám trong Thiên Ninh, am hiểu dùng độc, mục tiêu là độc hại các đại tướng quân thần Thiên Ninh quốc. Nếu không phải Hàn Vân Tịch phát hiện trong cơ thể thiếu tướng quân có độc tiềm tàng, Long Phi Dạ cũng không nắm được manh mối nhanh như vậy.

Mấy ngày nay, hần đều bận rộn vì chuyện này.

"Theo dõi nguồn gốc của chất độc, trước đừng kinh động đế thiếu tướng quân." Long Phi Dạ ra lệnh, độc tiềm tàng trong cơ thể thiếu tướng quân chính là độc mẫn tính, ít nhất cũng đã bị hạ nhiều năm, có thể hạ độc này nhất định là người bên cạnh.

Nếu như độc trong người thiếu tướng quan hệ tới mật thám, như vậy có thể nói lên mật thám này ẩn núp ở Thiên Ninh đã nhiều năm, hơn nữa ẩn núp rất sâu.

"Vâng!" Sở Tây Phong cung kính lĩnh mệnh.

Thời điểm Long Phi Dạ trở lại nóc nhà tắm cung, Hàn Vân Tịch đã ra ngoài, "nữ nhân ngu ngốc" thông minh này đối với hết thấy đều hoàn toàn không biết gì cả, mới tắm xong trông nàng như nước Phù Dung, thanh lệ thoát tục, trên khuôn mặt nhỏ tròn đầy tươi cười thỏa mãn, cùng tiểu Trầm Hương vừa nói giỡn, vừa hỏi Văn Nhân Các.

"Ngu ngốc, thời điểm nào mới có tâm đề phòng." Long Phi Dạ lẩm bẩm tự nói, phi thường bất mãn.

Thực tế thì, trách không được Hàn Vân Tịch, nàng không biết võ công, làm sao có thể dễ dàng nhận ra được động tĩnh quanh mình đâu? Hơn nữa, bởi vì sự chuyên nghiệp, nàng bắt đầu làm việc gì, năng lực bài xích quấy nhiễu rất lớn, cơ bản đều xem nhẹ hết thầy quanh mình.

.....

Nghĩ ngợi đủ rồi Hàn Văn Tịch quyết định mang tiểu Trầm Hương lên phố một chuyến, gần đây có bạc, thứ nhất có thể mua thêm một ít vật phẩm yêu thích đã lâu, thứ hai, nàng nghĩ muốn đi nghe ngóng sự tình Hàn gia một cái.

Đến thời điểm này, Hàn Tông An cũng đã bị định tội đi, thông cáo hẩn là đã ban ra.

Thiên Huy hoàng đế không những không dấu diếm chuyện này, mà còn giống trống khua chiêng xử lý Hàn Tông An, nhân cơ hội này báo cho thiên hạ biết tình trạng thân thể của Thái tử đã tốt đẹp.

Chỉ là, Hàn Văn Tịch không nghĩ tới sự tình sẽ nháo lớn như thế, nàng vừa đến trên đường cái, liền nghe thấy các nơi đều đang nghị luận chuyện này, mà bố cáo cũng dán đầy trên đường cái.

Thiên Huy hoàng đế định Hàn Tông An tội khi quân và mưu hại Thái tử, tuy rằng không viết rõ là Hàn Văn Tịch cứu Thái tử, nhưng là, chuyện này cũng sớm lưu truyền trong giới thượng lưu.

Hàn Văn Tịch ngồi trong phòng riêng của một tửu lâu, nghe thanh âm nghị luận truyền đến từ bên ngoài.

"Hàn gia sáng nay đã đại loạn, nghe nói có mấy phòng di nương đều một mõi đóng gói đồ có giá trị rồi chạy!"

"Tội lớn như thế, thế nhưng chỉ trừng phạt một mình Hàn Tông An, ta nghĩ ở đây có điều gì mờ ám đâu!"

"Ha ha, Tần Vương phi là đích nữ Hàn gia, ta nghĩ là Tần Vương phi ra mặt bảo vệ Hàn gia đi?"

"Nghe nói ba ngày sau sẽ phải dạo phố thị chúng, ai nha, Hàn Tông An cũng coi như là một thế hệ danh y, nhưng bây giờ....."

"Các người nói hẩn vì sao lại muốn mưu hại Thái tử đây? Không có lý do nha!"

"Sự tình thiên gia, không thể nhìn thấy, khó nói!"

.....

Hàn Văn Tịch thông dong nghe, những điều đó nàng đều không để ý, nàng nghĩ, ba ngày sau phải dạo phố thị chúng, nàng cũng nên đi đến phòng giam thăm vị phụ thân kia, hỏi một câu về sự tình khó sinh của mẫu thân.

Chuyện này Hàn Văn Tịch đã hỏi thăm qua, cũng không nghe nói thai của mẫu thân không tốt, hoặc là bị bệnh gì cả, làm sao có thể sẽ khó sinh đây? Bản thân mẫu thân chính là đại phu nha, thân thể của mình hẩn là rõ ràng nhất.

Hàn Văn Tịch tổng cảm thấy có điều mờ ám, mà người rõ ràng chân tướng nhất, hẩn chính là vị trượng phu Hàn Tông An kia.

Hơn nữa quan trọng nhất chính là, vết sẹo độc trên mặt nàng như thế nào mà có, nếu như sinh ra đã có sẵn, điều này chứng tỏ có người muốn bóp chết nàng từ trong bụng mẹ nha, việc này càng phải điều tra rõ.

Chiều hôm đó, Hàn Văn Tịch sai tiểu Trầm Hương mang đồ vật đã mua về phủ trước, chính mình đi thiên lao.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Toàn Mạng, Cha Con Đàm Phán

Hàn Tông An là tử tù, không thể thăm hỏi, nhưng Hàn Văn Tịch có thân phận đặc biệt, hiện giờ lại là ân nhân cứu mạng Thái tử, tuy rằng sự tình không công khai, nhưng quan phủ Đại Lý Tự vẫn có cách để biết, đã sớm giao đãi xuống dưới nếu Hàn Văn Tịch tới nhất định phải cho vào. Những tên ngục tốt trước đây từng động tư hình với nàng, tất cả đều bị dọa trốn đi, sợ bị nhận ra.

Ngục tốt dẫn đường thấp giọng bẩm báo, "Vương Phi nương nương, Hàn Tông An từ đêm qua Đến giờ đều thét lên, nói muốn gặp người."

"Uh, người đi xuống trước đi, nếu có việc gì ta sẽ gọi." Hàn Văn Tịch nhàn nhạt nói.

Hàn Tông An muốn gặp nàng cũng không có gì kỳ lạ, đơn giản là cầu nàng cứu hẩn một mạng. Hàn Văn Tịch cũng không hiểu người như vậy, biết rõ là đối địch, vậy cần gì phải cầu đây? Có cầu cũng chẳng đến được đâu, ngay cả cốt khí cũng không thể có hay sao?

... .Người dịch: Emily Ton.....

Khi Hàn Tông An vừa nhìn thấy Hàn Văn Tịch, kinh ngạc vội vã phóng qua, may mắn có song sắt đỡ hẩn lại, mới một đêm và nửa ngày, Hàn Tông An

đã không ra hình người, tóc trên đầu toán loạn, áo tù hỗn độn, rõ ràng là đã bị tra tấn qua.

Người tiến vào thiên lao, có thể không bị gia hình sao? Chính Hàn Văn Tịch cũng đã từng trải qua.

"Nữ nhi, ngươi rốt cuộc đã tới....."

"Cha biết ngươi nhất định sẽ đến! Cha biết ngươi nhất định sẽ không bỏ cha mà không quan tâm."

Giọng nói của Hàn Tông An như nện nơi cổ họng, hốc mắt thâm sâu, hai tròng mắt đỏ rực, giống như một lão nhân nghèo đói đáng thương hề hề, không biết còn tưởng rằng Hàn Văn Tịch là một nữ tử bất hiếu đã bỏ rơi hẳn.

Hàn Văn Tịch lạnh lùng nhìn, dựa vào ven tường, xếp bằng ngồi xuống, thấy thế, hốc mắt Hàn Tông An lại đỏ một vòng, ôm song sắt, chậm rãi ngã ngồi xuống dưới.

"Nữ nhi, hiện tại cũng chỉ có ngươi mới có thể cứu cha!"

"Cha tất cả đều trông cậy vào ngươi nha..... Ngươi nói một câu đi?"

... ..

Ánh mắt Hàn Tông An tràn ngập thân thiết và hy vọng, giọng nói già nua đau thương, nhưng Hàn Văn Tịch lại vẫn thờ ơ.

Nàng lạnh lùng nhìn kỹ hẳn. Hàn Tông An thấy nàng lạnh nhạt, hơi cứng đờ, đột nhiên trầm mặc, dùng ánh mắt thật sâu nhìn nàng, cực kỳ thâm trầm.

"Hàn Tông An, ngươi cuối cùng cũng nhớ tới, ta là nữ nhi ngươi nha." Hàn Văn Tịch lúc này mới mở miệng, vẻ mặt trào phúng.

Trong trí nhớ, vị cha này có từng một lần gọi qua một tiếng "Nữ nhi"?

Hàn Tông An nhấp nhấp miệng, sờ soạng mặt già một phen, liên tục lắc đầu, lẩm bẩm tự nói, tựa hồ rất hối hận, nhưng Hàn Văn Tịch cũng không nghe rõ hẳn đang nói gì.

Rất nhanh, Hàn Tông An lại ngẩng đầu lên, kích động ôm song sắt, "Nữ nhi, cha biết sai rồi, cha đã ở tuổi này, ngươi hãy tha thứ cho cha đi? Cha cầu ngươi!"

"Băng vào cái gì?" Hàn Văn Tịch lạnh giọng, hài tử đều đã trưởng thành mới đến cầu xin tha thứ, thật là buồn cười.

"Văn Tịch, tốt xấu ta cũng là cha ngươi nha, chẳng lẽ ngươi có thể trơ mắt nhìn cha bị đạo phố thị chúng hay sao? Cha già rồi không chịu nổi mất mặt như vậy nha!"

"Hiện giờ cũng chỉ có ngươi mới có thể cứu cha, coi như cha cầu ngươi, cầu ngươi..... Cầu ngươi hãy vì mẫu thân đã mất của ngươi, cứu cha lần này đi!"

Hàn Tông An không nói lời này còn tốt, vừa nói lời này, lửa giận của Hàn Văn Tịch lại bùng lên, nàng không kiên nhẫn ngắt lời, "Hàn thần y, ngươi đã quá đề cao ta, từ tội của ngươi đều đã định rồi, ta không có mặt mũi lớn như vậy."

"Không! Ngươi cứu mạng Thái Tử điện hạ nha, hoàng thượng nhất định sẽ nghe ngươi! Nữ nhi, ngay cả Hàn thị tam tộc ngươi đều cứu được, ngươi hãy cứu cứu cha đi. Hoàng Thượng nhất định sẽ nghe ngươi! Ngươi hiện tại là đại công thần nha!"

"Nếu không, ngươi đi cầu Tần Vương, Tần Vương nói Hoàng Thượng sẽ nghe!"

Hàn Tông An như là bắt được một cọng rơm cứu mạng cuối cùng, dùng sức mà nói, dùng sức mà cầu, "Văn Tịch, chỉ cần ngươi cứu cha, tất cả mọi sự cha đều đáp ứng ngươi."

Nhưng mà, hẳn càng như vậy, Hàn Văn Tịch lại càng sinh ra chán ghét.

"Tất cả mọi sự tình đều đáp ứng, phải không?" Nàng cười lạnh hỏi.

Hàn Tông An vội vàng gật đầu, đáng thương cực kỳ.

"Rất tốt, vậy ngươi nói cho ta biết, nương ta đã chết như thế nào." Hàn Văn Tịch lạnh lùng chất vấn, đây cũng là mục đích duy nhất chuyến này của nàng.

Ai ngờ, lời này vừa ra, Hàn Tông An đang cầu xin đột nhiên im bật. Hàn Văn Tịch không bỏ qua nháy mắt phức tạp ẩn trong đáy mắt hẳn, truy vấn nói, "Nương ta khó sinh mà chết, có nhân chứng không? Có cố gắng nào để cứu giúp không?"

Câu nói thẳng của Hàn Văn Tịch, vấn đề vô cùng sắc bén khiến cặp mắt già của Hàn Tông An vẫn đục đau thương, lập tức rõ nét hơn rất nhiều.

Hắn vốn tưởng rằng Hàn Văn Tịch nhất định cũng giống mẫu thân nàng, mềm lòng, dễ thương lượng, chỉ cần hẳn hảo hảo cầu xin một phen, nha đầu này sẽ mềm lòng, sẽ cứu hẳn. Lại không nghĩ rằng, nàng vì chuyện này mà tới.

Nhìn biến hoá trên sắc mặt của Hàn Tông An, bên môi Hàn Vân Tịch nổi lên một nụ cười lạnh lùng, nàng biết, nàng hoài nghi là đúng.

"Như thế nào, thấy rất kỳ quái vì sao ta sẽ hỏi như thế sao?"

Trong giọng nói của Hàn Vân Tịch ẩn chứa tức giận, nàng nghĩ, nếu chân tướng giống như nàng suy đoán, là do Hàn Tông An ghen ghét thiên phú y học của mẫu thân mà thấy chết không cứu, hại chết mẫu thân, như vậy, trước khi nam nhân này chết, nàng nhất định phải khiến hắn sống không bằng chết!

Chỉ là, tình huống thế nhưng hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Hàn Vân Tịch.

Hàn Tông An nhìn Hàn Vân Tịch, đột nhiên nở nụ cười, "Không nghĩ tới a, không nghĩ tới Hàn Tông An ta sẽ có một ngày như thế, a ha ha ha!"

Hàn Vân Tịch nhũn mày nhìn hắn, không thể lý giải vì cái gì mà nam nhân một khắc trước còn đau khổ cầu xin nàng, giờ khắc này lại cười đến thê lương như vậy?

Đối mặt chất vấn của nàng, không phải hắn nên chột dạ, nên sợ hãi hay sao?

Chẳng lẽ, chân tướng không phải giống như nàng tưởng?

"Người nói, hay là không nói?" Hàn Vân Tịch không có nhẫn nại tốt như vậy.

"Hàn Vân Tịch, người xác định không cứu vì phụ sao?" Hàn Tông An đột nhiên nghiêm túc hẳn lên, trong giọng nói hơi lộ ra ý uy hiếp.

Điều này, Hàn Vân Tịch bây giờ mới phát hiện, cái lão đồng tây này từ nãy tới giờ vẫn luôn diễn kịch, cố gắng diễn khổ tình để kiếm lấy sự đồng tình.

Hàn Vân Tịch lập tức đứng lên, lạnh giọng cảnh cáo, "Người mơ tưởng! Người có thể không nói, nhưng là, ta nói cho người, ta có rất nhiều biện pháp làm người mở miệng."

"Nếu người bảo toàn cho ta một mạng, ta sẽ nói chân tướng cho người, người có bằng lòng hay không?" Hàn Tông An cũng đứng lên, một bộ dáng già nua hoảng loạn, trở nên thông dong, tự tin mười phần.

"Người đã không có tư cách nói điều kiện với ta!" Hàn Vân Tịch tức giận.

"Có ta biết chân tướng, người nhất định sẽ rất cảm thấy hứng thú, đó là do ta đã ước định cùng Thiên Tâm phu nhân." Hàn Tông An cố tình hạ thấp giọng nói, tràn ngập cảm giác thần bí.

Lời này vừa ra, Hàn Vân Tịch liền kinh ngạc, Hàn Tông An cư nhiên lại gọi mẫu thân nàng là "Thiên Tâm phu nhân", sao nghe giọng điệu này, đều không giống như là đang nói chính thể từ của mình nha!

Nhìn sắc mặt của Hàn Vân Tịch, đáy mắt Hàn Tông An hiện lên một mặt ghen ghét, vì cái gì Hàn Vân Tịch lại thông minh như vậy, mà nhóm người Hàn gia giúp phế vật này sao lại ngu xuẩn như vậy? Vì cái gì mà hắn không có một nữ nhi như vậy?

"Rốt cuộc chuyện là như thế nào?" Hàn Vân Tịch càng thêm bất an.

Hàn Tông An khí định thần nhàn nói, "Chỉ cần người đáp ứng bảo toàn một mạng cho ta, ta nhất định nói cho người biết."

"Người không nói cho ta, ta nhất định sẽ khiến người sống không bằng chết." Hai tròng mắt của Hàn Vân Tịch đều thu hẹp thành một đường thẳng tắp, toàn thân tràn ngập hơi thở nguy hiểm.

Chính là, phần lượng lợi thế trong tay Hàn Tông An lại quá nặng, hắn cũng không sợ hãi, hơn nữa, hắn là một chi gia chủ, sự tình to lớn cỡ nào mà hắn chưa từng gặp qua, chưa từng trải qua, há có thể dễ dàng thỏa hiệp?

"Cứ việc tới, dù sao lão phu cũng là người sắp chết, sống không bằng chết cũng bất quá ba ngày." Hàn Tông An cười lạnh nói.

"Người!" Hàn Vân Tịch tiến tới gần hơn.

Hàn Tông An không lui ra sau, thần thái thản nhiên, "Nếu người không tin, người có thể thử xem."

Lão đồng tây này!

Hàn Vân Tịch thối lui trở về, đôi tay giấu ở trong tay áo gút gao nắm thành nắm tay, "Được, ta đáp ứng người, người chờ!"

Nàng dứt lời, không nhìn Hàn Tông An lâu mà chỉ liếc mắt một cái, xoay người rời đi.

Vì muốn biết chân tướng năm đó, nàng chỉ có thể đáp ứng Hàn Tông An, nàng không dám mạo hiểm, vạn nhất Hàn Tông An không nói, nàng vĩnh viễn sẽ không biết được chân tướng.

Nhưng là, nàng chỉ đáp ứng bảo toàn cho hắn một mạng, không hề đáp ứng sẽ đem hắn ra khỏi phòng giam.

... ..

Vừa rời khỏi thiên lao, Hàn Vân Tịch lập tức tiến cung, không phải là đi gặp Thiên Huy hoàng đế, mà là Thái tử.

Thiên Huy hoàng đế từng nhượng bộ một lần, đã rất không tình nguyện, lại đi cầu lần nữa, chưa chắc có thể cầu được gì, ngược lại sẽ khiến Thiên Huy hoàng đế cảm thấy phản cảm, còn có Long Phi Dạ, Hàn Vân Tịch căn bản không dám nghĩ.

Nàng chỉ có thể đi tìm Thái tử.

Lấy lý do kiểm tra miệng vết thương để gặp Thái tử, cũng không cần thông báo, thái giám một đường cung cung kính kính đưa nàng tới Đông Cung.

Cố Bắc Nguyệt vừa mới rời đi, vì thế hai người không gặp nhau.

Vừa thấy Hàn Vân Tịch tới, thực nằm ngoài mong đợi của Long Thiên Mặc. Ngày đó, sau khi Hàn Vân Tịch giao công việc đổi được cho Cố Bắc Nguyệt, cũng đã giao đãi rất kỹ càng tỉ mỉ, Long Thiên Mặc cho rằng nàng sẽ không quay lại nữa.

Lúc trước Long Thiên Mặc đối với xấu nữ Hàn Vân Tịch đặc biệt rất khinh thường, cho dù là do hoàng nữ chỉ hôn, hẳn đều cảm thấy cười Hàn Vân Tịch, thật là ủy khuất cho Tần hoàng thúc, nhưng mà, lúc này từ đáy lòng hẳn đối nàng lại tràn đầy thương thức và cảm kích.

Hắn không giống thái hậu, hoàng hậu và Nghi thái phi từng có ân oán với Hàn Vân Tịch, tuy rằng biết phụ hoàng có đề phòng với Tần Vương, nhưng, hẳn cũng biết, phụ hoàng vẫn luôn hy vọng hắn nhận được sự ủng hộ của Tần Vương, cho nên, đối với Tần Vương phi, hẳn rất vui lòng giữ mối quan hệ tốt đẹp.

"Hoàng thân, còn phiền ngài tự mình vất vả tới." Long Thiên Mặc rất khách khí, tuy rằng tuổi tác không sai biệt nhiều, nhưng vẫn có sự tôn kính ở đây.

Hàn Vân Tịch không kiểm tra miệng vết thương, chỉ xem mạch tượng, "Khôi phục không tồi, nhìn có vẻ là hai ba ngày sau thật sự có thể xuống giường."

"Tất cả là nhờ hoàng thân lợi hại." Long Thiên Mặc khách khí.

Tuy rằng Hàn Vân Tịch không biết trái tim của Long Thiên Mặc là đen hay trắng, nhưng là, cách đối đãi ngoài mặt, so với Trường Bình công chúa thì tốt hơn nhiều, tu dưỡng như thế, không hổ là trử quân.

Khách khí một phen, Hàn Vân Tịch thử hỏi, "Thái tử, bệnh nặng của ngài bây giờ đã khỏi, Hoàng Thượng có nghĩ đến sẽ đại xá thiên hạ hay không?"

Long Thiên Mặc cũng là người thông minh, vừa nghe lời này của Hàn Vân Tịch, đáy mắt lập tức hiện lên một tia phức tạp, chân chờ một lát, mới trả lời, "Cũng chưa từng nghe phụ hoàng nhắc tới."

"Vậy Thái tử có tính toán này không?" Hàn Vân Tịch dò xét.

Lời nói đến đây, Long Thiên Mặc cơ bản đã xác định Hàn Vân Tịch có việc tới cầu, hẳn cười cười, rất dứt khoát, "Chẳng lẽ, hoàng thân có người muốn xá tội?"

Không nghĩ tới Long Thiên Mặc sẽ trực tiếp như thế, ngược lại khiến Hàn Vân Tịch cảm thấy ngỡ ngàng, nàng cũng cười, "Thái tử thật là người thông minh nha."

"Hoàng thân quá khen. Có sự tình gì, hoàng thân đừng ngại cứ việc nói thẳng." Long Thiên Mặc nghiêm túc nói.

"Phụ thân Hàn Tông An của ta, hiện giờ đã bị định từ tội, ba ngày sau đạo phổ thị chúng, ngọc môn chém đầu." Hàn Vân Tịch nói, than nhẹ một tiếng, "Tuy hẳn chết vẫn chưa hết tội, nhưng chung quy lại vẫn là phụ thân ta, ta là nữ nhi tổng không thể thật sự trở mặt nhìn hắn chết đi, cả đời cầm tù so với cái chết cũng còn tốt hơn."

Hàn Vân Tịch cố ý nhấn mạnh những lời nói phía sau, lời nói đến đây, Long Thiên Mặc lập tức đã hiểu ý tứ của nàng.

Trên thực tế, Hàn Vân Tịch không nói, hẳn cũng đoán được, Hàn Vân Tịch muốn đại xá thiên hạ, đơn giản là muốn cứu phụ thân nàng.

Chỉ là, chuyện này, chỉ cần nàng và Tần hoàng thúc mở miệng, Tần hoàng thúc đề nghị với phụ hoàng, phụ hoàng nhất định sẽ đáp ứng, không nghĩ tới nàng không đi tìm Tần hoàng thúc, lại tới đây tìm hắn, điều này quả là rất thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Chân Tướng, Vượt Quá Mong Đợi 1

Nhìn Hàn Văn Tịch, Long Thiên Mặc mặc dù có chút không hiểu, nhưng hắn cũng không cự tuyệt hỗ trợ.

Tuy rằng phụ hoàng đã có ban thưởng, nhưng ơn cứu mạng của Hàn Văn Tịch là hắn thiếu, hắn vốn cũng tính toán tìm cơ hội trả ơn. Hơn nữa, đại xá thiên hạ là lý do rất tốt, hắn có thể nhân cơ hội tranh thủ dành lại trái tim dân chúng, yên lặng nhiều năm như vậy, một lần nữa rời núi, cần phải có động tác khai hòa!

Long Thiên Mặc gật đầu, nói, “Bồn Thái tử bị bệnh đã lâu nay được chữa khỏi, đại xá thiên hạ là ý kiến rất hay, hoàng thân cứ về trước, tối nay thời điểm phụ hoàng lại đây, ta sẽ bẩm việc này.”

Tuy rằng biết Long Thiên Mặc sẽ đáp ứng, nhưng cũng không nghĩ tới sẽ thuận lợi như thế, Hàn Văn Tịch rất vui, càng nhìn Thái tử này với con mắt khác.

Trước khi đi, Long Thiên Mặc gọi nàng lại, “Tần hoàng thân, nếu gặp hoàng thúc, thay ta vấn an, nói sau khi ta khỏi hẳn, sẽ qua gặp hắn.”

Hàn Văn Tịch gật đầu, theo những gì nàng biết, Long Phi Dạ cùng Thái tử và các hoàng tử khác, cũng không thân cận lắm, cử chỉ này của Long Thiên Mặc, rõ ràng là có ý lấy lòng Long Phi Dạ.

Chỉ là, nhân gia bị bệnh đã lâu, Long Phi Dạ cũng không hề tới nhìn một cái, thực sự có chút lạnh tâm.

Đương nhiên, Hàn Văn Tịch không rảnh lo nhiều như vậy, trong lòng nàng hiện tại đều toàn là sự tình của Hàn Tông An.

Hàn Văn Tịch trở lại Tần Vương phủ liền không ra khỏi cửa, vẫn luôn mong đợi tin tức, còn thường xuyên để tiểu Trầm Hương đi ra bên ngoài hỏi thăm. Ai ngờ, đến buổi chiều ngày thứ hai, báo cáo trên đường cái vẫn chưa được gỡ bỏ, nghị luận vẫn đầy đường như trước. Nghe nói mấy phòng bên trong Hàn gia, người trước người sau đi thăm tù, nhưng đều không thể gặp được Hàn Tông An, lúc sau trở về vì tranh đoạt gia sản mà đánh nhau.

Nhưng mà, sáng sớm hôm sau, tin tức tốt đã tới.

Tiểu Trầm Hương vừa gõ cửa, vừa hô to, “Chủ tử, chủ tử, sáng sớm hôm nay hoàng thượng đã ban bố lệnh đại xá thiên hạ, trừ bỏ tội danh mưu phản, những tử tội khác được miễn, sửa thành sẽ bị giam cầm vĩnh viễn! Nói là Thái tử tự mình xin lệnh!”

Hàn Văn Tịch cơ hồ là nhảy dựng lên ở trên giường, rửa mặt mặc đồ xong, cơm cũng không rảnh để ăn, lập tức chạy đến thiên lao.

Lệnh đại xá thiên hạ vừa mới được ban bố, tin tức truyền đến nhanh nhất không nơi nào khác chính là thiên lao. Hàn Tông An từ xa nghe được không ít thanh âm nghị luận, thậm chí còn nhìn thấy mấy tử tù bị áp giải ra khỏi nhà lao dành cho tử tù đem đến phòng giam. “Nghe nói là Thái tử đề nghị muốn đại xá thiên hạ, ha ha, lần này chúng ta xem như là nhờ phúc Thái tử a!”

“Chính xác, rất nhanh chúng ta có thể ra ngoài đúng không?”

“Nhìn xem, mấy tử tù kia đều bị mang đi, phòng chừng là muốn thả bọn họ đi đi! Ha ha, rất nhanh sẽ đến phiên chúng ta!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Chân Tướng, Vượt Quá Mong Đợi 2

Thật đúng là một gia hỏa cứng đầu!

Hàn Văn Tịch kêu một tiếng này, Hàn Tông An mới ngừng lại, ai ngờ vừa chuyển đầu nhìn qua, lập tức một trận choáng váng, cả người lập tức tê liệt ngã xuống!

"Người....."

Hàn Văn Tịch kinh hãi, vội vàng kêu ngục tót đến mở cửa, Hàn Văn Tịch đi vào nhìn một cái, thờ dài nhẹ nhõm.

May mắn, đầu lâu của lão Hàn Tông An xương cốt chắc chắn là đủ cứng, chỉ là bị thương chảy máu ngoài da, bởi vì choáng váng mà té ngã, não cũng không bị chấn động.

Hắn nằm liệt trên mặt đất nhắm hai mắt lại, cũng không hoàn toàn ngất đi.

Hàn Văn Tịch ý bảo ngục tót lui ra, nàng ngồi xuống bên cạnh Hàn Tông An, dù sao đã đáp ứng hắn, vậy chờ hắn nghỉ ngơi đủ rồi lại hỏi tiếp đi.

Hàn Tông An tuy rằng không có trở ngại gì, nhưng cũng bị chóng mặt nghiêm trọng, rốt cuộc hắn đã ở chỗ này bị lẫn lộn mấy ngày mấy đêm.

Hàn Văn Tịch ở một bên kiên nhẫn chờ, cân nhắc Thiên Tâm phu nhân và Hàn Tông An rốt cuộc có quan hệ gì, thân sinh phụ thân nàng rốt cuộc là ai? Thiên Tâm phu nhân có phải sắp chết đều không thể nhắm mắt hay không?

Hàn Văn Tịch kiên nhẫn chờ, Hàn Tông An lại nóng nảy, tuy rằng còn choáng váng, lại nóng vội hỏi, "Hàn Văn Tịch, người đáp ứng rồi? Thật sự đáp ứng rồi?"

Hàn Văn Tịch mặt lạnh nhìn lại, bĩu môi, không vui nói, "Người hiện tại có thể nói cho ta chân tướng sao?"

Nhưng mà, Hàn Tông An lại không vội nói ra chân tướng, mà cúi đầu thờ dài, "Hàn Văn Tịch, ta già rồi, lần này đã là thân bại danh liệt, y thuật của Hàn gia lại không có người kế thừa. May mắn từ dưới gối của ta người đều hiểu biết, không người nào có thể làm được, đặc biệt là lão đại. Chỉ có lão Thất là đáng để bồi dưỡng thành nhân tài, đáng tiếc tuổi của hắn quá nhỏ gánh không nổi a, người ngàn vạn ngàn vạn che chở hắn giúp ta."

Hàn Văn Tịch lúc này không có nhiều tâm tư, lạnh lùng thúc giục, "Ta minh bạch, người có thể nói."

Lúc này, Hàn Tông An từ trong lồng ngực móc ra một cái khăn, Hàn Văn Tịch liếc mắt một cái liền biết đây là khăn tay của nữ nhân, hơn nữa kiểu dáng rất xưa cũ.

Chỉ thấy Hàn Tông An mở khăn tay ra, trên mặt khăn tay tự nhiên có hàng chữ bằng máu, Hàn Văn Tịch kinh ngạc, nghiêm túc nhìn kỹ hơn thì phát hiện đây tự nhiên là một thỏa thuận!

Thiên a, đây là thỏa thuận giữa Thiên Tâm phu nhân cùng Hàn Tông An, bọn họ lại là phu thê thỏa thuận (hôn nhân hợp đồng)!

"Hàn Văn Tịch, ta và mẫu thân người, cũng chính là Thiên Tâm phu nhân, bất quá là phu thê hữu danh vô thực mà thôi, thời điểm nàng gả cho ta, đã mang thai người." Hàn Tông An nhân dịp mở miệng.

"Người vì sao cưới nàng?" Hàn Văn Tịch khiếp sợ, buột miệng thốt ra, vốn còn tưởng rằng mình được thành hình sau khi cưới gả, không nghĩ tới lại là một chuyện như thế.

"Bởi vì....." Hàn Tông An dừng lại, cong môi lên cười tự chế giễu, "Bởi vì nàng y thuật tinh thông, có thể giúp ta lên làm quản lý của học viện y khoa. Chúng ta bất quá chỉ là một hồi giao dịch mà thôi."

Nếu không có thỏa thuận này, Hàn Văn Tịch có lẽ vẫn không tin, chính là, chứng cứ đang nằm ngay trước mặt, nàng mặc danh có chút khảm trương, cắn chặt răng hỏi, "Nàng vì cái gì muốn gả cho người, thân sinh phụ thân ta đâu?"

Nhưng mà, Hàn Tông An lại liên tục thờ dài, "Ta cũng muốn biết nha."

Cái gì?

Hàn Tông An cũng không biết?

Hàn Văn Tịch quả thực không thể tin được lỗ tai chính mình, "Người cái gì cũng không biết, cũng dám cưới nàng?"

"Khuê nữ nha, ta không chỉ không biết phụ thân người là ai, hơn nữa, ta cũng không biết địa vị của mẫu thân người, mẫu thân người khi mang thai người được một tháng thì tới tìm ta, hứa hẹn có thể giúp ta trở thành ứng cử viên cho vị trí quản lý học viện y khoa, không quá mười năm có thể lên làm quản lý, điều kiện là, cưới nàng và cho nàng danh phận vị trí chính thất, thừa nhận người là hài tử của ta, cho người một gia đình."

Hàn Tông An liên tục thờ dài, đối mặt với một nữ tử có y thuật kỳ tài như Thiên Tâm phu nhân, hắn sao lại không tâm động, sao lại không tiếc hận, hắn đã từng thử qua, hỏi qua, Thiên Tâm phu nhân đều không nói gì.

Hắn thậm chí đã từng nghĩ tới, khiến cho Thiên Tâm phu nhân xóa sạch hài tử trong bụng, cùng hắn bắt đầu một lần nữa, nhưng bị Thiên Tâm phu nhân vô tình cự tuyệt.

Sau khi "cưới" Thiên Tâm phu nhân, hắn càng phát hiện thêm nữ nhân này y thuật rất tinh thông. Khi Thiên Tâm phu nhân dùng y thuật của mình trị cho những ca bệnh tuyệt vọng, nổi danh ở đế đô Thiên Ninh và trở thành người phát ngôn của Hàn gia, hắn rất ghen ghét!

Mặc kệ là ở danh vọng, hay là ở tài năng y thuật, hắn không thể chịu đựng được thế tử mình đều tài giỏi hơn mình, ngay cả khi thế tử này bất quá chỉ là phu thê thỏa thuận mà thôi.

Hắn đã từng điên cuồng truy tra thân thế nàng, đáng tiếc, một chút manh mối đều tìm không được.

Hàn Văn Tịch rất khó hiểu, buồn bực hỏi, "Nương ta không phải là người dòng họ Bách Lý thuộc huyện Hà Trạch hay sao?"

Này đó, Hàn Văn Tịch cũng từng điều tra qua, ai ngờ, Hàn Tông An lại cười lắc đầu, "Thân phận này là ta thay nàng bịa đặt ra, dùng bạc mua một gia tộc ở huyện Hà Trạch. Ta sớm điều tra qua, đáng tiếc, một chút manh mối đều không có, nàng nha, tựa như xuất hiện từ trong không khí mỏng."

Nói đến đây, đáy mắt Hàn Tông An hoặc nhiều hoặc ít vẫn lộ ra một chút bất đắc dĩ cùng sùng nịch. Mặc dù ghen ghét, nhưng là, đáy lòng Hàn Tông An đến nay vẫn tồn tại một tấm chân tình đối với Thiên Tâm phu nhân.

Chỉ tiếc, thân phận của Thiên Tâm phu nhân rất thần bí, y thuật tinh vi, hần chung quy vẫn là trèo cao không đến.

Hàn Vân Tịch rất ngoài mong đợi, kiểu gì cũng chưa từng nghĩ đến sự tình thế lại là thế này, địa vị Thiên Tâm phu nhân lại thần bí như thế, Hàn Tông An cũng không biết, vậy còn ai sẽ biết đây?

Thiên Tâm phu nhân gả cho Hàn Tông An không đến một năm thì khó sinh mà chết, ở để đồ Thiên Ninh nàng thậm chí đều không có bằng hữu.

Nàng tên gọi Bách Lí Thiên Tâm, nói vậy đây cũng là giả danh đi.

"Cho nên, ngươi cũng không điều tra xem phụ thân ta là người nào?" Hàn Vân Tịch lẩm bẩm tự nói.

Hàn Tông An bất đắc dĩ nở nụ cười, "Ta cũng giống ngươi, cũng rất muốn biết."

Rốt cuộc là nam tử như thế nào, mới có thể chiếm giữ được trái tim Thiên Tâm phu nhân đây, nữ nhân kia không chỉ có y thuật tinh vi, hơn nữa trí tuệ rất rộng lớn, tiên hoàng chỉ gặp qua nàng một lần, đều khen ngợi không thôi.

"Vậy vì sao nàng lại khó sinh mà chết!" Hàn Vân Tịch đột nhiên chất vấn, rất nhiều điều nằm ngoài ý muốn, nàng cũng không có quen vấn đề mà nàng quan tâm nhất.

Ai ngờ, Hàn Tông An lại nở nụ cười khinh thường, "Hàn Vân Tịch, ngươi nghĩ là nguyên nhân gì đây? Ta nói cho ngươi, trí tuệ của mẫu thân ngươi vượt qua ngươi rất xa, theo ta thấy trong nhà mấy phòng thiếp thị kia, nàng căn bản không thêm để ở trong mắt, hơn nữa, ngươi cảm thấy ta nguyện ý để nàng chết hay sao?"

Hàn Tông An nhìn ra được Hàn Vân Tịch đang hoài nghi hần, nhưng là, hoài nghi như vậy làm hần cảm thấy đặc biệt buồn cười.

"Hàn Vân Tịch, ta là người không có động lực giết hại mẫu thân ngươi nhất." Hàn Tông An một chữ một chữ nói rất nghiêm túc.

Tuy rằng ghen ghét, tuy rằng cực kỳ thống hận bào thai trong bụng Thiên Tâm phu nhân không có quan hệ huyết thống gì với hần, nhưng là, Hàn Tông An còn không đến mức tàn nhẫn như vậy, nhẫn tâm hạ sát thủ.

Hơn nữa, Thiên Tâm phu nhân còn đáp ứng hần sẽ giúp hần lên làm quản lý học viện y, Thiên Tâm phu nhân chết, ảnh hưởng tới hần và Hàn gia là lớn nhất.

"Ta tuyệt đối không tin là do khó sinh mà chết, chỗ này nhất định có vấn đề nào đó! Mẫu thân ta là đại phu, chẳng lẽ nàng còn không rõ ràng về tình trạng thân thể của mình hay sao?" Hàn Vân Tịch tức giận hỏi.

Hàn Tông An không có lý do gì giết hại mẫu thân, nhưng là, lý do khó sinh, nàng không cách nào tiếp thu, theo hiểu biết của nàng, trước khi sinh Thiên Tâm phu nhân cũng không phát hiện ra bất kỳ khác thường gì.

Cơ thể Thiên Tâm phu nhân nhất định là không có trở ngại gì, nếu như khó sinh, vậy đó có thể là do thai vị có vấn đề.

Hàn Tông An nhìn Hàn Vân Tịch, sau một lúc lâu mới mở miệng, "Hàn Vân Tịch, ngươi khi sinh ra là chân đạp hoa sen, mệnh ngươi có thể bảo toàn, xem như ngươi mạng lớn."

Lời này vừa ra, không thể nghi ngờ đã xác minh những suy đoán của Hàn Vân Tịch. 'Chân đạp hoa sen' nói thì dễ nghe, nhưng trên thực tế rất là khủng bố, mấy chữ này chính là một tên gọi khác cho cái gọi là "mông vị"*, nói cách khác hải tử là chân hạ xuống, thời điểm sinh ra là chân ra trước.

* 臀位: breech position: Mông vị; hay còn gọi là vị trí ngôi mông trong sinh nở; đẻ ngược: chân hoặc mông đưa trẻ ra trước chứ không phải đầu)

Loại tình huống này rất dễ gây ra sự thiếu dưỡng khí đối với thai nhi, cơ thể mẹ mất máu quá nhiều. Ở hiện đại cần thiết phải là sinh mổ, nếu không không có bệnh viện nào dám đỡ đẻ; Mà ở cổ đại, điều kiện chữa bệnh rất hạn chế, tuy rằng sẽ có trường hợp đặc biệt, nhưng bà mẹ cơ bản đều sẽ hỏi một câu: muốn cứu người lớn hay là cứu đứa nhỏ.

"Trước khi nương sắp sanh không có giao đãi qua điều gì sao?" Hàn Vân Tịch chất vấn nói.

Tuy rằng tình huống 'chân đạp hoa sen' thường rất nguy hiểm, nhưng là, bản thân Thiên Tâm phu nhân chính là một trường hợp đặc biệt. Dựa vào y thuật của Thiên Tâm phu nhân, nàng ít nhất có thể cảm nhận được thai vị bằng tay. Một khi biết thai vị bất thường, liền có thể lợi dụng châm cứu để điều chỉnh. Ngay cả khi cuối cùng cũng không điều chỉnh được, ít nhất trước khi sắp sanh cũng có thể báo cho bà mẹ, chuẩn bị sẵn sàng.

Chính là, trước khi Thiên Tâm phu nhân sắp sanh lại không hề nói gì, sinh hải tử là việc đại sự, nàng vì sao lại để mình lâm vào tình huống nguy hiểm đây?

Sự nghi ngờ của Hàn Vân Tịch, thật ra cũng chính là điều mà Hàn Tông An vẫn luôn không thể hình dung được, hần lắc lắc đầu, "Không có, ta đã hỏi qua mấy lần, nàng đều nói rất tốt."

Hàn Tông An nhớ rõ khi đó trong cung có cử bà nọ lại đây trước, nhưng, cũng không nghe bà mẹ nói gì, trước thời điểm sinh thì phát hiện ra hải tử là chân đạp hoa sen, bà mẹ cũng đều bị dọa.

Hàn Vân Tịch liên tục lắc đầu, khẳng định, "Nhất định là có vấn đề!"

"Vấn đề có lẽ xảy ra ở chính trên người nương người, đáng tiếc....." Hàn Tông An thờ dài, người đầu đã đi nhiều năm như vậy rồi, đáp án này sợ là vĩnh viễn như tảng đá chìm dưới đáy biển đi.

"Sẹo độc trên mặt ta đây lại là chuyện thế nào?" Hàn Văn Tịch lại hỏi, nếu nàng không nhớ lắm, vết thương có độc này là nàng vừa sinh ra liền có.

Đó chính là độc a, như thế nào lại vừa sinh ra sẽ có, chẳng lẽ Thiên Tâm phu nhân bị hạ dược? Muốn đưa Thiên Tâm phu nhân vào chỗ chết? Kể từ đó, hài tử còn sống của nàng chẳng phải là rất nguy hiểm hay sao?

Đây xem như là manh mối duy nhất còn lại, Hàn Văn Tịch nôn nóng nhìn Hàn Tông An, chính là, Hàn Tông An lại cúi đầu.

"Chuyện như thế nào?" Hàn Văn Tịch khẩn trương.

Hàn Tông An sau khi trầm mặc một lúc lâu, mới ngẩng đầu nhìn lên, "Sẹo độc trên mặt người, thật ra không phải sinh ra đã có, là..... là lão phu hạ độc."

"Cái gì?" Hàn Văn Tịch giật tím mặt, nàng không mong đợi điều này!

Hàn Tông An tránh đi ánh mắt phẫn nộ của Hàn Văn Tịch, nhàn nhạt nói, "Nương người đã chết, ta lưu người lại thì có lợi gì?"

Hàn Văn Tịch đối với hắn mà nói, bất quá là cốt nhục của người khác, không có chút quan hệ gì với hắn, nhưng, chính là một hài tử như vậy, sinh ra đã được chủ định thân phận tôn quý là Tần Vương phi, hắn không chỉ phải nuôi nàng lớn lên, mà còn phải cung phụng giống như tổ tông, tôn kính.

Nếu như Thiên Tâm phu nhân còn sống, có lẽ, Hàn Tông An có thể nhẫn, chính là, Thiên Tâm phu nhân đột nhiên không còn, Hàn Tông An làm sao mà nhẫn?

Hắn không chỉ không nhịn nổi, mà còn hận Hàn Văn Tịch, nếu không phải vì đứa nhỏ này, Thiên Tâm phu nhân sẽ không chết!

Đứa nhỏ này, giết không được, bỏ không xong, biện pháp duy nhất của hắn chính là huỷ hoại nàng, huỷ hoại dung mạo nàng, không cho nàng học y, kể từ đó, thái hậu cũng chỉ có thể từ bỏ nàng.

Quả nhiên, sau khi thái hậu biết được nàng là một xấu nữ, chỉ quan sát bên ngoài một đoạn thời gian, sau lại biết được Hàn Văn Tịch không có thiên phú y học gì, tuy rằng không hủy bỏ hôn ước, nhưng cơ bản là tuyệt vọng. Phải biết rằng, lúc trước thái hậu chính là ngóng trông Thiên Tâm phu nhân có thể sinh ra một nữ tử kỳ tài giống như Thiên Tâm phu nhân.

Bởi vì có hôn ước trong người, Hàn Tông An vẫn luôn nuôi dưỡng Hàn Văn Tịch, bất quá là xem như đang nuôi dưỡng một hạ nhân, hắn thậm chí còn trồng cây có tiểu thư nào khác trong phủ có thể thay thế Hàn Văn Tịch xuất giá. Chỉ tiếc, hắn tiếp nhận ca bệnh khó giải quyết của Thái tử, từ đây bị thái hậu ghi hận, hắn cũng không dám đề cập bất cứ điều gì về cuộc hôn nhân đã sắp xếp này lần nữa.

Hàn Văn Tịch xem như chân chính thấy rõ ràng Hàn Tông An, bên môi nàng trước sau đều ngậm ý cười lạnh lùng, "Hàn Tông An, người lưu ta lại thì có ích gì, người dám nói vị trí quản lý học viện y của người, không có công lao của nương ta sao? Người là ngự quân tử chỉ biết lấy oán trả ơn!"

Thiên Tâm phu nhân tuy rằng đã chết, nhưng là, nàng vẫn thực hiện hứa hẹn năm đó giúp Hàn Tông An lên làm quản lý học viện Y. Không phải là bởi vì có danh hiệu này, những năm gần đây Hàn gia có không ít chỗ tốt hay sao?

Nếu không, thế gia y học ở Thiên Ninh Quốc nhiều như vậy, vì sao Hàn gia lại nổi bật kiệt xuất như thế?

Hàn Văn Tịch đứng lên, nàng tin tưởng những gì Hàn Tông An đã nói hôm nay, nhưng, nàng vẫn như cũ xem thường người này. Y giả, nặng nhất là y đức, nhưng mà, nếu một người ngay cả phẩm chất đạo đức cơ bản nhất đều không có, thì nói gì đến đạo đức nghề nghiệp đây?

Nhìn thấy phản ứng của Hàn Văn Tịch, Hàn Tông An lập tức cả kinh đứng lên, "Hàn Văn Tịch, những gì ta biết tất cả đều đã nói cho người, người muốn đòi ý sao?"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Công Tử Nhà Ai Thế Vô Song

Đổi ý?

Hàn Văn Tịch mất lạnh nhìn Hàn Tông An, cúi người lấy chìa khoá nhà kho trong tay hắn, "Người suy nghĩ nhiều quá."

Nếu như nàng đã đáp ứng việc gì, nàng tất nhiên sẽ không đổi ý.

Hơn nữa, chuyện này cũng không phải là nhỏ, cứu Hàn gia, cùng cứu tam tộc Hàn thị kỳ thật là một đạo lý, Hàn gia từ trên xuống dưới ít cũng phải trăm người, mỗi người đều không phải là ác nhân, trong đó cũng không thiếu hạng người thiện lương vô tội, hơn nữa, y thuật Hàn gia cần phải có truyền thừa, để có thể cứu được nhiều người bệnh hơn.

Nhớ trước đây, Thiên Tâm phu nhân sở dĩ lựa chọn Hàn Tông An, sợ là không phải nhìn trúng Hàn Tông An, mà là nhìn trúng Hàn gia.

Hàn Vân Tịch sẽ không đem chuyện này đặt thành chuyện quan trọng nhất phải làm, nhưng là, nàng sẽ tận lực.

Thấy Hàn Vân Tịch nhận lấy chìa khoá nhà kho, Hàn Tông An yên tâm hơn nhiều, hắn cũng rất rõ ràng mình phạm vào đại tội như vậy, từ tội có thể miễn, nhưng trừng phạt là khó thoát, đời này sợ là vĩnh viễn sẽ phải ở trong phòng giam.

Hàn Vân Tịch không nghĩ sẽ nói nhiều với người này nữa, xoay người rời đi, nhưng mà, Hàn Tông An lại gọi lại, "Hàn Vân Tịch, ngươi từ từ!"

Hàn Vân Tịch dừng bước, đầu cũng không quay lại, "Có gì chỉ giáo?"

"Hàn Vân Tịch, bệnh của Thái tử....." Hàn Tông An nói tới đây, dừng một chút, ngay sau đó ngữ khí kiên định, "Lão phu rất tin tưởng mình chẩn bệnh không sai!"

Hàn Vân Tịch nao nao, nghĩ thầm, *người này thật là đáng giận, nhưng y thuật vẫn rất khó lường.*

Nhưng mà, nàng cũng không tính sẽ trả lời, tiếp tục đi về phía trước.

Hàn Tông An lại truy vấn, ngăn ở cửa nhà lao, "Kết cục đã định, ta chỉ muốn biết chân tướng!"

Bên môi Hàn Vân Tịch nổi lên một mặt châm chọc, "Hàn thần y, ngươi hãy ngừng lại thật kỹ đi, dựa vào thiên phú trắc tuyệt của ngươi, ta tin tưởng rất nhanh ngươi sẽ hiểu ra!"

Hàn Vân Tịch nói, đẩy tay hắn ra, đi nhanh ra khỏi nhà lao, tự mình khoá cửa lại.

"Ta thật không rõ!" Giọng nói của Hàn Tông An cao lên vài phần, rất kích động.

Hàn Vân Tịch vói về mặt thờ ơ, "Nếu không hiểu rõ, vậy thì tiếp tục ngừng lại đi."

Nàng nói xong, dứt khoát xoay người rời đi, không nói chân tướng cho Hàn Tông An, cũng coi như là một loại trừng phạt đối với hắn đi, khiến hắn sẽ vẫn luôn canh cánh trong lòng.

Hàn Vân Tịch cũng không có cảm giác áy náy, hết thấy này đều là trừng phạt Hàn Tông An đúng tội, nếu hắn có thể lấy một trái tim biết ơn, đưa nàng trở thành nữ nhi mà nuôi dưỡng. Như vậy, hôm nay, cho dù nàng phải liều mạng, cũng nhất định phải cứu hắn ra ngoài.

Chỉ tiếc, trên thế giới này không có nếu, mà mới vừa rồi, nàng cũng không nhìn thấy sự áy náy ở đáy mắt Hàn Tông An.

Đi qua hành lang dài âm u lạnh lẽo, Hàn Vân Tịch vòng tay quanh mình, cúi đầu, lâm vào trầm tư.

Mẫu thân chết, chân tướng là gì? Phụ thân nàng lại là người ra sao?

Nhiều năm qua như vậy, nàng nên điều tra từ chỗ nào; biết người mệnh mạng, nàng nên bắt đầu từ chỗ nào để tìm?

Thiên Tâm phu nhân vì sao đã thụ thai, lại gả cho người khác?

Là bởi vì tuyệt vọng, hay là bất đắc dĩ?

Nàng là một nữ tử truyền kỳ như vậy, trụ không tới một năm ở đế đô Thiên Ninh, đã mang đến kinh diễm cho một thời đại. Dưới tình huống nào mà nàng, chưa lập gia đình mà đã có hài tử đây? Hay là, thật ra trước khi tới Hàn gia, nàng đã thành hôn?

Phụ thân, vẫn còn ở trên nhân thế, có biết đến sự tồn tại của nàng sao?

Rất nhiều nghi vấn bối rối Hàn Vân Tịch, biết càng nhiều, nghi vấn lại càng nhiều.

Cuối cùng, nàng thở dài một tiếng, cắt kỹ chìa khoá nhà kho tượng trưng cho gia chủ Hàn gia, nàng nghĩ, nếu có thời gian vẫn nên đến chốn cũ Hàn gia đi nhìn một chút.

Đương nhiên, Hàn gia lúc này chính là đang loạn, Hàn Vân Tịch tạm thời không có tâm tình đi xem náo nhiệt, quyết định trước để vài vị phu nhân chanh chua, âm hiểm ác độc trai cò đánh nhau một phen.

Ra khỏi thiên lao, Hàn Vân Tịch rầu rĩ không vui, đi lang thang trên đường cái không có mục tiêu, thẳng đến khi trời tối mới trở lại Tàn Vương phủ.

.....

Thiên Huy hoàng đế hạ lệnh ban bố đại xá thiên hạ, đồng thời cũng công khai tình hình thực tế căn bệnh kỳ lạ của Thái tử, ba ngày sau, Thái tử một lần nữa thượng triều, tham dự triều chính.

Thái tử chính là trừ quân, hấn vừa ra khỏi núi, chắc chắn sẽ gây nên một đợt sóng gió trong triều đình Thiên Ninh.

Tuy rằng sự tình Hàn Vân Tịch đã trị được bệnh cho Thái tử cũng không có công khai, nhưng sớm đã truyền khai trong tầng lớp trên cao, oán hận Hàn Vân Tịch muốn nhiều hơn so với cảm tạ. Đương nhiên, người lau mắt mà nhìn là nhiều nhất.

Những điều này, Hàn Vân Tịch cũng chưa cảm giác được, mấy ngày kế tiếp nàng đều dành thời gian ở trong Phù Dung Viên.

Long Phi Dạ mấy ngày nay đều không trở lại, Nghi thái phi phòng chừng bị nàng làm cho tức giận cũng không nhẹ, nhưng cũng không tìm nàng phiên toái, mà bọn hạ nhân không một ai lại dám chậm trễ nàng, ngày của Hàn Vân Tịch cuối cùng là tốt hơn một ít so với trước đây.

Chỉ là, nàng chung quy vẫn vì sự tình của Thiên Tâm phu nhân mà tâm sự nặng nề, mỗi khi hỏi thăm sự tình Hàn gia, đều được báo lại rằng ai ai là người Hàn gia cũng ai ai lại đánh nhau một trận, ai ai lại một mẻ ôm đồ chạy trốn.

Đương nhiên, ba đại phu nhân Hàn gia là sẽ không trốn, một bên vì tranh giành địa vị gia chủ khiến đầu roi máu chảy, một bên vừa tìm mọi cách muốn gặp Hàn Tông An, đáng tiếc, bởi vì không có phương pháp cho dù dùng bạc cũng không thể thấy người.

Hôm nay, Hàn Vân Tịch đang ở lật xem phần giới thiệu về học viện y Vân Không, tiểu Trầm Hương tới báo, "Chu tử, nghe nói người học viện y đã đến Hàn gia, thu hồi danh hiệu thành viên quản lý học viện y của gia chủ Hàn gia, họ cũng cầm đi lệnh bài quản lý."

Đây là sự tình đã sớm được đoán trước, Hàn Vân Tịch cố ý lật xem phần giới thiệu học viện Y, đúng là đang muốn tìm manh mối. Thiên Tâm phu nhân sở dĩ có thể giúp Hàn Tông An lên làm quản lý, có lẽ có chút quan hệ ở học viện Y.

Vì chuyện này, nàng lại đi thiên lao một chuyến, bắt đắc dĩ, Hàn Tông An cũng chỉ nói Thiên Tâm phu nhân chỉ dạy hấn y thuật, gả cho hấn chưa đến một năm thì chết, có thể lên làm quản lý học viện Y, nguyên nhân chủ yếu là do cá nhân hấn nỗ lực. Hàn Vân Tịch tức giận đến nỗi không muốn lại nhìn đến hấn, muốn điều tra sự tình học viện Y, tìm Cố Bắc Nguyệt hỗ trợ hấn là cũng giúp được.

Nguyên tưởng rằng Cố Bắc Nguyệt là người bạn rạn, muốn gặp thì cần phải hẹn trước, ai ngờ, buổi sáng Hàn Vân Tịch sai người đi truyền tin tới Cố phu, buổi chiều Cố Bắc Nguyệt đã có thể gặp nàng.

Hai người ước định ở trà lâu lớn nhất để đô Thiên Ninh, Trà Tiên Lâu*.

**Mình Tiên Lâu (茗仙樓): 茗 Minh nghĩa là chè, trà; 仙 Tiên trong thần tiên; 樓 Lâu: lâu, quán, tầng, gác. {Người dịch: @EmilyTon}*

Vừa nhìn thấy Cố Bắc Nguyệt, Hàn Vân Tịch rất kinh ngạc, nhìn không được nhớ tới một câu thơ: *mạch thượng thiếu niên nhan như ngọc, thủy gia công tử thế vô song*.*.

* 陌上少年颜如玉，谁家公子世无双: *Tạm dịch: Trên đường thiếu niên dáng như ngọc (đẹp), công tử nhà ai thế vô song (tuấn tú).*

Không nghĩ tới Cố Bắc Nguyệt đơn giản bỏ đi một thân sam y bó tay bó chân, một bộ bạch y không dính bụi trần, lại đẹp như thế, nếu không nhìn đến đáy mắt hấn một mạt đạm nhiên thông dong, Hàn Vân Tịch thật hoài nghi chính mình đã nhận sai người.

Bạch y làm nổi bật da thịt trắng như tuyết của hấn, khí chất sạch sẽ, xuất trần phiêu dật.

Hấn ấm áp, không phải là mềm mại, không nữ tính, mà là một loại hương vị nam nhân nói không nên lời, như là nước hoa, lệnh người người một ngửi, liền cảm thấy đặc biệt an tâm, sẽ khó có thể quên.

Hàn Vân Tịch đã từng nói đùa, Cố Bắc Nguyệt cho người ta cảm giác giống như là Phật, Cố Bắc Nguyệt đều cười, lắc lắc đầu nói chính mình không mập.

Nữ dung mạo khuynh thành, nam tuấn mỹ vô song, hương một toà trà lâu, lập tức hấp dẫn không ít ánh mắt, đương nhiên, không ai biết được thân phận bọn họ.

Hai người bọn họ thế nhưng thật ra rất ăn ý bình tĩnh tự nhiên, đặc biệt là Cố Bắc Nguyệt.

Hàn Vân Tịch chần chờ hồi lâu, chung quy vẫn là giấu đi bí mật về thân thế, chỉ hỏi Cố Bắc Nguyệt một ít về sự tình học viện y Vân Không, rồi mới bắt đầu chất vấn về quá trình Hàn Tông An lên làm quản lý.

Từ nơi Cố Bắc Nguyệt, Hàn Vân Tịch biết được người được đề cử có tư cách trở thành quản lý học viện Y là trực tiếp tuyển chọn ra, và quản lý học viện Y sẽ được chọn ra từ những người được đề cử này.

Ba năm sau khi Thiên Tâm phu nhân mất, Hàn Tông An bởi vì đã là một gia tộc có danh vọng, nhờ vào y thuật cá nhân mà được người đề cử vào vị trí quản lý của học viện Y, sáu năm sau, chính thức trở thành quản lý.

Thiên Tâm phu nhân đã nói với hấn trong vòng mười năm, thật sự là mười năm sau thì hấn lên làm quản lý.

"Thời điểm hẳn lên làm quản lý, ta cùng với gia gia đều rời khỏi học viện Y, cũng không biết tình huống cụ thể, nhưng hẳn là ứng cử viên trẻ tuổi nhất của học viện Y, cũng là người quản lý trẻ tuổi nhất."

Cố Bắc Nguyệt dùng một lát, lại bổ sung, "Sự cạnh tranh về quyền quản lý rất kịch liệt, mặc dù người đã được đề cử nhưng đề lên làm quản lý, mười năm hai mươi năm, thậm chí cả đời đều tranh cử mà không thể nào trở thành quản lý. Đó là trường hợp chỗ nào cũng có."

Tuy rằng lời không nói toạc ra, nhưng Hàn Văn Tịch hiểu, tuy rằng y thuật của Hàn Tông An rất lợi hại, nhưng nếu gặp phải một cao thủ cùng nhau so tài, cũng không tính là xuất chúng nhất.

Quản lý học viện Y phần đa đều là các lão tiền bối trên trăm tuổi, cho dù là được đề cử cũng không ít người tóc đã trắng xoá, Hàn Tông An một đường đi được như thế không khỏi quá thông thuận?

"Lúc trước đề bạt hẳn, là người nào?" Hàn Văn Tịch lại hỏi.

Cố Bắc Nguyệt chỉ có thể lắc đầu, "Đây là bí mật, sợ là chính Hàn Tông An cũng không biết."

Nguyên lai là như thế, vậy thì xem ra, nàng cũng không cách gì hỏi ra được điều gì từ trong miệng Hàn Tông An.

Thấy nàng nhú mày, bên môi Cố Bắc Nguyệt xẹt qua ý cười mà không ai nhận thấy được, hẳn nhân nhậ nói, "Ta thử nhờ người tra xem, chỉ là, chưa chắc có thể tra ra được."

Di, gia hóa này thật sự có phương pháp.

Lần này, Hàn Văn Tịch tươi cười, đặt chén trà ở trên bàn, sáng khoái thẳng thắn, "Trước cảm tạ người, một ngày khác nhất định sẽ mời người uống rượu."

Cố Bắc Nguyệt có chút không quen với ngữ khí này của Hàn Văn Tịch, chỉ cảm thấy điều này không giống Vương phi, một chút ưu nhã và tôn quý của chính cung nương nương nên có cũng đều không có, nhưng mà, trên người nàng hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi những điều này, lại hấp dẫn hẳn.

Cố Bắc Nguyệt nghĩ, *nếu như Hàn Văn Tịch không phải sinh ra ở Hàn gia, không phải là Tàn Vương phi, nàng nhất định có thể bay cao hơn*, nhưng chúng đều được giấu ở trong lòng hẳn, hẳn chỉ cười hứa hẹn, không nói gì.

Khó được có cơ hội gặp mặt ở bên ngoài, hai người ngồi xuống an vị tới khi trời chạng vạng, Hàn Văn Tịch phát hiện Cố Bắc Nguyệt thoát nhìn rất ít nói nhưng cũng có nói chuyện mà không im lặng lúng túng.

Bọn họ hàn huyên về y thuật, hàn huyên về được học, còn hàn huyên không ít về các ca bệnh, Hàn Văn Tịch khi thì nghiêm túc suy tư, khi thì cười ha ha, nhưng mà, Cố Bắc Nguyệt lại trước sau chỉ nhân nhậ cười, đặc biệt nho nhã.

Thẳng đến khi tiểu Trầm Hương chạy tới nhắc nhở, Hàn Văn Tịch mới phát hiện thời gian đã nhanh chóng trôi qua, trời đang trở nên đen tối.

"Ngày khác lại hẹn đi, ca bệnh kia ta còn muốn thỉnh giáo cùng người." Hàn Văn Tịch tinh thông Độc Thuật, nhưng y thuật lại không đủ, nàng hiểu học lại bắt được Cố Bắc Nguyệt, vì thế không nghĩ sẽ buông tay, hận không thể mang về nhà làm giáo viên dạy kèm.

"Vương Phi nương nương, kỳ thật là đã vượt qua quy củ." Cố Bắc Nguyệt không thể không thấp giọng nhắc nhở.

Rời khỏi Tàn Vương phủ, hết thấy có quy củ hay không có quy củ đối Hàn Văn Tịch mà nói đều là vô nghĩa. Người càng thẳng thắn, càng không sợ ái muội, mà người càng đề ý, trong lòng càng có quỷ.

Hai trông mắt trong sáng của nàng hiện lên một tia giao hoạt, thấp giọng, "Ngày 15 mỗi tháng, liền hẹn ở chỗ này, người không phải Cố thái y, ta không phải Tàn Vương phi, chúng ta như bạn đồng hành, luận bàn y thuật, như thế nào?"

Luận bàn y thuật, nha đầu này là muốn học y cùng hẳn, muốn cùng hẳn học y mà không muốn tiết lộ về Độc Thuật, Cố Bắc Nguyệt liếc mắt một cái liền nhìn thấu, nhưng cũng không nói ra.

Ngày 15 hàng tháng, quên hết thân phận, ước hẹn nói về y thuật, đây là sự tình tốt đẹp cỡ nào nha, chỉ tiếc, Cố Bắc Nguyệt ôn nhu vĩnh viễn vẫn rất có lý trí.

Hắn cười ám áp, "Vương Phi nương nương thật biết cách nói giỡn, không còn sớm nữa, trở về đi."

"Cố Bắc Nguyệt." Hàn Văn Tịch đột nhiên nhú mày, nguyên tưởng rằng hẳn sẽ đáp ứng, không nghĩ tới gia hóa này cư nhiên cự tuyệt.

"Vương Phi nương nương, vì thần cũng không phải có thể tùy tiện ra khỏi cung, trở về đi." Cố Bắc Nguyệt vẫn cười.

Tươi cười kia, nhìn như ấm áp, nhưng mang theo một loại kiên định, làm mọi người nhìn thấy đều không có biện pháp, Hàn Văn Tịch mặc dù không tình nguyện, nhưng cũng chỉ có thể từ bỏ, tùy ý phát phát tay xem như lời cáo biệt.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 77: Chột Dạ, Vương Phi Vì Sao Phải Trốn

Thời điểm xuống lầu, tiểu Trầm Hương lập tức mở miệng, "Chủ tử, ngài hồ đồ a!"

"Xảy ra chuyện gì?" Hàn Văn Tịch hỏi một cách lười biếng.

"Chủ tử, ngài là Tần Vương phi a, ngài..... ngài....." Tiểu Trầm Hương vẫn luôn cảm thấy chủ tử thực thông minh, nhưng lúc này lại cảm thấy bức bối với đầu dura của nàng.

Nàng ta lôi kéo tay chủ tử, dựa gần ở bên tai nàng thấp giọng, "Ngài đã là phu chi phụ* (phụ nữ đã có chồng), lại là chính phi thân vương! Việc này vạn nhất truyền tới lỗ tai Tần Vương, ngài liền xong đời!"

*Phu chi phụ (夫之妇): 夫chồng, 妇vợ; nghĩa: phụ nữ đã có chồng.

Tiểu Trầm Hương có thể có điểm ngoặc ngoặc, nhưng ở trong trường hợp nào đó vẫn rất miễn cảm.

Hàn Văn Tịch bắt đầu đi trốn trắng mắt, nàng đương nhiên hiểu những điều đó, nàng cũng không phải lén gặp tình nhân, đây bắt quá là cảm thấy Cố Bắc Nguyệt là bằng hữu có thể kết giao, ước hẹn ra ngoài tâm sự mà thôi, hơn nữa, nàng cũng không phải nói chuyện phiếm để tiêu khiển, ve vãn yêu đương, nàng thực sự là có việc cầu nhân gia.

Hơn nữa, nàng cùng Long Phi Dạ chỉ là hữu danh vô thực, Long Phi Dạ còn làm trò trước mặt nàng ôm nữ nhân khác, cứu nữ nhân khác và bỏ mặc nàng không màng tới đâu!

Nghĩ lại sự kiện của Đoan Mộc Dao, Hàn Văn Tịch vẫn có chút không cách nào tiêu tan.

"Chủ tử, ngài có đề tâm không?" Tiểu Trầm Hương thực sự nghiêm túc.

"Ta cũng không làm ra bất cứ sự tình gì, người không cần sốt ruột như vậy được không, người nói giống như ta đã vượt quá ranh giới." Hàn Văn Tịch có chút không chịu nổi, nàng đối Cố Bắc Nguyệt, thuần túy chỉ là bằng hữu.

Ai ngờ, đang nói chuyện, bước chân nàng đột nhiên dừng lại, suýt nữa đã ngã quy xuống.

Chỉ thấy bóng dáng cao lớn cao ngạo vừa đến đang tiến vào cửa, rất là quen thuộc..... Long Phi Dạ!

Tuy rằng hân cố tình ăn mặc thấp điệu, nhưng là, Hàn Văn Tịch liếc mắt một cái vẫn nhận ra.

Hàn Văn Tịch một khắc trước còn hào hùng, giờ khắc này theo bản năng xoay người liền hướng trên lầu mà chạy, tiểu Trầm Hương chạy theo sau. Tới trên lầu rồi, nàng trộm nhìn xuống dưới, thấy Long Phi Dạ không đi lên, lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Tiểu Trầm Hương rất kinh ngạc nhìn nàng, "Chủ tử, ngài vì sao lại chột dạ?"

Ách.....

"Ta..... ta..... có quá nhiều người giống như người sẽ suy nghĩ bậy bạ, vì vậy ta cần phải có biện pháp phòng ngừa." Hàn Văn Tịch tạo ra một cái có để nói, trên thực tế, vừa mới kia là phản ứng thân thể mau hơn đầu, sau khi nàng nghĩ lại, vì sao nàng lại chạy?

Cố Bắc Nguyệt vẫn còn chưa đi, đem một màn này xem ở trong mắt, hân cũng không đi lên tiến đến, chỉ là bên môi nổi lên một nụ cười nhàn nhạt, lộ ra một chút bất đắc dĩ.

Sau khi Hàn Văn Tịch bình tĩnh lại, lúc này mới nhớ tới Cố Bắc Nguyệt còn ở trên lầu, chỉ là, thời điểm nàng xoay người nhìn lại, đã không thấy bóng người.

"Người đâu?" Hàn Văn Tịch buồn bức.

Tiểu Trầm Hương giúp đỡ nhìn một vòng, cũng không thấy bóng người, "Chủ tử, không đúng rồi, rõ ràng là chúng ta đi trước."

Cầu thang bộ chỉ có một cái, các nàng lui về từ thang lầu vẫn luôn chắn ở ngay cầu thang, làm thế nào Cố Bắc Nguyệt lại có khả năng đi xuống trước?

Hàn Văn Tịch hồ nghi, cuối cùng nhìn đến cầu thang dẫn đi thông lầu ba, cũng không nghĩ nhiều, có thể Cố Bắc Nguyệt đã đi lên lầu.

Nhưng mà, nàng cũng không biết, Cố Bắc Nguyệt lúc này vẫn đang ở cửa khách điểm, hân quay đầu lại liếc mắt nhìn lầu hai một cái, nhàn nhạt cười, quay người lại, bóng dáng như ảo, lập tức biến mất không thấy.

Nếu đều đã lui về, Hàn Văn Tịch đơn giản sẽ chờ đến khi Long Phi Dạ rời đi, nàng mới xuống lầu.

... ..

Một đường trên xe ngựa, tiểu Trầm Hương muốn cười cũng không dám cười, Hàn Văn Tịch bĩu môi, nhìn ngoài cửa sổ, không khí chủ tớ hai người đặc biệt quý dị.

Trở lại Phù Dung Viên, chỉ thấy đèn trong tẩm cung Long Phi Dạ vẫn sáng, thấy chủ tử nhìn qua, tiểu Trầm Hương rút cuộc không nhịn được, bật cười lên.

Ai ngờ, cười liền "ha ha ha" không ngừng lại được.

Hàn Văn Tịch thẹn quá hoá giận, chọc nàng một cái, "Nha đầu chết tiệt nhà ngươi, cười cái gì vậy! Còn không mau quay về!"

Dứt lời, tiểu Trầm Hương còn chưa kịp đi, nàng đã đi trước.

Một đêm này, cũng không biết vì cái gì, Hàn Văn Tịch mất ngủ, nàng bọc chăn dựa vào mép giường, nhìn đèn sáng trong tẩm cung Long Phi Dạ.

Kỳ thật, hôm nay tiểu Trầm Hương nhắc nhở, nàng vẫn nghe lọt tai.

Tuy đã gả vào Tần Vương phủ một thời gian, nhưng là, hôm nay mới đột nhiên mãnh liệt cảm giác được chính mình là nữ tử đã có phu quân, mặc dù hữu danh vô thực, nhưng chỉ cần mạng danh phận này thì nàng sẽ bị trói buộc cả đời.

Long Phi Dạ có thể lại cưới, nhưng nàng thì vĩnh viễn không thể tái giá.

Nghĩ nghĩ, Hàn Văn Tịch đột nhiên lắc đầu, nghĩ cái gì vậy? Có thể còn mạng để sống, có thể sống yên ổn thì tốt rồi, nghĩ nhiều như vậy để làm gì?

Thẳng đến khi trời sáng, Hàn Văn Tịch mới bắt đầu ngủ, một ngủ này liền ngủ thẳng đến chiều.

Mấy ngày trôi qua, sự tình Hàn gia tuy rằng còn nghị luận ở đầu đường cuối ngõ, nhưng cũng không phải là chủ đề nổi bật nữa, Hàn Văn Tịch sờ sờ chìa khóa nhà kho trong tay áo, nghĩ thầm chính mình cũng nên đi Hàn gia một chuyến.

Ai ngờ, đang muốn ra cửa, thiếu tướng quân Mục Thanh Vĩ lại tới cửa cầu kiến.

Vừa thấy đến Mục Thanh Vĩ, Hàn Văn Tịch liền trêu ghẹo nói, "Thiếu tướng quân, nghe nói Trường Bình công chúa gần đây rất bận nha?"

Sau khi trên mặt Trường Bình công chúa đã được chữa lành, lo lắng bị chê cười, lấy cớ tránh lạnh đi đến phía nam chơi, nếu không, nàng thật sự là có khả năng sẽ bám theo Mục Thanh Vĩ đến đây.

Mục Thanh Vĩ có chút bất đắc dĩ, cười cười tránh không đáp lại, chỉ nghiêm túc nói, "Tần Vương phi, tại hạ tiến đến là....."

Áp ứng giống như không phải là phong cách của vị thiếu tướng quân, rốt cuộc là vì sao mà lời đã đến bên miệng rồi còn nói không ra?

"Thiếu tướng quân có việc gì cứ nói." Hàn Văn Tịch buồn bực, gia hỏa này có thể tìm tới Tần Vương phủ, hẳn là có chuyện quan trọng đi.

"Xác thật có việc, là về sự tình ta trúng Vạn Xà Độc, Vương Phi nương nương nói đây là độc mãn tính, quanh năm suốt tháng tích lũy mà thành, chỉ là, ta cùng phụ thân điều tra một phen, trước sau đều tìm không ra người hạ độc, cho nên..... hôm nay tới là muốn thỉnh Vương Phi nương nương đến quý phủ cùng quân doanh nhìn một cái."

Mục Thanh Vĩ tuy là võ tướng ngay thẳng, nhưng, một khi phải cầu người, nháy mắt thẹn thùng tựa như nam hài mới lớn.

Hắn chột dạ nha!

Thứ nhất, không có việc gì không đăng tam bảo điện*, thứ hai, đã nói nếu Hàn Văn Tịch có việc cứ việc thì cứ mở miệng, hiện giờ còn chưa giúp đỡ được gì cho Hàn Văn Tịch, ngược lại bây giờ lại tới mang đến phiền toái cho nàng.

*Xem giải thích ở chương 40. (Ý ở đây là muốn nhờ giúp đỡ)

Nguyên lai là vì việc này nha, Hàn Văn Tịch cũng không cảm thấy điều gì, thật ra, lúc trước nàng cũng từng cân nhắc qua chuyện này. Rốt cuộc, Vạn Xà Độc cũng không phải là độc được dễ quản, chỉ là quá bận rộn nên đã quên.

Chần chờ một lát, Hàn Văn Tịch hỏi, "Các người điều tra như thế nào?"

"Thẩm vấn hóa phòng cùng tỳ nữ bên người, người hầu." Mục Thanh Vĩ đứng sự thật trả lời, sinh hoạt của Mục Thanh Vĩ rất đơn giản, không phải trong nhà thì chính là quân doanh, có thể tới gần hắn, có thể hạ độc cũng chỉ có những người này.

Tuy rằng thẩm vấn chưa chắc đã là biện pháp tốt nhất, nhưng là cũng vẫn có thể xem như là một loại phương thức điều tra.

"Trong quý phủ cùng quân doanh, ở phương diện nhân sự, gần đây nhất có biến động gì?" Hàn Văn Tịch lại hỏi, nàng giải độc cho Mục Thanh Võ, sự tình đã sớm truyền ra ngoài, lại còn có thẩm vấn hạ nhân trong phủ Đại tướng quân, người hạ độc nhất định sẽ có điều kiêng kỵ mà tránh hành động.

"Đều không có, cho nên....."

Mục Thanh Võ rất muốn nói cho Hàn Văn Tịch, Tần Vương cũng đã dò hỏi qua chuyện này, chỉ là, Tần Vương từng nói muốn bảo mật, hẳn suy nghĩ vẫn là không nên nói ra, "Cho nên chỉ có thể tìm người giúp đỡ."

"Ta cũng không phải là thám tử a." Hàn Văn Tịch cười bất đắc dĩ.

Tối cửa tối cầu đã rất thẹn thùng, Hàn Văn Tịch vừa nói như thế, Mục Thanh Võ cũng không biết nói gì cho phải, gãi gãi đầu, cảm xúc viết hết ở trên mặt.

Nhìn bộ dáng nam hài mới lớn của hắn, Hàn Văn Tịch nhìn không được tưởng tượng đến bộ dáng anh dũng giết địch trên chiến trường của hắn, tổng cảm thấy tương phản quá lớn.

Hàn Văn Tịch chỉ có thể mở miệng kết thúc sự lúng túng của hắn, nàng hỏi nói, "Vậy các người mời ta, cụ thể là phải làm gì đây?"

Nàng xác thật không phải là thám tử nha.

Độc đều đã hạ, hiện giờ cũng đã giải, nàng đi cũng không có đất dụng võ.

"Vạn Xà Độc là độc hiếm thấy, người so với chúng ta quen thuộc hơn nhiều, có lẽ có thể tìm ra dấu vết để lại nào đó." Mục Thanh Võ nghiêm túc trả lời, kỳ thật, tới tìm Hàn Văn Tịch, cũng coi như là nỗ lực cuối cùng của bọn họ.

Nhưng mà, lời này tựa hồ nhắc nhở Hàn Văn Tịch điều gì đó, đáy mắt nàng hiện lên một tia phức tạp.

Cân nhắc một lát, Hàn Văn Tịch cũng không hỏi nhiều, sáng khoái đáp ứng, nghiêm túc giao đãi, "Như vậy đi, sáng sớm ngày mai ta đến quý phủ nhìn một cái đi, các người hãy xem như ta tới cửa tái khám, đừng để lộ ra, miễn cho rút dây động rừng."

Hàn Văn Tịch tổng cảm thấy muốn hạ độc ở trong quân cơ trọng địa không phải là một chuyện dễ dàng, muốn tìm dấu vết để lại vẫn nên đến quý phủ tướng quân đi, rốt cuộc, các loại người trong quý phủ so với binh lính quân doanh phức tạp hơn nhiều.

Vừa nghe lời này, Mục Thanh Võ lập tức đại hi, vội vàng đứng dậy với đôi tay ôm quyền hành lễ, phi thường tích cực, "Đa tạ Vương Phi nương nương, ngày nào đó nếu có yêu cầu gì, thỉnh Vương Phi nương nương....."

Lời này còn chưa nói xong, Hàn Văn Tịch bất đắc dĩ ngắt lời, "Thiếu tướng quân, sao lại nói lời khách khí như thế, chẳng lẽ đây là muốn cùng ta giao dịch phải không?"

Rốt cuộc, hắn lại nói lời tương tự như lần trước ghé qua.

Mục Thanh Võ đời này còn chưa từng phải đi cầu người như thế, nhất thời xấu hổ, vội vàng chấp tay thi lễ, "Tần Vương phi, hạ quan thành thật không phải có ý tứ này, chỉ là..... Ài..... phiền toái Tần Vương phi!"

Hàn Văn Tịch càng nhìn hắn càng cảm thấy thích thú hơn, nàng cũng không cố tình tính toán giao hảo cùng Mục Thanh Võ, nhưng là, nếu nhân gia đã tìm tới cửa, phân giao tình này vẫn là có thể có, rốt cuộc Đại tướng quân phủ ở trong triều chính là một cỗ thế lực không nhỏ.

Ở thời đại mà xuất thân lớn hơn trời, xuất thân quyết định vận mệnh, nhà mẹ đẻ nàng đã như vậy, nàng tốt xấu tự mình nên tìm một số bằng hữu, tìm điểm hậu thuẫn.

Sau khi Mục Thanh Võ cáo từ, Hàn Văn Tịch chính thức nhớ tới câu nói của hắn "Ngày nào đó nếu như có yêu cầu gì, thỉnh cứ việc mở miệng", không nhìn được lại cười.

Nàng cũng không đem lời này nhớ ở trong lòng, nhưng là, Mục Thanh Võ lại dùng cả đời để thực hiện lời hứa hẹn, đương nhiên, đây là lời sau này sẽ nói.

... ..

Hôm sau, sáng sớm yên tĩnh mang theo tiểu Trầm Hương đi Đại tướng quân phủ, Hàn Văn Tịch trực tiếp đến trong viện Mục Thanh Võ, Mục đại tướng quân cũng vẫn luôn chờ.

"Tần Vương phi, người hạ độc chắc chắn là nội gian!" Tâm tình Mục đại tướng quân rất ngưng trọng.

"Nếu không phải bởi vì độc trong người thiếu tướng quân dẫn tới độc phát ra Vạn Xà Độc, phỏng chừng người bị độc, còn phải sau thời gian mấy năm nữa, độc tính mới có thể phát tác ra ngoài." Hàn Văn Tịch nhàn nhạt nói.

Muốn tra ra người hạ độc, nhất định phải suy xét từ hai phương diện: một phương diện chính là hạ độc cùng phương thức độc phát, và phương diện khác đó là nơi phát ra độc được.

Trước nói về phương diện thứ nhất: hạ độc cùng phương thức độc phát.

Vạn Xà Độc tuy rằng là kịch độc, nhưng đồng thời cũng là một loại độc miễn tính. Sở dĩ nói là kịch độc, bởi vì một khi phát tác, sau một canh giờ nhất định sẽ không toàn mạng; sở dĩ nói là độc miễn tính, đó là bởi vì Vạn Xà Độc cần phải thâm nhập tiềm tàng từng chút một trong cơ thể người quanh năm suốt tháng, đến thời gian nhất định mới có thể đại bùng phát.

Cho nên, người có thể quanh năm suốt tháng hạ một chút được, tuyệt đối là người có thể thường xuyên tiếp xúc với Mục Thanh Võ.

Mục Thanh Võ lấy ra một bản danh sách, "Tần Vương phi người nhìn một cái, hạ nhân quý phủ có thể tiếp cận ta, danh sách đều ở chỗ này, người đều đã thăm tra qua, hiện tại toàn bộ đều đang bị nhốt."

Mục đại tướng quân có tình cảm rất sâu đậm với phu nhân đã mất, cũng không có thiếp thị, cho nên, ngoại trừ Mục tướng quân cùng Mục Lư Nguyệt, có thể tiếp cận Mục Thanh Võ cũng chỉ có hạ nhân.

Hàn Văn Tịch đại khái xem qua danh sách, phát hiện không có nhiều người lắm, bao gồm người của hòa phòng cũng chỉ bảy tám người.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Đánh Cuộc, Đặt Cuộc Thật Lớn

Sự tình thâm vấn, Hàn Văn Tịch không trải qua, nếu Mục đại tướng quân đều đã thâm vấn qua, nàng nghĩ cho dù nàng thâm vấn lại một lần nữa cũng vô dụng.

Nếu đã xác định là nội gian, như thế chỉ có thể tìm chứng cứ.

Nhìn thoáng qua danh sách trong tay, Hàn Văn Tịch nhàn nhạt nói, "Đi thôi, trước ta muốn lục soát một lần, có lẽ sẽ có dấu vết gì để lại."

Chỉ cần trong tướng quân phủ còn sót lại một ít độc được, nàng nhất định có thể tìm ra.

Hàn Văn Tịch trước tiên kiểm tra tất cả các đồ vật trong phòng Mục Thanh Võ, bao gồm mấy vại lá trà được đưa về từ quân doanh.

Sau đó, Mục đại tướng quân cùng Mục Thanh Võ dẫn đường, bọn họ trước đi hòa phòng (nhà bếp), đồ ăn trong tướng quân phủ đều được xuất ra từ nơi này, đây là nơi có hiểm nghi lớn nhất.

Mục đại tướng quân cùng Mục Thanh Võ nguyên tưởng rằng Hàn Văn Tịch sẽ điều tra khá lâu, lại không nghĩ rằng nàng chỉ đi một vòng quanh hòa phòng, liền đi ra.

"Không có." Hàn Văn Tịch nhàn nhạt nói.

"Tần Vương phi, người xác định?" Mục đại tướng quân với vẻ mặt hoài nghi.

"Trăm phần trăm khẳng định, đi thôi, đi phòng chứa nước (phòng giặt) nhìn xem." Hàn Văn Tịch rất tự tin.

Tuy rằng không thể tin nổi, nhưng là, từ sau khi chứng kiến qua kỹ năng giải độc của Hàn Văn Tịch, Mục đại tướng quân không muốn tin cũng phải tin, Mục Thanh Võ cơ bản là không nghi ngờ Hàn Văn Tịch, nếu hỏi hấn vì cái gì, hấn chỉ có thể nói hấn sẽ không đi hoài nghi người đã cứu mạng mình.

Tầm quan trọng của phòng chứa nước không phân cao thấp với hòa phòng, Hàn Văn Tịch khởi động hệ thống rà quét, đi một vòng rồi, thậm chí ngay cả ba cái giếng trong viện đều nghiêm túc kiểm tra một lần.

Đáng tiếc, phòng chứa nước cũng không có thu hoạch gì, sau đó bọn họ lại đi đến nơi ở của những người có tên trong danh sách hiểm nghi, thậm chí lục hết tất cả vật phẩm đều điều tra một phen, tất cả mấy gian nhà ở đều đi qua một lần. Hàn Văn Tịch đang muốn ra cửa, liền nhìn đến Mục Lư Nguyệt đang nghiêng diện đi tới.

Nàng ta lạnh lùng đánh giá Hàn Văn Tịch, bên môi ngậm một tia cười khinh thường.

"Làm càn, nhìn thấy Tần Vương phi không biết hành lễ sao? Còn thất thần làm gì?" Đại tướng quân quờ mắt.

Mục Lư Nguyệt lúc này mới không tình nguyện hành lễ, nhưng mà, châm chọc bên môi cũng không hề giảm bớt, ngược lại càng thêm rõ ràng, Hàn Văn Tịch tới điều tra nội gian hạ độc, nàng ta một khi biết chuyện này liền cảm thấy thật buồn cười.

Nữ nhân này bất quá cũng có y thuật lợi hại, cứu ca ca cùng Thái tử thì như thế nào, sau khi được người khen vài câu, nàng thật đúng là cho rằng chính

mình rất lợi hại, nên mọi thứ cũng sẽ lợi hại sao?

Hôm nay Mục Lư Nguyệt vốn là muốn ra cửa, nhưng khi nghe nói Hàn Vân Tịch tới liền cố ý chò.

"Tần Vương phi, người lợi hại như vậy, nhất định là đã tìm được manh mối gì đi?" Mục Lư Nguyệt cười lạnh hỏi.

Hỏa phòng, phòng chứa nước cũng chưa tìm được gì, hiện giờ chỉ còn lại thiền viện này, tuy rằng giọng điệu của Mục Lư Nguyệt có chút chanh chua, nhưng, Mục đại tướng quân cùng thiếu tướng quân cũng muốn biết kết quả nha.

Mục Thanh Vô hung tợn trừng mắt nhìn Mục Lư Nguyệt liếc mắt một cái, ngược lại đối Hàn Vân Tịch nói, "Vương Phi nương nương, như thế nào?"

"Không có." Hàn Vân Tịch đặc biệt thản nhiên, nàng đã nói trước chỉ là tới điều tra mà thôi, cũng không cam đoan qua nhất định có thể tìm được manh mối, không có chính là không có, có gì mà phải ngượng ngùng.

Nhưng mà, Mục Lư Nguyệt lại nở nụ cười ha hả, ngay sau đó lập tức che miệng lại, "Tần Vương phi, ta không phải chê cười người đâu, người đừng hiểu lầm."

Hàn Vân Tịch bên môi nổi lên một tia cười lạnh, cũng chưa từng liếc nhìn nàng ta một cái, nàng không thèm để ý, đi thẳng ra bên ngoài.

Người vừa đi ra, Mục Thanh Vô liền một phen lôi kéo Mục Lư Nguyệt, lạnh giọng, "Nha đầu thú vị, người đủ rồi! Nơi này không có việc của người, quay về nơi người đã chạy đến!"

Mục Lư Nguyệt hung hăng ném tay hất ra, cố ý hướng bên ngoài kêu, "Như thế nào, người cười cũng không được phép a! Có bản lĩnh thì khiến cho người tâm phục khẩu phục, không có bản lĩnh thì tới phò trương thể hiện làm gì?"

Tiếng nói vừa dứt, Mục Thanh Vô liền bưng kín miệng nàng ta lại, ai ngờ, Mục Lư Nguyệt một ngụm cắn tay Mục Thanh Vô, đẩy hất ra, tiếp tục kêu lên, "Không có bản lĩnh mà còn sợ người ta nói nha?"

Tuy rằng, Hàn Vân Tịch đã đi xa, nhưng vẫn nghe được những lời này, khuôn mặt Mục đại tướng quân bởi ở một bên đều đã tái mét, đang muốn xoay người đi giáo huấn, lại bị Hàn Vân Tịch ngăn lại.

Nàng tự mình xoay người đi qua, thấy Hàn Vân Tịch tới, Mục Thanh Vô dùng sức một phen che lại miệng của Mục Lư Nguyệt, giải thích nói, "Nha đầu này điên điên khùng khùng, nói mê sảng, Vương Phi nương nương đừng để ở trong lòng."

Mục Lư Nguyệt dù sao cũng thân là muội tử của Mục Thanh Vô, là nữ nhi thân sinh của Mục tướng quân, Mục Thanh Vô tuy rằng đang cố giải thích, kỳ thật cũng là đang cầu tình giúp Mục Lư Nguyệt, sợ Hàn Vân Tịch tức giận, trị Mục Lư Nguyệt tội bất kính.

Mục Lư Nguyệt dù tệ thế nào chẳng nữa, chung quy vẫn là thân muội tử hân, mà nàng cho dù tốt đến mấy, chung quy vẫn là người ngoài.

Điểm này, Hàn Vân Tịch đã nhìn thấu, hôm nay nếu nàng đã tới, đương nhiên sẽ không bởi vì Mục Lư Nguyệt nói vài câu khó nghe, mà khiến Mục tướng quân phủ tan rã trong không vui.

Hơn nữa, trong lòng Hàn Vân Tịch biết rõ ràng, tuy rằng thân phận mình cao quý, nhưng, trong tay không có thực quyền nhất định, không thể đàn áp người.

Không có được sự tán thành hoàn toàn của Long Phi Dạ, danh vị Tần Vương phi đối nàng mà nói bất quá chỉ là một hư danh mà thôi, cho dù nàng đã cứu Thái tử thì như thế nào, ai sẽ chân chính tán thành nàng là Tần Vương phi?

Đừng nói đến Nghi thái phi, nếu hôm nay ở đây là Mộ Dung Uyển Như, Mục Lư Nguyệt cho dù có nhiều bất mãn, cũng chưa chắc dám kiêu ngạo như thế.

Nếu không phải bởi vì nàng là ân cứu mạng, hai cha con Mục đại tướng quân cũng chưa chắc kính trọng nàng như thế.

Muốn sống mà có được địa vị, có tôn nghiêm, chung quy vẫn là phải dựa vào chính mình.

Hàn Vân Tịch phát phát tay, ý bảo Mục Thanh Vô buông tay.

Mục Thanh Vô có chút ló lửng, cảnh cáo Mục Lư Nguyệt vài lần rồi mới buông tay, Mục Lư Nguyệt không ngu ngốc, không đến mức tiếp tục làm trò nói năng lỗ mãng trước mặt Hàn Vân Tịch.

Nàng ta đứng trước mặt Hàn Vân Tịch, vẻ mặt tươi cười, thăm nghĩ, "Hàn Vân Tịch, cha ta cùng ca ca chung quy vẫn sẽ che chở ta, người có thể làm gì ta đây? Cùng lắm thì lại bị phạt một hồi, bị đánh một hồi, bốn tiểu thư không sợ! Hôm nay bốn tiểu thư chính là muốn nhục nhã người một phen."

Hàn Vân Tịch lạnh lùng nhìn Mục Lư Nguyệt, thản nhiên cười, hỏi nói, "Mục Lư Nguyệt, người cảm thấy bốn vương phi sẽ tìm không ra hung thủ?"

"Lư Nguyệt không dám, Tần Vương phi là người kỳ diệu, là người thần, thiên hạ không có sự tình gì làm khó được Tần Vương phi." Mục Lư Nguyệt cố ý nói mỉa mai, ý châm chọc mười phần.

Một bên, sắc mặt Mộc đại tướng quân cùng Mộc Thanh Vô đều trắng bệch, Mộc tướng quân thật sự nhìn không được, tức giận, "Mộc Lư Nguyệt, nơi này không có việc của ngươi, lần!"

Lời này của Mộc Lư Nguyệt đã hoàn toàn chọc giận Hàn Văn Tịch, lần trước cũng khiến nàng ta ăn mấy roi của Mộc tướng quân, coi như nàng may mắn, không nghĩ tới lần này nàng ta còn dám được một tác lại muốn tiến một thước.

Nàng nổi danh không có uy quyền, nên không muốn phát sinh thêm thị phi, Mộc Lư Nguyệt thật sự nghĩ rằng nàng dễ khi dễ vậy sao?

Hàn Văn Tịch ngăn Mộc đại tướng quân lại, nhàn nhạt cười nói, "Mộc Lư Nguyệt, về chuyện nội gian, căn bản có dám đánh cuộc một hồi với bản Vương phi hay không? Ai thua..... cởi áo ngoài ra và chạy một vòng trên đường Huyền Vũ, như thế nào?"

Đặt cược, thật lớn!

Mộc đại tướng quân cùng Mộc Thanh Vô đều trợn mắt há hốc mồm, như thế nào cũng không thể tưởng được đường đường là Tần Vương phi cư nhiên sẽ nghĩ ra loại đặt cược này.

Mộc Lư Nguyệt đầu tiên là sửng sốt, ngay sau đó liền hưng phấn lên, sợ bị Hàn Văn Tịch giành trước, vội vàng nói, "Đương nhiên dám, ta đánh cuộc ngươi không tìm ra được nội gian!"

Đại tướng quân phủ tìm nội gian cũng đã tìm một tháng, bởi vì sự tình liên quan đến an toàn tính mạng ca ca, hoàng đế đã từng bí mật bày mưu đặt kế để vùi vùi mật thám Đại Lý Tự qua đây điều tra, đáng tiếc đều không có kết quả.

Mộc Lư Nguyệt cảm thấy ca ca đi nhờ Hàn Văn Tịch đến giúp đỡ, quả thực chính là đầu bị lừa đá (bị con lừa đá vào đầu), Hàn Văn Tịch tới, cũng bắt quả là làm ra về ta đây mà thôi.

Hiểu chút y thuật, liền thật sự cho rằng chính mình có khả năng nha? Thật là chê cười!

Nàng đương nhiên muốn đánh cuộc, đến lúc đó khiến Hàn Văn Tịch cởi quần áo chạy một vòng trên đường cái Huyền Vũ, làm ra sự tình mất mặt xấu hổ như vậy, đủ lý do để Tần Vương điện hạ hù nàng!

Bởi vì là chi hôn, nếu chính phi vô tội mà chết, vị trí chính phi liền phải vĩnh viễn để trống, nhưng nếu như bởi vì chính phi phạm phải tam tông tứ đức*, phạm phải sai lầm lớn, vậy thì sau khi hưu rút chính phi, Tần Vương liền có thể lập chính phi như cũ!

{*Tam tông tứ đức: 三从四德: Quy tắc của nữ tử ở thời cổ đại, theo đạo Khổng Tử. Tam tông: 1) tuân lệnh cha trước khi kết hôn; 2) sau khi lấy chồng phải nghe chồng; 3) nếu chồng qua đời phải nghe con trai. Tứ đức: công-dung-ngôn-hạnh. (Three Obediences and Four Virtues: in ancient china a woman was required to the rules, according to Confucian ethics: Three Obediences: 1) obey her father before marriage, 2) obey her husband during married life; 3) obey her sons in widowhood life. Four Virtues: fidelity, physical charm, propriety in speech and efficiency in needle work. Người dịch: Wattpad@Emily_Ton}

Mộ Dung Uyển Như ngóng trông Hàn Văn Tịch chết, mà Mộc Lư Nguyệt thì hận không thể khiến Hàn Văn Tịch bị hù.

Thấy Mộc Lư Nguyệt tự tin như vậy, đáy mắt Hàn Văn Tịch hiện lên một mặt giảo hoạt, nghiêm túc nói, "Được, nếu bản vương phi tìm ra nội gian, liền tính ngươi thua."

"Trong vòng một tháng, có dám hay không?" Mộc Lư Nguyệt khiêu khích nói, nàng đương nhiên muốn hạn chế thời gian.

Một tháng, tựa hồ có chút ngắn nha, nhưng mà, Hàn Văn Tịch vẫn vui vẻ đáp ứng, lần này, tìm ra nội gian là chuyện nhỏ, khiến vị đại tiểu thư này tâm phục khẩu phục mới là chuyện lớn!

Nàng như thế nào cũng phải tự mình giáo huấn thật tốt vị đại tiểu thư kiêu ngạo ngang ngược này một chút, khiến nàng ta sau này nhìn thấy nàng thì lập tức tìm đường vòng mà đi!

"Nếu trong vòng một tháng ngươi không tìm ra nội gian, liền tính ngươi thua!" Mộc Lư Nguyệt chất vấn, muốn Hàn Văn Tịch trả lời khẳng định.

"Còn thỉnh Đại tướng quân làm chứng." Hàn Văn Tịch nhìn về phía vị đương gia Đại tướng quân phủ.

Tuy rằng, hôm nay đã đi một vòng mà cũng chưa điều tra ra điều gì, Mộc tướng quân ít nhiều có chút mất mát, nhưng mặc kệ kết quả như thế nào, hắn vừa không muốn nữ nhi mất mặt, cũng không muốn Tần Vương phi mất mặt nha!

"Vương Phi nương nương, ta nghĩ đánh cuộc này vẫn là thôi đi, rốt cuộc chuyện nội gian....."

Ai ngờ, lời còn chưa dứt, Mộc Lư Nguyệt liền đánh gãy, "Cha, đây là Vương Phi nương nương chính mình nói muốn đánh cuộc, chúng ta không thể khiến Vương Phi nương nương mất hứng."

"Ngươi còn nói!" Mộc đại tướng quân tức giận đến suýt nữa quát roi.

Mộc Lư Nguyệt không hề kiêng kị, lui ra sau một bước, lại khiêu khích nhìn Hàn Văn Tịch, sợ nàng hối hận.

"Đại tướng quân, đều nói quân vô hí ngôn*, bôn Vương phi tuy là nữ tử yếu đuối, tốt xấu cũng là chính phi Tàn Vương, nói chuyện sao lại không có đạo lý?" Hàn Văn Tịch nghiêm túc nói.

*Quân vô hí ngôn: 君无戏言: vua không nói đùa.

Lời đầu đã nói đến mức này, Hàn Văn Tịch đã bùng tôn uy Vương phi ra tới, chính là, Mục đại tướng quân lo lắng a, ai thắng ai thua hẳn đều gánh không nổi.

"Vương Phi nương nương, người hãy nhìn mặt lão thần....."

Lời còn chưa nói xong, ai ngờ Mục Thanh Võ một bên đã mở miệng, "Cha, Lư Nguyệt đã tự mình đáp ứng, cũng không thể lại phạm thượng, lật lọng đi!"

Lời này của Mục Thanh Võ thực ngoài ý muốn của Hàn Văn Tịch, nhìn dáng vẻ của hắn dường như đã hết kiên nhẫn đối mặt với việc được nuông chiều này rồi, rất tốt, gia hỏa này không làm nản thất vọng.

Mục đại tướng quân liếc mắt nhìn Mục Thanh Võ một cái, lại thấy vẻ mặt lạnh lùng nghiêm túc của Hàn Văn Tịch, không có lựa chọn khác, chỉ có thể đáp ứng.

Vừa thấy cha gật đầu, đáy lòng Mục Lư Nguyệt tràn ngập niềm vui, nàng gấp không chờ nổi nghĩ đến viết thư nói tin tức tốt này cho Trường Bình công chúa, khiến Trường Bình công chúa nhanh chóng quay về để đi xem trò vui.

Nhưng mà, Mục Lư Nguyệt rất nhanh liền phát hiện, vui mừng của nàng đến quá sớm.

"Mục đại tướng quân, nếu ở quý phủ không tìm thấy dấu vết gì để lại, hiện giờ xem ra, chỉ có một biện pháp." Hàn Văn Tịch nghiêm túc nói.

Lời này vừa ra, Mục Lư Nguyệt liền nhíu mày nhìn qua, thấy ánh mắt Hàn Văn Tịch tự nhiên không quan tâm, nàng vô có chút khẩn trương.

"Vương Phi nương nương thỉnh giảng." Mục đại tướng quân cũng khẩn trương.

"Tìm từ nguồn." Hàn Văn Tịch nghiêm túc nói.

"Nguồn?" Mục Thanh Võ khó hiểu.

"Chính là nơi phát ra độc dược." Hàn Văn Tịch nhàn nhạt nói.

Vạn Độc Xà là một loại độc dược rất hiếm thấy, đây là hỗn hợp của mười loại Xà Độc độc nhất trên đời được tinh luyện thành.

Sở dĩ xưng là "Vạn Xà Độc", cũng không phải thật sự là từ một vạn nọc độc của xà độc phối chế thành, mà là bởi vì nọc độc của mười loại Xà Độc độc nhất có thể vượt qua một vạn nọc độc của rắn độc bình thường.

Chỉ cần tên này, đủ thấy trình độ khủng bố.

Muốn điều phối ra loại độc dược này, cũng không phải là sự tình đơn giản, không chỉ phải hiểu được tỉ lệ điều phối, hơn nữa, mấu chốt nhất chính là phải tìm đủ 10 loại rắn độc độc nhất, chiết xuất ra nọc độc của chúng.

Tuy rằng nói y-độc là chung một nhà, quá nhiều dược sẽ biến thành độc, một ít độc rất nhỏ có thể biến thành dược hiệu, nhưng mà, đây đều là tình huống đặc thù, y cùng độc vẫn có sự khác biệt rất nghiêm ngặt.

Nhưng là, mười loại Xà Độc này lại là trường hợp đặc biệt, chúng đều là kịch độc, cũng là thuốc hay dược dùng để trị liệu một số bệnh hiếm thấy.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Manh Mối, Cần Phải Chính Xác

Nếu muốn tìm đủ 10 loại Xà Độc, xác thật rất khó, nhưng nếu muốn tìm được vài loại trong đó, vẫn là tương đối dễ dàng.

"Đại tướng quân, trong 10 đại xà độc thì có 7 loại có thể làm thuốc, những dược phòng lớn cơ bản có bán, còn lại 3 loại là Xà Độc rất hiếm thấy. Nếu xác định người hạ dược là người bên cạnh thiếu tướng quân, như vậy trong thời gian hai ba năm, nội gian này nhất định sẽ mua Xà Độc để chế độc dược, loại độc dược này sau khi phối chế nhiều lần chỉ có thể cất giữ trong vòng một ngày."

Một ngày!

Lời này của Hàn Văn Tịch vừa ra, Mục đại tướng quân liền kinh ngạc, đây là manh mối a, lại là manh mối mấu chốt.

Mục Thanh Võ đại hi, "Tần Vương phi, còn thỉnh viết xuống tên mười loại Xà Độc, hạ quan lập tức đi điều tra!"

Một phen lời nói của Hàn Văn Tịch khiến cho Mục Lư Nguyệt cả kinh trợn mắt há hốc mồm, lại làm hai cha con Mục đại tướng quân kinh hãi, tuy rằng đặt cược rất lớn, nhưng so với bắt được nội gian, chẳng phải lớn hơn sao.

Một ngày không bắt được nội gian, Mục Thanh Võ thậm chí là Mục đại tướng quân đều sẽ nguy hiểm thêm một ngày, hơn nữa, chuyện này còn có khả năng liên lụy đến gian tể Bắc Lệ quốc, càng không thể đại ý được.

Mục Thanh Võ đã sớm không quen nhìn Mục Lư Nguyệt, hận không thể khiến nàng bị giáo huấn một trận, mà Mục đại tướng quân tạm thời cũng không quản được nhiều như vậy, trước tiên phải tìm ra được nội gian mới là điều quan trọng nhất, chuyện khác sau này lại nói đi.

Hàn Văn Tịch chỉ viết xuống 7 tên Xà Độc, giữ lại ba loại khác.

"Tần Vương phi, không phải có 10 sao?" Mục Thanh Võ khó hiểu hỏi.

"Người trước tiên hãy đi tìm bảy loại này đi, nhìn xem những tiệm thuốc nào có bán ra, có người mua qua hay không, trước điều tra rõ ràng, còn lại ta đều đã có an bài." Hàn Văn Tịch nghiêm túc nói.

Mục Thanh Võ là người thông minh, không tiếp tục truy vấn, mà lúc này, Mục Lư Nguyệt ở phía sau nhìn, không tự giác hiện lên lo lắng.

Nhưng, lo lắng thì lo lắng, Hàn Văn Tịch bắt quả chỉ là phỏng đoán mà thôi, kết quả điều tra như thế nào còn không biết đâu!

Mục Lư Nguyệt chính là không tin, nàng muốn lập tức đi viết thư cho Trường Bình công chúa.

Đó là một ngày, sau khi Hàn Văn Tịch rời đi, Mục Thanh Võ liền tự mình đi điều tra chuyện này.

Hắn đã dành ba ngày, đem hết những tiệm thuốc lớn lớn bé bé trong ngoài để đồ đều điều tra một lần, xác thật như theo lời Hàn Văn Tịch, những dược vật kia không ít tiệm thuốc đều có bán ra, chỉ là, kết quả điều tra vẫn nằm ngoài ý muốn của hắn.

Ba ngày sau, Mục Thanh Võ lại đến Tần Vương phủ bái phỏng.

... . Editor: Emily Ton.....

"Vương Phi nương nương, 32 tiệm thuốc lớn lớn bé bé trong toàn thành, tổng cộng mười tiệm thuốc có bán ra những loại Xà Độc này, nhưng....."

Mục Thanh Võ cau mày, thực nghiêm túc, "Nhưng, những chương quầy ở các dược phòng đều nói, những Xà Độc đó thường không được sử dụng, nếu không phải là phương thuốc đặc thù, cơ bản không có đại phu nào dám khai ra những loại rắn độc này. Trong 10 dược phòng thì có 8 tiệm chưa từng bán được bất luận một loại nào trong 7 loại Xà Độc. Mà 2 tiệm còn lại, đều chỉ bán ra một lần, đều là sự tình 5-6 năm trước."

Vạn Xà Độc tích lũy ở trong cơ thể Mục Thanh Võ nhiều nhất là ba năm, nếu nói như thế, nội gian cũng không mua Xà Độc ở các tiệm thuốc.

"Vương Phi nương nương, có thể Xà Độc trong tay nội gian là từ nơi khác mang lại đây, ở bên trong phủ phối chế ra Vạn Xà Độc?" Mục Thanh Võ suy đoán nói.

Nhưng Hàn Văn Tịch quyết đoán lắc đầu, "Nếu như mang lại đây, nhất định phải mang không ít mới đủ dùng. Đây chính là độc, mang một lượng lớn độc được bên cạnh, tuyệt đối không phải là sự tình nội gian sẽ làm."

"Hoặc, có người cung cấp đưa tới, thậm chí là đủ để chế ra độc dược và đưa vào Đại tướng quân phủ." Mục Thanh Võ tiếp tục suy đoán.

Loại độc mãn tính cần phải thực hiện một lần trong 2-3 ngày tiếp theo, sau khi thành độc dược chỉ có thể bảo quản một ngày, nếu không sẽ bắt đầu có mùi và thay đổi màu sắc.

"Thời gian ba năm, thường xuyên tặng đồ đến Đại tướng quân phủ như thế....." Hàn Văn Tịch như đang suy tư điều gì.

Tướng quân phủ khác với những dinh thự khác, Đại tướng quân cùng thiếu tướng quân sống ở nơi này, nếu như đặt ở hiện đại chính là quân khu đại viện, cũng coi như là địa điểm quân sự quan trọng, một nửa hạ nhân nơi này là binh lính, một nửa là nô bộc bình thường, mặc kệ là binh lính hay là nô bộc bình thường, đều là không cho phép tùy ý thường xuyên ra vào.

Đột nhiên, ánh mắt Mục Thanh Võ sáng ngời, kinh sợ nói, "Lão Lý chuyên thu thập nước thải, còn có lão Vương chuyên đồ dạ hương (chất thải...!)"

Hai người này cũng không phải là 2-3 ngày mới tới, mà là mỗi ngày đều tới.

Tuy rằng chỉ là phỏng đoán, nhưng vẫn tốt hơn so với không có phương hướng nào cả.

"Thiếu tướng quân, người hãy dựa theo manh mối này điều tra đi, ta sẽ tra nguồn gốc của ba loại Xà Độc còn lại." Hàn Văn Tịch nghiêm túc nói.

"Được, nếu có tình huống gì xảy ra, hãy để thuộc hạ tùy thời tới bẩm!"

Mục Thanh Vô đứng dậy tới, lấy tiêu chuẩn của quân nhân, ôm quyền, khom người, làm ra động tác rất dứt khoát nhanh nhẹn, tràn ngập phong thái nam tính.

Tuy rằng gia hỏa này tuổi còn trẻ, thành tích trong quân cũng không cao, chính là, đại lễ như thế, trong triều cũng không quá vài người mới nhận được nha.

Mục Thanh Vô đang muốn đi, Hàn Văn Tịch lại kêu hắn trở lại, "Thiếu tướng quân, sau này thời điểm không có ai, đừng khách khí như thế, cũng đừng Vương phi này Vương phi nọ, hãy gọi thẳng tên của ta là được."

Biểu tình cương nghị của Mục Thanh Vô bỗng nhiên chuyển sang sùng sốt, ngay sau đó là hồ nghi, duỗi tay gỡ đầu, lộ ra bộ dáng đại nam hài, "Vương Phi nương nương, người..... người vừa nói gì?"

Hàn Văn Tịch dở khóc dở cười, thôi thôi, hắn là người tuân thủ kỷ luật như vậy, nàng vẫn là không nên làm khó dễ hắn.

"Không có gì, người đi đi." Hàn Văn Tịch chỉ có thể từ bỏ.

Sau khi Mục Thanh Vô rời đi, nàng lập tức sai tiểu Trầm Hương đi Cố phủ truyền lời, định ngày hẹn với Cố Bắc Nguyệt.

Nàng chỉ có thời gian một tháng, cho nên, biện pháp phá án nhanh nhất chuẩn xác nhất chính là phương pháp bài trừ. Bảy loại Xà Độc có thể dễ dàng mua được trong đế đô, cũng có khả năng được mua từ địa phương khác rồi đưa đến, rất khó để theo dõi, đây tạm thời được xem là manh mối kết thúc đi.

Nhưng mà, ba loại Xà Độc khác cũng không phải là loại phổ biến, hướng chỉ, độc được dùng để hạ độc trong ba năm không hề ít do đó lượng nọc độc cũng không hề ít, Hàn Văn Tịch tin tưởng, chỉ cần tìm ra nơi phát ra ba loại Xà Độc này, sẽ cách chân tướng không xa.

Ba loại Xà Độc phân biệt này là Mê Diệt (迷迭), Trúc Thanh (竹青), Tiêu Tương (潇湘), đều là loài rắn rất nhỏ, chỉ dài ba bốn tấc, nhưng là, độc tính lại không thua gì loại độc cự mãng mà Hàn Văn Tịch đã từng kiến thức qua.

Khác với độc cự mãng, số lượng ba loại rắn độc mê diệt, trúc thanh, tiêu tương cũng không thiếu, nhưng mấu chốt chính là có thể bắt lấy chúng, không nhiều người có thể thuận lợi bắt được và lấy ra nọc của Xà Độc, dựa theo tính toán của Hàn Văn Tịch, toàn bộ Vân Không Đại Lục không dưới 10 hộ gia đình có thứ này!

Đương nhiên, đây chỉ là suy tính của Hàn Văn Tịch, nàng không có phương pháp nào để điều tra, nhưng Cố Bắc Nguyệt là người có thâm niên trong giới y được, hắn là sẽ có phương pháp.

Cố Bắc Nguyệt xác thật rất bận, cũng không có thời gian muốn gặp liền có thể gặp như trước, hoàng đế nhiệm phong hàn, hắn canh giữ ở trong cung, nửa bước không thể rời, cũng không biết khi nào mới có thể ra khỏi cung, Hàn Văn Tịch chỉ có thể đợi.

"Chủ tử, người cùng Mục đại tiểu thư đánh cuộc một tháng, có đủ thời gian sao?" Tiểu Trầm Hương thực sự lo lắng.

"Phong hàn mà thôi, nhiều lắm là mất 5-6 ngày, thiếu tướng quân cũng cần thời gian để tìm hiểu." Hàn Văn Tịch nhàn nhạt nói, trong lòng cảm thấy may mắn, may mắn là Thiên Huy hoàng đế không phải bị bệnh gì nặng, nếu không Cố Bắc Nguyệt trong vòng 1-2 tháng đều đừng mơ tưởng rời khỏi cung nửa bước.

Tiểu Trầm Hương ở một bên bĩu môi, không cao hứng, "Chủ tử, người vì sao không đi tìm Tần Vương điện hạ nhờ giúp đỡ?"

Hàn Văn Tịch rõ ràng nghe được, lại vờ như không nghe được, đứng dậy rời đi.

Tiểu Trầm Hương tiếp tục nhỏ giọng, "Tần Vương điện hạ có quan hệ rộng lớn hơn Cố thái y nhiều, chủ tử người thật là phí phạm của trời."

Vừa nghe lời này, Hàn Văn Tịch không thể không dừng bước, quay đầu mỉm cười nhìn qua, "Được rồi, trước đây không phải là ta chưa từng phí phạm của trời."

Nàng đương nhiên biết Long Phi Dạ có quan hệ rộng rãi hơn Cố Bắc Nguyệt rất nhiều, chỉ là, nàng mới không tin tên kia ăn no không có việc gì làm sẽ giúp nàng đâu.

"Chủ tử, cho dù người nương ngừng đi tìm Tần Vương điện hạ nhờ hỗ trợ, người cũng có thể nói thiếu tướng quân đi tìm, đây là sự tình của phủ tướng quân." Tiểu Trầm Hương lại nhắc nhở.

Lần này, Hàn Văn Tịch híp mắt nhìn qua, "Ta nương ngừng sao?"

Nhìn thấy vẻ mặt chủ tử hiện lên bộ dáng nguy hiểm, tiểu Trầm Hương lúc này mới cảm miệng, trầm nghĩ, 'người chột dạ.....'

Sau khi khiến tiểu Trầm Hương ngậm miệng, Hàn Văn Tịch đặc biệt tiêu sái bước đi, lý do khiến nàng bị mọi người làm khó dễ, còn không phải bởi vì không chiếm được sự tán thành chân chính của Long Phi Dạ hay sao. Nếu tên kia chân chính tán thành nàng, chứng thực vị trí chính phi Tần Vương nàng

đang ngồi, phóng nhãn ra toàn bộ Thiên Ninh quốc, ai dám dễ dàng khiêu khích nàng, đắc tội nàng nha!

Thời đại này, mẫu bằng tử quý (mẹ dựa vào con trai mình), thế bằng phu tôn (vợ sống dựa vào chồng), mà nàng, chỉ có thể dựa vào chính mình, cũng chỉ có thể tin tưởng vào chính mình.

Hàn Vân Tịch vừa chờ tin tức, vừa lật xem 《Vân Không Chí》, đây là một quyển điển tịch giới thiệu các quốc gia và các thế lực ở Vân Không Đại Lục. Trong Vân Không Đại Lục có ba quốc gia là Thiên Ninh quốc, Bắc Lịch quốc, Tây Chu quốc, ngoài ba quốc gia này còn có các thế lực độc lập bên ngoài, nổi danh nhất chính là Tiêu Dao Thành, Nữ Nhi Thành cùng Y Thành.

Học viện y khoa mà Cố Bắc Nguyệt thường đề cập đến, chính là một toà học viện quy mô rất lớn nằm ở Y Thành, có thể nói là uy tính nhất trong giới y học trong toàn bộ Vân Không Đại Lục.

Bất đắc dĩ, 《Vân Không Chí》 bất quá chỉ là một quyển điển tịch tường thuật tóm lược, đối với ghi chép tin tức về thế gia y học, độc môn linh tính lại rất ít, Hàn Vân Tịch cũng không thể tìm thấy những thứ nàng muốn ở trong đó.

"Chủ tử, Hàn gia chính là thế gia y học nổi danh nhất Thiên Ninh quốc, nghe nói tàng trữ không ít dược."

Tiểu Trầm Hương vừa thuận miệng nói như thế, nhưng mà, lời này lại nhắc nhở Hàn Vân Tịch!

Đúng vậy, Hàn gia!

Đế đô Thiên Ninh, thậm chí là toàn bộ Thiên Ninh quốc, trừ bỏ hoàng thất, phỏng chừng không có nhà nào tàng trữ dược nhiều hơn Hàn gia, nàng sao có thể bỏ sót Hàn gia đây?

"Đi, đi Hàn gia nhìn một cái!" Hàn Vân Tịch nhanh chóng quyết định.

... . Editor: Emily Ton ... ..

Vào giữa trưa, Hàn Vân Tịch mang theo tiểu Trầm Hương tới gõ đại môn Hàn gia.

Thời điểm khi Hàn Vân Tịch xuyên qua, đã ngồi trên kiệu hoa rời khỏi Hàn gia, tất cả ấn tượng về Hàn gia đều đến từ ký ức của nguyên chủ.

"Kèo kẹt....."

Cửa vừa mở ra, gã sai vặt thủ vệ bên trong tức giận thì thầm, "Người nào a, đang giữa trưa còn để người ngủ nữa chứ?"

"Tần Vương phi giá lâm!" Tiểu Trầm Hương hô lớn.

"Tần Vương phi tới làm gì a?"

Gã sai vặt vẫn không cho là đúng, chỉ là, rất nhanh đã bình thường trở lại, sợ tới mức mở rộng đại môn, té ngã lộn nhào, vừa nhìn thấy Hàn Vân Tịch lập tức quỳ xuống hành lễ, "Vương Phi nương nương! Tiểu nhân không biết Vương Phi nương nương đại giá quang lâm, Vương Phi nương nương tha mạng a!"

Gã sai vặt thật sự sợ tới mức không nhẹ nha, đừng nói là hấn, ngay cả từ trên xuống dưới Hàn gia cũng không có người nào tin rằng Hàn Vân Tịch có thể bước vào đại môn Tần Vương phủ, hơn nữa, lúc ấy còn không ít người suy đoán vị đại tiểu thư này sẽ chết đâu!

Hoàng Thượng đã ra lệnh phải cưới, Tần Vương không cưới, muốn hóa giải một mâu thuẫn này, thì việc Hàn Vân Tịch chết là biện pháp duy nhất.

Chỉ là, ai cũng chưa từng nghĩ vị đại tiểu thư này không chỉ rất thuận thuận lợi lợi vào cửa, tính tình cũng thay đổi hoàn toàn, kỹ năng vượt bậc trong y thuật khi trị liệu cho thiếu tướng quân, nhất thời nổi tiếng.

Hơn nữa, đã nhiều ngày qua còn có lời đồn đãi, nói đại tiểu thư thậm chí cũng tham gia trị liệu quái bệnh cho Thái tử, lão gia bị định tội, đại tiểu thư lại bình bình an an, nguyên nhân đứng đầu ở đây, trong dân gian có rất nhiều cách nói.

"Đứng lên đi." Hàn Vân Tịch lạnh lùng nói.

Gã sai vặt ngẩng đầu nhìn thấy vẻ đẹp của Hàn Vân Tịch, thập phần kinh ngạc, nhưng lại đón nhận một ánh mắt sắc bén bức thẳng vào tâm người của Hàn Vân Tịch, hấn cũng không dám nhìn tiếp, không thể không tin những lời đồn đãi kia là sự thật, hấn vội vàng bò dậy, cũng không dám đứng thẳng người.

Hàn Vân Tịch bình tĩnh ngồi xuống ở ngạch cửa cao cao, hỏi, "Trong nhà còn lại mấy phòng phụ nhân?"

Gã sai vặt nào dám dẫu điểm, lập tức đứng sự thật trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Hàn Gia, Đại Thiếu Gia Cuồng Vọng

Không hỏi không biết, vừa hỏi đã bị dọa nhảy dựng.

Tiểu thiếp của Hàn Tông An không ít, nhưng là, tất cả đều đã đào tẩu chỉ còn lại nhị phu nhân Từ phu nhân, tam di nương Lý thị và Thất di nương Hách Liên thị.

Nghiêm túc mà nói, Từ phu nhân cũng là thị thiếp, chỉ có thể xưng di nương.

Nhưng vì Từ phu nhân có thân phận đặc thù, nàng là đích nữ của Lại bộ thượng thư, năm đó vì ngưỡng mộ Hàn Tông An nên gả vào Hàn gia, bởi vì Thiên Tâm phu nhân là ân nhân cứu mạng của thái hậu, cho nên mặc dù Thiên Tâm phu nhân đã qua đời, nàng cũng không dám chiếm vị trí chính thất. Mà năm đó đích nữ Lại bộ thượng thư sao có thể hạ mình là di nương? Hàn Tông An liền gọi nàng là nhị phu nhân, trong khi mọi người gọi nàng là Từ phu nhân.

Nhóm thị thiếp đào tẩu phần lớn đều cuỗm đi không ít đồ trang sức và vật có giá trị, nhưng những người lưu lại đều là những người thông minh, kinh thường những thứ bạc đó, các nàng muốn tranh chính là nhà kho được liệu quý báu cùng 《Hàn Thị Y Điển》của Hàn gia.

Vừa nghe gã sai vặt nói như thế, Hàn Văn Tịch không tránh khỏi nhăn mày lại, chỉ còn lại những người này, nàng làm sao mà trọng chán Hàn gia nha!

Nội phòng Từ phu nhân cũng chỉ có một đại thiếu gia, nội phòng tam di nương có một nữ nhi, còn có nội phòng Thất di nương Hách Liên thị cũng chỉ có một nam hài tử, mới có sáu tuổi nha!

Đặt Hàn gia vào trên tay bọn họ, chẳng phải tàn bại nhanh hơn sao?

Đương nhiên, Hàn Văn Tịch tạm thời không thừa thời gian và tâm tư quản nhiều như vậy, lấy án tử của Đại tướng quân phủ làm trọng, bại bởi Mục Lưu Nguyệt, mất mặt là chuyện nhỏ, coi xiêm y chạy như điên chính là đại sự nha!

"Đừng gây phiền phức, đưa ta đi nhà kho." Hàn Văn Tịch thấp giọng nói.

Lời này vừa ra, gã sai vặt liền kinh ngạc, chẳng lẽ ngay cả vị đại tiểu thư đã gả ra ngoài rồi cũng muốn trở về tranh đồ vật trong nhà kho? Phải biết rằng, những ngày qua chỉ vì chia khoá nhà kho, ba vị nữ nhân ở lại quý phủ chính là tranh đến người chết ta sống.

Đương nhiên, kinh ngạc chỉ để ở trong lòng, gã sai vặt cũng không dám lên tiếng, vội vàng đi phía trước dẫn đường.

Nhị phu nhân nói muốn giảm bớt phí tổn, đã sa thải không ít hạ nhân, con đường gã sai vặt mang Hàn Văn Tịch đi lại là nơi hẻo lánh, dọc theo đường đi cũng không gặp người nào.

Nhưng mà, ngay khi sắp đến nhà kho, một bên hành lang dài bỗng truyền đến một trận tiếng cười, tựa hồ có không ít người.

Hàn Văn Tịch dừng bước, theo tiếng nhìn lại, nhưng bị một mảnh trúc tùng che lấp.

"Đó là nơi nào, chuyện gì đang xảy ra?" Nàng thấp giọng hỏi. Hàn gia đã trong tình cảnh như vậy, ai còn có tâm tình vui sướng cười đùa như vậy đây?

"Bẩm Vương Phi nương nương, bên kia là Vân Thủy Các của Thất di nương Hách Liên thị, có thể là đại thiếu gia bọn họ đang ở bên kia." Gã sai vặt đáp.

Vân Thủy Các của Hách Liên thị?

Hàn Văn Tịch không có ấn tượng sâu sắc nào đối với vị phu nhân này, trong tất cả những vị phu nhân của Hàn Tông An, đó là vị vào cửa muộn nhất, vị trẻ tuổi nhất, đương nhiên, cũng là vị được sủng ái nhất. Nàng sinh được một nam hài cho Hàn Tông An gọi là Hàn Văn Dật, đứng hàng lão thất (con thứ bảy), năm nay chỉ mới sáu tuổi, ở trong ngực Hàn Tông An đã giao đãi nàng, đúng là vị tiểu thiếu gia này.

Hàn Văn Tịch đối vị thiếu gia này cũng không có ấn tượng gì, nghe tiếng cười đều là thanh âm của những gã sai vặt, nghĩ thầm hẳn là đang chơi đùa cùng tiểu thiếu gia đi, hài tử nhỏ như vậy thì hiểu cái gì nha?

Hàn Văn Tịch hôm nay vội có chính sự, cũng không hỏi nhiều mà chuẩn bị rồi đi, ai ngờ, lúc này, đột nhiên truyền đến một trận tiếng vang "bach bach bach" trộn lẫn với tiếng cười hỗn loạn, tựa hồ như đang đánh người.

Hàn Văn Tịch lú lo dừng bước, "Chuyện gì vậy?"

"Tiểu nhân phỏng đoán là thất thiếu gia lại bị đánh." Gã sai vặt nói, bắt đầu đi thò dài, "Vương Phi nương nương, lão gia vừa xảy ra chuyện, thất thiếu gia được sủng ái nhất là người đầu tiên gặp tai ương. Tất cả mọi người đều hoài nghi chìa khoá nhà kho ở trong tay Thất di nương! Cũng không biết Thất di nương nghĩ như thế nào, sớm có người khuyên nàng rời khỏi, nhưng nàng vẫn không đi. Ngay cả nhà mẹ đẻ cũng không có người làm chủ cho nàng, làm

sao mà đầu được với nhị phu nhân và tam di nương nha!"

Vừa nghe lời này, Hàn Vân Tịch liền trầm mặt, lạnh lùng nói, "Mang ta qua đó!"

Chìa khoá nhà kho đang ở trên tay nàng. Hách Liên thị làm sao mà có chìa khoá. Hách Liên thị xuất thân nghèo khổ, huynh tẩu bên nhà mẹ đẻ lại không phải là người lương thiện, một khi nàng rời khỏi Hàn gia, sợ là không có nơi nào để đi.

Gã sai vặt vội vàng đi phía trước dẫn đường, rất nhanh, Hàn Vân Tịch đã đi dọc theo hành lang dài vòng qua dãy trúc tùng. Từ xa, Hàn Vân Tịch có thể nhìn đến một tiểu nam hài cời trần với đôi tay bị buộc, ngồi xồm trong bụi cỏ, mà phía sau hắn, là một đám người lớn đang vây xem, cầm đầu chính là đại thiếu gia Hàn gia Hàn Ngọc Kỳ đang cầm một cây gậy trúc mà "bạch bạch bạch" đánh vào lưng hắn.

Một đám người lớn ngược đãi một tiểu hài tử, cư nhiên còn cười lớn tiếng như vậy.

Hàn Vân Tịch ngăn ra, không khỏi nhớ tới khi nguyên chủ tuổi còn nhỏ cũng bị vị đại thiếu gia này quát đánh qua, nàng khi đó đã mười tuổi, mà đứa nhỏ trước mắt chỉ mới sáu tuổi, bị đánh so với nàng còn thảm hơn!

Quá phẫn!

Tức khắc, trong lòng Hàn Vân Tịch xông lên một trận lửa giận, nàng bước nhanh tiến đến, tức giận ngập trời, "Hàn Ngọc Kỳ, ngươi dừng tay lại cho ta!"

Mọi người vừa nghe đến giọng của Hàn Vân Tịch, đều đồng loạt nhìn qua, tuy rằng trên mặt nàng đã không có sọc đỏ, nhưng tất cả vẫn lập tức nhận ra nàng, ngày ấy đại hôn, không ít người từng gặp qua nàng.

"Hàn Vân Tịch!" Hàn Ngọc Kỳ buột miệng thốt ra, không mong đợi Hàn Vân Tịch sẽ đến.

Hàn Vân Tịch sai bước lại đây, chỉ thấy tiểu hài tử đang run bần bật vì lạnh, tám lưng thon gầy tất cả đều là từng vết vết thương đầy máu, giống như bị roi quát đánh đã mất, cảnh tượng rất khủng khiếp.

"Trầm Hương, mau, quần áo!" Hàn Vân Tịch kêu lên.

Tiểu Trầm Hương đi nơi nào để tìm quần áo nha, may mắn nàng nhanh chóng giặt mình, lập tức sai gã sai vặt đi cùng cời áo ngoài ra.

Hàn Vân Tịch cầm xiêm y, đang tiến lên muốn cứu hài tử kia, ai biết Hàn Ngọc Kỳ lại đưa mắt ra hiệu lệnh cho mấy gã sai vặt ngăn xung quanh thất thiếu gia Hàn Vân Dật.

Hắn khoanh hai tay trước ngực và đi về phía trước, liếc mắt đánh giá trên dưới Hàn Vân Tịch một cái, lạnh lùng cười nói, "Hàn Vân Tịch, mấy tháng không gặp ngươi đã trưởng thành hơn a! Ngươi không an ổn ở Tần Vương phủ, dám chạy đến địa bàn của bốn thiếu gia xen vào việc người khác?"

"Làm càn, thấy Tần Vương phi còn không quý xuống, các ngươi muốn tạo phản sao?" Tiểu Trầm Hương lạnh lùng răn dạy.

Lúc này, Hàn Ngọc Kỳ đột nhiên cười ha ha, "Tần Vương phi? Tần Vương cưới nàng sao? Tần Vương nhận nàng sao? Đá kiểu môn của nàng sao? Nữ nhân không biết xấu hổ, tự mình đưa tới cửa, còn có mặt mũi tự xưng là Tần Vương phi!"

Hạ nhân quanh mình vốn đều đang kiêng kỵ thân phận Hàn Vân Tịch, kiêng kỵ những lời đồn đãi bên ngoài, hiện giờ thấy thái độ của đại thiếu gia, cũng đều sôi nổi ngẩng đầu lên, khinh thường đánh giá Hàn Vân Tịch.

Nhớ trước đây vị đại tiểu thư này, không phải là luôn bị đại thiếu gia khi dễ từ nhỏ đến lớn hay sao? Ngay cả trước lúc đại tiểu thư xuất giá, đại thiếu gia suýt nữa còn xé hi phục của nàng, nàng cũng không dám làm gì.

Phải biết rằng, đại thiếu gia là nhi tử độc nhất của Từ phu nhân, là cháu ngoại của Lại bộ thượng thư, tin tức của hắn so với những lời đồn đại bên ngoài đáng tin cậy hơn nhiều.

Đại thiếu gia có loại thái độ này, nói vậy vị Tần Vương phi bất quá cũng là hư danh mà thôi.

"Hàn Ngọc Kỳ, ngươi dám phạm thượng, ngươi nên....." Tiểu Trầm Hương giận dữ, Hàn Vân Tịch ngăn lại, ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm Hàn Ngọc Kỳ.

Hàn Ngọc Kỳ vốn còn đang thờ ơ, chỉ là, khi nhìn đến ánh mắt của Hàn Vân Tịch, hắn bỗng cảm thấy vô cớ có chút bất an, loại bất an làm hắn rất bức bối.

Vì sao hắn lại sợ Hàn Vân Tịch đây? Hàn Vân Tịch bất quá chỉ là có hư danh Vương phi, vừa không được Nghi thái phi cùng Tần Vương yêu thích, cũng không được thái hậu yêu thích, mà hắn, còn có ông ngoại chống lưng, lão gia tử vừa vào ngục, Hàn gia từ trên xuống dưới liền không ai có hậu thuẫn như hắn.

Hắn sợ ai nha?

Nghĩ đến điều này, Hàn Ngọc Kỳ lạnh giọng, "Hàn Vân Tịch, thức thời liền tránh khỏi đường của bốn thiếu gia, nếu không, ngay cả ngươi bốn thiếu gia cũng đánh!"

Hàn Vân Tịch không để ý tới hắn, mà lạnh lùng nói, "Trầm Hương, đi, báo Đại Lý Tự, nói Hàn Ngọc ở Kỳ Hàn gia mắc tội phạm thượng, xuất khẩu cường ngôn vũ nhục bổn vương phi!"

"Vâng!" Tiểu Trầm Hương lập tức liền đi.

Đám người này đúng thật là mắt chó xem người (nguyên văn: 狗眼看人), chờ người của Đại Lý Tự tới, khiến cho bọn họ kiến thức kiến thức sự lợi hại của Vương Phi nương nương!

Đại Lý Tự?

Hàn Ngọc Kỳ đột nhiên cười ha ha, "Đại Lý Tự nha, ai nha, bổn thiếu gia rất sợ hãi nha! Làm sao bây giờ nha!"

Giọng điệu âm dương quái khí kia, chọc đến mọi người cười to một trận.

Rất nhanh, Hàn Ngọc Kỳ lập tức đứng đần hắn lên, ánh mắt kinh thường nhìn Hàn Vân Tịch một cái.

Hắn mới không sợ Đại Lý Tự đâu, hắn cũng không biết Đại Lý Tự Khanh* Bắc Cung Hà Trạch đã phạm vào tội gì, nhưng hắn từng nghe người ở phủ thượng thư nói qua, người phía trên chỉ định để ông ngoại hắn tự mình thăm vấn, mà đại nhân mới nhậm chức Đại Lý Tự Khanh là Âu Dương đại nhân cũng là do ông ngoại hắn tiến cử lên.

*Khanh: một quan hàm trong triều đại cũ. (Đại lý tự do quan Tự khanh đứng đầu, Tự thiếu khanh thứ nhì và có các thuộc cấp Chủ sự, Tư vụ, Thư lại giúp việc.)

Đại Lý Tự Khanh cùng Lại bộ thượng thư đều thuộc hàng tam phẩm, vì thế ông ngoại hắn rất có uy phong.

Mặc kệ tiểu Trầm Hương rời đi, Hàn Ngọc Kỳ khi định thần nhàn ngồi xuống một bên, nhướn mày lạnh lùng nhìn Hàn Vân Tịch, "Tâm tình của bổn thiếu gia hôm nay rất tốt, hãy chờ người của ngươi tới vậy!"

Hàn Vân Tịch không để ý tới hắn, thấy bóng dáng hài tử một bên đang run bần bật, có cảm giác đau thay hắn, nàng đang muốn tiến lên, nhưng mấy gã sai vặt lập tức ngăn cản, mà gã sai vặt mang Hàn Vân Tịch tới, nào dám lên tiếng, yên lặng lui ra thủ ở một bên.

Đó là một cảnh bé tắc.

Thấy hài tử kia cuộn tròn như quả bóng, đáy lòng Hàn Vân Tịch càng thêm sốt ruột, hài tử nhỏ như thế, nếu còn tiếp tục kéo dài thì không đau chết cũng sẽ bị lạnh chết.

Thử vài lần, nhưng mấy gã sai vặt như một bức tường người không nhúc nhích, một bước cũng không nhường.

Hàn Vân Tịch không thể đẩy được bọn họ, nàng tức giận cảnh cáo, "Hàn Ngọc Kỳ, ngươi tốt nhất đừng hời hợt!"

"Hời hợt? Ha ha, Hàn Vân Tịch, người hời hợt sẽ là ngươi đi!" Hàn Ngọc Kỳ cười ha ha, hắn chỉ nghe nói qua về sự tình giải độc của thiếu tướng quân, đến nay cũng đều không tin, ai mà biết được tình huống cụ thể bên trong nha, hắn rất chờ mong bên Đại Lý Tự phái người tới.

Một đôi mắt phượng của Hàn Vân Tịch đều thu hẹp lại thành một đường thẳng tắp, nơi này cách Đại Lý Tự cũng không xa, nàng chờ!

Nhưng mà, ngay khi hai bên đều đang trong thế giằng co, đột nhiên một tiếng kêu bén nhọn truyền đến, "Dật Nhi! Dật Nhi!"

Theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy một thiếu phụ tầm hai mươi tuổi đang hoảng sợ chạy vội lại đây, người này không phải ai khác, chính là mẫu thân hài tử kia, Thất di nương của Hàn gia Hách Liên Tuý Hương.

Nàng đến, không rảnh lo nhìn đến ai, nhìn thấy tình cảnh của nhi tử, lập tức lớn tiếng khóc lên thảm thiết, giống như phát điên lao qua.

"Ngăn nàng lại!" Hàn Ngọc Kỳ lạnh giọng, đột nhiên đứng lên.

Hách Liên Tuý Hương bất quá là một nữ tử yếu đuối, một gã sai vặt tiến lên ngăn nàng lại, hung hăng đẩy nàng ngã trên mặt đất.

Nhưng, nàng nhanh chóng bò dậy, tức giận mắng Hàn Ngọc Kỳ, "Hàn Ngọc Kỳ, ngươi còn có phải là người hay không? Ngươi muốn làm gì hãy hướng về phía ta mà tới, làm khó một tiểu hài tử, ngươi là loại nam nhân gì?"

"Ha ha, hướng về phía ngươi? Vậy được, ngươi hãy ngoan ngoãn đem chìa khóa nhà kho giao ra đây, bổn thiếu gia lập tức sẽ thả ngươi đi." Hàn Ngọc Kỳ cười lạnh nói.

Vừa nghe lời này, Hàn Vân Tịch liền đã hiểu.

"Ta không có! Ta đã nói bao nhiêu lần với ngươi, ta không có chìa khóa, lão gia làm sao có khả năng đem chìa khóa giao cho hai mẹ con chúng ta! Lão gia đột nhiên xảy ra chuyện, chìa khóa nhất định vẫn còn ở trên người lão gia!" Hách Liên Tuý Hương nghiêm túc nói.

"Ha ha, người cho rằng ta sẽ tin chuyện ma quỷ của người sao? Từ khi người vào cửa, cha ta mỗi ngày đều ngủ ở phòng người, mỗi ngày đều giáo huấn y thuật cho tiểu tử kia, người cho là ta không biết hay sao? Ngay cả khi cha ta không đem chìa khoá nhà kho giao cho người, người cũng nhất định biết hẳn đã giấu chìa khoá nơi nào!" Hàn Ngọc Kỳ hừ lạnh.

"Ta không biết! Lão gia mỗi ngày tới đó là bởi vì thấy Vân Dật hiếu học, mỗi ngày lão gia đều tới tự mình dạy hần." Hách Liên Tuý Hương vội vàng giải thích. Nàng nói, thừa dịp gã sai vặt không chú ý lại muốn hướng đi về phía nhi tử bên kia, nhưng, chung quy vẫn bị gã sai vặt đẩy trở về, ngã trên mặt đất.

Lần này, Hách Liên Tuý Hương không thể đứng dậy nổi nữa, nàng hướng về phía hải tử kinh sợ khóc lớn, "Nhi tử, người như thế nào? Hãy trả lời mẫu thân một câu!"

"Nhi tử, người đừng hù dọa mẫu thân nha, người hãy nói một câu với mẫu thân, người hãy nhìn mẫu thân đi!"

"Nhi tử, nhi tử, người đừng hù dọa mẫu thân được không!"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Chìa Khóa, Có Gan Thì Tới Lấy

Editor: Emily Ton

Ngay cả khi Hách Liên Tuý Hương kêu to như thế, hải tử đang cuộn tròn như quả bóng đều không hề đáp lại, Hàn Vân Tịch liền kết luận, đứa nhỏ này đã lạnh tới mức mất đi ý thức, hơn nữa thân mình nhỏ bé phỏng chừng đã cứng lại rồi, nếu cứ tiếp tục sợ là sẽ xảy ra đại sự.

Nàng lo lắng a, *tiểu Trầm Hương a tiểu Trầm Hương, cứu bình khi nào mới có thể đến nha!*

Nàng mang danh Vương phi chỉ là hư danh, tuy rằng không đối phó được Trường Bình công chúa, hay Mộc Lư Nguyệt, nhưng tốt xấu vẫn có thể kinh động được Đại Lý Tự Khanh, cho dù Hàn Ngọc Kỳ cậy vào Lại bộ thượng thư, cũng vẫn hù được.

Loại xuẩn ngốc tự đại như Hàn Ngọc Kỳ chính là thiếu giáo huấn!

Không nghe được lời nhi tử đáp lại, Hách Liên Tuý Hương đều như phát điên, nàng bò đến dưới chân Hàn Ngọc Kỳ, khóc lóc cầu xin, "Đại thiếu gia, chìa khoá nhà kho thật sự là không ở trên tay chúng ta, ta cầu xin người, thả chúng ta đi!"

"Đại thiếu gia, nói như thế nào thì Vân Dật cũng là đệ đệ người, hãy vì lão gia, người thả hần đi! Ta cầu xin người!"

"Đại thiếu gia, ta dập đầu cầu xin người!"

Hàn Vân Tịch thật sự nhìn không được nữa, đang muốn can, ai biết, Hàn Ngọc Kỳ cư nhiên phát rồ dùng một chân đá văng Hách Liên Tuý Hương, lạnh giọng, "Người nói không có thì sẽ không có hay sao? Người tới, soát người cho bản thiếu gia!"

Cái gì?

Vừa nghe lời này, Hách Liên Tuý Hương sợ tới mức cuộn tròn trên mặt đất, mà Hàn Vân Tịch không nói hai lời, thỉnh linh đầy gã sai vặt đang che trước mặt mình, vọt tới trước người Hách Liên Tuý Hương giờ hai tay ra che chở.

"Chìa khoá nhà kho ở ngay trên người bản vương phi, ai có gan hãy lục soát bản vương phi!" Nàng lạnh giọng, mắt phượng giận dữ, toàn thân tản mát ra một cỗ khí phách không dung nếu xâm phạm, tất cả mọi người nhìn đến không khỏi giật mình một cái.

Cái gì?

Chìa khoá nhà kho ở trên tay Hàn Vân Tịch?

Hàn Ngọc Kỳ đầu tiên là sùng sốt, ngay sau đó cười ha ha, "Hàn Vân Tịch, trò đùa này không buồn cười một chút nào cả."

"Phải không?"

Bên môi Hàn Vân Tịch gọi lên một nụ cười châm chọc, chậm rãi từ trong tay áo rút chìa khoá ra tới trước mặt mọi người. Đây là chiếc chìa khoá bằng đồng, cổ xưa mà không mất đi vẻ tinh xảo, đã được truyền qua tay của bao nhiêu thế hệ Hàn gia, tựa hồ có linh khí, loáng thoáng tản ra ánh sáng nhàn nhạt.

Tuy rằng, rất nhiều người ở đây cũng chưa thấy qua chìa khoá này, nhưng, đại thiếu gia Hàn Ngọc Kỳ đã từng thấy qua thứ này nhiều lần trong tay phụ

thân hân!

Đây là tượng trưng cho gia chủ Hàn gia, là ước mơ trên bao tha thiết của hân, vì thế hân chỉ liếc mắt một cái liền nhận ra!

Chỉ thấy mắt hân trừng lớn, nhìn đến ngây người.

"Hiện tại, có buồn cười không?" Hàn Vân Tịch cười lạnh hỏi.

"Người..... cư nhiên..... người tiện nhân này, người có tư cách gì mà có được chìa khoá nhà kho! Đưa ta!"

Sau khi Hàn Ngọc Kỳ bình thường trở lại, biểu tình tham lam giống như chó bị bỏ đói lâu ngày nhìn thấy thịt, lúc này, mọi người xung quanh cũng đều chấn kinh.

Thiên a, chìa khóa nhà kho như thế nào lại ở trên tay Hàn Vân Tịch?

Điều này có nghĩa là gì a?

Chẳng lẽ lão gia tự mình giao cho Hàn Vân Tịch? Sao có thể có khả năng đó nha, lão gia không phải ghét nhất chính là nữ nhi con vợ cả hay sao?

Ai cũng đều không thể hiểu được, Hàn Ngọc Kỳ cũng không muốn hiểu, ánh sao tham lam bắn ra từ hai tròng mắt hân, hân thành linh phóng lại đây muốn cướp.

Nhưng mà, Hàn Vân Tịch đã sớm có dự đoán trước, lập tức thu chìa khóa vào trong lòng ngực, cất giấu ngay trước ngực.

Thấy thế, Hàn Ngọc Kỳ líu lo dừng bước, "Người!"

"Như thế nào?" Hàn Vân Tịch nhướn mày khiêu khích.

Bất kể Hàn Ngọc Kỳ có gan tày trời, cũng không dám thật sự động tay động chân trên người nàng nha, rốt cuộc, dù nàng vô dụng, cũng là Tần Vương phi!

Hàn Ngọc Kỳ có thể mở miệng cuồng ngôn, nói năng lỗ mãng, nhưng, thật sự muốn động thủ lục soát nàng, đừng nói ông ngoại hân là Lại bộ thượng thư, cho dù ông ngoại hân là hoàng đế, Long Phi Dạ cũng tuyệt đối sẽ không để yên!

Điều này liên quan đến phẩm giá và danh dự của một người nam nhân.

Mặc kệ nói như thế nào thì Hàn Vân Tịch vẫn là Tần Vương phi, Long Phi Dạ có thể vĩnh viễn không chạm vào nàng, cũng tuyệt đối không cho phép bất kỳ nam nhân nào động thủ.

Vật mơ ước tha thiết ở ngay trước mắt, lại không chiếm được, Hàn Ngọc Kỳ tức giận đến nổi ngực đều thở phập phồng.

"Hàn Vân Tịch, chìa khóa nhà kho vì sao lại ở trong tay người? Có phải người trộm hay không?" Hân lạnh giọng chất vấn, hân tuyệt đối không tin phụ thân sẽ đem chìa khóa cho nàng.

Không nói đến phụ thân ghét nàng nhất, liền nói nàng là nữ nhi đã gả ra ngoài, chỉ cần điểm này, nàng đã không có tư cách để kế thừa vị trí gia chủ Hàn gia.

Hàn Vân Tịch lạnh lùng liếc mắt nhìn Hàn Ngọc Kỳ một cái, khinh thường trả lời, nàng tự mình đỡ Hách Liên Tuý Hương ngồi dậy, thấp giọng nói, "Yên tâm, có ta ở đây, sẽ không có việc gì."

Hách Liên Tuý Hương cũng sợ hãi Hàn Vân Tịch tới mức không nhẹ, lúc này đều có chút ngốc, chỉ là, rất nhanh nàng liền phục hồi tinh thần lại, vội vàng cầu xin, "Vân Tịch, Vân Tịch! Người cứu Dật Nhi đi, Vân Tịch, ta cùng Dật Nhi trước nay chưa từng làm khó dễ người, người vì cha người, cứu Dật Nhi đi!"

Hàn Vân Tịch cũng không ngần ngại đối với vị Thất di nương này, nhưng nàng nhớ rất rõ ràng, toàn bộ Hàn gia cũng chỉ có vị Thất di nương này chưa từng làm khó nàng.

"Hài tử là vô tội, cho dù người từng làm khó ta, ta cũng sẽ cứu." Hàn Vân Tịch nghiêm túc nói.

Ai ngờ, lời này nhắc nhở Hàn Ngọc Kỳ, hân đột nhiên cười ha hả, "Hàn Vân Tịch, lập tức đem chìa khóa nhà kho giao ra đây, nếu không bản thiếu gia tuyệt đối sẽ không bỏ qua nhãi ranh kia!"

Hân trong khi đang nói, đi nhanh về phía Hàn Vân Dật, mấy gã sai vặt đều không kịp tránh ra, hung hăng bị hất ra.

"Bang!"

Đồ phát rồ này, cư nhiên lại quát đánh Hàn Vân Dật, trời mới biết lần này hân đánh tàn nhẫn bao nhiêu a, đánh trên vết thương cũ đến mức da tróc thịt

bong!

"Không....."

Hách Liên Tuý Hương kêu lên một tiếng sợ hãi, trước mắt lập tức tối sầm lại hôn mê trong lòng ngực Hàn Vân Tịch.

"Hàn Ngọc Kỳ!"

Hàn Vân Tịch không thể nhìn được nữa, buông Hách Liên Tuý Hương, đứng lên, toàn thân tán mát ra một cỗ sát khí đáng sợ, trong lúc nhất thời tất cả mây gã sai vật đều vây lại đây, như thể Hàn Vân Tịch thật sự có thể làm điều gì đó chống lại chủ tử bọn họ.

Tâm Hàn Ngọc Kỳ bỗng nhiên khiếp sợ, nhưng bất quá chỉ trong nháy mắt mà thôi, Hàn Vân Tịch là một nữ tử yếu nhược có thể làm gì hấn nha?

"Như thế nào?" Trong tay Hàn Ngọc Kỳ thường thức roi trúc, khiêu khích hỏi.

Hàn Vân Tịch một tay lấy ra chìa khóa nhà kho, một tay ấn dấu mấy cái châm độc, lạnh lùng nói, "Chìa khoá nhà kho ở ngay chỗ này, đừng làm khó dễ tiểu hài tử, người lại đây lấy đi."

Vừa thấy chìa khóa nhà kho, Hàn Ngọc Kỳ vui mừng ra mặt, không suy nghĩ nhiều, ném roi trúc xông tới muốn cướp.

Hàn Vân Tịch lui ra sau một bước, Hàn Ngọc Kỳ cũng chưa nhận thấy được sự khác thường, đang đuổi tay lại đây, ai ngờ, một tay kia của Hàn Vân Tịch đang cầm độc châm đã hung hăng hướng cổ tay hấn phóng xuống!

"A....."

Hàn Ngọc Kỳ đột nhiên kêu to, "Người dám châm bốn thiếu gia!"

Hắn đang nói liền giơ tay lên muốn đánh, ai ngờ đột nhiên cảm thấy tay phải giống như bị vật gì cản một ngụm, đau khiến hắn không tài nào nâng nổi tay lên.

"Hàn Vân Tịch, người....." Hàn Ngọc Kỳ thế mới biết mình đã trúng kế, tay trái nắm tay phải, khi đau đón tăng lên, mảy hắn đều đan lại với nhau.

"Kiến độc, người hấn từng nghe qua, lập tức thả hài tử kia ra, nếu không hãy chờ bị cắt đi!" Hàn Vân Tịch lạnh lùng cảnh cáo.

Kiến độc (蚁毒), là loại độc cấp trung, ngay từ đầu sẽ đau đón kịch liệt, rất nhanh sẽ có cảm giác cánh tay giống như bị hàng ngàn hàng vạn con kiến gặm cắn, vô cùng ngứa. Không một người bình thường nào có thể chịu đựng được, hơn nữa mặc kệ gãi như thế nào đều không giúp được gì.

Trừ phi có giải dược, nếu không độc tố này sẽ dọc theo cánh tay dần dần lan tràn đến toàn thân, người sẽ không bị độc chết, nhưng sẽ tự cào cho chính mình đến nỗi người không ra người quỷ không ra quỷ, sống không bằng chết.

Nếu không có giải dược, biện pháp tốt nhất chính là đem tất cả những bộ vị bị trúng độc đều chém rớt, ngăn cản độc tố lan tràn.

Nhưng, loại độc tố này có một đặc điểm, chỉ có bị độc kiến cắn trực tiếp mới có thể trúng độc, bởi vì không có cách nào chiết xuất ra loại độc này, tuy rằng Hàn Ngọc Kỳ không hiểu về độc thuật, nhưng tốt xấu cũng là xuất thân thế gia y học, hắn biết thứ kiến độc này!

Tuy rằng tay rất đau, nhưng hắn cũng không hoàn toàn tin vào lời cảnh báo của Hàn Vân Tịch.

"Hàn Vân Tịch, người nghĩ rằng một thủ thuật tầm thường sẽ gạt được ta sao?" Hàn Ngọc Kỳ nói, cũng bất động nhìn Hàn Vân Tịch, một cái ánh mắt, gãi sai vật một bên lập tức nhặt roi trúc lên xuống tay đối Hàn Vân Dật.

Nhưng, đang muốn quát đánh xuống, ai ngờ, Hàn Ngọc Kỳ bỗng nhiên hốt hoảng kêu to, "A..... Ngứa!"

Chỉ thấy tay trái hắn vốn đang cầm giữ tay phải, giờ này khắc này đã không tự giác bắt đầu gãi.

Lần này, mọi người đều kinh ngạc, *chẳng lẽ thật sự là kiến độc hay sao?*

Thiên a, Hàn Vân Tịch sao lại có loại độc này, lấy ra như thế nào nha!

Kiến độc vừa phát tác, Hàn Ngọc Kỳ làm gì còn lo lắng nhiều như vậy, hắn bắt đầu vừa gãi như điên, vừa hét to, "Ngứa..... ngứa chết ta! Ngứa chết ta! Mau, mau tới giúp ta!"

Mấy gã sai vật vội vàng tiến lên, giúp đỡ hắn cùng nhau gãi ngứa bên tay phải, ban đầu chỉ là ngứa ở bàn tay cùng dưới cánh tay, nhưng, chỉ một lát mà thôi, cảm giác ngứa đã khuếch tán tới toàn bộ cánh tay.

"A..... Ngứa chết ta!"

"Bên này, bên này ngứa, ta chịu không nổi! Chịu không nổi!"

Hàn Ngọc Kỳ không rảnh lo giữ hình tượng, xé ống tay áo, hung hăng cào, lập tức trên cánh tay bị cào hiện ra một vết máu tươi thật dài, thấy thế, mấy gã sai vặt cũng không dám xuống tay.

"Gãi a! Nhanh lên, ngựa chết a, ta chịu không nổi!"

Hàn Ngọc Kỳ rống giận, lúc này hần sớm đã mất đi lý trí.

"Đại thiếu gia, đại tiểu thư nhất định có giải được!" Lúc này, một gã sai vặt nhắc nhở nói.

Lần này, Hàn Ngọc Kỳ mới từ trong điên cuồng bình thường trở lại, đột nhiên ngẩng đầu nhìn lại Hàn Văn Tịch, rống giận, "Tiện nhân, lập tức đem giải được cho ta!"

"Lập tức thả Dật Nhi, nếu không ta sẽ khiến ngươi ngựa toàn thân!" Hàn Văn Tịch lạnh lùng nói, một bước cũng không nhường, độc thuật, đối với nàng mà nói, không chỉ có thể cứu người, cũng có thể đả thương người, giết người.

Nếu Hàn Ngọc Kỳ cảm thấy bây giờ còn có lợi thế nói điều kiện cùng nàng, vậy thì quá mức ngây thơ!

"Ngươi..... Ngươi mơ tưởng!" Hàn Ngọc Kỳ mới sẽ không dễ dàng thỏa hiệp như vậy, thời điểm khi phụ thân không ở đây hần đều mơ tưởng đến chia khoá nhà kho, hướng chi, bây giờ đã bị bỏ tù.

Chịu đựng! Hần chịu đựng!

"Người tới, tiếp tục đánh cho bốn thiếu gia!" Hần vừa hạ lệnh, vừa không tự giác gãi ngựa.

Nắm chặt nắm chặt, đột nhiên phát hiện không chỉ có cánh tay, toàn bộ bả vai đều đang bắt đầu ngứa, kiến độc lan tràn là từ chậm đến nhanh, ngay từ đầu chậm, sau đó dần dần rất nhanh, mà đáng sợ nhất không gì hơn chính là lan tràn đến trên mặt!

Trời mới biết kiến độc này của Hàn Văn Tịch có phải đã được cải tiến hay không, Hàn Ngọc Kỳ vừa mới cảm giác được ngứa nơi bả vai, ngay sau đó, cổ cũng bắt đầu ngứa, rất nhanh, cả khuôn mặt đều bắt đầu ngứa!

"Không..... Không....."

Hần rống to, giống như con khỉ, gãi cổ và mặt, rốt cuộc kháng cự không được, "Giải được, Hàn Văn Tịch, cho ta giải được, ta lập tức liền thả Hàn Văn Dật!"

Hàn Văn Tịch đâu chịu dễ dàng nhượng bộ, nàng dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn hần, một chữ một chữ nói, "Thả người trước, nếu không đừng bàn nữa!"

Hàn Ngọc Kỳ đã bị tra tấn đến mức không chịu nổi nữa, nếu tiếp tục như thế, hần sẽ tự chặt đứt hai tay, thậm chí ngay cả đầu cũng sẽ chém rớt, quá ngứa, thật sự chịu không nổi!

Hần đột nhiên quay đầu về phía gã sai vặt rống giận, "Thả người, mau, thả người!"

Gã sai vặt bị bộ dáng điên cuồng của đại thiếu gia làm cho sợ hãi tới mức không nhẹ, tất cả đều vội vàng tản ra, Hàn Văn Tịch bước xa tiến lên, tuy rằng nóng vội, nhưng vẫn rất cẩn thận, sợ làm đau Hàn Văn Dật.

Nàng nhặt xiêm y trên mặt đất lên, nhẹ nhàng bao bọc lấy hần từ phía sau, ngay sau đó ôm vào trong lòng ngực.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Quật Cường, Làm Tốt Lắm

Vừa ôm Hàn Văn Dật vào trong lòng ngực, Hàn Văn Tịch liền kinh ngạc.

Thiên a, cho dù là cách một lớp áo ngoài thật dày, nàng cũng có thể cảm giác được thân thể lạnh lẽo của đứa nhỏ, hần đang run rẩy.

Ngày mùa đông, trời mới biết lạnh bao nhiêu a!

Hàn Văn Tịch cho rằng đứa nhỏ này sớm đã đông cứng, sớm đã bất tỉnh nhân sự, nhưng, khi nàng nhìn đến khuôn mặt non nớt nhỏ nhắn của hần, trong lòng không khỏi giật mình.

Đứa nhỏ này cư nhiên vẫn còn tỉnh!

Môi hắn tím tái còn đang run rẩy, lại gắt gao cắn chặt hàm răng, cặp con ngươi, trắng đen rõ ràng, trong sáng sạch sẽ như những tảng băng trong tuyết, đáy mắt rõ ràng đang ngậm nước mắt quanh mị, nhưng trước sau vẫn không hề rơi xuống.

Hàn Vân Tịch liếc mắt một cái đã thấy được, khoe miệng tái nhợt của hắn đều thấm vết máu, chứng tỏ hắn đã cắn khớp hàm chặt biết bao nhiêu?

Hắn chỉ mới sáu tuổi, trên khuôn mặt còn chưa thoát khỏi tính trẻ con nhưng tất cả đều tràn ngập quật cường cùng bất khuất.

Tuổi này, hài tử ít nhiều còn ăn vạ làm nũng trong lòng ngực cha mẹ, Hàn Vân Dật cũng đã hiểu được cái gì gọi là tôn nghiêm, cái gì gọi là không khuất phục!

Mặc dù đã bị cời quần áo và bị cười nhạo, bị quất hơn một canh giờ, hắn cũng không hề kêu lên một tiếng đau, không hề khóc một tiếng, thậm chí đều không hề cầu xin tha thứ.

Giờ khắc này, khuôn mặt nhỏ non nớt mà lại quật cường, như là dấu vết ở trong lòng Hàn Vân Tịch, khiến nàng cả đời đều không thể nào quên.

Nàng không tự giác ôm sát Hàn Vân Dật, hy vọng cho hắn nhiều thêm một chút ấm áp, "Dật Nhi, làm tốt lắm!"

Một bên, Hàn Ngọc Kỳ đều sắp tan rã, "Hàn Vân Tịch, giải được! Giải được đâu!"

Hàn Vân Tịch lúc này mới từ trong túi chứa bệnh tùy thân mang theo bên người lấy ra một bọc giải độc nhỏ ném qua, Hàn Ngọc Kỳ vội vàng tiếp được, ăn ngấu nghiến.

Độc phát đến mau, nhưng giải được đến cũng mau, chỉ chốc lát sau, Hàn Ngọc Kỳ có cảm giác ngứa ngáy trên mặt, trên cổ đều biến mất, cuối cùng trên cánh tay cũng đều biến mất không thấy.

Chỉ là, hắn sớm đã chặt vật bất kham, hai ống tay áo tất cả đều bị xé rách, cổ áo cũng bị xé rách, trên cánh tay, trên cổ còn có trên mặt mũi, tất cả đều dày đặc vết cào, vài nơi đều cào nát da, vết máu mơ hồ.

Không biết còn tưởng rằng hắn cùng chó điên đã đánh nhau một trận.

Sau khi bình tĩnh lại Hàn Ngọc Kỳ thở hắt hắt, vẻ mặt hung thần ác sát nhìn chăm chăm Hàn Vân Tịch, Hàn Vân Tịch ôm chặt Hàn Vân Dật, mắt lạnh nhìn qua, cũng không sợ hãi.

"Hàn Vân Tịch, ngươi dám ám toán bốn thiếu gia, ngươi cho rằng bốn thiếu gia sẽ dễ dàng buông tha ngươi sao?" Hàn Ngọc Kỳ từng bước một tới gần.

"Ngươi sẽ không. Cho nên, thứ ta cho ngươi không phải là giải độc." Hàn Vân Tịch lạnh lùng nói, tiểu Trầm Hương còn chưa mang cứu binh đến, thật vất vả mới có cơ hội hạ độc, nàng như thế nào sẽ dễ dàng giải độc như vậy đây?

Loại súc sinh như Hàn Ngọc Kỳ khi đã bị chọc giận, sự tình gì cũng đều làm được, đầu nàng lại không có lỗ thủng nên mới không ngu ngốc trung thực cùng hắn.

"Ngươi!" Hàn Ngọc Kỳ khó thở.

"Ngươi không phải là đang đợi người Đại Lý Tự tới sao? Có lòng, hãy chờ cho bốn vương phi! Nếu không, ta cam đoan mỗi nửa canh giờ ngươi liền độc phát một lần!" Hàn Vân Tịch cảnh cáo nói, tuy rằng là đang ngồi, tôn uy phát ra cũng đủ để chấn động toàn trường.

Hàn Ngọc Kỳ đã chịu qua một lần tội nơi nào còn dám dễ dàng mạo hiểm, hắn oán hận cắn răng, "Chờ thì chờ, bốn thiếu gia mới không sợ ngươi!"

Mặc kệ là ai tới từ Đại Lý Tự, đều biết hắn là thân cháu ngoại của Lại bộ thượng thư, đều biết Hàn Vân Tịch bất quá chỉ là hữu danh vô thực, Tàn Vương phi bị hai bên khinh bỉ, ai dám khó xử hắn nha!

Hắn chờ!

Hôm nay nếu Hàn Vân Tịch không đem chìa khoá nhà kho giao ra đây, nàng đừng mơ tưởng rời khỏi Hàn gia một bước!

Hàn Ngọc Kỳ ngồi xuống, không rảnh lo một thân chặt vật, trông mắt hắn không chuyển nhìn chăm chăm xem Hàn Vân Tịch, sợ chìa khoá nhà kho bay mất.

Tuỳ ý hắn nhìn xem nàng, Hàn Vân Tịch trấn an hài tử trong lòng ngực.

Mặc dù ấm áp, Hàn Vân Dật vẫn gắt gao cắn chặt hàm răng, cả người thần kinh căng thẳng căng lên, hắn nhận thức Hàn Vân Tịch, cũng nhìn ra được Hàn Vân Tịch tới cứu hắn, nhưng, hắn không dám thả lỏng, hắn sợ hãi một khi thả lỏng, hắn liền sẽ khóc.

Hắn sẽ không khóc!

Ở trong cái nhà này, mẫu thân được sủng ái nhất, nhưng cũng ảm đạm nhất, tuy rằng hắn cũng là nhi tử được cha sủng nhất, nhưng là, bắt đầu từ khi còn nhỏ, bởi vì mẫu thân ảm đạm, hắn nhận hết ỳ khuất.

Hắn chưa từng khóc qua, lần này, hắn cũng không muốn khóc.

"Vân Dật, không có việc gì, đừng cần rằng, hãy thả lỏng được không?" Hàn Vân Tịch ôn nhu khuyên.

Nàng nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt Hàn Vân Dật, áp tay vào khuôn nhỏ lạnh băng của hắn làm ấm áp, nhưng, Hàn Vân Dật vẫn thờ ơ, tuy rằng bóng dáng Hàn Vân Tịch ánh vào trong con ngươi trong vắt, nhưng, hắn cũng không muốn nhìn nàng.

Tuy nhiên, Hàn Vân Tịch vẫn có tính nhẫn nại tiếp tục khuyên.

"Vân Dật, ngoan, nghe lời, ngươi đã chảy máu."

"Không có việc gì, thả lỏng được không? Tỷ tỷ ở đây, tỷ tỷ bảo hộ ngươi, bọn họ không dám làm gì nữa."

"Sau này tỷ tỷ đều sẽ bảo hộ ngươi, không cần sợ hãi, không có việc gì."

.....*Editor: Emily Ton*....

Nhẫn nại như thế, dần dần trái tim Hàn Vân Dật ấm áp lên, mà dần dần, bóng dáng Hàn Vân Tịch trong mắt hắn càng ngày càng mờ hồ, Hàn Vân Tịch biết, đứa nhỏ này đã không chịu đựng nổi nữa, cũng dần dần nguyện ý từ bỏ căng cứng.

"Ng Sloan, không sợ, tỷ tỷ biết ngươi kiên cường nhất." Nàng nhẹ nhàng vuốt ve đầu tóc mềm mại của hắn, dụng tâm giống như đang âu yếm hài tử của mình.

"Vân Dật, tỷ tỷ biết, ngươi là nam tử hán dũng cảm, ngươi sẽ không khóc, ngươi chưa bao giờ khóc, đúng không?"

"Vân Dật, mệt mỏi thì hãy ngủ đi, không có việc gì, tỷ tỷ ở đây, sẽ vẫn luôn ở đây.".....

Giọng nói của Hàn Vân Tịch càng ngày càng mềm mại, càng ngày càng nhỏ, mà mắt Hàn Vân Dật cũng dần dần khép lại, cuối cùng hắn thả lỏng, cuối cùng là kiệt sức ngủ thiếp đi.

Khi mắt hắn hoàn toàn khép lại, thời điểm khớp hàm cắn chặt cũng buông ra, một hàng nước mắt cuối cùng cũng chậm rãi chảy xuống từ khóe mắt hắn.....

Tuy rằng cũng không thật lòng nhận giao đãi của Hàn Tông An, nhưng, lúc này trái tim Hàn Vân Tịch cũng cảm thấy đau, nàng lẩm bẩm thấp giọng, "Dật Nhi, tỷ không lừa ngươi, tỷ đã đáp ứng cha ngươi rồi, nhất định sẽ bảo hộ ngươi."

Hàn Vân Tịch bế Hàn Vân Dật lên muốn đi vào trong phòng, mấy gã sai vặt lập tức muốn cản, nhưng mà, nàng dùng một ánh mắt sắc bén khiến cho bọn họ sợ hãi lui ra sau, đám sai vặt sôi nổi hướng ánh mắt dò hỏi về phía Hàn Ngọc Kỳ.

Hàn Ngọc Kỳ rất khinh thường phát phát tay ý bảo gã sai vặt lui ra, dù sao đi nữa thì Hàn Vân Tịch cũng trốn không thoát.

Hàn Vân Tịch đem Hàn Vân Dật ôm vào trong phòng, thừa dịp hắn hôn mê bất tỉnh không có cảm giác đau, nàng nhanh nhẹn xử lý miệng vết thương trên lưng hắn, áp lên được vật tốt nhất, nghiêm túc băng bó.

Sau khi cẩn thận xử lý xong, nàng mới đáp chần lên người Hàn Vân Dật, lúc này, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng gào hưng phấn của Hàn Ngọc Kỳ, "Hàn Vân Tịch, Hàn Vân Tịch ngươi ra đây, ngươi ra đây cho bốn thiếu gia!"

Người Đại Lý Tự tới sao? Hắn còn có thể kiêu ngạo như thế?

Hàn Vân Tịch hồ nghi, vội vàng ra cửa, một người Đại Lý Tự cũng chưa nhìn đến, chỉ thấy tiểu Trầm Hương thở hổn hển đứng ở cửa.

"Người đâu?" Hàn Vân Tịch hỏi.

"Chủ tử..... Chủ tử..... Âu....." Tiểu Trầm Hương thở hổn hển, lời đều nói không rõ.

Nàng chạy đến Đại Lý Tự vừa nói sự tình của Tần Vương phi, Đại Lý Tự khanh Âu Dương đại nhân liền cung kính kính, lập tức ngồi xe ngựa chạy qua đây. Con đường từ Đại Lý Tự đến Hàn gia thật sự phải chen chúc mà đi, tiểu Trầm Hương ghét bỏ xe ngựa chậm chạp, chạy như điên trở về, mệt đến nỗi nàng thiết tình không thể nói nên một câu vui sướng.

Thấy thế, Hàn Ngọc Kỳ cười ha ha, "Ha ha ha, sợ hãi muốn chết đi, không phải là bị người Đại Lý Tự đuổi ra chứ?"

Ai ngờ, tiếng nói vừa dứt, bên ngoài đã truyền đến thông báo kinh hoàng của gã sai vặt, "Đại thiếu gia, Đại Lý Tự khanh Âu Dương đại nhân đích thân tới, nói muốn gặp ngươi!"

Đại Lý Tự khanh Âu Dương đại nhân tự mình tới đây?

Vốn còn tưởng rằng Đại Lý Tự khanh sẽ phái người lại đây, không nghĩ tới là tự mình tới. Hàn Ngọc Kỳ mặc dù có chút ngoài ý muốn, nhưng tự mãn càng nhiều hơn, dù nói thế nào thì Âu Dương đại nhân cũng là do ông ngoại hắn tiến cử lên, đương nhiên phải nể mặt mũi ông ngoại.

Cũng tốt, Đại Lý Tự khanh tự thân xuất mã tới giáo huấn Hàn Vân Tịch, xem nha đầu Hàn Vân Tịch không biết trời cao đất dày sau này còn dám mang danh Vương phi tới Hàn gia ra vẻ ta đây nữa không!

Hắn hướng về phía Hàn Vân Tịch cười châm chọc, đều đã quên chính mình một thân chật vật, bước ra khỏi viện từ muốn đi nghênh đón.

Lúc này, Âu Dương đại nhân vừa lúc lại đây, thần sắc hắn hoảng loạn, bước chân vội vàng. Hắn cùng Lại bộ thượng thư chỉ là bằng hữu già nhiều năm, tất nhiên là nghe nói qua tính tình cháu ngoại này của hắn ta.

Hắn thật sự sợ đến chậm một bước, khiến Tần Vương phi bị úy khuất gì, *hắn phải ăn không hết gói đem đi.*

Phải biết rằng, một chuyện lần trước của Đại Lý Tự khanh tuy rằng là do Lại bộ xử trí, nhưng, nguyên nhân chân chính đúng là do đắc tội Tần Vương phi, chọc giận Tần Vương điện hạ nha!

Chuyện này tuy rằng không công khai, Lại bộ thượng thư cùng hắn đều hiểu rõ trong lòng, Tần Vương phi tuyệt đối không dễ chọc.

Thấy Âu Dương đại nhân lại đây, Hàn Ngọc Kỳ cười ha hả, vội vàng chấp tay thi lễ, "Âu Dương đại nhân, việc nhỏ thế này còn làm phiền người tự thân xuất mã, thật là....."

Hàn Ngọc Kỳ còn chưa nói xong, Âu Dương đại nhân đã từ bên cạnh hắn lướt người đi qua, bước xa đi vào trong viện.

Hắn bị bỏ qua? Hàn Ngọc Kỳ nháy mắt liền sùng sốt, Âu Dương đại nhân có ý tứ gì đây?

"Hạ quan tham kiến Vương Phi nương nương, Vương Phi nương nương cát tường, hạ quan cứu giá chậm trễ, mong rằng Vương Phi nương nương thứ tội!"

Sau khi nghe giọng nói của Âu Dương đại nhân cung cung kính kính truyền đến từ phía sau, Hàn Ngọc Kỳ kinh ngạc, đột nhiên quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Âu Dương đại nhân quỳ một gối ở trước mặt Hàn Vân Tịch, chấp tay thi lễ, cúi đầu, nhìn qua không chỉ có cung kính, thậm chí còn có chút khiếp đảm.

Điều này.....

Hàn Ngọc Kỳ nhìn không được véo véo mặt mình, *thiên a, đây không phải là đang nằm mơ đi, đã xảy ra chuyện gì với Âu Dương đại nhân vậy?*

"Âu Dương đại nhân, Hàn Ngọc Kỳ dĩ hạ phạm thượng (người dưới mạo phạm người trên), nói ra lời cuồng ngôn uy hiếp bốn vương phi, người nói, phải bị tội gì!" Hàn Vân Tịch lạnh giọng chất vấn nói.

Nàng đương nhiên biết được quan hệ của Lại bộ thượng thư cùng vị Đại Lý Tự khanh mới nhậm chức này, chỉ là, vị Đại Lý Tự khanh mới này hẳn là cũng rất rõ ràng tính tình của nàng.

"Tất nhiên..... tất nhiên là....." Âu Dương đại nhân chần chờ.

"Cái gì?" Hàn Vân Tịch lạnh lùng truy vấn nói.

"Dĩ hạ phạm thượng, phạt đánh 50 trượng, uy hiếp Vương phi..... từ tội!" Âu Dương đại nhân đứng sự thật trả lời.

Lời này vừa ra, Hàn Ngọc Kỳ rút cuộc bình thường trở lại, kinh hô, "Âu Dương đại nhân, người thật sự là đem chuyện của tiện nha đầu này xem như một chuyện nghiêm túc sao? Người sợ nàng cái gì a, nàng bắt quá là....."

"Im miệng!" Âu Dương đại nhân tức giận, nhưng mà, thanh âm đồng thời vang lên còn có Từ phu nhân.

Chỉ thấy một phụ nhân hơn ba mươi tuổi từ bên ngoài vội vàng đi tới, một thân đẹp đẽ quý phái, khí chất bất phàm.

"Không biết Vương Phi nương nương đại giá quang lâm, không có tiếp đón từ xa, còn thỉnh Vương Phi nương nương thứ tội!" Từ phu nhân vừa vào cửa đã hành lễ.

Thấy thế, Hàn Ngọc Kỳ lại một lần nữa tròn mắt há hốc mồm, hắn nhớ rõ ngày hôm qua mẫu thân khi nghe được những lời đồn đãi ở bên ngoài về Hàn Vân Tịch, còn thực sự tức giận mắng Hàn Vân Tịch là phế vật đầu.

Hôm nay đi một chuyến trở về từ phủ thượng thư, như thế nào liền thay đổi thành một người khác nha!

Từ phu nhân mấy ngày nay đều vì sự tình thăm tù mà bận rộn, nàng đã nhiều lần tới phủ thượng thư cầu phụ thân, đều bị lão phụ thân cự tuyệt. Hôm nay lại đi một chuyến, lão phụ thân mới trộm đem một hồi chân tướng sự tình Bắc Cung Hà Trạch bị bãi miễn nói cho nàng nghe. Hơn nữa, còn nói cho nàng một sự kiện, người Hàn gia sở dĩ đi nơi nơi đều không tìm thấy phương pháp thăm tù, đúng là bởi vì Hàn Vân Tịch đã có giao đãi, không được cho người Hàn gia thăm tù.

Từ phu nhân vừa nghe việc này, liền biết đại sự không ổn, trước đây nàng cùng nhi tử đã luôn nhiều lần khi dễ Hàn Vân Tịch, một đường trở về, còn đang nghĩ ngợi nên đền bù như thế nào, nhưng ai biết vừa về tới lại nghe nói trong nhà đã xảy ra chuyện.

Chương 83: Lập Uy, Trọng Phạt Đại Thiếu (1)

Hàn Ngọc Kỳ không thể tin nổi nhìn nhìn Âu Dương đại nhân, lại nhìn nhìn mẫu thân Từ phu nhân, buồn bực không thôi, hai người này đều bị trúng tà hay sao? Khách khí với Hàn Văn Tịch như vậy?

"Mẫu thân....."

Hắn đang muốn mở miệng, Từ phu nhân vừa xoay thân mình, vừa trở nên nghiêm khắc, mắng, "Đồ không biết tốt xấu, mắt chó không thấy Thái Sơn! Còn không mau bồi tội với Vương Phi nương nương! Tuy rằng Vương Phi nương nương là tỷ tỷ ngươi, cũng không thể chấp nhận được vui đùa kiểu này của ngươi!"

Nàng vừa tức giận răn dạy, vừa không ngừng đưa mắt ra hiệu cho Hàn Ngọc Kỳ, nhưng, gia hỏa Hàn Ngọc Kỳ thật sự ngu dốt, một chút cũng đều không hiểu, hắn hồ nghi nhìn mẫu thân mình, vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Từ phu nhân vừa tức giận vừa cấp bách, thỉnh thoảng chớp mắt nhìn người nhi tử, tức giận mắng, "Nghịch tử, ngươi quỳ xuống cho ta! Vui đùa cái gì không đùa, ngươi dám vui đùa bậc này cùng tỷ tỷ ngươi, ngươi có biết uy hiếp Vương Phi nương nương là tử tội hay không? Ngươi muốn tìm chết, không ai quản được ngươi!"

"A..... đau, buông ra..... buông ra!"

Hàn Ngọc Kỳ vì đau nên liên tục kêu khổ, không thể không thuận theo khuất thân mà xuống, mà ngay lúc này, Từ phu nhân nhân cơ hội ở bên tai hắn thấp giọng, "Tiểu tử thôi, ngươi cho rằng ta nguyện ý theo nàng ta sao! Đồn đãi là sự thật! Hàn Văn Tịch thật sự cứu Thái tử, chính miệng ông ngoại ngươi nói!"

Cái gì, đồn đãi là sự thật?

Hàn Văn Tịch thật sự cứu Thái tử, cho nên, hiện tại nàng là đại công thần sao?

Hàn Ngọc Kỳ chỉ cảm thấy đầu như bị vật gì va vào thật mạnh, chấn kinh khiến hắn trong lúc nhất thời thất thần đứng lại, hai chân mềm nhũn trực tiếp quỳ xuống.

"Vương Phi nương nương, tiểu tử thôi này từ nhỏ đã không biết lựa lời, ngươi cũng biết, rốt cuộc tuổi còn nhỏ, ngươi tạm tha hắn lần này đi, đều là ta sai, là ta không dạy dỗ con mình, ta nhận lỗi với ngươi!"

Từ phu nhân đặc biệt thành khẩn, đáy mắt lại cất giấu sự bất mãn, phải biết rằng, trước đây nàng đối Hàn Văn Tịch từ trước đến nay đều là vênh mặt hát hàm sai khiến, hôm tới gọi đi.

Lúc này, Âu Dương đại nhân một bên cũng vội vàng cầu tình, "Vương Phi nương nương, đại thiếu gia..... ha ha, đại thiếu gia xác thật là kỳ cục nha, chỉ là, đây cũng coi như gia sự của Hàn gia, thật sự nháo đến Đại Lý Tự, trên mặt ngươi cũng không sáng sủa gì, còn khiến người bên ngoài chế giễu không phải sao?"

Trong lòng Hàn Văn Tịch cười lạnh, nàng đương nhiên biết được quan hệ giữa Âu Dương đại nhân cùng Lại bộ thượng thư, lời này của Âu Dương đại nhân nói ra thật đáng tin cậy.

Nàng không để ý tới Từ phu nhân cùng Âu Dương đại nhân, cao cao tại thượng bề ngạo nhìn Hàn Ngọc Kỳ, nửa nói giỡn hỏi, "Đại thiếu gia, mắng tiện nha đầu là ai đây?"

Lời này vừa ra, Từ phu nhân cùng Âu Dương tướng quân hoàn toàn bị dọa, Hàn Ngọc Kỳ càng là kinh hồn táng đảm, chỉ cảm thấy hai chân mềm nhũn, quỳ đều quỳ không được.

"Hàn..... không không không, Vương Phi nương nương, thảo dân..... thảo dân chỉ nói giỡn, Vương Phi nương nương đừng xem là thật, thảo dân miệng tiện! Thảo dân nhận lỗi với ngươi! Thảo dân sai rồi! Sai rồi!"

Hàn Ngọc Kỳ sợ tới mức nói năng đều có chút lộn xộn, nếu như Hàn Văn Tịch trở thành công thần vì đã cứu Thái tử, vậy nàng cũng không phải chỉ là đồ có kỳ danh Vương phi nha!

Ít nhất, hoàng thất đã thừa nhận nàng, kể từ đó, dựa vào thân phận bá tánh bình dân như Hàn gia, hơi có bất kính đối với nàng, tất nhiên là trọng tội!

Nghĩ đến hành vi vừa rồi của mình, Hàn Ngọc Kỳ hối hận đến ruột gan đều tái.

Hắn thỉnh linh thường cho mình một cái tát, "Vương Phi nương nương, thảo dân miệng tiện, thảo dân tự phạt!"

Thấy thế, Từ phu nhân đột nhiên kinh hãi, che miệng lại không thể tưởng tượng, nhi tử là bảo bối của nàng nha!

Đáng tiếc, Hàn Vân Tịch mắt lạnh nhìn, bất động thanh sắc, không hề phản ứng.

Hàn Ngọc Kỳ chỉ có thể căng da đầu lại tát lần nữa, đương nhiên, động tác cũng không tính là mạnh, hắn sợ đau nha.

Chính là, lần tát thứ hai, Hàn Vân Tịch vẫn thờ ơ, mặt không có biểu tình nhìn hắn.

Làm sao bây giờ?

Chẳng lẽ còn muốn tiếp tục đánh tiếp hay sao? *Không, hắn sợ đau!*

Hàn Ngọc Kỳ rơi vào đường cùng, chỉ có thể đưa ánh mắt về phía mẫu thân cầu cứu, Từ phu nhân thấy hai lần tát mà đau lòng vô cùng, muốn phát tác nhưng lại không dám, vội vàng khom người khuyên bảo, "Vương Phi nương nương, tốt xấu cũng là thân đệ đệ, hắn cũng là vô tâm có lỗi, không phải thật sự bất kính đối với ngươi. Chỉ cần giáo huấn, lần sau hắn cũng sẽ không dám."

Lúc này, Hàn Vân Tịch rút cuộc đã mở miệng, "Sợ đau nha?"

"Đau, mặt đều sưng lên, giáo huấn này cũng đủ để hắn nhớ suốt đời." Từ phu nhân vội vàng nói.

"Vậy sao....."

Hàn Vân Tịch cúi người xuống, khí định thần nhàn nâng cằm Hàn Ngọc Kỳ, Hàn Ngọc Kỳ vô cùng khản trương, không dám lộn xộn.

Hàn Vân Tịch nghiêm túc quay nhìn mặt hắn, ngó trái ngó phải, đều sạch sẽ trắng nõn, bảo dưỡng còn tinh tế hơn so với nữ tử, một chút dấu vết cũng đều không có.

Nếu hắn tính đây cũng coi như đau đớn, vậy trên cánh tay nàng khi còn nhỏ từng vết vết thương bị roi vút qua thì tính là gì? Từng vết thương máu chảy đầm đìa sau lưng Hàn Vân Dật lại tính là gì?

Đáy mắt Hàn Vân Tịch hiện lên một sự phẫn nộ, lạnh giọng, "Mặt sưng phù hay không, không phải là do các ngươi nói!"

Nàng dứt lời, hung hăng ném cằm Hàn Ngọc Kỳ ra, lạnh giọng, "Tiểu Trầm Hương, đánh cho bốn Vương phi!"

"Không....."

Từ phu nhân kinh hô, ngữ khí đột nhiên sắc bén ba phần, "Vân Tịch, hắn là thân đệ đệ ngươi, các ngươi đều là cùng một cha! Ngươi không thể nhẫn tâm như thế!"

Hàn Vân Tịch cười lạnh, "Nằm trong phòng kia cũng là thân đệ đệ, cũng là cùng một cha, vì sao hắn có thể nhẫn tâm như vậy?"

Nhi tử mình làm gì, trong lòng Từ phu nhân đương nhiên hiểu rõ.

Nàng nhất thời nghẹn lời, chuyện vừa chuyện, lạnh lùng nói, "Vân Tịch, tiểu tử thói này không hiểu chuyện, chẳng lẽ ngươi cũng theo....."

Từ phu nhân còn chưa nói xong, Hàn Vân Tịch đã cười lạnh, "Như thế nào, Nhị di nương đây là đang trách Vân Tịch không hiểu chuyện sao?"

Nhị di nương?

Từ phu nhân sững sốt, trong lúc nhất thời cũng chưa phản ứng lại được cách xưng hô của Hàn Vân Tịch đối với nàng.

Đúng, nàng không phải là chính thê, nhưng, Hàn Tông An cưới nàng chính là dựa theo nghi lễ chính thê, ngênh thú dùng kiệu tám người nâng, từ ngày đầu tiên nàng vào cửa, tất cả mọi người đều gọi nàng là Từ phu nhân, hôm nay vẫn là lần đầu tiên nghe được ba chữ "Nhị di nương"!

Ba chữ này, đại biểu cho thiếp!

Hàn Vân Tịch đây là đang nhục nhã nàng!

Tay trong tay áo Từ phu nhân đều căng thành móng vuốt, *được lắm Hàn Vân Tịch!* nàng đã cố gắng khuyên bảo, nàng ta còn muốn như thế nào a! Nếu không phải trên tay nàng ta có nhược điểm của Ngọc Kỳ, nàng mới không phải bận tâm như thế! Từ phu nhân hít sâu một hơi, nỗ lực bỏ qua cách xưng hô của Hàn Vân Tịch, cố gắng giữ bình tĩnh, *hào hán không ăn một trước mắt*, nàng nhịn.

"Không không, ta sao sẽ có ý tứ này, Vân Tịch, ngươi là đại tỷ, từ nhỏ ngươi là người hiểu chuyện hơn so với bọn hắn."

Hàn Vân Tịch cười lạnh, "Ý tứ của Nhị di nương, vẫn là trách ta không hiểu chuyện sao?"

Từ phu nhân lại ghen lời một lần nữa, cũng không biết nên nói gì, khuỷu tay huyệt Âm Dương đại nhân bên cạnh một cái.

"Vương Phi nương nương....."

Âm Dương đại nhân đang muốn khuyên, Hàn Văn Tích lại giơ tay ngăn lại, hỏi, "Âm Dương đại nhân, người vừa mới nói đi hạ phạm thượng, phạt đánh 50 trượng, không phải là lừa bịp Vương phi chứ?"

Âm Dương đại nhân sùng sốt, thấy Hàn Văn Tích nghiêm túc như vậy, sợ ôm tội vào thân, vội vàng lắc đầu, "Không dám không dám, xác thật là phạt đánh 50 trượng."

"Vậy vừa rồi Hàn Ngọc Kỳ lại mắng bốp vương phi là tiện nha đầu, đây cũng tính là đi hạ phạm thượng đi?" Hàn Văn Tích hỏi lại.

Âm Dương đại nhân đành phải gật đầu, "Tính."

"Nếu tính, vậy hai lần đi hạ phạm thượng, có phải nên đánh 100 trượng đúng không?" Hàn Văn Tích đột nhiên lạnh giọng.

Lời này vừa ra, cả người Hàn Ngọc Kỳ lập tức nằm liệt, cả người vô lực, đầu óc trống rỗng, Từ phu nhân sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, mắt lạnh hướng về phía Âm Dương đại nhân nhìn lại, tất cả đều là cảnh cáo!

Nhưng, cảnh cáo thì sao, Âm Dương đại nhân cũng không dám đắc tội Hàn Văn Tích nha, chỉ có thể tránh đi tầm mắt của nàng.

"Âm Dương đại nhân, đem người mang ra ngoài cho ta, chấp hình!" Hàn Văn Tích không cho bọn họ cơ hội thở dốc.

Đánh 100 trượng, có thể sẽ ra mạng người, so với phạt trượng, bàn tay tát mặt tính là cái gì nha?

Bọn họ chỉ có hai con đường, hoặc đánh, hoặc 100 lần trượng.

"Đánh!"

Từ phu nhân không có lựa chọn, nàng đột nhiên đứng lên, vội vàng nói, "Vương Phi nương nương, tiểu tử thói nên đánh! Nên đánh!"

Thừa dịp Hàn Văn Tích còn chưa khẳng khái yêu cầu đánh trượng, nàng vội vàng tiến lên giữ chặt tay tiểu Trầm Hương, "Cô nương, người đánh! Đánh!"

Tiểu Trầm Hương cực kỳ chán ghét mẫu tử này, hung hăng vung tay ra, lão thần ở đây, chậm rãi nói, "Cô nương ta tay nhỏ, đại thiếu gia da dày, không chừng đại thiếu gia mặt chưa sưng, tay của ta đã sưng lên trước."

Hàn Văn Tích cười thầm, *tiểu Trầm Hương này nguyên lai cũng là một tiểu độc miệng nha.*

Vừa nghe tiểu Trầm Hương nói không đánh, Hàn Ngọc Kỳ tựa hồ dọa cho choáng váng, ngồi liệt dưới đất vẫn không nhúc nhích. Đấy mắt Từ phu nhân âm trầm, hiện lên một tia tính kế, hốc mắt đỏ lên liền khóc.

"Văn Tích, người hãy buông tha cho đệ đệ người một con ngựa đi, ta cầu xin người....."

Cầu xin? Giả vờ đáng thương?

Bên môi Hàn Văn Tích nổi lên một nụ cười lạnh, hướng về phía Thất di nương Hách Liên Tuý Hương vẫn còn đang hôn mê ở một bên nhìn lại, nếu cầu xin có tác dụng, vị mẫu thân đáng thương này sẽ không bị người uy hiếp muốn lục soát người.

Nếu cầu xin có tác dụng, nàng từ nhỏ đến lớn, cũng sẽ không bị ăn nhiều đau khổ như vậy.

Hàn Văn Tích hung hăng ném tay Từ phu nhân ra, không lưu tình, "Âm Dương đại nhân, đem người mang đi cho ta!"

"Không! Không cần!"

Từ phu nhân hô to, ngăn Âm Dương đại nhân lại, "Ta đánh! Ta tự mình đánh! Văn Tích, ta tự mình giáo huấn hắn!"

Nàng nói, sợ Hàn Văn Tích không cho cơ hội, không chút do dự hung hăng tát một cái trên mặt Hàn Ngọc Kỳ, "Bang!" Một thanh âm thật lớn vang lên.

Lần này, trực tiếp đánh tỉnh Hàn Ngọc Kỳ, hắn theo bản năng che mặt lại, đang muốn trốn, Từ phu nhân lạnh giọng, "Người tới, giữ hắn lại cho ta."

Một đám gã sai vặt quanh mình, mắt đều xem đến choáng váng, nghe Từ phu nhân kêu lên như thế, hai người mới đi lên nắm giữ Hàn Ngọc Kỳ.

"Nương....."

Hàn Ngọc Kỳ lời vừa ra khỏi miệng, Từ phu nhân lại một cái tát vung qua, "Bang!"

Tiếng vang trong tròng, làm một đám gã sai vặt quanh mình toàn tâm run rẩy kinh sợ, mà Âm Dương đại nhân cũng không dám nhìn xem, quay đầu đi chỗ

khác.

Hai cái tát này, khiến cho gương mặt Hàn Ngọc Kỳ xuất hiện dấu ấn hồng của bàn tay, hơi sưng vù lên.

Từ phu nhân tay đau, tâm càng đau, nàng yêu quý đứa con trai bảo bối này a! Đừng nói là bản thân nàng, ngay cả Hàn Tông An nàng cũng tuyệt đối không cho phép đánh nhi tử một chút.

Nhưng, hôm nay, nàng lại phải đích thân động thủ, tay Từ phu nhân đang run, trái tim đều vỡ tan thành từng mảnh.

Hàn Ngọc Kỳ chỉ cảm thấy hai má nóng rát, đau khiến hấn ngay cả sờ cũng không dám sờ.

Như vậy, đủ rồi chứ?

"Vương Phi nương nương, nó đã sưng lên, hoàn toàn sưng lên." Từ phu nhân ghen ngào nói, trong lòng hận không thể xông lên tát Hàn Văn Tịch!

Nó thực sự có chút sưng vù, nhưng so với vết thương trên lưng của Dật Nhi, đơn giản là quá tầm thường, *đánh hai cái tát để đổi lấy 100 trượng, Từ phu nhân không khỏi quá nhọc tâm tính toán đi?*

Hàn Văn Tịch liếc mắt nhìn nàng một cái, lạnh lùng nói, "Bỏ vương phi vừa rồi đã nói, sưng hay không sưng, không phải do người nói!"

Cái gì?

Lời này vừa ra, Hàn Ngọc Kỳ đều muốn khóc, Từ phu nhân đã bắt đầu khóc trước, nhưng lại không dám cãi cọ, chỉ có thể cắn răng và tiếp tục.

Bên trái một tát, bên phải một tát liên tiếp không ngừng, "Bang! Bang! Bang!" Tiếng vang hết đợt này đến đợt khác, nghe rất kịch liệt.

Từ phu nhân đau tay, Hàn Ngọc Kỳ đau mặt, hai mẹ con khóc thành một mảnh, nhưng Hàn Văn Tịch vẫn không kêu bọn họ dừng lại.

Cuối cùng, tất cả những gã sai vặt quanh mình đều không dám nhìn, trong lòng sôi nổi sợ hãi, vị đại tiểu thư này, không..... chính xác phải nói là Tàn Vương phi, thiệt tình không dễ chọc a, bọn họ hoàn toàn nhìn lầm!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Lập Uy, Trọng Phạt Đại Thiếu (2)

Hách Liên Tuý Hương chết ngất ở một bên cũng không biết tại thời điểm nào thì tỉnh lại, trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn Từ phu nhân đánh chính nhi tử của mình, thẳng đến khi nhìn thấy Đại Lý Tự khanh Âu Dương đại nhân mới ít nhiều hiểu được những gì đã xảy ra.

Rốt cuộc, tay Từ phu nhân cũng không còn lực, mà mặt Hàn Ngọc Kỳ cũng sưng đỏ giống như mặt heo, Từ phu nhân ngã ngồi xuống dưới, "Vương Phi nương nương, người xem..... sưng lên! Thật sự sưng lên....."

"Ngẩng đầu lên để ta nhìn xem." Hàn Văn Tịch lạnh lùng nói.

Hàn Ngọc Kỳ dù sợ đau bao nhiêu, đều phải chịu đựng con đau, vội vàng ngẩng đầu lên, thấy đầu heo đỏ thẫm, Hàn Văn Tịch suýt cực ra tiếng, đương nhiên, nàng vẫn là nhện.

"Ân, xem như sưng lên đi." Nàng nhàn nhạt nói.

Vừa nghe lời này, Từ phu nhân cùng Hàn Ngọc Kỳ song song ngã ngồi trở về, cuối cùng là thờ dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng ai biết, Hàn Văn Tịch lại nói tiếp, "Một tội dĩ hạ phạm thượng, có thể tính quên đi, nhưng là, một tội uy hiếp bốn vương phi"

Nàng không nói hết lời, mà là nhìn về phía Âu Dương đại nhân.

Cái gì?

Đều đã đánh thành như vậy rồi mà còn muốn tiếp tục vấn tội? Hơn nữa vẫn là uy hiếp bốn tội.

Âu Dương đại nhân bất ngờ, tim đều đập lạc một nhịp, không nghĩ tới nữ nhân này lại khó chơi như thế.

Từ phu nhân cùng Hàn Ngọc Kỳ lập tức đều sùng sốt, chưa bình thường trở lại, vì sao lại như thế này, Hàn Văn Tịch rốt cuộc muốn làm gì nha?

Trong lúc nhất thời, toàn bộ trong viện một mảnh yên tĩnh, tất cả những gã sai vặt đã sợ tới mức ngay cả hô hấp cũng dường như ngừng lại, không dám

lớn tiếng.

Vừa mới đây tất cả mọi người đều nghe được chính miệng Âu Dương đại nhân nói qua, uy hiếp Tàn Vương phi đó là tử tội!

"Âu Dương đại nhân, Hàn đại thiếu gia mang theo nhiều gã sai vặt uy hiếp bốn vương phi như vậy, còn muốn cướp đồ của bốn vương phi, đã đặt sự an toàn của bốn vương phi trong vòng nguy hiểm, một tội này, ắt luật nên phán như thế nào đây?" Hàn Văn Tịch rất nghiêm túc hỏi.

Lời này vừa ra, tất cả những gã sai vặt có liên quan quanh mình đều "phù phù" quỳ xuống, xong rồi xong rồi, bọn họ cũng muốn gặp nạn!

Mà lúc này, người nghe tin đã tới vây đây quanh sân, cơ hồ tất cả hạ nhân đều đã tới, mà Tam di nương Lý thị cùng nữ nhi nàng là Hàn Nhượng Tuyết cũng ẩn thân ở trong đó.

Lý thị khoảng 30 tuổi nhưng được bảo dưỡng rất tốt, không thua gì thiếu phụ kiều mỹ, còn trẻ hơn so với thiếu phụ, mà nữ nhi Hàn Nhượng Tuyết của nàng lớn lên cũng đặc biệt tương tự nàng, một đôi mắt to ngập nước rất động lòng người.

Các nàng không nói nhiều lời, bất động thanh sắc nhìn xem, so với mẫu tử Từ thị, mẹ con Lý thị có vẻ trầm ổn thông dong hơn nhiều.

Trong viện, trong một mảnh yên tĩnh, Âu Dương đại nhân phi thường khó xử, "Vương Phi nương nương, điều này..... điều này....."

Hắn còn chưa nói xong, Từ phu nhân đột nhiên hô to một tiếng, khóc lóc thảm thiết, "Văn Tịch a! Ngươi thật sự muốn nhẫn tâm như vậy hay sao?"

"Văn Tịch..... Ngọc Kỳ chính là trưởng tử Hàn gia a, là người thừa kế Hàn gia, hy vọng của Hàn gia a! Cha ngươi đã thành như vậy, chẳng lẽ ngươi còn muốn hủy hoại hy vọng cuối cùng của Hàn gia sao?"

"Ta cầu xin ngươi, tha hắn lần này đi!" Từ phu nhân chỉ có thể giả vờ đáng thương, liên tục gạt lệ, đều không rảnh lo lắng cho hình tượng của mình.

Mà Hàn Ngọc Kỳ cũng khóc thành tiếng, cầu xin, "Tỷ, ngươi muốn ta làm gì đều được, ngươi tạm tha ta lần này đi, lần sau ta cũng không dám nữa."

Không thể không nói, một màn này, làm địa vị mẫu tử Từ thị ở trong nhân tâm Hàn gia xuống dốc không phanh, mà Hàn Văn Tịch không thể nghi ngờ là đã lập hạ uy nghiêm!

Ngay cả mẫu tử Từ thị đều phải cầu nàng như thế, ngày sau từ trên xuống dưới Hàn thị, trong ngoài còn có người nào dám không đem nàng để vào mắt, không kiêng kị nàng đâu?

Hàn Văn Tịch trong lòng cười lạnh, nàng chỉ chờ những lời này của Hàn Ngọc Kỳ, bất quá nàng chỉ muốn hù dọa hai mẹ con này thôi, sao có thể sẽ thật sự đem sự tình nháo đến Đại Lý Tự, thật sự trị Hàn Ngọc Kỳ tử tội đây?

Nếu thật sự trị tội, không phải là nàng sẽ trở thành vô tình vô nghĩa trong mắt mọi người, là nữ nhân ác độc không niệm tình thù tặc hay sao?

Hơn nữa, Hàn Tông An xem như đã bị phế, dù sao Hàn gia cũng phải có người chống đỡ, mà nàng là một nữ nhi đã gả ra ngoài, quyền lực dù lớn, chung quy cũng là người ngoài.

Từ phu nhân có hậu thuẫn mạnh nhất, có nàng ở đây, ít nhất những nhóm thân tộc sẽ không mơ ước đến gia sản của Hàn gia, Thái di nương một phòng chung quy quá yếu, tạm thời còn không có khả năng duy trì loạn trong giặc ngoài của Hàn gia.

Hàn Văn Tịch nhìn kỹ Hàn Ngọc Kỳ, thật lâu sau, mới lạnh lùng nói, "Được, vì mặt mũi phụ thân, tử tội có thể miễn, tội sống khó tha!"

Vừa nghe lời này, hai mẹ con Từ phu nhân như được đại xá, trái tim treo ở giữa không trung của Từ phu nhân cuối cùng là thu trở về, mà Hàn Ngọc Kỳ miêng cộp gan thò thế nhưng suýt nữa bị dọa ngất đi, may mắn mẫu thân hắn đúng lúc đỡ lấy, hung hăng nhéo trộm ở trên eo hắn một phen, mới làm hắn thanh tỉnh.

Đã đủ mất mặt, lúc này nếu còn bị dọa ngất xỉu, ngày sau làm sao có thể ngẩng đầu làm người ở Hàn gia nha!

"Đa tạ Vương Phi nương nương khai ân, đa tạ Vương Phi nương nương khai ân!"

Từ phu nhân liên tục tạ ơn, nhưng mà, thời điểm cúi đầu, đáy mắt lại hiện lên một tia hận ý.

Nàng sống trong nhung lụa, một người tâm cao khí ngạo, nàng là nữ chủ nhân toàn gia, hôm nay vì tánh mạng nhi tử, không thể không ăn nói khép nép, thậm chí trước mặt mọi người khóc lóc thảm thiết cầu xin Hàn Văn Tịch, nàng có thể không hận hay sao?

Dã nha đầu này có cha mà không có mẹ nuôi dưỡng, bay lên đầu liên tục xem mình là phượng hoàng hay sao?

Đừng tưởng rằng cứu được một mạng của Thái tử, thái hậu cùng hoàng hậu sẽ buông tha nàng! Đừng tưởng rằng vào đại môn Tàn Vương phủ, Nghi thái phi sẽ thừa nhận nàng; đừng tưởng rằng mình là Tàn Vương phi, nàng liền có tư cách trở về quản sự tình Hàn gia!

Lần này, nàng cùng Ngọc Kỳ nhịn, ăn một chút ít, chỉ cần không có nhục điểm gì dính ở trên tay nàng, nàng có thể lại làm gì bọn họ đây?

Tội sống khó tha vậy thì sẽ khó tránh thoát, chỉ cần không chết, bất quá là chịu chút khổ da thịt, Hàn Văn Tịch còn có thể làm gì khác với Ngọc Kỳ đây?

Sự tình Hàn gia, còn phải dựa vào phu nhân nàng cùng trưởng tử Ngọc Kỳ đứng ra làm chủ. Hàn Văn Tịch muốn lấy đi một phần một hào từ Hàn gia, đều là mơ tưởng, muốn bảo vệ một phòng Thất di nương, càng là không có cửa!

Âu Dương đại nhân trả lời không nổi, lúc này cũng có bậc thang đi xuống, vội vàng nịnh hót, "Vương Phi nương nương khoan dung đại lượng, là phúc của Hàn gia a!"

Hàn Văn Tịch cười cười, "Vậy Âu Dương đại nhân cảm thấy định tôi sống như thế nào đây?"

Điều này.....

Từ phu nhân cùng Hàn Ngọc Kỳ trao đổi ánh mắt nhìn qua, Âu Dương đại nhân quyết đoán là nếu không tìm đường chết thì sẽ không phải chết, hắn rất muốn trả lời mặt đều đã bị đánh sưng lên, tội sống nên xử lý nhẹ đi, chỉ là, nhìn biểu tình ngoài cười nhưng trong không cười của Hàn Văn Tịch, hắn nào dám nói, chỉ có thể xấu hổ cười cười, "Tất nhiên là nghe Vương Phi nương nương."

Lời này vừa ra, ánh mắt hai mẹ con Từ phu nhân kêu lên một câu ai oán.

"Tiểu Trầm Hương, nguoi cảm thấy sao?" Hàn Văn Tịch lười nhác hỏi.

"Chủ tử, từ tội có thể miễn, nhưng tội sống thì phải đánh 100 trượng." Tiểu Trầm Hương tùy ý đáp, giống như đang nói về thời tiết.

Lời này vừa ra, Hàn Ngọc Kỳ liền trừng lớn mắt, Từ phu nhân chịu đựng tức giận, giữ nguyên giọng lạnh lùng, "Tiểu cô nương này thật biết nói giỡn....."

"Như thế nào là nói giỡn, ta xem chủ ý này cũng không tồi." Hàn Văn Tịch thuận miệng vừa nói như thế, cũng như là đang nói về thời tiết.

Giờ này, khuôn mặt mọi người đều hoàn toàn trắng bệch, ngay cả sắc mặt của Từ phu nhân cũng hoàn toàn đen, nàng nhìn không được nữa, Âu Dương đại nhân cũng thiếu kiên nhẫn, vội vàng khuyên, "Vương Phi nương nương, đánh 100 trượng sẽ đánh chết người, lúc này vừa mới đánh qua, hạ quan xem ra, tội sống này liền xử nhẹ đi."

Hàn Văn Tịch đương nhiên biết đánh 100 trượng sẽ chết người, nàng bắt quá là hù dọa Từ phu nhân, phải biết rằng có thể nhìn thấy vị đại tiểu thư Lại bộ thượng thư hoa dung thất sắc (mặt màu trên khuôn mặt), cũng không phải là sự dễ dàng.

Nàng lớn lên trong một ngôi nhà áp bức, bị hành hạ cho đến khi trưởng thành, ba ngày một lần mắng, năm ngày một lần đánh, vài lần dùng roi trúc đánh nàng đến nỗi hai tay cơ hồ bong da.

Hết thấy này phần lớn đều do Từ phu nhân ban tặng, tính tình Từ phu nhân nàng còn không rõ ràng hay sao?

Nữ nhân này, mặc kệ là ôn tồn khuyên can, hay là kêu trời khóc đất cầu xin, tâm nàng đều rất ác độc, giống như luôn ẩn giấu một nọc rắn độc, tùy lúc tùy thời sẽ cắn ngược lại.

Mà duy nhất có thể chế trụ nàng, không thể nghi ngờ chính là nhi tử bảo bối của nàng.

Hàn Văn Tịch liếc mắt nhìn Từ phu nhân một cái, biểu tình như suy tư điều gì, "Xử lý nhẹ nha? Điều này....."

Thấy thế, mọi người đều rất khẩn trương, Từ phu nhân vội vàng đưa mắt ra hiệu cho Âu Dương đại nhân, Âu Dương đại nhân chần chờ một lát, thật cẩn thận khuyên, "Vương Phi nương nương, không

bằng không bằng ẩn theo gia quy của Hàn gia,

như thế nào?"

Gia quy của Hàn gia cũng nghiêm khắc không kém, nhưng, mặc kệ thế nào cũng đều nhẹ hơn nhiều so với đánh 100 trượng.

Hàn Văn Tịch từ nhỏ chính là không ít lần chịu qua gia quy, hơn một trăm gia quy, trong lòng nàng đều hiểu rõ. Nhìn dáng vẻ thì dường như Âu Dương đại nhân cùng Từ phu nhân đến nay vẫn còn đang ôm hi vọng nha.

Rất nhanh, nàng rốt cuộc đã khiến cho bọn họ tuyệt vọng, nàng lạnh lùng nói, "Bổn vương phi hiện tại trị hấn chính là tội uy hiếp, Âu Dương đại nhân, nguoi đừng kết hợp mọi thứ!"

Âu Dương đại nhân trong lòng ngăn ra, tức khắc bùng tình đại ngộ, nhìn có vẻ như Hàn Ngọc Kỳ bắt quá là không thể trốn thoát một kiếp này.

Từ phu nhân vẫn chưa từ bỏ ý định, còn muốn khuyên ngăn, Hàn Văn Tịch lại lạnh lùng nói, "Đánh 50 trượng, còn có ai vì hấn cầu tình, cùng nhau đánh!"

Lời này vừa ra, toàn trường một mảnh yên tĩnh, Từ phu nhân không thể tin nổi nhìn Hàn Văn Tịch, không nghĩ tới tiện nha đầu này còn dám làm thật.

Đánh 50 trượng, cho dù không bị đánh cho tàn phế, thì cũng phải một hai tháng không xuống giường được. Tại thời điểm quan trọng này khi mọi người đang tranh đấu cho vị trí gia chủ, thân là đại thiếu gia Hàn Ngọc Kỳ ngay cả giường đều xuống không được, như thế nào còn tranh cùng Tam di nương và Thất di nương a?

Đây không phải là có ý định khiến đại thiếu gia bị loại trừ trước tiên sao?

Từ phu nhân gắt gao nắm chặt nắm tay, đang muốn bùng nổ, ai biết Hàn Ngọc Kỳ đã không chịu nổi trước, thỉnh thoảng vọt tới trước mặt Hàn Văn Tịch, "Hàn Văn Tịch, người đừng cho mặt lại không cần! Bỏ thiếu gia chịu đủ rồi, bỏ thiếu gia nói cho người biết, hôm nay nếu người dám....."

Lời này còn chưa nói xong, Âu Dương đại nhân liền vội vàng tiến lên giữ chặt, "Đại thiếu gia, không được vô lễ!"

Hàn Ngọc Kỳ đột nhiên tránh thoát, còn muốn tiếp tục mắng, Âu Dương đại nhân vội vàng đi qua, thấp giọng nhắc nhở, "Từ phu nhân, không được không được! Nếu sự tình cứ đi xuống như thế nhất định sẽ không thể挽回, phải biết rằng, đại thiếu gia mạo phạm Vương Phi nương nương trước, mặc kệ địa vị Vương Phi nương nương hiện tại trong Vương phủ như thế nào..... Ài, nàng chung quy vẫn là mặt mũi của Tần Vương phủ, sự tình nháo lớn, cho dù Thượng Thư đại nhân ra mặt cũng chưa chắc....."

Âu Dương đại nhân còn chưa nói xong, Từ phu nhân cũng hiểu được đạo lý này, nàng dù rất không tình nguyện, cũng không thể không lập tức giữ chặt nhi tử, "Ngọc Kỳ, người đây là bị đánh nên hồ đồ rồi sao? Người còn không....."

Hàn Ngọc Kỳ đã quen với việc khi dễ người khác, hôm nay lại bị khi dễ thảm hại như vậy, làm sao mà giữ được bình tĩnh, tức giận đối Từ phu nhân nói, "Mẫu thân, người sợ nàng làm gì? Không phải người đã nói, cho dù nàng là Vương phi cũng không thể đối với chúng ta muốn làm gì thì làm hay sao, chúng ta còn có ông ngoại chống lưng! Ông ngoại cũng không phải là người ăn chay!"

Từ phu nhân đương nhiên đã từng nói qua như vậy, thậm chí nhiều điều còn quá thái hơn như thế, nhưng, không thể làm trò nói trước mặt Hàn Văn Tịch nha!

Nàng không thể không hung hăng nhéo xuống trên cánh tay Hàn Ngọc Kỳ, làm hấn cam miệng.

"Đủ rồi! Người nếu lại nổi điên nói hươu nói vượn, người liền cắt khỏi Hàn gia cho ta!" Từ phu nhân chỉ có thể cảnh cáo như thế.

Hàn Ngọc Kỳ sợ nhất chung quy vẫn là mẫu thân hấn, vừa nghe lời này, chỉ có thể hậm hực trầm mặc xuống

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Lý Thị, Đè Nén Dục Vọng

Hàn Văn Tịch vừa nghe Hàn Ngọc Kỳ nói, cũng không có gì bất ngờ, Từ phu nhân trong ngày nàng xuất giá, từng đối với kiều hoa nói qua lời như vậy, còn có lời càng khó nghe hơn, càng kiêu ngạo hơn.

Những lời như, *Hàn Văn Tịch* nàng không thể trở thành phượng hoàng cho dù có bay lên đầu, tiện nha đầu chính là tiện nha đầu.

Những lời như, *Hàn Văn Tịch* nàng gả cho Tần Vương chính là cóc muốn ăn thịt thiên nga.

Những lời như, *nếu đổi thành người khác, đã sớm đi đâm tường mà chết, cũng chỉ có nàng da mặt dày ba thước, mới dám bước lên kiều hoa*.

Tuy rằng, ngày ấy đi nhầm đường là Nghi thái phi giao đãi với hi bà, nhưng, Từ phu nhân cũng để hi bà dùng thủ đoạn chơi xấu cũng không ít, cho dù là hi phục, trang điểm hay là trang sức tất cả đều bị động tay chân, thậm chí còn cắt xén của hồi môn của nàng, khiến nàng khi xuất giá phải mang theo một cái rương quần áo cũ mà muội muội không cần.

Hết thầy này, Hàn Văn Tịch đều biết, hôm nay, nàng đã báo thù cho tiểu Dật Nhi, cũng là báo thù cho chính mình!

Thấy Hàn Ngọc Kỳ bất động, Hàn Văn Tịch lạnh lùng hạ lệnh, "Người tới, đem đại thiếu gia kéo ra ngoài cho ta, hung hăng mà đánh!"

Tuy rằng hạ nhân nàng mang đến chỉ có một mình tiểu Trầm Hương, nhưng, mấy gã sai vặt một bên của Hàn gia lại không người nào dám chậm trễ, vội vàng đi chuẩn bị, vài người kéo Hàn Ngọc Kỳ đi ra ngoài.

"Buông ta ra..... Buông ra!"

"Tần Vương phi, ta cầu xin người, tha mạng a! Tha mạng a!"

"Ta sẽ không dám nữa, sẽ không dám nữa....."

..... Dịch: Emily Ton.....

Mặc kệ Hàn Ngọc Kỳ cầu xin như thế nào, Hàn Văn Tịch đều thờ ơ, hôm nay nếu đã đem sự tình nháo ra, nàng đơn giản liền đại nháo, khiến cho tất cả

Hàn gia từ trên xuống dưới đều thấy rõ ràng, nàng là nữ nhi đã gả ra ngoài cũng không phải là dễ chọc.

Hàn Ngọc Kỳ bị mang ra ngoài, tất cả mọi người bên ngoài đều tự giác tránh ra, vây đầy hai bên trái phải.

Hàn Ngọc Kỳ bị đặt trên trường ghế, sao có thể an tâm nằm bò nha, lập tức muốn xuống dưới, thấy thế, Hàn Vân Tịch lạnh giọng, "Đem hán cột vào trên ghế cho ta! Thật chặt!"

"Vâng..... vâng....." Gã sai vật ngay cả răng cũng đều đang run rẩy, nhưng không thể không vâng theo.

Mà Từ phu nhân đuổi theo ra tới, đỡ lấy vách tường, mới miễn cưỡng đứng vững, nàng cũng không dám nhìn xem nhi tử, nàng nhìn Hàn Vân Tịch, cừu hận từ mắt phụt ra tới, hận nữ nhân này không lập tức chết đi!

Hàn Vân Tịch, người tốt nhất đừng có một ngày nằm trong tay bốn phu nhân, nếu không, bốn phu nhân nhất định sẽ đem người bầm thây vạn đoạn!

Rất nhanh, Hàn Ngọc Kỳ đã bị cột kín mít vào trên ghế, hai gã sai vật một trái một phải, đều cầm *đại bản tử (tấm ván/khúc gỗ dài)*.

"Năm mươi lần, một chút đều không thể thiếu! Đánh cho ta!" Hàn Vân Tịch lạnh giọng hạ lệnh.

Tiếng nói vừa dứt, "Bang!" Nghiêm tử liền đánh, chỉ cần nghe tiếng vang này, liền biết không biết dùng sức thế nào.

"Dừng!" Hàn Vân Tịch mất lạnh hướng gã sai vật nhìn lại, "Như thế nào, đói bụng sao? Nếu không, để người cũng ăn mấy bản tử?"

Gã sai vật sợ hãi, không đợi Hàn Vân Tịch nhiều lời, lập tức nghiêm túc hung hăng hướng trên mông Hàn Ngọc Kỳ đánh tiếp, "Bang" một tiếng vang thật lớn vang lên!

Cùng lúc đó, Hàn Ngọc Kỳ cũng kêu to lên, "A....."

Vết xe đổ, một gã sai vật khác nào dám chậm trễ, theo sát nghiêm tử hung hăng nện xuống.

"A....." Tiếng kêu của Hàn Ngọc Kỳ vô cùng thảm.

Năm mươi đại bản, một lần hạ xuống một lần hạ xuống, mỗi một lần hạ xuống đều rất nặng nề, mọi người quanh mình nhìn xem đến nỗi trái tim đang đập cũng theo đó mà nặng nề nhảy lên, Từ phu nhân che miệng, đỡ vách tường, như thế nào cũng không dám nhìn xem.

Trong viện yên tĩnh, trừ bỏ thanh âm của bản tử, cũng chỉ còn lại tiếng kêu thảm thiết "A a a" của Hàn Ngọc Kỳ, thật sự giống như đang giết heo.

Rốt cuộc, năm mươi đại bản, một lần một lần tất cả đều đánh xong, đôi tay của hai gã sai vật đều đã tê rần, mông Hàn Ngọc Kỳ quả thực là huyết nhục mơ hồ, cảnh tượng kinh tâm, người đã sớm hôn mê.

Từ phu nhân lao qua, thấy thế, đau lòng suýt nữa ngất xỉu, vội vàng hô to, "Đại phu, người tới, truyền đại phu!"

Nàng nơi nào còn lo lắng đến chìa khoá nhà kho trên tay Hàn Vân Tịch, một bên sai người đem đại thiếu gia chạy nhanh về phòng, một bên thúc giục đại phu, cả người đều giống như điên.

Tất cả hạ nhân nhìn xem đều tròn tròn mắt, từ trước tới nay chưa từng thấy qua Từ phu nhân hoang mang lo sợ như thế.

Từ phu nhân cùng đại thiếu gia đi rồi, Hàn Vân Tịch mới nhìn về phía mọi người đang vây xem, vừa nhìn thấy, lập tức khiến tất cả mọi người đều cúi đầu, sôi nổi tự giác lui ra.

Tam di nương cùng nhị tiểu thư lập tức ẩn thân ở bên cạnh một cây đại thụ, không lộ diện cũng không rời đi.....

Hai mẹ con Tam di nương là nghe nói trên tay Hàn Vân Tịch có chìa khoá nhà kho mới chạy tới, ai biết liền gặp được một màn Hàn Vân Tịch đang trọng phạt đại thiếu gia.

Từ phu nhân ý vào thế lực lớn của nhà mẹ đẻ, hoành hành ngang ngược nhiều năm như vậy, đã sớm nên có người ra mặt giáo huấn một chút, chỉ là, các nàng trăm triệu đều không nghĩ tới người ra mặt sẽ là Hàn Vân Tịch.

Phải biết rằng, Hàn Vân Tịch tuy là đại tiểu thư con vợ cả, nhưng từ trước đến nay đều là nhất gan sợ phiền phức, ần nhẫn thoái nhượng chủ nhân nha, hơn nữa, ngay cả khi nàng đã trở thành Tần Vương, đó cũng bất quá chỉ là bài trí mà thôi.

Nhị tiểu thư Hàn Nhượng Tuyết từ xa nhìn thấy khuôn mặt Hàn Vân Tịch, đáy mắt hiện lên một mặt ghen ghét, thấp giọng nói, "Mẫu thân, mặt nàng thật tốt a!"

Hàn Nhượng Tuyết là nữ nhi xinh đẹp nhất Hàn gia, nhưng, hiện giờ sẹo độc trên mặt Hàn Vân Tịch không còn, nhan sắc trực tiếp áp đảo Hàn Nhượng Tuyết. Trong ngày đại hôn, không ít người Hàn gia từng gặp qua mỹ mạo của Hàn Vân Tịch, đám hạ nhân đã sớm nghị luận thật lâu, Hàn Nhượng Tuyết chưa từng thấy qua, cho nên trước sau vẫn không tin.

Nhưng hiện giờ nhìn thấy người thật, ngay chính nàng cũng đều không thể không thừa nhận.

"Bên ngoài truyền rằng nàng có thể giải độc, cứu thiếu tướng quân, theo ta thấy có thể là sự thật." Lý thị nhàn nhạt nói, đáy mắt có chút bóng ma.

Nếu không phải như thế, Đại Lý Tự khanh Âu Dương đại nhân vì sao lại kiêng kị nàng như thế, nàng lại dựa vào cái gì mà dám mang thân phận Vương phi quay về nhà mẹ đẻ kiêu ngạo đây?

Lời này vừa ra, sắc mặt của Hàn Nhượng Tuyết cũng phức tạp hẳn lên, chỉ là rất nhanh liền khôi phục, cười nói, "Mẫu thân, người nói nàng trở về, không phải là tới giành đồ trong nhà kho chứ?"

Lý thị hừ lạnh, "Nữ nhi đã gả ra ngoài, liên tính nàng là hoàng hậu cũng không có tư cách này."

Tuy rằng Lý thị sinh đã sinh hạ nữ nhi, nhưng cũng không thiếu tâm tư bồi dưỡng, luận về y thuật, chân chính đánh giá, một thế hệ người Hàn gia có thể xem như nhân tài kiệt xuất.

Nàng vẫn luôn tìm kiếm tuyển chọn người tốt cho nữ nhi của mình, tính toán chiểu hiền ở rể, kể từ đó, Hàn Nhượng Tuyết sẽ có tư cách kế thừa vị trí gia chủ.

"Chìa khoá nhà kho như thế nào lại ở trên tay nàng? Ta nghĩ chắc chắn là nàng đã cướp lấy từ trong tay phụ thân, ngay cả nàng cũng có tâm tư này!" Hàn Nhượng Tuyết oán hận nói.

Đáy mắt Lý thị lập loè ánh sáng phức tạp, nàng nhìn Hàn Vân Tích hồi lâu, mới nói, "Tuyết Nhi, đã rất lâu rồi người không đi bãi phóng Mực đại tiểu thư đúng không?"

Hàn Nhượng Tuyết gật gù đầu, quan hệ giữa Hàn Nhượng Tuyết cùng Mực Lưu Nguyệt, tuy rằng không thân mật như Mực Lưu Nguyệt cùng Trường Bình công chúa, như những người bạn thân nhất, nhưng cũng coi như so là tỷ muội tốt, Hàn Nhượng Tuyết luôn đưa đưa một ít ngoạn ý nhỏ hiếm lạ cho Mực Lưu Nguyệt, mỗi lần đều khiến Mực Lưu Nguyệt chơi thật sự vui vẻ.

Đương nhiên, tất cả đều là Lý thị chỉ giáo nàng, Lý thị nói trào lên Mực Lưu Nguyệt chẳng khác nào trào lên Trường Bình công chúa, có Trường Bình công chúa làm hậu thuẫn, so với Lại bộ thượng thư của Từ thị còn mạnh hơn nhiều.

Từ sau khi Hàn Vân Tích gả vào Tần Vương phủ, Hàn Nhượng Tuyết đều không dám đi tìm Mực Lưu Nguyệt, sợ Mực Lưu Nguyệt một khi phát giận, liên lụy đến trên người chính mình, rốt cuộc nàng cũng coi như là muội muội của Hàn Vân Tích.

"Sự tình Đại tướng quân phủ, còn có một chuyện quái bệnh của Thái tử, ta nghĩ người vẫn nên đi thăm dò lời nói của Mực Lưu Nguyệt." Lý thị nhàn nhạt nói.

"Ta sẽ tận lực." Hàn Nhượng Tuyết nghiêm túc trả lời, thấy mẫu thân phải đi, vội vàng ngăn lại, "Mẫu thân, chẳng lẽ cứ buông tha nàng như thế, tính đem chìa khoá của cha cho nàng, điều này cũng không hợp lý nha, nàng rốt cuộc là nữ nhi đã gả ra ngoài, chúng ta nên lấy lại nha."

Lý thị dừng bước, ánh mắt lạnh lùng nhìn từ tay Hàn Nhượng Tuyết đang túm chặt nàng chậm rãi di chuyển lên, dừng ở trên mặt Hàn Nhượng Tuyết.

Thấy thế, Hàn Nhượng Tuyết mới hậm hực buông tay, biết mẫu thân tức giận.

"Từ phu nhân còn chưa nóng nảy, người gấp cái gì? Muốn kích động, cũng không nên là chúng ta kích động." Giọng điệu của Lý thị vừa lạnh lại vừa nghiêm khắc.

Từ nhỏ đến lớn, mẫu thân đều lạnh băng như thế, Hàn Nhượng Tuyết đã thành thói quen, nàng cúi đầu, "Vâng, nữ nhi minh bạch."

Hậu thuẫn của Từ phu nhân rất mạnh, hơn nữa lần này Hàn Vân Tích đã vì Hàn Vân Dật, đánh Hàn Ngọc Kỳ thành ra như vậy, dựa theo tính tình của Từ phu nhân, có thể tha cho Thất di nương, có thể không cùng tìm cách chống lại Hàn Vân Tích hay sao?

Nếu nói Thất di nương Hách Liên Tuý Hương là ả nham, như vậy Lý thị chính là một người *thấp điệu nhất (đề nén dục vọng)*, nàng vĩnh viễn đều luôn thanh tịnh nhàn nhã đứng xem người làm trò, ngồi chờ ngư ông đắc lợi.

Hai mẹ con Lý thị lặng yên không một tiếng động rời đi, Hàn Vân Tích đã đem Thất di nương đi đến trong phòng, Dật Nhi vẫn còn hôn mê, Hàn Vân Tích sờ sờ trán hắn, xác định không bởi vì miệng vết thương nhiễm trùng mà phát sốt, lúc này mới yên tâm.

"Tần Vương phi, hôm nay..... hôm nay nếu không có người, ta cũng không biết....."

Thất di nương nhìn nhàn nhàn từ an tĩnh trên giường, lại nhìn nhìn Hàn Vân Tích, nghẹn ngào đến độ nói không nên lời.

Hàn Vân Tích nhìn Thất di nương, trong lòng bất đắc dĩ, một mẫu thân gầy yếu ả nham như thế, làm thế nào bảo hộ được Dật Nhi nha, sợ là muốn đưa nhỏ này tới bảo hộ mẫu thân đi.

Lần này nàng đã đem chìa khoá nhà kho ra, giáo huấn Hàn Ngọc Kỳ, ít nhất trong thời gian ngắn Từ phu nhân sẽ không dám động đến hai mẹ con này, nhưng, cũng chỉ là tạm thời mà thôi, chung quy không phải kế lâu dài.

Gia chủ mới của Hàn gia, chung quy là phải nâng đỡ lên nhanh một chút, mặc dù Dật Nhi tuổi còn nhỏ, có một thân phận gia chủ, đám người kia cũng

không đến mức dám kiêu ngạo như vậy.

Chỉ tiếc, nàng cùng Mục Lưu Nguyệt đã có đánh cuộc trước, cũng không có thời gian cùng đám người này đấu trí đấu dũng, nếu nói là chủ ý của Hàn Tông An, Hàn Tông An đều đã bị giam, phỏng chừng Từ thị cùng Lý thị cũng sẽ không đáp ứng.

Hàn Văn Tịch ý bảo Thất di nương không cần nhiều lời, trước ngồi xuống, nàng cân nhắc một lát, liền nói, "Tiểu Trầm Hương, người ở lại đây chiếu cố Thất thiếu gia."

"Vâng, chủ tử yên tâm, có nô tỳ ở đây, nhất định sẽ không để người khác khi dễ Thất thiếu gia!" Tiểu Trầm Hương lập tức lĩnh mệnh, nha đầu này đã trở nên thông minh hơn.

Vừa nghe lời này, Thất di nương vui mừng khôn xiết, vội vàng đứng dậy muốn quý tạ, "Đa tạ Vương Phi nương nương, Dật Nhi có thể được Vương Phi nương nương chiếu cố, là phúc phận từ luyện ba đời của hần!"

Hàn Văn Tịch tự mình giữ lưng nàng, nghiêm túc nói, "Thất di nương, chiếu cố thật tốt Dật Nhi, có đôi khi..... thời điểm cần cứng rắn cần thiết phải cứng rắn, Từ phu nhân cũng không phải là chính thất, Hàn Ngọc Kỳ tuy là đại thiếu gia, nhưng cũng là thứ xuất giống như Dật Nhi, không có gì phải sợ bọn họ. Sau này tiểu Trầm Hương sẽ ở nơi này, có sự việc gì cứ nói cùng nàng, mình bạch sao?"

Thất di nương kích động đến độ không biết nói gì cho tốt, liên tục gật đầu, nước mắt cơ hồ là thành chuỗi rơi xuống.

Hàn Văn Tịch lại giao đãi tiểu Trầm Hương một số sự tình, lúc này mới đi ra cửa, mắt thấy trời đã trở nên tối đen, nàng thậm chí còn chưa hoàn thành chính sự hôm nay của mình!

Gã sai vật thủ vệ lúc trước vẫn luôn hầu ở bên ngoài sân, không dám rời đi, vừa nhìn thấy Hàn Văn Tịch ra ngoài, vội vàng giống như chân chó tiến đến, "Vương Phi nương nương, tiểu nhân vẫn luôn ở đây chờ ngài."

Gã sai vật này cũng coi như thông minh, Hàn Văn Tịch gật gật đầu, "Dẫn đường đi."

Lần này nàng xác thật là đi về hướng nhà kho, nhưng, cũng không phải là muốn vật trong nhà kho, mà là muốn tra một tra xem trong nhà kho có ba vị Xà Độc nàng muốn tìm hay không.

Dưới sự dẫn đường của gã sai vật, Hàn Văn Tịch rất nhanh đã đến nhà kho Hàn gia.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Nhà Kho, Tình Huống Thế Nào

Nhà kho Hàn gia ở phía sau chủ viện Bách Thảo viện của Hàn Tông An, là một tòa mật kho ngầm, lối vào có hộ vệ chuyên môn gác nhà kho. Những hộ vệ đó cũng không phải là gã sai vật, một đám đều có võ công. Mặc dù Hàn Tông An đã bị giam giữ, nhưng bọn họ vẫn luôn thủ vững ở chỗ này, chờ đợi gia chủ đời kế tiếp xuất hiện.

Nhà kho là một khu vực bị cấm, tất nhiên là không cho phép tùy ý tới gần, rất xa, gã sai vật liền dừng bước, "Vương Phi nương nương đi thôi, tiểu nhân ở chỗ này chờ ngài."

Hàn Văn Tịch đi qua, lập tức có hộ vệ tiến lên ngăn cản, "Người nào, dám tự tiện tới gần nhà kho?"

"Đích nữ Hàn Văn Tịch." Hàn Văn Tịch lạnh lùng trả lời.

Hộ vệ nghiêm túc nhìn, lúc này mới nhận ra là Hàn Văn Tịch, nhưng, vẫn như cũ không di chuyển, "Đã là đại tiểu thư, thì càng nên biết gia quy Hàn gia."

Hàn Văn Tịch khí định thần nhàn lấy chìa khóa nhà kho ra, "Thấy chìa khoá nhà kho như thấy gia chủ, các người hần là rõ ràng đi."

Thấy thế, hộ vệ kinh hãi, mà mấy hộ vệ khác cũng đều bị thu hút lại đây, nhận ra đây xác thật là chìa khóa nhà kho.

Trên thực tế, thấy chìa khoá nhà kho như thấy gia chủ, bọn họ là hạ nhân, không có quyền chất vấn Hàn Văn Tịch như thế nào có được chìa khoá, chỉ có thể cung kính cho đi.

Hàn Văn Tịch dừng cảm tiếp cận, từ nhỏ nàng đã từng nghe nói nhà kho Hàn gia rất lớn, chỉ là, tự mình đi vào, mới biết được đến tột cùng nó lớn bao nhiêu.

Dùng chìa khoá mở cửa lớn nhà kho, phát hiện bên trong phân thành hai kho trái phải, bên trái là kho tiền, được lưu trữ toàn là thỏi vàng thỏi bạc, là tiền tài dự phòng của Hàn gia, chưa đến thời điểm vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối sẽ không bắt đầu dùng.

Bên phải là kho dược, Hàn Vân Tịch vừa đến cửa, mùi vị dược liệu nồng đậm liền ập vào trước mặt, loại hơi thở quen thuộc này, khiến tâm tình nàng cảm thấy thoải mái không ít.

Kho dược này giống như một tòa thư viện loại nhỏ, giá dược san sát cao ngất, mỗi một bên giá dược đều có dược liệu đã phân loại, mà trước ngăn kéo trên giá đều được viết tên dược liệu, phân loại, rất tỉ mỉ kỹ càng rõ ràng, rất tiện để tìm kiếm.

Rất nhanh, Hàn Vân Tịch đã tìm đến một loại độc dược, Hàn gia không phải độc môn, mà là y học thể gia, độc dược nơi này không phải là độc dược chính nghĩa, mà là những dược thảo đó có thể dùng làm thuốc độc.

Nếu không tìm thì không biết, một khi tìm đã bị dọa nhảy dựng. Hàn gia tàng trữ dược so với trong tưởng tượng của Hàn Vân Tịch muốn cao lớn và rộng hơn rất nhiều. Đáng tiếc, nàng đều đã đem mỗi loại độc dược trong mỗi ngăn kéo nhất nhất tìm một lần, ngay cả ám các cũng đều đã tìm, nhưng chỉ tìm được bảy vị Xà Độc thường thấy, trước sau vẫn không thấy ba vị dược khác mà nàng đang muốn tìm.

Nhìn có vẻ như ba vị Xà Độc kia cũng không phải xuất phát từ Hàn gia, tuyến này lại bị chặn đứt.

Hàn Vân Tịch đóng lại một ngăn kéo cuối cùng, nhẹ nhàng thở dài, lúc này, khoé mắt lại thoáng nhìn qua bàn viết một bên, phía trên là một quyển sách, đã lật xem được một nửa.

Hàn Vân Tịch đi qua, lật đến bìa mặt, chỉ thấy bốn chữ to 《Hàn Thị Y Điển》, *nguyên lai thứ này nằm tại đây nha!*

Chần chờ một lát, Hàn Vân Tịch vẫn là đem 《Hàn Thị Y Điển》 thu vào trong tay áo, bên môi nàng nổi lên một nụ cười giảo hoạt, lắm bả, "Vẫn còn quá sớm để đưa cho Dật Nhi, ta trước sẽ thay nó bảo quản!"

Một đường đi ra khỏi nhà kho, Hàn Vân Tịch đều cúi đầu cân nhắc, hiềm nghi tại Hàn gia có thể được bài trừ, hiện giờ cũng chỉ có thể chờ xem bên Mục Thanh Võ có tra ra được manh mối gì hay không.

Thật hy vọng có thể nhìn thấy Cố Bắc Nguyệt sớm chút, với quan hệ rộng rãi của hắn, nàng sẽ không cần phải tìm kiếm vất vả như vậy.

Rời khỏi nhà kho không bao lâu, gã sai vặt thủ vệ liền đuổi theo, "Vương Phi nương nương, phải về phủ sao? Tiểu nhân đưa ngài ra ngoài."

Hàn Vân Tịch nhìn hắn chằm chằm, nhàn nhạt nói, "Người tên gì?"

"Bẩm Vương Phi nương nương, tiểu nhân là Vương Tiểu Tứ, là người canh gác đại môn, sự tình ra ra vào vào của quý phủ tiểu nhân đều biết." Vương Tiểu Tứ vội vàng trả lời.

Hàn Vân Tịch đang lo không tìm được ai để sử dụng, không nghĩ tới có gia hỏa đã chủ động dâng lên như thế.

Nàng thấp giọng nói, "Đề ý đến phòng Thất di nương, hiểu không?"

Đang nói, ném một thỏi bạc qua, "Đi uống rượu cùng với mấy huynh đệ, đừng ở Hàn gia, bọn Vương phi vẫn nhận ra được!"

Vương Tiểu Tứ là người thông minh, tiếp nhận bạc, vui mừng khôn xiết, liên tục tạ ơn, "Tạ Vương phi nương nương cất nhắc, tiểu nhân nguyện ý vì Vương Phi nương nương tận lực như chó hay ngựa."

Hàn Vân Tịch đã đi xa, Vương Tiểu Tứ vẫn còn đứng tại chỗ đắm chìm trong vui sướng, đã làm thủ vệ nhiều năm như vậy, hôm nay cuối cùng hắn cũng nắm bắt được cơ hội thăng tiến, hắn có thể không vui sao?

Không nói đến thân phận cao quý Tàn Vương phi, liền nói trên tay nàng có chìa khoá nhà kho, ngày sau còn không phải nàng nói ai là gia chủ, thì người đó chính là gia chủ hay sao? Trong cuộc tranh đấu của đại gia tộc, loại tiểu nhân giống như hắn phải tìm đúng hàng ngũ nào mà đứng là quan trọng nhất, chỉ cần đi theo Tàn Vương phi, bảo đảm sẽ không đứng sai đội ngũ trong cuộc tranh đoạt vị trí gia chủ.

Để có một đội ngũ tốt, hắn đương nhiên cần mượn sức của một số huynh đệ để giúp đỡ Thất di nương, nghĩ đến điều này, Vương Tiểu Tứ vui rạo rức cẩn thận cất bạc, lúc này mới vội vàng rời đi.

Lúc này, Lý thị từ một bên bụi hoa đi ra, nàng nhìn nhìn cửa vào nhà kho cách đó không xa, lại nhìn nhìn bóng dáng Vương Tiểu Tứ, bên môi nổi lên một ý cười khinh miệt.....

.....

Sự cạnh tranh vị trí gia chủ Hàn gia rất khốc liệt, nhưng, Hàn Vân Tịch đánh cuộc cùng Mục Lưu Nguyệt còn cấp bách hơn, nàng chỉ có một tháng, nhảy mất 10 ngày đã nhanh chóng trôi qua.

Hàn Vân Tịch trở lại quý phủ, đợi hai ngày, nguyên bản cho rằng Cố Bắc Nguyệt hẳn là đã có thời gian gặp nàng, thế nhưng ai biết bị kịch đã xảy ra.

"Vương Phi nương nương, quân gia Cố phủ nói trong vòng một tháng Cố thái y đều sẽ không thể ra khỏi cung, sự tình cụ thể là gì, tiểu nhân đã hỏi không được." Gã sai vặt đứng sự thật bầm bả.

"Cái gì?" Hàn Vân Tịch kinh sợ.

Gã sai vặt cho rằng nàng chưa nghe rõ, vội vàng nói lại, "Quần gia Cố phủ nói Cố thái y ở trong cung, trong vòng một tháng sẽ không thể ra khỏi cung, tiểu nhân hỏi vì sao, quần gia nói không biết."

Sắc mặt Hàn Vân Tịch sớm đã trắng bệch, Cố thái y một tháng không thể ra khỏi cung, vậy nhất định là bệnh tình của Thiên Huy hoàng đế đã chuyển biến xấu nha! Loại chuyện này, quần gia chưa chắc biết được, cho dù có biết, cũng chưa chắc dám nói ra.

"Hóng rồi!"

Hàn Vân Tịch lẩm bẩm tự nói, chân chờ một lát, liền ra cửa đi phủ Mục đại tướng quân.

.....

"Vương Phi nương nương, vì thần đang muốn đi bẩm, không nghĩ tới ngài đã tới rồi." Mục Thanh Võ thực ngoài ý muốn, trong lòng cũng âm thầm cảm thấy may mắn, may mắn Lưu Nguyệt đã đi ra ngoài với bằng hữu, bằng không để nàng nhìn thấy Tần Vương phi, không biết lại sẽ nháo ra sự tình gì.

"Sự tình lần trước ngài tra, có tiến triển gì không?" Hàn Vân Tịch hỏi.

Lần cuối cùng, bọn họ căn cứ vào được tính cùng tần xuất hạ độc Vạn Xà Độc, người hạ độc, hoặc chính là người bên trong Mục gia, hoặc chính là người thường xuyên lui tới Mục gia. Ngay cả nếu là người bên trong, cũng cần đến người thường xuyên cung cấp độc dược.

Mục Thanh Võ thập phần bất đắc dĩ, "Vương Phi nương nương, vì thần nghiêm túc điều tra qua....."

Mục Thanh Võ còn chưa nói xong, Hàn Vân Tịch đã thấy trán hắn mấy mồ hôi che phủ, liền biết không có kết quả, manh mối này cũng bị chặt đứt.

Vì sao lại như vậy?

Lý luận của bọn họ cũng không có vấn đề gì nha, Vạn Xà Độc sau khi được phối chế nhất định phải dùng hết trong vòng một ngày, nếu không sẽ có màu sắc cùng hương vị, dựa vào sự cẩn thận của Mục Thanh Võ thì sẽ phát hiện ra.

Mà muốn tích lũy ra độc tố, ít nhất cũng cần phải hai ba ngày hạ độc một lần, mặc kệ nói như thế nào, người hạ độc nhất định có liên hệ vô cùng chặt chẽ với phủ Đại tướng quân.

Chỉ là, đã điều tra qua, đã thẩm vấn qua tất cả mọi người tình nghi, thế nhưng vẫn không tìm ra.

Chẳng lẽ là bọn họ đã bỏ rơi chi tiết nào đó, xem nhẹ nhân vật nào đó hay sao?

Muốn tra ra nội gian, chỉ có hai con đường, một chính là tiếp tục điều tra những nhân vật hiểm nghi trong phủ Đại tướng quân, một đường khác chính là ba vị Xà Độc hiếm thấy kia, và sau đó, chính là mục đích chuyến đi này của Hàn Vân Tịch.

Hàn Vân Tịch lấy ra một đơn dược đưa cho Mục Thanh Võ, "Thiếu tướng quân, đây là ba loại Xà Độc khác, là Xà Độc phi thường hiếm thấy, đừng nói là các tiệm thuốc, cho dù là đại bộ phận thế gia y học cũng sẽ không có, có lẽ, bắt đầu từ ba vị Xà Độc này, sẽ nhanh hơn một chút."

Nàng đã giữ lại chứng trước đây, nhưng, hiện giờ không tìm được Cố Bắc Nguyệt, chỉ có thể đem manh mối này cũng giao cho Mục Thanh Võ, ít nhất, Mục Thanh Võ có nhiều quan hệ xã hội hơn nàng, nhiều thêm một đường hy vọng.

Mục Thanh Võ nhìn thoáng qua đơn dược, chân chờ một lát, nhưng rất nhanh, liền ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn thẳng Hàn Vân Tịch, trực tiếp hỏi, "Tần Vương phi lúc trước không đem ba vị Xà Độc này nói ra, là sợ..... Là sợ ta cùng phụ thân làm việc thiên vị đúng không?"

Chất vấn chột tốt như vậy, làm Hàn Vân Tịch trở tay không kịp, nhưng mà, Mục Thanh Võ hỏi rất đúng, nàng xác thật là có tâm tư này.

Nàng cùng Mục Lưu Nguyệt đánh đố một tháng, đánh cuộc người thua thì cỡi áo ngoài chạy một vòng trên đường cái Huyền Vũ, hậu quả của việc này dù là nàng hay là Mục Lưu Nguyệt, ai cũng đều không thể thừa nhận. Nhưng, loại đánh cuộc này chỉ có thắng thua, không có tay thế gia nhúng vào, hai người bọn nàng nhất định sẽ có một người thua.

Nếu như trong quá trình tra án, tất cả đều hoàn toàn dựa vào Mục đại tướng quân cùng thiếu tướng quân, hai cha con bọn họ hoàn toàn có thể kéo dài thời gian, chờ đến một tháng sau mới tra ra nội gian, kể từ đó đối bọn họ không có tổn thất gì, hơn nữa cũng sẽ không làm Mục Lưu Nguyệt thua trận.

Mục Lưu Nguyệt dù như thế nào, chung quy vẫn là nữ nhi duy nhất của Mục đại tướng quân, nàng đương nhiên là muốn giấu nghề, tự mình đi điều tra, ai biết Cố Bắc Nguyệt không thể ra khỏi cung đâu?

Nếu Mục Thanh Võ đã hỏi như thế, Hàn Vân Tịch cũng không có gì phải dấu diếm, nàng thân nhiên cười, thoải mái hào phóng thừa nhận, "Đúng!"

Ai ngờ, Mục Thanh Võ luôn luôn khiêm tốn bỗng nhiên trở nên đặc biệt nghiêm túc, đặc biệt nghiêm trọng, hai tròng mắt trong veo của hắn thẳng bức nhìn Hàn Vân Tịch, nghiêm túc nói, "Vương Phi nương nương, ngài nghĩ Mục Thanh Võ ta là người nào?"

Điều này.....

Nhìn đầy mắt Mục Thanh Vô lỗi lạc quật cường, Hàn Vân Tịch đột nhiên có cảm giác lấy bụng tiểu nhân đo dạ quân tử, nhưng, nàng cũng không cho rằng tự bảo vệ mình như thế là sai.

"Thiếu tướng quân, nếu muội muội người thua, người thật sự sẽ thiết diện vô tư, để nàng cởi quần áo đi ra bên ngoài chạy một vòng hay sao?" Hàn Vân Tịch nghiêm túc chất vấn.

Ài ngờ, Mục Thanh Vô lại không hề do dự, "Ta sẽ!"

Trong lòng Hàn Vân Tịch hơi ngẩn ngơ, nàng không muốn tin, nhưng nhìn thấy cặp mắt trong sáng của Mục Thanh Vô, lại khiến nàng không thể nghi ngờ.

"Ta cùng phụ thân mấy ngày hôm trước còn từng khuyên qua nàng, để nàng biết điều không phải, ngay cả khi đó là đánh cược, chỉ tiếc nha đầu kia không thấy quan tài không đổ lệ." Mục Thanh Vô nhàn nhạt nói.

"Cho nên..... Người muốn khuyên ta?" Hàn Vân Tịch nhú mày hỏi.

"Không, mỗi người đều phải trả giá cho sự lựa chọn riêng của chính mình, Vương Phi nương nương, đây là hai người người cùng Lưu Nguyệt đánh cược, mà vì thân cùng người, chỉ có một chuyện tra án, thỉnh Vương Phi nương nương cứ việc yên tâm, vì thân nhất định toàn lực phối hợp." Mục Thanh Vô nghiêm túc nói.

Nhìn Mục Thanh Vô, trong lòng Hàn Vân Tịch tràn đầy cảm khái, không trách được Mục Thanh Vô tuy tuổi còn trẻ đã nắm giữ trọng binh, xuất thân danh môn quý tộc, lại có nguyên tắc như thế, quang minh lỗi lạc, đúng là hiếm có, trong cả triều văn võ Thiên Ninh quốc có thể có mấy người?

Hàn Vân Tịch biết, nàng có thể giải phóng trái tim một trăm lần.

"Thiếu tướng quân, ta sẽ tin tưởng người. Đầu tiên, ba vị Xà Độc này, nhanh chóng tìm người điều tra. Tiếp theo, theo ta thấy, phạm là người có thể tiếp cận người, cũng cần phải bí mật điều tra, bắt luận thân phận là gì, bao gồm người chí thân." Hàn Vân Tịch nghiêm túc nói.

Vừa nghe lời này, Mục Thanh Vô chấn kinh rồi, "Người chí thân?"

"Đúng, thiếu tướng quân, chúng ta đã bỏ qua chi tiết rất quan trọng, người hạ độc, có thể muốn mượn tay người khác, mà người bị mượn, rất có khả năng đến nay cũng còn chưa biết!" Hàn Vân Tịch nói thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Xà Độc, Bốn Vương Xử Lý

Nếu đã xác định được người hạ độc có liên hệ chặt chẽ cùng Đại tướng quân phủ, như vậy, bọn họ cũng không thể bài trừ tình huống này nha!

Vừa nghe Hàn Vân Tịch nói như thế, lúc này Mục Thanh Vô mới hiểu được, "Tâm tư của Vương Phi nương nương quả nhiên rất kín đáo, vì thân mình bạch."

Sau khi Hàn Vân Tịch lại cùng Mục Thanh Vô thương nghị một số chi tiết, mới rời khỏi phủ Đại tướng quân. Nhưng mà, nàng cũng không biết, chân trước nàng vừa rời đi, chân sau của Long Phi Dạ đã đến.

Đây là lần thứ hai Long Phi Dạ đến Mục tướng quân phủ vì chuyện tình nội gian của Bắc Lịch quốc.

Hắn mặc một bộ hắc y, khí phách ngồi trên vị trí chủ vị ở đại đường, mặt mày thanh lãnh, tự cao tự đại, tựa như vương giả thống ngự thế giới.

Toàn bộ đại đường an an tĩnh tĩnh, chỉ có Mục đại tướng quân đứng hầu bên trong.

Chỉ sau một lát, Mục Thanh Vô đã vội vàng chạy tới, vừa vào cửa, lập tức chào theo nghi thức tiêu chuẩn của quân đội, "Vi thần tham kiến Tàn Vương điện hạ."

Long Phi Dạ giờ tay ý bảo hắn miễn lễ, lạnh lùng chất vấn nói, "Hàn Vân Tịch vừa mới rời đi?"

Hàn Vân Tịch?

Không thể không nói, ba chữ này nói ra từ trong miệng Tàn Vương điện hạ, đã khiến hai cha con Mục đại tướng quân cảm thấy thật kỳ quái, trong ấn tượng của bọn họ, Tàn Vương chưa bao xưng hô thẳng tên bất kỳ nữ nhân nào như vậy.

Đương nhiên, hắn không có khả năng sẽ gọi Hàn Vân Tịch là ái phi, trước đây hắn đều giống như mọi người gọi nàng là Tàn Vương phi. Kể từ khi nào

thì hẳn bắt đầu thay đổi thói quen của mình?

Tò mò thì tò mò, mặc kệ là Mục đại tướng quân hay là Mục Thanh Võ đều không có lá gan để hỏi, vị Tần Vương điện hạ trước mặt tại đây, áp lực so với ở trước mặt Thiên Huy hoàng đế còn lớn hơn.

“Vương Phi nương nương vừa mới rời đi, đây là manh mối mới nàng vừa đưa.” Mục Thanh Võ nói, vội vàng dâng lên đơn được vừa mới có được, giải thích thêm, “Đây là ba vị Xà Độc trước kia Vương Phi nương nương chưa nói ra, nói là vật rất hiếm thấy, người trong đại lục Vân Không có thể có vật ấy, rất ít.”

Long Phi Dạ gật gật đầu, hỏi, “Kết quả điều tra người hiểm nghi trong quý phủ ra sao?”

Mục đại tướng quân thập phần xấu hổ, “Bẩm điện hạ, đến nay vẫn không có kết quả.” “Mở rộng phạm vi người hiểm nghi, tiếp tục truy tra.” Long Phi Dạ nói, đẩy mắt hiện lên một mặt ánh sao, thấp giọng nói, “Đặc biệt là nữ nhân.”

Vừa nghe lời này, Mục đại tướng quân cùng thiếu tướng quân đều kinh ngạc, Tần Vương phụng hoàng mệnh truy tra gian tế Bắc Lịch quốc, thế nhưng điều tra ra đến nay tất cả đều là nữ nhân nhà.

Nếu nói như thế, Mục Thanh Võ trúng độc cùng chuyện này chắc chắn là có can hệ, nói cách khác, rất có khả năng mật thám Bắc Lịch sớm đã mai phục trong Đại tướng quân phủ.

Phải biết rằng, Đại tướng quân phủ chính là nơi rất mẫn cảm, không ít quân cơ mật đều xuất phát từ nơi này.

Sự tình, nghiêm trọng!

Lúc này, Mục đại tướng quân nơi nào còn lo lắng bệnh vực Mục Lưu Nguyệt là người nhà mình nha, sớm đã đem đánh cuộc giữa Mục Lưu Nguyệt cùng Hàn Vân Tịch vứt ra sau nào.

Hắn nhanh chóng quyết định, “Tần Vương điện hạ yên tâm, mật thám nhất định sẽ mở rộng phạm vi điều tra, bất kể thân thích!”

Mục Thanh Võ vẫn luôn rất rõ ràng phụ thân sẽ thiên vị Lưu Nguyệt, thấy cơ hội này, hắn nghiêm túc nói, “Phụ thân, Tần Vương phi hoài nghi người hạ độc khả năng chính là mượn tay người khác, theo ý hài nhi, vài vị đường huynh muội thường xuyên lui tới, cũng không thể bỏ qua.”

Hắn nói, chần chờ một lát, lại bổ sung, “Đương nhiên, bên phía Lưu Nguyệt cũng đều phải tra một tra.”

Nếu đây là ngày khác, khi Mục Thanh Võ nói ra như vậy, Mục đại tướng quân nhất định sẽ tức giận mà mắng hắn hồ đồ, thân muội muội hắn như thế làm sao có khả năng sinh lòng xấu xa, như thế nào sẽ bắt can như thế.

Nhưng, hiện tại dưới tình huống thế này, lại đang ở trước mặt Tần Vương điện hạ, Mục đại tướng quân không dám đánh mất sự bình tĩnh của mình, nhìn Tần Vương, nói, “Vương Phi nương nương nói rất có đạo lý.”

Long Phi Dạ như suy tư điều gì, rất nhanh đã gật gật đầu, thu hồi đơn được, “Ba vị Xà Độc này bốn vương sẽ tự mình xử lý, sự việc còn lại, cần phải đẩy nhanh tốc độ hơn.”

“Rõ!” Hai cha con Mục đại tướng quân cùng nhau hô lên, cung kính lĩnh mệnh.

Long Phi Dạ đứng dậy rời đi, chính là, khi đã đi tới cửa, lại đột nhiên dừng bước, hắn không quay đầu lại, giọng điệu trước sau như một lạnh băng, “Bốn Vương nghe nói..... Hàn Vân Tịch cùng Mục đại tiểu thư đánh cuộc?”

Cái gì?

Sự tình Hàn Vân Tịch cùng Mục Lưu Nguyệt đánh cược, Tần Vương điện hạ cư nhiên cũng biết.

Mục đại tướng quân vì để giảm bớt ảnh hưởng, đã sớm hạ lệnh cấm khẩu, tất cả những hạ nhân biết được việc này đều không được loạn truyền.

Tần Vương điện hạ như thế nào biết đến?

“Bẩm điện hạ, xác thật là có việc này, tiểu nữ không hiểu chuyện, cả gan làm loạn, mật thám nhất định sẽ giáo huấn nàng thật tốt.” Mục đại tướng quân vội vàng giải thích. Mặc kệ như thế nào, hắn đều sẽ toàn lực ngăn cản chuyện này phát sinh, nếu như không được, dù phải bức bách hắn cũng phải buộc Lưu Nguyệt đi xin lỗi, loại kết quả lưỡng bại câu thương, hắn gánh không nổi nha.

“Thỉnh điện hạ hãy tin tưởng, mật thám nhất định sẽ.....”

Tuy nhiên, lời này của Mục đại tướng quân còn chưa nói xong, Long Phi Dạ đã ngắt lời, nhàn nhạt nói, “Bốn vương thật ra rất chờ mong kết quả.”

Hắn nói xong, cũng không hỏi thêm gì nhiều liền nhanh chóng rời đi, thân ảnh rất nhanh đã biến mất trong sân.

Đây là.....

Mục đại tướng quân sững sờ tại chỗ, sau một lúc lâu mới bình thường trở lại, chậm rãi quay đầu nhìn về phía Mục Thanh Võ, “Người..... người vừa mới nghe..... nghe được Tần Vương điện hạ nói gì sao?”

Mục Thanh Võ cũng rất ngoài ý muốn, lẩm bẩm nói, “Điện hạ nói, hần thật ra rất chờ mong kết quả.”

Sắc mặt Mục đại tướng quân trắng nhợt, nóng nảy, “Đây là..... đây là ý tứ gì?”

Chẳng lẽ Tần Vương điện hạ cũng muốn nhìn thấy Lưu Nguyệt cưỡi áo ngoài chạy một vòng trên đường cái Huyền Vũ hay sao? Nghĩ đến điều này, Mục đại tướng quân lập tức phủ định ý nghĩ của mình, hần tuyệt đối là suy nghĩ quá nhiều, vô duyên vô cớ, Tần Vương điện hạ sao có thể nhân hạ thoải mái làm khó dễ một tiểu nữ tử như Lưu Nguyệt nha! Chẳng lẽ..... hần muốn nhìn thấy Tần Vương phi thua, cưỡi áo ngoài ra chạy một vòng?

Không không không!

Mục đại tướng quân tát một cái trên trán mình, điều này càng là không thể đi, Tần Vương phi nếu thật sự phải chạy như thế, đó chính là tát vào mặt Tần Vương điện hạ nha!

Mục đại tướng quân khó thở, mày rậm mắt giận trừng lớn nhìn Mục Thanh Võ, “Điện hạ đang kỳ vọng vào cái gì đây?”

“Kết quả đánh đổ.....” Mục Thanh Võ sợ hãi nói.

“Kết quả của ai!” Mục đại tướng quân lại hỏi.

Mục Thanh Võ không có câu trả lời cho câu hỏi đó, Mục đại tướng quân giận dữ bĩu môi, quay đầu đi chỗ khác, rút roi ra hung hăng quất một cái trong trong khí, “Mục Lưu Nguyệt! Nha đầu thú này khi nào mới có thể không gây thêm chuyện a!”

Tần Vương điện hạ nếu đã nói như thế, mặc kệ ý tứ của hần là gì, dù sao Mục đại tướng quân là không thể nào buộc Mục Lưu Nguyệt đi xin lỗi, cũng không thể cầu Tần Vương phi hủy bỏ đánh cuộc.

Đến lúc đó, thật sự không biết làm sao để thu thập tàn cục đây!

Mục Thanh Võ thấy phụ thân tức giận như vậy, hần nghiêm túc nói, “Phụ thân, Lưu Nguyệt cũng đã lớn, tự mình gây ra sự tình gì thì hãy để nàng tự mình phụ trách đi. Sự tình một chuyện nội gian rất quan trọng, vạn nhất thật sự là gian tế của Bắc Lịch quốc, Hoàng Thượng trách tội xuống dưới, chúng ta đều không thể giải thích.”

Sự tình nếu đã phát triển thành như vậy, Mục đại tướng quân còn có thể nói gì, hần bực bội nhìn Mục Thanh Võ liếc mắt một cái, “Lập tức đem danh sách ra tới, tra xét từng người một! Nếu như thật sự là người của quý phủ, bản tướng quân tuyệt đối sẽ không tha!”.....Edit & Dịch: Wattpad@Emily Ton.....

Lúc này, Mục Lưu Nguyệt hoàn toàn không biết gì về sự tức giận của phụ thân nàng nha.

Nàng đang cùng bằng hữu ở trong một quán trà nổi danh nhất vùng ngoại ô đế đô, Thiên Hương Trà Viên. Nàng đương nhiên quan tâm đến tiến triển của cuộc điều tra, đáng tiếc phụ thân cùng ca ca đều không nói. Nhưng là, nàng nhìn thấy bộ dáng phụ thân cả ngày mặt ủ mày ê, cũng đại khái đoán ra được điều tra không có tiến triển gì.

Đã 10 ngày qua đi, chỉ còn lại 18 ngày, xem tình huống trước mắt, Hàn Vân Tịch chính là dữ nhiều lành ít nha!

Hơn nữa, cho dù có tiến triển mới trong 18 ngày tới, nàng cũng không sợ, dù sao phụ thân cùng ca ca đều đang hỗ trợ tra án, nàng không tin ngay cả phụ thân cùng ca ca sẽ mặc kệ sống chết của nàng.

Dù nói như thế nào, cũng sẽ có biện pháp kéo dài hơn một tháng.

Lần này, nàng không chỉ muốn Hàn Vân Tịch tự ăn ác quả*, mà còn phải dùng một đạo lý thật tàn nhẫn nói cho Hàn Vân Tịch: uống cho cái danh vị trống rỗng Tần Vương phi, còn không bằng kẻ có nền tảng gia đình tốt! Nàng có thể gả vào Tần Vương phủ cũng không có gì để cao ngạo!

*Tự thực ác quả (自食恶果: zhishi eguo): tự ăn ác quả, nghĩa là chịu đựng những hậu quả của hành động do mình gây ra. (eat her own bitter fruit: meaning to suffer the consequences of one's own actions, to stew in one's own juice @EmilyTon)

Nghĩ đến điều này, Mục Lưu Nguyệt cười ha hả.

Lúc này, Hàn Nhượng Tuyết đang tự mình mang một ấm trà đi tới, thấy thế, cười nói, “Đại tiểu thư của ta, đang nghĩ đến sự tình gì, khiến người vui vẻ như vậy, nói ra để mọi người ta cũng vui cùng đi.”

Nàng nói, đem ấm trà đặt ở bên cạnh bàn, ngồi bắt chéo chân, đôi tay chống cằm, dùng tư thái ngồi chờ Mục Lưu Nguyệt nói.

Mục Lưu Nguyệt nhìn nàng một cái, lại ha hả cười vài tiếng mới bình tĩnh trở lại, “Không có, sao có thể có sự tình gì?”

Hàn Nhượng Tuyết ái muội nhìn nàng một cái “Trên mặt đều cười như hoa nở, không phải là nghĩ đến nhà ai.....”

Lời này còn chưa nói xong, Mục Lư Nguyệt liền cầm lấy chén trà trước mắt muốn đập vỡ nó, Hàn Nhựt Tuyết vội vàng ngăn lại, “Được được được, ta không đòi là được! Ta tự mình và miệng!”

Hàn Nhựt Tuyết làm bộ nhẹ nhàng đánh vài cái vào miệng mình, trước khi nàng tới, còn tưởng rằng vị đại tiểu thư này sẽ bởi vì sự tình của Hàn Vân Tịch mà không thích nàng đâu, không nghĩ tới thái độ trước sau vẫn như một.

Bất quá, nghĩ đến cũng là chuyện bình thường, trước đây Mục Lư Nguyệt sở dĩ nguyện ý kết giao cùng nàng, không chỉ bởi vì nàng đã tặng không ít hậu lễ, mà càng là bởi vì từ nơi nàng có thể nghe được không ít tin tức về Hàn Vân Tịch.

Mục Lư Nguyệt liếc mắt nhìn nàng một cái, lại cười, “Cũng không khác nhau nhiều lắm.”

Thấy tâm tình của Mục Lư Nguyệt không tồi, Hàn Nhựt Tuyết kín đáo nghĩ, hôm nay xem như đúng thời điểm để gặp.

“Tới tới tới, nô tỳ lại pha thêm một ấm trà ngon, bồi tội với đại tiểu thư.” Hàn Nhựt Tuyết giả vờ bắt chước giọng hạ nhân nói.

Mục Lư Nguyệt nhướn mày, “Tốt thôi, bổn tiểu thư chờ.”

Vừa nói, hai người vừa cười, Hàn Nhựt Tuyết mở hộp đựng lá trà ra, đưa qua, “Ngửi ngửi, xem nó có mùi hương thế nào.”

Người Thiên Ninh rất nghiện trà, đặc biệt là những người ở đế đô. Bên trong thành đế đô Thiên Ninh đều là trà lâu lớn lớn bé bé, trong khi những vùng ngoại ô phần lớn đều là trang trại trà. Những người như Mục Lư Nguyệt và nàng đây chính là loại người thập phần chú ý đến trà đạo, đều sẽ không đi trà lâu, lá trà cùng nước suối của bọn họ so với trà lâu muốn tốt hơn rất nhiều.

Nếu bọn họ nhân hạ thoải mái, hoặc là có việc không tiện thương nghị ở trong nhà, phần lớn các nàng sẽ hẹn ước đến vùng ngoại ô tới trang trại trà, lựa chọn lá trà vừa mới ngắt đã được hong khô, sau đó lấy nước suối trong núi, dùng để pha trà, màu sắc và hương vị lại đạt tới một cảnh giới cao hơn so với trà nhà.

Nghiêm túc mà nói, Mục Lư Nguyệt cùng Hàn Nhựt Tuyết cũng xem như bạn trà. Bất cứ khi nào hai người hẹn gặp nhau, luôn luôn là trang trại trà, Hàn Nhựt Tuyết đã tặng rất nhiều loại trà có giá trị liên thành cho Mục Lư Nguyệt.

Mục Lư Nguyệt nhẹ nhàng ngửi ngửi, hương trà thâm nhập vào mũi, thấy nó rất trong và tươi mát, nàng nhắm mắt lại vừa thưởng thức mùi thơm, vừa ra dấu ý bảo Hàn Nhựt Tuyết pha trà.

Ngay cả khi có cùng một loại lá trà, nước, ấm trà, cũng có thể pha được một ấm trà khác nhau dưới tay của những người khác nhau. Hàn Nhựt Tuyết là cao thủ trong phương diện này, vì vậy Mục Lư Nguyệt rất thích uống trà do chính tay nàng ta pha.

Nhưng mà, nàng cũng không biết được rằng, trà đạo của Hàn Nhựt Tuyết là học được từ mẫu thân nàng ta, Lý thị.

Rất nhanh, một tách trà nhẹ được đưa đến trước mặt Mục Lư Nguyệt, Mục Lư Nguyệt trước tiên ngửi hương trà, lại nhắm nhĩ nếm thử vị trà một chút, sau đó mới chân chính uống xuống.

Sau khi nếm trải dư vị một lát, liền liên tục khen ngợi, “Kỳ diệu thay! Kỳ diệu thay! Ta nghĩ lần sau phải mời Trường Bình công chúa cùng đi theo, để nàng nếm thử.”

Vừa nghe lời này, trong lòng Hàn Nhựt Tuyết mừng thầm, từ lâu nàng đã sớm muốn kết thân với Trường Bình thông qua Mục Lư Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Uống Trà, Mỗi Người Ôm Một Tâm Tư

Mục Lư Nguyệt lần này cũng không phải là lần đầu tiên nhắc tới Trường Bình công chúa trước mặt Hàn Nhựt Tuyết.

"Thật hay giả, ngươi đã đáp ứng ta rất nhiều lần rồi." Nàng ủy khuất nói thầm.

Mục Lư Nguyệt cười, "Vài lần trước đây không phải đều có việc nên bị trì hoãn hay sao, thế này thì sao, khi hội Hoa Mai bắt đầu, ta sẽ nói Trường Bình công chúa cũng mời ngươi đi, như thế nào?"

Lời này vừa ra, Hàn Nhựt Tuyết lập tức phản khởi, "Lư Nguyệt, ngươi không thể chỉ nói những điều khiến ta cao hứng!"

Hội Hoa Mai, ba năm một lần, là do Trường Bình công chúa khởi xướng tổ chức từ mấy năm trước, lấy thưởng mai phẩm trà làm vui, tất cả mọi người tham dự đều là nữ tử, đều là người do Trường Bình công chúa tự thân tuyển chọn sau đó phát thiệp mời, mời phần lớn là nữ nhi quyền quý Thiên Ninh quốc.

Một khi được mời, nghĩa là được tán thành trong vòng thượng lưu ở Thiên Ninh, cho nên, thịnh hội này vẫn luôn được chúng nữ tử hướng tới.

Trước đây lúc Hàn Tòng An còn chưa vào ngục, Hàn gia cũng coi như là gia đình có thanh thế, chỉ tiếc là thân phận thường dân, không có ảnh hưởng, cho nên, Hàn Nhượng Tuyệt căn bản không có cơ hội.

"Ta thế cũng không được sao? Không tin ta như thế?" Mục Lư Nguyệt nói, đáy mắt hiện lên một tia giảo hoạt.

"Không cần không cần, ta đương nhiên tin ngươi!" Hàn Nhượng Tuyệt đều bị hưng phấn làm rối đầu óc, cũng không hoài nghi vì sao Mục Lư Nguyệt đột nhiên mời mình.

Đương nhiên, hưng phấn thì hưng phấn, Hàn Nhượng Tuyệt năng cũng không quên mục đích của chuyến này, nàng trêu ghẹo cười nói, "Thật ra cũng không phải là ta không tin ngươi, nhưng một thời gian dài như vậy ngươi không hẹn ước ta, ta còn tưởng rằng Mục đại tiểu thư của chúng ta đã quên ta rồi?"

Lời này vừa ra, tựa hồ làm giảm đi sự hứng thú của Mục Lư Nguyệt, ly trà thứ hai vừa mới nhắc lên liền lại buông xuống.

Nàng ý vị thâm trường nhìn Hàn Nhượng Tuyệt, lạnh lùng nói, "Ngươi còn dám trách ta? Trong khoảng thời gian này ta suýt nữa bị vị đại tiểu thư kia của ngươi làm cho lăn lộn gần chết!"

Hàn Nhượng Tuyệt biết cơ hội đã tới, chần chờ một lát, thấp giọng, "Nhân gia hiện tại chính là Tần Vương phi."

Mục Lư Nguyệt hừ lạnh, "Tần Vương phi thì như thế nào, cũng phải chờ Tần Vương thừa nhận nàng."

"Nghe nói....." Hàn Nhượng Tuyệt muốn nói lại thôi.

"Nghe nói cái gì?" Mục Lư Nguyệt nhú mày, sắc mặt lại khó coi vài phần, ghét nhất là loại muốn nói lại thôi.

"Nghe nói nàng cứu ca ca ngươi, lần trước đã được truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ, nói gì mà y thuật của nàng rất lợi hại, thâm tàng bất lộ, còn có người nhìn đến không ít quyền quý đến cổng lớn Tần Vương phủ cầu trị." Hàn Nhượng Tuyệt sợ hãi hỏi.

Mục Lư Nguyệt nhấp nháy ánh mắt không vui, những việc này rốt cuộc liên quan đến việc ca ca bị hành thích, hiện giờ hung thủ còn chưa bắt được, hơn nữa người hạ độc cũng chưa bắt được, phụ thân ngàn vạn lần dặn dò không thể công khai. Hơn nữa, những việc này Hàn Văn Tịch xác thật có công lao, nàng cũng không muốn nhắc tới.

Nhưng mà, nhìn thấy bộ dáng vội vã mặt khiếp sợ của Hàn Nhượng Tuyệt, Mục Lư Nguyệt lại rất khó chịu.

"Lư Nguyệt, không phải là sự thật đi, Hàn Văn Tịch thực sự lợi hại như vậy sao? Trước kia lúc nàng còn ở nhà chính là phế vật nha? Chẳng lẽ trước kia nàng đều luôn giả vờ? Nàng là thiên tài?"

Hàn Nhượng Tuyệt vẻ mặt khoa trương, thấy Mục Lư Nguyệt vẫn không dao động, nàng lại tiếp tục nói, "Nếu là như thế, vậy chúng ta thật đúng là xem thường nàng nha, nha đầu này....."

Lời này còn nói chưa xong, Mục Lư Nguyệt đã nhìn không được, lạnh lùng ngắt lời, ngôn ngữ thô thiển, "Thiên tài cái rắm!"

Hàn Nhượng Tuyệt vội vàng hoảng loạn hướng xung quanh nhìn nhìn, "Đại tiểu thư, suýt..... Ngươi không lựa lời mà nói, nếu như bị người nghe được, ngày mai ngươi chính là vai chính trong những câu chuyện phiếm của cả đế đô!"

Khuôn mặt nhỏ của Mục Lư Nguyệt trở nên tối tăm u ám, bĩu môi không vui, "Hàn Văn Tịch bắt quả chỉ biết giải độc mà thôi, không tính là thần y gì, rất nhiều người trong thiên hạ cũng biết giải độc."

Nói đến đây, Mục Lư Nguyệt vẫn chưa cam lòng, lại bổ sung nói, "Giải độc thì có bản lĩnh gì, chỉ cần có giải được thì ai cũng đều có thể giải độc, được không?"

Nhưng mà, Hàn Nhượng Tuyệt lại giật mình, "Nguyên lai ca ca ngươi là trúng độc nha! Không phải nói bị đâm hay sao?"

"Trên thân kiếm của thích khách có độc!" Mục Lư Nguyệt lại nói.

"Như vậy a..... Nhưng..... vì sao bên ngoài lại tung tin đồn nhảm nói rằng nàng còn bị giam vào thiên lao, sau đó lại được thả ra, Đại Lý Tự khanh liền thay đổi người, đây rốt cuộc chuyện như thế nào?" Hàn Nhượng Tuyệt truy vấn nói.

Thấy đáy mắt Mục Lư Nguyệt chần chờ, nàng biết, nơi này nhất định có bí mật, vì thế, nàng lại bổ sung một câu, "Ta còn nghe mấy tỷ muội nói, là Tần Vương đã đứng về phía nàng, nói gì mà Tần Vương không hỏi đúng sai, tự mình đến thiên lao đem nàng ra ngoài?"

Tần Vương đứng về phía nàng?

Hàn Nhượng Tuyệt lời này vừa ra, Mục Lư Nguyệt liền đập bàn thật mạnh một tiếng "Bang", "Nực cười, Hàn Văn Tịch cũng xứng đáng sao!"

Hàn Nhực Tuyết kinh ngạc nhìn nàng, đáy mắt lộ ra sắc thái hoài nghi.

Mục Lư Nguyệt thực sự không thích loại ánh mắt này, nàng hít sâu một hơi, lạnh lùng nói, "Bây giờ, ta sẽ nói cho ngươi một bí mật, ngươi phải chắc chắn rằng sẽ không lộ ra ngoài, nếu không, sau này ngươi cũng đừng tới gặp ta."

Hàn Nhực Tuyết vội vàng gật đầu, "Lư Nguyệt, ngươi cũng không phải không biết, những lời ngươi nói cho ta, từ trước đến nay chỉ có tiến không ra."

Mục Lư Nguyệt chần chờ trong chốc lát mới gật gật đầu, hạ giọng, "Thật ra, ca ca ta trúng hai loại độc."

"Cái gì?" Hàn Nhực Tuyết sợ hãi, nàng thật sự rất ngạc nhiên.

"Suýt....." Mục Lư Nguyệt hung tợn trừng mắt liếc nàng một cái, Hàn Nhực Tuyết vội vàng che miệng lại, tỏ vẻ không dám.

Mục Lư Nguyệt lúc này mới tiếp tục nói, "Loại thứ nhất đã bị Hàn Vân Tịch giải, sau đó ta ca lại phát tác, không tốt và không ngừng sốt cao, vì vậy Hàn Vân Tịch đã bị hạch tội. Ai biết loại độc thứ hai đã ẩn nấp nhiều năm qua, may mắn là nàng cũng biết cách xử lý, sau đó đưa ra giải pháp nên cũng thoát tội."

Mục Lư Nguyệt nói, vì muốn đánh mất uy tín của Hàn Vân Tịch, nên cố ý nói dối, "Trên thực tế, nàng cũng chỉ là mèo mù đụng phải chuột chết (瞎猫碰到死老鼠), vừa vận biết giải hai loại độc kia mà thôi. Chuyện này từ đầu chí cuối Tần Vương chưa từng xuất hiện, Tần Vương mới mặc kệ sống chết của nàng, ngươi đừng nghe bên ngoài loạn truyền." Đáy mắt Hàn Nhực Tuyết hiện lên một tia phức tạp, nàng đương nhiên biết Mục Lư Nguyệt đã không nói hết sự thật, nhưng là, sự tình Hàn Vân Tịch cứu thiếu tướng quân phòng chừng không phải là giả.

"Nguyên lai là như thế này a, ha ha, không nghĩ tới nàng có thể giải độc." Hàn Nhực Tuyết thì thầm.

Mục Lư Nguyệt cảm thấy rất khó chịu khi nghe những lời này, luôn cảm thấy Hàn Nhực Tuyết tựa hồ rất ngưỡng mộ Hàn Vân Tịch.

Đáy mắt hiện lên một mặt tính kế, nàng thấp giọng nói, "Nhực Tuyết, còn có một việc, ta chỉ nói với một mình ngươi thôi, ngươi phải giữ nó như một bí mật."

"Đương nhiên, ngươi yên tâm!"

Thấy bộ dáng Mục Lư Nguyệt rất thần bí, Hàn Nhực Tuyết rất khâm trọng, nàng vốn là tới hỏi sự tình thiếu tướng quân, không nghĩ tới còn có thể biết nhiều hơn nữa.

Sớm biết như thế, nàng nên mời Mục Lư Nguyệt uống trà sớm hơn.

Giọng nói của Lư Nguyệt ép tới đặc biệt thấp, "Nhực Tuyết, sự tình cha ngươi bị bỏ tù..... thật ra cũng có liên quan đến Hàn Vân Tịch."

Lời này vừa ra, Hàn Nhực Tuyết liền choáng váng, mắt trừng lớn nhìn chằm chằm Mục Lư Nguyệt.

"Nhìn cái gì mà nhìn, choáng váng nha!" Mục Lư Nguyệt vẫy vẫy tay trước mặt nàng, kéo nàng lại gần, tiếp tục nói, "Việc này, ta chỉ mới nghe được những điều này khi tiến cung mấy ngày trước. Tuy rằng không biết thật giả, dù sao, ngươi vẫn nên lưu tâm đến nó."

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nha!" Hàn Nhực Tuyết nóng nảy.

"Nghe nói bệnh của Thái tử, là Hàn Vân Tịch hiệp trợ Cố thái y cùng nhau trị, Hàn Vân Tịch còn hoàn toàn loại bỏ các kết quả chuẩn bệnh của cha ngươi." Mục Lư Nguyệt nói.

Sự tình Thái tử, hoàng thượng chiếu cáo thiên hạ chỉ nói Hàn Tông An khám sai, bệnh lâu ngày của Thái tử đã được chữa khỏi, chân tướng là gì, tất cả mọi người đều không thể biết rõ.

Nhưng là, Mục Lư Nguyệt là người nào nha, nàng đã sớm biết chân tướng, đương nhiên, nàng cũng sẽ không nói chân tướng cho Hàn Nhực Tuyết, nàng sẽ chỉ thêm mắm thêm muối vào trong chân tướng, bôi đen Hàn Vân Tịch một phen.

Thấy Hàn Nhực Tuyết thất thần, Mục Lư Nguyệt hạ giọng tới mức thấp nhất, "Hàn Vân Tịch chính là đang mưu đồ gây rối nha!"

Hàn Nhực Tuyết vẫn luôn mơ tưởng tìm người ở rể, trở thành gia chủ đời kế tiếp của Hàn gia, Mục Lư Nguyệt châm ngòi như thế, Hàn Nhực Tuyết làm thế nào mà không hận chết Hàn Vân Tịch.

"Nếu nói như thế, chính là nàng hại cha!" Hàn Nhực Tuyết tức giận.

Mục Lư Nguyệt lúc này mới lui về ngồi lại, tự mình rót một ly trà cho Hàn Nhực Tuyết, nàng cũng không tiếp tục nói, chỉ gật gật đầu.

"Được nha, chẳng trách nàng không cho chúng ta thăm hỏi cha, chẳng trách chìa khoá nhà kho của Hàn gia lại ở trên tay nàng, nữ nhi đã gả ra ngoài, nàng còn mơ tưởng trở về tranh giành gia sản hay sao?"

Hàn Nhực Tuyết không bình tĩnh, thở phì phì, nơi nào còn có sự nhàn hạ thoải mái mà ngồi uống trà nha, nàng cần phải lập tức trở về nói chuyện này cho mẫu thân.

"Luu Nguyệt, sự tình trọng đại, ta phải trở về!" Hàn Nhựt Tuyết đứng dậy, nghiêm túc nói.

Mục Luu Nguyệt đi chuyển này cũng đã đạt được mục đích, nàng gật gật đầu, thấp giọng nhắc nhở, "Ngươi ngàn vạn lần đừng bán đứng ta nga."

"Yên tâm! Ta đi trước." Hàn Nhựt Tuyết vội vàng rời đi, đã quên lá trà đặt ở một bên. Lá trà này chính là mẫu thân nàng chọn lựa rất kỹ càng, mỗi lần uống trà cùng Mục Luu Nguyệt, nàng đều tặng nàng ta một vại.

Sau khi châm ngồi thành công, tâm tình của Mục Luu Nguyệt cũng tốt lên, nơi nào còn quan tâm đến ý đến lá trà, nàng lại uống thêm vài chén trà, lúc này mới lười biếng đứng dậy, nàng muốn tới sưởi nước trà nóng và ngắm mình vào đó, thư giãn.

Nàng nghĩ, người Hàn gia rất nhanh sẽ đến tìm Hàn Vân Tịch gây phiền toái, mà Trường Bình công chúa lúc này chắc cũng đã nhận được tin tức của nàng, mấy ngày nữa sẽ quay về để đi. Đến lúc đó, nhất định Hàn Vân Tịch sẽ vội đến nỗi không còn thời gian để điều tra chuyện nội gian.

.....*Dịch: Emily Ton*.....

Buổi chiều ngày hôm đó, Hàn Nhựt Tuyết đã trở lại Hàn gia, đi thẳng đến chỗ Lý thị.

"Mẫu thân, Hàn Vân Tịch chính là có tâm tranh gia sản, ta nghĩ chúng ta nên đi tìm Từ phu nhân cùng nhau thương lượng, dù thế nào cũng nên đòi lại chìa khóa nhà kho trước rồi lại nói." Hàn Nhựt Tuyết đến nay lòng còn nóng như lửa đốt, sự tình liên quan đến vị trí gia chủ của nàng nha.

Nhưng mà, Lý thị chỉ có chút kinh ngạc mà thôi, cũng không hoảng loạn giống như Hàn Nhựt Tuyết, "Nói như thế cũng coi như nàng đã cứu Thái tử, ha ha, trách không được khí thế lớn như vậy, ngay cả Âu Dương đại nhân cũng phải nhún nhường, nói vậy Từ thị cũng biết nội tình đi."

Lời này vừa ra, Hàn Nhựt Tuyết liền sáng tỏ, nếu không phải Từ phu nhân có điều kiêng kỵ, ngày ấy sao sẽ để Hàn Ngọc Kỳ ăn đánh như vậy?

"Nhưng, cho dù nàng có hậu thuẫn thì sao, nữ nhi đã gả ra ngoài sao có thể nắm giữ chìa khóa gia chủ, nói thế nào đều không thông, không có đạo lý!" Hàn Nhựt Tuyết nghiêm túc nói.

Lý thị liếc mắt đánh giá nữ nhi một cái, đáy mắt toàn là ghét bỏ, thấy thế, Hàn Nhựt Tuyết vội vàng muốn giải thích, nhưng Từ thị đã lạnh giọng răn dạy, "Tính tình này của ngươi, tương lai làm sao lo nổi đại sự? Ta đã nói bao nhiêu lần rồi, bình tĩnh ổn định, ngươi rốt cuộc đã nghe lọt được lần nào?"

Hàn Nhựt Tuyết lúc này mới bình tĩnh lại, hậm hực cúi đầu, nhớ tới giáo huấn của mẫu thân trước đây, chuyện này Từ phu nhân nhất định sẽ không bỏ qua, các nàng hiện tại không cần thiết phải xuất đầu lộ diện.

Tùy ý Hàn Nhựt Tuyết đứng đó, cúi đầu, Lý thị khí định thần nhàn ngồi pha trà uống, sau mấy chén trà nóng ấm người, mới nói, "Sự tình ngày hôm nay ta sai ngươi đi hỏi, ngươi đã hỏi ra được gì?"

Lần này định ngày hẹn Mục Luu Nguyệt, chủ yếu là hỏi về sự tình của thiếu tướng quân nha.

Hàn Nhựt Tuyết đương nhiên không quên chuyện này, nhưng, nàng không rõ, mẫu thân hỏi sự tình thiếu tướng quân, không phải là muốn biết Hàn Vân Tịch có bao nhiêu tự tin hay sao?

Hiện giờ đã biết Hàn Vân Tịch cứu Thái tử, vậy sự tình của thiếu tướng quân còn tính là gì nha?

"Đã hỏi, giống như lời lưu truyền bên ngoài không sai biệt lắm." Hàn Nhựt Tuyết nhàn nhạt nói.

"Ta nói, muốn ngươi hỏi kỹ càng tí mi!" Lý thị lạnh giọng, nắm tay đều nắm chặt, nha đầu trước mắt này nếu không phải là nữ nhi thân sinh của nàng, phỏng chừng đã sớm bị kéo đi ra ngoài đánh.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Lý Thị, Bí Mật Không Ít

Editor: Emily Ton

Đối mặt với sự sắc bén của mẫu thân, Hàn Nhựt Tuyết giật mình một cái, vội vàng trả lời, "Mục Luu Nguyệt nói Hàn Vân Tịch không phải chữa bệnh cho thiếu tướng quân, mà là giải độc!"

Lời này vừa ra, nắm tay Lý thị đột nhiên cứng đờ, chỉ là, nàng cái gì cũng chưa nói.

"Thiếu tướng quân bị thích khách đánh lén, trên thân kiếm có độc, Hàn Vân Tịch vừa vặn có thể giải độc, cứu thiếu tướng quân, nhưng, ai biết thiếu

tướng quân còn trúng một loại độc mẫn tính, vừa vận cũng bị Hàn Vân Tịch phát hiện, cũng có thể giải." Hàn Nhựt Tuyết nói.

Tiếng nói vừa dứt, nắm tay Lý thị đột nhiên buông lỏng, chỉ thấy nàng trợn mắt há hốc mồm, hai mắt trống rỗng, cả người ngã ra.

Hàn Nhựt Tuyết bị dọa, vội vàng đi qua nâng đỡ, "Mẫu thân, đã xảy ra chuyện gì? Ngươi cảm thấy nơi nào không thoải mái hay sao?"

Lúc này Lý thị mới bình thường trở lại, biểu tình trên mặt còn có chút cứng đờ, nàng lắc lắc đầu, "Không..... không có gì, ngươi rót một ly nước ấm tới đây giúp mẫu thân."

Hàn Nhựt Tuyết vội vàng đến một bên rót nước, lúc này Lý thị mới thở ra một hơi thật dài, làm mình bình tĩnh trở lại. Nàng nhìn phía sau lưng Hàn Nhựt Tuyết, đáy mắt đêm ngày đen tối, âm tình bất định, sau một lúc lâu, mới nhàn nhạt nói, "Hàn Vân Tịch làm sao phát hiện ra độc mẫn tính?"

"Mục Lưu Nguyệt không nói rõ, ta cũng không hỏi nhiều." Hàn Nhựt Tuyết đáp.

"Thiếu tướng quân vì sao lại trúng độc mẫn tính đây? Độc mẫn tính dù sao cũng cần thời gian lâu dài để hạ." Lý thị lại hỏi.

Hàn Nhựt Tuyết xoay người lại, "Nuông, lúc ấy ta cũng nghĩ như vậy, trong phủ Đại tướng quân chắc chắn là có người muốn hại thiếu tướng quân, loại sự tình này ta cũng không tiện hỏi."

Lý thị gật gật đầu, chậm rãi uống thêm mấy ngụm trà, thuận miệng lại hỏi, "Tuyết Nhi, hôm nay để ngươi tặng Mục đại tiểu thư trà xuân, ngươi đã tặng rồi sao?"

Hàn Nhựt Tuyết bây giờ mới nhớ tới chuyện này, cúi đầu, "Ta..... ta đi vội quá, nên đã quên."

Gánh nặng trong lòng Lý thị bỗng nhiên được giải tỏa, lại hỏi, "Vậy lá trà không rẻ kia, ngươi để chỗ nào?"

"Liền đặt ở ngay bên cạnh bàn, nếu không, ta hiện tại sai người đi lấy, trực tiếp đưa đến Đại tướng quân phủ?" Hàn Nhựt Tuyết hỏi.

"Không cần." Lý thị lập tức cự tuyệt, "Quên đi, coi như đưa cho người có duyên vậy."

Hàn Nhựt Tuyết hậm hực, cũng không dám nhiều lời sai trái.

"Ta mệt mỏi, muốn ngủ trong chốc lát, ngươi đi xuống đi." Lý thị nhàn nhạt nói, nói xong lười biếng dựa xuống gối cao.

"Mẫu thân, để ta bắt mạch cho ngươi xem sao?" Hàn Nhựt Tuyết thực sự quan tâm, nhưng mà, Lý thị chỉ phất phất tay, ý bảo nàng đi ra ngoài.

Từ nhỏ, mẫu thân chính là nghiêm khắc như thế, có đôi khi thậm chí rất lạnh nhạt, Hàn Nhựt Tuyết sớm thành thói quen.

"Vậy ngươi nghỉ ngơi thật tốt." Nàng lại rót ra một chén nước đặt một bên, sau đó mới lui ra.

Hàn Nhựt Tuyết vừa đi, Lý thị lập tức ngồi dậy, khuôn mặt vốn đang lặng im nháy mắt thay đổi hoàn toàn, âm u giống như mây đen dày đặc trên trời, ngay cả ánh mắt luôn trầm tĩnh cũng trở nên sắc bén.

"Người tới!" Nàng trầm giọng nói.

Tiếng nói vừa dứt, một nữ thị vệ trong trang phục màu đen liền đi ra từ phía sau bình phong một bên.

"Lập tức đi vườn trà Thiên Hương mang vật kia về, còn có, hãy rửa sạch căn nhà gỗ nhỏ có chứa Xà Độc!" Lý thị nghiêm túc giao đãi.

"Vâng! Thuộc hạ minh bạch!" Hắc y thị nữ lĩnh mệnh, lập tức rời đi.

Lý thị ngồi hồi lâu, mắt phượng sắc bén chậm rãi nhắm lại, "Hàn Vân Tịch a Hàn Vân Tịch, bản phu nhân thật sự là xem thường ngươi, ngươi dám làm hư chuyện tốt của bản phu nhân! Năng lực của ngươi thật lớn nha! Bản phu nhân tuyệt đối sẽ không để ngươi yên!"

.....*Dịch: Emily Ton*.....

Thời gian từng ngày qua đi, bất tri bất giác lại qua ba ngày, chỉ còn mười lăm ngày liền hết một tháng.

Sau khi giao đãi hết mọi sự tình cho Mục Thanh Võ, Hàn Vân Tịch bên này cũng không hề nhàn rỗi.

Mấy ngày nay nàng đều không ra khỏi cửa, tránh ở trong thư phòng Vân Nhân Các nghiên cứu về Vạn Xà Độc.

Trên tay nàng cũng không có mười vị Xà Độc kia, nhưng, trước đây khi thu thập mẫu kiểm nghiệm, nàng đã để máu có chứa độc tố Vạn Xà Độc của Mục Thanh Võ vào trong hệ thống giải độc. Hệ thống giải độc sẽ tự phân tán các độc tố khác nhau trước khi tạo ra các bản sao, bổ sung vào kho độc.

Hàn Vân Tịch đã nhiều ngày qua, luôn cân nhắc về phương thức hạ độc.

Trong nhiều trường hợp, phương thức hạ độc là một rào cản cho người hạ độc. Ví dụ như, có một số độc được dễ dàng sinh ra phản ứng với đồ vật

khác, khiến độc tính bị suy yếu, đôi khi sẽ phát sinh màu sắc hoặc thay đổi mùi vị, do đó chỉ có thể hạ ở trong nước sạch. Mặt khác, cũng có một số độc được không thể hạ ở trong nước sạch, nếu không sẽ rất dễ dàng bị phát hiện.

Hàn Văn Tịch cân nhắc, muốn hạ độc trong nước sạch để Mục Thanh Vô uống thường xuyên cũng không phải là chuyện dễ dàng, huống chi, phòng nước phòng lửa, còn có tất cả hạ nhân hầu hạ Mục Thanh Vô đều đã tra qua, cũng không có dị thường gì.

Có phải nàng nghĩ sai rồi hay không, Vạn Xà Độc cũng không phải bị hạ ở trong nước?

Căn cứ theo ghi chép trong hệ thống giải độc, Vạn Xà Độc chỉ có thể hạ ở trong nước sạch, hơn nữa một khi phối chế xong, cần thiết phải dùng hết trong vòng một ngày, nếu không sẽ biến sắc biến vị.

Nhưng, hệ thống giải độc này dù thế nào thì vẫn là trí năng hóa, chung quy cũng là do con người nghiên cứu ra. Ở hiện đại cũng không có Vạn Xà Độc, những ghi chép từ hệ thống giải độc cũng là sau khi tra ra từ sách cổ, được biên soạn vào.

Không công nhận rằng, hệ thống giải độc trong phương diện kiểm tra đo lường độc tính, hay là phương diện điều phối giải dược đều có công năng rất lớn, vượt qua cả đại não của bất cứ thiên tài nào, nhưng là, ở phương diện chế độc, hệ thống giải độc vẫn còn khá yếu.

Có lẽ, có biện pháp hạ Vạn Xà Độc vào trong dung dịch khác, ở dưới tình huống không những không ảnh hưởng tới độc tính, còn có thể không sinh ra biến đổi về màu sắc và mùi vị?

Hoặc có lẽ, người hạ độc đã động tay động chân trong thời điểm chế độc, thay đổi độc tính của Vạn Xà Độc, hoặc thay đổi tính chất nào đó của Vạn Xà Độc, khiến cho phương thức hạ độc cũng thay đổi theo?

Tuy rằng, loại khả năng này rất thấp, bởi vì muốn điều phối ra Vạn Xà Độc cũng không phải là chuyện dễ dàng, nếu muốn tiến hành cải tiến đối Vạn Xà Độc, lại càng thêm khó.

Nhưng, dưới tình huống đã điều tra lâu như vậy cũng chưa tra ra manh mối gì, Hàn Văn Tịch không thể không thận trọng suy xét đến khả năng này.

Nếu không hạ ở trong nước sạch, vậy cũng nên hạ ở trên đồ vật mà Mục Thanh Vô thường xuyên ăn uống, trừ bỏ một ngày ba bữa cơm, Hàn Văn Tịch rất nhanh liền nghĩ tới một thứ, *trà*! Người Thiên Ninh rất ham mê uống trà. Trong đế đô, từng nhà đều sẽ trang bị lá trà, từ buổi sáng đến buổi tối đều không rời khỏi nước trà.

"Có thể là trà hay không?" Hàn Văn Tịch lẩm bẩm tự nói, đang muốn gọi tiểu Trầm Hương tới, lại đột nhiên nhớ tới tiểu Trầm Hương đã bị nàng lưu tại Hàn gia bảo hộ Thất thiếu gia.

Nàng chỉ có thể tự mình ra Phù Dung Viên một chuyến, tìm gã sai vặt giúp nàng tìm đủ các chủng loại lá trà tới.

Ai ngờ, mới vừa phân phó gã sai vặt xong và quay trở lại trong viện, từ xa đã nhìn đến một hình bóng quen thuộc, đang đi từ hành lang dài bên kia.

Thân ảnh kia cao lớn cao ngạo như vậy, khí thế bức người, đáng đi lại ưu nhã, tôn quý như vậy. Hình bóng một mình từ xa khiến cho tất cả hết thảy quanh mình đều ảm đạm không ánh sáng, lệnh người không thể bỏ qua.

Vào buổi chiều yên tĩnh trong hành lang dài, mỹ nam tử ưu nhã lạnh lùng độc hành, nếu nói cảnh đẹp yên tĩnh chính là một bức họa, mỹ nam này ưu nhã đó chính là tiên trong bức họa kia.

Là hán..... Long Phi Dạ.

Hàn Văn Tịch nhìn nhìn, không tự giác nhìn đến thất thần.

Đột nhiên, tiên trong bức họa không thấy nữa, không..... là Long Phi Dạ đột nhiên biến mất không thấy!

Hàn Văn Tịch bình thường trở lại, thấp phần kinh ngạc, *người đâu?*

Theo bản năng nàng tiến lên vài bước, nhìn xung quanh, nhưng vẫn không thấy người.

Hàn Văn Tịch bình thường trở lại, chỉ cảm thấy dường như đã lâu rồi chưa gặp gia hỏa này, một lần gặp mặt cuối cùng hán là ở trà lâu, nàng thấy hán, nhưng hán cũng không phát hiện ra nàng.

Nàng vẫn luôn lo lắng trong lần trị liệu cho Thái tử, khi nàng giấu đi bã thuốc nên khởi động hệ thống giải độc đã bị hán rình coi, nhưng, tên kia đến nay cũng chưa từng hỏi tới sự kiện kia, phỏng chừng cũng không nhìn thấy gì đi.

Hiện tại mới qua buổi trưa, gia hỏa này trở về thật là sớm nha.

Kỳ thật, hán trở về ngày nào, thời điểm nào sẽ trở về, ngày nào đó không trở về, Hàn Văn Tịch đều rất rành mạch, ai khiến nàng đứng ở cửa sổ gác mái là có thể nhìn đến ngọn đèn trong tâm cung hán đâu?

Thời điểm này thường thì gia hỏa này sẽ không trở về, qua đêm nơi nào đó sao? Hôm nay sao lại trở về sớm như thế, để làm gì đây?

"Kỳ quái....."

Nàng lảo lảo tự nói, đồng thời cũng thu hồi lòng hiếu kỳ, tên kia đều luôn giống như thần long thấy đầu không thấy đuôi, đột nhiên biến mất cũng không tính là gì.

Nhưng mà, ngay lúc Hàn Vân Tịch muốn tiếp tục đi về phía trước, bỗng một giọng nói trầm thấp lạnh băng của người nào đó truyền đến từ phía sau, "Hàn Vân Tịch, ngươi tìm bốn vương có việc gì?"

Hàn Vân Tịch hoảng sợ, đột nhiên xoay người nhìn lại, chỉ thấy người vừa mới rồi rõ ràng còn ở phía trước, giờ này khắc này đã đứng ở phía sau nàng, thân hình cao lớn nguy nga tựa như một ngọn núi phía sau nàng, khiến nàng đột nhiên cảm thấy áp lực rất lớn.

Hàn Vân Tịch theo bản năng lui ra sau một bước, kéo ra khoảng cách với hắn, giữ mình an toàn, đương nhiên, nàng có chút không thể hiểu được, "Điện hạ, ta không phải đang tìm ngươi."

"Vậy ngươi đứng ở chỗ này nhìn xung quanh làm gì?" Long Phi Dạ chất vấn nói.

Lời này vừa ra, Hàn Vân Tịch lập tức xấu hổ, bị hắn phát hiện?

Nàng không thể không ngẩng đầu nhìn lên, ai ngờ, vừa nhấc đầu liền đón nhận ánh mắt đầy khinh thường và không kiên nhẫn của Long Phi Dạ, "Có việc?"

Gia hỏa này!

Cho hắn một cái ánh mắt, hắn thật đúng là đang nghĩ chính mình là tiêu điểm?

Tốt thôi, tuy rằng hắn xác thật là tiêu điểm, nhưng là, Hàn Vân Tịch hiện tại vẫn không thể thừa nhận điều đó.

Vì sao hắn vẫn luôn dùng ánh mắt như vậy nhìn nàng, chẳng lẽ cho dù nàng nỗ lực nhiều bao nhiêu, trong mắt hắn vẫn không chịu nổi hay sao?

Vẫn luôn khinh thường thể hiện bản thân mình với người khác, cũng không ngại ánh mắt người khác nhìn mình. Hàn Vân Tịch cũng không biết được chính mình hiện tại vì sao lại để ý đến ánh mắt người nam nhân này nhiều bao nhiêu, nàng chỉ cảm thấy đây là vũ nhục.

Càng tức giận, tươi cười trên mặt nàng càng sáng lạn.

Nàng cười đặc biệt kiêu ngạo, "Không có việc gì. Ta nghĩ là điện hạ đã hiểu lầm, ta ở chỗ này nhìn xung quanh, là muốn tìm người khác, không phải tìm điện hạ."

Lời này vừa ra, ánh mắt Long Phi Dạ vốn đang lạnh băng đột nhiên lạnh thêm ba phần, dường như khiến nhiệt độ không khí quanh mình đều giảm xuống vài độ.

Hừ, ngươi lại cao ngạo lần nữa xem.

Hàn Vân Tịch bỏ qua lạnh băng trong mắt hắn, lại nói, "Nếu điện hạ không có chuyện gì khác để nói, thần thiếp xin cáo từ."

Đang nói, nâng cao cằm, ưu nhã xoay người muốn rời đi, ai ngờ, đúng ngay lúc này, Long Phi Dạ lạnh lùng đã mở miệng, "Chậm đã, bốn vương còn có việc."

Hàn Vân Tịch lú lo dừng bước, xoay người lại, vẫn mỉm cười rất ngọt ngào, "Không biết điện hạ còn có chuyện gì?"

"Vào nhà nói." Long Phi Dạ cũng không liếc nhìn nàng, ném xuống lời này, xoay người liền đi.

Hàn Vân Tịch cho rằng hắn sẽ đi đến tẩm cung bên kia, ai biết tên kia cư nhiên đi về hướng Vân Nhân Các.

"Thực sự là có chuyện sao?" Hàn Vân Tịch hồ nghi, vội vàng cùng đi qua.

Long Phi Dạ vừa vào cửa liền ngửi được một mùi rất khó chịu, tuy rằng chưa từng bước vào phòng của bất cứ nữ nhân nào, nhưng là, hắn cũng biết phòng của nữ nhân hắn là rất sạch sẽ.

Đôi lông mày không tự giác nhăn lại, hắn theo hướng mùi vị phát ra mà đi, liền tới thư phòng của Hàn Vân Tịch. Chỉ thấy trên một cái bàn to rộng đang bày biện vài chén chất lỏng màu đen, mùi tanh tươi đang thoát ra từ những thứ chất lỏng đó.

Long Phi Dạ đánh giá căn phòng một vòng, ánh vào mi mắt tất cả đều là dơ bẩn, lộn xộn, và hỗn loạn. Hắn có thói ở sạch nên rất chán ghét cảnh hỗn loạn này, nhưng, không hiểu vì sao hắn cũng không hề rời đi ngay lập tức.

Hàn Vân Tịch theo sau tiến vào, không nghĩ tới gia hỏa này sẽ đến thư phòng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 90: Lá Trà, Kiểm Tra Không Có Kết Quả

Hàn Văn Tịch tự biết thư phòng rất hôi, nàng ngượng ngừng cười, "Điện hạ, mời ra bên ngoài, không khí nơi này hơi khó ngửi."

"Bên ngoài đều hôi như nhau." Long Phi Dạ lạnh lùng nói.

"Vậy chúng ta đi đến sân thôi." Hàn Văn Tịch nhún vai, không ngượng ngừng vì có chủ nhân ở đây, cũng không phải là nàng đã mời hắn qua đây.

Thân là bác sĩ, nàng cũng có một chút thói quen ở sạch, nhưng, phạm là khi nàng dốc lòng với nghiên cứu độc dược không quen thuộc, lập tức sẽ không chú ý đến sạch hay bẩn. Hiện tại, thư phòng này còn tính là chưa có trở ngại gì, nếu qua một hai ngày, phòng chừng sẽ còn dơ loạn hơn cả đồng rác.

Đương nhiên, chờ nàng nghiên cứu xong, lập tức sẽ thu dọn sạch sẽ, chỉnh chỉnh tề tề.

"Người đang chế độc?" Long Phi Dạ không có ý định rời đi.

"Nhàm chán chơi chơi mà thôi." Hàn Văn Tịch đáp, trên thực tế, trên bàn sách chính là mấy chén Vạn Xà Độc, buổi chiều ngày hôm qua nàng đã lấy ra từ hệ thống giải độc và để vào trong nước trong, qua một ngày liền biến thành như bây giờ.

"Đây là độc gì?" Long Phi Dạ lại hỏi.

"Vạn Xà Độc, lần trước đã thu thập một ít độc tố trong máu của thiếu tướng quân, nhân rồi không có việc gì nên nghiên cứu." Hàn Văn Tịch đáp, đó không phải là nói thật, nhưng cũng không phải là nói dối.

Nhưng mà, trong mắt Long Phi Dạ, nàng chính là đang nói dối.

Nhìn dáng vẻ nữ nhân này là đang bận rộn vì sự tình Mục Thanh Võ, nhưng, vì sao nàng lại muốn gạt hắn? Nghe Sở Tây Phong nói nàng đi tìm Cố Bắc Nguyệt hai lần, nhưng Cố Bắc Nguyệt đều không thể ra khỏi cung.

Long Phi Dạ cũng không vạch trần ngay tại chỗ, nhưng nằm ngoài dự đoán đó là tìm một vị trí ở một bên ngồi xuống, nhân nhạ nói, "Vậy người đang nghiên cứu cái gì?"

Hàn Văn Tịch liếc qua, phát hiện ngay cả khi hắn đang ở giữa đồng dược liệu dơ loạn có mùi, vẫn đều cao quý sạch sẽ như vậy, giống như vị thần từ trên trời giáng xuống, không một tia bụi bặm có thể dính chạm vào người.

Hắn có ý tứ gì à? Liệu có phải muốn có một cuộc trò chuyện hay không?

"Còn chưa nghiên cứu ra được cái gì?" Hàn Văn Tịch nhân nhạ trả lời, nàng nói, cũng không cho Long Phi Dạ cơ hội tiếp tục hỏi, hỏi ngược lại, "Điện hạ vừa mới nói còn có việc..... Là chuyện gì?"

Ai ngờ, Long Phi Dạ vừa mới ngồi xuống, lại đứng lên, giọng điệu lạnh băng không có một tia độ ấm, "Không có việc gì."

Hắn nói, liền đi qua bên cạnh nàng, cũng không quay đầu lại mà rời khỏi Văn Nhân Các.

Cứ như vậy, không có việc gì?

Hàn Văn Tịch thực sự buồn bực, đuổi tới cửa, chỉ thấy bóng dáng Long Phi Dạ sớm đã đi xa, *gia hỏa này rốt cuộc tới làm gì nha?*

Mỗi lần đều không thể hiểu được như thế!

.....*Dịch: Emily Ton.....*

Long Phi Dạ bước đi nhìn như chậm rãi, kỳ thật thân ảnh không ngừng chuyển động, chớp mắt đã về đến cửa tẩm cung.

Sở Tây Phong đang chờ ở cửa mang về mặt kinh ngạc, "Điện hạ, không phải người sớm đã về tới sao?"

Phải biết rằng, hắn chính là đang có tin tình báo rất quan trọng để bẩm báo nha, dựa theo tính tình vị chủ tử này, như thế nào lại có khả năng đến trễ?

Hơn nữa, nhìn sắc mặt hắn, bộ dáng tâm tình tựa hồ không thông thuận lắm.

Long Phi Dạ không nói tiếng nào, đẩy cửa vào nhà, Sở Tây Phong đi theo phía sau hắn, cũng không nhìn thấy hắn đang nhíu mày.

Đáng chết, rõ ràng đang vội vã muốn tới gặp Sở Tây Phong, nhưng ở trong sân nhìn đến nàng lại thả chậm bước chân, thậm chí còn đi vòng vòng chỗ

đó của nàng. Hấn chán ghét loại hành vi vô ý thức, chán ghét loại cảm giả không thể khống chế này.

Thấy chủ tử dừng bước, Sở Tây Phong theo sau, thấp giọng nói, "Điện hạ, có tin tức."

Long Phi Dạ lúc này mới trở lại bình thường từ trong trầm tư, nghiêng đầu nhìn lại, sùnn mặt hiện lên đường cong lạnh lùng mà thần bí, "Nhà ai?"

Hiệu suất làm việc của Long Phi Dạ, còn phải nói sao?

Ngày đó từ trên tay Mục Thanh Vô cảm đến đơn được của Hàn Văn Tịch, hấn lập tức tự mình liên lạc người quen trong giới y dược, tiến hành âm thầm điều tra.

"Điện hạ, ba vị Xà Độc kia xác thật hiếm lạ, chỉ có ba gia đình có cả ba vị Xà Độc, nhưng trong nhà có dấu một hoặc hai vị trong đó, lại có mười mấy gia đình."

Sở Tây Phong đúng sự thật trả lời, có chút thất thần, tổng cảm thấy chủ tử hôm nay có chút không thích hợp, nhưng cũng không nói gì.

Long Phi Dạ đợi một lát, thấy Sở Tây Phong không nói nữa, lập tức xoay người lại, trên khuôn mặt tuấn tú vốn bình tĩnh đã che một tầng sương lạnh, "Còn gì nữa?"

Sở Tây Phong nhin không được rùng mình một cái, sợ hãi nói, "Ba gia đình có cả ba vị Xà Độc là: Lý gia ở Bắc Lịch quốc, ngự dược phòng của hoàng thất Tây Chu, nơi thứ ba chính là Dược Quý Cốc. Còn lại mười mấy gia đình khác, vẫn chưa điều tra được rõ ràng, thuộc hạ đã lệnh người tăng cường điều tra Lý gia ở Bắc Lịch quốc, tin rằng rất nhanh sẽ có tin tức cụ thể hơn."

Sau khi có bài học từ tâm trạng của Long Phi Dạ, Sở Tây Phong bảm xong sự tình tìm được, lập tức lại bảm một sự kiện khác, "Điện hạ, mật thám bị nhốt tại bí lao có hai người đã chết vì đói, hiện giờ chỉ còn lại hai người sống, theo thuộc hạ nhìn thấy, muốn các nàng mở miệng không phải là chuyện dễ dàng."

Long Phi Dạ gật gật đầu, "An bài đi, bốn vương tự mình thẩm vấn."

.....*Dịch: Emily Ton.....*

Trên gác Vân Nhân Các, Hàn Văn Tịch lười biếng tựa ở bên cửa sổ nhìn toà cung điện thần bí cách đó không xa, cau mày, gã sai vặt còn chưa đem lá trà lại đây, tiểu Trầm Hương lại không có ở đây, nàng nhàn tới mức không có việc gì nên cũng không biết vì sao lại lên tới trên lầu dạo chơi, tựa cửa sổ phát ngốc.

Chỉ chốc lát sau, nàng đã nhìn thấy Sở Tây Phong đi ra từ tấm cung, bước chân vội vàng rời đi, tựa hồ như có việc gấp gì đó.

Rốt cuộc Long Phi Dạ suốt ngày bận rộn gì đây? Hấn quyền cao chức trọng ở Thiên Ninh quốc, hắt xì một cái đều có thể khuấy động cả triều đình Thiên Ninh phải đáp lại. Nhưng, hấn rất hiếm khi thượng triều nghị sự, càng rất hiếm khi tiến cung. Chẳng lẽ chuyện tình mật thám Bắc Lịch quốc vẫn chưa kết thúc?

Khi Hàn Văn Tịch còn đang suy ngẫm, lúc này, thị vệ đã đưa lá trà tới.

Trong vườn Phù Dung, tất cả hạ nhân đều là thị vệ của Long Phi Dạ, một tỷ nữ cũng đều không có, Long Phi Dạ chỉ cho nàng một tiểu Trầm Hương, tiểu Trầm Hương không có ở đây, nàng đương nhiên phải dùng chung thị vệ của Long Phi Dạ.

"Bẩm Vương phi, đây là do gã sai vặt ở hóa phòng bên kia đưa lại đây." Thị vệ mang đến một đồng lá trà lớn, cung cung kính kính hầu ở ngoài sân, cũng không dám vào cửa.

"Giúp ta đưa nó tới thư phòng." Hàn Văn Tịch hét lên từ trên lầu.

Ai ngờ, thị vệ lại nghiêm túc nói, "Bẩm Vương Phi nương nương, Tàn Vương điện hạ có lệnh, không cho bất luận kẻ nào bước vào Vân Nhân Các nửa bước."

Hàn Văn Tịch sùng sốt, cho rằng chính mình nghe lầm, "Cái gì?"

"Bẩm Vương Phi nương nương, Tàn Vương điện hạ có lệnh, không cho bất luận kẻ nào bước vào Vân Nhân Các nửa bước."

Lần này, Hàn Văn Tịch mới nghe mình bạch, cảm giận buột miệng thốt ra, "Vì cái gì nha?"

Thị vệ nào biết đâu rằng, mệnh lệnh này đã được Sở Tây Phong hạ xuống không lâu trước đây, ngày đó thật ra không chỉ có Sở Tây Phong, nhiều người đều nhìn thấy điện hạ ngồi trên nóc nhà ở tấm cung, ai cũng không biết đã xảy ra chuyện gì với điện hạ.

"Thuộc hạ không biết, thỉnh cầu Vương Phi nương nương tự mình tới lấy." Thị vệ nói xong liền đem đồ đặt ở cửa, xoay người rời đi.

Hàn Văn Tịch đảo mắt liên tục, *Long Phi Dạ đúng là quý hẹp hòi!*

Roi vào đường cùng, nàng chỉ có thể tự mình xuống lầu để lấy lá trà, lá trà không nặng, nhưng rất nhiều chủng loại, nàng phải dọn ba chuyến mới xong.

Gã sai vật ở hòa phòng làm việc thực đáng tin cậy, cơ bản đã tìm đủ hết tất cả các chủng loại lá trà có thể uống, hơn nữa phân loại theo từng chủng loại rất rõ ràng.

Bốn chủng loại phổ biến: hồng trà, trà xanh, bạch trà, hắc trà. Phía dưới mỗi một chủng loại đều căn cứ vào nơi sản xuất khác nhau mà phân ra không ít chủng loại, thêm vào cũng có 50 vại.

Những chủng loại trà có thể khác nhau, bởi vì thổ nhưỡng (đất trồng), nước tưới, khí hậu, trình độ hong khô. Sự biến đổi về thời gian cùng với phương pháp bảo quản khác nhau, thành phần trong lá trà đều không giống nhau, vì vậy khi uống lên vị cũng hoàn toàn không giống nhau.

Đương nhiên, chỉ những quỹ tài có thâm niên với trà mới có thể nhắm nháp ra được, Hàn Vân Tịch cũng yêu trà, nhưng cũng không phải là cấp cao thủ, đương nhiên không có khả năng nhắm nháp ra tới.

Nhưng, nàng có hệ thống giải độc nha! Hệ thống giải độc được chế tạo có thể phân biệt được tất cả các loại dược và phân giải ra tất cả các thành phần có trong chúng.

Y dược Trung cổ gọi là các loại thảo mộc, bao gồm các loại dược thực vật (rễ, thân, lá, quả), dược động vật (nội tạng, da, xương...) cùng các dược khoáng vật tạo thành.

Lá trà tự nhiên cũng được xem như là một loại trong dược thực vật.

Hàn Vân Tịch lấy từng mẫu từ trong năm mươi loại trà, pha ra 50 chén nước trà, sau khi để vào hệ thống giải độc để phân tích, nàng liền đi ngủ.

Thời điểm khi đang ngủ, ý thức đều được thả lỏng nhất, không có quá nhiều nhất, cũng là thời điểm hệ thống giải độc làm việc có hiệu suất tối cao nhất.

Có lẽ là lượng công việc quá lớn, thẳng đến sáng sớm hôm sau Hàn Vân Tịch mới thanh tỉnh lại.

Kết quả như thế nào?

Hàn Vân Tịch rất thất vọng, không nghĩ tới cho dù là nhắm vào lá trà, hay là nhắm vào nước trà, các loại thành phần dược phân tích ra đều không tương thích với Vạn Xà Độc.

Nói cách khác, chính là nếu muốn đem Vạn Xà Độc trà trộn ở trong lá trà, hoặc là nước trà, căn bản đều không có khả năng. Một khi trộn lẫn vào: hoặc là độc tính lập tức hiện ra, nước trà sẽ biến chất; hoặc là độc tính sẽ chịu ảnh hưởng, sau khi người dùng một thời gian và kết quả kiểm tra phân tích ra sẽ không phải là Vạn Xà Độc.

Hàn Vân Tịch ngồi ở thư phòng nghiên cứu lá trà, đôi mày tú lệ đan chéo nhau, *chẳng lẽ nàng lại sai rồi, độc cũng không phải được hạ thông qua lá trà?*

Không phải nước, cũng không phải lá trà, vậy còn có vật gì đây?

Lúc trước nàng từng hỏi qua Mục Thanh Võ, Mục Thanh Võ xưa nay trừ bỏ ngày ba bữa cơm bình thường, cũng không ăn gì đặc biệt hay dùng điểm tâm gì, tất cả những gì hắn uống cũng chỉ có hai loại là nước trong cùng trà.

Đương nhiên, ngày ấy khi đi kiểm tra tướng quân phủ, nàng đã kiểm tra hết đồ vật của Mục Thanh Võ, lá trà trong quý phủ cùng lá trà trong quân đều đã kiểm tra qua, cũng không có gì khác thường.

Ngủ lâu, đầu nặng nề, nhìn trên bàn sách một đồng hồ vật hỗn độn, Hàn Vân Tịch không khỏi thêm phiền muộn.

Rốt cuộc, rốt cuộc đã bị lỗi nơi nào, để sót chi tiết nào đây?

Tính đến hôm nay, chỉ còn 14 ngày nữa sẽ tròn một tháng, đã nhiều ngày qua phía bên Mục Thanh Võ cũng không có tin tức gì.

Nghĩ đến đây, Hàn Vân Tịch càng nhăn mày khấn trương, khóe mắt hạ xuống, nhìn chăm chăm vào án thư hồi lâu, cả người bỗng nhiên trở nên rất nghiêm túc, trên mặt viết người sống chó gần.

Đúng vậy, tâm tình..... không tốt!

Cũng không biết qua bao lâu, nàng đột ngột đứng lên xoay người rồi đi, nàng quyết định đi ra ngoài hít thở không khí, đến Hàn gia để thăm Hàn Vân Dật.....

.....

Trong Vân Thủy các Hàn gia, tiểu Trầm Hương đang cùng Thất di nương làm công việc thủ công trong sân, cho dù Hàn Tông An có ở đây hay không, tất cả tài chính đều do Từ thị quản trưởng, tiền lệ mỗi tháng chia cho các phòng đều là hữu hạn, bên Thất di nương càng là bị cắt xén đến lợi hại, Thất di nương không thể không trộm làm chút thủ công để trợ cấp chi phí.

Thất di nương tuy rằng được Hàn Tông An sủng ái, nhưng vẫn luôn chịu đựng mà không phản nản, chỉ có thể nhún nhường. Trên thực tế, Hàn Tông An

vẫn luôn biết rằng Từ thị bất công, bất đắc dĩ kiêng kỵ quyền thế nhà mẹ đẻ Từ thị, cũng chỉ có thể ỳ ỳ khuất Thất di nương.

Có lẽ, cũng đúng là bởi vì Thất di nương không tranh, Hàn Tông An mới nguyện ý thường đến nơi này của nàng.

"Thất di nương, chỉ cần ngươi chờ đợi, Vương Phi nương nương sẽ nâng đỡ tiểu thiếu gia chúng ta lên dòng chính, đến lúc đó nơi này sẽ do ngươi đảm đương, phong thủy thay chuyển theo thời gian, ta nhất định nghĩ cách giúp ngươi dọn dẹp Từ phu nhân thật tốt một chút!"

Tiểu Trầm Hương nói rất nghiêm túc, Thất di nương lại mang vẻ mặt sợ hãi, "Phù*..... Trầm Hương, ngươi nói gì vậy, nhỏ giọng một chút!"

*tiếng hà hơi, thở dài.

Tiểu Trầm Hương bất đắc dĩ nhìn trời, cảm giác như bị tan vỡ a!

Mấy ngày qua, nàng vẫn luôn khuyên bảo Thất di nương, cố gắng tạo cho nàng ấy niềm tin, nhưng ai biết Thất di nương vẫn luôn mang đức hạnh này, rất cẩn thận, dù nói một câu đều sợ đắc tội Từ thị, chọc phải phiền toái.

Tiểu Trầm Hương buông tay xuống, hít sâu một hơi, đứng lên nghiêm túc nói, "Thất di nương, chìa khóa nhà kho đều đang nằm trên tay chủ tử nhà ta, ngươi còn sợ gì đây? Ngày đó chủ tử nhà ta thu thập đại thiếu gia, ngươi cũng chính mắt nhìn thấy, phải không?"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Tình Cờ Gặp Mặt, Nhanh Mồm Dẻo Miệng

"Trầm Hương!" Thất di nương nóng nảy, một tay kéo nàng ngồi xuống, "Trầm Hương, ngươi không hiểu. Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, Dật Nhi còn nhỏ, ta đều không muốn gì hết, chỉ cầu hắn có thể bình bình an an lớn lên."

"Ngày đó nếu không phải chủ tử nhà ta ngăn cản đúng lúc, tiểu thiếu gia còn có đường sống hay sao? Thân thể nhỏ bé của hắn sao chịu được vài lần đánh nhả?" Tiểu Trầm Hương cực kỳ tức giận.

Lúc này, Tiểu Dật Nhi đang ghé vào trên cửa sổ, trộm nhìn mẫu thân.

Xiêm y của hắn thực sự rất cũ, tẩy trắng lại tẩy trắng, ống quần tay áo đều đã ngả. Tuy rằng không mới và đẹp giống như những hài tử khác, khéo léo vừa người, nhưng vẫn rất sạch sẽ, còn có một khí chất khó nói nên lời.

Nghe xong lời mẫu thân nói, trên khuôn mặt non nớt của Tiểu Dật Nhi dần dần hiện lên biểu tình mát mát, hắn cắn răng, vài lần muốn mở miệng, chỉ tiếc, mỗi lần lời nói vừa đến bên miệng đều lại nuốt trở về.

Mẫu thân ân hận, đã dạy hắn phải nhẫn, hắn là hài tử hiểu chuyện nhất, chỉ là, từ khi bắt đầu hiểu chuyện đến nay đều vẫn luôn rầu rĩ không vui.

Tiểu Trầm Hương càng nói càng tức giận, chỉ có thể không ngừng khuyên nhủ Thất di nương, cuối cùng đã đổi đề tài, tiểu Trầm Hương cũng không phát hiện, nói nói, liền nói về vấn đề khác.

Tiểu Dật Nhi cảm thấy mát mát nên hạ khóe mắt xuống, bĩu cái miệng nhỏ, chậm rãi trượt xuống từ trên cửa sổ, nhưng mà, đúng ngay lúc này, một giọng nói quen thuộc truyền đến.

"Tiểu Trầm Hương, xem ta mang đến cái gì ăn ngon cho các ngươi!"

Giọng nói này.....

Tiểu Dật Nhi đột nhiên ngó đầu nhỏ ra từ trên cửa sổ, chỉ thấy người tới là đại tỷ tỷ ngày đó đã cứu hắn - Hàn Vân Tịch, nàng xách hai bao đồ lớn đi vào từ bên ngoài.

Là nàng!

Tiểu Dật Nhi vĩnh viễn đều sẽ không quên khuôn mặt xinh đẹp, cặp mắt kiên định kia, càng sẽ không thể quên giọng nói chỉ nghe qua một lần kia.

Ngày đó hắn lạnh đến độ nhanh chóng quên đi ý thức, đưa lưng về phía mọi người, cũng không biết phía sau rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ nghe được giọng nói của nàng giáo huấn Hàn Ngọc Kỳ, âm lượng không lớn, nhưng rất có khí phách, rất mạnh mẽ.

Ngay thời điểm hắn bắt đầu hôn mê, nàng nói, "Dật Nhi, không sợ, tỷ tỷ nhất định sẽ bảo hộ ngươi."

Cho dù hắn kính trọng cha nhất, cho dù hắn yêu mẫu thân nhất, nhưng chưa từng có người nói qua với hắn như vậy.

"Tỷ....."

Nhìn Hàn Vân Tịch đi vào, Tiểu Dật Nhi kín đáo thấp giọng gọi một tiếng, có chút khiếp sợ, có chút thật cẩn thận. Hắn có rất nhiều tỷ tỷ, nhưng vẫn là lần đầu tiên hô lên từ này.

Tâm tình Hàn Vân Tịch không tốt lắm, mua sắm là lựa chọn đầu tiên, xách hai bao đồ lớn tiến vào, một bao là đồ ăn vặt nóng hổi hấp, một bao là được liệu cho Thất di nương cùng Dật Nhi bồi bổ thân mình.

"Chủ tử, người rốt cuộc đã tới!" Tiểu Trầm Hương đặc biệt hưng phấn, lập tức chạy qua, chủ tử nếu vẫn chưa tới, nàng sẽ cho rằng chính mình đã bị vứt bỏ.

Thất di nương vội vàng đứng dậy hành lễ, "Gặp qua Vương Phi nương nương, Vương Phi nương nương....."

Lời còn chưa nói xong, Hàn Vân Tịch liền phát tay, "Miễn miễn, Dật Nhi đâu, nhanh chóng kêu ra đây, ta mang đồ ăn ngon tới cho các người!"

Tiểu Dật Nhi vừa nghe đã hưng phấn lên, đang muốn lao ra ngoài, nhưng mẫu thân còn chưa gọi, hắn vẫn là dừng bước.

"Vương Phi nương nương, người chiếu cố Dật Nhi như thế, còn phiền người tiêu pha, ta đây....." Thất di nương rất áy náy.

Tâm tình Hàn Vân Tịch vốn không tốt lắm nên ra ngoài hít thở không khí, nghe Thất di nương khách sáo như thế, lập tức thiếu kiên nhẫn, "Thất di nương, lại nói lời khách khí, người đợi bên ngoài, chúng ta cùng Dật Nhi ăn trước."

Lời này vừa ra, Thất di nương liền sững sờ, mà Tiểu Dật Nhi đang tránh ở một bên nhìn không được xi cười một tiếng.

"Ai đang cười?"

Hàn Vân Tịch theo tiếng nhìn lại, Tiểu Dật Nhi lập tức trốn khỏi tầm nhìn, đáng tiếc, Hàn Vân Tịch mắt sắc đã nhìn thấy đỉnh đầu nhỏ của hắn.

Tiểu tử này ngày đó dũng cảm như vậy, hôm nay sao lại thẹn thùng? Còn trốn nàng như con mèo con?

Hàn Vân Tịch nhíu lại hai tròng mắt, cảnh cáo tiểu Trầm Hương cùng Thất di nương đều không được lên tiếng, nàng lặng yên không một tiếng động đi đến cạnh cửa sổ, thăm dò nhìn lại, cư nhiên không nhìn thấy người.

Hàn Vân Tịch vui vẻ, tìm ở trong phòng, liền nhìn đến Tiểu Dật Nhi đang tránh ở phía sau bình phong, dò một cái đầu nhỏ ra ngoài nhìn nàng từ phía xa, biểu tình ngốc manh, lộ ra chút khiếp đảm, tựa hồ như muốn tới gần, nhưng lại không dám.

Hàn Vân Tịch nhếch miệng cười, đi vòng qua đại môn, làm bộ muốn chạy tới, Tiểu Dật Nhi cả kinh, xoay người chạy ra cửa sau, điều này làm Hàn Vân Tịch càng thêm thích thú.

"Tiểu ngu ngốc!" Nàng cười, trực tiếp chạy ra phía sau để chặn người, ai biết tốc độ của Tiểu Dật Nhi lại nhanh như vậy, ngay thời điểm Hàn Vân Tịch chạy đến cửa sau, hắn đã vọt ra.

Thất di nương ở một bên đang muốn kêu dừng lại, tiểu Trầm Hương lập tức tiến lên che miệng nàng, thật hiếm khi Vương Phi nương nương có tâm trạng chơi đùa, như thế nào lại ngăn lại đây?

Hàn Vân Tịch bắt vào không khí, hai tròng mắt nhíu lại, cười hắc hắc, "Dật Nhi, xem ai chạy trốn mau hơn!"

Thấy nàng cười, Tiểu Dật Nhi nhấp nhấp miệng, ánh mắt nhỏ chột chột cái, lại chạy xa hơn, kéo ra khoảng cách.

Hàn Vân Tịch lập tức đuổi theo, lần này tốc độ còn nhanh hơn, Tiểu Dật Nhi bị dọa, xoay người chạy ra phía ngoài sân, ai ngờ, chạy hướng này lại trực diện đụng phải Từ phu nhân đang muốn tiến vào!

"A....."

Từ phu nhân la hoảng, lui ra sau hai bước suýt té ngã, may mắn tỷ nữ bên cạnh nâng đỡ đúng lúc.

Tiểu Dật Nhi lú lo dừng bước, vừa nhắc đầu nhìn đến khuôn mặt Từ phu nhân thì biến sắc, hắn lập tức thối lui ra sau.

Từ phu nhân kinh hoảng còn chưa trấn định lại, tỷ nữ một bên đã quở trách, "Tiểu tạp chủng nhà người, nương người dạy người như thế nào, không có mắt à!"

"Đâm Từ phu nhân bị thương rồi, người bồi được sao? Người đứng lại!"

Trong cửa viện vì có thạch bình chống đỡ, Từ phu nhân nhìn không thấy người bên trong, nhưng người bên trong lại nghe rất rõ ràng lời quở trách của tỷ nữ kia.

Thất di nương vội vàng muốn đi ra ngoài, tiểu Trầm Hương lại níu nàng lại, thấp giọng, "Vương Phi nương nương ở đây, sợ gì?"

Tiểu Trầm Hương ở chỗ này lâu như vậy, còn đang chờ Từ phu nhân tới cửa tính sổ, không nghĩ tới Từ phu nhân thật là không biết chọn ngày xung đột, cố tình lựa chọn thời điểm khi Vương Phi nương nương tới đây cũng cùng tới.

Lúc này, Hàn Vân Tích vẫn đứng ở phía sau bình phong, không hề nhúc nhích, cách Tiểu Dật Nhi không xa.

Tiểu Dật Nhi cũng không phản bác, phần nộ nhìn chằm chằm tỳ nữ kia, lui ra sau từng bước một.

Từ phu nhân lấy lại bình tĩnh, vừa nhìn thấy ánh mắt phần nộ của tiểu Dật Nhi, nàng lập tức nổi giận, "Hàn Vân Dật, bảo ngươi đứng lại ngươi nghe không hiểu hay sao? Ánh mắt này của ngươi là có ý gì? Chẳng lẽ ngươi còn có lý khi đụng phải bốn phu nhân? Nương ngươi đã dạy dỗ ngươi đối đãi với trưởng bối như thế hay sao? Đồ không có giáo dưỡng!"

Đã nhiều ngày trôi qua, Từ phu nhân đều ở bên nhi tử, mong Hàn Ngọc Kỳ nở hoa, chỉ có thể nằm không thể xuống giường, tính tình rất táo bạo. Từ phu nhân bởi ở bên người nhiều ngày, hẳn mới bằng lòng tra được, cảm xúc cũng ổn định hơn một ít.

Vừa được nhân nhả một chút, đương nhiên chuyện thứ nhất Từ phu nhân muốn làm chính là tới nơi Thất di nương!

Nàng biết tỳ nữ bên người Hàn Vân Tích đang ở nơi này, nhưng, tỳ nữ bên người thì thế nào? Đừng nói là tỳ nữ bên người, cho dù là Hàn Vân Tích cũng không quản được việc nhà của Hàn gia.

Lần trước bởi vì nhi tử chống đối và mạo phạm, vì thế mới có nhược điểm ở trên tay Hàn Vân Tích, Từ phu nhân mới không thể không thu liễm khí thế, không thể không thoái nhượng.

Có điều hiện tại, bọn họ không còn có nhược điểm gì dừng ở trên tay Hàn Vân Tích, nàng thật muốn nhìn xem, nữ nhi đã gả ra ngoài như Hàn Vân Tích có tư cách gì quay về và nhúng tay vào sự tình nhà mẹ đẻ.

Nàng hôm nay chính là có ý tới tìm Thất di nương phiền toái, đang lo không nắm được bím tóc nào của Thất phòng, không ngờ, đã đụng phải Hàn Vân Dật.

Từ phu nhân nói, ra hiệu một ánh mắt, tỳ nữ liền tiến lên muốn bắt người.

Ai ngờ, ngay đúng lúc này, Hàn Vân Tích một phen túm lấy Hàn Vân Dật, chính mình lao ra từ phía sau bình phong. Trong nháy mắt, cũng không biết là Hàn Vân Tích đụng phải tỳ nữ, hay là tỳ nữ đụng phải Hàn Vân Tích, tóm lại, Hàn Vân Tích sau khi lui lại mấy bước, không cẩn thận, đứng không vững và ngã xuống mặt đất!

"Ai nha....." Nàng hô to, "Đồ không có giáo dưỡng nơi nào, dám đâm bốn Vương phi!"

Từ phu nhân không nghĩ tới Hàn Vân Tích cũng ở đây, trong lúc nhất thời không thể trấn tĩnh, trợn mắt há hốc mồm, mà động tác của tỳ nữ kia bỗng nhiên tê liệt, nàng cũng không rõ ràng lắm mới vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, vừa nhìn thấy Hàn Vân Tích ngồi ở dưới đất, sắc mặt nàng biến trắng, cả người sợ tới mức suýt nữa sụp đổ, "Nô tỳ..... nô tỳ..... nô tỳ không phải cố ý!"

"Nữ tỳ trong phòng ai, lỗ mãng, ta nghĩ ngươi chính là cố ý!" Hàn Vân Tích tức giận mắng, cố ý làm lờ sự tồn tại của Từ phu nhân.

Tỳ nữ bị nàng rống lên như thế, hai chân mềm nhũn quỳ xuống, sợ tới mức lời đều nói không rõ, "Nô tỳ..... nô tỳ không phải....."

Từ phu nhân ở một bên nhìn thấy, Hàn Vân Tích không thèm nhìn nàng, nàng càng không muốn nhìn đến Hàn Vân Tích!

Tiểu tiện nhân này lại tới làm gì? Chỉ có nữ nhi đã gả ra ngoài bị hưu mới chạy về nhà mẹ đẻ, nàng thiệt tình là không biết xấu hổ a!

Đương nhiên, hết thảy phần nộ này Từ phu nhân đều giấu ở trong lòng, dù sao nàng cũng xuất thân là tiểu thư khuê các, lại quản lý gia đình nhiều năm như vậy, những thứ trên mặt bàn, nàng vẫn rất hiểu.

"Hiểu lắm hiểu lắm, thật sự không phải là cố ý, Vân Tích, ngươi tới lúc nào, sao ta lại không biết." Từ phu nhân ôn tồn nói, vội vàng tiến lên muốn đỡ.

Nhưng mà, Hàn Vân Tích lại bỗng nhiên đứng lên, sắc mặt cũng lập tức biến đổi, cười nói, "Ta đây xem ra Dật Nhi cũng không phải cố ý đụng vào ngươi đi, nhị di nương?"

Từ phu nhân sững sốt, rốt cuộc cũng hiểu ra dụng ý của Hàn Vân Tích, lại nghe ba chữ "Nhị di nương", ánh mắt trở nên lạnh lùng, khuôn mặt tinh xảo trở nên dữ tợn.

"Đúng vậy nha, sao có thể là cố ý. Hạ nhân không hiểu chuyện, chúng ta là chủ tử tự nhiên sẽ không so đo." Từ phu nhân miễn cưỡng cười nói.

Không thể không nói, Từ phu nhân nói chuyện vẫn rất lợi hại, lời này vừa ra, Hàn Vân Tích nếu như lại so đo, chẳng phải sẽ biến thành "hạ nhân" không hiểu chuyện trong miệng nàng sao.

Hàn Vân Tích cũng không phải ăn no không có việc gì nên đi tìm lỗi, chẳng qua là vì muốn cứu Tiểu Dật Nhi, nên vừa nghe Từ phu nhân nói như thế, tự nhiên cũng bỏ qua sự tình vừa rồi.

Ánh mắt nàng liếc nhìn về phía Hàn Vân Dật đang tránh ở một bên, nhàn nhạt cười nói, "Nhị di nương là tới tìm Thất di nương đi?"

"Ta đặc biệt qua đây muốn nhìn thương thế của Thất thiếu gia một cái, thấy hấn tung tăng nhảy nhót, hẳn là không có việc gì đi? Ta cũng không cần phải lo lắng." Từ phu nhân lười biếng nói, nụ cười bên môi kèm theo một tia châm chọc.

"May mắn được cứu trị đúng lúc, nếu không, ai biết sẽ bị thương thành dạng gì đâu, không chừng mười ngày nửa tháng đều không xuống giường được." Hàn Vân Tịch cũng không khách khí.

Mười ngày nửa tháng không xuống giường được chính là Hàn Ngọc Kỳ được không, Từ phu nhân lại bị thua thêm một vòng, nhất thời lửa giận công tâm, thật sự nhịn không được, lạnh lùng nhắc nhở, "Vân Tịch nha, từ khi ta gả vào Hàn gia, chính cha ngươi đều luôn gọi ta là phu nhân, Hàn gia không có nhị di nương, chỉ có Từ phu nhân."

"Phải vậy không? Sao ta lại không biết việc này, thái hậu nương nương dường như cũng không biết....."

Hàn Vân Tịch còn chưa nói xong, Từ phu nhân đã nghe ra ý vị uy hiếp, nàng lập tức biện giải, "Vân Tịch, ta nghĩ ngươi đã hiểu lầm, ta kính trọng đại tỷ còn không kịp, như thế nào lại mơ ước vị trí chính thê đây? Ta có tài đức gì nha, cũng không dám so sánh cùng đại tỷ. Bất quá chỉ là xưng hô, cha ngươi lúc trước cũng rất thương yêu ta, nên gọi là phu nhân, "phu nhân" này cũng không bằng "phu nhân" kia, dù sao đây là ý tứ của cha ngươi, chúng ta cũng không tiện sửa lại, không phải sao?"

Hàn Vân Tịch cười cười, trầm nghĩ, *Từ thị a Từ thị, ngươi ít nhất còn biết sợ hãi.*

"Ai nha, bất quá chỉ là xưng hô mà thôi, bốn Vương phi quen thói gọi ngươi là nhị di nương, thân thiết hơn."

"Vân Tịch, kỳ thật việc này....."

Từ phu nhân còn chưa nói xong, Hàn Vân Tịch đã ngắt lời, học giọng điệu lạnh lùng của Từ phu nhân, nói, "Nhị di nương nha, từ sau khi ta gả vào Tần Vương phủ, chính cha ta đều luôn gọi ta là Tần Vương phi, nơi này không có Vân Tịch, chỉ có Vương Phi nương nương."

Đây là.....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Hứa Hẹn, Lớn Lên Sẽ Bảo Vệ Ngươi

Dịch: Emily Ton.

Hàn Vân Tịch, nha đầu thúi này cư nhiên dùng lời nàng nói quay lại kính nàng, Từ phu nhân khó thở, ngực bị đè ép, một dòng máu tươi lập tức tràn lên cổ họng, nếu không phải nàng cố nén lại, phỏng chừng thật sự sẽ phun ra máu!

Nhưng!

Đồ tiện nhân không biết liêm sỉ này, thật đúng là cho rằng chính mình cứu Thái tử thì có thể lấy danh thái hậu ra điều võ dương oai hay sao?

Nàng không khỏi quá ngây thơ rồi!

Tay Từ phu nhân giấu ở trong tay áo nắm chặt thành nắm tay, lông mày dài ra, sắc bén giận dữ. Nàng vốn đang tính toán chờ thương thế nhi tử tốt hơn một chút, nàng sẽ lấy danh nghĩa trưởng tử đòi lại chìa khoá nhà kho từ tay Hàn Vân Tịch, hiện tại nàng không rảnh lo nhiều như vậy!

Chọn ngày chi bằng nhằm ngày, hiện tại nàng phải lấy lại chìa khoá nhà kho, đàn áp sự kiêu ngạo của Hàn Vân Tịch!

"Vương Phi nương nương nói đúng, là dân phụ thất lễ." Từ phu nhân ngoài cười nhưng trong không cười, cúi người.

"Không đáng ngại, sửa đổi là tốt." Hàn Vân Tịch rất đủ tự tin, cũng không chột dạ.

"Thất thiếu gia nếu không có việc gì, ta đây sẽ không vào nữa. Vương Phi nương nương, ngươi tới vừa lúc, ta còn đang nghĩ khi nào thì tới cửa bái phỏng đây. Không bằng, đến bên kia của dân phụ uống chén trà?" Từ phu nhân lại nói.

Lời này vừa ra, trong lòng Hàn Vân Tịch liền hiểu rõ, Từ phu nhân là muốn chìa khoá nhà kho!

Tiểu Trầm Hương đã nhiều ngày nay vẫn luôn tràn đầy tin tưởng khuyên nhủ Thất di nương, nàng nơi nào biết được lo lắng của Thất di nương nha, nhưng mà, Hàn Vân Tịch lại hiểu.

Nàng là nữ nhi đã gả ra ngoài, mặc dù địa vị tôn quý, nhưng nói theo luân lý thế tục, đừng nói là nhúng tay vào sự tình trong nhà mẹ đẻ, ngay cả thường xuyên về nhà mẹ đẻ, đều sẽ khiến người đàm tiếu.

Phải biết rằng, Thiên Ninh quốc còn tính tương đối cởi mở văn minh, rất nhiều nơi nữ nhi đã gả ra ngoài, chỉ có bị huơ mới có thể quay về nhà mẹ đẻ.

Cho nên, nếu Từ thị liên hợp với mấy di nương thương thảo muốn lấy lại chìa khoá nhà kho trong tay nàng, nàng thật đúng là phải trả lại.

Bất quá, Hàn Văn Tịch nếu dám đến, tất nhiên đã chuẩn bị đối sách ứng phó. Không sợ!

"Có sự tình gì không thể nói ở chỗ này sao?" Hàn Văn Tịch ra về cái gì cũng không biết, tò mò hỏi.

"Việc này có thể đúng hay sai, hiện giờ Hàn gia vẫn do ta quản sự, nên đến phòng ta nói chuyện thì tương đối thích hợp hơn."

Từ phu nhân nói xong, đang muốn đi, nhưng lại xoay người lại, kinh thường liếc mắt nhìn Hàn Văn Dật một cái, hướng trong viện hô, "Thất di nương, nếu không người cũng qua đây đi."

Thất di nương trong lòng ngần ra, biết đại sự không ổn, nhưng, nàng cũng không thể nề hà, chỉ có thể đi theo, trước khi đi dặn dò Tiểu Dật Nhi, "Người đợi ở trong viện cùng với Trầm Hương tỷ tỷ, đừng chạy loạn, biết không?"

Hàn Văn Dật ngoan ngoãn gật đầu, trộm nhìn bóng dáng Hàn Văn Tịch, ánh mắt nhỏ đen bóng nhìn chằm chằm không chớp mắt, giống như từ đây về sau sẽ không thể nhìn thấy vị tỷ tỷ này nữa.

Ai ngờ, Hàn Văn Tịch đã bước đi vài bước rồi, đột nhiên quay đầu nhìn lại, "Tiểu Dật Nhi, lại đây, cùng đi với tỷ."

Tiểu hài tử đúng là tiểu hài tử, Hàn Văn Dật lập tức nhếch miệng lên cười, không giấu được cảm xúc, đang muốn chạy tới, nhưng Thất di nương lại nói, "Vương Phi nương nương, chuyện người lớn thương lượng, tiểu hài tử vẫn nên....."

"Cũng không phải là đại sự gì, để hần tới cũng không sao! Ta thích hần." Hàn Văn Tịch cười, vẫy tay về phía tiểu Dật Nhi.

Đáy mắt Thất di nương hiện lên một tia lo lắng, muốn nói lại thôi, nàng vốn định chờ Vương Phi nương nương tới, sẽ nói sự tình chìa khoá nhà kho cùng nàng, ai biết, đến lúc này lại đụng phải Từ phu nhân, sự tình liền không nói được.

Thấy mẫu thân cũng không ngăn cản, Tiểu Dật Nhi cực kỳ hưng phấn, lập tức chạy như bay lại đây, chỉ là, tiểu tử này chung quy vẫn thẹn thùng, rõ ràng đang chạy về phía Hàn Văn Tịch, nhưng cuối cùng lại kéo tay mẫu thân hần lại.

Hàn Văn Tịch bị chọc cười, một phen bế tiểu Dật Nhi lên, "Sợ ta như thế làm gì? Ta đã cứu người, cũng sẽ không ăn người!"

Khuôn mặt nhỏ của Tiểu Dật Nhi đỏ lên, không nói chuyện.

Từ phu nhân ở một bên nhìn thoáng qua, bên môi gợi lên một tia châm chọc, mặc kệ Hàn Văn Tịch yêu quý tiểu tử này, chìa khoá nhà kho cũng không đến phần hần!

Hàn Văn Tịch, người cứ cười đi, bốn phu nhân rất chờ mong phản ứng lát nữa của người.

"Đi, đi mời cả Tam di nương, cứ nói có chuyện quan trọng, nhất định phải qua đây!" Từ phu nhân thấp giọng phân phó.

Dọc theo đường đi, Hàn Văn Tịch đều trêu chọc tiểu Dật Nhi, tiểu Dật Nhi tuy rằng thẹn thùng, nhưng tính tình cũng rất quật cường, mặc kệ Hàn Văn Tịch trêu chọc như thế nào, hần đều không nói một lời, có lẽ là duyên phận đi, Hàn Văn Tịch đã rất kiên nhẫn, cũng không tức giận.

"Uy uy uy, tiểu tử, người biết ta là ai sao? Người không trả lời ta, ta sẽ trị tội người!" Hàn Văn Tịch cảnh cáo nói.

Đáng tiếc, Hàn Văn Dật chỉ nhìn nàng, chớp đôi mắt to đáng yêu, không trả lời.

Hàn Văn Tịch nghĩ nghĩ, hỏi, "Tiểu tử, tỷ tỷ đang tính sẽ trở thành người giám hộ người, bảo hộ người, đến khi người trưởng thành, định cảm ơn ta thế nào đây?"

Ai ngờ, lần này Tiểu Dật Nhi cư nhiên chu chu môi, sợ hãi mở miệng, "Chờ ta trưởng thành, ta..... ta sẽ bảo vệ người."

Hàn Văn Tịch bất ngờ, cười vui tươi hơn hơ, "Tiểu tử người cuối cùng cũng mở miệng nha, được, tỷ tỷ ta nhớ kỹ, tới, ngoan tay!"

Nàng nói, vươn ngón tay út ra, Tiểu Dật Nhi thẹn thùng cười, cũng vươn ngón tay út ra.

Lôi kéo ngón út của Tiểu Dật Nhi, trong lòng Hàn Văn Tịch thật ra có chút nặng nề, *Tiểu Dật Nhi, người hãy thuận thuận lợi lợi lớn lên nha!*

Ngoại trừ U Lan Cư của Thiên Tâm phu nhân, các phòng trong quý phủ chỉ có Lạc U Cư của Từ phu nhân là lớn nhất, vị trí tốt nhất.

Ban đầu, viện này còn phù hợp với tên gọi của nó: yên tĩnh và đẹp. Đáng tiếc sau khi trải qua mấy phen cải tạo của đại thiếu gia Hàn Ngọc Kỳ, hoàn toàn mất đi lịch sự tao nhã vốn có, trở nên xa hoa cao điệu, không biết còn tưởng rằng đã đến nhâm địa phương. Dọc theo đường đi Từ phu nhân đều chờ

mong, đợi lát nữa thương thảo chia khoá nhà kho cùng Hàn Vân Tịch, nàng ta sẽ có phản ứng như thế nào?

Nàng đã nghĩ kỹ tất cả các loại lý do, lần này nếu Hàn Vân Tịch vẫn không giao ra chìa khoá nhà kho, nàng ta muốn ra khỏi đại môn Hàn gia sẽ không đơn giản như vậy!

Nhưng ai biết, một đám người vừa đến cửa Lạc U Cư, đã nhìn thấy nhị tiểu thư Hàn Nhưộc Tuyết chặt vật chạy ra từ bên trong, giống như là đang chạy trốn.

Chuyện gì đang xảy ra?

Hàn Nhưộc Tuyết quay người lại, nhìn thấy mấy người Hàn Vân Tịch, đầu tiên là sùng sốt, ngay sau đó là ghen ngào, "Tư phu nhân, đại thiếu gia quá khi dễ người!"

"Chuyện gì đã xảy ra?" Tư phu nhân nhíu mày hỏi.

Ai ngờ, Hàn Nhưộc Tuyết còn chưa kịp cáo trạng, đã nghe được một mảnh xao động bên trong cánh cửa, ngay sau đó liền nhìn đến một đám gã sai vặt và tỷ nữ như ong vỡ tổ tràn ra từ đại môn, không ít người còn bị vấp ngã trên mặt đất, lẫn lộn mấy vòng.

"Phu nhân, phu nhân, đại thiếu gia lại phát hỏa, không những đuổi hết toàn bộ mọi người ra ngoài, còn đập vỡ vài thứ, suýt nữa khiến nhị tiểu thư bị thương!"

"Phu nhân, đại thiếu gia còn đập vỡ tất cả các loại dược, kể cả thuốc mỡ lúc sáng ngời bôi trên người hấn cũng không thoát, tiểu nhân khuyên như thế nào cũng không khuyên được."

.....

Nghe gã sai vặt một bẩm như thế, mặt Tư phu nhân lập tức biến đen, thời điểm nàng rời đi không phải còn rất tốt hay sao? Nghiệt tử này như thế nào lại biến đổi tâm trạng nhanh như vậy!

Ở trước mặt Hàn Vân Tịch cùng Thất di nương nháo lên như thế, đây không phải là quá xấu hổ hay sao?

Gã sai vặt còn muốn nói thêm, Tư phu nhân lạnh lùng ngắt lời, "Đủ rồi, các người đều là đồ vô dụng, không một kẻ có thể hầu hạ người thật tốt, trách không được đại thiếu gia đuổi các người ra! Còn không cút hết cho ta!"

Gã sai vặt và tỷ nữ nào dám lẩm miệng, tất cả đều sôi nổi tự nhận xui xẻo lui ra.

"Tư phu nhân, là người mời ta cùng mẫu thân tới, đại thiếu gia là có ý tứ gì đây! Thật là quá đáng?" Hàn Nhưộc Tuyết cả giận nói.

Tam di nương Lý thị tuy rằng xuất thân không tốt như Tư phu nhân, nhưng nhân gia tốt xấu cũng có xuất thân từ nhà giàu, nhà mẹ đẻ ở thành Thiên Thủy miền bắc Thiên Ninh cũng coi như là nhân gia không tồi.

Tuy rằng Lý thị là nữ nhi thứ xuất, nhưng thời điểm gả đi năm đó, của hồi môn cũng không ít, hơn nữa nàng từ trước đến nay đều khẳng khái rộng lượng, không trực tiếp xung đột quá nhiều cùng Tư thị. Tư phu nhân cùng nàng cũng xem như nước giếng không phạm nước sông, đều có phần chịu đựng và khoan dung đối với hài tử từng người.

"Nhưộc Tuyết, nương người đâu? Còn ở bên trong sao?" Tư phu nhân ra vẻ quan tâm.

"Nương ta sai ta qua đây trước, nàng sẽ đến sau, may mắn không tới cùng nhau, nếu không, ta dám cam đoan ngay cả nương ta, đại thiếu gia cũng dám đá thương!" Hàn Nhưộc Tuyết xưa nay không quen nhìn nhất đường nhiên là Hàn Ngọc Kỳ, tất nhiên tóm được cơ hội tốt này liền cáo trạng một phen.

"Ai nha, là hấn không tốt là hấn không tốt! Người hãy nể tình hấn bị thương như thế, đừng so đo cùng hấn." Tư phu nhân an ủi nói.

"Tư phu nhân người yên tâm, ta mới không keo kiệt như vậy đâu." Hàn Nhưộc Tuyết nói, lúc này mới làm bộ làm tịch, giả bộ lơ đãng ngẩng đầu, nhìn thấy mấy người Hàn Vân Tịch.

"Vân Tịch! Đây không phải là Vân Tịch tỷ hay sao?" Hàn Nhưộc Tuyết kinh hi hô lên một tiếng, ra vẻ oán giận trừng mắt liếc nhìn về hướng Thất di nương, lại dậm chân một cái, đặc biệt diễn trò như thật, "Thất di nương, Vân Tịch tỷ tới vào lúc nào, người cũng không nói cho ta một tiếng!"

Hàn Vân Tịch ngoài cười nhưng trong không cười, thầm nghĩ: *Được lắm Nhị tiểu thư xinh đẹp và tinh vi, quan hệ cùng các phòng đều rất tốt, lúc trước vì sao lại không đối tốt với nàng đây?*

Đã từng là tỷ tỷ nhiều năm như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên nghe được nàng ta kêu một tiếng Vân Tịch tỷ.

Năm đó nàng là đại tiểu thư con vợ cả đã thất thế, Hàn Nhưộc Tuyết thân là nhị tiểu thư cũng chính là lão đại của các tỷ muội, nhưng không ít lần lên lút xúi giục các muội muội phòng khác gây khó dễ cho nàng, *đừng tưởng rằng tránh ở phía sau thì nàng không biết!*

Hàn Nhưộc Tuyết nghiêm túc đánh giá khuôn mặt Hàn Vân Tịch, hưng phấn đều viết hết ở trên mặt, "Vân Tịch tỷ, mặt người thật tốt nha, thật xinh đẹp, ta....."

Ai ngờ, Hàn Nhựt Tuyết còn chưa nói xong, Hàn Văn Tịch đã lạnh lùng ngắt lời, "Nhị tiểu thư, bản Vương phi không thân với ngươi, phải không?"

Ách..... biểu tình của Hàn Nhựt Tuyết lập tức trở nên cứng ngắc, chỉ là, rất nhanh nàng đã khôi phục lại, "Văn Tịch tỷ chính là thích nói giỡn."

Đáng tiếc, Hàn Văn Tịch không tính toán cho nàng mặt mũi, lạnh lùng nói, "Bản Vương phi không phải đang nói đùa."

Lời này vừa ra, không khí đột nhiên lạnh xuống, đáy mắt Hàn Nhựt Tuyết hiện lên một tia hận ý, nghĩ thầm, *Hàn Văn Tịch đúng là đồ không biết xấu mặt, hại cha bị giam, đoạt được chìa khoá nhà kho rồi, cư nhiên còn dám đến Hàn gia điều võ dương oai.* Nàng cho rằng nàng làm những chuyện gièm pha đó không ai biết hay sao?

Nàng nhẫn, nàng muốn chờ xem Từ phu nhân làm thế nào để đòi lại chìa khoá nhà kho, làm thế nào thu thập nàng ta!

Từ phu nhân triệu hồi tất cả mọi người tới đây nhất định chính là vì sự tình chìa khoá nhà kho. Nghĩ đến điều này, Hàn Nhựt Tuyết nhin tức giận xuống, hơi cố nín cười, cố ý làm đại lễ với Hàn Văn Tịch, "Dân nữ Hàn Nhựt Tuyết tham kiến Vương Phi nương nương, Vương Phi nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế!"

Hàn Văn Tịch quá lười biếng để nhìn đến nàng, lạnh lùng nói, "Miễn lễ."

Lúc này, trong viện đột nhiên truyền đến một trận rống giận, "Tiện nhân không biết xấu hổ đang ở đâu? Nàng còn dám tới đây sao? Bản thiếu gia nghĩ rằng nàng chính là tặc cái, đã trộm đồ nhà ta mà còn dám tới nhà ta điều võ dương oai!"

"Bản thiếu gia thật muốn nhìn xem tiện nhân này còn có thể kiêu ngạo đến lúc nào!"

"Thức thời thì nhanh chóng đem đồ trả lại, nếu không, bản thiếu gia nhất định sẽ khiến nàng phải hối hận!"

.....

Tiếng mắng này, không chỉ tên nói họ, nhưng từng câu đều rõ ràng đang ám chỉ Hàn Văn Tịch. Thực rõ ràng, vị đại thiếu gia bên trong đã biết Hàn Văn Tịch tới, mắng chính là vì Hàn Văn Tịch đang cầm chìa khoá nhà kho!

Mắt phượng của Hàn Văn Tịch híp lại, kiêu khích như thế, nàng đương nhiên sẽ không ngu ngốc tranh chấp cùng Hàn Ngọc Kỳ, không đánh đã khai, đem chính mình ví như tên trộm.

Hàn Ngọc Kỳ muốn có được chìa khoá nhà kho, kiếp sau cũng đừng mơ tưởng!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93: Đòi Hỏi, Lý Do Đầy Đủ

Dịch: Emily Ton.

Từ phu nhân nguyên bản còn cảm thấy rất mặt, vừa nghe nhi tử mắng như thế, trong lòng đại hi, cuối cùng nhi tử đã có tiến bộ.

Nàng cười lạnh nhìn Hàn Văn Tịch, chờ Hàn Văn Tịch phản bác!

Mà Hàn Nhựt Tuyết cũng rất bất ngờ, vô cùng vui sướng khi người gặp họa, "Ai nha, Từ phu nhân, đại thiếu gia đây là đang mắng ai vậy? Thật là khó nghe."

"Mắng người nên bị mắng, ai là phạm tiện ai là tặc, thì chính là mắng người đó." Từ phu nhân cười ha hả nói, chỉ hận không có người tới đây cùng nàng kẻ xướng người hoạ.

"Như vậy a, ha ha, là tặc đương nhiên nên mắng, so với chuột cống ngầm còn hôi hơn, chẳng biết xấu hổ!" Hàn Nhựt Tuyết phụ họa nói.

"Cũng chỉ thế thôi, đáng tiếc, đầu năm nay loại người này còn đặc biệt nhiều."

.....

Từ phu nhân cùng Hàn Nhựt Tuyết mượn cơ hội dùng giọng lạnh lùng châm chọc, vốn tưởng rằng Hàn Văn Tịch sẽ nổi bão, nhưng ai biết, Hàn Văn Tịch vẫn cứ thờ ơ, thấy thế, hai người chỉ cảm thấy nắm tay đánh tới trên bông, không thể sử dụng hết sức lực đẩy người, ghen đến mức khó chịu.

Hàn Nhựt Tuyết không cam lòng, đang muốn mở miệng, đúng lúc này, Hàn Văn Tịch lại mở miệng, "Nhị di nương, người thỉnh mọi người tới, là đứng ở

đây nghe đại thiếu gia chứ đồng hay sao?"

Nàng nói, tùy tay buông tiểu Dật Nhi ra, giao cho Thất di nương, lại nói, "Đường đường là đại thiếu gia Hàn gia, như thế nào lại có loại tổ chất này, cùng đàn bà đánh đá có gì khác nhau?"

Từ phu nhân đang muốn trả lời, đột nhiên, một cái bình nước được ném ra từ bên trong, "Lăn, tiện nhân! Cút hết cho ta!"

Vừa nghe lời này, sắc mặt Từ phu nhân vốn đang đắc ý đột nhiên thay đổi, *tiểu tử thái Ngọc Kỳ có vấn đề gì sai, đầu óc không rõ ràng lắm hay sao? Như thế nào lại mắng tất cả mọi người?*

Hàn Vân Tịch liếc mắt nhìn những mảnh vỡ nhỏ của bình hoa đầy đất, nhẹ nhàng cười, bên môi gọi lên một tia châm chọc, không nói gì.

Nhưng, ý cười châm chọc giống như một cây kim đâm vào tim Từ phu nhân, Từ phu nhân có cảm giác mất mặt.

Để mọi người chờ ở chỗ này, nàng cũng không biết nhi tử sẽ làm ra sự tình mất mặt như vậy, rõ ràng là không thích hợp, mà Hàn Vân Tịch cũng sẽ không vui. Nhưng nếu để mọi người cùng nhau đi vào, trời mới biết trong phòng đã bị tiểu tử Ngọc Kỳ lẫn lộn biến thành dạng gì, đến lúc đó chẳng phải khiến Hàn Vân Tịch chế giễu hay sao?

Từ phu nhân còn đang cân nhắc một lúc, tự hỏi có nên đi đến đại sảnh chính ở tiền viện hay không, đúng lúc này, Hàn Nhược Tuyết đã mở miệng, "Từ phu nhân, nếu không, chúng ta đừng đi vào, đại thiếu gia đang dưỡng bệnh cần được thanh tịnh. Nương ta còn chưa qua đây, hay là chúng ta đến viện nương ta đi, cách nơi này rất gần, chỉ mất vài bước đi bộ sẽ đến."

Hàn Nhược Tuyết không nghĩ sẽ bỏ qua cơ hội tốt như thế! Nàng hận không thể lập tức xem Từ phu nhân gây khó dễ cho Hàn Vân Tịch vì sự tình chia khoả nhà kho!

Hàn Nhược Tuyết đã đưa ra một bậc thang lớn như thế, Từ phu nhân tự nhiên vui sướng, liên tục gật đầu, "Cũng tốt cũng tốt."

"Vương Phi nương nương, thỉnh dời bước, nương ta có trà Xuân tốt nhất nga." Hàn Nhược Tuyết tâm tình rất tốt.

Trà Xuân?

Hàn Vân Tịch buồn bực, Thiên Ninh quốc hiện tại vẫn đang là trời đông giá rét, phải một tháng nữa mới đến Tết âm lịch, lấy đâu ra trà Xuân nha?

"Đi thôi, trời đông giá rét uống trà Xuân, cho dù phải đi xa, bốn Vương phi cũng muốn đi qua." Nàng nhàn nhạt cười nói.

"Tam di nương tuy là người phương bắc, nhưng chính là lão quý trà. Ta nghĩ trà Xuân nhất định là được mua với giá cao từ Nam Cương về đi?" Từ phu nhân cũng cười nói.

Nguyên lai là từ Nam Cương tới, Nam Cương lúc này hẳn đang là mùa xuân.

Sự tình mất dài như thế, Hàn Nhược Tuyết trước nay đều sẽ không kiêng dè, dọc theo đường đi khoe ra rất nhiều sự tình có quan hệ với lá trà. Hàn Vân Tịch yên lặng lắng nghe, trước kia thật đúng là không biết Tam di nương cùng Hàn Nhược Tuyết đối trà đạo có nhiều nghiên cứu như vậy.

Lạc Hà Uyển của Tam di nương quả nhiên rất gần sân của Từ phu nhân, xuyên qua một mảnh cỏ liền đến.

Thời điểm Hàn Vân Tịch các nàng đến, Lý thị đang muốn đi ra cửa.

Vừa thấy người tới, Lý thị vội vàng bước nhanh tiến lên, khom người hành lễ với Hàn Vân Tịch, "Dần phụ Lý thị, gặp qua Vương Phi nương nương, Vương Phi nương nương vạn phúc."

Không thể không nói, Lý thị khiến Hàn Vân Tịch có cảm giác còn muốn tốt hơn so với Thất di nương, Thất di nương quá mức hèn mọn nhất gan, Lý thị này không kiêu ngạo không siểm nịnh, khiến người rất thoải mái.

Đối với Lý thị, Hàn Vân Tịch không có ấn tượng sâu đậm, trong trí nhớ vị Tam di nương này chưa từng có xung đột cùng với bất cứ phòng nào, nhân gia không dám trêu chọc nàng, nàng cũng sẽ không chủ động trêu chọc người khác.

Xuất hiện trong công chúng, luôn là người hào phóng khéo léo, sẽ không bị bỏ qua, nhưng cũng không đưa tới quá nhiều chú ý.

Hàn Vân Tịch nghĩ, nếu Hàn Nhược Tuyết là thân nam nhi mà nói, có lẽ Hàn Tông An sẽ suy xét nhường vị trí gia chủ cho Tam phòng đi.

Tuy rằng Hàn Nhược Tuyết có thể chiều té ở rể, nhưng, điều này chung quy cũng không phải sự tình sáng sủa gì, huống chi, Hàn gia cũng không phải là không có nam nhi kế thừa.

"Bình thân." Hàn Vân Tịch phát phát tay, cho phép Tam di nương đứng lên.

Tam di nương đứng dậy, cũng không quên gật đầu chào hỏi Từ phu nhân, Thất di nương, thái độ của nàng rất khách khí, tu dưỡng cực tốt, còn cười với Tiểu Dật Nhi. Hàn Vân Tịch xem ở trong mắt, bất động thanh sắc.

Từ phu nhân giải thích ý đồ đến đây, Tam di nương liền mời mọi người tiến vào viện tử. Vừa vào sân, lập tức đã có hương trà tràn vào trong mũi, nghe nói từ trước tới nay Tam di nương không bao giờ ngừng uống nước trà trong phòng mình.

Mọi người vào phòng, tam di nương tự mình mang tới một vại trà Xuân, cười nói, "Ta cũng là mấy ngày trước đây mới có được trà này, đang nghĩ ngợi đưa một ít tới cho các vị nếm thử chút mới mẻ, vừa vặn hôm nay đều tới, Từ phu nhân, mặc kệ người có sự tình gì, nếu đã tới, chúng ta phải nếm thử trà này trước"

Từ phu nhân đương nhiên đáp ứng, mặc dù bận tâm, vẫn ngon lành uống xuống vài chén trà. Thắt di nương thứ nhất là không hiểu về trà, thứ hai cũng không có tâm tư, lo lắng sốt ruột đều viết hết trên mặt, vài lần muốn nhắc nhở Hàn Vân Tịch, nhưng cũng không biết nhắc nhở như thế nào.

Thế nhưng Hàn Vân Tịch thật ra không hề nóng lòng, thường thức phẩm trà, phải nói rằng, trà Xuân này quả thực so với loại trà nàng mang về làm thực nghiệm còn muốn tươi ngon hơn nhiều!

Gã sai vật đưa trà cho nàng chính là trà Thu, tuy rằng được bảo quản khá tốt, nhưng rốt cuộc thời gian đã lâu, vì thế màu sắc hương vị đều kém xa.

Hàn Vân Tịch vừa uống, vừa cân nhắc, cùng một cây trà, hương vị trà Xuân và trà Thu vẫn khác hẳn nhau, nói vậy thành phần lá trà cũng sẽ kém rất nhiều đi!

Nàng có nên lấy một ít trà Xuân và tiến hành kiểm tra đo lường hay không?

Nàng còn đang chần chờ, hỏi, "Tam di nương, vì sao hương vị trà Xuân này lại ngon hơn cả trà Thu vậy?"

Tam di nương cười cười, nói, "Ý nghĩa chân chính của trà Xuân, cũng không phải là lá trà được ngắt vào mùa Xuân, mà là sau khi trải qua đông, cây trà sẽ nảy ra mầm diệp lục đầu tiên sẽ được thu thập và chế biến thành lá trà. Lá trà của trà Xuân đầy đặn và dày, trong lá trà chứa đựng hương thơm nhất định, còn có rất nhiều chất đặc biệt khác, cho nên so với trà Hạ trà Thu mà nói, hương vị tươi thơm hơn, mùi vị cũng hợp lòng người nhất."

Lời này vừa ra, Hàn Vân Tịch liền cảnh giác, hương thơm nhất định, cùng với những chất khác?

Tam di nương có ý gì đây? Chẳng lẽ chính là các loại nguyên tố vi lượng có trong lá trà?

Phải biết rằng, mấy thứ này chỉ được nghiên cứu rộng rãi ở trong thời hiện đại, ở thời cổ đại cho dù là dược sư Trung y cũng chỉ có hiểu biết thô sơ về thành phần và dược hiệu (hiệu nghiệm của thuốc) mà thôi, trên đơn dược hiếm khi sẽ xuất hiện đơn vị nhỏ như "đồng cân*".

*đồng cân (钱: qian): ở đây ý nói đến một đơn vị đo lường, xấp xỉ 1/10 của một lượng, hoặc 3.78g.

Không nghĩ tới Tam di nương cư nhiên có thể nghiên cứu những chi tiết cụ thể như thế!

Đến tận cùng là trong thời đại này những quý trà đều có thể nghiên cứu tinh tế như vậy, hay là do Tam di nương đặc biệt nghiên cứu ra đây?

Trong lòng Hàn Vân Tịch cả kinh, nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài, nàng tiếp tục hỏi, "Nếu nói như thế, trong phương diện bảo quản trà Xuân, chắc cũng khác với các loại trà khác đi?"

Tam di nương tựa hồ đã nhận ra điều gì, đáy mắt hiện lên một tia đề phòng, cười cười, "Trà Xuân chân chính rốt cuộc rất hiếm, trong một tháng phần lớn đều có thể uống hết, vì vậy sẽ không chú ý nhiều về phương diện bảo quản."

Hàn Vân Tịch lại định thử hỏi thêm mấy vấn đề, sắc mặt Tam di nương vẫn không đổi, trước sau khẽ mỉm cười, rất kiên nhẫn, nhưng mà, những câu trả lời lại chính là những điều mà Hàn Vân Tịch đã biết, cũng không có gì mới mẻ.

Sau vài ly trà, Từ phu nhân rốt cuộc không nhịn được nữa, bắn cho Tam di nương một cái ánh mắt, khiến nàng dừng nói chuyện.

Tam di nương ngậm miệng, thay đổi ngậm lá trà khác, một lần nữa đi pha trà.

Từ thị rất vừa lòng, buông chén trà xuống, nhân nhạ cảm khái, "Vương Phi nương nương, sau khi lão gia bị giam, nhà này đã xảy ra không ít chuyện, mấy phòng di nương đều cuốn đi không ít bạc, hiện giờ chỉ dư lại ba tỷ muội chúng ta. Ài....."

Từ phu nhân nói, cố ý nhìn nhìn Lý thị, lại nhìn nhìn Thắt di nương, tiếp tục nói, "Lão gia đã bị phán vĩnh viễn sẽ bị giam cầm, ngay cả thăm hỏi đều không được. Hiện giờ gia nghiệp lớn của Hàn gia, ngay cả người làm chủ cũng không có, có bao nhiêu người trong tộc đều đang thèm khát nha? Hôm qua Tam đường thúc còn tới hỏi ta, nói rằng nếu các thiếu gia trong nhà không chống đỡ nổi, thì hãy nhanh chóng giao chìa khoá nhà kho cho hắn. Còn nói rằng chìa khoá nhà kho cùng 《Hàn Thị Y Điển》 là một phần của gia tộc Hàn thị, chứ không phải là của chúng ta. Các người nói xem, lời này có tức người hay không?"

Tiếng nói vừa dứt, một mảnh tĩnh lặng, ai cũng đều biết chìa khoá nhà kho đang ở trên tay Hàn Vân Tịch. Thắt di nương cúi đầu không dám lên tiếng. Tam di nương bận rộn với việc pha trà nên cũng không lên tiếng.

Người thông minh đều nghe ra được, lời của Từ phu nhân nói ra rất đẹp đẽ, cũng không đem mũi tên chĩa về phía Hàn Vân Tịch, nhưng rõ ràng chính là đang ám chỉ Hàn Vân Tịch không có tư cách giữ chìa khoá nhà kho nhất.

Hàn Vân Tịch cũng không mở miệng, một tay nàng ôm tiểu Dật Nhi, một tay trực tiếp châm trà, lão thần khắp nơi, khí định thần nhàn. Trà Xuân này

ngon mà không nhờn, hương vị tuyệt vời, nàng có chút luyến tiếc.

Ở đây chỉ có biểu tình của Tiểu Dật Nhi là nghiêm túc nhất, ánh mắt đen bóng rất chuyên chú, tựa hồ đang nỗ lực nghiền ngẫm những lời nói của Từ phu nhân.

Thấy không ai có phản ứng gì, Từ phu nhân cũng không hoảng hốt, hôm nay nàng tìm Thất di nương cùng Tam di nương tới đây, cũng không trông cậy hai vị di nương này sẽ nói chuyện giúp nàng, bất quá chỉ cần có các nàng ở đây mà thôi, miễn cho khi chìa khoá nhà kho dừng ở trên tay nàng, hai vị này sẽ không thừa nhận.

Từ phu nhân nhẹ nhàng thở dài một tiếng, lại nói, "Hôm qua là Tam đường thúc tới, sáng nay Tứ đường thúc cũng tới một chuyến, ý tứ không sai biệt lắm so với Tam đường thúc. Các người nói bọn họ đây không phải là đang khi dễ Hàn gia không có ai hay sao?"

Tuy rằng không người trả lời, Từ phu nhân vẫn nói rất hăng say, "Dù nói thế nào thì Ngọc Kỳ chúng ta cũng đã thành niên, đường đường là đại thiếu gia, bọn họ sao có thể như vậy a?"

Lúc này, Hàn Nhượng Tuyết vẫn luôn ngồi ở bên cạnh Tam di nương rót cuộc nhện không được, hỏi, "Từ phu nhân, cha ta đã bị giam cũng được một khoảng thời gian, vì sao bọn họ bây giờ mới tìm tới cửa?"

Lời này vừa ra, Tam di nương lập tức hung hăng dẫm lên một chân Hàn Nhượng Tuyết ở dưới bàn, Hàn Nhượng Tuyết rất đau, nhưng không thể không cố nén.

Có một người đáp lại, trong lòng Từ phu nhân đại hỉ, thở dài nói, "Ài, cũng không biết bọn họ nghe được tin tức từ nơi nào, nói rằng chìa khoá nhà kho đang nằm ở trong tay Vương Phi nương nương. Cho rằng là bởi vì các thiếu gia chúng ta đều không chống đỡ nổi đương gia, thế nào cũng phải dựa vào quyền thế của Vương Phi nương nương, vì vậy mới đem nhà kho chìa khoá để lại cho nương nương!"

Giọng nói của Từ phu nhân vừa rơi xuống, rốt cuộc bắt gặp ánh mắt Hàn Văn Tịch nhìn lại, "Vương Phi nương nương, người nói việc này..... việc này nếu truyền ra ngoài, Hàn gia bị mất mặt không quan trọng, nhưng sẽ ảnh hưởng không tốt đối với người nha! Nếu Nghi thái phi phát hiện ra, xác định chắc chắn cũng sẽ không cao hứng đi."

Nếu Nghi thái phi biết được, đương nhiên sẽ không cao hứng! Hàn gia tuy rằng là đại gia nghiệp, nhưng cũng không bằng một góc bằng sơn của Tần Vương phủ, Nghi thái phi sao có thể sẽ quan tâm đến chút gia sản nhỏ nhỏ của Hàn gia đây?

Việc này một khi truyền ra ngoài, không nói những điều khác, chỉ cần một chuyện Tần Vương phi quay về nhà mẹ đẻ tranh đoạt gia sản, cũng đủ khiến Hàn Văn Tịch trở thành đầu đề đứng đầu ở đề đô!

Nói đến cùng, chính là làm mất mặt Tần Vương phủ nha!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Ép Hối, Lý Thị Lên Tiếng

Edit & Dịch: Emily_Ton.

Tần Vương phi chỉ là vinh quang nơi danh hào, đồng thời cũng mang lại cho Hàn Văn Tịch rất nhiều sự hạn chế, Hàn Văn Tịch đã sớm lĩnh ngộ đạo lý này.

Tuy rằng loại thủ đoạn uy hiếp này của Từ phu nhân rất có hiệu quả, đáng tiếc, với nàng cũng hoàn toàn không có gì mới mẻ nữa.

Bất quá, nếu Từ phu nhân muốn chơi, nàng cũng sẽ không để ý mà bởi nàng chơi đến cùng!

Nàng cười cười, nói, "Nhị di nương, Hàn gia rối loạn như thế, người còn có thể quan tâm đến tâm tình mẫu phi ta, bốn vương phi nhất định sẽ chuyển đạt quan tâm của người tới mẫu phi."

Lời này vừa ra, Từ phu nhân liền không bình tĩnh, Hàn Văn Tịch có ý tứ gì đây? Chẳng lẽ nàng không sợ hay sao? Còn gọi mẫu phi mẫu phi thân thiết như vậy?

Hàn Văn Tịch khí định thần nhàn, lại nói, "Nếu vài vị đường thúc quan tâm tới chìa khoá nhà kho như vậy, quan tâm đến người thừa kế Hàn gia, vậy lần sau bọn họ còn tới, thỉnh Nhị di nương chuyển cáo bọn họ một tiếng, cứ nói, cha ta bất quá chỉ là bị giam, còn chưa chết đâu. Chờ gia chủ cho nhà này, trong lòng lão nhân gia hẳn sẽ tự hiểu rõ! Không cần phải ăn no không có việc gì làm, nhọc lòng người mang ý xấu!"

Từ phu nhân vừa rồi dùng những lời lẽ ánh chi Hàn Văn Tịch, Hàn Văn Tịch lúc này lại dùng *chi cây dâu mà mắng cây hoè** trả lại, điều này, Từ phu nhân sao có thể còn ngồi yên được a!

*Nguyên văn: 指桑骂槐: chỉ cây dâu mắng cây hoè, giống như chỉ chó mắng mèo, nói bóng nói gió. (means pointing at the mulberry tree but cursing the locust tree; abuse a person by ostensibly pointing to someone else)

Nàng không nghĩ tới Hàn Vân Tịch còn dám đề cập đến Hàn Tông An!

Nàng có được tin tức từ Lại bộ bên kia, Hàn Vân Tịch cứu Thái tử, bác bỏ kết quả chuẩn bệnh của Hàn Tông An, đây đúng là nguyên nhân chính khiến Hàn Tông An bị giam. Nói câu khó nghe, chính là Hàn Vân Tịch đã hại Hàn Tông An!

Hiện giờ nàng lại hạn chế người Hàn gia đến thăm hỏi Hàn Tông An, đây rõ ràng là đã đoạt chìa khoá nhà kho, sợ sự tình bại lộ!

Nha đầu thú không biết xấu hổ này, cư nhiên còn có tự tin dùng sự tình của phụ thân nói ra, Từ phu nhân vô tình cắn chặt hàm răng.

Hôm nay nếu đã nói ra sự tình này, nàng sẽ không bỏ cuộc dễ dàng như vậy!

"Vương Phi nương nương nói lời này rất có lý. Chỉ là, theo dân phụ thấy, Vương Phi nương nương dù sao cũng là nữ nhi đã gả ra ngoài, chìa khoá nhà kho của Hàn gia đặt ở trên tay người, khó tránh khỏi sẽ bị người đàm tiếu."

Nói đến đây, Từ phu nhân ngừng lại, nói tiếp, "Ta tin rằng lúc trước lão gia cũng là dưới tình thế cấp bách, mới đem chìa khoá nhà kho phó thác cho người, để người chuyển giao lại cho Hàn gia đi?"

Hàn Vân Tịch không nói chuyện, như rồng mây bắt đầu nghiền ngẫm đánh giá Từ phu nhân, trong lúc nhất thời, quanh mình đột nhiên trở nên an tĩnh, không khí đều khẩn trương lên.

Từ phu nhân rõ ràng rất đúng lý hợp tình, cũng không biết vì cái gì bị Hàn Vân Tịch đánh giá như thế, bỗng nhiên vô cớ chột dạ.

Rốt cuộc, nàng nhìn không được, "Lý thị, Hách Liên thị hai người các người cũng nói vài lời đi, hiện giờ quý phủ cũng chỉ còn lại ba tỷ muội chúng ta, đúng là thời điểm cần phải đồng tâm hiệp lực, Hàn gia cũng không thể thua ở trên tay chúng ta!"

Hách Liên thị đừng nói là trả lời, ngay cả ngẩng đầu cũng không dám, Lý thị vẫn trầm mặc như cũ, một bộ dáng không liên quan đến mình, đang ngồi thêm trà cho mọi người và làm hết lễ nghĩa của chủ nhà.

Hiện trường, lại một lần nữa lâm vào yên tĩnh.

Ai ngờ, đúng ngay vào lúc này, đột nhiên một tiếng thì thầm truyền đến từ bên ngoài.

"Các người đang ở đây thương thảo chìa khoá nhà kho sao? Bỏn thiếu gia tốt xấu cũng là trưởng tử Hàn gia, các người có phải nên tôn trọng ý kiến của bỏn thiếu gia hay không?"

"Chìa khoá nhà kho ở đâu, lập tức lấy ra đây!"

.....

Trước nghe giọng, sau mới thấy người, chỉ thấy đại thiếu gia đặc biệt kích động, một tay chống gậy, một tay che miệng, khắp khiễng đi tới đứng ở cửa, lạnh lùng nhìn Hàn Vân Tịch.

Chắc là vừa rồi hẳn mới biết được Từ phu nhân muốn bàn về sự tình chìa khoá nhà kho, nếu không lúc trước đã sớm lao tới từ Lạc U Cư.

Lúc trước bị Hàn Ngọc Kỳ mắng khó nghe như vậy, Hàn Vân Tịch đã không so đo, không nghĩ tới hẳn cư nhiên còn tìm đến nơi đây.

Hàn Vân Tịch không có nhẫn nại tốt như vậy, lạnh lùng nói, "Chìa khoá nhà kho ở trên tay bỏn Vương phi, người thì thăm gì vậy?"

Lời này vừa ra, Hàn Ngọc Kỳ càng thêm kích động, đột nhiên muốn nhanh chóng tiến lên, ai biết dưới chân không cẩn thận một cái, cả người ngã về phía trước như chó ăn phân (*nguyên văn: 身子前倾正正给摔了个狗吃屎*), "Bịch" một tiếng đặc biệt nặng nề.

"Ai ư!"

Đại thiếu gia kêu lên đau đớn, không thể ngẩng đầu lên.

Thấy thế, mọi người đều ngốc lăng, đầu tiên là tiểu Dật Nhi cười ha hả, ngay sau đó Hàn Vân Tịch cũng vui vẻ, "Ha ha, đại thiếu gia trên mặt đất không có phân đâu, người nằm lên đó làm gì?"

"Nhi tử!" Từ phu nhân hô to một tiếng, vội vàng tiến lên, "Nhi tử, người không sao chứ!"

Từ phu nhân có hết sức diu hẳn, thật vất vả mới khiến Hàn Ngọc Kỳ ngẩng đầu lên, chỉ thấy trên trán hẳn, hai má, còn có chóp mũi tất cả đều trầy da, đỏ một mảnh, nói có bao nhiêu buồn cười liền có bấy nhiêu buồn cười.

Thấy thế, tất cả mọi người lập tức cười vang một mảnh, ngay cả Thất di nương rất cẩn thận đều nhìn không được cũng bật cười.

Lúc này, Từ phu nhân đang nâng Hàn Ngọc Kỳ bổng xoay người lại, ai biết, vừa nghiêng người, móng rơi xuống đất, Hàn Ngọc Kỳ đột nhiên hô to, "Đau..... Đau!"

Hắn giống như bị điện giật đột nhiên nghiêng người nằm xuống, nâng móng khỏi mặt đất, ngay sau đó đẩy Từ phu nhân ra, hung hăng đáng sợ, "Nguoi muốn đau chết ta à?"

Từ phu nhân thấy hắn đau đến nỗi khuôn mặt đều vặn vẹo, chính mình cũng đau lòng vô cùng, quan tâm vô cùng, "Nương không phải cố ý, nguoi không sao chứ! Còn đau không? Chúng ta trở về, nương tra được cho nguoi."

Nhưng mà, Hàn Ngọc Kỳ lại quay đầu trừng mắt nhìn hướng về phía mọi người một bên, dữ dằn, "Cười cái gì mà cười, buồn cười thế sao?"

Lúc này, trừ bỏ Hàn Văn Tịch, tất cả mọi người đều ngừng cười, đặc biệt là Thất di nương, nàng lập tức đưa mắt ra hiệu cho tiểu Dật Nhi, tiểu Dật Nhi chỉ có thể mím miệng chịu đựng.

"Thực buồn cười nha, ha ha ha, ta đều cười đến đau cả bụng! Đại thiếu gia, nguoi sao lại chưa từng trải qua bị đánh như vậy nha, mới vài cái đã bị thương nặng như vậy?" Hàn Văn Tịch vui sướng.

"Nguoi!" Hàn Ngọc Kỳ suýt nữa bị tức chết, động tác thỉnh linh lại muốn nhào lên, Từ phu nhân vội vàng đè lại, "Nguoi chậm một chút! Chậm một chút!"

Vừa bị nhắc nhở, Hàn Ngọc Kỳ mới bình tĩnh lại, một tay che miệng, một tay ấn tay Từ phu nhân, thật cẩn thận đứng lên.

Thân hình cao to hơn nửa béo phì, sự thận trọng này có vẻ đặc biệt buồn cười, tóm lại, Hàn Văn Tịch chính là cười không ngừng, cười đến đau cả bụng.

Tiểu Dật Nhi ở ngay bên cạnh Hàn Văn Tịch, ghen đã lâu, thấy Hàn Văn Tịch cười thành như vậy, rốt cuộc cũng nhịn không được, "Xi" ra tiếng.

Lúc này, Hàn Ngọc Kỳ vừa mới đứng vững lập tức hướng mắt lạnh nhìn qua, tức giận, "Hàn Văn Dật, nguoi dám chê cười bản thiếu gia?"

Không làm gì được Hàn Văn Tịch, hắn vẫn có thể mắng Hàn Văn Dật đi!

"Tuổi còn nhỏ, dám cười nhạo huynh trưởng, nguoi đúng là đồ không có giáo dưỡng!"

Lời này vừa ra, Tiểu Dật Nhi lập tức an tĩnh, Thất di nương hạ thấp đầu, một tiếng cũng không dám thoát ra khỏi cổ họng. Làm trò trước mặt mẫu thân nể nang thì từ không có giáo dưỡng, không thể nghi ngờ đây là một loại vũ nhục.

Đáy mắt Hàn Văn Tịch hiện lên một tia ánh sáng lạnh lùng, một tay ôm Tiểu Dật Nhi, cười lạnh nói, "Dật Nhi, muốn cười thì cứ cười. Người đã lớn như vậy, trưởng bối ở đây hắn cũng dám nói năng lỗ mãng, hắn cũng xứng nói từ giáo dưỡng? Còn có nha, ngay cả đường cũng đi không tốt, ta xem nha, nương hắn không chỉ không dạy hắn làm người như thế nào, ngay cả đường đi cũng chưa chỉ giáo đâu! Thật là quá buồn cười! Nếu là ta nha, sợ người chê cười liền chạy đi trốn, làm bầm gì nha?"

Hàn Văn Tịch nói, lại cố tình cười ba tiếng "ha ha ha", nàng trêu chọc khuôn mặt nhỏ của Tiểu Dật Nhi, "Tới, cười một cái tỷ xem!"

Có đại tỷ tỷ che chở, Tiểu Dật Nhi không sợ gì nữa, chậm rãi nhếch môi, nở một nụ cười tuyệt đẹp với Hàn Văn Tịch.

"Đúng rồi! Cười một cái, tâm tình sẽ thoải mái hơn nhiều!"

Từ phu nhân tức giận đến nổi sắc mặt đều tím. Hàn Ngọc Kỳ ăn nói vụng về, làm sao có thể phản bác được. Vì thế tức giận xông lên, lập tức rống to, "Tần Vương phi, đừng nói nhảm nữa, hiện tại hãy giao chìa khoá nhà kho ra đây! Đó là vật của Hàn gia, nguoi đã là người xuất giá, không có quan hệ cùng nguoi! Lập tức giao ra đây!"

Chung quy, tất cả vẫn đều hướng về phía chìa khoá nhà kho.

Hàn Văn Tịch khí định thần nhàn, nâng cao cằm, "Không mang!"

"Nguoi!" Hàn Ngọc Kỳ nắm chặt nắm tay, cắn răng thấp giọng, "Tiện nhân, tìm đánh!"

Từ phu nhân sớm đã muốn động thủ, chỉ là, nàng đã từng trải qua không ít mưa gió nên chung quy vẫn có sự bình tĩnh. Nàng đè tay Hàn Ngọc Kỳ lại, thấp giọng, "Đã bị ăn một lần rồi còn chưa đủ à? Xúc động làm gì? Hãy xem lão nương thu thập nàng như thế nào!"

Vừa nhắc tới 50 đại bản kia, trong lòng Hàn Ngọc Kỳ vẫn còn sợ hãi.

Hắn chỉ có thể tạm thời cắn chặt mà nhịn! Dù sao chờ đến lúc chìa khoá nhà kho tới tay, hắn sẽ chậm rãi tra tấn Hàn Văn Tịch. Nàng yêu thương Hàn Văn Dật đúng không, đến lúc đó hắn nhất định sẽ "hậu hạ" tiểu tử thúi kia thật tốt!

Từ phu nhân hít sâu một hơi, đỡ nhĩ tử đi qua, Hàn Ngọc Kỳ không thể ngồi, chỉ có thể đứng ở một bên.

Thấy thế, Lý thị lúc này mới lên tiếng, "Người tới, còn không tới đỡ đại thiếu gia!"

Hai gã sai vặt vội vàng chạy tới, trái phải đỡ Hàn Ngọc Kỳ, lúc này, Từ phu nhân mới yên tâm, một lần nữa ngồi xuống.

Vấn đề vừa mới hỏi, nàng vẫn luôn nhớ tới!

"Tần Vương phi, vậy lúc trước lão gia chính là dưới tình thế cấp bách, mới đem chìa khoá nhà kho phó thác cho người, để người chuyển giao cho Hàn gia đi?" Từ phu nhân lại một lần nữa đặt câu hỏi.

Hôm nay nàng thế nào cũng phải bức cho Hàn Vân Tịch không thể không trả lời vấn đề này.

Nhưng mà, Hàn Vân Tịch vẫn trầm mặc.

Chìa khoá nhà kho đối Hàn Ngọc Kỳ mà nói, quả thực giống như là ma chú, vừa thấy Hàn Vân Tịch trầm mặc, hần lập tức chất vấn, "Tần Vương phi, người trả lời nha, không phải là chốt dạ đi?"

Ai ngờ, Hàn Vân Tịch vẫn trầm mặc không nói.

Thấy thế, trong lòng Hàn Ngọc Kỳ càng thêm khẳng định, chìa khoá nhà kho nhất định là Hàn Vân Tịch đã đoạt lấy từ trên tay phụ thân. Hần đang muốn làm khó dễ, ai ngờ, lúc này Lý thị vẫn luôn im miệng không nói lại đột nhiên mở miệng, "Ta nghĩ, chìa khoá nhà kho ở trên tay Vương Phi nương nương, lão gia nhất định đã có giao đãi đi?"

Đáy mắt Hàn Vân Tịch hiện lên một tia cười lạnh, nàng trầm mặc, chính là đang chờ Tam di nương mở miệng!

Lúc trước còn cảm thấy Từ thị nói chuyện lợi hại, nhưng vừa nghe lời này của Lý thị, mới biết được cao thủ chân chính, chính là Lý thị.

Lý thị vừa nói như thế, rõ ràng là đang thử.

Nếu như chìa khoá nhà kho là do Hàn Tông An chủ động giao cho nàng, nhất định sẽ có giao đãi với nàng đem chìa khoá cho một phòng nào đó, mà lúc này, nàng cũng nên nói ra.

Nếu như chìa khoá nhà kho là do nàng đoạt lấy từ trên tay Hàn Tông An, đối mặt với vấn đề như vậy, nàng có thể sẽ khó trả lời.

Lý thị thật sự thông minh. Theo lẽ thường, thời điểm khi Hàn Tông An giao chìa khoá quản gia cho Hàn Vân Tịch, chính là muốn nhờ nàng chuyển giao cho người Hàn gia. Đáng tiếc, Lý thị đã đánh giá quá cao về tình huống của Hàn gia mà xem nhẹ Hàn Tông An.

Hàn Tông An có thể hồ đồ với những chuyện của Thiên Tâm phu nhân, nhưng hần rất đủ sáng suốt trong những vấn đề khác. Hần biết rõ đức hạnh của mấy thiếu gia, cũng rất rõ ràng tâm tư của mấy phòng di nương. Trong lòng hần không có thiên vị đặc biệt nào, hết thảy đều là vì Hàn gia.

Mặc dù hần đặc biệt giao đãi Hàn Vân Dật, nhưng cũng không nói muốn để Hàn Vân Dật kế thừa vị trí gia chủ, hần đem quyền lựa chọn giao cho Hàn Vân Tịch.

So với thế lực phía sau của Từ phu nhân là Lại bộ, Hàn Tông An càng thêm nguyện ý tin tưởng Hàn Vân Tịch.

Vừa nghe lời này của Lý thị, trong lòng Từ phu nhân đại hỉ, vội vàng bổ sung, "Đúng nha, lão gia nhất định có giao đãi gì đó với người đi, Vương Phi nương nương, đây đã là lúc nào rồi, hôm nay tất cả mọi người đều ở đây, người hãy nói đi."

Trong lòng Hàn Vân Tịch cười lạnh, nàng vốn dĩ tính toán điều tra xong sự tình tướng quân phủ xong thì sẽ xử lý đến sự tình Hàn gia. Hiện giờ, nếu Từ phu nhân nóng vội như thế, Lý thị cũng kìm nén không được, nàng nói ra trước cũng không có trở ngại gì.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Ngoài Ý Muốn, Kinh Hiện Xà Độc

Hàn Vân Tịch chậm rãi uống một ly trà, lúc này mới mở miệng, "Phụ thân, xác thật giao đãi một việc với ta."

Lời này vừa ra, ngay cả Thất di nương vẫn luôn cúi đầu cũng đều ngẩng lên, nàng cau mày, thập phần lo lắng.

Lý thị lại rất bình tĩnh, Hàn Nhược Tuyết cũng giống Từ phu nhân, rất khẩn trương.

Đương nhiên, khẩn trương nhất không ai hơn Hàn Ngọc Kỳ, hần gấp không chờ nổi buột miệng thốt ra, "Việc gì?"

"Đại sự." Giọng nói của Hàn Vân Tịch trở nên trầm trọng, điều này khiến cho Hàn Ngọc Kỳ càng thêm khẩn trương, hần cũng quên truy cứu thật giả,

không vô thức nghiêng về phía trước, vội vàng truy vấn, "Đại sự gì nha?"

"Phụ thân nói, chìa khóa nhà kho tạm thời giao cho ta bảo quản, chờ có người thích hợp được chọn làm gia chủ, ta lại đem chìa khóa giao ra, trong khoảng thời gian này, hy vọng các thiếu gia tiểu thư các phòng đều dốc lòng nghiên cứu y học, không cần có nhiều tưởng niệm đến hiệu quả và lợi ích."

Lời này vừa ra, ánh mắt Hàn Ngọc Kỳ trở nên lạnh lẽo, tức giận nói, "Không có khả năng! Người gạt người!"

Hắn biết, Hàn Văn Tịch nhất định sẽ tìm cơ như vậy, chỉ là, hắn nghĩ nếu muốn lừa gạt người ở đây, không khỏi quá ngây thơ rồi đi!

Phụ thân sao có khả năng làm như thế?

Không nói đến phụ thân là vì nàng mới bị giam, ngay cả trước khi bị giam, phụ thân ghét nhất, không thích nhất chính là vị đại tiểu thư này!

Cho dù hiện tại phụ thân còn chưa có ý lập gia chủ khác, cũng không có khả năng sẽ đem chìa khóa nhà kho ủy thác cho Hàn Văn Tịch a! Nàng tính là gì nha!

"Vương Phi nương nương, lời nói ra không có chứng cứ, hình như không thích hợp." Giọng nói của Từ phu nhân cũng lạnh đi.

Hàn Nhượng Tuyệt ở một bên dường như không nhận được, đối với nàng mà nói thì những gì Hàn Văn Tịch nói ra quả thực giống như một trò đùa.

"Vương Phi nương nương, loại vui đùa này không hề buồn cười một chút nào. Hay là, người thông khí với Đại Lý Tự, để mọi người được gặp mặt phụ thân, miễn cho..... chúng ta tin tưởng người, nhưng những người trong tộc cũng không tin người nha!"

Lời này của Hàn Nhượng Tuyệt nói rất trực tiếp, lần này, Lý thị cũng không cản nàng.

Hàn Ngọc Kỳ vội vàng phụ họa, "Đừng! Tàn Vương phi, có bản lĩnh thì hãy đi Đại Lý Tự châm chước châm chước, để chúng ta gặp mặt phụ thân một lần! Nếu không, chúng ta tuyệt đối sẽ không tin tưởng người!"

"Nhưng, Vương Phi nương nương, nghe nói giam cầm vĩnh viễn cũng không có quá nhiều quy định hạn chế như vậy, mỗi năm đều cho phép người nhà vào thăm một hai lần. Ta từng nhờ rất nhiều người nhưng đều không thể gặp được lão gia, không chừng đã có người phía trên áp xuống, nếu người đi châm chước, hẳn sẽ không thành vấn đề đi?" Từ phu nhân cũng gấp không chờ nổi, truy vấn.

"Vương Phi nương nương, chúng ta tất nhiên là tin người, nhưng, việc này dù sao cũng là đại sự, người vừa rồi cũng nói lão gia chỉ là bị giam, hẳn vẫn còn sống. Theo ta thấy, việc này vẫn nên để cho vài vị thiếu gia và tiểu thư gặp qua lão gia, tương đối thỏa đáng, cũng miễn cho người bị mang tiếng hiểu lầm." Lời của Lý thị nói luôn đẹp mắt như vậy.

Hàn Văn Tịch gật gật đầu, thật tốt, Nhị phòng cùng Tam phòng rốt cục là đứng trên cùng một mặt trận thống nhất.

Mọi người đều đang chờ Hàn Văn Tịch mở miệng, vốn tưởng rằng nàng sẽ chột dạ mà cự tuyệt, nhưng ai biết, Hàn Văn Tịch cư nhiên gật gật đầu, "Được, vậy sau khi bản Vương phi trở về sẽ lập tức làm việc này, nhanh chóng an bài để các người có thể gặp mặt lão gia."

Nàng nói vân đạm phong khinh như vậy, giống như đang nói về thời tiết hôm nay không tồi.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người ở đây đều ngây ngẩn cả người, lộ ra biểu tình không thể tin nổi, ngay cả Thất di nương không tỏ thái độ cũng kinh ngạc, *các nàng..... các nàng không nghe lầm đi?*

Hàn Văn Tịch nguyên bản cảm thán tù, đúng là bởi vì không hiểu biết tình huống của Hàn gia, không hiểu biết về Hàn Văn Dật, sợ những người Hàn gia này sau khi gặp Hàn Tông An, nói nhiều, sẽ phần nào ảnh hưởng đến việc nàng nâng đỡ gia chủ Hàn gia.

Hiện giờ, sự thật chứng minh tiểu Dật Nhi cùng nàng hợp ý nhất, người được nàng chọn cũng đã sớm ám định, lúc này, nàng cũng không sợ người Hàn gia đi gặp Hàn Tông An nữa.

Nàng còn ước gì đám người này nhanh chóng đến gặp một lần, sau này ít tới tìm nàng phiền toái.

Hôm nay tới Hàn gia, vốn là nghĩ đến nhìn xem Tiểu Dật Nhi, thư giãn một chút, không nghĩ tới Từ phu nhân lại gấp không chờ nổi muốn thảo luận về chìa khóa nhà kho cùng nàng như thế.

Cũng tốt, nhân lúc còn sớm giải quyết việc này, sau đó còn phải chuyên tâm cân nhắc sự tình Đại tướng quân phủ.

Hàn Văn Tịch uống xong ly trà, buông Tiểu Dật Nhi, lười biếng đứng lên, sự tình nếu đã định ra như thế, nàng cũng nên quay về.

Ai ngờ, ngay thời điểm khi nàng đứng lên, một trận gió Tây Bắc thổi qua, hệ thống giải độc đột nhiên cảnh báo, "*đô, đô, đô.*"

Có độc!

Cảnh báo bất ngờ của hệ thống giả độc nằm ngoài dự kiến của Hàn Văn Tịch, khiến nàng lập tức cứng đờ.

Nhưng, chỉ một lát mà thôi, gió ngừng, cảnh báo của hệ thống giải độc cũng ngay lập tức dừng lại.

Với tần suất nhắc nhở mới vừa rồi của hệ thống giả độc mà nói, độc tố cách chỗ nàng rất gần, nhưng, nàng đã ngồi ở chỗ này lâu như vậy vì sao hệ thống giả độc đến nay mới đưa ra lời nhắc nhở đây? Vì sao khi gió nổi lên mới nhắc nhở đây?

Không thể nghi ngờ, một trận gió Tây Bắc vừa rồi đã thổi độc tố tới, trong gió có hơi thở của độc!

Nói như vậy, chỉ những độc tố có độc tính rất kịch liệt mới có thể bị gió thổi qua, có thể có tàn lưu hơi thở vương vào trong gió.

Hơi thở lưu lại trong gió cũng biến mất rất nhanh, có thể bị hệ thống của nàng kiểm tra đo lường ra, vậy chứng tỏ rằng chất độc cách nơi nàng đứng cũng không xa.

Nghĩ đến đây, Hàn Văn Tịch đột nhiên xoay người nhìn về phía góc Tây Bắc của sân, chỉ thấy phía góc Tây Bắc của viện này có một gian nhà gỗ nhỏ, không có cửa sổ, cửa bên ngoài đã được khoá.

Chẳng lẽ là nơi đó?

Chỉ là, khoảng cách này cũng không xa, không vượt qua phạm vi kiểm tra của hệ thống giả độc, chẳng lẽ hàm lượng độc được nơi đó cực kỳ ít, vì vậy chúng chỉ có thể được phát hiện khi có gió thổi dấu vết của chúng lên?

Hàn Văn Tịch hoàn toàn bị gọi lên lòng hiếu kỳ, Tam di nương trong viện sao lại có độc được đây? Nó đã được cất giữ trong căn nhà gỗ, vì sao lượng được lại ít như vậy? Độc được gì đã được cất giữ?

Nàng bước đi theo bản năng, ai ngờ, lúc này Tam di nương đột nhiên đứng lên, gọi lại, "Vương Phi nương nương, người nhìn cái gì vậy?"

Hàn Văn Tịch lúc này mới bình thường trở lại, chần chờ một lát, nhưng cái gì cũng không nói, cười cười, "Không có gì."

Tuy nói không có gì, nàng vẫn bước đi qua, đáy mắt Tam di nương hiện lên một mặt cảnh giác, nhưng cũng không qua ngăn cản.

Hàn Văn Tịch sau khi tới trước cửa căn nhà gỗ nhỏ, chính thức khởi động hệ thống giả độc và bắt đầu rà quét, kết quả thật đáng kinh ngạc!

Thiên a!

Hoá ra là Xà Độc!

Nhịp tim Hàn Văn Tịch đập nhanh hơn, hệ thống giả độc phân tích thêm một bước, rất nhanh đã phân tích ra ba vị Xà Độc, tuy rằng không phải là ba vị phối phương hiếm lạ nhất của Vạn Xà Độc, nhưng, lại là ba vị khác trong bảy vị Xà Độc!

Hàn Văn Tịch không khống chế được nhịp đập "thịch thịch thịch" tăng tốc của trái tim, không thể không nghi ngờ!

Nàng không bao giờ nghĩ rằng có thể kiểm tra ra Xà Độc ở nơi này, vì sao lại xảy ra thuận lợi như thế?

Căn nhà gỗ nhỏ này còn ẩn dấu cái gì?

Lập tức kiểm tra phân lượng đã rà quét, phân lượng cực kỳ ít, rất có khả năng là tàn lưu phần độc. Nếu không có hệ thống giả độc, cho dù nàng đi vào và xem xét thật kỹ, cũng chưa chắc có thể tìm ra.

Phân lượng này, nếu như ẩn nấp trên cơ thể người, hoặc là hạ vào trong nước, chưa chắc có thể kiểm tra ra, cũng chưa chắc sẽ nguy hại đến tánh mạng, tuy nhiên, nếu đặt trong hình thức là phần độc, bất quá vẫn không trốn được "hỏa nhãn kim tinh*" của hệ thống giả độc.

*Hỏa nhãn kim tinh (火眼金睛): Mắt lửa người vàng, dùng để mô tả đôi mắt sáng suốt (golden-gaze fiery-eyes)

Hàn Văn Tịch không cam lòng, lại kiểm tra đo lường thêm một lần nữa, nhưng mà, trừ bỏ ba vị Xà Độc ra, không có gì khác!

Thấy nàng vẫn đứng ở cửa không nhúc nhích, mọi người đều rất buồn bực.

Tay Tam di nương giấu ở trong tay áo dần dần nắm chặt thành nắm đấm. Nơi đó, đúng là nơi nàng xưa nay dùng để điều chế độc, tuy nhiên, trước đó mấy ngày nàng đã sớm phân phó hạ nhân xử lý toàn bộ độc được, tất cả các tù được đều được thu thập sạch sẽ, Hàn Văn Tịch sao có thể nghi ngờ nơi đó?

Hàn Văn Tịch giải độc cho thiếu tướng quân, lại xác định độc kia chính là độc mãn tính, Đại tướng quân phủ nhất định là muốn tóm bằng được *nội quý** hạ độc. Chẳng lẽ, Hàn Văn Tịch cũng đang hỗ trợ tìm kiếm nội quý hay sao?

*Nội quý (内鬼): Con quỷ/ma bên trong (ý nói nội gian).

Cho dù là như vậy, nha đầu thú vị Hàn Văn Tịch có thể giải độc, chẳng lẽ cũng có thể tra độc hay sao?

Thậm chí lui lại một vạn bước, cho dù nàng có thể tra độc, cho dù trong phòng có độc được, nàng ta cũng không có lý do gì vô duyên vô cớ mà hoài nghi đến trên đầu nàng, vô duyên vô cớ có hứng thú đối với căn nhà gỗ nhỏ này nha!

Nghĩ đến đây, Tam di nương nắm chặt nắm tay lần nữa, nàng nghĩ, *nàng nhất định là đã suy nghĩ quá nhiều, Hàn Vân Tịch bất quá chỉ đơn thuần là có hứng thú đối với căn nhà gỗ nhỏ này mà thôi.*

Nàng từ trước đến nay đều rất bình tĩnh, không thể tự mình rối loạn đầu trận tuyến.

"Vương Phi nương nương, người đây là đang làm gì vậy?" Hàn Nhượng Tuyết mở miệng, nhà tranh nhỏ này là nơi mẫu thân xưa nay dùng để học phối dược, thật là kỳ quái, Hàn Vân Tịch vì sao đột nhiên lại cảm thấy hứng thú với căn nhà này đây?

Hàn Vân Tịch lúc này mới quay đầu nhìn qua, tầm mắt lơ đãng đảo qua Tam di nương, tuy nhiên, cũng không dừng lại, nhàn nhạt cười nói, "Ta thấy kiến tạo căn nhà gỗ rất tinh xảo, rất thích nó."

Lời này vừa ra, trái tim Tam di nương cuối cùng cũng được buông xuống, nàng đã biết là chính mình lo lắng quá nhiều.

Hàn Nhượng Tuyết đang muốn mở miệng, Tam di nương đã đoạt trước, "Vương Phi nương nương, nhà này là phòng phối dược của ta, mấy năm trước đã được kiến tạo nên."

Nguyên lai là phòng phối dược nha!

Hàn gia là thế gia y học, con cái đều phải học tập y dược, mà các di nương sau khi gả vào Hàn gia, dù nhiều dù ít cũng đều phải học y, các nàng phần lớn đều học dược lý, kiến thức về dược, phân biệt dược, phối dược.

Tam di nương nói, đi tới, "Vương Phi nương nương nếu thích, vậy không bằng đi vào nhìn một cái, lúc trước lão gia thấy nhà này của ta, cũng rất thích."

Hàn Vân Tịch hiện tại đang hoài nghi Tam di nương, ai biết Tam di nương cư nhiên lại thần nhiên như thế, thật là thú vị.

Đáy mắt nàng hiện lên một mặt phức tạp, cười cười, "Vậy đi vào nhìn một cái đi."

Khi cánh cửa căn nhà gỗ nhỏ vừa được mở ra, mùi hương thảo dược liền đập vào mặt, chỉ thấy không gian trong phòng cũng không lớn, hai bên trái phải đều là tủ dược. Ở giữa là một cái bàn dài cùng một bếp lò dùng để sắc thuốc. Tất cả đều đã được dọn dẹp rất chỉnh chỉnh tề, rất sạch sẽ.

Hàn Vân Tịch bước vào, tùy ý kéo ra mấy cái ngăn kéo, phát hiện bên trong đúng thật là dược liệu. Nàng chậm rãi đi qua, lặng yên không một tiếng động khởi động hệ thống giả độc, từ từ tìm kiếm vị trí cụ thể của ba vị Xà Độc.

Nhà gỗ nhỏ quá nhỏ, những người khác đều đứng ngoài cửa nhìn vào, chỉ có Tam di nương tự mình theo vào, đi ở sau lưng Hàn Vân Tịch, nàng nện bước thong thả, bình thản ung dung.

Nhưng không lâu sau, Hàn Vân Tịch dừng bước, nhẹ nhàng đặt tay lên một cái ngăn kéo trước mắt.

Thấy thế, Tam di nương đột nhiên kinh hãi, nàng nhớ rất rõ ràng, ngăn kéo này chính là nơi cất giữ một vị Xà Độc.

Theo Hàn Vân Tịch chậm rãi kéo ngăn kéo ra, trái tim của Tam di nương lại đập nhanh thêm một lần.

Trong ngăn kéo đương nhiên không có Xà Độc, mà là dược liệu khác, nhưng, cũng không biết vì sao, nàng vẫn vô cớ chột dạ.

Dược liệu?

Hàn Vân Tịch kinh hãi, nàng rõ ràng kiểm tra ra chính là Xà Độc, vì sao lại biến thành dược liệu?

Không hề nghi ngờ, Xà Độc vốn ở nơi này đã bị thay đổi, hơn nữa hẳn là cách đây không lâu, cho nên lượng độc tố nhỏ như vậy vẫn còn có thể bị kiểm tra đo lường ra.

Hàn Vân Tịch vốn muốn hỏi, nhưng, chần chờ một lát, vẫn quyết định trước mắt không nên hỏi.

Nàng tiếp tục đi về phía trước, rất nhanh lại tập trung vào một cái ngăn kéo khác, lúc này, Tam di nương lại kinh hãi, cái ngăn kéo này cũng từng cất giữ Xà Độc.

Hàn Vân Tịch mở ra, vẫn như cũ chỉ nhìn thấy dược liệu, nhưng, hệ thống giả độc lại nhắc nhở nàng, nơi này còn sót lại lượng độc tố rất nhỏ, là nọc độc của Xà Độc.

Lại bị thay đổi sao? Tình cờ như thế?

Hàn Vân Tịch nghi ngờ, lơ đãng xoay người nhìn về phía Tam di nương. Tam di nương không nghĩ tới nàng sẽ xoay người, không kịp chuẩn bị, sắc mặt lộ ra một chút hoảng loạn, "Vương phi..... Vương Phi nương nương, xảy ra chuyện gì?"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Hứa Hẹn, Mười Ngày Sau

Thấy Lý thị lộ ra biểu tình hoảng loạn, Hàn Văn Tịch trong lòng có chút hồ nghi, cũng không biết là bởi vì do mình xoay người quá nhanh, khiến nàng ấy sợ, hay là trong lòng nàng ta có quỷ.

"Không có việc gì, nơi này của ngươi còn chứa khá nhiều dược liệu." Hàn Văn Tịch cười nói, tiếp tục đi về phía trước.

Hàn Văn Tịch quay người lại, Tam di nương mới âm thầm thở dài một hơi nhẹ nhõm, nàng cũng không bỏ lỡ động tác của Hàn Văn Tịch khi mở ra ngăn kéo thứ hai từng chứa Xà Độc, rõ ràng so với lúc trước còn thông thả hơn nhiều.

Người có thể giải Vạn Xà Độc, nhất định sẽ biết được phương dược (phương thuốc/thành phần) chế độc Vạn Xà Độc.

Chẳng lẽ Hàn Văn Tịch hoài nghi gì sao?

Không!

Tất cả độc dược đều đã được rửa sạch, cho dù Hàn Văn Tịch mở hết một đống ngăn kéo ở nơi này ra, nàng cũng sẽ không phát hiện được gì. Thậm chí Hàn Văn Tịch thật sự hoài nghi đến trên đầu nàng, cuối cùng cũng chỉ có thể từ bỏ sự hoài nghi này.

Tam di nương chung quy vẫn là Tam di nương, nàng rất nhanh đã bình tĩnh lại, tiếp tục đi theo phía sau Hàn Văn Tịch.

Lần này, Hàn Văn Tịch cũng không trực tiếp mở ra cái ngăn kéo có hơi thở Xà Độc kia, mà là tùy tay mở ra mấy cái ngăn kéo bình thường không có độc tố, cuối cùng mới mở ra cái ngăn kéo có hơi thở Xà Độc.

Cuối cùng vẫn không nhìn thấy Xà Độc đâu, chỉ có dược liệu.

"Tam di nương, dược liệu nơi này của ngươi đều không hề rẻ nha." Hàn Văn Tịch cười trêu ghẹo nói.

"Vương Phi nương nương nói đùa, dược liệu của ta không nhiều cũng không hiếm lạ, dược phòng Hàn gia mới gọi là nhiều, nhà kho mới gọi là hiếm lạ. Vương Phi nương nương nếu có hứng thú, mấy người chúng ta bồi người đi qua dược phòng nhìn một cái?" Tam di nương cười nói, nhìn không ra có gì khác thường.

Dược phòng Hàn gia xác thật có rất nhiều dược liệu, so với nhà kho còn nhiều hơn, chẳng qua đều là những dược liệu bình thường mà thôi, Hàn Văn Tịch cũng không có hứng thú.

Thậm chí ở dược phòng phát hiện 7 trong 10 vị Xà Độc thường thấy, đó cũng là điều bình thường, bởi vì những vị Xà Độc đó đều có thể làm thuốc.

Nhưng mà, nơi này của Tam di nương thì lại không đơn giản.

Nếu nói, ba vị Xà Độc này của Tam di nương, cũng là dùng để phối dược, điều này cũng có khả năng. Chỉ là, Hàn Văn Tịch trước sau đều không muốn tin, sẽ có sự trùng hợp như vậy. Cả ba vị Xà Độc tất cả đều biến mất, bị thay thế bởi dược liệu khác.

Mỉm cười đánh giá Tam di nương, Hàn Văn Tịch nghĩ, nếu lúc này mà hỏi Tam di nương, có thể sẽ rút dây động rừng hay không?

Thận trọng suy xét một lát, nàng quyết định trước hết không nói gì cả.

"Hôm nay ta sẽ không đi, ta cũng đã mệt mỏi, cần phải trở về." Nàng nói, lười biếng duỗi eo lười, lúc này mới đi ra khỏi nhà gỗ nhỏ.

Bên ngoài, mẫu tử Từ phu nhân cùng Hàn Nhượng Tuyết đều đang sốt ruột vì sự tình chìa khóa nhà kho, thấy thái độ vô tư của Hàn Văn Tịch, bọn họ thật sự là hận đến nghiến răng nghiến lợi, đặc biệt là Hàn Ngọc Kỳ.

"Vương Phi nương nương!" Hần gọi bốn chữ này bằng một giọng kỳ lạ, hơi dừng lại trước khi tiếp tục nói, "Ngươi thật sự muốn an bài chúng ta gặp mặt phụ thân, không phải là đang cố lừa chúng ta đi?"

"Như thế nào, đại thiếu gia nghi ngờ lời nói của bốn Vương phi hay sao?" Hàn Văn Tịch lạnh lùng hỏi ngược lại.

"Không phải nghi ngờ, chỉ là không biết có thể tin tưởng hay không." Hàn Ngọc Kỳ nói một câu vô nghĩa bằng giọng điệu kỳ lạ.

Từ phu nhân cũng mở miệng, cười khúc khích, "Vương Phi nương nương, ta nghĩ hay là như vậy, ngươi hãy định ra một khoảng thời gian, để tất cả chúng ta còn có chuẩn bị."

"Đúng vậy, có thời gian xác định, chúng ta cũng có chuẩn bị tốt hơn." Hàn Nhượng Tuyết nóng vội cũng vội vàng phụ họa.

Đương nhiên bọn họ muốn định ra một thời gian, nếu không trời mới biết khi nào thì Hàn Vân Tịch mới làm chuyện này đâu, cuối cùng không chừng cứ kéo dài mãi không giải quyết được gì.

Hàn Vân Tịch nhất nhất đánh giá qua tất cả mọi người, ra vẻ suy tư, một bộ dáng khó xử.

Thấy thế, Hàn Ngọc Kỳ liền cười lạnh, "Vương Phi nương nương, người không phải là muốn nói người không thể khiến Đại Lý Tự bên kia chầm chước được đi?"

"Việc này nha, thật đúng là khó làm." Hàn Vân Tịch thở dài.

Thấy Hàn Vân Tịch khó xử như thế, mọi người đều mừng thầm, đều cho rằng đã bức nàng đến tuyệt cảnh, khiến nàng không thể đáp lại.

Nhưng ai biết, Hàn Vân Tịch thở dài và thở dài trước khi nói, "Mười ngày đi, mười ngày sau, ta sẽ an bài cho các người đến gặp phụ thân."

Kỳ thật, chỉ cần nàng nói một câu, người Hàn gia lập tức có thể nhìn thấy Hàn Tông An, nhưng là, đám người này sốt ruột như thế, nàng đương nhiên muốn khiến cho bọn họ chờ đợi giống như sống một ngày bằng một năm.

Bọn họ chờ nàng chê cười, chờ nàng vạch trần "quý kẻ". Mà nàng, lại muốn chờ xem phản ứng của bọn họ sau khi nhìn thấy Hàn Tông An.

Nói vậy, phản ứng của Từ phu nhân cùng đại thiếu gia nhất định sẽ là xuất sắc nhất.

Không nghĩ tới Hàn Vân Tịch nhanh như thế đã đưa ra thời gian cụ thể, đều nằm ngoài dự đoán của Từ phu nhân và Hàn Nhưc Tuyết. Hàn Ngọc Kỳ không dám tin, lại truy vấn một câu, "Vương Phi nương nương, người chắc chắn? Người đừng nói không giữ lời, chơi đùa chúng ta!"

Điều này khiến Hàn Vân Tịch nổi giận, lạnh giọng, "Như thế nào, đại thiếu gia muốn bắt Vương phi viết chứng từ hay sao? Chẳng lẽ là thành viên trong hoàng thất, khi nói chuyện còn không thể tính toán gì hết hay sao?"

Một câu "người hoàng thất" nhắc nhở Hàn Ngọc Kỳ nói chuyện phải đúng mực, nếu không không muốn bị ăn trượng hình (roi), tốt nhất hẳn nên thu liễm lại.

Căm giận liếc mắt nhìn Hàn Vân Tịch một cái, Hàn Ngọc Kỳ không cam tâm tình nguyện nói, "Ta sẽ tin người một lần!"

Thất di nương là trầm mặc nhất, nàng nhìn Hàn Vân Tịch, chủ yếu vẫn là hiện lên lo lắng.

Nàng cũng không tin lão gia sẽ đem sự tình lớn như thế phó thác cho Vương Phi nương nương, thật sự sợ rằng Vương Phi nương nương sẽ nháo ra sự tình gì đó bất lợi với chính mình.

Vương Phi nương nương thật vất vả mới cứu được thiếu tướng quân cùng Thái tử, ở trong hoàng tộc cũng có chút địa vị, vạn nhất lại nháo ra sự tình mất mặt nào đó, vậy phải làm sao bây giờ?

Hơn nữa, một khi Vương Phi nương nương thất thế, đắc tội với Từ phu nhân như thế, cuộc sống sau này của nàng và tiểu Dật Nhi sẽ càng không dễ chịu lắm.

Thất di nương hiện giờ chỉ có thể ngóng trông mười ngày sau có thể gặp mặt lão gia, lão gia có thể an bài một phần cho hai mẹ con bọn họ.

Lấp kín miệng Hàn Ngọc Kỳ, Hàn Vân Tịch sờ sờ đầu tiểu Dật Nhi, nói, "Dật Nhi, người hãy xem y thư thật tốt, đừng giống người nào đó không có học vấn không có kỹ năng, suốt ngày chỉ biết tranh quyền đấu lợi. Chúng ta tương lai là phải trở thành đại phu, đương nhiên điều đầu tiên mà đại phu cần là nhân phẩm, tiếp theo mới có thể nói đến y phẩm*, mình bạch sao?"

*Nhân phẩm (人品): đạo đức làm người; Y phẩm (医品): đạo đức của người thầy thuốc. (Dịch: Emily Ton)

Lần này, Tiểu Dật Nhi không nhìn mẫu thân hân, mà trực tiếp gật đầu, rất nghiêm túc đáp ứng, "Minh bạch!"

Hàn Vân Tịch vui mừng, phân phó Thất di nương, nói: "Thất di nương, có việc gì cũng đừng giấu nhen ở trong lòng, cứ việc tìm tiểu Trầm Hương mà nói, nhìn thấy nàng cũng giống như nhìn thấy ta."

Lời này, cùng với nói cho Thất di nương nghe, cũng chính là muốn nói cho Từ phu nhân nghe, nàng còn muốn tiếp tục để tiểu Trầm Hương lưu tại Hàn gia.

Sau khi giao đãi xong, tâm tình Hàn Vân Tịch đặc biệt tốt, nàng lại quay đầu lại liếc mắt nhìn căn nhà gỗ nhỏ một cái, mới xoay người rời đi.

Nàng nghĩ, nàng nên lấy một ít trà Xuân về và kiểm tra đo lường, còn phải nghĩ ra biện pháp nào đó tự mình tới kiểm tra cái sân này của Tam di nương, không chừng sẽ có phát hiện bất ngờ khác. Đương nhiên, việc này phải làm càng nhanh càng tốt, nếu không Tam di nương cảnh giác, nàng sẽ không tìm thấy bất cứ cái gì.

Mùa đông khắc nghiệt, trà Xuân đúng là vật hiếm lạ, nhưng cho dù là hiếm lạ, Tam di nương vẫn có thể có nó, Hàn Vân Tịch nhất định cũng phải có được.

Chuyện thứ nhất sau khi trở lại Tần Vương phủ, Hàn Vân Tịch lập tức đưa một lượng lớn bạc cho Hạ quân gia, để hắn dùng tốc độ nhanh nhất đem tới một lượng lớn Trà Xuân và Trà Hạ được bảo quản tốt nhất tới đây.

Lúc trước nàng đã làm thực nghiệm với Trà Thu, phân loại đầy đủ hết, cổ tình còn sót lại Trà Xuân và Trà Hạ. Lần này, từ cảm hứng của Tam di nương, nàng chờ mong có thể phát hiện ra điều gì đó.

Sau khi Hàn Vân Tịch rời đi, Mộ Dung Uyển Như mới đi ra từ nơi ẩn nấp của mình, khí định thần nhàn, lạnh lùng nhìn về phía Hạ quân gia.

Từ khi Hàn Vân Tịch cứu Thái tử, sau đó lại dự yến cùng thái hậu, tâm thần Nghi thái phi luôn cảm thấy không yên. Mấy ngày nay không đến tìm Hàn Vân Tịch phiền toái, nhưng vẫn luôn dặn dò Mộ Dung Uyển Như, nhất định phải giám sát chặt chẽ Hàn Vân Tịch, một khi có dấu vết gì để lại, lập tức tới bẩm báo.

Mộ Dung Uyển Như đương nhiên vẫn luôn canh chừng, nhưng, trái với dự tính của nàng chính là, Hàn Vân Tịch cũng không có liên lạc gì với người trong cung, ngược lại phát sinh không ít chuyện ở Hàn gia.

Theo tin tức thám tử tin cậy mà nàng đã gửi đi, Hàn Vân Tịch nắm giữ chìa khoá nhà kho tượng trưng cho gia chủ Hàn gia, lại còn dám đánh đại thiếu gia.

Nữ nhi đã gả ra ngoài cư nhiên còn nhúng tay vào sự việc bên nhà mẹ đẻ, không chế chìa khoá gia chủ? Việc này nếu truyền ra ngoài, Hàn Vân Tịch nhất định sẽ lại trở thành đối tượng nghị luận ở đầu đường cuối ngõ, bị mọi người chỉ trích.

Mộ Dung Uyển Như cũng không lập tức bẩm báo việc này với Nghi thái phi. Nàng chờ! Chờ người Hàn gia đem sự tình này nháo lớn hơn một chút!

Theo hiểu biết của nàng, Từ phu nhân ở Hàn gia cũng không phải là người dễ trêu chọc, đương nhiên nếu Từ phu nhân không thể nháo lớn một trận, nàng sẽ không để ý cũng trộm giúp Từ phu nhân một phen.

"Hạ quân gia, tâu từ ta phân phó người làm gì vậy? Đường như rất gấp?" Mộ Dung Uyển Như cười hỏi.

"Vương Phi nương nương sai tiểu nhân đi mua một ít trà, có thể là hòa phòng bên kia đưa qua đây chưa đủ." Hạ quân gia nói, vội vàng lấy ra ngân lượng mà Hàn Vân Tịch vừa mới đưa cho hắn.

"Ha ha, nàng cũng biết uống trà?" Mộ Dung Uyển Như cười cười khinh thường, lơ đãng nhìn thoáng qua ngân lượng ở trên tay Hạ quân gia, ánh bạc lấp lánh, nàng nhìn đến đỏ cả mắt.

Nàng đã tính toán tất cả vàng bạc trang sức do hoàng thượng ban thưởng, cũng đủ để nuôi Hàn Vân Tịch cả đời! Mà nàng, mỗi tháng chỉ dựa vào tiền sinh hoạt để sống, tuy rằng không ít, nhưng chung quy vẫn không đủ để nàng tiêu xài hoang phí, mỗi khi tới cuối tháng vẫn phải túng quẫn mấy ngày.

Một khi so sánh chúng, thật là khó thờ!

Nghĩ đến điều này, Mộ Dung Uyển Như không chút khách khí lập tức cầm một nửa bạc trong tay Hạ quân gia, không nói hai lời, chỉ hừ lạnh một tiếng liền rời đi.

Hạ quân gia đương nhiên không dám lên tiếng, nhưng trong lòng lại cực kỳ oán hận. Trước kia, sau khi Nghi thái phi ban thưởng cho hạ nhân, không ít lần đều bị Mộ Dung tiểu thư cướp đi.

Trong quý phủ ai mà không biết vị tiểu thư dưỡng nữ này ái mộ Tần Vương đã lâu? So với Nghi thái phi, vị tiểu thư dưỡng nữ này còn thông hận Vương Phi nương nương nhiều hơn đi.

Tuy nhiên, không nói đến ban thưởng hào phóng, trong khoảng thời gian gần đây, không ít trái tim của hạ nhân đã hướng về phía Vương Phi nương nương.

Vương Phi nương nương là người hiền lành, chưa bao giờ gây khó dễ với hạ nhân, chỉ cần điểm này cũng có thể gạt Mộ Dung Uyển Như qua mấy con phố.

Nếu không phải vì Nghi thái phi yêu quý Mộ Dung Uyển Như, mọi người chưa chắc đã sợ một tiểu thư dưỡng nữ như nàng.

Hạ quân gia nói lời vừa rồi cũng là vì Vương Phi nương nương, chỉ nói với nàng ta mình phải đi mua lá trà, cũng không nói mua nhiều hay ít, càng không nói là mua Trà Xuân. Tuy rằng hắn không biết Vương Phi nương nương muốn nhiều lá trà như vậy để làm gì, nhưng tóm lại đừng để Mộ Dung tiểu thư biết là tốt rồi.

May mắn là Vương Phi nương nương đã đưa rất nhiều bạc, mặc dù đã bị lấy đi một nửa, Hạ quân gia vẫn có đủ để dùng.

... ..

Hàn Vân Tịch khôi phục lại tâm tình, đang định trở lại Vân Nhân Các thu dọn và vệ sinh, rửa sạch sẽ thư phòng một chút.

Ai ngờ, vừa mới đến cửa sân, đã nhìn thấy một lão ma ma tầm 40 tuổi, khuôn mặt nhàn từ thân thiện, trang điểm mộc mạc, tay chân nhanh nhẹn, xách một đồng lớn rác rưởi từ bên trong đi ra.

Hàn Văn Tịch sừng sốt, đây là người nào?

"Lão nô Triệu ma ma thỉnh an Vương Phi nương nương, lão nô là do Tần Vương điện hạ phái tới. Tần Vương điện hạ nói, để lão nô cùng Trầm Hương hầu hạ nương nương." Triệu ma ma vội vàng hành lễ, tự giới thiệu, cũng không quên trộm liếc mắt ngắm Hàn Văn Tịch một cái.

Hàn Văn Tịch lúc này mới hiểu ra, nàng đánh giá Triệu ma ma, bất giác nhẹ nhàng cắn cắn môi, "Ồhh....."

Giọng điện "Ồhh" đặc biệt kéo dài, nghe có vẻ có ý vị thâm trường, Triệu ma ma bỗng cảm thấy bất an, nhìn nhìn chính mình, thấy rác trên tay, vội vàng giải thích, "Vương Phi nương nương, đây đều là do điện hạ sai nô tỳ rửa sạch."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 97: Có Việc, Thật Sự Là Có Việc

Edit & dịch: Emily Ton.

Tầm mắt lơ đãng của Hàn Văn Tịch dừng ở trên đồng rác trong tay Triệu ma ma, trong lòng hồ nghi, Long Phi Dạ sai bà ấy tới?

Tên kia vì sao lại đột nhiên phái người tới cho nàng sai sử?

Chẳng lẽ là hần biết tiểu Trầm Hương đã đến Hàn gia, sợ nàng không có hạ nhân dùng nên điều thêm nhân thủ mới tới cho nàng?

Lạnh nhạt như khối băng lớn như vậy, thời điểm nào đã bắt đầu "xen vào việc của người khác" như thế?

Thấy ánh mắt kia của Hàn Văn Tịch, Triệu ma ma cảm thấy bất an, vội vàng nghiêm túc giải thích, "Vương Phi nương nương, lão nô không có ném loạn đồ vật, mấy thứ này đều là do Tần Vương điện hạ chỉ định lão nô vứt bỏ."

Lúc này, Hàn Văn Tịch mới bình thường trở lại, nàng cũng không chú ý tới lời của Triệu ma ma vừa nói, chỉ "ồ" một tiếng, hỏi, "Triệu ma ma, đúng không?"

"Đúng vậy đúng vậy." Triệu ma ma vội vàng trả lời.

"Không có việc gì, người đi đi, cẩn thận một chút." Hàn Văn Tịch nhàn nhạt nói, tiếp tục đi về phía trong viện.

"Vương phi....." Triệu ma ma tựa hồ còn muốn nói thêm điều gì, chỉ là, thấy Vương Phi nương nương đã tiến vào viện, chỉ có thể từ bỏ.

Nàng nghĩ, vị Vương Phi nương nương này đúng thật là không hề xấu chút nào, so với trong tưởng tượng còn đẹp hơn nhiều, thậm chí còn dạn dỏ nàng để tâm, trái tim tựa hồ cũng không tê lăm.

Hàn Văn Tịch vừa đi vừa bĩu môi cân nhắc, khối băng lớn kia làm sao biết được tiểu Trầm Hương không có ở đây, làm sao lại đột nhiên phát thiện tâm phái thêm nhân thủ cho nàng?

Tốt thôi, mặc kệ như thế nào, tính ra hần còn có tâm, nàng có phải nên đi qua tạ ơn hay không?

Hàn Văn Tịch bước chân nhẹ nhàng vô thức, đang nghĩ tới xoay người đi đến tầm cung Long Phi Dạ một chuyến, ai ngờ, đúng lúc này trong Vân Nhân Các lại đột nhiên truyền ra một giọng nói quen thuộc, "Vừa trở về, người lại muốn đi đâu?"

Giọng nói trầm thấp, mang theo đá lạnh như băng, khiến Hàn Văn Tịch bất giác rung mình một cái, vừa vào nhà đã thấy, quả nhiên là Long Phi Dạ đang ngồi ở vị trí chủ tọa trong phòng.

Thường nhìn thấy hần luôn mặc hắc y, hôm nay hần lại mang một bộ bạch y, áo rộng tay dài, trên cổ áo chữ V có thêu bằng vàng. Chi tiết bổ sung này càng khiến hần thêm phong thần tuấn lãng, xuất trần thoát tục, có cảm giác tôn quý nói không nên lời, khiến người không dám mạo phạm.

Cũng không biết có phải vì hiếm khi nhìn thấy hần hay không, hay là không quen Long Phi Dạ mặc đồ trắng, Hàn Văn Tịch dễ dàng nhập thần nhìn xem, mơ hồ.

Cổ tình, Long Phi Dạ ghét nhất lại chính là ánh mắt nhìn như hoa si thể này.

Hai tròng mắt sâu thăm thẳm thút thút trầm xuống, hần lạnh giọng, "Tính toán đi đâu?"

Hắn đã đợi nàng ở chỗ này hơn một canh giờ (2h), Trầm Hương không ở đây, nữ nhân này vừa ra khỏi cửa, cơ bản sẽ không ai biết nàng đi hướng nào, tìm đâu tìm không thấy người, nếu ở bên ngoài xảy ra sự tình gì, chỉ sợ cũng sẽ không người biết được.

Hàn Văn Tịch lập tức hoàn hồn, thậm chí chính mình vì sao lại lâm vào mơ hồ như thế, nam sắc bậc này, không phải có thể tùy tiện thưởng thức.

"Không biết điện hạ qua đây, thất lễ."

Hàn Văn Tịch khách khách khí khí cúi cúi người, lúc này mới trả lời, "Vừa rồi gặp Triệu ma ma trước cửa, biết là hạ nhân do điện hạ ban thưởng, đang định đi qua tạ ơn điện hạ quan tâm."

Ai ngờ, Long Phi Dạ lạnh lùng nói, "Trong Phù Dung Viên* của bốn vương, không chấp nhận được nơi dơ bẩn, sau này Triệu ma ma sẽ chỉ phụ trách dọn sạch Vân Nhân Các."

Cái gì?

"Điện hạ đây là chê ta ở bẩn?" Hàn Văn Tịch buột miệng thốt ra.

Long Phi Dạ kéo kéo khóe miệng, dừng một lát, cuối cùng vẫn trả lời, "Đúng."

Hàn Văn Tịch lập tức hít một hơi khí lạnh, nguyên lai gia hỏa này phái Triệu ma ma qua đây là để chuyên quét tước vệ sinh, nói trắng ra một chút, gia hỏa này chê nàng dơ bẩn, sợ Vân Nhân Các của nàng ô nhiễm Phù Dung Viên*.

*Phù Dung Viên (芙蓉園); Phù Dung Viện (芙蓉院): "viên" nghĩa là vườn; "viện" nghĩa là đình viện, khu nhà ở có tường bao xung quanh. (Dịch: Emily Ton)

Nàng còn nghĩ rằng hắn đã biết Trầm Hương không có ở đây, thông cảm nàng không có thù hata, sợ nàng vất vả.

Quả nhiên chỉ là mơ tưởng của riêng nàng.

Gia hỏa đáng giận này, nàng nên sớm biết khi hắn "xen vào việc của người khác" tuyệt đối là không có ý định gì tốt!

"Đa tạ điện hạ quan..... tâm, thần thiếp nhớ kỹ!" Giọng nói của Hàn Văn Tịch lập tức trở nên lạnh lẽo, cổ nói ra hai chữ "quan tâm" với ý vị sâu xa.

Nàng cho rằng gia hỏa này nhân rồi không có việc gì làm, đặc biệt tới nhắc nhở nàng chuyện vệ sinh sau này. Bây giờ mọi chuyện đã xong hắn là nên đi, nhưng mà, Long Phi Dạ lại vẫn ngồi bất động trên ghế chủ nhà.

Hàn Văn Tịch ngẩng đầu nhìn, đón nhận hai tròng mắt lạnh băng của hắn, mặt không có biểu tình gì hạ lệnh trực khách, "Điện hạ nếu không có chuyện gì khác, thần thiếp muốn nghỉ ngơi."

Mỗi lần nhìn đến người này, thời điểm khi hắn không nói lời nào thật đúng là một loại hưởng thụ, nhưng, một khi hắn mở miệng, nàng liền không muốn nhìn đến hắn.

Nếu Long Phi Dạ không nhớ lầm, lần này cũng không phải lần đầu tiên Hàn Văn Tịch hạ lệnh trực khách đối với hắn, nhiều nơi trong thiên hạ đều trông ngóng hắn đại giả quang lâm, nữ nhân này cố tình lại không biết tốt xấu.

"Bốn vương tới tìm người, nhất định phải có việc sao?" Giọng nói của Long Phi Dạ ngoại trừ lạnh băng, còn lộ ra một tia cường ngạnh.

Gia hỏa này tới đây là để cãi nhau hay sao?

"Vậy điện hạ tới đây làm gì?" Hàn Văn Tịch hỏi lại, thật ta nàng muốn hỏi chính là "*Người là vì không có việc gì nên tới đây tìm việc hay sao?*"

Nếu nàng nhớ không nhầm, lần cuối cùng người này qua đây hình như cũng không có sự tình gì.

Hàn Văn Tịch vừa hỏi như thế, Long Phi Dạ đột nhiên không biết trả lời như thế nào, đáy mắt lạnh băng hiện lên một tia không vui, hắn đứng lên, rất dứt khoát, mệnh lệnh nói, "Tìm người giải độc, đi ngay bây giờ."

Lúc trước bắt được mấy tên nội gian Bắc Lịch quốc, cho dù hắn dùng biện pháp gì, tất cả đều không hề cung khai, thậm chí không ăn không uống, đã chết đói mấy tên, còn lại bốn người cư nhiên tất cả đều trúng độc.

Hắn đã triển khai phòng hộ rất tốt, cũng không để lại con đường cho các nàng tự sát, hơn nữa những người đó đã bị bắt tới hơn một tháng, *như thế nào lại vô duyên vô cớ liền bị trúng độc.*

Sở Tây Phong tìm mấy vị độc y nghiên cứu trong hai ngày, nhưng bọn họ thậm chí cũng không nhìn ra được đó là độc gì, sáng nay lại bị chết thêm một tên, hiện giờ chỉ còn lại ba tên nội gian.

Những người đó nhất định là đã uống thuốc độc, mà uống thuốc độc tự sát liền chứng tỏ rằng các nàng đã không chịu nổi thẩm vấn. Tại thời điểm mấu chốt này, một khi để các nàng tự sát thành công, sẽ lãng phí mọi công lao của hắn. Hai vị độc y cũng không có biện pháp, hắn lập tức liền nghĩ tới Hàn

Vân Tịch.

Giọng điệu mệnh lệnh của Long Phi Dạ khiến Hàn Vân Tịch cảm thấy khó chịu, lại nghĩ đến vừa rồi hấn ghét bỏ nàng dơ bẩn, nàng lập tức lườm biếng trả lời, "Điện hạ, thần thiếp mệt mỏi, người hãy thỉnh cao nhân khác đi."

Đối với cự tuyệt của Hàn Vân Tịch, Long Phi Dạ cũng không có ngạc nhiên, bước chân vừa muốn bước ra ngoài đột nhiên im bặt, hấn cũng không quay đầu lại, nhẹ nhàng cười khinh thường, tùy tay ném về phía sau một túi bạc, chuẩn xác không sai dừng ở trên bàn trà bên cạnh Hàn Vân Tịch, một tiếng "cạch" vang lên, nghe thanh âm liền biết bạc bên trong không hề ít.

Nếu là trước kia, Hàn Vân Tịch sẽ hiếm lạ bạc này, rốt cuộc nàng cần phải có bạc để sinh hoạt, mua được liệu.

Nhưng sau khi được Thiên Huy hoàng đế ban thưởng, chỉ cần nàng không tiêu xài hoang phí, hay kiến tạo phòng xá dinh thự, bạc tồn kho cũng đủ nàng chi tiêu cả đời.

Hiện giờ nàng có thể tùy hứng mà nói, *tiền đối bốn vương phi không còn là vấn đề nữa*.

Đương nhiên, trước mặt người giàu có như Long Phi Dạ, nàng vẫn không có tự tin như vậy.

Nàng không nhúc nhích, nhàn nhạt nói, "Điện hạ, thần thiếp đã mệt nhiều ngày nay, sẽ ảnh hưởng đến độ chính xác khi chẩn bệnh, còn thỉnh điện hạ thỉnh cao nhân khác, miễn cho hồng việc."

Lời này vừa ra, thân thể cao ngạo của Long Phi Dạ hơi hơi cứng đờ, rõ ràng không lường trước được Hàn Vân Tịch sẽ lại cự tuyệt lần nữa, hấn chậm rãi nhăn lông mày tuấn lãng, quay đầu nhìn lại.

Hàn Vân Tịch lập tức cảm giác được một đôi mắt đen lạnh lẽo như băng bắn đến, nói không chột dạ là không có khả năng, nhưng, hôm nay nàng chính là muốn giằng co cùng gia hỏa này!

Không đi chính là không đi, nàng muốn nhìn xem, gia hỏa này làm thế nào để thay đổi nàng?

Hàn Vân Tịch cúi đầu thu liễm đôi mắt, im lặng không nói, mà Long Phi Dạ lạnh lùng nhìn nàng, cũng không nói một lời.

Một thất yên tĩnh, không khí tràn đầy căng thẳng, thời gian tựa hồ như đang đóng băng tại chỗ, như thể bế tắc này vĩnh viễn sẽ không bị đánh vỡ.

Bế tắc như thế, ai sẽ mở miệng trước đây?

Sau một hồi lâu, Hàn Vân Tịch bất giác mím môi, cũng không biết có phải bởi vì căng thẳng thần kinh hay không, vật cực tất phản*, nàng đột nhiên thả lỏng, ngẩng đầu lên nhìn biểu tình của Long Phi Dạ.

*Vật cực tất phản (物极必反): vật đi đến tột cùng ắt hẳn sẽ quay trở lại; nghĩa đen: mọi thứ sẽ đi theo hướng ngược lại khi đạt đến giới hạn nào đó. (when things reach an extreme, they can only move in the opposite direction - idiom; a thing turns into its opposite if pushed too far)
{Dịch: Emily Ton}

Liệu có đáng sợ hay không?

Hiếm khi gia hỏa này cũng có sự tình không làm được, cũng có thời điểm ăn một nha!

Chỉ là, thời điểm lúc nàng cẩn thận muốn ngẩng đầu nhìn lên, Long Phi Dạ lại đột nhiên quay đầu lại, đôi mắt lạnh lùng hạ xuống, không nói một tiếng đã nhanh chóng rời đi.

Hàn Vân Tịch bất ngờ, vội vàng ngẩng đầu nhìn hấn rời đi, cũng không nhìn thấy khuôn mặt tuấn lãng của hấn, chỉ nhìn thấy một bóng dáng lạnh lùng.

Cuối cùng, không có ai phá vỡ sự im lặng, chính tự nó tiêu tan.

Bởi vì, hấn đi rồi.

Không hiểu sao, một sự thất vọng nảy lên trong lòng, Hàn Vân Tịch thực sự có chút mất mát, dường như sự tình không nên kết thúc như thế này, thay vào đó nên phát sinh thêm nhiều điều hơn nữa.

Chỉ là, Hàn Vân Tịch cũng không biết sự tình nên xảy ra như thế nào.

Nàng rõ ràng không muốn đi, hiện giờ cũng không cần phải đi, vì cái gì mà một chút cảm giác may mắn cũng đều không có?

Nàng rõ ràng muốn nhìn thấy hấn bị đánh bại một lần, hiện giờ, cũng coi như đã khiến hấn tức giận đi, nhưng, vì sao một chút cảm giác sáng khoái trả thù nàng đều không có?

Với tính cách của gia hỏa kia, đã bị cự tuyệt một lần, sau này hấn là sẽ không lại đến tìm nàng giải độc đi?

Nàng nên vui mừng nha!

Hàn Văn Tịch thở hắt ra, nhún vai, càng ít can thiệp tới sự tình của tên kia, sẽ càng ít đi một phần phiền toái, khá tốt.

Nghĩ thông suốt, Hàn Văn Tịch mới đuổi eo lười, ngồi xuống rót nước uống.

Mà cũng ngay lúc này, nàng mới chú ý tới trong phòng có biến hóa.

Kỳ thật cũng không thể nói biến hóa, chỉ là sạch sẽ và gọn gàng hơn rất nhiều, sàn nhà, bàn ghế tất cả đều được cọ rửa sạch sẽ bóng loáng, có thể chiếu ra bóng người.

Nguyên bản thư phòng truyền tới mùi vị tanh tươi, đã sớm biến mất không thấy, trong không khí còn tràn ngập hương thảo được nhân nhặt, tựa hồ ngay cả không khí cũng đều bị tinh lọc qua.

"Sạch sẽ như thế? Triệu ma ma sẽ không có thói ở sạch nghiêm trọng đi?" Hàn Văn Tịch kinh ngạc cảm thán, lăm bầm lâu bầu đi về phía thư phòng, chỉ thấy thư phòng cũng bị thu thập rất sạch sẽ, tất cả những nước trà độc trên bàn sách đều không còn nữa.

Trên bàn, tất cả những vật nằng đã đặt trên đó đều không quan trọng, không sợ bị ném đi, nhưng, không thể không nói Hàn Văn Tịch cũng không thích người khác chạm vào đồ vật trong thư phòng nằng.

Đáy mắt hiện lên một tia không vui, nằng đến gần, nhất nhất kiểm tra, phát hiện những thứ vứt bỏ đều là nên vứt, còn tất cả những vật hữu dụng đều được lưu lại, còn được lau chùi rất sạch sẽ và được bày biện ngay ngắn có thứ tự ở bên nhau.

Hơn nữa, ở giữa án thư, còn có một chậu nước dưỡng cỏ đồng tiền*, sinh trưởng rất xanh mượt xum xuê, làm tăng thêm sức sống cho thư phòng màu xám này, thoạt nhìn đúng là cảnh đẹp ý vui.

*Đồng tiền thảo (铜钱草): cỏ đồng tiền; là một loại cỏ lâu năm được dùng làm thảo dược trong y học cổ truyền Trung Quốc (Asiatic pennywort: a small perennial plant used as a medicinal herb in traditional Chinese medicine) {Dịch: Emily Ton}

Được rồi, Hàn Văn Tịch thừa nhận rằng nằng rất vừa lòng, với trình độ sạch sẽ thế này, nằng có thể sẽ không so đo về việc Triệu ma ma đã chạm vào đồ vật của nằng.

Lúc này, Triệu ma ma đang từ bên ngoài trở về, thấy Hàn Văn Tịch ở trong thư phòng, bà vội vàng qua đây, "Vương Phi nương nương, Tần Vương điện hạ đi rồi?"

"Àn." Hàn Văn Tịch gật gật đầu, lại bổ sung nói, "Ngày sau hần tới đây, người đến báo cho ta một tiếng, còn có, sau này đồ vật trong thư phòng ta, người vẫn đừng nên dịch chuyển, ta sẽ tự mình thu thập."

Triệu ma ma cũng không giải thích rằng vừa rồi thật ra bà muốn nói, có muốn giữ Tần Vương điện hạ ở lại ăn cơm hay không, nhưng vì chủ tử của mình đi quá nhanh nên bà không kịp giải thích, bà chỉ cung kính trả lời, "Vâng."

Mất thấy hôm nay trời đã tối, bà vốn tưởng rằng Tần Vương điện hạ sẽ lưu lại dùng bữa, ai biết đã đi rồi đâu?

"Vương Phi nương nương, bữa tối thích ăn gì? Để lão nô đi phân phó người bên hỏa phòng làm." Triệu ma ma hỏi.

Hàn Văn Tịch đang muốn trả lời, lại đột nhiên nhớ tới lời Long Phi Dạ nói lúc nãy, vì thế, nằng nhướn mày liếc mắt đánh giá Triệu ma ma một cái, nghiêng ngả cười nói, "Triệu ma ma, người không phải chỉ phụ trách công việc dọn sạch Vân Nhân Các thôi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Đang Hưởng Phúc, Không Biết Đó Là Phúc!

Chỉ phụ trách công việc quét dọn, Tần Vương điện hạ không nói qua như thế nha!

Triệu ma ma sững sốt, ngay sau đó liền nghiêm túc nói, "Vương Phi nương nương, lão nô..... không rõ ý tứ của người là gì."

Điều này, Hàn Văn Tịch cũng hồ nghi, "Tần Vương điện hạ để người qua đây làm gì?"

Triệu ma ma không biết Vương Phi nương nương vì sao đột nhiên lại hỏi như thế, bà lặp lại lời tự giới thiệu lúc trước, nói "Vương Phi nương nương, Tần Vương điện hạ để lão nô qua đây hầu hạ người, ngày sau có việc gì, cứ việc phân phó cho lão nô."

Vừa nghe lời này, Hàn Văn Tịch cũng sững sốt.

Tên Long Phi Dạ kia, lừa nàng! Không đúng, tên kia chính là cố ý mượn cơ hội nói rằng nơi này của nàng dơ bẩn!

Nơi này của nàng dơ bẩn thì có liên quan gì đến sự tỉnh của hắn, hắn cần thiết phải đọc miệng nói nàng như vậy hay sao?

Nhàm chán!

Hàn Văn Tịch bĩu môi, đang muốn mở miệng, Triệu ma ma lại nói, "Vương Phi nương nương, người cứ việc yên tâm, lão nô tuy già, nhưng so với những nha hoàn trẻ tuổi hiện tại đều có thể sai sử nhiều hơn. Từ khi Tàn Vương phủ được xây dựng nên, lão nô đã hầu hạ ở chỗ này."

"Sớm như thế? Vậy người cũng coi như nhân vật cấp bậc nguyên lão đi?" Hàn Văn Tịch thực sự ngạc nhiên, tiểu Trầm Hương là người mới tới, một chút bối cảnh đều không có, cho nên, nàng đại khái có thể yên tâm dùng.

Triệu ma ma có lịch sử lâu như thế, nhất định đã trải qua kinh nghiệm phức tạp, sẽ không có liên lụy gì cùng Nghi thái phi đi?

"Ha ha, lão nô xác thật là nhân vật cấp bậc nguyên lão." Triệu ma ma rất tự hào, "Vương Phi nương nương, lão nô trước kia là người trong cung, nhìn điện hạ lớn lên! Điện hạ tín nhiệm lão nô, sau khi được phong vương, liền mang theo lão nô từ trong cung ra ngoài làm nô tỳ, mọi sự tình lớn nhỏ bé nhỏ trong Phủ Dung Viên đều là do lão nô thu xếp."

Lời này vừa ra, Hàn Văn Tịch càng bất ngờ hơn, *nguyên lai Phủ Dung Viên cũng có nô tỳ, nàng từng cảm thấy kỳ lạ, một cái sân lớn như vậy mà không có nô tỳ sai sử, những thị vệ đỏ sao có thể sửa sang sạch sẽ đến như vậy?*

"Trước kia, vì sao ta chưa từng nhìn thấy người?" Đương nhiên, nàng quan tâm nhất là vấn đề này.

"Mấy tháng trước ta về quê ở phía nam, hôm nay vừa mới quay lại, điện hạ liền kêu lão nô tới." Triệu ma ma nói, sợ Hàn Văn Tịch không tin, vội vàng bổ sung thêm, "Vương Phi nương nương, thị vệ trong viện này lão nô đều quen biết, không tin người có thể hỏi bọn hắn."

Triệu ma ma vừa đến, hành lý cũng chưa kịp thu thập, đã bị điện hạ kêu qua dọn dẹp Văn Nhân Các, đặc biệt là gian thư phòng kia.

Triệu ma ma sau khi qua đây, mới biết là tới nơi ở của Tàn Vương phi, bà rất ngạc nhiên, chưa từng nghĩ đến điện hạ sẽ cho phép nữ nhân này đến sống trong Phủ Dung Viên.

Trước đây không phải rất bài xích cộc hôn sự này sao?

Khi bà nhìn đến mớ hỗn độn trên án thư trong thư phòng, bà lại giật nảy mình, phải biết rằng điện hạ có thói ở sạch nghiêm trọng, ghét nhất là dơ bẩn hỗn loạn, hẳn cư nhiên có thể cho phép Vương Phi nương nương biến nơi này thành ra như vậy?

Chỉ sau khi Triệu ma ma thu thập sạch sẽ hết thảy, điện hạ mới vào nhà, lát sau ngồi xuống ở chủ vị, câu nói đầu tiên chính là, "Triệu ma ma, ngày sau người hãy ở tại chỗ này hầu hạ."

Triệu ma ma tự nhiên là tò mò, thử hỏi một câu, "Nghe nói Tàn Vương phi lớn lên rất đẹp."

Nhưng, điện hạ không thốt ra từ nào, cũng không liếc nhìn bà một cái, Triệu ma ma tất nhiên là không dám hỏi nhiều, trong lòng hoài nghi vị Tàn Vương phi này phải chăng có được sủng ái hay không.

Lợi dụng thời gian quét tước sân vườn, bà đã tìm thị vệ dò hỏi, bắt đầu dĩ, thị vệ cái gì cũng không biết.

Tuy rằng Triệu ma ma nghĩ trăm lần cũng nghĩ không ra, thực không thể tưởng tượng nổi, nhưng là, bà có thể khẳng định một điều, nếu điện hạ lưu Tàn Vương phi ở tại Phủ Dung Viên, còn để bà qua đây hầu hạ, mặc kệ như thế nào, trong lòng điện hạ vẫn là đã thừa nhận vị Vương Phi nương nương này.

Tất nhiên nếu là nữ nhân được điện hạ thừa nhận, bà đương nhiên sẽ toàn tâm toàn ý hầu hạ.

Vừa nghe Triệu ma ma nói như thế, Hàn Văn Tịch nhàn nhạt hỏi, "Triệu ma ma, nếu nói như thế, người là người đã hầu hạ điện hạ lớn lên đi?"

Triệu ma ma cười gật gật đầu, rất hiền lành, "Nhiều năm như thế, điện hạ cũng chỉ quen lão nô hầu hạ, tính tình của hắn, lão nô còn rõ ràng hơn cả Nghi thái phi."

"Người qua đây, vậy điện hạ bên kia....." Hàn Văn Tịch thử hỏi.

"Vương Phi nương nương, đây không phải đều là trong một viện hay sao. Người yên tâm, lão nô sẽ không lười biếng." Triệu ma ma cười nói.

Hàn Văn Tịch sững sờ hồi lâu, mới "nga" một tiếng, phát phát tay, "Minh bạch, không có gì khác, người có thể bận rộn với mình trước đi."

"Vương Phi nương nương, buổi tối muốn ăn gì, lão nô lập tức đi phân phó hòa phòng." Triệu ma ma làm đúng phận sự.

"Người làm chủ đi." Hàn Văn Tịch nhàn nhạt nói, toàn bộ đầu của nàng đều loạn, nơi nào còn lo lắng muốn ăn cái gì.

Sau khi Triệu ma ma cáo lui, nàng vẫn ngồi yên không nhúc nhích.

Long Phi Dạ cư nhiên đem một nô tỳ quan trọng như thế đưa cho nàng?

Có thể có âm mưu gì hay không? Chẳng lẽ là tới giám thị nàng?

Rất nhanh, Hàn Vân Tịch liền phủ định ý tưởng này, nàng ở trong Phù Dung Viên, vốn dĩ đã ở trong phạm vi thế lực của Long Phi Dạ, muốn giám thị nàng không phải rất dễ dàng sao?

Thật là kỳ quái!

Tên kia rốt cuộc có ý tứ gì nha?

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Buổi tối hôm đó, Triệu ma ma phân phó hỏa phòng làm không ít đồ ăn, còn cố ý nấu canh sâm bồi bổ thân mình cho Hàn Vân Tịch.

Không thể không nói, so với tiểu Trầm Hương, Triệu ma ma xác thật là một hạ nhân có thẩm quyền không lời nào nói được, không nhiều lời lắm, làm xong chuyện nên làm liền chủ động lui xuống, sẽ không vô cớ quấy rầy.

Hàn Vân Tịch cũng không biết, Triệu ma ma đã trộm quan sát nàng ở trong bóng tối đâu.

Tuy rằng ấn tượng đối vị Vương Phi nương nương này không tồi, nhưng là, Triệu ma ma dù thế nào cũng đều nghĩ không ra, *Tần Vương điện hạ vì cái gì mà nhìn nhận nữ nhân này?*

Bà còn từng đánh đổ cùng Sở Tây Phong, Sở Tây Phong đánh cuộc rằng điện hạ trước ba mươi tuổi sẽ không có hứng thú đối với nữ nhân, còn bà đánh cuộc rằng điện hạ đời này đều sẽ không gần nữ sắc.

Bất quá, nếu nữ chủ tử Phù Dung Viên đã tới, Triệu ma ma vẫn rất vui vẻ, ít nhất Tần Vương điện hạ bọn họ sẽ không phải sống cô độc trong quảng đời còn lại.

Triệu ma ma nghĩ, nàng nên đến gần nữ chủ tử này nhiều thêm một chút, đến khi quen thuộc, lại dạy nàng chiêu cố điện hạ như thế nào.....

Sau khi Hàn Vân Tịch bận rộn xong ở thư phòng, ngồi trong viện uống trà, vầy vầy tay với Triệu ma ma, ý bảo bà lại đây.

"Vương Phi nương nương có gì phân phó?" Triệu ma ma rất cung kính.

"Triệu ma ma, nơi này của ta không đa lễ như vậy, đừng làm phức tạp lên, ngồi đi." Hàn Vân Tịch nói, vỗ vỗ vị trí bên cạnh.

"Vương Phi nương nương, tôn ti có khác, nô tỳ không thể ngồi." Triệu ma ma đặc biệt nghiêm túc.

Hàn Vân Tịch thăm than, quả nhiên là người trong cung ra tới, hoàn toàn khác với tiểu Trầm Hương.

"Vậy người ngồi ghé đầu đi." Hàn Vân Tịch nói.

"Cảm ơn Vương Phi nương nương." Triệu ma ma lúc này mới ngồi xuống một bên, thấp hơn Hàn Vân Tịch một cái đầu.

Hàn Vân Tịch chần chờ một lát, liền thấp giọng hỏi, "Điện hạ có một sự muội, người biết không?"

Lời này vừa ra, đáy mắt Triệu ma ma hiện lên một nụ cười, "Biết, là Trường Nhạc công chúa Tây Chu quốc, Đoan Mộc Dao."

Hàn Vân Tịch bất quá chỉ muốn thử thôi, không nghĩ tới Triệu ma ma thật đúng là biết, lại còn thật sự trả lời nàng.

"Vậy bọn họ thuộc môn phái nào?" Hàn Vân Tịch lại hỏi.

"Thiên Sơn Kiếm Tông." Triệu ma ma trả lời không chút suy nghĩ.

Hàn Vân Tịch kinh ngạc, cư nhiên dễ dàng nói cho nàng như vậy.

Thiên Sơn Kiếm Tông (天山剑宗: Celestial Mountain Sword Sect), chính là một trong ba thế lực trong võ lâm, chuyên luyện về kiếm thuật trong thiên hạ, nghe nói khảo hạch nơi đó rất nghiêm khắc, mỗi năm chỉ chiêu nạp một đệ tử.

Long Phi Dạ có thể vào đó cũng không có gì đáng ngạc nhiên, gia hỏa kia vốn là loại người cường hãn, điều Hàn Vân Tịch ngạc nhiên chính là, Đoan Mộc Dao cư nhiên cũng có thể vào, nói như thế, võ công của nàng ta không hề thấp.

Đương nhiên, hiện tại nàng không rảnh để suy xét vấn đề này, nàng đang tò mò Triệu ma ma thật sự sẽ hỏi gì đáp nấy như vậy hay sao?

Đáy mắt hiện lên một tia giảo hoạt, Hàn Vân Tịch lại nói, "Triệu ma ma, điện hạ hẳn ban đêm thường xuyên không về ngủ, bên ngoài hẳn là còn có nơi để ở đi?"

Nhưng mà, lần này Triệu ma ma lại chần chờ, thấy thế, bên môi Hàn Văn Tịch nổi lên một nụ cười, có vẻ như nàng đã đưa ra câu hỏi đúng.

Ai ngờ, phản ứng của Triệu ma ma lại nằm ngoài dự kiến của nàng.

Triệu ma ma nhìn quanh mình, ép giọng nói xuống thật thấp, "Vương Phi nương nương, đây là việc riêng tư của điện hạ, lão nô nói cho người, người đừng nói là lão nô đã nói, cũng đừng nói đi ra ngoài."

Ách.....

Hàn Văn Tịch bất ngờ, trừng lớn mắt, Triệu ma ma đang muốn nói, Hàn Văn Tịch ngăn cản, nghi ngờ nói, "Từ từ! Người vì sao lại muốn nói cho ta?"

Triệu ma ma sùng sốt, thật vô tội, "Vương Phi nương nương, là người hỏi trước nha."

"Ta hỏi người liền nói sao?" Hàn Văn Tịch hỏi lại.

Triệu ma ma nhìn nàng, đột nhiên bật cười, giống như một lão ngoan đồng, "Nguyên lai, Vương Phi nương nương đây là đang thử nô tỳ."

Bị bóc mẽ nên Hàn Văn Tịch có chút xấu hổ, nàng kéo kéo khóe miệng, "Triệu ma ma người suy nghĩ quá nhiều, không có việc gì, người đi xuống đi."

Nhưng mà, Triệu ma ma cũng không rời đi, mà là cười nói, "Vương Phi nương nương hoài nghi cũng là chuyện thường tình, rốt cuộc nơi này là Tần Vương phủ, Vương Phi nương nương cũng không được hoan nghênh."

Lời này vừa ra, ánh mắt Hàn Văn Tịch trở nên lạnh lùng, *lão ma ma này quả nhiên không đơn giản a, đang tính toán muốn ngả bài cùng nàng hay sao?*

"Người còn muốn nói điều gì?" Nàng lạnh lùng hỏi.

Nhưng, Triệu ma ma lại một lần nữa nằm ngoài dự kiến của nàng.

"Vương Phi nương nương, người có thể yên tâm, lão nô tuyệt đối là người của điện hạ. Lão nô là do tiên đế ban thưởng cho điện hạ, cũng không có quan hệ gì với Nghi thái phi. Lão nô trung thành và tận tâm đối điện hạ!" Triệu ma ma bởi vì rất nghiêm túc, nếp nhăn trên mặt càng trở nên căng chặt.

Hàn Văn Tịch không nghĩ tới bà ta sẽ nói ra như vậy, *nguyên lai không có quan hệ gì với Nghi thái phi nha!*

Tuy nhiên, nàng vẫn không rõ, nghi ngờ nói, "Đã là trung thành và tận tâm, vì sao người lại dễ dàng bán đứng hần như thế?"

"Vương Phi nương nương là chính thê của điện hạ, lão nô trả lời người mấy vấn đề, như thế nào lại xem như bán đứng điện hạ đây?"

Những lời này của Triệu ma ma khiến Hàn Văn Tịch nói không nên lời, nàng chỉ cảm thấy đặc biệt châm chọc.

"Triệu ma ma, người thật sự là hồ đồ, hay là giả bộ hồ đồ, ta bất quá chỉ là vật trang trí mà thôi, người thật đúng là xem ta thực sự là người đó sao? Người hầu hạ điện hạ nhiều năm như thế, hần là phải biết điện hạ không cam tâm tình nguyện cưới ta."

Chính thê?

Nàng ngay cả hạ nhân bên cạnh Long Phi Dạ còn không bằng, bọn họ, ngay cả bằng hữu đều không được tính, bất quá chỉ có mấy lần giao dịch như những người xa lạ.

Danh hiệu chính thê này mang đến cho nàng bao nhiêu phiền toái nha, nghĩ đến đây, Hàn Văn Tịch mang một bụng đều là lửa giận, lại nói, "Triệu ma ma, điện hạ không tìm ta phiền toái ta liền cảm ơn trời đất, đối với chính thê, hần yêu ai thì cứ cưới người đó đi, ta sẵn sàng từ bỏ vị trí của mình bất cứ lúc nào."

Triệu ma ma từ trước tới nay chưa từng nghe qua nữ nhân nào dám ghét bỏ điện hạ như thế!

Phải biết rằng, đừng nói là Phù Dung Viên, nữ tử muốn tiến vào đại môn Tần Vương phủ có thể xếp hàng dài ra đến vùng ngoại ô đi, vị nương nương này cư nhiên khinh thường như thế.

Triệu ma ma rất tức giận, không chút suy nghĩ liền nói, "Vương Phi nương nương, điện hạ có thể lưu người ở lại Phù Dung Viên, còn để lão nô qua đây hầu hạ, sao có thể không nghiêm túc như thế? Hơn nữa, trước đây Nghi thái phi muốn lão nô rời khỏi điện hạ, điện hạ cũng không chịu đâu! Vương Phi nương nương đừng đang hưởng phúc mà không biết đó là phúc!"

Lời này vừa ra, Hàn Văn Tịch đột nhiên nhũn nhặn, mà Triệu ma ma cũng rất kinh ngạc, sợ tới mức vội vàng quỳ xuống, "Nô tỳ hồ đồ! Nô tỳ nhất thời xúc động nói không lựa lời nên đã mạo phạm Vương Phi nương nương, thỉnh Vương Phi nương nương giáng tội!"

Khóe miệng Hàn Văn Tịch run rẩy, cũng không biết vì sao, tim đột nhiên đập nhanh lên *thịch, thịch, thịch*.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 99: Đứng Lại, Hãy Làm Một Thoả Thuận

Editor: Emily Ton.

Triệu ma ma quỳ xuống, cúi đầu, lòng tràn đầy sợ hãi.

Mặc dù đã hầu hạ Tần Vương điện hạ nhiều năm qua, nhưng hạ nhân vẫn chính là hạ nhân, kiêng kỵ nhất không phải sự tình làm không xong, mà là mạo phạm chủ tử.

Ngay trong ngày đầu tiên tới Vân Nhân Các, bà đã mạo phạm Vương Phi nương nương, cuộc sống từ nay về sau sẽ trôi qua như thế nào đây?

Vạn nhất, Vương Phi nương nương cáo trạng với Tần Vương điện hạ, sự tình càng thêm nghiêm trọng. Phải biết rằng, bà đã can trọng hầu hạ bên cạnh Tần Vương điện hạ nhiều năm như vậy, cũng chưa từng khiến điện hạ không hài lòng.

Triệu ma ma sợ hãi, Hàn Vân Tịch lại choáng váng, bên tai quanh quẩn lời khiển trách vừa rồi của Triệu ma ma.

"Vì sao điện hạ lại không nghiêm túc với người?"

Có vẻ như, vị lão ma ma này đột nhiên trở về, cũng đột nhiên qua đây, còn chưa biết rõ ràng quan hệ giữa nàng và Long Phi Dạ, bà ta hẳn là có hiểu lầm gì đó.

Nhưng, rõ ràng biết đó là hiểu lầm, bên môi Hàn Vân Tịch vẫn bắt gặp nổi lên một tia cười trộm, chính mình cũng không phát hiện ra.

"Khụ khụ!"

Nàng ho nhẹ vài tiếng, nhàn nhạt nói, "Triệu ma ma, hãy quên lần này đi, niệm tình người cũng không phải có ý đó. Về quan hệ của điện hạ với ta....."

Hàn Vân Tịch dừng lại một chút, nhin không được cười ra tiếng, nàng vỗ vỗ bả vai Triệu ma ma, cười nói, "Ha ha, sau này người sẽ minh bạch."

Nói xong, cất bước nhẹ nhàng đi vào nhà.

Triệu ma ma chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn thấy bóng dáng Hàn Vân Tịch, lại nghĩ đến lời nàng vừa mới nói, càng thêm cảm thấy không thích hợp.

Bà nên đi tìm tiểu tử Sở Tây Phong hỏi tình huống thật tỉ mỉ kỹ càng một chút.....

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Đêm khuya tĩnh lặng, tấm cung Long Phi Dạ vẫn còn sáng đèn, một đạo thân ảnh lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở trước cửa.

Ám vệ ẩn ở một bên đã sớm biết có người tới gần, chỉ là thấy người tới, ai cũng không dám lên tiếng.

Người tới, không phải người khác, đúng là Tần Vương phi Hàn Vân Tịch.

Từ rất xa đã thấy tấm cung còn sáng đèn, Hàn Vân Tịch lập tức tới đây, nhưng, tới cửa rồi lại chần chờ.

Sau khi chần chờ một lúc lâu, Hàn Vân Tịch vẫn không gõ cửa, xoay người muốn rời đi, nhưng ai biết đúng ngay lúc này, đại môn đột nhiên chuyển động.

Hàn Vân Tịch hoảng sợ, theo bản năng muốn trốn, nhưng đáng chết cư nhiên ở ngay lúc này không cẩn thận bị lỡ bậc thang, ngã xuống!

"A!"

Nàng kêu lên một tiếng, lập tức che miệng lại, đáng tiếc là quá muộn. Đại môn mở ra, Long Phi Dạ đứng ngay ở bên trong cánh cửa, một bộ trang phục hắc y, giống như một vị vua bóng đêm, mắt lạnh cao cao tại thượng bề ngễ nhìn nàng.

"Làm gì?" Giọng nói của Long Phi Dạ so gió đêm đông còn muốn lạnh lẽo hơn.

"Ta..... ta....." Hàn Vân Tịch khấn trương, ấp úng nói không nên lời.

Nhưng mà, khuôn mặt Long Phi Dạ quá lạnh đến mức đáng sợ, bước ra khỏi cửa, đi qua bên cạnh nàng, cũng không liếc mắt nhìn nàng một cái.

"Ta sẽ đi giải độc cùng người!" Hàn Vân Tịch vội vàng buột miệng thốt ra.

Lúc trước không dò hỏi Triệu ma ma còn cảm thấy yên tâm thoải mái, sau khi dò hỏi Triệu ma ma, nàng cảm thấy rất áy náy, hơi rối rắm, nhưng vẫn tới đây.

Nàng cũng không biết chính mình vì sao lại áy náy, có lẽ, giúp hần giải độc, coi như là hồi báo hần thu lưu nàng ở tại Phù Dung Viên, giúp nàng giải quyết không ít phiền toái đi.

Long Phi Dạ dừng bước, sau khi trầm mặc một lúc lâu, lạnh lùng hỏi, "Vì sao lại thay đổi chủ ý?"

"Vừa rồi..... vừa rồi đã ngủ trong chốc lát, tinh thần khá hơn nhiều, hần là có thể chẩn bệnh chính xác." Hàn Văn Tịch đáp.

Bên môi Long Phi Dạ nổi lên một mạt cười lạnh, "Đáng tiếc, bốn vương không cần."

Hần vừa nói, vừa tiếp tục đi về phía trước.

Hàn Văn Tịch đột nhiên đứng lên, không biết rằng chân đã bị trẹo, một động tác kịch liệt này khiến nàng đau đến nỗi lại bị ngã trở lại, đau quá nhẹn không được nên kêu lên một tiếng, "Ai nha!"

Long Phi Dạ liu lo dừng bước, nhưng, bất quá chỉ là một lát mà thôi, lập tức lại sải bước rời đi.

"Long Phi Dạ, ngươi đứng lại, ta tới là muốn thỏa thuận với ngươi!" Hàn Văn Tịch vội vàng buột miệng thốt ra.

Điều này, Long Phi Dạ thật sự dừng bước, thấy thế, Hàn Văn Tịch vội vàng nói, "Dù nói thế nào thì ta cũng từng giúp ngươi hai lần, ngươi cũng nên giúp ta một hồi, đúng không?"

"Nếu bốn vương nhớ không lầm, hai lần tìm ngươi làm việc, bốn vương đều đã thanh toán chi phí." Long Phi Dạ không quay đầu lại, lạnh lùng nhắc nhở.

"Cho nên lúc này đây ta cũng sẽ không bạc đãi ngươi, ta giúp ngươi giải độc, ngươi giúp ta một việc, chúng ta theo như nhu cầu, giúp đỡ lẫn nhau hai bên cùng có lợi." Hàn Văn Tịch cười nói.

Sau một hồi lâu, Long Phi Dạ rốt cuộc xoay người nhìn qua, "Việc gì?"

Hàn Văn Tịch âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, biết rằng gia hỏa này vẫn chưa tìm được người giải độc.

Kỳ thật nàng cũng không phải tới thỏa thuận điều kiện với hần, mà là cảm thấy hần tới tìm nàng giải độc, hần là đụng phải trường hợp khó khăn, hơn nữa đội nàng hơn một canh giờ, hần là rất cấp bách đi.

Đối với việc thỏa thuận, bất quá chỉ là vừa rồi nghĩ ra được do cấp bách quá mà thôi.

Thấy khuôn mặt Long Phi Dạ vẫn lạnh lùng như khối băng, Hàn Văn Tịch cũng không sợ hãi, nàng cười hắc hắc làm lạnh, vẫy vẫy tay, "Ngươi qua đây nói chuyện."

Long Phi Dạ kéo kéo khóe miệng, rõ ràng là thiếu kiên nhẫn, nhưng là, hần vẫn đi qua, cúi xuống.

Lúc này, Hàn Văn Tịch mới hạ thấp giọng, "Ta giúp ngươi giải độc, ngươi dẫn ta đi một chuyến lên vào Hàn gia, ta muốn tìm vài thứ ở trong phòng Tam di nương Lý thị."

"Làm tặc?" Long Phi Dạ nhướn mày.

"Không phải!" Hàn Văn Tịch lập tức phủ định, ép giọng nói thấp hơn, "Ta đi tra án! Mục Thanh Võ nhờ ta tra độc, lần trước hần trúng Vạn Xà Độc."

Long Phi Dạ đã sớm biết được chuyện này, đáng tiếc, Hàn Văn Tịch lại không biết hần cũng đang chú ý tới nó.

"Ngươi hoài nghi Hàn gia?" Long Phi Dạ có chút kinh ngạc.

"Cũng không thể xem là hoài nghi, nhưng bên kia có chút manh mối, ta phải đi tìm một chút mới có thể xác định chắc chắn." Hàn Văn Tịch nghiêm túc nói, để gia hỏa này biết sự tình Đại tướng quân phủ cũng không có ảnh hưởng gì nhiều.

Nàng đây cũng không phải là yêu cầu hần hỗ trợ, mà là thỏa thuận giao dịch, đương nhiên, nếu hần sẵn sàng giúp đỡ, nàng cũng sẽ không dể tâm.

Long Phi Dạ chần chờ một lát, nhàn nhạt nói, "Đi giải độc trước."

"Điện hạ đây là đáp ứng rồi?" Hàn Văn Tịch vui vẻ.

Long Phi Dạ trước sau vẫn mặt lạnh, đứng lên, mặt không có biểu tình, "Ân."

Hàn Văn Tịch muốn đứng lên đi theo, lúc này mới ý thức được mắt cá chân của mình bị trẹo, nàng chỉ có thể dùng đôi tay chống trên mặt đất, dùng một chân đứng lên.

Thân là bác sĩ, tuy không phải khoa chính hình, nhưng nàng vẫn hiểu những điều thông thường này.

Từ mức độ đau đớn, cũng biết nàng không bị thương đến xương cốt, chỉ là chút đau đớn, không có trở ngại gì.

Nàng thử nhẹ nhàng để chân xuống, sự đau đớn tựa hồ vẫn nằm trong phạm vi tiếp thu của nàng, khắp khiêng hẳn là không thành vấn đề.

Sau khi thở một hơi nhẹ nhàng, nàng nhàn nhạt nói, "Điện hạ, dẫn đường đi."

Long Phi Dạ bắn ánh mắt nhìn qua chân nàng một cái, lập tức đi nhanh về phía trước, Hàn Văn Tịch khắp khiêng đuổi theo, nhưng, không lâu sau đó, tốc độ của động tác càng cao khiến mắt cá chân càng thêm đau làm nàng chịu không nổi!

Lại cố chịu đựng trong chốc lát, rốt cuộc, nàng dừng bước, "Điện hạ, chờ một chút!"

Long Phi Dạ xoay người nhìn qua, ánh mắt lạnh băng khóa ở mắt cá chân của nàng, Hàn Văn Tịch thật bất đắc dĩ, nghĩ thầm, *lại bị người này cười nhạo.*

"Chân ta dường như....."

"Bỏn vương cho rằng chân ngươi là làm bằng sắt, có vẻ như bỏn vương lại đánh giá ngươi quá cao." Long Phi Dạ lạnh lùng ngắt lời.

Hàn Văn Tịch tròn trắng mắt, cũng biết hẳn sẽ chê cười nàng, đang muốn phản bác, ai ngờ, Long Phi Dạ lại đi tới, thình lình dùng một tay bế nàng lên.

Hàn Văn Tịch xúc không kịp đề phòng, theo bản năng dùng hai tay ôm cổ Long Phi Dạ, chớp mũi lơ đãng chạm phải sườn mặt hẳn, *lạnh quá!*

Khoảnh khắc này, Hàn Văn Tịch cứng đờ, ngoại trừ nhịp đập trái tim "*thịch thịch thịch*", toàn bộ thân thể đều cứng.

Vì sao đột nhiên.....

Đây là..... đây là "bế công chúa" trong truyền thuyết sao?

Gia hỏa này muốn làm gì?

Tựa hồ cảm nhận được hình dáng trong lòng ngực cứng đờ, khóe miệng Long Phi Dạ lộ ra một đường cong nhẹ nhàng, cũng không biết là ý khinh thường, hay là ý cười. Hắn điểm nhẹ mũi chân, thân ảnh mạnh mẽ, ôm Hàn Văn Tịch nhanh chóng biến mất ở trong bóng đêm.

Lúc này, Sở Tây Phong cùng Triệu ma ma mới từ một bụi hoa bên cạnh căn thận lộ đầu ra, hai người hai mặt nhìn nhau, không thể tin nổi.

"Tiểu sở a, không phải ngươi nói bọn họ không có gì sao? Đây là..... đây là..... chuyện gì vậy?" Triệu ma ma không hiểu gì cả.

"Ta thật sự cũng không rõ ràng lắm, dù sao từ khi nữ nhân này sống ở đây, rồi mới..... còn lại ta cũng không biết." Sở Tây Phong bất đắc dĩ trả lời.

"Không phải..... bọn họ đây..... điện hạ đối nàng....." Triệu ma ma vẫn là không thể lý giải. Nếu điện hạ đến bây giờ vẫn không thừa nhận nữ nhân này là Tần Vương phi, không nhìn đến nhân gia, vậy hẳn vì sao vẫn muốn lưu người nhà.

Hơn nữa, cư nhiên còn ôm nhân gia!

Tần Vương điện hạ có thói ở sạch nghiêm trọng, đừng nói cùng nữ nhân, ngay cả bắt tay cùng nam nhân, hẳn đều không vui nha!

Thời điểm Sở Tây Phong lần đầu tiên nhìn thấy Tần Vương điện hạ ôm Hàn Văn Tịch, vẻ mặt của hắn so Triệu ma ma lúc này còn khoa trương hơn, đương nhiên, vẻ mặt hẳn lúc này cũng rất mờ mịt.

"Tiểu sở a, cái này..... ta hoàn toàn hồ đồ rồi!" Triệu ma ma nhíu mày một cái, làm sâu thêm nếp nhăn trên mặt.

Sở Tây Phong phát phát tay, "Ma ma, đừng nhọc lòng về sự tình của điện hạ, trở về đi trở về đi, ngày sau hầu hạ Vương Phi nương nương hãy tự mình lưu tâm để mắt là được, đừng thật sự xem nàng giống như nữ chủ tử."

Sở Tây Phong nói, lại cảm thấy không đúng, lập tức bổ sung, "Nhưng cũng đừng xem nàng không giống như chủ tử!"

"Thế giới người trẻ tuổi, lão nhân gia ta thật sự không hiểu nổi!" Triệu ma ma bất đắc dĩ lắc đầu, vừa nhớ tới những lời bản thân mình đã nói với Vương Phi nương nương, không khỏi thêm ảo não, đáng tiếc, hối hận cũng không kịp.

Ài, trong lòng Vương Phi nương nương nhất định là đang chê cười bà.....

.....

Long Phi Dạ mang Hàn Văn Tịch tới một ngôi nhà giấu sâu trong ngõ nhỏ.

Nơi này nhìn từ bên ngoài chính là một ngôi nhà riêng, nhưng vào bên trong lại phát hiện ra đây chính là biệt viện riêng của Long Phi Dạ, tên gọi *Cô Uyển* (孤苑: *Solitary Enclosure*).

Vừa vào cửa, Long Phi Dạ lập tức đặt Hàn Vân Tịch lên bàn, để nàng ngồi xuống. Hàn Vân Tịch một đường khăn trương, đến nay trái tim vẫn còn đập rất mạnh.

Gia hỏa này rất cao lớn, mặc dù nàng đang ngồi ở trên bàn, cũng không cao bằng hán đứng.

Nàng ngẩng đầu liếc mắt ngắm hán một cái, hỏi, "Người trúng độc ở chỗ này?"

"Ân." Long Phi Dạ rầu rĩ lên tiếng, xoay người đi lấy một ít dược tán lại đây, Hàn Vân Tịch vừa ngửi mùi liền biết là thuốc trị bong gân, trị tẻ chân cho nàng.

Gia hỏa này tính ra còn có lương tâm, cũng biết trước tiên nên xử lý vết thương trên chân nàng.

Hàn Vân Tịch vội vàng bỏ đi giày vớ, lộ ra một chân ngọc mượt mà trắng nõn. Long Phi Dạ vừa quay đầu lại thì nhìn thấy chân ngọc của nàng, đầu tiên là sững sờ, ngay sau đó nhăn mày lại, bắt đầu đánh giá Hàn Vân Tịch.

Nữ nhân này không có chút kiêng dè gì sao? Đối người khác, cũng là dạng này sao?

Nàng là nữ tử xuyên qua, lại còn là một bác sĩ, lộ tay hay lộ chân đối nàng mà nói đều hết sức bình thường.

Thấy biểu tình cau mày của Long Phi Dạ, nàng xem thế nào cũng cảm thấy không thích hợp.

Có cái gì đẹp sao?

Nàng duỗi tay qua, "Đem dược cho ta, ta còn có sở trường xoa bóp."

Nhưng mà, Long Phi Dạ, tầm mắt lạnh nhạt chậm rãi nhìn xuống, nhìn chằm chằm chân ngọc mềm mại của nàng.

Làm gì vậy?

Hàn Vân Tịch nhìn hán một cái, theo tầm mắt hán nhìn xuống dưới, lúc này mới chú ý tới chân mình như bạch ngọc, mềm mại trắng nõn, cân xứng rất đẹp.

Nàng tựa hồ bỗng nhiên ý thức được điều gì đó, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Long Phi Dạ, bắt gặp ánh mắt thâm trầm của hán, tim nàng đập đột nhiên đập lạc một nhịp, luống cuống.

Trời!..... cư nhiên nàng đã quên ở thời cổ đại, lộ cánh tay đều phải gả chồng nha!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Bá Đạo, Danh Nghĩa Là Người Của Ta

Edit & Dịch: Emily Ton.

Sau khi trở lại bình thường, Hàn Vân Tịch giống như bị điện giật vội vàng đem chân lùi về trong váy, lại nhìn ánh mắt kia của Long Phi Dạ, mặt nàng tức khắc đỏ ửng!

Gia hỏa này sẽ không cho rằng nàng là lời ong bướm đi? Hoặc là cho rằng nàng đang câu dẫn hán đi?

Tất cả mọi thứ!

Hoàn toàn mất mặt!

"Điện hạ, thần thiếp tự mình có thể bôi dược, ngại ra ngoài trước đi." Hàn Vân Tịch miễn cưỡng mở miệng.

Nhưng mà, Long Phi Dạ không những không đi, ngược lại kéo ghế dựa lại đây, ngồi ở trước mặt nàng, mở thuốc dầu trị bong gân ra.

Đây là muốn giúp nàng bôi dược hay sao?

Tưởng tượng đến ánh mắt vừa rồi của hán, Hàn Vân Tịch cảm thấy không được tự nhiên, miễn cưỡng tươi cười, "Điện hạ, ta..... có thể tự mình làm."

"Vương Phi nương nương đều đã kéo vớ còi giày, bốn vương tự nhiên cũng muốn cống hiến sức lực." Trong giọng nói lạnh băng của Long Phi Dạ lộ ra một chút châm chọc.

Hàn Vân Tịch vì sao nghe thế nào đều cảm thấy giọng điệu này không thích hợp, hơn nữa, nàng cũng không tin gia hỏa này thật sự sẽ có hảo tâm như vậy, tự mình thay nàng bôi thuốc, sự tình gân cốt bị thương, vạn nhất hẳn không lưu ý tay dùng lực lớn, chẳng phải nàng sẽ đau đến chết?

"Điện hạ, ngươi và ta tuy là phu thê, nhưng là..... nhưng là....."

Hàn Vân Tịch chần chờ một lát, đơn giản nói thẳng, "Điện hạ, nam nữ thụ thụ bất thân, ngươi vẫn nên đi ra ngoài trước đi."

Bên môi Long Phi Dạ nổi lên một nụ cười lạnh lùng, ánh mắt bá đạo bắt đầu tập trung đánh giá nàng, "Tần Vương phi, ngươi xác định muốn cùng bốn vương thảo luận vấn đề phi lễ hay sao?"

Hàn Vân Tịch bỗng nhiên có chút chột dạ, nhưng vẫn đứng lý hợp tình trả lời, "Tần Vương điện hạ, ngươi và ta vốn là hữu danh vô thực, ta bắt quá chỉ là Vương phi trên danh nghĩa, ta vì cái gì không thể cùng ngươi thảo luận vấn đề phi lễ? Thành ngươi hãy nghiêm túc hơn!"

Ai ngờ, Long Phi Dạ lại hỏi lại, "Hàn Vân Tịch, bốn vương thời điểm nào nói qua ngươi là Vương phi trên danh nghĩa? Ngươi vào đại môn Tần Vương phủ ta, chính là mang danh nghĩa người của Long Phi Dạ ta."

Hắn nói, liếc mắt nhìn giày một bên một cái, lạnh lùng cảnh cáo, "Thành ngươi nhớ kỹ chính mình là phụ nữ đã có chồng, giữ gìn tốt nữ tác của ngươi!"

"Ngươi!" Hàn Vân Tịch chán nản, gia hỏa này rõ ràng là đang nhục nhã nàng không biết giữ đạo làm vợ!

Chẳng qua chỉ là còi giày ra, nàng nơi nào nghĩ nhiều như vậy, là tâm hắn bất chính, nghĩ nhiều quá nên nghĩ sai lệch đi!

Thật đáng giận, tuy nhiên, đáng chết, Hàn Vân Tịch phát hiện chính mình cư nhiên không phản bác lại.

Nhìn ánh mắt lạnh như băng của Long Phi Dạ, Hàn Vân Tịch quyết định bằng bất cứ giá nào, đơn giản vuron chân ra, trực tiếp đuổi đến trước mặt Long Phi Dạ, chỉ thiếu chút nữa là đá đến trên mặt hắn.

"Vậy làm phiền điện hạ rồi!" Nàng một chữ một chữ, nghiêng răng nghiêng lợi mà nói.

Long Phi Dạ vẫn ngồi yên không nhúc nhích, cặp mắt lạnh lùng, lại thăm đến thăm người, hắn giờ tay bắt lấy chân nhỏ của Hàn Vân Tịch, dùng một chút lực thật mạnh, kéo xuống!

"A!"

Hàn Vân Tịch đau khóc ở trong lòng, tay gia hỏa này đã dùng lực nắm nơi sưng đỏ mà nàng bị trật khớp, *có thể không đau sao?*

Nhưng, nàng rất quật cường, mày đều không nhẫn một chút, loại đau đòn khủng bố hơn nàng đã từng trải qua, chút đau đòn này tính là cái gì?

Long Phi Dạ giương mắt nhìn nàng một cái, trên mặt âm u, một cái tay khác duỗi tới, nâng chân nàng lên từ phía dưới, từ dưới hướng lên trên lại nắm chỗ mắt cá chân bị thương của nàng.

"Con mẹ quái quỷ nhà ngươi!" (Nguyên văn: "你他娘的魂淡!")

Hàn Vân Tịch đau đớn mắng ở trong lòng, âm thầm cắn răng, vẫn không lên tiếng.

Bên môi Long Phi Dạ ngậm một độ cong lạnh lẽo, lấy dầu trị bong gân xoa vào chỗ vết thương trên chân Hàn Vân Tịch.

Nước thuốc lạnh băng, đụng tới chỗ bị thương, nóng rất đau đớn của Hàn Vân Tịch lập tức giảm đi rất nhiều, nàng bất giác âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Nhưng ai biết, nàng vừa mới buông lỏng dây thần kinh đang căng chặt, ngón tay Long Phi Dạ liền duỗi qua, ngón trở cùng ngón giữa cùng nhau bắt đầu bôi!

Bôi, xoa!

Xác thật là danh xứng với thực, tay nam nhân vốn dĩ đã lớn, hơn nữa hẳn lại cố ý làm, trong chốc lát hướng lên trên, một hồi lại đi xuống, dùng sức bôi nước thuốc ở trên miệng vết thương của nàng.

Đau!

Mỗi một chút đều rất đau, hơn nữa, theo tay hắn dùng sức bôi, cảm giác lạnh lẽo của nước thuốc rất nhanh liền biến mất, thay thế là cảm giác nóng rát, đừng nói làn da, ngay cả gân cốt đều có loại cảm giác bỏng cháy!

Loại cảm giác này, quả thực giống như là đang xèo thịt trên miệng vết thương, huyết nhục mơ hồ! Không thể chịu đựng được!

Mới trong chốc lát, sau lưng Hàn Văn Tịch đã ướt đầm, mồ hôi toát ra lớn như hạt đậu, nhưng mà, nàng vẫn cắn chặt khớp hàm, trước sau cúi đầu, gắt gao nhìn chăm chăm xem miệng vết thương, vẫn không nhúc nhích, tùy ý Long Phi Dạ lẫn lộn.

Không chết được, đau thì đau đi!

Long Phi Dạ cho rằng nàng sẽ cầu xin tha thứ, nhưng ai biết, thật lâu sau đó, tay hắn đã có chút đau, nữ nhân này cứ nhiên vẫn không lên tiếng.

Long Phi Dạ theo bản năng ngẩng đầu nhìn qua, thấy nàng vẫn đang êm đẹp không hề té xỉu, hắn mới nhẹ nhàng thờ ra, ngay cả bản thân cũng không phát hiện.

Nghiêm túc nhìn lại, chỉ thấy Hàn Văn Tịch cúi đầu, mồ hôi đầy đầu, hắn nghĩ, *nữ nhân này sắp chịu không nổi, nên đầu hàng đi?*

Nhưng ai biết, đúng ngay lúc này, Hàn Văn Tịch ngẩng đầu nhìn lên, một chút bộ dáng muốn đầu hàng đều không có, ngược lại là vẻ mặt quật cường. Ánh mắt nàng không có chỗ nào sợ hãi, nhìn thẳng vào mắt hắn, phảng phất muốn nhìn xem hắn chột dạ.

Long Phi Dạ nao nao trong lòng, không khỏi nhú mày, cũng nhìn vào mắt nàng.

Bốn mắt nhìn nhau, xung quanh không tiếng động, một kẻ quật cường, một kẻ lạnh nhạt, bọn họ giống như là thù địch, ai cũng đều không chớp mắt trước, ai cũng đều không muốn nhường một bước.

Nhưng Long Phi Dạ cũng không ý thức được chính mình đã ngừng tay, mà Hàn Văn Tịch cũng không ý thức được, chân đã không còn đau.

Thời gian trôi qua trong yên tĩnh, trời đất cũng bất tri bất giác tĩnh lặng.....

Cũng không biết qua bao lâu, đột nhiên, truyền đến tiếng đập cửa "*bang bang bang*", ngay sau đó là nghe tiếng thị vệ nôn nóng bẩm báo, "Điện hạ, dưới địa lao lại chết thêm một người!"

Lúc này, hai người mới phục hồi tinh thần lại, cùng nhau định thần nhìn nhìn đối phương, lập tức cùng nhau tránh đi. Hàn Văn Tịch cúi đầu, không nhớ nổi vừa mới xảy ra chuyện gì với mình, nhìn hắn làm gì đây?

Long Phi Dạ mặt mày trầm xuống, hơi mất vẻ bình tĩnh thường ngày, hắn bấu môi, ném đi thuốc trị bong gân, lạnh lùng nói, "Lập tức xử lý cho tốt, ta chờ người ở cửa."

Hắn vừa nói, vừa xoay người rời đi, bước chân rõ ràng hơi nhanh, cũng không biết là vì sự tình bên ngoài khẩn cấp, hay là vì nguyên nhân khác.

Hàn Văn Tịch lúc này mới ngẩng đầu lên, thấy hắn đóng cửa lại, nàng thở dài nhẹ nhõm một hơi, như trút được gánh nặng.

"Hồn đàn!" Nàng mắng một tiếng, tiếng nói vừa dứt, Long Phi Dạ lập tức thúc giục ở cửa, "Hàn Văn Tịch, người tốt nhất nhanh lên!"

"Vương bát đàn!"

Hàn Văn Tịch lại mắng thêm một câu, nhanh nhẹn lấy được trên mặt đất, bọc một tảng lụa trắng quanh mắt cá chân, muốn đi giày vào, lại phát hiện giày này quá phức tạp, chân bọc vải lụa trắng căn bản không xuyên nổi.

Nàng chần chờ một lát, chỉ có thể dùng vải lụa trắng bọc kín hết tất cả bàn chân của mình, bọc kín mít vài tầng, như vậy, cũng không xem như lộ chân đi?

Không thể không nói, thuốc chữa bong gân của Long Phi Dạ rất hữu dụng, không bôi trực tiếp tại trên miệng vết thương, cảm giác lạnh băng thật tốt, giảm đi cảm giác đau đớn rất nhiều.

Nhưng mà, Hàn Văn Tịch cũng không hiếm lạ, tùy tay ném thuốc bong gân ở trên bàn, nhẹ nhàng nhảy xuống bằng một chân, khập khiễng đi ra ngoài.

Long Phi Dạ liếc mắt nhìn dưới chân nàng một cái, nhưng không nhìn thấy gì, làn váy của nàng rất dài, thời điểm đi đường hai chân phần lớn cũng là giấu dưới làn váy.

"Người trúng độc đã chết sao?" Hàn Văn Tịch hỏi.

"Đã chết một người." Long Phi Dạ nói, ở trước mặt nàng hơi ngồi xổm xuống, muốn công nàng, "Lên đi."

Hàn Văn Tịch chần chờ, nhưng Long Phi Dạ lại không có kiên nhẫn, "Mau, độc phát rồi."

Vừa nghe lời này, Hàn Văn Tịch mới biết rằng hắn là đang vội đi giải độc, không có lựa chọn, nàng vội vàng leo lên, hai tay ôm cổ hắn, nâng hai chân lên.

Hàn Văn Tịch rất nhẹ, Long Phi Dạ công nàng chẳng cần phải cố hết sức, Hàn Văn Tịch cũng chưa cảm thụ được chút cảm giác được hắn công là gì, thân ảnh hắn đã biến mất trong bóng đêm.

Tốc độ của hắn rất nhanh, xuyên qua hoa viên, thông qua mật đạo, chỉ một lát đã đến địa lao, đặt Hàn Văn Tịch ở phía sau đình thi đài (停尸台 - *đình thi đài: nơi để thây người chết*).

Tuy rằng Hàn Văn Tịch bị mang lại đây, nhưng có cảm giác giống như chính mình vừa chạy xong 400m, gấp đến độ không thở nổi một hơi.

Nàng vừa đứng vững, hệ thống giải độc lập tức có cảnh báo.

Có độc!

Kỳ thật, không cần hệ thống giải độc cảnh báo, Hàn Văn Tịch cũng có thể nhìn ra, thi thể trên đỉnh thi đài chính là do trúng độc mà chết.

Khu vực ở giữa lông mày của người chết, môi, ngón tay tất cả đều biến thành màu đen, đây là hiện tượng trúng kịch độc mà chết.

Hàn Văn Tịch âm thầm thở hổn hển một hơi, lúc này mới mở miệng, "Người này hẳn là đã chết một hai ngày đi?"

Long Phi Dạ gật gật đầu, chỉ một cỗ thi thể phía một bên khác, "Đó là vừa mới chết."

Hàn Văn Tịch đi qua nhìn, quả nhiên lại thấy một khối thi thể, nàng vừa đến gần thì thấy, dấu hiệu trúng độc vẫn chưa hoàn toàn hiển hiện ra ngoài, nhưng môi đã biến thành màu đen.

Sau khi nàng kiểm tra mắt và môi người chết, lại dò xét móng tay, nhàn nhạt nói, "Uống thuốc độc tự sát?"

"Nàng không có cơ hội uống thuốc độc." Long Phi Dạ lạnh lùng nói.

Nội gian bị hấn giam cầm trong địa lao này, hai tay hai chân tất cả đều bị trói. Toàn bộ vũ khí và độc dược trên người cũng đều bị lục soát ra hết, hơn nữa, mỗi người đều được giam riêng. Từng người một, tất cả đều bị nhét khăn trong miệng, phòng ngừa âm ỉ sẽ cắn lưỡi tự sát.

Ngoài ra, xét thấy nội gian này am hiểu dùng độc, trước khi cầm tù, Long Phi Dạ đã sớm mệnh lệnh độc y kiểm tra trong khoang miệng của các nàng rồi, cũng không phát hiện dấu hiệu cất giữ độc.

Trước đây đều là do Sở Tây Phong thẩm vấn, đám người này đều không nói gì, cũng không ăn không uống, muốn chậm rãi đói chết, lúc trước đã chết đói mấy tên.

Mà mấy ngày trước, Long Phi Dạ tự mình tới thẩm vấn, bị khổ hình, bắt đầu phát hiện có người trúng độc mà chết.

Địa lao sẽ không có nội gian, rất rõ ràng là những người này không thể chịu nổi khổ hình, nên uống thuốc độc mà chết.

Hiện tại, Long Phi Dạ không rõ chính là các nàng lấy độc dược từ đâu, làm sao để uống thuốc độc?

Bây giờ chỉ còn lại hai tên nội gian, vạn nhất lại lục tục trúng độc mà chết, đều sẽ uống phí sức lực lúc trước hấn thẩm vấn lâu như vậy.

Hàn Văn Tịch vừa dùng ngón châm lấy máu độc từ hai cỗ thi thể kiểm tra, vừa nghe Long Phi Dạ nói về tình huống xảy ra.

Ngay từ đầu nàng đã không có hứng thú gì, nhưng mà vừa nghe tình huống này, nàng liền tò mò.

Thông thường, một người muốn uống thuốc độc tự sát, phần lớn sẽ đem độc dược giấu ở dưới hàm răng, nhẹ nhàng cắn một cái lập tức sẽ trúng độc, nhưng, những phạm nhân này đều đã bị kiểm tra qua khoang miệng.

Các nàng uống thuốc độc như thế nào?

Hàn Văn Tịch mượn cơ lấy đồ trong túi chữa bệnh, đem máu để vào trong hệ thống giải độc, chỉ trong giây lát đã có kết quả: Mễ Độc*!

*Mễ độc (米毒): Mễ (米) nghĩa là gạo. (Độc gạo : Rice Poison) {Dịch: Emily Ton}

"Cư nhiên là Mễ Độc!" Hàn Văn Tịch chấn kinh, vẻ mặt không thể tin nổi nhìn về phía Long Phi Dạ.

Long Phi Dạ khó hiểu, "Mễ độc?"

Hàn Văn Tịch rất nghiêm túc, "Còn có người sống không?"

"Còn có hai người." Long Phi Dạ đứng sự thật trả lời.

Hàn Văn Tịch chần chờ một lát, nghiêm túc nói, "Hãy lấy mỗi người một giọt máu lại đây, còn có, tìm một chén nước cơm tới đây."

Long Phi Dạ làm theo, rất nhanh, máu tươi của hai tên tù phạm, cùng một chén nước cơm đều được đưa đến trước mặt Hàn Văn Tịch.

Hàn Văn Tịch múc một muỗng nước cơm để vào trong máu tươi của một tù nhân, im lặng nhìn.

Trong một thời gian dài, máu tươi không có biến hoá gì, Long Phi Dạ khó hiểu, nhưng vẫn nghiêm túc nhìn Hàn Văn Tịch cau mày. Hẳn trước sau cũng không mở miệng, tuy nhiên hai thị vệ quanh mình đều tò mò không thôi, *Vương Phi nương nương đang làm gì nha?*

Chương 101: Bí Mật, Cường Giả Đứng Phía Sau

Edit & Dịch: Emily Ton.

Trong phòng giam một mảnh yên tĩnh. Hàn Vân Tịch nghiêm túc nhìn chăm chăm nước com trước mặt. Biểu tình nghiêm túc của nàng làm trái tim mọi người tò mò quanh mình đều không tự giác trầm xuống, cùng chờ với nàng.

Tầm mắt Long Phi Dạ dừng ở trên mặt Hàn Vân Tịch, tựa hồ đã thật lâu hần không nhìn đến nữ nhân này nghiêm túc, chuyên nghiệp.

Nếu lưu nàng lại bên cạnh, giống như một độc sư ngự dụng, có thể là một lựa chọn có lý trí hay không?

Ngay khi Long Phi Dạ đang cân nhắc, ánh mắt nghiêm túc của Hàn Vân Tịch đột nhiên sáng ngời, kinh hô, "Quả nhiên đúng!"

Long Phi Dạ vội vàng nhìn lại nước com, chỉ thấy nước com nguyên bản có màu trắng trong đột nhiên trở nên vân đục, chỉ chốc lát sau liền biến đen!

"Cho nên, trong máu các nàng có độc?" Long Phi Dạ tất nhiên là người thông minh, đại khái minh bạch chuyện là như thế nào.

Nước com không có độc, khiến nước com biến đen không thể nghi ngờ chính là máu tươi của tù phạm.

Hàn Vân Tịch gật gật đầu, "Đúng! Trong máu bọn họ có độc, loại độc này chính là Mễ Độc."

"Sao có thể như thế?" Long Phi Dạ hỏi. Nếu trong máu có độc, tù phạm này vì sao còn có thể sống đến tận bây giờ, vì sao lúc trước hần thỉnh độc y đều tra không ra dấu hiệu các nàng bị trúng độc?

Tuy rằng đối độc tố cũng không hiểu biết, nhưng là, Long Phi Dạ cũng biết, độc tố một khi lan truyền vào máu, trình độ trúng độc sẽ rất nghiêm trọng, thậm chí là không cách nào cứu trị.

Vừa rồi hần lệnh người lấy máu từ trên ngón tay tù phạm, bất quá chỉ là vài giọt máu tùy ý mà thôi, thử một lần liền có độc như thế, độc này phỏng chừng đã hoàn toàn lan rộng vào trong máu khắp người tù phạm đi.

Một thân máu đều là máu độc, nhưng vẫn giống như người bình thường, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, Long Phi Dạ chưa chắc sẽ tin.

"Đây là một loại độc rất đặc thù. Sở dĩ tên là Mễ Độc, đúng là bởi vì độc tố này chỉ khi gặp được loại thực phẩm là gạo, mới có thể hiện ra độc tố." Hàn Vân Tịch ngừng lại, lại nói, "Nếu ta đoán không sai, người trúng độc này, trước khi trúng độc nhất định đều uống qua nước com."

Long Phi Dạ lập tức nhìn thị vệ một bên.

"Bấm điện hạ, đúng là như thế, cả ba bữa com đều là nước com, đều mạnh mẽ ép uống, sẽ có người uống xuống, cũng có người lập tức nhổ ra." Thị vệ vội vàng bẩm báo.

"Nói cách khác, nếu đồ ăn thực sự không có quan hệ cùng gạo, các nàng vĩnh viễn sẽ không trúng độc?" Long Phi Dạ nghiêm túc hỏi.

Hàn Vân Tịch gật gật đầu, "Đúng, vĩnh viễn đều sẽ không trúng độc, hơn nữa cho dù độc y lợi hại bao nhiêu, đều kiểm tra không ra trong máu các nàng có chứa độc tố."

Nàng đang nói, lại tùy tay đem nước com đổ vào một ly máu tươi khác, không lâu sau, cũng xuất hiện tình huống giống nhau, màu trắng của nước com dần dần biến đen.

Không thể nghi ngờ, máu của hai tên tù phạm đều có độc.

"Thì ra là thế." Bên môi Long Phi Dạ nổi lên một nụ cười lạnh, trách không được hần tra như thế nào cũng đều tra không ra, không nghĩ tới đối phương lại tàng độc thâm đến như vậy.

"Thay vì đói chết, vì sao không uống nước com, trúng độc mà chết?" Long Phi Dạ hỏi.

Hần nghĩ không ra, một đám nội gian này đều không cung khai, nếu muốn chết, vì sao lại không ăn không uống?

Bên môi Hàn Vân Tịch nổi lên một ý cười bất đắc dĩ, "Điện hạ, tên Mễ Độc này nghe thì rất bình thường, nhưng là một khi độc phát, người bình thường rất khó có thể chịu nổi, nếu đổi thành ta, ta cũng thà rằng đói chết, cũng sẽ không muốn bị độc phát mà chết."

Lúc này Long Phi Dạ mới minh bạch, có vẻ như những người này trúng độc, đều là bởi vì thị vệ ép các nàng uống nước com, không cẩn thận nên uống xuống.

"Điện hạ, chủ tử phía sau của các nàng..... Tuyệt đối là không bình thường!" Ánh mắt Hàn Văn Tịch lộ ra lo lắng, nghiêm túc nhắc nhở. Cao thủ hạ độc lợi hại như vậy, thật khó đối phó nha.

Tới đây và nhìn thấy những người này, nàng đương nhiên biết ở đây chính là đang cầm tù nội gian Bắc Lịch quốc. Lần trước, nàng cùng Long Phi Dạ xuống vực sâu, gặp phải người có thể không chế đàn muỗi độc, cũng là nội gian Bắc Lịch quốc. Mỗi tên nội gian đều là cao thủ dùng độc, nếu nàng đoán không lầm, phía sau đám người này còn có một tên thủ lĩnh, mà Mễ Độc chính là do tên thủ lĩnh này hạ.

Không chỉ Mễ Độc rất khó phối chế ra, mà người biết được sự tồn tại của Mễ Độc cũng đều rất hiếm và rất ít. Hàn Văn Tịch dám cam đoan, 10 độc y trong thiên hạ, ít nhất có 9 người không biết tồn tại của loại độc này.

Trên tay nàng cũng không có loại độc này, bởi vì loại độc này đã thất truyền ở hiện đại, mà căn cứ vào sách cổ ghi lại, phối phương của loại độc này ở thời cổ đại cũng bị thất truyền từ lâu, không nghĩ tới lại có thể dụng phải ở đây.

Nếu không phải hệ thống giải độc có ghi lại tư liệu lịch sử, Hàn Văn Tịch nghĩ, cho dù nàng nghiên cứu trong mấy năm, cũng chưa chắc tìm ra câu trả lời nha.

"Chôn độc tí mĩ như thế, xác thật là không bình thường!"

Long Phi Dạ hừ lạnh, ngay sau đó hạ lệnh, "Người tới, chuẩn bị hình cụ, bốn vương hiện tại sẽ thẩm vấn! Bốn vương muốn để các nàng biết, trên thế giới này còn có sự tình so Mễ Độc phát tác còn đáng sợ hơn!"

Hàn Văn Tịch không có giải dược của Mễ Độc, nhưng là, cũng coi như đã giúp Long Phi Dạ giải được đáp án, nàng đang muốn thúc giục hắn nên đi Hàn gia, vừa nghe hắn nói lạnh lùng như thế, nàng không khỏi có chút khiếp tâm.

Nhìn đường cong lãnh nghị của hắn, sườn mặt góc cạnh rõ ràng, Hàn Văn Tịch bất giác lui ra sau mấy bước, quyết định vẫn nên nhịn, chờ hắn hoàn thành sự tình của mình trước đi.

Nàng đã gặp qua bộ dáng lạnh như băng của gia hỏa này, còn chưa gặp qua bộ dáng nghiêm túc như thế của hắn, có vẻ như chuyện nội gian Bắc Lịch quốc, đã làm phiền hắn một thời gian dài.

Đương nhiên, Hàn Văn Tịch cũng tò mò, ở Vân Không Đại Lục, độc y là một nhánh thuộc bên ngoài, không thuộc về nhánh chủ lưu. Rất ít người nghiên cứu độc tố, ngay cả học viện y Vân Không cũng không xem độc y như là trọng tâm chính của chương trình học, ở trên toàn bộ đại lục, cao thủ dùng độc hẳn là không nhiều lắm nha!

Người đứng phía sau đám nội gian này là một người như thế nào đây?

Người này là đang ở Bắc Lịch quốc, hay là cũng giống như những nội gian này, đang ẩn thân ở đế đô Thiên Ninh? Tất cả nội gian đều là nữ tử, người phía sau chẳng lẽ cũng sẽ là một nữ nhân?

Nếu không có hệ thống giải độc phụ trợ, đánh giá, nàng sẽ thua sao? Hàn Văn Tịch càng nghĩ, càng tò mò, thật đúng là muốn gặp thủ lĩnh đứng phía sau một lần.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*..... Thấy Long Phi Dạ đi sâu vào hẻm ngực, nàng chân chờ một lát, cũng khắp khiêng bước chân đi qua.

Hàn Văn Tịch vào cửa thì thấy, phạm nhân còn chưa bị mang lại đây, bọn thị vệ đang chuẩn bị hình cụ. Long Phi Dạ thì ngồi ở một góc bên trong, ánh lửa u ám bao phủ trên khuôn mặt hắn. Trông hắn giống như người thông trị vạn vật đang ẩn thân ở trong bóng tối nhìn xem thế gian, thần bí, lạnh lùng, uy nghiêm, ánh mắt tràn ngập khí phách cuồng vọng!

Bạch y làm hắn giống như tiên, hắc y lại làm hắn giống như quỷ.

Hàn Văn Tịch đứng bằng một chân, nhìn xem đến nỗi không rời mắt được, người nam nhân này rõ ràng cách nàng không quá vài bước, lại giống như xa tận chân trời.

Long Phi Dạ liếc mắt nhìn nàng một cái, không nói gì, cảm khẽ nâng, ý bảo nàng phía bên phải cách đó không xa có vị trí để ngồi.

Hàn Văn Tịch cũng không nói gì, gật gật đầu, khắp khiêng đi qua, ngồi xuống, tức khắc có cảm giác hai chân đều được giải phóng.

Sau khi ngồi xuống, Hàn Văn Tịch mới chú ý tới trong gian hình phòng cũng không có hình cụ, chỉ có một cái lồng sắt lớn, những lưới sắt rất gần nhau và rất vững chắc, ở mặt bên còn mở ra một cái miệng hình tròn, lớn bằng khuôn mặt người thường.

Đây là hình cụ sao?

Hàn Văn Tịch suy nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra được hình cụ nên dùng như thế nào, càng muốn biết như thế nào mà loại hình cụ này so với Mễ Độc phát tác còn đáng sợ hơn?

Rất nhanh, thị vệ đưa tới một cái lồng chuột bằng sắt, bên trong có nhốt một con chuột đen đáng sợ, đầu và đuôi như được gắn thêm vào, ước chừng dài bằng cánh tay người, hơn nữa miệng con chuột này còn đặc biệt bén nhọn.

Hàn Văn Tịch không đoán được chuột này dùng để làm gì, chỉ là, nhìn vài lần thì bất giác rung mình từng đợt, sồn tóc gáy.

Tựa hồ ngay cả thị vệ cũng rất sợ hãi chuột này, cũng không dám trực tiếp dùng tay bắt, mà là mở lồng chuột ra, đem chuột đen để vào lồng sắt lớn, ngay sau đó đóng miệng lồng sắt lớn lại.

Chuột lớn rơi xuống lồng sắt lớn, lập tức giống như điên bắt đầu chạy cuồng trên dưới trái phải, tựa hồ bị giam lâu rồi, đã rất lâu không được hoạt động, lại tựa hồ như vội vã muốn chạy trốn ra khỏi lồng sắt, tóm lại, con chuột đặc biệt hưng phấn.

Hàn Văn Tịch càng xem càng thấy buồn bực, đúng ngay lúc này, thị vệ ném vào một khối thịt tươi to bằng ngón tay cái, ném ở phía sau lưng con chuột lớn, chính là khứu giác chuột lớn phi thường nhanh nhạy, lập tức xoay người bật lại đây, cơ hồ là một ngụm nuốt thịt tươi kia, cắn cũng chưa cần!

Hàn Văn Tịch bất giác ngồi ngay ngắn, kinh hô, "Con chuột này là dùng thịt tươi nuôi dưỡng!"

Long Phi Dạ không trả lời, thị vệ rất cung kính, "Bẩm Vương Phi nương nương, đúng vậy."

Hàn Văn Tịch lập tức minh bạch chuyện là như thế nào, nhìn không được giật mình một cái, ôm chặt hai cánh tay, quá khủng bố!

Con chuột ăn thịt này rõ ràng đã bị bỏ đói vài ngày, đói đến nỗi vừa nhảy xuống đã đi tìm đồ ăn. Hơn nữa, nó hẳn là đã từng vào cái lồng sắt lớn này rất nhiều lần, biết rằng vừa tiến vào sẽ có thịt ăn, mới có thể hưng phấn tán loạn như thế.

Nếu Long Phi Dạ đem tù phạm khoá vào trong lồng sắt này, vậy chẳng phải là.....

Hàn Văn Tịch nghĩ cũng không dám nghĩ, bất giác quay đầu nhìn về phía Long Phi Dạ, chỉ thấy Long Phi Dạ mặt không có biểu tình, hai tròng mắt lạnh băng vô tình, giống như một hồn ma ác độc ban đêm.

Khổ hình này, quả nhiên so Mễ Độc phát tác còn muốn khủng bố hơn, đối mặt với loại khổ hình này, sẽ còn có người không cung khai sao?

Rất nhanh, hai nữ tù phạm đều bị mang lại đây, hai tay bị trói ở sau lưng, đầu tóc đều rối loạn, bộ dáng như cây khô héo, phỏng chừng là đã đói bụng vài ngày.

Một nữ tù phạm bị áp đến một bên và trói chặt, trong khi một người khác bị áp đến bên lồng sắt. Ngay khi khăn trong miệng được lấy ra, nàng liền tức giận hướng về phía Long Phi Dạ mắng, "Long Phi Dạ, ngươi đừng uống phí sức lực, ngay cả khi ta chết, cũng tuyệt đối không trả lời bất cứ câu hỏi nào của ngươi!"

"Ta khuyên ngươi đừng lại uống phí sức lực, vô dụng!"

Bên môi Long Phi Dạ gọi lên một nụ cười châm chọc, không trả lời nàng, với một ánh mắt sắc bén, thị vệ liền áp nữ tù phạm qua.

Đầu của nữ tù phạm hung hăng bị đè vào trên lồng sắt, mà con chuột đen lớn bên trong một khi ngửi được mùi "đồ ăn", đột nhiên bật lại từ bên trong, móng vuốt sắc bén cách lưới sắt dày đặc, cào xé như điên, tựa hồ như muốn phá lưới sắt kia.

Hàn Văn Tịch xem đến kinh hồn táng đảm, nếu không phải có lưới sắt dày đặc ngăn lại, trời mới biết đầu của nữ tù phạm này sẽ bị cào thành bộ dáng gì nha!

Chó ăn thịt chuột, mặc kệ ngươi là ai, chỉ cần có thịt, nó nhất định ăn!

Nữ tù phạm tựa hồ cũng ý thức được khổ hình lần này không giống như lúc trước, nàng đột nhiên giãy giụa, nhưng, thị vệ lại gắt gao bóp chặt cổ nàng, để đầu nàng ở trên mạng lưới.

Nữ tù phạm lớn tiếng kêu gào, "Long Phi Dạ, ngược đãi nữ nhân, ngươi còn xem như một nam nhân hay sao? Có bản lĩnh ngươi hãy giết ta đi!"

"Long Phi Dạ, ngươi có nghe hay không, ngươi là đồ máu lạnh vô tình, ngươi không phải là người!"

"Ngươi tính là anh hùng hảo hán gì! Hãy một đao giết chết ta đi!"

.....

Long Phi Dạ không nói chuyện, thị vệ đột nhiên liền kéo nữ tù phạm ra, lấy khăn bịt miệng nàng.

Một thất lập tức an tĩnh lại, lúc này, Long Phi Dạ mới sâu kín mở miệng, giọng nói u lãnh đến nỗi làm nhiệt độ quanh mình hạ xuống vài độ.

"Trong mười năm qua, hơn 10 người đã chết ở trên tay ngươi, bao gồm một hài tử mới sáu tuổi, cùng một đứa trẻ còn trong tã lót. Ngươi cũng xứng nói chuyện làm người cùng bốn vương?"

Hàn Văn Tịch nguyên bản còn có chút đồng tình với nữ tù phạm, vừa nghe Long Phi Dạ nói như thế, nàng lập tức phản nộ, những nội gian này, làm những điều người nhận không ra, cư nhiên ngay cả hài tử cũng không buông tha, quả thực quá đáng giận, nàng ta xứng đáng có ngày hôm nay!

Nữ tù phạm bất mãn quay đầu giãy giụa, nhưng mà, Long Phi Dạ lại lạnh lùng nói, "Chấp hình."

Chấp hình? Đây là đem người ném vào hay sao? Hay là.....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Thẩm Vấn, Thủ Đoạn Lang Tính

Edit & Dịch: Emily Ton.

Hàn Văn Tịch cho rằng thị vệ sẽ đem nữ tù phạm ném vào trong lồng sắt, để con chuột gặm cắn, nhưng, kết quả lại hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Ngay cả bản thân nữ tù phạm cũng chưa từng nghĩ đến sẽ là như thế!

Thị vệ nắm nữ tù phạm, áp mặt nàng đến bên cạnh lồng sắt, tay chân lạnh lẽo mở cửa sổ nhỏ lớn bằng đầu người ra. Trước khi con chuột ăn thịt còn chưa lao lại đây, nắm đầu nữ tù phạm, cố gắng đem đầu nữ tù phạm chặn lại cái cửa sổ nhỏ kia!

Thiên a!

Hàn Văn Tịch tức khắc hít một hơi thật mạnh, hậu tri hậu giác*, nguyên lai kết cục đặc tối với Long Phi Dạ, khủng bố như thế!

*Hậu tri hậu giác (后知后觉): Nhận thức muộn màng; (slow to understand; hindsight)

Đầu của nữ tù phạm vừa ngăn chặn nơi cửa sổ nhỏ, con chuột ăn thịt đói là nháy mắt liền nhào tới. Chân sau bắt lấy thiết võng, ổn định thân thể, chân trước giống như một cái móc sắt, xuyên qua đầu tóc nữ tù phạm và móc vào da não nàng. Miệng lộ ra răng nanh nhọn nhọn, hướng về phía đầu nữ tù phạm bắt đầu gặm xuống!

"Ô ô..... Ô ô ô....."

Nữ tù phạm đương nhiên biết đang xảy ra điều gì phía sau đầu mình, sắc mặt nàng trắng bệch, đôi mắt trừng lớn tựa như chuông đồng, tràn ngập sợ hãi. Nàng dùng sức giãy giụa, dùng sức để động dậy thân thể, trong miệng đã bị lấp kín phát ra thanh âm nức nở, như là đang cầu xin tha thứ.

Long Phi Dạ cũng không để ý tới, nhưng mà, nữ tù phạm lại nức nở không ngừng, nhìn về phía Long Phi Dạ, hai tròng mắt sợ hãi lộ ra sắc thái cầu xin rất rõ ràng.

Bất cứ ai cũng đều nhìn ra được, nàng đang cầu xin tha thứ.

Lúc này, Long Phi Dạ nhẹ nhàng nâng tay, thị vệ mới ném một miếng thịt vào trong lồng sắt. Con chuột ăn thịt lập tức dòi khỏi mục tiêu, buông đầu nữ tù phạm ra sau, hướng về phía miếng thịt lao đi. Thị vệ lập tức lợi dụng cơ hội này, kéo nữ tù phạm ra, đóng lại cửa sổ nhỏ.

Nữ tù phạm nhắm mắt, hai chân mềm nhũn, ngồi liệt dưới đất, sức lực cả người tựa hồ mất hết, sợ tới mức run lên bần bật, kinh hồn chưa định.

Hàn Văn Tịch cau mày, nhìn về phía sau đầu nàng, chỉ thấy tóc dài hỗn độn, một mảnh huyết nhục mơ hồ.

Nàng lại nhìn về phía con chuột lớn trong lồng sắt, lập tức có loại cảm giác ghê tởm, không muốn xem nhiều.

"Hiện tại, ngươi có thể quyết định muốn viết ra danh sách hay không?" Long Phi Dạ lạnh lùng hỏi, vật hấn muốn chính là danh sách toàn bộ nội gian, một khi nắm được thứ này, trận trò chơi với Bắc Lịch quốc sẽ hoàn toàn kết thúc!

Nữ tù phạm cúi đầu, vẫn không nhúc nhích, cũng không biết có phải bị dọa đến choáng váng hay không, ít nhất theo Hàn Văn Tịch, nàng đã bị dọa cho choáng váng.

Nhưng mà, sự thật chứng minh Hàn Văn Tịch đã quá xem nhẹ nội gian này.

Sau một lúc lâu, chỉ thấy nàng kia chậm rãi ngẩng đầu lên, vừa rồi còn nhìn Long Phi Dạ cầu xin, lúc này lại hung tợn trừng mắt liếc nhìn Long Phi Dạ một cái, quay đầu đi nhìn về hướng khác, không trả lời vấn đề của hắn.

Nếu như có cốt khí như thế, vừa rồi vì sao lại nức nở cầu xin tha thứ?

Hàn Văn Tịch đột nhiên nhủ mày, không thể đánh giá cao những người như thế.

Long Phi Dạ không có nhẫn nại tốt như vậy, nheo hai tròng mắt lại, lạnh lùng nói, "Tiếp tục!"

Thị vệ lập tức lại nắm nữ tù phạm lên, đẩy mắt nữ tù phạm hiện lên một tia sợ hãi, nhưng trước sau vẫn không cầu xin tha thứ, nàng nghĩ, *trên tay Long Phi Dạ chỉ còn lại hai người, nhất định sẽ không dễ dàng để các nàng chết, chỉ cần chịu đựng qua một kiếp này thì sẽ không có việc gì.*

Nhưng ai biết, lần này thị vệ cũng không nắm đầu nàng đi chặn nơi cửa nhỏ của lồng sắt, mà là đột nhiên túm nàng lại đây, để khuôn mặt nàng đối mặt với cửa sổ nhỏ!

"Không....."

Nữ tù phạm lập tức minh bạch thị vệ định làm gì, dưới đáy lòng nàng lớn tiếng rít gào, tròng lớn mắt, "Không cần....."

Đây là để con chuột ăn thịt gặm cắn mặt nàng!

Nàng hồi hận, nàng kịch liệt giãy giụa giống như bị điên, phát ra tiếng khóc ô ô ô, nước mắt lập tức chảy dài trên mặt, nhưng, lần này, Long Phi Dạ cũng không kêu dừng lại, thế nhưng thật sự muốn nàng chết!

"Bang!"

Một tiếng vang lớn, thị vệ nắm lấy nàng và để mặt nàng nghênh diện với cửa sổ nhỏ, đối diện với chuột lớn!

Lúc này, con chuột ăn thịt còn đang gặm cắn miếng thịt mà thị vệ đã ném vào ở cách đó không xa, vừa tham lam vội vàng cắn xé, vừa không quên liếc liếc đôi mắt một cái lại đây.

"Ô ô..... Ô ô....."

Nữ tù phạm cố gắng lắc đầu, cố gắng lui ra sau, nhưng đều vô ích, thị vệ giữ nàng rất chặt.

Rốt cuộc, chuột lớn săn thịt đã ăn xong miếng thịt thị vệ ném vào lúc trước, nó chậm rãi xoay người, trực diện mặt nàng!

"Ô....."

Nữ tù phạm sợ tới mức hốc mắt đều muốn nứt ra, nỗi kinh hoàng tràn ngập trong mắt như muốn phồng lên, mà rất nhanh, chuột lớn ăn thịt đã nghênh diện nhào tới!

Hàn Văn Tịch quay đầu đi, không dám nhìn, nhưng rất nhanh đã nghe được thanh âm cắn xé tàn nhẫn.

Ánh mắt Long Phi Dạ lạnh băng, vô tình tới cực điểm, hắn chậm rãi quay đầu nhìn một nữ tù phạm đang bị trói ở một bên, lạnh lùng nói, "Người đâu?"

Hàn Văn Tịch lúc này mới nhớ tới một bên còn có một nữ tù phạm, bưng tỉnh đại ngộ, Long Phi Dạ nguyên bản đã tính toán là giết chết người nọ, hắn đây là *giết gà dọa khỉ** nha!

*Giết gà dọa khỉ (杀鸡儆猴): nghĩa đen là giết người này để răn đe người khác. (killing the chicken to warn the monkey; to punish an individual as an example to others) {Dịch: Emily Ton}

Hắn chân chính muốn thăm vấn chính là nữ tù phạm đang bị trói ở một bên!

Nhìn đường cong lạnh trùng trên sườn mặt của người nam nhân này, Hàn Văn Tịch đột nhiên cảm thấy hắn giống như là một con sói, đối đãi địch nhân, vĩnh viễn đều bình tĩnh như vậy, quyết đoán, thậm chí là tàn nhẫn!

Lúc này, nữ tù phạm kia còn đang hoảng sợ nhìn đồng bạn của mình, nàng như thế nào cũng chưa từng nghĩ đến Long Phi Dạ sẽ giết đồng bạn nàng, phải biết rằng, nội gian Long Phi Dạ bắt được cũng chỉ còn lại hai người các nàng mà thôi.

Một khi các nàng chết, Long Phi Dạ sẽ bị chặt đứt tất cả các manh mối!

Lúc trước Long Phi Dạ không phải còn thực sự lo lắng các nàng sẽ chết hay sao? Thậm chí còn tìm độc y kiểm tra xem vì sao trong số các nàng đột nhiên có người trúng độc bỏ mình, nhưng, lần này hắn vì sao lại tàn nhẫn như thế?

Thấy nữ tù phạm không có phản ứng, Long Phi Dạ ra hiệu một ánh mắt, thị vệ liền rút khăn nhét trong miệng nữ tù phạm ra, nữ tù phạm đột nhiên lạnh giọng, "Long Phi Dạ, người cũng có thể giết ta! Ta sẽ không đầu hàng!"

Bên môi Long Phi Dạ gọi lên một nụ cười lạnh, lười biếng lười đứng lên, từng bước một đi đến lồng sắt.

Đáy mắt nữ tù phạm hiện lên một tia lo lắng, ánh mắt theo sát, chỉ thấy Long Phi Dạ đột nhiên dùng một tay kéo ra nữ tù phạm đang dán mặt trên cái lồng sắt, ngã trên mặt đất, con chuột ăn thịt tựa hồ rất sợ hãi Long Phi Dạ, lập tức trốn chạy ra xa, không dám đuổi theo ra.

Mà nữ tù phạm kia ngã trên mặt đất, chồng vó, khuôn mặt hoàn toàn bị hủy, nhưng không chết! Cả khuôn mặt đều bị cắn xé rách nát, nhưng vẫn không chết.

Nàng không ngừng run rẩy, khuôn mặt cơ hồ đã bị tàn phá thành từng mảnh nhỏ, miệng cũng bị cắn, không thể nói nên lời.

Long Phi Dạ lúc này mới ngẩng đầu nhìn nữ tù phạm đang bị cột vào một bên, cười lạnh nói, "Bỏn vương sẽ không giết các nguoi, nhưng là, nhất định sẽ khiến các nguoi sống không bằng chết!"

Hắn nói, lạnh lùng hạ lệnh, "Người tới, dẫn đi tìm đại phu tới tra được, vết thương lành lại tiếp tục chấp hình! Người tiếp theo."

"Không....."

Nữ tù phạm bị trói không tự giác nói ra, chính mắt thấy đồng bạn chịu hình, nàng rất rõ ràng hình chuột này rất khủng bố, nàng thừa nhận chính mình cũng không dám đối mặt, đừng nói đối mặt, cho dù chỉ là một chút suy nghĩ đều sờn cả tóc gáy.

"Nguoi hiện tại hối hận còn kịp." Long Phi Dạ lạnh lùng nhắc nhở.

Nữ tù phạm nghĩ cũng không nghĩ nhiều, cực kỳ kích động, "Ta đáp ứng!"

Nhanh như thế đã đáp ứng rồi?

Hàn Văn Tịch đang buồn bực, ai biết, nữ tù phạm lại nói, "Long Phi Dạ, ta đáp ứng nguoi! Nhưng là, trước hết xin hãy cho ta ăn cơm no, bình phục tâm tình một chút."

Đói bụng mấy ngày mấy đêm, một chút sức lực cũng không còn, nếu muốn cung khai, xin một bữa ăn trước, đó cũng là điều rất bình thường.

Nếu Hàn Văn Tịch không giải được bí mật của Mễ Độc, có lẽ, Long Phi Dạ sẽ đáp ứng.

Nhưng, nữ tù phạm cũng không biết, hôm nay Long Phi Dạ sở dĩ sẽ *đại động can qua** như thế, mạo hiểm dùng hình nguy hiểm chết người để thẩm vấn, đúng là bởi vì hắn đã biết được bí mật của Mễ Độc.

*Đại động can qua (大动干戈-dàdòng-gāngē): đi đến chiến tranh (go to war)

Một khi tù phạm bị thẩm vấn có tâm tự sát nhưng lại không thể chết được, như vậy, các nàng chỉ có thể cung khai!

"Com?" Long Phi Dạ lạnh lùng cười, "Nguoi cảm thấy bỏn vương sẽ giúp nguoi uống thuốc độc tự sát sao?"

Lời này vừa ra, sắc mặt nữ tù phạm đột biến, Long Phi Dạ nói như thế, chẳng lẽ hắn đã biết sự tồn tại của Mễ Độc?

Không, điều này tuyệt đối không có khả năng!

Thủ đoạn hạ độc của chủ tử các nàng ẩn nấp như vậy, Mễ Độc chính là độc dược thượng cổ, người biết được đã thiếu lại càng thêm thiếu, Long Phi Dạ như thế nào biết được?

Nữ tù phạm không thể tin nổi nhìn Long Phi Dạ, Long Phi Dạ lại không có nhần nại lãng phí thời gian cùng nàng, "Người tới, chấp hình!"

Không chết được, chậm rãi tra tấn, lần thứ nhất không cung khai, lần thứ hai không cung khai, lần thứ ba rốt cuộc sẽ cung khai!

Nàng muốn chết, chỉ có cách chờ thời gian, đối chết!

Nhưng là, trước khi đối chết, nàng sẽ phải đối mặt với sự tra tấn không thể nào tưởng tượng được.

Rất nhanh, thị vệ đã áp nữ tù phạm lại đây, khuôn mặt nữ tù phạm nhợt nhạt không màu, kinh hồn táng đảm, hai chân nhũn ra, gần như không thể đi đứng.

Sau khi đi qua bên cạnh người bạn đồng hành của nàng, liếc mắt nhìn một cái khi lướt gần khuôn mặt nàng ấy, tức khắc hoang mang lo sợ, đột nhiên nhắm mắt lại, kinh thanh, "Ta đáp ứng! Long Phi Dạ, ta đáp ứng nguoi!"

Nếu nàng không cung khai, trước khi nàng đối chết, sẽ phải nhận bao nhiêu lần hình chuột nha?

Không, nàng chịu không nổi, cho dù chỉ một lần đều chịu không được, không cách nào uống thuốc độc mà chết, nàng không thể chờ đến ngày tử vong!

"Đưa giấy bút cho nàng!"

Long Phi Dạ nói, trở về chỗ ngồi, trên người tản ra khí phách không dung nếu trái nghịch.

Nữ tù phạm run rẩy, "Ta không biết đồng đảng có những người nào..... chúng ta đều không quen biết lẫn nhau!"

Long Phi Dạ cười, rất nhẹ rất nhẹ, nhưng có vẻ đặc biệt đáng sợ ở trong phòng giam yên tĩnh.

"Ta chỉ biết những người chúng ta phải giết trong vòng ba năm tới, những mặt khác ta thật sự là không biết gì." Nữ tù phạm vội vàng cung khai.

Nhìn nữ tù phạm bị dọa thành như vậy, không giống là đang nói dối, thị vệ rất nhanh liền đưa giấy bút tới, nữ tù phạm dùng bàn tay run rẩy cầm lấy bút, rất lâu sau đó, mới viết xuống một phần danh sách.

"Ta chỉ biết về 20 người này, mặt khác ta thật sự không biết!" Giọng nói của nàng nghẹn ngào, nước mắt không nhịn được chảy xuống.

Long Phi Dạ vừa cầm lên để xem, tựa hồ thấy được cái gì, đáy mắt lập tức hiện lên một tia phức tạp, chỉ là, hắn cũng không biểu hiện ra ngoài.

Hắn lạnh lùng hỏi, "Chủ tử ngươi có vị trí nào ở Bắc Lịch Quốc? Bọn họ có ẩn núp ở Thiên Ninh không?"

Tổ chức nội gian nghiêm mật như vậy, đã ẩn núp ở Thiên Ninh Quốc từ 3 - 4 năm, thậm chí còn lâu hơn, người chủ phía sau tuyệt đối không phải là người bình thường.

"Ta không biết!" Nữ tù phạm buột miệng thốt ra, vội vàng giải thích thêm, "Chúng ta chỉ nghe lệnh từ đội trưởng, ta chỉ thấy qua đội trưởng, từ trước tới nay chưa từng thấy qua người phía trên."

Loại phương thức tổ chức này, thật ra rất giống tổ chức nội gian, mặc dù người phía dưới bị phát hiện, bị nghiêm hình tra tấn, cũng không thể bán đứng được người phía trên.

"Đội trưởng ngươi là vị nào?" Long Phi Dạ rất có hứng thú hỏi.

"Nàng gọi là Muối tỳ, trước đó không lâu đã chết ở trên tay ngươi." Nữ tù phạm đứng sự thật trả lời, dừng một chút, mới bổ sung, "Nàng có thể không chế đàn muối độc....."

Lời này vừa ra, Long Phi Dạ mới nhớ tới, nguyên lai là nữ mật thám có thể chỉ huy muối độc.

Thật không nghĩ tới nàng ta lại là đội trưởng của nhóm nữ gian tế, nếu lúc trước không phải bởi vì hắn ở trong sơn cốc, vì sợ xảy ra điều ngoài ý muốn, thật sự không nên giết nữ nhân kia nhanh như vậy.

Long Phi Dạ lại thăm vấn nữ tù phạm một số vấn đề, mới đứng dậy ý bảo thị vệ đem người đều dẫn đi, tiếp tục giam cầm.

Hàn Vân Tịch đem hết thấy xem ở trong mắt, vẫn luôn trầm mặc không nói, chỉ âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, sự tình tàn nhẫn như thế cuối cùng đã qua đi, mà lúc này, Long Phi Dạ lại đem danh sách đưa qua, đáy mắt hiện lên một cái nhìn cân nhắc, "Ngươi hãy nhìn xem....."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103: Ngoài Ý Muốn, Nàng Là Người Nguy Hiểm Nhất

Edit & Dịch: Emily Ton.

Nhìn thấy biểu tình của Long Phi Dạ, Hàn Vân Tịch bỗng cảm thấy bất an, nàng tiếp nhận danh sách, liếc mắt nhìn xem một cái, tim suýt nữa ngừng đập!

Trên danh sách có 20 tên, cư nhiên có 5 tên là của tiểu hài tử, lớn nhất đều không vượt qua 10 tuổi, tất cả đều là cháu đích tôn hậu duệ nhà quý tộc Thiên Ninh, thậm chí còn bao gồm một hoàng tôn!

So với đám người này mà nói, sự tàn nhẫn vừa rồi của Long Phi Dạ được coi là cái gì đây?

Nhưng là, đây cũng không phải là điều khiến Hàn Vân Tịch khiếp sợ nhất, nàng khiếp sợ nhất không gì hơn bằng cái tên nàng rất quen thuộc..... Mục Thanh Võ!

Thiên a!

Mục Thanh Võ cư nhiên cũng ở trong danh sách, là người mà nữ mật thám dự kiến sẽ giết trong vòng 3 năm tới.

Lúc trước Hàn Vân Tịch cũng hoài nghi người hạ độc Mục Thanh Võ có khả năng sẽ là mật thám Bắc Lịch Quốc, nhưng, đó bất quá chỉ là một ý niệm mà thôi, nàng cũng không nghĩ nhiều như vậy. Rốt cuộc Mục đại tướng quân phủ ở Thiên Ninh quốc quyền cao chức trọng, không chế binh quyền, thù địch ở quốc nội cũng không ít.

Không nghĩ tới độc trong cơ thể Mộc Thanh Võ, thật đúng là do những nữ mật thám này hạ, nói như thể mật thám hạ độc ẩn núp ở quanh tường quân phủ đã nhiều năm nha!

Nếu không có cơ hội một hồi ngẫu nhiên kia, ai cũng không thể phát hiện được độc đã tiềm tàng trong cơ thể Mộc Thanh Võ. Dựa theo kế hoạch của nữ mật thám, trong thời gian ba năm tới tiếp tục hạ độc đối Mộc Thanh Võ. Một khi Vạn Xà Độc tích lũy đến phân lượng nhất định, Mộc Thanh Võ nhất định sẽ độc phát vong thân, thân tiên đại la đều không cứu được.

Hàn Văn Tịch đột nhiên ngẩng đầu lên, không thể tưởng tượng nhìn về phía Long Phi Dạ, mà độ cong trên khoé môi Long Phi Dạ cũng càng lúc càng lớn, lạnh lùng cười nói, "Hàn Văn Tịch, bốn vương hiện tại sẽ mang người đi Hàn gia, hy vọng người đừng khiến cho bốn vương thất vọng."

Lời này vừa ra, trong lòng Hàn Văn Tịch ngẩn ra, sắc mặt chợt trắng bệch!

Nàng lui lại phía sau mấy bước, cau mày, "Người có ý tứ gì?"

"Là người đã nói với bốn vương, người hoài nghi tam di nương Hàn gia Lý thị, sao lại mau quên việc này như thế?" Long Phi Dạ hỏi.

Kết quả thẩm vấn hôm nay khiến hấn rất vừa lòng, mà tin tức Hàn Văn Tịch mang đến, càng làm hấn thêm chờ mong.

Tuy rằng hấn không hiểu gì về độc, nhưng hấn biết Vạn Xà Độc mà Mộc Thanh Võ trúng là một loại đặc thù nhất. Có thể lặng yên không một tiếng động hạ độc nhiều năm như vậy với Mộc Thanh Võ, nhất định không phải giống như nữ gian tế.

Có lẽ, lúc này đây đi Hàn gia, bọn họ sẽ có thu hoạch rất lớn!

Những gì Long Phi Dạ đang suy xét, đương nhiên Hàn Văn Tịch cũng hiểu, nàng lập tức biện giải, "Không phải hoài nghi, chỉ là khả năng sẽ có manh mối mà thôi, còn thỉnh điện hạ không cần ôm hy vọng quá nhiều, miễn cho thất vọng quá lớn."

Nàng đây cũng không phải cố gắng biện giải vì tam di nương, mà là đang biện giải vì Hàn gia.

Hàn Tông An lưng đeo tội danh đã đủ để khiến cho Hàn thị diệt tộc, may mắn kết quả chuẩn bệnh lúc trước không được công khai, nàng cũng đã đoái công chuộc tội. Lần này, vạn nhất thật sự tra ra được cái gì đó ở Hàn gia, lại vạn nhất thật sự điều tra ra có người Hàn gia là gian tế của Bắc Lịch quốc, vậy thì Hàn gia từ trên xuống dưới sẽ đều rất khó thoát khỏi kiếp nạn này!

Phải biết rằng, thông đồng với địch phản quốc là một tội lớn giết không tha, cho dù là đại xá thiên hạ, cũng có quy định minh xác, không đặc xá cho tội danh này.

Gần như kỳ hạn cuối cùng đánh cuộc cùng Mộc Lưu Nguyệt sẽ nhanh đến, Hàn Văn Tịch so bất luận kẻ nào đều hy vọng có thể tra ra được gì đó từ nơi Lý thị, nhưng, giờ này khắc này, nàng lại cũng so bất luận kẻ nào đều không hy vọng hung phạm hạ độc sẽ ở Hàn gia.

Không nói đến những người vô tội ở Hàn gia, chỉ cần một Tiểu Dật Nhi, đã khiến cho nàng luyến tiếc.

"Mặc dù chỉ là có khả năng....." Long Phi Dạ nhướn nhướn mày, cười nói, "Bốn vương vẫn rất có hứng thú."

Hàn Văn Tịch nhìn hấn, cau mày, sau một lúc lâu đều nói không nên lời.

Sớm biết rằng Long Phi Dạ hội thẩm ra danh sách này, nàng sẽ không nói sự tình Hàn gia cho hấn, chính nàng trước hết nên nghĩ biện pháp đi tra một tra, nắm bắt mọi thứ trong lòng trước, mới biết được nên ứng đối như thế nào nha.

"Như thế nào, Vương Phi nương nương muốn làm việc thiện vị để giúp đỡ thân nhân?" Long Phi Dạ hỏi, khó có thể nhìn thấy bộ dáng hoảng loạn của nữ nhân này, đáy mắt nghiền ngẫm của hấn lại dày thêm ba phần.

"Ta không có!" Hàn Văn Tịch lập tức phủ nhận, nhưng, đón nhận ánh mắt soi kỹ của Long Phi Dạ, nàng vẫn là tránh đi.

"Nhân lúc trời còn chưa sáng, đi thôi?" Long Phi Dạ từng bước ép sát.

Thiên hạ không có bức tường nào không tiết lộ những bí mật của nó, Hàn Văn Tịch biết một khi tam di nương thực sự có hiềm nghi gì, nhất định sẽ không trốn nổi mắt người này, bị điều tra ra là chuyện sớm hay muộn. Hiện tại nếu nàng còn muốn dấu diếm, không bằng nói thẳng, phòng bị với những khả năng chưa xảy ra.

Nàng cắn chặt răng, nghiêm túc nói, "Điện hạ, ta cam đoan sẽ không làm việc thiện vị để giúp đỡ thân nhân, nhưng là, muốn thỉnh người đáp ứng một việc với ta, như thế nào?"

Long Phi Dạ có chút bất ngờ, hấn ngồi trở về, tinh nghịch dò hỏi, "Vương Phi nương nương đây là đang nói điều kiện cùng bốn vương sao?"

Theo hiểu biết của hấn, từ nhỏ Hàn Văn Tịch vẫn luôn bị ngược đãi ở Hàn gia, nàng đối Hàn gia cũng không có tình cảm gì, thậm chí nàng còn đem Hàn Tông An đưa đến thiên lao, đối những người Hàn gia khác còn có lưu luyến gì đây?

Nàng là vì người nào, để ý như thế?

Ý nghĩ ngày, làm tâm tình Long Phi Dạ vốn không tột nhiên có chút không thoải mái.

Hàn Vân Tịch rất muốn trả lời hần "Đúng", nhưng, hiện tại nàng không có chút tự tin này, nàng cũng không biết tam di nương có trong sạch hay không.

"Điện hạ, thần thiếp hiểu rõ độc tính, có thể trợ người giúp một tay. Chỉ cần người đáp ứng thần thiếp một thỉnh cầu nho nhỏ, thần thiếp nhất định sẽ tận lực cống hiến sức lực vì điện hạ, bất tất cả mật thám!"

"Cho nên, người không phải đang nói điều kiện cùng bốn vương, mà là đang uy hiếp bốn vương?" Long Phi Dạ lạnh lùng hỏi lại, khó có được sự nhẫn nại tốt như thế.

"Người!" Hàn Vân Tịch chán nản, *ý định của gia hỏa này là gây khó khăn cho nàng sao?*

Thấy Hàn Vân Tịch phẫn nộ, Long Phi Dạ cũng không nói lời nào, ánh mắt thật sâu, tình nghịch nhìn nàng.

Hàn Vân Tịch chán chờ hồi lâu, mới mở miệng, "Điện hạ, người không ngại thì trước hết nghe ta nói điều kiện, sau đó suy xét cũng không muộn."

Long Phi Dạ như suy tư điều gì gật gật đầu, "Nói."

"Vạn nhất thật sự tra ra có mật thám ở Hàn gia, thần thiếp khẩn cầu điện hạ buông tha người vô tội ở Hàn gia." Hàn Vân Tịch rất nghiêm túc.

"Những người vô tội nào?" Long Phi Dạ truy vấn nói.

"Điện hạ, hiện giờ Hàn gia tuy chỉ còn lại ba phòng thê thiếp, nhưng là, từ trên xuống dưới cũng phải có mấy chục mạng người, thần thiếp rất tin tưởng, cho dù mật thám thật sự là đang ở Hàn gia, không phải ai cũng biết, người vô tội vẫn rất nhiều." Hàn Vân Tịch nghiêm túc trả lời.

Ai ngờ, Long Phi Dạ lại cười "ha ha", cười lạnh, "Hàn Vân Tịch, người có biết hay không, nếu mật thám thật sự xuất phát từ Hàn gia, ngay cả người..... cũng không có khả năng trốn tránh mà không hề hấn gì! Người muốn giúp người khác tìm đường lui, không bằng trước hết hãy nghĩ tới đường lui cho chính mình."*Điều này.....*

Trái tim Hàn Vân Tịch đập lạc một nhịp, trong óc lập tức trống rỗng.

Nếu Long Phi Dạ không nhắc nhở, Hàn Vân Tịch thật đúng là quên mất chính mình, nàng cũng là người Hàn gia nha. Mặc dù nàng gả vào Tần Vương phủ, cũng không thay đổi được xuất thân của nàng, nhà mẹ đẻ vĩnh viễn đều không đoạn tuyệt được quan hệ cùng nàng.

Mà người ở trong Hàn gia, chính nàng là người có cơ hội tiếp cận hoàng tộc nhất, nguy hại đến hoàng tộc, theo Thiên Huy hoàng đế thì thà rằng giết sai cũng không bỏ lỡ, một khi chứng minh Hàn gia có hiểm nghị, nàng chính là một người nguy hiểm nhất trong người Hàn gia!

Thấy sắc mặt Hàn Vân Tịch trắng bệch, bên môi Long Phi Dạ nổi lên một ý cười vừa lòng, nhưng rất nhanh đã biến mất không thấy.

Hần vẫn mang ngữ khí cao cao tại thượng, "Vương Phi nương nương nếu phụ trợ bốn vương tìm ra tất cả nội gian, bốn vương có thể sẽ suy xét, đảm bảo cho người."

Thấy Long Phi Dạ đáng chết không có biểu tình gì, trong tâm Hàn Vân Tịch có ý muốn đánh người, nhưng, nàng có thể làm thế sao?

Vô tình nhất là gia đình đế vương, huynh đệ đều có thể phản bội nhau, quan hệ cốt nhục cùng huyết thống cũng đều có thể giết hại lẫn nhau, người ngoài vô tội ở trong mắt bọn họ thì tính là cái gì.

Không phải do Long Phi Dạ tàn nhẫn, mà là do triều đại này tàn nhẫn, Long Phi Dạ chỉ có lòng tốt nhắc nhở nàng điểm này mà thôi.

Đồng thời, Long Phi Dạ cũng nhắc nhở nàng, chỉ có quyền thế chí cao vô thượng, mới có thể khiến mình có may mắn còn tồn tại trong thế giới tàn nhẫn này.

Quyền thế, nàng có thể dựa vào Long Phi Dạ, mà Hàn gia, đã sớm vô quyền vô thế!

Nếu Hàn gia thực sự có nội gian, trách tội cũng chỉ có thể trách nội gian đáng giận kia liên lụy đến một nhà vô tội!

Hàn Vân Tịch biết chính mình không thể thay đổi được sự thật này, nàng chỉ có thể thuận thế mà làm.

Nàng ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn Long Phi Dạ, sợ hãi nói, "Nếu điện hạ muốn suy xét, vậy..... có thể suy xét đảm bảo nhiều thêm một người hay không?"

"Người nào?" Long Phi Dạ lập tức truy vấn.

"Đệ đệ ta, Hàn Vân Dật, hần bắt quá chỉ mới sáu tuổi, còn chưa hiểu được bất cứ cái gì." Hàn Vân Tịch vội vàng trả lời.

Lời này vừa ra, Long Phi Dạ tựa hồ có chút bất ngờ, trầm mặc hồi lâu không nói.

"Điện hạ, người vừa mới giận mắng nữ mật thám mưu sát trẻ nhỏ, thần thiếp biết, điện hạ yêu quý trẻ nhỏ, chắc chắn là từ tâm người." Hàn Vân Tịch cảm

thấy vốn từ nghèo nàn nên *chup mông ngựa**. Nàng từ trước đến nay không phải là người sẽ nói loại lời nói này, nhưng vì Dật Nhi, nàng có thể.

*Vỗ mông ngựa (拍起马屁): nịnh hót, tăng bốc. (patting the horse"s behind)

Long Phi Dạ không nghĩ tới Hàn Vân Tịch sẽ nói ra loại lời nói này, *từ tâm hắc?* Nữ nhân này vuốt mông ngựa *chup* đến đầu ngựa rồi đi?

"Đúng vậy sao?" Long Phi Dạ cười lạnh hỏi lại.

"Đúng vậy....." Hàn Vân Tịch hơi chột dạ với chính mình.

Ai ngờ, Long Phi Dạ lại vui vẻ đáp ứng, "Được, bốn vương có thể đáp ứng người!"

Hàn Vân Tịch rất là bất ngờ, gia hỏa này cứ như vậy mà đáp ứng rồi sao? Đơn giản như thế? Nàng còn tưởng rằng hắn sẽ lại gây khó dễ cho nàng một phen?

Hôm nay gia hỏa này đã xảy ra chuyện gì vậy? Chẳng lẽ là bởi vì thâm vấn có kết quả, tâm tình rất tốt?

"Thật sự?" Hàn Vân Tịch phải xác định lại.

Long Phi Dạ đứng lên, hỏi ngược lại, "Người đây là đang nghi ngờ lời của bốn vương sao?"

Hàn Vân Tịch lập tức lắc đầu, nơi nào còn dám nhiều lời vô nghĩa, "Đa tạ Tần Vương điện hạ!"

"Hiện tại có thể đi rồi sao?" Long Phi Dạ lại hỏi.

Hàn Vân Tịch lập tức gật đầu, vội vàng xoay người để đi, quên mất chính mình đang có thương tích ở chân, đột nhiên dẫm một chân.....

"A!"

Nàng đau kêu lên một tiếng, khuôn mặt nhỏ trở nên rói rắm, *đau nha!*

Chỉ cảm thấy cảm giác đau đớn từ dưới chân nổi lên từng vòng, đau đến nổi da đầu nàng đều tê dại.

Long Phi Dạ liếc mắt nhìn xuống một cái, cũng không nhìn đến chân nàng, hắn cũng không hỏi nhiều, vẫn giống như lúc trước, hơi cúi người xuống trước mặt nàng.

Thân thể gia hỏa này tuy gầy nhưng to lớn rắn chắc, dáng người thon dài đỉnh bật cho dù là hơi ngồi cúi xuống, đều cho có một loại cảm giác cao ngạo, tôn quý mà thần bí.

Hàn Vân Tịch đột nhiên có loại cảm giác an toàn nói không nên lời, đang cẩn thận muốn leo lên, ai ngờ, Long Phi Dạ lại lạnh lùng nói, "Trời sắp sáng, nhanh lên."

Không thể nghi ngờ, thúc giục lạnh băng này đã đánh mất cảm giác an toàn kia của Hàn Vân Tịch, bên môi nàng nổi lên một nụ cười lạnh, tùy tiện leo lên, nắm chặt trên vai Long Phi Dạ, mặc kệ hắn có đau hay không!

Cảm giác an toàn?

Đúng là chê cười, gia hỏa này không đem bán nàng, nàng nên cười trộm.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton.....*

Thời điểm khi rời khỏi Cô Uyển, sắc trời xám xịt đã bắt đầu sáng lên, chỉ qua nửa canh giờ nữa sẽ là bình minh.

Tốc độ của Long Phi Dạ đặc biệt nhanh, nhanh đến nỗi Hàn Vân Tịch không thể nhìn rõ hết thấy mọi thứ xung quanh, chỉ cảm thấy nhà cửa hai bên giống như từng luồng hắc ảnh xẹt qua bên cạnh.

Vào thời điểm này, gió còn rất lạnh, cùng với tốc độ phi nhanh của Long Phi Dạ, Hàn Vân Tịch chỉ cảm thấy gió gào thét trên đầu, chà xát ở trên mặt đặc biệt đau.

Không có lựa chọn nào khác, nàng chỉ có thể chôn mặt vào sau lưng Long Phi Dạ, để hắn thay nàng chắn gió.

Nàng lấy đầu để ở phía sau cổ hắn, Long Phi Dạ đang chuyên tâm bay nhanh liền cảm giác được sau cổ đột nhiên bị đụng một chút, đặc biệt không thoải mái, nhưng hắn chỉ nhú mày và giữ im lặng.....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 104: Thăm Viếng Ban Đêm, Mạng Sống Ngàn Cân Treo Sợi Tóc

Có một khoảng cách từ Cô Uyển đến Hàn gia, Long Phi Dạ tốc độ dù nhanh, cũng cần thời gian, chỉ chốc lát sau, Hàn Văn Tịch liền cảm thấy không thoải mái, cổ đau.

Nàng ngẩng đầu lên, cuồng phong gào thét lại nghênh diện lao đến, thổi trúng tóc dài của nàng tung bay, mặt đau như bị đao cắt.

Hàn Văn Tịch lại một lần nữa cúi đầu xuống, chỉ là, rất nhanh lại ngẩng đầu, nếu nàng cứ giữ động tác cúi đầu quá lâu, phỏng chừng khi tới Hàn gia rồi, cổ nàng sẽ cứng lại.

Long Phi Dạ đương nhiên phát hiện được mỗi cử động nhỏ của người phía sau, nhưng, mắt hấn trước sau đều nhìn về phía trước, bất động thanh sắc, phẳng phất như một thói quen.

Nhưng..... nhưng..... Tần Vương điện hạ, đây là lần đầu tiên công người nha!

Hồi lâu, cổ của Hàn Văn Tịch rốt cuộc đau chịu không nổi, nguyên bản một đêm không ngủ, nàng liền mỏi mệt. Cũng đỡ ở sau lưng Long Phi Dạ lâu như vậy, nàng có chút kiệt sức.

Nàng chần chờ một lát, một bộ biểu tình làm tặc, bí mật liếm liếm môi, bàn tay vốn đang bấu vào trên vai Long Phi Dạ cẩn thận duỗi duỗi, chậm rãi ôm lấy cổ Long Phi Dạ.

Vừa ôm một cái, Hàn Văn Tịch liền không dám chuyển động, sau khi thấy Long Phi Dạ không có phản ứng gì, nàng sợ hãi vui vẻ. Ôm như vậy khiến cánh tay nhẹ nhàng hơn nhiều.

Tròng mắt nàng xoay xoay vài vòng, lại liếm liếm môi, thử cẩn thận nghiêng đầu, khuôn mặt nhỏ dán ở trên vai hấn.

Đương nhiên, động tác của nàng vẫn rất cứng, lần trước bị Long Phi Dạ mang đi diệt độc muỗi, lúc đó Long Phi Dạ bá đạo ôm nàng vào trong ngực, nhưng hôm nay, lại là nàng chủ động gần hấn.

Gia hỏa này có thể lại cảm thấy nàng là loi ong bướm hay không, không giữ đạo làm vợ đâu?

Vừa nhớ tới cảnh cáo lúc trước của hấn, Hàn Văn Tịch liền buồn bực, *cổ nhân cổ hủ nha!*

Hàn Văn Tịch đợi trong chốc lát, cũng không nghe thấy Long Phi Dạ lên giọng bắt mẫn, nàng nghĩ *tốc độ của gia hỏa này nhanh như vậy, hấn là không rảnh để ý đến nàng đi.*

Lúc này, thần kinh căng chặt của nàng mới được thả lỏng, cũng không biết trong lòng mình sợ cái gì, âm thầm thở dài một hơi nhẹ nhõm, trong lòng lẩm bẩm nói, *"Tần Vương điện hạ, xin lỗi, không có ý gì khác, chỉ là mượn dựa một chút."*

Đến khi người phía sau cuối cùng cũng an phận, lông mày nhíu chặt của Long Phi Dạ cũng mới được buông ra. Hấn trước sau vẫn bất động thanh sắc, nhưng ánh mắt lại sâu sắc hơn, đáy mắt một mảnh bóng ma, đêm ngày đen tối, khiến người không thể cân nhắc.

Một đường yên tĩnh, chỉ có tiếng gió gào thét lướt qua, còn có âm thanh mà hai người cũng không biết đến..... nhịp tim của bọn họ.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton.....*

Tới Hàn gia rồi, trời vẫn còn tối tăm, trời vào đông vẫn luôn sáng muộn.

Hàn Văn Tịch chỉ đường, Long Phi Dạ rất nhanh đã mang theo nàng lặng yên không một tiếng động dừng lại ở trên nóc nhà Tam di nương.

Tuy rằng đã được Long Phi Dạ hứa hẹn, nhưng là, Hàn Văn Tịch như cũ vẫn không hy vọng tìm được dấu vết gì để lại ở trong phòng Tam di nương. Đứng liên lụy tới Hàn gia là tốt nhất, luôn có biện pháp tìm ra được manh mối từ địa phương khác.

Cách bố trí sân của Hàn gia phần lớn đều giống nhau. Hàn Văn Tịch dựa vào ký ức trước kia, cũng đại khái biết bố cục trong viện của Tam di nương, cùng một loại với *tứ hợp viện**.

*Tứ hợp viện (四合院): Với bố cục là xây nhà bao quanh một sân vườn theo bốn hướng Đông Tây Nam Bắc.

Lúc này, trong viện một mảnh yên tĩnh, còn chưa có người tỉnh dậy. Nhưng là, Hàn Văn Tịch biết, chưa đầy một canh giờ (2h) nữa thì những người hầu sẽ tỉnh dậy.

"Hiện tại người có thể nói cho ta biết manh mối là gì sao?" Long Phi Dạ thấp giọng hỏi nói.

Hàn Văn Tịch lời ít mà ý nhiều đem chuyện ngày đó nàng uống trà xuân ở trong viện Tam di nương, còn nói ra những phát hiện trong nhà gỗ nhỏ. Long Phi Dạ là người thông minh, vừa nghe đã hiểu.

Căn nhà gỗ nhỏ của Tam di nương xuất hiện Xà Độc, cũng không kỳ quái. Nhưng Xà Độc đều bị dời đi đúng lúc như thế, tất có điểm khả nghi.

"Cho nên, ta nghĩ tìm một lần nữa toàn bộ sân này, nhìn xem có tàn tích các vị Xà Độc khác hay không." Hàn Văn Tịch nghiêm túc nói.

Tàn tích Xà Độc trong nhà gỗ nhỏ sở dĩ sẽ bị nàng phát hiện, bởi vì: 1) Độc tính của Xà Độc độc hơn so với độc được bình thường, hệ thống giải độc tương đối miễn cưỡng. 2) Ngăn kéo của hai tủ thuốc, không được xử lý sạch sẽ.

Lúc trước, Hàn Văn Tịch rất hy vọng có thể tìm được tàn tích Xà Độc khác trong viện này, hiện giờ, nàng thiết tình không hy vọng như thế.

"Manh mối này có thể khả nghi, nhưng tính khả nghi không cao." Long Phi Dạ khách quan nói.

Hàn Văn Tịch đương nhiên rõ ràng, "Ta hy vọng là ta đã suy nghĩ quá nhiều."

Lời này vừa ra, bên môi Long Phi Dạ liền nổi lên một nụ cười lạnh lùng châm chọc, nhìn thấy Hàn Văn Tịch đặc biệt không vui.

"Để ta xuống." Nàng nói lạnh lùng, trong giọng nói lộ ra phần mệnh lệnh.

Long Phi Dạ sững sốt, đón nhận ánh mắt giận dữ của nàng, thế nhưng mà xui quỷ khiến cũng không thêm so đo nhiều cùng nàng, hẩn ôm lấy nàng đặt xuống mặt đất, lặng yên không một tiếng động cạy đại môn.

Hàn Văn Tịch thấy động tác mở cửa nhanh nhẹn lão luyện của hắn, trong lòng không khỏi cảm khái, gia hỏa này quý vì là Tàn Vương cao cao tại thượng, tiềm năng trở thành tên trộm cư nhiên tốt như thế.

Không cần phải nói, nếu không có Long Phi Dạ, Hàn Văn Tịch thật đúng là vào không được.

Cửa đẩy ra, Hàn Văn Tịch khập khiễng đi vào, Long Phi Dạ theo sát phía sau, lặng yên không một tiếng động che cửa lại, không lưu lại bất cứ dấu vết gì.

Vừa vào cửa đã đến khách đường lớn, tuy rằng nơi này không có khả năng sẽ có dấu vết tàn lưu Xà Độc, nhưng Hàn Văn Tịch vẫn khập khiễng đi một vòng, khởi động hệ thống giải độc bắt đầu tìm kiếm.

Long Phi Dạ tựa cửa như một vị thần, đứng ở cạnh cửa, nhìn thân ảnh Hàn Văn Tịch chậm rãi di động trong bóng tối.

Nếu Hàn Văn Tịch tay chân nhanh nhẹn mà nói, nàng đi một vòng sẽ rất nhanh, chỉ là, hiện giờ trên chân có thương tích, khó tránh khỏi sẽ chậm trễ thời gian. May mắn thay nàng có hệ thống giải độc, nếu không, thật sự là phải dựa vào tìm kiếm người đi điều tra, phòng chừng sẽ phải phiền toái tới Long Phi Dạ bởi nàng đi.

Rất nhanh, bọn họ đã lục soát tất cả sân của Tam di nương, cũng không có phát hiện gì, chỉ còn lại phòng ngủ Tam di nương và Hàn Nhượng Tuyết. Lúc này, hai mẹ con còn đang trong mơ ngủ.

"Đều không có?" Long Phi Dạ rõ ràng có chút thất vọng.

"Còn có hai gian phòng ngủ, đi tìm xem." Hàn Văn Tịch nhàn nhạt nói, trong lòng lại mừng thầm. Vài ba vị Xà Độc nhất định chỉ là trùng hợp, nhất định chỉ là do nàng suy nghĩ quá nhiều!

Long Phi Dạ không hỏi nhiều, cùng Hàn Văn Tịch đi về phía phòng ngủ Hàn Nhượng Tuyết. Khuê phòng của nữ tử chính là khác biệt, vừa mới tới cửa đã có thể ngửi được mùi hương nhàn nhạt. Long Phi Dạ chặn chờ một lát, thấp giọng, "Quay lại khi trời đã sáng."

Hàn Văn Tịch nhìn thoáng qua sắc trời, nghiêm túc nói, "Còn kịp, đỡ phải đi thêm một chuyến."

Thứ nhất, trong người Hàn Văn Tịch có đánh cuộc, không muốn lãng phí nhiều thời gian như vậy. Thứ hai, nếu không biết mọi chuyện rõ ràng như thế nào, sau khi trở về nàng sẽ ngủ không yên.

Tìm khắp nơi cũng chưa tìm được tàn tích Xà Độc, vô cùng có khả năng thật sự là nàng đã suy nghĩ quá nhiều, nhưng là, cũng vô cùng có khả năng Xà Độc đã được giấu ở trong phòng ngủ.

Long Phi Dạ đang muốn mở miệng, Hàn Văn Tịch đã móc ra một vật cùng loại với đàn hương từ trong túi chữa bệnh, thật cẩn thận bật lửa, ở trên cửa sổ giấy chọc cái lỗ, đốt vào.

Đừng nói lạm dụng mê hương là thủ đoạn hạ lưu, thời điểm mấu chốt dùng nó vẫn luôn tốt.

Hàn Văn Tịch tính toán thời gian, cười hắc hắc nói với Long Phi Dạ, "Điện hạ, cạy cửa."

Long Phi Dạ nghe những lời này cảm thấy rất táo bạo, kỳ thật muốn tra Tam di nương, hắn có thể đơn giản đến vào lúc ban ngày, cho dù là đảo hết toàn

bộ tòa nhà, cũng sẽ không bị người phát hiện, hẳn thật sự là điên rồi mới có thể suốt đêm mang nữ nhân này lên lút tới đây để làm việc này.

Hắn mang khuôn mặt không có biểu tình cạy cửa ra, thấy Hàn Vân Tịch đi vào, hẳn lại không nhúc nhích, đứng tại chỗ, thậm chí đầu cũng không thèm nhìn vào phía bên trong.

Phòng nữ nhân, hẳn từ trước đến nay đều luôn kiên dè, huống chi bên trong còn có người đang ngủ.

Hàn Nhượng Tuyệt nguyên bản đã ngủ, hơn nữa lại trúng mê hương, cho dù động tĩnh lớn hơn nữa cũng đều rất khó tỉnh lại. Hàn Vân Tịch tra xét một vòng, cuối cùng mới tra tới trên giường.

Nhắc lên tấm rèm đang buông xuống, chỉ thấy tư thế ngủ của Hàn Nhượng Tuyệt không tốt chút nào, cánh xuân tiết ra ngoài rồi tỉnh rồi ngủ.

Hàn Vân Tịch bất giác quay đầu nhìn lại phía ngoài cửa, nghĩ thầm, *Long Phi Dạ không tiến vào, tựa hồ là đúng.*

Cũng không biết nên nói tiếc nuối, hay là nên nói may mắn, trong phòng Hàn Nhượng Tuyệt cũng không tìm được manh mối gì, hiện giờ chỉ còn lại Tam di nương Lý thị.

Hàn Vân Tịch không dám nhìn mặt Long Phi Dạ, nàng nghĩ, những thất vọng tới nay đủ để gia hỏa này xua tan hết tâm trạng vui vẻ lúc trước đi?

Hàn Vân Tịch vẫn giống như vừa rồi, dùng mê hương khiến Lý thị hôn mê trước mới mở cửa đi vào. Long Phi Dạ vẫn đứng ở ngoài cửa như cũ, tuy rằng là đứng, nhưng hẳn vẫn cẩn thận chú ý động tĩnh quanh mình.

Nếu tam di nương Lý thị là nội gian, tòa sân này sẽ không đơn giản như mặt ngoài nhìn qua như vậy, ít nhất sẽ ngầm có thủ vệ lui tới.

Phòng Lý thị so Hàn Nhượng Tuyệt lớn hơn, mà nơi này cũng là nơi khả nghi nhất.

Hàn Vân Tịch đặc biệt nghiêm túc điều tra, nàng hết sức chăm chú, không hy vọng bỏ qua bất luận dấu vết gì để lại.

Chỉ là, nghiêm túc điều tra một vòng, hệ thống giải độc cũng không có bất kỳ nhắc nhở nào. Cuối cùng, ánh mắt Hàn Vân Tịch nhắm ngay vào giường, đó là một chỗ cuối cùng trong toàn bộ sân chưa điều tra đến!

"Tam di nương, Vạn Xà Độc nhất định không phải là do ngươi hạ!"

Hàn Vân Tịch lẩm bẩm tự nói, từng bước một đi qua. Nếu như Long Phi Dạ đi theo vào mà nói, có lẽ, hẳn đã sớm nhận thấy được điều gì đó không thích hợp, đáng tiếc, lúc này Long Phi Dạ đang ở ngoài cửa.

Hàn Vân Tịch từng bước một tới gần giường, người không biết võ công như nàng làm sao có thể cảm nhận được sát khí phát ra từ sau bức trướng? Tam di nương một khi ngửi phải mê hương liền tỉnh, giờ này khắc này, trong tay đang nắm một thanh chuỳ thủ sắc bén.

Tam di nương mang vẻ mặt hung ác nham hiểm như ác quỷ, hoàn toàn khác với trước kia, nàng vừa mới nghe giọng nói lẩm bẩm lâu bầu, liền biết người tới là Hàn Vân Tịch. Không nghĩ tới Hàn Vân Tịch thật sự đã hoài nghi tới trên đầu nàng, cư nhiên dám lên vào Hàn gia để tra nàng!

Nha đầu này dựa vào cái gì mà hoài nghi tới trên đầu nàng đây?

Chẳng lẽ nàng ngày đó thật sự tìm thấy dấu vết gì để lại trong căn nhà gỗ nhỏ, nàng kéo ra ba cái ngăn kéo, xác thật đều là từng lưu trữ Xà Độc, nhưng, đã được rửa sạch, bất luận hương vị gì cũng đều không lưu lại, nàng như thế nào mà phát hiện ra?

Nha đầu này có thể giúp Mục Thanh Võ giải Vạn Xà Độc, độc thuật hẳn là không kém, nhưng, cho dù độc sư có lợi hại bao nhiêu, cũng không cách nào ngửi ra tàn lưu mùi hương của ba vị Xà Độc nha!

Tam di nương đầy bụng khó hiểu, nhưng là, lúc này nàng cũng không rảnh lo suy xét nhiều như vậy.

Nàng còn chưa động thủ, nha đầu thú vị này cư nhiên muốn đánh đòn phủ đầu, *rất tốt*, hôm nay, nàng sẽ thanh toán cho nàng ấy!

Hàn Vân Tịch chết ở chỗ này, sẽ không ai biết. Hoàng tộc Thiên Ninh thiếu một cao thủ giải độc, còn nàng có thể tránh được không ít phiền toái.

Nghĩ đến điều này, sát ý trong mắt Tam di nương lại dày thêm vài phần.

Hàn Vân Tịch dừng bước ở trước trướng đang rủ xuống, nếu không có hệ thống giải độc, nàng sẽ không thể kiểm tra kỹ lưỡng như vậy, nhưng nhờ có hệ thống giải độc trong tay, nàng đương nhiên không thể bỏ qua bất cứ dấu vết tàn lưu nào, thậm chí bao gồm cả đôi tay của tam di nương!

Nàng không hy vọng tra được cái gì, nhưng là, nàng có nguyên tắc của nàng, nếu đã hứa hẹn với Long Phi Dạ, rồi cuộc nhất định phải làm nghiêm túc.

Nàng tập trung tinh thần, hết sức chăm chú để đề cao độ nhạy của hệ thống giải độc. Bên trong bức rèm đang buông, mắt phượng tê lạnh của Tam di nương nhú lại, một tay cầm chuỳ thủ, một tay nắm lấy bức rèm.

Hàn Vân Tịch nâng lên tay, cũng nắm lấy bức rèm, đang muốn nhắc lên, ai ngờ, ngay đúng lúc nghìn cân treo sợi tóc, ngoài cửa đột nhiên truyền đến một giọng nói lạnh như băng, "Hàn Vân Tịch, được không?"

Vừa nghe lời này, Hàn Vân Tịch theo bản năng quay đầu lại, mà Tam di nương ở sau bức trường đột nhiên kinh hãi, nàng ta đương nhiên nhận ra được giọng nói lạnh băng vô tình này.

Là hần, Long Phi Dạ!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105: Trà Trang, Manh Mối Tái Hiện

Long Phi Dạ!

Cư nhiên là Long Phi Dạ, Tam di nương trước nay đều chưa từng gặp qua Long Phi Dạ, nhưng là, cũng đã kết thù rất sâu!

Trong hai tháng qua, Long Phi Dạ giết chết vô số thủ hạ của nàng, thậm chí người mà nàng tự hào nhất, đại đệ tử có thể chỉ huy đàn muỗi độc đều chết ở trên tay hần.

Nàng có thể không hận sao?

Tam di nương hận không thể lao ra ngoài, quyết liều chết một phen cùng Long Phi Dạ, nhưng, trời sinh nàng có lý trí rất rõ ràng, nàng không thể, nàng giết không được người nam nhân này. Một khi nàng bị bại lộ, tâm huyết nhiều năm như thế của Bắc Lịch quốc sẽ hoàn toàn uổng phí.

Nàng vừa rồi còn đang buồn bực, Hàn Vân Tịch xông tới, thủ vệ đang âm thầm ẩn nấp vì sao không có động tĩnh, hiện tại đã minh bạch, nguyên lai là có Long Phi Dạ cùng tới!

Thủ vệ bất động là đúng, vì một khi hành động, nàng rút cuộc không thoát khỏi bị hiềm nghi.

Nhưng, nàng không rõ chính là, Long Phi Dạ vì sao lại ở bên nhau cùng Hàn Vân Tịch, hần không phải rất xem thường nữ nhân này sao?

Chẳng lẽ, bắt đầu từ khi Hàn Vân Tịch giải được độc cho Mục Thanh Võ, nàng đã dành được sự tin tưởng của Long Phi Dạ?

Thậm chí, Hàn Vân Tịch am hiểu độc thuật cũng đang điều tra một chuyện nội gian, giúp Long Phi Dạ? Cho nên, Long Phi Dạ đối độc thuật dốt đặc cán mai mới có thể giết chết đại đệ tử đắc ý nhất của nàng? Vì vậy, đầu sỏ gây nên tội chính là Hàn Vân Tịch?

Nghĩ đến điều này, Tam di nương siết chặt chủy thủ trong tay!

Bắc Lịch quốc đã phải mất mấy năm, chuyên môn huấn luyện ra những nội gian này chính là vì đề phòng Long Phi Dạ. Không nghĩ tới các nàng ẩn núp nhiều năm qua, thời điểm đang muốn bắt đầu thu hoạch, Hàn Vân Tịch cư nhiên tiến vào một chân, khiến tất cả các kế hoạch của nàng đều bị quấy nhiễu!

Mà hiện tại, cư nhiên còn tra tới được nơi này của nàng.

Hàn Vân Tịch, không giết được ngươi, Lý Minh Nguyệt (李明月) ta sẽ không làm người!

Tình thế bức bách, Lý Minh Nguyệt không còn cách nào khác ngoài ngăn chặn ngọn lửa đang bùng cháy trong ruột, nàng lặng yên không một tiếng động thu hồi chủy thủ, nằm nghiêng trở về.

"Nhanh!"

Hàn Vân Tịch quay lại nói một câu với Long Phi Dạ, đột nhiên nhấc rèm buồng lên, nàng kiểm tra giường một lần, lại kiểm tra bàn tay của Tam di nương, hệ thống giải độc vẫn không có nhắc nhở gì.

"Phù....."

Với một tiếng thở dài nhẹ nhõm, trái tim Hàn Vân Tịch cuối cùng cũng được thả xuống, "Đều không có, thật tốt quá."

Nàng vỗ nhẹ Lý Minh Nguyệt bên dưới tấm chăn, cười nói, "Tam di nương, mạo phạm."

Dứt lời, thật cẩn thận thay Lý Minh Nguyệt dịch lại chăn, buồng buồng rèm, lúc này mới rời đi.

Nhưng mà, vừa nghe thấy tiếng đóng cửa, Lý Minh Nguyệt lập tức mở bừng mắt, vẻ mặt âm trầm khiến người sợ hãi, "Thật tốt quá? Ha ha, Hàn Vân Tịch, ta nhất định sẽ để ngươi biết cái gì gọi là chân chính tốt!"

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Hàn Văn Tịch vừa ra khỏi cửa, Long Phi Dạ nhìn thấy biểu tình của nàng, cũng đoán được đại khái, nhưng, hắn vẫn hỏi, "Như thế nào?"

"Đều không có gì, điện hạ, ta nghĩ chắc là chúng ta hiểu lầm." Hàn Văn Tịch cười nói, tâm tình rất tốt.

"Tra không được tàn tích khác, cũng không thể hoàn toàn chứng minh không có hiềm nghi." Giọng nói của Long Phi Dạ âm trầm thêm vài phần, hắn rất không vừa lòng.

"Ba vị Xà Độc trong căn nhà gỗ kia là loại thường thấy nhất, xuất hiện ở chỗ này cũng chẳng có gì lạ." Hàn Văn Tịch lập tức biện giải, ngay sau đó lại nói, "Đương nhiên, điện hạ nếu còn nghi ngờ, có thể đi hỏi Tam di nương một câu, có cất giữ Xà Độc hay không, lý do là gì!"

Thời điểm lúc trước tới uống trà, Hàn Văn Tịch từng nghĩ trực tiếp đi hỏi Tam di nương, nhưng, suy xét đến khả năng sẽ rút dây động rừng, cho nên nàng mới quyết định tới kiểm tra trước một phen.

Hiện giờ, cái gì cũng chưa kiểm tra ra, vậy cũng không có gì phải băn khoăn.

Long Phi Dạ đang muốn mở miệng, lúc này cách đó không xa truyền đến tiếng nước chảy, giống như hạ nhân đã rời giường.

"Đi!"

Long Phi Dạ không nói hai lời, lập tức ôm lấy Hàn Văn Tịch nhảy lên nóc nhà, một lát mà thôi, bóng người liền biến mất ở trong sắc trời tối tăm, vô thanh vô tức.

Thời điểm khi Long Phi Dạ cùng Hàn Văn Tịch trở lại Phù Dung Viện của Tần Vương phủ, ánh mặt trời đã ló dạng.

Long Phi Dạ tuy rằng dọc theo đường đi đều không hài lòng, nhưng vẫn luôn nhớ kỹ về vết thương trên chân Hàn Văn Tịch. Hắn đem Hàn Văn Tịch đưa đến Vân Nhân Các, đặt ở trong phòng khách, để nàng ngồi ở trên bàn.

Đúng lúc này, Triệu ma ma đang mang nước lại đây, thấy tình cảnh này, theo bản năng lui ra sau hai bước. Nhưng, chần chờ một lát, bà vẫn cười đi đến, khom người hành lễ, "Nô tỳ vẫn an điện hạ cùng nương nương mạnh khỏe."

Long Phi Dạ gật gật đầu, ý bảo bà bình thân.

Triệu ma ma đứng dậy, vội vàng pha hai ly trà đưa đến, khoe mắt liếc về phía trên gác mái, cười nói, "Điện hạ cùng nương nương thức dậy thật sớm."

Lời này vừa ra, trà ở trong miệng Hàn Văn Tịch suýt nữa phun ra ngoài, lời này của Triệu ma ma là có ý tứ gì đây?

Hiểu lầm Long Phi Dạ đem qua ngủ lại nơi này sao?

Hiển nhiên, Long Phi Dạ vừa nghe cũng đã hiểu ý tứ trong lời này, hắn ho nhẹ vài tiếng, cúi đầu uống trà, cư nhiên không nói chuyện.

"Điện hạ, nương nương chờ một lúc, nô tỳ sẽ đi chuẩn bị đồ ăn sáng." Triệu ma ma vội vàng nói, đang nói đã muốn rời đi.

Nhưng mà, lúc này Long Phi Dạ lại mở miệng, "Không cần, bốn vương còn có việc."

"Điện hạ dù vội, cũng nên dùng đồ ăn sáng, đừng bỏ đói bụng mình." Triệu ma ma khuyên nhủ.

Long Phi Dạ đứng dậy, cũng không để ý nhiều tới Triệu ma ma, đối Hàn Văn Tịch nói, "Sự kiện kia ngươi đừng rút dây động rừng, bốn vương sẽ có an bài, mình bạch sao?"

"Kỳ thật....." Kỳ thật Hàn Văn Tịch dọc theo đường đi đã cố gắng tìm hết cách khuyên bảo, nhưng Long Phi Dạ lại vẫn muốn tra.

"Ngươi, làm đến đây thôi." Giọng Long Phi Dạ âm trầm. Dọc theo đường đi công nữ nhân này trở về, nghe nàng ồn ào ở bên tai, hắn cơ bản là đã dùng hết nhẫn nại.

Hàn Văn Tịch bĩu môi, chỉ có thể trầm mặc.

Long Phi Dạ tựa hồ sợ nàng xằng bậy, lại nhìn nàng một cái với ý vị sâu sắc, mới xoay người rời đi.

Người vừa đi, Hàn Văn Tịch lập tức đảo mắt. Mặc dù không tiếp thu được quyết định của Long Phi Dạ, nhưng, theo lý trí mà nói, nàng vẫn muốn đồng ý truy tra thêm. Xét cho cùng, nội gian ẩn nấp sâu đến nỗi chỉ cần có một chút hiềm nghi đều không thể buông tha.

Hàn gia Hàn gia..... Ái, nàng cũng không biết vận mệnh Hàn gia sẽ như thế nào nha!

"Vương Phi nương nương, ngươi vì sao không lưu điện hạ lại dùng bữa?" Triệu ma ma hỏi.

Hàn Văn Tịch lúc này mới bình thường trở lại, không chút suy nghĩ trả lời, "Vì cái gì mà lưu hẩn lại?"

Ách.....

Triệu ma ma đột nhiên nghẹn lời, không biết chuyện là như thế nào.

"Không..... Không vì cái gì, nô tỳ lập tức đi chuẩn bị đồ ăn sáng." Triệu ma ma nói, vội vàng lui ra, trong lòng nàng cảm khái, tâm tư hai chủ tử quá khó cân nhắc!

Nhìn bóng dáng Triệu ma ma, bụng Hàn Văn Tịch đột nhiên kêu lên *lộc cộc*. Đói bụng nếu không nhắc tới thì thôi, vừa nhắc bụng lập tức liền đói, lần nào cũng đúng.

Hàn Văn Tịch hồ nghi, thật cẩn thận nhảy xuống từ trên bàn, chân vừa chạm đất, lúc này mới nhớ tới giày của mình còn lưu tại Cô Uyển.

Nàng khập khiễng nâng người lên ngồi lại, lười biếng nằm xuống, thờ dãi nhẹ nhõm một hơi.

Đêm qua một đêm, tựa hồ đã làm rất nhiều chuyện, nhưng, lại cảm thấy thời gian trôi qua đặc biệt mau, không thể không nói, hiện tại nàng còn chưa hồi phục lại được các giác quan của mình.

Cũng không biết tên kia có đói bụng không, sáng sớm, có sự tình gì phải vội đây? Là đi báo hộ mấy người trên bản danh sách đêm qua sao? Trong ấn tượng, bản danh sách đêm qua còn khá nhiều người vẫn còn sống.

Dù vội, ăn cơm cũng không mất bao nhiêu thời gian đi, đáy mắt Hàn Văn Tịch hiện lên một cảm giác mất mát mà chính mình cũng chưa phát hiện, bừa bãi, lười nghĩ đến tên kia.

Đứng đầu nội gian Bắc Lịch quốc rốt cuộc là người nào, có thể là người bọn họ biết hay không, ần núp ngay ở bên cạnh bọn họ?

Hàn Văn Tịch cân nhắc cân nhắc, bắt tri bắt giác đã ngủ rồi.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Triệu ma ma đưa đồ ăn sáng tới, vừa thấy bộ dáng mệt mỏi của nàng cũng không dám quấy rầy, vì thế, Hàn Văn Tịch một ngủ liền trực tiếp ngủ tới trưa hôm sau, mãi đến khi Mục Thanh Võ tới cửa cầu kiến.

Hiệu suất làm việc của Mục Thanh Võ vẫn là không tồi. Mấy ngày qua, đã chuẩn bị một bản báo cáo chi tiết tỉ mỉ về công việc điều tra, ghi lại kỹ càng tỉ mỉ những người đã thường xuyên lui tới và những sự tình của bọn họ trong vòng 3 năm qua.

Hàn Văn Tịch ngủ một giấc, máu cả người đều thanh tỉnh, nàng lặng im nhìn bản báo cáo điều tra, mỗi một tin tức đều không hề bỏ qua. Trên mặt bản báo cáo ghi lại không ít nhân vật. Có năm người là bạn tốt của Mục Thanh Võ, bốn người là đường huynh Mục Thanh Võ, hai đường muội, còn có một người bị đặt ở cuối cùng, cũng là dễ thấy nhất, Mục Lưu Nguyệt!

Tuy rằng Hàn Văn Tịch chưa từng cố tình loại trừ Mục Lưu Nguyệt ra, nhưng là, thời điểm khi nàng nhìn đến tên này, không tự giác nhoen miệng cười, không thể không nói Mục Thanh Võ thật sự là một người tốt.

"Người thật đúng là đã viết cả tên muội muội người lên?" Hàn Văn Tịch trêu ghẹo hỏi.

"Vương Phi nương nương đã từng nói qua, người hạ độc vô cùng có khả năng mượn tay người khác, đừng nói thân muội muội, chi cần là cần thiết, ta cũng sẽ đem tên phụ thân viết lên." Mục Thanh Võ mày rậm mắt to, mắt sáng ngời có thần, đặc biệt nghiêm túc.

Trong lòng Hàn Văn Tịch bội phục, gật gật đầu, tiếp tục xem.

Trên tư liệu, đều có chú thích chi tiết về mỗi người, ghi lại tần suất lui tới cùng Mục Thanh Võ, địa điểm gặp mặt, còn có sự tình phát sinh cụ thể.

Sau khi Hàn Văn Tịch xem xong tên người, mới bắt đầu từ tên thứ nhất, tập trung xem các chi tiết liên quan. Nàng vừa xem, vừa trêu ghẹo hỏi, "Thiếu tướng quân, đây chính là sự riêng tư của người nha."

"Chi cần có thể trợ giúp tra ra nội gian, cho dù Vương Phi nương nương muốn xem quân cơ bí mật, cũng là có thể tấu xin hoàng thượng." Mục Thanh Võ vẫn tích cực như vậy.

"Đừng! Ta không muốn biết." Hàn Văn Tịch vội vàng cự tuyệt, nàng hiểu đạo lý biết càng nhiều càng nguy hiểm.

Hàn Văn Tịch nhìn nhìn, dần dần trở nên nghiêm túc. Mục Thanh Võ hầu ở một bên, không dám lên tiếng, lo lắng ngẩng đầu nhìn đến sườn mặt nghiêm túc của Hàn Văn Tịch, hẩn có chút không dời nổi tầm mắt.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy nữ nhân này ở cửa Tần Vương phủ, hẩn đã biết nữ nhân này không đơn giản, nhưng, không nghĩ tới bọn họ sẽ có nhiều tương tác như vậy. Hẩn từng nghĩ, nếu nàng không gả vào Tần Vương phủ, bọn họ có lẽ ngay cả tương tác cũng đều sẽ không có đi.

Hàn Văn Tịch đang chuyên chú trên tư liệu, nào biết đâu rằng Mục Thanh Võ đang nhìn chằm chằm nàng một bên.

Nàng xem tất cả từng điều đã ghi lại, phần lớn không có địa phương nào đáng giá hoài nghi, bằng hữu mời, chủ yếu là uống rượu, Vạn Xà Độc tuyệt đối không thể hạ ở trong rượu, điểm này nàng có thể khẳng định, hơn nữa tần suất uống rượu cũng không tính là cao.

Mà mấy đường huynh muội lui tới, tuy rằng thường xuyên, nhưng không có quy luật gì, phần lớn là đến quý phủ bái phỏng mà thôi.

Cuối cùng, tầm mắt Hàn Vân Tịch dừng ở trên tư liệu về Mục Lưu Nguyệt. Không thể không nói Mục Lưu Nguyệt là người có quan hệ thường xuyên cùng Mục Thanh Vô nhất. Trên cơ bản, Mục Thanh Vô trở lại Đại tướng quân phủ sẽ lập tức nhìn thấy muội muội, hết thấy này đều rất bình thường.

Nhưng, có một điều đã ghi lại, khiến cho Hàn Vân Tịch cảnh giác.

Trà!

Mục Lưu Nguyệt cư nhiên thường xuyên mời Mục Thanh Vô đến trà trang Thiên Hương ở vùng ngoại ô để uống trà!

Hàn Vân Tịch đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Mục Thanh Vô, mà Mục Thanh Vô lúc này cũng đang nhìn nàng chăm chăm, lần này, bốn mắt va chạm, tiếp xúc nhau.

Mục Thanh Vô giống như làm tặc bị bắt tại hiện trường, lập tức chột dạ cúi đầu, nhưng Hàn Vân Tịch lại kinh hãi, nơi nào nhận thấy được sự khác thường của hắn, vội vàng hỏi, "Thiếu tướng quân, muội muội người thường xuyên mời người đi uống trà?"

Lỗi tại Mục Thanh Vô có chút nóng lên, đời này còn chưa từng chột vật qua như thế, hắn cũng không biết đã xảy ra chuyện gì với mình.

Hắn miễn cưỡng ngẩng đầu lên, đáp, "Đúng vậy, mỗi tháng đều sẽ đi một hai lần, trà trang Thiên Hương ở vùng ngoại ô, Lưu Nguyệt là khách quen nơi đó."

"Mỗi tháng 1-2 lần?" Hàn Vân Tịch hồ nghi, mỗi tháng 1-2 lần, tần suất này cũng không giống với tần suất hạ độc, hơi quá xa.

"Các người mua trà từ nơi đó sao?" Hàn Vân Tịch lại hỏi, người đi trà trang, phần lớn sẽ mua lá trà trở về, việc này nàng vẫn có hiểu biết.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106: Truy Vấn, Khoá Định Mục Tiêu

Mục Lưu Nguyệt những năm gần đây, thường xuyên mời Mục Thanh Vô đi trà trang Thiên Hương uống trà, nhưng tần suất cũng không cao, không phù hợp với tần suất hạ độc.

Tuy nhiên, người uống trà phần lớn đều sẽ mua trà từ trà trang về uống, mua lá trà trở về tự nhiên là đều uống mỗi ngày.

Vốn đã đặt tiêu điểm ở trên lá trà, nghe Mục Thanh Vô vừa nói như thế, Hàn Vân Tịch càng thêm chú ý.

Mục Thanh Vô nhớ lại một lát, nghiêm túc nói, "Thông thường mỗi lần đi sẽ mang về không ít lá trà, lá trà nơi đó tốt hơn so với những nơi khác, lại có nhiều chủng loại độc nhất vô nhị."

Hàn Vân Tịch gật gù đầu như suy tư điều gì. Lúc trước nàng từng tra lá trà mà Mục Thanh Vô lưu tại trong nhà và từ quân doanh đưa qua, đều không có độc tố.

"Lần trước, ta xem xét những lá trà đó, cũng là từ trà trang Thiên Hương mua về sao?" Hàn Vân Tịch lại hỏi.

Hàn Vân Tịch đã hỏi đến câu này, Mục Thanh Vô nếu còn chưa ý thức được lá trà có vấn đề, hẳn chính là ngu ngốc.

"Vương Phi nương nương, người hoài nghi các nàng hạ độc ở trên lá trà?" Mục Thanh Vô hồ nghi hỏi.

"Chỉ có thể nói không thể loại trừ khả năng lá trà. So với những vật khác, nó có hiểm nghi lớn nhất." Hàn Vân Tịch thẳng thắn trả lời.

Mục Thanh Vô nhún vai lắc đầu, nghiêm túc cân nhắc, sau một lúc lâu, hắn mới tỉ mỉ kỹ càng giao đãi, "Ta khá bất bệ đối với lá trà. Trà trong quân đều là mang từ nhà qua, trà trong nhà, một phần là do bằng hữu đưa tới, một phần là do Lưu Nguyệt đưa qua."

Mục Thanh Vô cười cười, nói "Ta tự mình mua cũng không nhiều lắm."

Hàn Vân Tịch cũng cười, nói như vậy, người uống trà không mua trà, người mua trà không uống trà. Mục Thanh Vô quý vì là thiếu tướng quân, có bao nhiêu người chờ đợi để đưa trà tốt cho hắn nha?

Nếu Vạn Xà Độc này không phải là độc mãn tính, phải mất một thời gian dài và chậm rãi hạ độc, phỏng chừng bọn họ muốn tìm manh mối giữa tất cả những người đưa lá trà, sẽ không đơn giản như vậy. May mắn thay, độc này phải được hạ có tần suất, bọn họ có thể lần theo tần suất này để tìm ra đầu mối.

Không cần Hàn Vân Tịch hỏi, Mục Thanh Võ cũng rõ ràng, hần lại nói, "Người bên ngoài đưa trà, cũng không cố định, cơ bản có thể bài trừ....."

Hần nói tới đây, chính mình đều kinh ngạc, đột nhiên nhìn về phía Hàn Vân Tịch, giọng nói bất giác lớn hơn, "Chẳng lẽ là Lưu Nguyệt bên kia?"

Hàn Vân Tịch sớm đã hoài nghi, chỉ là có chút khó nói nên lời mà thôi.

Nếu Mục Thanh Võ đã tự mình nói ra, nàng cũng không khách khí, "Nếu vấn đề thật ra nằm ở trên lá trà, nàng là hiểm nghi lớn nhất."

Lời này vừa ra, sắc mặt Mục Thanh Võ lập tức trắng bệch, nhưng, hần cũng không phủ định gì.

Hàn Vân Tịch hiểu sự khó xử của hần, nhân nhát nói, "Thiếu tướng quân, hiện giờ đều chỉ là phỏng đoán mà thôi, hết thảy còn phải chờ xác định xem lá trà có độc hay không, mới có thể tiến thêm một bước phỏng đoán. Đương nhiên, ta tin tưởng lệnh muội tuyệt đối không có tâm mưu hại người, chỉ sợ..... nàng bị người lợi dụng."

Dù sao cũng là thân muội muội, Mục Thanh Võ lại là người quang minh lỗi lạc, cũng là người có cảm tình. Vừa nghe Hàn Vân Tịch nói như thế, hần mới ngừng đầu lên một lần nữa, "Vương Phi nương nương yên tâm, tại hạ sẽ tận lực phối hợp điều tra với người."

Có những lời này, Hàn Vân Tịch vẫn yên tâm hơn, nàng tự mình rót trà cho Mục Thanh Võ, tiếp tục hỏi, "Thiếu tướng quân, người nghiêm túc ngắm lại, trong nhà còn có lá trà nào chưa từng kiểm tra qua hay không?"

Mục Thanh Võ cũng không suy nghĩ, hần rất khẳng định, "Không có."

"Vậy lúc trước lá trà uống xong, còn giữ lại bình không?" Hàn Vân Tịch lại hỏi, mày thanh tú hơi nhăn, biểu tình giống như khi nàng giải độc, rất nghiêm túc cẩn thận.

Mục Thanh Võ vẫn lắc đầu như cũ. Hần có yêu cầu rất cao đối lá trà, phần lớn là vứt bỏ chúng trước khi uống xong, bởi vì cho dù đã được bảo tồn rất khá, lá trà để lâu, vẫn sẽ bị biến vị.

"Vậy, một vại lá trà, thiếu tướng quân sẽ uống bao lâu?" Hàn Vân Tịch hiểu kỳ nói.

"Ta không chắc về điều này. Lá trà khác nhau, phương thức bảo tồn và thời gian cũng khác nhau. Thời điểm dài nhất là 2 tháng, ngắn nhất thì hơn 10 ngày." Mục Thanh Võ đứng sự thật trả lời.

Hàn Vân Tịch gật gù đầu, ghi tạc trong lòng, vấn đề tiếp theo, "Vậy thiếu tướng quân còn nhớ rõ lệnh muội đưa lá trà tới, phần lớn đều là trà gì, đều là tới như thế nào?"

Nếu đã xác định đầu mối này, đương nhiên muốn truy tra đến cùng, không buông tha bất luận khả năng nào.

Mục Thanh Võ vừa nghĩ lại, vừa trả lời, "Trà đưa tới có rất nhiều chủng loại, phạm là có ba loại trà quý xuân hạ thu nàng đều sẽ đưa tới, đôi khi cũng sẽ đưa tới một ít trà hoa."

"Trà hoa?" Hàn Vân Tịch khó hiểu. Thông thường, chỉ có nữ tử mới uống trà hoa nha. Nghiêm túc mà nói, trà hoa thậm chí không được coi là trà.

Thấy Hàn Vân Tịch hồ nghi, Mục Thanh Võ biết nàng hiểu lầm, vội vàng giải thích, "Phải nói là trà xanh mùi hoa đi. Các lá trà được tiếp xúc với hương thơm tự nhiên của hoa, khiến cho trên lá trà có chứa mùi hương của hoa, khi pha trà liền ngửi thấy mùi hoa."

Lời này vừa ra, Hàn Vân Tịch liền cảnh giác, không thể nghi ngờ, loại trà có mùi hương là mùi hoa này có thể che dấu không ít khí vị độc được.

"Thiếu tướng quân nhớ rõ các chủng loại trà thường uống hay không?" Hàn Vân Tịch truy vấn.

Mục Thanh Võ nghĩ nghĩ, lấy ra giấy bút, viết xuống tất cả các chủng loại lá trà mà Mục Lưu Nguyệt đưa qua từ trong trí nhớ. Một khi viết xong, vừa xem lập tức đã hiểu.

Lá trà mà Mục Lưu Nguyệt đưa, nhiều nhất chính là trà xanh, tiếp theo chính là trà xanh có mùi hoa, hồng trà là ít nhất, bạch trà và hắc trà chỉ có một hai lần.

"Trà xanh và trà xanh mùi hoa, có thể bảo tồn trong bao lâu?" Hàn Vân Tịch tiếp tục truy vấn.

"Trà xanh được hơn một tháng, nếu bảo tồn tốt thì một tháng rưỡi, trà xanh mùi hoa có thể đạt tới hai tháng." Mục Thanh Võ đáp.

Như thế xem ra, kết hợp với tần suất hạ độc mà phỏng đoán, mục tiêu chính là ở trên trà xanh và trà xanh mùi hoa.

Bên môi Hàn Vân Tịch nổi lên một nụ cười, hỏi nói, "Trà đó của lệnh muội, đều là mua từ trà trang Thiên Hương sao?"

Mục Thanh Võ gật gật đầu, "Phần lớn đều là đến từ trà trang Thiên Hương, trên vai trà đều có biểu tượng của trà trang Thiên Hương. Nhưng, cũng thường xuyên có một ít không có biểu tượng, hẳn là do người khác đưa cho nàng."

Người khác đưa? Việc này sẽ tương đối phiền toái.

Hàn Vân Tịch không vội, chậm rãi lần tìm theo từng manh mối một. Nàng thoáng nhìn ra bên ngoài, thấy sắc trời đã muộn. Lúc này nếu đi ra cửa và đến trà trang Thiên Hương phỏng chừng trời đã đen.

"Thiếu tướng quân, sáng mai chúng ta đi trà trang Thiên Hương, như thế nào?"

"Hết thấy nghe theo Vương Phi nương nương an bài." Mục Thanh Võ vẫn luôn dễ thương lượng, mặc dù trong quân sự vụ không ít, nhưng hắn cũng không dám trì hoãn chuyện này. Thứ nhất là quan hệ đến tính mạng của bản thân mình, thứ hai, Tần Vương điện hạ đang nhìn chăm chăm mọi thứ.....

Hẹn thời gian ngày mai xuất phát, Mục Thanh Võ liền cáo từ, nhưng mà, Hàn Vân Tịch cũng không nhàn rỗi.

"Trà xanh..... trà xanh mùi hoa....."

Nàng lẩm bẩm tự nói, một đầu chui vào thư phòng, thẳng đến trời tối cũng không ra ngoài.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Triệu ma ma đi qua đi lại vài lần ở cửa thư phòng, do do dự dự có nên gõ cửa hay không, vị chủ tử này, chính là ba bữa cơm sớm trưa tối cũng chưa ăn nha!

Trời đã tối rồi, mắt thấy đã nhanh qua giờ cơm tối, Triệu ma ma thật sự nhịn không được, đem đồ ăn mang tới cửa.

Triệu ma ma đang muốn gõ cửa, ai ngờ, Long Phi Dạ bước vào.

Thấy thế, Triệu ma ma đem đồ ăn đặt ở một bên, vội vàng bước nhanh qua, cung kính hành lễ, "Điện hạ."

Long Phi Dạ một thân phong trần mệt mỏi, chỉ sợ cũng bận rộn cả ngày, hắn quét mắt liếc nhìn nhà ở một cái, giọng lạnh nhạt, kiệm lời, "Người đâu?"

Triệu ma ma rõ ràng biết hắn hỏi chính là ai, nhưng cố ý giả ngu, "Điện hạ hỏi..... chính là Vương Phi nương nương?"

Giọng nói của Long Phi Dạ đột nhiên lạnh thêm ba phần, nhưng vẫn là hai chữ đơn giản kia, "Người đâu?"

Triệu ma ma nơi nào còn dám giả ngu, vội vàng trả lời, "Vương Phi nương nương ở trong thư phòng."

Triệu ma ma cho rằng hắn sẽ đi qua, đang muốn nói về sự tình bữa tối, ai biết, Long Phi Dạ lại tùy tay ném tới một bao đồ, giọng điệu rất không vui, "Giao cho nàng, nói cho nàng trông giữ tốt, đồ này không phải là có thể vứt loạn."

Đó là một khối thổ cẩm bao quanh lấy một đồng vật nhỏ, Triệu ma ma cầm ở trong tay, kín đáo sờ soạng cũng không biết bên trong bao là cái gì.

Đương nhiên, bà cũng không dám hỏi nhiều, lên tiếng, "Vâng".

Long Phi Dạ tựa hồ còn muốn giao đãi thêm gì đó, nhưng chỉ bữu môi, chung quy cái gì cũng chưa nói, đứng dậy muốn đi.

"Điện hạ, xin dừng bước!" Triệu ma ma vội vàng gọi lại.

Long Phi Dạ nhìn qua, không nói gì, thiết tình im lặng là vàng nha! (惜字如金: *Silence was golden*)

Triệu ma ma sớm đã thành thói quen, đáy mắt bà hiện lên một nụ cười trộm, nghiêm túc nói, "Điện hạ, thời điểm không còn sớm, không bằng ở chỗ này dùng bữa?"

"Không cần." Long Phi Dạ suy xét cũng chưa suy xét liền cự tuyệt. Trừ bỏ yếu hội tất yếu, từ trước đến nay hắn đều không có thói quen dùng bữa cùng người khác, cho dù là Nghi thái phi bên kia, hắn cũng thường xuyên từ chối.

Nhưng mà, Triệu ma ma lại nhẹ nhàng thờ dài một tiếng, bắt đắc dĩ nói, "Điện hạ, Vương Phi nương nương ở thư phòng đều ngây người cả ngày, một ngày này ba bữa cơm cũng đều không ăn. Lão thân khuyên không được, có lẽ, Vương gia nói, Vương Phi nương nương sẽ nghe."

Đáy mắt thâm thúy của Long Phi Dạ hiện lên một tia không vui, nhìn thoáng qua về phía cửa thư phòng đang đóng chặt.

Triệu ma ma hầu hạ điện hạ nhiều năm, biết rõ tính tình hắn, hắn nhất định là có suy nghĩ về điều này, nếu không đã sớm đi luôn.

Triệu ma ma không tự giác chờ mong, nhưng ai biết Long Phi Dạ sau khi nhìn một lúc lâu, thế nhưng lạnh lùng nói, "Không ăn cơm là chuyện của nàng, không quan hệ cùng với bốn vương, ngày sau chuyện này cũng không cần bẩm báo."

Điều này.....

Tốt thôi, Triệu ma ma không cũng ngoài ý muốn, chỉ là có chút thất vọng.

Nhưng ai biết, Long Phi Dạ vừa mới dứt lời, đột nhiên "kẽo kẹt" một tiếng, cửa thư phòng cứ nhiên mở ra.

Chỉ thấy Hàn Văn Tịch mặt không có biểu tình, thoải mái hào phóng đi ra.

Nàng nơi nào ngốc ở thư phòng cả ngày? Hôm nay cả ngày nàng đều đang ngủ được không?

Nàng nơi nào một ngày ba bữa cơm đều không ăn, là do bận rộn nên đã quên được không?

Nàng từ trước tới nay đều không phải là người sẽ bạc đãi chính mình, một khi có cảm giác đói thì lập tức ra cửa muốn tìm đồ ăn, ai biết vừa muốn mở cửa, liền nghe được Triệu ma ma vừa rồi đang "cáo trạng", lại nghe được giọng nói vô tình vô nghĩa kia của Long Phi Dạ.

Linh hồn không có nhân tình này!

Hàn Văn Tịch đột nhiên ra ngoài, Triệu ma ma cùng Long Phi Dạ đều có chút bất ngờ, Triệu ma ma cực kỳ xấu hổ, sợ lời vừa nói sẽ bị vạch trần.

Nhưng mà, Hàn Văn Tịch cũng không nhảm chán như vậy, chân nàng còn có chút đau, khắp khiễng đi tới, cúi cúi người, "Điện hạ."

"Ân."

Từ ngữ cứng đờ thoát ra khỏi khóe miệng, Long Phi Dạ nhú lông mày, cũng không biết mình đang không thoải mái ở đâu.

Hàn Văn Tịch bình thân, xoay người hỏi, "Triệu ma ma, ta đói bụng, truyền bữa tối."

Khi nàng nói, lập tức đi về phía hành lang bên cạnh, đều không liếc mắt nhìn Long Phi Dạ một cái.

Một lần nữa, Long Phi Dạ lại nhú lông mày. Thấy thế, Triệu ma ma nhìn không được nuốt nuốt nước miếng, cũng không dám nhiều lời, chỉ có thể cúi đầu và đưa các món ăn qua.

Long Phi Dạ cứ như thế bị bỏ khô ở trong phòng khách, không người tiếp đãi.

Triệu ma ma bụng đồ ăn thom ngào ngạt, cũng không dám đi ngang qua từ bên cạnh hắn, cố ý vòng theo đường bên cạnh đưa đến.

Hàn Văn Tịch đã đói là, đồ ăn một khi được đưa tới, nàng lập tức ăn uống thỏa thích.

Ai biết, mới ăn được một lát, một cái bao tử cảm bực đồ vật được ném vào từ bên ngoài, nện ngay ở trước mặt nàng.

Nàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Long Phi Dạ vẫn tiếp tục đeo băng trên khuôn mặt, đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 107: Thủ Pháp, Siêu Cấp Thoải Mái

Long Phi Dạ nâng chiếc áo bào ngồi xuống đối diện với Hàn Văn Tịch, lạnh lùng nói, "Triệu ma ma, thêm một bộ chén đĩa, bữa vương đêm nay dùng bữa ở chỗ này."

Vừa nghe điện hạ muốn lưu lại dùng bữa, Triệu ma ma tất nhiên là vui sướng, lập tức thêm chén đĩa, cười ha hả nói, "Điện hạ, nương nương, các người chờ, nô tỳ sẽ lập tức sai hòa phòng làm thêm vài món ăn mang qua, cùng với rượu nho yêu thích nhất của điện hạ."

Đáng tiếc, mặc kệ là Long Phi Dạ hay là Hàn Văn Tịch đều không để ý tới bà. Hai người đang bốn mắt nhìn nhau. Triệu ma ma vừa nhìn thấy không khí không đúng, lập tức cảm miệng, hậm hực đi ra.

Hàn Văn Tịch nhìn Long Phi Dạ một lát, tầm mắt di chuyển xuống dưới, dừng ở bọc tay nải trên bàn.

Nàng có ý buông chiếc đĩa, không vui hỏi, "Điện hạ, người ném loạn thứ này..... không tốt đi?"

Mặc kệ là vật gì, cho dù phải đưa cho nàng, cũng không thể gạt nó lại đây như thế, thật sự là thô lỗ.

"Đồ này xác thật không phải có thể tùy ý vứt loạn, người tốt nhất giữ nó cho tốt, đừng để bữa vương phải nhìn thấy lần thứ hai." Long Phi Dạ lạnh lùng

cảnh cáo.

Lời này vừa ra, Hàn Vân Tịch lập tức buồn bực, bên trong này chẳng lẽ là đồ của nàng?

"Đồ của ta?" Nàng hồ nghi hỏi nói.

Bên môi Long Phi Dạ nổi lên một tia khinh thường, không trả lời.

Hàn Vân Tịch vội vàng cầm qua, cẩn thận mở ra, ai ngờ, ánh vào mi mắt lại là..... lại là giày vớ của nàng!

Một đôi giày còn có đôi vớ, đúng là đêm qua nàng đã cởi ra ở Cô Uyển.

Đêm qua trên chân băng bó được, phình phình nên không thể xuyên được giày vớ, nàng chỉ có thể đi chân trần. Nàng hầu như đã quên những thứ này, ai biết Long Phi Dạ cư nhiên mang về cho nàng.

Thứ này tuy rằng không phải có thể tùy tiện vứt loạn, nhưng, cũng không đến mức khiến hấn đen mặt ném qua đây nha!

Mặc dù trong lòng bất mãn, nhưng Hàn Vân Tịch vẫn rất khách khí, "Đa tạ điện hạ, thần thiếp nhớ kỹ."

Ai ngờ, Long Phi Dạ lại lạnh lùng chất vấn nói, "Cho nên, buổi tối hôm đó người không đi giày, đi chân trần tiến vào địa lao, lại đi chân trần đi tới Hàn gia?"

Cổ nhân bảo thủ, người nam nhân này quả thực chính là đồ cổ trong phái bảo thủ, quản nàng đi chân trần hay không đi chân trần, nhưng lại không phải là trọng phu chân chính của nàng, không phải là quản quá rộng hay sao?.

Hàn Vân Tịch đúng sự thật trả lời, "Vâng!"

Lời này vừa ra, Long Phi Dạ đột nhiên cau mày, đôi mắt nheo lại một cách nguy hiểm.

Hàn Vân Tịch không muốn đề ý đến hấn, chỉ là, bị hấn nhìn chăm chăm đến nỗi quanh mình đều có cảm giác bắt đầu phát ra sát ý.

Nữ nhân tốt không đấu cùng nam nhân cổ đại!

Nàng vội vàng giải thích, "Trên chân thần thiếp đã bọc băng gạc rất dày, không xuyên nổi giày vớ."

Nàng đang nói, sợ gia hỏa này không tin, vội vàng đá một chân ra, vén lên vấy lên, "Không tin người nhìn xem!"

Long Phi Dạ nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy trên chân bị thương của Hàn Vân Tịch đã được bọc vài tầng lụa trắng bằng vải bố thật dày, tất cả đều bọc đến kín mít từ mắt cá chân đến đầu ngón chân, không biết còn tưởng rằng đã được bọc thạch cao.

Bộ dáng này, Long Phi Dạ tựa hồ rất vừa lòng, hấn thu hồi tầm mắt, cũng không truy cứu, ho nhẹ hai tiếng, nhàn nhạt hỏi, "Đêm qua bôi được, vẫn không tốt hơn sao?"

Ha ha.....

Hàn Vân Tịch trong lòng cười lạnh, *gia hỏa này vừa lòng, hiểu được thế nào là quan tâm tới người khác nha?*

Hấn vừa lòng, nàng lại đang khó chịu.

Hàn Vân Tịch ngẩng đầu nhìn, hơi mỉm cười không hề báo trước, vẻ mặt vô hại.

Long Phi Dạ sững sốt, *nữ nhân này cười cái gì?*

Ai ngờ, ngay sau đó Hàn Vân Tịch lập tức thay đổi sắc mặt, vẻ mặt âm u, một chữ một chữ lạnh lùng nói, "Đa tạ điện hạ ban tặng, không tốt mau như vậy."

Thật ra thì chỉ là một chút bong gân mà thôi, hơn nữa thuốc trị bong gân của Long Phi Dạ hiệu quả cũng không tồi, rất nhanh là có thể phục hồi. Nhưng, tối hôm qua nàng suýt nữa là tàn trên tay gia hỏa này, đơn giản chỉ cần hấn dùng sức trong khi tra được, cũng đủ để huỷ hoại chân nàng.

Hàn Vân Tịch trở mặt nhanh như lật sách, khiến Long Phi Dạ bất ngờ. Hiện tại hấn đang trầm mặc, Hàn Vân Tịch lại cười, "Đa tạ điện hạ quan tâm."

Long Phi Dạ nhìn nàng, càng thêm trầm mặc, ánh mắt thâm thúy đã sâu lại càng thêm sâu.

Hàn Vân Tịch ghét nhất chính là cảm giác kém hơn một bậc ở trước mặt gia hỏa này. Ngay cả khi nàng có chút nhát gan, nhưng vẫn thoải mái mà hào phóng đón nhận ánh mắt hấn.

Lúc này, Long Phi Dạ đột nhiên đứng lên.

Muốn đi?

Hàn Văn Tịch lập tức hạ mắt xuống, bỏ qua sự mắt mắt ở đáy lòng, nàng lớn mật khiêu khích thì như thế nào? Gia hỏa này không phải vẫn luôn như vậy hay sao? Hoặc là bá đạo khiến nàng không thể nói lời nào, hoặc chính là rời đi không nói một lời.

Nhưng ai biết, Long Phi Dạ cũng không rời đi, mà chỉ là thay đổi vị trí, ngồi xuống bên cạnh Hàn Văn Tịch.

"Chân." Giọng nói của hắn lạnh băng, chỉ nói một chữ.

Hàn Văn Tịch sùng sốt, buột miệng thốt ra, "Người muốn làm gì?"

Long Phi Dạ không trả lời, mà là duỗi tay vớt chân nàng lên, đặt ở trên đùi mình.

"Buông ra!"

Hàn Văn Tịch hung hung, đang muốn giãy giụa, Long Phi Dạ lại đè lại một phen, trầm giọng nói, "Đừng nhúc nhích."

Hàn Văn Tịch vẫn muốn tránh thoát, nhưng, dùng sức như thế nào đều không thể nhúc nhích được. Nàng nhú mày nhìn hắn, nhìn không tới chính diện của hắn, lại phát hiện sườn mặt gia hỏa này so với chính mặt càng đẹp mắt hơn, đường cong hoàn mỹ tựa như đã được điêu khắc nên, đặc biệt lạnh cứng, tuấn lãng.

Hàn Văn Tịch nhìn nhìn, bất tri bất giác an tĩnh lại.

Long Phi Dạ một tay ấn chân Hàn Văn Tịch, một tay cời bỏ một đoàn băng gạc trên chân Hàn Văn Tịch. Băng gạc khá nhiều, ít nhất phải có 20 vòng thật dày.

Không giống với đêm qua, động tác tối nay của hắn mềm nhẹ không ít, cời bỏ từng vòng, nhẫn nại không hề thua kém đại phu chuyên nghiệp như Hàn Văn Tịch.

Hàn Văn Tịch lặng im nhìn, thấy động tác của hắn rất cẩn thận, cũng không biết thế nào, trái tim nàng, bất giác cũng thận trọng theo.

Một hồi lâu, tất cả băng gạc quấn quanh mắt cá chân đến ngón chân đều được cời bỏ.

Đêm qua bị gia hỏa này thô bạo trừng phạt, hơn nữa sau khi bị thương nàng cũng không nghỉ ngơi thật tốt, mắt cá chân so với thời điểm vừa mới bị thương đêm qua, còn sưng đỏ thêm ba phần.

Long Phi Dạ rũ mắt nhìn thấy, ánh mắt chìm xuống.

"Được." Hắn nhàn nhạt nói.

Hàn Văn Tịch sùng sốt, buột miệng thốt ra, "Cái gì?"

"Trong bao quần áo có được." Hắn không ngần đầu, tầm mắt vẫn luôn dừng ở trên mắt cá chân của nàng.

Hàn Văn Tịch lúc này mới hiểu ra, vội vàng tìm từ trong bao thổ cẩm đựng quần áo, thật đúng là sờ thấy một lọ được, đúng là bình được đã dùng đêm qua.

Gia hỏa này còn đưa được lại đây nha.

Hàn Văn Tịch đột nhiên có chút hối hận, vừa mới rời tựa hồ không nên keo kiệt nói móc hắn như thế, nàng không dám nhìn hắn, cúi đầu đưa thuốc bong gân qua.

Long Phi Dạ mở được ra, đổ một chút vào trong lòng bàn tay, trước tiên xoa xoa hai lòng bàn tay, rồi mới giống như đêm qua, dùng một tay nâng lên từ phía dưới mắt cá chân Hàn Văn Tịch, chỉ là, lúc này đây, động tác của hắn cực kỳ mềm nhẹ.

Khi lòng bàn tay hắn đột nhiên chạm vào, Hàn Văn Tịch chỉ cảm thấy da thịt trên chân giống như đã chạm vào một khối băng, lập tức không có đau đớn cháy bỏng. Theo bản năng nàng ngẩng đầu nhìn hắn, lúc này, Long Phi Dạ cũng đang muốn nhìn qua.

Bốn mắt nhìn nhau, lỗ tai Hàn Văn Tịch bất ngờ nóng lên, nàng muốn không chế cũng đều không không chế được.

Đáng chết!

Nàng mắng chính mình ở trong lòng, sợ bị Long Phi Dạ phát hiện.

"Như vậy có đau không?" Long Phi Dạ nhàn nhạt hỏi.

Hàn Văn Tịch khản trương lập tức lắc đầu, kỳ thật, vẫn có một chút đau.

Long Phi Dạ lại phủ một tay kia lên, nhẹ nhàng vuốt ở nơi sưng đỏ, lại hỏi, "Còn bây giờ thì sao?"

Một cảm giác lạnh lẽo phủ lên từ trên xuống dưới da thịt, thấm thấu đi vào, làm cơ bắp nguyên bản căng chặt đều được thả lỏng, có loại cảm giác giải thoát nói không nên lời.

"Không đau." Hàn Văn Tịch lại lắc đầu, lần này là thật sự không đau.

Long Phi Dạ một tay trên một tay dưới, ôn nhu nhẹ nhàng xoa, nhưng mà, chỉ là khi bắt đầu nhẹ nhàng xoa như thế, Hàn Văn Tịch bỗng nhiên giống như bị điện giật, nhin không được nổi lên một thân da gà.

Lòng bàn tay hần ấm áp, được lại lạnh lẽo, một lạnh một nóng, theo lòng bàn tay nhẹ nhàng xoa qua, loại cảm giác này, tuyệt vời nói không nên lời. Hàn Văn Tịch chỉ cảm thấy chính mình gần như không chịu nổi.

Long Phi Dạ vẫn tiếp tục, thủ pháp của hần vô cùng tốt, động tác dần dần mở rộng, lực đạo cũng tăng thêm. Hàn Văn Tịch cũng không cảm thấy đau, chỉ cảm thấy toàn bộ chân đều thả lỏng, quả thực đây chính là một loại hưởng thụ, nằng chậm rãi nhắm mắt lại, nhin không được kinh ngạc cảm thán ở trong lòng, "*Thật thoải mái nha!*"

Ai ngờ, đúng ngay lúc này, cửa đột nhiên truyền đến một tiếng vang lớn "*bang*".

Long Phi Dạ cùng Hàn Văn Tịch song song quay đầu lại nhìn lại, chỉ thấy Triệu ma ma xấu hổ đang đứng ở cửa, món ngon và rượu ngon đồ nát đầy dất dưới chân.

Triệu ma ma đã hoàn toàn bị sốc, bà hầu hạ Tần Vương điện hạ lâu như thế, chưa từng gặp qua hần tự mình thoa được cho người khác, lại còn là nữ nhân, thậm chí còn đang xoa bóp.

Thấy biểu tình kinh ngạc của Triệu ma ma, Hàn Văn Tịch cúi đầu, bối rối, chỉ cảm thấy mình cùng Long Phi Dạ tựa hồ làm sự tình gì đó không muốn người nhận ra.

Nhưng mà, Long Phi Dạ lại dường như không có việc gì, lạnh lùng nói, "Triệu ma ma, đi lấy chút băng gạc lại đây."

Triệu ma ma trong lúc nhất thời thất thần bất động, vẫn không nhúc nhích.

"Còn không đi?" Long Phi Dạ không vui hỏi lại.

Triệu ma ma lúc này mới hồi hồn, vội vàng nói, "Vâng! Vâng! Nô tỳ lập tức đi!"

"Hiện tại tốt hơn chút nào không?" Long Phi Dạ nhàn nhạt hỏi, đôi mắt thâm thúy không có lạnh băng, nhưng cũng không có quan tâm, tựa hồ đang hỏi một vấn đề không đáng kể.

Hàn Văn Tịch nhìn mắt hần, đột nhiên phát hiện chính mình không hiểu một chút gì về người nam nhân này.

"Tốt hơn." Nàng đứng sự thật trả lời.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Tiếp nhận băng gạc Triệu ma ma đưa tới, Long Phi Dạ nhanh nhẹn băng bó. Lúc này Hàn Văn Tịch mới phát hiện, ngay cả thủ pháp băng bó miệng vết thương của hần đều rất lão luyện, nhìn có vẻ như là thường xuyên làm việc này.

Là thường xuyên băng bó cho chính mình? Hay là thường xuyên giúp người khác đây?

Hàn Văn Tịch đang thất thần, Long Phi Dạ đã băng bó xong, chỉ dày hai tầng băng gạc.

"Như vậy sẽ không cản trở việc xuyên giày vó." Hần mang khuôn mặt không có biểu tình và nói, cư nhiên còn nhớ tới chuyện này.

Hàn Văn Tịch không nhin được cười xì một tiếng, Long Phi Dạ lập tức nhíu mày, lạnh lùng, "Có vấn đề gì sao?"

"Không, khá tốt." Hàn Văn Tịch nào dám nói thật suy nghĩ của nàng, *ngày sau ai thật sự muốn gả cho nam nhân bảo thủ này, trở thành thê tử chân chính của hần, còn không phải bị hần quản lý gắt gao?*

Không chừng sẽ giấu trong một cái lồng vàng, dưỡng ở khuê phòng, sẽ không cho người khác nhìn mặt.

Long Phi Dạ cũng không hỏi nhiều, buông chân nàng xuống, ném thuốc bong gân cho nàng, nhàn nhạt nói, "Không có gì trở ngại, ngày mai lại đổi một lần, đừng chạm vào nước, hạn chế đi lại."

"Ân." Hàn Văn Tịch gật gật đầu, một thể hệ danh y nháy mắt biến thành người bệnh nghe lời.

Long Phi Dạ đứng dậy, cũng không có ý tứ lưu lại ăn cơm, xoay người muốn đi.

"Chuyện của Hàn gia, điện hạ điều tra đến đâu rồi?" Hàn Văn Tịch vội vàng hỏi.

"Còn chưa có gì." Long Phi Dạ đáp, cũng không dừng lại bước chân.

Hàn Văn Tịch không quay đầu nhìn lại, cũng không hỏi nhiều, rũ mắt, nghe tiếng bước chân hần đi xa, vẻ mặt lặng im.

Đột nhiên, Long Phi Dạ lại mở miệng, "Sự tình lá trà, có tiến triển sao?"

Hàn Văn Tịch lập tức quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hần dừng chân ở cửa, đang nhìn về phía nàng.

"Có chút tiến bộ, ngày mai muốn cùng thiếu tướng quân đi trà trang Thiên Hương một chuyến." Nàng vội vàng trả lời.

Long Phi Dạ gật gật đầu, cũng không hỏi nhiều, quay đầu rời đi.

Bóng dáng đều đã biến mất, Hàn Văn Tịch mới chậm rãi quay đầu lại, nhìn một bàn đồ ăn, cũng không biết ngây ngô cười cái gì, lại bật cười. *xi* một cái.

Triệu ma ma ở một bên nhìn xem mà không thể hiểu được, *Vương gia không lưu lại ăn cơm, Vương Phi nương nương vẫn rất cao hứng?*

Bà sợ hãi hỏi, "Vương Phi nương nương, đồ ăn đều đã lạnh, hay là để lão nô mang đi hâm nóng?"

"Không cần."

Hàn Văn Tịch cầm lấy chiếc đĩa, tựa hồ sự thèm ăn của nàng đã tốt hơn, mồm to ăn cơm, mồm to ăn canh.

Một đêm này, đèn trong tẩm cung Long Phi Dạ vẫn luôn sáng, mà Hàn Văn Tịch dựa vào bên cửa sổ phòng ngủ, ngồi trên ghế quý phi suy ngẫm về các câu hỏi, bất tri bất giác đã chìm vào giấc ngủ.....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 108: Người Có Hiềm Nghi Lớn Nhất

Hôm sau, Mục Thanh Vĩ còn chưa qua, Hạ quân gia đã đưa tới một đống lớn lá trà, đa số là trà xuân, trà thu, trà đông cũng không ít, đều là lứa mới được bảo quản.

Ai nói người cổ đại thiếu điều kiện bảo quản? Thấy vật trước mắt, Hàn Văn Tịch chỉ có thể cảm khái, từ xưa đến nay, bạc luôn giúp mọi người hoàn thành mọi sự.

Nhìn một vại lá trà thơm, cơm sáng nàng còn chưa kịp ăn, một đầu chui vào thư phòng đi làm thực nghiệm.

Nàng vẫn giống như trước đây, phân biệt lá trà thành các loại và phân giải lá chè trong nước. Nàng thậm chí đã thử nghiệm nhiều lần với trà xanh, chỉ tiếc, đã có kết quả đáng thương.

Lại một lần nữa, tất cả đều thất bại, không có kinh ngạc hay vui mừng nào.

Nàng nhóm chúng vào các chủng loại dựa theo phương thức thời gian hong sấy, sau đó là dựa theo mùa vụ xuân hạ thu đông, đáng tiếc, đều không có thành công.

Hàn Văn Tịch ra khỏi thư phòng, cúi đầu, có chút ủ rũ.

Là nàng đã hoài nghi sai đối tượng, hay là còn có nơi nào đã bị nàng xem nhẹ đây?

Nơi sản xuất?

Có thể là nơi sản xuất hay không?

Phân loại lá trà, trừ bỏ phương thức sao khô, ngắt theo mùa, chỉ còn dư lại nơi sản xuất của chúng.

Nghĩ đến điều này, Hàn Văn Tịch một lần nữa phấn chấn tinh thần, có lẽ, hôm nay đi trà trang Thiên Hương sẽ có thu hoạch đi!

"Vương Phi nương nương, nên dùng bữa." Triệu ma ma nhắc nhở nói.

Hàn Văn Tịch lúc này mới bình thường trở lại, vừa mới ngồi xuống, Triệu ma ma lại nói, "Điện hạ dậy sớm, đang pha trà trong sân."

Tay Hàn Vân Tịch đang cầm chiếc đĩa hơi run lên, chỉ là trong nháy mắt mà thôi, cũng không có phản ứng gì khác.

Triệu ma ma rũ mắt nhìn nàng hồi lâu, lại thuận miệng sâu kín nói câu, "Điện hạ thích nhất là trà Nam Sơn Hồng của trà trang Thiên Hương."

Hàn Vân Tịch vẫn trầm mặc, tự mình lo ăn, phảng phất như không nghe được điều gì.

Ấn no, thấy Triệu ma ma không còn ở đây, Hàn Vân Tịch mới đi ra sân, ánh mắt bất giác thổi về hướng hoa viên, chỉ tiếc, ngay cả bóng dáng cũng không nhìn thấy.

Ai ngờ, Triệu ma ma đột nhiên xuất hiện từ phía sau, cười ha hả, "Vương Phi nương nương....."

Hàn Vân Tịch hoảng sợ, giống như ăn trộm chột dạ, vừa quay đầu lại đi qua, hung hăng nói, "Ngươi đang làm gì vậy?"

Triệu ma ma rất ủy khuất, sợ hãi nói, "Người hầu bên ngoài tới bẩm, thiếu tướng quân đang chờ ngươi ở cửa sau."

Hàn Vân Tịch lúc này mới bình tĩnh lại, lập tức đi như trốn.....

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Mục Thanh Vô thấy Hàn Vân Tịch khắp khiêng đi ra, thế mới biết chân nàng bị thương.

"Vương Phi nương nương, chân ngươi xảy ra chuyện gì?"

Kỳ thật Hàn Vân Tịch đã có thể đi đường bình thường, chỉ là sợ sau này sẽ để lại di chứng, không dám dùng quá sức nên mới khắp khiêng.

Nàng nhảy lên xe ngựa, "Chỉ bong gân một chút, không có việc gì."

"Vương Phi nương nương, nếu không ngày khác lại đi đi, chân ngươi....."

Tuy rằng "tinh tế và mảnh mai" không phải là những từ được sử dụng đối với nữ nhân này, nhưng là, Mục Thanh Vô vẫn do dự.

"Không có việc gì, nhanh chóng đi thôi, những ngày còn lại không nhiều lắm, ta không muốn bị thua." Hàn Vân Tịch cười nhắc nhở, tính đến hôm nay, thời gian nàng cùng Mục Lưu Nguyệt đánh đồ chỉ còn lại 12 ngày.

Mục Thanh Vô cũng không biết trả lời như thế nào, chỉ có thể lên xe, nhưng mà hán cũng không dám cùng ngồi chung với Vương Phi nương nương ở trong xe ngựa, mà là ngồi ở bên cạnh xa phu.

Hàn Vân Tịch vốn định để hán vào ngồi, chỉ là, nhớ tới cảnh cáo của Long Phi Dạ ngày hôm qua, nàng do dự một chút, vẫn là từ bỏ.

Long Phi Dạ là người có chút theo phong cách cổ, nhưng mà, ở thế giới này, mặc kệ là thiếu nữ hay là phụ nữ đã có chồng, tóm lại chỉ cần là nữ nhân, phải biết "cư xử", nếu không thu liễm, bị người nắm phải bím tóc, sẽ chọc đến phiền toái một thân.

.....

Thời điểm đến trà trang Thiên Hương, thời gian còn sớm, khách nhân trong vườn trà cũng không nhiều.

Toà trà trang Thiên Hương này được vây quanh bởi ba *toà sơn trà (múi trồng trà)*. Phía trước là một dòng suối, phong cảnh tuyệt đẹp thanh tĩnh. Trang viên chiếm một diện tích rất rộng, bên trong vườn cùng tất cả đình viện lớn lớn bé bé có hơn 30 toà. Hơn nữa, ở phía Tây Nam còn có một toà sơn trang suối nước nóng, cũng là của vườn trà Thiên Hương.

Không nói đến kiến tạo toà vườn trà này hao phí bao nhiêu nhân lực và vật lực, chỉ cần khối đất ngay vùng ngoại ô để đô này, đã có giá trị liên thành.

Nghe nói trang chủ trà trang Thiên Hương làm người cực kỳ thấp điệu, hành tung thập phần thần bí, là người *phủ khả địch quốc**, đến nay người tới uống trà cũng chưa người nào gặp qua bản tôn hán, cũng không biết là thần thánh phương nào.

*Phủ khả địch quốc (富可敌国): Người có tài sản tương đương với toàn bộ quốc gia. (having wealth equivalent to that of an entire nation)
{dịch: Emily Ton}

Mục Thanh Vô đã sớm có hẹn trước, nhìn thấy xe ngựa Đại tướng quân phủ, gã sai vật giữ cửa không dám ngăn trở, cũng không dám chậm trễ, lập tức dẫn xe ngựa tới một chỗ đình viện độc lập.

Đình viện này tên là làm Tân Vũ Viện (新雨院), đúng là sân nơi Mục Lưu Nguyệt đã bao dài hạn, vừa lúc, hôm nay nàng ấy không qua đây.

Hàn Vân Tịch vừa xuống xe đã bị hết thảy quanh mình hấp dẫn, đình viện độc lập mang tính riêng tư rất cao. Bốn phía tường cao, trồng đầy hoa, một cái bàn trà được ẩn ở giữa những bụi hoa, hương dâng lượn lờ, thấm mũi nhân tâm.

"Vương Phi nương nương, hãy cẩn thận."

Mục Thanh Võ ra hiệu một ánh mắt, trà nữ lập tức tiến lên nâng. Hàn Văn Tịch lại nói không cần.

Nàng khập khiễng dọc theo đường đá nhỏ đi vào bụi hoa, ngồi xếp bằng xuống bên cạnh quây trà, nếu không phải có việc trong người, nàng thật đúng là muốn ở chỗ này nghỉ ngơi mấy ngày, triệt để thư giãn một chút!

Nếu nơi này được đặt ở hiện đại, thì quả thực chính là hội sở cao nhất và được xếp thứ hạng cao nhất, thích hợp để tổ chức các cuộc họp mật đàm, hoặc thậm chí là thích hợp để hẹn hò với tình nhân.

"Nhìn có vẻ như Vương Phi nương nương thực thích nơi này." Mục Thanh Võ cũng ngồi xuống. "Nếu có thể có một chén trà ngon, vậy càng tốt." Hàn Văn Tịch trêu ghẹo nói.

Hôm nay tới, thứ nhất là để kiến thức toà trà trang này, thứ hai chính là tới để tìm hiểu tiêu phí của Mục Lư Nguyệt cùng với những cuộc gặp gỡ với bằng hữu.

Hàn Văn Tịch tuyệt đối tin tưởng Mục Lư Nguyệt sẽ không mưu hại thân ca ca, nếu có người mượn tay nàng hạ độc ở trên lá trà, như vậy, Vạn Xà Độc hoặc đến từ trà trang Thiên Hương, hoặc sẽ tới từ lá trà mà bằng hữu nàng đã tặng.

Trên vại lá trà của trà trang Thiên Hương đều có dán nhãn, nếu như trà trang Thiên Hương hạ độc, vậy sẽ quá mức rõ ràng, hung thủ cũng sẽ không ngốc như vậy.

Hàn Văn Tịch càng có khuynh hướng nghi ngờ là do bằng hữu Mục Lư Nguyệt hạ độc, nếu như bằng hữu đưa lá trà có độc, vậy nhất định là người thường xuyên đưa tặng lá trà.

Từ xưa đến nay, tặng lễ đều là sự tâm thưởng, nhưng mà, lễ này cũng không phải là tùy tiện loạn đưa, đồng dạng cũng sẽ không có tùy tiện loạn thu.

Mục Lư Nguyệt là vị đại tiểu thư, ăn mặc chi phí đều là ăn xài phung phí nên cũng không tham, cũng không thiếu mấy bình lá trà.

Có thể thường xuyên tiếp nhận trà lễ của người khác, nhất định là có lý do.

Hoặc lá trà này đặc biệt tốt, có thể bắt lấy khẩu vị của Mục Lư Nguyệt, hoặc chính là người đưa trà này, có nghiên cứu đặc biệt về trà cùng Mục Lư Nguyệt thường thức trà ngon.

Mục Lư Nguyệt không chỉ đến trà trang mua trà, mà cũng tới để kết bạn uống trà. Hàn Văn Tịch đương nhiên muốn tra một tra trà trang Thiên Hương trước.

Mục Thanh Võ đã đặt mua trà xanh, trình độ trà nghệ của trà nữ rất chuyên nghiệp: rửa sạch, lấy, pha, ngâm, ném, rót, trình tự tám thủ tục đều làm rất tinh tế.

Hàn Văn Tịch nhấp mấy chén, lúc này mới mở miệng hỏi, "Lá trà này đều là loại trong trà trang sao?"

"Bẩm Vương Phi nương nương, tất cả các loại trà từ trà trang là được cung cấp từ ba toà son trà phía sau, là trà trang hong bôi ra tới. Nhưng, khách nhân cũng có thể tự mình mang trà lại đây." Trà nữ đứng sự thật trả lời.

Hàn Văn Tịch như suy tư gì gật gật đầu, lại hỏi, "Mục đại tiểu thư cũng thường xuyên tự mình mang trà đến đây đi?"

Lời này vừa ra, trà nữ cũng không lập tức trả lời, nhưng có vẻ lúng túng.

Mỗi một đình viện độc lập trong trà trang Thiên Hương đều có trà nữ cố định. Hơn nữa, nhiều đình viện độc lập đều bị khách nhân bao dùng hàng năm, những trà nữ đó liền trở thành trà nữ tư nhân, chỉ hầu hạ người cố định.

Hôm nay nếu không phải bởi vì Mục Thanh Võ, Hàn Văn Tịch muốn vào Tân Vũ Viện này, chưa chắc đã vào được.

Khi những trà nữ hầu hạ khách nhân, các nàng có thể nghe và nhìn thấy rất nhiều sự tình. Một trong những công việc quan trọng nhất của các nàng chính là bảo vệ bí mật của khách nhân.

"Vương Phi nương nương hỏi chuyện, cứ việc trả lời, ta đã chào hỏi qua chấp sự của các người." Mục Thanh Võ nhàn nhạt nói.

Muốn điều tra Mục Lư Nguyệt, kỳ thật chỉ cần đi hỏi bán nhân nàng là được, nhưng mà, Mục Thanh Võ rõ ràng tính tình thân muội tử nhất. Không đi hỏi còn tốt, một khi đi hỏi, nàng không những sẽ không đứng sự thật trả lời, ngược lại sẽ bịa đặt ra không ít lời nói dối, quấy nhiễu điều tra.

Cho nên, hần chỉ có thể mang Vương Phi nương nương đến trà trang Thiên Hương để tra.

Mục Thanh Võ dù sao cũng là thân ca ca của Mục Lư Nguyệt, có những lời này của hần, trà nữ yên tâm hơn nhiều, lập tức trả lời, "Bẩm Vương Phi nương nương, Mục đại tiểu thư mỗi lần tới đều không tự mình mang trà, thời điểm tự mình tới đều là uống trà của trang viên. Thời điểm tới cùng bằng hữu, phần lớn là do bằng hữu nàng mang trà lại đây."

Lời này vừa ra, Hàn Văn Tịch cùng Mục Thanh Võ đều lập tức cảnh giác, không thể nghi ngờ, tình huống này cùng với tình huống bọn họ phỏng đoán

thực phù hợp.

"Đại tiểu thư thường xuyên cùng người nào uống trà?" Mục Thanh Võ vội vàng dò hỏi.

Trà nữ suy nghĩ một lúc, đáp, "Thường xuyên tôi có vài vị, Trường Bình công chúa, tam tiểu thư Tể tướng gia, đại tiểu thư binh bộ thượng thư, thất tiểu thư Lâm gia, nhị tiểu thư Hàn gia....."

Trà nữ nói một đồng tên, ngay cả Mục Thanh Võ cũng đều kinh ngạc, không nghĩ tới muội tử nhà mình giao hữu rộng lớn như vậy.

Trà nữ nói đến cuối cùng, lại bổ sung một câu, "Một lần gần đây nhất, đại tiểu thư đã cùng đến với nhị tiểu thư Hàn gia."

"Hàn gia nào?" Hàn Vân Tịch nhìn không được dò hỏi, tuy rằng Hàn gia ở để đồ có thể có quan hệ cùng Mục Lưu Nguyệt, cũng chỉ có nhà mẹ đẻ nàng, nhưng là, nàng vẫn muốn xác định một chút.

"Chính là thế gia y học Hàn gia, nhà mẹ đẻ Vương Phi nương nương." Trà nữ thấp giọng trả lời.

Nhị tiểu thư Hàn gia, nữ nhi Lý thị Hàn Nhược Tuyết?

Đáy mắt Hàn Vân Tịch hiện lên một tia chán chờ, tuy rằng lúc này nàng càng thêm xác định hiềm nghi Lý thị, chi là, nàng vẫn rất bình tĩnh, rốt cuộc đây đều là phỏng đoán, không có chứng cứ chắc chắn.

Nếu nàng hiện tại liền đem mục tiêu phong tỏa ở trên người Lý thị, vô cùng có khả năng sẽ bỏ qua những manh mối khác, bỏ lỡ hung phạm.

Hàn Vân Tịch chưa từng điều tra qua vụ việc trước đây, nhưng mà, nàng nghĩ, tra án cùng với chuẩn bệnh hẳn là có cùng đạo lý đi, không thể chủ quan ước đoán. Tương tự, nếu có quá nhiều chứng bệnh, cần thiết phải bài trừ, đến khi có chứng bệnh chính xác thì mới chẩn bệnh. Nếu không, cuối cùng sẽ chỉ là khám sai bệnh, hại người.

Hàn Vân Tịch không nói thêm gì nữa, mà Mục Thanh Võ không rõ ràng lắm về sự hiềm nghi Lý thị của nàng nên có vẻ vô tư hơn nhiều, hẳn chất vấn, "Trong những người này, người nào thường cùng đại tiểu thư uống trà nhiều nhất?"

Trà nữ lập tức suy nghĩ, lắc lắc đầu, "Điều này nô tỳ chưa từng nghiêm túc theo dõi, các vị tiểu thư đều thường xuyên tới, nô tỳ cũng không có ấn tượng đặc biệt."

"Người nào thường xuyên đưa trà?" Mục Thanh Võ lại hỏi.

Lần này, trà nữ không hề nghĩ ngợi, không chút do dự trả lời, "Nhị tiểu thư Hàn gia."

Vừa nghe lời này, trái tim Hàn Vân Tịch đột nhiên đập lạc một nhịp, đột nhiên có loại dự cảm thật sự không tốt.

Mục Thanh Võ cũng không lập tức hỏi tiếp, hẳn liếc mắt nhìn Hàn Vân Tịch một cái, ánh mắt dần dần trở nên phức tạp.

Nhị tiểu thư Hàn gia, đó là người nhà mẹ đẻ Vương Phi nương nương, là muội muội cùng cha khác mẹ của Vương Phi nương nương nhà.

Nếu Hàn Nhược Tuyết là hung thủ mà nói, vậy Hàn gia gặp phải đó là tai ương ngập đầu!

"Người cẩn thận ngăn lại, còn có những người khác không?" Mục Thanh Võ lại chất vấn nói.

"Tướng phủ cùng tiểu thư Binh Bộ thượng thư, cũng thường xuyên đưa trà cho đại tiểu thư, nhưng, không thường xuyên giống như Hàn nhị tiểu thư. Hàn nhị tiểu thư dường như mỗi lần đều đưa, Mục đại tiểu thư rất thích trà của Hàn nhị tiểu thư."

Trà nữ trả lời, suy nghĩ một lát, lại nói, "Gần hai ba năm qua, Hàn nhị tiểu thư đưa nhất định là nhiều nhất, đặc biệt là năm trước, một hai tháng liền đưa một hoi."

Lời này vừa ra, ngay cả Mục Thanh Võ cũng đều trầm mặc, không tiếp tục hỏi tiếp.

Không thể nghi ngờ, Hàn Nhược Tuyết là hiềm nghi lớn nhất!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 109: Cùng Nhau Chia Sẻ Hy Vọng

Edit & Dịch: Emily Ton.

Thấy Mục Thanh Vô cùng Hàn Vân Tịch đều trầm mặc, trà nữ đã sớm nhận thấy có điều không thích hợp, chỉ là, thiếu tướng quân hỏi những việc này, trà trang đều sẽ ghi lại tình huống, nàng không dám nói dối.

Trước đó không lâu Hàn nhị tiểu thư đã để lại một vại trà xuân thượng đẳng ở chỗ này. Không ít quyền quý tới uống trà, đều sẽ để quên lá trà, cũng sẽ không quay lại tìm. Vì thế nàng nổi lên tâm tà, đem dấu đi vại lá trà kia.

Ai biết, ngày hôm sau Hàn gia lại có người tới tìm, nàng cũng ngại không dám lấy ra, chỉ có thể nói dối là không nhìn thấy.

Hàn nhị tiểu thư đưa trà đều là trà tốt loại thượng đẳng, so với trà trang còn muốn tốt hơn nhiều, nếu có thể bán qua tay ở trà thị, nhất định có thể bán với giá tốt.

Trà nữ đang tính toán tìm thời gian trộm mang ra ngoài đi bán, nhưng ai biết hôm nay lại gặp được chuyện như vậy.

Nàng kinh hồn táng đảm, nơi nào còn dám đi bán lá trà, chỉ cầu đừng tra được tới trên đầu chính mình. Nếu như bị chấp sự trà trang biết nàng trộm dấu trà của khách nhân, nàng cũng chỉ có một con đường chết.

Thấy Mục Thanh Vô cùng trầm mặc, Hàn Vân Tịch trong lòng nhẹ nhàng thở dài một hơi, nhàn nhạt nói, "Thiếu tướng quân, người có thể khiến ta yên tâm, ta tự nhiên cũng có thể khiến người tin tưởng, yên tâm đi!"

Lời này, trà nữ nghe không hiểu, nhưng Mục Thanh Vô lại hiểu.

Thời điểm điều tra Mục Lưu Nguyệt, hẳn từng cam đoan, nhất định không làm việc thiên tư. Hiện giờ, hiềm nghi lớn nhất rơi xuống Hàn gia, Vương Phi nương nương giờ đây cũng đưa ra hứa hẹn tương tự.

Không nghĩ tới Vương Phi nương nương bắt quả là một giới nữ lưu, cũng đại nghĩa nghiêm túc như vậy, Mục Thanh Vô chấp tay ôm quyền, vẻ mặt kính trọng cùng tín nhiệm.

Đúng là một phần tín nhiệm này, khiến áp lực với Hàn Vân Tịch càng thêm lớn hơn, đồng thời cũng càng hạ quyết tâm lớn hơn. Mặc kệ hung thủ là ai, chỉ cần là hung phạm, nàng liền nhất định sẽ điều tra ra.

"Hàn nhị tiểu thư đưa lá trà, có ngâm trà ở chỗ này sao?" Nàng rót cuộc đã mở miệng.

Trà nữ lắc lắc đầu, "Hàn nhị tiểu thư mang trà đến ngâm phần lớn là đã mở niêm phong và phần còn lại trong hộp sẽ để lại và thưởng cho chúng ta, đưa cho Mục đại tiểu thư chính là chưa mở niêm phong."

"Là cùng một loại lá trà sao?" Hàn Vân Tịch lại hỏi.

"Có đôi khi cùng, có đôi khi không phải, điều này không nhất định." Trà nữ đứng sự thật trả lời.

"Có lưu lại sao?" Hàn Vân Tịch tiếp tục hỏi.

Trà nữ lập tức đứng dậy, chỉ chốc lát sau liền cầm tới hai vại lá trà, "Đây là một hồi gần nhất Hàn nhị tiểu thư lưu lại."

Hàn Vân Tịch kiểm tra lá trà, cũng không phát hiện có độc tố gì, hết thấy đều bình thường.

Mục Thanh Vô chân chờ một lát, tự mình ngâm lá trà kia uống, vừa ngửi hương trà, vẻ mặt hắn liền say mê.

"Xảy ra chuyện gì?" Hàn Vân Tịch tò mò hỏi.

Mục Lưu Nguyệt sở dĩ sẽ vẫn luôn nhận lá trà do Hàn Nhược Tuyết đưa, ít nhất lá trà này sẽ không phải là vật bình thường.

"Vị này..... trà này là trà xuân Nam Cương mẻ đầu tiên, một trong những trà xanh thượng phẩm." Mục Thanh Vô phi thường khẳng định.

Cùng cây trà, khi trồng ở những địa phương khác nhau, sẽ tạo ra sự khác biệt trong lá của chúng. Khí hậu, thổ nhưỡng, nguồn nước tưới quyết định nguyên tố vi lượng trong lá trà cũng khác nhau, do đó khiến cho hương vị nước trà không giống nhau.

Người bình thường là nhắm nháp không ra, nhưng, quý trà có thâm niên chỉ cần vừa ngửi đã rõ ràng.

"Đây xác thật là mẻ đầu của trà xuân đến từ Nam Cương, chỉ có đất đỏ ở Nam Cương mới có thể trồng được hương vị trà xanh này. Thiếu tướng quân thật là lợi hại!" Trà nữ khen ngợi.

Thật ra, nàng rất muốn nói một vại trà của Hàn nhị tiểu thư mà nàng không đưa ra so với một vại này còn muốn tốt hơn, đáng tiếc, nàng không dám.

"Trà này thực hiếm lạ sao?" Hàn Vân Tịch khó hiểu hỏi.

"Vương Phi nương nương, trà Nam Cương là trà có nhu cầu lớn nhất, đặc biệt là trà xuân. Chúng được sản xuất với số lượng nhỏ, mỗi khi còn chưa ngắt lấy, đã bị đặt hết trước." Trà nữ đứng sự thật trả lời.

Nếu không phải đang uống trà này, hơn nữa lại có trà nữ nhắc nhở, Mục Thanh Võ cũng sẽ không hề lưu tâm đến nơi sản xuất trà xanh mình thường uống nhất.

Hắn ánh mắt ngưng trọng nhìn về phía Hàn Vân Tịch, nghiêm túc nói, "Vài ba năm qua ta thực sự mê khẩu vị loại trà này, trong trà mà Lư Nguyệt đưa tới, khá nhiều trà xanh Nam Cương."

Trà xanh Nam Cương?

Hàn Vân Tịch hơi nhăn mày lại, thừa dịp Mục Thanh Võ cùng trà nữ không chú ý, lặng lẽ lấy vài lá trà để vào trong túi chữa bệnh tùy thân mang theo, lại lấy một cây ngân châm nhấp một chút nước trà để vào, thật ra chính là để vào hệ thống giải độc và phân giải.

Sau khi phân giải, kết quả cho thấy sự khác biệt rõ rệt: vài lá trà này cùng với nước trà có hàm lượng sắt cực cao!

Trước đó, nàng từng phân giải hai nhóm lá trà, đem thành phần trong từng loại lá trà kết hợp cùng với Vạn Xã Độc, vẫn đều luôn thất bại.

Lần đầu tiên là phân tích theo chủng loại trà, lần thứ hai chính là lá trà ba mùa, còn nơi sản xuất, vẫn chưa từng phân tích qua.

Trà xanh trà xuân Nam Cương, có thể chính là nó hay không?

Hàn Vân Tịch không chờ được nữa, ngay sau khi phân tích thành phần của lá trà, nàng lập tức tiến hành điều phối với chất độc ở trong hệ thống giải độc.

Lông mày nàng nhíu chặt, vẻ mặt nghiêm túc, hết sức chăm chú, hy vọng có được một đáp án rõ ràng chuẩn xác.

Mục Thanh Võ cùng trà nữ ở một bên nhìn thấy, còn tưởng rằng có chuyện gì đang xảy ra với nàng.

"Vương Phi nương nương người không sao chứ?" Mục Thanh Võ quan tâm hỏi.

Bất quá một lát mà thôi, Hàn Vân Tịch đã phục hồi tinh thần, khẽ thở dài một tiếng, "Không có việc gì."

Được thôi, lại thất bại!

Trà xanh trà xuân Nam Cương thất bại, không phải nó.

Là bọn họ hiểu lầm Hàn Nhược Tuyết, hay là, lá trà Hàn Nhược Tuyết đưa tới để ngâm và lá trà đưa cho Mục Lư Nguyệt, còn có gì đó không giống nhau sao?

Nếu có, dựa vào trình độ quý trà của Mục Thanh Võ, thường uống như thế, cũng có thể ít nhiều nếm ra.

Hàn Vân Tịch chần chờ một lát, phát phát tay để trà nữ cùng thị nữ quanh mình đều lui ra.

Người vừa đi, Mục Thanh Võ vội vàng hỏi, "Vương Phi nương nương, người có phát hiện gì sao?"

"Lá trà Lư Nguyệt tặng cho người, có gì khác với những loại trà người từng uống hay sao?" Hàn Vân Tịch chất vấn.

Mục Thanh Võ biết dụng ý của Vương Phi nương nương khi hỏi vấn đề này, chỉ là, hắn cũng không biết làm thế nào để cho nàng một hồi đáp rõ ràng.

"Vương Phi nương nương, điều này hơi khó xác định. Cùng nơi sản sinh, mùa, chủng loại lá trà, chỉ cần bảo quản hong sấy bình thường, hương vị không khác nhau nhiều lắm, nhưng lại có rất nhiều khác biệt nhỏ."

Mục Thanh Võ dừng lại một lát, mới tiếp tục, "Khi so sánh một chén trà từ cùng một nơi sản xuất, trà mà Lư Nguyệt đưa tới sẽ tốt hơn so với trà của người khác đưa, chủ yếu là trong kỹ xảo bảo quản lá để chúng tươi hơn. Đương nhiên, có đôi khi cũng do nước dùng để pha trà, đồ đựng, thời gian dùng để ngâm trà làm nên sự khác biệt. Thật khó nói."

Mục Thanh Võ nói, Hàn Vân Tịch vừa nghe liền hiểu, muốn từ những nhân tố này để tìm ra đáp án khẳng định, hiển nhiên là không có khả năng.

Thậm chí chỉ cần một kỹ thuật đơn giản để bảo dưỡng lá trà, cũng sẽ tạo ra những sự khác biệt to lớn. Bọn họ phải chạy đi đâu để tìm ra chúng nha?

Hàn Vân Tịch nguyên bản là muốn tìm ra phương pháp phối chế lá trà độc, rồi mới căn cứ vào phối phương nghịch phương để đi tìm chứng cứ. Hiện giờ xem ra, muốn đi dọc theo manh mối này để tra, không biết ngày tháng năm nào mới có thể tra ra được gì đó.

Nàng sửa sang lại ý nghĩ một chút, bỏ qua các loại nhân tố ảnh hưởng một bên, lại trở về điểm đáng ngờ trên lá trà.

Nếu xác định điểm đáng ngờ ở trên lá trà, bọn họ hiện tại chỉ có một con đường có thể đi, đó chính là tìm ra lá trà chứa độc.

Nhưng, điểm mấu chốt này, không chừng hung thủ đã sớm có phòng bị, muốn tìm được lá trà chứa độc, sao có thể đơn giản như vậy?

Nếu từ bỏ hiềm nghi này, như vậy, bọn họ chỉ có thể hiềm nghi từ phương diện người xuống tay.

Hàn Văn Tịch suy xét, cũng giống như suy xét của Mục Thanh Võ, thấy vẻ mặt Mục Thanh Võ ngưng trọng, nàng lại cười.

"Thiếu tướng quân, một chuyện này vẫn có thu hoạch, về phương diện lá trà chưa có tiến triển, ít nhất..... chúng ta có thể xác định được người hiềm nghi."

Thật ra, chỉ cần những manh mối của ngày hôm nay, Hàn Nhược Tuyết đã bị hiềm nghi không nhỏ. Hơn nữa, những gì nàng phát hiện ở nơi đó của Tam di nương, hiềm nghi càng lớn hơn nữa.

Hàn Văn Tịch cũng không nói ra Long Phi Dạ đã chen chân vào chuyện này, rốt cuộc chuyện này liên quan đến nội gian Bắc Lịch quốc, Long Phi Dạ lại vẫn luôn bí mật điều tra. Trong lòng nàng yên lặng chờ mong, Long Phi Dạ có thể tìm được những manh mối khác.

Mục Thanh Võ không nghĩ tới một chuyện hôm nay sẽ tra ra được trên người nhị tiểu thư Hàn gia. Sau khi trở về, hắn nhất định trước tiên phải bẩm báo với Tần Vương điện hạ. Hắn nghĩ, để Tần Vương điện hạ đi điều tra bối cảnh của tam phòng Lý thị cùng nhị tiểu thư Hàn gia, hắn là không khó.

Việc này quan hệ đến án nội gian Bắc Lịch quốc, vì vậy không thể công khai, hắn cũng sẽ không cần phải tiết lộ cùng Vương Phi nương nương.

Hai người vô tình đều đem tiêu điểm đặt ở trên người kẻ hiềm nghi, cũng đều đem hy vọng ký thác ở trên người Long Phi Dạ, nhưng không nhận thức được ý nghĩ của nhau.

Mục Thanh Võ gật đầu, "Vương Phi nương nương yên tâm, việc này, tướng quân phủ nhất định sẽ nắm chặt thời gian điều tra, nếu có bất luận tin tức gì đều sẽ báo cho người trước tiên."

"Nếu ta có tiến triển, cũng sẽ nói cho người." Hàn Văn Tịch thẳng thắn nói.

Mục Thanh Võ sững sốt, chẳng lẽ vị chủ tử này muốn đích thân đi tra Hàn gia hay sao? Phải biết rằng, thứ nhất nàng là nữ nhi đã gả ra ngoài của Hàn gia, thường xuyên về nhà mẹ đẻ cũng không tốt, thứ hai, nàng là Tần Vương phi tôn quý và có một số việc nhất định có điều cố kỵ.

"Vương Phi nương nương, theo ý hạ quan, người vẫn nên....."

Mục Thanh Võ còn chưa nói xong, Hàn Văn Tịch đã lười biếng đứng lên, "Đi thôi, chúng ta đi mua chút trà!"

Đầu óc nàng có chút loạn, muốn làm sạch tâm trí một chút, tạm thời không muốn đàm luận án này.

Mục Thanh Võ lại khuyên, nói, "Vương Phi nương nương thích trà gì, có thể để trà nữ mang nó lại đây."

"Nghe nói nơi này..... Nam Sơn Hồng không tồi, phải tự mình lên núi ngắt lấy?" Hàn Văn Tịch nghĩ thầm, *nàng phải đến hỏi lộ Long Phi Dạ, để hắn nắm chặt thời gian đi tra tam phòng Hàn gia.*

Dựa vào hiệu suất làm việc của tên kia, ba bốn ngày nhất định sẽ có tin tức, vạn nhất tra sai, nàng còn có thời gian mấy ngày để điều chỉnh.

"Vương Phi nương nương thật biết hàng, Nam Sơn Hồng của trà trang Thiên Hương được đặc biệt trồng cho hoàng tộc, không bán ra ngoài." Mục Thanh Võ cười nói.

Hàn Văn Tịch có chút mất mát, "Nói như thế là không thể mua?"

"Hạ quan mua không được, nhưng Vương Phi nương nương là người trong hoàng tộc, tự nhiên là có thể mua được. Cũng không biết hạ quan hôm nay có thể tận dụng được sự hiện diện đáng kính của Vương Phi nương nương hay không?" Mục Thanh Võ trêu ghẹo hỏi.

Sau vài lần ở cùng với nhau, trong bất tri bất giác, hắn trở nên thả lỏng rất nhiều, không câu nệ cung kính giống như lúc trước, nhưng mà, chính hắn cũng chưa phát hiện ra.

Hàn Văn Tịch lập tức hứng thú, "Đương nhiên rồi."

Dưới sự dẫn đường của trà nữ, Mục Thanh Võ cùng Hàn Văn Tịch đã tới trên sườn núi phía sau. Nơi này đúng là khu gieo trồng Nam Sơn Hồng, từng hàng từng hàng kẻ lại với nhau. Lối đi nhỏ chỉ có thể thông qua một người, cây trà tuy không cao, nhưng cũng không thấp, bên trong điểm dừng đầu tiên, đã bị che nửa thân mình.

Dưới chỉ điểm của trà sư, rất nhanh Hàn Văn Tịch đã nắm giữ được kỹ xảo hái trà, cùng Mục Thanh Võ đi vào vườn trà.

Dù sao cũng là đường núi, trên chân Hàn Văn Tịch lại có thương tích, Mục Thanh Võ cũng không rảnh để lo hái trà, vẫn luôn hộ ở bên cạnh Hàn Văn Tịch, sợ nàng sẽ ngã, bong gân lần nữa.

Thấy nhiều lá trà đều có dấu vết bị côn trùng cắn, Hàn Văn Tịch lầm bầm lầu bầu, "Côn trùng có hại không ít nha, nhất định không phun nông dược đi?"

Ở hiện đại, lá trà được phun *nông dược* (农药: thuốc trừ sâu) là sự tình hết sức bình thường, thậm chí nhiều nông dân trồng chè lòng dạ hiểm độc vì để đảm bảo một vụ thu hoạch đầy đủ, sử dụng quá nhiều nông dược, hoặc là sử dụng nông dược mà quốc gia đã có lệnh cấm rõ ràng.

"Nông được?" Mục Thanh Vô nghe không hiểu.

Ai ngờ, Hàn Vân Tịch lại đột nhiên quay đầu lại, kinh thanh, "Độc được!"

Nếu đem Vạn Xà Độc hạ ở trên cây trà?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110: Thích Khách, Ngoài Dự Đoán Của Mọi Người

Nếu đem nông được hạ ở nước trà, nước trà nhất định sẽ biến sắc biến vị, ngay cả một lượng nhỏ, đều sẽ có hương vị rất gay mũi.

Nhưng mà, nếu đem nông được phun ở trên cây trà, lá trà thu hoạch được sẽ trải qua xử lý và hong khô, lại pha thành nước trà, như thế một chút hương vị nông được đều không có.

Nếu có đủ số lượng nông được trong thành phần lá trà, như vậy, cho dù là kiểm tra lá trà hay là nước trà, vẫn là có thể kiểm tra đo lường ra lượng tàn lưu nông được. Sử dụng lá trà có tàn lưu nông được lâu dài, sẽ có ảnh hưởng nhất định đối với thân thể con người.

Như vậy, điều gì sẽ xảy ra nếu đem nông được đổi thành độc được, đổi thành Vạn Xà Độc?

Có phải cũng là cùng đạo lý hay không? Lá trà có chứa Vạn Xà Độc, nhưng khi ngâm lại không thay đổi một chút hương vị, màu sắc, không thay đổi vị? Chỉ có chuyên nghiệp tinh vi kiểm tra đo lường mới có thể kiểm tra đo lường ra tới?

Nghĩ đến điều này, trong lòng Hàn Vân Tịch kinh hãi, hai tròng mắt đều trừng lớn, "Nhất định chính là như vậy!"

Mục Thanh Vô lại không hiểu ra sao "Vương Phi nương nương, người đang nói gì vậy?"

Hàn Vân Tịch đang muốn giải thích, ai ngờ, một luồng gió lạnh sắc bén đột nhiên truyền đến từ phía sau.

"Vương Phi nương nương cẩn thận!"

Mục Thanh Vô kinh hô, thình lình đẩy Hàn Vân Tịch về hướng cây trà, ngay sau đó chính mình xoay người bảo hộ.

Kinh nghiệm phong phú nơi sa trường như hấn, lập tức đã nghe ra được đây chính là thanh âm mũi tên nhọn được bắn đến từ phía sau.

Có thích khách!

Thời điểm Mục Thanh Vô xoay người qua bảo vệ Hàn Vân Tịch, đồng thời cũng rút trường kiếm ra, hung hăng đánh mũi tên nhọn đang nghênh diện phóng tới qua một bên, động tác nhanh nhẹn liên tiếp và dứt khoát, rất đẹp mắt.

Mũi tên nhọn đã bị chuyển hướng, nhưng không nhìn thấy dấu hiệu của thích khách, trước mắt trống rỗng, trừ bỏ cây trà vẫn là cây trà, toàn bộ sườn núi nhỏ một mảnh yên tĩnh.

Mục Thanh Vô không chút do dự, vừa cảnh giác động tĩnh quanh mình, vừa hô to, "Người tới mau kêu thị vệ, có thích khách!"

Hai thị vệ ở một bên sợ tới mức lập tức xoay người liền chạy. Khi thị vệ vườn trà còn chưa đến đây, đột nhiên lại có thêm một mũi tên bắn lên từ phía bên phải, Mục Thanh Vô vùng trường kiếm lên, dễ dàng đánh rớt.

Vương Phi nương nương ở phía sau lưng hấn, hấn không dám đuổi theo, hơn nữa, địa thế nơi bọn họ đang đứng rất bất lợi cho việc rút lui, Mục Thanh Vô chỉ có thể bất động, chờ đợi người đến cứu viện.

May mắn thay, nhìn xem tốc độ bắn tên, thích khách chỉ có một người.

Hàn Vân Tịch nằm trên cây trà, không dám lộn xộn cử động, nàng thừa nhận chính mình thực sự nhát gan, một chút võ công năng đều không biết, chỉ cần không cẩn thận một cái thì mạng nhỏ sẽ không còn nữa!

"Vương Phi nương nương, cứu binh lập tức sẽ đến, uy khuất người." Mục Thanh Vô thấp giọng.

"Không..... không có việc gì! Người cẩn thận một chút." Hàn Vân Tịch khó chịu, nàng khom lưng 90 độ, đỉnh cây trà chích vào toàn bộ vùng bụng khiến nàng muốn thét lên.

"Huu....." Lại là một mũi tên khác, đến từ phía bên trái!

Mục Thanh Vô hung hăng đánh rớt như cũ, lạnh giọng, "Người nào? Lén lút, tính gì là anh hùng hào hán!"

Hàn Vân Tịch đỏ mặt hỏi..... người ta là thích khách, người nói đến anh hùng hào hán làm gì, đây rõ ràng là năng lực hữu hạn, đánh lên không thành, chỉ có thể tiếp tục đánh lên.

Nếu không, còn không phải là thừa dịp cứu binh còn chưa tới, ra tay tốc chiến tốc thắng?

Trước nay Hàn Vân Tịch cũng chưa từng gặp qua thích khách, chưa từng gặp qua cảnh đánh đánh giết giết, vì vậy điều này khiến nàng nhẹ nhõm hơn nhiều.

Nhưng ai biết, Mục Thanh Vô lại đột nhiên kinh hãi, thấp giọng nói:

"Vương Phi nương nương, người tới không ít! Đắc tội?"

"Cái gì?"

Hàn Vân Tịch còn chưa hiểu, Mục Thanh Vô đã xoay người lại đây, một tay ôm nàng vào trong lồng ngực, ngay sau phóng lên không mà bay.

Mà cơ hồ là đồng thời, vô số mũi tên nhọn từ bốn phương tám hướng đồng loạt bay vút lại đây, "*Huu! Huu! Huu!*" Từng đạo phá tiếng gió liên tiếp không ngừng, không dứt bên tai!

Mục Thanh Vô một tay giữ chặt bảo hộ Hàn Vân Tịch trong ngực, một tay khác cầm kiếm vung lên đánh rớt những mũi tên nhọn, đồng thời không ngừng xoay người tránh né.

Hàn Vân Tịch chui đầu vào trong ngực hắn, kịch liệt trốn tránh, xoay tròn, chóng mặt, không nhìn tới những gì đang xảy ra, nhưng lại rõ ràng nghe được âm thanh của trường kiếm cùng mũi tên nhọn đánh chạm vào nhau "*keng! keng! keng!*" Dồn dập, vang dội, cực kỳ khốc liệt.

Mai phục cư nhiên nhiều người như vậy, đây là hướng về phía Mục Thanh Vô mà tới, hay là hướng về phía nàng mà tới?

Mục Thanh Vô hết sức chăm chú ngăn cản, thích khách vẫn không hiện thân, ẩn giấu ở trong cây trà, bọn họ dễ dàng sử dụng nó để phóng ra các mũi tên.

Lý do vừa rồi sợ dĩ không phóng ra vạn tiễn, là vì lo sợ nếu bại lộ quá sớm, không thể gây thương tổn cho hắn, muốn khiến hắn sau khi tê mỏi, sẽ sử dụng toàn bộ hỏa lực.

Thực rõ ràng, những thích khách này rất hiểu biết hắn!

Có thể là thích khách lần trước hành thích hắn ở để đồ hay không?

Lúc này, Mục Thanh Vô cũng không rảnh lo nghĩ nhiều như thế, nhiệm vụ hàng đầu của hắn chính là bảo hộ Vương Phi nương nương, không thể để nàng chịu bất kì thương tổn gì. Nếu không, hắn sẽ không thể giao đãi với Tần Vương phủ.

Mũi tên nhọn càng ngày càng nhiều, Mục Thanh Vô căn bản không có cơ hội đào tẩu, thậm chí cơ hội chủ động công kích cũng đều không có, hắn chỉ có thể ngăn cản.

May mắn duy nhất của hắn chính là, nơi này là vườn trà, viện binh rất mau sẽ đến.

Nếu như bọn họ bị ám sát ở vùng hoang vu, chỉ cần binh lực loại này của địch quân, hắn cũng không kéo dài được bao lâu.

"Mau! Họ đều trốn tránh ở trong cây trà!"

"Chia nhau ra và lục soát!"

Rất nhanh, giọng nói mệnh lệnh sắc bén truyền đến, không phải người khác, đúng là người quản lý vườn trà, người phát ngôn của trang chủ, Thượng Quan chấp sự.

Đó là một người đàn ông 40 tuổi, bộ ria mép hình chữ V lộn ngược, vẻ mặt nghiêm nghị.

Hắn xoay người, rút kiếm phi lên giữa không trung, vừa hỗ trợ Mục Thanh Vô, vừa hạ mệnh lệnh.

Ngay sau đó, một số lượng lớn các thanh y thị vệ đều phi xuống từ đỉnh núi, một đám thân ảnh mạnh mẽ, cầm kiếm chui vào khu vườn trà dày đặc. Viện binh vừa đến, chỉ nghe thấy một tiếng còi quý dị vang lên, thế công của mũi tên nhọn nháy mắt dừng lại, chỉ thấy một đám thích khách hắc y che mặt đứng lên từ trong cây trà, rút lui theo bốn phương tám hướng.

Thượng Quan chấp sự lập tức phi thân truy đuổi theo, ném trường kiếm, đâm thẳng vào sau lưng của một thích khách. Khi hắn truy kịp, rút kiếm ra, đánh rớt một số mũi tên phóng tới, lập tức phi thân tiến lên, trường kiếm đã để ở trên cổ một thích khách khác.

"Đừng nhúc nhích, nếu không ngươi chỉ có đường chết!" Thượng Quan chấp sự lạnh giọng.

Trong những tình huống này, đương nhiên muốn lưu người sống. Bất giữ một tên còn sống, quan trọng hơn so với giết tất cả bọn chúng.

Nhưng ai biết, thích khách cũng không quay đầu lại, vô thanh vô tức thỉnh linh chủ động tới gần, cổ lau mũi kiếm, tự sát!

Thượng Quan chấp sự cả kinh, cũng không rảnh lo như vậy nhiều, lại lần nữa đuổi theo thích khách xung quanh, mà bốn phương tám hướng, thị vệ trà trang đã cùng đánh nhau với thích khách, thanh âm binh khí va chạm vào nhau hết đợt này đến đợt khác.

Mục Thanh Võ cũng muốn đuổi theo, cũng muốn bắt một người sống tới hỏi một chút. Nhưng mà, hắn vẫn là nhện, hắn cần phải bảo hộ Vương Phi nương nương nhà.

Che chở Hàn Văn Tịch rời xa chiến trường, dừng ở trên chỗ mặt đất cao hơn, vừa rơi xuống đất, hắn lập tức buông tay, nghiêm túc nói, "Vương Phi nương nương đắc tội."

"Không có việc gì không có việc gì, đa tạ ngươi!" Hàn Văn Tịch vỗ nhẹ ngực mình, chưa ổn định lại từ trong kinh hoàng.

Nguyên bản cho rằng chỉ có một thích khách, ai biết mai phục nhiều như vậy, may mắn có viện binh, nếu không, nàng cùng Mục Thanh Võ chết như thế nào cũng không có người biết đến.

Nhìn phía dưới quanh mình đánh nhau kịch liệt, Mục Thanh Võ cũng không dám bắt cần, tùy thời chú ý tình huống quanh mình.

Ngay sau đó, một đám viện binh mới xuất hiện, vây quanh toàn bộ sườn núi từ bên ngoài, khiến cho thích khách không còn chỗ trốn.

Thích khách dần dần rút lui ra sau, dần dần hướng về phía trung tâm và gom lại cùng nhau, bọn họ cũng không từ bỏ công kích, một đám lưng tựa lưng, mũi tên từ nỏ không ngừng bắn ra, buộc thủ vệ trà trang phải cẩn thận ngăn cản.

Hàn Văn Tịch cùng Mục Thanh Võ nhìn thấy, đều lo lắng Thượng Quan chấp sự có thể bắt được người còn sống hay không.

"Thiếu tướng quân, những người này là đang hướng về phía ngươi đi?" Hàn Văn Tịch thấp giọng hỏi, nàng biết chính mình đắc tội với không ít người, nhưng là, chỉ những ân oán oán đó còn không đáng để kẻ thù đại động can qua hành thích nàng như vậy. Phải biết rằng, hành thích Vương phi chính là trọng tội, nhẹ thì trăm ba đời, nặng thì tru di cả tộc.

"Ân, bọn họ đối ta thực hiểu biết."

Mục Thanh Võ nhàn nhạt nói, tầm mắt không rời chiến trường.

Nhưng ai biết, ngay đúng lúc này, bên tai Hàn Văn Tịch đột nhiên truyền đến thanh âm "Đô đô đô".

Tần suất của thanh âm cảnh báo nói cho nàng biết, có độc tố đang nhanh chóng tiếp cận với tốc độ cao từ phía sau bọn họ.

Hàn Văn Tịch trong lúc nhất thời không thể bình thường trở lại, bất giác quay đầu nhìn về phía sau.

"A....."

Hàn Văn Tịch lớn tiếng kêu lên sợ hãi, cũng không biết sức lực tới từ nơi nào, hung hăng đẩy Mục Thanh Võ một phen, Mục Thanh Võ bất ngờ bị đẩy đến trên mặt đất.

Cơ hồ là đồng thời, một thanh kiếm đã đâm tới từ phía sau, đâm đúng vào vị trí mà Mục Thanh Võ vừa mới đứng, nếu không có Hàn Văn Tịch đẩy ra, như vậy, hậu quả..... không dám tưởng tượng!

Cư nhiên có thể vô thanh vô tức tới gần, còn suýt nữa muốn lấy tính mạng Mục Thanh Võ, Mục Thanh Võ cũng không nhận ra?

Đây là một cao thủ như thế nào nha?

Phía sau, người cầm kiếm hoá ra là một nữ sát thủ mặc đồ đen, không thể nghi ngờ, võ công của nàng cao hơn cả Mục Thanh Võ.

Trong nháy mắt nàng tới gần, một bàn tay đã nắm lấy tay Hàn Văn Tịch!

"Buông ta ra! Buông ra!"

Hàn Văn Tịch hét lên, sợ hãi đấu tranh dữ dội, *nguyên lai mục tiêu của những thích khách không phải là Mục Thanh Võ, mà là nàng!*

Ai cũng không lường trước được sự việc sẽ phát sinh như vậy, nữ thích khách này mới là thích khách chân chính a! Tất cả những kẻ khác đều là yểm hộ!

Ngay cả Thượng Quan chấp sự cũng nhìn lại đây, sửng sốt.

Nhưng mà, Mục Thanh Võ phản ứng rất nhanh, hắn nhanh chóng cầm kiếm muốn phi thân lên, nhưng ai biết, nữ sát thủ vừa bắt lấy tay Hàn Văn Tịch,

vừa đột nhiên xoay người, trường kiếm hung hăng đâm về phía Mục Thanh Võ.

Hết thảy này đều phát sinh quá nhanh, Mục Thanh Võ không có lựa chọn, hấn thà rằng bị đâm một kiếm, cũng phải bảo hộ Vương Phi nương nương.

Hắn không hề né tránh, dùng vai đón nhận mũi kiếm của nữ thích khách, mà mũi kiếm của hắn cũng đồng thời hướng đến trái tim của nữ thích khách.

Ai ngờ ngay tại lúc hỗn loạn này, Hàn Văn Tịch lại kinh hô, "Hãy cẩn thận vì trên thân kiếm của nàng có chất kịch độc, người sẽ chết!"

Mục Thanh Võ thất thần một cái, ngay thời điểm nghìn cân treo sợi tóc, thời khắc khi mũi kiếm của hai người đều phải đâm lẫn nhau, nữ thích khách chuyển lệch mũi kiếm về một bên, hung hăng hất thanh trường kiếm của Mục Thanh Võ, cùng lúc đó, đột nhiên kéo Hàn Văn Tịch vào trong lòng ngực, xoay người bỏ chạy!

"Vương Phi nương nương!"

Mục Thanh Võ sợ hãi, nháy mắt nhảy lên, đồng thời Thượng Quan chấp sự đã sớm bay vút qua trước hắn, đuổi theo.

Mục Thanh Võ không hề trì hoãn, cố gắng hết sức đuổi theo, nhưng ngoài dự đoán mọi người chính là, tốc độ của nữ thích khách cực kỳ nhanh, cho dù là Mục Thanh Võ hay là Thượng Quan chấp sự, đều đuổi không kịp.

Nhìn thấy các nàng sắp rời khỏi trà trang Thiên Hương, hai người nỗ lực điên cuồng đuổi theo, nhưng trước sau đều không thể đuổi kịp, chỉ có thể trở mắt nhìn tấm lưng kia rời đi theo hướng núi hoang, rất nhanh đã biến mất không thấy.

Xong rồi!

Thượng Quan chấp sự thở hồng hộc nằm liệt trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch, Tàn Vương phi đã bị bắt cóc ở trà trang Thiên Hương, việc này hắn làm sao gánh vác được a?

Sắc mặt Mục Thanh Võ so với Thượng Quan chấp sự còn muốn trắng hơn. Sau khi hiểu biết, hắn nhận ra rằng những tên thích khách này là hướng về phía Vương Phi nương nương mà tới!

Hai người hai mặt nhìn nhau, nhưng lại không nhìn thấy một cái bóng màu đỏ lướt qua bên kia, lao vào trong vùng núi hoang.

Rất nhanh, hai người liền nhớ đến những tên thích khách còn lưu lại trên sườn núi phía nam, chỉ tiếc, thời điểm khi bọn hắn đuổi tới, đã thấy thi thể đầy đất, tất cả hắc y thích khách đều tự vẫn bỏ mình.

"Đồ vô dụng!" Thượng Quan chấp sự tức giận dùng một chân đá bay tên thị vệ.

Mục Thanh Võ nắm chặt nắm tay của mình đến nỗi các khớp tay đều kêu răng rắc, lạnh giọng, "Lục soát núi! Thượng Quan chấp sự, lập tức lục soát toàn bộ núi cho ta! Còn có, phái người đến Tàn Vương phủ báo tin!"

Dứt lời, không rảnh lo đề thờ, lập tức đi thẳng về phía núi hoang.

Thượng Quan chấp sự nào dám trì hoãn, lập tức an bài hết mọi sự tình, còn chính hắn thì lập tức bay về hướng đỉnh núi phía tây. Xảy ra sự tình lớn như thế, hắn cần thiết phải bẩm báo với trang chủ!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 111: Độc Người, Địch Thủ Cường Hãn

Beta: Thái Hà.

Edit & Dịch: Emily Ton.

Hàn Văn Tịch bị nữ sát thủ nắm chặt, cho dù nàng gãy gậy như thế nào, nữ sát thủ đều không dao động.

Thích khách này đối Mục Thanh Võ thập phần hiểu biết, rồi lại hướng về phía nàng mà tới, chẳng lẽ thích khách này có quan hệ với Vạn Xà Độc của Mục Thanh Võ?

Bọn họ biết nàng đang điều tra nguồn gốc của Vạn Xà Độc, nên bọn họ đã bắt cóc nàng?

Trừ bỏ lý do này ra, Hàn Văn Tịch không nghĩ ra được lý do thứ hai.

Nàng chính là người rất quý mạng mình, hiện giờ còn có thể bình tĩnh phân tích vấn đề như thế, đó là bởi vì nàng chắc chắn nữ thích khách sẽ không giết nàng.

Nếu muốn giết nàng, hà tất phải bắt cóc làm gì?

Nữ thích khách có rất nhiều cơ hội một kiếm chấm dứt tính mạng nàng.

Nếu đó là một vụ bắt cóc, vậy nhất định sẽ có yêu cầu. Cho nên, tạm thời nàng xem như vẫn an toàn.

Lúc này, bên tai Hàn Vân Tịch tất cả đều là tiếng vang "đô đô đô", nữ thích khách này không chỉ trên thân kiếm có độc, trên người còn ản dấu không ít độc dược.

Có vẻ như là người thông thạo trong việc sử dụng độc dược, võ công lại tốt như thế, chẳng lẽ là đầu sỏ gian tế Bắc Lịch quốc?

Nghĩ đến điều này, Hàn Vân Tịch ra vẻ giãy giụa, nắm một cái đã bắt được cánh tay nữ sát thủ, nhân cơ hội đâm móng tay vào.

Ai ngờ, nữ thích khách lập tức cúi đầu nhìn xuống, khinh thường mỉa mai, "Hàn Vân Tịch, thu hồi tiểu xiếc của ngươi, không có gì ghê gớm, hừ!"

Nàng ta biết Hàn Vân Tịch đã hạ độc, nhưng không hề ngăn cản, đang nói, mắt liếc nhìn về phía cánh tay. Lúc này, độc trong móng tay Hàn Vân Tịch đã thấm thấu đến làn da của nàng. Nhưng, nàng ta không có một chút phản ứng nào.

Làm sao có thể như thế?

Hàn Vân Tịch hiện lên vẻ mặt khiếp sợ, phải biết rằng, nàng chính là đã hạ độc kiến nha, chính là dược đã tra tấn Hàn Ngọc Kỳ đến chết đi sống lại.

Người trúng độc này, ngay từ đầu sẽ đau đớn kịch liệt, rất nhanh sẽ có cảm giác cánh tay giống như đang bị hàng ngàn hàng vạn con kiến gặm cắn, người sẽ không bị độc chết, nhưng sẽ cào xước chính mình đến nỗi người không ra người, quý không ra quý, sống không bằng chết.

Nhưng, nữ thích khách này không chỉ không có cảm giác đau đớn, hơn nữa, cánh tay vẫn còn có sức mạnh như vậy, đủ để túm chặt lấy nàng.

Không có khả năng!

Phải biết rằng, độc của kiến cổ không thể lấy ra, chỉ khi bị kiến độc cắn phải mới có thể bị trúng độc. Độc kiến mà nàng sử dụng chính là thứ dược mang theo từ hệ thống giải độc, được chiết xuất từ thân kiến độc như một chất độc. Vì vậy, trúng loại độc kiến này cũng không giống như bị kiến độc cắn phải, có một sự khác biệt giữa chúng, và giải dược cũng không hề giống nhau.

Nói cách khác, độc kiến mà Hàn Vân Tịch hạ, chỉ có nàng mới có giải dược, nữ thích khách này không có khả năng có giải dược!

Ở dưới tình huống không có giải dược, nàng ta cư nhiên không có bất cứ phản ứng gì?

Tà!

Hàn Vân Tịch không tin điều này. Nàng nghiêng răng, dùng sức đâm móng tay vào sâu hơn, để độc kiến thấm thấu nhanh hơn.

Nhưng ai biết, nữ thích khách vẫn khinh thường cười, bỏ qua cơn đau, cũng không thèm nhìn nàng, mượn lực trên cây, phi nhanh hơn.

Chẳng lẽ.....

Hàn Vân Tịch bỗng nghĩ tới một điều, suýt nữa buột miệng thốt ra, may mắn kịp thời ngậm miệng. Nhưng mà..... sắc mặt nàng trắng bệch, thập phần khó coi.

Miễn dịch!

Nguyên nhân người này không phản ứng lại với độc kiến, có khả năng là bởi vì nàng ta miễn nhiễm đối với độc dược.

Có những người đã được miễn dịch bẩm sinh, cho nên sẽ không bao giờ bị trúng độc, những người như thế đã ít lại càng thêm hiếm. Thậm chí nếu có, cũng chỉ miễn dịch đối với một hai loại độc tố. Nhưng, nếu tiêm vào các loại kháng thể sinh ra miễn dịch, như vậy sẽ có khả năng miễn dịch với một loạt các loại độc dược. Tất cả các loại chất độc trong cùng một thể loại, không thể hạ độc được nàng.

Tiêm kháng thể là cách nói ở thời hiện đại. Còn thời cổ đại, được gọi là "Dưỡng độc".

Tiêm kháng thể độc dược ở thời hiện đại được chia thành ba giai đoạn: miễn dịch cấp 1, miễn dịch cấp 2, miễn dịch cấp 3. Cấp bậc càng cao, lực miễn dịch sẽ càng cao, có thể thừa nhận độc tố càng mạnh.

Đương nhiên, lực miễn dịch càng cao, những chức năng bình thường khác trên thân thể cũng càng bị tổn hại nghiêm trọng hơn, thậm chí có khả năng nguy hiểm cho tính mạng. Do đó, cả nghiên cứu phát minh hay là ứng dụng lâm sàng, đều bị kiểm soát rất chặt chẽ, hoặc thậm chí là bị cấm.

Hàn Vân Tịch nhớ rõ nàng từng đọc qua một văn bản cổ độc, ở thời cổ đại, dưỡng độc cũng có cùng loại phân chia, chia thành: độc người, thi độc, cổ

độc.

Độc người (毒人) có tuổi thọ hạn chế, nhiều lắm là 30 năm, có nhân cách độc lập của mình, không khác gì so với người bình thường. Những người này có khả năng miễn dịch đối với độc tố cấp thấp, không nguy hiểm đến tính mạng mà chỉ ảnh hưởng đến da, thịt và tóc.

Thi độc (毒尸), thật ra là cùng loại với tử sĩ, tuổi thọ sẽ không vượt quá một năm, miễn dịch đối với độc tố trung cấp, độc tố trí mạng ảnh hưởng đến xương và máu.

Đối với cỏ độc (毒蛊), rốt cuộc là tồn tại như thế nào? Rất ít sách cổ ghi lại về những gì mà họ đã làm, Hàn Vân Tịch cũng không có hiểu biết nhiều lắm. Nàng chỉ biết rằng, những độc được cấp cao có tác dụng đối với các cơ quan nội tạng, đều không làm gì được cỏ độc. {Dịch: Emily Ton}

Hàn Vân Tịch vẫn luôn cảm thấy độc được thời cổ đại rất phong phú, nhưng độc thuật lại không bằng thời hiện đại. Trên sách ghi lại độc cổ đại, rất có khả năng chỉ là một giả thiết mà thôi, không có điều kiện để thực hiện, cho dù thật sự có, cũng chỉ có thể là trường hợp đặc biệt.

Nhưng ai biết, nàng đã quá xem nhẹ độc thuật thời cổ đại!

Hôm nay, nàng đã gặp một, dễ như trở bàn tay.

Dựa theo tình huống của nữ thích khách này, nàng ta chắc hẳn là độc người.

Phát hiện Vạn Xà Độc, đàn muỗi độc, đã làm tâm của Hàn Vân Tịch sinh ra kiêng kỵ, hiện giờ lại xuất hiện độc người. Rốt cuộc cao thủ dùng độc nào đã đứng phía sau giúp nội gian Bắc Lịch quốc?!

Lúc trước Hàn Vân Tịch còn hoài nghi nữ sát thủ này chính là kẻ đứng đầu nhóm nội gian. Hiện giờ xem ra, nàng ta bất quá cũng chỉ là một công cụ mà thôi. Phía sau, nhất định còn có người.

Không thể không thừa nhận đối thủ rất thần bí và cường hãn (dũng mãnh), vượt xa ước tính của Hàn Vân Tịch.

Đương nhiên, Hàn Vân Tịch cũng không phải là đèn cạn dầu, nàng mang theo một kho độc lớn bên người, còn sợ sẽ không có độc được có thể không chế được nữ thích khách độc người này hay sao?

Nàng ra vẻ nhụt chí, động tác tự do buông tay nữ thích khách, lạnh giọng chất vấn, "Người rốt cuộc là ai? Bắt cóc ta làm gì?"

Nữ thích khách tựa hồ rất khinh thường Hàn Vân Tịch, thậm chí còn có bất mãn, hừ lạnh một tiếng khinh miệt, không trả lời.

"Người dám bắt cóc ta, Tần Vương điện hạ nhất định sẽ không buông tha các người!"

Hàn Vân Tịch vừa cố ý khiêu khích, vừa dùng tay nhỏ lặng yên không một tiếng động đuổi đến trong túi chữa bệnh, ý niệm vừa động, nàng tùy tay lấy một nắm Thực Cốt Tán.

Thực Cốt Tán (蚀骨散), danh như ý nghĩa, một loại độc chuyên môn dùng để ăn mòn xương cốt, một khi tiến vào máu, lập tức liền sẽ xâm nhập cốt tủy.

"Hàn Vân Tịch, người thật đúng là xem mình thành phượng hoàng? Thật là không biết xấu hổ!"

Nữ thích khách càng thêm khinh thường, nàng dừng lại bên cạnh một vách đá, giữ chặt Hàn Vân Tịch tựa hồ như muốn nhảy xuống.

"Giống nhau đi, người cũng không sai biệt lắm." Hàn Vân Tịch bình tĩnh nói, ánh mắt đảo qua miệng vết thương mà nàng vừa tạo nên trên cánh tay của nữ thích khách.

"Người dám mắng ta!" Nữ thích khách lại bị chọc giận, trừng mắt lạnh nhìn lại, cánh tay cũng chuyển hướng về phía Hàn Vân Tịch.

"Thì thế nào?" Hàn Vân Tịch lạnh giọng khiêu khích, ngay sau đó lạnh mắt lẹ tay, tay cầm Thực Cốt Tán lập tức nắm lấy tay có miệng vết thương của nữ thích khách.

Nhưng!

Trái với mong đợi của nàng, nữ thích khách có tính cảnh giác rất cao, nàng ta cơ hồ là không hề nghĩ ngợi, lập tức liền đẩy Hàn Vân Tịch ra, nhanh như chớp giật, rút kiếm cắt bỏ một miếng thịt trên cánh tay mình!

Toàn bộ quá trình, không vượt qua mười giây đồng hồ!

Thật nhanh! Thật tàn nhẫn!

Hàn Vân Tịch vấp ngã một bên, không thể dừng lại nên bước vài bước và ngã ngồi xuống đất, suýt nữa ngã xuống vách đá.

Nàng chỉ cần cầm vào miệng vết thương của nữ thích khách, độc nhất định đi xuống, nhưng nàng chưa từng nghĩ đến nữ thích khách sẽ cắt thịt mình không chút do dự, phản ứng này không khỏi cũng quá nhanh, quá chuyên nghiệp đi?

Đương nhiên, Hàn Vân Tịch không rảnh lo nhiều như vậy trong khi đang ngồi ở rìa vách đá, nàng sợ tới mức tim đập nhanh muốn chết, vội vàng đứng dậy muốn chạy.

Nhưng mà, nữ thích khách lại nháy mắt tới gần, nắm cổ áo nàng, rống giận "Người tiện nhân này, đi tìm chết đi!"

Hàn Vân Tịch còn muốn dùng độc, nàng cũng chỉ có thể dùng độc, nhưng ai biết, nữ thích khách căn bản không cho nàng cơ hội, thỉnh linh ném nàng ra, đẩy xuống vách đá.

"A....."

Chỉ nghe được một tiếng thét chói tai, ngay sau đó liền nhìn đến nữ thích khách đuổi theo, rất nhanh, cả hai thân ảnh đều biến mất ở trong vực sâu.....

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

"Bang!"

Một tiếng vang lớn, vang vọng toàn bộ đại đường tướng quân phủ. {Beta: Thái Hà}

Long Phi Dạ cao cao tại thượng đứng bên cạnh ghế chủ tọa, mặt lạnh như băng, tức giận ngập trời, như thể sắc trời trước khi xảy ra trận bão tuyết, đặc biệt là cặp mắt lạnh băng, thâm đến thâm người.

Bởi vì hấn thịnh nộ mà tạo thành uy áp mãnh liệt. Đại đường to lớn như vậy tựa hồ đều bị thu nhỏ bởi hơi thở lạnh lẽo, uy hiếp đến cả Đại tướng quân cùng tất cả người hầu trà tràng Thiên Hương đang quỳ trên mặt đất, đầu cũng không dám nâng.

Tần Vương phi bắt cóc, đây là sự tình nghiêm trọng cỡ nào a!

Lửa giận nhảy lên trong mắt thâm của Long Phi Dạ, hấn cũng không ý thức được mình phần nộ bao nhiêu, thậm chí không cách nào bình tĩnh lại.

Người bắt cóc Hàn Vân Tịch rất quen thuộc đối với Mục Thanh Võ, nhất định chính là người trong đám nội gian Bắc Lịch quốc.

Hàn Vân Tịch rơi vào trên tay các nàng, còn có thể tốt được sao?

Mục đại tướng quân biết chuyện này rất nghiêm trọng, nhưng cũng không nghĩ rằng Tần Vương điện hạ sẽ phần nộ như thế. Lúc này, cũng không dám nói nói đến linh tội cầu phạt gì, quan trọng nhất chính là nhanh chóng cứu người.

Tay hấn đều có chút run, bầm, "Tần Vương điện hạ, Thanh Võ đã điều phái nhân mã, phong tỏa tất cả lối ra vào những toà núi lớn nhỏ, người nhất định vẫn còn ở trong núi. Đám người kia bắt người, ít nhất tính mạng Vương Phi nương nương tạm thời sẽ không bị nguy hiểm."

Ai ngờ, Long Phi Dạ buột miệng thốt ra, "Bỏn vương cấm bắt luận kẻ nào động vào một cây lông tơ của nàng!"

Hấn đương nhiên biết nội gian Bắc Lịch quốc bắt cóc Hàn Vân Tịch, không phải sẽ lấy tính mạng nàng, mà là có yêu cầu khác. Nhưng mà, Hàn Vân Tịch ở trong tay nữ nhân kia, có thể không phải chịu tra tấn sao?

Nữ nhân nhất gan kia nhất định là bị hù chết!

Nghe Tần Vương điện hạ nói những lời này, Mục đại tướng quân càng bị chấn kinh. Như thế nào cũng chưa từng nghĩ đến Tần Vương điện hạ sẽ che chở Hàn Vân Tịch như thế. Trong lúc nhất thời, hấn cũng không dám nói chuyện.

Người là do con của hấn mang đi ra ngoài, nếu không tìm được nàng trở lại, hoặc là xảy ra sự tình gì, với thái độ này của Tần Vương điện hạ, tướng quân phủ không thoát được tội!

"Điện hạ, lão thần hiện tại lập tức tiến cung, xin Hoàng thượng điều binh." Mục đại tướng quân vẻ mặt nghiêm túc, lục soát núi đầu tiên sẽ cần đến nhân mã, truyền chuyển đội quân lớn là có hiệu quả nhất.

Ai ngờ, Long Phi Dạ lại cự tuyệt, "Không cần, việc này không được kinh động tới những người khác!"

Không nói đến Thiên Huy hoàng đế sẽ không đáp ứng. Nếu đáp ứng, Long Phi Dạ cũng không nghĩ sẽ công khai chuyện này, việc này liên lụy đến nội gian Bắc Lệ, hiện giờ Hàn gia lại có hiểm nghị, sự tình một khi công khai, sẽ ảnh hưởng đến việc truy tra nội gian của hấn không nói, cũng không có một chút chỗ tốt nào đối với Hàn Vân Tịch.

Đáy mắt Long Phi Dạ hiện lên một tia phức tạp, lạnh giọng, "Sở Tây Phong, tất cả nhân mã Cô Uyển đều phái đi, bí mật lục soát núi cho bỏn vương, còn có, đưa hai người trong phòng kia tới trà tràng Thiên Hương!"

Tần Vương điện hạ đây là chuẩn bị trao đổi con tin sao?

Lần này, Mục đại tướng quân càng thêm không thể tin nổi. Phải biết rằng, đối với tù nhân bắt được trong tay, Tần Vương điện hạ từ trước tới nay đều sẽ không tha, lần này cư nhiên chỉ vì một nữ nhân, phá lệ!

Thật ra, Hàn Văn Tịch bị bắt cóc, đúng là thời cơ rất tốt để Tần Vương điện hạ thoát khỏi Tần Vương phi, nhưng vì sự tình liên quan đến nội gián Bắc Lịch quốc, ngay cả Thiên Huy hoàng đế cùng Thái Hậu bên kia cũng không dám gây nhiều khó dễ.

Đừng nói là Mục đại tướng quân, ngay cả Sở Tây Phong cũng đều không thể lý giải. Nhưng mà, đối mặt với chủ tử đang nổi nóng, hắn không dám hỏi nhiều nữa câu, lập tức lĩnh mệnh rời đi.

Đôi mắt Long Phi Dạ lạnh như băng nhìn về phía người hầu trà trang Thiên Hương, lạnh giọng, "Nói cho trang chủ các người, bản vương muốn gặp hắn!"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 112: Sợ Hãi, Thú Nhận Hay Không Thú Nhận

Sau khi Hàn Văn Tịch xảy ra chuyện, trà trang Thiên Hương lập tức bị phong tỏa, người bên ngoài không thể tiến vào, người bên trong cũng không thể đi ra.

Long Phi Dạ vừa đến, Mục Thanh Vô liền vội vàng tới gặp.

Mục Thanh Vô tìm từ buổi chiều ngày hôm qua đến giữa trưa hôm nay, đều không tìm thấy một chút dấu vết để lại, hắn thật sự không có mặt mũi nào trở lại. Nhưng mà, Tần Vương điện hạ đã tới, hắn nhất thiết phải quay trở lại.

Vừa vào cửa, Mục Thanh Vô liền trực tiếp quỳ xuống, "Thuộc hạ không thể bảo hộ Vương Phi nương nương, tội đáng chết vạn lần!"

"Nếu người chỉ muốn thỉnh tội với bản vương, bản vương hiện tại liền trị người từ tội!" Long Phi Dạ không chút khách khí.

Hiện tại thỉnh tội, có thể dùng được vào việc gì?

Mục Thanh Vô hiểu điều này, chỉ là, trong lòng hắn thật sự bất khoan.

"Rốt cuộc chuyện là như thế nào?" Long Phi Dạ lạnh giọng, nghe nói từ trong miệng của Mục đại tướng quân cùng người hầu trà trang Thiên Hương cũng không hoàn toàn biết hết những gì đã xảy ra, chỉ có đương sự Mục Thanh Vô là rõ ràng nhất.

Mục Thanh Vô đã nói nguyên nhân đưa bọn họ tới trà trang Thiên Hương, cùng với sự tình đã trải qua, tỉ mỉ kỹ càng bẩm báo với Long Phi Dạ, bao gồm những nghi ngờ đối với nhị tiểu thư Hàn gia Hàn Như ngọc Tuyệt.

"Đã điều tra rõ ràng, các người vì sao còn muốn leo lên ngọn núi phía nam?" Long Phi Dạ khó hiểu.

"Vương Phi nương nương nói muốn hái chút Nam Sơn Hồng trở về, thuộc hạ cũng không nghĩ tới sẽ phát sinh loại sự tình này." Mục Thanh Vô hối hận không thôi, sớm biết như thế, hắn sẽ tự mình đi.

Hàn Văn Tịch cũng thích uống Nam Sơn Hồng?

Đáy mắt Long Phi Dạ hiện lên sự phức tạp, lại hỏi, "Các người đi từ Tân Vũ Viện đến ngọn núi phía nam mất thời gian bao lâu?"

Có khá nhiều người đã mai phục ở dãy núi phía nam, nhất định là có người đã nói trước Hàn Văn Tịch sẽ đi qua nên mới thiết lập mai phục, Long Phi Dạ hỏi như thế, không thể nghi ngờ là hoài nghi trong trà trang Thiên Hương có mặt thám.

"Đường núi khó đi, không đến nửa canh giờ (1h)." Mục Thanh Vô đứng sự thật trả lời.

Không đến nửa canh giờ, thời gian này không được tính là ngắn, vì vậy cũng đủ cho thích khách chuẩn bị tốt mai phục.

Mấu chốt chính là, làm thế nào mà một số lượng lớn thích khách có thể tiến vào trà trang Thiên Hương? Phải biết rằng, trà trang Thiên Hương không phải giống như một trà trang thông thường, mà là nơi phục vụ cho tất cả quyền quý ở đế đô, phòng thủ nơi này rất nghiêm ngặt.

Đúng ngay lúc này, Thượng Quan chấp sự chạy tới.

Cho dù Thượng Quan chấp sự cố gắng thế nào đều không thể tìm thấy trang chủ đại nhân, dùng hết các biện pháp liên lạc, cũng không thể liên lạc được.

Trang chủ đại nhân có một biệt viện ở trên đỉnh núi phía tây của trà trang Thiên Hương, vì thế, phần lớn thời gian đều sống ở nơi đó. Mặc dù trang chủ đại nhân không tới thường xuyên, nhưng một tháng qua vẫn luôn ở tại trà trang.

Trang chủ cơ bản mặc kệ sự vụ trong trà trang, Thượng Quan chấp sự là một trợ thủ có năng lực. Nhưng mà, hiện giờ sự tình xảy ra lớn như thế, Thượng Quan chấp sự cũng bó tay không có biện pháp, không dám đương nổi.

Tần Vương điện hạ đã tới, trang chủ lại không có tin tức, Thượng Quan chấp sự chỉ có thể căng da đầu tiến vào gấp mặt.

Vừa vào cửa, đã thấy Long Phi Dạ đang ngồi cao cao tại thượng, vẻ mặt lạnh giá, giống như một vị hung thần, hần lập tức cảm thấy áp lực như bị núi đè, vội vàng quỳ lạy, "Thảo dân Thượng Quan Minh bái kiến Tần Vương điện hạ."

"Thượng Quan chấp sự, bốn vương nhớ rõ, người không phải là trang chủ." Long Phi Dạ lạnh lùng nói, hần thích Nam Sơn Hồng của trà trang Thiên Hương, Thượng Quan chấp sự từng dùng danh nghĩa trang chủ tiến cống vài lần.

"Bẩm Tần Vương điện hạ, thuộc hạ cũng đang tìm trang chủ. Trang chủ đại nhân từ trước đến nay hành tung bất định, thuộc hạ đã dùng tất cả các phương thức liên lạc, tìm kiếm toàn diện." Thượng Quan chấp sự đứng sự thật bẩm báo.

"Người không thể tìm thấy trang chủ?" Long Phi Dạ nhướn mày hỏi.

Những lời này, rất ý vị thâm trường, Thượng Quan chấp sự trong lòng kinh hãi, vội vàng làm rõ quan điểm của mình.

"Tần Vương điện hạ, thảo dân có thể đại diện toàn quyền trang chủ, toàn lực phối hợp điều tra việc này. Tất cả thủ vệ trà trang đều đã vào núi điều tra, tất cả trà nữ trà phó liên quan đến việc hôm qua, hai vị trà sư, cùng với tất cả thủ vệ của núi phía nam đều đang bị cầm tù, chờ Tần Vương điện hạ tự mình thẩm tra."

Thượng Quan chấp sự là người thông minh, đã sớm đoán được Tần Vương điện hạ sẽ hoài nghi đến trên đầu trà trang Thiên Hương. Thật ra, đêm qua hần đã mất ngủ một đêm, suy nghĩ một đêm, cũng hoài nghi gian tế lẫn vào trà trang. Nếu không, một số lớn thích khách như vậy, không có khả năng vô thanh vô tức mai phục tại sườn núi phía nam.

Đối với sự trả lời của Thượng Quan chấp sự, Long Phi Dạ tựa hồ vẫn vừa lòng, hần đứng dậy, lạnh lùng nói, "Thẩm".

Những ngọn núi phía nam đều đã bị phong tỏa, không có cách nào khiến thích khách có thể trốn khỏi khu vực này. Long Phi Dạ một mặt sai người của mình bí mật lục soát núi, mặt khác cũng đang đợi đối phương đưa ra điều kiện.

Bất cóc con tin, nhất định sẽ có yêu cầu, hần không sợ gì khác, chỉ sợ đối phương bất động, không cầu. Chỉ cần đối phương động, có yêu cầu, hần liền nhất định có thể tìm được Hàn Văn Tịch.

Đương nhiên, nếu có thể bắt được nội gian trong trà trang Thiên Hương, bọn họ sẽ có ưu thế sẽ lớn hơn. Chỉ là, muốn tốc độ càng nhanh càng tốt, thời gian kéo dài càng lâu, Hàn Văn Tịch sẽ phải chịu đựng càng nhiều.

Nghe Long Phi Dạ nói muốn thẩm tra, Thượng Quan chấp sự mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, không dám trì hoãn, vội vàng dẫn đường.

"Tần Vương điện hạ, trừ bỏ trà sư trên ngọn núi phía nam và các thủ vệ bị nhốt lại cùng nhau, những người khác đều tách riêng giam giữ. Hai trà đồng trong Tân Vũ Viện, một trà nữ cũng không biết đã xảy ra sự gì trên ngọn núi phía nam." Thượng Quan chấp sự vừa bước đi vội vã, vừa thấp giọng nói.

Thật ra, không chỉ trà đồng, trà nữ trong Tân Vũ Viện đều không biết trên ngọn núi phía nam đã xảy ra sự tình gì, trừ bỏ những người trên ngọn núi phía nam ra, những người khác trong trà trang Thiên Hương cũng đều không biết trong trang rốt cuộc đã xảy ra sự gì.

Thượng Quan chấp sự đã làm công tác bảo mật rất tốt, hần để lại một tay như thế, thực sự có lợi cho cuộc thẩm vấn.

Long Phi Dạ nhẹ nhàng "Ân" một tiếng, khuôn mặt tuấn mỹ khiến người và thần đều ghen tỵ vẫn lạnh băng như cũ, như thể các nét mặt đều bị đóng băng, khiến người hoài nghi gia hỏa này rốt cuộc có biểu cảm hay không?.

Thượng Quan chấp sự trộm ngắm Long Phi Dạ vài lần, đợi hồi lâu, thấy hần cũng chưa nói chuyện, mới sợ hãi hỏi, "Tần Vương điện hạ, muốn thẩm tra người nào trước?"

"Người Tân Vũ Viện." Long Phi Dạ không hề suy xét, trực tiếp trả lời.

Long Phi Dạ vừa đến phòng thẩm vấn, hai trà đồng đã bị mang lại đây, đều là hài tử, chỉ tầm mười tuổi, một đường khóc sụt sùi tiến vào.

Vừa vào cửa, nhìn thấy trận thế trong phòng, hai đứa nhỏ lập tức bị dọa, không chế không được gào lên khóc oa oa oa.

"Không được khóc!" Thượng Quan chấp sự tức giận.

Nhưng, lời trách mắng này, hai đứa nhỏ không những không dừng lại, ngược lại tiếng khóc lớn hơn nữa, sụp xuống thành một đoàn. Thượng Quan chấp sự mở lời đầy đầu, thật ra, theo hiểu biết của hần, hai đứa nhỏ này hần là sẽ không có vấn đề gì lớn, chỉ là, việc này nguy hiểm quá lớn, Tần Vương điện hạ chưa thẩm tra qua, hần không dám nói lời nói bậy.

Mất hần trộm nhìn Tần Vương điện hạ, thấy Tần Vương điện hạ bất động thanh sắc, hần chỉ có thể kéo tách hai hài tử ra, sai người che miệng bọn họ.

Tiếng khóc dừng lại, một thất cuối cùng rơi vào yên tĩnh.

"Không được khóc, chỉ hỏi các người mấy vấn đề, đứng sự thật trả lời, nếu không sẽ cho các người ném mùi đau khổ!" Thượng Quan chấp sự cảnh cáo

nói.

Ai ngờ, Long Phi Dạ đột nhiên mở miệng, "Không cần phải hỏi, nếu không thú nhận, đều kéo ra ngoài chôn."

Lời này vừa ra, hai đứa nhỏ sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, nguyên bản còn chỉ là khóc, lần này lập tức giãy giụa kịch liệt.

Thượng Quan chấp sự buông miệng một hài tử ra, ai ngờ, đứa nhỏ này cứ nhiên khóc lóc hô to, "Ô ô..... Ta thú nhận! Ta thú nhận!"

Thú nhận?

Cứ nhiên muốn thú nhận?

Một chuyện Tần Vương phi bị bắt cóc trên ngọn núi phía nam cũng chưa công khai, đứa nhỏ này biết cái gì? Thú nhận cái gì? Chẳng lẽ, hẳn thật sự chính là mật thám.

Thượng Quan chấp sự cùng Mục Thanh Võ hai mặt nhìn nhau, đều thực sự không thể tin nổi.

Long Phi Dạ có chút buồn bực, nhưng vẫn không nói câu nào.

Ai ngờ, đứa nhỏ này lại la hét khóc, "Ta thú nhận! Ta thú nhận! Bích Lục tỷ tỷ bán đứng Mục đại tiểu thư..... Ô ô..... là Bích Lục tỷ tỷ không tuân thủ quy củ, chúng ta cái gì cũng không biết, ô ô ô....."

Điều này.....

Thượng Quan chấp sự vỗ vỗ đầu, không hiểu ra sao, Long Phi Dạ cùng Mục Thanh Võ lại lập tức minh bạch.

Trà nữ Bích Lục trong Tân Vũ Viện đã trả lời Mục Thanh Võ và Hàn Văn Tịch không ít vấn đề, trà đồng ở một bên nghe được, cho rằng bọn họ đang thẩm tra chính là chuyện này.

Long Phi Dạ một tay vuốt trán, một tay vẩy vẩy, không nói gì, ý bảo Thượng Quan chấp sự đem người mang đi.

Thượng Quan chấp sự không thể hiểu được, Mục Thanh Võ vội vàng giải thích, tự mình mờ trí cho hai trà đồng, thấp giọng nói, "Mang ra ngoài, trấn an cho tốt, mang trà nữ lại đây."

Vừa nghe giải thích, Thượng Quan chấp sự lúc này mới minh bạch, còn chuyện vì sao Mục Thanh Võ và Hàn Văn Tịch lại điều tra Mục Lưu Nguyệt, hẳn tuy tò mò, nhưng không dám hỏi nhiều, vội vàng đem người rời đi.

....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Ngay khi trà nữ Bích Lục bị mang ra khỏi nhà giam, nhìn không được cả người phát run, tâm nàng hốt hoảng, không biết trên núi phía nam đã xảy ra sự tình gì, không biết Thượng Quan chấp sự vì sao lại giam cầm nàng.

Ngày hôm qua tiếp đãi Vương Phi nương nương và thiếu tướng quân xong, nàng lập tức nghỉ ngơi. Ban đầu, muốn trộm đi xử lý vại lá trà kia, nhưng ai biết, nàng còn chưa kịp xuống tay, đã nghe được chuyện xảy ra bên núi phía nam, tất cả ra vào của toàn bộ trà trang đều bị niêm phong.

Mọi người trong trà trang đều hoảng sợ, tất cả mọi người đều hỏi thăm nơi nơi, nhưng không ai biết rốt cuộc đã xảy ra sự tình gì trên ngọn núi phía nam.

Không bao lâu, thị vệ lập tức vọt tới trong phòng, mạnh mẽ mang nàng đưa đi.

Mặc kệ nàng cầu thế nào, khóc thế nào, thị vệ cũng không nói vì sao với nàng. Đêm qua một đêm, nàng trần trọc, làm thế nào cũng đều không ngủ được, nghĩ thế nào cũng đều thấy không thích hợp.

Ngoài bí mật giấu đi vại trà xuân của Hàn nhị tiểu thư, nàng không phạm sai lầm gì!

Nhưng, cho dù sự tình nàng trộm giấu trà xuân bị phát hiện, cũng không có khả năng tạo nên động tĩnh lớn như vậy, niêm phong toàn bộ trà trang.

Bất quá chỉ là một vại lá trà, sau khi người Hàn gia tới hỏi một hồi, cũng không bao giờ quay lại.

Ngay cả trước khi Hàn thần y vào ngục, trước khi Hàn gia suy tàn, dựa vào địa vị của Hàn gia, cũng không đến mức khiến cho Thượng Quan chấp sự phong tỏa trà trang chỉ bởi vì một thứ, tìm kiếm đầy vườn.

Bích Lục cũng không phải là tiểu trà đồng chưa từng trải, nàng đã ở trà trang Thiên Hương gần mười năm. Bắt đầu từ trà đồng từng bước một đi đến vị trí trà nữ, chuyên trách là người hầu phụng quyền quý, mặc dù không tính thông minh, nghe nói nhiều sự tình cũng sớm trở nên thông minh.

Nàng biết sự tình xác định chắc chắn không đơn giản như vậy, hẳn là không có quan hệ nhiều lắm đến vại trà xuân kia.

Nhưng, nàng nghĩ nát óc cũng không biết mình đã phạm sai lầm gì, đến nỗi bị giam cầm!

Ngoại trừ nàng bị giam cầm, có phải còn có những người khác hay không?

Hiện tại thị vệ đang muốn mang nàng đi thẩm vấn hay sao? Thượng Quan chấp sự tự mình thẩm vấn nàng sao? Có thể có tra tấn hay không?

Nhưng, muốn thẩm tra nàng về cái gì nha?

Trong lòng Bích Lục đầy bất an, nhìn đến cửa phòng thẩm vấn, không khỏi lùi bước, nàng thấp giọng nức nở, "Hai vị đại nhân, rốt cuộc chuyện là như thế nào?"

Thị vệ cũng không dám lên tiếng, trực tiếp túm Bích Lục đi vào.

Bích Lục suýt nữa té ngã, đứng vững ngẩng đầu nhìn lên, nàng hít một hơi khí lạnh, chỉ thấy một nam nhân giống như vị thần cao cao tại thượng ngồi ở trước mắt, khuôn mặt hân lạnh như băng tuyết phủ lên, toàn thân tỏa ra khí phách vương giả khiến nhân tâm kinh sợ.

Bích Lục từng thấy nhiều quyền quý, nhưng trước nay chưa từng gặp qua tôn quý như vậy, nam nhân độc đoán.

Nàng vốn đã hoảng hốt, nhưng bây giờ tâm trí hoàn toàn trống rỗng.

Người nam nhân này..... là ai?

Đột nhiên, Thượng Quan chấp sự đạp hai chân nàng từ phía sau, buộc nàng phải quỳ xuống, lúc này mới bình thường trở lại, mới nhìn thấy Thượng Quan chấp sự cùng Mục Thanh Vô đều ở một bên.

Thượng Quan chấp sự đã học thông minh từ Long Phi Dạ, không nói nhiều lời, trực tiếp lạnh giọng chất vấn, "Bích Lục, ngươi thú nhận hay không thú nhận?"

Lấy hư thăm thật, hư hư thật thật. (以虚探实, 虚虚实实)

Nếu như Bích Lục trong sạch, cho dù nàng muốn thú nhận cũng thú nhận không ra cái gì. Nhưng, nếu như nàng biết chút gì, vậy kết quả sẽ khiến người rất mong đợi!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 113: Vạn Hạnh Trong Bất Hạnh

Thú nhận hay không thú nhận?

Vừa nghe lời chất vấn này, trái tim Bích Lục đập mạnh!

Nàng tưởng rằng Thượng Quan chấp sự ít nhất sẽ nói gì đó hoặc là hỏi gì đó. Dựa vào đó, nàng lập tức có thể biết được rốt cuộc đã xảy ra sự tình gì, cũng dễ dàng ứng phó.

Nhưng ai biết, câu đầu tiên của Thượng Quan chấp sự là hỏi nàng có thú nhận hay không!

Nàng phải thú nhận điều gì?

Bọn họ đã biết điều gì sao?

Trừ bỏ sự tình trộm giấu lá trà, nàng còn phải thừa nhận điều gì nữa?

Bích Lục cúi đầu, trái tim kinh hoàng đập vào lồng ngực, nàng rất khẩn trương, lo lắng.

Nàng có nên thừa nhận điều đó?

Nàng không nhìn được trộm liếc mắt nhìn vị nam nhân cao cao tại thượng giống như một vị thần cách đó không xa. Một cái liếc mắt khiến nàng lập tức sợ hãi thu hồi tầm mắt, tim đập thiếu chút nữa đã nhảy ra khỏi lồng ngực.

Nàng không biết người nam nhân này là ai. Nhưng mà, nàng khẳng định thân phận người nam nhân này phi thường tôn quý mới có thể khiến Thiếu tướng quân cung cung kính kính hầu ở một bên.

Trà trang nhất định là đã xảy ra sự tình rất lớn, nhất định không quan hệ đến việc nàng trộm giấu lá trà đi?

"Người thú nhận hay không thú nhận!" Thượng Quan chấp sự lại chất vấn lần nữa.

"Ta không biết..... cái gì ta cũng không biết!"

Bích Lục buột miệng thốt ra, miệng phản ứng còn muốn nhanh hơn cả đầu.

"Không biết? Ta thấy ngươi là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!" Thượng Quan chấp sự ra vẻ phần nộ, lấy roi ra và vung vào không khí, "Vút" một tiếng sắc bén.

Bích Lục hoảng sợ, theo bản năng dùng hai tay bưng kín lỗ tai, co lại và run lên bần bật, tâm trí nàng hoàn toàn trống rỗng, quên hết thấy mọi thứ!

Cho dù nàng thông minh thế nào chăng nữa, cũng chỉ là một trà nữ bình thường. Bị dọa như thế, nước mắt lập tức chảy ra, kinh hô, "Thượng Quan chấp sự, tha mạng a! Tha mạng a!"

"Bích Lục, ngươi là nữ nhân thông minh, ngươi hẳn biết đến đạo lý thắng thắng sẽ được khoan dung, kháng cự sẽ bị nghiêm trị!" Thượng Quan chấp sự lạnh lùng nhắc nhở.

Ai biết, tiếng nói vừa dứt, Bích Lục lập tức đầu hàng.

Nàng run rẩy, môi răng đều đánh vào nhau "Ta thú nhận..... ta..... ta thú nhận, thú nhận, ta sẽ thú nhận tất cả!"

Thấy thế, ánh mắt lạnh lùng của Long Phi Dạ, rốt cuộc bắt đầu đánh giá trà nữ này.

"Nói!" Thượng Quan chấp sự khẩn trương, không nghĩ tới một bức như thế, thật đúng là bức ra tới.

"Ta chính là..... ta..... ta....."

Bích Lục với đôi môi vẫn luôn run rẩy, sau một lúc lâu đều không thể nói nên một câu hoàn chỉnh.

Mục Thanh Vô lòng nóng như lửa đốt, bước lại gần, cũng không rảnh quan tâm đến đối phương là nữ nhân, nắm lấy cổ áo của Bích Lục, tức giận, "Nói!"

"Ta..... ta trộm..... trộm lá trà của khách nhân, ta....."

Bích Lục nói đứt quãng. Nhưng còn chưa nói xong, Mục Thanh Vô cùng Thượng Quan chấp sự đều lập tức sừng sốt.

Trộm lá trà?

Mục Thanh Vô khiếp sợ buông Bích Lục ra, Bích Lục cuối cùng có thể thở một hơi bình thường, nàng bò tới dưới chân Thượng Quan chấp sự, gấu gao ôm lấy, đau khổ cầu xin.

"Thượng Quan chấp sự, ngươi tha ta đi! Cầu ngươi! Vại lá trà kia ta vẫn giấu ở trong phòng, thậm chí vẫn chưa mở niêm phong, ta sẽ trả lại cho Hàn nhị tiểu thư, ta sẽ xin lỗi nàng ấy, ngươi tha ta đi!"

Có lẽ, nếu Bích Lục bình tĩnh hơn, nàng sẽ không thú nhận.

Nhưng mà, nàng chột dạ khi đối mặt với cây roi của Thượng Quan chấp sự, nơi nào còn có thể bình tĩnh, nàng chưa từng gặp phải sự tình đáng sợ như thế, tất cả mọi suy nghĩ của nàng đều rối loạn, đầu óc trống không, chỉ có thể khai nhận.

Thượng Quan chấp sự thật tình cảm thấy rất mất mặt, không nghĩ tới một khi thẩm tra, không thẩm tra ra sự tình trên núi phía nam, mà lại thẩm tra ra điều đáng xấu hổ này!

Hắn lắc đầu, cau mày nhìn Bích Lục, không biết phải nói gì, phải chăng là do năm nay hắn quá bận rộn, bỏ bê việc quản giáo đám nô tài hay sao?

Thật là mất mặt!

"Thượng Quan chấp sự, ngươi tha ta đi..... tha ta đi, lần sau ta sẽ không dám nữa, thật sự không dám!"

"Thượng Quan chấp sự..... ngươi....."

"Câm miệng!" Thượng Quan chấp sự chán nản, thanh linh rống lên một tiếng, Bích Lục sợ tới mức lập tức im bật.

Thượng Quan chấp sự căng da đầu, sợ hãi nhìn Long Phi Dạ.

Ai ngờ, Long Phi Dạ lại rất có hứng thú, lạnh lùng hỏi, "Ngươi đã giấu lá trà của Hàn nhị tiểu thư?"

Bích Lục chỉ cảm thấy giọng nói lạnh băng, mặc dù trầm thấp nhưng tương đối dễ nghe, giống như giai điệu của tiếng đàn, có thể che giấu tiếng lòng người ta, nàng nghe đến nổi mê mẩn, không ý thức được Long Phi Dạ đang hỏi nàng.

"Còn thất thần làm gì, Tần Vương điện hạ đang hỏi ngươi!" Thượng Quan chấp sự giận mắng.

Lúc này Bích Lục mới đột nhiên hoàn hồn, không thể tin nổi nhìn về phía Long Phi Dạ.

Tần Vương điện hạ?

Thiên a, hẳn chính là Tần Vương điện hạ!

Trách không được, trách không được người nam nhân này lại tôn quý như vị thần bóng đêm.

Tần Vương điện hạ, vốn là nam nhân tồn tại giống như một vị thần!

Bích Lục lại một lần ngơ ngẩn, ngơ ngác mà nhìn Long Phi Dạ, sau một lúc lâu cũng chưa có câu trả lời.

Ánh mắt như vậy, khiến Long Phi Dạ bất giác nhớ tới Hàn Vân Tịch. Chỉ là, mắt của nữ nhân kia đẹp hơn nhiều!

Long Phi Dạ phiền chán đến cực điểm, sắc mặt càng ngày càng lạnh.

Mục Thanh Vô biết tính tình của hắn, vội vàng mở miệng, "Lá trà mà Hàn nhị tiểu thư muốn tặng cho Lư Nguyệt sao?"

"Có..... Không....." Bích Lục nói năng có chút lộn xộn.

"Rốt cuộc có phải hay không!" Mục Thanh Vô cảm thấy phiền nhiễu, hẳn nghĩ Tần Vương điện hạ căm ghét nữ hoa si là có đạo lý.

"Nô tỳ không rõ ràng lắm, lá trà kia là do Hàn nhị tiểu thư mang đến, thời điểm khi nàng rời đi đã quên mang theo. Trước kia, nàng đều luôn đặt ở một vị trí nhất định trước khi đưa cho Mục tiểu thư, lần này chưa đưa đã rời đi..... cũng..... cũng không biết có phải là đã quên đưa hay không." Bích Lục vội vàng giải thích.

Vừa nghe lời này, Mục Thanh Vô liền kinh ngạc, vội vàng nói, "Đồ đâu?"

Sợ Mục Thanh Vô không tin, Bích Lục càng thêm căng thẳng, "Nô tỳ chưa từng động vào, nó ở ngay trong phòng nô tỳ."

Mục Thanh Vô vừa mừng vừa sợ, không nghĩ tới cư nhiên thăm tra ra một sự kiện như thế.

Phải biết rằng, hắn và Vương Phi nương nung đều đã từ bỏ tìm kiếm lá trà chứa độc, ai biết ở thời điểm mấu chốt này lại tìm ra được!

Dựa theo phỏng đoán của bọn họ, Hàn nhị tiểu thư đưa lá trà cho Lư Nguyệt, có khả năng mang theo chất độc.

Chỉ cần kiểm tra ra độc tố trong vại lá trà kia, tất cả bí ẩn về Vạn Xà Độc sẽ dễ dàng được giải quyết.

Điều này phải nói là trong bất hạnh có vạn hạnh!

Mục Thanh Vô nhìn về phái Tần Vương điện hạ, thấy sắc mặt hắn khá hơn nhiều so với lúc trước.

Thượng Quan chấp sự lắng nghe ở một bên, tuy rằng không biết chuyện là như thế nào. Nhưng mà, hắn rất thông minh, lập tức lệnh người đi tìm vại lá trà đem tới.

Đối với Bích Lục, đã bị dọa thành ra như vậy, đã thú nhận hết về sự tình lá trà, nhất định không phải là nội gian.

Thượng Quan chấp sự không dám hỏi Tần Vương điện hạ, dùng ánh mắt nhìn Mục Thanh Vô, dò hỏi xem nên xử trí thế nào.

"Tạm thời giam giữ, chờ xét xử!" Mục Thanh Vô nghiêm túc nói, hắn nói chờ xét xử, cũng không phải là án bắt cóc, mà là một án về Vạn Xà Độc, nếu kiểm tra ra trong lá trà có độc, Bích Lục chính là nhân chứng.

Đương nhiên, ẩn ý trong lời này của hắn, Thượng Quan chấp sự cũng không biết.

Không lâu sau đó, lá trà bị Bích Lục trộm giấu đã được lục thấy, đưa lại đây.

Đó là một bình sứ trắng có hình bầu dục, cao năm tấc, không có nhãn hiệu, được niêm phong rất tốt.

Mục Thanh Vô vừa nhìn thấy dấu hiệu niêm phong trong lòng liền hiểu rõ, hắn nhớ rõ Lư Nguyệt đã đưa cho hắn rất nhiều trà ngon, đều có loại niêm phong thế này.

Mặc dù Mục Thanh Vô gấp không chờ nổi muốn đem lá trà đi tìm độc sư kiểm tra. Nhưng mà, thấy Tần Vương điện hạ không nói lời nào, hắn chỉ có thể nhẫn. Rốt cuộc, tìm Vương Phi nương nung quan trọng hơn!

Hắn tự mình tiếp nhận, kiểm tra niêm phong, sau khi xác định bên trong là lá trà, mới trao nó cho Tần Vương điện hạ.

Thượng Quan chấp sự tò mò, cho rằng Tần Vương điện hạ sẽ nói điều gì đó. Nhưng ai biết, Long Phi Dạ đã không nói bất cứ điều gì.

Hắn đặt vai lá trà một bên, tay dài thon đẹp đặt ở phía trên vai, ngón tay không cầm lấy, lười biếng mà thần bí, khiến người không thể cân nhắc.

Trầm mặc một lát, Long Phi Dạ nhìn về phía Thượng Quan chấp sự, "Tiếp tục thẩm tra."

"Điện hạ, tất cả những người còn lại đều là người phụ trách trên núi phía nam, đều bị giam giữ với nhau. Tất cả bọn họ đều có mặt khi Vương Phi nương nương bị ám sát và bắt cóc. Có một vị trà phó dẫn đường, hai vị trà nữ, còn có 15 tên thủ vệ chuyên phụ trách bảo an khu vực núi phía nam." Thượng Quan chấp sự đứng sự thật bầm bầm.

Long Phi Dạ cân nhắc một lát, giao vai lá trà trong tay cho Sở Tây Phong đang hầu một bên, lạnh lùng giao đãi "Mang về, cẩn thận kiểm tra."

Dứt lời, hắn mới đứng dậy, "Nếu nhiều người như vậy, bốn vương sẽ tự mình qua đó."

Quay trở lại để phân tích tình hình, cho dù thích khách có bản lĩnh âm thầm mai phục ở trong vườn trà, cũng phải có người mật báo, nếu không thì bọn họ làm sao biết được Hàn Văn Tịch và Mục Thanh Võ sẽ đi đến ngọn núi phía nam?

Nhất định là có nội gian, hắn không tin thẩm tra không ra!

Trong khi Long Phi Dạ bắt đầu tự mình thẩm vấn, ba đội người ngựa: trà trang Thiên Hương, Tướng quân phủ và Cô Uyển cũng không dám thả lỏng trên núi hoang quanh trà trang, nắm chặt thời gian điều tra.

Tuy nhiên, không ai trong số bọn họ có thể nghĩ đến thích khách sẽ tránh ở trong sơn động vách đá ở dưới vực sâu.

.....Beta: Thái Hà.

Edit & Dịch: Emily Ton.....

Hàn Văn Tịch nằm trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi đầy đầu, trong mơ mơ màng màng cũng không biết tự lẩm bầm nói gì, như là đang có một cơn ác mộng.

Đột nhiên, nàng hét lên một tiếng và ngồi dậy, đồng thời mở mắt ra.

Trong mộng, nàng không ngừng rơi xuống và rơi xuống vực thẳm, ngay một khắc khi nàng sắp rơi xuống mặt đất, nàng bỗng nhiên bừng tỉnh, dọa ra một thân mồ hôi lạnh.

Sau khi lấy lại bình tĩnh, lúc này Hàn Văn Tịch mới ý thức được chính mình đang ở trong một sơn động tối tăm, nàng không phải đã ngã xuống vách đá hay sao?

Không phải đã ngã chết sao? Vì sao lại ở chỗ này?

Nàng cũng không nhớ rõ mình đã hôn mê như thế nào, ký ức chỉ dừng lại ở một khắc khi ngã xuống vách đá kia.

Thói quen nghề nghiệp khiến nàng tìm kiếm túi chữa bệnh của mình trước tiên, may mắn thay, nó vẫn còn đây!

"Tĩnh!"

Đột nhiên một giọng nữ lạnh băng truyền đến, Hàn Văn Tịch cảm thấy giọng điệu có chút quen thuộc. Nhưng, nàng cũng không nghĩ nhiều, vội vàng xoay người nhìn lại.

Chỉ thấy hai nữ tử đang đứng phía sau, một người trong số bọn họ dùng mặt nạ màu đen (hắc y nữ tử) và trên cánh tay có cột băng vải, đúng là nữ thích khách đã bắt cóc nàng. Một nữ tử khác mang khăn che mặt màu xanh (thanh y nữ tử), đúng là người vừa rồi đã nói, tuy rằng không nhìn thấy rõ tướng mạo. Nhưng vẫn nhìn ra được, hắc y nữ tử còn rất trẻ tuổi, mà thanh y nữ tử không còn trẻ nữa.

Nàng đề cao cảnh giác, tức giận hỏi "Rốt cuộc các ngươi là ai? Bắt cóc ta làm gì?"

"Khí thế không hề nhỏ! Cô nãi nãi ta thậm chí còn chưa tính sổ với ngươi!" Hắc y nữ tử thờ phỉ phỉ, bước tới.

Nếu không phải chủ tử đã phân phó, muốn lưu lại tính mạng Hàn Văn Tịch, nàng sớm đã giết nữ nhân này.

Tiền nhân tự cao này cư nhiên có bản lĩnh dám ra tay hạ độc với nàng, quả thực là chán sống!

"Có bản lĩnh hãy tháo khăn che mặt, để bốn Vương phi nhìn xem ngươi có dạng gì! Nếu không, bốn Vương phi thật sự không nhớ rõ đã thiếu nợ gì với ngươi!" Hàn Văn Tịch hừ lạnh.

"Ngươi còn dám tranh luận!"

Hắc y nữ tử vừa nói vừa bước đến, thỉnh linh giờ tay lên hung hăng muốn tát, ai ngờ, Hàn Vân Tịch phát tay ra chặn, trong tay ẩn dấu châm độc, lập tức đâm vào lòng bàn tay hắc y nữ tử.

"A!" Hắc y nữ tử hét lên một tiếng, đá một chân ra, "Ngươi tiện nhân này!"

"Thức thời thì hãy thả ta ra, nếu không, ta cam đoan trong nửa canh giờ (1h), ngươi nhất định sẽ bị độc phát mà chết!"

Hàn Vân Tịch lạnh giọng, mặc dù đang ở trong tay các nàng, nàng cũng không phải có thể tùy tiện bị khi dễ!

Hắc y nữ tử liếc mắt nhìn lòng bàn tay một cái, không cho là đúng, "Kẻ dùng chút độc tầm thường, cũng dám lấy ra để rồi mất mặt xấu hổ!"

Ai ngờ, Hàn Vân Tịch lại càng không cho là đúng hơn nữa, châm chọc cười nói, "Kẻ dùng độc người tầm thường, có gì để mà kiêu căng?"

Lời này vừa ra, hắc y nữ tử và thanh y nữ tử hoàn toàn kinh ngạc, Hàn Vân Tịch cư nhiên biết "độc người".

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Chờ Đợi, Đang Chờ Đợi Gì?

Hàn Vân Tịch chính là người như vậy, chẳng sợ bị người đập dưới lòng bàn chân, ngạo cốt vẫn luôn bất phàm, bình tĩnh tự tin.

Bởi vì nàng biết, người đâm lên nàng, chỉ bởi vì thấy nàng hèn mọn mà cười nhạo nàng, sẽ không thương hại nàng nếu nàng cầu xin tha thứ, để nàng rời đi.

Nàng không rõ ràng lắm vì sao nữ thích khách hắc y xa lạ này lại khinh thường đối với nàng như thế. Nhưng mà, nàng sẽ không dễ dàng để mình bị xem thường.

"Ai nói cho ngươi ta là độc người?" Nữ thích khách hắc y vội vàng chất vấn.

Trên mặt nàng ta bình tĩnh, nhưng trong lòng lại khiếp sợ không thôi. Phải biết rằng, nghiên cứu độc thuật vốn không phải là một con đường chủ lưu chính thống ở Vân Không Đại Lục. Người nghiên cứu đã ít lại càng thêm hiếm, mà thuật dưỡng độc bên trong độc thuật càng có ít người biết đến, hiếm người hiểu được.

Hàn Vân Tịch cho dù không phải là phệ vật Hàn gia, cũng không có khả năng biết đến, Hàn gia cũng không quen thuộc với độc thuật.

Chẳng lẽ, nàng thật sự đã xem nhẹ bản lĩnh của nữ nhân này hay sao?

Bên môi Hàn Vân Tịch nổi lên nụ cười châm chọc. Liếc mắt đánh giá nữ thích khách hắc y một cái, lại đánh giá nữ thích khách thanh y, lúc này mới lạnh lùng nói "Cũng không phải là sự tình ghê gớm gì, phàm là người có mắt đều nhìn ra được, ngươi là độc người, nàng cũng vậy."

Khi Hàn Vân Tịch nói, chỉ thẳng vào nữ thích khách thanh y đối diện. Theo Hàn Vân Tịch, nữ thích khách thanh y mới là cao thủ chân chính.

"Như thế nào? Ngươi cho rằng dùng chút độc tầm thường là có thể khiến ta thương tổn hay sao? Đúng là một ý nghĩ kỳ lạ!" Nữ thích khách hắc y nói, liếc mắt nhìn lòng bàn tay mình một cái. Động tác này sớm đã bán đứng nàng ta.

Nếu thật sự không để bụng, hà tất nhìn xem nhiều làm gì?

Nhưng, Hàn Vân Tịch lại khinh thường để ý tới nàng ta, bình tĩnh mỉm cười đối với nữ thích khách thanh y.

"Nửa canh giờ, nàng ấy nhất định độc phát vong thân. Nếu không, chúng ta đánh cuộc đi?"

"Ngươi!" Nữ thích khách hắc y chán nản, thỉnh linh nâng một chân đá qua. Hàn Vân Tịch muốn tránh nhưng không kịp, vai đã hứng chịu một chân, khiến nàng phải ngã nằm trên đất.

Đau!

Nữ nhân này là người biết võ, sức của đôi bàn chân không phải lớn như bình thường. Mà nàng, trừ bỏ một tay độc thuật ra, bắt quá chi là một nữ tử tay trái gà không chặt.

Tuy nhiên, ngay cả khi nàng nằm sấp xuống, ánh mắt nàng vẫn lạnh lùng ngạo mạn và tôn quý. Rõ ràng là đang nhìn xem người khác, nhưng lại khiến cho người ta có một loại ảo giác chính mình đang bị nhìn chằm chằm từ xa.

Điều này khiến cho nữ nhân hắc y rất khó chịu, thậm chí có chút chột dạ, nàng ta lại nâng lên một chân, dừng lại trên khuôn mặt của Hàn Vân Tịch.

Nàng ta uy hiếp nói, "Người hạ độc gì trên người ta? Nói, nếu không bốn tiểu thư sẽ huỷ hoại khuôn mặt này của người!"

"Người không có tư cách uy hiếp ta, lấy chân người ra. Nếu không, ta sẽ không cho người giải độc, ta nói được thì sẽ làm được!" Hàn Vân Tịch nheo mắt nhìn, giọng nói lạnh lùng, tản ra uy nghi bất khả xâm phạm

Nữ thích khách hắc y vốn là độc sư, lại là độc người, nàng ta cũng không cảm nhận được trong lòng bàn tay có độc. Nhưng, nhìn con người lạnh lùng ngạo mạn của Hàn Vân Tịch, nàng ta không thể không e sợ.

Nửa canh giờ (1h), cũng không tính là lâu, nhưng nàng ta cũng không biết tất cả các chất độc đang tồn tại khắp thiên hạ.

Chân treo ở giữa không trung, dầm xuống cũng không được, không dầm xuống cũng không xong, nữ thích khách hắc y bắt đầu hối hận. Mới vừa rồi vì sao không cẩn thận khiến cho bị trúng độc dễ dàng như thế?

Người là do nàng bắt cóc tới, nàng lại bị con tin hạ độc, việc này nếu như bị chủ thượng biết được, chẳng phải chủ thượng sẽ ghét nàng hơn sao?

Lúc này, nữ thích khách thanh y tiến đến, một chân đá văng chân của nữ thích khách hắc y, xem như tạo cho nàng ta một cái bậc thang để xuống.

So với nữ thích khách hắc y, nữ thích khách thanh y trầm ổn và bình tĩnh hơn nhiều, nàng ta nhấc tay nữ thích khách hắc y lên, bắt động thanh sắc nghiêm túc kiểm tra.

Hàn Vân Tịch vừa nhìn, vừa xoa vai, bò dậy.

Vừa rồi có cơ hội tốt như vậy, nàng đương nhiên đã thật sự hạ độc. Hơn nữa là một loại độc rất hiếm thấy. Nếu không phải là cao thủ trong cao thủ, hẳn là sẽ không thể kiểm tra ra.

Nếu nữ thích khách thanh y cũng tra không ra, nàng sẽ có lợi thế nói điều kiện với hai nữ nhân này.

Thật bất ngờ, một thời gian không lâu sau đó, nữ thích khách thanh y nhìn qua, nhân nhạ nói, "Hàn Vân Tịch, đây là kịch độc được tạo thành từ hai loại độc tố Hắc Quả Phụ và Thất Bộ Xà, tên là Hắc Thất."

Ánh mắt Hàn Vân Tịch tối sầm lại, kinh ngạc.

Độc thuật của nữ thích khách thanh y so với tưởng tượng của nàng còn muốn tốt hơn. Phải chăng Vạn Xà Độc trong lá trà chính là do nàng ta nghiên cứu chế tạo ra?

Nàng ta và Hàn Nhượng Tuyết, tam di nương Lý thị có quan hệ gì sao? Quan hệ cấp trên và thuộc hạ? *Hay nàng ta chính là.....*

Nếu đúng như vậy, một ý niệm đáng sợ hiện lên trong đầu Hàn Vân Tịch, khiến nàng nhin không được rung mình một cái.

"Ta không nhìn lầm đi, người trúng độc này, sẽ không có bất luận dấu hiệu trúng độc nào. Chỉ có sau khi chết, độc tính mới thể hiện ra." Nữ thích khách thanh y lại nói.

Hàn Vân Tịch lúc này mới bình thường trở lại, tuy rằng không muốn thừa nhận. Nhưng, nàng vẫn rất có phong độ gờ ngón tay cái lên. "Lợi hại!"

Hàn Vân Tịch và nữ thích khách thanh y đều rất bình tĩnh. Nhưng nữ thích khách hắc y lại không bình tĩnh được, nàng thỉnh linh tránh thoát khỏi tay nữ thích khách thanh y, duỗi tay về phía Hàn Vân Tịch, tức giận "Cho ta giải độc!"

Nàng tuy rằng không nhận biết được Hắc Thất. Nhưng cũng từng nghe nói qua, loại độc được này rất đặc thù, giải được của nó xuất phát từ độc được. Cho nên, một phần Hắc Thất chỉ tương ứng với một phần giải được, do đó người ta thường sẽ mang theo độc được và giải được với nhau.

Nói cách khác, ngoại trừ độc sư tinh luyện phối chế ra Hắc Thất, không ai khác có được giải được.

Hàn Vân Tịch mang vẻ mặt vô hại, cười nói, "Giải được có thể cho người. Nhưng mà, thỉnh người mang ta tới như thế nào, thì đưa ta trở về như thế ấy, nửa canh giờ hẳn là đủ đi."

"Người mơ tưởng! Ngay cả khi ta chết, cũng muốn kéo theo người tuần táng cùng!" Ánh mắt nữ thích khách hắc y đã trở nên ngoan độc. Cảm giác bị con tin uy hiếp cực kỳ khó chịu.

Nhưng, Hàn Vân Tịch lại cố tình muốn chọc giận nàng, cười ha hả nói "Người muốn chết, ta cũng không ngăn cản người. Chủ tử nhà người lệnh người bắt cóc ta, nhất định có yêu cầu, sao có thể sẽ để ta chết đây?"

Nàng biết, còn có người ở phía trên hai người này, còn có một độc sư đáng sợ nhất, độc sư dưỡng độc.

"Người!" Nữ thích khách hắc y rất táo bạo, lại gờ bàn tay lên một lần nữa. Nhưng ngay đúng lúc này, nữ thích khách thanh y lại lập tức giữ chặt tay nàng.

"Đủ rồi, người quay về phục mệnh trước, chủ thượng nhất định sẽ có giải được của Hắc Sát." Nàng nói một cách không vui.

"Ta không đi! Hôm nay nếu nàng không lấy ra giải được, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua nàng!" Nữ thích khách hắc y tức giận, hung hăng ném tay nữ thích khách thanh y ra.

Chủ thượng sai cho bọn họ bắt cóc Hàn Vân Tịch vì hai lý do. Thứ nhất là bởi vì Hàn Vân Tịch đang điều tra sự tình Mục Thanh Vô trúng độc. Thứ hai, còn lại là bởi vì chủ tử nhìn trúng độc thuật của Hàn Vân Tịch, muốn thu Hàn Vân Tịch dưới trướng của mình, lưu lại để dùng.

Những năm gần đây độc thuật của nàng ta vẫn luôn không có tiến triển, trình độ chênh lệch với thanh y càng lúc càng lớn, chủ thượng đã rất ghét bỏ nàng ta.

Một khi Hàn Vân Tịch quy hàng chủ thượng, rất có khả năng sẽ dần dần thay thế vị trí của nàng ta. Một khi chủ tử không cần nàng ta, sẽ đem nàng ta đi làm thực nghiệm. Phải biết rằng, những năm gần đây, chủ thượng vẫn đang cố gắng thử đường thi độc.

Hiện giờ, nếu nàng ta trở về với hai bàn tay trống trơn, lại muốn xin chủ tử giải được Hắc Sát. Như thế sẽ chỉ khiến chủ thượng càng thêm thất vọng, không khác gì tự đào mồ chôn mình.

Không, nàng tuyệt đối không cho phép phát sinh loại chuyện này!

"Hắc Sát, toàn bộ ngọn núi đều đã bị vây quanh, hiện tại không phải là thời điểm người có thể hồ nháo." Thanh y trầm giọng nhắc nhở, thấp phàn bắt mắt.

"Ta mặc kệ! Ta muốn giải được!" Hắc Sát nói, không hề báo trước rút trường kiếm ra.

Hàn Vân Tịch bất ngờ, cả kinh vội vàng lui về phía sau, không nghĩ tới Hắc Sát cư nhiên dám động thủ?

Theo hiểu biết của nàng, gian tế giúp Bắc Lịch quốc là một tổ chức rất nghiêm mật, kỷ luật nghiêm minh, không có khả năng sẽ vi phạm mệnh lệnh phía trên.

Hắc y nữ tử này vì sao lại hận nàng như vậy?

Thanh y lập tức cũng rút kiếm đuổi theo "keng" một tiếng đánh vào trên mũi kiếm của Hắc Sát, nhưng Hắc Sát lại đánh gạt sang một bên, dễ như trở bàn tay.

Thanh y nữ tử lại đuổi theo, ai ngờ, kiếm phong của Hắc Sát hơi lệch, mạnh mẽ đánh rơi trường kiếm của thanh y.

Độc thuật của thanh y cao hơn Hắc Sát, nhưng võ công lại không bằng nàng ta.

Hắc Sát bước hai ba bước đã đến trước mặt Hàn Vân Tịch, mũi kiếm để ở trên cổ nàng, hung hăng rống, "Giải được!"

Hàn Vân Tịch không muốn cho, đây là cơ hội duy nhất của nàng, lợi thế duy nhất. Trời mới biết, rốt cuộc là vì sao hai người này lại bắt cóc nàng.

"Có cho hay không?" Hắc Sát lạnh giọng, đẩy mạnh lực đạo, mũi kiếm thật sự đâm vào da thịt của Hàn Vân Tịch.

Đau!

Hàn Vân Tịch từ trước đến nay đều ăn mềm mà không ăn cứng. Nguyên bản còn đang do dự, lông mày nhăn lại, cũng giằng co, lạnh giọng, "Không cho!"

Hai tròng mắt Hắc Sát thu hẹp thành một đường thẳng, tản ra hơi thở nguy hiểm. Bởi vì tay nắm quá chặt, khiến thanh trường kiếm cũng đang run rẩy.

Hàn Vân Tịch nheo mắt, lạnh lùng nhìn thẳng vào mặt nàng ta, hai người giằng co, không khí một mảnh khẩn trương.

"Hắc Sát, người hãy suy nghĩ kỹ, là trở về cúi thấp đầu với chủ thượng, hay là chết ở chỗ này! Người chỉ có thời gian nửa canh giờ!" Thanh y lạnh giọng nhắc nhở, trầm ổn như nàng, cũng cảm thấy kích động.

Tay Hắc Sát hơi cứng đờ, tựa hồ dao động. Nhưng ai biết, đúng ngay lúc này, Hàn Vân Tịch thình lình tiến về phía trước, để mũi kiếm đâm vào sâu hơn, máu lập tức tràn ra.

Hắc Sát còn đang do dự lập tức thu hồi trường kiếm, dọa ra một thân mồ hôi lạnh, giận mắng, "Hàn Vân Tịch, người điên rồi!"

"Có gan, hãy giết ta! Không có gan, lập tức lăn!" Hàn Vân Tịch lạnh giọng.

"Người!"

Hắc Sát không còn lời nào để nói, nàng thừa nhận chính mình chung quy đã thua. Chủ thượng còn chưa thu phục được Hàn Vân Tịch, nàng đã thua trước.

"Hàn Vân Tịch, xem như người lợi hại!"

Thu hồi trường kiếm, vẻ mặt của Hắc Sát không cam lòng. Cầm giận xoay người rời đi, lập tức biến mất ở cửa động.

Hàn Vân Tịch lấy băng gạc ra ấn ở trên cổ, tuy rằng cổ găng một hơi, đáng tiếc không có lợi thế.

Nàng cũng chưa nghĩ đến chủ thượng của các nàng sẽ đến gần đây.

Nếu các nàng có thể gặp chủ thượng trong vòng nửa canh giờ, dựa theo cước trình của Hắc Sát, nửa canh giờ cũng không tính là quá xa.

Nếu đang ở gần đây, vì sao không tới gặp nhau? Bất cóc nàng, rốt cuộc là vì cái gì?

Mà nơi này cách trà trang Thiên Hương bao xa? Long Phi Dạ hẳn là biết sự tình nàng đã bị bắt cóc đi, sẽ đến cứu nàng sao? Hay là.....

Được rồi, chính nàng cũng biết, đây là một thời cơ rất tốt để Long Phi Dạ thoát khỏi nàng, Tần Vương phi được chỉ hôn.

Thấy Hàn Vân Tịch bình tĩnh xử lý miệng vết thương của mình. Đáy mắt thanh y hiện lên một tia thương thức. Trách không được chủ tử lại bất kể hậu quả mà bắt cóc vị Tần Vương phi này, so với Hắc Sát mà nói, nha đầu này ưu tú hơn nhiều.

Hàn Vân Tịch thông thả ung dung xử lý tốt miệng vết thương, lúc này mới nhìn về phía thanh y, lạnh lùng truy vấn "Nói đi, mời ta tới, có gì cần làm sao?"

Nghe cách nàng nói, thanh y không khỏi cười, "Hàn Vân Tịch, độc thuật của người là học được từ ai?"

"Nếu người muốn thảo luận vấn đề này với ta, không bằng quay lại trà thom trên trang, chúng ta chậm rãi nói chuyện." Hàn Vân Tịch nhàn nhạt trả lời.

"Người thực thông minh." Thanh y không phải là đang nhạo báng, mà là nàng đang khẳng định.

"Vạn Xà Độc là người hạ?" Hàn Vân Tịch nhân cơ hội dò hỏi.

Thanh y không đáp, đi về phía cửa động, Hàn Vân Tịch lập tức đuổi kịp, truy vấn nói, "Các người còn mai phục bao nhiêu người ở Thiên Ninh?"

Nhưng, thanh y ngậm miệng, vẫn không đáp.

Hàn Vân Tịch đang muốn hỏi thêm, lúc này, hai thích khách hắc y che mặt đi vào từ phía ngoài động, ngăn cản Hàn Vân Tịch.

"Người đang đợi người tới? Chờ chủ thượng nhà người?" Hàn Vân Tịch lại hỏi.

Ai ngờ, thanh y không những không trả lời, ngược lại hạ lệnh, "Trời nàng lại, ném vào bên trong cùng."

So với nữ thích khách thanh y, Hàn Vân Tịch càng thích Hắc Sát lưu lại phía sau hơn. Nữ nhân này quả thực sự là kín không kể hở, nàng không thể hỏi được thông tin gì, cũng không tìm thấy bất kỳ cơ hội đào tẩu nào.

Rất nhanh, nàng đã bị trời lại và bị ném ở bên trong cùng của sơn động.

Thanh y, người đang chờ đợi điều gì?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 115: Hắc Gọi Là Cố Thất Thiểu

Bên ngoài sắc trời dần dần tối sầm, Hàn Vân Tịch cuộn tròn ở trong góc. Cả buổi chiều, thanh y đều không qua nhìn nàng một cái, cũng không nói với nàng một câu.

Điều này khiến Hàn Vân Tịch càng thêm khẳng định, thanh y đang đợi, có lẽ là chờ phát sinh điều gì đó, hoặc là đang chờ người tới.

Hàn Vân Tịch cũng không biết mình đã hôn mê bao lâu, chỉ có thể thông qua cửa động để nhìn sắc trời mà phán đoán ra ban ngày hay là đêm tối.

Nàng và Mục Thanh Võ ngày ấy đi trà trang Thiên Hương, khi ấy vẫn còn 12 ngày để đánh cuộc, vạn nhất nàng hôn mê 2-3 ngày, thêm vào ngày hôm nay, chẳng phải là mất bốn ngày hay sao?

Vậy thời gian còn lại cũng chỉ có 7-8 ngày. Bảy tám ngày nói dài cũng không dài lắm, mà nói ngắn cũng không ngắn lắm!

Mà một án Vạn Xã Độc, cho đến bây giờ cũng chỉ xác định được người hiềm nghi, cũng không có được bất luận chứng cứ cụ thể nào.

Cũng không biết Long Phi Dạ có tra ra được cái gì ở tam phòng Hàn gia hay không, vạn nhất nàng đã đi sai hướng, vạn nhất đã tới thời gian ước định, nhưng vẫn chưa tra ra hung phạm, chẳng phải là nàng thật sự thua Mục Lưu Nguyệt hay sao?

Người thua cuộc phải cởi áo choàng bên ngoài và chạy vòng quanh phố!

Nghĩ đến đây, Hàn Vân Tịch bị dồn nén, thua là một chuyện, nỗ lực lâu như vậy đều bị uống phí, khiến người càng thêm bức bối.

Nàng càng nghĩ, mày nhăn càng chặt. Chỉ là, chốc lát sau lại đột nhiên buông lỏng, mở miệng thở ra một hơi tức khí, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Được rồi, nàng có thể trở về hay không, còn chưa xác định được, nhưng lại nhớ tới sự tình đánh đổ.

Suy nghĩ về nó, nàng liền hạ đầu gục xuống, trong lòng cảm khái. Nếu nàng có võ công thì thật là tốt biết bao, ít nhất còn có một con đường sống, không cần mỗi lần đều bị động như vậy.

Hàn Vân Tịch đã không nhận ra vô số các biểu hiện lướt qua mặt nàng trong những suy nghĩ này. Tuy nhiên, có người đã thưởng thức được mùi ngon đang trốn tránh ở một lỗ thủng phía bên kia vách đá.

"Uy..... Uy....."

"Độc nha đầu..... Độc nha đầu....."

Hàn Vân Tịch đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình thì đột nhiên nghe thấy tiếng nói này, nàng lập tức tập trung lực chú ý, nghiêm túc lắng nghe và phát hiện loáng thoáng có người đang nói chuyện với nàng.

"Bên này..... bên phải, ha ha!"

"Bên phải."

Đột nhiên, giọng nói nói lớn lên, Hàn Vân Tịch lập tức nhìn sang bên phải, trừ bỏ một bức tường đá, cái gì cũng chưa nhìn thấy.

"Nha đầu ngu ngốc."

Trong giọng nói lộ ra ý cười, tựa hồ như được truyền tới từ bức tường đá.

Quái lạ!

Tầm mắt Hàn Vân Tịch tìm tòi ở trên vách đá, rất nhanh liền thấy được một lỗ nhỏ ở trên vách đá, trong đó có một đôi mắt yêu dã dãi hẹp, đang nhìn nàng chằm chằm!

Hàn Vân Tịch khiếp sợ, gần như hét lên.

May mắn thay, nàng đã nhịn xuống!

Đôi mắt chớp vài cái, lộ ra ý cười, nhìn nàng thân thiện.

Nàng biết người này sao?

Hàn Vân Tịch nhớ rõ người nàng quen biết, nhưng cũng không có người nào có mắt đẹp yêu dã và đào hoa như thế.

Tuy rằng cửa động rất nhỏ, cũng không có biện pháp hoàn toàn nhìn rõ cặp mắt kia. Nhưng Hàn Vân Tịch vẫn rất khẳng định.

Ai nha?

Nàng lấy lại bình tĩnh, cảnh giác nhìn về phía cửa sơn động.

Trong sơn động, những thích khách hắc y che mặt khác sớm đã đi ra ngoài, một mình thanh y đang ngồi dựa lưng về phía nàng ở cửa động, khoảng cách có chút xa, cũng không nhận thấy được động tĩnh nơi này.

"Yên tâm, nàng ta không thể nghe thấy." Nam tử thấp giọng, trong giọng nói đều lộ ra ý cười, tựa hồ tâm tình rất tốt.

Hàn Vân Tịch quay đầu lại nhìn, cảnh giác đánh giá mắt kia, thấp giọng hỏi "Ta không quen biết người đi?"

"Ta biết người là đủ." Nam tử cười nói.

"Vậy người là ai?" Hàn Vân Tịch vừa dò hỏi, vừa tự hỏi có thể có một sơn động phía sau vách đá này hay không? Người nọ hẳn ở ngay cách vách.

"Người tới cứu người." Nam tử nói, tựa hồ lui ra sau một bước, Hàn Vân Tịch trong mơ hồ thoáng nhìn qua mũi hắc, đặc biệt cao thẳng đẹp.

Mắt hẹp dài đào hoa, mũi cao thẳng, nếu lại cặp với đôi môi quyến rũ, vậy chẳng phải là một mỹ nam tử?

Đương nhiên, lúc này Hàn Vân Tịch không có tâm tư để nghĩ đến điều này.

Nàng rất khẳng định, nàng chưa từng thấy qua gia hỏa này.

"Huynh đài, ở ngay lúc này thừa nước đục thả câu, không thích hợp đi." Nàng nhàn nhạt nói, dịch vị trí, quay mặt vào vách tường.

"Không tệ. Ta hiện tại cũng không tính toán cứu người, vì thế chúng ta hãy nói chuyện trong khi nhàn rỗi." Nam tử cười đặc biệt mê người, thanh thần lười biếng, không giống như đang ở trong một hoàn cảnh nguy hiểm chút nào.

Rõ ràng là đang đùa giỡn nàng! Hàn Vân Tịch nhìn không được trợn trắng mắt, đơn giản quay đầu đi không để ý tới. Nàng nghĩ, *gia hỏa này hẳn là đi ngang qua để mua nước tương đi**?

*Đi ngang qua để mua nước tương (打酱油): ở đây có nghĩa là nàng nghĩ người kia dừng lại nhưng sau đó sẽ rời đi bởi vì không có gì liên quan đến mình cả. {Dịch: Emily Ton}

Ai ngờ, Hàn Vân Tịch chờ đợi hồi lâu, nam tử thực sự không nói chuyện tiếp.

Nàng vội vàng quay đầu nhìn lại, nhưng nhìn thấy lỗ nhỏ trống rỗng, không có gì.

Không thể nào, thật sự là mua nước tương sao?

"Uy..... Uy....."

"Người còn ở đây không?"

Hàn Vân Tịch vội vàng hỏi, thật vất vả mới có người tới, nói như thế nào thì nó cũng là cơ hội để đào tẩu.

"Uy..... Người còn ở đây sao?"

Bất đắc dĩ, Hàn Vân Tịch hỏi vài tiếng, cách vách không có bất luận âm thanh nào đáp lại.

Hàn Vân Tịch nóng nảy, nhìn thoáng qua về phía cửa sơn động, thấy thanh y vẫn không nhúc nhích, nàng cẩn thận dịch chuyển vị trí, dịch đến bên cạnh vách đá, xuyên qua lỗ nhỏ có thể lờ mờ nhìn thấy thật sự còn có một cái sơn động cách vách. Nhưng, không có thân ảnh người nào.

"Người còn ở đó không? Nếu còn ở đó thì hãy nói *"chi"* một tiếng."

Hàn Vân Tịch gần như hết sức, nhưng ai biết, lời này vừa rơi xuống, cách vách đột nhiên liền truyền đến một tiếng "Chi".

Hàn Vân Tịch sùng sốt, ngay sau đó phấn khởi "Uy, người vẫn còn ở đây?"

"Ta không phải là "Uy", ta gọi là Cố Thất Thiểu....."

Giọng nói rất thấp, Hàn Vân Tịch cũng không nghe rõ "Uy, người nói gì vậy?"

"Ta không phải là "Uy", ta gọi là Cố Thất Thiểu."

Người nọ lặp lại, tựa hồ là cố tình hạ thấp giọng của mình.

Lần này, Hàn Vân Tịch nghe được, đột nhiên kinh hãi "Cái gì, Cố Thất Sát?"

Chỉ nghe thấy một trận cười khê cách vách, cũng không biết người nọ có nghe được Hàn Vân Tịch nói không, hắc vẫn lặp lại câu nói vừa rồi, giọng nói lại rõ ràng hơn rất nhiều "Ta không phải là Uy, ta gọi là Cố Thất Thiểu."

Lần này, Hàn Vân Tịch cuối cùng nghe rõ. Cố Thất Thiểu, ba chữ này có âm gần giống như "Cố Thất Sát", trách không được nàng lại nghe nhầm.

Nhưng, Cố Thất Thiểu cũng chỉ là để xưng hô mà thôi, không phải tên thật đi?.

Dù sao, nàng chưa từng nghe qua, cũng không quen biết.

Xác định có người ở đó, Hàn Vân Tịch lại khó khăn dịch chuyển vị trí, đưa lưng về phía vách tường, cố gắng khiến mình trông tự nhiên hơn.

Mới ngồi yên không lâu, thanh y liền quay đầu nhìn qua, thấy Hàn Vân Tịch vẫn không nhúc nhích, cũng không hề tránh né ánh mắt nàng ta, chằm chằm nhìn thẳng nàng ta.

Thanh y nhìn một lát, không nói gì, quay đầu lại.

Hàn Vân Tịch âm thầm thở ra một hơi tức khí, cũng không dám nói chuyện ngay, chờ đợi trong chốc lát, thấy thanh y không quay đầu lại nữa, lúc này mới thấp giọng, "Uy, ngươi vì sao lại muốn cứu ta?"

"Ta không phải là Uy, nếu ngươi không ngại, có thể gọi ta là Tiểu Thất."

Giọng nói vui vẻ lại truyền đến, đột nhiên khiến Hàn Vân Tịch có cảm giác lạnh người, một đại nam nhân gọi là Tiểu Thất, nàng nghĩ gia hỏa cách vách này nhất định là *tao bao**.

*Tao bao (骚包): ngụ ý nói đến người phóng túng, phô trương.

Cách vách, Cố Thất Thiểu cũng giống như Hàn Vân Tịch, cũng đang dựa lưng mình ngồi xuống vách tường đá.

Nhưng, hắn cũng không ngồi nghiêm chỉnh giống như Hàn Vân Tịch, mà là lười biếng thả lỏng, giống như một chú mèo đang nằm phơi nắng vào mùa đông, lười biếng đến tận xương tủy.

Hắn mặc trên người một bộ áo bào đỏ rực như lửa, ống tay to dài, xa hoa tuyệt mỹ lan đầy mặt đất. Một tay hắn tùy ý để trên một đùi, năm ngón tay thon dài trắng nõn, da thịt có phần tái nhợt hơn so với người thường, vô cùng mịn màng.

Hắn cười nhẹ nhàng, tinh tế như nữ tử, khuôn mặt tuyệt mỹ đủ để khiến bầu trời và trái đất sáng lên, yêu đã khiến người *hồn cốt đều tiêu (linh hồn biến mất)*!

"Ngươi vì sao muốn cứu ta?" Cách vách, Hàn Vân Tịch lại hỏi.

"Bởi vì ta thích ngươi, tất nhiên." Cố Thất Thiểu trả lời một cách tự nhiên, tựa hồ là đang nói giỡn.

Hàn Vân Tịch dường như đã thích ứng với sự đùa giỡn của hắn, chỉ đơn giản bỏ qua những lời này của hắn, nàng nhún vai hỏi "Vậy ngươi định lúc nào thì cứu ta đây?"

"Có lẽ sau mấy ngày nữa." Cố Thất Thiểu lại nói, cũng không biết là trả lời cho có lệ, hay là thật sự đang tính toán thời gian.

Hàn Vân Tịch không cam lòng, tiếp tục truy vấn "Đó là mấy ngày?"

Tuy nhiên, lần này Cố Thất Thiểu cũng không trả lời, ngược lại hỏi "Cổ còn đau không?"

"Đó là mấy ngày?" Hàn Vân Tịch lại tiếp tục.

"Đọc nha đầu, ngươi học độc thuật từ ai mà lợi hại như thế? Sư phụ ngươi vẫn còn sao?" Cố Thất Thiểu tiếp tục hỏi.

"Đó là mấy ngày?" Hàn Vân Tịch cứng đầu lặp lại.

"Ta nhớ rõ trước kia ngươi không lợi hại như vậy, đúng không?" Cố Thất Thiểu lại hỏi, mặc dù là đặt câu hỏi, nhưng lại giống như đang nói với chính mình, hắn ngửa đầu, nhắm mắt lại, ngồi im lìm giống như một bức tranh mỹ nhân trầm tư.

Cách vách, hai mắt Hàn Vân Tịch nhìn trời, đã bỏ cuộc.

Gia hỏa thần thần bí bí này rốt cuộc là ai? Vì sao hắn lại xuất hiện ở chỗ này. Là đuổi theo các nàng xuống dưới, hay là ngẫu nhiên gặp được?

Hắn biết nàng, người biết nàng hẳn là rất nhiều đi, nàng làm thế nào để đoán?

Nam nhân cách vách không rõ lai lịch, mà nữ nhân phía trước cửa động cũng không rõ mục đích, Hàn Vân Tịch thở dài, nàng chỉ có thể chờ!

.....*Editors: Thái Hà; Emily Ton.....*

Đêm đã khuya.

Trong nhà giam trà trang Thiên Hương truyền đến từng đợt tiếng kêu rên rĩ, Long Phi Dạ thẩm vấn liên tục từ giữa trưa cho đến bây giờ vẫn chưa kết thúc.

Một lần nữa, hắn lại dùng hình chuột khủng bố, thay vì giết một người răn trăm người, hắn đã dùng hình thẩm vấn tất cả đám người.

Trong phòng giam tối tăm, lồng sắt thật lớn được đặt ngay ở trung tâm, tất cả mọi người đều đứng, một mình Long Phi Dạ ngồi.

Người thẩm vấn là Thượng Quan chấp sự, Mục Thanh Vô là người giám sát dùng hình tra tấn. Từ lúc thẩm vấn đến nay, Long Phi Dạ chưa từng nói qua một câu, toàn thân tản ra hơi thở rét lạnh càng ngày càng khủng bố. Không nói đến những người đang bị thẩm vấn, ngay cả những người xung quanh đang chờ đợi, từ xa nhìn đến hung thần trong bóng tối kia, tất cả một đám đều sồn tóc gáy, kinh hồn táng đẫm.

"A....."

Người đang bị dùng hình phạt ra một loạt tiếng kêu thê thảm, vang vọng toàn bộ nhà giam.

Trái tim hắn phải đối mặt với con chuột đang mở rộng miệng, con chuột đen lớn đang đào bới tim hắn.

"A..... tha mạng a! Ta không biết gì cả! A..... ta thật sự....."

Đột nhiên, tiếng kêu thảm thiết bỗng nhiên im bật, ngay sau đó liền thấy người nọ ngã xuống phía sau, ngực bị cán xé thành một cái động lớn, một con chuột đen lớn vùi đầu trong đó, chỉ chừa một nửa thân mình bên ngoài.

Lại một người nữa chết vì bị tra tấn.

Thượng Quan chấp sự thẩm vấn rất chậm, hỏi rất cẩn thận, tuy rằng liên tục từ giữa giờ trưa cho đến bây giờ, thật ra cũng không thẩm tra được bao nhiêu người.

Chẳng mấy chốc, nhiều người xung quanh không nhịn được lại bị nôn mửa, thậm chí có người trực tiếp bị dọa ngất đi.

Tuy nhiên, dọa ngất cũng vô dụng, rất nhanh lại bị đánh thức, loại hình xếp hàng chờ đợi đến phiên thẩm vấn của mình còn tàn nhẫn hơn.

Ở đây cũng có khoảng hơn 20 người, Long Phi Dạ quyết tâm muốn thẩm tra ra kết quả, giết chóc quyết đoán, lãnh khốc vô tình như hắn, từ đầu tới cuối, lông mày đều chưa từng nhúc nhích một chút.

Một thất yên tĩnh, chỉ nghe được những âm thanh không rõ ràng của hàm răng đánh vào nhau truyền đến, trời mới biết được bọn họ có bao nhiêu sợ hãi.

Long Phi Dạ mặt không biểu tình, nhẹ nhàng phát phát tay, ý bảo Thượng Quan chấp sự thẩm người tiếp theo.

Thấy thế, một thị vệ trẻ tuổi trong đội ngũ phía trước lập tức quỳ xuống, phủ phục trên mặt đất và khóc lớn.

"Ta không biết gì cả! Ta thật sự không biết..... Thượng Quan chấp sự, ta sẽ thành hôn vào cuối tháng, người buông tha ta đi! Ta cầu xin người!"

Thượng Quan chấp sự do dự, phải biết rằng, nếu cứ thẩm tiếp như thế, sẽ càng có thêm nhiều người vô tội phải chết, hắn nhìn về phía Tần Vương điện hạ. Nhưng mà, Tần Vương điện hạ không có chút phản ứng nào.

Không có lựa chọn nào khác, Thượng Quan chấp sự chỉ có thể mạnh mẽ túm người lên. Ai ngờ, đúng ngay lúc này, đột nhiên có người từ đám người cuối cùng vọt lên phía trước, lớn tiếng nói "Đủ rồi, đừng thẩm nữa, ta thú nhận! Ta thú nhận!"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Sào Huyệt, Đã Muộn Một Bước

Rốt cuộc, có người nhịn không được nên đã đứng ra.

Long Phi Dạ nhận định trong nhóm người này có nội gian, vì vậy nhất định sẽ có!

Hai tròng mắt bình tĩnh và lạnh lùng của hắn lúc này mới chậm rãi di động, nhìn về hướng người nọ vừa lao ra, chỉ thấy đó là một nam nhân trung niên, ăn mặc không giống như những thủ vệ bình thường.

"Hoắc Dương, chính là ngươi!"

Thượng Quan chấp sự giật mình, gia hỏa này đúng là thợ cả thủ vệ bên núi phía nam, được đề cử là người dẫn đầu của đời kế tiếp, là một tay đắc lực do hắn đề bạt lên, như thế nào sẽ là mật thám?

Hoắc Dương nhìn Thượng Quan chấp sự, xấu hổ cúi đầu, Mục Thanh Vô lập tức tiến lên đề Hoắc Dương lại.

"Các người mai phục như thế nào, người đâu?" Long Phi Dạ lạnh giọng, rốt cuộc tự mình thẩm vấn.

"Những người đó đã mai phục ở trên núi phía nam từ lâu, bọn họ cũng không phải tới vì Vương Phi nương nương, bọn họ....."

Hoắc Dương nếu đã đứng ra, đó chính là quyết tâm phải chết, không có gì phải sợ. Nhưng, đón nhận con ngươi lạnh băng của Long Phi Dạ, hắn vẫn cảm thấy sợ hãi, dùng một lát trước khi nói tiếp.

"Bọn họ..... bọn họ là đặc biệt ở chỗ này để chờ Hoàng Thượng, cũng không biết vì sao khi nghe nói Vương Phi nương nương lên núi, liền xuống tay đối với Vương Phi nương nương."

Thượng Quan chấp sự đột nhiên tức giận, "Được lắm, Hoắc Dương, ngươi đã mai phục bao lâu! Ngươi làm sao có thể đem người vào trong?"

Mấy năm gần đây, mỗi năm Thiên Huy Hoàng Đế sẽ dành một ngày tự mình tới trà trang Thiên Hương hái trà, dấu điểm thân phận, cải trang vi hành, đều do Thượng Quan chấp sự tự mình tiếp đãi.

Cho nên, mấy năm nay Thượng Quan chấp sự luôn tăng cường phòng bị ở ngọn núi phía nam.

"Năm trước, bọn họ đã mai phục tại vùng phụ cận, vì thế rất nhanh liền có thể lại đây." Hoắc Dương đứng sững trả lời, hẳn thậm chí không có mặt để nhìn quan chấp sự, quý hai đầu gối xuống.

"Thượng Quan chấp sự, ta đã không đáp ứng được kỳ vọng của ngươi! Ta là bị ép buộc, các nàng đã bắt mẫu thân ta, ta không còn lựa chọn nào khác!"

Vừa nghe lời này, Thượng Quan chấp sự giận không thể át, ngay sau đó một chân hung hăng đá "Ngươi là người duy nhất có mẫu thân sao? Hôm nay đã chết nhiều huynh đệ như vậy, ai không có mẫu thân? Ngươi, đồ vương bát đần!"

Hoắc Dương là người đứng đầu đội, có hẳn làm nội ứng, thích khách muốn tránh thoát thủ vệ và tiến vào núi phía nam sẽ dễ dàng hơn nhiều. Hơn nữa, Hoắc Dương là người có thể biết ai chuẩn bị lên núi hái trà đầu tiên.

"Người Bắc Lịch quốc?" Long Phi Dạ nheo hai mắt nguy hiểm, không nghĩ tới đối tượng mật thám muốn ám sát cư nhiên là hoàng đế, lần này Bắc Lịch không phải là đang chơi với lửa hay sao?

"Nô tài không biết những người đó là ai, chỉ có một nữ nhân tiếp xúc với nô tài. Bình thường, bọn họ đều tránh ở một hang động phía đông của các vách đá phía nam. Với tốc độ của bọn họ, đi từ bên này đến đó cũng phải mất một khoảng thời gian uống hai tách trà."

Hoắc Dương đứng sững trả lời, ngay từ đầu hẳn đã ôm tâm lý may mắn, nhưng khi được nhìn thấy hình chuột thì lập tức sợ hãi. Bên cạnh đó, nhìn một đám các huynh đệ chết oan chết thảm, hẳn thật sự là nhìn không được.

Vừa nghe lời này, Long Phi Dạ đến lập tức đứng lên, lạnh giọng, "Người cũng bị bắt cóc tới đó?"

Hoắc Dương sợ tới mức run rẩy, nói đứt quãng, "Nô tài..... nô tài không..... không biết, nếu các nàng không xuống được núi, vậy, cũng chỉ có thể tránh ở nơi đó."

Long Phi Dạ không nói bất cứ điều gì, xoay người rời đi, Mục Thanh Vô cũng vội vàng đuổi theo.

Thượng Quan chấp sự nhìn Hoắc Dương, tức giận đến nỗi nói không nên lời, sau một lúc lâu mới lạnh giọng "Người tới, nhốt hẳn lại cho ta!"

Nói xong, cũng vội vàng đuổi theo, tới cửa còn không quên giao đãi một câu, "Tiếp tục tìm trang chủ, tiếp tục tìm!"

Hắn cầu nguyện, Vương Phi nương nương nhất định phải ở trong hang đá. Nếu không, trà trang Thiên Hương xuất hiện một mật thám như thế, chạy trời không khỏi nắng.

Lúc này, bên ngoài trời đã hơi sáng, gió lạnh thấu xương.

Trời mới biết tốc độ du hành của Long Phi Dạ nhanh bao nhiêu, Mục Thanh Vô thậm chí không thể đuổi kịp, càng đừng nói đến Thượng Quan chấp sự.

Cứu người là sự tình tính bằng giây, Tần Vương điện hạ nhanh một bước, Vương Phi nương nương sẽ chịu ít tra tấn hơn.

Nhưng, khi bọn hắn đuổi tới vách đá phía đông của dãy núi phía nam, lại nhìn thấy Tần Vương điện hạ đang đứng ở bên cạnh vách núi mà không đi xuống.

Tần Vương điện hạ là đang đợi bọn họ sao?

Mục Thanh Vô nghĩ như thế, nhưng rất nhanh liền phủ định ý niệm này. Võ công của hai người như hắn và Thượng Quan chấp sự cộng lại, đều không có khả năng bằng một mình Tần Vương điện hạ, Tần Vương điện hạ trước nay đều không cần chi viện.

Thượng Quan chấp sự vừa đuổi tới, lập tức bấm báo "Điện hạ, nơi này chính là một vách đá phía đông."

"Phía dưới là cái gì?" Long Phi Dạ lạnh lùng truy vấn.

Nơi này là ngọn núi phía nam và cách trà trang Thiên Hương hai ngọn núi, Thượng Quan chấp sự hiếm khi đến nơi đây, vì thế cũng không quen thuộc với hoàn cảnh quanh mình.

Hắn nhìn xuống, chỉ thấy dưới vực sâu sương mù một mảnh mênh mông, tầm nhìn rất thấp, hơn nữa tựa hồ là do ánh sáng không đủ, sương mù kia có chút biến thành màu đen.

"Sương buổi sáng còn chưa tan đi?" Thượng Quan chấp sự nói, lại lẩm bẩm tự nói, "Nhưng..... sương mù này hình như là màu đen."

Mục Thanh Võ cũng nhìn xuống, lại một mực chắc chắn "Đây là chướng khí!"

Nếu Long Phi Dạ không trải qua đàn muỗi độc, có lẽ hẳn cũng sẽ cho rằng đây chính là chướng khí. Nhưng, trước kia đã trải qua một hồi đàn muỗi độc, Long Phi Dạ rất khẳng định, một mảnh đen nghìn nghịt trong vực sâu đúng là đàn muỗi độc, quy mô còn muốn lớn hơn so với trước kia.

Tuy nhiên, hẳn không cách nào khẳng định, đàn muỗi độc này là do người thao tác, nhằm bảo vệ chỗ này, hay là bởi vì thời gian và khí hậu biến hóa mà tập hợp lại với nhau.

"Trước đây ai đã từng tới nơi này?" Long Phi Dạ lạnh lùng truy vấn.

Mục Thanh Võ và Thượng Quan chấp sự đều khó hiểu, nhưng không dám hỏi nhiều. Thượng Quan chấp sự vội vàng trả lời, "Hoắc Dương biết nơi này, hẳn là đã từng tới đây!"

"Mang lại đây!" Long Phi Dạ lạnh giọng, thanh âm lạnh băng ẩn chứa sự phẫn nộ, trời mới biết khi nào sẽ bộc phát ra ngoài.

Sau khi Thượng Quan chấp sự rời đi, Mục Thanh Võ mới thấp giọng hỏi, "Điện hạ, đây..... chẳng lẽ không phải là chướng khí?"

"Đàn muỗi độc."

Tầm mắt Long Phi Dạ vẫn luôn dừng ở màn sương đen dưới vực sâu, ánh mắt có chút ngưng trọng. Đối mặt với đàn muỗi độc, tất cả thủ hạ là độc sư của hắn đều bó tay không có biện pháp, chỉ có Hàn Văn Tịch mới có biện pháp, đáng tiếc, hiện tại hắn muốn cứu lại chính là nàng.

Nữ nhân đáng chết, đang êm đẹp lên núi hái trà làm gì!

"Đàn muỗi độc, điều này....." Mục Thanh Võ kinh hãi.

Ai ngờ, trong khi bọn họ đang nói chuyện, sương đen trong vực sâu đột nhiên bắt đầu lắng lên, hơn nữa, còn đồng thời không ngừng khuếch tán theo bốn phương tám hướng. Là có người đang điều khiển đàn muỗi độc sao? Người đang ẩn nấp ở trong vực sâu, muốn chạy trốn lên đây sao?

Ánh mắt Long Phi Dạ trở nên lạnh giá, chuẩn bị ứng chiến. Nhưng, tình huống rất nhanh liền vượt qua tưởng tượng của hắn.

Chỉ thấy đàn muỗi độc khuếch tán với tốc độ càng lúc càng nhanh, chỉ chớp lát sau đã chiếm đầy toàn bộ vực sâu, lại còn không ngừng tán đầy ra bốn phương tám hướng ra ngoài, lan rộng đến những khu rừng núi xung quanh.

Long Phi Dạ và Mục Thanh Võ chỉ có thể lui ra sau, nhảy đến chỗ cao để quan sát.

Khi trời càng ngày càng sáng, ánh sáng càng ngày càng mạnh, bọn họ cũng có thể nhìn thấy càng ngày càng rõ ràng hơn. Từ trên cao quan sát xuống dưới, chỉ thấy đàn muỗi độc giống như một mảnh mây đen thật lớn, rộng lớn và mạnh mẽ, dần dần bao bọc núi rừng xung quanh.

Thượng Quan chấp sự áp Hoắc Dương chạy tới, hai người vừa thấy cảnh này, đều cùng nhau kinh hãi, trợn mắt há hốc mồm.

Sắc mặt Hoắc Dương tái nhợt, ngay sau đó hô to, "Đi! Các chủ tử, chạy nhanh đi! Đây là khí độc đang bùng nổ, nơi này trong mười năm khí độc sẽ đại bùng nổ một lần, khi ta còn nhỏ đã từng gặp qua! Tất cả những ngọn núi xung quanh sẽ đều bị bao phủ, hãy nhanh chóng chạy trốn! Một khi dính phải thứ này lập tức sẽ bị độc chết."

Ban đầu đã có?

Long phi Dạ rất bất ngờ, lập tức hỏi, "Có bao nhiêu ngọn núi sẽ gặp nguy hiểm? Kéo dài trong bao lâu?"

Hoắc Dương khoa tay múa chân "Tất cả một vòng xung quanh đây đều sẽ gặp nguy hiểm, không bao lâu ngọn núi sẽ bị bao phủ đầy khí độc. Nhanh nhất cũng phải đến giữa trưa ngày mai mới có thể tan đi."

Lời này vừa ra, Long Phi Dạ lập tức liền minh bạch!

Quy mô đàn muỗi độc trong trận này lớn như thế sẽ không phải do người điều khiển. Nhưng vẫn có thể bị người lợi dụng. Người bắt cóc Hàn Văn Tịch cũng là người dùng độc, tự nhiên sẽ không sợ đàn muỗi độc.

Hiện tại, tất cả các lối xuống núi đều đã bị phong tỏa, lại có ba đội nhân mã đang lục soát núi. Nhóm thích khách đang có điều kiêng kỵ nên không dám lộ diện, không dám đưa ra điều kiện làm tiền với hắn, điều này không thể nghi ngờ là muốn sau khi toàn thân trở ra, mới tìm đến hắn để nói điều kiện!

Mà sự bùng nổ của đàn muỗi độc này, đúng là cơ hội đào tẩu tốt nhất của các nàng.

Sự tình..... phiền toái!

Long Phi Dạ nhìn diện tích đàn muỗi đen càng lúc càng lớn, nhũn mảy mắt. Tấn công bằng độc, chính là nhược điểm duy nhất của hắn.

Hoắc Dương đứng ở một bên nhìn khí độc không ngừng lan tràn, cực kỳ sợ hãi, vài lần muốn mở miệng nhưng lại không dám.

Rốt cuộc, Mục Thanh Võ và Thượng Quan chấp sự đều nhìn không được.

"Điện hạ, chúng ta hãy rút đi!" Mục Thanh Võ nghiêm túc nói.

Thượng Quan chấp sự lúc này mới dám nhân cơ hội mở miệng, "Điện hạ, nếu không rút chỉ sợ không kịp, các nàng bắt cóc Vương Phi nương nương nhất định sẽ có yêu cầu, việc này vẫn nên bàn bạc kỹ hơn."

Đôi tay Long Phi Dạ nắm chặt thành nắm đấm trong tay áo, bọn hắn đã rất gần cho đến khi bị độc tấn công lại.

Tất cả sự thất bại của hắn đều là bởi vì độc!

Rất tốt!

Hắn rút!

Hắn chờ xem gian tế này rốt cuộc có thể trốn được bao xa?

"Rút!" Long Phi Dạ lạnh giọng, xoay người rời đi. Đám người Mục Thanh Võ cũng đều không dám ở lâu, vội vàng đi theo.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Trong lúc này, đàn muỗi độc đã rải đầy khắp nơi trên các ngọn núi.

Hàn Văn Tịch bị thanh y túm đến cửa sơn động, nhìn thấy trước mắt một mảnh đen dày đặc, nàng không khỏi thở ra một hơi khí lạnh, cư nhiên nhiều như vậy, thật là đáng sợ!

"Ngươi..... ngươi..... không có khả năng, ngươi không thể kiểm soát chúng!"

Hàn Văn Tịch lắc đầu, đàn muỗi độc không lồ như thế không có khả năng là do người điều khiển, mặc dù là lợi dụng khí hậu và địa hình đều không thể làm được.

Thanh y lạnh lùng cười, "Đúng nha, người có thể kiểm soát đàn muỗi độc đã chết."

Lời này vừa ra, Hàn Văn Tịch lập tức kinh ngạc. Lần trước đúng là nàng đã giúp Long Phi Dạ giết nữ gian tế kia.

Thanh y hiển nhiên không biết chuyện này, Hàn Văn Tịch sẽ không ngốc đến mức chủ động nói ra. Hiện tại, cuối cùng nàng đã minh bạch thanh y đang chờ đợi gì.

"Đây là hiện tượng tự nhiên, ngươi chính là đang chờ đợi cơ hội này, muốn nhân lúc hỗn loạn để đào tẩu!"

Thanh y nhìn qua, đột nhiên nắm lấy cằm Hàn Văn Tịch, nhét vào miệng nàng một viên thuốc, Hàn Văn Tịch bị bất ngờ, trực tiếp nuốt xuống.

"Yên tâm, nó sẽ bảo vệ tính mạng của ngươi." Thanh y hừ lạnh.

Lời này vừa ra, Hàn Văn Tịch lại biết thêm một tin tức, nữ nhân này có giải dược của muỗi độc, chứng tỏ rằng nàng hiểu cách dưỡng muỗi độc.

Lần trước, nữ mật thám có thể kiểm soát đàn muỗi độc gọi là muỗi tỷ. Long Phi Dạ đã bức cung ra được từ trong miệng tù binh, vị muỗi tỷ này chính là đội trưởng của tất cả các nữ mật thám. Điều này cũng có nghĩa là, thanh y chính là cấp trên trực tiếp của muỗi tỷ!

Nói cách khác, người tổng phụ trách cho toàn bộ nội gian Bắc Lịch quốc mai phục tại Thiên Ninh quốc, chính là thanh y.

"Ngươi nhất định chính là người phối ra loại độc của Mục Thanh Võ?" Hàn Văn Tịch lạnh giọng, rất khẳng định, nàng ta cũng giống như vị muỗi tỷ đều có thể chơi muỗi, nhưng muỗi tỷ không có khả năng tạo ra Vạn Xà Độc, mà thanh y, thật ra có thể có khả năng này.

"Hàn Văn Tịch, nữ nhân quá thông minh, cũng không phải chuyện tốt." Thanh y lạnh lùng nhắc nhở.

Hàn Văn Tịch không trả lời, đáy mắt lóe lên ánh sáng nhấp nháy, nàng nghĩ, nàng không tra ra được người đã trực tiếp hạ độc với Mục Thanh Võ, nhưng nếu bắt được người đã tạo ra độc, cũng coi như là đã tìm được hung thủ, đúng không?

Thanh y..... bốn Vương phi đã để mắt đến ngươi.

Lúc này, một hắc y nhân bay tới từ trong đàn muỗi độc, cung kính bẩm báo, "Thanh tỷ, chúng ta có thể đi theo hướng Tây Bắc."

Thanh y gật gù đầu, kéo Hàn Văn Tịch bay xuống. Ngay trước khi bọn họ ngã xuống, Hàn Văn Tịch thoáng nhìn thấy một màu đỏ, loé lên từ phía cửa động.....

Tên Cô Thất Thiếu kia, không sợ độc sao?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117: Không Khiến Bồn Vương Thất Vọng

Hàn Văn Tịch chỉ thoáng nhìn thấy một cái bóng màu đỏ, ngay sau đó cũng không nhìn thấy người nào. Đồng thời, thanh y kéo nàng bay về ngọn núi phía bắc.

Khắp núi đồi đều là muối độc, thậm chí có thể nói trong không khí đều là muối độc. Lúc này những người lục soát núi cho dù có dùng khí tiếp tục, cũng rất mau liền sẽ bị độc chết.

Những thích khách này cơ bản là không bị cản trở, thẳng một đường, chỉ có tốc độ hơi chậm lại một chút.

Hàn Văn Tịch cũng không giấy giụa, nàng đang bị cuốn vào suy nghĩ của mình, *tên Cô Thất Thiếu kia rốt cuộc là loại người gì?*

Hắn không sợ muối độc sao? Chẳng lẽ, hắn có giải được?

Nếu nói hắn có giải được, vậy hắn nhất định đã sớm đoán được nơi này có muối độc? Bởi vì, không dễ để tìm được giải được muối độc.

Suy nghĩ đến đây, Hàn Văn Tịch không nhịn được nhìn xung quanh mình. Đáng tiếc, nơi nơi đều là từng đoàn đen nghìn nghịt, ngay cả cây cối đều nhanh chóng không thể nhìn thấy rõ ràng, càng đừng nói là cất dấu người.

Tên kia còn đi theo quanh mình sao? Vừa rồi ở trong sơn động có cơ hội tốt như vậy nhưng hắn cũng không động thủ, một khi để thích khách chạy ra khỏi những ngọn núi này, muốn cứu người sẽ càng thêm khó.

Cô Thất Thiếu, thật sự là tới cứu nàng sao?

Hàn Văn Tịch mang một bụng đầy nghi hoặc càng thêm không dám đem hy vọng ký thác lên một người xa lạ, nàng cần phải nghĩ cách để tự cứu mình!

"Các người rốt cuộc muốn mang ta đi nơi nào?" Nàng lớn tiếng chất vấn.

Thanh y liếc mắt nhìn nàng một cái, không nói gì.

"Người tốt xấu cũng nên nói cho ta một tiếng, người muốn mang ta đi gặp chủ thượng nhà người sao?" Hàn Văn Tịch lại thử.

Đáng tiếc, thanh y thật sự trầm ổn, tính tình hoàn toàn khác so với Hắc Sát, muốn dò ra được dấu vết nào đó từ miệng nàng ta, quả thực còn khó hơn so với lên trời.

Không nói đúng không!

Không nói, ta sẽ khiến người hối tiếc!

Hàn Văn Tịch oán hận trong lòng âm thầm suy nghĩ, mắt thấy quanh mình hết thấy càng ngày càng đen, nàng đơn giản nhắm mắt lại.

Bất quá sau một lát, trong lòng bàn tay nàng đã xuất hiện loại được tán không mùi không màu.

Tuy rằng đôi tay bị trời không thể nào nhúc nhích. Nhưng hệ thống giải độc lại liên hệ trực tiếp với đại não thần kinh của nàng. Linh hồn nàng, hoặc là nói ý thức nàng, hoàn toàn tự do khống chế hệ thống giải độc.

Một ý niệm mà thôi, đủ để mở ra hệ thống giải độc, chỉ cần nàng muốn, được tán liền xuất hiện ở trong tay.

Đương nhiên, lấy loại được tán nhỏ này cũng không cần hao phí lực lượng tinh thần nào. Nếu lấy được vật lớn hơn, hoặc là được vật chỉ có một lượng nhỏ trong hệ thống giải độc, sẽ phải hao phí nhiều tinh lực hơn, không phải cứ muốn thì sẽ lấy ra được.

Nếu thanh y biết lúc trước đúng là nàng đã trợ giúp Long Phi Dạ giết chết muối tỷ có thể khống chế đàn muối độc. Có lẽ, thanh y sẽ có phòng bị. Đáng tiếc, nàng ta cái gì cũng không biết.

So với Hắc Sát, nàng ta cũng không có ý kiến gì về Hàn Văn Tịch, nhưng mà, nàng ta chung quy vẫn xem nhẹ nàng.

Hàn Văn Tịch có thể phân tán, diệt muối độc, đương nhiên nàng cũng có biện pháp hấp dẫn muối độc, được tán trong tay nàng gọi là *nhang muối*

(*huang muối*).

Nhang muối này cũng không phải là nhang chống muỗi dùng ở hiện đại, mà là nhang muỗi dùng để hấp dẫn muỗi độc. Chỉ cần nhang vừa bùng ra, muỗi độc nhất định sẽ bị hấp dẫn lại đây.

Hàn Văn Tịch nắm chặt thuốc bột, chậm rãi mở mắt ra, con ngươi trong vắt linh động hiện lên ánh sáng皎 hoạt.

Nàng thật cẩn thận buông lỏng ra khe hở ngón tay, để thuốc bột tràn từng chút một và bay ra ngoài. Rất nhanh, muỗi độc liền vây lại quanh đây, may mắn tốc độ của thanh y rất nhanh. Nếu không, tay Hàn Văn Tịch nhất định sẽ bị cắn ra vớ nát!

Trong khi phi hành, Hàn Văn Tịch nỗ lực nheo mắt và nhìn về phía sau lưng, chỉ thấy phía sau hội tụ một đoàn muỗi độc, dày đặc đáng sợ, nếu người có chứng sợ dày đặc, nhìn thấy tình cảnh này, nhất định sẽ lập tức hoá điên!

Hàn Văn Tịch lập tức thu hồi dược tán vào trong hệ thống giải độc, may mắn là đúng lúc. Nếu không, đưa tới tất cả muỗi độc, nàng cũng sẽ điên mất!

Thanh y đang nghiêm túc tránh né nhánh cây, xuyên qua trong rừng, cũng không chú ý tới khác thường phía sau. Rất nhanh, các nàng đã rời xa đàn muỗi độc dày đặc một đoàn kia.

Hàn Văn Tịch âm thầm thở ra một hơi, bên môi gợi lên một nụ cười sáng lạn.

Một thử nghiệm nhỏ, hiệu quả của dược tán này quả là không tồi.

Hấp dẫn độc muỗi cũng cần phải chú ý tới thời cơ và phương thức. Lúc này khắp núi đồi đều đầy muỗi độc, nếu nàng phóng dược, chẳng những sẽ gây họa cho bản thân, hơn nữa sẽ khiến cho thanh y đề cao cảnh giác.

Nàng chờ, chờ một thời cơ tốt nhất.

Một đám thích khách hắc y che mặt đang mở đường trong khi thanh y túm Hàn Văn Tịch đi theo phía sau. Mặc dù là có giải dược, nhưng sắc trời càng ngày càng tối, hành tẩu trong đám muỗi độc, các nàng bắt buộc phải thả chậm tốc độ.

Thời gian từng chút một trôi qua, mắt thấy trời đã trở nên đen tối.

.....*Editors: Emily Ton; Thái Hà*.....

Lúc này, tất cả nhân mã lục soát núi đồi đều đã rút lui, để lại tất cả các lối ra vào núi, điều này có nghĩa là Long Phi Dạ đã từ bỏ.

Nhưng, hắc y vẫn đứng ở trên ngọn núi cao nhất như trước, quan sát tất cả các đỉnh núi. Từ nơi cao như vậy quan sát xuống phía dưới, chỉ có thể nhìn đến một lớp sương đen che phủ toàn bộ khu vực núi.

Khi bầu trời tối lại, càng trở nên khó nhìn rõ ràng hơn.

"Điện hạ, muỗi độc đã lan rộng khắp toàn bộ dãy núi, kể cả những con đường ra vào núi, có một số nơi còn lan tràn ra vài dặm đường." Thượng Quan chấp sự vội vàng tới bẩm.

Hắc y vốn còn đang nghĩ mở rộng vòng vây, hy vọng xa vời có lẽ còn có thể vây được đám thích khách. Nhưng bây giờ, khí độc đã lan tràn đến dưới chân núi, việc vây bắt là một biện pháp không còn khả thi.

Điều này tựa hồ đã nằm trong dự kiến của Long Phi Dạ, hắc y cũng không lên tiếng, con ngươi thâm thúy như biển, hấp thụ bóng tối của những ngọn núi, không ai có thể cân nhắc ra hắc y đang suy tư gì.

Thấy Tần Vương điện hạ không trả lời, Thượng Quan chấp sự hậm hực, liếc mắt về phía Mục Thanh Võ một cái.

Mục Thanh Võ vuốt lông mày, mở miệng khuyên bảo "Điện hạ, khí độc sẽ không phân tán cho đến trưa mai, vậy sao không quay về trước?."

Hắc y cho rằng điện hạ nói "rút lui", là muốn từ bỏ truy tìm tung tích, chờ đợi thích khách tới cửa và thương thảo về điều kiện, tiền chuộc.

Không nghĩ tới điện hạ nói rút lui, bất quá là để các huynh đệ rút lui hết mà thôi. Dưới tình hình hiện tại trước mắt, điện hạ cũng không tính toán từ bỏ.

Nhưng, nói không buông tay, chẳng lẽ còn có thể có cách tìm người hay sao?

Phải biết rằng, phạm vi mấy dặm đều là núi hoang, mãnh thú và độc trùng trong núi rừng không ít, đầm lầy trải rộng. Thiên Huy Hoàng Đế đã từng suy xét đến sự an toàn của đế đô Thiên Ninh, từng phái binh lính khai phá núi hoang này. Đáng tiếc, sau khi binh lính vào núi vài lần đều biết khó mà lui, chỉ có thể thiết lập binh lính gác ở bên ngoài.

Một khi có người biến mất vào trong núi sâu, để tìm người là việc khó như lên trời.

"Các người đều lui ra đi." Long Phi Dạ rút cuộc mở miệng, giọng nói lạnh lùng so với gió núi còn muốn lạnh hơn.

Nhưng chính giọng điệu lạnh lùng cao ngạo này, cũng khiến cho Mục Thanh Vô không dám mở miệng.

Hắn trao đổi ánh mắt với Thượng Quan chấp sự, hai người liền hậm hực rời đi.

Sau khi màn đêm buông xuống, sơn dã càng thêm nguy hiểm, mà ở nơi này cũng đều nhìn không thấy cái gì! Ở chỗ này chờ, có ý nghĩa gì?

"Đang xảy ra chuyện gì với điện hạ vậy?" Thượng Quan chấp sự khó hiểu.

Thắng bại là chuyện thường của nhà binh, nhóm thích khách chỉ mới cướp người, còn chưa nói điều kiện, trận đánh này rốt cuộc ai thắng ai thua, vẫn chưa rõ ràng. Với tính tình của Tần Vương điện hạ, không đến mức sẽ có loại phản ứng này nha?

Hơn nữa, cũng không phải là người quan trọng nào đó bị bắt cóc, không phải chỉ là Tần Vương phi thôi sao? Một nữ nhân không được Tần Vương điện hạ tự mình nghênh đón vào cửa.

"Có khả năng..... có khả năng là lo lắng cho Vương Phi nương nương."

Được rồi, Mục Thanh Vô nói câu này ra, nhưng ngay chính mình cũng không dám tin.

Lời này vừa ra, Thượng Quan chấp sự liền trừng lớn mắt nhìn qua, vẻ mặt không thể tin nổi. Hắn nghĩ rằng Tần Vương điện hạ phần nộ như vậy, là bởi vì thích khách kiêu ngạo, không nghĩ tới là lo lắng cho Vương Phi nương nương.

"Thiếu tướng quân, điều này....."

Thượng Quan chấp sự đang muốn nói, Mục Thanh Vô liền giơ tay lên không muốn thảo luận đề tài này. Thật ra, hắn cũng không chắc chắn.

Một đêm này, Thượng Quan chấp sự và Mục Thanh Vô cũng không dám ngủ, chờ Tần Vương điện hạ quay về, nhưng chờ đến khi trời đã sáng hẳn cũng không chờ được người quay về.

Hoặc Dương cũng không hề nói dối, sự lan rộng của muỗi độc này lan truyền suốt cả đêm, tới khi hùng đông đều không có dấu hiệu tan đi, nhìn có vẻ như phải đến giữa trưa mới bắt đầu tan đi.

Những tia nắng vàng của mặt trời mọc buổi sáng chiếu lên khuôn mặt lạnh băng như sương của Long Phi Dạ, hắn hơi nheo mắt, ưu nhã giơ tay lên ngăn ánh mặt trời.

Không tới một giờ sau, mặt trời dâng lên hoàn toàn, ánh sáng rực rỡ tràn ngập khắp núi rừng phía dưới.

Quan sát đỉnh núi vào lúc này, so với quan sát những đỉnh núi vào chạng vạng ngày hôm qua, hoàn toàn là hai loại cảnh tượng.

Lúc này, rõ ràng có thể thấy được nơi nào đàn muỗi độc dày đặc hơn một chút, nơi nào đàn muỗi độc thưa thớt hơn một chút.

Mắt lạnh của Long Phi Dạ quét qua mỗi một mảnh núi rừng, tựa hồ như đang tìm kiếm gì đó đặc biệt. Thượng Quan chấp sự và Mục Thanh Vô đã sớm lại đây, ngồi từ xa mà nhìn, không dám quá gần.

.....Dịch: Emily Ton....

Rốt cuộc, chờ tới thời điểm gần tới giữa trưa, ánh mặt trời càng ngày càng tăng lên, từng mảnh đen nghìn nghịt trên núi rừng bắt đầu biến mất, từng đàn muỗi độc bắt đầu rút lui.

Thanh y các nàng đã sớm bắt cóc Hàn Vân Tịch rồi đi suốt đêm và bỏ lại những ngọn núi này, một đường đi về hướng bắc, thâm nhập vào vùng núi càng thêm hoang vắng, xung quanh các nàng sớm đã không còn muỗi độc.

Lúc này, thanh y giao Hàn Vân Tịch cho thích khách hắc y che mặt, chính mình đi rửa mặt ở bên dòng suối nhỏ, uống nước.

Hàn Vân Tịch thoáng nhìn qua sắc trời, bên môi nổi lên một độ cong giao hoạt. Nàng biết, loại khí hậu tự nhiên này là điều kiện khiến cho đàn muỗi độc tụ lại, đến thời điểm này, muỗi độc đã bắt đầu phân tán.

Thời cơ tới rồi!

Nàng ngẩng đầu lên, đối mặt với con gió, tìm kiếm hướng gió, ngay sau đó đem thuốc bột vẫn luôn nắm chặt ở trong tay buông ra.

Rất nhanh, thuốc bột này liền xuôi theo hướng gió phía nam âm thầm thổi đi, lặng yên không tiếng động, không màu không mùi.

Thanh y sau khi rửa mặt xong đi tới, dùng lá sen vốc nước cho Hàn Vân Tịch, Hàn Vân Tịch cũng không cự tuyệt, nói một tiếng đa tạ.

Thanh y cũng không nói lời nào, đợi khi nàng uống xong rồi, lập tức túm chặt cánh tay nàng chuẩn bị rời đi.

"Người tốt xấu cũng nên để ta uống thêm mấy ngụm đi?" Hàn Vân Tịch hỏi một cách đáng thương.

"Nơi đây không nên ở lâu." Thanh y lạnh lùng trả lời, nâng ta trước sau vẫn duy trì cảnh giác cao độ. Bởi vì, nàng ta đang đối mặt với đối thủ đáng sợ là Tần Vương Thiên Ninh quốc.

Ngay cả vị chủ thượng cũng có điều kiêng kỵ Tần vương, nàng ta tự nhiên không dám lơ là cảnh giác.

"Chỉ uống thêm một ngụm nước, cũng không trì hoãn được bao lâu, vạn nhất ta chết vì khát, các người....."

Bất đắc dĩ, Hàn Vân Tịch còn chưa có nói xong, thanh y không nói hai lời lập tức hung hăng túm nàng rồi đi.

Khuôn mặt nhỏ của Hàn Vân Tịch trầm xuống, không cho nàng thời gian đứng không? Hừ, vậy nàng chỉ có thể đẩy nhanh mọi thứ!

Thanh y kéo Hàn Vân Tịch đi cùng, thỉnh thoảng mượn lực ở trên những tảng đá, trên cây, dùng tốc độ cao xuyên qua núi rừng. Trong tay Hàn Vân Tịch không ngừng tràn ra được tán, theo gió không ngừng thổi về hướng sau lưng.

Hết thấy, đều tiến hành trong im lặng không chút dấu vết.

Theo được tán thổi xa càng ngày càng nhiều, thổi xa tới núi rừng, đàn muỗi độc mẫn cảm vốn đang muốn tan đi thì ngửi được mùi hương, lúc đầu là mấy con, rất nhanh đã biến thành một đám, dần dần đó là một tầng lớn.

Chúng hội tụ lại với nhau, đấu tranh để cướp đoạt được tán trong không khí, được tán này tuyệt đối có lực hấp dẫn với muỗi độc, thậm chí sẽ khiến chúng chém giết tranh đoạt.

.....Edit: Thái Hà.....

Long Phi Dạ đứng ở trên đỉnh núi cao cao, nhìn hắc ảnh dần dần tan đi, núi rừng dần dần rõ ràng, không lâu sau, hắc ảnh liền chú ý tới phương Bắc lại hình thành một mảnh hắc ảnh lần nữa!

Khéo môi lạnh lùng gọi lên một độ cong hoàn mỹ, khuôn mặt lạnh băng một đêm rồi cuộc nở một nụ cười.

Rất tốt, Hàn Vân Tịch, người quả nhiên không khiến bản vương thất vọng!

Long Phi Dạ không nói lời nào, hai tay gấp lại sau lưng, mũi chân nhẹ nhàng đẩy khỏi mặt đất, phi thân xuống các vách đá, thân ảnh ưu nhã nhẹ nhàng, theo hướng hắc ảnh phía bắc mà đi.

"Điện hạ!" Mục Thanh Vô kinh hô, lập tức đứng lên.

"Khí độc còn chưa hoàn toàn tán đi!" Thượng Quan chấp sự cũng bị dọa.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 118: Bất Ngờ, Chủ Thượng Hiện Thân

Hai người Mục Thanh Vô và Thượng Quan chấp sự đuổi tới bên cạnh vách đá, lập tức nhìn thấy núi rừng phía bắc có một mảnh đen nghìn nghịt, như là một đoàn mây đen.

Chuyện gì đang xảy ra?

Hai người giống như hai vị hòa thượng sờ không thấy đầu, nhìn thân ảnh Tần Vương điện hạ dần dần đi xa. Hai người do dự: *liệu bọn họ có nên đuổi theo hay không?*

Ai ngờ, lúc bọn họ còn đang do dự, phát hiện một khối hình bầu dục như mây đen ở phía bắc đột nhiên biến hóa, dần dần bị kéo dài ra, biến thành một dải kéo dài, hơn nữa rất có dấu hiệu lan rộng về phía bắc.

Chuyện gì đã xảy ra?

Khí độc này chẳng lẽ có thể thay đổi hình dạng? Ngay cả khi đó là bởi vì gió mà thay đổi hình dạng, cũng sẽ không có khả năng nhanh chóng và chính xác như thế?

Hơn nữa, gió là đang thổi tới từ phương Bắc.

Quái lạ.

"Thiếu tướng quân, đây..... thật sự là khí độc sao?" Thượng Quan chấp sự cũng thấy có điều không thích hợp.

Mục Thanh Vồ gắt gao nhìn chăm chăm vào sương đen, cảm thấy sương đen kia thật sự nhảy lên. Từ xa nhìn lại, dưới ánh mặt trời giống như một dải lụa màu đen, trôi trong không trung hướng về phía bắc. Hơn nữa, tốc độ càng lúc càng nhanh!

Người ngốc cũng có thể nhìn ra được, đây tuyệt đối không phải là khí độc!

"Đuổi theo!"

Mục Thanh Vồ nói trong khi bay vọt xuống, đuổi theo, Thượng Quan chấp sự cũng không rảnh lo nhiều, theo sát ngay sau.

Lúc này, Long Phi Dạ đã đến rất gần đàn muỗi độc.

Hắn hạ cánh trên một thân cây gần đó, nhìn thấy rất rõ ràng, muỗi độc tựa hồ đang tranh đoạt gì đó ở trong không khí. Vừa tranh đoạt, vờ bay về phía trước.

Đuổi theo phương hướng này, có phải sẽ đuổi tới Hàn Vân Tịch hay không?

Long Phi Dạ cũng không đuổi lên phía trước, hắn trước sau vẫn đi theo phía sau đàn muỗi độc.

Hắn biết, chỉ cần đuổi kịp đàn muỗi này thì sẽ không bị mất dấu vết người phía trước, khứu giác của muỗi còn nhanh nhạy hơn nhiều so với người.

Tốc độ của đàn muỗi độc cũng không nhanh, muốn đuổi kịp chúng cũng không cần phải cố sức.

.....Edit: @TaeHa2704.....

Cách đàn muỗi độc một dặm đường phía trước, thanh y bắt cóc Hàn Vân Tịch đang bay nhanh ở tốc độ cao nhất, khoảng cách có hơi xa, hơn nữa đàn muỗi độc vô thanh vô tức (im lặng), vì thế các nàng cũng không nhận thấy có gì khác thường phía sau.

Thứ nhất, nàng ta cần thiết phải toàn lực đào tẩu, đảm bảo an toàn cho bọn họ.

Thứ hai, chủ thượng nói, muốn đưa nữ nhân này tới tổng bộ ẩn núp của các nàng ở Thiên Ninh quốc.

Chỉ cần nàng ta có thể hoàn thành nhiệm vụ của mình, nàng ta lập tức có thể trở về. Nàng ta cũng là gian tế, thân phận rất nhạy cảm. Trọng trách nặng nề, rồi đi quá lâu sẽ khiến mình bị hoài nghi.

Thanh y bay với tốc độ nhanh chưa từng có trước đây. Nhưng, cách đó không xa ở sau lưng nàng ta, một thân ảnh màu đỏ, giống như một mũi tên nhọn nhấp nhô ở trong bụi cỏ, theo sát ngay phía sau.

Cũng không biết đã chạy bao lâu, bóng đỏ đột nhiên dừng lại, thân ảnh chợt lóe tránh ở phía sau một cây đại thụ.

Người này, trừ bỏ Cố Thất Thiếu, còn có thể là ai?

Thấy thanh y các nàng đã đi xa, hắn mới đứng lên, ngửa đầu ngửi ngửi trong không khí, ngay sau đó duỗi tay mở bàn tay ra và nghịch hướng gió một lát.

Sau đó hắn buông tay, nhẹ nhàng ngửi ngửi lòng bàn tay, đầu tiên là sừng sốt, ngay sau đó liền cười.

"Độc nha đầu..... nguoi quả là có bản lĩnh!"

Hai tròng mắt dài hẹp hiện lên ánh cười, nói có bao nhiêu đẹp sẽ có bấy nhiêu đẹp, hắn quay đầu lại nhìn thoáng qua, liếm liếm đầu lưỡi trước khi quay người lại, sau đó lập tức cấp tốc đuổi theo.

.....Dịch & Beta: Emily Ton.....

Muỗi độc và nhóm của thanh y vốn cách nhau hai dãy núi lớn, muỗi độc vừa đuổi vừa tranh đoạt được đã được tán nhỏ ở trong không khí, vì vậy tốc độ của chúng không nhanh.

Hơn nữa tốc độ của thanh y thực sự nhanh, mãi đến sáng sớm hôm sau, muỗi độc vẫn không thể đuổi tới ngọn nguồn của được tán, tay Hàn Vân Tịch.

Hiện tại, Long Phi Dạ còn cách một ngọn núi.

Mà lúc này, Mục Thanh Vồ và Thượng Quan chấp sự đã đuổi kịp Long Phi Dạ.

"Điện hạ, chuyện gì đang xảy ra?" Mục Thanh Vồ nghiêm túc hỏi, hắn ngầm có suy đoán nhưng lại không dám khẳng định.

Long Phi Dạ vừa nói rõ ràng tình huống, Mục Thanh Vồ và Thượng Quan chấp sự lập tức đều trợn mắt há hốc mồm.

"Nói cách khác, thích khách chỉ ở ngay phía trước, điện hạ, vì sao không đuổi theo?" Thượng Quan chấp sự rất kích động.

"Bỏn vương rất hiếu kì các nàng muốn mang Hàn Văn Tịch đi đâu."

Long Phi Dạ rất có hứng thú, cũng không nóng vội, nếu hấn muốn đuổi theo, không phải lúc này sớm đã cứu Hàn Văn Tịch sao? Hấn không đuổi theo, đây là đang muốn đánh bắt cá lớn.

Lời này vừa ra, Mục Thanh Võ và Thượng Quan chấp sự lập tức minh bạch. Nhưng, Thượng Quan chấp sự lại nhanh chóng trở nên buồn bực. Tần Vương điện hạ nếu như thật sự lo lắng cho Vương Phi nương nương, phản ứng đầu tiên nhất định sẽ là cứu người quan trọng hơn, không phải sao?

Nhưng hiện giờ, cách làm của hấn không thể nghi ngờ chính là đang dùng Vương Phi nương nương làm mồi để đánh vào hang ổ kẻ cắp, nếu làm không tốt sẽ bị bọn cướp giết con tin!

Nhìn vào khuôn mặt lạnh lùng của Tần Vương điện hạ, Thượng Quan chấp sự thực khẳng định, những gì Mục Thanh Võ đã nghĩ ngày hôm qua là sai rồi.

Hy sinh một Hàn Văn Tịch để phát hiện ra một ổ tặc, điều này đối với Tần Vương điện hạ mà nói chính là nhất tiễn song điêu, là sự tình đẹp cả đôi đường. Nếu Hàn Văn Tịch hy sinh, mặt mũi Tần Vương phủ vẫn sáng.

Tần Vương điện hạ đã nói như thế, Mục Thanh Võ và Thượng Quan chấp sự cũng không dám thúc giục, chỉ có thể theo sát phía sau.

Thanh y các nàng ở phía trước, Cổ Thất Thiểu ở sau, đàn muỗi độc ở sau nữa, nhóm Long Phi Dạ ở cuối cùng. Trận đuổi bắt này, giống như *bọ ngựa bắt ve, không ngờ chim sẽ đứng phía sau**, đến tốt cùng ai sẽ trở thành chim sẽ cuối cùng đây?

*Bọ ngựa bắt ve, không ngờ chim sẽ đứng phía sau (螳螂捕蝉，黄雀在后): Nghĩa đen, để đuổi theo một lợi ích nhỏ mà bỏ qua nguy hiểm lớn hơn. (The mantis stalks the cicada, unaware of the oriole behind; to pursue a narrow gain while neglecting a greater danger) {Dịch: Emily Ton}

.....

Thời gian trôi qua, mắt thấy đã vượt qua mấy ngày, mà theo khoảng cách càng ngày càng gần, được tán của nhang muỗi ở trong không khí cũng càng ngày càng nhiều, dần dần làm chậm tốc độ của đàn muỗi độc.

Sáng sớm nay, Hàn Văn Tịch quyết định dùng phóng thích được tán nhang muỗi.

Nhiều ngày đã trôi qua, dọc theo đường đi thanh y vẫn không nói một lời, nhưng Hàn Văn Tịch vẫn cảm giác được, các nàng đã gần đến đích. Nàng đã tạo nên một đám muỗi độc không lồ ở phía sau và giăng co nhiều ngày như vậy, chẳng lẽ còn không có người phát hiện ra sự khác thường của núi rừng sao?

Trừ phi, sau khi đàn muỗi độc bùng phát hôm qua, toàn bộ người lục soát núi đã rút lui, không có một người lưu lại, cho nên vùng núi hoang vu đã ngoại, không ai phát hiện ra đàn muỗi lại tụ lại thành một quần thể lần nữa?

Ngay cả khi Mục Thanh Võ và Thượng Quan chấp sự sơ xuất, Long Phi Dạ cũng không có khả năng từ bỏ nhanh như thế, hấn nên biết rằng nàng sẽ có biện pháp lợi dụng đàn muỗi độc!

Cho dù hấn không thể nghĩ tới, với tính cách của hấn, cũng không có khả năng sẽ rút lui chỉ vì một trở ngại, đúng không?

Hay là, tên kia thật sự không tới?

Nhưng, bình tĩnh lại mà nói, ngay cả khi tên kia thật sự không tới, núi rừng sau khi đàn muỗi độc đã tan đi, Mục Thanh Võ và Thượng Quan chấp sự cũng nên phái người lục soát núi một lần nữa mới đúng!

Đánh giá theo thời gian, vì sao không ai phát hiện ra sự lưu động của đàn muỗi độc?

Vì sao đã nhiều ngày như thế, phía sau không có một chút động tĩnh nào?

Chẳng lẽ..... Mục Thanh Võ bọn họ đã từ bỏ tìm kiếm?

Việc bắt cóc Tần Vương phi chính là đại sự, ai có thể khiến Mục Thanh Võ và Thượng Quan chấp sự từ bỏ tìm kiếm? Chỉ có Long Phi Dạ.

Nếu hấn không tới, thậm chí hấn đều mặc kệ nàng, muốn mượn cơ hội để nàng chết hay sao?

Suy nghĩ đến đây, Hàn Văn Tịch vốn đang rạng rỡ, ánh mắt dần dần trở nên âm trầm. Nàng sống sót một thời gian rất lâu, sau đó kéo kéo khỏe miệng nổi lên một nụ cười tự giễu.

Long Phi Dạ, tại sao lại đến? Vì sao lại muốn cứu nàng?

Trời lạnh như thế, hấn có thể ngồi nhà bên cạnh bếp lò, kiên nhẫn chờ đợi những kẻ bắt cóc tìm tới cửa nhà hấn.

Hoặc có lẽ, hấn có thể để bọn cướp tùy ý giết con tin mà không bị bọn cướp uy hiếp.

Thái hậu chỉ hôn, hoàng đế bức hôn, nếu không có lý do chính đáng, hần không thể *hưu thê* (bỏ vợ).

Ngay cả khi nàng chết, Tần Vương phủ cũng phải đưa ra một lý do đủ để thuyết phục mọi người.

Lần này, chính là thời cơ tốt nhất sao?

Đúng ngay lúc này, thanh y đột nhiên đáp xuống mà không hề có cảnh báo. Hàn Văn Tịch mạnh mẽ đạp chân lên trên mặt đất, chân phải còn chưa khỏi hẳn lại bị va chạm mạnh như thế, mắt cá chân chợt đau đến nỗi thần kinh của nàng đều căng chặt.

Với nỗi đau này, nụ cười tự chế giấu mình bên môi của Hàn Văn Tịch liền hóa thành một tiếng cười khế. Tên kia bất quá là giúp nàng xoa nhẹ cái chân vài lần, nàng sao có thể quên mất thân phận xấu hổ của mình, thật sự xem mình như một người đặc biệt đây?

Tại sao nàng lại leo lên ngọn núi phía nam? Tại sao lại đi hái Nam Sơn Hồng?

"Người cười gì vậy?" Thanh y cảnh giác chất vấn.

Hàn Văn Tịch nhìn nàng ta một cái, nụ cười chuyển sang lạnh ngắt, không trả lời.

Nụ cười của nữ nhân này, lộ ra sự quyết tuyệt, lộ ra sự tàn nhẫn mà ngay cả nam nhân cũng thua kém, khiến thanh y vô có sợ hãi, nàng ta siết chặt cổ áo Hàn Văn Tịch.

"Người đang cười gì vậy?"

Thanh y đã trầm mặc nhiều ngày như vậy rốt cuộc mở miệng.

Hàn Văn Tịch lạnh lùng nhìn nàng, nụ cười bên môi lại tăng thêm ba phần, nhưng vẫn không nói lời nào.

Thanh y khẩn cấp hơn, nắm lấy nàng cổ áo nàng hung hăng xô đẩy "Nói, rốt cuộc người đang cười gì vậy?"

Ai ngờ, đúng ngay lúc này, một giọng nói âm trầm sắc bén đột nhiên truyền đến từ phía sau "Thanh y, người là nữ nhân ngu xuẩn, người đang bị người theo dõi!"

Thanh y sững sốt, ngay sau đó quay đầu nhìn lại, chỉ thấy phía sau không biết từ khi nào đã xuất hiện một hắc y nhân. Thân hình cao lớn, áo choàng đen to rộng bay phất phới khi bị gió thổi qua. Trên mặt hần đeo một chiếc mặt nạ hung dữ, chỉ lộ ra miệng. Ánh mắt của hần rất hung ác đủ để khiến người bỏ qua mặt nạ khủng bố của hần, chỉ chú ý tới mắt hần.

"Chủ thượng!" Thanh y buột miệng thốt ra.

Chủ thượng!

Hàn Văn Tịch giật mình trong lòng, nàng biết, hắc y nhân mang mặt nạ trước mắt, nhất định chính là người lãnh đạo chính thức của nhóm nội gian Bắc Lịch quốc, cũng đúng là vị cao thủ đường độc mà nàng vẫn luôn tò mò.

Đột nhiên, hắc y nhân mang mặt nạ tới gần hơn, thần bí tối tăm, ánh mắt hung thần, chằm chằm nhìn thẳng vào Hàn Văn Tịch. Hàn Văn Tịch hoảng sợ, theo bản năng muốn lui ra sau, lúc này mới phát hiện mình đang bị thanh y giữ chặt, không thể động đậy.

"Người là người đã phóng nhang muỗi, đúng không?" Hắc y nhân hỏi, giọng nói trầm thấp giống như được truyền tới từ nơi sâu thẳm của địa ngục.

Hàn Văn Tịch không nhìn được rùng mình một cái. Nhưng, tuy rằng nàng sợ hãi, nàng càng quan tâm hơn về câu hần vừa mới nói ra, hần nói rằng thanh y đang bị người theo dõi?

Chẳng lẽ, thật sự có người đang đuổi theo đàn muỗi độc tới đây sao?

Sẽ là ai đây?

Thấy Hàn Văn Tịch không đáp, hắc y nhân mang mặt nạ thỉnh linh chớp lấy cảm nàng, lực đạo không có một chút thương hương tiếc ngọc, Hàn Văn Tịch chỉ cảm thấy cảm đều muốn nát.

"Trả lời vấn đề của bản tôn!" Giọng nói của hần tràn ngập sát ý, đủ khiến thanh y một bên khiếp sợ.

Ai ngờ, Hàn Văn Tịch lại quyết liệt cúi cằm, lạnh giọng, "Đúng thì như thế nào?"

Tay hắc y nhân mang mặt nạ rõ ràng có chút cứng lại, nhưng khi hần đang muốn tức giận, Hàn Văn Tịch lại lạnh lùng nói, "Người và bản lĩnh lừa dối với Long Phi Dạ là việc của người, bắt cóc một nữ tử nhu nhược như ta để uy hiếp người, người không cảm thấy hổ thẹn sao?"

"Lớn mặt!" Thanh y tức giận, vươn tay lên tát một cái, từ trước tới nay còn chưa có ai dám làm càn như thế đối với tôn thượng.

Tuy nhiên, hắc y nhân mang mặt nạ hất tay thanh y ra, lạnh giọng, "Đồ vô dụng, ngươi có thể lăn."

Khi hắn đang nói, dùng bàn tay to kéo một cái, mạnh mẽ kéo Hàn Văn Tịch vào trong lòng ngực mình từ trong tay thanh y. Khuôn mặt Hàn Văn Tịch đập mạnh vào trong ngực hắn, đau đến nỗi khiến nàng muốn khóc.

Một ôm này, trần ngực không khí nam tính bá đạo, xa lạ đến đáng sợ. Hàn Văn Tịch phần nộ ngẩng đầu nhìn lên, rống giận.

"Buông ta ra!"

Hắc y nhân mang mặt nạ lạnh lùng cười, "Hàn Văn Tịch, ngươi nghĩ sai rồi, bản tôn bắt cóc ngươi cũng không phải là để uy hiếp Long Phi Dạ, bản tôn..... chỉ là muốn ngươi mà thôi!"

Chỉ muốn nàng mà thôi?

Nàng không hiểu những lời này của hắn rốt cuộc có ý gì. Nhưng chỉ từ hai tròng mắt đen như mực của hắn, Hàn Văn Tịch có thể rõ ràng cảm nhận được khao khát chiếm hữu mạnh mẽ trong đó.

Nàng, thật sự sợ hãi!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 119: Lão Tử Không Thích Nhìn Ngươi

Hàn Văn Tịch sợ hãi, không hề nghĩ ngợi, hung hăng cắn xuống mu bàn tay của hắc y nhân mang mặt nạ!

Thấy thế, thanh y và tất cả thích khách hắc y quanh mình đều bị choáng váng. Tuy rằng chủ thượng rất xem trọng độc thuật của Hàn Văn Tịch, cố ý muốn bồi dưỡng Hàn Văn Tịch trở thành cánh tay đắc lực.

Nhưng, Hàn Văn Tịch làm càn như thế, cũng chỉ có một con đường chết mà thôi!

Tôn thượng thích những kẻ luôn ngoan ngoãn phục tùng, tuyệt đối tuân theo.

Trong khi mọi người khiếp sợ, mọi hình ảnh trong giờ khắc này dường như dừng lại, thời gian tựa hồ đã ngừng trôi.

"Buông ra!"

Giọng nói trầm thấp, từ trên trời giáng xuống, ẩn dấu sự tĩnh lặng trước khi cơn bão đến.

Tuy nhiên, Hàn Văn Tịch dường như không nghe thấy, liều mạng cắn, ngược lại hy vọng đối phương sẽ buông tay nàng ra.

Cảm giác đau đớn kịch liệt truyền đến, đáy mắt hắc y nhân mang mặt nạ hiện lên một sự hoài nghi. Sự tức giận tan biến, thay vào đó là sự nghiêng ngả chưa từng có bao giờ.

"Hàn Văn Tịch, ngươi đang hạ độc bản tôn sao?"

Đây là độc gì? Hắn cư nhiên đến tận bây giờ mới cảm nhận được.

Hàm răng Hàn Văn Tịch hơi cứng đờ, ngay sau đó lập tức buông ra, ngẩng đầu nhìn lên, thừa nhận hành động của mình.

"Đúng, hơn nữa, ngươi đã trúng độc!"

Lời này vừa nói ra, hắc y nhân mang mặt nạ bật cười ha hả.

"Tốt! Rất tốt!"

Hắn đúng thật là đã trúng độc, đây vẫn là lần đầu tiên có người có thể hạ độc được hắn?

"Thực sự buồn cười vậy sao?"

Hàn Văn Tịch lạnh giọng, độc mà nàng đã hạ chính là độc được mà chỉ thời hiện đại mới có, chất độc vitamin, là một lượng vitamin với nồng độ cao.

Vitamin là thứ tốt, nhưng một khi quá liều, nó có thể gây ra ngộ độc cấp tính, nhẹ thì chức năng trong cơ thể sẽ bị hao tổn, nặng thì tử vong.

Vitamin ở thời cổ đại được tìm thấy trong thực vật tự nhiên. Nhưng, không có biện pháp chiết xuất chúng với số lượng lớn để chế thành độc được.

Không có độc được, cũng có nghĩa là không có giải được!

Bất kể độc thuật của người này lợi hại bao nhiêu, một khi bị trúng độc, cũng chỉ có thể bó tay không có biện pháp.

Hiện tại hắn chưa có cảm giác gì. Tuy nhiên, sau một khoảng thời gian trôi qua, hắn nhất định sẽ đau đớn muốn chết.

"Hàn Vân Tịch, bản tôn càng ngày càng có hứng thú với ngươi." Hắc y nhân mang mặt nạ nói, nâng tay lên, không chút để ý hôn lên mu bàn tay róm máu của mình, "Bản tôn mang ngươi trở về, từ từ giải độc."

Trong lúc hắn nói, ôm chặt ngang eo Hàn Vân Tịch, sau đó khiêng nàng lên trên vai, xoay người rời đi.

Hàn Vân Tịch dùng tay nắm, chân đá.

"Buông ta ra! Độc ngươi trúng độc chỉ có ta mới giải được, không muốn chết thì buông ta ra!"

"Trong vòng nửa canh giờ (30ph), ngươi nhất định sẽ độc phát vong thân."

"Ngươi cũng không biết mình đã trúng độc gì, đúng không?"

.....*Editors: Thái Hà, Emily Ton.....*

Tùy ý Hàn Vân Tịch giãy giụa, hắc y nhân mang mặt nạ vẫn giam cầm nàng. Ai ngờ, đúng ngay lúc này, một thân ảnh màu đỏ đột nhiên thoáng hiện, dừng lại ở trước mặt hắc y nhân mang mặt nạ.

Hắn đứng trên không, hồng bào to rộng xa hoa tung bay theo gió, giống như một ngọn lửa nóng cháy đang nhảy múa ở giữa không trung, như tiên như yêu, như mộng như ảo.

Rất đẹp! Đó là ý niệm đầu tiên của Hàn Vân Tịch.

Khi hắc y nhân mang mặt nạ nói đã bị người theo dõi, chính là ám chỉ gia hỏa này sao?

Bóng đỏ, hắn là Cố Thất Thiếu sao?

Ngay thời điểm trong bụng Hàn Vân Tịch tràn đầy hồ nghi, Cố Thất Thiếu trêu ghẹo hỏi.

"Độc nha đầu, nhớ ta chưa?"

Quả nhiên là hắn!

Hàn Vân Tịch vui mừng, không nghĩ tới gia hỏa này lớn lên còn muốn tuyệt mỹ hơn so với trong tưởng tượng của nàng.

"Ngươi là người phương nào?" Hắc y nhân mang mặt nạ lạnh giọng, phát hiện người mới tới có võ công không thấp. Hắn biết nhân mã Long Phi Dạ đang đi theo phía sau đàn muỗi độc, nhưng lại không phát hiện ra sự tồn tại của nam nhân *hồng y (mặc áo đỏ)* này.

"Huynh đài, khi dễ một nữ tử yếu nhược như thế, không tốt đi?" Cố Thất Thiếu cười, đẹp nghiêng nước nghiêng thành.

"Có quan hệ gì với ngươi đâu?" Hắc y nhân mang mặt nạ cao cao tại thượng, thập phần khinh thường.

Ai ngờ Cố Thất Thiếu xuất trần tuyệt mỹ, ưu nhã cao quý đột nhiên thô bạo nói "Đúng là không có quan hệ gì, đáng tiếc lão tử không thích nhìn ngươi."

"Tìm chết!"

Hắc y nhân dùng một tay khiêng Hàn Vân Tịch, một tay nhẹ nhàng vung lên, ngay sau đó đã đánh ra một loạt ám tiêu.

"Đồ đồ!"

Hệ thống giải độc lập tức nhắc nhở Hàn Vân Tịch, *có độc!*

"Có độc! Là Xà phẩn!" Hàn Vân Tịch kinh hô, ám tiêu này bất quá chỉ dùng để nguy trang. Thời điểm đánh ra ám tiêu, trong không khí lập tức tràn ngập độc Xà phẩn, một khi hít vào, lập tức sẽ trúng độc.

Loại phương thức hạ độc này, là khiến lòng người khó phòng bị nhất!

Hắc y nhân mang mặt nạ bất ngờ, không tin khi Hàn Vân Tịch chỉ liếc mắt một cái là đã có thể nhìn ra hắn hạ độc. Nhưng mà, Cố Thất Thiếu lại cười ha hả "Độc nha đầu đừng lo lắng, ca ca ta không sợ!"

Cố Thất Thiểu ngừng thở, ngay sau đó từ trên eo rút ra một cây trường tiên màu đỏ như máu, hung hăng vung tới.

"Đô đô!"

Hệ thống giải độc lại lập tức nhắc nhở, thế nhưng cũng có độc!

Hơn nữa phương thức hạ độc cũng giống với hắc y nhân mang mặt nạ, đồng thời với trường tiên vung ra, độc dược cũng đã tràn ngập trong không khí.

Trách không được Cố Thất Thiểu không sợ muỗi độc, nguyên lai hắc cũng là một cao thủ dùng độc.

Hàn Vân Tịch cũng bị bối rối, như thế nào bỗng nhiên gặp được nhiều cao thủ dụng độc như thế?

Phải biết rằng, cao thủ dùng độc đối đầu với cao thủ dùng độc, tấn công bằng độc sẽ không có hiệu quả, đánh giá chính là bản lĩnh của bản thân.

"Chút tài mọn!"

Hắc y nhân mang mặt nạ rất khinh thường, cũng không né tránh roi, nhưng đột nhiên buông Hàn Vân Tịch xuống, đẩy nàng ra để chắn roi!

"A....."

Hàn Vân Tịch bất ngờ kêu lên, Cố Thất Thiểu tạm thời thay đổi phương hướng, đánh roi qua một bên.

Thấy thế, hắc y nhân mang mặt nạ lại túm Hàn Vân Tịch trở về, giữ nàng ở trong cánh tay.

"Ngươi không phải là nam nhân!" Hàn Vân Tịch tức giận mắng.

Hắc y nhân mang mặt nạ cười lạnh nói "Yên tâm, hắc không dám làm tổn thương ngươi."

"Ngươi!" Hàn Vân Tịch chán nản.

Tuy nhiên, Cố Thất Thiểu vẫn cười ha hả, thật ra không hề tức giận, sau khi thu roi, hắc cũng không dừng lại, mà ngay sau đó lại hung hăng vung tới một roi.

Lần này, hắc y nhân mang mặt nạ vẫn dùng Hàn Vân Tịch ra để chắn. Nhưng, ngoài dự đoán của mọi người, Cố Thất Thiểu lần này cư nhiên không hề thu roi.

"Huru!"

Một đòn tàn nhẫn, nhanh chóng hạ xuống trên cánh tay Hàn Vân Tịch!

"A....." Hàn Vân Tịch kêu lên thảm thiết, đau đến nỗi tất cả lực phủ ngũ tạng đều nát.

Hắc y nhân mang mặt nạ cũng rất ngạc nhiên, đứng ngẩn người, nhưng chỉ trong chớp mắt, Cố Thất Thiểu đã vung roi ra, tiếp tục bức thẳng tới trên mặt nạ của hắc y nhân!

Ngay tại thời điểm nghìn cân treo sợi tóc, hắc y nhân mang mặt nạ bất ngờ đột nhiên lui lại phía sau, vô tình lỏng tay, buông ra Hàn Vân Tịch.

Hàn Vân Tịch lập tức rơi xuống. Tuy nhiên, Cố Thất Thiểu lại vung roi ra, quán lấy Hàn Vân Tịch, muốn kéo nàng qua.

Lúc này, thanh y cùng với mấy thích khách hắc y che mặt đồng thời cầm kiếm tiến lên, đánh úp về phía Cố Thất Thiểu.

Thích khách công vây Cố Thất Thiểu, thanh y vung kiếm chém xuống trường tiên.

Đôi mắt mang nụ cười đào hoa của Cố Thất Thiểu hiện lên một sự nghiêm túc, không kéo Hàn Vân Tịch nữa, mà trong nháy mắt sáp tới gần, đồng thời thu hồi trường tiên, vòng tay qua eo Hàn Vân Tịch.

Trường kiếm của thanh y đánh vào không khí, nhưng mà lúc này, số lượng ám tiêu trực tiếp đánh úp lại, cư nhiên không phải là để đối phó với Cố Thất Thiểu, mà là đối phó với Hàn Vân Tịch.

"Ngươi tốt nhất nên bảo hộ nàng cho tốt!" Hắc y nhân mang mặt nạ vừa cảnh cáo, vừa đánh ra vô số ám tiêu.

"Đô đô đô, đô đô đô!"

Hệ thống giải độc giống nhắc nhở Hàn Vân Tịch như điên, trời mới biết những ám tiêu kia ẩn dấu bao nhiêu loại độc!

Cố Thất Thiểu tuy rằng không sợ độc, nhưng ám tiêu này nhiều đến nỗi khiến người khó lòng phòng bị. Cố Thất Thiểu lấy một địch nhiều, chỉ có thể không ngừng tránh né và che chở cho Hàn Vân Tịch.

Hàn Văn Tịch bị hắc bào hộ chặt chẽ trong ngực, muốn hỗ trợ nhưng không thể làm gì.

Rất nhanh, trên vai Cố Thất Thiếu trúng phải ba ám tiêu trên vai, mảy hắc đan lại một tấc, chỉ thấy cảm giác đau đớn rất kỳ quái.

Chỉ là, hắc cũng không có nhiều thời gian để nghĩ, cho dù là trúng độc cũng phải nhẫn nhịn, đợi lát nữa mới giải.

Hắc chịu đựng đau đớn, trường tiên sắc bén quét ngang người để đuổi lui thanh y và những người còn lại, lợi dụng cơ hội này, hắc lập tức bỏ chạy về phía núi rừng phía sau!

Đàn muỗi độc đang ở phía sau, Long Phi Dạ cũng nhất định đang ở phía sau. Đối đầu với nhiều kẻ địch mà không có hiệu quả, hắc cần phải cầu tới viện binh.

Nhìn thấy hắc chuẩn bị rời đi, bên môi hắc y nhân mang mặt nạ gọi lên một nụ cười khát máu.

"Trò chơi, kết thúc!"

Giọng nói rơi xuống, hắc nắm chặt bàn tay, đột nhiên, Cố Thất Thiếu cảm thấy bị vật gì đó kéo lại trên vai.

Hắc theo bản năng nghiêng đầu nhìn lại, lúc này mới phát hiện, ba độc tiêu đã đâm rất sâu vào bả vai hắc, cư nhiên được nối với ba sợi tơ nhện rất mỏng và rất tinh xảo.

Đây là..... nhện tiêu!

Đầu kia của phi tiêu nhện được nắm chặt trong tay của hắc y nhân mang mặt nạ, mà đầu này của tơ nhện, đã sớm mang theo độc tố thâm nhập rất sâu vào trong thân thể hắc!

Hắc y nhân mang mặt nạ này rốt cuộc là người nào, cư nhiên lại có độc khí cấp đỉnh như vậy!

Hàn Văn Tịch cũng kinh sợ, lần đầu tiên nhìn thấy vật này, nàng rút ra chuỷ thủ mang theo bên người, muốn chém đứt ba sợi tơ nhện kia, tuy nhiên, qua mấy đao, tơ nhện tinh tế không hề đứt đoạn.

Làm sao bây giờ?

Hàn Văn Tịch không rảnh lo nhiều, duỗi tay kéo ám tiêu ra, ai ngờ, một khi rút ám tiêu lên, bả vai Cố Thất Thiếu lập tức phun ra máu tươi. Điều khiến người không thể tưởng tượng chính là, tơ nhện đã không bị rút ra, mà giống như đã được cấy ghép vào trong cơ thể Cố Thất Thiếu.

Hàn Văn Tịch không tin điều này, dùng sức mà rút tơ nhện.

Lúc này, Cố Thất Thiếu nhú đầu mảy, trầm giọng nói "Buông tay, đây là độc, sẽ thâm nhập đến trái tim."

Lời này vừa ra, Hàn Văn Tịch sợ hãi, lập tức buông tay. *Trời a, nàng chưa từng thấy loại độc này trước đây!*

Chưa từng thấy qua, làm thế nào để giải?

Lại còn thâm nhập đến trái tim, phải nhanh chóng giải độc, nếu không Cố Thất Thiếu sẽ chết!

Nàng bắt đầu khởi động hệ thống giải độc và tiến hành rà quét theo trình tự, nhưng chỉ phát hiện một con nhện độc nhỏ trong trái tim Cố Thất Thiếu, nhưng rốt cuộc là độc gì, hệ thống giải độc cũng rà quét không ra!

Chất độc thời hiện đại mà nàng đã hạ trên người hắc y nhân mang mặt nạ còn chưa phát tác, nhưng hắc cư nhiên đã hạ độc mà nàng không thể giải được.

Không thể hiểu nổi!

Hàn Văn Tịch đột nhiên nhận ra rằng, trước đây mình đã đánh giá quá thấp đối với vị chánh chủ đứng phía sau này!

Ngay trong thờ điểm khi Cố Thất Thiếu và Hàn Văn Tịch đều đang bất lực. Bỗng nhiên, hắc y nhân mang mặt nạ đột ngột kéo một cái, lập tức kéo cả Cố Thất Thiếu và Hàn Văn Tịch ra ngoài.

Xong rồi!

Bất ngờ, đúng vào ngay lúc này, đột nhiên có một đoàn muỗi độc trào ra từ phía núi rừng, chen chúc bay về phía Hàn Văn Tịch và Cố Thất Thiếu.

Trong tay Hàn Văn Tịch vẫn còn mang theo mùi hương của nhang muỗi, đàn muỗi độc cuối cùng đã tới!

Có thể kiểm soát đàn muỗi độc là sở trường của nhóm thích khách, theo lý, hắc y nhân mang mặt nạ hắc là rất vui mừng. Nhưng ai biết, hắc lại nóng nảy, hung hăng tóm kéo tơ nhện, tựa hồ rất sợ hãi đàn muỗi độc.

Đáng tiếc, tốc độ của hắn mau, chung quy cũng không mau bằng đàn muỗi độc.

Hàn Vân Tịch đã sớm ngừng phóng ra được tán của nhang muỗi, hiện giờ chỉ có tàn lưu mùi hương ở trên tay nàng, đàn muỗi độc giống như đã ngủi được mùi máu tươi mà chúng thích nhất, điên cuồng bay về phía Hàn Vân Tịch như ong vỡ tổ.

Hàn Vân Tịch như đã hoàn toàn quên đàn muỗi độc này, thấy thế, nàng lập tức khởi động hệ thống giải độc và thả ra được tán nhang muỗi. Nếu không có được tán, tay nàng lập tức sẽ trở thành mục tiêu của chúng, chỉ cần nghĩ đến đã cảm thấy kinh khủng!

Ngay tại thời điểm khi Hàn Vân Tịch buông ra được tán nhang muỗi, trong nháy mắt đàn muỗi độc dày đặc bao phủ quanh nàng và Cố Thất Thiếu. Cùng lúc đó, khoảng cách của bọn họ với hắc y nhân mang mặt nạ chỉ cách nhau khoảng mười bước chân.

Hắc y nhân mang mặt nạ vẫn đang dùng sức túm kéo. Nhưng đột nhiên, bà vai Cố Thất Thiếu bỗng nhiên buông lỏng, tơ nhện bị chặt đứt!

Chuyện gì đã xảy ra?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Mạo Hiểm, Ngàn Cân Treo Sợi Tóc

Những sợi tơ nhện vốn đang căng chặt vừa đứt, không chỉ Cố Thất Thiếu đã nhận ra, mà Hàn Vân Tịch cũng lập tức nhận ra.

Làm sao chuyện này có thể xảy ra?

Chẳng lẽ.....

"Ha ha, muỗi độc đúng là kẻ thù tự nhiên của tơ nhện này! Độc vật, vốn là vật này khắc vật kia."

Cố Thất Thiếu cười ha ha, ôm chặt Hàn Vân Tịch, xoay người một vòng ở trong đàn muỗi độc, cũng không rõ đã rải ra độc được gì, trong lúc nhất thời, tất cả muỗi độc đều kinh hoàng chạy đi, bị chết và rơi xuống đất không ít.

Hệ thống giải độc của Hàn Vân Tịch vẫn luôn không ngừng nhắc nhở *đô đô đô*. Nhắc nhở nàng muỗi độc có độc, nhắc nhở nàng nhện tiêu có độc, cũng nhắc nhở nàng vật mà Cố Thất Thiếu rải ra có độc.

Nguyên nhân gia hỏa Cố Thất Thiếu này không sợ muỗi độc, là bởi vì am hiểu đạo lý lấy độc trị độc!

Lấy độc trị độc, cũng thật là lợi hại.

Cùng thời gian khi muỗi độc tan đi, Cố Thất Thiếu tiếp tục mang theo Hàn Vân Tịch trốn về phía trước. Phía sau, nam nhân hắc y mang mặt nạ, thanh y và những thích khách khác theo sát không bỏ.

Từng loạt ám tiêu lại đánh úp đến một lần nữa, so với bị muỗi độc vây căn một thân, Cố Thất Thiếu lại nỗ lực tránh né những ám tiêu của hắc y nhân mang mặt nạ.

Chỉ cần có thể đi vào rừng, ám tiêu sẽ bị cản trở, bọn họ sẽ thoát thân nhanh hơn.

Cố Thất Thiếu đi với tốc độ cực kỳ nhanh, Hàn Vân Tịch oa ở trong lòng ngực hắn, có thể nghe thấy tiếng nhịp tim đập dồn dập mạnh mẽ của hắn, không cách nào tưởng tượng được, một nữ nam tử quyền rũ nhẹ nhàng như thế, tiếng tim đập lại nam tính đến thế.

Tốc độ của Cố Thất Thiếu đã rất nhanh, tuy nhiên, tốc độ của hắc y nhân mang mặt nạ cũng nhanh khủng bố.

Nếu không phải bọn họ chiếm thời cơ trước, nhanh chóng thoát được, phỏng chừng sớm đã bị đuổi kịp.

Ngay thời điểm Cố Thất Thiếu gần như đi vào rừng cây, đột nhiên một loạt ám tiêu bay vút qua bên cạnh hắn, va chạm vào trên thân cây, sau đó trực tiếp bắn ngược trở về.

Tiên pháp thật là lợi hại!

Lần này, Cố Thất Thiếu chần chờ một lát, nghiêng đầu né tránh.

Phải biết rằng, trong trận chiến giữa cao thủ với cao thủ, thắng bại thường đơn giản chỉ dựa vào một khoảnh khắc không lưu ý mà thôi, mà không phải là thực lực cao thấp.

Ngay khi Cổ Thất Thiểu thất thần trong nháy mắt, hắc y nhân mang mặt nạ đuổi kịp, túm chặt cánh tay Hàn Vân Tịch.

Cổ Thất Thiểu siết chặt vòng eo Hàn Vân Tịch, đuổi tay đánh ra một chưởng. Hắc y nhân mang mặt nạ một tay túm chặt Hàn Vân Tịch, một tay kia cũng phóng chưởng ra chặn lại.

Hàn Vân Tịch liều mạng đánh vào tay hắc y nhân, thậm chí lại cắn xuống, thả độc, nhưng, độc đối với hắc y nhân dường như không có hiệu quả.

Trời mới biết, hắc ta là độc người, thì độc, hay là cổ độc nha!

Hàn Vân Tịch cũng không có thời gian để nghiên cứu vấn đề này, sức lực của nàng rõ ràng yếu hơn hắc y nhân mang mặt nạ. Não nàng vừa động, dùng ý thức rút ra chủy thủ, tuy nhiên, trường kiếm của thanh y lại chém tới từ một bên. Nàng sợ tới mức lập tức buông tay, suýt nữa đã bị thanh y chém đứt tay.

Thật là khủng khiếp!

Thanh y và nhóm thích khách hắc y sôi nổi đuổi tới, Cổ Thất Thiểu lại lập tức lâm vào hoàn cảnh không thể kiểm soát.

Một tay của hắc y nhân ôm chặt Hàn Vân Tịch, một tay kia đối phó với hắc y nhân mang mặt nạ, căn bản không thể nào bận tâm tới thanh y và nhóm thích khách hắc y.

Đáy mắt thanh y hiện lên một tia nham hiểm hung ác, mũi kiếm hơi lệch, trực tiếp đâm thẳng tới mắt của Cổ Thất Thiểu!

Cổ Thất Thiểu đang giằng co với hắc y nhân mang mặt nạ, lực lượng đang cân bằng, nếu muốn thoát thân né tránh trường kiếm của thanh y, Cổ Thất Thiểu chỉ có thể buông ra Hàn Vân Tịch.

Tuy nhiên, một khi hắc y nhân buông tay, Hàn Vân Tịch lập tức sẽ rơi vào trong tay hắc y nhân mang mặt nạ. Cuối cùng, hắc y cướp được người bắt quả là may mắn mà thôi, nếu muốn cướp lại người từ trong tay hắc y nhân mang mặt nạ, dưới tình huống địch đông, sẽ không có khả năng.

Làm sao bây giờ?

Mắt nhìn thấy, trường kiếm của thanh y đang tới gần!

Tuy nhiên, ngay cả khi đối mặt với thời điểm như thế, Cổ Thất Thiểu vẫn còn do dự.

Đột nhiên, Hàn Vân Tịch hô to một tiếng "buông tay", ngay sau đó đột nhiên xoay người tránh thoát khỏi tay Cổ Thất Thiểu, một chân đá văng hắc y nhân ra.

Cứ như vậy, Cổ Thất Thiểu lui về phía sau, trường kiếm của thanh y đã đâm tới trước mắt hắc y nhân, mà Hàn Vân Tịch cũng bị hắc y nhân mang mặt nạ kéo qua.

Hết thấy, tựa hồ đã kết thúc.....

Nhưng ai biết, cơ hồ là đồng thời, chỉ nghe được một tiếng sắc bén phá gió, "*Huu.....*"

Chỉ thấy một mũi tên nhọn phá không bắn về phía cánh tay hắc y nhân mang mặt nạ.

Mũi tên nhọn dường như ẩn chứa lực lượng xuyên trời phá đất, thậm chí khiến cho dòng khí mỏng di chuyển mãnh liệt quanh mình.

Mũi tên nhọn kia, nhanh như tia chớp từ trên trời giáng xuống, thế như chẻ tre, dòn non lấp biển, không thể nào ngăn cản!

Ai cũng chưa lường trước sẽ phát sinh một màn này, vạn phần khẩn cấp hết sức. Hắc y nhân mang mặt nạ quyết đoán thu hồi cánh tay, mũi tên nhọn bay lướt qua ống tay áo của hắc y nhân, mặc dù không bị bắn trúng, nhưng bởi vì mũi tên nhọn có ẩn chứa lực lượng đủ khiến cho hắc y nhân mang mặt nạ văng ra.

"Mũi tên Tinh Thiết Nỗ (精鐵弩)!" Thanh y kinh hô.

Tinh Thiết (精鐵), là hợp kim sắt chắc chắn nhất trên thế giới này, chỉ có hoàng thất Thiên Ninh mới có được, mà mũi tên Tinh Thiết Nỗ lại là vũ khí độc nhất của Tần Vương Thiên Ninh!

Long Phi Dạ đã tới!

Hàn Vân Tịch không còn bị giam cầm từ hai phía, thẳng tắp ngã xuống, nhưng khi nghe được thanh âm này, nàng theo bản năng quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một thân ảnh cao ngạo cao lớn như từ trên trời giáng xuống, dừng ở phía sau nàng. Hắc y mang khí chất tôn quý như thần, khuôn mặt bình tĩnh như Ma tôn, một tay vắt sau lưng, một tay cầm cung nỏ, nhắm chuẩn vào hắc y nhân mang mặt nạ.

Là hắc!

Long Phi Dạ!

Hắn đã tới!

Hắn không từ bỏ nàng, không khiến nàng thất vọng, đuổi theo đàn muỗi độc tới đây. Giờ khắc này, Hàn Văn Tịch đều đã quên tình cảnh của mình, chẳng sợ thẳng tắp ngã xuống, một lòng không hề sợ hãi, người nàng nhảy lên khó hiểu, tựa hồ người này vừa xuất hiện, nàng sẽ lập tức an toàn.

"Long Phi Dạ!"

Hắc y nhân mang mặt nạ phá nát một hoi, ban đầu vốn kiêng kỵ vì Long Phi Dạ đang theo dõi ở phía sau, cho nên hắn mới ra mặt muốn mang Hàn Văn Tịch đi, ai biết Cổ Thất Thiểu lại can thiệp vào, trì hoãn thời gian.

Hắn nên sớm nghĩ đến, đàn muỗi độc vừa đến, Long Phi Dạ cũng liền đến.

Lúc này, hắc y nhân mang mặt nạ cách Hàn Văn Tịch gần nhất, ánh mắt hung ác của hắn trầm xuống, bỏ qua mũi tên Thiết Tinh Nỗ do Long Phi Dạ bắn ra cảnh cáo, nháy mắt bức về phía Hàn Văn Tịch.

"Hừ....."

Lại một tiếng phá không sắc bén, mũi tên Thiết Tinh Nỗ phảng phất giống như có thể xuyên trời phá đất, đầy khí thế bay vút xuống dưới.

Một mũi tên này, trời mới biết Long Phi Dạ đã rót vào bao nhiêu nội công, tất cả mọi người đều chấn kinh, nhưng, hắc y nhân mang mặt nạ vẫn chưa từ bỏ ý định, hắn vừa đuổi theo Hàn Văn Tịch, vừa chú ý đến mũi tên nhọn, tùy thời chuẩn bị né tránh.

Tuy nhiên, càng khiến mọi người ngạc nhiên chính là, mũi tên Thiết Tinh Nỗ vừa ra, Long Phi Dạ ngay sau đó cũng bay vút xuống dưới, người theo mũi tên tới, mặt lạnh như thần.

Thấy thế, ánh mắt hắc y nhân mang mặt nạ trở nên lạnh lùng, đánh ra ám tiêu!

Nhưng sau khi đánh ra mấy lần, mục đích không phải là bắn trúng Long Phi Dạ, mà là sử dụng độc.

Phải biết rằng, Long Phi Dạ có võ công tuyệt thế. Tuy nhiên, hắn không am hiểu độc, độc là điểm yếu của hắn!

"Có độc!"

Hàn Văn Tịch kinh hô ra tiếng, giờ này khắc này, nàng chỉ cách mặt đất khoảng chừng ba mét, bất cứ lúc nào cũng đều có khả năng rơi xuống tan xương nát thịt.

Mũi tên nhọn bức tới trước mặt hắc y nhân mang mặt nạ, hắn ta không thể không trốn, bỏ lỡ mất cơ hội tốt để nắm lấy tay Hàn Văn Tịch, nhưng, hắn ta thả thuốc bột ra, rải khắp quanh người Hàn Văn Tịch.

Nếu hắn ta không chiếm được, thà rằng hủy diệt, cũng tuyệt đối không muốn Long Phi Dạ có được!

Trừ phi Long Phi Dạ ngừng lại, nếu hắn vẫn tiếp tục đi xuống, nhất định sẽ trúng độc.

Nhưng ai biết, Long Phi Dạ cũng không để ý tới độc trong không khí, tiếp tục bay xuống.

Ngay thời điểm khi Hàn Văn Tịch sắp rơi xuống đất, một cánh tay mạnh mẽ hữu lực đã kéo nàng lên, hoài nhập vào trong lòng ngực, ngay sau đó thân thể xoay tròn, hai chân rơi xuống đất, ổn định vững vàng đứng lại.

Động tác rất ưu nhã hoa lệ không cách nào hình dung, Hàn Văn Tịch nhìn sườn mặt hoàn mỹ lạnh băng của hắn, thế nhưng hy vọng một khắc nguy hiểm vừa rồi vĩnh viễn không cần qua đi.

Nhìn thấy Long Phi Dạ bỏ qua độc tố ở trong không khí và lao đến cứu người, trong lòng hắc y nhân mang mặt nạ hoảng hốt, chẳng lẽ Long Phi Dạ không sợ độc sao?

Trong lúc nhất thời hắn ta cũng không rảnh lo nhiều như vậy, hét lên một tiếng, "Rút lui!"

Nếu Long Phi Dạ nếu không thêm đề ý tới độc tố, tất cả mọi người ở đây đều không phải là đối thủ của hắn.

Cần thiết phải rút lui!

Mà lúc này, Cổ Thất Thiểu lại đột nhiên đánh về phía thanh y, hắc y nhân mang mặt nạ thấy thế, thân ảnh lao ra và kéo lấy thanh y, ném ra ám tiêu về phía Cổ Thất Thiểu.

Có vết xe đổ, Cổ Thất Thiểu vẫn có điều kiêng kỵ đối với ám tiêu này, liên tiếp nghiêng người né tránh vài lần, thời điểm muốn đuổi theo, hắc y nhân mang mặt nạ đã sớm mang theo thanh y hoàn toàn biến mất vào núi rừng một bên.

Cổ Thất Thiểu không lãng phí thời gian, vùng trường tiên lên, ngăn cản những thích khách còn lại. Lúc này, Mục Thanh Võ và Thượng Quan chấp sự đã đuổi tới, cũng nhanh chóng gia nhập trong đó.

Long Phi Dạ cũng không truy đuổi, ánh mắt trối chốt trên người hắc y nhân mang mặt nạ nơi xa, mãi đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng, hắc chợt nhú mày, ngay sau đó phun ra một ngụm máu đen.

Độc dược tán của hắc y nhân mang mặt nạ không có hiệu quả với Cổ Thất Thiểu và Hàn Văn Tịch. Hàn Văn Tịch vốn là độc sư, ngay cả khi không lập tức giải độc, khả năng miễn dịch của nàng cũng tốt hơn so với người khác. Mà Cổ Thất Thiểu lại là chuyên môn lấy độc trị độc, vì thế độc dược tán kia đối với hắn cũng không có tác dụng gì.

Tuy nhiên, Long Phi Dạ lại khác, chỉ vừa mới bị khí độc tấn công, hắn đã bị độc phát.

Độc mà hắc y nhân mang mặt nạ rải ra quá nhiều, Hàn Văn Tịch cũng không có biện pháp phân biệt được cụ thể là độc gì ngay lập tức.

"Người buông ta ra, ta sẽ nhanh chóng kiểm tra." Nàng vội vàng nói, biểu hiện lo lắng hiện hết trên mặt, ngay cả bản thân mình cũng không phát hiện ra.

Long Phi Dạ liếc mắt nhìn khuôn mặt hoảng loạn của nàng một cái, cũng không nói nhiều lời, buông tay ra.

Hàn Văn Tịch xoay người đối mặt với Long Phi Dạ, lập tức khởi động hệ thống giải độc và bắt đầu rà quét, đảo lông mày, hệ thống thực sự nhắc nhở có ba loại độc tố.

Hắc y nhân mang mặt nạ đáng chết, chẳng lẽ những ám tiêu đồ của hắn đều mang những loại độc khác nhau sao?

Nhìn thấy vết máu bên môi Long Phi Dạ, Hàn Văn Tịch cũng không muốn nghĩ nhiều, nàng nhón mũi chân, đuổi tay qua.

Long Phi Dạ đột nhiên kéo tay nàng lại, không vui nói "Người làm gì thế?"

Hắn thật sự quen thói ở sạch, từ nhỏ luôn chán ghét bị người khác đụng vào, đặc biệt là chạm vào mặt hắn.

"Thu thập máu để phân tích, chỉ khi đó ta mới có thể xác định ba loại độc mà người đã trúng phải." Hàn Văn Tịch vẫn vội vàng, không suy xét quá nhiều.

Long Phi Dạ chần chờ một lúc, hạ liễm đôi mắt và không nhìn nàng, nhưng vẫn chậm rãi buông tay nàng ra.

Trên khuôn mặt nhỏ tái nhợt của Hàn Văn Tịch tràn ngập nghiêm túc, lại nhón mũi chân lần nữa, vươn ngón trỏ nhẹ nhàng chạm vào khoé miệng Long Phi Dạ, nhẹ nhàng lau một chút máu, tựa hồ như chưa đủ, nàng lại nhẹ nhàng lau vài cái.

Nhẹ nhàng đụng vào, đầu ngón tay lơ đãng chạm vào môi mỏng của hắn, mềm mại, ngứa ngứa, có loại cảm giác khác thường khó nói nên lời.

Long Phi Dạ bất giác chậm rãi giương mắt nhìn về phía nàng, tuy nhiên, tất cả tâm tư của Hàn Văn Tịch đều tập trung vào độc của Long Phi Dạ, nào biết đâu rằng động tác này có bao nhiêu ái muội.

Nàng vẫn là nghiêm túc như thế. Sau khi thu thập đủ lượng máu, nàng lập tức buông tay.

Ngay khi nàng buông tay, Long Phi Dạ bỗng cảm thấy tựa hồ đột nhiên mất đi cái gì, có loại cảm giác mất mát nói không nên lời.

Đáng chết, hắn có thói quen ở sạch, càng luôn bài xích nữ nhân đụng chạm đến mình, nhưng đối mặt với nữ nhân này, hắn lại cảm thấy không hài lòng sau khi loại bỏ những mâu thuẫn trong tim. Cảm thấy không thỏa mãn, không đủ! Muốn tiếp tục?

Loại cảm giác mất khống chế này khiến trái tim Long Phi Dạ có cảm giác muốn bài xích, hắn tránh tầm mắt đi, xoay người nhìn về hướng Cổ Thất Thiểu.

Hàn Văn Tịch cũng không hề biết được Long Phi Dạ đang suy nghĩ gì. Sau khi nàng thu thập máu xong, lập tức ngồi xổm trên mặt đất, lấy xuống túi chữa bệnh mang theo bên người.....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Thất Vọng, Hóa Ra Là Như Thế

Edit: Cổ Lục Nhã (@nakarylxo93)

Dịch & Beta: Emily Ton.

Phía Cổ Thất Thiểu, từng tên thích khách đều ngã xuống.

Mục Thanh Võ và Thượng Quan chấp sự đều hiểu phải bắt người sống, nhưng những tên thích khách này đã được huấn luyện rất bài bản, biết bản thân chạy không thoát nên đã uống thuốc độc tự sát.

Long Phi Dạ đứng nhìn từ xa. Nếu đây là quá khứ, hẳn sẽ tức giận. Ngay cả bắt người sống cũng không làm được, những người này đều là phế vật sao?

Tuy nhiên, mặc dù giờ phút này hẳn đang nhìn về phía trước, nhưng trong lòng hẳn lại đang hướng về nơi khác.

Một lúc sau, hẳn chuyển tầm mắt nhìn về phía Hàn Vân Tịch.

Hắn thấy Hàn Vân Tịch đang quỳ trên mặt đất, hai tay đang sờ vào túi thuốc không biết làm gì, khuôn mặt nhợt nhạt nhưng đang rất chăm chú và nghiêm túc.

Long Phi Dạ từng nhìn thấy khuôn mặt nghiêm túc đó không biết bao nhiêu lần, nhưng lần này lại không muốn rời tầm mắt.

Sắc đẹp của nàng nằm ngoài dự liệu của hắn, nhưng khuôn mặt nghiêm túc của nàng lại vượt qua sắc đẹp của bản thân.

Yên lặng ngắm nhìn nàng, Long Phi Dạ bất giác đưa tay lên sờ khóe môi, vị trí lúc trước bị nàng sờ qua.

Cuối cùng Hàn Vân Tịch cũng phân tích rõ ba loại độc tố, đồng thời từ trong hệ thống giải độc cũng tìm ra giải dược mà không cần dùng đến ngân châm trừ độc.

Từ trong túi thuốc nàng lấy ra ba viên dược, sau đó lại tự mình kiểm tra và xác định bản thân không lấy nhầm.

Chỉ trời mới biết được nàng hồi hộp và lo lắng như thế nào, chẳng may trong các loại độc mà Long Phi Dạ trúng có một loại mà nàng không biết, không biết giải thế nào, giống như trường hợp độc nhện tiêu, vậy thì Long Phi Dạ sẽ bị nguy hiểm.

Một điều rất tốt là, cả ba loại độc này đều rất thông dụng đối với nàng.

Nàng nghĩ, loại độc nhện tiêu đã được vũ khí hóa, nên sẽ rất hiếm.

Lấy được giải dược, Hàn Vân Tịch lập tức đứng lên vẫy vẫy tay "Long Phi Dạ, đây, giải dược!"

Nói xong, nàng liền nhận được một ánh mắt sắc bén. Giấy phút bốn mắt nhìn nhau, Hàn Vân Tịch đã đứng hình. Nàng chỉ cảm thấy ánh mắt của Long Phi Dạ đang nói lên một tình ý nào đó, trực tiếp chạm vào trái tim nàng.

Hắn bị làm sao vậy?

Tay vươn ra trước mặt hắn, lòng bàn tay vẫn đang nắm ba viên dược, động tác của nàng có chút cứng nhắc.

Long Phi Dạ không ngờ người phụ nữ này lại đứng lên nhanh như vậy, ánh nhìn của hắn rất nhanh liền tránh đi chỗ khác và khôi phục lại vẻ lạnh lùng.

Nhìn vào lòng bàn tay của Hàn Vân Tịch, hắn hỏi "Người chắc chắn đây là giải dược"

Hàn Vân Tịch nghi ngờ nhìn hắn gấp gấp nói "Xác định, nhanh dùng nó, người đã thổ huyết, nếu không dùng sẽ phải dùng dao trừ độc".

Long Phi Dạ gật đầu và nuốt dược vào.

Nhìn thấy hắn đã uống giải dược, Hàn Vân Tịch lúc này mới yên lòng, nặng nề thở ra một hơi, sau đó vỗ về trái tim mình.

Long Phi Dạ nhìn thấy "Làm sao vậy?"

"Sợ hãi, nếu không giải được độc của người, người thật sự sẽ rất thảm khốc" Hàn Vân Tịch cười, tùy tiện nói.

Ai biết, Long Phi Dạ lại rất nghiêm túc, ánh mắt trầm thêm ba phần "Người sợ gì, sợ bốn Vương chết?"

Sợ gì?

Hàn Vân Tịch làm gì nghĩ nhiều như thế, lúc này vì gấp quá nên lo lắng sợ hãi.

Đón nhận ánh mắt đầy chất vấn, nàng đột nhiên không được tự nhiên, chỉ cảm thấy hắn thật kì lạ, có chút khác khác so với bình thường.

Nàng khẽ khước miệng nói "Người không tiếc mạng cứu ta, vì thế tất nhiên ta cũng phải cứu người".

Ai biết, Long Phi Dạ lại lạnh lùng nói "Người nghĩ nhiều rồi, bốn Vương cũng chỉ tin rằng người có thể giải độc mà thôi".

Nếu không phải biết nàng có tài giải độc, thì một người quý tính mạng như Long Phi Dạ, sao có thể không để ý đến độc mà chạy tới cứu nàng?

Phải biết rằng, hãn kỵ nhất là độc.

Mạo hiểm cuộc sống của hãn để cứu nàng?

Giá trị của người phụ nữ này đối với hãn vẫn chưa cao như vậy.

Tất nhiên, Hãn Văn Tịch biết Long Phi Dạ đoán chắc rằng nàng có thể giải độc cho nên mới lao xuống cứu nàng. Thật ra, hãn có thể phát hiện ra đàn muỗi độc và đuổi theo tới đây cứu nàng, nàng đã cảm thấy rất cảm kích. Không tiếc mạng để cứu gì chứ, thực là không dám mơ ước đến.

Hãn Văn Tịch bỏ qua một chút chua xót trong lòng, cười nhẹ "Thần thiếp biết điện hạ tin tưởng thần thiếp có thể giải độc, cho nên mới sợ nếu không giải được độc sẽ khiến điện hạ hi sinh vô ích."

Nhìn thấy Hãn Văn Tịch cười tươi rói, không để ý gì, Long Phi Dạ có chút cảm giác không có nơi phát tiết.

Hãn vốn tưởng rằng người phụ nữ cao ngạo này sẽ phản bác hãn, nhưng nàng lại xem thường bản thân như vậy.

"Người không có việc gì hay sao, lên núi phía nam hái chè làm gì?" Long Phi Dạ chuyển đề tài, người phụ nữ này nếu không lên núi phía nam, thích khách sẽ không có cơ hội xuống tay, cũng không xảy ra nhiều việc thế này.

"Nghe nói Nam Sơn Hồng rất ngon nên thần thiếp muốn thử" Hãn Văn Tịch vẫn mỉm cười.

Long Phi Dạ đánh giá nàng từ trên xuống dưới, nhìn thấy trên tay nàng có vết roi cũng không hỏi nhiều, lạnh lùng nói "Những thích khách đó có nói gì không? Có lưu lại manh mối gì không?"

"Thích khách đeo mặt nạ chính là chủ mưu đứng đằng sau đám nội gian, được gọi là chủ thượng. Hai thuộc hạ là cánh tay chủ lực của hãn, một người gọi là Hắc Sát, một người gọi là Thanh Y, đều là nữ. Mồm miệng bọn họ rất cứng, ta hỏi gì cũng không nói. Chỉ biết, có lẽ người tên Thanh Y là người phụ trách tất cả nội gian ở Thiên Ninh, người phụ nữ dùng muỗi độc là thuộc hạ phía dưới của nàng ta. Thiếu tướng quân trúng Vạn Xà Độc chính là do nàng ta hạ" Hãn Văn Tịch nghiêm túc trả lời.

Đối với nàng, đáng tiếc lớn nhất không phải là không bắt được người đứng đằng sau, mà là không bắt được Thanh Y!

Hãn Văn Tịch chần chờ một chút lại nói "Ta nghi ngờ... Thanh Y đang ẩn náu ngay tại đế đô".

Đáy mắt của Long Phi Dạ hiện lên một tia cảnh giác, nghiêm túc hỏi "Có đối tượng nghi ngờ không?"

Mặc dù Hãn Văn Tịch không muốn nói ra, nhưng nàng vẫn phải nói, chuyện này liên lụy đến nhiều khía cạnh. Hơn nữa, ở trước mặt Long Phi Dạ nàng cũng không giấu diếm được gì.

Nàng do dự một chút, mở miệng nói "Thanh Y là một người phụ nữ trung niên, rất thận trọng và ít nói. Kết hợp với manh mối Vạn Xà Độc mà chúng ta đã tìm thấy, ta nghi ngờ Thanh Y có thể là Tam di nương Hãn gia Lý Thị, Lý Minh Nguyệt".

Nàng nói xong, lập tức bổ sung "Đương nhiên đây chỉ là hoài nghi mà thôi, bởi vì manh mối của Vạn Xà Độc vẫn chưa có chứng cứ, chỉ là phán đoán mà thôi".

Long Phi Dạ nhếch môi cười lạnh nói "Đã tìm ra chứng cứ xác thực, rất nhanh liền sẽ tra ra kết quả".

"Cái gì?" Hãn Văn Tịch ngạc nhiên, có lẽ nào Long Phi Dạ đã tra ra cái gì ở Hãn gia?

Khi Long Phi Dạ nói chuyện Bích Lục giấu lá chè, Hãn Văn Tịch còn bất ngờ hơn nữa, không ngờ chuyện lại là như vậy!

Không ngờ bọn họ lại tìm ra lá chè, tất cả manh mối vốn đều chỉ hướng về phía Lý Thị và Hãn Nhược Tuyết, lại thêm lá chè, cơ bản là đã chắc chắn. Lá chè này rất có khả năng còn Vạn Xà Độc, chỉ cần kiểm tra ra Vạn Xà Độc, sẽ phá được án này.

Lá chè có độc rất dễ kiểm tra, chỉ cần là độc sư có chút trình độ đều tra ra được, lần này ngay khi trở về có lẽ sẽ biết kết quả.

Nghĩ thế, Hãn Văn Tịch cắn cắn môi, có chút lo lắng.

Lúc này, tâm tình của Hãn Văn Tịch rất phức tạp, có chút vui mừng vì đã thắng cược, nhưng càng buồn là nếu tội danh được định cho Hãn gia, lúc ấy sẽ liên lụy đến bao nhiêu người vô tội, Hãn gia còn cách nào để giữ?

Lúc này, Mục Thanh Vĩ và những người còn lại đã qua đây.

Mục Thanh Vĩ tiến tới và quỳ trước Hãn Văn Tịch "Hạ quan đáng chết, không bảo vệ tốt Vương phi nương nương, đã khiến Vương phi nương nương chịu khổ!"

Nhìn thấy thế, Thượng Quan chấp sự cũng lập tức quỳ xuống "Là thảo dân thất trách, thảo dân có tội, xin Vương phi nương nương trách phạt".

"Thiếu tướng quân, Thượng Quan chấp sự xin hãy đứng lên, sự việc xảy ra đột ngột, không trách hai người". Hãn Văn Tịch nhàn nhạt nói, nàng không có

khí chất trách phạt người khác của quý tộc hay hoàng gia, nằng bị bắt cóc cũng là do bản thân quá mềm yếu.

Nghe được lời này, Thượng Quan chấp sự vui mừng, cúi đầu tạ ơn. Tuy nhiên, Mục Thanh Võ vẫn chưa đứng lên, nghiêm túc nói "Là hạ quan đã đưa Vương phi nương nương ra ngoài, hạ quan có nghĩa vụ phải bảo vệ an toàn cho nương nương, xin Vương phi trách tội".

Nhìn thấy vậy, Thượng Quan chấp sự chỉ có thể cúi thấp đầu quỳ xuống.

Hàn Văn Tịch hiểu tính cách của Mục Thanh Võ, đích thân khom người đến đỡ "Thiếu tướng quân, nếu như ta bị thương thì chắc chắn sẽ trách tội ngài. Nhưng ta không có việc gì, người lại có công cứu giá, coi như đã lập công chuộc tội đi".

Mục Thanh Võ làm gì có gan để Hàn Văn Tịch đỡ, lập tức nhanh chóng đứng lên, chần chờ một lúc đành phải theo ý của Hàn Văn Tịch: "Đạ tạ Vương phi nương nương!"

"Thượng Quan chấp sự, ngài cũng đứng lên đi" Hàn Văn Tịch nói.

Thượng Quan chấp sự bán mạng như thế chính là muốn lập công chuộc tội, hắn lập tức đứng lên mỉm cười và nói "Vương phi nương nương đúng là *cát nhân tự có thiên tương**, có kinh sợ nhưng không có nguy hiểm gì. Hai chúng tôi theo điện hạ một đường đuổi theo dấu vết của đàn muỗi độc, vốn là muốn bắt chủ mưu, chỉ tiếc còn kém chút nữa!"

*Cát nhân tự hữu thiên tương (吉人自有天相): Người lương thiện ắt có trời giúp. (Heaven helps the worthy (idiom))

Nghe thấy lời này, vẻ mặt của Hàn Văn Tịch lập tức cứng lại, nằng bắt giắc quay ra nhìn về phía Long Phi Dạ. Lúc trước nằng còn cảm thấy khó hiểu, vì sao đã nhiều ngày trời qua như thế nhưng vẫn không có ai theo đến, hóa ra là như vậy!

Long Phi Dạ sớm đã phát hiện ra đàn muỗi độc, một đường đuổi theo nhưng không hề xuống tay, chính là muốn giăng lưới bắt cá lớn!

Nói cách khác, hắn xem nằng giống như con mồi? Xem nằng giống như trẻ nhỏ, nhắm tâm ném vào đàn sói sao?

Nằng lại còn ngốc nghếch nhảy nhót vì sự xuất hiện của hắn, ai biết hóa ra là như thế!

Cái tên đáng chết này, hắn có biết rằng nếu không có Cố Thất Thiếu, nằng sớm đã bị hắc y nhân mang mặt nạ bắt đi rồi hay không?.

Một khi nghĩ đến lời nói của tên hắc y nhân mang mặt nạ "*Bốn tôn... chỉ là muốn người mà thôi*", Hàn Văn Tịch vẫn không nhịn được da gà nổi lên. Nằng nhìn về phía Long Phi Dạ, ánh mắt đầy oán giận.

Thượng Quan chấp sự nói là sự thật, nhưng Long Phi Dạ lại trừng mắt liếc hắn. Thượng Quan chấp sự lập tức mang vẻ mặt mờ mịt, chỉ cảm thấy sát ý nổi lên bốn phía. Hắn sợ tới mức vội vàng cúi đầu không dám nhìn thêm, không biết mình đã nói sai nơi nào.

"Nếu là như thế thì đã khiến điện hạ thất vọng rồi" Hàn Văn Tịch nhàn nhạt nói.

"Đúng vậy".

Long Phi Dạ đúng là có chút thất vọng vì lần này không phá vỡ được nơi phòng thủ của đối phương. Hắn thẳng thắn đón nhận ánh mắt của Hàn Văn Tịch. Bốn mắt nhìn nhau, cũng không biết vì sao dần dần có mùi thuốc súng lan tỏa quanh đây.

Lúc này một tiếng cười khê truyền đến "Tần vương điện hạ, mặc dù không phá vỡ được hang ổ của đám người này, nhưng cũng đã nhìn thấy kẻ cầm đầu, đó là điều đáng mừng, đây đều là công lao của Vương phi nương nương"

Nhìn theo tiếng nói, chỉ thấy Cố Thất thiếu đi đến với bộ đồ màu đỏ, nụ cười khuyếch quắc, đúng là một đại yêu nghiệt hại người!

Long Phi Dạ sớm đã để ý đến sự tồn tại của yêu nghiệt mặc áo đỏ này, cũng biết chính người này đã cứu Hàn Văn Tịch, hắn nhàn nhạt nói "Người là người nào?"

Cố Thất Thiếu vẫn không nói gì, Thượng Quan chấp sự lập tức nhanh chóng tiến lên phía trước, cung kính bẩm báo "Tần vương điện hạ, đây chính là trang chủ của trà trang Thiên Hương chúng tôi, Cố Thất Thiếu".

Trang chủ trà trang Thiên Hương?

Hàn Văn Tịch ngạc nhiên nhìn về phía Cố Thất Thiếu, lúc này tất cả câu hỏi đều đã được giải đáp.

Hóa ra hắn là trang chủ, chẳng trách không quen nhưng vẫn ra tay cứu giúp. Có lẽ hắn đã nhìn thấy nằng bị bắt nên lập tức đuổi theo đến đây.

"Cố Thất Thiếu gặp qua Tần Vương điện hạ" Cố Thất Thiếu chấp tay hành lễ, so với vẻ cung kính thái quá của Thượng Quan chấp sự, hắn đúng là kiểu người không kiêu ngạo, không siểm nịnh.

Ai ngờ Long Phi Dạ lại lạnh giọng chất vấn "Nội gian ẩn náu trong trà trang Thiên Hương, khiến Tần Vương phi bị bắt thì bị tội gì!"

Nghe được lời này, vẻ mặt của Thượng Quan chấp sự trở nên trắng bệch. Trà trang Thiên Hương đều là do hắn phụ trách, sự việc đã xảy ra như thế,

hắn vẫn luôn sợ Tần điện hạ hỏi tội.

Mặc dù trà trang Thiên Hương không xem như đã chứa chấp thích khách, nhưng tên Hoắc Dương chính là người của trà trang Thiên Hương, hắn chính là kẻ phản bội!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Giận Dỗi, Vương Phi Xá Tội

Không khí vốn đang khẩn trương, bởi vì Cố Thất Thiếu đến mà trở nên nhẹ nhàng hơn, chỉ là, một tiếng chất vấn này của Long Phi Dạ lại khiến mọi người lại trở nên khẩn trương.

Long Phi Dạ không có gì sai, đúng là bởi vì Hoắc Dương cầu kết với nội gian, mới khiến đám thích khách kia có thể cướp Tần Vương phi cướp đi dễ như trở bàn tay như vậy.

"Tần Vương điện hạ....."

Trương Quan chấp sự đang muốn mở miệng giải thích, Cố Thất Thiếu lại cười ngắt lời, "Tần Vương điện hạ, tại hạ một đường đuổi từ ngọn núi phía nam tới nơi này, bảo đảm Vương Phi nương nương không hề phải chịu bất luận thương tổn gì, không biết có thể bù đắp thiếu sót được không?"

Thượng Quan chấp sự vội vàng phụ họa, "Tần Vương điện hạ, ít nhiều cũng nhờ trang chủ chúng ta đuổi theo, nếu không, chúng ta cũng đã muộn một bước."

Lời này, rõ ràng là mang theo lời thách thức với công lao của Tần Vương trong nỗ lực giải cứu.

Thượng Quan chấp sự xưa nay cũng là người lanh lợi, nhưng ở trước mặt Tần Vương điện hạ lại rất khẩn trương, không thể bác bỏ sự thật.

Trong lúc này, quá trung thực lại là một sai lầm. Long Phi Dạ cũng không thích nghe, ánh mắt hắn vốn đã lạnh lùng lại lạnh hơn vài phần.

Đương nhiên, lời nói thật nên Long Phi Dạ không thể nào phản bác.

Nhưng, hắn có thể bỏ qua.

"Cánh tay nàng bị thương là chuyện như thế nào?" Long Phi Dạ lập tức chất vấn.

Nếu không phải hắn đã nhắc nhở, Hàn Văn Tịch cũng đã quên trên cánh tay mình còn có thương tích. Đây là vừa mới bị Cố Thất Thiếu đánh xuống, cũng đúng là một roi này, Cố Thất Thiếu mới có cơ hội cướp được nàng từ trong tay hắc y nhân mang mặt nạ.

Roi này, thật ra rất có giá trị.

"Đó là vì tại hạ muốn cứu người, không cẩn thận nên vô tình làm tổn thương." Cố Thất Thiếu thực sự thành thật.

"Bị thương chính là bị thương, không có lý do gì cả." Long Phi Dạ một câu phủ định hết thảy.

Cố Thất Thiếu cũng không coi trọng, cười cười, bộ dáng tùy người muốn làm thế nào thì làm.

Tuy nhiên, trương quan chấp sự lại không cam lòng, vội vàng lại nói, "Tần Vương điện hạ, cầu người nể tình chủ tử nhà ta cứu người, lấy công chuộc tội, miễn tội cho trà trang Thiên Hương."

Cố Thất Thiếu mang vẻ mặt không quan tâm, cũng không ngăn cản Thượng Quan chấp sự cầu xin tha thứ.

Ai ngờ, Long Phi Dạ lại một lần nữa khiến Thượng Quan quan chấp sự không còn lời nào để nói, hắn nói, "Nghĩ cách cứu viện Tần Vương phi là đương nhiên, cũng không tính là công lao, sao có thể bù đắp?"

Mục Thanh Vồ ở một bên lắng nghe, có lòng giúp đỡ Thượng Quan chấp sự, nhưng lại không dám mở miệng. Hắn luôn cảm thấy Tần Vương điện hạ dường như bị lời nói thật của Thượng Quan chấp sự chọc giận, tâm tình không hề tốt.

Rốt cuộc, một nụ cười hung ác nham hiểm hiện lên trong mắt hoa đào của Cố Thất Thiếu, thoát hiện thoát ẩn. Hắn vẫn cười như cũ với lúm đồng tiền như hoa, "Điện hạ nói đúng, trà trang Thiên Hương nguyện ý nghe người xử lý?"

Hắn truy theo tung tích của Hàn Văn Tịch, cứu Hàn Văn Tịch. Thứ nhất là vì hắn rất có hứng thú đối nữ nhân này, muốn kết giao; Thứ hai chính là muốn nhìn một chút xem rốt cuộc là người nào dám mai phục ở trong trà trang Thiên Hương của hắn.

Đối với việc lấy công chuộc tội, cho tới bây giờ hắn cũng chưa từng nghĩ tới, cũng không cần.

Trà trang Thiên Hương là sản nghiệp lớn và yêu thích nhất của hắn ở Thiên Ninh quốc, không gì sánh nổi, nói hắn không đau lòng, đó là giả.

Chỉ là, cho dù là thích thì bất quá cũng chỉ là một tòa trà trang mà thôi, hắn có đủ khả năng để mất.

Tuy nhiên, Thượng Quan chấp sự vừa nghe lời này, lại liên tục hô to, "Tần Vương điện hạ đại nhân đại lượng, cầu xin Tần Vương điện hạ nhân từ xử nhẹ!"

Nội gian đã bắt cóc Tần Vương phi, tội danh này đủ để trà trang Thiên Hương phải đóng cửa, tất cả các tòa trang viên đều chuyển qua quốc khố.

Trang chủ đầu tư tiền mua đất, nhưng việc kinh doanh đều là hắn làm, trái tim Thượng Quan chấp sự đều đang chảy máu.

Mặc dù vậy, Long Phi Dạ vẫn lạnh lùng nói, "Bốn vương không truy cứu sai lầm của chủ tớ hai người các ngươi là đã khoan hồng độ lượng. Hơn thế nữa, bất luận một vật gì hay bất luận một người nào trong trà trang Thiên Hương, bốn Vương đều sẽ truy tra đến cùng!"

Lời này vừa ra, Cố Thất Thiếu rớt cuộc nheo hai mắt lại, Long Phi Dạ không tra hắn, lại tra trà trang và người của trà trang, điều này không thể nghi ngờ là muốn tra gốc gác của hắn.

Hắn chán ghét nhất chính là những người cố gắng tìm hiểu về quá khứ của hắn!

Cố Thất Thiếu đang muốn mở miệng, ai ngờ, Hàn Văn Tịch đã đoạt lời trước, "Điện hạ, nếu không phải Cố Thất Thiếu đã ra tay đúng lúc, mạng của thần thiếp đã sớm không còn. Thần thiếp sẽ không trách tội thiếu tướng quân, cũng không nghĩ sẽ trách tội bất luận kẻ nào trong trà trang. Huống chi, mới vừa rồi Cố Thất Thiếu đã liều mình cứu giúp, anh đừng không sợ, chỉ cần điểm này, thần thiếp nguyện ý đặc xá cho tội của hắn."

Hàn Văn Tịch cố ý cường điệu "Liều mình cứu giúp", ánh mắt rõ ràng nhìn thẳng vào đôi mắt Long Phi Dạ, thái độ kiên định.

Ai cũng chưa nghĩ đến Hàn Văn Tịch sẽ mở miệng cầu tình.

Không, xác thực mà nói thì nàng không phải là đang cầu tình, nói thẳng là nàng muốn xá tội.

Cũng không biết rốt cuộc là cái gì đã chọc giận Long Phi Dạ, cánh mũi hắn nhẹ nhàng run, lạnh giọng, "Ngươi cũng không có tư cách xá tội."

"Thần thiếp có, bị bắt cóc chính là thần thiếp, không phải điện hạ!"

Hàn Văn Tịch nói một cách nổi loạn. Nghe được lời này, Mục Thanh Vĩ và Thượng Quan chấp sự đồng thời trợn mắt há hốc mồm, mà khóe miệng Cố Thất Thiếu khẽ nhếch, vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa.

Mặc dù là Thiên Huy hoàng đế cũng chưa từng đối mặt như thế khi giáp mặt với Long Phi Dạ, nhưng Hàn Văn Tịch đang muốn rút vây rồng ngay trước mặt mọi người hay sao?

Đủ can đảm!

Nếu nghiêm túc lắng nghe, nhất định có thể nghe thấy tiếng nắm tay nắm chặt trong tay áo của Long Phi Dạ đang kêu *rắc rắc rắc*.

Hắn vẫn mang vẻ mặt không có biểu tình, một chữ một chữ, lạnh lùng nhắc nhở, "Hàn Văn Tịch, hết thảy của ngươi đều thuộc về bốn vương, quyền lực của ngươi cũng thuộc về bốn vương, ở trước mặt bốn vương, ngươi đều không có tư cách gì!"

Hàn Văn Tịch sợ Long Phi Dạ, tuy nhiên, mỗi khi nàng nổi nóng, nàng liền quên sợ hãi. Nàng không nhường một bước, đối chọi gay gắt, cũng là một chữ một chữ phản bác trở về, "Thần thiếp không phục! Việc này, thần thiếp muốn vào cung diện thánh, thỉnh hoàng thượng định đoạt!"

Thiên a!

Đây không phải là uy hiếp, thì còn là cái gì?

Động tác của Mục Thanh Vĩ và Thượng Quan chấp sự nhất trí cùng nhau mở to mồm và hít vào một hơi, đều bắt đầu lo lắng, *nữ nhân này có thể tiến cung được hay không, hay là thậm chí còn chưa đi ra khỏi ngọn núi này liền sẽ mất mạng?*

Đây không phải là lá gan quá lớn tày trời hay sao? Nàng vốn là được thái hậu chỉ hôn, hoàng đế bức hôn, buộc Tần Vương điện hạ phải cưới, hiện giờ cư nhiên còn dám lấy hoàng đế ra để uy hiếp Tần Vương điện hạ.

Nữ nhân này, điên rồi sao?

Không thể không nói, ngay cả Cố Thất Thiếu một bên đang vui sướng khi người gặp họa cũng đều nhướng mày, biểu tình quái dị nhìn Hàn Văn Tịch.

Nữ nhân này, cũng thật liều lĩnh, trong lòng nàng thực sự cảm kích hắn như vậy sao?

Rốt cuộc, trên trán Long Phi Dạ hiện đầy gân xanh, sắc mặt trở nên âm trầm đến độ có thể tích ra nước.

Ngay khi tất cả mọi người cho rằng hắn sẽ tức giận, thế nhưng hắn lại không nói hai lời, nắm chặt Hàn Vân Tịch, thân ảnh nhảy lên một cái đã rời đi.

Đáy mắt Cố Thất Thiểu hiện lên một tia phức tạp, đang muốn đuổi theo, Mục Thanh Vô lại ngăn lại, "Cố Thất Thiểu, điện hạ còn đang nổi nóng, người tự giải quyết cho tốt đi."

Cố Thất Thiểu cười ha hả, trào phúng nói, "Như thế nào? Thiểu tướng quân được tha tội, đừng nói chuyện liền không đau eo?"

Yêu nghiệt này thật sự độc miệng, một câu khiến cho Mục Thanh Vô đau đớn.

Việc này, thật ra Mục Thanh Vô chính là đầu sỏ, nếu không phải hắn tới cửa cầu, mang Vương Phi nương nương đến trà trang, Vương Phi nương nương cũng sẽ không liên lụy đến một án Vạn Xà Độc, cũng sẽ không bị nhóm thích khách theo dõi.

Mục Thanh Vô bắn khoăn trong lòng, hậm hực buông tay, không nói gì.

Tuy nhiên, Cố Thất Thiểu cũng không tính toán tiếp tục đuổi theo, liếc mắt nhìn Thượng Quan chấp sự một cái, mắt đẹp như tơ, lười biếng nói, "Thượng Quan, chúng ta về đi."

"Trang chủ, chuyện này phải làm sao bây giờ?"

"Vạn nhất Tần Vương điện hạ thật sự đóng trà trang, vậy phải làm sao bây giờ?"

"Trang chủ, việc này không thể thương lượng được sao?"

"Trang chủ đại nhân, nếu không người đuổi theo nhìn một cái?"

.....Edit & Dịch: Wattpad@Emily_Ton.....

Mặc kệ Thượng Quan chấp sự thuyết phục một đường, Cố Thất Thiểu dường như không nghe thấy gì, khóe miệng mang theo nụ cười, lười biếng mà đẹp đẽ quý giá. Sau khi rời đi trong chốc lát, hắn liền điểm nhẹ mũi chân, ưu nhã bay lên cao. Hồng y to rộng như làn váy nhẹ bay, giống như một đuôi diên vĩ màu đỏ xa xa.

"Chủ tử!"

Thượng Quan chấp sự nóng nảy, vội vàng đuổi theo, Mục Thanh Vô nhìn bọn họ đi xa mới nhẹ nhàng thở ra một hơi khí lạnh.

Chuyện này rốt cuộc sẽ xử lý như thế nào, trong lòng hắn cũng không biết, hắn đang lo lắng nhiều hơn cho Vương Phi nương nương.

Mấy ngày nay cũng chưa đếm kỹ đã đuổi theo qua bao nhiêu ngọn núi, trở về phòng chừng cũng phải mất thời gian mấy ngày. Mục Thanh Vô muốn đi tìm Tần Vương điện hạ, nhưng chừng quy lại không có lá gan kia.

Long Phi Dạ bắt lấy Hàn Vân Tịch, cấp tốc xuyên qua ở trong rừng núi, mặt không có biểu tình, không nói một lời.

Bàn tay to của hắn vừa lúc ôm ở trên cánh tay bị roi da thương của Hàn Vân Tịch, Hàn Vân Tịch đau đến nổi chau mày, nhưng vẫn không kêu lên một tiếng. Sắc mặt nàng còn tái nhợt hơn so với lúc trước vài phân, rũ mắt xuống, cũng không biết là đang giận dữ, hay là thật sự không còn sức lực. Nàng dựa vào trong lòng ngực Long Phi Dạ, đề trọng lượng cả người đều ném cho hắn.

Rốt cuộc, thời điểm khi mặt trời lặn, Long Phi Dạ trong cơn thịnh nộ đã nhận ra cảm giác dính nhão trên tay, lúc này hắn mới thả chậm tốc độ, cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy tay mình đang ôm chặt trên cánh tay bị roi da thương của Hàn Vân Tịch, mặc kệ là cánh tay của nàng, hay là bàn tay hắn, tất cả đều đã là máu.

"Đáng chết!"

Long Phi Dạ gầm nhẹ, ngay sau đó liền đáp xuống một cây đại thụ, hắn buông Hàn Vân Tịch ra, lạnh giọng ra lệnh, "Lập tức xử lý miệng vết thương."

Ai ngờ, hắn vừa buông tay, Hàn Vân Tịch liền dựa vào trên thân cây, căn bản là đứng không vững, từ từ nghiêng người qua một bên.

Bốn ba liên tục mấy ngày, nàng buồn ngủ đến nỗi muốn mệnh mà cũng không dám nhắm mắt. Hơn nữa vừa mới trúng không ít độc loạn lung tung, toàn bộ đều đang tích tụ ở trong cơ thể không có giải pháp, hơn nữa cánh tay lại đau đớn, thân thể gầy yếu của nàng nơi nào chịu được!

Vẫn luôn dựa vào sức mạnh tinh thần quật cường để chống đỡ, hiện giờ, thật sự đã rất mệt mỏi. Giờ này khắc này nàng đều không rảnh lo đau, cũng không rảnh lo Cố Thất Thiểu. Chỉ nghĩ muốn nằm xuống, ngủ một giấc thật sâu, vĩnh viễn không cần tỉnh lại càng tốt.

Thấy Hàn Vân Tịch không để ý tới, chậm rãi cúi người ngã xuống, Long Phi Dạ không vui thúc giục, "Người có nghe hay không."

Ai ngờ, tiếng nói vừa dứt, Hàn Vân Tịch thật sự liền ngã xuống trên mặt đất, Long Phi Dạ kinh hãi, lúc này mới phát hiện nữ nhân này thực không thích hợp, hắn sai bước tiến lên đỡ nàng.

Hàn Vân Tịch hơi giương mắt lên nhìn hấn một cái, bên môi tái nhợt gọi lên một nụ cười khẽ, giống như đang tự giấu lại giống như đang khinh miệt, Long Phi Dạ nhìn thấy rất không thoải mái.

"Chuyện gì đã xảy ra với người?"

Long Phi Dạ giúp nàng ngồi xuống, giọng điệu vẫn lạnh băng, Hàn Vân Tịch dựa vào khuỷu tay hấn, mắt rù liếm, nhanh chóng nhắm lại, mặc kệ hấn hỏi, nàng cũng không nhìn hấn, không nói lời nào.

Không biết là không thèm nhìn, hay là không có sức lực để ý tới.

"Hàn Vân Tịch, người nói chuyện đi!" Trong giọng nói lạnh băng của Long Phi Dạ lộ ra một chút nôn nóng.

Tuy nhiên, Hàn Vân Tịch cũng không có phản ứng gì, trong tối tăm mờ mịt, sắc mặt trắng bệch giống như người sắp chết.

Long Phi Dạ vội vàng bắt mạch cho nàng, mạch tượng cơ bản thì hấn vẫn biết. Sau khi bắt mạch, lúc này mới phát hiện nữ nhân này suy yếu đến đáng sợ.

Dưới loại tình huống này, lại bị mất máu, có thể gây ra tử vong.

Tức giận ngập trời vừa rồi đã sớm tạm thời vụt ra sau não, hấn vội vàng lấy túi chữa bệnh của nàng tới.

Vừa mở ra, mới phát hiện trong túi chữa bệnh nhìn như vạn năng thật ra cũng không có bao nhiêu đồ vật, trừ bỏ một ít dược phẩm hấn không quen ra, cũng chỉ có một ít ngân châm và băng gạc.

May mắn, hấn là người tập võ, bên người vẫn luôn mang theo *Kim Sang Dược* (金創藥: các loại thuốc dùng để trị vết cắt và chấn thương).

Long Phi Dạ để Hàn Vân Tịch ngồi dựa yên ổn vào trên thân cây, lúc này mới cẩn thận giúp nàng băng bó miệng vết thương chảy máu, nhưng Hàn Vân Tịch mệt đến nỗi căn bản không thể ngồi được, Long Phi Dạ vừa buông tay, nàng lập tức lại ngã xuống qua một bên.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Giúp Ăn Dược, Ngoài Tầm Kiểm Soát

Nữ nhân này, ngang ngạnh chỉ vì một Cố Thất Thiếu xưa nay không hề quen biết?

Long Phi Dạ mặt đầy khó chịu, nhưng vẫn dùng một tay ôm lấy Hàn Vân Tịch, một tay bỏ tấm áo choàng phủ lên trên mặt đất, lúc này mới chậm rãi đặt nàng nằm xuống.

Hàn Vân Tịch đã mỗi một cực điểm, một khi chạm đất, giống như đã dính vào giường, không màng tất cả liền nhắm lại mắt, giống như đang ngủ, lại tựa hồ hôn mê!

"Uy!"

"Hàn Vân Tịch!"

Long Phi Dạ đẩy nàng vài lần, nhưng nàng vẫn không có phản ứng gì, lông mày tuấn lãng của hấn bắt gặp đan lại với nhau, không rảnh lo nhiều như vậy, trước hết phải giúp nàng cầm máu.

Tuy rằng sắc mặt xấu xí, nhưng động tác trên tay Long Phi Dạ lại thật sự rất cẩn thận, thực sự dịu dàng.

Không người biết rằng, Tần Vương điện hạ cao ngạo lãnh khốc nhưng thời điểm chữa thương cho người lại dịu dàng như vậy.

Nếu như Hàn Vân Tịch vẫn còn tỉnh táo, nhất định sẽ hành động giống như một lần bị xoa chân lúc trước, khấn trương đến nỗi không thể nào hô hấp. Đáng tiếc, lúc này nàng đã bất tỉnh nhân sự.

Vết thương trên cánh tay không hề cạn, quần áo đều bị cuốn đến miệng vết thương, huyết nhục mơ hồ ở bên nhau. Đó là một cảnh tượng đáng sợ, tuy nhiên, loại thương thế này đối Long Phi Dạ mà nói, cũng không tính là gì.

Nhưng, hấn vẫn thật cẩn thận đẩy xiêm y đã bị cuốn vào trong vết thương ra, tựa hồ sợ Hàn Vân Tịch sẽ đau, thường xuyên nhìn nàng vài lần, thấy vẻ mặt nàng vẫn an tĩnh, hấn mới tiếp tục.

Sau khi xử lý xong miệng vết thương, bôi được rồi băng bó và cầm máu, cuối cùng là hoàn toàn thu phục xong trước khi trời tối.

Vốn là trời đông giá rét, nơi núi sâu rừng già, vừa vào đêm lập tức trở nên lạnh hơn. Long Phi Dạ bắt đầu nóng ruột, chần chờ hồi lâu, vẫn là bé Hàn Văn Tịch lên, để nàng nằm ngủ ở trong lòng ngực hắn.

Mặc dù áo choàng của hắn đã được trải trên mặt đất, chung quy vẫn còn lạnh.

Hàn Văn Tịch vốn đang cuộn tròn trong ôm ấp ấm áp, bỗng nhiên mơ mơ màng màng mở bừng đôi mắt.

Long Phi Dạ cao cao tại thượng nhìn xuống quan sát, giọng điệu lạnh băng đến nỗi không có một tia độ ấm, " Tỉnh?"

Hàn Văn Tịch nhìn nhìn hắn, lại nhìn nhìn quanh mình, chỉ cảm thấy đầu rất nặng nề, một phần của hộp sọ co rút trong đau đớn, sau một lúc lâu mới bình thường trở lại, cuối cùng cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Một khi nàng hiểu được, lập tức giãy giụa muốn thoát, Long Phi Dạ lại đè lại một phen, lạnh giọng, "Yếu nhược thành ra như vậy, còn muốn tìm chết hay sao?"

Hàn Văn Tịch liếc mắt nhìn cánh tay mình một cái, nhẹ nhàng cười cười, "Không muốn."

"Không muốn chết thì ngoan ngoãn nằm yên." Sắc mặt Long Phi Dạ không tốt, chuyển tầm mắt nhìn về bóng tối phía trước.

Ai ngờ, Hàn Văn Tịch lại đột nhiên phun ra một ngụm máu đen, ngay sau đó ho lên thật mạnh.

"Người trúng độc!"

Long Phi Dạ kinh hãi, chưa bao giờ nghĩ đến Hàn Văn Tịch là một cao thủ giải độc cũng sẽ bị trúng độc. Tuy nhiên, bản thân mình lúc trước bị trúng độc cũng từng phun ra máu đen, hắn thực sự xác định đây chính là trúng độc.

Sắc mặt Hàn Văn Tịch vốn đã trắng bệch hiện tại lại trắng thêm vài phần, cả người yếu nhược giống như một tờ giấy mỏng, nếu không phải bị Long Phi Dạ ấn vào trong lòng ngực, phỏng chừng sớm đã bị gió thổi bay.

Nàng là cao thủ giải độc, nếu bị trúng độc trước tiên lập tức có thể giải độc, nhưng, nàng đã đem "trước tiên" kia cho hắn, còn bản thân mình thì đã quên mất.

"Dược..... lấy túi chữa bệnh của ta lại đây." Hàn Văn Tịch không còn sức, nói.

Long Phi Dạ lập tức lấy túi chữa bệnh lại đây, đảo hết tất cả mọi thứ bên trong, trầm giọng hỏi, "Cái nào?"

Cái nào?

Nhìn chai lọ đầy đất, Hàn Văn Tịch đột nhiên thật sự muốn khóc!

Trong túi chữa bệnh căn bản không có giải dược, nàng chỉ là muốn mượn túi chữa bệnh dùng làm bùa yểm hộ trong khi lấy dược từ trong không gian của hệ thống giải độc, gia hỏa này bày hết tất cả dược ra ngoài, nàng làm sao để lấy?

Hỗn đần!

Thiệt tình là không mong muốn sẽ gặp được người!

Hàn Văn Tịch đang muốn khóc mà không có nước mắt, Long Phi Dạ lại tức giận hét vào mặt nàng, "Rốt cuộc là cái nào! Nói mau!"

Trong sự phẫn nộ khó nén kia có một chút nôn nóng, Hàn Văn Tịch nằm ở khuỷu tay hắn nhìn lên khuôn mặt tuấn tú lãnh nghị của hắn, mờ nhạt, đột nhiên không đầu không đuôi, hỏi một câu, "Long Phi Dạ, người dùng ta để làm mỗi câu dụ địch, vạn nhất bị trộm đi rồi thì bây giờ làm sao?"

Nếu hắn tới để cứu nàng, nàng sẽ vui sướng nhảy nhót.

Nếu hắn tới là để tìm cá lớn mà nàng đã câu được, nàng muốn thà rằng hắn đừng tới, dù sao thì lúc đó nàng cũng đã cho rằng hắn sẽ không tới.

Trên thế giới này sự tình đáng giận nhất, không gì hơn là cho người ta hy vọng, rồi lại khiến người ta thất vọng!

Long Phi Dạ không nghĩ tới Hàn Văn Tịch sẽ hỏi như thế, hắn nhìn nàng, hơi ngần ra, nhưng, rất nhanh đã bình thường trở lại, nhàn nhạt nói, "Sẽ không."

"Sẽ không cái gì?" Hàn Văn Tịch lại hỏi, đôi mắt nhấp nhem bị che bởi một tầng sương mờ, đáng thương và quyến rũ động lòng người.

Long Phi Dạ nhìn nàng, nhìn nhìn một chút cũng không có thương hương tiếc ngọc, đột nhiên tức giận, "Giải dược ở đâu?"

Hàn Văn Tịch hoảng sợ, đáy mắt mông lung lập tức biến mất không thấy, cả người ngay lập tức trở nên tỉnh táo.

Đáng chết!

Nàng vừa mới hỏi vấn đề gì vậy?

"Giải được đâu?" Long Phi Dạ trầm giọng hỏi lại, đã sắp mất hết bình tĩnh.

"Người để ta suy nghĩ một chút....." Hàn Văn Tịch sợ hãi trả lời, dường như trúng độc không phải là mình, mà là hắn, cho nên vội vã muốn tìm giải được.

Cái mà nàng gọi là suy nghĩ, đương nhiên là đang khởi động hệ thống giải độc.

Hàn Văn Tịch nghĩ nghĩ, nỗ lực tập trung tinh thần, nếu là bình thường, việc này bất quá chỉ hao phí chút tâm lực mà thôi, nhưng mà, lúc này nàng đã kiệt sức vì thế khiến nàng phải cực kỳ cố hết sức.

Nàng không thể không nhắm mắt lại, Long Phi Dạ nhìn thấy thế thì lại nóng nảy, "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Ta nghĩ..... ta đang suy nghĩ....." Hàn Văn Tịch có nỗi khổ mà không thể nói nên lời.

Long Phi Dạ cau mày, không dám quấy rầy nàng lần nữa. Hàn Văn Tịch suy nghĩ một hồi lâu, rốt cuộc tập trung lực chú ý khởi động hệ thống giải độc, đưa mấy bình thuốc viên nhỏ đến trong lòng bàn tay nàng, thuận lợi tâng nhập vào trong tay áo. Phải biết rằng, đây chính là mấy bình thuốc viên, không phải chỉ có mấy viên, trời mới biết Hàn Văn Tịch đã hao phí bao nhiêu tinh lực, tóm lại, vật vừa đến tay, nàng nuốt nữa lại lâm vào hôn mê.

Thấy nàng chậm rãi mở mắt ra, Long Phi Dạ vẫn luôn cường thế, kiên nhẫn có hạn lại không hề thúc giục, quan tâm nhìn nàng, không nói câu nào.

Nhìn thấy hắn như vậy, Hàn Văn Tịch không nhịn được cười, cảm thấy mình vì một mối nên đã hỏng rồi, đầu óc cũng đã hỏng theo, thực sự xuất hiện ảo giác, ở trong mắt gia hỏa máu lạnh này thực sự nhìn thấy được sự nóng nảy và sắc thái quan tâm.

"Được..... được đều giấu ở trong tay áo của ta, một lọ..... một viên." Nàng mệt mỏi nói.

Long Phi Dạ vội vàng tìm được, thật sự móc ra từ trong tay áo của nàng mấy bình sứ nhỏ, tâng nhập ở trong tay áo là sự tình bình thường, Long Phi Dạ cũng không có nhiều hoài nghi, dựa theo lời nàng nói lấy ra mỗi lọ một viên, tổng cộng có sáu viên.

Long Phi Dạ đưa tay tới bên miệng Hàn Văn Tịch, hắn cũng chưa phát hiện ra giọng nói của mình đã dịu dàng không ít, "Há mồm."

Hàn Văn Tịch choáng váng, cũng không suy nghĩ nhiều liền mở mồm ra, ai ngờ, Long Phi Dạ lại vội vàng bỏ tất cả sáu viên thuốc viên vào trong miệng nàng. Hàn Văn Tịch không sợ được, nhưng sợ hãi nhất chính là nuốt được. Khả năng nuốt được của nàng còn kém hơn so với tiểu hài tử ba tuổi. Mỗi lần uống được, đều cần phải uống từng viên một, hết sức chăm chú nuốt vào.

Ban đầu không biết, hơn nữa lúc này ngay cả sức lực hô hấp cũng gần như không có, sáu viên thuốc viên

cùng nhau bị đưa vào trong miệng như thế, trong lúc nhất thời làm sao có thể nuốt xuống?

Thuốc viên đã bị mắc kẹt nửa vơi ở trong cổ họng, sắc mặt nàng tím lại, đột nhiên ho khan kịch liệt, liên tục nôn khan.

Long Phi Dạ bắt ngờ, vội vàng để nàng nằm sấp xuống, vỗ vỗ lưng cho nàng.

Hàn Văn Tịch khó chịu đến nỗi nước mắt đều rơi xuống, phải biết rằng, sáu viên thuốc viên lớn nhỏ này tương đương với sáu viên thuốc bao con nhộng ở thời hiện đại!

Nàng dùng hết sức nôn khan, quả thực là đang dùng sinh mệnh để nôn mửa, một hồi lâu, cuối cùng đã nôn ra sáu viên thuốc khiến nàng gần như nghẹt thở.

Hô.....

Sau khi thở dài nhẹ nhõm một hơi, nước mắt của Hàn Văn Tịch cũng bắt đầu rơi xuống từng hạt một.

Lúc này, một chút sức lực nàng cũng đều không có, cảm giác mình giống như là một quả bóng, đã bị hút khô không khí.

Nàng ghé vào trong khuỷu tay Long Phi Dạ, rũ đầu xuống, rũ mắt xuống, đôi mắt trống rỗng.

Thật sự là rất khó chịu!

Long Phi Dạ, người là tên hỗn đản, người đây là tới cứu người hay là mưu sát người? Người chưa bao giờ cho người bệnh uống thuốc hay sao?

Ai ngờ, đúng lúc này, bên tai lại truyền đến giọng điệu không vui và ghét bỏ của Long Phi Dạ, "Vì sao lại ngốc như thế?"

Hàn Văn Tịch đã kiệt sức, hận không thể dùng ánh mắt để giết gia hỏa này, đáng tiếc, nàng lúc này ngay cả sức lực trừng người cũng không có.

Chỉ có thể nằm như thế, rù xuồng.

Long Phi Dạ chưa từng quan tâm đến bất cứ ai, đặc biệt là nữ nhân, nào biết đâu rằng thân thể nữ nhân lại mạnh mai như thế?

Hắn nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng Hàn Văn Tịch, thấy nàng không nôn nữa, lúc này mới lại lấy ra sáu viên thuốc viên lần nữa, "Lên, nuốt từng viên một."

Nhưng, Hàn Văn Tịch vẫn không hề nhúc nhích, quá mệt mỏi nên ngay cả sức lực ngẩng đầu cũng đều không có.

Long Phi Dạ nâng đầu nàng lên, "Nếu lại không uống được, độc phát vong thân, đừng trách bản vương không cứu ngươi."

Ai ngờ, đầu nhỏ của Hàn Văn Tịch lại mềm như bông chậm rãi trượt xuống từ trong tay hắn, lúc này, Long Phi Dạ mới ý thức được tình thế nghiêm trọng, nữ nhân này đã suy yếu đến mức đáng sợ!

Trong lòng Long Phi Dạ hiện lên một cảm giác sợ hãi mà ngay cả bản thân hắn cũng đều xa lạ, trong sự vội vã, lập tức vận chân khí và rót nhập một chưởng vào sau lưng của Hàn Văn Tịch.

Nhưng ai biết, sau khi rót vào một chưởng chân khí này, Hàn Văn Tịch liền phun ra ba ngụm máu đen.

Lúc này, Long Phi Dạ mới ý thức được mình đã sai lầm, nữ nhân này vốn là trúng độc, nếu rót nhập chân khí, sẽ tăng tốc độ tuần hoàn máu, điều đó không thể nghi ngờ chính là tăng tốc độ độc phát!

Hắn từ trước đến nay vẫn luôn bình tĩnh, chưa từng mắc sai lầm trong hốt hoảng như thế, lần này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Trước khi đưa vào chân khí cho nàng, trước hết cần phải giải độc trong cơ thể nàng.

Trên khuôn mặt tuấn tú hiện lên một chút bức bối, chung quy lại là Long Phi Dạ vẫn cần phải có tính nhẫn nại, cầm một viên dược để đưa vào trong miệng Hàn Văn Tịch, chỉ là, rất nhanh hắn lại dừng lại, sợ sức lực của mình quá lớn, nữ nhân này sẽ lại nôn ra.

Không còn lựa chọn nào khác, hắn chỉ có thể đặt viên thuốc ở trong lòng bàn tay, đưa tới gần bên miệng nàng, "Ngươi tự ăn đi, từng viên một."

Một chưởng chân khí kia, khiến độc tố ở trong cơ thể Hàn Văn Tịch xoắn loạn không thể kiểm soát, đồng thời cũng đánh thức tinh thần của nàng.

Nàng nhìn được trong lòng bàn tay Long Phi Dạ, chậm rãi ngẩng đầu, thấy thế, Long Phi Dạ lập tức thật cẩn thận tới đỡ nàng lên.

Giải được, giải được cứu mạng nàng nha.

Hàn Văn Tịch thật ra còn lo lắng hơn so với Long Phi Dạ, chỉ là, vừa mới rồi thật sự đã bị dọa, không dám lại để Long Phi Dạ giúp nàng ăn được.

Nàng miễn cưỡng chống đỡ, nghiêng đầu, gần sát tay hắn, thờ ra ở trong lòng bàn tay hắn, mềm mại kéo dài, thoải mái nói không nên lời.

Tiếp theo, Hàn Văn Tịch vươn lưỡi ra và nhẹ nhàng cuốn đi một viên thuốc viên, đầu lưỡi mềm mại lơ đãng quét đến trong lòng bàn tay Long Phi Dạ.

Long Phi Dạ không nhận được, thể xác và tinh thần đều rung động, chỉ cảm thấy có một sự tê dại ngay lập tức truyền từ lòng bàn tay tới khắp toàn thân.

Hàn Văn Tịch miễn cưỡng nuốt một viên dược, lại thò đầu qua, lưỡi mềm mại lại một lần cuốn tới lòng bàn tay Long Phi Dạ, thân thể Long Phi Dạ bất giác căng thẳng, có một loại cảm giác mất khống chế không từ nào có thể diễn tả.

Thời điểm Hàn Văn Tịch lần thứ ba cuốn thuốc viên đi, Long Phi Dạ gần như đã sụp đổ hoàn toàn, đây quả thực chính là tra tấn, nhưng, đáng chết là hắn lại có chút mê hoặc bởi cảm giác này.

Tiểu yêu tinh này thật sự quý rầy người!

Nếu cứ tiếp tục như thế, tất cả băng hàn mà hắn luôn tự hào nhiều năm qua nhất định sẽ sụp đổ, rốt cuộc, hắn không nhận được nữa, thu hồi lòng bàn tay, trầm giọng nói, "Ta giúp ngươi ăn."

Hàn Văn Tịch nhìn hắn, trong mắt tràn đầy sợ hãi.

"Từng viên một, ngươi tự mình ăn đi." Long Phi Dạ nhẫn nại nói, nói xong, cũng mặc kệ Hàn Văn Tịch có nguyện ý hay không, bá đạo cảm thuốc viên nhét vào đôi môi đang đóng chặt của nàng.

Hàn Văn Tịch nhìn thấy gân xanh trên trán hắn hiện ra, cho rằng gia hỏa không có tính nhẫn nại này lại tức giận, cũng không dám cự tuyệt, ngoan ngoãn ăn được.

Một viên lại một viên, cuối cùng cũng thuận lợi ăn hết sáu viên thuốc viên.....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 124: Trở Về, Đại Sự Không Ổn

Sau khi Hàn Vân Tịch ăn sáu viên giải độc, sau khi được hiệu xuất hiện, Long Phi Dạ đã rót ba luồng chân khí vào trong người nàng.

Mỗi một luồng chân khí trong nháy mắt được rót nhập vào, Hàn Vân Tịch đều có loại cảm giác thân thanh khí sáng, tựa hồ như máu đã lấp đầy ngay lập tức, đáng tiếc, chung quy nàng vẫn quá mệt mỏi, loại cảm giác này cũng chỉ giằng co một lát mà thôi.

Sau khi có ba luồng chân khí, mạch tượng của nàng không còn yếu nữa, mặc dù thân thể vẫn còn đang yếu. Nàng nằm liệt trong khuỷu tay của Long Phi Dạ, mí mắt cũng lười di chuyển, Long Phi Dạ cũng không nhúc nhích, chỉ dùng một cánh tay để nâng đỡ toàn bộ cân nặng của nàng.

Quanh mình một mảnh yên tĩnh, ngọn lửa nhảy lên trong đồng lửa, gió dưới cây đại thụ cũng không lớn lắm, nhưng vẫn có thể nghe được tiếng gió gào thét nơi xa.

Tối nay, có vẻ như phải qua đêm ở chỗ này.

Qua một lúc lâu, lông mày tuấn lãng của Long Phi Dạ khôi phục lại bình tĩnh thường có, hắn nhìn Hàn Vân Tịch đang nằm nghiêng trên khuỷu tay hắn, đáy mắt hiện lên một chút phức tạp, tựa hồ như đang nghĩ đến điều gì.

Trong khi đó, Hàn Vân Tịch sau khi giải độc trong cơ thể, an tâm thoải mái hoàn toàn giao mình cho Long Phi Dạ, lông mi nàng nhẹ nhàng run lên vài cái, chậm rãi khép mắt lại.

Ngủ.....

Cả hai dường như đã quên đi sự tình với Cổ Thất Thiểu, từ buổi chiều đến nay không ai chủ động nhắc tới.

Khi đêm tối bắt đầu, Long Phi Dạ đã trở lại trong thế giới bình thường của mình, nhìn thấy Hàn Vân Tịch ngủ rất an tĩnh, hắn theo bản năng duỗi tay ra, muốn gạt sợi tóc vương trên má nàng.

Chỉ là, khi chạm vào sợi tóc nàng, ngón tay hắn đột nhiên cứng lại, sau khi dừng lại một lúc lâu, chung quy là thu tay trở về mà không tiếp tục nữa.

Hắn không thích loại cảm giác xa lạ mắt không chế này.

Vừa thu hồi tay lại, hắn liền buông Hàn Vân Tịch ra, để nàng dựa vào trên thân cây mà ngủ. Hắn cũng buồn ngủ, nhưng không có thói quen ngủ chung cùng với nữ nhân!

Hắn đang muốn leo lên cây thì bỗng nhiên dừng lại, nhớ tới một điều, hắn quay lại kiểm tra mắt cá chân của Hàn Vân Tịch, phát hiện trên băng gạc có vết máu khô.

"Phiền toái!"

Đêm nay cũng không biết đây là lần thứ mấy Long Phi Dạ nhíu mày lại, hắn lại đảo hết trong túi chữa bệnh để tìm thuốc chữa bong gân, hắn cảm đến, một lần nữa thật cẩn thận bôi được giúp Hàn Vân Tịch.

Sau khi xử lý xong đã là nửa đêm, Hàn Vân Tịch được bọc trong áo choàng, ngủ rất ngon lành.

Thấy thế, Long Phi Dạ nhẹ nhàng cười, thật sự không biết nữ nhân này vì sao lại không có một chút cảnh giác nào cả? Nàng không sợ hắn sẽ bỏ lại nàng tại vùng hoang vu dã ngoại này sao?

Hắn không thể chấp nhận một nữ nhân không có nhận thức như thế!

.....Dịch: Emily Ton.....

Sáng sớm hôm sau, thời điểm khi Hàn Vân Tịch tỉnh lại, phát hiện chính mình đang dựa vào trên thân cây đại thụ, đồng lửa phía trước sớm đã tắt, trên người nàng được khoác áo choàng của Long Phi Dạ, nhưng không thấy Long Phi Dạ đâu.

Người đâu?

Đầu nàng vẫn còn có chút mụ mị, tối hôm qua sau khi nôn ra sáu viên thuốc viên kia, cơ bản đã ở vào trạng thái nửa hôn mê, nhưng nàng vẫn nhớ rõ sau đó Long Phi Dạ đã truyền ba luồng chân khí cho nàng.

Đối với việc ăn vào sáu viên giải độc như thế nào, sau đó lại ngủ như thế nào, nàng cơ bản đều không thể nhớ nổi.

Nàng thử duỗi hai tay, lúc này mới phát hiện miệng vết thương trên cánh tay mình đã được xử lý, còn xử lý rất tốt.

Tốt thôi, sự tình trước khi uống thuốc, nàng tựa hồ không nhớ rõ lắm.

Thân thể của nàng khôi phục khá tốt, nhìn có vẻ như ba luồng chân khí đêm qua khá là hữu dụng, có điều là hiệu lực đến tương đối hơi chậm.

Vừa đứng lên hoạt động gân cốt, vừa quan sát xung quanh mình, cũng không hề chú ý tới mất cá chân của mình lúc trước còn chưa hoàn toàn khôi phục, lúc này đã hoàn toàn lành lặn, dẫm như thế nào cũng không hề đau.

Long Phi Dạ gồng hai tay sau đầu, nằm nghiêng ở trên thân cây, nữ nhân này nằm ngủ phía dưới tàng cây nơi rừng núi hoang vắng, hẳn làm sao có thể an ổn mà ngủ được?

Hắn đã không ngủ cả một đêm, chỉ vừa mới nhắm mắt nghỉ một lát liền bị đánh thức.

Hắn lạnh lùng liếc mắt nhìn xuống dưới, nhưng vẫn không lên tiếng.

Hàn Văn Tịch hoạt động gân cốt xong, sau khi xác định mình không có việc gì, phản ứng đầu tiên chính là ngẩng đầu nhìn xem trên cây, lập tức liền nhìn thấy Long Phi Dạ đang nhìn chăm chăm xem nàng.

Nữ nhân này làm sao mà biết hắn đang ở trên cây?

Long Phi Dạ bất ngờ, cũng nhìn nàng một lát, lúc này mới lạnh lùng nói, "Tình?"

Hàn Văn Tịch gật gật đầu, nàng chắc chắn là gia hỏa này sẽ không ném nàng một mình ở đây, nếu hắn không phải ở trên cây, chính là đang ở đâu đó gần đây.

"Đêm qua..... cảm tạ."

Tuy rằng đã bị hành hạ muốn chết, nhưng là, chung quy người này vẫn đã cứu nàng.

Long Phi Dạ cũng không để ý tới lời đáp tạ của nàng, nhẹ nhàng rơi xuống từ trên cây, lạnh lùng nói, "Trở về đế đô."

Đúng là nên trở về đế đô.

Tuy rằng lần này không thể tìm thấy hang ổ của nội gian, nhưng ít nhất cũng đã thăm vắn ra một vại lá trà ở trà trang Thiên Hương.

Long Phi Dạ vẫn rất chờ mong kết quả kiểm tra.

Những lời này đã nhắc nhở Hàn Văn Tịch, nàng đột nhiên kinh hãi, kích động nhéo Long Phi Dạ, "Hôm nay là ngày gì?"

Thiên a!

Sao nàng có thể quên mất vụ đánh cuộc?

Nàng cũng không biết mình đã hôn mê ở trong cơn động bao lâu, càng không nhớ rõ mình đã bị bắt cóc mấy ngày.

Ngày ấy nàng cùng với Mục Thanh Vô đi trà trang Thiên Hương, cách khoảng 12 ngày là tới hạn đánh cuộc với Mục Lưu Nguyệt, hiện giờ rốt cuộc đã trôi qua bao nhiêu ngày, nàng sẽ không thể thua bởi vì lỡ hạn chứ?

Long Phi Dạ nhú mày nhìn về phía tay Hàn Văn Tịch, đột nhiên lạnh giọng, "Buông ra!"

Thật là hung hăng!

Hàn Văn Tịch lập tức buông tay, nàng cũng không thích lời lôi kéo kéo cùng với người này, nàng chỉ là quá sốt ruột, nhất thời tiện tay.

"Hôm nay là 14." Long Phi Dạ vẫn trả lời nàng.

Vừa nghe là ngày 14, Hàn Văn Tịch liền thở dài một hơi nhẹ nhõm, *may mắn thật là may mắn, sắp hù chết nàng.*

Ngày cuối cùng đánh cuộc với Mục Lưu Nguyệt chính là ngày 19, hôm nay mới 14, tính đầu tính đuôi, vẫn còn có 6 ngày nữa. Ngày hôm qua Long Phi Dạ đã cấp tốc xuyên qua núi rừng giống như điên, dựa vào tốc độ của hắn, một hai ngày hẳn là có thể trở lại đế đô.

Hàn Văn Tịch yên lặng tính thời gian, Long Phi Dạ không còn kiên nhẫn nói, "Người có đi hay không?"

"Đi!" Hàn Văn Tịch lập tức trả lời.

Long Phi Dạ không vui liếc mắt nhìn nàng một, một phen ôm lấy vòng eo nàng, giống như hôm qua, một lần nữa mang theo nàng xuyên qua núi rừng.

Hàn Văn Tịch cảm giác được vòng tay ôm ở trên eo khá mạnh mẽ, nàng không thể nào lý giải, gia hỏa này một khắc trước còn chán ghét ra lệnh nàng

buông tay, giờ khắc này lại ôm chặt lấy nàng như thế.

Hắn có thói ở sạch cổ quái thế nào?

Nàng nhớ lại tối hôm qua, trong mơ mơ màng màng, dường như hắn cũng không hung dữ như vậy?

Thật đúng là một khối băng khổng lồ không thể nào đoán trước!

Trộm liếc mắt ngắm hắn một, thấy sừng mặt Long Phi Dạ rất nghiêm nghị lạnh lùng, Hàn Vân Tịch không nhận được cảm xúc, liệu nàng có nên nhắc đến sự tình Cổ Thất Thiếu?

Ngày hôm qua đến nay, hắn đều không cãi cò cùng nàng nữa, vậy hắn có ý gì đây?

Là kiên trì giáng tội trà trang Thiên Hương, hay là thuận theo ý của nàng?

Nếu như vẫn kiên trì giáng tội trà trang Thiên Hương, hẳn hẳn là sẽ nói vài câu tàn nhẫn với nàng trước, rồi cuộc cách nói lúc trước của nàng quả thật đã uy hiếp hắn.

Nếu như thuận theo ý của nàng, *được rồi*, ý niệm này một khi nổi lên đầu lập tức liền bị Hàn Vân Tịch bỏ đi.

Nàng thà rằng tin tưởng mặt trời sẽ mọc ở phía tây, cũng không muốn tin tưởng gia hỏa này sẽ bị nàng uy hiếp, còn thuận theo ý nàng.

Tuy rằng..... dường như hắn từng thuận theo nàng một hai lần, nhưng, tình huống lần này lại khác.

Thái độ của gia hỏa này rốt cuộc là gì?

Sau khi hắn bị uy hiếp, không nói một lời đã đưa nàng rời đi, hắn có ý gì?

Mặc kệ hắn có thái độ gì đối trà trang Thiên Hương, nhưng một chuyện nàng lấy Thiên Huy hoàng đế ra uy hiếp hắn trước mặt mọi người, cũng đủ khiến nàng *ăn không hết gói mang đi**.

*Ăn không hết gói mang đi (nguyên văn: 吃不了兜著走): chịu hậu quả. (if you can't eat it all, you'll have to take it home; you'll have to take the consequences) {Dịch: Emily Ton}

Gia hỏa này không có lý do không tính sổ với nàng?

Thật ra, hôm qua Hàn Vân Tịch tức giận bất quá là bởi vì hắn đã dùng nàng để làm mồi nhử mà thôi. Thông minh như nàng, đương nhiên cũng nhìn ra được Cổ Thất Thiếu cũng không phải là thật sự muốn cứu nàng, mà là cũng dùng nàng để làm mồi nhử muốn bắt được chính chủ phía sau.

Nếu không, ngay tại trong sơn động, Cổ Thất Thiếu đã ra tay cứu giúp, không phải sao?

Hiện giờ hết giận, ngấm lại uy hiếp hôm qua giống như điên rồi, Hàn Vân Tịch không chỉ có sợ mà còn có hối hận.

Nàng rối rắm, lại trộm nhìn về phía Long Phi Dạ lần nữa, cảm giác được hình dáng bộ mặt nghiêm nghị tản ra hơi thở lạnh lẽo, chung quy nàng vẫn cúi đầu xuống.

Chuyện này, hắn đã không đề cập tới, nàng có thể coi như đã qua rồi hay không?

Đối với trà trang Thiên Hương, Cổ Thất Thiếu đành phải tự cầu thêm phúc đi thôi.

.....

Tốc độ của Long Phi Dạ thật sự rất nhanh. Buổi chiều hai ngày sau, bọn họ đã về tới đế đô Thiên Ninh, xe ngựa vào thành từ phía cửa Tây.

Long Phi Dạ hí mắt nghỉ ngơi, Hàn Vân Tịch lười biếng cuộn người lại, trầm nghĩ sau khi trở về sẽ mặc kệ hết mọi sự tình, trước hết phải ăn một bữa cơm thật nóng, sau đó ngâm mình trong nước ấm cho thoải mái dễ chịu, tẩy đi một thân xui xẻo.

Nhưng ai biết, xe ngựa còn chưa tới trước cổng lớn Tần Vương phủ, đã lập tức dừng lại.

"Có chuyện gì vậy?" Long Phi Dạ lập tức trợn mắt.

Cách tám rèm buông, giọng điệu của xa phu có chút nôn nóng, "Điện hạ, hình như phía trước đã xảy ra chuyện, có một đám người đang chạy về phía trước."

"Đi đường vòng, từ mặt sau." Long Phi Dạ ghét nhất chính là náo nhiệt, hắn dứt lời thì lập tức lại nhắm mắt lại, cho dù thân thể hắn làm bằng sắt, cũng sẽ mệt mỏi.

Xa phu vội vàng quay xe ngựa lại, đi đường vòng về phía *hậu môn (cửa sau)* của Tần Vương phủ.

Hàn Vân Tịch nhấc màn xe lên và nhìn thoáng qua ở phía bên ngoài, chỉ thấy dân chúng đều rất hưng phấn chạy về phía trước ở trên đường cái, rõ ràng là đang đi xem náo nhiệt.

Nàng chỉ nhìn thoáng qua, cũng không để ở trong lòng, trộm liếc mắt ngắm nhìn Long Phi Dạ một, tiếp tục cuộn tròn lười biếng.

Tuy nhiên, thời điểm khi bọn họ tới hậu môn Tần Vương phủ, mới phát hiện chuyện xảy ra đúng là đến từ Tần Vương phủ!

Long Phi Dạ và Hàn Vân Tịch vừa mới vào cửa, Hạ quân gia lập tức đi tới.

"Điện hạ và Vương Phi nương nương cuối cùng đã trở lại! Đã xảy ra chuyện! Xảy ra đại sự!"

Hạ quân gia mang bộ dáng nôn nóng như bị lửa đốt, khiến trái tim Hàn Vân Tịch bỗng nhiên đập thành thịch.

"Chuyện gì, nói cho rõ ràng." Long Phi Dạ rất bình tĩnh, không bị ảnh hưởng bởi cảm xúc của mình.

Hạ quân gia nhìn Hàn Vân Tịch, tuy rằng thực sự khó xử, nhưng vẫn vội vàng mở miệng, "Từ thị Từ phu nhân Hàn gia tới cửa cầu kiến Vương Phi nương nương, nô tài nói Vương Phi nương nương không có ở quý phủ, nói nàng ngày khác lại đến. Nhưng ai biết nàng lại làm âm ỉ ở cửa trước, nói hôm nay nhất định phải nhìn thấy Vương Phi nương nương, như thế nào cũng không chịu đi, còn nói Vương Phi nương nương....."

Hạ quân gia còn chưa nói xong, Hàn Vân Tịch đã lập tức kêu lên một tiếng sợ hãi, không nói câu nào lập tức phóng đi về phía cửa trước!

Nàng biết chuyện gì đang xảy ra!

Đáng chết! Lần này bị bắt cóc, thể xác và tinh thần đều mệt, ngay cả sự tình đánh cuộc cũng suýt nữa là quên, làm sao sẽ nhớ rõ hẹn ước 10 ngày với Từ phu nhân?

Lúc trước nàng tới Hàn gia, bọn người Từ phu nhân không tin Hàn Tông An giao chìa khoá nhà kho cho nàng bảo quản, để nàng tuyển ra người thừa kế gia chủ. Một đám người đã buộc nàng phải giao chìa khoá nhà kho ra, nàng đã đáp ứng bọn họ, sau 10 ngày sẽ cho bọn họ gặp Hàn Tông An.

Thật ra, gặp Hàn Tông An là sự tình dễ như trở bàn tay, chỉ là lúc trước nàng muốn để Từ phu nhân và những người đó chờ đợi lâu hơn, ai biết, nàng sẽ bị bắt cóc?

Hôm nay là 16, đã qua ngày hẹn ước một ngày, nàng đã lỡ hẹn!

Chỉ là, đừng nói một Từ phu nhân hèn mọn, ngay cả phụ thân nàng ta là Lại bộ thượng thư cũng không dám chạy đến cửa Tần Vương phủ để nháo. Lần này nhất định là có đại nhân vật chống lưng ở phía sau nàng ta, nếu không nàng ta sẽ không kiêu ngạo như vậy.

Trong lúc nhất thời, Hàn Vân Tịch cũng không rảnh để nghĩ nhiều về người phía sau là ai, nàng cần thiết phải lập tức đi gặp Từ phu nhân, nếu không sự tình nếu còn tiếp tục, sẽ khiến dư luận xôn xao.

Ai ngờ, Hàn Vân Tịch vừa mới ra khỏi viện và muốn đi về phía cửa trước, đã nhìn thấy Mộ Dung Uyển Như và Nghi thái phi đi tới từ đầu bên kia. Khuôn mặt của Nghi thái phi vẫn được bảo dưỡng rất tốt, thậm chí còn muốn kéo dài hơn cả mặt ngựa.....

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 125: Đại Náo Tần Vương Phủ

Edit: Cổ Lục Nhã.

Beta: Emily Ton.

Mặc dù còn cách cửa chính một đoạn nhưng đã nghe thấy âm thanh ồn ào ở phía bên ngoài, Từ phu nhân dường như đang nói gì đó khiến người xung quanh đều hướng ứng theo, tạo nên một trận ồn ào.

Hàn Vân Tịch nghe thấy, tự nhiên Nghi thái phi và Mộ Dung Uyển Như cũng sẽ nghe thấy.

Tuy rằng nóng vội nhưng Hàn Vân Tịch vẫn cúi người hành lễ, mở miệng "Mẫu phi cát tường".

Nghi thái phi lại không rõ chuyện gì đang xảy ra bên ngoài. Hạ quân gia vốn muốn đi bẩm báo, nhưng vì gặp Tần Vương điện hạ và Vương phi trở lại, vì thế đã bẩm báo với hai người trước, còn chưa kịp thông báo với Nghi thái phi.

Nhìn thấy Hàn Văn Tịch luôn nhìn về hướng bên kia, Nghi thái phi đang muốn hỏi, Mộ Dung Uyển Như đã nói "Tàu tử, có phải mấy ngày nay tàu đã đi đâu xa, vì sao ta không nhìn thấy tàu? Ta đã tìm tàu mấy lần nhưng đều không thể tìm thấy".

"Đi đâu xa?" Nghi thái phi rất ngạc nhiên, Hàn Văn Tịch đã là người của Tần vương phủ, vì sao đi xa lại không nói cho nàng.

Sẽ không phải là đi cung Thái hậu chứ?

Từ lúc Hàn Văn Tịch trở về từ trong cung thái hậu, Nghi thái phi luôn có một phần đề phòng, ngầm nhờ Mộ Dung Uyển Như chú ý đến nàng.

Mộ Dung Uyển Như luôn nhìn nhất cử nhất động của Hàn Văn Tịch. Ngày đó, sau khi Hàn Văn Tịch và Mục Thanh Vỡ ra ngoài cũng không thấy quay trở lại, Mộ Dung Uyển Như lại không tra được sự tình của phủ thiếu tướng quân, cũng không dám đào sâu điều tra. Nhưng nàng ta vẫn luôn nhìn chăm vào sự tình Hàn gia, sớm đã phái người đi Hàn gia để hỏi thăm rành mạch.

Hàn Văn Tịch đã đồng ý đưa mấy vị phu nhân và tiểu thư Hàn gia đến nhà lao Đại Lý Tự gặp Hàn Tông An, đứng ra hôm qua đã nên đi rồi, đáng tiếc hôm qua Hàn Văn Tịch không ở trong phủ. Vì thế, chạng vạng ngày hôm qua, Từ phu nhân đến cửa tìm Hàn Văn Tịch thì gặp đúng nàng ta đi ra tiếp đón.

Việc bắt cóc rồi đến nội gian, đều không dễ tùy tiện nói ra, vì thế Hàn Văn Tịch nói "Mấy hôm nay ta bị nhiễm phong hàn nên vẫn luôn không rời khỏi giường, hôm nay mới tốt lên được một chút".

Vừa nghe lời này, Mộ Dung Uyển Nhi gấp gáp, thể hiện sự quan tâm, hỏi "Mấy ngày nay đều không xuống giường vậy thì chắc là bị rất nặng, sao tàu tử không nghỉ ngơi thêm?"

Hàn Văn Tịch gấp gáp muốn xử lý việc ngoài cửa, vì thế không có thời gian để ý đến việc Mộ Dung Uyển Nhi hư tình giả ý.

Nàng trực tiếp bỏ qua Mộ Dung Uyển Nhi, nhẹ nhàng nói "Mẫu phi, ngoài cửa có chút việc, thần thiếp xin phép đi xử lý một chút".

Nói xong nàng liền bước đi, nhưng Nghi thái phi lại lạnh giọng nói "Hàn Văn Tịch, rõ ràng mấy ngày nay ngoại đều không ở trong phủ, ngoại đi ra đó làm gì? Việc âm ỉ ngoài kia lẽ nào là do ngoại?"

Nghe thấy lời này, Hàn Văn Tịch có hơi bất ngờ, Nghi thái phi vẫn chưa biết ngoài kia đang xảy ra chuyện gì sao? Xem ra, có vẻ như người đứng sau Từ phu nhân không phải là Mộ Dung Uyển Như.

Tuy trong lòng Hàn Văn Tịch còn tỏ ra nghi ngờ nhưng bên ngoài lại thành thật thừa nhận "Đúng vậy, nhưng là có chút hiểu nhầm, mẫu phi yên tâm, thần thiếp nhất định sẽ xử lý thỏa đáng".

"Tàu tử, giọng nói cũng không hề nhỏ, hình như là đang mắng người? Dám đến làm âm ỉ trước cửa Tần Vương phủ, xem ra lại lịch không nhỏ. Tàu đã chọc phải ai vậy? Đi ra ngoài một mình liệu có ổn hay không?"

Cái miệng của đoá sen trắng Mộ Dung Uyển Như đúng thật là rất lợi hại, lời nói tỏ ra vẻ quan tâm nhưng thực tế lại muốn khiến Nghi thái phi nghi ngờ và phẫn nộ.

Hàn Văn Tịch còn chưa kịp mở miệng, Nghi thái phi đã lạnh giọng "Hàn Văn Tịch, bốn cung sẽ nhìn xem ngoại chọc phải nhân vật lớn nào, có gan lớn đến mức dám làm âm ỉ trước cửa bốn cung?"

Nàng nói xong liền hung hăng phát tay đi về phía cửa lớn.

Mộ Dung Uyển Như đáng chết này, mỗi lần gặp nhau nếu không nói đến, không châm ngòi li gián thì sẽ chết hay sao?

Đáy mắt Hàn Văn Tịch hiện lên sự phẫn nộ, tăng tốc đuổi theo.

Nàng nghĩ là phúc thì không phải là họa, là họa thì không tránh được. Ngay cả khi Từ phu nhân có gan dám đến cửa Tần Vương phủ náo loạn cũng đã là cực hạn, chẳng qua chỉ là một chìa khoá nhà kho mà thôi, cũng không nên náo quá lớn, đúng không?

Từ phu nhân dù sao cũng là muốn gặp nàng, muốn nàng thực hiện lời giao hẹn sau 10 ngày. Hiện tại nàng đưa người Hàn gia đi gặp Hàn Tông An không phải là được rồi sao!

Tuy nhiên, khi Hàn Văn Tịch vừa ra đến cửa lớn, nghe rõ ràng giọng nói từ phía bên ngoài, nàng mới nhận ra rằng mình đã xem nhẹ sự việc.

Từ phu nhân không phải đến một mình, mà là mang theo "ba cô sáu bà" lão phụ nhân đi theo, hết lớn ở ngay cửa lớn.

"Mọi người nói xem, nữ nhi già đi rồi còn can dự vào việc nhà mẹ đẻ để làm gì, có lòng tốt gì chứ?"

"Chìa khoá nhà kho Hàn gia chúng ta là đại biểu cho gia chủ. Trong nhà vẫn còn vài vị thiếu gia Hàn gia, Hàn Văn Tịch dựa vào đâu mà chiếm lấy chìa khoá nhà kho?"

"Nói gì mà lão gia chúng ta đã đưa chìa khoá cho nàng ấy giữ, để nàng ấy tạm thời bảo quản, tương lai sẽ chọn ra một vị thiếu gia lên làm gia chủ? Mọi người nghĩ xem, có khả năng đó hay không? Có thể tin được hay không? Hàn Văn Tịch cũng không phải là chủ mẫu Hàn gia, lẽ nào lão gia chúng ta đã

già nên hồ đồ rồi sao?"

"Theo ta thấy, lão gia chúng ta vẫn chưa hồ đồ mà là đã bị ép buộc! Nếu không việc quan trọng như vậy sao lại giao cho một nữ nhi đã gả ra ngoài?"

.....

Từ phu nhân và "ba cô sáu bà" trong đám người lớn tiếng ầm ĩ, dẫn đến không ít người lên tiếng chất vấn.

"Không có đạo lý, cho dù Hàn đại tiểu thư là Tần Vương phi cũng không có quyền can dự vào chuyện bên nhà mẹ đẻ, việc này là quá hoang đường!"

"Nữ nhi đã gả, ha ha, không lẽ còn muốn về nhà mẹ đẻ tranh đoạt tài sản sao?"

"Không đến nỗi thế chứ, Tần Vương phủ còn hiếm lạ chút tài sản ít ỏi đó của Hàn gia sao?"

"Vậy sao? Ai ô, không lẽ Nghi thái phi cắt xét tiền của Hàn Văn Tịch cho nên vị Vương phi nương nương này không có tiền tiêu?"

.....

..... *Edit: Cố Lục Nhã*.....

Mộ Dung Uyển Nhi đang đỡ Nghi thái phi đứng ở phía sau cửa, Nghi thái phi càng nghe sắc mặt càng trở nên khó coi. Hàn Văn Tịch cũng hít vào một hơi khí lạnh, không ngờ sự việc lại phát triển đến bước này. Nàng vốn tưởng rằng Từ phu nhân đến đây là để lấy chìa khóa nhà kho. Cùng lắm là bôi nhọ nàng có tham muốn tài sản của Hàn gia, ai biết được sự việc lại liên quan đến cả Nghi thái phi?

Việc này không phải là đang bôi nhọ Nghi thái phi hay sao?

Vị thái phi nương nương này sợ nhất chính là mất mặt!

"Mẫu phi, đều là hiểu nhầm, thần thiếp sẽ đi ra ngoài để làm sáng tỏ". Hàn Văn Tịch nói, gấp gáp mở cửa ra ngoài.

Nhưng Nghi thái phi đã ngăn nàng lại, tức giận đến nỗi răng cũng run "Nghe, tiếp tục nghe!"

"Mẫu phi, nhưng mà..." Hàn Văn Tịch đang muốn giải thích, ai biết, Nghi thái phi đột nhiên nói to "Hàn Văn Tịch, nguoi câm miệng lại!"

Hàn Văn Tịch ngẩn người, chỉ có thể câm miệng, sự việc đã ầm ĩ như thế này rồi, cũng chỉ đành tiếp tục mà thôi.

Ai ngờ, ngoài cửa lại truyền đến giọng nói càng thêm quá đáng.

"Ai da, mặc dù nói tiền tài Tần vương phủ nhiều không thể kể, cũng chẳng hiếm lạ chút tài sản của Hàn gia. Tuy nhiên, trong nhà kho của Hàn gia toàn là được liệu đáng quý, trong mắt người ta không phải quan tâm đến bạc, mà là quan tâm tới được liệu! Đầu năm nay, có bạc cũng chẳng mua được được liệu tốt".

"Ha ha, điều đó rất có khả năng, nghe nói hôm Vương phi nương nương quay về Hàn gia, còn đặc biệt đi dạo đến nhà kho, cũng không biết là có lấy bảo bối gì đi không".

"Chắc chắn, một nữ nhi đã gả có tư cách gì đi vào nhà kho của nhà mẹ đẻ? Tần vương phủ cũng quá ức hiếp người đi! Ta cảm thấy nhất định là Tần Vương phủ đã mua người bên trong Đại Lý tự đi? Nếu không Hàn lão gia cũng không hồ đồ như vậy!"

"Từ phu nhân, người mới đến nhậm chức ở Đại Lý Tự Khanh không phải là do cha ngài đề bạt hay sao? Đại Lý tự xảy ra chuyện gì chẳng lẽ ngài cũng không biết?"

Từ phu nhân lập tức nghẹn ngào nói "Từ lúc lão gia vào ngục, người nhà Hàn gia không một ai có thể thăm ngục. Đại Lý Tự Khanh do cha ta đề bạt thì có tác dụng gì, người ta còn có cao nhân phía sau không cho chúng ta đến gặp lão gia!"

Lời này vừa nói ra, lập tức dẫn đến bàn tán xôn xao. Mọi người đều không biết Hàn Văn Tịch là công thần trong việc cứu thái tử, đương nhiên không tin Hàn Văn Tịch có đặc quyền trong Đại Lý tự. Vì thế, mọi người tự nhận định cao nhân phía sau chính là Nghi Thái phi.

Cố tình, có người đột nhiên mở miệng "Phía sau là ai! Tần Vương phi không đến mức có thể hô hào được cả Đại Lý tự chứ? Nghe nói đến nay nàng vẫn chưa được đặc sủng đâu!"

"Ai da, nói như vậy không lẽ là có người xúi giục Tần Vương phi về nhà mẹ đẻ tranh đoạt tài sản?" Không biết là ai đã cố ý hét lên.

.....

Ngay cả một tên ngốc cũng nghe ra những lời nhạo báng này đều chỉ hướng về phía Nghi thái phi.

Khi Nghi thái phi nghe thấy thì toàn thân run lên, trước mắt lúc trắng lúc đen, suýt nữa ngã đi, may mắn có Mộ Dung Uyển Như bên cạnh đỡ lấy.

Nghi thái phi từ nhỏ chính là *cẩm y ngọc thực**, lớn lên trong cuộc sống trong nhung lụa, là người rất thanh cao, từ trước đến nay đều chưa từng bị dèm pha. Năm đó những đồ tiên đế ban thưởng cho nàng đều không mang đi, toàn bộ đều để lại trong cung.

*Cẩm y ngọc thực (锦衣玉食): Có một cuộc sống sung túc; ăn ngon mặc đẹp... (brocade garments, jade meals (idiom); a life of luxury; extravagance)

Đừng nói là đồ của Hàn gia, cho dù là đồ trên trời nàng cũng không hiếm lạ gì.

Hiện giờ thế nhưng bị mọi người bôi nhọ như thế!

Sống đến từng này tuổi, nàng còn chưa bao giờ bị mất mặt như vậy, hơn nữa còn bị mất mặt trước bao nhiêu người dân đế đô. Những ngày sau, nàng làm sao mà sống trong đế đô đây?

Chuyện này nếu như được truyền vào trong cung, truyền đến tai thái hậu và mấy vị cung tần kia, ngày sau nàng làm sao mà gặp người?

Làm thế nào mà không nhịn được như thế?

Một tay của Nghi thái phi được Mộ Dung Uyển Như đỡ lấy, một tay kia đỡ trán, lấy lại bình tĩnh. Mắt phượng sắc bén nhìn về phía Hàn Vân Tịch, ánh mắt như muốn cắt xé Hàn Vân Tịch ra từng mảnh nhỏ.

Lần đầu tiên Hàn Vân Tịch nhìn thấy một ánh mắt ngoan tuyệt của Nghi thái phi như vậy. Nàng giật mình một, không quản nhiều chuyện như vậy, lập tức xoay người mở cửa.

Nhưng Nghi thái phi lại rống giận "Người tới, đuổi nàng ra ngoài cho ta!"

Nghi thái phi hoàn toàn có khả năng ra lệnh đuổi tất cả mọi người đang nhón nháo trước cổng nhà nàng, sau đó bắt tất cả đám người đang nghị luận đi trị tội. Nhưng nếu nàng làm như vậy, thanh danh của nàng thực sự sẽ bị hủy, trời mới biết sau đó sự tình sẽ bị truyền đi với hình dạng gì.

Nếu như sự việc đã bắt nguồn từ Hàn Vân Tịch, những người đó là vì chìa khóa nhà kho mà đến, nàng chỉ cần bắt Hàn Vân Tịch ra ngoài trả lại chìa khóa nhà kho cho bọn họ là được.

Cửa lớn chậm rãi mở ra, đám người âm ỉ ở phía ngoài lập tức yên tĩnh lại, không thể không nói người hóng chuyện ở ngoài rất nhiều, ba vòng trong ba vòng ngoài đều không thể hình dung.

Từ phu nhân và vài phụ nhân đều đứng trong đám người, không phải đang đối diện với cửa lớn Tần Vương phủ mà là đang đối diện với dân chúng. Đây rõ ràng chính là đang kích động dân chúng gây rối.

Tuy nhiên, sống trong xã hội được cai trị bởi hoàng quyền, rốt cuộc hoàng quyền cũng thực sự rất đủ uy hiếp. Cửa lớn vừa được mở ra, tất cả mọi người đều yên lặng. Từ phu nhân cùng mấy phụ nhân kia cũng vội vàng xoay người lại.

Mục Lưu Nguyệt vẫn luôn ẩn thân trong đám người và xem náo nhiệt, trên môi hiện lên nụ cười lạnh lùng ngay khi nhìn thấy Hàn Vân Tịch đi ra. Ngày kết thúc đánh cuộc sắp đến, nàng ta đương nhiên rất quan tâm đến sự tiến triển của vụ án. Đáng tiếc, hỏi phụ thân và ca ca đều không có được tin tức gì, nhưng từ chỗ Mộ Dung Uyển Như nàng ta biết rằng mấy hôm nay Hàn Vân Tịch đều không ở trong phủ. Có lẽ là vì vụ án bận đến nỗi vắng đầu nên đã chuyển hướng. Chỉ còn có ba ngày nữa là đến hạn định đánh cuộc, nàng ta đương nhiên phải nghĩ việc để làm, níu kéo thời gian điều tra của Hàn Vân Tịch.

Chỉ có ba ngày mà thôi, nàng ta sẽ đợi tiếng xấu của Hàn Vân Tịch nổi lên, lúc người người đều mắng thì ở trên tuyết thêm một chút sương, đến lúc đó khiến nàng phải cởi áo ngoài và chạy khắp đường, nhất định sẽ có rất nhiều người đến xem.

Lần này, Hàn Vân Tịch chết chắc rồi!

Thấy Hàn Vân Tịch xuất hiện, Từ phu nhân cũng rất ngạc nhiên. Nàng ta vẫn luôn đang đợi, đợi được gặp mặt Hàn Tông An, nhưng ai biết mười ngày đã trôi qua, vẫn không thấy Hàn Vân Tịch xuất hiện.

Tất nhiên, nàng ta đã lên kế hoạch truyền bá sự thật trong khắp đế đô, nhằm hủy hoại thanh danh của Hàn Vân Tịch, khiến nàng ấy không thể ngồi yên.

Ai ngờ, Hàn Nhược Tuyết thực sự giúp nàng ta *xe chi luân kim**, thông đồng cùng với Mục Lưu Nguyệt và Mộ Dung Uyển Như, giúp nàng ta nghĩ ra chủ ý này. Đồng thời cũng bảo đảm với nàng ta, nếu muốn lập tức lấy được chìa khóa kho, tốt nhất hãy đến trước cửa lớn và làm âm ỉ. Ngoài ra, nếu muốn có hiệu quả tốt hơn thì phải hắt bát nước bẩn này lên người Nghi thái phi.

Từ phu nhân nào có gan để làm chuyện này, nhưng Mộ Dung Uyển Như và Mục Lưu Nguyệt đều thề bảo đảm nàng ta sẽ không có chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Tranh Cãi, Ai Thắng Một Bậc

Edit & Dịch: Emily Ton.

Mộ Dung Uyển Như gây khó dễ cho Hàn Văn Tịch là sự tình hết sức bình thường. Đối với Mục Lư Nguyệt, Từ phu nhân mơ hồ nghe được Hàn Nhượng Tuyệt nói hình như là Hàn Văn Tịch có một loại đánh cuộc cùng với Mục Lư Nguyệt, cụ thể thì nàng cũng không rõ ràng lắm.

Có hai vị tiểu thư thân phận cao quý bảo đảm, Từ phu nhân mới dám tự do đại náo một hồi.

Dù sao xuất thân cũng là nhân gia nhà giàu, tuy rằng sự tình nháo thành như vậy, nhưng khi đám người Nghi thái phi vừa ra, Từ phu nhân vẫn là cung kính khom người hành lễ, "Dân phụ Hàn gia Từ thị, tham kiến Nghi thái phi, tham kiến Tần Vương phủ."

Nghi thái phi hận không thể một chân đá bay điều phụ này, nhưng mà, nàng vẫn chịu đựng tức giận và duy trì sự tự chủ đã được tu dưỡng. Từ trên cao bề ngễ nhìn xuống, chất vấn nói, "Từ thị, ngươi tự tập mọi người nháo sự trước cửa Tần Vương phủ, ngươi có biết tội không?"

Vừa nghe Nghi thái phi chất vấn, Từ phu nhân lập tức quỳ hai đầu gối xuống, động tác đủ lớn để phát ra một tiếng vang lớn, ở trong yên tĩnh có vẻ đặc biệt vang dội.

"Oan uổng quá! Nghi thái phi, dân phụ chỉ vì cùng đường, không có nơi nào để giải oan, gấp không chờ nổi mới tới cửa Vương phủ cầu xin giúp đỡ, dân phụ không phải cố ý!"

Từ phu nhân lớn tiếng hô to, tiếng nói vừa dứt, tất cả mấy lão phụ nhân bên cạnh đều quỳ xuống theo, cùng nhau cầu xin.

Xin giúp đỡ?

Nhóm điều phụ này vừa rồi rõ ràng đã nói với giọng điệu hăm dọa, vu hãm chửi bới, kích động dân chúng, đây gọi là xin giúp đỡ?

"Từ phu nhân, ngươi vừa rồi rõ ràng....."

Hàn Văn Tịch đang muốn phản bác, ai biết Nghi thái phi lại lạnh giọng ngắt lời, "Cầu xin cái gì, tại sao phải tới cổng lớn Tần Vương phủ của ta cầu xin như thế?"

Nghi thái phi vừa nói ra những lời này, mọi người quanh mình đều kinh ngạc, không ít người còn khe khẽ nói nhỏ, chẳng lẽ Nghi thái phi còn chưa biết vì sao Từ phu nhân tới đây?

Như thế xem ra, tất cả mọi người đều đã hiểu lầm Nghi thái phi. Sự tình tranh đoạt gia sản nhà mẹ đẻ, có vẻ như là sự tình của một mình Hàn Văn Tịch.

Đồng thời ngay lúc này, đáy mắt Mộ Dung Uyển Như hiện lên một nụ cười lạnh. Nàng ta vội vàng mở miệng, không có vẻ vênh váo tự đắc của tiểu thư quý tộc, mà rất bình dị gần gũi, vẻ mặt dịu dàng, "Từ phu nhân, ngươi không phải là người không nói rõ lý lẽ, nhất định là có đại sự mới đến cửa Vương phủ để làm âm mưu. Nếu điều đã tới, vậy hãy nói ra, mẫu phi ta nhất định sẽ làm chủ giúp ngươi."

Vừa nghe Mộ Dung Uyển Như nói như thế, mọi người càng thêm tin rằng, Nghi thái phi không phải là người đứng sau xúi giục Hàn Văn Tịch, mà Mộ Dung Uyển Như cũng đem xóa bỏ sạch sẽ hiềm nghi của chính mình.

Dường như mọi sai lầm đều là từ một mình Hàn Văn Tịch, Nghi thái phi và Mộ Dung Uyển Như đều hoàn toàn không biết gì về vấn đề này.

Mộ Dung Uyển Như vừa nói, vừa đưa mắt ra hiệu phía trong đám người mấy cái, lập tức liền có người hô to.

"Nghi thái phi, từ phu nhân đến đây là vì gia sản Hàn gia, nhất định phải được xử lý theo lẽ công bằng!"

"Nghi thái phi, sớm đã nghe nói ngài làm người xử sự rất công chính công bằng, ngay cả tiền đề cũng đã khen ngợi nhiều lần. Hôm nay ngài nhất định phải làm chủ giúp Từ phu nhân!"

.....

Nghi thái phi không đá Từ phu nhân ngay lập tức khi vừa ra khỏi cửa, ngược lại chịu đựng sự tức giận lắng nghe Từ phu nhân chất vấn và kêu oan, đây chính là hiệu quả mà nàng ta mong muốn!

Sự tình Hàn gia không quan trọng, quan trọng là thanh danh của nàng, nàng trong sạch, dù thế nào cũng cần phải rửa sạch hiềm nghi đến trên đầu nàng trước.

Những lời của Mộ Dung Uyển Như, lại thêm vào vài tiếng nịnh hót từ trong đám người này, hình tượng Nghi thái phi lập tức được nâng cao, mà sự tức giận của đối với Từ phu nhân cuối cùng cũng giảm đi một chút.

Sau khi giành được sự tán thành của dân chúng, Nghi thái phi đương nhiên muốn bắt đầu làm việc "theo lẽ công bằng".

"Gia sản Hàn gia? Chuyện là như thế nào?" Nàng đã biết rõ nhưng vẫn cố ý hỏi.

Từ phu nhân vội vàng hồi bẩm, "Thái phi nương nương, Hàn gia ta có một chiếc chìa khóa nhà kho. Bất cứ gia chủ nào cũng đều nắm giữ chìa khóa nhà kho, chường quân hết thầy gia sản Hàn gia, bao gồm điền tịch y được trân quý nhất của Hàn gia. Lão gia nhà ta bất hạnh nên bị bỏ tù, chìa khóa nhà kho vốn nên truyền cho thiếu gia bảo quản, lập gia chủ khác. Vì chìa khoá vẫn luôn ở trên người lão gia, dân phụ cùng với các cái tỳ muội đã nhiều lần muốn đến Đại Lý Tự để thăm lão gia, thương thảo với lão gia về chuyện lập gia chủ khác, nhưng mỗi lần đều bị từ chối. Người Đại Lý Tự nói, phía trên có người không cho chúng ta gặp lão gia."

Lời nói đến đây, Mộ Dung Uyển Như mở miệng, nàng ta mang vẻ mặt phẫn nộ, "Vì sao vậy? Ngay cả khi là người bị giam suốt đời, một năm cũng có thể xin gặp một hai lần! Phía trên là người nào, sao lại làm trái quy tắc như thế, lạm dụng chức quyền?"

Mộ Dung Uyển Như vừa nói lời này, lại một lần nữa rửa sạch hoài nghi phía trước của dân chúng đối Nghi thái phi. Nghi thái phi lập tức rên sát khi còn nóng, lạnh giọng chất vấn, "Người nói xem, người đó là ai?"

Từ phu nhân cúi đầu, có ý muốn nói lại thôi, "Dân phụ không biết, nhưng..... nhưng....."

"Nhưng là cái gì? Cứ việc nói ra, bổn cung sẽ thay người làm chủ chuyện này!" Nghi thái phi công bình nghiêm khắc.

Từ phu nhân ngẩng đầu liếc mắt nhìn Hàn Vân Tịch một cái, sau đó mới sợ hãi nói, "Dân phụ không biết là người nào, tuy nhiên, chìa khoá nhà kho của Hàn gia đang ở..... đang ở....."

Lời mới nói đến đây, tất cả mọi người đều an tĩnh lại, thậm chí ngừng thờ chờ Từ phu nhân nói ra "Hàn Vân Tịch".

Rốt cuộc, quy tắc không trách được đám đông, khi đại môn Tàn Vương phủ bị đóng lại, mọi người tụ ở bên nhau đều có thể thì thầm, kích động lên thì nói gì cũng không có kỳ. Tuy nhiên, hiện giờ Nghi thái phi, Tàn Vương phi đều đang đứng ở cổng lớn, thậm chí không ai dám nói lời ra tiếng vào.

Phải chỉ ra Tàn Vương phi ngay trước mặt nàng, vẫn cần phải có chút dũng khí.

Theo tầm mắt Từ phu nhân, Nghi thái phi chậm rãi nhìn về phía Hàn Vân Tịch, dõng trả hỏi, "Như thế nào, chẳng lẽ chìa khóa Hàn gia nằm ở trên tay Tàn Vương phi?"

Từ phu nhân lúc này mới vội vàng giải thích, "Bẩm Thái phi nương nương, chìa khoá nhà kho Hàn gia ta, xác thật đang nằm ở trong tay Tàn Vương phi! Dân phụ đã năm lần bảy lượt cầu xin chìa khóa, nhưng Tàn Vương phi đều không đưa. Nàng ấy nói, chìa khóa là lão gia giao cho nàng, nàng đã đáp ứng với dân phụ hôm qua sẽ để vài vị thiếu gia Hàn gia được gặp lão gia nhà ta. Tuy nhiên, từ trên xuống dưới Hàn gia đã đợi nàng ấy cả một ngày hôm qua, nàng ấy cũng không xuất hiện. Hôm qua dân phụ tới quý phủ, cũng không gặp được người. Dân phụ là vạn bất đắc dĩ mới đến đây cầu xin."

Nàng nói, liên tục quỳ lạy hô lớn, "Nghi thái phi nương nương, dân phụ trăm triệu không có gan nháo sự, dân phụ là có oan uổng, có nỗi khổ, cầu xin Nghi thái phi nương nương làm chủ giúp Hàn gia! Dân phụ chỉ muốn gặp lão gia nhà ta một lần mà thôi."

Nghi thái phi giờ tay khiến Từ phu nhân cảm miệng lại, lúc này mới lạnh lùng nhìn về phía Hàn Vân Tịch, "Hàn Vân Tịch, những lời của Từ phu nhân, đều là sự thật?" "Đó là sự thật! Không câu nào giả." Hàn Vân Tịch công khai thừa nhận.

Lời này vừa ra, mọi người đều hít vào một hơi, không nghĩ tới nàng sẽ dễ dàng thừa nhận như thế.

Khóe miệng Hàn Vân Tịch giật giật. Những lời Từ phu nhân nói đều là sự thật, ngoài lời nói thật, sao nàng có thể nói nó là một lời nói dối?

"Từ phu nhân, những ngày qua bốn Vương phi bị nhiễm phong hàn, ốm đau không dậy nổi, trị hoãn người một ngày, người đã không tin bốn Vương phi như thế hay sao?" Hàn Vân Tịch hỏi ngược lại.

Mọi người đã hát xong phần của họ trong vở kịch, có phải nên đến phiên nàng mở miệng hay không?

Lời này vừa ra, Từ phu nhân lập tức muốn giải thích, ai biết, Hàn Vân Tịch lại lớn tiếng dọa người. Nàng khinh miệt nói, "Cũng chỉ là chậm một ngày, bốn Vương phi cũng không nói không mang người đi. Từ phu nhân, người thực sự cần phải nháo tới cổng lớn hay sao? Người đừng tưởng rằng những lời người vừa mới nói, ta và mẫu phi ở sau cửa không nghe thấy. Ta nói cho người biết, chúng ta đã nghe thấy rất rõ ràng!"

Những lời này.....

Không thể được!

Những lời này của Hàn Vân Tịch đã bán đứng Nghi thái phi. Nguyên lai Nghi thái phi đã nghe được những lời vừa rồi sao?

Trong lúc nhất thời, mọi người quanh mình đều ồ lên. Không nghĩ tới mọi việc lại diễn ra như thế. Nghi thái phi đã biết chân tướng sự tình, vậy mà vừa này cư nhiên còn có thể thăm vấn như vậy?

Điều này thật là quá giả tạo, đúng không? Nơi này rốt cuộc đang muốn che giấu điều gì?

Từ phu nhân không nghĩ tới Hàn Vân Tịch dám kéo Nghi thái phi xuống nước ngay ở trước mặt công chúng, nàng ta trợn mắt há hốc mồm, trong lúc nhất thời đều nói không nên lời.

Mộ Dung Uyển Như cũng sửng sốt, nàng ta nhìn không thấu, Hàn Văn Tịch không phải rất thông minh hay sao? Nàng ấy không biết nếu đắc tội với mẫu phi như thế, kết cục sẽ rất thảm hay sao?

Chẳng lẽ nàng ấy thực sự muốn đồng quy vu tận cùng với Từ phu nhân?

Nghĩ đến điều này, Mộ Dung Uyển Như bắt đầu sợ hãi, một khi Từ phu nhân không kiếm được chỗ tốt, nhất định sẽ cung khai và bán nàng ta cung ra.

Thiên a, thật đáng sợ!

Trong một mảnh tiếng ồ, sắc mặt Nghi thái phi hoàn toàn khủng bố, ánh mắt âm ngoan quả thực là muốn ăn tươi nuốt sống Hàn Văn Tịch. Nàng thật vất vả mới vẫn hồi được hình tượng, cứ bị huỷ hoại như thế, thậm chí còn tồi tệ hơn trước.

Tuy nhiên, trong khi mọi người ở đây đều đang không thể tưởng tượng, Hàn Văn Tịch lại lớn tiếng nói, "Từ phu nhân, mẫu phi ta là người tin Phật, vẫn luôn khoan dung đại lượng, từ bi với kẻ ác. Nàng đã nghe được nhưng vẫn làm như chưa nghe được điều gì, không so đo nhiều cùng người, vẫn lắng nghe người tố khổ. Nhưng, ta lại không tính sẽ bỏ qua chuyện này!"

Có một số người, một câu nói ra không ai nghe. Tuy nhiên, có một số người, một câu cũng đủ để xoay chuyển càn khôn.

(Noted: 有些人，一句話說出來沒人聽，可是，有些人一句話卻足以扭轉乾坤: Some people could talk without anyone ever listening. Others could talk and bring about a radical change in the situation.)

Những lời này của Hàn Văn Tịch vừa ra, thay đổi toàn bộ cục diện rất thần kỳ, nháy mắt lại tẩy trắng Nghi thái phi, nhân tiện còn thổi phồng nàng một hồi.

Nghi thái phi lấy lại bình tĩnh, đầu đầu hơi trống rỗng, nhưng cuối cùng vẫn âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

May mắn thay, may mắn thay! Sự lệch hướng của Hàn Văn Tịch đã để lại cho nàng con đường trở lại, nếu không hôm nay nàng cũng không biết thoát hiểm như thế nào.

Từ phu nhân dọa ngây người, không nghĩ tới Hàn Văn Tịch sẽ như thế lợi hại, lấy lui vì tiến, dùng như vậy phương thức mượn sức Nghi thái phi.

Mộ Dung Uyển Như ít nhiều cũng có thể hiểu dụng ý của Hàn Văn Tịch, nàng ta vội vàng tò mò hỏi, "Tẩu tử, không phải nói người phía trên không cho người Hàn gia thăm tù hay sao? Sao người có thể đưa bọn họ đi tới Đại Lý Tự để gặp Hàn thân y? Làm sao người có thể làm được điều đó?"

Giờ này khắc này, biểu tình của Mộ Dung Uyển Như hoàn toàn vô tội, nhưng, nàng ta đã nhắm vào sự tình mấu chốt.

Nói dễ nghe như vậy, cho dù là đồ ngốc cũng đều nghe ra được, đây là đang nghi ngờ Hàn Văn Tịch, Hàn Văn Tịch chính là vị "người phía trên".

Hàn Văn Tịch sẽ trả lời như thế nào?

Nàng xác thật đối Đại Lý Tự hạ lệnh quá, không được Hàn gia người thăm tù, đó là bởi vì Hàn Tông An giao đãi chuyện của nàng, nàng cũng không biết Hàn văn dật là cái như thế nào hài tử, nàng không hy vọng Hàn gia người quá sớm biết rằng Hàn Tông An lựa chọn.

Nhưng mà, đương nàng hiểu biết Hàn văn dật lúc sau, nàng đương nhiên không sợ Hàn gia người đi gặp Hàn Tông An, bởi vì nàng cùng Hàn Tông An giống nhau xem trọng Hàn văn dật.

Nhưng mà, cái này lý do nói ra, ai đều sẽ không tin tưởng nàng.

Hàn Văn Tịch tưởng đều không có tưởng, nhân nhạ nói, "Xác thật là bốn vương phi không được Hàn gia người thăm tù, chỉ là, này đều không phải là ta ý tứ, mà là ta phụ thân ý tứ!"

Có loại giải thích, gọi là càng miêu càng hắc, nàng giải thích không rõ ràng lắm đơn giản đem hết thảy đều đẩy cho Hàn Tông An, Hàn Tông An đã có tâm muốn nàng nâng đỡ Hàn văn dật, trọng chân Hàn gia, liền nhất định sẽ đứng ở nàng bên này.

Ở cái này mấu chốt vấn đề thượng, Hàn Văn Tịch vẫn là tự tin mười phần.

Nhưng ai biết, nàng vừa mới dứt lời, từ phu nhân vội vàng hỏi nói, "Vì cái gì? Lão gia vì cái gì muốn như thế làm? Vương Phi nương nương, người chính là ngoại giả nữ nhi nha, Hàn gia sự vụ, người..... Người không hảo can thiệp nha?"

Từ phu nhân tuy rằng nói được uyển chuyển, lại lộ ra mười phần hoài nghi ý vị.

Hàn Văn Tịch cũng không để ý, đúng sự thật trả lời, "Bởi vì phụ thân phạm vào tội lớn, thẹn với Hàn gia liệt tổ liệt tông, không mặt mũi nào đối mặt Hàn gia trên dưới, ngày ấy ta đi thăm hần, hần lo lắng Hàn gia thiếu gia hoặc thiên tư thường thường, không học vấn không nghề nghiệp, hoặc tuổi thượng tiểu, gánh không dậy nổi gia chủ chức, liền đem nhà kho chia khóa giao đãi với ta, tạm thời bảo quản, đợi có gia chủ người được chọn, lại đem nhà kho chia khóa lấy ra tới."

Nói vừa xong, Từ phu nhân liền cười.....

Chương 127: Đôi Chát, Một Đường Tê Tụ

"Vương Phi nương nương, lão gia tuyệt đối sẽ không làm như vậy. Sao ngài không hỏi tất cả mọi người ở đây một chút, có gia chủ nhà nào sẽ cho phép nữ nhi đã gả ra ngoài quay về lo lắng cho nhà mẹ đẻ hay không?"

Từ phu nhân cười lạnh và phản bác lại Hàn Vân Tịch, mọi người quanh mình cũng đều bắt đầu sôi nổi nghị luận. Từ phu nhân nhìn về phía Nghi thái phi, nghiêm túc hỏi, "Thái phi nương nương, ngài tin cái cớ này sao?"

"Từ phu nhân, người có ý gì? Người đang hoài nghi bản Vương phi hay sao?" Hàn Vân Tịch tức giận chất vấn.

"Vâng" Từ phu nhân vẫn cố mạo hiểm.

Nếu sự tình đã nháo tới nông nỗi này rồi, bà ta không còn lựa chọn nào khác. Nếu không, một hồi khôi hài này không những không đạt được mục đích của bà, ngược lại sẽ khiến Hàn Vân Tịch khôi phục lại thanh danh của nàng ấy.

Mặc kệ thế nào, hôm nay bà không chỉ muốn lấy được chìa khoá nhà kho, nhất định còn phải nhìn thấy được lão gia. Một khi nhìn thấy lão gia, tất cả chân tướng sẽ bị phơi bày, Hàn Vân Tịch nhất định sẽ thân bại danh liệt.

Từ phu nhân không chỉ trực tiếp trả lời chất vấn của Hàn Vân Tịch, hơn nữa còn nghiêm túc lặp lại vấn đề mới nói vừa rồi, "Nghi thái phi, người tin tưởng sao?"

Làm trò trước mặt mọi người, đây là đang buộc Nghi thái phi phải đưa ra câu trả lời. Xét cho cùng, thân phận Nghi thái phi rất đặc thù, phản ứng của nàng đối với vấn đề này, khả năng sẽ giống như một hòn đá khiến cả mặt hồ dậy sóng.

Nghi thái phi không thích Từ phu nhân chút nào. Hàn Vân Tịch mới vừa rồi cũng đã giúp nàng một phen. Tuy nhiên, tại thời điểm như thế này, nàng vẫn nguyện ý đứng chung một chỗ về phía Từ phu nhân.

Nếu Hàn Vân Tịch thật sự vô cơ can thiệp sự vụ nhà mẹ đẻ, ham gia sản nhà mẹ đẻ mà nói, tội trạng này, cũng không phải là việc nhỏ, đây chính là một cớ rất tốt để Tần Vương lưu thê.

Nghi thái phi nhìn nhìn Hàn Vân Tịch, lại nhìn nhìn Từ phu nhân, ra vẻ chần chờ. Trong một khoảng thời gian dài đều không có câu trả lời. Mọi người quanh mình đều lặng lẽ chờ đợi trong yên tĩnh.

Sự do dự của Nghi thái phi, thực sự bất lợi đối với Hàn Vân Tịch, chỉ biết càng làm tăng thêm hoài nghi của mọi người đối với nàng.

Mộ Dung Uyển Như vẫn đứng ở bên cạnh Nghi thái phi như cũ, vĩnh viễn đều luôn yếu đuối mong manh như vậy. Nàng ta mang bộ dáng vô hại nhu nhược động lòng người, kéo cánh tay Nghi thái phi, cố ý đề thấp giọng nói một chút, "Mẫu phi, ta nghĩ nên kết thúc việc này ở đây đi. Hãy quên nó đi, vì đó là sự vụ của Hàn gia, chỉ cần tâu từ giao chìa khoá nhà kho cho nhân gia là được."

Tuy rằng nàng ta đã cố đề thấp giọng nói, nhưng chỉ đề thấp một chút mà thôi, rõ ràng là cố ý để cho mọi người quanh mình đều nghe được.

Những lời nàng ta vừa nói chưa dứt, hiềm nghi với Hàn Vân Tịch càng lớn hơn nữa. *Chỉ cần kết thúc như vậy? Điều này chẳng phải chứng tỏ rằng Hàn Vân Tịch đang chột dạ, sợ bị phát hiện hay sao?*

Đám đông quanh mình vốn đang yên tĩnh, bỗng có người lập tức khe khẽ nói nhỏ. Hàn Vân Tịch xem hết thấy ở trong mắt, trong lòng cười lạnh. *Xem như phép kích tướng của Mộ Dung Uyển Như rất tốt.*

Được rồi, hôm nay nàng sẽ tương kế tựu kế.

Nghi thái phi còn chưa kịp mở miệng, Hàn Vân Tịch đã chủ động nói, "Mẫu phi, chuyện này cho dù ngài tin tưởng ta hay không cũng đều vô dụng, nhân gia đều nháo tới công lớn. Ta vốn đã đáp ứng đưa bọn họ đi gặp phụ thân ta, hiện tại lập tức đi thôi, nhân tiện hãy gọi những người khác của Hàn gia đi cùng."

Ai cũng không nghĩ đến Hàn Vân Tịch sẽ quyết đoán như vậy, đặc biệt là Từ thị. Lúc trước, sau khi Hàn Vân Tịch nói mười ngày, bà ta đã không tin vào Hàn Vân Tịch, cảm thấy Hàn Vân Tịch bất quá chỉ đang muốn kéo dài thời gian. Hơn nữa, hôm qua cũng không thấy được người, bà ta càng thêm khẳng định, Hàn Vân Tịch đã nói dối.

Ai biết, hôm nay làm trò trước mặt nhiều người như vậy, nàng ấy cư nhiên dám đi tới Đại Lý Tự.

Chẳng lẽ ở Đại Lý Tự, nàng ấy có biện pháp để áp sự tình đi xuống, đúng không?.

Từ phu nhân đã van xin phụ thân vài lần, nói với Đại Lý Tự khanh chầm chước một chút, để bà ta lên gặp Hàn Tông An trước một lần. Đại Lý Tự không hề đáp ứng, rõ ràng là do kiêng kỵ Hàn Văn Tịch.

Nghĩ đến điều này, Từ phu nhân cũng không dám khinh địch, vội vàng nói, "Thái phi nương nương, dân phụ cả gan, thỉnh ngài cùng đi một chuyến."

"Như thế nào, người còn lo lắng ta sẽ làm gì người sao?" Hàn Văn Tịch khinh thường cười lạnh nói.

Từ phu nhân cũng không khách khí, nói vặn lại, "Tần Vương phi thậm chí có thể ngăn cản Hàn gia ta thăm tù, ở Đại Lý Tự, còn có cái gì mà không làm được?"

Mặc kệ Hàn Văn Tịch có đặc quyền lớn bao nhiêu ở Đại Lý Tự, chỉ cần thỉnh Nghi thái phi đi qua, Từ phu nhân không tin Hàn Văn Tịch còn có thể một tay che trời.

"Từ phu nhân, người tốt nhất hãy nói chuyện khách khí một chút cho bốn Vương phi" Hàn Văn Tịch ra vẻ phẫn nộ.

Thấy thế, trong lòng Nghi thái phi nghĩ rằng nàng đang thiếu tự tin, lập tức gạt đầu, đáp ứng, "Được, để chứng tỏ công chính, bốn cung sẽ theo các người đi một chuyến."

Vừa nghe lời này, quanh mình âm thanh trầm trồ khen ngợi lập tức nổi lên bốn phía.

"Thái phi nương nương, nhất định sẽ cho Hàn gia một kết quả hợp lý, Hàn gia không thể dừng lại ở trên tay người ngoài"

"Thái phi nương nương, tin tưởng ngài nhất định sẽ xử lý việc này theo lẽ công bằng, khiến Tần Vương phi đưa ra một lời giải thích"

"Đi, chúng ta sẽ chờ ở cửa Đại Lý Tự, chân tướng rất nhanh sẽ được tiết lộ. Không thể oan uổng người tốt, cũng không thể buông tha những kẻ bại hoại, những người không biết xấu hổ"

.....

Những lời này, truyền đến từ những phương hướng khác nhau, nhằm để kích động đám đông, người nói chuyện đều ẩn nấp ở trong đám người, điều này chứng tỏ đã có người an bài tốt mọi sự.

Bất cứ người nào cũng đều sẽ thét lên lo lắng, nhưng Hàn Văn Tịch lại không tức giận, không ai biết rằng nàng càng mong chờ chân tướng được công bố hơn cả Từ phu nhân.

Ngay sau đó Nghi thái phi ra lệnh chuẩn bị xe ngựa, cùng đi với Hàn Văn Tịch và Từ phu nhân tới thiên lao Đại Lý Tự.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton....*

Nghi thái phi đích thân tới, Đại Lý Tự khanh Âu Dương đại nhân mới nhậm chức vội vàng tự mình ra cửa nghênh đón.

Nghe Nghi thái phi nói tới đây là vì sự tình Hàn gia, trong lòng Âu Dương đại nhân liền trở nên thấp thỏm. Một bên là Tần Vương phi có ân cứu mạng Thái tử, một bên là nữ nhi Từ thượng thư ân công của hắn. Hắn không nghĩ tới Từ phu nhân thật sự sẽ làm âm mưu sự tình lên, khiến hắn đều khó xử với cả hai bên.

Nghi thái phi chính là nhân vật cao quý, sao có thể tùy tiện đi vào phòng giam nơi thiên lao dơ bẩn.

Âu Dương đại nhân đưa các nàng đến công đường lớn của Đại Lý Tự, sau đó lệnh người hầu áp giải Hàn Tông An đến đây.

Nghi thái phi cao cao tại thượng ngồi vào ghế chủ tọa. Âu Dương đại nhân ngồi ở bên sườn trái. Hàn Văn Tịch và Mộ Dung Uyển Như theo thứ tự ngồi ở phía bên phải. Từ phu nhân đứng một mình một người.

Hàn Tông An còn chưa được áp tới đây, người Hàn gia vừa nghe tin đã chạy tới trước. Đại thiếu gia Hàn Ngọc Kỳ, tam phòng Tam di nương Lý thị cùng với nhị tiểu thư Hàn Nhược Tuyết. Ngoài ra còn có thất phòng Thất di nương và Hàn Văn Dật.

Sau khi hành lễ, Nghi thái phi cũng không ban ngồi, tất cả mọi người đều đứng về một bên. Thương thế trên mặt Hàn Ngọc Kỳ đã khỏi, nhưng hắn vẫn mang bộ dáng quỳ quặc của con nhà có gia thế, tựa hồ định liệu trước đối sự tình hôm nay. Hắn vừa thối lui đến một bên, vừa thấp giọng thì thầm với Từ phu nhân, cũng không quên cho Hàn Văn Tịch một ánh mắt cảnh cáo.

Hàn Văn Tịch lười so đo cùng với nãi tàn, nàng nhìn về phía Thất di nương và tiểu Dật Nhi.

Hai mẹ con này rõ ràng chưa thấy qua trường hợp lớn như vậy, đặc biệt là Thất di nương, nhút nhát đứng ở phía sau cùng, nắm chặt tay Tiểu Dật Nhi, thân thể cuộn tròn giống như một tiểu tức phụ.

Nhóm người này, chỉ có mẹ con Tam di nương Lý thị là khéo léo nhất, không kiêu ngạo không siểm nịnh, an an tĩnh tĩnh cúi đầu hầu ở kia.

Hàn Văn Tịch bắt đầu âm thầm đánh giá Tam di nương Lý thị. Nàng nhớ lại nữ thích khách che mặt gọi là Thanh Y, cảm thấy cao thấp mập ốm đều

không sai biệt nhiều, nhìn nhìn, càng thêm tin tưởng Lý thị chính là thích khách kia.

Đương nhiên, đó chỉ là trực giác mà không phải là chứng cứ, chỉ đành chờ sau khi kiểm tra ra vại lá trà, mới có thể bắt người.

Hàn Vân Tịch vừa cân nhắc, vừa tiếp tục bắt đầu đánh giá Nhị tiểu thư Hàn Nhượng Tuyết. Hàn Nhượng Tuyết vốn dĩ chính là người hiềm nghi quan trọng nhất, hiện giờ vại lá trà đã xuất hiện, khiến Hàn Vân Tịch không thể nghi ngờ càng thêm khẳng định, hạ độc chính là nàng ta.

Vạn Xà độc hẳn là đều là từ trong tay vị Nhị tiểu thư này đưa đến trong tay Mục Lưu Nguyệt, sau đó được đưa vào Đại tướng quân phủ.

Chỉ là, Hàn Nhượng Tuyết có hiểu biết về độc thuật sao? Có võ công sao? Nữ thích khách trẻ tuổi gọi là Hắc Sát thật ra không hề giống Hàn Nhượng Tuyết chút nào.

Bên ngoài Tần Vương phủ vừa mới xảy ra động tĩnh lớn như vậy, Long Phi Dạ đều không ra tới. Hàn Vân Tịch đương nhiên cũng không trông cậy vào việc hắn sẽ giúp nàng. Nàng chỉ rất hiếu kì, hiện tại hắn đang làm gì đây?

Lúc này Sở Tây Phong hẳn là đã đưa báo cáo kiểm tra vại lá trà đến trên tay Long Phi Dạ, đúng không? Một khi xác định có độc, lại có Bích Lục là người làm chứng, tin tưởng rất nhanh là có thể bắt người.

Hiện giờ đang ở đế đô, ngay cả Thanh Y có thiên đại bản lĩnh, cũng đều khó thoát khỏi bàn tay Long Phi Dạ.

Hàn Vân Tịch rất muốn tìm ra chân tướng, bắt được hung phạm. Trong lòng nàng yên lặng chờ đợi Long Phi Dạ động thủ.

Đương nhiên, giờ này khắc này ở trên công đường Đại Lý Tự, Hàn Vân Tịch cũng sẽ không rút dây động rừng đối Tam di nương. Dù sao khoảng cách đến ngày đánh cuộc vẫn còn ba ngày, nàng có thể toàn tâm toàn ý giải quyết phiền toái trước mắt.

Từ thiên lao đến đại đường bên này có một khoảng cách, vì vậy mọi người đều phải chờ trong chốc lát.

Đối với tất cả mọi người, thời gian chờ đợi dường như chậm rãi trôi qua, một thất yên tĩnh.

Đột nhiên, Hàn Vân Tịch nhàn nhạt mở miệng, "Người tới, ban ngồi cho Thất thiếu gia Hàn gia."

Lời này vừa ra, mọi người Hàn gia lập tức đều nhìn lại đây, tôi tớ một bên thực sự rất khó xử, lúng túng liếc mắt nhìn Nghi thái phi một, lại liếc mắt nhìn Âu Dương đại nhân một, không biết có nên đưa ghế ngồi hay không.

Rốt cuộc, Nghi thái phi có thân phận tối cao, nàng vừa rồi cũng không ban ngồi, hiện tại Tần Vương phi làm như vậy, không thỏa đáng đi.

Thấy Nghi thái phi không lên tiếng, Âu Dương đại nhân cũng lâm vào khó xử, cũng không biết nên làm thế nào cho phải, vì thế, tôi tớ kia cũng không nhúc nhích.

"Âu Dương đại nhân, người nơi này của ngươi có giá không nhỏ nha, ngay cả bốn Vương phi sai bảo đều bất động sao?" Hàn Vân Tịch không vui hỏi.

Âu Dương đại nhân lại nhìn Nghi thái phi, nhưng Nghi thái phi vẫn bất động thanh sắc. Không còn lựa chọn nào khác, Âu Dương đại nhân chỉ có thể giận núng tôi tớ kia, "Choáng váng sao? Không nghe thấy phân phó của Vương Phi nương nương hay sao? Còn không ban ngồi!"

Chúng thần tôi tớ thực sự rất khó hầu hạ một lúc hai nhân vật có thẩm quyền, dọa ra một thân mồ hôi lạnh, không dám trì hoãn vội vàng đưa ghế dựa qua cho tiểu Dật Nhi.

Trong lòng tiểu Dật Nhi mừng thầm, tránh thoát khỏi tay mẫu thân, tiến lên một bước, ra dáng ra hình chấp tay thi lễ, "Tạ Nghi thái phi, Tạ Vương phi nương nương"

Lúc này, Nghi thái phi mới liếc liếc mắt qua đây một, cũng không để ý nhiều, uống một ít trà, rất có hứng thú lật xem cuốn thẩm phán trên án kỉ.

"Miễn lễ, ngồi đi." Giọng nói của Hàn Vân Tịch trở nên dịu dàng. Tiểu Dật Nhi đã làm tốt lắm, vẫn chưa khiến nàng mất mặt.

Tiểu Dật Nhi thoải mái hào phóng ngồi xuống. Hàn gia người nhiều như vậy, chỉ duy nhất một mình nó ngồi. Hơn nữa, nó vẫn là tiểu bối thứ xuất, ở trong thế giới coi trọng bối phận cấp bậc này, đây không thể nghi ngờ là đang đánh vào mặt những người khác.

Hàn Ngọc Kỳ lập tức thấp giọng, "Mẫu thân, Hàn Vân Tịch có ý khinh người quá đáng, không phải người nói Nghi thái phi đứng về phía chúng ta sao?"

Từ phu nhân cũng rất phẫn nộ, liên tục đưa mắt ra hiệu cho Mộ Dung Uyển Như, Mộ Dung Uyển Như lại trừng trở về, sau đó nhìn qua một bên. Nếu cứ tiếp tục đưa mắt đi mày lại như thế, nhất định sẽ bị người nhìn ra manh mối.

Mộ Dung Uyển Như cực kỳ không vui, nhưng không cách nào khiển trách, chỉ có thể theo ý của Từ phu nhân.

"Mẫu phi, sao có thể để tiểu hài tử ngồi xuống, ta thấy trưởng bối đều đang đứng, cũng nên được ban ngồi đúng không?" Mộ Dung Uyển Như nói.

Lúc này, Nghi thái phi mới lười biếng lười ngẩng đầu nhìn qua, nhưng chỉ lơ đãng quét mắt qua người Hàn gia một, không nói lời nào.

Nghi thái phi tới Đại Lý Tự, nhìn thì giống như tới chủ trì công đạo cho gia chủ Hàn gia, nhưng thật ra là tới vì Hàn Vân Tịch. Nàng chưa từng đặt người Hàn gia vào trong mắt chút nào. Từ khi người Hàn gia tiến vào đến nay, nàng thậm chí chưa từng để vào trong mắt

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 128: Kịch Liệt, Tình Huống Chân Thật

Từ phu nhân làm ẩm ỉ ở cổng lớn nhà nàng như vậy, tuy rằng cuối cùng danh dự và hình tượng của nàng đã được văn hồi. Tuy nhiên, cũng không có nghĩa là nàng không bận tâm.

Không gây khó dễ cho Từ phu nhân đã không tồi rồi, sao có thể ban ngồi?

Nghi thái phi nhìn thoáng qua, tâm tư lại dừng ở trên cuộn giấy. Từ phu nhân vừa nhìn thấy thế, trăm triệu không nghĩ tới vừa đến Đại Lý Tự, thái độ của Nghi thái phi sẽ trở nên lạnh lùng như vậy. Bà ta vừa kinh ngạc vừa tức giận, dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn về phía Mộ Dung Uyển Như.

Từ phu nhân này, hiện tại đã là khi nào rồi mà còn để ý tới một chỗ ngồi?.

Mộ Dung Uyển Như khó thở, lại hung tợn liếc mắt nhìn Từ phu nhân một cái như là lời cảnh cáo. Tuy nhiên, mắt đi mày lại nhiều lần, tất cả đều bị Hàn Vân Tịch nhìn thấy.

Hàn Vân Tịch chậm rãi neho mắt lại, được rồi, lần này lại là Mộ Dung Uyển Như. Gia hỏa này đúng là âm hồn bất tán, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, đúng không?

Hôm nay, nàng nhất định sẽ khiến nàng ta minh bạch, tư vị hối hận là như thế nào.

Đúng ngay lúc này, thị vệ bên ngoài là truyền thông báo tới, "Bẩm, đã đưa tù phạm Hàn Tông An tới."

Vừa nghe lời này, tất cả mọi người ở đây đều hoàn toàn phấn chấn tinh thần. Có chỗ ngồi hay không cũng không quan trọng nữa. Nghi thái phi ngồi thẳng thân mình, cũng nghiêm túc lại, lạnh lùng nói, "Áp vào".

Hàn Tông An không biết đã xảy ra sự tình gì, cũng hoàn toàn không biết ai muốn gặp hắn. Khi nghe nói sẽ tới đại đường, hắn suy đoán rằng người muốn gặp hắn nhất định có thân phận rất tôn quý.

Tuy nhiên, ngoài trừ Hàn Vân Tịch, hắn không nghĩ ra còn ai nhớ tới hắn mà vào đây, nguyên ý tới gặp hắn. Chỉ là, Hàn Vân Tịch nếu muốn gặp hắn, đều sẽ đi đến phòng giam.

Hàn Tông An vừa hồ nghi, vừa tiến vào, bước qua ngạch cửa cao cao.

Trong nháy mắt, khi vừa nhìn thấy đại sảnh đầy người, đặc biệt là những gương mặt quen thuộc của người Hàn gia, Hàn Tông An lập tức tê liệt ở cửa, trợn mắt há hốc mồm.

Chuyện này... chuyện gì đang xảy ra vậy?

Hắn còn đang thất thần, Tiểu Dật Nhi đột nhiên khóc lớn một tiếng, nhảy xuống ghế dựa cao cao lao qua, "Cha".

Một tiếng "Cha" chân thật như vậy, động tình như vậy, giọng nói trẻ con không hề mang một chút đáng vẻ kệt cỡm, hư tình giả ý, tràn ngập khao khát và phụ thuộc, cho dù người có ý chí sắt đá cũng sẽ vì điều này mà lay chuyển, tấm lòng son cùng lắm cũng chỉ như thế mà thôi.

Tiểu Dật Nhi bỏ nhào vào trong lòng ngực phụ thân, không màng tất cả khóc lên, "Cha, người chừng nào thì về nhà? Ô ô, hài nhi nhớ cha! Cha chừng nào thì có thể về nhà?"

Tiểu Dật Nhi vừa thông minh lại trưởng thành sớm, nhưng chung quy vẫn chỉ là một hài tử.

Tiểu Dật Nhi đã nghe rất nhiều người nói qua, phụ thân bị phán định sẽ bị giam cầm chung thân, vĩnh viễn sẽ không được quay về nhà, tuy nhiên, hắn vẫn rất quật cường không tin.

Hắn còn chờ cha về, dạy hắn cách phân biệt được, dạy hắn cách xem bệnh cứu người.

Hàn Tông An mặc bộ áo tù lam lũ, tóc dài hỗn độn, một thân chật vật. Hắn nhìn tiểu nhi tử trong lòng ngực, hốc mắt thâm lõm đều không nhận được đồ một vòng, hơi hé miệng, nhưng lại không biết trả lời nhi tử như thế nào.

Hàn Vân Tịch xem một màn này vào trong mắt. Từ trước đến nay, yêu hận rõ ràng. Lần đầu tiên nàng cảm thấy áy náy đối Hàn Tông An.

Không, chính xác mà nói, một phần cảm giác áy náy này là hướng về tiểu Dật Nhi. Nàng âm thầm hạ quyết tâm, bất luận thế nào nàng cũng phải che chở cho tiểu Dật Nhi bình bình an an, thuận thuận lợi lợi lớn lên.

Lúc này, Hàn Ngọc Kỳ cũng đột nhiên hô to một tiếng, "Phụ thân", ngay sau đó cũng lao đến. Hàn Nhượng Tuyết cũng theo sát ngay sau đó.

Nghi thái phi vốn còn có chút động tâm bởi sự chân thật và non nớt của tiểu Dật Nhi, vừa nhìn thấy bộ dáng Hàn Ngọc Kỳ cùng với Hàn Nhượng Tuyết giả mù sa mưa, lập tức bức bối không rõ ngọn nguồn, mặt kiên nhẫn lạnh giọng, "Hôm nay bốn cung tới là giúp Hàn gia chủ trì công đạo, không phải tới để xem các người người một nhà đoàn tụ"

Lời này vừa ra, Hàn Ngọc Kỳ và Hàn Nhượng Tuyết đều bị dọa sợ, lập tức thối lui, nhưng tiểu Dật Nhi vẫn ôm chặt cha không hề buông tay, sợ cha lại bị mang đi.

"Thất di nương, còn không kéo nhĩ tử người ra, trước mặt Nghi thái phi, còn ra thể thống gì" Từ phu nhân không vui răn dạy.

Lão gia sẽ bị giam cầm vĩnh viễn, cho dù có tranh thủ tình cảm của lão gia cũng không có ý nghĩa gì lớn. Dù sao lão gia cũng sẽ không ngốc đến nỗi giao lại chìa khoá nhà kho cho nữ nhi đã gả ra ngoài. Mặc kệ lão gia giao chìa khoá nhà kho cho bất kỳ ai trong Hàn gia, bà ta đều có biện pháp lấy lại nó giúp nhĩ tử của mình.

Hiện tại quan trọng nhất chính là cướp chìa khoá nhà kho về từ trong tay Hàn Vân Tịch.

Một bên, Thất di nương nhìn đến lão gia, cả người đều sửng sốt, hốc mắt đều trở nên ẩm ướt. Vừa bị Từ phu nhân nhắc nhở như vậy, nàng mới bình thường trở lại, vội vàng tiến lên kéo Tiểu Dật Nhi, "Dật Nhi ngoan, Thái phi nương nương tức giận, người đừng hại cha người."

Thất di nương luôn là biết làm thế nào để lừa gạt Tiểu Dật Nhi. Lời này của nàng vừa ra, Tiểu Dật Nhi sợ tới mức lập tức buông tay, Thất di nương vội vàng ôm hân đi, lui về phía sau đứng qua một bên, cũng không dám lại ngồi ghé dựa lần nữa.

Hàn Tông An nhìn Thất di nương khiếp nhược, thập phần bất đắc dĩ, muốn nói lại thôi. Nếu như Thất di nương mạnh mẽ hơn một chút, hẳn cũng không cần phải hao tổn tâm huyết cầu Hàn Vân Tịch.

Hàn Tông An cũng coi như là một nhân vật, thoáng sửa sang lại cảm xúc, lập tức tiến lên hành lễ, "Tội dân Hàn Tông An tham kiến Thái phi nương nương, tham kiến Vương Phi nương nương."

"Hàn Tông An, Từ phu nhân của quý phủ người chỉ vì một chuyện chìa khoá nhà kho Hàn gia, đã đến cửa Tần Vương phủ đại náo một trận. Bốn cung hiện tại hỏi người, chìa khoá nhà kho Hàn gia đến tột cùng đang ở nơi nào?" Nghi thái phi gấp không chờ nổi, chất vấn nói.

Vừa nghe bốn chữ "chìa khoá nhà kho", thông minh như Hàn Tông An lập tức liền minh bạch sự tình gì đã phát sinh. Lúc trước hẳn phó thác chìa khoá nhà kho cho Hàn Vân Tịch, mục đích chính yếu cũng đúng là để phòng Từ phu nhân.

Nhà mẹ đẻ Từ phu nhân có hậu thuẫn cường đại. Hẳn vừa đi, Hàn gia nhất định sẽ trở thành thiên hạ của Từ phu nhân. Thật ra điều này cũng không cần chỉ trích nặng nề, tuy nhiên, đại thiếu gia lại là người không biết cố gắng.

Nếu Hàn gia dừng ở trên tay Từ phu nhân, không khác gì dừng ở trên tay đại thiếu gia. Chỉ dựa vào bản tính kia của đại thiếu gia, không quá ba năm nhất định khiến Hàn gia lui bại.

Ánh mắt Hàn Tông An đột nhiên trở nên lạnh lùng thâm thúy, nhìn về phía Từ phu nhân.

Trong lòng Từ phu nhân bỗng nhiên giật mình, cảm thấy bất an, bà ta vội vàng nói, "Lão gia, vì sao người không trả lời vấn đề Nghi thái phi đã hỏi?"

Hàn Tông An không nói gì, lạnh lùng dò tìm mắt đến trên người Hàn Ngọc Kỳ. Hàn Ngọc Kỳ bất ngờ, buột miệng thốt ra, "Phụ thân, Hàn Vân Tịch nói người giao chìa khoá nhà kho cho nàng. Sao có thể như thế được? Là nàng đã đoạt chìa khoá nhà kho, đúng không? Đúng không?"

"Đúng vậy đúng vậy, lão gia. Chúng ta mời Nghi thái phi tới, người không cần phải sợ Hàn Vân Tịch. Rốt cuộc vì sao lại thế này, người nói đi." Từ phu nhân vội vàng nói tiếp.

Lúc này, Hàn Nhượng Tuyết cũng không kiềm chế được, vội vàng hứa theo khuyên, "Phụ thân, chìa khoá nhà kho sao có thể truyền cho nữ nhi đã gả ra ngoài. Cha nhất định đã phải chịu ăn khổ ở trong ngục đúng không? Mấy ngày nay ta đã tìm đủ mọi cách nhưng vẫn không có cách nào gặp được cha. Rốt cuộc đã xảy ra sự tình gì, cha nói hãy ra đi, Nghi thái phi sẽ làm chủ cho Hàn gia chúng ta."

Người Hàn gia sốt ruột, Nghi thái phi cũng sốt ruột, nàng cũng chất vấn hỏi, "Hàn Tông An, Hàn Vân Tịch nói chìa khoá nhà kho là do người đã giao đãi cho nàng, việc này là sự thật?"

Nghi thái phi vừa thốt ra lời này, ngay cả Mộ Dung Uyển Như cũng vội bổ sung, "Hàn Tông An, hôm nay nếu mẫu phi ta đã tới, người có điều gì thì cứ nói, chớ nên dấu diếm. Người cam tâm tình nguyện giao chìa khoá nhà kho cho Tần Vương phi hay sao?"

Tiểu Dật Nhi và Thất di nương đứng ở một bên nhìn, lắng nghe, hai mẹ con chặt chẽ nắm tay nhau, lòng nóng như lửa đốt. Phải biết rằng, những gì phụ thân trả lời sẽ trực tiếp quan hệ đến vận mệnh của bọn họ.

Rốt cuộc, dưới sự thúc giục của mọi người, Hàn Tông An bình tĩnh nhìn về phía Nghi thái phi. Lúc này, tất cả mọi người đều rất an tĩnh, ngừng thờ chờ hân mở miệng.

Hắn rốt cuộc sẽ trả lời thế nào đây?.

Từ phu nhân nhìn không được đè lại ngực, bởi vì kích động tim đập đều phanh phanh phanh nhanh lên, chỉ cần lão gia một phủ định, Hàn Vân Tịch liền xong rồi.

Mộ Dung Uyển Như liếc từ phu nhân liếc mắt một cái, đặc biệt vừa lòng, giống nhau chờ mong Hàn Tông An một câu tuyên bố Hàn Vân Tịch tội trạng.

Chính là, Hàn Tông An bên môi xẹt qua một mặt cười khê, như là bất đắc dĩ, như là tự giễu, xem đến tất cả mọi người không rõ hắn có ý tứ gì.

Liền ở ngay lúc này, hân nhân nhật nói, "Bẩm thái phi nương nương, nhà kho chia khóa là tội dân tâm cam tình nguyện, thân thủ giao cho Hàn gia đích nữ, cũng đúng là Tần Vương phi"

Cái gì?

Một câu rất bình tĩnh, giống như một viên đá đang yên tĩnh nhưng lại khơi dậy hàng nghìn con sóng.

"Không không có khả năng" Từ phu nhân lập tức sợ hãi rống lên.

"Phụ thân, cha già nên đã hồ đồ rồi sao? Cha đang nói gì vậy?"

Hàn Ngọc Kỳ cực kỳ không thể tưởng tượng, hung ác tiến lên bức thẳng bức tới trước mặt Hàn Tông An. Nếu Hàn Tông An không phải là phụ thân hắn, phỏng chừng hắn đã sớm động thủ.

"Phụ thân, nhất định là Tần Vương phi đã bức ngài, đúng hay không? Phụ thân có nổi khở đúng hay không? Nghi thái phi nói sẽ chủ trì công đạo cho chúng ta"

Hàn Nhược Tuyết cũng nóng nảy, mặc dù Tam di nương Lý thị đang hung hăng túm lấy nàng, nàng vẫn bỏ qua, kích động tiếp tục nói, "Phụ thân, ngài không cần sợ gì hết, Tần Vương phi đã uy hiếp ngài như thế nào? Ngài hãy nói ra đi"

Hàn Vân Tịch lạnh lùng nhìn, tầm mắt xẹt qua Tam di nương ngồi kéo góc tay áo của Hàn Nhược Tuyết, tiếp tục bất động thanh sắc.

Ngoại trừ mẫu tử Tam di nương và Thất di nương, người Hàn gia đều vây quanh Hàn Tông An, từng tiếng dò hỏi, cùng với dò hỏi, còn giống như đang ép hỏi.

Nghi thái phi không thể tin nổi lắc lắc đầu. Nàng cũng không tin Hàn Tông An sẽ nói ra những lời như thế.

Hàn Tông An không có lý do để làm như vậy.

Không nói đến Hàn Vân Tịch là đã ngoại giả nữ nhi, chính là Hàn Tông An bỏ tù một chuyện, theo nàng hiểu biết, cũng cùng Hàn Vân Tịch thoát không được can hệ, nói trắng ra là, Hàn Tông An sờ dĩ bỏ tù đều là bái Hàn Vân Tịch ban tặng.

Hàn Tông An hận Hàn Vân Tịch còn không kịp, sao có thể phó thác chìa khóa nhà kho cho nàng, phó thác tương lai Hàn gia cho nàng.

"Mẫu phi, ta nghĩ nơi này nhất định có ẩn tình." Mộ Dung Uyển Như rốt cuộc cũng không kiềm chế được, thật hiếm khi trực tiếp nói ra như thế.

Hàn Vân Tịch ý vị thâm trường nhìn về phía nàng, bên môi nổi lên một nụ cười lạnh, như có như không.

Trong lòng Mộ Dung Uyển Như không khỏi ngẩn ra, lập tức cảm thấy bất an. Hàn Vân Tịch cười như vậy đối nàng ta, chẳng lẽ đang hoài nghi điều gì.

Không.

Hôm qua, sự tình Từ phu nhân tới Hàn gia, nàng ta đã bảo vệ mọi thứ rất tốt. Ngoại trừ Từ phu nhân ra, sẽ không có ai biết nàng ta đã đưa ra chủ ý gì cho Từ phu nhân.

"Hàn Tông An, có ẩn tình gì, ngươi cứ việc nói ra, bốn cung thay ngươi làm chủ" Nghi thái phi cũng rất thẳng thắn. Sự tình đã nháo thành như vậy, nếu còn không trị được Hàn Vân Tịch, hôm nay chẳng phải nàng đã lãng phí một chuyện hay sao?.

Tuy nhiên, Hàn Tông An lại nghiêm túc nói, "Thái phi nương nương, đây là việc nhà của Hàn gia. Tội thân sờ dĩ lựa chọn tạm thời giao cho Vương Phi nương nương bảo quản chia khóa, đều đã có suy tính của tội thân"

Lời này còn chưa nói xong, Hàn Ngọc Kỳ liền tức giận đánh gãy, "Ta xem ngươi là lão hồ đồ, có cái gì suy tính cũng đều không liên quan Hàn Vân Tịch sự, nàng đều đã gả đi ra ngoài"

"Nghịch tử" Hàn Tông An lập tức răn dạy, tức giận nói, "Lão phu tuy rằng thân ở nhà tù, nhưng còn chưa có chết đâu, vẫn là Hàn gia gia chủ, còn có quyền lợi quyết định nhà kho chia khóa thuộc sở hữu, quyết định Hàn gia gia chủ người được đề cử"

Hàn Ngọc Kỳ mới mặc kệ nhiều như vậy, ở hán xem ra, cái này phụ thân đã vô dụng, đang muốn tức giận mắng, từ phụ nhân vội vàng kéo lại, sợ xúc động lỗ mắng nhi từ hồng rồi đại sự.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 129: Lựa Chọn, Thời Khắc Khẩn Trương

Hàn Tông An phần nộ trùng mắt liếc nhìn Hàn Ngọc Kỳ một, lúc này mới tiếp tục nói với Nghi thái phi, "Đại thiếu gia không có học vấn không đủ năng lực, ăn chơi trác táng phá sản. Những thiếu gia khác thiên tư ngu dốt, hơn nữa trong nguy nan đã bỏ Hàn gia mà chạy. Thất thiếu gia thiên tư thông tuệ, nhưng còn tuổi nhỏ. Những nhi tử nổi danh Hàn gia đều không có một người có thể kế thừa vị trí gia chủ. Vì thế, tội thân mới quyết định tạm thời giao chìa khoá nhà kho cho nữ nhi duy nhất đã gả ra ngoài của Hàn gia, Tần Vương phi, bảo quản giúp."

"Phụ thân, còn có ta đây vẫn chưa gả chồng, ta cũng muốn học y thuật Hàn gia" Hàn Nhược Tuyết gấp đến nỗi sắp khóc, thiên tư của nàng là tốt nhất, vì sao phụ thân chưa từng suy xét tới nàng?

Hàn Ngọc Kỳ vừa nghe phụ thân mắng mình, lập tức lại muốn tức giận, nhưng Từ phụ nhân đã hung hăng ngăn hán lại, cùng vội vàng nói, "Lão gia, sao người có thể nói Ngọc Kỳ như vậy? Nó chính là đại nhi tử của người. Tuổi tác của nó còn nhỏ, vẫn còn ham chơi, nhưng qua vài năm nữa nó sẽ hiểu chuyện. Hiện tại người vẫn chưa chọn được gia chủ, tốt xấu cũng nên giao lại chìa khoá nhà kho cho chúng ta bảo quản. Ta chính là phụ nhân của người"

Ai ngờ, Hàn Tông An đủ thông minh để làm theo lời các nàng, đương nhiên, hán vẫn nhìn Nghi thái phi, bầm, "Nghi thái phi, tình hình Hàn gia ngài cũng đã nhìn thấy, đúng là bởi vì như thế, tội dân đưa ra hạ sách này, muốn giúp bọn nhỏ khảo nghiệm mấy năm, mới giao chìa khoá nhà kho cho Tần Vương phi, cũng là lựa chọn vô tư nhất."

Vừa nghe lời này, Hàn Văn Tịch lập tức vui vẻ. Hàn Tông An không hổ là cáo già, thật thông minh, không nói khẳng định hay dứt khoát, nhưng thật ra khiến người không thể phản bác.

Nhưng ai biết, Nghi thái phi vẫn luôn không lên tiếng lại bắt đầu cười lạnh.

"Hàn Tông An người hãy cẩn thận suy nghĩ một chút, người chắc chắn những gì người nói không phải là do Tần Vương phi bức người, có gì người cứ việc nói ra. Hôm nay bốn cung nếu đã tới, nhất định sẽ thay người làm chủ. Hơn nữa, phát triển Hàn gia sau này, bốn cung cũng sẽ để ở trong lòng"

Lời này vừa ra, trái tim Hàn Văn Tịch đập lạc một nhịp, những lời của Nghi thái phi quả là hơi quá đáng.

Nghi thái phi ý vị thâm trường liếc mắt nhìn nàng một, sau đó đảo tầm mắt lạnh lùng qua mọi người Hàn gia, lúc này mới tiếp tục nói, "Đương nhiên, nếu Tần Vương phi không hề bức người, hết thấy cũng đều là người cam tâm tình nguyện, bốn cung tuyệt đối sẽ không nhúng tay. Tuy nhiên, bốn cung phải nhắc nhở người một chút, người Hàn gia người kêu oan nơi nơi, bởi nhờ Tần Vương phi tham lam gia sản Hàn gia, can thiệp vào gia sự Hàn gia, nháo cả thành mưa mưa gió gió. Ngay cả khi Tần Vương phi không so đo với các người, bốn cung cũng tuyệt đối sẽ không nhẹ tha"

Nghi thái phi nói tới đây, toàn bộ đại đường đã an tĩnh đến nỗi âm thanh của một cây châm rơi xuống cũng có thể nghe thấy.

Đối với phân yên tĩnh này, nàng tựa hồ rất vừa lòng, khí định thần nhàn uống lên một ly trà, lại tiếp tục mở miệng, "Đương nhiên, nếu như để bốn cung phát hiện hôm nay người có nửa câu nói dối, bốn cung sẽ không bỏ qua người"

Tiếng nói vừa dứt, chung trà cũng đặt xuống, "cách" một âm thanh đập mạnh vang lên, khiến mọi người ở đây đều bừng tỉnh lại.

Trong lời này của Nghi thái phi vừa có thiện chí, nhưng cũng vừa có ý cảnh cáo.

Đừng nói mọi người Hàn gia, ngay cả Hàn Văn Tịch nghe được cũng cảm thấy kinh hồn táng đảm.

Thiện chí, nếu Hàn Tông An thừa nhận mình đã bị ép buộc nên mới giao chìa khoá nhà kho cho Hàn Văn Tịch, tiền đồ sau này của Hàn gia cũng được Nghi thái phi ghi tạc trong lòng, sẽ giúp Hàn gia trọng chấn một phen.

Cảnh cáo không thể rõ ràng hơn, nếu như Hàn Tông An thừa nhận mình không phải bị ép buộc, vậy thì sự tình đại nào đại môn Tần Vương phủ, vu hãm Tần Vương phi. Từ thị, chính là muốn xong đời.

Ở đây phần lớn đều là người thông minh, cũng nghe ra được ý của Nghi thái phi, đặc biệt là Hàn Tông An. Hán biết, hôm nay nếu Nghi thái phi đã tới nơi đây, mặc kệ chân tướng như thế nào, nhất định muốn nắm được nhược điểm của Hàn Văn Tịch.

Nghi thái phi đây là muốn hán thừa nhận mình đã bị bức bách, bởi nhờ Hàn Văn Tịch.

Hán, nên lựa chọn như thế nào đây?.

Đúng vậy, Hàn Tông An sẽ lựa chọn như thế nào đây?.

Tất cả mọi người nhìn về phía Hàn Tông An, Từ phu nhân sợ tới mức sắc mặt xanh mét. Đại não đại môn Tần Vương phủ, đúng là bà ta đã nháo đến nỗi cả thành mưa mưa gió gió.

Một khi lão gia lựa chọn Hàn Vân Tịch, như vậy bà ta sẽ xong đời, hoàn toàn xong đời.

Nghĩ tới điều này, hai tay Từ phu nhân không cách nào không chế run lên, ai cũng chưa lên tiếng, bà ta là người đầu tiên lên tiếng, "Lão gia, người hãy ngàn vạn nghĩ kỹ rồi lại trả lời"

Đồng thời, Hàn Vân Tịch cũng nhìn Hàn Tông An, ánh mắt cũng đặc biệt ngưng trọng.

Không thể không nói, trong lòng nàng không có tự tin.

Nàng ước định cùng với Hàn Tông An, đều là lời ước định bằng miệng, không có bất luận bằng chứng nào. Một khi Hàn Tông An bội nọ nàng, cho dù nàng nhảy vào Hoàng Hà cũng tẩy không rõ.

Trên thực tế, lúc này Hàn Tông An phải đối mặt, không phải lựa chọn nàng hay lựa chọn Từ thị, hẳn phải đối mặt chính là lựa chọn nàng, hay là lựa chọn Nghi thái phi.

Nghi thái phi đã nói trắng ra như vậy, sẽ để ở trong lòng về sự phát triển sau này của Hàn gia, Hàn Tông An làm hết thấy mọi điều, chẳng phải chính là vì tương lai Hàn gia hay sao?

Giao tương lai Hàn gia trên tay vị cao quyền trọng, thần thông quảng đại như Nghi thái phi, so với trên tay nàng, một Tần Vương phi vô quyền vô thế, quả là một lựa chọn tốt hơn.

Lúc này nếu Hàn Tông An muốn lấy lòng Nghi thái phi, có thể sẽ cản ngược lại nàng một ngậm.

Làm sao bây giờ?

"Hàn Tông An, bốn cung muốn hỏi người một lần cuối cùng, người rút cuộc là bị ép buộc, hay là cam tâm tình nguyện?." Nghi thái phi cao cao tại thượng nhắc nhở, khiến Hàn Tông An phải đưa ra lời cuối cùng.

"Lão gia, người ngàn vạn ngàn vạn hãy suy nghĩ kỹ" Từ phu nhân suýt nữa bật khóc, trời mới biết bà ta sợ hãi bao nhiêu.

Hàn Ngọc Kỳ vẫn luôn không coi ai ra gì, không biết trời cao đất dày cũng bắt đầu khẩn trương. Mẫu thân hẳn một khi mang vạ, hẳn cũng xong đời theo. Hắn lập tức bước xa vọt tới trước mặt Hàn Tông An, quỳ một gối ở trước mặt hắn, lớn tiếng nói, "Phụ thân, ngài hãy nhanh chóng trả lời Nghi thái phi, ngài đã bị ép buộc, ngài chính là bị ép buộc"

Nếu nói mẫu tử Từ thị khẩn trương là vì chột dạ sợ hãi, vậy thì lúc này Hàn Nhược Tuyết khẩn trương lại là một loại chờ mong.

Từ Mục Lưu Nguyệt nàng ta biết được, Hàn Vân Tịch và Mục Lưu Nguyệt có đánh cuộc về việc truy tra hung phạm hạ độc, sau ba ngày, nếu thua sẽ phải cởi áo ngoài và chạy quanh đường.

Nếu có thể bởi vì sự tình Hàn gia, trì hoãn bước chân Hàn Vân Tịch tra án, kéo dài quá ba ngày, vậy Hàn Vân Tịch phải thua là điều không thể nghi ngờ.

Hơn nữa, kể từ đó quan hệ của nàng với Mục Lưu Nguyệt sẽ được cải thiện thành "đồng đội". Có Mục Lưu Nguyệt chống lưng cho nàng, sau đó tìm cơ hội leo lên Trường Bình công chúa, nàng sẽ không cần phải kiêng kỵ thế lực sau lưng Từ phu nhân.

Vì thế, nàng đã giới thiệu Mục Lưu Nguyệt và Mộ Dung Uyển Như cho Từ thị, thúc đẩy trò khôi hài này. Đương nhiên, những tâm tư nhỏ này của nàng, mẫu thân không hề hay biết. Nàng không trung cầu ý kiến mẫu thân, lập tức tiến lên cùng quỳ với Hàn Ngọc Kỳ, tràn ngập kích động, "Phụ thân, tiền đồ Hàn gia, tất cả đều ở trên tay ngài"

Nghi thái phi thanh thần thường thức người Hàn gia khẩn trương, cũng không thúc giục thêm, tựa hồ rất tin tưởng đối lựa chọn của Hàn Tông An.

Bên cạnh, Mộ Dung Uyển Như cũng không lo lắng về Hàn Tông An, nhủu mày nhìn Từ phu nhân, đáy mắt hiện lên một nụ cười lạnh khinh miệt. Từ phu nhân tốt xấu cũng là người kết tóc với Hàn Tông An nhiều năm như vậy, chẳng lẽ còn không hiểu biết trượng phu hay sao?

Nghi thái phi tung ra một cảnh ôliu tốt như vậy, Hàn Tông An sẽ còn khả năng lựa chọn Hàn Vân Tịch hay sao, hẳn lựa chọn như thế nào, đã là sự tình rất rõ ràng, còn khẩn trương như vậy làm gì?

Hàn Tông An nhìn một nam một nữ quỳ ở trước mắt, mắt già vẫn đục buông xuống, không thể nhìn thấy rõ sắc thái trong mắt hắn, tuy nhiên, hắn vẫn chậm chạp không hề mở miệng.

Một màn này, khiến Hàn Vân Tịch vốn đã bất an lại càng thêm bất an. Đừng nói Hàn Tông An, đối lại nếu đó là nàng, cũng nhất định sẽ lựa chọn Nghi thái phi.

Phiền toái với nàng muốn lớn hơn nhiều.

Nàng âm thầm hít sâu, nhưng đúng ngay lúc này, Hàn Tông An rút cuộc ngẩng đầu lên. Lúc này, trái tim mọi người đều đập mạnh lên. Hàn Tông An muốn trả lời sao?

Khẩn trương.

Hàn Văn Tịch tuy rằng trong lòng đã hiểu rõ, nhưng là, trước khi còn chưa có kết quả, nàng vẫn không muốn từ bỏ. Nàng quay đầu nhìn Hàn Tông An với ánh mắt đầy chất vấn, nhưng ai biết, Hàn Tông An lập tức tránh đi, nhìn thẳng về phía Nghi thái phi.

Điều này....

Hàn Tông An đây là có ý gì?

Hàn Văn Tịch vô thức hít vào một hơi khí lạnh, chẳng lẽ hắn thật sự đã hạ quyết tâm, thật muốn bỏ nàng sao?

Thịch thịch thịch thịch.

Trái tim Hàn Văn Tịch tăng tốc không thể nào ức chế.

"Hồi thái phi nương nương" Hàn Tông An nhàn nhạt mở miệng.

Lúc này, ngay cả Nghi thái phi và Mộ Dung Uyển Như cũng bắt đầu nghiêm túc, bất giác ngồi lại ngay ngắn. Nàng chờ mong, chờ mong tội danh của Hàn Văn Tịch được thành lập.

Ai ngờ, ngay thời điểm Hàn Tông An muốn nói ra lựa chọn của mình, đột nhiên, Tiểu Dật Nhi từ trước người mẫu thân thình lình lao ra, ngã thật mạnh ở bên cạnh Hàn Tông An.

"Dật Nhi"

Hàn Tông An quýnh lên, vội vàng xoay người tới đỡ, nhưng mà, thời điểm hắn dùng một tay bế Tiểu Dật Nhi lên, Tiểu Dật Nhi lập tức khóc lớn, "Cha, Văn Tịch tỷ tỷ là người tốt, Văn Tịch tỷ tỷ sẽ không bức người, đúng không?"

Tiểu Dật Nhi rút cuộc còn quá nhỏ, nó không hiểu rõ những lời Nghi thái phi vừa nói, nó chỉ biết Văn Tịch tỷ tỷ sẽ không nói dối. Nó đang muốn mở miệng, ai biết mẫu thân nó vẫn luôn mềm yếu đột nhiên dùng một tay đẩy nó ra.

Với sự hỗ trợ của mẫu thân, nó lập tức lớn mật hơn nữa, nó nhất định phải nói hết ra những lời trong lòng.

"Cha, cha đừng bỏ Văn Tịch tỷ tỷ được không?"

"Đại ca khi dễ ta, là Văn Tịch tỷ tỷ cứu ta, Văn Tịch tỷ tỷ còn phải người bảo hộ ta cùng với mẫu thân."

"Cha, cha đừng làm thế..."

Những lời Tiểu Dật Nhi nói khiến Nghi thái phi tức giận, "Người tới, kéo đứa nhỏ này ra ngoài, trên đại đường, sao có thể dung thứ cho tiểu nhi khóc nháo, còn ra thế thống gì?"

Lần này, Thất di nương vội vàng ôm lấy Tiểu Dật Nhi, kinh hồn táng đảm cầu xin, "Thái phi nương nương bớt giận, bớt giận, tiểu hài tử không hiểu chuyện, dân phụ sẽ dùng tay che miệng nó lại, không cho nó lên tiếng, dân phụ bảo đảm nó sẽ không nháo tiếp"

Thất di nương vừa nói, vừa ôm chặt Tiểu Dật Nhi, một tay thật sự che miệng nó lại, thu thân mình, bộ dáng sợ hãi khiếp đảm, vừa đáng thương lại buồn cười.

Đối với loại phụ nhân khiếp nhược này, Nghi thái phi luôn khinh miệt tận trong xương cốt, nàng lạnh lùng liếc mắt một cái, vẫy lui người hầu, cũng không tiếp tục gây ra khó xử.

Hàn Văn Tịch nhìn thấy, vốn còn tưởng rằng Tiểu Dật Nhi có lẽ có thể giúp nàng một phen. Xét cho cùng, Hàn Tông An yêu nhất, xem trọng nhất chính là đứa con trai này.

Nhưng hôm nay, nàng nhìn thấy bộ dáng Thất di nương đáng thương như thế, nàng thật sự đã hoàn toàn tuyệt vọng.

Tuy nhiên...

Ai cũng không lường trước được, ngay sau khi Tiểu Dật Nhi cầm miệng, Thất di nương cư nhiên mở miệng, "Lão gia, ta và Dật Nhi đều tin tưởng người không phải đã bị ép buộc."

Giọng nói nghẹn ngào rất nhỏ, nghe ra phi thường khiếp đảm, mềm yếu. Tuy nhiên, không hiểu vì sao hiện lên một lực lượng rất kiên định, lệnh người thực sự không thể suy nghĩ, cảm thấy giống như Thất di nương đang nói, nhưng, rồi lại không giống.

Hàn Vân Tịch kinh ngạc nhìn qua. Đối với hiểu biết của nàng về Thất di nương, nàng thật sự không dám tin tưởng. Thất di nương ở dưới loại tình huống này sẽ nói ra lời nói như thế.

Trong khi đó tất cả mọi người cũng đều khiếp sợ nhìn qua, đều nói thấp cổ bé họng, nhưng, lời này của Thất di nương lại khiến tất cả mọi người vô có bất an.

Ngay cả Nghi thái phi cũng cảm thấy bất an, lạnh giọng, "Đủ rồi, Hàn Tông An, lập tức trả lời vấn đề của bốn cung"

"Vâng"

Tầm mắt Hàn Tông An dời khỏi trên người mẫu tử Thất di nương, một lần nữa quay về phía Nghi thái. Hắn nhẹ nhàng hít sâu một hơi, không hề chần chờ, "Bẩm thái phi nương nương, thảo dân là...."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Kết Cục, Tuyệt Không Nhẹ Tha

"Lão gia, ngài hãy suy nghĩ thật kỹ" Từ phu nhân thật sự rất khẩn trương, không nhịn được ngắt lời lần nữa.

Trong khi đó Hàn Vân Tịch lựa chọn nhắm mắt, nàng ghét nhất là người không có uy tín, ghét nhất là người phản bội, ngay cả khi nghe thấy giọng nói ngắt lời của Từ phu nhân, nàng cũng không mở mắt ra.

Ai ngờ, lần này Hàn Tông An không hề chần chờ, trả lời rất quyết đoán, "Thảo dân là cam tâm tình nguyện"

Lời này vừa ra, toàn trường nháy mắt yên tĩnh lại, mỗi người đều tròn mắt há hốc mồm, giống như bị trúng ma chú, nháy mắt biến thành pho tượng, không thể nào nhúc nhích. Đặc biệt là Từ phu nhân, giống như pho tượng bằng hàn ngàn năm, tựa hồ không có hô hấp.

Chỉ có một mình Thất di nương, trên khuôn mặt nhỏ khiếp đảm lộ ra một nụ cười vui sướng, mờ nhạt.

"Không, lão gia, ngài không thể như vậy, ngài không thể"

Từ phu nhân cứng đờ nghiêm trọng nhất là người đầu tiên bình thường trở lại, lao lại đây, không cần thận một cái lập tức ngã xuống, bắt đầu kêu trời khóc đất, "Lão gia, sao ngài có thể nói dối? Sao ngài sao có thể bắt công như vậy, nhẫn tâm như vậy"

"Thiên Tâm phu nhân đã chết nhiều năm như vậy, Hàn Vân Tịch cũng đã gả ra ngoài. Tại sao ngài lại làm như vậy? Vì sao?"

"Lão gia, ta ép dạ cầu toàn giả thấp với ngài. Ta không oán trách không hối hận khi trở thành trắc thất nhiều năm qua, sao ngài lại có thể đối xử với ta như vậy? Sao ngài có thể?" *Lão gia, ngài nói gì đi, ngài trả lời ta.*

Tại sao lại như vậy.

Hàn Nhược Tuyệt khiếp sợ đến nỗi cả người giống như đã bị tước đi, tiếp tục lắc đầu, lòng tràn đầy chờ mong, nhưng trăm triệu không nghĩ tới sự tình sẽ biến thành như vậy.

Mục Lưu Nguyệt vẫn còn đang chờ ở cửa, chờ Hàn gia giúp nàng ta giam Hàn Vân Tịch. Để hâm nóng đánh cuộc ba ngày sau, hiện giờ nàng làm sao giải thích với Mục Lưu Nguyệt?.

Mà Hàn Ngọc Kỳ nhìn thấy mẫu thân kêu trời khóc đất, dần dần bình thường trở lại từ trong khiếp sợ, bất ngờ đẩy Hàn Tông An một phen, "Phụ thân, ngài nói dối, ngài chính là bị ép buộc, chắc chắn là như vậy"

Hàn Tông An bị đẩy đến trên mặt đất, ánh mắt kiên định, thậm chí tàn nhẫn vì đại nghĩa diệt thân. Hắn bò dậy, đối mặt với Nghi thái phi, lập lại một lần nữa, "Nghi thái phi, ta là cam tâm tình nguyện, Tần Vương phi không hề bức bách ta, tạm thời ta sẽ giao chìa khoá nhà kho Hàn gia cho Tần Vương phi bảo quản. Người được chọn là gia chủ Hàn gia, tương lai cũng do Tần Vương phi đề danh, thông qua khảo hạch để quyết định."

Nghi thái phi khiếp sợ đến nỗi sắc mặt đều trở nên trắng bệch, nàng có tự tin tràn đầy nhưng chưa từng nghĩ đến, Hàn Tông An sẽ cự tuyệt ý tốt của nàng, lựa chọn Hàn Vân Tịch.

Nàng không thể không lắc đầu, không thể nói nên lời.

Ai ngờ, lúc này Hàn Ngọc Kỳ đột nhiên rống lên trong giận dữ, "Ta không đồng ý". Trong khi nói, hắn giơ quyền lên vung về phía đầu Hàn Tông An.

"Dừng tay"

Hàn Văn Tịch kinh hô, không rảnh lo nhiều, lập tức lao xuống muốn cản. Đáng tiếc, khoảng cách của nàng quá xa, căn bản không kịp.

Ai ngờ, ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, Thất di nương một bên đột nhiên tiến lên, ngăn ở trước người Hàn Tông An.

"Bịch"

Một tiếng vang lớn, nắm tay Hàn Ngọc Kỳ đã đánh vào sau ót của Thất di nương. Thất di nương chỉ cảm thấy toàn bộ đại não chấn động kịch liệt, trước mắt tối sầm, ngay sau đó lập tức ngất đi ở trên người Hàn Tông An.

Thấy thế, Hàn Ngọc Kỳ đang quyết liệt mới bình tĩnh trở lại, ý thức được chính mình đã gặp rắc rối.

"Nghịch tử"

Hàn Tông An gầm lên, ôm Thất di nương, tức giận đến nỗi sùi cả bọt mép, cả người phát run, Tiểu Dật Nhi bị dọa choáng váng, sau khi sừng sốt mới lao lại đây, gào khóc, "Nương nương"

Hàn Văn Tịch vừa lúc đuổi tới, hung hăng nhéo tay Hàn Ngọc Kỳ một phen, đẩy hẳn qua một bên, tức giận ngập trời, "Người tới, trói Hàn Ngọc Kỳ lại cho bốn Vương phi"

Thấy Tần Vương phi giận như thế, nha dịch Đại Lý Tự nơi nào còn dám chậm trễ, nơi nào còn lo lắng xin chỉ thị của Nghi thái phi.

Hai tên nha dịch lập tức tiến lên bắt người, Hàn Ngọc Kỳ bị dọa đến nỗi choáng váng, quên cả phản kháng, rất nhanh đã bị trói gô.

Hàn Văn Tịch nôn nóng kiểm tra thương thế của Thất di nương, chỉ thấy Thất di nương đã hoàn toàn hôn mê, một chút ý thức cũng đều không có, toàn bộ sau ót đều đã sưng lên. Hàn Văn Tịch là độc y, loại thương thế này nàng không hề quen thuộc.

Hàn Tông An cũng bị dọa ngốc, đã quên mình chính là đại phu, là thần y, nhìn Thất di nương hôn mê, mặt đầy đau lòng, đầy sợ hãi, trong lúc nhất thời không biết phải làm sao.

"Người tới, mau, đưa Thất di nương xuống, mau tìm đại phu" Hàn Văn Tịch hô to.

Mấy kẻ tới tở vàng chạy qua hỗ trợ, nâng Thất di nương ra ngoài, Tiểu Dật Nhi khóc la, chạy theo ở phía sau.

Hàn Văn Tịch cũng muốn đi theo, chỉ là, sự tình trên đại đường vẫn còn chưa xong.

Mẫu tử Từ thị thật sự đáng giận, hôm nay nàng không thu thập được bọn họ, nàng không phải họ Hàn.

Hết thầy phát sinh đến quá mức đột nhiên, Từ phu nhân nhìn xem hải hùng khiếp vía, cho đến thời điểm Thất di nương bị mang ra ngoài, Hàn Ngọc Kỳ bị trói gô và buộc phải quỳ gối, bà ta mới khôi phục lại các giác quan của mình.

Bà ta vội vàng quỳ xuống cầu xin, "Thái phi nương nương, tha mạng! Xin hãy tha mạng! Ngọc Kỳ chỉ là đứa trẻ không hiểu chuyện, tính cách lỗ mãng, chưa bao giờ, chưa từng có ý định làm một hành động xấu xa! Xin các người buông tha cho hắn lần này!"

Nghi thái phi còn chưa hồi phục lại từ sự lựa chọn của Hàn Tông An, lại bị một hành động này của Hàn Ngọc Kỳ dẫn đến kinh hãi. Lúc này, sắc mặt nhợt nhạt trắng bệch, nhìn mọi người dưới đại đường, hô hấp đều có chút dồn dập.

Điên cuồng, hỗn loạn.

Sự tình vốn đã nắm chắc thắng lợi, hiện giờ đã hoàn toàn thoát khỏi khống chế của nàng, trong óc nàng là một mảnh hỗn loạn.

"Từ thị, ngươi còn không biết xấu hổ cầu tình"

Hàn Văn Tịch lạnh giọng hỏi lại, thật sự không thể tưởng tượng vì sao lại có người như thế.

"Hàn Ngọc Kỳ năm nay đã 28, cũng không phải là đứa trẻ ba tuổi, dám công nhiên hành hung ở trên đại đường, coi thường Thái phi nương nương, làm loạn bốn Vương phi, đây gọi là bất kính, to gan lớn mật; ra tay đối với phụ thân, khiến di nương bị thương, đây là bất hiếu. Loại súc sinh đại nghịch bất đạo, bất kính bất hiếu, lưu lại làm gì?"

Đối mặt với chất vấn của Hàn Văn Tịch, Từ phu nhân sợ tới mức càng thêm nóng nảy, lập tức nước mắt chảy ra.

Bà ta biết rằng giờ này khắc này cầu xin Hàn Văn Tịch căn bản vô dụng, lại thấy Nghi thái phi không có phản ứng gì, bà ta lập tức hướng ánh mắt cầu cứu về phía Mộ Dung Uyển Như.

Mộ Dung Uyển Như a Mộ Dung Uyển Như, chính người đã nói rất tốt, sẽ không có chuyện gì nguy hiểm xảy ra, vì sao sẽ biến thành như vậy.

Là người đáp ứng ta, Nghi thái phi nhất định sẽ đứng phía bên ta.

Thật ra, người nên nói lời hay để hỗ trợ ta nha.

Bất đắc dĩ, Mộ Dung Uyển Như cũng giống như Nghi thái phi, đều còn chưa hồi phục lại sau đã kích từ sự lựa chọn của Hàn Tông An, lại bị Hàn Ngọc Kỳ dọa một trận, vì thế không chú ý tới Từ phu nhân đang ám chỉ rõ ràng như vậy.

"Âu Dương đại nhân, người nói xem, Hàn Ngọc Kỳ đại nghịch bất đạo như thế, án luật nên xử trí như thế nào?" Hàn Văn Tịch chất vấn nói.

Bị dọa đến nỗi không dám tri hoãn, Âu Dương đại nhân vội vàng đứng lên, nhìn nhìn Nghi thái phi, lại nhìn nhìn Từ phu nhân, cũng không biết nên trả lời như thế nào.

"Nói!" Hàn Văn Tịch tức giận, rất khốc liệt.

Âu Dương đại nhân hoảng sợ, nào dám tri hoãn thêm, vội vàng trả lời, "Ngang nhiên hành hung trên công đường, án theo luật sẽ bị... kết án giam ba năm"

"Không"

Hàn Ngọc Kỳ đột nhiên rít gào như dã thú, giấy giữa giống như đã điên rồi, mây mấn nha dịch đã giữ chặt hần tại chỗ.

Một rống này, Nghi thái phi đang có chút phát ngốc, theo bản năng lui về phía sau.

Nàng từ trước nay chưa từng đối mặt qua trường hợp khủng bố kịch liệt như vậy, nàng thật sự đã bị dọa sợ. Mặc kệ Hàn Ngọc Kỳ là ai, nàng vội vàng lên tiếng, "Người tới mau mau kéo hần ra ngoài, giam... giam hần đến thiên lao đi. Thật là đáng sợ, quá coi thường vương pháp"

Thái phi nương nương một khi mở miệng, nha dịch lập tức kéo người ra ngoài, Từ phu nhân lại nhào lên, ngăn cản, "Thái phi nương nương, tha mạng, tha mạng, thái phi nương nương, cầu xin người"

"Từ thị, người có tư cách gì mà cầu Thái phi nương nương?" Hàn Văn Tịch lạnh giọng ngắt lời, chất vấn nói.

Từ phu nhân sững sờ, nhưng cũng không dám trả lời Hàn Văn Tịch, chỉ tiếp tục cầu xin Nghi thái phi, "Thái phi nương nương, khai ân, khai ân, Ngọc Kỳ bất quá là..."

Ai ngờ, Hàn Văn Tịch lại vô tình ngắt lời lần nữa, "Từ thị, người bồi nhọ bôn Vương phi, đại náo Tàn Vương phủ, bại hoại thanh danh Tàn Vương phủ, người cũng biết tội?"

Từ phu nhân, nếu không được nhắc nhở, bà ta thật đúng là đã quên mình chính là tượng phật bùn qua sông, tự thân khó bảo toàn.

Lời này vừa nói ra, Từ phu nhân đang kích động đột nhiên bình tĩnh lại, bà ta quả nhiên đã quên mất tình cảnh của mình.

Tội của bà ta có thể còn lớn hơn so Hàn Ngọc Kỳ, bà ta chậm rãi quay đầu nhìn về phía Hàn Văn Tịch, đón nhận ánh mắt ngoan tuyệt của Hàn Văn Tịch, lập tức hai chân mềm nhũn, ngã ngồi xuống sàn, nha dịch lập tức áp Hàn Ngọc Kỳ ra ngoài.

"Mẫu thân, cứu ta cứu ta"

"Mẫu thân, tìm ông ngoại cứu ta, ta không phải cố ý! Mẫu thân!"

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Một thất yên tĩnh, tiếng cầu cứu của Hàn Ngọc Kỳ trở nên rõ ràng và tràn ngập mĩ mai.

Ông ngoại hần, Lại bộ thượng thư nếu như biết được sự tình phát sinh hôm nay, tự bảo vệ mình còn không kịp, sao có thể sẽ cứu bọn họ.

Hàn Ngọc Kỳ phạm tội, sẽ tốt hơn nếu tự mình gánh vác.

Từ phu nhân phạm tội, sẽ phụ thuộc vào hoàn cảnh, làm không tốt, Lại bộ thượng thư cũng sẽ bị liên lụy.

Những tiếng kêu cầu cứu của Hàn Ngọc Kỳ xa dần, đại đường to lớn như vậy rốt cuộc hoàn toàn an tĩnh lại. Từ phu nhân ngồi quỳ trên mặt đất, không cam lòng nhìn Hàn Nhược Tuyết sớm đã bị Tam di nương Lý thị lôi kéo, lui đến rất xa, không dám tiếp tục lên tiếng làm loạn. Đối với Hàn Tông An, hần nản lòng thoái chí quỳ ở nơi đó, trước sau vẫn cúi đầu.

Hết thấy rốt cuộc bình tĩnh lại, nhưng đó cũng chỉ là sự bình tĩnh trước một cơn bão sắp tiến đến.

Hàn Văn Tịch hít sâu một hơi, trở lại vị trí bên cạnh Nghi thái phi, sửa sang lại xiêm y, đoạn chính ngồi xuống.

Chỉ cần Hàn Tông An không bồi nhọ nàng, đứng ở phía bên nàng, nàng đều không sợ gì cả.

Nàng nhìn về phía Nghi thái phi, một chữ một chữ, nghiêm túc nói, "Mẫu phi, chân tướng đã sáng tỏ, nên xử lý Từ thị như thế nào, thỉnh ngài làm chủ."

Nghi thái phi lấy lại bình tĩnh, sau một lúc lâu mới chậm rãi quay đầu nhìn về phía Hàn Văn Tịch.

Nàng biết, chính mình lại thua.

Hàn Văn Tịch bắt quả là một nha đầu tuổi còn trẻ, không có bất luận hậu trường nào, không có bất luận điều gì có thể trông cậy vào, vì sao lại khó đối phó như vậy?.

Hàn Tông An dựa vào cái gì mà giao phó tương lai Hàn gia ở trên tay Hàn Văn Tịch, cự tuyệt ý tốt của nàng?

Chẳng lẽ, nàng thật sự đã xem thường Hàn Văn Tịch sao?

Trái tim Nghi thái phi, lần đầu tiên có dao động, chỉ là, đang muốn mở miệng, Mộ Dung Uyển Như lại vội vàng nói, "Mẫu phi, ta nghĩ chuyện này là hiểu lầm, hiểu lầm, vì thế mới có thể biến thành như vậy"

Lúc này, mặc dù Từ phu nhân không nhắc nhở, Mộ Dung Uyển Như cũng nên mở miệng, chuyện này nói trắng ra là một tay nàng ta thiết kế ra, Từ phu nhân bắt quả là một cơ hội của nàng ta mà thôi.

Nếu nàng ta không làm điều gì đó, với tính cách vô tình của Từ phu, vô cùng có khả năng sẽ bắt chấp tất cả, đến lúc đó nói ra tên nàng ta, nàng ta lập tức xong đời.

"Người bị bôi nhọ không phải là Uyển Như muội muội, Uyển Như muội muội chẳng phải đứng lên nói chuyện sẽ đau eo sao?" Hàn Văn Tịch cười lạnh hỏi lại.

Mộ Dung Uyển Như lập tức khản trương, đứng dậy, "Tẩu tử, người đừng nói như vậy, sao ta sẽ có ý kia, ta cũng là muốn suy xét cho Hàn gia các người, chẳng phải các người dù sao cũng là người một nhà hay sao?."

Chắc chắc chắc.

Trong lòng Hàn Văn Tịch thật cảm khái, Mộ Dung Uyển Như quả thực là đang biểu hiện ra ngoài mình là đoá bạch liên hoa tinh tú.

Nhưng mà, Hàn Văn Tịch trước nay đều không phải là người ăn nói vụng về, nàng lười nhắc hỏi lại trở về, "Uyển Như muội muội nói như vậy, sự tình Tần Vương phủ không được xem như là sự tình của nhà ta? Uyển Như muội muội cũng không xem ta giống như người một nhà?"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131: Phía Sau Hậu Trường, Chỉ Ngắn Một Bước

Edit: A Mộng (@L_aka_Luiki)

Beta: Emily Ton.

"Tẩu tử, ta không phải có ý này, Hàn gia là nhà mẹ đẻ của tẩu tử, người..."

Mộ Dung Uyển Như đang muốn giải thích, nhưng Hàn Văn Tịch không cho cơ hội, tiếp tục nói: "Uyển Như, muội muội nói cũng không sai, Hàn gia là nhà mẹ đẻ của ta, những việc này cũng coi như sự tình riêng của Hàn gia. Tuy nhiên, Tần Vương phủ cũng là nhà chồng ta, sao ta có thể thiên vị Hàn gia, tổn hại Tần Vương phủ?"

Mộ Dung Uyển Như vội vàng gật đầu: "Đây là đương nhiên, chỉ là..."

Hàn Văn Tịch tiếp tục ngắt lời: "Ta đều không có ý định che chở Hàn gia, Uyển Như muội muội càng không cần thay mặt ta cầu tình giúp Hàn gia".

Lời này vừa ra, sắc mặt Mộ Dung Uyển Như trở nên tái nhợt.

Nàng còn định giả mù sa mưa, nói là có lòng tốt suy nghĩ giúp Hàn Văn Tịch, mới thay nàng cầu tình giúp nhà mẹ đẻ.

Ai biết, lời nàng còn chưa nói ra, đã bị Hàn Văn Tịch cự tuyệt.

Mộ Dung Uyển Như liếc mắt nhìn xuống phía dưới một cái, chỉ thấy Từ phu nhân vẫn không nhúc nhích tê liệt ngồi trên mặt đất, cũng không biết là do choáng váng, hay là đang nghe các nàng nói chuyện.

Từ phu nhân, thật sự là phiến toái!

Mộ Dung Uyển Như đang không biết phải làm thế nào, Hàn Vân Tịch đã nói tiếp: "Đương nhiên rồi, nếu Uyển Như muội muội không phải vì nể mặt ta, mà là đang cầu tình cho Hàn gia giúp người khác, ta tự nhiên sẽ không ngăn cản".

"Ta không có!" Mộ Dung Uyển Như sót ruột, buột miệng thốt ra.

Nghị thái phi không phải gốc tử, không cần suy nghĩ nhiều cũng hiểu ý của Hàn Vân Tịch. Nàng nhún mày nhìn Mộ Dung Uyển Như, khiến nàng ta kinh hãi, vội vàng ngồi trở lại, giải thích: "Nếu tâu tử công chính không thiên vị, ta sẽ không nhiều lời nữa, đều nghe mẫu phi đi".

Nghị thái phi hoàn toàn tin tưởng nghĩa nữ mình, cho nên nàng không suy nghĩ nhiều, một tay đặt lên bàn, một tay xoắn trán.

Ai ngờ, lúc này ánh mắt của Từ phu nhân bỗng sáng rực lên như tuyết, dường như có thể nhìn thấu người khác. Giờ phút này, bà ta không phải đang nhìn người khác, mà là đang nhìn Mộ Dung Uyển Như.

Thấy Từ phu nhân nhìn mình, Mộ Dung Uyển Như cảm thấy tim đập nhanh hơn, lỗ chân lông cả người đều co rút lại. *Rốt cuộc, Từ thị đang muốn làm gì?*

Một màn này, Hàn Vân Tịch đều xem hết trong mắt. Hôm nay, nàng thật sự muốn một mũi tên trúng ba con nhạn. Nàng không chỉ muốn chứng minh cho toàn bộ dân chúng để đồ, nàng không có tâm mơ ước gia sản Hàn gia, còn muốn diệt trừ mẫu tử Từ thị giúp tiểu Dật Nhi. Đương nhiên, càng quan trọng hơn, nàng muốn bắt được kẻ đứng sau hậu trường xúi giục Từ phu nhân nháo sự.

Mộ Dung Uyển Như, lần này ngươi rốt cuộc cũng rơi vào trong tay bốn Vương phi.

Bên môi Hàn Vân Tịch nổi lên một nụ cười giảo hoạt, hỏi: "Uyển Như muội muội, ta thấy mẫu phi cũng đã mệt mỏi, hay là ngươi giúp mẫu phi đưa ra chủ ý, làm sao để nghiêm trị Từ phu nhân, răn đe cảnh cáo?"

Nghiêm trị Từ phu nhân? Răn đe cảnh cáo?

Mộ Dung Uyển Như không thể cầu tình giúp Từ phu nhân, đã đủ khiến nàng ta chột dạ, hiện giờ Hàn Vân Tịch cư nhiên vút tới một vấn đề như vậy.

Đây là tiết tấu muốn đẩy nàng ta tới hổ lưà!

Chỉ thấy ánh mắt sắc bén như lưỡi dao của Từ phu nhân mở lớn chăm chăm nhìn Mộ Dung Uyển Như. Mộ Dung Uyển Như không dám nhìn thẳng, không rảnh lo nghĩ nhiều như vậy, vội vàng khuyên, "Tâu tử, mẫu phi là người tin phật, từ trước đến nay đều luôn hành xử khoan dung độ lượng. Ta nghĩ việc này chung quy vẫn là sự tình bên nhà mẹ đẻ của người, đây chỉ là sự hiểu lầm, hay là..."

"Uyển Như muội muội, ta đã nói người không cần phải nể mặt ta". Hàn Vân Tịch có lòng tốt nhắc nhở.

"Tâu tử, ta biết người là người công chính, cũng biết lòng người luôn hướng về quý phủ chúng ta, không tiện ra mặt xin tha cho người bên nhà mẹ đẻ, không bằng như vậy, việc này hôm nay..."

Mộ Dung Uyển Như còn chưa nói xong, Hàn Vân Tịch liền cười, "Uyển Như muội muội hướng về Hàn gia như vậy, sao không khiến mẫu phi thất vọng? Từ phu nhân bồi nhọ ta không quan trọng. Tuy nhiên, bà ấy sao có thể âm ỉ nháo đến nỗi dư luận xôn xao ở đại môn Tần Vương phủ như thế? Người không biết còn tưởng rằng mẫu phi ta bị làm sao..."

Hàn Vân Tịch trong khi đang nói, ra vẻ suy tư trước khi nói tiếp, "Lúc trước bên ngoài đã nói những lời như thế nào? Đúng rồi, đám người bên ngoài đều hoài nghi có người thu mua Đại Lý Tự, ham muốn gia sản Hàn gia! Ta nào có bán linh thu mua Đại Lý Tự như vậy, bọn họ rõ ràng đã hoài nghi đến trên đầu mẫu phi. Còn nói cái gì mà được liệu nhà kho Hàn gia, đó mới chân chính là vật khiến người hiềm lạ."

Lời này vừa ra, Nghị thái phi vẫn luôn cau mày lập tức ngẩng đầu, phóng một ánh mắt sắc bén tới Hàn Vân Tịch.

Tuy nhiên, Hàn Vân Tịch cũng không sợ hãi, nói tiếp, "Mẫu phi, hiện tại chân tướng đã sáng tỏ, ngài không cần nhìn xem mặt mũi thần thiếp. Từ phu nhân tội ác tày trời, cần phải nghiêm trị, răn đe cảnh cáo. Nếu không, không biết những tin đồn bên ngoài sẽ truyền ra thành bộ dáng gì đâu."

Nghị thái phi hôm nay không thể néo Hàn Vân Tịch, ghen một bụng lửa với đủ các loại không hài lòng. Tuy nhiên, không thể không thừa nhận, những lời Hàn Vân Tịch nói rất có đạo lý, đây cũng đúng là những gì nàng vẫn luôn cân nhắc từ đầu đến giờ.

Chuyện này đã nháo đến nỗi xôn xao dư luận, làm thế nào có thể thu thập tàn cục trận này thật tốt, thật gọn gàng, không lưu lại nhược điểm đây?

Buông tha Hàn Vân Tịch, đó là tình huống bất đắc dĩ. Đối với Từ phu nhân, thật ra không cần Hàn Vân Tịch nói, nàng cũng tuyệt đối sẽ không nhẹ tha.

Nghị thái phi cân nhắc phải làm sao để xử lý việc này, mới có thể vỗ về mặt mũi của mình, cũng khiến cho dân chúng đang chờ ở cửa Đại Lý Tự tin phục.

Phải biết rằng, giống như lúc trước nàng khuyến khích dân chúng, bọn họ đều tin tưởng vững chắc, Hàn Vân Tịch muốn bá chiếm tài sản Hàn gia.

Nếu xử lý không tốt, mao muội quăng ra bên ngoài kết luận thâm vấn đối chất. Tuy rằng sự tình đã kết thúc, nhưng khó có thể thuyết phục thiên hạ.

Người không biết còn tưởng rằng nàng ý vào Tần Vương Phủ dùng nghiêm hình bức người Hàn gia ở Đại Lý Tự.

Nghi thái phi dù sao cũng là người thượng vị đã chịu đựng sự nhiều năm. Mặc dù trong lòng không hài lòng, Nghi thái phi vẫn bình tĩnh lại và suy xét các mặt.

Nghi thái phi nhìn Hàn Vân Tịch hồi lâu, cũng không trực tiếp trả lời Hàn Vân Tịch. Nếu trực tiếp trả lời Hàn Vân Tịch, không thể nghi ngờ chính là thừa nhận thất bại của mình với Hàn Vân Tịch, nàng quá chán ghét loại cảm giác này.

Nàng quay sang nhìn Âu Dương đại nhân, nhân nhạ nói: "Âu Dương đại nhân, hiện giờ chân tướng đã sáng tỏ, Từ phu nhân vũ nhục Tần Vương phi, vũ nhục danh dự Tần Vương phủ. Hai tội danh này, nên phán quyết như thế nào?"

Trong lúc nhất thời, mọi người đều nhìn về phía Âu Dương đại nhân, ngay cả Từ phu nhân dưới đại đường, cũng không nói một lời, tiếp tục lạnh lùng nhìn.

Hàn Nhượng Tuyết đứng ở một bên, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi. Mọi chuyện cho tới hiện giờ, nàng ta cũng định hình ra được sự tình, không thể vẫn hồi đường sống. *Một khi mọi sự sáng tỏ và được truyền ra bên ngoài, Mục Lưu Nguyệt biết được có cảm thấy vô cùng thất vọng hay không?*

Không được, nàng ta phải cẩn thận ngắm xem, lát nữa nên nói như thế nào.

"Người bị làm sao vậy? Trong tay nhiều mồ hôi như thế?". Lý thị thấp giọng hỏi.

"Không... không có gì, chỉ vì tức giận, cha thật sự không nên".

Hàn Nhượng Tuyết vội vàng trả lời, nàng ta không dám nói cho mẫu thân biết Mục Lưu Nguyệt đang ở bên ngoài. Càng không dám nói Hàn Vân Tịch đánh cuộc với Mục Lưu Nguyệt. Lúc trước sau khi đưa lá trà, mẫu thân đã dặn nàng ta đừng tiếp tục qua lại với Mục Lưu Nguyệt. Rốt cuộc, quan hệ giữa Hàn Vân Tịch và Mục Lưu Nguyệt không tốt. Dù như thế nào chăng nữa, nàng ấy cũng là muội muội của Hàn Vân Tịch, cần phải kiêng dè.

Trong một thoáng, ngay cả Từ phu nhân cũng là người trầm mặc nhất, điều này khiến cho Mộ Dung Uyển Như không nhận được sơn cả tóc gáy. Nàng ta chỉ cảm thấy Từ phu nhân giống như đang chờ đợi, chờ đợi một kết quả, sau đó nổ tung và đồng quy vu tận cùng với nàng ta.

Mộ Dung Uyển Như nắm chặt nắm tay, phía sau lưng phủ đầy mồ hôi lạnh. *Nàng nên làm gì bây giờ? nàng còn có thể làm điều gì để ngăn cản Từ phu nhân sao?*

Âu Dương đại nhân cũng không dám nhìn Từ phu nhân, quay đầu đi chỗ khác, khó xử nói: "Án theo luật đương triều, trăm!"

Lời này vừa ra, Từ phu nhân vẫn luôn quý đọt ngọt đứng lên.

Thấy thế, cả người Mộ Dung Uyển Như giật mình một cái, rốt cuộc không nhận được, đứng dậy kinh hô, "Từ phu nhân, ngươi muốn làm gì?"

"Nhị di nương, chỉ rải ra lời đồn sẽ không phải chịu tội chết, không nghĩ tới ngươi không chỉ rải ra lời đồn, còn nháo đến đại môn Tần Vương phủ, kích động bá tánh. Ngươi già rồi nên hồ đồ sao, cứ nhiên dám làm ra loại chuyện này!" Hàn Vân Tịch lạnh lùng nói.

Lời này nghe như là răn dạy, nhưng lại đang nhắc nhở Từ phu nhân, rải ra lời đồn không đáng tội chết, bà ta chỉ bị người xúi giục lợi dụng, mới rơi vào kết cục này hôm nay.

Chó cùng đường rút gấu, huống chi là người.

Nhi tử nổi loạn đã bị giam cầm ba năm, chính mình lại là tử tội, vị trí gia chủ Hàn gia cũng không có hy vọng, Từ phu nhân đã tới nông nổi bất chấp tất cả.

Khi một người ở vào hoàn cảnh bất chấp tất cả, nàng sẽ bận tâm tới điều gì sao? Lúc này bà ta giống như người đã rơi xuống nước, bắt được ai đều sẽ kéo theo xuống.

Tiếng nói của Hàn Vân Tịch vừa dứt, Từ phu nhân lạnh lùng nhìn Mộ Dung Uyển Như, đột nhiên tiến lên.

Mộ Dung Uyển Như sợ hãi, bước nhanh lao xuống chắn ở trước mặt Từ phu nhân, một bộ tư thế phải bảo vệ Nghi thái phi, tức giận, "Ngươi muốn làm gì? Ngươi làm càn! Quấy nhiễu Thái phi nương nương, tội của ngươi sẽ không thể tha thứ"

Từ phu nhân lui về phía sau một bước, để mình có thể nhìn rõ ràng hơn sắc mặt của Mộ Dung Uyển Như, bà ta bắt đầu cười lạnh, bên môi ngậm đầy châm chọc.

Mộ Dung Uyển Như lúc trước đã đảm bảo với bà ta, cho dù Nghi thái phi tức giận, cũng có biện pháp cân bằng. Nếu không, sao bà ta sẽ không biết, nháo Tần Vương phủ cũng giống như nháo hoàng cung, đó chính là tử tội.

Mộ Dung Uyển Như đưa lưng về phía Nghi thái phi, về mặt khó nén được cuống quýt. Kế hoạch của nàng ta rất hoàn hảo, một khi lật đổ được Hàn Vân Tịch, tâm tình mẫu phi sẽ trở nên rất tốt, đến lúc đó nàng ta chỉ cần khuyên thêm vài câu, Từ phu nhân cũng có công lao, nhất định nàng ta sẽ không có việc gì. Nàng ta sao có thể nghĩ đến, Hàn Vân Tịch có thể nghịch chuyển toàn cục, có thể nhận được sự ủng hộ của Hàn Tông An.

"Uyển Như, người nhanh chóng qua đây. Người tới, bắt lấy Từ phu nhân cho ta" Nghi thái phi nóng nảy, lo lắng cho sự an toàn của Mộ Dung Uyển Như.

Hàn Văn Tịch mát lạnh nhìn ở một bên, chỉ chờ Mộ Dung Uyển Như ngoan ngoãn ngồi lại, chờ Từ phu nhân nói ra hết thảy.

Tuy nhiên, ai biết, ngay thời điểm nha dịch tiến lên, Từ phu nhân bỗng đột nhiên tới gần Mộ Dung Uyển Như, nắm chặt cổ tay nàng ta. Bà ta tức giận đang chuẩn bị mắng, ai ngờ Mộ Dung Uyển Như đã thấp giọng nói, "Từ thị, người đừng quên người còn có phụ thân! Nếu người muốn rời ta ra, không có bằng chứng, mẫu phi ta tuyệt đối sẽ không tin người. Hơn nữa, ta đảm bảo Từ thị một người đều sẽ không có kết cục tốt"

Lời này vừa ra, Từ phu nhân lập tức ngưng ngẫm. Đúng nha, bà ta còn có phụ thân, còn có nhà mẹ đẻ và nhóm huynh đệ tỷ muội. Không có bằng chứng, vạn nhất Nghi thái phi không tin bà ta, Mộ Dung Uyển Như lại mang thù, vậy thì tương lai Từ gia sẽ có những ngày không dễ chịu lắm.

Đôi tay Từ phu nhân cứng đờ, lập tức buông ra. Mộ Dung Uyển Như lui về giống như lần trốn, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, liên tục đập vài cái nơi ngực, mở to mồm để thở.

Người ngoài đều cho rằng nàng ta bị Từ phu nhân dọa sợ, trên thực tế, nàng ta đứng lúc may mắn tìm được cơ hội cảnh cáo Từ phu nhân. Nếu không, hôm nay nàng ta không biết làm thế nào để giải quyết chuyện này.

Tuy rằng không có bằng chứng, nhưng trong lòng mẫu phi nhất định sẽ có hiềm nghi. Phải biết rằng, lần này nàng ta đã dùng danh dự mẫu phi để làm tiền đặt cược!

Chỉ cần điểm này thôi, mẫu phi nhất định sẽ không tha thứ cho nàng ta. Hơn nữa, nói như thế nào thì nàng ta chung quy cũng chỉ là dưỡng nữ.

Thấy nha dịch đã áp giữ Từ phu nhân, Nghi thái phi mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, vội vàng đứng lên vẫy tay với Mộ Dung Uyển Như, "Uyển Như, lại đây, mau để mẫu phi nhìn một cái, có bị thương ở đâu không? Có sợ hãi hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Cao Diệu, Chính Danh Giúp Nàng

Mộ Dung Uyển Như vốn đã hoảng sợ, lại lập tức cố ý cường điệu, khiến người nhìn xem càng thật, bộ dáng ốm yếu hoảng sợ làm ai nhìn thấy cũng đều sinh lòng muốn bảo hộ.

Nàng ta vội vàng đi đến bên cạnh Nghi thái phi, hai mắt đầm lệ, "Mẫu phi, ta không nghĩ tới bà ta thật sự... làm càn quá mức, khiến ta sợ muốn chết!"

Nói xong, nàng ta lập tức cúi thấp đầu bắt đầu nức nở, Nghi thái phi nắm lấy cánh tay nàng ta xem kỹ, thấy chỉ là vết xước, không có vết thương nghiêm trọng, lúc này mới yên tâm, ôm nàng ta vào trong lòng ngồi ở bên cạnh mình, "Không có việc gì, không có việc gì, không sợ!"

Lúc này, Hàn Văn Tịch không rảnh lo nhìn xem Mộ Dung Uyển Như diễn trò, nàng nháu mày nhìn về phía Từ phu nhân, chỉ thấy hai tròng mắt Từ phu nhân vô hồn, vẻ mặt tuyệt vọng.

Có chuyện gì đã xảy ra?

Từ phu nhân vừa rồi rõ ràng muốn phát nổ, vì sao trong nháy mắt đột nhiên đã khô héo, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nhất định là Mộ Dung Uyển Như đã động tay động chân gì đó, nếu không với tính tình của Từ phu nhân, tuyệt đối không có khả năng dễ dàng bỏ qua như vậy.

Hàn Văn Tịch đột nhiên quay đầu nhìn về phía Mộ Dung Uyển Như, chỉ thấy Mộ Dung Uyển Như giống như một hải tử sợ hãi, đáng thương nép mình trong vòng tay của Nghi thái phi.

Hiển nhiên, Mộ Dung Uyển Như đã không để Từ phu nhân ở trong lòng, nàng ta dựa vào trên vai Nghi thái phi và hơi nhắm mắt lại.

Hàn Văn Tịch nhìn thấy đột ngột dâng lên lửa giận, nắm chặt nắm tay thành hai nắm đấm. Nàng không rõ lắm Mộ Dung Uyển Như vừa rồi đã làm gì, nhưng từ phản ứng của Từ phu nhân, chắc chắn đã bị Mộ Dung Uyển Như tóm chặt.

Đáng giận... Từ phu nhân đã không hành động.

Lần này lại để Mộ Dung Uyển Như tránh được một kiếp.

Hàn Văn Tịch thật sự không cam lòng, nhưng không có bằng chứng, Từ phu nhân không chỉ ra và xác nhận, nàng sẽ không có biện pháp vạch trần Mộ Dung Uyển Như. *Thật là ngọt ngọt!*

Đoá bạch liên hoa ghê tởm này, nàng nhất định phải nhanh chóng nghĩ cách gả nàng ta ra ngoài, nếu không, lưu tại quý phủ tất sẽ đem dài lắm mồm.

Hành vi của Từ phu nhân không thể nghi ngờ càng thêm chọc giận Nghi thái phi, nàng tức giận, "Người tới, áp tiễn phụ này xuống, năm sau xử trảm!"

Khuôn mặt Âu Dương đại nhân đều méo mó đến mức vặn vẹo, tuy nhiên, đối mặt với con thịnh nộ của Nghi thái phi, cũng không dám khuyên nhiều, lập tức lệnh người áp xuống.

Từ phu nhân thật ra không hề có phản kháng, cũng không để mắt tới Mộ Dung Uyển Như và Hàn Vân Tịch, ngược lại nhìn về phía Hàn Tông An ngồi quỳ ở một bên, vẫn luôn giữ im lặng.

Ánh mắt giống như đã tắm độc, oán hận độc ác.

Đúng vậy, bà ta chân chính nên oán hận, không phải người khác, mà chính là Hàn Tông An. Điều do lựa chọn của Hàn Tông An khiến cho hết thảy này xảy ra.

Tuy nhiên, thật đáng buồn chính là, Hàn Tông An không hề nhìn bà ta, thậm chí cũng không biết lúc này bà ta đang oán hận nhìn mình.

Một ngày làm phu thê bằng trăm năm ân tình. Tâm tình Hàn Tông An trầm trọng dị thường, tuy nhiên, chung quy hắn không hề hối hận.

Thật ra, mặc dù không có tiểu Dật Nhi và Thất di nương, hắn cũng sẽ lựa chọn Hàn Vân Tịch. Hắn nhìn ra được, Nghi thái phi đối tốt với hắn, không thể nghi ngờ chính là muốn đổi phó Hàn Vân Tịch. Một khi diệt trừ xong Hàn Vân Tịch, Hàn gia sẽ không còn giá trị lợi dụng. Nghi thái phi sao còn khả năng coi trọng Hàn gia, sẽ nâng đỡ Hàn gia?.

Trong khi đó, Hàn Vân Tịch mới là người chân chính có thể trọng chân Hàn gia, ngọc không thể nhiễm bụi trần, y thuật của Hàn Vân Tịch rất tinh vi, tiềm lực kinh người.

Hắn tin tưởng, chỉ cần trong lòng Hàn Vân Tịch có Hàn gia, nguyện ý nâng đỡ gia chủ mới, nhất định có thể khiến Hàn gia một lần bữa chiếm cứ một vị trí nhỏ trong giới y học.

Hơn nữa, mẹ đẻ Hàn Vân Tịch là Thiên Tâm phu nhân, cùng với cha ruột thần bí của Hàn Vân Tịch, vô cùng có khả năng đều là những nhân vật rất có địa vị trong giới y học. Tương lai nếu Hàn gia có thể hình thành quan hệ với Hàn Vân Tịch, triển vọng cần không thể tưởng tượng được.

Vì tương lai Hàn gia, Hàn Tông An có thể hy sinh hết thảy.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Sau khi Từ phu nhân rời khỏi, Mộ Dung Uyển Như mới chậm rãi đứng dậy từ trong lòng ngực Nghi thái phi, thấp giọng nói, "Mẫu phi, Uyển Như đã khiến người mất mặt."

"Người đang nói gì vậy? Người có lòng che chở mẫu phi, chính là dũng cảm nhất!" Nghi thái phi rất nghiêm túc, nàng không phải người có mắt vụng về, có lẽ bởi vì quá tin tưởng Mộ Dung Uyển Như, mới nhìn không thấu.

Về mặt Mộ Dung Uyển Như khiêm tốn, nói, "Mẫu phi, chân tướng đã sáng tỏ, cũng nên khôi phục lại sự trong sạch của tâu tử, hơn nữa hắn là sự trong sạch của mẫu phi, vô duyên vô cớ trêu chọc tới loại bêu danh thế này, thật sự là đen đủi!"

Chắc chắc chắc

Mộ Dung Uyển Như bạch liên hoa, hiện tại cư nhiên còn có thể nói ra được những lời như vậy.

Hàn Vân Tịch thật sự tức giận, mỉa mai châm chọc hỏi, "Như thế nào, Uyển Như muội muội hiện tại không muốn cầu tình giúp Hàn gia sao? Hiện tại đã biết thông cảm với ta cùng với mẫu phi!"

"Tâu tử, ta vốn đã nghĩ tới mặt mũi người, không nghĩ tới Từ thị lại làm càn như vậy, sao ta còn có thể cầu tình giúp bà ta?" Mộ Dung Uyển Như lập tức hỏi lại, bộ dáng tức giận. Người không biết còn cho rằng nàng ta thật sự rất thất vọng đối Từ phu nhân.

Nghi thái phi lúc trước vẫn luôn nhăn mày, không hề nghiêm túc nghe lời đối thoại giữa Hàn Vân Tịch và Mộ Dung Uyển Như, nhưng lúc này nghiêm túc nghe được vài câu, cũng ít nhiều nghe ra được một số điểm không thích hợp.

Nàng chớp chớp mắt, tựa hồ đang cân nhắc điều gì.

"Uyển Như muội muội đừng kích động như vậy, ta cũng chỉ thuận miệng hỏi một chút. Ai nha, Từ thị xác thật cũng đủ lớn mặt, không biết là người nào đã cho bà ta can đảm như thế, cư nhiên dám đến cửa Vương phủ để làm ầm ĩ. Lúc này, bà ta hẳn là đang thực sự hối hận đi!" Hàn Vân Tịch lo lắng nói.

Tuy rằng biết là vô dụng, tuy nhiên, tốt xấu cũng coi như lời nhắc nhở Nghi thái phi, để nàng trở về cẩn thận cân nhắc mọi thứ và tìm ra sự kỳ quặc ở đây.

Quả nhiên, Nghi thái phi không phải là người ăn chay, lạnh lùng nói, "Ha ha, bổn cung cũng tò mò, lá gan xác thật rất lớn."

Lời này vừa ra, Mộ Dung Uyển Như mím môi, một lần nữa âm thầm cảm thấy may mắn vì mình không bị lộ, nàng ta vội vàng chuyển đề tài, "Mẫu phi, bên ngoài còn có dân chúng đang chờ. Chúng ta nên giải thích việc này cho bọn họ."

Nghi thái phi vừa rồi đã cân nhắc lâu như vậy, cũng cân nhắc xong, nàng nhìn về phía Hàn Tông An, lạnh lùng nói, "Hàn Tông An, chuyện này đều bắt nguồn từ Hàn gia người. Nếu người lựa chọn Tần Vương phi, có phải nên đi ra ngoài giải thích với điều dân dân một câu hay không? Nếu không, chìa khoá nhà kho Hàn gia, Tần Vương phi cũng quản không nổi."

Thật ra, không cần Nghi thái phi yêu cầu, Hàn Tông An cũng muốn làm như vậy.

Hắn sớm đã dự đoán được Hàn Văn Tịch tiếp nhận chìa khoá nhà kho sẽ gây ra không ít hiểu lầm, rước lấy không ít tin đồn. Hắn vốn muốn tìm một cơ hội nhắc nhở Hàn Văn Tịch, hiện tại cũng tốt, thừa dịp cơ hội này, để Hàn Văn Tịch danh chính ngôn thuận chứng minh chìa khoá nhà kho, miễn cho ngày sau nhúng tay vào sự tình Hàn gia lại gặp thêm phiền toái.

"Vâng, thảo dân tuân mệnh."

Hàn Tông An đứng dậy, lúc này, Tam di nương Lý thị lôi kéo Hàn Nhược Tuyết đi tới, buồn rầu gọi một tiếng, "Lão gia".

Hàn Văn Tịch nhìn qua, cười thầm trong lòng, *Lý Minh Mị a Lý Minh Mị, người có thể nhẫn nại, chờ tới bây giờ mới lên tiếng. Tuy rằng tính tình điềm đạm không tranh, nhưng, lúc này lên tiếng, mọi thứ đã quá muộn, ngược lại càng có vẻ cố tình. Chờ xem, sắc mặt người rất nhanh sẽ bị vạch trần.*

Hàn Tông An xem qua, than nhẹ một tiếng, "Minh Mị, chuyện này..."

Hàn Tông An còn chưa nói xong, Lý thị đã vội khom người: "Hết thầy đều nghe theo lão gia, chìa khoá nhà kho giao cho Vương Phi nương nương, chúng quý vẫn tốt hơn đừng ở trong tay những *thúc công khác (ý nói những ông chủ khác)*, thiếp thân mình bạch."

Hàn Tông An nắm đó nạp vị Tam di nương này, thứ nhất là bởi vì Tam di nương thích đọc y thư, có thể nói chuyện với hắn về cùng một chủ đề, thứ hai là vì Tam di nương không hề mềm yếu, và cuối cùng là tính tình không tranh không dành.

Mẫu thân thực sự điềm tĩnh, nhưng vẻ mặt Hàn Nhược Tuyết lại trắng bệch, không nguyện ý đi ra cửa.

"Âu Dương đại nhân, bái giá"

Nghi thái phi uể oải đứng dậy, cũng không liếc mắt nhìn Hàn Tông An bọn họ một cái, đi qua một bên. Hàn Văn Tịch đi ở cuối cùng, nàng hướng ánh mắt nhìn về phía Hàn Tông An đầy cảm kích, sau đó mới vội vàng đuổi kịp Nghi thái phi.

Sau một thời gian dài trôi qua, vẫn rất nhiều người còn vây quanh cửa Đại Lý Tự. Lúc này, bọn họ đều đang nghị luận sôi nổi. Những người có thể chờ lâu như vậy, phần lớn cũng đều là những tín đồ tốt, thích nghị luận sau lưng người khác.

Đương nhiên, Mục Lưu Nguyệt cũng không rời đi, trong lòng nàng ta tràn đầy chờ mong, một khắc kia khi Hàn Văn Tịch sẽ bị trói gô ra ngoài.

Vừa thấy Mộ Dung Uyển Như đỡ Nghi thái phi ra ngoài, toàn trường lập tức an tĩnh lại.

Khi vừa nhìn thấy Hàn Văn Tịch đi ra một mình một người, mọi người liền đều đã chấn kinh. Đôi mắt to sáng ngời của Mục Lưu Nguyệt lập tức nheo lại, tràn ngập hồ nghi. *Hàn Văn Tịch sao có thể vẫn hoang toàn yên ổn?*

Trong lúc nhất thời, toàn trường nổi lên đủ các loại nghi kỵ. Nhìn xem bộ dáng của Tần Vương phi, tựa hồ không hề phát sinh đại sự gì cả. Rốt cuộc, kết quả như thế nào?

Khi Tam di nương đỡ Hàn Tông An đi ra ngoài, toàn trường lập tức ồ lên một mảnh. Mục Lưu Nguyệt không khỏi lui về phía sau một bước, trong lòng liền biết việc lớn không tốt.

"Từ phụ nhân đâu?"

"Vì sao Hàn thần y lại tự mình ra đây?"

"Thiên a, ta còn tưởng rằng vĩnh viễn sẽ không được nhìn thấy Hàn thần y nữa!"

"Thất di nương đâu? Còn có vị tiểu thiếu gia đâu?"

"Rốt cuộc sao lại thế này? Họ đang muốn làm gì?"

.....

Nghe tiếng ồn ào một mảnh, Nghi thái phi không thể nghe rõ ràng lắm, đám điều dân rốt cuộc đang thảo luận gì. Tuy nhiên, nàng vẫn nghe được những lời nghi ngờ của bọn họ. Tuy rằng Nghi thái phi vẫn duy trì biểu tình đoan trang khéo léo, nhưng, trong lòng cực kỳ phiền chán.

Đây là một đám điều dân thấp kém không có giáo dưỡng.

Nếu không phải sợ ảnh hưởng đến danh dự của nàng, nàng mới sẽ không đứng ở chỗ này và trở thành đối tượng để đám người này quan sát nghị luận! Nàng sớm đã ra lệnh một tiếng, trị tội hết tất cả đám người này, giam hết thầy vào phòng giam đi.

Phải biết rằng, nàng chính là thái phi tôn quý nhất Thiên Ninh quốc, thái phi duy nhất, càng là mẫu phi tôn quý nhất của Tần Vương, một vị mẫu phi duy nhất của hoàng thúc! Người thường muốn gặp nàng, sao có thể dễ dàng như vậy!

Nghi thái phi quả thực mỗi một khắc đều không muốn ở lại lâu hơn nữa, nàng không vui ra hiệu một ánh mắt cho Âu Dương đại nhân, Âu Dương đại nhân lập tức tiến lên, giơ tay, mọi người lập tức đều an tĩnh lại.

"Chư vị, sau khi thăm vấn, một án Tần Vương phi mờ ước già sản Hàn gia, cướp đoạt chìa khóa nhà kho Hàn gia, chỉ là hư cấu. Từ phu nhân đã vu hãm và rải ra lời đồn, có ác ý vu hãm sự trong sạch, tụ tập quần chúng đại náo Vương phủ. Điều này không chỉ đã tổn hại tới thanh danh của Tần Vương phi, cũng tổn hại tới thanh danh của Nghi thái phi. Án theo luật của Thiên Ninh quốc, đã bị phán tử hình, đầu năm sau sẽ bị xử trảm..."

Âu Dương đại nhân vừa nói tới đây, toàn trường ngay lập tức yên tĩnh, yên tĩnh đến nỗi mọi người đều có thể nghe được tiếng hít thở rất rõ ràng rành mạch.

Thiên a!

Tại sao lại như vậy?

Từ phu nhân thật sự đã vu hãm Tần Vương phi, bị phán tử tội!

Trong lúc nhất thời, mấy lão phu nhân do Từ phu nhân mang đến, còn có những người đã từng lên tiếng ủng hộ Từ phu nhân, tất cả đều bắt đầu sợ hãi, sợ tới mức chân đều mềm nhũn, hô hấp đều như đã ngừng lại, sợ mình sẽ bị phát hiện, bị liên lụy vào trong đó.

Đương nhiên, nếu nói mọi người không nghi ngờ là không có khả năng, chỉ là, lúc này ai còn dám công khai đưa ra câu hỏi nghi ngờ?

Nghi thái phi nhìn thấy mọi người an tĩnh, lại ra hiệu một ánh mắt lạnh băng khác, Âu Dương đại nhân vội vàng âm thầm đẩy Hàn Tông An một phen.

Hàn Tông An hít sâu một hơi, đứng ra, lớn tiếng nói, "Chư vị, chìa khóa nhà kho Hàn gia là do Hàn mẫu cam tâm tình nguyện, tự mình giao cho Tần Vương phi, khẩn cầu ngài bảo quản giúp. Tương lai hiệp trợ trường bối gia tộc, cùng tuyến cử ra gia chủ. Chuyện Tần Vương phi ham gia sản Hàn gia, đều là giả dối hư ảo. Hy vọng từ hôm nay, chư vị không cần tiếp tục khiên trách sự tình của Hàn gia ta, cảnh báo cho những người nào đó có tâm, chớ châm ngòi quan hệ giữa Tần Vương phi và Hàn gia ta"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Không Cam Lòng, Công Bố Đánh Cuộc

Hàn Tông An một chữ một chữ, nói rất leng keng hữu lực, khí thế bức người, tuy rằng một thân áo tù, nhưng vẫn không mất đi phong phạm gia chủ.

Những lời hắn nói ra, tất cả nghi ngờ của mọi người đều bị tiêu trừ. Rốt cuộc, thái độ của Hàn Tông An nhìn như thế nào cũng đều không giống như đã bị bức bách, mà là phi thường nghiêm túc.

Hàn Tông An nói xong, Âu Dương đại nhân vội vàng bổ sung, "Hôm nay, về chuyện đại náo Tần Vương phủ, Thái phi nương nương nhân từ, chỉ trừng trị một mình Từ thị, răn đe cảnh cáo, sẽ không truy cứu hành vi phạm tội của những người khác, mong rằng chư vị hãy tự giải quyết cho tốt. Nếu còn dám tiếp tục bình luận lung tung, chúng ta quyết không dễ dàng tha thứ!"

Tiếng nói vừa dứt, toàn trường vẫn yên tĩnh như cũ. Điều này đã khiến dân chúng bị dọa đến nỗi choáng váng, trong lúc nhất thời đều trở nên xúc động, nào biết đâu rằng sự tình sẽ biến thành như vậy.

Mộ Dung Uyển Như lập tức đưa mắt ra hiệu ở trong đám người, rất nhanh, vài người lập tức bắt đầu quỳ lạy, "Thái phi nương nương nhân từ, tạ ân Thái phi nương nương không phạt"

Vì thế, mọi người toàn trường đều sôi nổi quỳ xuống hô to tạ ơn. Trước cửa Đại Lý Tự, có thể nói là cảnh tượng tuyệt vời nhất.

Nhưng chỉ một mình Mục Lưu Nguyệt không quỳ xuống, nàng ta nghiêng người đứng ở một góc bên trong, ánh mắt lạnh lẽo, lạnh lùng liếc mắt nhìn kỹ Hàn Nhược Tuyết một cái. Hàn Nhược Tuyết đương nhiên nhìn thấy nàng ta, chỉ là, chỉ nhìn thoáng qua, đã lập tức cúi đầu.

Nhìn thấy Hàn Nhược Tuyết cúi đầu, Mục Lưu Nguyệt càng thêm phần nộ, nàng ta từ trước đến nay đều luôn mắt cao hơn đỉnh, coi thường dường như Mộ Dung Uyển Như, càng coi thường Từ phu nhân hạ mình làm thiếp. Chỉ vì muốn kéo dài thời gian tra án của Hàn Văn Tịch, nàng ta không tiếc hợp tác với hai người kia. Không ngờ kết quả lại là công dã tràng giống như gió tre mức nước, không những Hàn Văn Tịch vẫn ổn, cư nhiên còn phục hồi

thanh danh giúp nàng ấy, để nàng ấy có thể danh chính ngôn thuận tiếp quản chia khoá nhà kho Hàn gia.

Nhìn cảnh Hàn Vân Tịch cao cao đứng ở phía trên, nàng ta làm thế nào nuốt xuống được đây?.

Hai tròng mắt Mục Lư Nguyệt đều nheo lại, tựa hồ đã hạ quyết định nào đó.

Lúc này, thấy điều dân quỷ đầy đất, Nghi thái phi vẫn luôn không vui lúc này sắc mặt mới tốt lên một chút. Tuy nhiên, nàng vẫn là luôn cao ngạo, khinh thường liếc mắt nhìn chúng bá tánh một cái, không nói câu nào, rồi đi phía một bên.

Hàn Vân Tịch cũng vội vã muốn đi xem tình huống của Thất di nương và Tiểu Dật Nhi, nhưng vừa xoay người chuẩn bị đi, ai biết, Mục Lư Nguyệt đột nhiên đi ra từ phía một bên, cao giọng hô to: "Tần Vương phi, hôm nay cuối cùng cũng gặp được ngươi, ta còn tưởng rằng ngươi nhát gan sợ thua, đã trốn đi đâu"

Lời này vừa ra, ba người Nghi thái phi, Mộ Dung Uyển Như và Hàn Vân Tịch gần như đồng thời dừng bước, quay đầu nhìn qua. Cùng lúc đó, tất cả dân chúng đang quỷ cũng đều kinh ngạc nhìn về phía bên phải.

Chỉ thấy Mục Lư Nguyệt tự nhiên hào phóng đứng ở nơi đó. Nàng ta đứng bên trong đám người đang quỷ lay, có vẻ đặc biệt cao cao tại thượng.

Mục Lư Nguyệt biết, hôm nay nếu nàng ta cho mọi người biết về vụ đánh cuộc, sẽ ảnh hưởng đến việc truy tra hung phạm của phụ thân và ca ca. Tuy nhiên, để có thể lật đổ Hàn Vân Tịch, nàng ta sẵn sàng hy sinh mọi thứ.

Hôm nay, thừa dịp nhiều người ở đây như vậy, nàng ta muốn cho tất cả mọi người biết rằng nàng ta đã đánh cuộc cùng với Hàn Vân Tịch, hứa hẹn sau ba ngày sẽ phải thực hiện thoát y đạo phổ.

Nàng ta chắc chắn rằng Hàn Vân Tịch đến nay vẫn chưa thể tìm ra được hung phạm, nếu như đã tìm ra được, sớm đã điệu võ dương oai đối với nàng ta, sao có thể vẫn chậm chạp không lộ mặt ra?.

Thời gian chỉ còn lại ba ngày, hiện tại nàng ta nói ra sự tình này, nháo cho mọi người đều biết. Sau đó, trong thời gian ba ngày, nàng ta sẽ có rất nhiều biện pháp tiếp tục tìm phiền toái, khiến Hàn Vân Tịch không có thời gian tra án.

Dù sao, trận đánh cuộc này, Hàn Vân Tịch nhất định sẽ thua.

Nghi thái phi liếc mắt nhìn Mộ Dung Uyển Như một cái, bên môi nổi lên một nụ cười lạnh, nàng ưu nhã xoay người dừng chân, không có ý định rời đi, nhìn có vẻ như tưởng Hàn gia vừa mới hạ màn, trò hay của Hàn Vân Tịch vẫn còn chưa kết thúc!.

Một vụ tiếp theo một vụ, nhân duyên của Hàn Vân Tịch thật chẳng ra gì!.

Mộ Dung Uyển Như không nghĩ tới, Mục Lư Nguyệt sẽ nhảy ra ngay lúc này, điều này thật sự là quá tốt, nàng ta ý vị thâm trường ra hiệu ánh mắt về phía Mục Lư Nguyệt, ý bảo Mục Lư Nguyệt cứ việc làm ầm ĩ, ba ngày kế tiếp nàng ta nhất định sẽ cố gắng hiệp trợ, tuyệt đối sẽ không để cho Hàn Vân Tịch có thời gian hay tâm tư tìm ra hung phạm.

Hàn Vân Tịch là người ngạc nhiên nhất, nàng như thế nào cũng không thể ngờ tới, Mục Lư Nguyệt sẽ công khai sự tình đánh cuộc ở trong trường hợp này.

Sau khi khiếp sợ, nàng tức giận mắng, "Mục Lư Nguyệt, ngươi hãy nên đúng mực với việc riêng của chúng ta! Ngươi có cần thiết phải nói ra trước công chúng hay sao? Ngươi hẳn là biết sẽ có ảnh hưởng không nhỏ!"

Hàn Vân Tịch đã nói trắng ra thật sự, sự tình đánh cuộc một khi được nói ra, sự tình nàng hỗ trợ thiếu tướng quân điều tra hung phạm hạ độc cũng sẽ bị đâm thủng. Việc này liên quan đến nội gian Bắc Lịch, Long Phi Dạ đều luôn yêu cầu bảo mật đối chuyện này.

Mục Lư Nguyệt thật sự điên rồi, hay là bị choáng váng?.

Ai ngờ, đối mặt với cảnh cáo thẳng thừng của Hàn Vân Tịch, Mục Lư Nguyệt không những không thu liễm lại, ngược lại càng trở nên nghiêm túc hơn, "Tần Vương phi, chẳng lẽ ngươi sợ thua, nên mới không dám công bố sự tình với công chúng hay sao? Trong ba ngày tới, sẽ tới kỳ hạn đánh cuộc, nhân dịp hôm nay tất cả mọi người đều ở đây, Thái phi nương nương cũng ở đây, vẫn nên công khai chuyện này để mọi người đều có thể làm chứng, miễn cho ngươi hối tiếc về sai lầm của mình."

"Ngươi" Hàn Vân Tịch thực sự tức giận, khoé mắt nàng liếc mắt nhìn mẹ con Lý thị một cái, chỉ thấy Hàn Nhượng Tuyết mang vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa, trong khi đó Lý thị vẫn luôn bình tĩnh như cũ.

Nếu Lý thị biết được nàng đánh cuộc với Mục Lư Nguyệt, sẽ có phản ứng gì sao?.

Thấy Hàn Vân Tịch không trả lời được, Mục Lư Nguyệt tăng cường thể tấn công, ra vẻ tò mò hỏi, "Tần Vương phi, chẳng lẽ ngươi không dám sao? Không phải ngươi đang chuẩn bị quỳ tỵ đi?"

Hàn Vân Tịch nheo hai tròng mắt lại, cả người tản ra sát khí người sống chó tới gần, nếu không phải mọi người đang ở đây, nàng thật sự muốn lao xuống bịt miệng Mục Lư Nguyệt lại.

Đồ ngốc này!

Người hiểm nghi đang ở tại hiện trường, nàng ta thì thăm gì vậy?.

"Tẩu tử, người rút cuộc đánh đổ gì với tiểu thư Lưu Nguyệt vậy, không phải là sự tình gì đáng xấu hổ chứ? Hãy nói ra cho mọi người cùng nghe một chút đi." Lúc này, sao Mộ Dung Uyển Như có thể không lên tiếng chứ?.

"Đúng vậy, không phải là sự tình gì đáng xấu hổ, Tần Vương phi, ta nói đúng chứ?." Mục Lưu Nguyệt từng bước ép sát.

"Tiểu thư Lưu Nguyệt, rút cuộc đó là chuyện gì, người cứ việc nói ra, có bốn cung ở đây, nhất định không cho phép bất luận kẻ nào chơi xấu!" Nghi thái phi cũng đã mở miệng.

Dưới sự chú mục của dân chúng, Mục Lưu Nguyệt đặc biệt có cảm giác chiến thắng, nàng ta đi tới, mọi người lập tức tự giác tránh ra một bên.

Lạnh lùng nhìn Mục Lưu Nguyệt, Hàn Văn Tịch đã không cách nào ngăn cản sự tình phát triển, đơn giản, nàng cũng đành mạo hiểm mọi thứ.

Dù sao nơi này là đế đô, là địa bàn của Long Phi Dạ, Lý thị muốn chạy trốn sẽ không dễ dàng như vậy. Trước khi có kết quả kiểm tra lá trà, đành tạm thời dùng cơ hội này để thử mẹ con Lý thị đi.

Hàn Văn Tịch thực sự chờ mong, Lý thị sẽ có phản ứng thế nào. Mục Lưu Nguyệt đi đến dưới bậc thềm, không nhìn được một khách, "Bẩm Nghi thái phi, Tần Vương phi cùng ta đánh đổ, trong một tháng nàng phải tìm ra được hung phạm hạ độc Thiếu tướng quân, nếu thua..."

Nói tới đây, Mục Lưu Nguyệt cố ý quay đầu nhìn Hàn Văn Tịch với một ánh mắt khiêu khích, sau đó mới tiếp tục nói, "Nếu thua, sẽ phải cởi áo ngoài và chạy một vòng ở trên đường cái Huyền Vũ, ba ngày sau, chính là hạn cuối."

Lời này vừa rơi xuống, toàn trường đầu tiên là một mảnh yên tĩnh, tuy nhiên, rất nhanh lập tức bộc phát ồ lên một trận.

"Thiên a, đánh cuộc.... quá nhiều đi!"

"Ai là người đã đưa ra vụ cá cược này? Thật sự là quá ác độc ác đi!"

"Chắc chắn chắc... thật sự rất mong chờ!"

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Không thể không nói, vụ cá cược này thật sự quá chấn động nhân tâm, vì thế rất nhiều người đều xem nhẹ các nàng đã đánh cuộc cái gì. Hàn Văn Tịch đầu tiên là nhìn về phía hai mẹ con Lý thị, nhưng ngạc nhiên phát hiện ra, Hàn Nhược Tuyết vẫn mang bộ dáng vui sướng khi người gặp họa, trong khi đó Lý thị vẫn luôn thong dong im miệng không nói, cũng không có bất cứ biểu hiện khiếp sợ hay chột dạ gì.

Tại sao các nàng lại như vậy?

Ít nhất cũng phải có chút phản ứng chứ!

Hàn Văn Tịch thực sự không thể tin nổi, không nhìn được có chút hoài nghi phỏng đoán của mình đã có gì sai.

Tuy nhiên, trên thực tế, trong lòng Lý thị lúc này sớm đã sóng cuộn biển gầm.

Vốn tưởng rằng Hàn Văn Tịch lần này sẽ gặp phiền toái, không rảnh bận tâm tới sự tình phía bên Mục Thanh Võ, ai biết, nàng vừa xoa người lại mới có thời gian nửa ngày, Hàn Văn Tịch cư nhiên đã có một vụ đánh cuộc như vậy.

Kỳ hạn đánh cuộc còn lại ba ngày, tiền đặt cược đã hạ lớn như vậy, với tính tình của Hàn Văn Tịch, sao có thể sẽ cam tâm tình nguyện thua trận đây?

Nếu không thua, vậy sẽ phải thắng. Điều này có nghĩa rằng ba ngày sau Hàn Văn Tịch có thể bắt được hung phạm hạ độc.

Chỉ là, ba ngày sau, nàng có thể bắt được ai đây?

Nàng còn nhớ một hồi Hàn Văn Tịch và Long Phi Dạ mật thám sân nàng, cũng không dò ra được nguyên do vì sao. Tuy rằng bọn họ đã hoài nghi đến trên đầu nàng, nhưng vẫn không có bằng chứng.

Mà trước đó vài ngày, Hàn Văn Tịch vẫn luôn bị bắt cóc, lấy đâu ra thời gian để tra độc.

Chẳng lẽ trên tay nàng ấy sớm đã nắm giữ chứng cứ nào đó, vì thế nên nàng ấy mới dám đánh cuộc như vậy.

Có thể từ trong vại lá trà kia hay không?

Nghĩ đến điều này, Lý thị càng thêm bất an, nàng làm việc từ trước đến nay đều rất nghiêm cẩn, trừ bỏ vại lá trà kia ra, căn bản không lưu lại chứng cứ gì, cho dù Hàn Văn Tịch hoài nghi đến trên đầu nàng, cũng không thể làm gì nàng cả.

Chính là vại lá trà kia!

Lý thị càng nghĩ, trong lòng càng thêm sốt ruột, chỉ là, nàng đã ỉn núp nhiều năm như vậy, định lực hơn người, trước sau vẫn bất động thanh sắc.

Rất nhanh, nàng tự an ủi chính mình, mặc kệ thế nào, hiện giờ cũng chưa phát sinh sự tình gì, không nên đưa ra kết luận quá nhanh như thế.

Hơn nữa, thủ pháp hạ độc của nàng phi thường xảo quyết, ngay cả khi vại lá trà có độc dừng ở trên tay Hàn Vân Tịch, Hàn Vân Tịch cũng chưa chắc có thể tra ra được điều gì.

Phải biết rằng, lá trà có độc do nàng tự mình điều phối ra, ngoại trừ chủ thượng ra, trên thế giới chắc hẳn sẽ không có người thứ hai có thể phá giải được.

Trong thời gian rất ngắn, Lý thị đã chuẩn bị tốt tâm lý, biểu tình trên mặt càng thêm bình tĩnh, không hề có chút sợ hãi nào.

Hàn Vân Tịch càng nhìn càng thêm buồn bực, muốn tự mình thừa nhận nàng đã phỏng đoán sai rồi, nhưng nàng làm không được. Tuy nhiên, phản ứng của Lý thị....

Ài, rốt cuộc Long Phi Dạ lúc này đang làm gì vậy?

Phải mất bao lâu để tìm độc sư phân tích kiểm tra và cho ra kết quả, phải có chứng cứ mới có thể qua đây bắt người!

"Hàn Vân Tịch, những lời tiểu thư Lưu Nguyệt nói, chính là sự thật?"

Nghi thái phi hỏi một câu, khiến toàn trường đang cãi cọ ồn ào lập tức an tĩnh lại, cũng kéo Hàn Vân Tịch đang thất thần quay lại.

Mộ Dung Uyển Như theo sát sau đó, "Tẩu tử, không phải là sự thật đi! Tẩu tử đã mất tích vài ngày, sẽ không phải vì muốn trốn tránh đánh cuộc đi? Tuy rằng đánh cuộc có hơi quá mức, nhưng... làm người vẫn nên giữ lời hứa của mình!"

Hàn Vân Tịch đang rối rắm phỏng đoán của mình phải chăng có chính xác hay không, trong lúc nhất thời thật sự đã xem nhẹ vụ cá cược, nghe Nghi thái phi cùng với Mộ Dung Uyển Như kẻ xướng người hoạ, mới nhớ tới sự tình không ổn.

Đám người này thật sự quá đáng giận, một đám đều không có lòng tốt, bỏ đá xuống giếng, chờ xem nàng bị chê cười.

Hàn Vân Tịch cảm thấy bực bội, vẫn chưa kịp trả lời Nghi thái phi, ai ngờ, ngay đúng lúc này, một giọng nói đầy bất ngờ vang lên.

"Tỷ, đánh cuộc này ta sớm đã nghe tiểu thư Lưu Nguyệt nói đến, không phải ngươi hiện tại đang muốn chơi xấu, đúng không?" Người nói chuyện không phải ai khác, đúng là Hàn Nhượng Tuyết.

Hàn Nhượng Tuyết.

Một trong những nghi phạm của Hàn Vân Tịch, kẻ tình nghi đã tự mình đưa lá trà có độc cho Mục Lưu Nguyệt, cư nhiên không có một chút chột dạ nào, cùng hát đệm với Mục Lưu Nguyệt!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134: Thuyết Phục, Buông Tay Một Đoàn

Edit & Dịch: Emily Ton.

Tổ chất tâm lý của Lý thị đã vượt qua được thử thách, nhưng Hàn Nhượng Tuyết lại không giống như vậy, với tính tình của Hàn Nhượng Tuyết, không nên không có một chút chột dạ nào.

Hàn Vân Tịch nhú chặt lông mày, ai biết lúc này, Lý thị đã mở miệng nói, "Nhượng Tuyết, không được bôi nhọ Vương Phi nương nương, nếu như sự tình Vương Phi nương nương đã đáp ứng, nhất định sẽ không dối ý"

Lý thị không nghĩ tới nữ nhi sớm đã biết về sự tình đánh cuộc, tuy nhiên, nàng nhìn thấy phản ứng của Hàn Vân Tịch, cũng không để ý can thiệp thêm một câu, quấy nhiễu phán đoán của Hàn Vân Tịch.

Không thể nghi ngờ, những lời này của Lý thị khiến mày Hàn Vân Tịch càng nhú chặt hơn.

Đáng giận, nàng phỏng đoán, rốt cuộc là đúng hay sai?

Giờ này khắc này, tất cả mọi người nhìn chăm chăm vào Hàn Vân Tịch, chờ đợi nàng trả lời. Trong khi đó, Lý thị vừa chờ đợi, vừa chờ xem nàng dao

động.

Hàn Vân Tịch, rốt cuộc sẽ lựa chọn như thế nào đây?

Sẽ thừa nhận, giải thích, hay là phủ nhận.

Đột nhiên, Hàn Vân Tịch nhìn về phía mọi người, lớn tiếng nói, "Đúng vậy, bốn Vương phi xác thật có ước định này cùng với tiểu thư Lưu Nguyệt, thỉnh mẫu phi, cùng với chư vị ở đây làm chứng!"

Mặc kệ sương mù dày đặc bao quanh tâm trí nàng, đáy lòng nàng vẫn có một phần kiên trì như cũ, tin tưởng vững chắc vào phỏng đoán và phán đoán của mình sẽ không sai, tin tưởng vững chắc vai lá trà kia chính là chứng cứ mang độc.

Nàng không chỉ đang đánh cuộc cùng với Mục Lưu Nguyệt, hơn nữa cũng là đang đánh cuộc cùng với Lý thị, càng là đang đánh cuộc cùng với chính mình.

Nàng cảm thấy phiền bởi khuôn mặt của đám người này, hận không thể lập tức khiến cho tất cả các nàng câm miệng lại.

Ai cũng chưa nghĩ đến Hàn Vân Tịch cư nhiên cứ thừa nhận như vậy, tuy nhiên, Hàn Vân Tịch không chỉ thừa nhận, nàng còn cao giọng thêm vài phần, từng câu từng chữ rành mạch rõ ràng, "Không cần ba ngày, đánh cuộc này, hiện tại sẽ có đáp án"

Hiện tại sẽ có đáp án.

Thiên a.

Tức khắc một mảnh ồ lên, chấn động đến nỗi bầu trời có thể bị xóc lên. Ai cũng đều không thể tưởng tượng, sự tình sẽ phát triển đến nước này.

Mục Lưu Nguyệt bị dọa, trái tim đập thình thịch kinh hoàng, *sao có thể?*

Hiện tại sẽ có đáp án, vì sao Hàn Vân Tịch không lập tức tìm nàng? Với tình hình của Hàn Vân Tịch, sẽ không dễ dàng buông tha nàng đâu?

Không!

Mục Lưu Nguyệt theo bản năng lắc đầu, Hàn Vân Tịch nhất định là đang nói dối, nhất định là cố ý hù dọa nàng.

Trái tim Lý thị không không chế được đập đập mạnh một chút, nàng như thế nào cũng chưa từng nghĩ tới, Hàn Vân Tịch không những không hề bị đã kích, ngược lại ý chí chiến đấu càng tăng thêm.

Hiện tại sẽ có đáp án, nàng ấy lấy đáp án từ đâu ra?

Rốt cuộc, Lý thị chột dạ, tuy nhiên, nàng vẫn không hề biểu hiện ra ngoài.

Không!

Nàng cũng không tin, Hàn Vân Tịch nhất định là bị vì bị ép đến nóng nảy, chớ cùng đường rút giậu mới xả ra những lời dối trá như vậy, hoặc là nàng ấy đang muốn hù dọa Mục Lưu Nguyệt, cũng hoặc là đang dùng phương thức này để thử nàng cũng nên.

Mặc kệ thế nào, nàng đều không thể lộ ra sơ hở, không thể để Hàn Vân Tịch tìm ra bất cứ điều gì. *Lá trà Vạn Xà độc, Hàn Vân Tịch tuyệt đối không có bản lĩnh điều tra ra, tuyệt đối không có!*

Hạ định quyết định, cuối cùng đôi mắt Hàn Vân Tịch nhìn thẳng vào Lý thị. Xem như nàng hoàn toàn mạo hiểm mọi thứ. Dù sao cũng chỉ còn lại ba ngày, nếu như mẹ con Hàn thị không phải là hung thủ, nàng phải tìm kiếm manh mối một lần nữa, thời gian ba ngày căn bản không đủ. So với việc cùng với Mục Lưu Nguyệt khoe khoang ở chỗ này, để Mộ Dung Uyển Như và Nghi thái phi ném đá xuống giếng vào nàng, còn không bằng buông tay một phen.

Thấy Hàn Vân Tịch nhìn qua, trái tim Lý thị một lần nữa không không chế được tiếp tục đập tăng tốc, bốn mắt nhìn nhau, quanh mình một mảnh ầm ĩ, nhưng giữa các nàng chỉ có vô thanh vô tức (yên tĩnh), không khí tràn ngập khẩn trương.

Đột nhiên, Mộ Dung Uyển Như nắm lấy tay Hàn Vân Tịch, bộ dáng giả mù sa mưa hiện ra vui sướng, lớn tiếng nói, "Tẩu tử, hiện tại sẽ có kết quả sao? Nói như vậy, người đã tìm ra được hung phạm? Thật tốt quá, nhanh chóng nói ra, người sẽ không thua!"

Lời này lập tức nhắc nhở Mục Lưu Nguyệt, nàng ta vội vã thêm vào, "Nếu như vậy, thỉnh Vương Phi nương nương hãy bày chứng cứ ra đây, nói ra hung phạm cho chúng ta biết. Chúng ta rất chăm chú lắng nghe, rửa mắt mong chờ!"

Hàn Vân Tịch híp mắt nhìn lại, không chút do dự trả lời, "Được, tất cả các người hãy mở mắt mà nghe cho rõ!"

Thấy nàng tự tin mười phần, Mục Lưu Nguyệt vốn luôn kiên định đột nhiên có chút chột dạ, chỉ là, mặc kệ thế nào, hiện giờ đã cười trên lưng hổ khó xuống, thua người không thể thua trận, nàng ta cắn chặt răng, lớn tiếng nói, "Người nói!"

Toàn trường an tĩnh lại, giọng nói của nàng hai có vẻ đặc biệt vang dội, đứng thật xa đều có thể nghe thấy rất rành mạch.

Lực chú ý của mọi người đều tập trung ở trên người Hàn Vân Tịch, vô cùng khấn trương, vô cùng chờ mong. Không khí thấy toàn đều căng chặt tới cực điểm, trên bờ vực sụp đổ.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Nhưng ai biết, ngay khi Hàn Vân Tịch muốn nói ra sự tình lá trà, một giọng nói đột nhiên vượt qua đám người, dừng lại ở giữa Hàn Vân Tịch và Mục Lưu Nguyệt. Người này, không phải ai khác, đúng là thiếu tướng quân Mục Thanh Võ.

Ngay cả Mục Thanh Võ cũng tới. Án này, Mục Thanh Võ chính là người bị hại, hẳn xác thật hẳn là nên tới.

Mục Lưu Nguyệt lập tức lôi kéo cánh tay Mục Thanh Võ, "Ca, Vương Phi nương nương nói nàng đã tìm được hung phạm, ca cũng nên lắng nghe một chút, rốt cuộc là người nào đã hại ca."

Sự tình lá trà, Mục Thanh Võ là người rõ ràng hơn bất cứ ai khác, Hàn Vân Tịch nghĩ, hẳn tới, nhất định là phụng mệnh tới bắt mẹ con Lý thị.

"Thiếu tướng quân, về chuyện hung phạm..."

Hàn Vân Tịch đang muốn nói, nhưng Mục Thanh Võ đã ngắt lời, "Vương Phi nương nương, sự tình một án hung phạm rất quan trọng, ảnh hưởng sâu rộng, không thích hợp thảo luận trước công chúng nơi đây."

Mục Thanh Võ từ rất xa đã nghe được hai người tranh luận vừa rồi, gấp đến nỗi lửa sém lông mày. Không thể kiểm tra ra độc tố trong vại lá trà kia, không có chứng cứ, vì thế nên Tần Vương mới chậm chạp không động thủ bắt người.

Mặc dù không có chứng cứ, mẹ con Lý thị vẫn là những kẻ bị hiềm nghi lớn nhất, lúc này thọc ra sự tình lá trà, nhất định sẽ kinh động Lý thị, muốn tiếp tục truy tra sẽ trở nên khó khăn hơn.

Tuy nhiên, Hàn Vân Tịch lại không nghe hiểu những lời này của Mục Thanh Võ. Nàng rất phần nộ rồi. Chẳng lẽ gia hỏa này khi tới điểm máu chó, muốn giúp thân muội muội hẳn? Hẳn đã từng đáp ứng với nàng, sẽ xử lý theo lẽ công bằng!

Mục Lưu Nguyệt lại vui sướng, không có người nào có thể hiểu biết về thân ca ca nàng chơi từ nhỏ hơn nàng, nếu ca ca đã nói như vậy, nhất định là đang muốn che chở Tần Vương phi, nhất định là vẫn chưa bắt được hung phạm.

Rất tốt.

Hàn Vân Tịch, lần này cho dù người chấp cánh cũng sẽ khó mà bay.

"Ca ca, một án hung phạm đã được công khai, cũng không cần phải che dấu điều gì, vẫn nên giải thích cho mọi người, cũng để mọi người an tâm, miễn cho nhân tâm kinh đô hoảng sợ, ảnh hưởng sẽ càng trở nên không tốt!" Mục Lưu Nguyệt lớn tiếng nói.

"Người biết cái gì, câm miệng lại!" Mục Thanh Võ thấp giọng răn dạy.

"Ca ca, chẳng lẽ người muốn che chở Vương Phi nương nương hay sao? Tuy rằng Vương Phi nương nương đã cứu người, nhưng ân tình là ân tình, đánh cuộc là đánh cuộc, không thể nhập vào làm một!" Mục Lưu Nguyệt vẫn rất lớn giọng, cắn chết không bỏ.

Mục Thanh Võ quỳnh lên, đơn giản trực tiếp giận mắng, "Người không cần nói hươu nói vượn, trở về cho ta!"

Thấy thế, Hàn Vân Tịch lập tức ý thức được có điều gì đó không ổn. Đúng lúc này, Sở Tây Phong cũng đã đuổi tới, dừng ở bên cạnh Hàn Vân Tịch thì thầm, "Vương Phi nương nương, hồng rồi, lá trà không có độc"

Lời này vừa ra, sắc mặt Hàn Vân Tịch lập tức trắng bệch.

Không có độc.

Làm thế nào... sao có thể như thế?

Nàng thật sự đã sai rồi sao? Nàng thật sự thua cuộc sao?

Không, nàng không tin, sao có thể?

"Người xác định" Hàn Vân Tịch thấp giọng.

"Xác định, trước khi ngài và điện hạ còn chưa trở về, thuốc hạ đã tìm không dưới mười tên độc y để kiểm tra. Vừa rồi điện hạ còn khám điểm một độc y tới kiểm tra đo lường, đều không có độc! Với tình hình hiện tại, trước hết dừng kinh động tới Lý thị, chuyện này cần chờ truy cứu thêm."

Sở Tây Phong lơ đãng liếc mắt nhìn mẹ con Lý thị một cái, ép giọng nói rất thấp, nhưng, Hàn Vân Tịch lại nghe rất rành mạch, trái tim cũng dần dần trầm tới đáy cốc.

"Ca ca, người sao có thể như vậy, người hung dữ làm gì? Chẳng lẽ có sự tình gì đáng xấu hổ hay sao? Chính Vương Phi nương nương đã tự mình nói có thể công bố kết quả, cũng không có người nào bức nằng. Như thế nào, hiện tại lại muốn đổi ý?"

Mục Lưu Nguyệt đẩy Mục Thanh Vỹ ra, bức thẳng tới trước mặt Hàn Văn Tịch, "Vương Phi nương nương, người nhanh chóng nói đi, lúc ấy không ai bức người nói, đúng không?"

Tình thế này, người thông minh đều có thể tưởng tượng được, chuyện gì đang diễn ra.

Nghi thái phi là người đầu tiên mở miệng, nói, "Hàn Văn Tịch, người của Tần Vương phủ ta từ trước đến nay nói chuyện đều phải giữ lời, người sẽ không thật sự muốn đổi ý đi"

Nghi thái phi đã nói như vậy, còn có ai không dám gây khó dễ cho Hàn Văn Tịch?

Phải biết rằng, người ở đây đều có sở thích ném đá xuống giếng.

"Mẫu phi, tâu tử sao có thể là dạng người này chứ, tâu tử nhất định sẽ nói ra hung phạm. Tâu tử, người nhanh chóng nói ra đi. Không phải vừa rồi người muốn nói hay sao?" Giọng nói của Mộ Dung Uyển Như "êm tai" như vậy.

Hàn Nhược Tuyết cũng gấp không chờ nổi, "Đúng vậy đúng vậy, tỷ, người vì sao vẫn không nói, mới vừa rồi chẳng lẽ người chỉ muốn hù dọa người hay sao?"

Lý thị ban đầu còn chột dạ, lúc này xem như đã thu hồi lại tâm, nàng cũng không lên tiếng, thờ ơ lạnh nhạt nhìn Hàn Văn Tịch gặp khó khăn. Đầu cùng với nàng đầu, nha đầu này vẫn còn non. Độc nàng hạ, nơi nào dễ dàng điều tra ra như vậy.

Đối mặt với sự công vây của mọi người, Mục Thanh Vỹ và Sở Tây Phong đều trở nên sốt ruột. Bọn họ đương nhiên biết, Vương Phi nương nương đang cười lên lưng cộp khó leo xuống, nhưng, không xuống cũng phải xuống!

Sẽ tốt hơn nếu Vương Phi nương nương và Mục Lưu Nguyệt cùng lui một bước, đừng để Lý thị phòng bị quá nhiều. Mục Thanh Vỹ nghĩ như thế, lập tức túm Mục Lưu Nguyệt qua, đang muốn nói cho nàng biết về tính nghiêm trọng của chuyện nội gian, ai ngờ, lúc này Mộ Dung Uyển Như ra hiệu ánh mắt về phía đám người, lập tức có không ít người bắt đầu trở nên ồn ào.

"Mọi người nhìn xem, Vương Phi nương nương muốn nuốt lời"

"Nếu không thể tìm ra hung phạm, cũng đừng nên thể hiện ở chỗ này, không phải vẫn còn có ba ngày nữa mới đến kỳ hạn hay sao? Nếu không có bản lĩnh, đừng nên rêu rao!"

"Không nghĩ tới nàng lại là loại nữ nhân này. Lúc trước còn nói y thuật cao siêu gì đó, ta nghĩ đều là tin vịt đi. Ta nghĩ nàng chính là da mặt dày, mồm mép lợi hại mà thôi!."

"Ai nha, da mặt nàng dày cũng không phải là sự tình hôm nay mới biết, ngày đó đại hôn không phải mọi người đều được kiến thức rồi sao? Ha ha..."

Những châm chọc mỉa mai đó, Sở Tây Phong và Mục Thanh Vỹ nghe được đều cảm thấy rất phẫn nộ. Mục Thanh Vỹ một tay túm Mục Lưu Nguyệt, một tay gắt gao nắm chặt thành nắm tay, tức giận đến nỗi nói không nên lời.

Mà lúc này, Hàn Văn Tịch cúi đầu, trầm mặc đến nỗi đáng sợ.

Đây cũng không phải lần đầu tiên nàng bị vây xem, bị châm chọc mỉa mai, tuy nhiên, lần này không giống với thời điểm khác. Lần này, xác thật là chính miệng nàng nói muốn công bố đáp án, bắt được hung phạm.

Tuy nhiên....

Nàng sai rồi.... chịu thua?

Nhưng nàng, đã khi nào từng chịu thua?.

Các loại châm chọc, cười nhạo tràn ngập hai lỗ tai của nàng, nhưng, giờ này khắc này, Hàn Văn Tịch lại chỉ nghe được một giọng nói, một giọng nói đến từ sâu trong nội tâm của mình, "Ta không chịu thua!"

Mặc dù thua, cũng phải thua tâm phục khẩu phục, nhưng, hiện tại, nàng không muốn phục, trái tim càng không muốn phục.

Lá trà không có độc, đúng không?

Được thôi, nàng sẽ tự mình tới kiểm tra, nàng còn chưa kiểm tra đâu, dựa vào cái gì mà nói không có độc?

Tuy rằng sự tình kiểm tra trà độc là rất đơn giản, khó mắc sai lầm, nhưng là, lần này, nàng cố tình không tin.

Bỗng nhiên, Hàn Văn Tịch ngẩng đầu lên, đối mặt với ánh mắt khinh thường của mọi người, biểu tình trào phúng, nàng nâng cao cằm, bễ nghễ nhìn chúng sinh, từng chữ từng chữ một, giọng nói rõ ràng, "Hung phạm hạ độc đang ở hiện trường, bốn Vương phi có lá trà làm chứng!"

Chương 135: Khẩn Trương - Có Độc Hay Không?

Hàn Văn Tịch đứng là kiểu người chỉ cần dùng một câu nói cũng đủ làm người ta khiếp sợ muốn chết. Tất cả mọi người có mặt đều trở nên yên tĩnh, bao gồm cả những người của Nghi thái phi, tình huống bất ngờ, ai cũng đều không kịp trở tay, trợn mắt há hốc mồm. Ai có thể ngờ trong loại tình huống này Hàn Văn Tịch lại có thể nói hung thủ hạ độc ở ngay tại đây, hơn nữa nàng cũng đã có chứng cứ chứng minh. Trời ơi, đây là sự thật sao? Người có phản ứng lớn nhất vẫn là Lý thị, sắc mặt nàng ta trắng bệch, lòng bàn tay đã bắt đầu đổ đầy mồ hôi. Chẳng lẽ giỏ lá trà kia thật sự đã rơi vào tay Hàn Văn Tịch và nàng ta cũng đã kiểm tra ra Vạn độc xà? Thủ phạm mà Hàn Văn Tịch đang nói tới chính là mình sao?

Nghĩ tới đây, Lý thị đã không còn có thể đứng vững nữa, lùi về sau vài bước, mà cùng lúc đó, Hàn Văn Tịch cũng đang nhìn qua nàng ta. Lúc này, lực chú ý của mọi người đều ở trên người Hàn Văn Tịch, thấy nàng nhìn về phía Lý thị, mọi người cũng đều nhìn theo, sắc mặt Lý thị vốn không tốt, nay lại càng trắng thêm vài phần, dần lui về tới đụng vào cánh cửa. Hàn Nhưộc Tuyết hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nàng ta vội vàng đi đến đỡ lấy Lý thị, ai ngờ, Hàn Văn Tịch vươn tay chỉ thẳng vào các nàng:

"Thủ phạm hạ độc chính là hai mẹ con các người".

Một câu nói này của Hàn Văn Tịch giống như một trận sấm sét, làm chấn động toàn hiện trường. Mọi người đều ngơ ngác, nhưng vẫn thật nhanh rút về phía sau, cách xa hai mẹ con Lý thị, mặc kệ lời nói của Hàn Văn Tịch là đúng hay sai, mọi người đều không ai dám mạo hiểm mạng sống của chính mình, phải biết rằng, người có thể sử dụng độc cũng không phải là loại người hiền lành, tử tế, dễ bắt nạt.

Mục Thanh Vỹ và Sở Tây Phong cũng không nghĩ tới Hàn Văn Tịch sẽ làm như vậy, ngang nhiên công khai chỉ ra và xác nhận Lý thị là thủ phạm, bọn họ hai người đều bất ngờ nhưng may mắn là bọn họ phản ứng nhanh nhạy, vội vàng tiến lên, một trái một phải, ngăn chặn Lý thị bỏ trốn, đồng thời bảo vệ Hàn Văn Tịch. Mọi người đều bị dọa đến khiếp sợ, đến Hàn Nhưộc Tuyết cũng đã tức giận thờ ơ mạnh, không rảnh lo lễ nghĩa liền lớn tiếng chỉ vào Hàn Văn Tịch nói:

"Hàn Văn Tịch, ngươi ngậm máu phun người, nói không chứng cứ, ngươi dựa vào cái gì nói mẹ con chúng ta là hung thủ?"

Nghe được lời này, Lý thị liền bình tĩnh trở lại, nàng ta lấy lại tinh thần, lập tức chất vấn:

"Vương phi nương nương, ăn có thể ăn bậy, nhưng lời nói thì không thể nói bậy, không có chứng cứ, ngươi sao lại có thể vu oan cho chúng ta, mẹ con chúng ta hai người sống ở Hàn gia đều luôn an phận thủ thường, cũng không cùng người khác tranh đoạt cái gì, mẹ con Từ thị đều đã bị bỏ tù, ngươi cũng chưa muốn tha cho chúng ta sao?"

Lý thị giờ này chính là hạ quyết tâm, dù sao cũng không tin Hàn Văn Tịch có thể tìm ra độc trong giỏ lá trà kia, nàng ta không có bản lĩnh lớn đến vậy. Chủ công để ý đến nàng ta, nghĩ rằng bất cóc nàng ta về làm thuộc hạ dưới trướng, nhưng cho dù vậy thì nàng và Hắc Sát trong lòng đều không phục.

Hắc Sát không phục đều thể hiện ra mặt, nhưng nàng không phục Hàn Văn Tịch thì đều giấu trong xương tủy, nàng cũng không tin, một người phế tài như Hàn Văn Tịch đột nhiên qua một đêm lại thay đổi, càng không tin một gia tộc không biết gì về độc như Hàn gia lại có thể tạo ra một cao thủ dùng độc, lại thêm nói, nàng ít nhất cũng có hơn ba mươi năm nỗ lực học độc thuật, lại so không bằng với một tiểu nha đầu chưa đầy hai mươi. Lần này, nàng nhất định trả hết mọi giá chỉ cần hại được Hàn Văn Tịch.

Mẹ con Lý thị đã lên tiếng, Mục Lưu Nguyệt cũng lên tinh thần, không thể không thừa nhận, lời nói vừa rồi của Hàn Văn Tịch suýt nữa làm nàng bị dọa choáng váng, nếu mẹ con Lý thị là hung thủ hạ độc, vậy thì nàng chính là người đã hàng ngày cùng hung thủ gắn bó bên nhau, suy nghĩ một chút đã cảm thấy thật đáng sợ.

Trong chuyện này, có thể Hàn Văn Tịch đã bị bức đến phát điên, nên mới có thể nói ra những lời như vậy, nàng lạnh lùng châm chọc:

"Tùy tiện chỉ ra một người là hung thủ, như vậy thì hung thủ cũng dễ tìm quá rồi, Vương phi nương nương, ngươi nói đã có bằng chứng, vậy không bằng đem ra để mọi người nhìn thấy."

Hàn Văn Tịch lập tức hạ lệnh:

"Sở Tây Phong, đem lá trà mang đến đây, giỏ đựng trà cũng mang tới, bốn vương phi sẽ nghiệm độc tại hiện trường".

Sở Tây Phong cũng rối rắm không biết nên làm gì bây giờ, hẳn tuy rằng không hiểu độc được, nhưng kiến thức thông thường thì vẫn có, độc được hạ trên cơ thể người cũng không phải dễ dàng kiểm tra đo lường ra tới, nhưng nếu không phải hạ độc trực tiếp trên thân thể, thì lại đơn giản hơn rất nhiều, cho dù liều lượng độc được cực kỳ nhỏ, chỉ cần thật sự có độc, thì đều sẽ bị kiểm tra ra, giỏ trà này cùng lá trà nếu có độc thì phân lượng cũng sẽ không thể ít.

Đã có rất nhiều độc y kiểm tra qua hai thứ đồ vật này, tất cả đều cùng cho ra một kết luận chính là chúng không có độc. Vương phi nương nương lại

muốn lấy chúng tôi khảo nghiệm độc tính, chuyện này không phải là muốn tự đào mồ chôn mình sao? nếu tra không ra độc, sẽ lại càng mất mặt. Sở Tây Phong kỳ thật rồi rằm, đang muốn khuyên một chút, nhưng mà Hàn Văn Tịch lại đột nhiên lạnh giọng nói:

"Sao còn chưa đi?"

Sở Tây Phong ngẩn ra, nhìn thấy ánh mắt sắc bén như lưỡi dao của nàng liền giật mình, không dám nói nửa câu, chỉ có thể lĩnh lệnh mà đi. Bây giờ trời đã tối, quần chúng vây xem càng ngày càng nhiều, thậm chí có không ít quý tộc quyền quý cũng tìm tới, ngay cả thái tử Long Thiên Mặc cũng cải trang xuất cung, lẫn đứng trong đám người theo dõi vụ việc. Sự tình đã nhanh chóng làm dư luận xôn xao, trong cung, ngoài cung, mọi người đều biết.

Trong quá trình chờ đợi, mọi người đều an tĩnh, không dám phát biểu lời nào, Mục Thanh Võ và mấy thị vệ đem mẹ con Lý thị vây lại, đề phòng bất trắc. Khi Sở Tây Phong đem lá trà và giỏ đựng trà lại đây, hiện trường càng nhiều thêm sự yên tĩnh,

Không nghĩ tới, Hàn Văn Tịch nói có chứng cứ là thật, mọi người đều hai mắt nhìn nhau, lại không dám nói lời bậy bạ. Nhìn dáng vẻ, Hàn Văn Tịch không giống như là đang nói đùa, nhưng muốn xác thực vẫn phải kiểm tra xem, lá trà kia có chứa độc hay không? Mọi người đều trong trạng thái cẩn trọng, nhưng mà Hàn Nhượng Tuyết và Mục Lưu Nguyệt lại bị chấn kinh, hai nàng vừa thấy giỏ lá trà xanh biếc liền nhận ra cái giỏ này là từ tay nữ hầu pha trà lấy ra tới, lại nhìn đến mấy lá trà, quả đúng là trà mà Hàn Nhượng Tuyết mang đi tặng cho Mục Lưu Nguyệt, nhưng sau đó lại quên đưa, cách thức đóng gói và niêm phong đều giống y với cách làm của Lý thị, Hàn Nhượng Tuyết cực kỳ quen thuộc. Hàn Văn Tịch làm sao có thể tìm ra lá trà và giỏ trà, không lẽ những gì nàng ta nói đều là sự thật. Hàn Nhượng Tuyết bất an nhìn qua Mục Lưu Nguyệt, Mục Lưu Nguyệt cũng cùng lúc nhìn lại, trong nhất thời, khí thế của hai người đều suy yếu hẳn. Hàn Văn Tịch đem phản ứng của mọi người đều xem ở trong mắt, tuy là nàng chỉ dựa vào tính tình quật cường và tùy hứng nên mới muốn kiểm tra lá trà, chính nàng cũng không rõ ràng lắm trong lá trà có độc hay không? nhưng nếu đã lựa chọn chiến đấu tới cùng, nàng cũng muốn bình tĩnh, dù thua cũng không thể mất khí thế. Nàng hào phóng đi ra, ánh mắt lãnh đạm quét ngang mọi người một vòng, thậm chí bọn người của Nghi thái phi cũng không bỏ qua, Nghi thái phi nhìn đến, đột nhiên có một loại cảm giác thua kém, mà loại cảm giác này dù ngay trước mặt thái hậu thì nàng ta cũng chưa từng cảm thấy.

Nghi thái phi nấp môi, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn im lặng, Hàn Văn Tịch thu hồi tầm mắt, lúc này mới mở miệng:

"Chư vị, cô nương này chính là hầu gái của Thiên Hương trà trang, nàng chính là nhân chứng, còn vật chứng chính là lá trà cùng với giỏ đựng trà này."

Mục Lưu Nguyệt lập tức liền phản bác:

"Người dựa vào đâu nói những thứ này là nhân chứng, vật chứng?"

Hàn Văn Tịch không trả lời, dùng ánh mắt ý kêu nữ hầu gái kia bước ra.

"Dân nữ là trà nữ Tiểu Thanh của Thiên Hương trà trang, cũng là người chuyên hầu hạ trà cho Lưu Nguyệt tiểu thư, giỏ lá trà này là vào một tháng trước, nhị tiểu thư của Hàn gia Hàn Nhượng Tuyết, đưa tới vườn trà, chuẩn bị tặng cho tiểu thư Lưu Nguyệt, nhưng sau đó lại quên. Dân nữ nhất thời nổi lòng tham, liền đem giỏ trà giấu đi, không ngờ kiểm tra ra độc tính, hơn nữa còn là Vạn xà độc mà thiếu tướng quân trúng, như vậy ba bốn năm nay, tiểu thư Lưu Nguyệt cùng Hàn nhị tiểu thư thường xuyên qua lại trà trang dùng trà, mỗi lần như thế, Hàn nhị tiểu thư đều sẽ tặng Lưu Nguyệt tiểu thư một giỏ trà mang về, còn nói là do chính mẫu thân mình gia công ra, bên ngoài sẽ không có người bán."

Tiểu Thanh nói xong lời nói, phàm là người thông minh đều có thể hiểu rõ, mọi chuyện hết thảy đều đã rõ ràng.

Nếu lá trà này thật sự có độc, như vậy Mục Lưu Nguyệt chính là đồng phạm, Hàn Nhượng Tuyết chính là hung thủ, Hàn Nhượng Tuyết thông qua Mục Lưu Nguyệt để hạ độc Mục Thanh Võ, mà người chân chính bỏ độc vào trà chính là người đã gia công ra nó, Lý thị.

Mục Lưu Nguyệt cuối cùng cũng hoảng hốt, nàng thật sự đã nhận của Hàn Nhượng Tuyết rất nhiều lá trà, lại đem tất cả đều tặng cho ca ca, trong lòng nàng là rõ ràng nhất số lượng, nhìn đến giỏ lá trà quen thuộc kia, tìm nàng đều suýt nữa không đập, cả người giống như bị hút hết linh hồn, liên tục lui về phía sau, không thể nói ra lời.

Tại sao lại như vậy?

Nàng vậy mà bị Hàn Nhượng Tuyết lừa, trở thành công cụ mưu sát ca ca, ca ca trúng là độc mãn tính, chính là trúng độc thời gian rất lâu, mà nàng trong những năm gần đây đều định kỳ mỗi tháng tặng ca ca một giỏ trà.

Không thể được, nàng không cần đáp án này, chết cũng không cần.

Chuyện này nhất định là trùng hợp.

Đột nhiên, nàng điên rồi giống nhau vọt lại đây, suýt nữa đụng phải Hàn Văn Tịch, "Ta không tin không tin người dựa vào cái gì nói này lá trà có độc dựa vào cái gì"

Đột nhiên nàng giống như một người phát điên, nhảy đến chỗ Hàn Văn Tịch, suýt chút nữa làm Hàn Văn Tịch té ngã.

"Ta không tin, người dựa vào cái gì nói lá trà này có độc?"

Hàn Văn Tịch hỏi lại:

"Cho nên, Lưu Nguyệt tiểu thư là thừa nhận, lá trà này chính là lá trà mà Hàn Nhượng Tuyết muốn tặng người, cũng thừa nhận toàn bộ lời nói của Tiểu

Thanh là đúng sự thật".

Mục Lư Nguyệt không còn nghĩ được nhiều, nổi giận đùng đùng trả lời:

"Đúng, lá trà này là do Hàn Nhựt Tuyệt thường xuyên tặng cho ta, ta lại thường xuyên đem nó tặng cho ca ca, nhưng chuyện này có thể chứng minh cái gì? người dựa vào đâu liền khẳng định trong trà có độc?"

Hàn Nhựt Tuyệt cũng vội vàng phụ họa:

"Đúng vậy, người dựa vào cái gì nói lá trà có độc?"

Hai nàng như là bắt được cọng rom cứu mạng, khẩn trương chụp lấy không buông, nếu lá trà thật sự có độc, Hàn Văn Tịch sẽ thắng, nếu không có độc, dù cho Hàn Văn Tịch nói đến thế nào cũng đều vô dụng.

Mấu chốt của việc này ở chỗ giỏ trà kia.

Lúc này, Lý thị vẫn luôn trầm mặc đứng một bên cuối cùng thốt ra tiếng nói:

"Vương phi nương nương, cầu người dùng chứng cứ nói chuyện, nếu không dân phụ không phục, dân phụ oan uổng, oan uổng".

Lý thị vẫn rất tin tưởng độc thuật của chính mình, cũng tin tưởng Hàn Văn Tịch tra không ra độc được, bây giờ có nhiều người tụ tập cũng rất tốt, mọi người đều nhìn thấy, Hàn Văn Tịch không chứng minh được lá trà có độc, Long Phi Dạ cũng đừng mong bắt được nàng. Nàng vừa kêu oan, vừa hướng về phía Nghi thái phi đi, Mục Thanh Võ kịp thời ngăn lại, nàng ta thuận thế quỳ xuống:

"Thái phi nương nương, dân phụ bị oan, Tàn Vương phủ ngậm máu phun người, không có chứng cứ rõ ràng liền khẳng định dân nữ là hung thủ, dân phụ oan uổng quá".

Nghi thái phi lui đi rất xa, tuy rằng lòng có đề phòng nhưng là nàng đương nhiên vẫn thế Lý thị nói chuyện, mặc kệ quá trình như thế nào, nàng chỉ cần kết quả, chỉ cần Hàn Văn Tịch thua, sẽ liền bị bại hoại danh tiết. Nghi thái phi lạnh lùng nói:

"Hàn Văn Tịch, người mới vừa rồi không phải đã nói sẽ ở tại chỗ này nghiệm độc sao? Lý thị không phục, nói vậy ở đây nhiều người cũng không phục, người nhanh chóng làm thí nghiệm để mọi người nhìn rõ ràng đi".

Hàn Văn Tịch muốn xác nhận lại lần nữa nên hỏi:

"Nói như vậy, Lý thị đã thừa nhận lá trà này là do nàng ta gia công, đóng gói"

Lý thị không có phủ nhận, hào phóng gật đầu: "Đúng"

Hàn Văn Tịch thanh âm thật lớn: "Rất tốt"

Dù đầy tự tin bên ngoài, nhưng không ai biết, giờ phút này, Hàn Văn Tịch đã âm thầm than nhẹ một hơi. Chỉ có nàng biết, khi nàng cầm lấy giỏ lá trà này về, hệ thống giải độc cũng không có phát ra bất cứ nhắc nhở nào, chuyện này có hai nguyên nhân, một là giỏ lá trà này chứa một lượng độc được quá ít ỏi, cho nên hệ thống giải độc cùng độc y đều không phát hiện ra, hai là lá trà này thật sự không có độc.

Giờ phút này, mấy ngàn đôi mắt đang nhìn chăm chăm nàng, mà thái độ của mẹ con Lý thị vẫn như cũ kiên định, giỏ lá trà này sẽ quyết định sự vinh nhục, sinh tử của Hàn Văn Tịch. Nói nàng không khẩn trương chính là giả vờ. Nàng dùng sự tin tưởng của mình đi tới bước cuối cùng này, bước thêm bước nữa sẽ là kết thúc, là hy vọng, hay là thất vọng, ai cũng đều không biết. Tim Hàn Văn Tịch đập cực kỳ nhanh, nàng cắn chặt miệng, mở ra giỏ lá trà, hai mắt trong sáng nhìn chăm chú lá trà, bắt đầu khởi động chế độ rà quét cao cấp nhất.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Mau Xem, Có Tình Huống!

Edit & Dịch: Emily Ton.

Không có độc!

Kết quả rà quét không có độc!

Hàn Văn Tịch hít một hơi khí lạnh, ngo ngoàng nhìn lá trà, trong lúc nhất thời sau lưng đều đã ướt đầm mồ hôi.

Không có độc!

Thật sự không có độc!

Vì sao?

Ở đây, không ai biết được nàng vừa làm gì, chỉ thấy nàng chăm chăm nhìn xem lá trà, sắc mặt không tốt lắm. Lý thị lập tức gây khó dễ, "Vương Phi nương nương, người sẽ bắt đầu nghiệm độc sao?"

Hàn Văn Tịch ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy đáy mắt Lý thị hiện lên một sự trào phúng, rõ ràng cố ý lộ ra cho nàng nhìn thấy. Lý thị, nhất định chính là hung phạm, nhưng lá trà này...

"Vương Phi nương nương, người nhanh chóng nghiệm độc đi!" Hàn Nhượng Tuyết cũng thúc giục.

Mục Lưu Nguyệt không có sự nhần nại tốt như vậy, lạnh lùng nói, "Hàn Văn Tịch, người hãy nói đi! Vì sao người lại không nói gì như thế? Người nói dễ nghe như vậy, người thật sự muốn nghiệm độc, sao bỗng nhiên héo đi như vậy? Người đang muốn hù dọa chơi người hay sao? Đừng tưởng rằng người là Tần Vương phi thì ghê gớm lắm! Ta nói cho người biết, nếu hôm nay người không nghiệm ra cái gì, bốn tiểu thư sẽ lập tức đi tìm Thái hậu nương nương, buộc tội người vu hãm người khác!"

Vừa nghe đến bốn chữ "Thái Hậu nương nương", Nghi thái phi cảm thấy cả người đều trở nên không tốt, mặt bình tĩnh, tức giận nói, "Hàn Văn Tịch, có chuyện gì với người vậy? Rốt cuộc người nghiệm hay không nghiệm?"

Hàn Văn Tịch nhìn các nàng, cau mày, Mục Thanh Võ và Sở Tây Phong một bên gấp đến nỗi giống như kiến bò trên chảo nóng. Mặc dù không biết Vương Phi nương nương vừa rồi đã làm gì, nhưng nhìn thấy biểu tình của Vương Phi nương nương, phỏng chừng cũng biết lá trà này không hề có độc.

Ai nha, sớm đã nói rồi, vì sao nàng cố tình vẫn không tin? Hiện tại phải làm sao bây giờ? Hiện tại đã cười lên lưng cọp khó xuống!

Đột nhiên, trong đám đông có người hô to, "Thỉnh Vương Phi nương nương nghiệm độc, chớ oan uổng người tốt!"

Ngay sau đó, không ít người đón ý nói hòa, một đám cùng kêu lên, "Thỉnh Vương Phi nương nương nghiệm độc, chớ oan uổng người tốt!"

Không thể nghi ngờ, Hàn Văn Tịch đã trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích. Nàng cắn chặt hàm răng. Tất cả mọi người cho rằng nàng không còn lựa chọn nào khác, nhưng ai biết, chỉ một lát sau, nàng đã lạnh giọng hạ lệnh, "Người tới, mang nước nóng lên đây, ngâm lá trà này vào, bốn Vương phi hiện tại sẽ nghiệm độc cho mọi người nhìn xem!"

Rà quét không ra độc tố, có khả năng không có độc, tuy nhiên, còn có một khả năng khác, đó chính là thủ đoạn hạ độc của Lý thị quá xảo quyệt, ngay cả tầng sâu của hệ thống giải độc cũng không thể rà quét ra.

Nàng mơ hồ nhớ rõ mình đã từng gặp qua một biện pháp khác để thử Vạn Xà độc ở trong sách cổ, cho dù phân lượng Vạn Xà độc bao nhiêu đều có thể lập tức bị thí nghiệm ra.

Vạn Xà độc không tồn tại trong thời hiện đại, vì thế nàng chưa từng thực nghiệm qua phương pháp này, cũng không biết rốt cuộc có hiệu quả hay không. Tuy nhiên, lúc này, nàng cũng không rảnh lo nhiều như vậy. Đây là biện pháp duy nhất của nàng, nàng chỉ có thể căng da đầu thử nó.

Nếu đã chiến đấu không buông tay, vậy thì dứt khoát làm đi.

Theo quan điểm của người bình thường, pha trà nghiệm độc, đơn giản là tìm một người nào đó tới uống trà thử độc. Đó là một biện pháp rất đơn giản, chỉ cần thử một lần là ra kết quả. Vì thế, tất cả mọi người đều bắt đầu khẩn trương.

Tuy nhiên, trong lòng Lý thị lại cười lạnh, bà ta đương nhiên biết Hàn Văn Tịch sẽ không ngốc đến nỗi dùng biện pháp đơn giản nhất là uống trà thử độc.

Nàng đã cứu Mục Thanh Võ, nên hẳn biết rằng, Vạn Xà độc một khi tiến vào cơ thể người, sẽ không bộc phát trong cơ thể mà là tích lũy cho tới mấy năm sau.

Bà ta nghĩ, Hàn Văn Tịch muốn pha trà, có thể là có vũ khí bí mật nào đó, giống như châm thử độc rất lợi hại, hoặc đá thử độc hay vật nào đó tương tự.

Miền là độc tính không xâm nhập vào cơ thể người, cho dù là một lượng nhỏ, cũng vẫn có thể bị những công cụ thử độc đó thí nghiệm ra. Tuy nhiên, cách bà ta hạ độc không giống như thế.

Ngay cả đá thử độc lợi hại nhất thiên hạ, cũng không có cách nào thí nghiệm ra Vạn Xà độc mà bà ta đã hạ.

Bên môi Lý thị nổi lên một nụ cười khinh thường, kiên nhẫn chờ đợi.

Rất nhanh, người hầu đã đưa tới nước nóng cùng với khay trà, nhưng ai biết, Hàn Văn Tịch lại nói, "Không cần chén trà, lấy một cái bát lớn tới đây!"

Bát lớn!

Nàng muốn làm gì?

Mọi người cũng đều rất khó hiểu, nụ cười châm chọc bên môi Lý thị càng thêm đậm. Nàng lên mặt đòi chén pha trà, không phải là đang hy vọng có thể ngâm ra được nhiều phân lượng độc tố hơn đi? Thật sự là ngu xuẩn cực điểm.

Có vẻ như, không chỉ chủ thượng đã đánh giá nha đầu này quá cao, ngay cả bà ta cũng đánh giá nàng quá cao.

Người hầu lập tức đổi lấy bát lớn, rất nhanh đã ngâm được một bát nước trà lớn, sau đó chuyển qua và đặt ở trên bàn nhỏ.

Mọi người đều nhìn qua, chờ xem bước tiếp theo Hàn Vân Tịch sẽ làm như thế nào. Nàng sẽ tìm người uống trà thử độc, hay là dùng đá nghiệm độc nào đó để thử độc.

Nhưng ai biết, Hàn Vân Tịch lại nói, "Người tới, bắt một con cá vàng tới đây, nhất định phải đang sống!"

Nàng không cần người, cũng không cần công cụ thử độc, mà là dùng cá vàng?

Tuy nhiên, đạo lý thử độc cũng đều giống nhau, Lý thị vẫn bình tĩnh như cũ. Sức chống cự của cá vàng thấp hơn nhiều so với con người. Nhưng, cho dù như thế thì sao? Hàn Vân Tịch cũng sẽ thất vọng như cũ.

Rất nhanh, người hầu lập tức mang tới một con cá vàng đang tung tăng nhảy nhót. Trong khi đó, mọi người đều chờ mong đã lâu, gấp không chờ nổi muốn nhìn thấy kết quả.

Hàn Vân Tịch tiếp nhận cá vàng, đi đến phía trước bát nước trà, hít một hơi thật sâu.

Nàng biết, giờ này khắc này tất cả mọi người đều rất khản trương, tuy nhiên, nàng chính là người khản trương nhất so với bất luận kẻ nào.

Những gì được ghi lại trên sách cổ rốt cuộc là thật hay giả, rốt cuộc có hiệu quả hay không? Vận mệnh của nàng sẽ như thế nào, chỉ dựa vào một hành động tại đây, buông con cá này xuống, hết thảy sẽ có được kết luận cuối cùng.

Cũng không biết là do con cá trong tay giãy giụa quá mạnh, hay là tay nàng đang run. Nàng nhất thời không khống chế được, hạ thấp tay xuống, quyết tâm thả con cá vào trong nước trà.

Trong lúc nhất thời, vô số ánh mắt đều hội tụ lại đây, ngay cả Hàn Vân Tịch cũng cúi đầu nhìn. Chỉ thấy con cá một khi có chút nước lập tức nhảy lên tán loạn. Đồng thời, nàng cũng nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của mình ở trong nước trà, khuôn mặt đã trở nên trắng bệch.

Con cá, đang bơi lội.

Nó sẽ trúng độc và chết hay sao?

Mọi người đều nhìn không chớp mắt, ngay cả Mục Thanh Võ và Sở Tây Phong nhất thời cũng quên đề phòng Lý thị, khản trương nhìn qua. Nghi thái phi cũng đi tới gần hơn, chăm chăm nhìn xem.

Trái tim của Hàn Vân Tịch đang đập như một cái trống, thịch thịch thịch, thịch thịch thịch, theo đường bơi lui tới của con cá. Tim nàng đập càng lúc càng nhanh, đến nỗi nàng có chút khó thở.

Thời gian trôi qua từng chút một. Con cá khi thì bơi lội, khi thì yên lặng, hết thảy đều rất bình thường.

Nụ cười châm chọc dần dần nổi lên bên môi Lý thị, "Vương Phi nương nương, người muốn nghiệm tới khi nào mới kết thúc đây?"

"Chắc là sẽ nghiệm đến khi bình minh, đúng không? Ha ha." Mục Lưu Nguyệt cũng cười. Đã lâu như vậy, nếu như có độc, cá vàng sớm đã chết. Lá trà căn bản không có độc, Hàn Vân Tịch đã nói một lời nói dối rất lớn.

"Ai nha, đây là nước trà. Nếu chúng ta tiếp tục nghiệm độc đến tận ngày mai, cá vàng chưa chắc có thể sống được." Hàn Nhược Tuyết giống như trút được gánh nặng, cười nhắc nhở. Nước trà rốt cuộc không phải là nước sạch. Một con cá vàng chỉ có thể sống ở trong nước trà khoảng 2-3 canh giờ (4-6 tiếng), sau đó sẽ chết theo lẽ tự nhiên.

Hàn Vân Tịch nghiêng răng, không để ý tới các nàng, nàng vẫn chăm chăm nhìn xem cá vàng. Nàng không hề phát hiện ra, trên trán mình sớm đã thấm ra một tầng mồ hôi rất lớn.

Thời gian nửa chén trà nhỏ trôi qua rất nhanh, nhưng cá vàng vẫn sống. Chẳng lẽ những gì ghi lại trên sách cổ là giả? Chẳng lẽ hôm nay nàng chủ định sẽ thua tại trong tay nữ nhân này?

"Hàn Vân Tịch, người nên công bố kết quả nghiệm độc đi!" Nghi thái phi lạnh giọng nhắc nhở, gấp không chờ nổi muốn nhìn thấy Hàn Vân Tịch thực hiện việc đánh cược.

Hàn Vân Tịch vẫn cúi đầu, không trả lời.

Mục Lưu Nguyệt bắt đầu cười rộ, "Ai nha, bất quá chỉ là một vụ đánh cược mà thôi. Đã dám đánh cược thì cũng dám chịu thua. Người kéo dài thời gian như vậy, quả là không thú vị chút nào!"

"Hàn Vân Tịch, người có nghe mệnh lệnh của bổn cung hay không?" Nghi thái phi lạnh giọng, không muốn lãng phí thời gian.

Cá vàng đang vui sướng bơi lội ở trong nước trà như vậy, Hàn Vân Tịch nhìn nhìn, rót cuộc nhắm hai mắt lại. Dần dần, nàng chậm rãi ngẩng đầu lên.

Mọi người nhìn thấy thế, vô cùng vui sướng khi người gặp họa, châm chọc một mảnh.

Nhưng...

Đột nhiên, bỗng nghe thấy Sở Tây Phong kêu lên sợ hãi, "Có tình huống, Vương Phi nương nương, mau xem, có tình huống!"

Có tình huống!

Hàn Vân Tịch đột nhiên tròn mắt, cúi đầu. Chỉ thấy cá vàng vẫn còn đang bơi lội, nhưng dường như có chút cảm giác mất cân bằng, rất nhiều lần đều nghiêng qua một bên.

Hiện tượng này, không thể nghi ngờ chính là dấu hiệu lật bụng và chết!

Trái tim Hàn Vân Tịch kinh hoàng đập mạnh thịch thịch thịch khó ức chế, giống như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Nàng kích động che ngực mình lại, không dám chớp mắt, gắt gao chăm chăm nhìn xem cá vàng. Trong lúc này, mọi người cũng đều khiếp sợ vô cùng, sôi nổi nhìn qua một lần nữa. Ngay cả Lý thị tự tin tràn đầy cũng đã hoảng sợ, không thể tưởng tượng nhìn qua, liên tục lắc đầu.

Tại sao lại như vậy? Không thể tin được, không thể tin. Cá vàng sẽ không chết, sẽ không!

Tuy nhiên, rất nhanh, cá vàng đã ngừng bơi lội, trôi nổi ở trong nước, một lần lại một lần lật nghiêng, giống như đang giãy giụa chiến đấu lần cuối với tử thần. Đáng tiếc, không quá vài lần, nó lập tức hoàn toàn đảo ngược, bụng trắng nhô ra khỏi mặt nước. Ngay sau đó, những chấm đen nhỏ xíu xuất hiện trên bụng trắng, dần dần càng ngày càng nhiều, càng ngày càng dày đặc. Chỉ một lát sau, toàn bộ bụng cá đã biến thành màu đen.

Thiên a!

Trong lúc nhất thời, tất cả quần chúng đều hít vào một hơi khí lạnh. Cá vàng đã chết, lại còn biến thành màu đen. Đây chính là trúng độc!

Kết quả này, Hàn Vân Tịch cũng quá ngoài ý muốn. Phải biết rằng, nàng thật sự không xác định có thể thành công hay không. Hơn nữa, vừa rồi thật sự nàng đã bị dọa sợ.

Giờ này khắc này, trái tim nàng vẫn đang kinh hoàng, thật lâu không cách nào bình tĩnh lại.

Đương nhiên, nàng sẽ không quên mất chính sự, một khi độc tính đã hiện ra, muốn kiểm nghiệm xem rốt cuộc là độc gì sẽ rất dễ dàng. Nàng vội vàng lấy kim châm ra, thu thập vết máu ở trên bụng cá.

"Ai tới kiểm tra xem, đây là độc gì?" Hàn Vân Tịch lớn tiếng hỏi.

Trong đám người lập tức có người đáp lại, "Ta tới!"

Một lão giả đi tới, nghiêm túc nhìn nhìn bụng cá vàng, lại dùng ngón tay chạm vào máu độc, sau khi ngửi một lúc, khẳng định nói, "Đây là độc rắn, một sự kết hợp của nhiều độc rắn với nhau, được gọi là Vạn Xà độc"

Đúng là cao thủ trong dân gian!

Hàn Vân Tịch vui mừng, "Nói vậy, tất cả mọi người đều đã nhìn thấy rõ ràng đi. Trà này có độc, chính là Vạn Xà độc mà thiếu tướng quân đã trúng!"

Lời này vừa ra, mọi người mới hồi phục từ trong chấn động, bắt đầu sôi nổi nghị luận.

"Thiên a, nếu như quanh năm suốt tháng đều uống, không phải một ngày kia sẽ giống như cá này hay sao?"

"Thật là đáng sợ, thủ đoạn này thật quá âm hiểm! Thật sự quá đáng giận!"

"Mẹ con Lý thị thật sự là hung thủ! Thật kinh khủng! Ta chưa từng nghĩ tới!"

.....

Kính hô một mảnh, Lý thị đứng ở xa xa. Bà ta tự cho rằng độc thuật của mình cao minh, nhưng không bao giờ ngờ rằng, chỉ một con cá vàng tầm thường cũng có thể phá giải độc thuật của bà ta.

Bà ta tự hào nhất chính là kỹ năng hạ độc của mình, nhưng bây giờ, sự bình tĩnh của bà ta, tất cả đều hoàn toàn bị phá vỡ. Bà ta đã bị phủ định hoàn toàn. Tuy rằng không muốn tin tưởng, nhưng đối với kết quả này, bà ta không thể có lời nào để nói, không thể không phục.

Hàn Nhựt Tuyết ngơ ngẩn nhìn cá vàng đã chết, trước sau không thể tin những gì tận mắt nhìn thấy. Lá trà có độc! Mẫu thân vẫn luôn lợi dụng nàng để hạ độc thiếu tướng quân.

"Nương... người!"

Hàn Nhựt Tuyết còn chưa kịp gây khó dễ với Lý thị, ai ngờ, Mục Lư Nguyệt đã đột nhiên lao qua, đột nhiên nắm đầu tóc của Hàn Nhựt Tuyết, "Tiện nhân, ngươi thật sự dám làm như thế? Mất công ta tin tưởng ngươi như vậy! Ngươi, tiện nhân này, ta muốn giết ngươi!"

Mục Lư Nguyệt phản nộ đến nỗi giống như một con thú nhỏ, lao qua lập tức kéo giật tóc của Hàn Nhựt Tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137: Tần Vương Điện Hạ Địch Thân Tới

"Ta không biết, ta không biết gì cả! ô ô... Nương, vì sao ngươi lại làm như vậy?"

"Đều là nương ta bảo ta tặng lá trà, ta không biết gì hết. Buông ta ra! Không! ô ô..."

"Mẫu thân, ngươi vì sao lại làm như vậy, vì sao vậy?"

Hàn Nhựt Tuyết không dám đánh trả, vừa né tránh, vừa gào khóc giống như đứa trẻ.

Mục Lư Nguyệt giống như một người đàn bà đánh đá, nắm được xiêm y của Hàn Nhựt Tuyết vừa véo vừa đấm. Mọi người quanh mình lần lượt tránh lui, nhưng ai biết, ngay tại trong hỗn loạn, Lý thị đột nhiên né qua Mục Thanh Vĩ và Sở Tây Phong, chộp về phía Nghi thái phi một bên.

"A"

Nghi thái phi hét lớn chói tai, Mục Thanh Vĩ và Sở Tây Phong cùng nhau lao qua, đáng tiếc đã chậm, Lý thị chỉ cách Nghi thái phi một bước, bàn tay bà ta đã nằm trên cổ của Nghi thái phi, móng tay đâm vào, tùy thời có thể chấm dứt tính mạng Nghi thái phi.

Nghi thái phi sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, mở to hai mắt, cả người run rẩy, không dám cử động.

"Tất cả đều tránh ra, nếu không ta sẽ lập tức giết nàng" Lý thị lạnh giọng, kể cả khi Hàn Vân Tịch đã tra ra bà ta thì như thế nào? Muốn bắt bà ta sẽ không dễ dàng như vậy!

Mục Thanh Vĩ và Sở Tây Phong sao có thể cam tâm, cả hai đều nắm chặt trường kiếm, không tiến lên nhưng cũng không lui về phía sau. Những thị vệ đang mai phục quanh mình cũng đồng thời xuất hiện, vây quanh.

"Toàn bộ lui ra" Lý thị lạnh lùng cảnh cáo, đột nhiên tăng thêm lực ở trên cánh tay.

"Lui ra phía sau, tất cả đều lui về phía sau cho bốn cung!" Nghi thái phi sợ tới mức hô to, thật sự rất đáng sợ, không cẩn thận một chút nàng sẽ lập tức bị giết chết!

Ai cũng chưa nghĩ đến sẽ phát sinh chuyện như vậy, Sở Tây Phong và Mục Thanh Vĩ cũng bị buộc phải lui xuống cùng với thị vệ. Ngay cả Hàn Vân Tịch bọn họ, tất cả quần chúng cũng đều thoái lui.

Chỉ còn lại một mình Hàn Nhựt Tuyết, ngơ ngác đứng đó, không thể tin nổi nhìn chằm chằm mẫu thân nàng.

Thanh trường kiếm của Mục Thanh Vĩ đặt ở trên cổ nàng, "Lý thị, thả Nghi thái phi, nếu không nữ nhi ngươi..."

Ai ngờ, lời uy hiếp của Mục Thanh Vĩ còn chưa nói xong, Lý thị đã cười lạnh, "Tùy các ngươi!"

Hàn Nhựt Tuyết, bất quá chỉ là nữ nhi bà ta nhận nuôi để thỏa mãn Hàn Tông An mà thôi, đều không phải do bà ta sinh ra. Bà ta đã mai phục tại Thiên Ninh quốc nhiều năm như vậy, được chủ thượng ủy thác trọng trách, nhi nữ đối với bà ta bất quá chỉ là gánh nặng.

Hàn Nhựt Tuyết đối với bà ta, chỉ là một công cụ, không quan trọng.

Hàn Nhựt Tuyết không thể nào tin nổi vào chính lỗ tai của mình, lập tức bắt đầu gào khóc, Lý thị tiếp tục lạnh giọng, "Tất cả mọi người đều lui ra ngoài một trượng (3m) cho ta!"

Tiếng nói vừa dứt, Nghi thái phi tham sống sợ chết lập tức lên tiếng, mặt đầy nước mắt, "Rút lui, theo lời nàng ta nói, hết thấy đều thôi lui cho ta!"

Mục Thanh Võ và Sở Tây Phong thoáng nhìn qua lẫn nhau, ghen khuất muốn chết, nhưng chỉ có thể tiếp tục thôi lui về phía sau.

....Edit & Dịch: Emily Ton....

Thấy mọi người lần lượt lui về phía sau. Đáy mắt Lý thị hiện lên một sự hung ác nham hiểm, vươn một tay kia muốn kéo Nghi thái phi tới gần hơn. Tuy nhiên, đúng ngay lúc này, một luồng kiếm quang đột nhiên xuất hiện trong không khí giống như tia chớp, thế như chẻ tre cắt xuyên qua khoảng trống giữa Lý thị và Nghi thái phi.

Điều này đã vượt qua mong đợi của tất cả mọi người, ngay cả Lý thị cũng bị bất ngờ, xuất phát từ bản năng tự vệ lập tức rút hai tay về.

Tuy nhiên, ngay tại thời điểm hết sức quan trọng này, Long Phi Dạ đột nhiên xuất hiện, chân dài hung hăng đá về phía bà ta, lập tức đá bay bà ta ra ngoài.

Lý thị có muốn hạ độc, cũng đã không còn có cơ hội, cả người mạnh mẽ ngã trên mặt đất, lục phủ ngũ tạng co lại như quả bóng, phun ra một ngụm máu tươi.

Sở Tây Phong và thị vệ lập tức vây quanh bà ta, cầm kiếm chìa thẳng về phía bà ta, bức cho Lý thị không dám động đậy. Trong khi đó, Long Phi Dạ giữ tay sau lưng, bóng dáng cao lớn, một bộ áo đen bay phất phới trong gió, giống như một vị thần từ trên trời giáng xuống, chậm rãi rơi xuống mặt đất.

Mọi người không thể tin tưởng nhìn qua, khoảnh khắc này, trời và đất đều yên tĩnh.

Là Tần Vương điện hạ!

Tần Vương điện hạ đích thân tới!

Trong đám người cũng không biết mấy nữ tử đã bị ngất đi. Mục Lưu Nguyệt nhìn thấy cũng đều quên hết thấy, thần hồn điên đảo, nàng hận không thể khiến thời gian vĩnh viễn dừng lại ở giờ khắc này. Chỉ cần có thể nhìn thấy Tần Vương điện hạ, đời này của nàng đã được thỏa mãn!.

Hắn cũng tới!

Hàn Văn Tịch cuối cùng cũng buông lỏng thần kinh vốn đang căng thẳng, bất giác hiện lên một nụ cười vui sướng. Long Phi Dạ đã tới, nàng đã có thể an tâm.

Long Phi Dạ lơ đãng liếc mắt nhìn Hàn Văn Tịch một cái, lúc này mới đi về phía Nghi thái phi, nhân dịp nói, "Nhi thần tới muộn, khiến mẫu phi bị sợ hãi."

Nghi thái phi đang bị dọa sợ lập tức lấy lại bình tĩnh, cuối cùng cũng hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì. Nước mắt nàng lập tức tràn ra, cầm chặt tay nhi tử, không ngừng run rẩy. Nàng muốn che dấu sự sợ hãi trong lòng, nhưng không cách nào che dấu nổi.

Long Phi Dạ nhẹ nhàng vỗ bả vai nàng, "Không có việc gì, mẫu phi không cần phải sợ."

Lúc này, Mộ Dung Uyển Như đang kinh hoàng chưa trấn định cũng vội vàng đi tới, ôm lấy Nghi thái phi, thấp giọng an ủi, "Mẫu phi, không có việc gì, không có việc gì. Điện hạ đã tới, hiện tại đã an toàn. Không cần sợ, không cần sợ!"

Ngay khi Nghi thái phi bị ôm lấy, lập tức dựa vào trong lòng ngực Mộ Dung Uyển Như. Thứ mà nàng cần một cách bức thiết chính là một cái ôm, đời này của nàng đều chưa từng gặp qua sự tình khùng bố như vậy. Chỉ thiếu chút nữa, nàng đã mất mạng!

"Mẫu phi, không phải sợ, không phải sợ! Chúng ta về sau hãy mặc kệ mọi chuyện của tẩu tử. Chuyện của tẩu tử quá nguy hiểm!" Mộ Dung Uyển Như nhân cơ hội chăm ngời.

Tuy nhiên, lần này, không có hiệu quả!

Nghi thái phi thật sự đã bị dọa sợ, nơi nào còn lo lắng tới Hàn Văn Tịch? Hiện tại đầu óc nàng tất cả đều là an nguy của chính mình. Nàng nhìn Lý thị từ xa, vừa kinh vừa hoảng, cũng có xấu hổ và bức tức.

"Nhi tử, bà ta chính là hung phạm hạ độc, nhất định phải nghiêm trị không tha, nhất định phải giết chết bà ta! Để phòng hậu hoạn cho đế đô Thiên Ninh, không thể tha thứ cho người như vậy!"

Mục Thanh Võ và Sở Tây Phong lần lượt áp Hàn Nhượng Tuyết và Lý thị áp qua. Hàn Nhượng Tuyết giống như cái xác không hồn, nước mắt vẫn luôn rơi xuống, không nói một lời. Trong khi đó Lý thị lại phẫn nộ nhìn Long Phi Dạ, hai tròng mắt giống như đang phun nọc độc.

Lại là Long Phi Dạ! Người này đã giết bao nhiêu thù hạ của bà ta? Nếu không phải do hấn quấy nhiễu, bà ta sớm đã hoàn thành nhiệm vụ. Bà ta hận không thể xé hấn ra thành từng mảnh!.

Long Phi Dạ lạnh lùng nhìn Lý thị. Hận ý trong mắt Lý thị hẳn đều không xem là gì. Hôm nay, cho dù Hàn Văn Tịch không tra ra độc, hấn nhất định cũng sẽ dùng vũ lực động thủ với Lý thị. Hấn tuyệt đối không cho phép bất luận nhân vật nguy hiểm nào tồn tại.

Đương nhiên, biểu hiện của Hàn Vân Tịch, hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của hắn. Nàng đã hành động rất tuyệt, hắn cực kỳ vừa lòng.

Hắn thậm chí không muốn lãng phí bất cứ lời nào với Lý thị, lạnh lùng nói, "Nhân chứng vật chứng vô cùng xác thực, người tới, áp hai tên hung phạm vào Đại Lý Tự, chờ thẩm vấn!"

Áp bọn họ vào Đại Lý Tự bất quá là sự nguy trang mà thôi. Lý thị cùng với Hàn Nhược Tuyết đều sẽ bị đưa tới Cô Uyển bí mật thẩm vấn. Long Phi Dạ muốn thẩm vấn chính là sự tình nội gian.

Ai ngờ, Lý thị bỗng nhiên cười lạnh, "Tần Vương, ta khuyên ngươi nên lập tức thả ta ra, nếu không..."

Khi bà ta nói, ý vị thâm trường liếc mắt nhìn Nghi thái phi một cái, sau đó tiếp tục nói, "Nếu không, ta đảm bảo mẫu phi ngươi sẽ không thể sống để ngắm mặt trời ngày mai!"

Lời này vừa ra, sắc mặt Nghi thái phi lập tức đen lại, bà ta có ý gì?

"Ngươi không có khả năng này" Long Phi Dạ lạnh giọng.

"Nàng đã trúng một loại độc bí mật của độc môn ta" Trong khi Lý thị nói, khinh thường liếc mắt nhìn Nghi thái phi một cái, hỏi, "Lão thái thái, có phải ngươi có cảm giác ngứa ngáy nơi cổ họng, muốn ho khan hay không?"

Nghi thái phi sợ hãi tới mức không rảnh lo lắng sự khác thường ở trong thân thể, vừa nghe Lý thị nói như vậy, thật sự có cảm giác ngứa ngáy và trở nên nóng nảy, "Phi Dạ, điều này..."

"Đưa ta đến cửa thành, ta sẽ lập tức giao ra giải dược. Nếu không... ha ha" Lý thị kiêu ngạo đưa ra yêu cầu.

Cuộc đời này Long Phi Dạ hận nhất chính là bị uy hiếp, hắn trực tiếp xem nhẹ Lý thị đang kiêu ngạo, lạnh giọng, "Người tới, áp đi!"

Nghi thái phi đã bị hắn kinh sợ, tuy rằng sốt ruột, nhưng cũng không dám nói nhiều lời.

Sở Tây Phong áp giải Lý thị. Nhưng ai biết, ngay thời điểm Sở Tây Phong đang xoay người, hai tay đột nhiên tê dại, lập tức không có sức lực. Cũng trong nháy mắt này, Lý thị móc ra một thanh chủy thủ, đâm thẳng về phía Hàn Vân Tịch đang đứng gần bà ta nhất. Hàn Vân Tịch sao có thể nghĩ đến, Lý thị còn có thể giãy giụa? Nàng khiếp sợ đến nỗi quên cả né tránh, mắt thấy chủy thủ đang tới gần mình.

"A"

Nàng theo bản năng hô to, nhắm hai mắt lại, nhưng ai biết, một khi nhắm mắt lại, một dòng máu ấm lập tức vẩy ra đến trên mặt nàng.

Là máu của nàng sao?

Tuy nhiên, dường như nàng không có cảm giác đau!

Hàn Vân Tịch cẩn thận mở to mắt, chỉ thấy Lý thị đang đứng ở trước mặt nàng, miệng phun máu tươi, vẫn không nhúc nhích. Chủy thủ trong tay cách trái tim nàng chưa đến năm tấc (20cm). Đột nhiên, Lý thị buông nhẹ tay xuống, chủy thủ theo đó rơi ra.

Tầm mắt Hàn Vân Tịch chậm rãi hạ xuống, chỉ thấy một mũi tên nhọn xuyên qua từ sau lưng tới bụng Lý thị. Long Phi Dạ đứng ngay ở sau lưng bà ta, hai tròng mắt lạnh băng hiện lên lệ khí nhẹ nhàng, giống như rồng bị chọc giận, thịnh nộ ngập trời.

Hàn Vân Tịch quá ngạc nhiên. Lý thị chính là một trong những người đã lãnh đạo nội gian Bắc Lịch, thẩm vấn từ bà ta nhất định có thể thẩm tra ra không ít chuyện. Không ngờ Long Phi Dạ sẽ giết Lý thị. Là do tình thế vừa rồi quá nguy hiểm nên hắn đã lựa chọn như thế? Hay là bởi vì hắn quá phần nộ? Nhưng hắn phần nộ điều gì?

Lý thị chậm rãi, chậm rãi xoay người, nhìn Long Phi Dạ không thể tin nổi, "Ngươi... ngươi..."

"Ngay cả cơ hội tự sát bản Vương đều sẽ không cho ngươi." Long Phi Dạ cao ngạo trả lời. Giải quyết xong Lý thị, những nội gian khác đều như cát rải rác, lỏng lẻo và không có tổ chức. Sao hắn trị không được?

Lý thị tiếp tục phun ra một ngụm máu tươi, ngay sau đó bắt đầu cười ha ha, "Tốt, rất tốt! Không hổ là Tần Vương và Tần Vương phi của Thiên Ninh quốc! Thế nhân đều biết Thiên Ninh quốc có Tần Vương, nhưng lại không biết có Thiên Huy hoàng đế! Thế nhân chỉ biết Tần Vương phi có thể giải độc, nhưng không biết người có thể giải độc mới là cao thủ dùng độc. Ha ha ha..."

Bà ta cười cười, ngã xuống mặt đất, trút ra một hơi cuối cùng.

Trong lúc đó, toàn trường một mảnh yên tĩnh. Lời nói của Lý thị vẫn quanh quẩn ở bên tai mọi người. Về mặt Long Phi Dạ âm trầm lạnh lẽo. Trong đám người, không ít quyền quý đều mang sắc mặt cực kỳ khó coi. Sắc mặt Thái Tử Long Thiên Mặc cũng đều đen lại.

Lời nói kia của Lý thị, chính là nâng Tần Vương lên tận trời xanh, và dẫm Thiên Huy hoàng đế tới trên mặt đất! Nếu những lời này được truyền tới lỗ tai Thiên Huy hoàng đế, kết quả sẽ rất khủng khiếp.

Rất nhanh, Nghi thái phi phá vỡ yên tĩnh, "Điều phụ này, nói hươu nói vượn, dám châm ngòi giữa Tần Vương và hoàng thượng. Chết đi như vậy, thật sự là quá dễ dàng cho bà ta!"

Tuy rằng trong lòng nàng cũng rất bất mãn đối với thái hậu và Thiên Huy hoàng đế, nhưng nàng vẫn luôn cho rằng, ngôi vị chí tôn trên huyền long bảo điện vốn nên thuộc về nhi tử của nàng. Tuy nhiên, thắng làm vua thua làm giặc. Hiện giờ hết thầy đều đã trở thành sự thật đã định.

Thiên Huy hoàng đế vốn luôn đề phòng Tần Vương, sẽ không chịu nổi loại châm ngòi ly gián thế này!

Việc này quá nghiêm trọng, khiến Nghi thái phi cũng quên cả độc ở trên người mình.

Tuy nhiên, đối với nỗ lực giảng hoà này của Nghi thái phi, Long Phi Dạ dường như rất khinh thường. Khoé miệng hần xẹt qua một sự khinh miệt không ai có thể nhận thấy được, lệnh người mang thi thể Lý thị và Hàn Nhượng Tuyết rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 138: Thật Sự Bị Đả Kích

Beta: Dung Huỳnh (thuduy87@gmail.com)

Nhìn bóng dáng của đám thị vệ đã đi xa, mọi người ở đây vẫn còn đang đắm chìm trong tình huống khẩn trương kịch liệt lúc này, trong lòng vừa có cảm giác chưa bình tĩnh lại vừa cảm thấy hụt hẫng.

"Điện hạ, chúng ta nên nhanh chóng đưa mẫu phi về phủ, mẫu phi còn đang bị trúng độc, cần phải tìm đại phu đến xem bệnh", Mộ Dung Uyển Như tỏ ra rất lo lắng. Nhưng mà những lời này của nàng ta lại làm Hàn Văn Tịch cảm thấy khó hiểu, Hàn Văn Tịch chính là độc y, nói về độc thì nên tìm nàng mới là đúng, Mộ Dung Uyển Như lại muốn tìm đại phu, giống như xem Hàn Văn Tịch không hề tồn tại.

Vậy mà Nghi thái phi cũng gật đầu tán thành:

"Phi Dạ, chúng ta về phủ đi, con nhanh chóng giúp mẫu phi tìm một người độc y thật giỏi, yết hầu của ta thật sự rất khó chịu".

Long Phi Dạ im lặng đi theo Nghi thái phi đi, Hàn Văn Tịch lạnh lùng nhìn, nàng không thêm để ý Nghi thái phi và Mộ Dung Uyển Như nhưng nhìn thấy bóng dáng Long Phi Dạ, nàng rõ ràng cảm nhận được mình giống như một người ngoài, cảm giác mất mát khó hiểu xuất hiện trong lòng, tốt thôi, bọn họ đúng thật là người một nhà, còn nàng cũng chỉ là một người ngoài mới đến.

Khi Lý thị hạ độc Nghi thái phi, hệ thống giải độc của nàng cũng không có nhắc nhở cảnh báo gì, điều này chứng minh, hoặc là Lý thị chỉ nói dối để tìm cơ hội thoát thân, hoặc chất độc này đúng là một loại độc bí truyền của độc môn. Nếu là độc được bí truyền, Hàn Văn Tịch thật sự muốn nhìn thử, ở đề đô này, Nghi thái phi có thể tìm được ra người nào tới giải độc, nàng âm thầm nói với mình: "Nghi thái phi, Mộ Dung Uyển Như, từ chuyện của Hàn gia đến chuyện đánh cuộc lần này, hai người đều có phần hãm hại ta, hai người tốt nhất là đừng có chuyện gì cầu ta giúp đỡ".

Trong lúc Hàn Văn Tịch đang hí hóp mắt nhìn cả nhà bọn họ rời đi, Long Phi Dạ đột nhiên quay đầu lại lạnh lùng hỏi:

"Hàn Văn Tịch, sao còn chưa đi?"

Tìm Hàn Văn Tịch đập một hồi nhanh, câu này rất quen tai với nàng, rõ ràng hần chỉ nói với nàng có một lần đó là lúc vào cung thỉnh an thái hậu, nhưng không biết vì sao nàng luôn có cảm giác thân quen vô cùng, nghe được hần nói nàng không cảm thấy mình bị vứt bỏ nữa. Hàn Văn Tịch sững sờ một chút, rồi lại cười

"Điện hạ, thần thiếp còn chưa giải quyết xong chuyện đánh cuộc nên tạm thời chưa đi được"

Mục Lưu Nguyệt này giờ vẫn đang si mê nhìn Long Phi Dạ, nghe Hàn Văn Tịch nói vậy mới bừng tỉnh, nhìn về phía Hàn Văn Tịch.

Đánh cuộc! Chút nữa thì mọi người đều đã quên, lý do họ tụ tập ở đây không phải vì chuyện của Lý thị, mà là vì kết quả đánh cuộc giữa tiểu thư Lưu Nguyệt và Tần vương phi.

Hàn Văn Tịch thừa nhận bản thân mình không phải người hiền lành từ tế gì, thù với Mục Lưu Nguyệt nàng tất nhiên phải báo, nguyên tắc làm người của nàng vẫn luôn là: người bắt nạt với ta thì đừng trách ta đối với người bắt nạt. Sợ Long Phi Dạ rời đi, Hàn Văn Tịch vội vàng nói thêm:

"Bẩm điện hạ, Lưu Nguyệt tiểu thư và thần thiếp đánh cược, nàng ấy thua nên bây giờ phải thực hiện theo lời đã nói"

"Điện hạ, chúng ta nhanh về phủ đi, sức khỏe của mẫu phi quan trọng", Mộ Dung Uyển Như nhỏ nhẹ khuyên, nói đến cùng trong việc này, nàng ta và

Mục Lư Nguyệt là đồng đảng, nhưng Long Phi Dạ lại làm như không nghe thấy, nói nhỏ gì đó với Sở Tây Phong, sau đó Sở Tây Phong liền đem Nghi thái phi đưa về Tần vương phủ, Long Phi Dạ đích thân ở lại với Hàn Văn Tịch, Mộ Dung Uyển Như nhìn thấy tức giận buồn bực, từ xưa điện hạ vẫn luôn không thích những nơi ồn ào thị phi, đặc biệt là chuyện của phái nữ, hôm nay tại sao vẫn muốn ở lại đây.

Mộ Dung Uyển Như nhìn Mục Lư Nguyệt, tuy nàng ta có lòng giúp nhưng cũng không làm được gì, chỉ có thể trở về cùng Nghi thái phi. Thấy Long Phi Dạ đi tới, trong lòng Mục Lư Nguyệt càng thêm nặng nề, cả người đều cảm giác không tốt. Nàng đã từng rất hy vọng nhìn thấy người nam nhân này, chỉ cần một giây thôi cũng tốt, nhưng hiện giờ, nàng lại xấu hổ đến mức muốn tìm ngay một cái hố trên mặt đất để chui vào trốn.

"Lấy chuyện gì để đánh cược?", Long Phi Dạ nhàn nhạt hỏi, cuối cùng cũng nhìn Mục Lư Nguyệt một cái.

Mục Thanh Võ ở bên cạnh nghe Long Phi Dạ hỏi, đánh một cái vào sau ót mình, hẳn biết lần này muối muối của mình khó thoát, Tần vương điện hạ đã sớm có hứng thú với chuyện thách đố lần này, cũng đã hiểu biết rõ ràng, bây giờ còn hỏi như vậy chẳng khác nào biết rõ còn cô ý giả vờ. Mục Lư Nguyệt cúi đầu thấp xuống, mặt nóng hổi, giống như đang bị lửa đốt cháy. Có thể được Tần vương chú ý vẫn luôn là ước mơ lớn nhất của nàng, dù là gương mặt hay dáng vóc, nàng đều tận tình bảo dưỡng đến rất tốt, nhiều năm qua vẫn luôn nghiêm khắc giữ gìn chính mình, chỉ hy vọng khi gặp được Tần vương, nàng có thể để lại ấn tượng tốt, làm cho Tần vương nhớ đến nàng, nhưng tại sao lúc nàng khó coi nhất, nhạy cảm nhất thì Tần vương lại có mặt, nàng không chỉ ngu xuẩn để cho hung thủ lợi dụng hết lần đến lần khác, lại còn ngốc nghếch đến mức cùng Hàn Văn Tịch cá cược, nghĩ như vậy Mục Lư Nguyệt liền tức giận đến mức ói máu.

Tại sao nàng lại ngu dốt đến mức này, mặt mũi gia đình cũng đều bị nàng ném đi hết rồi. Tần vương điện hạ sẽ nhìn nàng như thế nào, sẽ nghĩ gì về nàng?

"Lư Nguyệt tiểu thư cá cược với thần thiếp, trong thời gian một tháng, thần thiếp phải bắt được hung thủ hạ độc, hôm nay là ngày thứ 27, cho nên thần thiếp thắng". Hàn Văn Tịch cười đặt biệt khoe khoang. Thật vất vả mới thắng được trận này, nàng đương nhiên muốn cười thật tươi tắn, Mục Lư Nguyệt nghe, đôi tay giấu ở trong áo đã nắm chặt lại, trong lòng thâm mắng:

"Hàn Văn Tịch, ả tiện nhân"

Nhưng Hàn Văn Tịch vẫn rất vui sướng nói tiếp:

"Điện hạ, khi cá cược đã nói rõ, người nào thua thì phải cởi bỏ hết quần áo ngoài, chỉ mặc để y chạy một vòng trên đường lớn Huyền Vũ"

Mục Lư Nguyệt cuối cùng không nhịn được nữa, nàng ta đưa tay kéo ống tay áo Mục Thanh Võ cầu cứu: "Ca ca"

Chân mày Mục Thanh Võ nhăn thành chữ "Xuyên", khi tra án hẳn cũng không có thiên vị muối muối, công bằng rõ ràng, nhưng đối mặt với loại tình huống này, hẳn vẫn có sự do dự. Việc phải cởi đồ chạy một vòng đường lớn như vậy thật là quá mức xằng bậy, một khi thực hiện, danh tiết cả đời coi như đều bị hủy đi, nếu Lư Nguyệt phải đáp ứng hứa hẹn thì từ nay về sau sẽ không thể xuất hiện trước mặt mọi người ở đây, càng đừng nói đến chuyện muốn lấy chồng.

Hơn nữa mặt mũi của phủ Đại tướng quân cũng sẽ bị nàng vứt bỏ hết. Mục Thanh Võ do dự một lát, mới mở miệng nói:

"Khởi bẩm điện hạ, vương phi nương nương, Lư Nguyệt còn nhỏ tuổi lại không hiểu chuyện, việc này quan hệ đến danh tiết cả đời của một nữ nhi, khẩn xin điện hạ và vương phi khai ân, tha cho muội ấy một con đường"

Hàn Văn Tịch biết rõ Mục Thanh Võ sẽ giúp Mục Lư Nguyệt cầu xin, nàng lạnh lùng nhìn bàn tay nhỏ nhắn của Mục Lư Nguyệt đang nắm chặt tay áo của Mục Thanh Võ, trên miệng lộ ra một tia cười mỉa mai.

Có một số người thật có cốt cách, cũng có một số người co được giãn được. Nếu lúc này Mục Lư Nguyệt dũng cảm nhận lỗi, dám đứng ra giải quyết mọi chuyện, hiện ngang thực hiện cam kết thì Hàn Văn Tịch cũng sẽ không làm khó nàng ta, nếu Mục Lư Nguyệt không dựa dẫm vào anh trai, mà tự mình đến xin Hàn Văn Tịch thì nàng cũng sẽ mềm lòng bỏ qua, nhưng con bé này đã không có khí phách dám chơi dám chịu lại cũng không muốn khuất phục cầu xin nàng, kiểu người như vậy nếu không dạy dỗ một chút thì sẽ không biết cái gì gọi là lễ phép.

Tuy lần cá cược này Hàn Văn Tịch thắng rất vẻ vang nhưng cũng không phải thuận lợi dễ dàng, chỉ dựa vào mấy câu nói của Mục Thanh Võ thì phải tha cho Mục Lư Nguyệt, nàng không cam lòng. Nếu hôm nay nàng là người thua, ai sẽ dám đứng ra nói giúp nàng?, hậu quả mà nàng phải gánh chịu so với Mục Lư Nguyệt sẽ càng thâm trọng hơn, Mục Lư Nguyệt dám chơi lớn như vậy thì nhất định phải trả giá tương đương. Hàn Văn Tịch vô tình hỏi lại:

"Nói như vậy, chuyện cá cược chỉ như là trò đùa thôi sao?"

Mục Lư Nguyệt tức giận khó thở, đến ca ca cũng đã cầu xin dùm, Hàn Văn Tịch còn muốn gì nữa? Mục Lư Nguyệt đang muốn trả treo lại bị Mục Thanh Võ ngăn cản, hẳn kiên nhẫn nói: "Vương phi nương nương"

Lời mới ra khỏi miệng đã bị Hàn Văn Tịch chặn lại:

"Thiếu tướng quân cho bọn vương phi hỏi một câu, người của phủ Đại tướng quân không lẽ toàn bộ đều nói không biết giữ lời sao?"

Mục Thanh Võ là người ngay thẳng, làm sao có thể chịu nổi loại đả kích này, hẳn rất muốn thẳng thắn trả lời Hàn Văn Tịch là "Không phải", nếu là chuyện do hắn làm ra, mặc kệ là hậu quả gì hẳn nhất định sẽ thực hiện đến cùng hứa hẹn, nhưng chuyện này ảnh hưởng đến muối muối, liên quan đến vận mệnh nữ nhi, hẳn chỉ có thể nhẫn nhịn. Chần chờ một lúc, hắn quyết định phải ngăn cản chuyện này, không thể xin Hàn Văn Tịch, hẳn đi cầu Long Phi Dạ:

"Tần vương điện hạ, Lư Nguyệt vẫn còn là một đại khuê nữ chưa cưới gả, ngàn vạn lần không thể thoát ly áo quần trước chỗ đông người, vì thần cầu xin điện hạ khai ân"

Mục Lư Nguyệt nghe thấy anh trai nói chuyện liền cảm thấy yên tâm, nàng biết anh trai đã đem toàn bộ mặt mũi của phủ tướng quân ra để cầu Tần vương, phủ tướng quân có địa vị không nhỏ trong triều đình, so với những người khác, Tần Vương nên hiểu rõ nhất, chắc chắn sẽ nhượng bộ một lần.

Cuối cùng cũng có một tia hy vọng, nàng bình tĩnh lại, trong lòng có chút chờ mong, nàng vẫn luôn biết mình chỉ là một trong rất nhiều người yêu mến Tần vương, đây là cơ hội để Tần vương có thể nhìn nàng bằng con mắt khác. Long Phi Dạ suy nghĩ một chút rồi liếc nhìn Mục Thanh Võ hỏi:

"Chuyện coi bỏ quần áo bên ngoài để chạy là do ai đề nghị?"

Mục Lư Nguyệt nghe hắn hỏi liền vui sướng không ngừng, Tần vương điện hạ hỏi như vậy chắc là đã có ý giúp đỡ chuyện của nàng, nếu không với tính tình của hắn sẽ thẳng thừng từ chối.

Mục Lư Nguyệt giống như người chết vừa sống dậy, vội vàng trả lời:

"Điện hạ, đây là do vương phi nương nương tự mình nói ra, không liên quan đến ta".

Long Phi Dạ lại coi thường liếc nàng một cái, lạnh lùng nói:

"Đã dám cá cược thì phải dám nhận thua. Có lý do gì để thương lượng?"

Trong nháy mắt, Mục Lư Nguyệt ngã xuống đất, cả người không còn chút sức lực, mềm oặt, nước mắt không ngừng chảy ra xối xả.

Tần vương điện hạ coi thường nàng, khinh miệt nàng, cũng không cần nể mặt phủ tướng quân. Hắn nói đã cá cược thì phải chịu thua, hắn muốn nàng phải thực hiện ước định, coi hết quần áo ngoài, chỉ mặc đồ y, chạy một vòng trên đường lớn, hắn trở mắt nhìn danh tiết của nàng bị hủy hoại, thì ra trong mắt hắn, nàng căn bản cũng chẳng là cái gì quan trọng, thì ra xuất thân cao quý mà nàng luôn lấy làm tự hào nhất, tiểu thư của phủ tướng quân, ở trong mắt hắn cũng chỉ là thứ nhỏ bé không đáng bận tâm.

Mục Lư Nguyệt khóc ra tiếng, tất cả ảo tưởng, tất cả hy vọng đều đã bị tan biến, còn chuyện gì đáng buồn hơn chuyện bị người nam nhân chính mình thâm yêu nhiều năm xem như cỏ rác, đã kích lớn như vậy, nàng làm sao có thể chịu nổi.

"Không, ta không muốn, ta không muốn...", nàng khóc lớn hơn, cuống quýt nắm chặt quần áo của Mục Thanh Võ.

Long Phi Dạ cũng không muốn nhìn đến nàng, hắn xoay người muốn rời đi.

"Tiểu thư Lư Nguyệt, có Tần vương điện hạ chứng kiến, còn có nhiều người như vậy làm chứng, cô cũng không nên lật lọng, cô còn ba ngày để cân nhắc suy nghĩ rồi tự quyết định làm hay không làm"

Hàn Văn Tịch sung sướng nói xong những câu này, vội vàng xoay người đuổi theo Long Phi Dạ, bỏ Mục Lư Nguyệt một mình ngồi đó than trời trách đất. Quả nhiên Long Phi Dạ nổi tiếng vô tình là thật, làm người khác tổn thương nhiều như vậy đều không thấy áy náy, còn tiêu sái rồi đi.

Hàn Văn Tịch ngẫm nghĩ, không lẽ ai thích hắn đều sẽ bị hắn lạnh lùng tổn thương. Vất vả lắm mới theo kịp, Hàn Văn Tịch ngoan ngoãn đi bên cạnh Long Phi Dạ, đang muốn mở miệng nói cảm ơn, Long Phi Dạ lại nói trước:

"Nàng không định về phủ?"

Lúc này Hàn Văn Tịch mới phát hiện, hướng nàng đang đi không phải là đường về Tần vương phủ. "Cũng không về phủ sao?", Hàn Văn Tịch hỏi không đầu không đuôi.

Long Phi Dạ dừng một nhịp bước, nhìn nàng một cái, không trả lời, thân hình chợt lóe đã biến mất. Cái tên ngang ngược này, kệ đi, hắn đi đâu cũng chẳng liên quan gì tới nàng, cũng không cần nói cho nàng biết, chắc chắn hắn sẽ đến Cô Uyển để xét hỏi Hàn Nhược Tuyết, và xử lý thi thể của Lý thị.

Hàn Văn Tịch quay đầu nhìn đám người còn chưa tản đi, lúc này mới nhớ tới thất di nương và tiểu dật nhị, nàng nhanh chóng đi về hướng cửa sau của Đại Lý tự, mong rằng thất di nương đừng xảy ra chuyện gì đáng tiếc, Hàn gia bây giờ hoang tàn, chỉ còn lại di nương và Tiểu Dật nhị, may mắn vết thương của thất di nương cũng không nghiêm trọng, nhưng nào bộ cũng bị chấn động một chút.

Hàn Văn Tịch tự mình đưa thất di nương và Tiểu Dật nhị về Hàn gia, thức trắng một đêm xử lý chuyện trong nhà, nàng mệt mỏi đang muốn đi ngủ, thì người hầu của Tần vương phủ tới nói, Mộ Dung Uyển Như đang muốn tìm nàng, trong lúc này mà Mộ Dung Uyển Như lại vội vã muốn gặp nàng chắc chỉ có một lý do, độc của Nghi thái phi trúng đã phát tác, hơn nữa không có ai giải được. Hàn Văn Tịch cảm thấy vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139: Thật Tận Tình Làm Khó Dễ Một Lần

Tuy rằng Lý thị không phải người tốt nhưng Hàn Văn Tịch vẫn rất khâm phục kỹ thuật dùng độc của ả ta, nếu bị trúng độc do ả ta hạ, đại phu hay độc y bình thường cũng đừng mong giải được. Nghi thái phi và Mộ Dung Uyển Như chắc là bị hư dây thần kinh nào đó trong đầu rồi cho nên dù biết năng lực hạ độc của Lý thị là rất tinh xảo, vẫn không muốn tìm Hàn Văn Tịch để nhờ giúp đỡ, lại mất thời gian đi tìm độc y. Hàn Văn Tịch hỏi người hầu trong phủ:

"Uyển Như tiểu thư tìm ta có chuyện gì?"

Xin giúp đỡ phải có dáng vẻ của người cần giúp đỡ, tùy tiện sai một nha hoàn trong phủ đến tìm nàng, chuyện gì cũng không nói, làm sao nàng có thể vui vẻ chạy về cứu giúp? Tỷ nữ này tên là Thúy Bình, là người hầu thân cận nhất của Mộ Dung Uyển Như cho nên chắc chắn biết rõ câu chuyện, nhưng vì Uyển Như tiểu thư chỉ giao phó nàng đến kêu Hàn Văn Tịch về phủ, những chuyện khác cũng không có nói thêm gì, nàng ta cũng không dám tự ý nói năng lung tung.

Thúy Bình tìm lời đối đáp:

"Hồi bẩm Vương phi nương nương, nô tỳ cũng không biết có chuyện gì, nhưng tiểu thư Uyển Như gấp như vậy thì chắc là có chuyện lớn, không chậm trễ được, khiếu đã ở bên ngoài chờ sẵn, người cùng nô tỳ cũng nên trở về nhanh đi".

Hàn Văn Tịch lại cười:

"Nàng ta thì có thể có chuyện lớn gì? người trở về nói với nàng, ở đây ta còn rất nhiều việc gấp cần giải quyết, chưa thể trở về, tối nay hãy quay lại đón ta"

Thúy Bình nghe xong lập tức nổi giận:

"Vương phi nương nương, tiểu thư chắc chắn có việc rất gấp, người nên về phủ trước đi"

Uyển Như tiểu thư cũng không có chuyện gì lớn, người gặp chuyện lớn là Nghi thái phi, đêm qua sau khi trở về phủ, thái phi nương nương luôn không ngừng ho, đã tìm hơn mười người độc y, tất cả đều không tìm ra được loại độc gì, lại tìm thêm mấy người thái y, bọn họ đều chẩn đoán ho khan là triệu chứng do trúng độc gây ra, nhưng lại không biết cách chữa trị, Nghi thái phi gấp đến mức muốn giết người. Thái phi nương nương là người rất sợ bệnh, từ xưa đến nay, chỉ cần bị nhiễm một chút phong hàn là tính tình đã muốn bùng phát, huống hồ bây giờ lại bị trúng độc nghiêm trọng như vậy. Tất cả độc y, thái y đều bị nằng chừ thậm tệ, quý đây đấy, ngay cả tiểu thư Uyển Như cũng không thoát khỏi cơn thịnh nộ này cho nên Uyển Như tiểu thư mới chấp nhận hạ mình một lần, đi tìm Vương phi nương về.

"Được rồi, được rồi, người về trước đi, ta giải quyết xong chuyện ở đây sẽ nhanh chóng trở về, như vậy được chưa?", Hàn Văn Tịch rất là khách khí hỏi.

Thúy Bình nói cho cùng cũng chỉ là tỷ nữ nên vừa nghe giọng điệu khách khí như vậy của Hàn Văn Tịch cũng không dám nói thêm cái gì, chỉ có thể vội vàng đi về.

Hàn Văn Tịch nhìn nhìn sắc trời đoán chừng thêm nữa canh giờ là sẽ sáng, tối hôm qua Lý thị đã nói, Nghi thái phi nếu không có thuốc giải thì sẽ không thể sống đến sáng hôm sau, bị trúng độc ở cổ họng, giờ này chắc sẽ ho ra máu, nếu Nghi thái phi thật sự chết đi, Hàn Văn Tịch sẽ đường đường chính chính trở thành nữ chủ nhân của Tần vương phủ, dù chỉ là một cái danh không phận thì cũng tốt hơn tình trạng bây giờ nhiều gấp mấy lần, thế nhưng nàng lại không thể nhẫn tâm làm ngơ. Mặc dù Nghi thái phi cũng có chỗ đáng giận, nhưng cũng không độc ác như là Mộ Dung Uyển Như, bà ta chỉ muốn bỏ đá xuống giếng còn Mộ Dung Uyển Như lại chủ động mưu hại Hàn Văn Tịch. Lại nói, nàng là một thầy thuốc, nếu thấy chết mà không cứu thì cũng giống như kẻ giết người. Nàng lười biếng vịn vẹo cái eo, đứng dậy dặn dò Tiểu Trầm Hương vài câu rồi chậm chạp bước ra cửa.

Trong lúc này, ở Mẫu Đơn viện của Tần vương phủ đều đã rối tinh thành một ố, Nghi thái phi đã ho ra một ngụm máu đen.

"Thái y, thái y, mau cho gọi thái y vào đây"

Mộ Dung Uyển Như sợ tới mức mặt đã trắng bệch, kinh hoàng la lớn, nếu Nghi thái phi chết đi, nàng ta chắc chắn sẽ bị đuổi ra khỏi nhà.

Thái y và độc y đều đã vào phòng, nhìn thấy tình cảnh này cũng đều bị dọa sợ hãi, độc y vội vàng kiểm tra máu độc, mọi người có mặt đều khăn trương chờ, ngay cả Nghi thái phi tâm tình đã cực xấu vẫn cố chịu đựng cảm giác ngứa ở cổ họng, không dám lên tiếng, ánh mắt rất mong đợi mà nhìn độc y.

Nhưng độc y chỉ biết là bị trúng độc, lại không kiểm tra được là loại độc gì. Nghi thái phi tức giận, chụp lấy cây trâm cài trên tóc ném vào nhóm thái y và độc y.

"Vô dụng, tất cả đều là một đám vô dụng, mau cút đi hết cho bản cung"

Nghi thái phi bị kích động lại ho khan càng nhiều, rất nhanh lại ho ra một bùm máu đen, bà ta thật sự bị khiếp sợ la lớn:

"Hàn Văn Tịch đã về chưa?"

Bà ta đương nhiên biết, so với một đám thái y, độc y đang ở đây thì Hàn Văn Tịch sẽ giỏi hơn nhiều, nhưng bà ta là người rất sĩ diện, sao có thể hạ mình đi cầu cứu Hàn Văn Tịch, bà ta biết, trong tình huống này, bà ta không cần nói thì Mộ Dung Uyển Như cũng sẽ biết nên làm thế nào.

Bây giờ sống hay chết đều đang ở trước mắt.

Mộ Dung Uyển Như vội vàng trả lời:

"Đã cho người đến Hàn gia tìm nàng ta nhưng nàng ta vẫn còn chưa về, con mới vừa sai người đi kêu lần nữa, nàng ta vẫn còn muốn trì hoãn"

Mộ Dung Uyển Như thật lòng không muốn đi cầu xin Hàn Vân Tịch, cũng không muốn cho Hàn Vân Tịch có cơ hội lập công, nàng ta muốn chờ, chờ cho Nghi thái phi tức giận, chờ bà ta dùng quyền uy bắt ép Hàn Vân Tịch trở về phủ. Nhưng không ngờ Nghi thái phi lại hung tợn trừng mắt nàng, nổi giận mắg:

"Còn không phải đều là vì ngươi, tối hôm qua nếu như ngươi đừng nổi lòng ghen ghét, đem Hàn Vân Tịch cùng đưa về phủ thì bốn cung cũng sẽ không phải chịu nhiều khổ cực như bây giờ, ngươi tự mình đi qua Hàn gia mời nàng ta về, nhớ là phải nói năng có chừng mực lễ phép một chút".

Nghi thái phi luôn biết Hàn Vân Tịch là người thích đồ ngọt chứ không thích bị ngượng ép, nếu chọc nàng giận lên, dù là mạnh mẽ bắt được nàng về, cũng chưa chắc nàng chịu ra tay chữa trị. Nhìn trời đã sắp sáng, Nghi thái phi cũng không dám lấy tính mạng của mình ra đánh cược, bà ta hối hận, tối hôm qua Tần vương cũng ở đó, nếu lôi kéo Hàn Vân Tịch cùng nhau trở về phủ rồi thuận thể kêu nàng giải độc thì bây giờ mọi chuyện đã bình an. Mộ Dung Uyển Như đang rất hoang mang, đã nhiều năm nay, đây là lần đầu tiên mẫu phi la mắg nàng.

"Mẫu phi, con,con cũng không chắc"

"Đủ rồi, ngươi còn không đi, chẳng lẽ ngươi muốn đứng nhìn ta chết?"

Nghi thái phi hung hăng xô Mộ Dung Uyển Như ra, Mộ Dung Uyển Như sợ tới mức không dám nói gì nữa, nhanh chân đi ra cửa. Đúng lúc nàng ta đi tới cửa lớn để ra khỏi phủ thì Hàn Vân Tịch cũng đã từ cửa sau trở về phủ.

Vừa vào phủ,Hàn Vân Tịch chạy thẳng đến Mẫu Đơn viện, cũng không có thông báo cho người hầu mà trực tiếp đi vào phòng Nghi thái phi, nàng gọi lớn:

"Mẫu phi, mẫu phi...."

Vừa nghe giọng nói này, Nghi thái phi đột nhiên từ trên giường ngồi bật dậy, liền nhìn thấy Hàn Vân Tịch đang vội vàng chạy vào.

"Mẫu phi, chuyện này là như thế nào? độc trong người mẫu phi vẫn còn chưa giải được sao? Chuyện quan trọng như vậy tại sao Uyển Như lại không nói gì với con, muội ấy sai hai người hầu trong phủ đến tìm con, rồi tỏ ra bí mật này nọ, hỏi chuyện gì cũng không nói, may mắn là Triệu ma ma thông báo cho con, con mới nhanh chóng chạy về, muội ấy cũng thật là, đây là chuyện liên quan đến tính mạng con người, có gì mà phải kiên kỵ hiểm khích này nọ đến mức đem sống chết của mẫu phi ra đùa giỡn như vậy chứ"

Hàn Vân Tịch vừa nói vừa nắm lấy tay Nghi thái phi giả vờ bắt mạch, thật ra nàng đã sớm khởi động hệ thống giải độc để rà quét sâu trong cơ thể Nghi thái phi để kiểm tra, Lý thị hạ độc dù rất lợi hại cũng không thể trốn khỏi công nghệ cao của Hàn Vân Tịch, rất nhanh, Hàn Vân Tịch đã nắm được bệnh lý. Nghe Hàn Vân Tịch khéo léo tố cáo Mộ Dung Uyển Như, Nghi thái phi giận đến mức tay đều đã nắm chặt thành nắm, chỉ cần biết Mộ Dung Uyển Như không có tự mình đi kêu Hàn Vân Tịch về, bà ta đã thật sự bị chọc giận, đằng này, nàng ta sai người đi lại không nói rõ ràng sự việc, dối trá, lấp liếm này nọ. Hàn Vân Tịch nói không sai, chuyện này chính là đang muốn lấy tính mạng bà ta để đùa giỡn, con bé này chẳng biết phân biệt nặng nhẹ, nhìn giọng điệu bây giờ chắc là đã bị bà ta cung chiều đến hư hỏng rồi. Thấy Nghi thái phi thở có vẻ nặng nề, trong mắt Hàn Vân Tịch hiện lên một tia giao hoạt, đột nhiên rút tay lại, la lên: "Không xong rồi"

Nghi thái phi kinh sợ đến mức suýt té ngã trên giường.

"Bị làm sao? không lẽ không còn cứu được sao?"

"Mẫu phi, độc trong người đã đi vào tim phổi, không còn kịp rồi", Hàn Vân Tịch vội vàng trả lời.

Nghi thái phi cảm thấy trước mắt toàn màu đen, đầu óc choáng váng, bà ta cầm lấy tay Hàn Vân Tịch:

"Vân Tịch, con nhất định phải cứu mẫu phi, nhất định phải cứu ta, mẫu phi không muốn chết"

Vân Tịch!!!

Nếu Hàn Vân Tịch không có nhớ nhầm thì đây là lần đầu tiên Nghi thái phi gọi nàng bằng giọng gọi thân thiết như vậy. Người sắp chết, đâu cần quan tâm đến cái gì làm cao, cái gì mặt mũi, cái gì ân oán tình thù, tất cả đều như gió thổi mây bay mà thôi.

"Mẫu phi, nếu sớm chữa trị một chút thì con còn dám chắc có thể trị khỏi cho người, nhưng bây giờ đã chậm trễ lâu như vậy, con cũng không dám bảo đảm"

"Vậy bây giờ phải làm thế nào?", Nghi thái phi hoang mang lo sợ cực độ.

"Mẫu phi, con thử dùng kim châm để ngăn chặn chất độc phát tác, rồi sai độc y đi tìm thuốc về, con sẽ dốc hết toàn lực, chúng ta còn nước còn tát"

Hàn Vân Tịch còn chưa nói xong, Nghi thái phi cũng không dám nghe thêm nữa, bà ta vội vàng nói:

"Mau, nhanh làm"

Đây là biện pháp duy nhất có thể cứu bà ta, bà ta không muốn chết.

"Vậy mẫu phi nhanh chóng nằm xuống, con lập tức châm cho người ", Hàn Văn Tịch tỏ vẻ cũng nôn nóng. Nghi thái phi liền ngoan ngoãn nằm xuống, Hàn Văn Tịch lấy ra kim châm, vừa nghiêm túc tìm huyệt vị trên cổ Nghi thái phi để châm xuống, vừa đọc ra phương thuốc để độc y ghi nhớ, bộ dáng của nàng bây giờ giống hệt đang tranh giành từng phút từng giây thời gian, cố gắng hết sức mình, ai nhìn thấy cũng đều không có nghi ngờ là nàng đang diễn kịch. Thật ra, nàng chỉ cần dùng một châm là có thể ngăn chặn chất độc phát tác, ít nhất có thể kéo dài đến 3 ngày, nhưng nàng muốn lợi dụng cơ hội này, tận tình mà chơi Mộ Dung Uyển Như một lần. Ở chung một nhà, muốn diệt trừ Mộ Dung Uyển Như nhất định phải tranh thủ lấy lòng Nghi thái phi.

Sau khi độc y ghi nhớ rõ ràng phương thuốc giải độc, liền nhanh chóng phân công nhau đi bốc thuốc, nấu thuốc, một lúc sau Hàn Văn Tịch mới kết thúc việc châm cứu, nàng thở ra một hơi, ngồi xuống bên cạnh. Lúc này, mặt trời đã mọc, trời cũng bắt đầu sáng, Nghi thái phi nằm trên giường, cả người cứng đờ, không dám lộn xộn.

"Mẫu phi, cổ họng còn ngứa không?", Hàn Văn Tịch quan tâm hỏi.

"Không, không còn ngứa nữa, Văn Tịch, có phải là tình trạng của ta đã ổn rồi không?", Nghi thái phi khẩn trương hỏi.

Hàn Văn Tịch cố ý thờ dài một tiếng:

"Nếu con sớm biết thì chuyện đã không...."

Nói nửa chừng, nàng ngừng lại, vội vàng an ủi:

"Cũng may mẫu phi cát nhân thiên tướng, nhất định sẽ không có chuyện gì, nhất định"

Dù là an ủi như thế nào cũng sẽ trở nên vô nghĩa trước mặt người sắp chết, hốc mắt Nghi thái phi đỏ lên, đầu óc trống rỗng, bà ta đang ngóng trông độc y mau chóng đem thuốc lại đây. Bà ta im lặng, chỉ cầm chặt tay Hàn Văn Tịch, giống như đang hy vọng Hàn Văn Tịch có thể cho bà ta thêm một ít năng lượng. Hàn Văn Tịch chần chờ một lát, cuối cùng vẫn dùng tay còn lại nắm tay Nghi thái phi.

"Mẫu phi, người hãy yên tâm, nếu cổ họng lại ngứa nữa thì lập tức nói với con"

Nghi thái phi gật đầu, một thân thần kinh căng thẳng, tất cả lực chú ý đều dồn vào cổ họng của chính mình.

Chờ đợi luôn làm người ta có cảm giác thời gian như dài thêm ra. Đột nhiên, bên ngoài truyền đến một loạt tiếng bước chân hoảng loạn.

"Thuốc đã tới", Nghi thái phi vui mừng vô cùng.

Đúng là thấy một độc y bụng một chén thuốc còn bốc khói bước vào.

"Thái phi nương nương, đây là thuốc được nấu theo phương thuốc mà Vương phi nương nương đã dặn dò"

Thuốc đã nấu xong, cổ họng của Nghi thái phi cũng không còn ngứa nữa, vẫn còn kịp lúc cứu chữa, vậy là bà ta sẽ không chết. Nghi thái phi kích động ngồi bật dậy, Hàn Văn Tịch nhận lấy chén thuốc, dứt từng muỗng một cho bà ta uống, đến khi không còn sót lại giọt nước thuốc nào, Nghi thái phi mới thở phào nhẹ nhõm nói: "Văn Tịch, uống thuốc rồi thì sẽ không có nguy hiểm nữa đúng không?". Cho dù là vua một nước, khi đối mặt với cái chết cũng sẽ sợ hãi, nói chi đến một lão bà như Nghi thái phi. Hàn Văn Tịch đã sớm nhìn quen kiểu sợ hãi như vậy, nàng gật đầu nói:

"Chúc mừng mẫu phi, bây giờ đã không còn nguy hiểm tới tính mạng nữa rồi, nhưng phải chờ thêm một lát nữa thuốc mới phát huy được hiệu quả, sau đó con sẽ rút châm ra từ người" Nghi thái phi liền tục gật đầu, trái tim treo ở giữa không trung cuối cùng đã về lại trong ngực, bà ta dựa vào gối cao, âm thầm thở ra một hơi. Hàn Văn Tịch yên tĩnh ngồi ở một bên, kéo tay bà ta đến bắt mạch, sau khi Nghi thái phi bình tĩnh lại, nhìn thấy biểu tình nghiêm túc của Hàn Văn Tịch, bà ta không tự giác lại muốn nhìn kỹ cô nương này thêm một chút.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 140: Cảm Động

Nghi thái phi nghiêm túc đánh giá Hàn Văn Tịch lại lần nữa.

Mẹ của Hàn Văn Tịch là người đã cứu mạng Thái hậu, bây giờ nàng ta lại là ân nhân cứu mạng của Nghi thái phi. Chuyện này giống như ông trời đang trêu chọc lòng người. Nghi thái phi ở hậu cung lẫn lộn một đời, dù sao cũng không phải là "đèn đã cạn dầu", Mộ Dung Uyển Như sai người đi tìm Hàn

Vân Tịch, tuy rằng không có nói rõ ràng sự việc, nhưng với sự thông minh của Hàn Vân Tịch thì cũng nên đoán ra được chuyện gì xảy ra. Dù là đích thân Mộ Dung Uyển Như đến mời, Nghi thái phi cũng còn lo lắng Hàn Vân Tịch sẽ mang thù, được một tắc lại muốn đòi một thước, làm khó dễ đủ kiểu, không chịu về, nhưng vì sao Mộ Dung Uyển Như vừa mới đi, nàng lại chủ động vào phủ. Thật ra, nàng chỉ cần về chậm một bước, hay vừa lúc này khi đang giải độc, nàng trì hoãn chút thời gian, nhiều độc y như vậy cũng không kiểm tra được độc tố gì, nếu Nghi thái phi không cẩn thận bị độc phát chết đi, nàng cũng không bị truy cứu trách nhiệm. Nếu Nghi thái phi chết, Hàn Vân Tịch chính thức sẽ trở thành nữ chủ nhân của phủ Tàn Vương. Nhưng vì sao nàng lại không so đo hiềm khích cũ, chủ động trở về cứu người, lại còn tận tâm tận lực, vừa về tới đã nhanh chóng làm châm cứu, viết phương thuốc giải độc, như vậy chứng minh nàng không có lòng xấu xa. Trong lòng Nghi thái phi âm thầm cảm động, thầm nghĩ, Hàn Vân Tịch ới là Hàn Vân Tịch, nếu người không phải cùng một phe với Thái hậu, bốn cung cũng không phải là không thể yêu mến người, người có độc thuật cao siêu, có lẽ có thể giúp đỡ được cho Phi Dạ một tay. Sau khi Hàn Vân Tịch kiểm tra xong mạch tượng, lại nghiêm túc tiến hành xác định mức độ đào thải của độc tố, thấy mọi chuyện đã ổn, nàng mới bắt đầu rút kim châm trên người Nghi thái phi ra.

"Mẫu phi thật là người may mắn, độc tố đã bị đào thải gần hết, chỉ còn lại một phần nhỏ, phải châm cứu mới hoàn toàn giải trừ được, bắt đầu từ ngày mai, mỗi ngày con sẽ đến đây giúp mẫu phi châm, làm liên tục ba ngày là sẽ khỏi hẳn, mấy ngày này, mong mẫu phi ăn uống thanh đạm, ăn nhiều thức ăn giúp thông thuận cổ họng". Hàn Vân Tịch tận tình dặn dò.

Nghi thái phi nghe vậy thì vui vẻ không thôi, nhưng mà bây giờ tính mạng đã không còn nguy hiểm nên bà ta cũng bình tĩnh hơn nhiều, không kích động như trước nữa. Bà ta gật đầu: "Được, được, ta nhớ kỹ, ta sẽ nghe theo con".

Trong lòng Hàn Vân Tịch cười thầm "Vậy mẫu phi nghỉ ngơi đi, có chuyện gì cần thì cho người gọi con"

Nghi thái phi lười biếng phát phát tay, ý bảo Hàn Vân Tịch có thể đi, rồi lại chần chờ một lát, cuối cùng mở miệng nói "Lần này cũng nhờ có con"

Hàn Vân Tịch thật ngoài ý muốn, cuối cùng cũng cảm nhận được thành tựu của việc cứu người, nàng cười nói "Đây là chuyện con nên làm, con xin phép đi về"

Nhưng nàng còn chưa ra khỏi phòng thì Mộ Dung Uyển Như đã đột nhiên đẩy cửa đi vào: "Mẫu phi, mẫu phi, con không tìm thấy....."

Vừa thấy Hàn Vân Tịch, Mộ Dung Uyển Như liền tròn mắt há mồm, kinh ngạc không nói thêm lời nào được nữa, nàng ta tại sao lại ở chỗ mẫu phi? Mộ Dung Uyển Như tìm hết cả Hàn gia cũng không ai biết Hàn Vân Tịch đã đi đâu. Nàng hối hận, sợ không kịp thời gian cứu mạng mẫu phi lại không ngờ Hàn Vân Tịch đã trở về phủ.

"Uyển Như, sau này dù có xảy ra chuyện gì to tát, muội cứ thẳng thắn nói ra, nếu không hậu quả đều không phải là muội và ta có thể gánh nổi", Hàn Vân Tịch nhàn nhạt nói, đi ngang qua bên cạnh Mộ Dung Uyển Như, bước thẳng ra cửa, khi cửa phòng vang lên tiếng "Ế a" khép lại, Mộ Dung Uyển Như mới giật mình thanh tỉnh, thấy Nghi thái phi híp mắt nhìn chăm chăm mình, nàng ta vội vàng nói:

"Mẫu phi, con..."

"Tính mạng của bốn cung suýt chút nữa bị hủy trên tay người, chuyện lớn như vậy, người còn dám cùng chị dâu dây dưa, ai cho người lá gan lớn như vậy?" Nghi thái phi tức giận hỏi.

Mộ Dung Uyển Như đã tỉnh tốt, nàng đích thân đi mời, dù Hàn Vân Tịch không tới, sau đó mẫu phi sẽ mạnh mẽ lệnh bắt nàng ta về, thì vẫn còn nhiều thời gian.

Nàng lại không ngờ rằng Hàn Vân Tịch sẽ chủ động trở về.

"Mẫu phi, con cũng nghĩ là nàng ta đã biết việc người trúng độc, khi người hầu trong phủ đến tìm, nàng ta không lẽ lại không hiểu biết chuyện gì xảy ra". Mộ Dung Uyển Như cũng chỉ có thể lấy cớ như vậy để nói.

Chuyện này quan hệ lợi hại như thế nào Nghi thái phi chẳng lẽ còn không biết, bà ta càng tức giận:

"Đủ rồi, người không cần nói nữa, rõ ràng là người lấy tính mạng của bốn cung ra mạo hiểm, đừng tưởng là ta không nhìn ra được"

Chân chính thái độ của Mộ Dung Uyển Như đối với Hàn Vân Tịch như thế nào Nghi thái phi vẫn chưa rõ ràng lắm, nhưng bà ta có thể dung túng nàng ta tính toán thiệt hơn với Hàn Vân Tịch chứ tuyệt đối không cho phép nàng ta chơi trò hai lòng ở trước mặt mình. Tính tình của Nghi thái phi như thế nào Mộ Dung Uyển Như là người hiểu rõ nhất, nàng ta biết chính mình đã không còn cơ hội để giải thích nhưng nàng ta lại quá ngoài ý muốn, không ngờ Hàn Vân Tịch có thể dùng mẫu phi để đánh nàng một cái không kịp trở tay. Hàn Vân Tịch, ngày nào người còn chưa bị diệt trừ, Mộ Dung Uyển Như ta nhất quyết không ngừng tay. Nàng ta quỳ xuống, nhỏ nhẹ nức nở nói:

"Con sai rồi, con thật sự sai rồi, xin mẫu phi trách phạt"

Lừa gạt của Nghi thái phi đâu dễ dàng tiêu tan như vậy, bà ta chỉ về hướng cửa lớn:

"Người lập tức đi về phòng đóng cửa ăn năn cho bốn cung, không có mệnh lệnh của bốn cung không cho phép ra khỏi cửa"

Hàn Vân Tịch đứng ngoài cửa nghe được những lời này, suýt nữa thì cười ra tiếng, may mà nàng còn nhịn kịp. Nàng cảm thấy thật thỏa mãn, tâm tình thật tốt, lúc này mới đi trở về Phủ Dung viện. Vừa về đến viện, Hàn Vân Tịch đã biết cả đêm qua Long Phi Dạ không có về phủ, tên này đúng là vô tâm, mẫu phi của hắn trúng độc đến mức tính mạng nguy hiểm vậy mà hắn cũng không thêm lo lắng về.

Triệu ma ma chần bị cho nàng bữa ăn sáng, nàng vừa ăn, vừa thuận tiện hỏi:

"Sở Tây Phong cũng không có trong phủ sao?"

"Bẩm Vương phi nương nương, buổi chiều hôm qua hần đi ra ngoài cũng chưa thấy trở về, Vương phi nương nương, sự việc hôm qua tất cả mọi người trong phủ đều đã biết, người thật tài giỏi", Triệu ma ma cười, giơ ngón tay cái lên.

Sự việc hôm qua chắc sẽ làm đề độ sôi nổi mấy ngày, Hàn Vân Tịch cũng không phải là lần đầu tiên được nổi tiếng cho nên nàng cũng không quan tâm, nhưng Triệu ma ma vừa nói ra, nàng nhin không được lại nhớ tới những lời của Lý thị đã nói trước khi chết.

Mọi người đều biết Thiên Ninh có Tần Vương, lại không biết đến Thiên Huy Hoàng đế, ai ai đều biết Tần vương phi giỏi giải độc, lại không hiểu rằng, người giải độc giỏi lại càng giỏi hạ độc. Những lời này sẽ đem tới cho nàng và Long Phi Dạ nhiều ít phiền toái?

Hàn gia có nội gian, ắt là sẽ bị định tội cả nhà, liệu Long Phi Dạ có thể dàn xếp ổn thỏa không? cũng không biết bây giờ hần đang ở đâu? ở trong cung hay là ở Cô Uyên? mọi chuyện đều phải chờ hần về phủ thì mới hỏi rõ được. Nghĩ đến đây Hàn Vân Tịch đã ăn không vô nữa, cả đêm không ngủ làm nàng thật sự mệt, nàng dẫn dò Triệu ma ma không cần quấy rầy, liền đi lên gác nghỉ ngơi. Sau khi bị bắt cóc, rồi bị Từ thị vu khống hãm hại, tiếp theo lại bị đánh đổ này nọ, đến nay Hàn Vân Tịch còn chưa được ngủ một giấc thật ngon, tuy là một bụng đầy tâm sự, nhưng vẫn mệt mỏi đến mức chỉ muốn nằm.

Còn chưa đi tới giường, nàng đã trực tiếp nằm luôn trên ghế dài như người chết, sau một hồi lâu nàng mới xoay người lại. Vừa mới ngửa đầu lại nhìn thấy trên xà ngang xuất hiện một cặp mắt quầng rừ mê hoặc lòng người, bên trong còn ẩn chứa ý cười, đang mở to nhìn chằm chằm nàng.

"A", Hàn Vân Tịch hét lên một tiếng, đột nhiên ngồi dậy, sợ tới mức sâu ngủ, sâu lười gì đó đều biến mất không còn, tên này, tên này không phải là trang chủ yếu nghiệt của Thiên Hương trà trang gọi là Cổ Thất Thiếu gì đó sao?

"Người vào đây bằng cách nào?", nàng kinh ngạc hỏi.

Tần vương phủ phòng thủ rất nghiêm ngặt, Phủ Dung viện lại càng kín không khe hở, tên này lại có thể không tiếng động gì chạy vào đây. Thấy phản ứng của Hàn Vân Tịch, Cổ Thất Thiếu cười càng sáng lạn, hai chân hần câu trên xà ngang giống y như một con dơi đang treo ngược, hần nhìn Hàn Vân Tịch ha hả cười:

"Ta còn tưởng rằng nàng không sợ trời, không sợ đất, nhưng thật sự vẫn là một kẻ nhát gan"

Hàn Vân Tịch tròn trắng mắt, cảnh giác hỏi lại "Người tới đây làm gì?"

"Độc nha đầu, đây là thái độ mà nàng đối với ân nhân cứu mạng của mình sao?", Cổ Thất Thiếu rất nghiêm túc hỏi.

Hàn Vân Tịch bất chước bộ dáng nghiêm túc của hần hỏi ngược lại "Ân nhân cứu mạng của ta đang ở đâu chứ?"

Cổ Thất Thiếu kiêu ngạo, dùng ngón tay chỉ thẳng vào ngực mình trả lời "Ta đây"

Hàn Vân Tịch giả vờ cười cười "Ta không quen biết người"

"Nàng", Cổ Thất Thiếu lập tức xoay người nhảy xuống, ngồi bên cạnh Hàn Vân Tịch.

"Này, nói thế nào ta cũng coi như đã liều mình cứu nàng, nàng thật sự muốn trở mặt, không nhận người quen sao?"

Hàn Vân Tịch lập tức đứng lên, giữ khoảng cách an toàn với hần, vẻ mặt thể hiện sự ghét bỏ: "Có chuyện thì nói nhanh, không có thì đi đi". Mặc kệ tên yêu nghiệt này có địa vị gì, chỉ cần nhìn bản tính phong lưu tùy tiện, ăn chơi trác táng không biết kiềm chế của hần thì biết ngay, hần nhất định là người không có chừng mực, tồi tệ, tuyệt đối phải tránh xa.

"Thứ người không có lương tâm", vẻ mặt Cổ Thất Thiếu mất mát.

"Thôi đi, người không cần phải đóng kịch cho ta xem, nếu như người sớm ra tay cứu giúp ta thì cũng đã không đến nỗi phải liều mình"

Tuy rằng Hàn Vân Tịch đã từng vì Thiên Hương trà trang mà đi xin xỏ Long Phi Dạ, nhưng đó cũng là do nàng muốn chọc tức Long Phi Dạ thôi, chuyện Cổ Thất Thiếu và Long Phi Dạ cứu nàng theo bản chất đều giống nhau, bọn họ đều muốn kéo dài thời gian, lấy nàng làm mồi nhử, dù cho kẻ chủ mưu phải lộ diện, không hề lo nghĩ đến sự an nguy của nàng, võ công của Cổ Thất Thiếu tuyệt đối không thua kém Thanh Y, nếu có lòng cứu thì nàng đã thoát thân lúc ở trong sơn động rồi. Sau khi bị Hàn Vân Tịch vạch trần, Cổ Thất Thiếu từ phía sau lộ tai, chậm chạp kéo ra một lọn tóc dài, cũng không có ý giải thích.

Hàn Vân Tịch nhướng mày nhìn hần, trông lòng cảm thán muôn phần, tên này chỉ cần tùy ý làm một động tác cũng đã đẹp hơn phụ nữ đến ba phần, hơn nữa cũng không có vẻ gì xấu xa, dễ tiện. Không lẽ người đẹp thì làm cái gì cũng đẹp.

Đương nhiên, Hàn Vân Tịch sẽ không dễ dàng bị sắc đẹp mê hoặc, nàng không khách khí hỏi thẳng: "Người tìm ta có chuyện gì?"

Chỉ cần nghĩ đến việc nàng không mang vớ chân chạy ra ngoài, Long Phi Dạ đã không vừa ý, nếu lỡ như hần biết được nàng cùng một người đàn ông ở chung một phòng, cũng không biết cái tên bảo thủ lạnh lùng như một ngọn núi băng lớn kia sẽ phản ứng tới nỗi gì.

"Đúng là có chuyện cần hỏi", Cố Thất Thiếu lập tức trả lời.

"Vậy nói nhanh lên", Thật ra Hàn Vân Tịch cũng rất tò mò, là chuyện gì mà lại làm cho hần mạo hiểm lớn như vậy, chạy vào chỗ này tìm nàng. Cố Thất Thiếu cười hắc hắc, đứng dậy bước qua, Hàn Vân Tịch lập tức lui về phía sau "Ngươi cách xa ta ra một chút, nếu không ta sẽ la lên".

Tên biến thái này đúng là loại chẳng ra gì, chỉ cần cho hần một chút sáng sảng, hần lại muốn luôn mặt trời, được một tắc lại muốn tiến lên một thước.

Cố Thất Thiếu nghe vậy mới dừng bước, trở nên nghiêm túc, nhỏ nhẹ hỏi:

"Nha đầu, ai dạy nàng độc thuật? là ai nói với nàng có thể dùng cá vàng để kiểm tra Vạn Xà độc?", lúc xảy ra sự việc Cố Thất Thiếu cũng có mặt ở cửa Đại Lý tự, hần cũng xem rất rõ ràng quá trình Hàn Vân Tịch thử độc. Đừng nói là Lý thị, ngay cả hần cũng không biết cá vàng có thể làm lộ ra Vạn Xà độc, hần cũng tin chắc kẻ chủ mưu sau lưng Lý thị cũng không biết chuyện này. Nha đầu này thật sự rất lợi hại.

Sư phụ nàng là ai? Nàng từ đâu học được độc thuật?

Nếu Hàn Vân Tịch nhớ không lầm, tên này cũng đã hỏi nàng chuyện này một lần lúc trong sơn động, hần chạy tới đây chắc cũng không chỉ để hỏi một chuyện này.

"Ta còn tưởng rằng ngươi chạy tới đây là để xin xỏ chuyện của Thiên Hương trà trang", Hàn Vân Tịch rất là ngoài ý muốn.

"Chỉ là một cái trà trang nho nhỏ, bốn công tử không để trong lòng", Cố Thất Thiếu rất tiêu sái cười "Bốn công tử đối với nàng và độc thuật của nàng có hứng thú hơn". Hần thật đúng là một yêu nghiệt thứ thiệt.

Hàn Vân Tịch thật lòng cũng thấy có lỗi về chuyện cái trà trang kia, nàng vốn còn đang muốn tìm cơ hội nói chuyện với Sở Tây Phong, hỏi thăm hần xem Long Phi Dạ sẽ xử lý chuyện này như thế nào? bây giờ chắc là không cần thiết nữa. Về chuyện độc thuật của nàng, có 1/3 là do thiên phú, 1/3 là do ngày ngày chăm chỉ học hành, cuối cùng là nhờ sự hỗ trợ của hệ thống giải độc. Nếu hỏi nàng, sư phụ nàng là ai? nàng chỉ có thể trả lời đó là hệ thống giải độc, hệ thống vô hình này bao gồm tất cả kiến thức từ xưa đến nay, từ trong ra ngoài của các loại độc dược, đến bây giờ nàng vẫn vừa dùng nó vừa tiếp tục nghiên cứu nó. Tất nhiên chuyện này là bí mật, cũng là bí mật lớn nhất của nàng, nàng tuyệt đối sẽ không nói cho bất kỳ người nào biết. "Ngươi là trang chủ của một trà trang vậy độc thuật là do ai dạy? võ công cao cường không nói, độc thuật cũng không kém, cho nên Long Phi Dạ mới nghi ngờ, tra xét ngươi", Hàn Vân Tịch thông minh đem đề tài này hỏi ngược lại Cố Thất Thiếu.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 141: Hàn Vân Tịch Bị Đùa Giỡn

Vừa nghe Hàn Vân Tịch hỏi tới chuyện của mình, Cố Thất Thiếu liếm liếm môi, không trả lời ngay mà rất kiên nhẫn ngồi xuống ghế dài, hần lười biếng dựa nửa thân người trên vào thành ghế, lấy một tay chống đầu, nhìn Hàn Vân Tịch với ánh mắt tràn đầy hứng thú. Hàn Vân Tịch đứng ở một bên, dựa lưng vào tủ, hai tay vòng trước ngực, nhìn Cố Thất Thiếu suy nghĩ: tên này đang muốn làm gì?

Cố Thất Thiếu đột nhiên nhìn về phía Hàn Vân Tịch, hần bắt đầu chớp chớp đôi mắt đẹp đến mê hoặc lòng người của mình, lông mi thật dài cũng theo động tác của hần dao động, nhìn thì như bình thường nhưng thật chất đã lộ ra sự hư hỏng từ trong xương cốt. Hần đúng là một tên yêu nghiệt. Hàn Vân Tịch có chút sững sốt, sau đó mới phát hiện mình đã nhìn hần rất lâu, không rời mắt được, may mắn khả năng khống chế của nàng còn cao, nhận thấy được tên quái đản này đang có ý dụ dỗ nàng, cho nên dứt khoát không nhìn nữa còn thuận tay cầm lấy một ly trà ném về phía Cố Thất Thiếu, nhưng đáng tiếc đã bị hần kịp thời chụp lại.

"Nói mau, mục đích của ngươi là muốn làm cái gì?"

Hàn Vân Tịch đang lo lắng, ở lâu một chỗ với một tên biến thái như hần, nàng nhất định sẽ bị hần đùa giỡn, nàng thật sự rất mệt, rất muốn đi ngủ.

"Trả lời câu hỏi của ta, nàng từ nhỏ là một người vô dụng, Hần gia cũng không có ai biết độc thuật, mặc dù mẹ nàng – Thiên Tâm phu nhân là một người có y thuật rất giỏi nhưng bà ấy cũng không phải là cao thủ trong giới độc thuật, trước khi lên kiệu hoa vào Tần Vương phủ, trên mặt nàng có rất nhiều mụn nhọt, vì sao ra khỏi kiệu thì không thấy nữa? Nàng bắt đầu lên học độc thuật từ năm bao nhiêu tuổi? từ nhỏ nàng không có ra khỏi Hần gia chứ đừng nói là để đi, vậy ai đã dạy nàng những thứ độc dược kia?"

Cố Thất Thiếu vừa nói xong, Hàn Vân Tịch đã neho lại hai mắt nhìn hần, cười lạnh: "Người điều tra về ta cũng khá đầy đủ đó chứ?"

Cố Thất Thiếu không hề khiêm tốn trả lời: "Đương nhiên, ta còn biết nàng..."

Nhưng hần còn chưa kịp nói hết câu, Hàn Vân Tịch lại đột ngột la lớn:

"Người đâu, có thích khách, có thích khách"

Nếu không thể nói chuyện rõ ràng, nàng cũng không cần lãng phí thời gian nghỉ ngơi quý giá của mình với tên điên này.

Cố Thất Thiểu hoàn toàn không ngờ đến Hàn Văn Tịch lại làm như vậy, hấn giật mình, đứng lên: “Nàng...”

Hàn Văn Tịch càng nỗ lực la lớn hơn:

“Người đâu, nhanh tới đây, có thích khách, hấn ta đang ở trong này!”

Rất nhanh, rất nhiều tiếng bước chân từ bốn phương tám hướng truyền đến, thật ra Cố Thất Thiểu có thể đi vào đến đây đều là do may mắn thôi, thấy tình thế bất ổn, hai tròng mắt hấn híp lại, liềm liềm môi, gờ ngón tay cái lên tán thưởng Hàn Văn Tịch nhưng cả người hấn lại tràn ra hơi thở nguy hiểm: “Nàng thật sự không sợ ta sẽ bắt cóc nàng làm con tin sao?”. Nhưng Hàn Văn Tịch không hề tỏ ra sợ hãi thật, nàng lười biếng đi đến ghế nằm, nhắm hờ hai mắt, tỏ vẻ hấn cứ tự nhiên bắt, nàng không sợ hấn vì nàng hiểu, nếu hấn thật sự là một nhân vật nguy hiểm thì nàng đã không bình yên như bây giờ. Cố Thất Thiểu dao động, sau đó lại cười lớn, cô gái này rất có cá tính, hấn thích người như vậy.

Mặc dù tiếng bước chân bên ngoài đã tới gần, Cố Thất Thiểu vẫn chưa có ý định chạy trốn, thân hình hấn không một tiếng động lướt qua chỗ Hàn Văn Tịch, kè sát vào người nàng, Hàn Văn Tịch chỉ kịp cảm nhận có một trận gió thổi vào mặt mình, nàng theo bản năng mở mắt ra, lúc này, Cố Thất Thiểu lại cúi người thấp xuống, hôn nhẹ lên trán nàng, nói chính xác là giống như chỉ chạm khẽ một chút. Ở góc độ này, nàng nhìn thấy được cằm của hấn có độ cong thật hoàn mỹ, còn thấy được yết hầu hấn đang hoạt động, tất cả đều rất gần, thì ra tên đàn ông có khuôn mặt còn xinh đẹp hơn cả phụ nữ này, cũng có lúc trở nên nam tính như vậy. Đôi mắt của Hàn Văn Tịch trừng rất lớn, cả người đều căng thẳng, trong lòng đều thấy hoảng sợ, tim không thể không đập nhanh liên tục. Cái tên yêu nghiệt này vừa mới hôn nàng, không đúng, hấn đang khi dễ nàng thì nghe hợp lý hơn. Cố Thất Thiểu nhanh chóng tránh ra, cười quyến rũ nói: “Coi như là một cái ký hiệu, bản công tử đã nhìn trúng nàng”. Hấn giống như đang tuyên bố chủ quyền, không đợi Hàn Văn Tịch trả lời, bóng dáng đã biến mất không thấy, cùng lúc đó, ba người thị vệ chạy đến, Triệu ma ma cũng tới. Vừa thấy Vương phi nương nương nằm trên giường, trong phòng cũng không có ai khác, Triệu ma ma nôn nóng hỏi: “Vương phi nương nương, thích khách đâu? hấn ở chỗ nào?”

Lúc này Hàn Văn Tịch mới bình thường trở lại, vội vàng ngồi dậy “Thích khách, thích khách!”

“Thích khách đâu?”, Triệu ma ma khẩn trương, lo lắng Vương phi nương nương bị sợ hãi.

“Ta vừa mới thấy ác mộng, có thật nhiều thích khách xông vào đây, thật đáng sợ”, Hàn Văn Tịch nói dối cho qua chuyện, nàng biết với năng lực của Cố Thất Thiểu, dù lúc này thị vệ đuổi theo cũng không kịp nữa rồi. Triệu ma ma và đám thị vệ nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm, không biết nói sao với nữ chủ nhân mới này, chỉ là nằm mơ thôi cũng có thể la lớn đến như vậy. Lý do bọn họ không hoài nghi lời nàng nói là vì Phù Dung viện được canh phòng rất nghiêm ngặt, thích khách không thể nào len vào được. Triệu ma ma nói thị vệ lui ra, vội vàng bưng tới một ly trà nóng “Vương phi nương nương, uống chút trà nóng cho bớt sợ”. Hàn Văn Tịch đúng là đang muốn làm mình bớt sợ, nàng thật sự bị Cố Thất Thiểu làm cho kinh khiếp, tên biến thái đó dám lợi dụng lúc nàng không đề phòng để đùa giỡn nàng. Hàn Văn Tịch vừa uống nước, vừa lấy tay lau lau trên trán, nàng rồi rầu suy nghĩ, hấn chạm nhẹ vào trán nàng như vậy có xem là đã bị hấn hôn không? không lẽ nụ hôn đầu của nàng cứ mất đi như vậy?

“Vương phi nương nương, trán của người làm sao vậy?”, Triệu ma ma khó hiểu hỏi. Hàn Văn Tịch lập tức lấy tay xuống “Không, không có gì”. Cố Thất Thiểu, cái tên yêu nghiệt tàn ác kia, nàng quyết định từ nay sẽ cho hấn vào danh sách đen, tốt nhất là hấn đừng có đến nữa, nếu không nàng cũng không khách khí, thấy một lần, la một lần. Không đúng, nếu thấy hấn, nàng sẽ gặp một lần, độc hấn một lần. Vốn là cả người mệt mỏi rất muốn ngủ lại bị Cố Thất Thiểu dọa một phen, Hàn Văn Tịch đã tỉnh táo hoàn toàn, nàng ngồi thêm một lúc rồi lấy đồ, đi thẳng về phía tắm cung của Long Phi Dạ để tắm suối nước nóng. Bởi vì thể lực không tốt, sau khi tắm xong, nàng quay về phòng, nằm trên giường vừa suy nghĩ về địa vị của Cố Thất Thiểu, vừa mệt mỏi ngủ quên từ lúc nào cũng không biết. Hàn Văn Tịch một khi đã ngủ là quên luôn trời đất, mãi đến trưa hôm sau mới tỉnh dậy.

Hàn Văn Tịch vừa thức giấc đã nghe thấy rất nhiều tin đồn rai rác khắp đế đô, tất cả đều liên quan đến chuyện nghiệm độc của nàng hôm trước, không ai nói gì về mẹ con Lý thị, ngược lại Mục Lưu Nguyệt lại trở thành đề tài bàn tán cho mọi người khi trà dư tửu hậu, ai cũng đều mong chờ xem nàng ta sẽ dám thực hiện theo lời đã cá cược hay không? Cũng có tin tức được truyền ra từ phủ tướng quân nói rằng Mục Lưu Nguyệt đã bị bệnh, sốt cao liên tục, không có dấu hiệu tỉnh lại, trong lúc mầu chốt thì bệnh nặng như vậy, cũng thật là trùng hợp. Mọi người nghe được như vậy, lại càng sôi nổi thảo luận, các sòng bạc lớn nhỏ cũng công khai mở cá cược, nội dung chủ yếu là Mục Lưu Nguyệt có thực hiện lời nói không? Hàn Văn Tịch có thể tha cho Mục Lưu Nguyệt không? Nếu vương có can thiệp vào chuyện này không? Tóm lại là vô số kiểu thắc mắc. Hai mẹ con Lý thị thì không có nhiều người nhắc đến, về lời nói của Lý thị trước lúc chết, cũng không làm nhiều người chú ý, không biết là do có người đã thao túng dư luận hay là do kết quả đánh cược giữa Hàn Văn Tịch và Mục Lưu Nguyệt quá nổi bật nên đã lấn át hết thảy. Về phần Hàn gia có được an toàn hay không sau vụ việc trên, Hàn Văn Tịch vẫn chưa thể khẳng định bởi vì nàng cũng chưa có được câu trả lời chính thức từ chỗ Long Phi Dạ.

Tối hôm sau, khi Hàn Văn Tịch mới từ chỗ Nghi thái phi đi ra thì nhìn thấy tắm cung Long Phi Dạ sáng đèn. Nàng hơi kích động, nhanh chân đi qua gõ cửa. Long Phi Dạ nằm trên ghế bập bênh, nét mặt mệt mỏi che kín trên gương mặt tuần lãng, làm người khác nhìn không được sẽ nghĩ ngờ nhiều ngày qua hấn đã làm những chuyện gì? Chân mày Long Phi Dạ nhíu lại, đứng dậy đi đến bên cạnh bàn làm việc của hấn, rồi mới mở miệng: "Vào đi"

Hàn Văn Tịch đẩy cửa đi vào, thẳng đến phòng làm việc, Long Phi Dạ đang viết thư, cũng không ngẩng đầu nhìn nàng. Hàn Văn Tịch cứ đứng trước mặt hấn, trực tiếp hỏi: "Lý thị có phải là Thanh Y không?"

Long Phi Dạ nhàn nhạt trả lời: "Ừ"

Lý thị là Thanh Y, vậy nàng chính là người cầm đầu đội quân mật thám, bắt Lý thị, là có thể tóm được hết bọn họ.

"Vậy còn cái tên đeo mặt nạ vẽ mặt mũi hung tợn thì sao?", Hàn Văn Tịch lại hỏi, tên đeo mặt nạ kia mẹ con chính là cao thủ hạ độc, nếu không diệt trừ, sau này sẽ có phiền toái rất lớn.

"Ngoại trừ Lý thị, không có ai biết gì về hấn", giọng nói của Long Phi Dạ vẫn bình đạm như cũ, nhưng trong đầu Hàn Văn Tịch lại hiện ra khuôn mặt im lặng của Lý thị, nàng cũng không hiểu, cái tên đeo mặt nạ kia là bao nhiêu bản lĩnh lại có thể làm cho Lý thị trung thành đến như vậy. Sau khi hỏi việc Lý thị xong, Hàn Văn Tịch do dự một chút lại hỏi: "Người có điều tra ra được địa vị của trang chủ Thiên Hương trà trang không?", Long Phi Dạ ngẩng đầu lên, lạnh lùng hỏi: "Tim bốn vương có việc gì?". Cũng không biết là do khoảng cách quá gần, hay là do đôi mắt hấn quá lạnh, Hàn Văn Tịch theo bản năng lui về phía sau một chút.

Không có việc gì thì không thể tìm hấn sao?

Đối với nàng chuyện này cũng rất quan trọng mà, Cố Thất Thiếu cũng đã tìm tới tận nhà để đùa giỡn nàng đấy thôi. Tốt thôi, đây cũng không phải là chuyện mà nàng thật sự muốn biết, nàng cần nắm bắt thời gian hỏi thẳng một vấn đề:

"Trong vụ án lần này, Hàn gia có bị liên lụy không?"

Chuyện này nhìn bên ngoài thì chỉ có mẹ con Lý thị hạ độc thiếu tướng quân Mục Thanh Võ, nhưng thật ra Lý thị chính là thủ lĩnh của mật thám Bắc Lịch quốc ẩn giấu tại Thiên Ninh, tội ác tày trời, nguy hại rất lớn, trực tiếp uy hiếp đến an toàn của Thiên Ninh quốc, mà Lý thị là người của Hàn gia, như vậy Hàn gia khó tránh bị liên lụy.

"Hiện tại, ta cũng không thể trả lời chính xác với nàng", Long Phi Dạ nói.

Vừa nghe, Hàn Văn Tịch liền kích động: "Vậy còn Dật nhi thì sao? Người đã từng hứa với ta sẽ bảo vệ Dật nhi"

Đây là lần đầu tiên Long Phi Dạ thấy Hàn Văn Tịch quan tâm đến một người, Hàn Văn Dật là nhược điểm của nàng sao?

Hấn không thích nàng có nhược điểm

Chuyện nội gian đều nằm trong sự khống chế của hấn, với quyền lực lớn như hiện giờ, hấn chắc chắn bảo vệ được Hàn Văn Dật, nhưng những lời nói của Lý thị hôm đó đã chọc giận đến Thiên Huy hoàng đế. Hàn Văn Tịch cũng không biết, bây giờ không chỉ có Hàn gia bị nguy hiểm, mà chính nàng cũng đang bị dèm pha. Lý thị đã từng nói, người giỏi giải độc cũng là người giỏi dùng độc, Thiên Huy hoàng đế chắc chắn sẽ suy nghĩ chuyện nên trọng dụng nàng hay là đề phòng và tiêu diệt nàng, vốn có bản tính đa nghi, Thiên Huy hoàng đế nhất định sẽ tính toán cẩn thận chuyện này, hơn nữa, Hàn Văn Tịch còn là vợ của Long Phi Dạ, hoàng đế kia sao có thể không đề bụng. Chuyện này nói đến cùng là yêu cầu Thiên Huy hoàng đế phải tính toán chu toàn.

"Bốn vương hiện tại cũng không có một cái đáp án chính xác cho nàng được", Long Phi Dạ vẫn nhàn nhạt trả lời.

Hàn Văn Tịch thật sự bị khiếp sợ, khăn trương chòm người về phía trước, lớn tiếng lớn: "Rõ ràng là chính người đã hứa với ta".

Trước đây hấn đã hứa với nàng, cho nên nàng mới dẫn hấn đi vào phòng Lý thị tìm chứng cứ, bây giờ lại nói không thể chắc chắn, ý hấn muốn nói là hấn không thể bảo vệ Dật nhi sao? Đây cũng là lần đầu tiên có người dám đứng gần hấn, lớn tiếng hỏi hấn như vậy, Long Phi Dạ lạnh giọng "Hàn gia và Hàn Văn Dật không phải vẫn còn bình an đó sao, nàng nóng ruột làm gì?"

Hàn Văn Tịch lập tức lui lại, nhưng lại không cam lòng "Ta, ta, vậy tại sao người lại nói như vậy?"

"Ý ở trên mặt chữ, không có việc gì nữa thì nàng có thể đi rồi", trong lòng Long Phi Dạ đang phiền, lại nhìn thấy nàng khăn trương như vậy, hấn càng thêm phiền. Hấn cũng không hiểu vì sao hấn phải bảo vệ nàng, dù gì nàng cũng chỉ là người do Thiên Huy hoàng đế ban cho hấn, nếu bây giờ hoàng đế muốn lấy lại thì cứ đến lấy, hấn vì sao phải hao phí tâm tư vì nàng. Hàn Văn Tịch bất ngờ, tên này sao lại có phản ứng như vậy? Nàng cũng muốn nói nóng, đập bàn nói "Người đã hứa với ta thì phải làm cho được". Tầm mắt Long Phi Dạ dừng trên tay của nàng, chậm rãi nhìn lên, cùng nàng đối mặt, rất tốt, nàng là người đầu tiên và chắc cũng là người duy nhất, không những lớn tiếng nói chuyện với hấn, lại còn dám đập bàn trước mặt hấn.

"Bốn vương nói một lần cuối cùng, nàng, đi ra ngoài". Giọng nói của Long Phi Dạ đã lạnh băng. Hàn Văn Tịch cũng không có sợ hãi, hung tợn trừng mắt liếc hấn một cái, phất tay áo bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142: Không Thích Hợp Giận Hờn

Hàn Văn Tịch nổi giận đùng đùng rời khỏi tẩm cung, trở về Vân Nhân các, nàng đi nhanh đến mức suýt nữa đụng trúng Triệu ma ma.

"Vương phi nương nương, người làm sao vậy?", Triệu ma ma quan tâm hỏi, bà đương nhiên biết Vương phi nương nương mới từ chỗ của điện hạ về đây. Hàn Văn Tịch lửa nóng một bụng, không nói bất cứ câu nào đi thẳng lên gác, Triệu ma ma vội vàng cản lại "Vương phi nương nương, người có thư". Lúc này Hàn Văn Tịch mới dừng bước.

Thư? Trên thế giới này làm gì có ai viết thư cho nàng? nàng cũng không có bạn bè nào để cần thư từ qua lại trò chuyện.

"Vương phi nương nương, là thư của người bạn nào gọi người thế?", Triệu ma ma tò mò hỏi, phong thư này là do một đứa trẻ cầm đến phủ, trên đó cũng chỉ ghi có năm chữ "Thần gọi Tần vương phi", đứa trẻ chỉ đưa thư xong là đi, không có nói gì thêm nữa, Triệu ma ma là một bà lão có lòng hiếu kỳ rất nghiêm trọng, nhưng bà vẫn không dám tự ý mở thư ra xem. Thấy Triệu ma ma tò mò, Hàn Vân Tích đưa tay lấy phong thư, vẫn im lặng như trước, quay người đi lên phòng.

Cuối cùng là thư này do ai gọi?

Hàn Vân Tích thắc mắc mãi, liền mở thư ra xem, vừa mở ra thì mới biết thư này là do Cố Bắc Nguyệt viết cho nàng, hẹn nàng buổi chiều ngày mai gặp mặt ở quán trà Minh Hương. Vậy chắc là Cố thái y đã ra khỏi cung. Với tính tình của y, nếu không phải chuyện công, muốn gặp nàng, y sẽ dùng cách viết thư hẹn gặp như thế này, nhưng Hàn Vân Tích vẫn chưa rõ, y hẹn gặp mình là vì chuyện cá nhân gì? Thôi kệ đi, ngày mai gặp thì biết, lúc này Hàn Vân Tích cũng không có tâm tư để suy nghĩ nhiều như vậy, nàng đi đến cửa sổ, nhìn thấy tầm cung đèn đuốc còn sáng trưng, lồng ngực lại đau một chút. Long Phi Dạ đáng giận, hấn hung dữ cái gì chứ, nàng đợi hấn ba ngày, vậy mà lại chờ được một trận hung tợn, chuyện này rõ ràng là do hấn hứa với nàng, không lẽ nàng cũng không có quyền hỏi thăm vài câu để biết rõ mọi chuyện sao? Bây giờ đúng là Hàn gia đang tốt đẹp, tốt nhất là hấn nên bảo vệ Hàn gia cứ yên ổn như thế mãi, nếu không, sớm hay muộn nàng cũng sẽ tìm hấn quấy một trận. Một đêm này, Hàn Vân Tích rõ ràng bị mất ngủ. Hôm sau, vừa mới sáng sớm nàng đã thức dậy, ngồi pha trà trong sân, không bao lâu thì nhìn thấy Long Phi Dạ đang muốn đi ra ngoài.

"Khụ khụ", Nàng cố ý ho nhẹ vài tiếng, Long Phi Dạ cũng dừng bước, quay đầu lại nhìn nàng một cái.

"Điện hạ, lại đây uống ly trà trước đi", nàng nói thật bình tĩnh, cố gắng thoải mái như giữa hai người chưa từng phát sinh chuyện cãi cọ. Nhưng mà Long Phi Dạ không chút do dự suy nghĩ gì liền trả lời nàng "Không cần".

Hấn nói xong, khoát thêm áo choàng, bước nhanh ra cửa, giống như có việc rất gấp. Hàn Vân Tích vẫn đang duy trì tư thế thản nhiên, tự đắc, nhưng khi bóng dáng Long Phi Dạ biến mất, đôi mắt nàng lại chậm chạp nhắm lại.

Cái tên đáng chết này. Nàng đã chủ động nhường nhịn hấn, hấn còn muốn như thế nào nữa, không lẽ chỉ vì chuyện tối qua, thì không nhìn mặt nhau, ngay cả ngồi xuống uống trà với nàng cũng không được. Nàng còn đang định mời hấn trà, rồi tìm cơ hội tốt để hỏi thêm chút chuyện về Hàn gia, nếu như có vấn đề gì khó giải quyết, nàng cũng có thể phân tích giúp, cũng có thể cùng nhau suy nghĩ tìm cách. Chuyện mật thám nàng rất rõ ràng, vậy còn có chuyện gì mà hấn phải nhất định giấu diếm nàng, nhìn hấn vội vàng rồi đi không lẽ là vì vụ án đó. Hàn Vân Tích xưa nay đều có tâm lý rất vững chắc, chắc cũng chỉ có Long Phi Dạ là có thể làm nàng tức giận. Đang bực mình lại nhìn thấy Sở Tây Phong đi ngang qua, Hàn Vân Tích lập tức gọi lại: "Sở Tây Phong, người lại đây".

Sở Tây Phong nhanh chóng đi đến trước mặt nàng "Vương phi nương nương, người có gì cần phân phó"

"Mấy ngày nay, điện hạ ở Cô Uyển hay là ở trong cung? Chuyện mật thám tiến triển như thế nào rồi?", Hàn Vân Tích nghiêm túc hỏi. Vừa nghe, Sở Tây Phong liền khó xử, tuy hấn là thị vệ thân cận của Tần vương điện hạ, nhưng hấn cũng không biết hết tất cả những việc mà điện hạ làm, mà nếu có biết rõ ràng thì hấn cũng không dám nói lung tung. Tuyệt đối giữ bí mật là tiêu chuẩn quan trọng nhất của một thị vệ.

"Hồi bẩm Vương phi, thuộc hạ cũng không biết", Sở Tây Phong nghiêm túc trả lời.

"Đến Cô Uyển xét hỏi Hàn Nhượng Tuyết về chuyện hạ độc sao?, theo ta thấy thì nàng ta cũng không biết gì". Hàn Vân Tích nói.

"Vương phi nương nương, thuộc hạ thật sự không biết, hay là người chờ Vương gia về rồi lại hỏi Vương gia, thuộc hạ xin cáo lui"

Sở Tây Phong muốn đi, Hàn Vân Tích lại lười biếng nói "Điện hạ chắc là đang ở trong cung gặp mặt hoàng thượng, đúng lúc ta cũng muốn vào cung, cũng tiện đường đi gặp một chút".

Sở Tây Phong vừa nghe đã nhanh chóng đứng lại, sắc mặt có chút hoảng loạn "Vương phi nương nương, hôm nay điện hạ sẽ không vào cung, người cũng không nên đi".

"Vậy là hấn đang ở Cô Uyển?", Hàn Vân Tích tiếp tục hỏi. Sở Tây Phong né tránh ánh nhìn của nàng, vội vàng lấy cớ "Vương phi nương nương, hôm nay là đến hạn thực hiện đánh cuộc, người không quan tâm đến tình hình của phủ tướng quân sao?"

Không cần Sở Tây Phong nhắc nhở, Hàn Vân Tích đương nhiên biết hôm nay là ngày mấy.

"Người vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta?", Hàn Vân Tích lại hỏi.

"Vương phi nương nương, thuộc hạ thật sự không biết chuyện gì hết". Sở Tây Phong cũng sắp chống đỡ không nổi, còn chưa nói hết câu thì đã bỏ chạy lấy người, Hàn Vân Tích luôn biết miệng Sở Tây Phong rất kín, nhưng chuyện nàng hỏi cũng không phải là chuyện gì bí mật, tại sao lại phải che giấu như vậy?

Hàn Vân Tích luôn cảm thấy có cái gì đó không đúng, lại cũng không biết là chỗ nào sai. Sau khi ăn điểm tâm, nàng nghỉ ngơi một lát rồi đi ra ngoài, lúc đi ngang qua phủ tướng quân, lại thấy trước cửa lớn của phủ đang có rất nhiều người tụ tập, trong ngoài nhìn lướt qua cũng đến ba vòng tròn người, tất cả đang bàn tán sôi nổi, cửa lớn phủ tướng quân thì vẫn đóng chặt, ngay cả cửa nhỏ bên hông dùng để ra vào cũng không có mở. Hàn Vân Tích hít vào một ngụm khí, tuy rằng biết hôm nay Mục Lưu Nguyệt sẽ trở thành tâm điểm chú ý của đế đô, nhưng cũng không nghĩ đến mức ồn ào như thế này. Nàng không khỏi suy nghĩ, loại tiểu thư được nuông chiều đến nỗi tính tình ngạo mạn như Mục Lưu Nguyệt thì chắc sẽ có rất nhiều người chán ghét, muốn thừa cơ hội bỏ đá xuống giếng. Chuyện đã lớn đến mức này, tất cả mọi người đều đang nhìn vào cổng lớn, chẳng lẽ Mục Lưu Nguyệt còn không chịu bước ra, phủ đại tướng quân thật sự muốn bao che cho nàng tới cùng sao? Hàn Vân Tích rất mong chờ, nàng đứng một lát liền xoay người rồi đi, nàng cũng

không phát hiện, có một đám người đang đứng ở một bên nâng một cái kiệu, bên trong kiệu đúng là người đã lâu chưa từng xuất hiện: Trường Bình công chúa. Vừa nhận được thư của Mục Lư Nguyệt, Trường Bình công chúa đã vội vàng đến để đồ, nhưng vì đường xá quá xa xôi nên sáng nay mới về tới, vốn là tính toán cùng Mục Lư Nguyệt thu thập Hàn Văn Tịch, ai ngờ Mục Lư Nguyệt lại bị thua. Lúc này, nàng kéo lên một góc nhỏ rèm, nhìn phía trước đang náo nhiệt, vẻ mặt âm trầm. Nàng và Mục Lư Nguyệt từ nhỏ đã chơi cùng nhau, có thể xem là thân thiết nhất trong các bạn bè thân thiết, làm sao nàng có thể để Mục Lư Nguyệt bị khi dễ như vậy, và lại người ức hiếp Mục Lư Nguyệt không phải ai khác, mà chính là người nàng căm ghét nhất Hàn Văn Tịch "Công chúa, tiểu thư Lư Nguyệt quá đáng thương, Lý thị là người của Hàn gia, không chừng Hàn Văn Tịch đã sớm biết chuyện này, cho nên nàng ta mới cố ý cùng tiểu thư Lư Nguyệt đánh cuộc", tỷ nữ Sương Hồng nhỏ giọng suy đoán, xưa nay Mục Lư Nguyệt cho nàng ta rất nhiều thứ tốt, tất nhiên là nên vì Mục Lư Nguyệt nói vài câu.

"Ha ha, Lư Nguyệt là do quá ngu ngốc nên mới bị đánh bại, cũng không biết Đại Lý tự sẽ điều tra vụ án này thế nào? theo bản công chúa thấy, tất cả người của Hàn gia bao gồm luôn Hàn Văn Tịch đều có khả năng hiềm nghi", Trường Bình công chúa tức giận nói. Sương Hồng vui mừng: "Công chúa, hôm nay chính là ngày cuối cùng của vụ đánh cuộc, nếu Tần vương phi là người có hiềm nghi, vậy thì việc đánh cuộc này có phải sẽ được hoãn lại thêm chút ít thời gian"

Sương Hồng nói đã làm bừng tỉnh người trong mộng, Trường Bình công chúa vội vàng sai người hầu khiêng kiệu quay lại, đi về phía hoàng cung. Nàng muốn đi xin mẫu hậu, nếu không được, nàng sẽ trực tiếp đi xin phụ hoàng, có lẽ chuyện này sẽ còn có thể cứu vãn. Trường Bình công chúa lấy tốc độ nhanh nhất chạy về hoàng cung, đi thẳng đến chỗ hoàng hậu.

"Mẫu hậu, người nhất định phải giúp Lư Nguyệt chuyện này, hơn nữa, Hàn Văn Tịch thật sự có hiềm nghi, cũng không thể cứ như vậy mà để ả ta thoát thân, đây cũng là một cơ hội tốt để diệt trừ ả ta".

"Mẫu hậu, đây chính là thời cơ thích hợp để chúng ta báo thù".

Trường Bình công chúa đúng là được cưng chiều đến hư hỏng, dùng sức nắm ống tay áo hoàng hậu giật giật, không có một chút nào lễ nghi thể thống.

"Nhưng nàng ta là ân nhân cứu mạng của ca ca ngươi", Hoàng hậu không vui đáp

Đương nhiên Trường Bình công chúa biết chuyện này, nhưng nàng sẽ không nhớ trong lòng, theo nàng thấy, Hàn Văn Tịch có thể cứu được Thái tử ca ca của nàng là vinh hạnh của ả ta, nên biết rằng, Thái tử ca ca tương lai sẽ là hoàng đế của Thiên Ninh.

"Mẫu hậu, không lẽ người thật sự coi Hàn Văn Tịch là ân nhân"

Nếu Hàn Văn Tịch có thể làm việc cho Thái hậu, Hoàng hậu nhất định sẽ coi nàng như ân nhân, nhưng khi Thái hậu đưa ra hành động ô nhục, Hàn Văn Tịch cũng không có ý chấp thuận, bây giờ Thái hậu còn đang nhìn xem thái độ của Hàn Văn Tịch, Hoàng hậu tất nhiên là không dám kinh động. Trường Bình là người không giữ được bí mật, chuyện Thái hậu có lòng muốn mượn sức Hàn Văn Tịch, Hoàng hậu sẽ không nói ra.

"Trường Bình, hậu cung không thể can thiệp chuyện triều chính, vụ án của Lý thị không phải chuyện mà ta và con có thể bàn luận, con đừng nhảm lẩn, còn nữa, Mục Lư Nguyệt là đứa nhỏ chưa hiểu chuyện, con cũng đừng cùng nàng ta qua lại nhiều", Hoàng hậu nghiêm túc dạy bảo.

Trường Bình công chúa làm sao có thể nghe hiểu, dậm chân một cái, trực tiếp quay người đi. Nàng sẽ đi tìm phụ hoàng. Nhưng khi Trường Bình công chúa vừa đến ngự thư phòng thì đã bị Tiết công công ngăn cản "Công chúa, bệ hạ đang tiếp khách, có chuyện gì ngày khác lại đến đi".

"Ngày khác tới thì sẽ không kịp nữa, tránh ra", ngay cả Thái tử còn phải nhường nhịn vị công công này vài phần, Trường Bình công chúa thật sự rất kiêu ngạo. Tiết công công thấy mãi cũng thành thói quen, vẫn cố ngăn cản, nhỏ giọng "Công chúa, đó là khách quý đến từ Tây Chu".

Tiết công công đem âm thanh ép tới càng nhỏ "Là Diệp thái tử của Tây Chu". Lời này vừa ra, Trường Bình công chúa liền ngạc nhiên, buột miệng thốt ra "Muội muội y cũng tới sau, là vì chuyện hôn sự mà tới à?". Quan hệ giữa Thiên Ninh và Tây Chu là liên bang thông gia, từ xưa đều có việc hai nước liên hôn, nhưng đều là quận chúa, công chúa của Thiên Ninh gả sang Tây Chu. Trường Bình nghe nói, lần này Vinh Nhạc công chúa của Tây Chu muốn gả sang Thiên Ninh, nhưng hoa lệ nhà ai thì không rõ ràng lắm. Vinh Nhạc công chúa này rất khó cầu, nàng ta xuất thân đã cao quý, là con gái của hoàng hậu Tây Chu, em gái của Thái tử, hơn nữa, nàng ta xinh đẹp mỹ miều, văn võ song toàn, được xem là người con gái duy nhất hội tụ cả ba thứ tốt: võ, văn, dung mạo, của toàn bộ Văn Không đại lục. Hiện giờ trong triều có hai loại suy đoán, một bên đoán Vinh Nhạc công chúa sẽ gả cho Thái tử Long Thiên Mặc, trở thành Hoàng hậu đời kế tiếp của Thiên Ninh quốc, một bên khác lại cho rằng, Vinh Nhạc công chúa sẽ gả cho sư huynh đồng môn là Tần vương điện hạ, Tần vương phủ sẽ có hai vị chính phi.

Mặc kệ vị công chúa này gả cho ai, đều sẽ góp phần thúc đẩy việc hợp tác giữa Thiên Ninh và Tây Chu tiến thêm một bước. Tất nhiên với Trường Bình mà nói thì nàng ước gì Vinh Nhạc công chúa Đoàn Mộc Giao lập tức gả cho Tần hoàng thúc, như vậy, Hàn Văn Tịch sẽ mỗi ngày đều chịu khổ, cùng một cô gái xuất sắc như Đoàn Mộc Dao đứng ở vị trí chính phi, đây là việc không phải cứ có dũng cảm là có thể làm được.

"Vinh Nhạc công chúa cũng tới, bây giờ chắc đang cùng đi với Tần vương điện hạ, còn có phải họ tới vì chuyện hôn sự hay không thì lão nô không rõ ràng lắm", Tiết công công cười nói.

"Đi cùng Tần hoàng thúc", Trường Bình kinh ngạc, từ nhỏ đến giờ, nàng chưa từng nghe qua Tần hoàng thúc đi chung với bất kỳ một người con gái nào.

Tiết công công thần bí gật đầu, chuyện này cũng làm ông ta kinh ngạc. hôm qua, Tần vương điện hạ và hoàng thượng đóng cửa thư phòng họp bàn một ngày, giống như là đang nói về vụ án của Lý thị, tình huống cụ thể như thế nào, lão cũng không rõ lắm. Nhưng hôm nay, sau khi Vinh Nhạc công chúa tới gặp mặt hoàng thượng thì đã bị Tần vương dẫn ra ngoài, theo lão thấy, Tần vương đã bị Vinh Nhạc công chúa hấp dẫn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 143: Tình Cờ Gặp Nhau

Thấy biểu cảm thần bí của Tiết công công, trong lòng Trường Bình công chúa mừng thầm: "Bị hấp dẫn". Tiết công công cười nhẹ, không nói thêm gì, trong lòng Trường Bình càng thêm khẳng định, vui sướng không ngừng, so với chuyện đánh cuộc của Mục Lư Nguyệt thì chuyện của Vinh Nhạc công chúa càng hứng thú hơn, nhưng bạn thân sắp gặp tai họa nàng cũng nên giúp đỡ, mặt khác người bạn thân này dù sao cũng là em gái của người mà nàng thầm yêu.

"Tiết công công, hôm nay ta nhất định phải gặp được phụ hoàng, ông giúp ta nghĩ cách đi", Trường Bình công chúa nôn nóng nói. Cho dù bây giờ Mục Lư Nguyệt chơi xấu không thực hiện cam kết lúc đánh cuộc, hay chấp nhận cời đồ chạy ra đường thì qua hôm nay, mọi chuyện cũng không thể cứu vãn nữa, danh dự của Mục Lư Nguyệt đều sẽ bị mất hết. Trong lúc Tiết công công đang lưỡng lự thì Sương Hồng chạy tới với sắc mặt hoảng hốt, nói nhỏ vào tai của Trường Bình mấy câu, Trường Bình nghe xong nét mặt kinh hãi, kêu một tiếng thật lớn, cũng không màng tới Tiết công công xoay người chạy đi. Sương Hồng nói cho Trường Bình một chuyện: phủ đại tướng quân đã mở cửa lớn, có người đứng ra giải quyết hậu quả của vụ đánh cuộc, người đó không xa lạ, chính là anh trai của Mục Lư Nguyệt, thiếu tướng quân Mục Thanh Võ. Khi Trường Bình công chúa vô cùng lo lắng chạy tới phủ đại tướng quân, toàn bộ trước cửa lớn của phủ đã bị dân chúng chen chúc như nêm cối, Mục Thanh Võ đứng ngay cửa, chuẩn bị cời áo ngoài ra. Y mới vừa cho mọi người một câu trả lời về chuyện đánh cuộc, vì Mục Lư Nguyệt từ sau khi trở về thì luôn bệnh nặng không hết, cho nên không thể thực hiện cam kết với Tần vương phi, hôm nay đã đến kỳ hạn, y sẽ thay Mục Lư Nguyệt cời đồ chạy một vòng đường lớn Huyền Vũ, dù là một đại nam nhân nhưng việc phải đứng ở cửa lớn, bị nhiều người nhìn ngó mình cời đồ quần áo cũng là một chuyện rất si nhục. Mọi người bàn tán rì rào làm não loạn cả một góc đường, trong đó còn có một số người lên tiếng phản đối.

"Mục Lư Nguyệt mau đi ra đi, cô là một người không biết giữ lời, như vậy làm sao còn có tư cách làm con gái của đại tướng quân".

"Mục Lư Nguyệt chắc chắn là đang giả vờ bệnh, cô ta dựa vào cái gì muốn người khác làm thay mình, như vậy không tính".

"Đại tướng quân, người cầm quân không thể nói chơi, chẳng lẽ ông thật sự muốn dung túng con gái mình làm vậy như vậy?"

"Nói không giữ lời, dám đánh cuộc lại không dám nhận thua"

Dần dần những lời chỉ trích xung quanh lại hướng đến Mục Thanh Võ.

"Thiếu tướng quân, người không cần làm thay nàng ta, người làm thì cũng không được tính"

"Ha ha, thiếu tướng quân, người cũng đừng nên cời quần áo, người cời ra cũng không ai muốn nhìn đâu"

"Thiếu tướng quân, em gái của người là loại người như vậy, không đáng để người hy sinh vì nàng ta, người mau nghĩ lại đi"

Trường Bình công chúa nghe hết những lời này, lại nhìn Thanh Võ ca ca đang đứng đó, nàng đau lòng đến mức không thể hít thở, đứng ở xa mà nước mắt cứ chảy xuống, trong lòng rất hận rất hận Hàn Văn Tịch. Tất cả là do ả ta, nếu không có Hàn Văn Tịch sẽ không có vụ đánh cuộc này, Thanh Võ ca ca cũng sẽ không rơi vào hoàn cảnh như bây giờ. Lời bàn tán càng ngày càng nhiều, lúc này Hàn Văn Tịch cũng đứng trong đám đông, nàng chau mày, yên lặng cắn môi, nàng đều biết Mục Lư Nguyệt giả vờ bệnh, nhưng dù thế nào cũng không nghĩ tới Mục Thanh Võ sẽ đứng ra thay Mục Lư Nguyệt thực hiện đánh cuộc.

Bản tính của Mục Lư Nguyệt mọi người đều rõ, cũng không cần nói nữa, dù nàng ta có làm hay không thì thanh danh cũng đều đã bị tổn hại, nhưng có thái độ khẳng khái này của Mục Thanh Võ, Hàn Văn Tịch nghĩ có lẽ mọi chuyện cũng nên dừng ở đây. Nàng đang muốn đi ra ngăn cản thì đột nhiên Trường Bình công chúa chạy tới, ôm chặt cánh tay Mục Thanh Võ.

"Thanh Võ ca ca, ta không cho chàng làm chuyện này, chàng không được làm như vậy, không được."

Trường Bình đã quay về, Hàn Văn Tịch thật ngoài ý muốn, bước chân lùi về sau.

Mục Thanh Võ cũng bất ngờ, nhưng thật mau, hắn liền khéo léo đẩy cánh tay của Trường Bình ra, nhỏ giọng nói: "Công chúa, nam nữ thụ thụ bất thân, xin hãy tự trọng". Trường Bình là người không sợ trời, không sợ đất, nhưng lại sợ Mục Thanh Võ, không ai nói được nàng ta nhưng Mục Thanh Võ nói thì nàng ta sẽ ngoan ngoãn nghe lời. Trường Bình không dám lộn xộn, hai mắt đầm lệ nhìn Mục Thanh Võ: "Ta không cho chàng làm như vậy, không được".

Sự xuất hiện của Trường Bình đã làm hiện trường yên tĩnh lại, đáy mắt Mục Thanh Võ hiện lên một tia phức tạp, rất nghiêm túc nói: "Công chúa, mọi người đều đang nhìn, không nên làm loạn".

"Ta không làm loạn, Lý thị là người của Hàn gia, nói không chừng Hàn Văn Tịch cũng...", Trường Bình còn chưa nói hết câu, ánh mắt Mục Thanh Võ bắt đầu sắc bén lên, làm nàng ta sợ tới mức không dám nói tiếp nữa.

Nàng ta chưa bao giờ thấy Thanh Võ ca ca hung dữ như vậy, giống như là nàng đã phạm phải lỗi sai rất lớn không thể tha thứ được. Chuyện đánh cuộc

nên kết thúc ở đây, nếu tiếp tục dây dưa thì vụ án mật thám sẽ bị lờ ra, lúc đó hậu quả sẽ lớn hơn nữa, Tần vương và Hoàng thượng sẽ đều khó xử. Có nhiều người đang nhìn chăm chăm nên Mục Thanh Võ càng phải tích cực giải quyết nhanh gọn. Thấy Trương Bình im miệng, Mục Thanh Võ mới ngẩng đầu nhìn trước mặt, ánh mắt y sáng ngời, trong veo "Mong mọi người có mặt làm chứng, phủ đại tướng quân ta nói được làm được".

Y nói xong, không chút do dự cởi nút áo, tháo thắt lưng, rồi đến áo ngoài. Cả người chỉ chừa lại một bộ đồ y trắng (đồ y là một bộ quần áo rất mỏng, thường dùng để mặc khi đi ngủ, có thể hiểu nôm na như một lớp lót trước khi mặc quần áo thông thường), chân mang giày bó chặt màu đen, thân hình cao ráo, mảnh khảnh, nhưng cũng không kém phần rắn chắc, dáng đứng hiên ngang, vững chãi như cây tùng, nhìn vào sẽ có cảm giác quang minh lỗi lạc, trong lúc nhất thời, mọi âm thanh chê cười, mỉa mai, nghi ngờ, châm chọc đều trở thành kính sợ, ngưỡng mộ. Mục Thanh Võ đúng là một người đàn ông có khí chất.

Trương Bình che miệng, nhìn ngẩn ngơ, giờ phút này, lòng nàng đau như dao cắt nhưng cũng không khỏi có loại cảm giác kiêu ngạo, nàng càng thêm quyết tâm, đời này nếu không phải Mục Thanh Võ thì nhất định sẽ không gả. Hàn Văn Tịch im lặng nhìn, nàng biết, chính mình không cần phải ra mặt ngăn cản, chuyện tới bước này, ai cũng không ngăn cản nổi. Mục Thanh Võ đi từng bước xuống bậc thêm, mọi người đang vây xem chủ động nhường ra một lối đi nhỏ, sau khi Mục Thanh Võ đi đến bậc thang cuối cùng, lập tức ra sức chạy băng qua đám đông người xem, tiến vào đường lớn Huyền Vũ. Dọc theo hai bên đường có nhiều người đứng nhìn, một số người qua đường cũng dừng lại chăm chú xem, thậm chí có không ít người chạy theo phía sau Mục Thanh Võ làm cho đề đô Thiên Ninh trong phút chốc ngập tràn người đổ xô ra đường. Qua hôm nay, Mục Thanh Võ sẽ trở thành người đàn ông được nhiều người ngưỡng mộ, và cũng chính từ hôm nay, danh dự của Mục Lưu Nguyệt sẽ bị xuống dốc không phanh, rất nhiều tiểu thư quyền quý sẽ không muốn qua lại với nàng ta, đương nhiên đây đều là những chuyện xảy ra sau này. Hàn Văn Tịch chen chúc trong đám đông, nàng cũng đang đi theo Mục Thanh Võ, nhưng đang đi lại bối rối dừng bước. Lý do là vì ở ghé dựa bên cửa sổ của một quán trà ven đường, nàng rõ ràng nhìn thấy một hình bóng vô cùng quen thuộc, đó chính là Long Phi Dạ. Tuy rằng hấn cố tình ăn mặc giản dị, nhưng chỉ cần liếc mắt một cái là Hàn Văn Tịch có thể nhận ra ngay, chính là hấn, không sai được. Thì ra tên gia hỏa này ở đây. Nàng còn ngu ngốc cho rằng hấn không phải ở Cô Uyển thì chắc sẽ ở trong cung, chắc còn đang bận rộn vì vụ án mật thám kia, không ngờ hấn thật ra rất an nhàn, còn có thời gian tới đây ngồi uống trà. Thật ra vấn đề mật thám cũng không có quan hệ lớn gì tới nàng, cho dù Long Phi Dạ không muốn tra xét tên đàn ông mang mặt nạ kia thì nàng cũng không có ý kiến gì, chuyện nàng quan tâm chính là Hàn gia có vì vụ án này mà bị liên lụy tới tội, hấn còn chưa cho nàng một câu trả lời vừa ý, lại ở đây bày ra dáng vẻ nhàn hạ, thoải mái, như vậy cũng thật quá đáng. Hàn Văn Tịch nghiêm túc nhìn lần nữa, phát hiện Long Phi Dạ đang muốn mở miệng nói chuyện, không lẽ, đối diện hấn còn có người khác đang ngồi. Chỗ ngồi gần cửa sổ là trên lầu hai, Hàn Văn Tịch đang đứng phía dưới, đối diện quán trà, cho nên chỉ có thể cố gắng thấy được Phi Long Dạ, nàng nhanh chân bước tới đối diện phía sau lầu hai nhìn, chính xác đối diện Long Phi Dạ cũng có người. Tiếc là dù nàng thay đổi phương hướng mấy lần, cũng đều không thấy được người đang ngồi chung bàn với Long Phi Dạ là ai. Là người nào lại có thể cùng Long Phi Dạ uống trà, chắc cũng không phải là người bình thường, không lẽ là khách quý tới thăm, nhưng nếu là khách quý tại sao lại tiếp đón ở quán trà ven đường? Hàn Văn Tịch càng thêm nghi ngờ, cuối cùng nàng quyết định vào xem một chút. Nhưng lúc nàng đang muốn bước vào, lại nhìn thấy Long Phi Dạ đứng dậy, bọn họ muốn đi ra. Hàn Văn Tịch khẩn trương, nép vào một bên cửa sổ không dám nhúc nhích, thấy Long Phi Dạ biến mất, tầm mắt nàng lập tức nhìn chăm chăm vào cửa lớn, hô hấp căng thẳng, nàng yên tĩnh chờ. Chỉ một lúc sau, Long Phi Dạ bước ra, Hàn Văn Tịch mở to mắt nhìn người đi theo phía sau hấn, đột nhiên gờ tay che kín miệng, khiếp sợ không nói ra lời, cũng không thể tưởng tượng được, chuyện này thật ngoài dự đoán, khách quý của Long Phi Dạ lại là Đao Mộc Dao, cũng chính là Vinh Nhạc công chúa của Tây Chu. Thì ra Long Phi Dạ đang bận cùng người đẹp đi dạo phố uống trà cho nên nhiều ngày qua hấn không có thời gian lo nghĩ tới chuyện của Hàn gia, cũng không có cách nào cho nàng một câu trả lời dứt khoát, lúc sáng sớm nàng ép hỏi Sở Tây Phong, tên kia mới chột dạ trả lời ấp úng, rõ ràng là biết mà không dám nói. Ra khỏi cửa quán trà, Long Phi Dạ và Đao Mộc Dao sánh vai nhau đi, vừa nhìn đã biết Đao Mộc Dao trang điểm rất chỉnh chu, tỉ mỉ, trên mặt đầy nét vui tươi, cười nói không ngớt, hình như đang cùng Long Phi Dạ nói về chuyện của Mục Thanh Võ, Long Phi Dạ cũng không lạnh lùng như trước mà thường xuyên trả lời nàng ta. Hai người dọc theo bên đường, đi về phía trước. Hàn Văn Tịch vô cùng khiếp sợ, càng xem càng tức giận, nàng không kịp suy nghĩ gì đã chạy nhanh xuống lầu, tránh qua mấy người đang ở trước mặt, đuổi theo hai người kia. Nhưng cũng không biết vì lý do gì, nàng lại dừng bước, suy nghĩ một chút rồi đột nhiên đi vào con hẻm nhỏ bên cạnh, sau đó nàng đã đứng ở trên đường lớn Huyền Vũ trước khi Long Phi Dạ và Đao Mộc Dao đến. Nàng dừng bước, hít sâu một hơi, rồi cứ đứng yên như thế, chờ hai người bọn họ. Thật ra, nếu hỏi Hàn Văn Tịch là đang muốn làm gì lúc này, nàng chắc chắn không thể trả lời được, nàng không hề suy nghĩ nhiều, chỉ đơn giản muốn làm như vậy. Tuy rằng Mục Thanh Võ vừa mới chạy qua, nhưng trên đường lớn vẫn còn nhiều người chen chúc, xô đẩy, thỉnh thoảng bị người ta đụng trúng, Hàn Văn Tịch vẫn không cảm giác được đau, cứ kiên quyết đứng đó.

Cuối cùng, nàng cũng nhìn thấy Long Phi Dạ và Đao Mộc Dao từ phía đối diện đang đi đến, khoảng cách càng ngày càng gần. Khi bọn họ cách nàng chỉ một bước dài, mặt giáp mặt, Long Phi Dạ và Đao Mộc Dao tất nhiên cũng nhìn thấy nàng. Nhưng ánh mắt của Long Phi Dạ chỉ ngừng trên khuôn mặt nàng chừng một giây, ngay sau đó đã thu hồi tầm mắt, mặt không biểu tình bước ngang qua nàng, giống như một người xa lạ qua đường. Giờ phút này, trái tim Hàn Văn Tịch như bị thứ gì đó hung hăng đánh vào một cái, cô cảm giác không kịp đề phòng, nàng cũng không biết chính mình đang bị cái gì. Tinh cơ gặp mặt Hàn Văn Tịch làm Đao Mộc Dao rất ngoài ý muốn, nhưng thấy Long Phi Dạ không để ý gì đến Hàn Văn Tịch, nàng ta liền khoe khoang, nâng cằm lên cao, liếc mắt kiêu khích, khi đi qua bên cạnh Hàn Văn Tịch còn có ý đụng một cái thật mạnh, Đao Mộc Dao là người tập võ, cú đụng này cũng dùng rất nhiều sức lực đến nỗi làm Hàn Văn Tịch đứng không vững, loạng choạng vài bước rồi té ngã, mọi người xung quanh nhìn thấy cũng bị chấn động một chút.

"Cô nương, cô không sao chứ?"

"Cô nương, đi nhanh lên, không ai chú ý đến cô đâu"

Nghe tiếng ồn ào phía sau lưng, Long Phi Dạ hơi dừng bước, nhưng rất nhanh đã tiếp tục đi về phía trước, Đao Mộc Dao nhanh chóng chạy theo, giận dữ nói:

"Sư huynh, huynh đi chậm một chút, đông người quá, muội sợ chút nữa sẽ bị lạc". Long Phi Dạ không trả lời, cũng không có bước chậm lại, nhưng nét mặt của Đao Mộc Dao vẫn cười tươi lộ má lúm đồng tiền như hoa, tinh thần rất tốt, cố gắng đuổi kịp Long Phi Dạ, sư huynh đã đồng ý sẽ đi chơi cùng nàng một ngày, làm tròn phần lễ nghĩa chủ nhà, như thế là may mắn lắm rồi, nàng thật sự không dám có yêu cầu gì hơn. Hàn Văn Tịch được mấy người qua đường có lòng tốt giúp đỡ đứng lên, nàng nhìn bóng dáng đã đi xa, lòng đau đớn khó chịu, nàng nắm chặt tay, nắm đếm tim cũng muốn phát đau. Long Phi Dạ, mối quan hệ giữa người và Đao Mộc Dao là như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 144: Biệt Danh Của Cô Bắc Nguyệt

Hàn Văn Tịch đứng ngơ ngác, mặc cho người qua đường hỏi cái gì nàng cũng không hề phản ứng. Mãi cho đến khi bóng dáng quen thuộc kia biến mất không thấy, nàng mới bình thường trở lại từ trong thế giới của chính mình, lúc này người qua đường cũng đã tản đi. Dù đã bình tĩnh hơn nhưng lòng nàng vẫn rất khó chịu. Giữa Long Phi Dạ và Đoan Mộc Dao chỉ là quan hệ giữa sư huynh và sư muội hay thật sự còn có vấn đề khác. Nếu không có gì, vì sao cái tên trước sau không cho bất cứ ai mặt mũi như Long Phi Dạ lại có thể buông bỏ tôn nghiêm của mình để cùng Đoan Mộc Dao đi dạo phố chứ? chuyện này hoàn toàn không giống với phong cách của hắn. Khi đánh nhau với mãng xà cực độc lần đó, Long Phi Dạ luôn cẩn thận bảo vệ tính mạng Đoan Mộc Dao, nhưng lúc ở Dược Quỷ Cốc, hắn lại không hề thiên vị nàng ta, ngược lại còn luôn ủng hộ nàng, có thể lúc đó hắn luôn bên vực nàng là vì nàng và hắn có chung một mục đích, đều muốn có sinh huyết đan. Nếu lúc trước, hắn không có đáp ứng mệnh lệnh của hoàng đế đi tìm thuốc cho Thái tử, liệu hắn còn có thể đứng về phía nàng nữa không? Hàn Văn Tịch suy nghĩ rất nhiều, rồi lại tự mình cười mình, nàng bây giờ đang bị gì vậy? Nàng cùng lắm cũng chỉ là Vương phi trên danh nghĩa của Long Phi Dạ mà thôi, hắn và tiểu sư muội của hắn có quan hệ gì cũng không có liên quan đến nàng, sư huynh sư muội vốn dĩ đã là thâm tình khó dứt, bọn họ như vậy thì có gì kỳ lạ đâu. Hàn Văn Tịch hít thở thật sâu một hơi, làm chính mình tỉnh táo lại, thậm chí nàng còn cố gắng khẽ động khỏe miệng, thoải mái tươi cười. Nàng duy trì nụ cười trên mặt, đột nhiên xoay người lại, nàng cũng không cần phải đi chung hướng với bọn họ. Ai ngờ, vừa mới quay lại, đã trực tiếp đụng vào người phía sau, Hàn Văn Tịch đang muốn xin lỗi nhưng người nọ lại hung hăng xô nàng một cái "Muốn chết sao? dám đụng bốn thiếu gia?". Hàn Văn Tịch trấn tĩnh lại, nhìn thấy đối phương là một thiếu gia con nhà giàu, đáng người mập mạp, còn cầm một cây quạt xếp sau đầu, về mặt ăn chơi trác táng.

Thấy Hàn Văn Tịch xinh đẹp, thiếu gia mập mạp nổi lên lòng xấu xa, lạnh lùng nói: "Nhìn cái gì mà nhìn, không có mắt hay sao mà không thấy sau lưng có người?".

"Người cho rằng ai cũng giống như người sao? lớn lên đôi mắt lại mọc ở sau đầu", Hàn Văn Tịch cười trả lời.

"Thì ra miệng mồm của tiểu nha đầu này cũng rất lạnh lợi"

Thiếu gia mập mạp vừa nói vừa lấy cây quạt xếp xuống, hướng về phía cái cằm của Hàn Văn Tịch, nhưng không ngờ, quạt còn chưa kịp chạm vào, Hàn Văn Tịch đã quơ tay cướp lấy quạt, mở ra, quạt một cái thật mạnh vào mặt của tên mập mạp kia, ngay lúc đó hắn cảm giác người được một mùi hương thoang thoảng, theo bản năng lại muốn hít sâu thêm một chút. Sau khi hít vào mùi hương kia, hắn bắt đầu ngây ngô cười, đứng tại chỗ, bắt đầu cởi bỏ quần áo. Lúc này, nét mặt tươi cười của Hàn Văn Tịch cũng đã biến mất, thay vào đó chính là vẻ mặt âm trầm, nàng cũng không đứng nhìn lâu, xoay người liền đi. Đang bị một bụng tức giận, lại gặp một kẻ không có mắt, không nhìn thấy tâm trạng của nàng đang không tốt sao? lại dám chọc ghẹo nàng trong lúc này, đúng là muốn chết.

Tốt thôi, nàng thừa nhận tâm tình của mình rất xấu. Đi ngược lại phương hướng mà Long Phi Dạ đi, Hàn Văn Tịch lang thang đi dạo trên đường lớn đến khi thấy thời gian cũng đã trễ, nghe được tiếng chuông từ chùa Hộ Quốc truyền đến, nàng mới sực nhớ tới một chuyện quan trọng. Chiều nay, nàng có hẹn với Cố Bắc Nguyệt. Bây giờ đã trễ hơn một canh giờ, Hàn Văn Tịch không suy nghĩ nhiều, nhanh chóng chạy như bay về hướng quán trà Minh Hương, vừa tới nơi nàng liền tìm xung quanh, lại nhìn thấy Cố Bắc Nguyệt vẫn còn ngồi chờ nàng. Nàng liền áy náy: "Xin lỗi, ta đến trễ". Cố Bắc Nguyệt không những không có trách cứ, còn vội vàng rót một ly nước cho nàng: "Vương phi nương nương có thể tới đã là vinh hạnh cho tại hạ rồi, uống nước trước đi, không cần gấp". Không gấp? nàng đã đến trễ như vậy mà hắn còn nói là không gấp? tính tình của hắn cũng quá tốt rồi. Nếu nói là do thân phận địa vị của nàng có chút khác biệt nên hắn mới nhân nhượng như vậy thì cũng không đúng bởi vì nàng thật sự nhìn ra trong ánh mắt hiền lành của hắn không hề chứa một chút gì oán giận. Mỗi lần nhìn thấy đôi mắt ôn nhu của hắn, Hàn Văn Tịch luôn có cảm nghĩ, không biết trong thiên hạ này, cô nương nhà nào sẽ có phúc phận to lớn đến mức có thể làm vợ người đàn ông này, Hàn Văn Tịch uống mấy ngụm nước, rất nhanh lại phát hiện sắc mặt Cố Bắc Nguyệt không tốt, tuy rằng nàng giới về độc y nhưng nói đến cùng cũng là một đại phu, với sắc mặt này của Cố Bắc Nguyệt giống như là đã trải qua bệnh tình rất nặng, vừa mới bình phục một ít, còn cần phải tĩnh dưỡng thật lâu.

"Cố Bắc Nguyệt, người làm sao vậy?", Hàn Văn Tịch nôn nóng, trực tiếp gọi luôn cả họ lẫn tên hắn.

"Vài ngày trước bị một nhọc quá mức, vừa ra khỏi cung lại bị nhiễm gió lạnh, nên bệnh nặng một chút". Cố Bắc Nguyệt nhàn nhạt trả lời.

"Gió lạnh?", Hàn Văn Tịch nghi ngờ, tuy là nói thầy thuốc không thể tự chữa bệnh cho mình nhưng chứng bệnh bình thường giống như loại trúng gió này sao có thể làm khó được Cố Bắc Nguyệt, hơn nữa nhìn sắc mặt hắn lúc này, rõ ràng rất không thoải mái, tên này đang giấu diếm chuyện gì sao? Trong lòng Hàn Văn Tịch không tin, ý bảo Cố Bắc Nguyệt đưa tay ra, nàng muốn thay hắn bắt mạch.

"Đề ta xem thử".

"Cảm ơn sự quan tâm của Vương phi nương nương, chỉ là trúng gió thôi, cũng không nghiêm trọng lắm". Cố Bắc Nguyệt khách khí từ chối.

"Đưa tay ra đây ta xem mạch giúp người". Hàn Văn Tịch nghiêm túc nói.

Cố Bắc Nguyệt không từ chối được nữa chỉ có thể kéo ống tay áo lên, đưa cánh tay để lên bàn, Hàn Văn Tịch cẩn thận bắt mạch, mảy mềnh gặt gao nhíu lại. Mạch đập rất yếu ớt, thậm chí nguyên khí còn bị thương nặng, nhưng đúng như lời Cố Bắc Nguyệt nói lúc này, nguyên nhân là do trúng gió lạnh, ngoài ra cũng không thấy gì khác thường. Thật kỳ lạ. Hàn Văn Tịch liếc mắt nhìn hắn một chút, sắc mặt hắn nhợt nhạt suy yếu, càng giống trạng thái của người bị trúng độc, vừa mới được điều trị.

"Cổ thái y, chỉ một con gió lạnh đã làm người suy kiệt đến mức này, cơ thể người sao lại yếu ớt như vậy?", Hàn Văn Tịch tò mò hỏi. Cổ Bắc Nguyệt gật đầu:

"Từ nhỏ thần đã là một cái ả sắc thuốc, thân thể được như bây giờ đã là tốt lắm rồi, nhớ khi còn bé, cách hai ba ngày lại bệnh nặng một lần cũng là chuyện thường thấy, mấy ngày trước ở trong cung chăm sóc cho Hoàng thượng, cộng thêm nhiều ngày không nghỉ không ngủ, vừa vận gặp phải gió lạnh, thế là bệnh tình lần lượt kéo tới".

Cổ Bắc Nguyệt là ả sắc thuốc. Hàn Văn Tịch thật là ngoài ý muốn, biệt danh này dù sao cũng không tương tượng được, đường đường là một ngự y đứng đầu của Thiên Ninh lại là một con ma bệnh, nếu Cổ Bắc Nguyệt không nói ra, chắc cũng không ai biết được.

"Có khi nào lúc sinh ra đã bị lây nhiễm bệnh gì nghiêm trọng?" Hàn Văn Tịch hỏi 00:00 / 03:13. Đây mắt Cổ Bắc Nguyệt hiện ra một tia chua xót: "Nghe ông nội kể lại, thần bị sinh non, phải nuôi sống bằng thuốc". Chuyện này càng làm Hàn Văn Tịch kinh ngạc, cũng không còn nghi ngờ gì nữa, nói cũng đúng, trong thời cổ đại, tỷ lệ sống sót của trẻ bị sinh non vô cùng thấp, may mắn là tên này có số tốt, có ông nội là một thần y, nếu không, cho dù có thuốc cũng không biết làm sao nuôi dưỡng. Hàn Văn Tịch chỉ biết Cổ Bắc Nguyệt được ông nội đưa từ Y Học Viện đến đế đô Thiên Ninh, còn cha mẹ hắn là ai, nàng cũng không rõ, tất nhiên nàng cũng không tò mò đến mức đi hỏi thăm thân thế của tất cả những người qua lại với mình. Nàng cười chọc ghẹo hắn:

"Nhìn dáng vẻ này của người, ta thấy nên đến xin Hoàng thượng giảm bớt khối lượng công việc đi thôi".

Cổ Bắc Nguyệt nhàn nhạt mà cười, dù khuôn mặt trắng bệch, nhưng khi hắn cười lên vẫn thấy ảm áp như gió xuân tháng tư: "Vương phi nương nương, hôm nay hẹn gặp là vì chuyện lúc trước người nhờ thần tìm hiểu"

"Có tin tức rồi sao?", Hàn Văn Tịch khản trương, thì ra tên này mời nàng ra gặp mặt là vì chuyện này. Nàng đã từng nhờ hắn điều tra đùm việc năm xưa vì sao Hàn Tông An có thể lên làm quản lý Y Học Viện của Vân Không đại lục, nhưng thật ra là nàng muốn điều tra mối quan hệ giữa Thiên Tâm phu nhân và người trong Y Học Viện. Thấy Hàn Văn Tịch nôn nóng, Cổ Bắc Nguyệt có chút chần chờ, nhưng vẫn tiếp tục nói:

"Vương phi nương nương, thật xin lỗi, mấy người quản lý Y Học Viện ở Vân Không đều chỉ nghe nói qua về Thiên Tâm phu nhân, cũng không có ai biết rõ ràng".

Câu trả lời này làm Hàn Văn Tịch ngạc nhiên, năm đó Thiên Tâm phu nhân ở đế đô Thiên Ninh tiếng tăm lừng lẫy, còn có thể giúp Hàn Tông An lên làm quản lý Y Học Viện, nàng vẫn luôn cho rằng, Thiên Tâm phu nhân ở Y Học Viện được rất nhiều người trợ giúp. Ai ngờ, kết quả lại chẳng có gì. Quản lý ở Y Học Viện xem như là một chức vụ tầm trung, phía trên còn có rất nhiều nhân vật lớn, chức vụ cao, có lẽ bọn họ sẽ biết Thiên Tâm phu nhân, Thiên Tâm phu nhân muốn đưa Hàn Tông An ngồi lên chức vụ quản lý vậy tốt xấu gì cũng phải dựa vào sự giúp đỡ của những người có cấp bậc trên quản lý.

"Mấy người trong hội trưởng lão và viện trưởng cũng không biết gì về mẹ ta sao?", Hàn Văn Tịch vội vàng hỏi. Nàng vừa dứt lời, Cổ Bắc Nguyệt liền cười: "Vương phi nương nương, thần chỉ có thể hỏi thăm được chút ít tin tức này, lúc ông nội của thần còn sống cũng chỉ có thể gặp mặt viện trưởng vài lần. Vương phi nương nương, có lẽ Thiên Tâm phu nhân thật sự không có quan hệ gì với người của Y Học Viện, với thế lực của phu nhân, muốn trợ giúp Hàn Tông An cũng không khó, và lại y thuật của Hàn Tông An lúc đó đúng là có thể đảm đương vai trò quản lý", Cổ Bắc Nguyệt phân tích rất khách quan.

Được rồi, Hàn Văn Tịch biết chính mình quá xúc động, nhưng cũng vì muốn tra ra thân phận thật sự của Thiên Tâm phu nhân thì phải dựa vào chút ít manh mối này nên nàng mới nôn nóng như vậy. Im lặng uống trà, Hàn Văn Tịch cũng không muốn làm khó Cổ Bắc Nguyệt, tạm thời chuyện này cũng không gấp được, nàng thuận miệng hỏi:

"Người hẹn gặp ta là vì chuyện này sao?"

"Còn có một việc", Cổ Bắc Nguyệt có chút ngập ngừng.

Hàn Văn Tịch biết trực giác của mình sẽ không sai, tên này hẹn gặp nàng chắc chắn còn có chuyện khác cần nói.

"Nơi này cũng không có người ngoài, nói đi", Nàng cười nói.

Cổ Bắc Nguyệt mỉm cười đến cực kỳ thẹn thùng, nhìn thật đáng yêu. Tuy rằng ngại nhưng hắn nói rất nghiêm túc: "Vương phi nương nương, thần nghe nói người và tiểu thư Lưu Nguyệt đánh cuộc, cho nên tò mò, không biết vì sao người lại biết dùng cá vàng để kiểm tra độc tố của Vạn Xà độc"

Hôm đó mọi người xung quanh xem không hiểu nhưng Cổ Bắc Nguyệt là một đại phu, hắn hiểu, cũng chính vì hiểu cho nên hắn mới nhận ra vấn đề không tầm thường, kiểm tra đo lường độc tố thật ra cũng chia làm hai loại, một loại là nghiệm độc, loại khác gọi là thử độc. Độc y muốn nghiệm độc sẽ phải thông qua việc ngửi, nếm, thậm chí là phải dùng một loại độc được kết hợp để nhìn ra phản ứng, rồi từ kết quả đó mới kiểm tra, người bình thường không thể hiểu rõ quy trình này. Mà thử độc chính là lợi dụng công dụng của các loại công cụ như kim châm thử độc, đá thử độc, hoặc là lấy người thử độc, biện pháp này giúp người ngoài nghề có thể nhìn hiểu. Vạn Xà độc là một loại độc được đặc thù, hơn nữa liều lượng phân chia trong lá trà cực kỳ ít, cô gái này làm sao biết lấy cá vàng đến thử độc? Nghe hỏi như vậy Hàn Văn Tịch chỉ biết cười, cách đây không lâu Cổ Thất Thiếu cũng đặt biệt lên vào phủ Tần Vương cũng chỉ để hỏi nàng chuyện này, Cổ Bắc Nguyệt tuy rằng không hiểu biết về độc, nhưng cũng không thẹn là nhân vật cấp bậc thần y. Đối với Cổ Bắc Nguyệt, Hàn Văn Tịch không hề có sự đề phòng, nàng rất vui vẻ chia sẻ: "Ta đã từng đọc qua trong một quyển sách cổ, may mắn còn nhớ".

"Có phải là sách cổ do Thiên Tâm phu nhân để lại?", Cổ Bắc Nguyệt tiếp tục hỏi.

Hàn Văn Tịch liền nghĩ muốn lấy Thiên Tâm phu nhân làm lá chắn, tránh người khác nghi ngờ về mình, cách này cũng đơn giản nhất.

"Đúng vậy, là mẹ ta đề lại" "Như vậy thì Thiên Tâm phu nhân cũng là một cao thủ về độc thuật", Cổ Bắc Nguyệt nghiêm túc nói. Nói dối một lần thì phải dùng rất nhiều lần nói dối để tiếp tục che giấu, Hàn Văn Tịch khước miệng giật giật, tiếp tục gạt đầu "Chắc là vậy, có lẽ mẹ ta chưa có cơ hội thể hiện tài năng trong lĩnh vực độc thuật". Hàn Văn Tịch không muốn tiếp tục bàn về chủ đề này nên xoa xoa bụng, cười nói: "Hôm nay ta đã đến trễ vậy nên ta sẽ mời người đi ăn cơm". Cổ Bắc Nguyệt muốn từ chối nhưng Hàn Văn Tịch lại nhanh tay vẫy gọi "Tiểu nhị, tiểu nhị, đem thực đơn lại đây". Tiểu nhị rất nhanh đã mở cửa đi vào, Cổ Bắc Nguyệt cũng không tiện từ chối nữa, quán trà Minh Hương luôn có rất nhiều loại trà bánh ăn vặt, hoàn toàn có thể thay thế bữa ăn chính, đây vẫn là lần đầu tiên Hàn Văn Tịch ăn cơm bên ngoài, lại là nơi có nhiều món ăn vặt, Cổ Bắc Nguyệt nhìn nàng, đáy mắt hiện lên vẻ nhẹ nhàng chiều, cũng không có ý ngăn cản. Một lúc sau, đồ ăn đã được đem đến, nhưng người bưng lên lại làm Hàn Văn Tịch sợ tới mức suýt té từ trên ghế xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Xử Lý Tình Huống Rất Khéo, Rất Kiên Cường

Beta: Dung Huỳnh (thuduy87@gmail.com)

Người đem đồ ăn vào không phải ai khác, chính là cái tên mấy ngày trước đây đã đùa giỡn Hàn Văn Tịch: Cổ Thất Thiếu.

Hắn vẫn mặc y nguyên một bộ quần áo vô cùng xa hoa, cường điệu, dài phết đất màu đỏ đậm, dù đang bưng một mâm đồ ăn, nhưng vẫn làm cho người ta cảm nhận được một loại đặt biệt đẹp đẽ, nhìn rất tôn quý hoa lệ, cặp mắt đen hẹp dài thể hiện bản chất ăn chơi trác táng, mê hoặc lòng người, cộng thêm nụ cười như có như không, giống như từ trước đến nay hắn chưa từng biết đến buồn phiền.

Hàn Văn Tịch đứng phắt lên, đập một cái thật mạnh lên bàn:

"Tại sao lại là ngươi?"

Cổ Thất Thiếu cười rất vui vẻ:

"Khó được Vương phi nương nương đại giá quang lâm đến nơi quán ăn nhỏ này, quán ta thật sự rất vinh hạnh, là chủ quán, ta tất nhiên muốn đích thân phục vụ thật tận tình". Hắn đi tới, thật cẩn thận đặt một mâm đồ ăn nhẹ lên bàn, hoàn toàn làm ngơ với thái độ khiếp sợ của Hàn Văn Tịch. Vườn trà Thiên Hương, quán trà Minh Hương, đều là tài sản của tên biến thái này sao? nhìn hắn có vẻ giàu có, lại không nghĩ tới sản nghiệp của hắn có thể trải rộng khắp nơi như vậy. Thật đúng là thứ âm hồn bất tán. Vì có Cổ Bắc Nguyệt nên Hàn Văn Tịch cũng không muốn cùng tên điên này gây gỗ nhau, nàng điều chỉnh tâm trạng một chút rồi ngồi xuống, chấp nhận sự phục vụ của Cổ chủ quán. Đáy mắt Cổ Bắc Nguyệt hiện lên một tia phức tạp, nhưng rất thức thời, không nói bất cứ chuyện gì. Khi Cổ Thất Thiếu đem món ăn cuối cùng để trên bàn, Hàn Văn Tịch cao ngạo nhưng cũng rất lịch sự phát phát tay:

"Ở đây không có việc của ngươi, ra ngoài đi".

Cổ Thất Thiếu cười, cố tình vòng qua Cổ Bắc Nguyệt đi đến bên cạnh Hàn Văn Tịch, bộ dáng rất chuyên nghiệp nói:

"Vương phi nương nương, cô chọn đều là các món ăn đặt biệt của quán, mỗi một món đều được làm bởi đầu bếp giỏi, từ khâu xử lý đến chế biến nguyên liệu đều rất cẩn thận, cô cứ từ từ ăn, ta cũng sẽ lần lượt giải thích cho cô nghe"

Hắn vừa nói vừa tự mình gấp một miếng bánh hoa quế bỏ vào chén của Hàn Văn Tịch. Hàn Văn Tịch liếc mắt một cái, ung dung chậm rãi bưng chén lên, đồ xuống đất.

"Nếu ngươi không đi ra ngoài, ngươi có tin là bản vương phi sẽ làm quán ăn này của ngươi đóng cửa luôn".

Nhưng mà Cổ Thất Thiếu cũng không tức giận, nhẹ nhàng kéo vạt áo ngồi xuống

"Ta đương nhiên tin tưởng, đồ vật của ta nếu Vương phi nương nương thích thì tất cả sẽ đều là của cô"

Thật đúng là một tay già đời, mềm miệng gian xảo. Hàn Văn Tịch ngoài cười nhưng trong lòng không cười, bất ngờ quơ tay về phía Cổ Thất Thiếu, phẫn độc lập tức phát tán trên mặt hắn, đáng tiếc Cổ Thất Thiếu lại cố tình há miệng thật lớn hút một ngụm khí vào rồi thổi bay đi hết độc dược của nàng, hắn hình như rất xem thường cách nàng hạ độc. Tốt thôi, loại hạ độc bằng kỹ xảo nhỏ này chỉ có hiệu quả với những tên lưu manh trên đường, đối với cái loại lưu manh đã thành tinh như Cổ Thất Thiếu thì hoàn toàn mất hết tác dụng. Hàn Văn Tịch lại nhớ đến những lời của Lý thị nói trước khi chết, người giỏi giải độc càng giỏi hạ độc, câu này thật sự đã vu oan nàng.

Nàng không phải là người giỏi hạ độc, đặt biệt là hạ độc một cách vô hình.

Hàn Văn Tịch nheo hai mắt lại, vẻ mặt nguy hiểm, thấy bộ dáng này của nàng, Cổ Thất Thiếu càng nhìn càng thích, thật ra hắn tình cờ đi ngang qua đây mới nhìn thấy Hàn Văn Tịch đang ngồi trong này, hắn hoàn toàn không phải là loại người bám dính nàng không chịu bỏ, mà hắn cũng không có ranh giới

đến mức đó.

"Tốt, tốt, độc nha đầu, vậy cô mời ta một bữa cơm, coi như là đền đáp ơn cứu mạng", Cố Thất Thiếu bắt đầu đứng đắn. Chỉ có điều tên này dù có tỏ ra đứng đắn cũng không thể nào nhìn ra được chút đứng đắn nào.

"Ơn cứu mạng của người có thể báo đáp bằng cách tốt như vậy sao? Chỉ cần ăn một bữa cơm là coi như chúng ta kết thúc hết mọi chuyện thật sao?"

Hàn Văn Tịch hận đến nỗi không thể chạy nhanh thoát khỏi cái tên biến thái này. Cố Thất Thiếu suy nghĩ một hồi lâu, vẻ mặt nghiêm túc:

"Nếu cô muốn lấy thân báo đáp thì cũng có thể được".

Tiếng nói vừa dứt, Hàn Văn Tịch liền đánh ra một cái tát, cùng lúc đó Cố Bắc Nguyệt cũng giận dữ đập bàn:

"Người làm càn".

Cố Thất Thiếu chụp được tay Hàn Văn Tịch, hai mắt híp lại, ngao mạn liếc Cố Bắc Nguyệt một cái, Cố Bắc Nguyệt cảm nhận được sát khí nổi lên bốn phía, tên này mới nhìn giống như trâu lừa đơn thuần, nhưng thật ra không đơn giản chút nào. Trong một lúc, không khí khẩn trương. Nhưng Cố Bắc Nguyệt cũng không sợ hãi, hấn đứng lên, lạnh lùng nói:

"Vị công tử này, xin huynh lập tức buông tay Vương phi nương nương ra".

Hàn Văn Tịch không nghĩ tới, một người luôn hiền lành như Cố Bắc Nguyệt cũng có lúc trở nên hung dữ như vậy, nàng bình tĩnh lại, nhanh chóng tránh khỏi tay Cố Thất Thiếu, cũng đứng lên nói

"Cố thái y, chúng ta đi thôi"

Hàn Văn Tịch đang rất muốn đi kêu quan phủ tới, buộc tên điên này vào tội quấy rối, sau đó đóng cửa quán ăn này, cho dù hấn nhiều cửa hàng nàng cũng không ngại phong tỏa từng cái một, nhưng lần này Cố Bắc Nguyệt cũng có mặt, việc nàng và y gặp nhau cũng không có gì phải giấu diếm, nhưng chung quy vẫn là không hợp quy củ, nàng không sợ bị người khác phê bình nhưng cũng không thể liên lụy đến Cố Bắc Nguyệt. Lỡ như Cố Thất Thiếu làm lớn chuyện, Cố Bắc Nguyệt sẽ làm sao bây giờ. Hàn Văn Tịch đi rất nhanh, Cố Bắc Nguyệt vội vàng đuổi kịp, nhưng chưa đi quá xa lại gặp được Long Phi Dạ và Đoan Mộc Dao từ trước mặt đi tới. Chuyện này cũng quá trùng hợp rồi. Thế giới này thật sự rất nhỏ. Hàn Văn Tịch dừng bước, lần này Long Phi Dạ cũng đứng lại, liếc mắt nhìn Cố Bắc Nguyệt một cái, trong mắt hiện lên vẻ ngạc nhiên. Hàn Văn Tịch cũng liếc mắt nhìn Đoan Mộc Dao, chắc hai người muốn tới đây ăn cơm, hay cho Tần vương điện hạ, đúng là thật nhàn rồi có thể cùng Đoan Mộc Dao đi dạo hết một ngày. Đoan Mộc Dao cũng nhìn Hàn Văn Tịch, lại thấy bên cạnh nàng còn có thêm một người đàn ông toàn thân quần áo màu trắng hơn tuyết, nàng ta không biết Cố Bắc Nguyệt, chỉ cảm thấy người này có khuôn mặt đẹp hơn người, khí chất ôn nhu, trong sạch, rất xứng đôi với Hàn Văn Tịch. Cố Bắc Nguyệt thấy Đoan Mộc Dao nhìn, cũng không tránh né, y biết nàng ta nên trong lòng thấy rất phiền, vì sao Tần vương điện hạ lại đi chung với Vinh Nhạc công chúa đến đây? Cứ như thế, bốn người đứng nhìn nhau, mỗi người theo đuổi một suy nghĩ.

Hàn Văn Tịch trực tiếp nhìn Long Phi Dạ, hai người cũng không hề nói bất kỳ lời nào, cứ nhìn nhau như vậy làm cho không khí xung quanh trở nên đặt biệt yên tĩnh đến đáng sợ. Ngay lúc này, Cố Thất Thiếu từ trong phòng đi ra, cười đến lộ lúm đồng tiền yêu nghiệt:

"Hôm nay không biết là con gió nào thổi đến quán của ta, làm cho Tần..."

Hấn còn chưa nói hết câu, Hàn Văn Tịch đã chen vào, cười nói:

"Cố Thất Thiếu, không phải người nói muốn cùng ta ăn cơm sao? còn không mau đi vào?"

Vừa nói nàng vừa nắm cổ tay Cố Bắc Nguyệt lôi theo:

"Cố thái y cũng đi chung luôn đi, mấy lần trước tìm người gây phiền toái không ít, ta vẫn chưa có dịp cảm ơn người tử tế".

Chuyện gì đang xảy ra? Cố Thất Thiếu còn chưa hiểu, Cố Bắc Nguyệt vẫn còn chưa bình tĩnh lại, thì cả hai đã bị Hàn Văn Tịch lôi vào trong phòng. Sau khi vào trong, Hàn Văn Tịch quay người lại, không hề nhìn đến Long Phi Dạ dù là một lần, dứt khoát đóng cửa. Cửa vừa đóng, nàng dựa lưng vào trên đó, liên tục hít thở sâu mấy lần, lúc sáng Long Phi Dạ đã bỏ mặc nàng, bây giờ nàng lại tranh thủ bỏ mặc hấn trước. loại cảm giác này thật mới lạ. Cố Thất Thiếu và Cố Bắc Nguyệt bị nàng lôi vào trong phòng, hai mặt ngơ ngác nhìn nhau, nghi hoặc đánh giá Hàn Văn Tịch. Nàng đang muốn làm gì? Chỉ đóng cái cửa thôi sao lại nhìn giống như đang phải dốc hết sức chiến đấu, còn phải hít sâu mấy lần.

"Vương phi nương nương, làm vậy có chút không ổn, điện hạ có thể ...", Cố Bắc Nguyệt có chút lo lắng.

"Điện hạ rất bận, chúng ta không nên quấy rầy hấn, tới ăn cơm thôi, mọi người đến đây đều là vì muốn ăn cơm mà"

Thấy thái độ khác thường của Hàn Văn Tịch, chân mày của Cố Bắc Nguyệt càng nhíu chặt, Cố Thất Thiếu nghịch ngợm vuốt vuốt cằm, giống như đang cẩn thận suy nghĩ chuyện gì đó, hấn cười cười rồi ngồi xuống ghế:

"Độc nha đầu, cô gái mới gặp lúc này chính là Vinh Nhạc công chúa đó"

Đôi đũa trong tay Hàn Văn Tịch hơi ngừng, sau đó lập tức gạt đầu "Ừ".

Cố Thất Thiểu cố ý chọc ghẹo nói:

“Nghe nói Tây Chu hoàng đế có ý muốn gả Vinh Nhạc công chúa đến Thiên Ninh, lần này cô ta đến đây chắc là muốn gặp mặt chồng tương lai”.

Nghe thế, Hàn Văn Tịch ngừng luôn việc đang ăn thức ăn trong miệng, nhưng rất nhanh nài lại nhai nuốt rất nhiệt tình, vừa ăn vừa nói:

“Nàng ta là bị gả đi chứ không phải đến cưới về, gặp mặt cũng vô dụng, gả cho ai thì nàng ta đều không thể tự ý định đoạt”.

“Cô ta chính là con gái của vợ lớn, là em gái ruột của Thái tử Tây Chu, dù gả đến Thiên Ninh thì cũng rất ít người có tư cách tham gia tuyển chọn”

Tầm mắt nóng rực của Cố Thất Thiểu vẫn luôn nhìn chăm chăm vào cái miệng nhỏ đang hoạt động của Hàn Văn Tịch, cô nàng này ngay cả cách ăn uống cũng không hề giống mấy loại tiểu thư yếu điệu kia, làm hắn càng xem càng thích. Không biết khi nào Long Phi Dạ mới bỏ nàng, hay là tính toán làm nàng dứt khoát bỏ Long Phi Dạ luôn. Đối với chuyện hôn nhân của hai nước Hàn Văn Tịch cũng không có hiểu biết gì nhiều, nàng giả vờ bình thản hỏi thăm:

“Sẽ có mấy người được chọn”.

Lúc này, Cố Bắc Nguyệt cũng ngồi xuống bên cạnh, cẩn thận đánh giá lại Cố Thất Thiểu, cũng chưa nói chen vào, y nghĩ, nhìn thái độ thì Vương phi nương nương và tên lạ mặt này chắc có quen biết, cũng không giống như là quan hệ xấu.

“Thái tử, thiếu tướng quân, còn có ...”, Cố Thất Thiểu cố ý ngừng lại một nhịp rồi mới nói tiếp: “Tần vương”. Hàn Văn Tịch liếc nhìn Cố Thất Thiểu một cái thật sâu, cười nhẹ, bắt đầu chuyển đề tài: “Ăn com thôi”.

Nàng cũng nhìn về phía Cố Bắc Nguyệt một cái:

“Cố thái y, không cần giữ lễ tiết, thoải mái ăn com đi”.

Đoan Mộc Dao gả cho Long Phi Dạ, buồn cười, đường đường là một công chúa chính thất của một nước, do hoàng hậu sinh ra chứ không phải là con của các trác phi thì làm sao có thể cam tâm tình nguyện làm thiếp? Khả năng lớn nhất chính là Đoan Mộc Dao gả cho Thái tử, như vậy nàng ta phải gọi Long Phi Dạ một tiếng Hoàng thúc, gọi nàng là Hoàng thẩm. Suy nghĩ này đã giúp cho tâm tình không vui cả một ngày của Hàn Văn Tịch nhanh chóng tan biến hết. Nàng gấp một cái bánh bao nhỏ, trắng muốt đến trong suốt lên, rất có hứng thú thưởng thức, nhưng Cố Thất Thiểu lại chưa chịu thua nói tiếp: “Nghe nói cô công chúa này là người có văn, võ, nhan sắc đều toàn vẹn, tầm nhìn cũng rất cao, nếu thật là vậy thì ngoài Tần vương ra cũng không có ai có thể lọt vào mắt cô ta. Vô cùng có khả năng là phủ Tần vương sẽ xuất hiện hai chính phi nương nương”.

Hàn Văn Tịch sao lại quên mất chuyện có thể có hai chính phi trong cùng một phủ, nên biết rằng dù là Hoàng hậu cũng đều có thể có hai người hưởng chi là Vương phi, tuy rằng nói địa vị sẽ ngang nhau nhưng vẫn phải nhìn vào xuất thân để phân chia quyền lực cao thấp. Hàn Văn Tịch thất thần đến nỗi tay và miệng đều không cử động. Đáy mắt Cố Thất Thiểu xẹt qua một tia phức tạp, dùng giọng điệu châm chọc nói tiếp:

“Nào, nào, Vương phi nương nương, bánh này chấm với dấm chua ăn sẽ rất ngon”, làm gì có chuyện Hàn Văn Tịch không nghe ra được ý tứ mỉa mai của Cố Thất Thiểu, nhưng nàng chỉ cười nhẹ nhàng, không tranh cãi với hắn nữa.

Ai cưới, ai gả, cũng không có quan hệ gì với nàng. Nàng giận cũng chỉ là giận Long Phi Dạ đã không làm đúng lời hứa với nàng mà thôi. Mặc kệ sự khiêu khích của Cố Thất Thiểu, Hàn Văn Tịch vẫn thờ ơ, ăn uống qua loa một chút nàng liền không tiếp tục nổi nữa, đứng lên nhàn nhạt nói: “Hai người cứ từ từ ăn, ta có chuyện phải đi trước”.

Khi nàng mở cửa đi ra, lại thấy Long Phi Dạ và Đoan Mộc Dao cũng không có vào phòng ăn riêng, mà đều ngồi ở giữa sảnh lớn, cách phòng nàng ngồi cũng không xa. Giờ phút này, hai tròng mắt của Long Phi Dạ vốn trời sinh đã lạnh lẽo, càng lạnh thêm ba phần, nhưng Hàn Văn Tịch chỉ nhìn thoáng qua một cái rồi bước nhanh rời đi, nhìn bóng dáng nàng từ phía sau hoàn toàn là kiên cường và cô độc. Tầm mắt Long Phi Dạ nhìn theo nàng cho tới khi nàng đi xuống lầu, ánh mắt lạnh băng gấp nhiều lần lúc này, phức tạp đến nỗi làm người khác đoán không ra tâm tình hắn bây giờ. Tất cả đều lọt vào trong mắt của Đoan Mộc Dao, nàng ta thấy không cam lòng:

“Sư huynh, ăn thôi, đồ ăn nguội lạnh hết rồi”.

Rõ ràng quán này có phòng ăn riêng, sư huynh lại nhất định phải ngồi ở chỗ này, ngồi lâu như vậy, một bàn đồ ăn mang ra cũng chưa từng đụng tới một miếng, mặc dù là nghe theo mệnh lệnh của Thiên Huy hoàng đế nên mới đồng ý đi chung với nàng một ngày, làm tròn lễ nghĩa chủ nhà, nhưng cả quãng đường đi cùng nhau, ngay cả một tiếng hắn cũng không hề nói. Thật lạnh lùng.

Nàng cũng đã sớm quen với tính khí này của hắn, nhưng từ khi gặp Hàn Văn Tịch trên đường đến giờ, hắn lại càng tỏ ra xa cách, lạnh nhạt hơn trước. Là Hàn Văn Tịch làm lòng hắn phiền loạn sao? Lần đó, chuyện xảy ra ở Dược Quỷ Cốc nàng đã điều tra rõ ràng, không phải sư huynh muốn bao che cho Hàn Văn Tịch mà vì hắn cũng muốn sinh huyết đan, nhưng lần này là vì sao? Cũng không biết Long Phi Dạ có nghe được lời Đoan Mộc Dao nói hay không, hắn trước sau vẫn không động đũa, chỉ ngồi uống trà, rồi đột nhiên nói:

“Xe ngựa đã chờ sẵn trước cửa tiệm, ăn xong thì tự mình đi về”.

“Sư huynh, nghe nói Thiên Ninh đế đô có một con hẻm chợ đêm tên là Hoa Hòe, muội...”.

Đoan Mộc Dao còn chưa nói xong, Long Phi Dạ đã đứng lên rời đi, tức thời, khuôn mặt xinh đẹp tinh tế của Đoan Mộc Dao bỗng trở nên dửng dưng. Hàn Văn Tịch, lại là Hàn Văn Tịch, mối thù giữa ta và người chắc chắn phải có.

Chương 146: Bản Lĩnh, Hoàng Đế Thỏa Hiệp

Sau khi ra ngoài một ngày, Hàn Văn Tịch vừa về phủ đã bị Nghi thái phi triệu tập. Lần trước, sau khi giải độc, nàng đã châm cứu cho Nghi thái phi hai lần, đây là một lần cuối cùng.

Nghi thái phi thật sự là người yêu tính mạng mình, chuyện này không thể qua loa được.

Mộ Dung Uyển Như bị phạt phải đóng cửa ăn năn, vì thế, mỗi lần Hàn Văn Tịch tới đều đặc biệt thanh tịnh, nói vài lời với Nghi thái phi, cũng không cần có điều cớ kị.

Nghi thái phi lười biếng nằm ở trên ghế Quý phi, Hàn Văn Tịch an vị ở bên cạnh nàng. Mặc dù tâm sự nặng nề, nhưng, một khi cầm lấy ngân châm, nàng vẫn rất nhanh tiến vào trạng thái, bắt đầu hết sức chuyên chú.

Có một số đại phu, thời điểm xem bệnh sẽ thường thích nói chuyện phiếm, nhưng nàng lại không thích, cho dù là chứng bệnh nan y, hay là tình huống nhỏ để như trở bàn tay, nàng đều rất nghiêm túc.

Chỉ riêng thái độ này của nàng, chính là một liều thuốc hay, có thể khiến người bệnh an tĩnh lại, cũng an tâm hơn.

Nửa canh giờ sau (1h), Hàn Văn Tịch thu hồi hết ngân châm, lúc này mới mở miệng, "Mẫu phi, tàn lưu độc tố trong cơ thể ngài đều đã bài sạch sẽ, sẽ không có di chứng gì, ngài cứ yên tâm."

Nghi thái phi gật gật đầu, tuy rằng không bị quấy rầy, tư thái lười biếng thanh thản, nhưng trong lòng lại rất vui mừng, cuối cùng cũng hoàn toàn yên tâm đối thân thể mình.

Thấy nàng bình tĩnh như vậy, đáy mắt Hàn Văn Tịch hiện lên một tia giảo hoạt, thuận miệng nói, "Thực ra, loại chuyện như châm cứu cũng có rất nhiều điều tốt, có thể bài độc dưỡng nhan. Mẫu phi đã tới tuổi này, trong cơ thể nhất định tích lũy không ít độc tố, tuy không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng sẽ lắng đọng lại ở trên màu da, khiến màu da thoát nhìn âm đạm không sáng, thậm chí sẽ xuất hiện đốm vàng nâu."

Vừa nghe lời này, ánh mắt Nghi thái phi rõ ràng sáng ngời, kích động.

Trong giới phu nhân, tới tuổi này của nàng, thường bị đưa ra nghị luận nhất, so đâu không gì hơn ngoài khuôn mặt. Vài năm sau đó, không gì hơn ngoài tình trạng thân thể.

"Nói như vậy, người dường như rất am hiểu về nó?" Nghi thái phi thử hỏi.

"Không thể nói là am hiểu, nhưng nếu như tuân theo một quá trình trị liệu, vẫn sẽ có hiệu quả. Bài độc dưỡng nhan cũng có thể kéo dài tuổi thọ." Hàn Văn Tịch đặc biệt khiêm tốn, nàng cũng không phải đang quảng cáo loạn, bài độc dưỡng nhan đối nàng mà nói quả thực chính là việc rất nhỏ.

Lời này vừa ra, Nghi thái phi rốt cuộc không bình tĩnh được nữa, vội vàng nói, "Vậy hãy thử làm một đợt trị liệu cho mẫu phi trước xem sao!"

"Thần thiếp vinh hạnh, chờ ngày mai thần thiếp sẽ viết một kế hoạch trị liệu, sai người đưa qua cho mẫu phi xem." Hàn Văn Tịch rất vui lòng. Đây có thể xem là một cơ hội để đến gần hơn với Nghi thái phi.

Nàng càng gần Nghi thái phi, vậy nghĩa là Mộ Dung Uyển Như càng ngày càng nguy hiểm hơn.

Tâm tình Nghi thái phi rất tốt, vừa vắn vẹo cổ, vừa hỏi, "Nghe nói hôm nay Mục Thanh Võ thay Mục Lưu Nguyệt thực hiện đánh cuộc?"

"May mắn thần thiếp thắng, nếu không..."

Hàn Văn Tịch nhẹ nhàng cười, cũng không nói tiếp, lúc trước Nghi thái phi chỉ ước gì nàng thua. Nếu nàng thua, thực hiện hứa hẹn và làm hồng danh tiết, Tần Vương lập tức có thể hưu nàng.

Nghi thái phi đương nhiên nhớ rõ bản thân mình từng bỏ đá xuống giếng, chỉ là, dường như loại chuyện này đã làm nhiều rồi, nàng cũng không cảm thấy xấu hổ, ngược lại ân cần dạy bảo, "Việc này, bổn cung còn chưa giáo huấn người, sau này đừng đánh cuộc kiểu này với người khác, vạn nhất bị thua, sẽ có hại tới người!"

Di, ngay cả Nghi thái phi ước gì nàng có hại, cũng sẽ giáo huấn nàng như vậy.

Hàn Văn Tịch có chút hành diện, có vẻ như "ngoại giao giải độc" của nàng đã bắt đầu có chút hiệu quả.

"Thần thiếp có hại không quan trọng, chỉ là lần này sự tình Hàn gia bị người có tâm lợi dụng, liên lụy mẫu phi, thần thiếp thật sự là tội đáng chết vạn lần."

Hàn Vân Tịch nói trước khi thêm vào, "Nói đến cũng lạ, rốt cuộc người nào đã cho Từ thị lá gan lớn như vậy? Đây rốt cuộc là hướng về phía thần thiếp, nhưng vì sao lại hướng về phía mẫu phi?"

Nếu Hàn Vân Tịch không đề cập tới sự tình Từ phu nhân, Nghi thái phi suýt nữa đã quên, nàng không chỉ hoài nghi, mà là rất khẳng định, một kẻ tầm thường như Từ phu nhân, sau lưng nhất định có người chống lưng.

Thấy Nghi thái phi không nói, Hàn Vân Tịch tiếp tục nói, "Thật ra, cho dù hướng về phía thần thiếp, hay hướng về phía mẫu phi, chung quy vẫn hướng về phía Tần Vương phủ. Tuy nhiên, thần thiếp lại không nghĩ ra, thiên hạ này ai sẽ có lá gan lớn như vậy, hướng về phía Tần Vương phủ. Hoặc có lẽ..."

Nàng nói, ý vị thâm trường liếc mắt nhìn Nghi thái phi một cái, sau đó tiếp tục nói, "Hoặc có lẽ, cũng chỉ hướng về phía một mình thần thiếp, có ý châm ngòi quan hệ giữa thần thiếp và mẫu phi?"

Lời này nói xong, Nghi thái phi lập tức nhũn mảy, nghiêm túc nhìn về phía Hàn Vân Tịch.

Nghi thái phi đã từng hoài nghi người sau lưng Từ phu nhân chính là vị trong cung kia, rốt cuộc, thiên hạ dám khiêu khích Tần Vương phủ nàng cũng chỉ có một vị trong cung kia. Nhưng, nàng rất nhanh liền phủ định ý tưởng này, bởi vì, vị trong cung kia cố ý mượn sức Hàn Vân Tịch, vẫn không đến mức xuống tay như vậy đối Hàn Vân Tịch.

Hiện giờ, nghe Hàn Vân Tịch suy đoán như vậy, chẳng lẽ, người sau lưng Từ phu nhân chính là người trong nhà, Uyển Như?

Tuy nhiên, rất nhanh, Nghi thái phi cũng phủ định ý niệm này. Uyển Như có hiềm nghi, nhưng nàng trước sau đều không thể tin Uyển Như sẽ có gan lớn để làm ra loại chuyện này.

Có lẽ, hiện tại Hàn Vân Tịch đang muốn châm ngòi.

Nghi thái phi thu hồi tầm mắt, lười biếng nằm trở lại, nhẹ nhàng nói, "Chuyện này đã qua hãy để nó qua đi, truy cứu thêm cũng vô ích, người sau này ít gây chuyện là tốt rồi."

Nghi thái phi quả nhiên không phải là đèn đã cạn dầu, trong lòng Hàn Vân Tịch cảm khái, thuận miệng nói, "Thần thiếp cũng chỉ đơn giản nói ra như vậy, thật ra, đoán tới đoán lui cũng không có kết quả, không bằng đi tới thiên lao thăm vấn Từ phu nhân một chuyện."

Nàng dứt lời, đứng dậy nói, "Mẫu phi, cũng không còn sớm nữa, thần thiếp nên trở về."

Nghi thái phi không giữ lại, phát phát tay ý bảo nàng lui ra, nhưng câu nói cuối cùng của Hàn Vân Tịch đã gieo vào trong lòng nàng một hạt giống không an phận.

Từ phu nhân bị tử tội là do Nghi thái phi tự mình phán, Hàn Vân Tịch không được thăm hỏi. Tuy nhiên, Hàn Vân Tịch biết, hôm nay nàng để lại những lời này, Nghi thái phi có tính đa nghi nhất định sẽ đi một chuyến tới Đại Lý Tự, chỉ hy vọng Nghi thái phi đừng đến khi đã quá muộn.

... ..Edit & Dịch: Emily Ton.....

Nàng vốn trở về khi trời đã tối, lại vì nói chuyện cùng với Nghi thái phi nên bị trì hoãn thêm. Thời điểm trở lại Phù Dung viện, đã là đêm khuya.

Tầm cung một mảnh đen nhánh, có nghĩa là chủ nhân của nó vẫn chưa trở về.

Đã trễ thế này, vẫn muốn tiếp khách sao? Vậy tối nay... có trở về không?

Hàn Vân Tịch từ xa nhìn thoáng qua, xoay người cúi đầu, từng bước một đi về hướng Vân Nhân các.

Triệu ma ma nhìn thấy sắc mặt nàng, quan tâm hỏi, "Vương Phi nương nương, có chuyện gì xảy ra với ngài vậy? Không thoải mái sao? Có phải lạnh quá hay không?"

Hàn Vân Tịch lúc này mới ngẩng đầu, muốn hỏi một câu về sự tình kiếm tông Thiên Sơn.

Đó là nơi Long Phi Dạ và Đoan Mộc Dao có cùng sư môn. Trước đây nàng đã từng hỏi qua, nhưng không hỏi rõ ràng.

Tuy nhiên, sau khi nàng suy nghĩ lại, vẫn là từ bỏ.

Hỏi thăm nhiều như vậy làm gì? Hẳn có tiếp tục lập chính phi hay không? Là chính phi bên trái hay là chính phi bên phải, có quan hệ gì với nàng đâu? Không phải là nàng thích hẳn!

Ở lại Tần Vương phủ, đó là cuộc sống, là nơi an cư lạc nghiệp, là vì có một nơi để dừng chân ở để đô Thiên Ninh, ai dám ngăn cản đường sống của nàng, nàng mới không dễ yên.

Nghĩ đến điều này, Hàn Vân Tịch thở ra một hơi, vỗ vỗ bả vai Triệu ma ma, lên lầu, đóng cửa, đi ngủ.

Triệu ma ma về mặt mê mang, hôm nay có chuyện gì đã xảy ra với nữ chủ nhân vậy? Không phải bị trúng tà chứ?

Một đêm này, Hàn Vân Tịch mệt mỏi tới cực điểm, bất tri bất giác chìm vào giấc ngủ say. Trong khi đó, Long Phi Dạ lại vì một án nội gian, đã cùng Thiên Huy hoàng đế đóng cửa cả đêm ở ngự thư phòng, nói chuyện cho tới bình minh.

Long Phi Dạ chịu trách nhiệm về một án nội gian, vẫn luôn toàn quyền phụ trách. Hắn có quyền chủ đạo tuyệt đối, đối xử trí phạm nhân, thậm chí ngay cả Thiên Huy hoàng đế cũng không can thiệp được.

Mặc dù Lý thị xuất từ Hàn gia, ẩn núp nhiều năm ở Hàn gia, nhưng chỉ cần một câu của Long Phi Dạ, hắn có thể miễn tất cả tội cho Hàn gia, cho dù là Thiên Huy hoàng đế cũng sẽ không truy cứu.

Tuy nhiên, tình huống hiện giờ lại khác, Lý thị trước khi chết đã nói mấy câu, khiến Thiên Huy hoàng đế gấp không chờ nổi muốn diệt trừ những người khác trong Hàn gia, muốn loại trừ hậu hoạn, thậm chí ngay cả Hàn Vân Tịch đều phải chịu trách nhiệm.

Long Phi Dạ phụng mệnh bởi Vinh Nhạc công chúa cả một ngày, Thiên Huy hoàng đế lúc này mới chịu nhượng bộ, cho hắn một cơ hội để thương nghị.

Đây là một cuộc giao dịch, cũng không phải vì Long Phi Dạ vô lực, ngược lại đã hoàn toàn chứng minh, Thiên Huy hoàng đế thực sự bất lực đối độ Long Phi Dạ này.

Nếu không, ai có thể có tư cách mặc cả và thương lượng với hoàng mệnh?

Nhìn biểu tình lạnh nhạt như băng của Long Phi Dạ, Thiên Huy hoàng đế nắm chặt tay mình giấu ở trong tay áo.

Từ trước tới nay, người hắn muốn diệt trừ nhất chính là Tần Vương, nhưng, cố tình Thiên Ninh quốc lại cần sức mạnh và quyền lực của Tần Vương, để chống lại Bắc Lệ quốc như lang tựa hổ. Nếu không phải bọn họ kiêng kỵ Tần Vương, sớm đã động thủ đối Thiên Ninh quốc.

Một người như vậy, khiến hắn hận thấu xương, nhưng lại không thể không phụ thuộc vào Tần Vương, Thiên Huy hoàng đế thực sự ghen ghét.

"Sự tình Hàn gia cứ định như vậy đi, nếu hoàng huynh không có sự tình gì khác, cũng nên lâm triều." Long Phi Dạ nhẹ nhàng nói. Đầu khầu một đêm, đủ rồi!

Thiên Huy hoàng đế cũng không trực tiếp trả lời, chỉ nhàn nhạt nói, "Diệp Thái tử và Vinh Nhạc công chúa sẽ ở lại cho tới năm sau, sự tình hòa thân, người hãy suy xét thêm đi."

"Hòa thân là việc của hai nước, hoàng huynh vẫn nên tham khảo thêm cùng với hoàng đế Tây Chu, thần đệ không tiện can thiệp. Năm sau thần đệ đã có kế hoạch đi ra ngoài, không rảnh phân ưu giúp hoàng huynh." Long Phi Dạ hoàn toàn cự tuyệt.

Thiên Huy hoàng đế neho mắt lại, lạnh lùng nói, "Tần Vương vì sự tình nội gian nên đã mệt nhọc, cũng đến lúc nên nghỉ ngơi. Có lẽ sự vụ kế tiếp của án nội gian, hãy chuyển giao cho người khác, để người tu dưỡng tốt hơn?"

Đây là muốn thu quyền của hắn sao?

Đôi môi lạnh băng của Long Phi Dạ nổi lên một nụ cười châm chọc, nhẹ nhàng nói, "Thần đệ còn chưa bẩm báo, hoàng huynh đã biết vụ án nội gian còn có sự vụ phía sau. Hoàng huynh anh minh."

Lời này vừa ra, Thiên Huy hoàng đế lập tức kinh ngạc, "Tần Vương, người có ý gì?"

"Lý thị không phải là chính chủ phía sau màn, sau lưng Lý thị còn có một người, bước đầu thần đệ đã điều tra ra, hắn là người hoàng tộc Bắc Lịch. Đối với việc là người phương nào, liệu có tiếp tục tấn công Thiên Ninh quốc hay không, điều đó vẫn chưa rõ ràng." Long Phi Dạ đứng sự thật trả lời.

Thiên Huy hoàng đế không bao giờ nghĩ rằng, sau lưng Lý thị còn có người. Nếu người này vẫn chưa bắt được, có nghĩa là đế đô Thiên Ninh vẫn không tránh được nguy hiểm. Sự tình nội gian, vốn đã khó lòng phòng bị, huống chi còn liên lụy đến độc thuật.

Lý thị mai phục rất sâu, độc thuật lợi hại, Thiên Huy hoàng đế đã tận mắt nhìn thấy, người phía sau bà ta chẳng phải càng nguy hiểm hơn sao?

Độc thuật là một con đường quanh co, phóng nhãn trong toàn bộ cả triều văn võ Thiên Ninh quốc, ngoại trừ Long Phi Dạ, ai dám tiếp nhận củ khoai lang phỏng tay này? Ai có thể đảm nhiệm nó?

Hai mắt Thiên Huy hoàng đế neho lại thành một đường thẳng, lạnh lùng nhìn kỹ vị đệ đệ trẻ tuổi đầy hứa hẹn của mình.

Long Phi Dạ mặc kệ hắn nhìn xem, biểu tình lạnh nhạt, ánh mắt lạnh băng, một thân tôn quý tự nhiên không gì sánh kịp. Mặc dù đang ngồi một bên, nhưng hắn lại muốn cao cao tại thượng hơn cả Thiên Huy hoàng đế, không thể xâm phạm.

Rốt cuộc, Thiên Huy hoàng đế đứng lên, đưa ra bốn chữ, "Tiếp tục truy tra."

Hắn dứt lời, lập tức lạnh giọng truyền Tiết công công, "Thay quần áo, thượng triều!"

Long Phi Dạ rất vừa lòng, lúc này mới đứng dậy, "Thần đệ tuân mệnh, cáo lui!"

Tuy rằng Thiên Huy hoàng đế không nói gì, vẫn đưa ra một thỏa hiệp, tất cả tội của Hàn gia, trừ bỏ Tần Vương, chỉ sợ không ai có thể truy cứu.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147: Lặng Lẽ! Không Ai Muốn Giải Thích

Beta: Dung Huynh (thuduy87@gmail.com)

Hôm nay là ngày thứ tư kể từ ngày Lý thị bị Long Phi Dạ giết chết, tuy rằng không biết số phận của Hàn gia sẽ như thế nào, thế nhưng Hàn Vân Tịch vẫn tồn không ít thời gian về Hàn gia xử lý thỏa đáng mọi chuyện phát sinh và chờ đợi tin tức. Đêm qua Long Phi Dạ không về phủ, cả ngày hôm nay cũng không gặp được hắn, Hàn Vân Tịch cũng không cố gắng đi tìm hiểu lịch trình của Long Phi Dạ, chỉ im lặng chờ. Chỉ cần một ngày Hàn gia không xảy ra chuyện gì, nàng sẽ mặc kệ hắn một ngày. Ăn cơm tối ở Hàn gia xong Hàn Vân Tịch mới trở lại phủ, nàng phát hiện tám cung sáng đèn, có nghĩa là Long Phi Dạ đã về. Chuyện của Hàn gia là việc mà hắn đã hứa với nàng, hắn phải có câu trả lời cho nàng chứ nàng không cần phải tự mình đi hỏi hắn. Dừng một lát, Hàn Vân Tịch lại nhanh chóng đi về Vân Nhân các, nàng lấy một quyển sách về y học rồi ngồi vào ghế bập bênh trong phòng đọc. Triệu ma ma đem trà lên, thấp giọng nói: "Vương phi nương nương, Vương gia về rồi".

"Ừ", Hàn Vân Tịch nhàn nhạt lên tiếng, không có phản ứng gì khác. Triệu ma ma càng thêm tò mò, hai ngày gần đây, tâm tình của nữ chủ nhân hình như rất xấu, bà không hề nghi ngờ chuyện này có liên quan đến Vương gia, nhưng tình huống hiện tại làm bà không thể không lo lắng cho mối quan hệ của hai người chủ nhân này. Trong đình viện bên ngoài tám cung, Long Phi Dạ cũng ngồi trên ghế bập bênh xem mấy lá thư do thám từ gởi về, hắn thật sự rất bận, ngoài chuyện mật thám Bắc Lịch ra, hắn vẫn còn rất nhiều việc phải làm. Toàn bộ Phủ Dung viện yên tĩnh cực kỳ, một lúc sau, trời bắt đầu xuất hiện bông tuyết, hắn cũng không vội vàng vào phòng, vẫn ngồi đó, mặc kệ những hạt tuyết kia rơi trên tóc, trên người. Lại qua một lúc sau, Sở Tây Phong đến bẩm báo:

"Điện hạ, vườn trà Thiên Hương đã thu mua xong rồi, khế ước mua bán đất cũng đã hoàn tất, nhưng Cố Thất Thiếu không ra mặt, mọi chuyện liên quan đều giao cho quản gia Thượng Quan quyết định".

Sau khi Điện hạ cứu Vương phi nương nương trở về, lại phải xử lý chuyện kiểm tra đo lường độc tố Vạn Xà độc trong lá trà, nên cũng không có nhắc đến việc xử lý vườn trà kia, nhưng đêm hôm qua, không biết vì lý do gì, trước khi Điện hạ vào cung đã phân phó hắn lập tức đi thu mua vườn trà Thiên Hương. Mặt Long Phi Dạ không hề có chút biểu cảm nào, sau khi xem xong bức thư cuối cùng, hắn mới nhàn nhạt nói:

"Đi điều tra rõ ràng tất cả tài sản của Cố Thất Thiếu tại đế đô, lấy lý do hắn có hiềm nghi với vụ án mật thám, cấu kết với địch, bốn vương hạ lệnh đóng cửa toàn bộ, chờ xử lý".

Chuyện này....., Sở Tây Phong bắt đầu nghi ngờ, không lẽ Cố Thất Thiếu dám động vào váy ngược của Điện hạ. (Váy ngược là ý chỉ điểm yếu của một người, giống như huyết chết, tuyệt đối không thể để người khác động vào). Nhưng hắn chưa rõ, váy ngược của Điện hạ là cái gì hay người nào? Sở Tây Phong là người hầu hạ bên cạnh Long Phi Dạ lâu năm nhất nhưng cũng không biết. Sở Tây Phong không dám hỏi nhiều, gật gật đầu: "Thuộc hạ đã rõ". Hắn đang định đi, Long Phi Dạ lại nói tiếp: "Thuận tiện cũng đi điều tra một chút về Cố Bắc Nguyệt, xem xem có phải thời gian gần đây hắn đang rất nhàn rồi".

Sở Tây Phong nghe xong càng thêm tò mò, điều tra Cố thái y để làm gì? không lẽ vụ án mật thám có tiến triển mới có liên quan đến Cố thái y? chuyện này không có khả năng. Dù thắc mắc nhưng Sở Tây Phong vẫn nghiêm túc trả lời:

"Điện hạ, thời gian trước Cố thái y đều ở trong cung, cách đây vài ngày mới trở về nhà liền trúng gió nên bệnh nặng, theo thuộc hạ thấy, Cố thái y chắc là đang trong thời gian dưỡng bệnh".

Nhưng Long Phi Dạ lại ném cho hắn ba chữ: "Điều tra rõ".

"Tuân lệnh", Sở Tây Phong mơ hồ không hiểu nhưng hắn biết, với thái độ này của Điện hạ, dù hắn có gan hỏi thì Điện hạ cũng sẽ không nói thêm câu nào.

Tuyết rơi càng ngày càng nhiều. Long Phi Dạ đứng lên, phui hết bông tuyết còn bám trên tóc, trên người hắn xuống, lấy một cây dù giấy đi về phía Vân Nhân các, hắn là người trời sinh đã luôn im miệng, ít nói chuyện, kết hợp với trời đêm tuyết rơi yên tĩnh, bóng hình cao gầy nhìn có vẻ càng cô độc, tịch liêu. Hắn đi không xa liền dừng bước, nhìn thấy Hàn Vân Tịch đang từ phía đối diện đi đến, trên người chỉ mặc quần áo đơn giản, không có khoát thêm áo choàng, hai vai nàng đã phủ đầy tuyết. Có phải nàng đang muốn tới tìm hắn? Từ xa Hàn Vân Tịch đã nhìn thấy Long Phi Dạ nên cũng đứng lại. Có phải hắn đang muốn đến Vân Nhân các để tìm nàng? Rất nhanh Long Phi Dạ đã đi tới hành lang dài, lạnh lùng nhìn nàng, thấy nàng vẫn đứng yên một chỗ, hắn lớn tiếng, thanh âm dường như đang che giấu sự tức giận, nói mấy chữ: "Còn không qua đây?"

Hàn Vân Tịch không trả lời, rũ mắt nhìn xuống đất, nhưng lòng vẫn bị giọng điệu tức giận của hắn làm hoảng sợ nên quyết định đi qua, cả người nàng phủ đầy tuyết, nhìn rất khó coi. Hình ảnh này làm ánh mắt Long Phi Dạ càng lạnh thêm vài phần, lúc này Hàn Vân Tịch đã lạnh đến mức môi trắng bệch, sắc mặt tím tái. Hắn cúi áo khoát làm bằng lông hồ ly quý hiếm đang mặc trên người xuống đưa cho nàng, bá đạo ra lệnh: "Mặc vào".

"Đa tạ Điện hạ nhưng thần thiếp cũng đang định về phòng nên không cần thêm áo".

Nàng khéo léo từ chối. Nghe Hàn Văn Tịch khách khí, Long Phi Dạ càng sôi máu, tiện tay đem áo khoát quăng tới chỗ nàng. Hàn Văn Tịch không thể không chụp lấy, nhưng nàng cũng chỉ cầm trên tay mà thôi, không có ý mặc vào, dù chỉ ôm trên tay nhưng nàng vẫn cảm nhận được sự ảm áp thoáng qua ở hai bàn tay, trên cái áo khoát xa hoa, đắt tiền này, toàn bộ đều là nhiệt độ cơ thể Long Phi Dạ. Thật ra nàng đúng là đang muốn đi tìm hắn, cứ lo lắng không ngủ được chi bằng cứ trực tiếp đến gặp rồi hỏi rõ ràng, kết cục của Hàn gia sẽ là chết hay là sống. Nhưng khi nhìn thấy người thì nàng lại rất rất không muốn nói chuyện. Còn hắn cũng đang muốn đi tìm nàng để nói về chuyện của Hàn gia, từ trước đến nay, hắn không bao giờ dễ dàng hứa hẹn với bất kỳ ai, đặc biệt là phụ nữ, nhưng một khi đã hứa, cho dù có phải trả giá lớn cỡ nào hay phải bỏ qua nhiều ít nguyên tắc, hắn cũng sẽ kiên quyết thực hiện.

"Ngày mai vụ án của Lý thị sẽ kết thúc, Đại lý tự sẽ cho dán thông báo bãi bỏ toàn bộ trách nhiệm liên quan cho tất cả người của Hàn gia, bao gồm cả Hàn Văn Dật". Tác phong làm việc của hắn luôn dứt khoát, nói chuyện cũng như vậy, trước đây hắn chỉ hứa với nàng sẽ giữ lại Hàn Văn Dật, hiện giờ hắn lại có thể bảo đảm an toàn cho mọi người trong Hàn gia. Nghe được câu trả lời này của hắn, Hàn Văn Tịch bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào hai tròng mắt lạnh lùng đen nháy của Long Phi Dạ, nàng bắt ngờ đến mức buộc miệng hỏi lại: "Thật sao?".

"Bản vương nói được làm được, coi như chuyện này là phần thưởng cho nàng về chuyện nàng đã có công trong việc thử độc".

Hàn Văn Tịch mừng rỡ, Từ thị và Lý thị đều gặp nạn, Hàn gia không còn ai làm chủ, bây giờ mọi chuyện đã kết thúc, cứu được Tiểu Dật, như vậy sau này Hàn gia sẽ giao cho tên nhóc đó quản lý. Từ đây, Hàn gia mới chính thức trở thành nhà của mẹ con Hàn Văn Dật. Hàn Văn Tịch lập tức khom lưng hành lễ:

"Thần thiếp thay mặt người nhà họ Hàn tạ ơn Điện hạ".

"Còn muốn nói chuyện gì nữa không?", Long Phi Dạ nói.

Chuyện cần nói? Có sao? Hắn đang hỏi về chuyện gì? Nếu nàng hỏi liệu hắn có trả lời nàng không?

Hàn Văn Tịch suy nghĩ một lúc rồi cười nói: "Không còn chuyện gì khác, thần thiếp không quấy rầy Điện hạ nữa, thần thiếp cáo lui". Nàng dứt lời, xoay người bước đi, nhưng Long Phi Dạ lại lạnh giọng nói: "Đứng lại đó".

Hàn Văn Tịch không nhúc nhích, tim huyết nữa ngừng đập, hắn gọi nàng đứng lại để làm gì? Không lẽ còn muốn hỏi chuyện gì? Ngoại trừ chuyện hôm đó ở quán trà Minh Hương thì giữa hắn và nàng còn có chuyện gì khác cần nói sao? Không lẽ hắn đang muốn lời mấy cái lễ nghi, phẩm hạnh, thể thống gì đó ra để cảnh cáo nàng sao? Nàng cũng đâu có hỏi hắn về chuyện giữa hắn và Đoàn Mộc Dao, hắn quan tâm chuyện của nàng làm gì? Nếu như vợ chồng trên danh nghĩa cũng phải có khuôn khổ ràng buộc thì tại sao chỉ mình nàng phải tuân thủ những lễ nghi đó? nàng càng rối rắm, môi lại càng cắn chặt. Nhưng mà, Long Phi Dạ cũng không có làm gì, không hỏi tiếp, hắn lấy một chiếc ô làm bằng giấy dầu đen cầm trên tay, từ phía sau lưng Hàn Văn Tịch che tới, giọng nói lạnh nhạt: "Cầm theo". Hắn rất cao, cây dù giấy bị hắn cầm cũng được nâng lên cao, Hàn Văn Tịch cố gắng lắm cũng chỉ nhìn đến cán dù, nó đang bị bao bọc trong bàn tay to lớn của Long Phi Dạ. Chuyện ở quán trà, hắn không hỏi tội nàng sao?

Hàn Văn Tịch run sợ một hồi lâu mới mở miệng nói: "Không cần đâu, thần thiếp....", nàng còn chưa kịp nói xong, Long Phi Dạ đã từ sau lưng ép sát tới, nàng đột nhiên cảm thấy phía sau mình tất cả đều là hơi thở của hắn, cảm giác giống như đang bị nhét vào một không gian có lực lượng mạnh mẽ, bạo ngược, không có cách nào tránh ra được.

"Cầm theo", hắn nghiêm mặt, nhìn rất dữ tợn.

Hàn Văn Tịch bủn rủn, cầm thì cầm. Nàng mặc áo khoát lông ảm áp lên người, tay chụp lấy cán dù muốn cầm đi, Long Phi Dạ không kịp phản ứng nên cũng không lập tức buông tay. Hàn Văn Tịch chụp trúng tay hắn, lại thấy hắn không bỏ tay ra, nàng càng cố gắng giựt mạnh, Long Phi Dạ cảm giác được mới buông đủ, Hàn Văn Tịch mặc áo khoát của hắn, cầm dù của hắn, ung dung bước đi. Cặp chân mày đẹp của Long Phi Dạ chậm rãi nhíu lại, đến khi bóng lưng của Hàn Văn Tịch biến mất trong gió tuyết, đến khi Văn Nhân các ở phía xa xa sáng đèn, hắn vẫn còn đứng nhìn. Cũng không biết hắn muốn đứng như vậy bao lâu, chỉ thấy trong mắt hắn hiện lên một tia u ám, dao động.

Hàn Văn Tịch mới vừa về tới phòng trên gác mái của Văn Nhân các đã gạt dừ quăng cây dù qua một bên, áo khoát trên người cũng cởi xuống, ném ở bên cạnh cây dù. Nàng trợn mắt nhìn hai món đồ rồi đột nhiên đi tới, nhấc một chân lên muốn đạp xuống nhưng không biết vì sao, cuối cùng vẫn không nỡ. Nàng mắng một câu đáng chết rồi dứt khoát lên giường nằm ngủ, nàng thật sự chán ghét loại cảm giác này, trong lòng rất khó chịu lại không biết tại sao khó chịu? muốn phát tác ra ngoài lại không biết nên làm cách nào? Long Phi Dạ, tên đáng ghét đó cũng đã thực hiện xong lời hứa với nàng, hơn nữa hắn không chỉ cứu Dật nhi mà còn bảo vệ được cả Hàn gia, tại sao trong lòng nàng lại không cảm thấy vui vẻ gì? Hàn Văn Tịch bức bối kéo chăn che kín hết người, không thèm suy nghĩ nữa, nàng tự nói với mình: vụ án mật thám Bắc Lịch đã kết thúc, nàng và hắn cũng không có việc gì liên quan nữa, hắn tiếp tục đi con đường rộng lớn của hắn, nàng tiếp tục bước trên cây cầu nhỏ bé của mình, từ nay nước sông không phạm nước giếng. Trải qua một đêm không ngủ, sáng sớm hôm sau Hàn Văn Tịch đã tỉnh dậy, trên đường đến Hàn gia nàng nhìn thấy thông báo của Đại lý tự dán trên đó viết rất rõ ràng: Lý thị là chủ mưu của vụ án đầu độc thiếu tướng quân, và đã bị xử tử tại chỗ, Hàn Nhược Tuyết phạm tội đồng lõa, tuy không rõ sự tình nhưng tội cũng không thể tha, bị xử tử chung thân. Cứ như vậy, vụ án Lý thị trở thành một vụ án sát thông thường, không liên quan gì đến chuyện mật thám, Hàn gia cũng danh chính ngôn thuận không dính líu tới. Kết quả này thật sự rất tốt, còn về chuyện Long Phi Dạ làm cách nào giải quyết hậu quả, hắn có tiếp tục điều tra tên đeo mặt nạ kia không? thì đều là chuyện không ai biết, Hàn Văn Tịch tự nhủ, nàng không nên tò mò, cũng không cần cùng hắn gây sự. Tới Hàn gia, Hàn Văn Tịch nhanh chóng đem Hàn thị y điển giao cho Tiểu Dật nhí, cuốn sách này là tài sản của Hàn gia, vẫn nên do người của Hàn gia cất giữ, Tiểu Dật nhí là một đứa trẻ rất có tài trong lĩnh vực y dược, Hàn Văn Tịch tin chắc rằng, chỉ cần bồi dưỡng thật tốt, sẽ có một ngày, Dật nhí sẽ làm cho danh tiếng của Hàn gia vang xa trong giới y học. Lúc trước, Hàn gia vẫn do Từ phu nhân quản lý, bây giờ bà ta đang bị giam, Lý thị cũng đã chết, các phu nhân khác lần lượt bỏ đi, gánh nặng bây giờ lại rơi trên vai Thất di nương. Có Hàn Văn Tịch giúp đỡ, những người khác trong gia tộc mặc dù thèm khát Hàn gia như hổ rình mồi cũng không dám làm gì xằng bậy, ngược lại luôn nịnh nọt, lấy lòng Thất di nương, còn hay biếu tặng rất nhiều đồ vật

mỗi khi đến thăm. Sau mấy ngày được chăm sóc chu đáo, Thất di nương đã khỏe hơn, Hàn Vân Tịch cho gọi mọi người trong nhà đến cùng thương lượng chuyện sau này của Hàn gia, tuy rằng tiền bạc của Hàn gia còn lại cũng không ít, có thể đủ cho Thất di nương và Tiểu Dật nhi sống cả đời không cần lo lắng, nhưng hiện giờ tài sản của Hàn gia không còn lớn mạnh như trước, các cửa tiệm kinh doanh được liệu, khám chữa bệnh đều đã đóng cửa, các khoản chi phí sinh hoạt trong gia đình vẫn được duy trì như cũ, không có dấu hiệu giảm xuống, nếu không tính toán hợp lý, nàng lo rằng Hàn gia sẽ có một ngày phải rơi vào cảnh miếng ăn nui lỗ. Hợp bàn mọi chuyện xong, Hàn Vân Tịch nhận thấy Thất di nương tuy là người gầy yếu nhưng rất có trí tuệ, ở phương diện quản sự và quản lý tiền bạc, tài sản cũng đưa ra được rất nhiều phương án mới lạ, cái Thất di nương thiếu bây giờ chính là cơ hội và can đảm.

"Tiểu Trầm Hương, từ hôm nay muội hãy ở lại đây với Thất di nương, chuyện gì Thất di nương không dám làm, không dám quyết định, muội hãy giúp bà". Hàn Vân Tịch cười vui nói. Tiểu Trầm Hương bĩu môi nhìn nữ chủ nhân nhà mình, trong lòng thì lại hỗn loạn, không xác định được cảm giác lúc này, là do nàng không nỡ xa Hàn Vân Tịch, lại cũng không muốn bỏ mặc Thất di nương và Tiểu Dật nhi, đã nhiều ngày gần bó cùng nhau nên cũng có nhiều tình cảm lưu luyến. Thấy Tiểu Trầm Hương im lặng, Tiểu Dật nhi lén kéo kéo vạt áo nàng ta, Tiểu Trầm Hương mới thức tỉnh, lập tức nói: "Chủ nhân, vậy sau này nô tỳ còn có thể đến phủ Tần vương để thăm người nữa không?"

Hàn Vân Tịch vui vẻ trả lời: "Đương nhiên có thể".

Thất di nương đứng bên cạnh Tiểu Trầm Hương, khi nghe Hàn Vân Tịch nói vậy liền muốn khom người hành lễ để tạ ơn, Hàn Vân Tịch vội vàng ngăn cản: "Khi ta về nhà mẹ đẻ, thì mọi người không cần phải lễ ý nhiều lễ tiết như vậy". Nhà mẹ đẻ này của nàng tuy rằng không còn vững chắc như xưa, nhưng bây giờ mới thật sự đứng vững là nơi mà nàng có thể quay về bất cứ lúc nào, ở đây vừa thoải mái, vừa giống như được che chở, bảo vệ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 148: Có Lòng Tốt Giúp Chuyện Hôn Sự

Beta: Dung Huỳnh (thuduy87@gmail.com)

Tuyết rơi liên tiếp nhiều ngày cuối cùng hôm nay cũng đã ngừng, bầu trời giống như mới được tắm gội, trong xanh thăm thẳm, thật xinh đẹp!!!

Sau chuyện đánh cuộc lần ấy, Mục Lư Nguyệt đã không còn tham dự các buổi tụ họp bạn bè, suốt ngày trốn trong phòng buồn bực, không vui, tính tình càng ngày càng xấu.

"Phanh", lại một cái bình hoa quý giá bị đập nát, tỳ nữ đứng hầu ở cửa tùm lại thành một vòng, không ai dám bước vào. Lúc đầu, Mục đại tướng quân và Mục Thanh Vỹ sẽ đến xem qua một chút, nhưng bây giờ bọn họ đều chỉ biết im lặng, mặc kệ nàng ta quậy phá, chuyện làm hai người lo lắng nhất lúc này chính là thanh danh của Mục Lư Nguyệt đang rất tệ hại, muốn tìm một gia đình tốt để gả nàng đi cũng là một vấn đề lớn.

"Người đâu? mau tới đây!"

Mục Lư Nguyệt thở hổn hển la lớn, tỳ nữ sợ hãi chạy vào phòng, nhưng cũng không dám đến gần nàng quá.

"Trường Bình công chúa đến chưa?, nàng ta có biết chuyện của ta không?" Mục Lư Nguyệt hỏi. Hy vọng duy nhất của nàng chính là Trường Bình, nhưng từ sau khi xảy ra chuyện đánh cuộc, Trường Bình cũng chưa từng tới thăm nàng dù chỉ một lần, thời gian tổ chức tiệc Hoa Mai cũng đã sắp đến mà tới giờ Mục Lư Nguyệt vẫn chưa nhận được thiệp mời, không lẽ nàng đã hoàn toàn bị xa lánh sao?

"Hồi bẩm tiểu thư, không có", tỳ nữ thật cẩn thận trả lời, lại lập tức an ủi "Tiểu thư, có thể là công chúa đang rất bận, qua một thời gian nữa mới có thể đến tìm người".

"Nàng ta đang bận tổ chức tiệc Hoa Mai sao?, nàng ta sẽ mời những ai?, có mời Hàn Vân Tịch không?", Mục Lư Nguyệt vội vàng hỏi thêm. Nàng đã sớm nghe nói tiệc Hoa Mai năm nay là do Trường Bình công chúa tổ chức, muốn mời ai đều do nàng ta tự quyết định. Tỳ nữ làm sao có thể biết được nhiều chuyện như vậy, lập tức tìm lý do để rời đi "Xin tiểu thư chờ một chút, nô tỳ sẽ đi hỏi thăm ngay bây giờ".

Thanh danh của Mục Lư Nguyệt đã xấu đến như vậy, Trường Bình công chúa tất nhiên sẽ không đến tìm nàng ta nữa, bây giờ Trường Bình còn đang bận rộn chuẩn bị tiệc Hoa Mai, thiệp mời đầu tiên đã được gửi tới phủ Tần vương và người được mời là Hàn Vân Tịch.

Đã nhiều ngày qua Hàn Vân Tịch vẫn luôn đi về giữa phủ Tần vương và Hàn gia, nàng đang gấp rút xử lý một ít chuyện còn tồn đọng của Hàn gia sau sự việc kia, cũng từ hôm đó tới nay, nàng chưa nhìn thấy Long Phi Dạ. Cửa sổ gác mái đã bị nàng khóa lại từ lâu cho nên tên kia có về phủ hay không nàng cũng không hề hay biết, hẳn đang rảnh rồi hay bận rộn nàng cũng không rõ ràng.

Thậm chí tin tức về công chúa Tây Chu nàng cũng không muốn đi hỏi thêm, mỗi ngày cứ thế trôi qua, thỉnh thoảng ghé qua chỗ Nghi thái phi để giúp bà làm liệu trình thái độc, dưỡng da, nói chuyện vài câu, quan hệ giữa hai người tuy không rất thân nhưng so với trước đây thì đã tốt hơn nhiều.

Trong thời gian này, Cố Thất Thiếu cũng cho người đem tặng nàng nấy hộp trà Nam Sơn Hồng cao cấp, tất cả đều bị nàng quăng bỏ, không ai biết chuyện lúc trước nàng đi Nam Sơn hái lá trà đó kia đều không phải vì nàng thích uống trà.

Hôm nay, nàng vừa về tới phủ, Hạ Điền quần gia liền tới tìm, nói: “Vương phi nương nương, thái phi nương nương gọi người qua chỗ thái phi một chút”

“Có chuyện gì?”, Hàn Văn Tịch tò mò, sáng nay nàng mới làm châm cứu cho Nghi thái phi, ngoài chuyện này ra, Nghi thái phi chưa bao giờ cho gọi nàng.

“Thuộc hạ cũng không biết, Nghi thái phi đang chờ, Vương phi nương nương mau đi nhanh đi”, Hạ Điền quần gia đáp.

Không lẽ bên phía Từ phu nhân có tình huống phát sinh, nàng đã vài lần nói bóng nói gió để hỏi thăm về chuyện này nhưng Nghi thái phi đều không thèm quan tâm, nàng cũng không hỏi được tin tức gì ở Đại lý tự, nghĩ như vậy Hàn Văn Tịch nhanh chân chạy qua chỗ Nghi thái phi. Nhưng vừa bước vào cửa đã nhìn thấy một người không muốn thấy: Mộ Dung Uyển Như, đây là chuyện gì? vì sao đóa hoa sen trắng này lại ở đây.

Nghi thái phi là chưa từng nghi ngờ gì với Mộ Dung Uyển Như hay là đã biết rõ sự thật nhưng vẫn muốn bao che cho nàng ta, chỉ là một người con nuôi thôi, cũng đáng để bắt chấp mọi thứ như vậy sao?.

“Tẩu tử, rót cuộc tẩu cũng tới, bên ngoài còn lạnh, nhanh lại đây uống chút trà nóng”.

Mộ Dung Uyển Như làm như chưa từng có chuyện gì phát sinh, rất ân cần, nhiệt tình lôi kéo Hàn Văn Tịch ngồi xuống ghế, lại đi rót trà mời, Hàn Văn Tịch khách sáo từ chối, nghiêm túc hỏi “Mẫu phi, Hạ Điền quần gia nói người có chuyện gấp cần tìm con?”

Nghi thái phi nhú mày, đưa ra một cái thiệp mời màu hồng phấn, hai bên có khắc hoa văn hình rồng, ở giữa là một cảnh mai trắng nhỏ rất tinh xảo.

Hàn Văn Tịch nhìn thoáng qua liền hiểu rõ mọi chuyện. Đây là thiệp mời tham dự tiệc Hoa Mai, không hề giống những người khác tỏ ra vui sướng khi được mời, nàng thật sự chỉ cảm thấy có chút dờ khóc dờ cười.

Vui vẻ cũng không tốt mà yên tĩnh cũng không xong.

Đây chính là thể loại mà nàng cảm thấy chán ghét nhất, cái gọi là tiệc Hoa Mai xác thực là một buổi tụ tập của những thành phần không tôn quý thì cũng giàu có, hầu hết đều là những tiểu thư trẻ tuổi, nói cho cao sang thì là cùng nhau ngâm thơ ngắm hoa, thực chất chỉ là một nơi để đám con gái khoe khoang vật chất, nhan sắc, kéo bè kéo cánh dẫm đạp lẫn nhau.

Những chuyện phát sinh trong buổi tiệc đều sẽ bị truyền ra ngoài, trở thành đề tài trong các buổi nói chuyện của những phu nhân quý tộc, đúng là rất nhàm chán.

Hàn Văn Tịch do dự một chút, nói: “Mẫu phi, thân thể con không khỏe, buổi tiệc này có thể không tham gia được không?”

Nàng còn chưa hết câu, Mộ Dung Uyển Như đã mở miệng chen vào: “Tẩu tử, ngàn vạn lần không nên từ chối, Hoàng hậu đang bị bệnh nên buổi tiệc lần này sẽ do Trường Bình công chúa tổ chức, nếu tẩu không tham gia, Trường Bình công chúa sẽ nghĩ như thế nào?”.

Hàn Văn Tịch hơi ngạc nhiên.

Càng như vậy lại càng cho thấy, buổi tiệc này chắc chắn không đơn giản chỉ là tiệc, Hàn Văn Tịch còn nhớ rất rõ chuyện ngày đó xảy ra trước cửa lớn của phủ Đại tướng quân, chuyện Mục Thanh Võ phải thay Mục Lưu Nguyệt chạy một vòng trên đường lớn Huyền Vũ, không chừng những “ăn oán” này Trường Bình đều đổ lên đầu nàng, có trời mới biết bọn họ sẽ chuẩn bị cái bẫy gì trong tiệc để chơi nàng.

“Mẫu phi, con là người thô thiển, không có tài văn chương, đúng lúc cơ thể lại không khỏe, con sợ tham gia sẽ làm mất mặt người”. Hàn Văn Tịch nhất quyết chối từ. Thật ra nàng muốn không tham gia tiệc của Trường Bình công chúa cũng rất dễ dàng, chỉ cần dứt khoát ở nhà là xong, nhưng việc này có ảnh hưởng không nhỏ nên trước hết cần phải thông qua cửa ải của Nghi thái phi.

Nghi thái phi vẫn chưa lên tiếng, Mộ Dung Uyển Như lại một lần nữa nóng vội nói: “Tẩu tử quá khiêm tốn rồi, chẳng qua chỉ là đi ngắm hoa mai thôi, không cần phải có tài năng gì đâu, nếu tẩu không đi, Uyển Như sẽ phải ở đó một mình, dù sao tẩu tử cũng là người đại diện cho phủ Tàn vương của chúng ta, nếu tẩu không tham gia, vậy Uyển Như cũng không đi nữa”.

Cuối cùng Hàn Văn Tịch cũng biết vì sao không có nghe thấy một chút tin tức gì thì Mộ Dung Uyển Như đã được tự do đi lại, hóa ra là nàng ta cũng được mời.

Mở thiệp mời ra nhìn mới thấy thời gian diễn ra bữa tiệc là ba ngày sau.

Hàn Văn Tịch nhú mày, im lặng không nói chuyện, Nghi thái phi này giờ vẫn luôn yên tĩnh lại nói: “Văn Tịch, con không đi bốn cung càng không còn mặt mũi, mấy ngày trước đây người ta đã bắt đầu bàn tán việc Trường Bình có hay không mời con dự tiệc, còn hỏi con có dám tham gia hay không?”.

Văn Tịch!!! chén trà trong tay Mộ Dung Uyển Như rơi xuống đất vang lên một tiếng “phanh”, nàng ta hoảng sợ vì mẫu phi lại có thể gọi Hàn Văn Tịch bằng cách gọi thân thiết như vậy, hơn nữa còn không hề tức giận khi Hàn Văn Tịch nhiều lần từ chối không đi tiệc, ngược lại còn muốn thương lượng với nàng ta.

Sắc mặt Mộ Dung Uyển Như trắng bệch, quá bất ngờ, nàng còn tưởng rằng mẫu phi sẽ bức tức dạy dỗ Hàn Văn Tịch nhưng nào ngờ, mẫu phi lại có loại thái độ này.

Trong khoảng thời gian nàng bị nhốt trong phòng, giữa mẫu phi và Hàn Vân Tịch đã xảy ra chuyện gì? nàng mới vừa được tự do ra ngoài, còn chưa kịp hỏi các nô tỳ thân cận về tình huống hiện tại trong phủ.

Thấy vậy, Nghi thái phi không vui nhìn lại: “Con sao lại thế này?”.

Hàn Vân Tịch cười thầm trong lòng, Mộ Dung Uyển Như được ra ngoài cũng không quan trọng, ngày sau sẽ còn nhiều cơ hội làm nàng ta sợ đến khóc.

“Mẫu phi, con nghe nói những tiểu thư chưa lập gia đình chỉ cần ở trong tiệc Hoa Mai được khen thưởng, tạo được tiếng thơm, sau buổi tiệc sẽ có rất nhiều bà mai tới nhà nói chuyện cưới gả. Không biết chuyện này là thật hay đang nói đùa?”, Hàn Vân Tịch nghiêm túc hỏi.

Nghi thái phi cười nói: “Nói quá, nói quá thôi, nhưng chuyện này cũng không phải không có”.

Chỉ cần ở buổi tiệc này tạo ấn tượng thật tốt thì sẽ được rất nhiều vương tôn, công tử ngưỡng mộ, muốn cưới về làm vợ, cho nên tiệc Hoa Mai hàng năm đều là sự kiện được rất nhiều tiểu thư mong chờ.

"Thì ra là vậy, vậy con sẽ đi cùng với Uyển Như, muội ấy cũng tới tuổi phải lấy chồng rồi". Hàn Vân Tịch cười nói.

Vừa nghe, tim Mộ Dung Uyển Như đập lộp bộp, à tiện nhân Hàn Vân Tịch này thật muốn đem nàng gả ra khỏi phủ, chuyện trăm năm của nàng còn chưa tới lượt à ta phải bận tâm.

"Uyển Như, muội phải cố gắng thể hiện thật tốt, mẫu phi, người nên đi dặn dò Hạ Điện quản gia sửa sang bậc cửa phủ Tần vương cho chắc chắn một chút, tránh cho nhiều người chen lấn tới muốn cầu hôn Uyển Như rồi lại đập hư cửa nhà mình". Hàn Vân Tịch tươi cười, chọc ghẹo nói.

Trong mắt Nghi thái phi hiện lên một tia phức tạp, không nói gì.

Hàn Vân Tịch lại nói thêm: "Mẫu phi, hay là người đã sớm chọn cho Uyển Như được gia đình tốt nào rồi?".

Nghi thái phi lập tức lắc đầu: "Làm gì có chuyện đó, con đừng nói bừa".

"Mẫu phi, tuổi tác Uyển Như cũng không còn nhỏ nữa, muội ấy không vội, không lẽ người cũng không nôn nóng dùm cho muội ấy." Hàn Vân Tịch lại hỏi.

Mộ Dung Uyển Như ở một bên nghe được những lời kia, tim phổi đều muốn nổ tung, mẫu phi và nàng không vội, à tiện nhân này sốt ruột làm gì? có liên quan cái quái gì đến à?. Không ngờ, Nghi thái phi nhàn nhạt trả lời: "Tất nhiên ta cũng nôn nóng, nhưng việc này cũng không cần gấp gáp, hạnh phúc cả đời dù sao cũng phải cẩn thận, từ từ suy xét rõ ràng mới tốt".

Mộ Dung Uyển Như càng nghe càng cảm thấy tim mình sắp ngừng đập, mẫu phi sao lại có thể nói như vậy?.

Nàng chỉ là con nuôi, không phải em gái ruột của Long Phi Dạ, lúc trước mẫu phi còn nhiều lần nói muốn tác hợp cho nàng và Tần vương, chỉ cần Tần vương đồng ý, sẽ lập tức phong nàng là trắc phi, như vậy nàng cũng có thể ở bên cạnh hầu hạ bà cả đời. Không lẽ mẫu phi muốn thay đổi.

Nàng cố gắng nhiều năm như vậy, chỉ vì muốn được chung sống cả đời với Tần vương, mặc dù với xuất thân của nàng như vậy thì không thể làm chính phi nhưng nàng không ngại, mẫu phi là người hiểu rõ nàng nhất, sao lại có thể nói như vậy?.

"Đúng thật là nên từ từ suy xét, nếu mẫu phi đã chọn được người nào vừa ý cũng đừng nên giấu diếm, nói ra biết đâu con có thể giúp người phân tích một chút". Hàn Vân Tịch tỏ ra nghiêm túc.

Nghi thái phi gật gật đầu, cũng không có nói gì thêm, nhưng chỉ cần một cái gật đầu này cũng đủ làm Mộ Dung Uyển Như tan nát cõi lòng.

Nàng ta kích động nắm chặt tay Nghi thái phi nói: "Mẫu phi, con không lấy chồng, con muốn ở lại phủ, hầu hạ người cả đời".

Nàng ta rõ ràng đang muốn ám chỉ với Nghi thái phi, gả nàng ta cho Tần vương cũng là ở lại trong phủ, cũng có thể hầu hạ cả đời.

Nhưng mà Nghi thái phi còn chưa trả lời, Hàn Vân Tịch đã nói: "Đúng là muội muội ngốc, làm sao mẫu phi có thể giữ muội cả đời, muội làm vậy làm đang hại mình, còn hại luôn cả mẫu phi, muội đã không còn nhỏ, nếu không gả chồng, người ngoài sẽ nói muội như thế nào? sẽ nói mẫu phi ra sao?"

Mộ Dung Uyển Như oán hận liếc nhìn Hàn Vân Tịch một cái, khóc nức nở nói: "Tâu tâu, không lẽ tâu ghét bỏ Uyển Như nên muốn đuổi Uyển Như đi".

"Nhà này là do mẫu phi làm chủ, muội nói gì vậy chứ, ta cũng chỉ là muốn tốt cho muội thôi". Hàn Vân Tịch rất nghiêm túc giải thích, nàng làm sao lại không biết Mộ Dung Uyển Như có tình cảm với Tần vương.

"Mẫu phi, con..."

Mộ Dung Uyển Như còn muốn nói, Nghi thái phi lại phát tay ngăn cản: "Được rồi, chuyện quan trọng bây giờ là tiệc Hoa Mai".

Bà nhìn Hàn Vân Tịch một cái, nghiêm túc nói: "Vân Tịch, con lựa chọn ba bộ quần áo, một bộ mặc hôm đó, hai bộ dự phòng, ba ngày này cùng Uyển Như tìm hiểu một ít chuyện liên quan đến tiệc Hoa Mai, con phải ghi nhớ, con là Tần vương phi, là trưởng bối của Trường Bình, đừng làm tổn hại mặt mũi".

Hàn Vân Tịch cẩn thận nhìn Nghi thái phi, nàng biết chuyện này mình có tránh cũng không thoát, hiềm khi Nghi thái phi không kiên quyết cảnh cáo mà còn nhẹ nhàng nhắc nhở như vậy, được thôi, lần này coi như nể mặt Nghi thái phi, nàng sẽ đi, đừng nói là tiệc Hoa Mai gì đó, dù có là Hồng Môn yến thì nàng cũng không sợ.

"Vâng, con biết rồi".

Trong lòng Mộ Dung Uyển Như tràn đầy sợ hãi, không cách nào tiếp thu được những gì đang diễn ra trước mắt, đêm xuống, nàng vội vàng đi tìm Quế ma ma và mấy người nô tỳ để hỏi thăm tình hình.

Hay cho Hàn Vân Tịch, chỉ mới mấy ngày, ả đã có thể làm mẫu phi không còn cảm thấy chán ghét nữa, nếu cứ tiếp tục như vậy, Mộ Dung Uyển Như ta làm cách nào đứng vững tại phủ Tần vương.

Hôm sau, Mộ Dung Uyển Như nhanh chóng bí mật hẹn ngày gặp Trường Bình công chúa.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 149: Trong Lòng Âm Thầm Vui Mừng

Ba ngày sau, tiệc Hoa Mai diễn ra đúng kỳ hạn.

Vườn mai hoàng gia ở ngoại ô, mai Ánh Tuyết đang nở rộ, hương hoa lan tỏa khắp vườn, từng cụm từng cụm thật lớn màu đỏ và trắng đan xen lẫn nhau, nhìn từ xa rất giống một biển hoa vô cùng lung linh, huyền ảo.

Hoa mai năm nay đặt biệt nở sớm, cũng đặt biệt nhiều.

Dưới biển hoa, tiệc rượu đã được chuẩn bị xong, Trường Bình công chúa và thái tử Long Thiên Mặc một trái một phải ngồi ở vị trí chủ tiệc, ngồi kế bên thái tử chính là Vinh Nhạc công chúa của Tây Chu: Đoan Mộc Dao.

Yến tiệc này cũng không thiếu sự tham gia của các tài tử phong lưu, nhưng đa số vẫn là các thiên kim tiểu thư cho nên Long Thiên Mặc vốn không muốn đến, nào ngờ tối hôm qua, hần nhận được ý chỉ của phụ hoàng bắt hần phải đi dự.

Mấy ngày trước không biết ai tung tin đồn nói Tần hoàng thúc dành một ngày đi dạo phố cùng Vinh Nhạc công chúa, xem tình hình hiện giờ thì tin đồn kia chắc chắn là nhầm nhứ.

Gia đình đế vương là vô tình nhất, con gái sinh ra trong hoàng tộc, cho dù là vợ hay là thiếp thì cũng chỉ là công cụ mà thôi, khi còn có ích thì được người người tranh đoạt đến bể đầu chảy máu, tung hô tận trời, sau khi lợi dụng xong sẽ bị vứt bỏ như giày rách. Chưa kể người đó lại còn là nữ nhân của Thái tử.

Nếu như Đoan Mộc Dao muốn gả cho hần, hần ngay cả suy nghĩ cũng không cần, liền sẽ gật đầu đồng ý cưới ngay, tiếc là trong lòng Đoan Mộc Dao chỉ có Tần vương.

Mặc dù quan hệ giữa Tây Chu và Thiên Ninh là quan hệ thông gia, nhưng trong lòng mỗi người đều có tính toán riêng, phụ hoàng rất hy vọng Vinh Nhạc công chúa mau chóng gả tới Thiên Ninh, như vậy sự hợp tác giữa hai nước có thể tiến thêm một bước, đặt biệt là trên phương diện quân đội phòng thủ ở biên giới đông bắc, có thể sớm đạt thành nhận thức chung, nhất trí chống lại Bắc Lịch.

Ngoài ý muốn là chuyện, hoàng đế Tây Chu đã sớm nói muốn Vinh Nhạc công chúa tự mình tìm người chồng như ý để gả.

Người này trừ Tần hoàng thúc ra thì còn ai?

Chỉ là từ sau khi bí mật này được công khai đến nay, Đoan Mộc Dao vẫn chưa chính thức bày tỏ thái độ gì, còn Tần hoàng thúc lại càng không ai dám tự ý suy đoán, cho nên chuyện này cứ tiếp tục kéo dài.

"Dao Dao, uống thử trà hoa mai này xem, cũng chỉ có ở Thiên Ninh mới có loại trà này".

Long Thiên Mặc tìm chủ đề nói chuyện, một câu Dao Dao đã đem khoảng cách rút ngắn đi, nhưng không ngờ Đoan Mộc Dao cũng không nể mặt hần, trả lại một câu xa cách: "Thái tử điện hạ nên gọi ta là Vinh Nhạc công chúa sẽ thích hợp hơn".

Đáy mắt Long Thiên Mặc xẹt qua một tia tức giận nhưng được che giấu rất tốt, cô gái này tuy là rất đẹp, đúng thật là được cả ba mặt văn, võ, dung mạo, nhưng trong lòng hần lại không thích chút nào, nếu nàng ta không phải là công chúa Tây Chu, hần nhìn đều sẽ không muốn liếc nhìn một cái. Tuy là giận nhưng giọng nói của Long Thiên Mặc rất hiền lành: "Nghe nói năm sau Tần hoàng thúc sẽ có kế hoạch rời khỏi đế đô một thời gian, Vinh Nhạc công chúa có biết thúc thúc sẽ đi đâu không?".

Vừa nghe, Đoan Mộc Dao liền nhìn sang, mặt đầy lo lắng.

Nàng không cùng hoàng huynh quay về Tây Chu mà chọn ở lại Thiên Ninh đến hết năm nay, chính là hy vọng sang năm có thể nghĩ cách ép Long Phi Dạ quyết định chuyện kết hôn, không ngờ sư huynh lại muốn rời đi.

Thiên Huy hoàng đế luôn âm thầm bảo đảm với nàng rằng nàng có thể tìm được một người chồng như ý, lời này còn tin được không?

Thấy phản ứng của Đoan Mộc Dao, Long Thiên Mặc rất hài lòng.

"Vinh Nhạc công chúa hình như còn chưa biết chuyện này, nếu vậy chắc phải đợi Tàn hoàng thăm đến rồi hỏi lại", hắn vừa nói, vừa nâng trà lên uống, cũng không tiếp tục trò chuyện.

Nhưng mà sắc mặt Đoan Mộc Dao lại biến hóa rất nhiều, Hàn Văn Tịch? Hàn Văn Tịch có thể biết được hành tung của sư huynh sao? Chuyện này sao có thể?

Lúc này, hầu hết những nhân vật lớn được mời đều đã có mặt, đang tụ năm tụ bảy nói chuyện, tất nhiên đề tài nóng nhất mà mọi người nhắc tới không ai khác ngoài Hàn Văn Tịch.

Hàn Văn Tịch có đến không?

Buổi tiệc này không chỉ là trường hợp so đấu về quan hệ giao tiếp, cũng là so đấu về lĩnh vực tài nghệ, các mối quan hệ của Hàn Văn Tịch thì không cần nói tới, trong nhóm thiên kim tiểu thư ở đây, nàng ngay cả một người bạn cũng không có, còn về phần tài năng thì chính là chuyện mà hôm nay mọi người muốn biết nhất.

Hàn Văn Tịch là một người con gái xuất thân bình dân, dù là gia đình y học có tiếng cũng không thể so sánh được với quý tộc hoàng tộc.

Hơn nữa nàng từ nhỏ đã không được yêu thương, không được bồi dưỡng học hành gì cả, thì có thể có tài năng gì? Nàng có năng lực gì để tham gia loại tiệc này? Tiệc Hoa Mai cũng không đơn giản là đến ăn một bữa cơm, nói chuyện vài câu và ngắm nhìn hoa cỏ.

Nghe nói, bên trong lẫn bên ngoài cung đã có không ít người tổ chức đánh cược, nội dung là cá xem hôm nay Hàn Văn Tịch có dám đến hay không?

Trong lúc mọi người còn đang xì xào bàn tán, thái giám cao giọng truyền tới thông báo "Tần vương phi giá lâm, Uyển Như tiểu thư đến".

Tới?

Nàng thật sự dám tham dự?

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều theo tiếng nói nhìn lại, chỉ thấy Hàn Văn Tịch mặc trên người một bộ quần áo bằng lụa, trắng hơn tuyết, bên hông chỉ đeo một cái đai lưng hình hoa mai bằng ngọc thạch, cách phối hợp đơn giản vô cùng nhưng lại cho người ta một loại cảm giác hai mắt muốn phát sáng, nàng dùng sự thuần khiết, trong sáng hạ gục toàn bộ các cô nàng ăn mặc lòe loẹt nơi đây.

Tất nhiên Mộ Dung Uyển Như đi bên cạnh nàng thì càng chịu cảnh ảm đạm, mờ nhạt.

E ngại thân phận Hàn Văn Tịch, mọi người cho dù không tình nguyện nhưng vẫn phải đứng dậy chào đón, Đoan Mộc Dao lại bình thân ngồi, giữa một đám người đang đứng lại càng thấy rõ ràng.

Hàn Văn Tịch đi đến gần, nàng ta mới lười biếng đứng lên, ngay cả một danh xưng cũng không gọi, chỉ nói: "Đã lâu không gặp".

Nàng ta ghét gọi Hàn Văn Tịch là Vương phi nương nương, càng chán ghét gọi ba chữ "Tần vương phi".

Hàn Văn Tịch không những không tức giận, ngược lại mặt cười vô hại: "Vinh Nhạc công chúa chắc đã tới mấy ngày rồi, ta vẫn nghĩ rằng sư huynh cô sẽ mời cô về phủ uống trà, ai ngờ đợi mãi cũng không thấy cô tới".

Ngay sau đó nàng liền bày ra thái độ nữ chủ nhà "Hay là sau khi buổi tiệc này kết thúc, chúng ta cùng nhau về phủ đi, ta mời cô đến Phủ Dung viện cùng uống trà"

Nàng không cần biết Đoan Mộc Dao có thể gả vào phủ Tần vương thật hay không, cũng mặc kệ Long Phi Dạ sẽ có thái độ gì. Tóm lại, nàng đã hạ quyết tâm, muốn khi dễ nàng, muốn nàng phải nhìn sắc mặt để sống thì đều không có cửa.

Hàn Văn Tịch vừa nói xong, tay Đoan Mộc Dao để trong áo đã nắm chặt thành nắm đấm, không thể nghĩ ngờ, lời nói của Hàn Văn Tịch đã đâm trúng chỗ yếu của nàng, ở trong lòng Tần vương nàng có địa vị như thế nào chính nàng rõ ràng nhất, chuyện đi dạo hôm đó chẳng qua là do Thiên Huy hoàng đế ép buộc.

Ngày đó sư huynh nói chuyện với nàng cũng không vượt qua năm câu.

"Cũng được, nhất định hôm khác sẽ đến tìm sư huynh trò chuyện". Đoan Mộc Dao kiềm chế trả lời lại, trong lòng thầm nghĩ: Hàn Văn Tịch, người đừng đắc ý quá sớm, chốc lát nữa thôi, ta sẽ cho ngươi biết tay.

Hàn Vân Tịch ngồi giữa Long Thiên Mặc và Đoan Mộc Dao, còn Mộ Dung Uyển Như không có đãi ngộ cao cấp đến mức đó cho nên chỉ có thể ngồi ở phía dưới.

Trường Bình im lặng ngồi, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn về phía Hàn Vân Tịch vài lần, trong bụng cười thầm, mở màn buổi tiệc hôm nay của nàng đều sẽ để cho Hàn Vân Tịch làm.

Hàn Vân Tịch chắc chắn sẽ cảnh giác nhưng các nàng nhất định phải biến ả ta thành nhân vật bị bêu xấu nhất trong buổi tiệc.

So với Trường Bình, thái tử Long Thiên Mặc có thái độ tốt hơn nhiều, Hàn Vân Tịch vừa ngồi xuống, hắn đã chào hỏi: "Tần hoàng thân, nghe nói năm sau Tần hoàng thúc sẽ rời để đô một thời gian?".

Giọng nói hắn không lớn, lại đủ để cho Đoan Mộc Dao ngồi bên kia nghe được, không sai, là hắn cố ý làm như vậy, dù không thích hắn vẫn muốn tranh thủ cơ hội cưới Đoan Mộc Dao, mà muốn làm được chuyện đó, trước tiên phải để Đoan Mộc Dao từ bỏ ý định với Tần vương.

Hàn Vân Tịch không ngờ Long Thiên Mặc sẽ hỏi nàng về chuyện của Long Phi Dạ, hơn nữa chuyện này nàng cũng chưa từng nghe nói qua, thật ra thì chuyện của tên kia nàng biết so với bất kỳ ai cũng là ít càng thêm ít. Đang muốn thành thật trả lời, lại liếc thấy Đoan Mộc Dao đang nhìn nàng với ánh mắt đầy ý xấu.

Hàn Vân Tịch thừa nhận mình không phải người tốt, nàng không chút do dự liền nói: "Thái tử nghe ai nói? Chuyện này Tần vương cũng chỉ mới nói cho một mình ta biết thôi mà".

Long Thiên Mặc cười cười: "Tất nhiên là nghe phụ hoàng nói lại".

Thiên Huy hoàng đế.

Đoan Mộc Dao nheo lại hai mắt, Thiên Huy hoàng đế biết rõ Long Phi Dạ phải đi, tại sao lại không nói cho nàng biết? Đáng ghét.

"Tần hoàng thân, hoàng thúc muốn đi đâu sao? sẽ đi bao lâu? Long Thiên Mặc lại hỏi.

"Thái tử nên đi hỏi hoàng thượng thì rõ", Hàn Vân Tịch thuận miệng trả lời.

"Phụ hoàng cũng không biết, cho nên mới để cho ta tới hỏi hoàng thân", Long Thiên Mặc hạ giọng.

Hàn Vân Tịch cười, mặt đầy bí ẩn "Bí mật".

Giả giả thật thật, nàng cũng không biết Long Thiên Mặc hỏi mấy chuyện này làm gì, chẳng qua thấy sắc mặt Đoan Mộc Dao đã lạnh đến mức sắp chảy thành nước, nàng cảm thấy rất sung sướng.

Nàng cũng phát hiện, giữa Long Phi Dạ và Đoan Mộc Dao chưa hẳn là thân thiết gì, hình như Đoan Mộc Dao cũng giống nàng, cũng không biết năm sau Long Phi Dạ muốn đi đâu.

Nghĩ như vậy, trong lòng Hàn Vân Tịch thoải mái không ít đến ngay cả nàng cũng không nhận ra.

Trong khi đang nói chuyện, thái giám lại cao giọng thông báo lần nữa:

"Triệt công tử của phủ Bình Bắc hầu đến"

"Lý công tử của phủ Bình Nam hầu đến"

Hai vị công tử này của Bắc hầu và Nam hầu được gọi là Nam Bắc công tử, danh tiếng không nhỏ cũng không tốt.

Trường Tôn Triệt là con trai độc nhất của Bình Bắc hầu, được mệnh danh là Bắc công tử, hắn mặc một bộ quần áo trắng, tay cầm quạt xếp, khí chất bất phàm, phong lưu phóng khoáng. Hắn không nổi tiếng vì tài ăn học nhưng rất vang danh bởi tính tình phóng đảng, năm nay vừa tròn 18 tuổi, cũng đã có mười lăm thiếp, nghe đồn ngay cả tiểu thiếp của cha mình mà hắn cũng cướp đoạt, đúng là một người dạ thú.

Lý Mục Ca là con trai trưởng của Bình Nam hầu, được gọi là Nam công tử, hắn mặc một bộ quần áo màu tím, tay cũng cầm quạt xếp, mới nhìn cũng xuất trần lãng tử, thần thái như tiên, không nhiễm chút khói bụi trần gian, nhưng quan sát kỹ sẽ nhận ra, tay hắn luôn nắm thành hình hoa sen, bước chân rụt rè, uyển chuyển hơn cả con gái, hắn có sở thích đặt biệt với đàn ông đã là chuyện người người đều biết.

Nam Bắc hai công tử cùng đến đã làm mọi người xôn xao không nhỏ, nam nhân phong lưu phóng khoáng chính là độc dược đối với nữ nhân, còn nam nhân đồng tính luyến ái lại là bạn thân tốt nhất của nữ nhân, cho nên hai vị công tử này có được rất nhiều bạn bè trong giới quý tộc.

Lần này Trường Bình tổ chức tiệc, mời không ít thanh niên ưu tú, nhưng từ trước đến giờ nàng ta cũng không có qua lại gì với hai người kia, vì sao hôm nay lại mời bọn họ dự tiệc?

Không rảnh quan tâm đến những lời bàn tán của mọi người, Trường Bình hướng ánh mắt chất chứa ý tứ chơi ác liếc nhìn Mộ Dung Uyển Như, Mộ Dung Uyển Như cũng nhìn lại nàng bằng ánh mắt ý vị thâm trường, hai người âm thầm hiểu ý nhau, giống như đang cùng nhau che giấu bí mật gì đó. Trong lòng

Hàn Văn Tịch buồn bực, nàng liếc mắt quan sát hai vị Nam, Bắc công tử, luôn có cảm giác có cái gì đó không đúng, nhưng lại không biết rõ chỗ nào không đúng.

Mọi người đều đã đến đông đủ, buổi tiệc bắt đầu.

Tiệc năm nay lấy trà, bánh làm từ hoa mai làm chủ đề, đủ loại bánh ngọt kiểu dáng độc đáo và trà được bung lên, tiếc là tất cả mọi người đều không có lòng thương thức.

Nhìn Hàn Văn Tịch ngồi ở nơi cao cao trên kia, các tiểu thư ở đây đều cảm thấy hâm mộ và ghen ghét, cũng có người nôn nóng muốn nhìn thử, xem hôm nay Hàn Văn Tịch sẽ bị bêu xấu ra sao.

Xuất thân là con gái gia đình bình dân, thua kém xa thân phận của các nàng, lại được làm chính phi của Tần vương, đây là đang làm nhục ba chữ "Tần vương phi", giờ còn dám làm ra bộ mặt thờ ơ lạnh nhạt như vậy ngồi ở phía trên.

Hôm nay có cơ hội, các nàng đều muốn đem Hàn Văn Tịch đánh cho phải hiện nguyên hình, muốn cười nàng kiêu ngạo, mù quáng, tự đại, muốn để nàng biết, cho dù nàng thật đem mình làm bánh cũng sẽ không có ai muốn ăn nàng.

Trường Bình vẫn còn chưa lên tiếng, đã có người nhìn không được, người này không ai khác chính là con gái của Lại bộ thượng thư, em gái của Từ phu nhân tên là Từ Văn Dung.

Nàng đứng lên cung kính nói: "Khởi bẩm công chúa, năm nay hoa mai đặt biệt nở rộ, chi bằng chúng ta thi làm thơ về hoa mai đi".

Làm thơ về hoa mai! Trường Bình chỉ chờ có người mở màn dùm mình, nàng mừng rỡ, hưng phấn đứng lên: "Từ tiểu thư có thú vui giải trí thật tao nhã, ý kiến này rất hay"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 150: Bôn Vương Phi Chính Là Kiêu Ngạo

Đây là một chủ ý tốt?

Hàn Văn Tịch cảm thấy như sấm sét tới, nàng rất rõ ràng giữa nữ tử, tranh đấu cơ bản nhất đều là cảm kỳ thư họa, thơ từ ca phú. Nhưng, những nữ nhân này đấu đá nhau từ nhỏ đến lớn, không cảm thấy phiền hay sao?

Nàng đã cảm thất phiền khi đọc về những điều như vậy trong các tiểu thuyết về cung đấu, vậy chủ ý này có chỗ nào tốt?

Hàn Văn Tịch cảm thấy mất hứng, nhưng, sự hưng phấn của mọi người ở đây lại được đốt cháy, các nàng lập tức trở nên kích động.

"Vịnh mai đúng là hợp với tâm trạng trong dịp này, không khiến khu vườn đầy hoa nơi đây thất vọng."

"Ta cũng đang muốn nói như vậy, tất cả mọi người đều tới sáng tác một bài, để công chúa điện hạ chọn mấy bài tốt, làm thành quyển sách, sau đó tặng cho hoàng hậu nương nương."

"Tốt tốt tốt, chủ ý này hay lắm!"

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Những nữ tử này, từ lúc bắt đầu chỉ chờ đợi cơ hội thế này, cho dù là vịnh mai, hay là họa mai, hoặc là đấu cầm, các nàng đều đã chuẩn bị đầy đủ, sao có thể làm khó các nàng?

Tuy nhiên, Hàn Văn Tịch sẽ thăm, một đích nữ phế vật bị vứt bỏ từ nhỏ, nàng có thể biết cái gì? Đánh giá từ hành vi và cách nói của nàng, liền biết nàng là người thô tục.

Biểu hiện của nàng, quá khiến người mong đợi.

Trường Bình công chúa cười ha hả nhìn về phía Hàn Văn Tịch, "Tần hoàng thăm, người cảm thấy vịnh mai thế nào?"

Khóe miệng Hàn Văn Tịch run rẩy, còn chưa trả lời, mọi người ở đây đã bắt đầu mồm năm miệng mười.

"Còn chưa từng được chứng kiến Tần Vương phi làm thơ. Hôm nay mọi người quả là có phúc khí!"

"Tần Vương phi, nghe nói ngài chính là đại tài nữ, Tần Vương thường thức tài học của ngài nhất."

"Vương Phi nương nương, hôm nay ngài đừng giấu diếm, nhất định phải để mọi người mở rộng tầm mắt, để mọi người nhìn xem, rốt cuộc là tài học cỡ nào mới có thể lọt vào mắt Tần Vương điện hạ"

... ..

Những lời này đều nghe giống như đang nịnh hót, thật ra chính là lời châm chọc, nói móc, giết người.

Với sự ghen ghét của mọi người, Hàn Văn Tịch không cam lòng xem ở trong mắt, nhưng vẫn không để ở trong lòng. Mặc kệ các người hâm mộ ghen tị và hận, ta vẫn cứ nhẹ nhàng như làn gió mát, tươi sáng như một vầng trăng trong trẻo.

Tuy nhiên, lúc này, Đao Mộc Dao bên cạnh nàng cũng ngồi không yên, cười cười, "Bản công chúa cảm thấy buồn bức, không biết Vương Phi nương nương được gả vào Tần Vương phủ như thế nào? Thì ra là bởi vì Vương Phi nương nương tài học hơn người, mới lọt vào mắt Tần Vương điện hạ. Thật đúng là khiến người không thể tưởng tượng nổi! Không bằng, Vương Phi nương nương hãy làm một bài thơ trước?"

Lời này vừa ra, hiện trường nào nhiệt lập tức có chút an tĩnh lại. Những lời Đao Mộc Dao nói thật tình rất khác nghiệt. Ai cũng đều biết về hôn ước giữa Hàn Văn Tịch và Tần Vương, nàng ta lại cố tình nói như vậy. Đây quả thực chính là hung hăng đánh vào mặt Hàn Văn Tịch hay sao?

Ai ngờ, lúc này Trường Bình công chúa lại còn thêm mắm thêm muối, về mặt nàng ta tràn đầy khiếp sợ, "Di, Tần hoàng thân, có phải vì người có tài học nên Tần hoàng thúc mới cưới người sao? Lúc trước ta cũng không biết đâu! Có phải hay không?"

Hàn Văn Tịch nên trả lời như thế nào?

Nếu như nàng trả lời "đúng vậy", nhưng không thể chứng minh được tài học của mình, chẳng phải sẽ bị cười thâm hay sao?

Nếu nàng trả lời "không phải", Đao Mộc Dao và Trường Bình công chúa nhất định sẽ dùng hôn ước của nàng, còn có sự tình nàng đi vào Tần Vương phủ để nhục nhã nàng.

Lời vừa nói xong, trong lúc nhất thời mọi người đều nhìn về phía Hàn Văn Tịch, đều mang ánh mắt vui sướng khi người gặp họa chờ nàng trả lời.

"Chẳng lẽ không phải sao? Vương Phi nương nương, người nói gì đi." Đao Mộc Dao lạnh lùng cười nói.

Thời điểm mọi người đang chờ xem Hàn Văn Tịch không biết làm sao, Hàn Văn Tịch đột nhiên cười nhẹ nhàng, đặc biệt đẹp, đặc biệt tự tin, nàng chậm rãi nói, "Tài học, cũng coi như là một nguyên nhân."

Nữ nhân này, khẩu khí không hề nhỏ!

"Ha ha, có vẻ như tất cả mọi người đều đoán đúng rồi, tài học của Tần hoàng thân tuyệt không giống người thường, hôm nay mọi người đều sẽ rửa mắt mong chờ" Trường Bình công chúa thay đổi giọng điệu.

Đao Mộc Dao mang vẻ mặt khinh thường, "Vậy thỉnh Tần Vương phi vịnh mai một bài trước đi"

"Đúng vậy, trước hết hãy nhanh chóng vịnh một bài" Trường Bình công chúa gấp không chờ nổi thúc giục.

Khẩn trương!

Tầm mắt mọi người đều không hề rời khỏi Hàn Văn Tịch, ngay cả những vị nam tử, bao gồm cả Long Thiên Mặc cũng nhìn lại đây.

Hàn Văn Tịch nhất định là đang cười trên lưng cọt khó xuống, cư nhiên dám nói táo bạo như vậy, xem nàng hiện tại giải quyết như thế nào.

Nhưng ai biết, Hàn Văn Tịch lại rất nghiêm túc hỏi lại, "Trường Bình công chúa, người chắc chắn muốn ta bắt đầu trước?"

Trường Bình công chúa sững sờ, ngay sau đó lập tức gạt đầu, "Điều này còn có gì phải chắc chắn hay không chắc chắn! Tần hoàng thân, người cũng đừng nản chí nữa. Nếu như có bản lĩnh, sao còn chậm trễ? Không nhìn thấy tất cả mọi người đều thực sự đang mong chờ hay sao?"

Đao Mộc Dao cao ngạo cười, "Vương Phi nương nương, người cũng đừng khiêm tốn. Hãy bắt đầu đi!"

Hàn Văn Tịch, hôm nay bản công chúa nhất định phải nhìn xem, người sẽ làm thế nào với khẩu khí này!

Toàn trường đều yên tĩnh lại, tất cả mọi người đều đang chờ đợi, không khí khẩn trương dần dần lan tỏa khắp nơi.

Nhưng, Hàn Văn Tịch chỉ nhìn về phía Đao Mộc Dao lần nữa, "Vinh Nhạc công chúa là khách, có lẽ nên để nàng đến đây trước đi."

Xin lỗi, dùng từ để lấy có thoái thác?

Hàn Văn Tịch, người đã xong đời! Ta biết người không thể làm nổi!

Đao Mộc Dao chưa kịp trả lời, Trường Bình công chúa đã nói, "Tần hoàng thân, người thật biết nói giỡn, Vinh Nhạc công chúa chính là nữ thi nhân nổi

danh nhất Văn Không Đại Lục, đã từng ra vài tập thơ, sách giáo khoa của Học Viện Hoàng Gia chúng ta, cũng đang sử dụng thơ nàng, chúng ta đều có thể đọc thuộc lòng một số bài thơ của nàng. Đương nhiên nàng sẽ phải là người hành động phía sau, người vẫn tới trước đi!"

Khuôn mặt Đoàn Mộc Dao hiện lên vẻ kiêu ngạo, không hề chột dạ thừa nhận sự khoa trương này của Trường Bình công chúa.

Hàn Văn Tịch ngoài cười nhưng trong không cười, sao Trường Bình không nói luôn rằng, nàng là độc thơ ca của Đoàn Mộc Dao để lớn lên.

"Nếu không, Từ tiểu thư tới trước đi!" Hàn Văn Tịch tiếp tục từ chối, nhìn về phía Từ Hữu Dung.

Trường Bình công chúa lập tức nói tiếp, "Tần hoàng thân, nàng ấy một năm cũng chỉ có 5-6 bài thơ có thể đủ điều kiện để dùng cho tập thơ hằng năm, người không nên bêu xấu nàng ấy. Các người không ở cùng một cấp bậc."

"Vậy các người ai có thể tới trước?" Hàn Văn Tịch cảm khái một tiếng.

Trường Bình công chúa rất vui vẻ, biết rằng Hàn Văn Tịch sẽ sốt ruột, nàng khi định thần nhân bắt đầu giới thiệu, "Tần hoàng thân, vị kia, là thiên kim nhà Lễ Bộ Thượng Thư, Thượng Quan Tình. Ba tuổi đã có thể làm thơ, bảy tuổi vang danh đế đô. Vị kia, là thất tiểu thư Quốc công phủ, Tô Anh Tuyết. Thơ của nàng, dân chúng đế đô đều nghe rất nhiều nên đã thuộc lòng. Còn có còn có, vị này, càng khó lường hơn, thơ nàng đều khiến đại học sĩ tự thấy không bằng!"

Trường Bình công chúa khoe khoang một loạt, cuối cùng cười nói, "Đương nhiên, bọn họ đều không lọt được vào trong mắt Tần hoàng thúc, không bằng người, người cũng đừng tiếp tục từ chối, hãy làm một bài đi!"

Hàn Văn Tịch thật sự có chút bị dọa sợ, không nghĩ tới có nhiều cao thủ như vậy, chỉ là, Trường Bình công chúa phải dùng thủ đoạn này tăng nàng lên cao, sau đó khiến nàng rơi xuống sẽ thảm hại hơn, vậy thì mười phần sai!

Nàng lười biếng duỗi thân hạ eo, liếc mắt nhìn mọi người một cái, cười nói, "Trường Bình, ý của người là các nàng đều không bằng ta, nếu ta làm trước, các nàng đều sẽ không cần lãng phí thêm nhiều thời gian, phải không?"

Lời này vừa ra, toàn trường đều sững sờ, Trường Bình công chúa hít vào một hơi khí lạnh, những lời này của Hàn Văn Tịch là có ý gì? Khẩu khí này thậm chí còn lớn hơn so với trước đó.

"Trường Bình, phải không?" Hàn Văn Tịch hỏi lại.

Trường Bình công chúa quả thực không thể tưởng tượng, tuy nhiên, nàng vẫn dứt khoát gật đầu, "Đúng vậy!"

Hàn Văn Tịch, nếu người đã muốn tìm chết, vậy sẽ khiến người bị chết thảm hại hơn một chút!

Hàn Văn Tịch thực sự vừa lòng gật gật đầu, nàng thật đúng là không muốn nghe một đồng nữ nhân xưng văn thơ của mình lên ở chỗ này.

Lúc này, Đoàn Mộc Dao thật sự nhìn không được, hỏi ngược lại, "Ý của Vương Phi nương nương, là muốn đơn độc tỷ thí cùng bản công chúa hay sao?"

Dường như sợ Hàn Văn Tịch không trả lời, nàng ta cũng học giọng điệu Hàn Văn Tịch vừa mới truy vấn Trường Bình công chúa, tiếp tục hỏi một câu, "Phải không?"

Ai ngờ, Hàn Văn Tịch không hề nghĩ ngợi, trực tiếp trả lời, "Đương nhiên phải!."

Điều này....

Đoàn Mộc Dao bị bất ngờ, lập tức nói, "Vậy đừng cọ xát nữa, người bắt đầu đi!"

Nhưng, Hàn Văn Tịch nhẹ nhàng thở dài một tiếng, nói, "Ài, ta sợ ta làm ra thơ thật sự tốt quá, người sẽ ngượng ngùng làm tiếp, hay là cho người một cơ hội, người làm trước đi."

Giọng nói của nàng không lớn, lại khiến mỗi người ở đây đều nghe thấy rõ ràng.

Nữ nhân này, quả là kiêu ngạo!

Nàng ấy quả thực kiêu ngạo thái quá không có giới hạn, cư nhiên dám khiêu khích Vinh Nhạc công chúa, người được công nhận là đại tài nữ như vậy!

Đoàn Mộc Dao tức giận đến nỗi lập tức đứng lên, trừng lớn đôi mắt, lạnh lùng nhìn Hàn Văn Tịch. Nữ nhân này quả thực đang dùng sự thiếu hiểu biết của mình để vũ nhục nàng!

Nàng ta không nhìn được nữa, trực tiếp hô tên họ, "Hàn Văn Tịch, hôm nay, nếu người có thể thắng được bản công chúa, bản công chúa từ đây sẽ không bao giờ làm bất luận thơ từ ca phú nào nữa!"

Nhưng, Hàn Văn Tịch vẫn trả lời mà không hề suy nghĩ chút nào, đặc biệt sáng khoái, "Không thành vấn đề!"

"Người..." Đoàn Mộc Dao thật sự không dám tin tưởng lỗ tai của mình, nhìn trong mắt Hàn Văn Tịch không có chỗ nào ánh lên sợ hãi, đột nhiên nàng có

chút cảm giác sợ hãi không thể hiểu nổi. Tuy nhiên, rất nhanh nàng liền xem nhẹ, không nói đến nữ nhân này chưa từng trải qua sự dạy dỗ nào, căn bản sẽ không thể làm thơ. Thậm chí nàng ấy có thể, cũng tuyệt đối không có khả năng thắng nàng!

"Nếu ngươi thua, chủ động rời khỏi Tần Vương phủ!" Đoan Mộc Dao nhấn mạnh từng chữ từng chữ một, vang vọng toàn trường.

"Được." Hàn Văn Tịch thờ ơ nói, giọng điệu đặc Việt nhẹ nhàng, lại khiến tất cả mọi người chấn động.

"Ngươi trước!" Đoan Mộc Dao ép sát không bỏ.

Lần này, Hàn Văn Tịch cũng không cự tuyệt, nàng uống một ngụm trà, lập tức chậm rãi ngâm một câu thơ kinh điển của Mao gia gia*. (Bài thơ vịnh mai của Mao Trạch Đông)

"Phong vũ tổng xuân quy,

Phi tuyết nghênh xuân đáo.

Dĩ thị huyền nhai bách trượng băng,

Do hữu hoa chi tiếu."

(Bản dịch của Xuân Thủy: Gió mưa đưa tiễn xuân đi, Tuyết bay chào đón xuân về cùng ai. Non cao băng đóng chặt rồi, Mà cảnh hoa ấy vẫn tươi muôn phần)

Thời điểm ngâm đến đây, toàn trường sớm đã lâm vào một mảnh yên tĩnh, mọi người dường như đều bị câu hò, nghiêm túc lắng nghe, chờ Hàn Văn Tịch tiếp tục. Ngay cả Trường Bình công chúa và Đoan Mộc Dao cũng hai mặt nhìn nhau, sắc mặt dần thay đổi.

Hàn Văn Tịch dừng lại một chút, hơi mỉm cười, sau đó lại tiếp tục:

"Tiểu dã bất tranh xuân,

Chỉ bả xuân lai báo.

Đãi đáo sơn hoa lạn mạn thì,

Tha tại tùng trung tiếu"

(Bản dịch của Xuân Thủy: Tươi nào phải để tranh xuân, Tươi là để báo tin xuân đã về. Tung bùng đội khắp sơn khê, Hoa này trong đám hoa kia cùng cười)

Hàn Văn Tịch vừa ngâm xong, Trường Bình công chúa lập tức sùng sốt. Trong khi đó, Đoan Mộc Dao chỉ cảm thấy toàn bộ thế giới đều theo ba chữ "tùng trung tiếu" trong câu cuối cùng của Hàn Văn Tịch mà yên tĩnh lại, yên tĩnh đến nỗi nàng ta chỉ nghe được tiếng tim đập của mình, "Thình thịch thình thịch thình thịch"

Thiên a!

Nàng... nàng có nghe lầm hay không? Nàng có phải đang nằm mơ hay không?

Thiên hạ sao sẽ có những câu tốt như vậy?

Đúng vậy! Mặc dù được nói ra từ miệng Hàn Văn Tịch, nàng ta không thể không thừa nhận sự khéo léo trong đó, rất tuyệt!

Vịnh mai, thường ca ngợi phẩm cách hoa mai, phần lớn đều là biểu đạt giá trị thanh cao của người làm thơ từ thế giới bên ngoài, giống như bông hoa đơn độc tự ngưỡng mộ sự thuần khiết của chính nó. Nhưng, Hàn Văn Tịch ngay từ đầu từ lại hoàn toàn không giống như thế, một câu "Tung bùng đội khắp sơn khê, Hoa này trong đám hoa kia cùng cười", quả thực nháy mắt hạ gục tất cả những tác phẩm xuất sắc, biểu đạt được sự khiêm tốn thoát tục, nhưng rất còi mớ khoát đạt.

Đoan Mộc Dao không thể tin nổi nhìn Hàn Văn Tịch, nặng nề ngã ngồi xuống dưới, khuôn mặt như hoa biến sắc.

Lúc này, mọi người toàn trường đều vẫn đang thưởng thức hai câu thơ tinh tế kia của Hàn Văn Tịch, vô cùng kinh ngạc, đều bị chấn động.

Sự yên lặng kéo dài, đột nhiên, Long Thiên Mặc lớn tiếng vỗ tay, "Tốt lắm, tốt lắm! Tần hoàng thân, ngươi thật là thâm tàng bất lộ, hôm nay, cuối cùng đã khiến mọi người mở rộng tầm mắt"

Long Thiên Mặc quá kinh ngạc, mặc dù hắn là nam tử, nhưng cũng không đưa ra được câu thơ có tính toàn vẹn và khoan dung như những câu mới vừa rồi kia.

Từ ngữ giống như người, thơ ca cũng giống như người.

Nữ nhân này xác thực rất kiêu ngạo, nhưng, nàng có lợi thế phù hợp với sự kiêu ngạo của mình.

Nàng thật sự là một nữ tử đáng chú ý, trên người nàng còn có bao nhiêu kinh điểm chưa được bày ra đây?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 151: Đấu Rượu, Phiền Phức To

Long Thiên Mặc không thể tin được nhìn về phía Hàn Vân Tịch, đây là lần thứ hai hắn nhìn nàng ở một khoảng cách gần như vậy, lần đầu tiên là lúc nàng trị hết căn bệnh kỳ lạ của hắn, cứu mạng hắn.

Cảm giác lần này hoàn toàn khác với lần trước, cho dù hắn liên tiếp xem nhẹ, thế nhưng cuối cùng hắn vẫn không thể gạt được mình, hắn thích nữ tử này, có điều hắn cũng biết, nữ tử này và Đoan Mộc Dao không hề giống nhau, Đoan Mộc Dao có thể giúp hắn ổn định vị trí Thái tử, trong tương lai thì hắn có thể ngồi chắc trên đế vị, còn Hàn Vân Tịch lại có thể khiến cuộc sống của hắn lên một tầm cao mới.

Chỉ là hắn luôn luôn phải nhắc nhở mình một sự thật, người nam nhân phía sau nàng, cũng có thể nâng hắn lên đế vị, lại cũng có thể phá hủy hết tất cả những thứ mà hắn đang có.

Hắn không thể trêu chọc nổi!

Sao con kiến có thể làm rung chuyển cái cây được? Vì sao cô đơn nào có thể tranh sức chiếu sáng với ánh trăng được?

Hắn chỉ có thể mong chờ một cách thâm kín ở trong lòng, có lẽ, Tần vương vẫn chưa phát hiện sự khác biệt của nàng, có lẽ, Tần vương kiêu ngạo sẽ để lỡ mất nàng, có lẽ, trong tương lai vào một ngày nào đó, hắn vẫn còn có hy vọng.

Tiếng vỗ tay của Long Thiên Mặc khiến đám người đang đắm chìm trong sự rung động từ từ tỉnh lại, có nhiều người khác cũng vỗ tay theo.

“Thật là tuyệt vời, ý cảnh cao xa, độ lượng rộng rãi, bài thơ này nhất định sẽ trở thành kinh điển!”

“Vương phi nương nương quả thực đã giấu nghề quá kỹ rồi, Tần vương điện hạ... có ánh mắt rất tốt! Ha ha!”

“Không hổ là Tần vương phi, tại hạ bội phục! Tâm phục khẩu phục!”

“Không có một khả năng nhất định, tuyệt đối sẽ không thể làm được một bài thơ thế này, Vương phi nương nương, quả thực chúng ta đã không cần làm nữa rồi!”

...

Những người lúc này muốn nhìn Hàn Vân Tịch bị chê cười, không ít người lại thoải mái khen ngợi Hàn Vân Tịch, cam tâm tình nguyện cảm thấy mình không bằng nàng.

Khi người ta đạt được thành công ở một độ cao nhất định, rất nhiều người sẽ ghen ghét họ, thế nhưng, một khi người ta đạt đến một độ cao chân chính, vậy thì người đố kỵ họ sẽ chỉ còn biết ngưỡng mộ mà thôi.

Hàn Vân Tịch cũng không thích đạo văn, thế nhưng, nếu biện pháp này có thể chặn được miệng của đám người này, có thể để cho đám nữ nhân tự cho mình là đúng này biết cái gì là núi cao còn có núi khác cao hơn, nàng vẫn tình nguyện làm Lôi Phong một lần.

Mà bây giờ, cũng đã đến lúc nàng báo thù rồi.

Nàng nhìn về phía Đoan Mộc Dao, cười với vẻ thân nhiên: “Vinh Nhạc công chúa, tới lượt ngươi.”

Lúc này, Đoan Mộc Dao mới tỉnh lại từ trong nỗi khiếp sợ, tim bỗng dừng lại một nhịp, thân thể không nhận được mà run rẩy.

Đã đến lúc nàng phải thể hiện.

Thế nhưng, nếu nàng không thể làm ra được một bài thơ hay hơn, vậy thì cuối cùng nàng chỉ có thể làm nèn, vô cùng mất mặt và xấu hổ!

Huống chi, lúc này Hàn Vân Tịch đã nói, sợ mình làm ra bài thơ hay quá, nàng sẽ xấu hổ mà không làm nữa.

Bây giờ, nếu nàng làm thật, làm ra lại không hay bằng Hàn Vân Tịch, vậy thì lại ứng nghiệm với lời nói của nàng ta, khiến bản thân mình càng không còn mặt mũi nữa?

Nàng nên làm gì bây giờ?

Vốn nàng muốn khiến Hàn Văn Tịch bị mất mặt, nhưng hôm nay nàng lại rơi vào tình trạng tiến cũng không được, lùi cũng không xong, lại còn bị đám người này chê cười, thời gian cứ trôi đi, nơi đây càng lúc càng yên tĩnh, khuôn mặt của Đoan Mộc Dao cũng dần dần đỏ lên, nàng ước gì có thể tìm được một khe hở trong đất mà chui vào!

Tất cả mọi người đều chờ đợi, lúc này có mấy người được Trường Bình Công chúa điểm danh, bây giờ họ đều cảm thấy rất may mắn, may mắn rằng mình không ra sân, nếu không, người bây giờ bị khó chịu như vậy chính là họ!

Hàn Văn Tịch người nữ nhân này thật là đáng sợ, lại thích giấu nghề, xem ra sau này vẫn đừng xung đột trực tiếp với nàng thì hơn, nếu không thì lúc đó ngay cả việc chết lúc nào cũng không biết!

Không thể không nói, lúc này, ngay cả Trường Bình Công chúa cũng đang cảm thấy may mắn, may mắn vì người đánh cuộc với Hàn Văn Tịch là Đoan Mộc Dao, nếu đổi lại là nàng, vậy thì người bị chê cười nhất hôm nay chính là nàng!

Độ nhẫn nại của Hàn Văn Tịch vẫn có hạn, nàng cười cợt, tốt bụng nhắc nhở: “Vinh Nhạc công chúa, sao ngươi lại suy nghĩ lâu đến vậy, ngươi đã ra được nhiều bản thi tập như vậy rồi, chỉ có vịnh mai thôi, đâu cần phải suy nghĩ lâu đến vậy chứ?”

Đoan Mộc Dao bỗng nhiên ngừng đầu nhìn về phía nàng ta, thấy ánh mắt và thần thái rạng rỡ của nàng ta liền ước gì có thể dùng một kiếm mà giết chết nữ nhân này, nàng hít sâu mấy hơi, cuối cùng vẫn phải nhận thua, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Vương phi nương nương thật là lợi hại, bốn Công chúa tự nhận không bằng!”

Nha đầu Hàn Văn Tịch này tuyệt đối là người có thù tất báo, nàng không chút khiêm tốn mà cười ha ha nói: “O kìa, ta đã nhắc nhở ngươi từ sớm rồi mà, ngươi còn muốn ta làm trước, lại kiên quyết muốn đánh cuộc với ta, lần này thì ngươi hãy thực hiện ước định đi chứ?”

Đoan Mộc Dao tức giận đến mức máu đã chảy lên đến cổ họng, trời mới biết nàng đã phải chịu uất ức cỡ nào, nàng thấp giọng, oán hận nói: “Đương nhiên, có chơi có chịu, từ nay bốn Công chúa sẽ không làm thi từ ca phú nữa!”

Hàn Văn Tịch rất hài lòng, nàng cười với vẻ vừa vô hại vừa rạng rỡ, nàng quay đầu lại nhìn Trường Bình công chúa: “Trường Bình, chúng ta còn đấu cái khác không? Vẽ tranh? Tài đánh đàn? Hay là đánh cờ?”

Trường Bình Công chúa đâu có dám đồng ý nữa, vội vàng từ chối: “Mỗi năm đều chỉ có vậy, rất vô vị, ta thấy cũng không cần nữa đâu!”

Bây giờ, không ai biết Hàn Văn Tịch vẫn còn cất giấu điều gì nữa không, ai dám đấu với nàng nữa chứ?

Trường Bình Công chúa giờ đã vô cùng hối hận!

Nếu nàng biết trước là kết quả này, nàng sẽ không làm ra vụ đấu thơ nữa, chuyện này không chỉ không làm mất mặt Hàn Văn Tịch, ngược lại còn khiến Hàn Văn Tịch chà đạp Vinh Nhạc công chúa, khiến mọi người kinh ngạc.

Chỉ nói đến bài thơ lúc này, một khi nó được truyền ra ngoài thì nhất định sẽ gây nên sự chấn động trong đế đô Thiên Ninh, mà Hàn Văn Tịch cũng đã đánh bại Vinh Nhạc công chúa, khiến Vinh Nhạc công chúa từ nay về sau phải từ bỏ thi từ ca phú, tin tức này vừa truyền đi thì không chỉ làm chấn động đế đô Thiên Ninh nữa, có lẽ sẽ chấn động toàn bộ Vân Không đại lục.

Phải biết rằng Vinh Nhạc Công chúa là tài nữ vang danh ở Vân Không, nàng đã đánh bại Vinh Nhạc Công chúa, không muốn nổi tiếng cũng khó!

Phải biết rằng sở dĩ Vinh Nhạc Công chúa vang danh trên Vân Không đại lục, ngoại trừ thực học thì nàng ta cũng phải mất rất nhiều công sức, thời gian và tiền bạc để xây dựng dư luận, còn Hàn Văn Tịch thì chỉ cần dùng một bài thơ đã có thể nhật được một món hồi lớn như vậy!

Sau khi Trường Bình Công chúa từ chối, ở đây cũng không có ai dám khơi mào chuyện gì nữa, trà bánh mới được đưa ra, tất cả mọi người đều yên tĩnh thường thức.

Trường Bình Công chúa hậm hực cúi đầu uống trà, vì quá bất ngờ nên bây giờ nàng cần một chút thời gian để bình tĩnh lại, xem kỹ lại Hàn Văn Tịch lần nữa.

Còn Đoan Mộc Dao thì đã bị đá kích, nàng càng nghĩ thì càng uất ức, càng nghĩ lại càng cảm thấy nhục nhã, cũng không dám ngừng đầu nhìn người khác nữa, cuối cùng, nàng cũng ngồi không yên, lấy lý do thân thể không khỏe mà rời khỏi buổi tiệc sớm, Long Thiên Mặc có hoàng mệnh trong người nên đành đi theo cùng.

Hàn Văn Tịch vừa vui vẻ thưởng thức bánh ngọt, vừa nhìn bóng lưng biến mất dần của Đoan Mộc Dao.

Nhìn một lát thì nàng không nhịn được nghĩ đến Long Phi Dạ, đã lâu rồi nàng không nhìn thấy hắn, thật ra nàng đã nghĩ là hôm nay Long Phi Dạ sẽ đi cùng nàng ta, ai ngờ người đi cùng lại là Long Thiên Mặc.

Theo lời đồn thì có ba người là ứng cử viên, Long Phi Dạ, Long Thiên Mặc và Mục Thanh Vũ, theo thái độ của Trường Bình công chúa thì có thể loại ra Mục Thanh Vũ, chỉ chọn giữa Long Phi Dạ và Long Thiên Mặc mà thôi.

Rốt cuộc thì hắn đang nghĩ gì chứ?

Đã nói không quan tâm đến chuyện của hắn, nhưng vào lúc này thì Hàn Vân Tịch lại không nhận được mà trở nên rối bời.

Mấy ngày nữa là Tết rồi, Đoan Mộc Dao nghĩ đến việc ăn Tết ở Thiên Ninh, vậy thì hôm ba mươi tết nàng sẽ ở cùng ai để chờ qua năm mới đây? Rồi nên ở đâu đây?

Chuyện hòa thân có lẽ sẽ có tin tức vào năm sau nhỉ?

Năm sau Long Phi Dạ sẽ đi ra ngoài, chuyện này là thật ư?

Chỉ chốc lát sau, rượu Hoa Mai được đưa lên, lúc này Trường Bình Công chúa mới ngẩng đầu lên, lúc nàng ngẩng đầu lên mới phát hiện ra Mộ Dung Uyển Như vẫn đang nháy mắt ra hiệu với mình.

Trường Bình Công chúa nhìn thoáng qua rượu Hoa Mai, ánh mắt xuất hiện sự lạnh lẽo, lại trở nên phẫn chấn, nàng khẽ gật đầu với Mộ Dung Uyển Như, ý bảo nàng ta cứ yên tâm.

Rượu Hoa Mai được đưa lên, Hoa Mai yếm mới xong được một nửa, mặc dù nửa trận đầu đã bị Hàn Vân Tịch lấy hết nổi bật, thế nhưng vẫn còn nửa trận sau.

Lần này Trường Bình Công chúa đã chuẩn bị rất đầy đủ, sao nàng có thể buông tha Hàn Vân Tịch được cơ chứ?

Trò hay còn ở phía sau!

Rượu Hoa Mai là điểm đặc biệt của Hoa Mai yếm, được ủ từ hoa mai của năm trước và nước tuyết.

Mặc dù rượu này có mùi thơm ngát nhưng lại rất dễ say, bình thường mọi người chỉ uống rất ít, đương nhiên cũng có những người mê rượu, không cẩn thận nên uống say mềm, chỉ có thể đưa họ vào khuê phòng ở chỗ xa rồi cho họ nghỉ ngơi ở đó một đêm, sáng mai lại tự mình ra về.

Uống xong mấy ngụm, Trường Bình Công chúa liền mở miệng nói: “Mỗi năm đều chỉ làm thi từ ca phú, cảm kỳ thi họa thì rất vô vị, chúng ta cũng thưởng thức hoa mai đủ rồi, ta nghĩ, chúng ta nên chơi một trò chơi mới! Có được không?”

“Chắc hẳn Công chúa đã có ý kiến hay rồi?” Mộ Dung Uyển Như chưa từng lên tiếng rồi cuộc cũng đã mở miệng.

Mà mấy nữ tử khác bên cạnh nàng cũng phụ họa theo: “Quả thực phải nên chơi một trò mới, năm nay là do Công chúa chủ trì, Công chúa cứ quyết định là được!”

“Công chúa điện hạ, người có cái gì hay thì cứ nói đi!”

...

Trường Bình Công chúa cười ha ha: “Năm nay mẫu hậu không có ở đây, chúng ta chơi hơi lớn có được không?”

Lời này vừa nói ra, trái tim của Hàn Vân Tịch liền đập thành thịch, thế nhưng, tất cả mọi người ở đây đều mừng rỡ, dòn dập đồng ý, bầu không khí cũng trở nên sôi nổi.

Trường Bình Công chúa đứng lên: “Chúng ta đấu rượu! Đấu rượu Hoa Mai này!”

“Mới lạ! Chúng ta chơi cái này đi!”

“Công chúa điện hạ, chủ ý này rất hay, nữ tử chúng ta không hề thua nam tử, hôm nay chúng ta sẽ đấu tửu lượng!”

...

Đấu rượu thì vui hơn nhiều so với đấu thơ, nhất là đối với những nữ tử ở đây, đây chính là cơ hội hiếm thấy có thể coi bỏ sự trói buộc, là thời cơ tốt nhất để thể hiện cá tính, đám người này vô cùng hào hứng, Hoàng hậu lại không có ở đây, Trường Bình Công chúa là người chủ trì, dù sao thì cũng có Trường Bình Công chúa làm chỗ dựa, vậy nên không có ai kiêng kỵ gì nữa.

Đương nhiên, đa số các nam tử đều chỉ muốn quan sát mà thôi, không hề có ý định tham gia, dù sao nếu thắng trong việc đấu rượu với nữ tử thì cũng chẳng về vang gì, mà nhìn nữ tử đấu rượu lại là một chuyện vui ở trong đời, vậy nên hai vị Nam Bắc công tử ngồi cùng một chỗ kia cũng rất kích động, sự vui mừng trong mắt họ cũng khó có thể che giấu.

Công tử Triệt khẽ đóng đưa quạt giấy, nở nụ cười mê người: “Trường Bình Công chúa, đấu rượu này thì phải đấu thế nào?”

Trường Bình Công chúa đang chờ câu hỏi này, lập tức trả lời: “Năm trước đã nói, người mới phải biểu diễn tài nghệ của mình một lần, ta thấy năm nay nên đấu rượu! Có dám không?”

Người mới chính là những người mới tham gia yến hội lần đầu tiên, cũng chính là Hàn Vân Tịch và hai vị Nam Bắc công tử.

Muốn bọn họ đấu rượu?

Đây là có ý gì?

Hàn Văn Tịch nhíu mày nhìn về phía Trường Bình Công chúa: “Trường Bình, nói rõ ràng đi, ngươi muốn bọn Vương phi đấu rượu với nam nhân là có ý gì hả?”

Trường Bình Công chúa giả vờ không hiểu ý mà Hàn Văn Tịch muốn nói, nghiêm túc trả lời: “Thì chính là ba người mới như các vị đây sẽ đấu xem ai thắng, sau đó thì bắt đầu thủ đài. Vương phi nương nương ngươi không dám sao? Không dám cũng không sao, nhận thua đi, sau đó thì ngươi rời khỏi là được.”

Vừa nói xong, Mộ Dung Uyển Như liền mở miệng: “Tâu à, mọi người đều đang vui như vậy, ngươi cũng đừng làm mọi người mất vui chứ!”

“Đúng đó đúng đó, Vương phi nương nương, chúng ta rất coi trọng người đó!”

“Vương phi nương nương, người phải đại diện cho nữ tử của chúng ta, đấu thắng hai người họ, đừng làm mất mặt nhé!”

“Vương phi nương nương, ít khi có rượu ngon như vậy lắm, người đừng phụ lòng nhé!”

...

Đám người này cứ khuyến bảo dồn dập như vậy, Hàn Văn Tịch biết rõ là mình trốn không thoát, nàng liếc hai vị Nam Bắc công tử, đáy mắt hiện lên sự phức tạp, phiền phức thật sự đã đến rồi.

Từ lượng của nàng không tệ nhưng cũng chỉ là dạng bình thường.

Hai vị Nam Bắc công tử này nàng đã nghe nói đến, một người vô cùng phong lưu, luôn đắm chìm trong kỹ viện, một người thì luôn trà trộn trong đám đào kép, hai người đều sống qua ngày trong rượu chè!

Không tham gia thì không chỉ làm mọi người mất vui, hơn nữa còn để cho người ta mượn cớ, thế nhưng nếu tham gia thì đây lại là một trận đánh ác liệt!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 152: Ra Quy Định, Quyết Chơi Lớn

Người mới đấu rượu!

Tất cả mọi người ở đây đều ồn ào cả lên, hai vị Nam Bắc công tử lần lượt đứng lên, nóng lòng muốn thử.

Lúc này Hàn Văn Tịch đã nhận hết sự nổi bật, nếu như trong trận đấu này bọn hắn có thể thắng được Hàn Văn Tịch, vậy thì cho dù danh tiếng của bọn hắn không vang dội hơn Hàn Văn Tịch, thế nhưng ít nhất cũng sẽ bằng nàng.

Tham gia Hoa Mai yến chẳng phải chủ yếu là vì muốn nổi tiếng? Nữ tử có danh tiếng thì sẽ có nhiều người yêu thích, nam tử cũng giống vậy.

Danh lợi danh lợi, danh tiếng lớn hơn thì tự nhiên sẽ có lợi.

“Vương phi nương nương, mọi người đã nhiệt tình như vậy rồi, ngươi cũng đừng phụ lòng họ!”

Bắc công tử Trường Tôn Triệt vừa cười vừa khẽ đóng cửa quạt giấy bước ra, phong thái mang vẻ phong lưu phóng khoáng, nụ cười mập mờ mê hoặc làm nhiều cô nương không dời mắt nổi, đương nhiên do Hàn Văn Tịch đã nhìn thấy Cố Thất Thiếu, loại yêu nghiệt cấp cao nhất, thế nên nàng cũng chẳng thèm nhìn Trường Tôn Triệt.

Bắc công tử vừa bước ra thì Nam công tử Lý Mục Ca cũng không chịu yếu thế, hắn bước từng bước nhỏ theo sát ở phía sau, đi đến chỗ trung tâm của yến hội.

Khẽ đưa quạt giấy che lại khuôn mặt còn xinh đẹp hơn nữ tử, gất giọng: “Vương phi nương nương, được đấu rượu với người thì tiểu sinh đã có phúc ba đời rồi, người cũng đừng làm cho tiểu sinh thất vọng, đau lòng!”

Hàn Văn Tịch thấy vậy thì suyết chút nữa nôn hết ra, hai vị Nam Bắc công tử này chỉ đơn giản là một yêu một nghiệt, thật là xứng đôi!

“Hoàng thượng, sao ngươi lại có vẻ không được thoải mái thế, đấu một trận thì có sao đâu? Ta không biết là ngươi lại sợ thua như vậy đó!” Trường Bình Công chúa thúc giục, nàng ta đã không chờ nổi nữa rồi.

Lúc này, Hàn Vân Tịch mới đứng lên, bình thân ung dung: “Đương nhiên có thể đấu một trận rồi, nhưng quy định thế nào, thua thì sao mà thắng thì sao, ít nhất cũng phải nói cho rõ ràng chứ?”

Là phúc hay không thì chưa biết, nhưng nếu là họa thì không tránh được, nàng đã không quan tâm nữa rồi, mặc dù rất phiền toái nhưng nàng chưa thử thì sao biết được, chắc gì nàng sẽ thất bại chứ.

Hôm nay, nàng nhất định phải dùng hết sức mình, để đám người này tâm phục khẩu phục, nàng sẽ trở thành người thắng lớn nhất trong Hoa Mai yến, người thắng duy nhất, để xem từ nay về sau còn có ai dám gây sự với nàng nữa.

Thấy Hàn Vân Tịch đã đồng ý, Trường Bình Công chúa hết sức vui mừng, cũng đi ra: “Ba người mới các người đấu với nhau, người thắng là đài chủ, phòng thủ đài, nhận sự khiêu chiến của người khác, thua thì...”

Trường Bình Công chúa còn chưa nói xong, Hàn Vân Tịch liền ngắt lời: “Thua, cỏi quần chạy một vòng trên đường Huyền Vũ!”

Khụ!

Khụ khụ!

Lời này vừa nói ra, Trường Bình Công chúa cũng bị sặc, ho liên tục mấy lần, mà đám người xung quanh thì ngẩn người ra, nhiều cô nương chưa chồng đã đỏ bừng cả khuôn mặt, mà cho dù là nam tử cũng ngơ ngác nhìn nhau, không thể nào tưởng tượng được.

Hàn Vân Tịch ơi là Hàn Vân Tịch, lần trước nàng đánh cuộc với Mục Lưu Nguyệt thì đòi cỏi áo, lần này lại đòi cỏi quần, người có còn là nữ nhân hay không vậy, điên rồi sao! Người chắc chắn mình sẽ thắng đến vậy sao?

Ai ngờ, Hàn Vân Tịch lại bổ sung: “Quy định này không chỉ dành cho ba người mới chúng ta, những người muốn khiêu chiến đài chủ cũng vậy, thắng chính là đài chủ, thua thì cỏi quần chạy một vòng!”

Hoặc là không chơi, đã chơi thì phải chơi lớn!

Nghe được câu bổ sung của Hàn Vân Tịch, mấy nữ tử có tư lượng tốt vốn đang kích động đều trắng hết cả mặt, đánh trống lui quân ở trong lòng.

Mặc dù chưa biết thắng thua, thế nhưng, đã ra quy định thế này thì một khi tham gia đấu rượu chắc chắn sẽ có nguy hiểm, ở đây đâu có ai dám chịu loại nguy hiểm thế này đâu!

Phải biết rằng, thân phận của Mục Lưu Nguyệt hiển hách như vậy, lại là bạn thân của Trường Bình Công chúa, mặc dù có người chạy thể nhưng vẫn rơi vào kết cục mất hết danh dự, lỡ như các nàng thua, vậy thì còn thảm hơn là Mục Lưu Nguyệt nữa?

Mọi người hoàn toàn yên tĩnh, lúc này hai vị Nam Bắc công tử còn đang làm màu như một bông hoa thì giờ đây cũng đã im lặng, vẻ mặt không thể tin được.

Tốt lắm, lúc này mọi người còn đang ồn ào thúc giục, thậm chí là khiêu khích Hàn Vân Tịch, bây giờ, đổi lại thành Hàn Vân Tịch đi khiêu khích.

Nàng nhũn mày nhìn Nam Bắc công tử, cười nói: “Hai vị công tử đã hào hứng đến vậy, vậy thì chúng ta dứt khoát chơi lớn đi, các người có dám hay không?”

Từ trước đến nay vị Bắc công tử Trường Tôn Triệt này không thể nào chịu được sự khiêu khích, cuối cùng hắn vẫn không nhịn được, mặt mày rạn rở: “Sao lại không dám, chỉ cần Vương phi nương nương mở miệng, tại hạ nhất định tiếp đãi đến cùng!”

Hắn nghĩ rằng Hàn Vân Tịch cũng chỉ là một nữ nhân, cho dù xuất thân có tầm thường thì cũng chỉ là một nữ tử tuân theo quy tắc, nàng sẽ có được bao nhiêu cơ hội để chạm đến rượu chứ? Tư lượng có thể tốt đến mấy?

Nàng đưa ra một điều kiện đáng sợ như vậy, có lẽ là để hù dọa mọi người, người khác sẽ trúng kế, nhưng hắn thì không!

Nàng là một nữ tử lại dám chơi, chẳng lẽ hắn đường đường là một đại nam nhân lại không dám chơi, chuyện này nếu truyền ra thì người khác sẽ nghĩ thế nào?

Nam đấu với nữ, ai sợ ai!

Nghe được Bắc công tử đã đồng ý, Nam công tử Lý Mục Ca cũng khó có thể từ chối.

Mặc dù, hắn cảm thấy không vui trong lòng, cũng không có can đảm để đánh cuộc, tuy nhiên, nếu Bắc công tử đã đồng ý, hắn lại lùi bước thì sẽ bị người ta so sánh, chẳng phải sẽ trở thành chuyện cười sao?

“Được, Vương phi nương nương, tại hạ cũng sẽ theo đến cùng.” Rốt cuộc thì Lý Mục Ca cũng nói ra được một câu có khí khái nam tử rồi.

Hàn Vân Tịch rất hài lòng, giờ ngón tay cái lên với hai người, động tác đó vừa hào hiệp lại vừa đẹp trai, phong thái tràn ngập sự tự tin, làm cho đám người xung quanh rất bất an, dồn dập phỏng đoán, chẳng lẽ nữ nhân này lại có tư lượng rất tốt, nàng lại giấu nghề một lần nữa sao?

Giải quyết xong Nam Bắc công tử, Hàn Văn Tịch nhìn về phía Trường Bình Công chúa: “Trường Bình, còn có ai muốn tham gia nữa, có cần báo tên trước không?”

Trường Bình Công chúa lập tức nhìn về phía đám người, tuy nhiên, ngoại trừ những nam tử không hề có ý định tham gia từ đầu thì trong số các nữ tử còn lại, chẳng có ai ngẩng đầu lên cả.

Trường Bình Công chúa lập tức cảm thấy rất mất mặt, nàng giận dữ, điềm danh nói: “Thượng Quan Tinh Nhi, ngươi thì sao?”

“Công chúa, hôm nay bụng của Tinh Nhi không được tốt cho lắm, ngay cả trà bánh cũng không dám ăn nhiều, hay là để lần sau đi ạ.” Thượng Quan Tinh Nhi thấp giọng từ chối.

“Tô Anh Tuyết, tính thêm ngươi nhé?” Trường Bình Công chúa lại hỏi tiếp.

Tô Anh Tuyết bị hù dọa đến mức vội vàng xua tay: “Công chúa, tửu lượng của ta không tốt, người cũng biết mà.”

Trường Bình Công chúa rất mất mặt, nàng thở hổn hển, lại hỏi thêm mấy người, không hề có ngoại lệ, tất cả đều từ chối, những người lúc này mới ồn ào đều trở nên ỉu xiu, né tránh. Phải biết rằng, các nàng không giống với hai vị Nam Bắc công tử, tửu lượng của Nam Bắc công tử đã được công nhận là tốt, hai người họ đấu với Hàn Văn Tịch thì có phần thắng rất lớn, thế nhưng các nàng dù sao cũng là nữ tử!

Nếu Hàn Văn Tịch làm đài chủ, thấy Hàn Văn Tịch tự tin như vậy, không có ai biết được tửu lượng của nàng ra sao, ai sẽ dám mạo hiểm chứ?

Nếu một trong hai người Nam Bắc công tử làm đài chủ, vậy thì bọn họ chắc chắn sẽ thua!

Nhưng cùng lắm, cứ xem như các nàng có thể thắng, một khi đã thắng, trở thành đài chủ rồi thì các nàng vẫn phải tiếp nhận sự khiêu chiến của người khác, ai có thể chắc chắn rằng mình vẫn thắng?

Đây hoàn toàn là một cuộc mua bán lỗ vốn!

Trường Bình Công chúa vẫn còn muốn hỏi tiếp, Hàn Văn Tịch lại dừng nàng lại: “Trường Bình, ngươi cũng tham gia sao?”

Hả...

Lời này vừa nói ra, Trường Bình Công chúa lập tức căng thẳng, nàng vẫn luôn hỏi người khác, sao chưa nghĩ đến bản thân chứ?

Nàng sẽ không tham gia đâu! Sao có thể mạo hiểm như vậy được?

Nàng lúng túng, giả vờ lơ đãng nhìn sắc trời: “Không cần tính ta đâu, ta thấy sắc trời cũng hơi trễ rồi đấy, có khi ba người các ngươi đấu xong thì trời cũng tối rồi, lần này cứ để các ngươi đấu trước đi.”

Trường Bình Công chúa nghĩ, Hàn Văn Tịch thật sự quá ngông cuồng và kiêu ngạo rồi, nàng vừa được nổi tiếng liền cảm thấy bản thân mình rất ghê gớm rồi sao? Lại dám đưa ra kiểu cá cược thế này.

Nam Bắc công tử cũng không phải là kẻ tầm thường, nếu không nàng cũng sẽ không chịu mạo hiểm bị mấu hậu nằng, mời hai người này đến.

Người khác không đấu cũng chẳng có vấn đề gì, chỉ cần Hàn Văn Tịch đấu, chỉ cần Hàn Văn Tịch say thì mọi chuyện sẽ tốt đẹp.

Còn về vụ cá cược, vậy thì chỉ có thể nói là Hàn Văn Tịch tự mình gây họa, muốn tìm chỗ chết!

Xác định được những người khác không tham gia, lúc này Hàn Văn Tịch mới thở phào nhẹ nhõm, nàng đưa ra một vụ cá cược lớn như vậy, chính là muốn người ta phải e sợ mà lùi bước, kể từ đó thì đối thủ của nàng chỉ có hai người Nam Bắc công tử.

Thắng được hai người này, phiền phức của nàng cũng sẽ được giải quyết!

Ba người đấu thì đề công bằng, phòng ngừa có người có thời gian để nghỉ ngơi, cũng không áp dụng phương thức hai người đấu chọn một người thắng, mà là ba người uống cùng một lúc.

Trong thời gian quy định xem ai có thể uống được nhiều rượu nhất, vậy thì người đó thắng.

Bàn rượu được mang lên, rượu ngon đưa ra, buổi đấu rượu sắp bắt đầu!

Sau khi xác định rằng mình sẽ không tham gia, mọi người lại tiếp tục hào hứng, bầu không khí rất náo nhiệt, mọi người cổ vũ tới tấp cho ba người, đương nhiên đều là người cổ vũ cho hai vị Nam Bắc công tử, Hàn Văn Tịch thì thản nhiên vào chỗ, không hề bị ảnh hưởng.

Ba người mỗi người một bàn một ghế, trên bàn chất đầy bình rượu, bên cạnh còn để khá nhiều bình nữa, bên cạnh mỗi người cũng có một cung nữ đứng đó, bất cứ lúc nào cũng có thể đưa rượu lên bàn.

Người chủ trì đương nhiên là Trường Bình Công chúa, nàng mang ý tứ sâu xa nhìn thoáng qua Mộ Dung Uyển Như đang ở giữa đám người, sau đó

nhanh chóng đứng dậy đi đến, hai tay nhấc lên, hiện trường đang náo nhiệt lập tức trở nên yên tĩnh.

“Thời gian là một nén nhang, ai có vò rượu rỗng nhiều hơn thì người đó thắng! Mọi người ở đây đều là nhân chứng!” Trường Bình Công chúa lớn tiếng nói.

“Không thành vấn đề.”

“Được!”

Nam Bắc công tử rất thích loại quy định này, thời gian một nén nhang với trình độ xưa nay của bọn hắn, nếu bọn hắn cố gắng thêm một chút nữa, có lẽ không có người nào ở đây có thể sánh được!

Bọn hắn liếc Hàn Văn Tịch, đều mang theo vẻ khinh thường, lại nhìn nhau, hai con mắt đều híp hết lại, bọn hắn rất rõ ràng, đối thủ thật sự của bọn hắn chính là đối phương.

“Tần hoàng thẩm, ta hỏi thêm một lần nữa, ngươi không có vấn đề gì chứ?” Trường Bình Công chúa cố ý hỏi.

Hàn Văn Tịch nghiêm túc nhìn Nam Bắc công tử một lát, dường như ánh mắt đó đang phân tích điều gì, một lát sau mới nói: “Có thể bắt đầu.”

“Được!”

Trường Bình Công chúa tự mình đốt nhang: “Bắt đầu!”

Vừa nói xong, động tác của ba người gần như làm cùng một lúc, Nam Bắc công tử bung rượu lên rồi bắt đầu đổ vào miệng, Hàn Văn Tịch cũng là như vậy.

Quy định thời gian và đấu với nhau về số lượng thì không có đường tắt nào cả, chỉ có thể tranh đoạt từng giây từng phút!

Lúc đầu là đấu về tốc độ, đến lúc cuối cùng mới là lúc đấu về tư lượng, bây giờ uống nhanh cũng đồng nghĩa với việc uống nhiều, đến lúc sau thì chỉ còn có thể so về tư lượng!

Ực ực ực!

Động tác của ba người rất nhanh, một vò rượu rồi lại một vò rơi xuống bể nát ở một bên, từ lúc đầu thì tình cảnh đã rất kịch liệt, làm cho mọi người ở đây cũng không dám lên tiếng một cách tùy tiện nữa, sợ sẽ làm phiền đến bọn họ.

Không lâu sau, khoảng cách đã bắt đầu giãn ra, số lượng bình rượu mà Nam Bắc công tử quăng đi giống nhau, đều là năm bình, mà Hàn Văn Tịch lại ít hơn hai người họ hai bình.

Mặc dù trong khoảng thời gian ngắn như vậy, Hàn Văn Tịch đã uống hết hai bình, tư lượng được xem như là tốt trong nữ tử, nhưng bây giờ là so tài, mọi người chỉ quan tâm đến thắng thua, không ai sẽ đồng tình nài.

“Xoảng!” Bắc công tử làm bể cái bình thứ sáu, sau đó lại là một tiếng “xoảng” nữa, Nam công tử theo sát ở phía sau, còn Hàn Văn Tịch thì vẫn đang uống bình rượu thứ ba.

“Xem ra Tần vương phi không thể đuổi kịp rồi!”

“Từ lúc đầu đã cách xa đến vậy, đến lúc sau nhất định sẽ còn xa hơn!”

“Cũng không phải đâu, lúc sau mới chính là lúc so đấu về tư lượng, lúc này men say vẫn chưa xuất hiện, một lát nữa men say xuất hiện thì chắc nàng sẽ chẳng làm được gì nữa.”

Tiếng thảo luận nhanh chóng nổi lên khắp xung quanh...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 153: Thời Điểm Đến, Định Thắng Thua

Trong những tiếng thảo luận đó, nhiều người bắt đầu mong thời gian hết thật nhanh, muốn thấy Hàn Văn Tịch thua.

Thua thì phải thực hiện cá cược, tiếng tăm của Mục Lưu Nguyệt vừa bị mất, không nghĩ đến Hàn Văn Tịch tự mình đặt ra quy định thì giờ cũng phải thực hiện cá cược.

Đây quả thực là một vở kịch lớn của năm trong đế đô! Ai lại không mong chờ! Chắc hẳn nếu tin tức này được truyền ra ngoài, toàn bộ đế đô sẽ rung chuyển!

Đương nhiên, cả Trường Bình Công chúa và Mộ Dung Uyển Như cũng rất mong chờ, có điều, so với cá cược thì các nàng càng mong chờ Hàn Văn Tịch uống say hơn.

Nhiều người ồ ạt rời khỏi chỗ ngồi của mình, tiến lên phía trước, muốn nhìn cho rõ ràng hơn, cũng có nhiều người khác tụm năm tụm ba ngồi cùng một chỗ với nhau, xì xào bàn tán. Mộ Dung Uyển Như thần không biết quỷ không hay mà chạy đến bên cạnh Trường Bình Công chúa, thấp giọng: “Công chúa, người đã chuẩn bị xong chưa?”

Ánh mắt của Trường Bình công chúa không hề rời khỏi Hàn Văn Tịch, đôi môi cong lên một độ cong tàn nhẫn, thấp giọng rồi yếu ớt nói: “Yên tâm, hãy xem thật kĩ buổi diễn của người, chuẩn bị cho cẩn thận đó.”

“Vâng.”

Mộ Dung Uyển Như hiểu ý, lại yên lặng không một tiếng động mà lùi về vị trí của mình, không có ai nhận thấy những hành động của nàng.

Tất cả mọi người đều chú ý vào ba bàn rượu ở trên, lúc này, rốt cuộc thì Hàn Văn Tịch đã làm bể bình rượu thứ ba, cầm lên bình rượu thứ tư.

Nhưng mà, Nam Bắc công tử đã uống đến bình thứ bảy!

Trường Bình công chúa vui vẻ, rất “tốt bụng” báo số lượng của ba người: “Bắc công tử và Nam công tử mỗi người đã uống được sáu bình, Tàn vương phi đã uống được ba bình!”

Vừa mới nói xong, ai ngờ Bắc công tử lại nhú mày nhìn sang, nháy mắt nhìn Trường Bình Công chúa một cái với vẻ đùa cợt, đương nhiên, động tác của hắn cũng không hề dừng lại, hắn tiện tay quăng bình rượu thứ bảy ra, một tiếng “xoảng” liền rơi xuống đất, không còn một giọt rượu nào.

Trời ạ!

Nhanh đến vậy sao!

Lập tức, mọi người đều kêu lên một tiếng đầy sợ hãi, chuyện này cuối cùng cũng ảnh hưởng đến Nam công tử và Hàn Văn Tịch.

Nam công tử nhìn sang, quá vội vàng nên dứt khoát đứng lên, hai tay cầm bình rượu thứ bảy rồi điên cuồng rót vào miệng mình, uống từng ngụm từng ngụm, ực ực ực!

Không thể không nói, một Lý Mục Ca thế này thực sự quá đàn ông, dù nhìn thế nào cũng không thấy được sự éo lá.

Đôi môi của Bắc công tử hiện lên nụ cười lạnh đầy sự khinh thường, hắn cũng đứng lên, lấy ra bình rượu thứ tám, một tay nâng lên, ngửa đầu rồi đổ xuống với vẻ tuần tú.

Còn Hàn Văn Tịch thì vẫn đang ngồi đó, hai tay nâng bình rượu thứ tư, lấy tốc độ từ đầu đến giờ, tiếp tục uống.

Thắng bại, hình như càng lúc càng rõ ràng.

Mặc dù khoảng cách giữa Nam Bắc công tử không lớn, tranh nhau cũng rất kịch liệt, thế nhưng mọi người lại quan tâm đến Hàn Văn Tịch nhiều hơn, dù sao thì nếu nàng thua thì sẽ có nhiều thứ để xem hơn.

“Tàn vương phi, người đã chậm hơn người ta ba bốn bình rồi đấy, cố lên nhé!”

“Vương phi nương nương, người đừng làm mất mặt của nữ nhân chúng ta, nhanh lên nhanh lên!”

“Vương phi nương nương, người thật là chậm quá rồi đó, nếu không thì người cứ nhận thua trước đi, đừng để vừa thua lại vừa tổn hại đến sức khỏe nữa!”

...

Luôn luôn có nhiều người thích ném đá xuống giếng như vậy, bọn họ ngời một câu ta một câu hò hét với Hàn Văn Tịch, ước gì có thể làm phiền nàng, muốn nàng thua nhanh hơn nữa, thậm hại hơn nữa!

Thế nhưng, Hàn Văn Tịch vẫn không hề bị ảnh hưởng, không hề nhúc nhích, động tác của nàng không chậm hơn, cũng chẳng nhanh hơn!

Rốt cuộc, nàng đã làm bể bình rượu thứ tư, cũng không biết là trùng hợp hay là nàng đã tính toán trước, nàng vừa ném bình rượu thì Trường Bình Công chúa liền tuyên bố: “Thời gian đã qua được một nửa, còn nửa nén hương nữa! Bắc công tử chín bình rượu, Nam công tử tám bình rượu, Hàn...”

Trường Bình Công chúa kích động quá, suýt chút nữa thì gọi thẳng tên, may mắn vẫn chưa nói ra khỏi miệng, nàng dừng lại một lát, cố ý dùng giọng điệu cực kì cung kính nói tiếp: “Tàn hoàng thân, bốn bình!”

Thời gian đã hết một nửa, Hàn Vân Tịch cũng thua người ta hơn phân nửa, thật sự là yếu quá!

Men say cũng sắp lên, chỉ còn lại một nửa thời gian, nàng chỉ có thể uống ít lại thì sao có thể đuổi kịp chứ!

Chắc chắn sẽ thua!

Trong lúc mọi người nghĩ Hàn Vân Tịch sẽ nóng nảy cầm vò rượu thứ năm nên thì điều ngoài ý muốn đã xảy ra, nàng cũng không làm vậy, lại có vẻ bình tĩnh và đứng lên.

Chính là do cái dừng lại này làm cho mọi người thấy rõ ràng khuôn mặt của nàng, trắng hồng xen kẽ, ánh mắt có vẻ mơ màng, dưới bộ áo trắng lại càng làm cho người ta say đắm.

Thế nhưng, điều mà mọi người quan tâm hơn hết là nàng đang định làm gì?

Sao lại ngừng lại? Không tiếp tục sao? Say rồi? Hay là nhận thua?

Khi Hàn Vân Tịch đứng vững lại thì mọi người cũng trở nên yên tĩnh, mặc kệ nữ nhân này muốn làm gì, dù sao thì nàng cũng thua chắc rồi, tất cả mọi người căng thẳng chờ đợi giờ khắc kích động nhất xảy đến!

Thế nhưng! Ai ngờ Hàn Vân Tịch lại mỉm cười, hai tay nâng lên bình rượu, ngửa đầu, để bình rượu và miệng nàng đối diện với nhau, nàng nhanh chóng xoay tròn bình rượu, lập tức, rượu tuôn ra như suối, trào ra rồi rót vào miệng nàng.

Trời ạ, tốc độ rượu chảy còn nhanh hơn so với hai người lão luyện là Nam Bắc công tử nữa, miệng Hàn Vân Tịch cũng chưa hề khép lại, yết hầu luôn động đậy.

Tại sao có thể như thế được?

Không lâu sau, một bình đã uống hết, Hàn Vân Tịch phóng khoáng vứt đi, cầm lấy bình thứ sáu, vẫn dùng biện pháp cũ, hai tay nhanh chóng xoay tròn bình rượu, miệng bình rất nhỏ nhưng lại như được mở ra tối đa, rượu chảy xuống một cách trôi chảy.

Miệng Hàn Vân Tịch mở lớn, ực ực!

Một tiếng “xoảng” phát ra, cái bình thứ sáu cũng đã bể nát, cái bình thứ bảy được nâng lên. Mà vào lúc này, chỗ Bắc công tử và Nam công tử lại có chuyện, không hề có điểm báo trước, tốc độ của hai người họ lập tức chậm lại, thậm chí Nam công tử còn ngừng lại một lát, hơi điều chỉnh rồi mới cố nuốt hết rượu trong miệng mình.

Lúc này, Bắc công tử đã uống bình thứ chín, Nam công tử là bình thứ tám, còn Hàn Vân Tịch...

Trời ạ, nàng đã uống hết bình thứ bảy, cầm lên bình thứ tám rồi!

Rốt cuộc thì chuyện này là sao?

Tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn, dường như người trước mắt họ không phải là Hàn Vân Tịch, mà là một người khác.

Thật ra, Hàn Vân Tịch chỉ dùng một mảnh khố nhỏ, nàng đã lợi dụng nguyên lý của vật lý mà thôi.

Nếu ngay từ đầu rót rượu nhanh chóng thì tất nhiên dạ dày sẽ bị đầy ngay, không cần nói đến tửu lượng thế nào nữa, đến lúc cuối cùng, chắc chắn là dạ dày sẽ không chịu nổi nữa, mà một khi dạ dày không chịu được thì dù tửu lượng có tốt đến mấy, cũng không thể nào uống tiếp được nữa.

Cho nên ngay từ lúc đầu nàng đã dùng một tốc độ vừa phải, để dạ dày của nàng có thể thích ứng một cách từ từ, dần dần mở rộng ra, để chuẩn bị cho lúc cuối.

Khi dạ dày của nàng từ từ mở rộng ra, bắt đầu thích ứng với số lượng lớn thì nàng liền đứng lên, xoay tròn bình rượu và rót rượu.

Đừng xem thường động tác “xoay tròn” này, động tác này chính là điểm mấu chốt để làm rượu chảy ra nhanh hơn, giống với nguyên lý của bồn cầu tự hoại, một khi xoay tròn nhanh thì rượu trong bình sẽ hình thành một vòng xoáy, chảy ra khỏi miệng bình với tốc độ nhanh nhất.

“Xoảng!”

Cái bình rượu thứ tám bị Hàn Vân Tịch tàn nhẫn làm bể, tiếng vang này cũng làm cho Nam Bắc công tử nhìn sang, thật ra thì từ này đến giờ bọn hắn đều xem nhẹ Hàn Vân Tịch, cũng không rõ bây giờ nàng đã uống tới bình thứ mấy nữa.

Hình như nữ nhân này đã làm vỡ liên tiếp mấy cái bình.

Trong đám người này, cũng không biết ai la lên một tiếng: “Vương phi nương nương đã uống đến bình thứ tám!”

Bình thứ tám?

Trời ạ, Nam Bắc công tử đều bị hù dọa, sắc mặt lập tức biến thành màu trắng xám, sao có thể chứ?

“Đúng không?” Bắc công tử nhìn về phía Trường Bình Công chúa.

Trường Bình Công chúa vẫn luôn đếm, mặc dù nàng không tin nhưng vẫn gật đầu: “Đúng.”

Lần này, cả hai người Nam Bắc công tử đều vội vàng, hai người ngửa đầu tiếp tục uống, chỉ tiếc, đã trễ.

Lúc này, dạ dày của bọn hắn đã đầy quá rồi, hoàn toàn uống không nổi nữa, mới miễn cưỡng uống được một ngụm thì liền muốn nôn ra, Bắc công tử vẫn còn ổn, chỉ hơi lão đảo, lộ ra vẻ say, còn Nam công tử vừa ọc một tiếng liền không chịu nổi nữa, nghiêng người qua một bên rồi không ngừng ói, thân thể cũng đã co quắp lại.

Nam công tử thua!

Thấy vậy, Bắc công tử cũng không dám uống ngay nữa, hắn chỉ có thể trở mặt ra nhìn Hàn Vân Tịch cầm bình rượu thứ chín lên, giờ qua đầu, xoay tròn rồi rót xuống miệng.

Thật ra Bắc công tử và Nam công tử đều là người từng trải trên bàn rượu, sao họ không biết dạ dày phải cần một khoảng thời gian để thích ứng và mở rộng ra chứ, tuy nhiên, khi bọn hắn đối mặt với nhau thì không để ý được nhiều như vậy, thực lực của bọn hắn cũng không thua kém gì nhau, nhiều khi thắng thua chỉ chênh lệch một ngụm rượu mà thôi, bởi vậy họ mới liều mạng như vậy từ lúc đầu.

Bọn hắn đều nghĩ Hàn Vân Tịch chỉ có thể uống được nhiều nhất là ba bình rượu thôi, ai ngờ nữ nhân này lại giấu nghề kỹ như vậy, thế mà còn am hiểu phương pháp đầu rượu nữa, thủ pháp rót rượu đó đã hơn xa bọn hắn!

Rượu không ngừng tràn ra, rót vào miệng Hàn Vân Tịch, nàng đứng đó, ngửa đầu nâng bình, mặc dù chỉ là nữ tử nhưng lại có sự phóng khoáng tự nhiên của tửu tiên, có khí chất siêu phàm thoát tục, khiến cho những người nhìn thấy đều ngẩn người.

“Xoảng!”

Khi Hàn Vân Tịch làm bê bình rượu thứ chín thì Bắc công tử, người bắt đầu nổi lên cơn say mới tỉnh táo lại, hắn nhìn về phía một nén nhang kia, chỉ thấy nhang đã sắp hết, thời gian cũng chẳng còn bao nhiêu nữa.

Hắn sờ vào bụng mình, ợ một tiếng, mặc dù men say đã xuất hiện, hắn cũng đã say rồi, nhưng cũng không phải là loại say bất tỉnh nhân sự, hắn vẫn còn biết chuyện gì đang xảy ra.

Thấy Hàn Vân Tịch cầm bình rượu thứ mười lên, hắn cũng vụng về cầm bình rượu lên, nhưng không phải là bình thứ chín đã uống được một nửa, mà là một bình mới.

Người đang đứng một bên định nhắc nhở, nhưng ai ngờ, Bắc công tử lại hô lên một tiếng: “Uống!”

Nói ra một tiếng “uống”, hai tay của hắn đặt trên bình rượu, thế nhưng lại không hề động đậy gì.

Thấy vậy, Hàn Vân Tịch thờ phào nhẹ nhõm!

Bình rượu thứ mười, từ đầu đến cuối nàng chỉ cầm nó trên tay thôi, không hề uống, thật ra thì cho dù dạ dày của nàng đã được mở rộng ra, nhưng cũng không hơn được hai vị Nam Bắc công tử nhiều lắm, nàng cũng rất muốn ói ra, nhưng nàng đang cố nén.

Hơn nữa, nàng vừa dừng lại thì cơn say đã xuất hiện, đầu của nàng bắt đầu choáng váng, đứng cũng không vững nữa, nàng cắn chặt hàm răng để cho mình có vẻ tỉnh táo hơn, cho mọi thứ có vẻ đều bình thường, nàng ra vẻ khinh thường, nhìn Bắc công tử, đáng vẻ như đang muốn chờ hắn.

Thấy thế, đám người xung quanh cũng không phát hiện ra điều gì bất thường, tuy nhiên, trong người nàng đang sóng cuộn biển gầm thế nào thì chỉ có nàng mới biết được.

Nàng nói với mình, gắng gượng, gắng gượng, cố gắng gượng!

Một nén nhang đó đã sắp cháy hết rồi, nàng nhiều hơn Bắc công tử nửa bình rượu, chỉ cần hết thời gian thì nàng sẽ thắng!

Đột nhiên, Bắc công tử gào to lên một tiếng, cầm bầu rượu lên, ngửa đầu rồi rót xuống.

Tim Hàn Vân Tịch đập một tiếng thịch, nàng đang định uống tiếp, nhưng ai ngờ, Bắc công tử mới uống được hai ngụm thì cả bình rượu đã bị hắn làm rớt, tiếng “Xoảng” vang lên khắp toàn trường.

Hắn ngửa đầu thở dài, lập tức cúi đầu xuống, vừa cúi đầu thì ói ngay, tình hình y hệt như Nam công tử, vừa ói liền không ngừng lại được, hắn phải ngả người qua một bên ói mạnh, chỉ có điều, tình hình của hắn tốt hơn Nam công tử một chút, cơn say đã kéo đến, nhưng hắn vẫn chưa bị say đến mức cả người đều co quắp.

Bắc công tử cũng thua!

Giờ phút này, Hàn Văn Tịch cũng phải lùi về phía sau một bước, suýt chút nữa thì lao đảo, nhang cũng đã đốt hết, đã đến lúc!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153: Thời Điểm Đến, Định Thắng Thua

Trong những tiếng thảo luận đó, nhiều người bắt đầu mong thời gian hết thật nhanh, muốn thấy Hàn Văn Tịch thua.

Thua thì phải thực hiện cá cược, tiếng tăm của Mục Lưu Nguyệt vừa bị mất, không nghĩ đến Hàn Văn Tịch tự mình đặt ra quy định thì giờ cũng phải thực hiện cá cược.

Đây quả thực là một vở kịch lớn của năm trong đế đô! Ai lại không mong chờ! Chắc hẳn nếu tin tức này được truyền ra ngoài, toàn bộ đế đô sẽ rung chuyển!

Đương nhiên, cả Trường Bình Công chúa và Mộ Dung Uyển Như cũng rất mong chờ, có điều, so với cá cược thì các nàng càng mong chờ Hàn Văn Tịch uống say hơn.

Nhiều người ồ ạt rời khỏi chỗ ngồi của mình, tiến lên phía trước, muốn nhìn cho rõ ràng hơn, cũng có nhiều người khác tùm năm tùm ba ngồi cùng một chỗ với nhau, xì xào bàn tán. Mộ Dung Uyển Như thậm chí không biết quý không hay mà chạy đến bên cạnh Trường Bình Công chúa, thấp giọng: “Công chúa, người đã chuẩn bị xong chưa?”

Ánh mắt của Trường Bình công chúa không hề rời khỏi Hàn Văn Tịch, đôi môi cong lên một độ cong tàn nhẫn, thấp giọng rồi yếu ớt nói: “Yên tâm, hãy xem thật kĩ buổi biểu diễn của người, chuẩn bị cho cẩn thận đó.”

“Vâng.”

Mộ Dung Uyển Như hiểu ý, lại yên lặng không một tiếng động mà lùi về vị trí của mình, không có ai nhận thấy những hành động của nàng.

Tất cả mọi người đều chú ý vào ba bàn rượu ở trên, lúc này, rốt cuộc thì Hàn Văn Tịch đã làm bể bình rượu thứ ba, cầm lên bình rượu thứ tư.

Nhưng mà, Nam Bắc công tử đã uống đến bình thứ bảy!

Trường Bình công chúa vui vẻ, rất “tốt bụng” báo số lượng của ba người: “Bắc công tử và Nam công tử mỗi người đã uống được sáu bình, Tàn vương phi đã uống được ba bình!”

Vừa mới nói xong, ai ngờ Bắc công tử lại nhíu mày nhìn sang, nháy mắt nhìn Trường Bình Công chúa một cái với vẻ đùa cợt, đương nhiên, động tác của hắn cũng không hề dừng lại, hắn tiện tay quăng bình rượu thứ bảy ra, một tiếng “xoảng” liền rơi xuống đất, không còn một giọt rượu nào.

Trời ạ!

Nhanh đến vậy sao!

Lập tức, mọi người đều kêu lên một tiếng đầy sợ hãi, chuyện này cuối cùng cũng ảnh hưởng đến Nam công tử và Hàn Văn Tịch.

Nam công tử nhìn sang, quá vội vàng nên dứt khoát đứng lên, hai tay cầm bình rượu thứ bảy rồi điên cuồng rót vào miệng mình, uống từng ngụm từng ngụm, ực ực ực!

Không thể không nói, một Lý Mục Ca thế này thực sự quá đàn ông, dù nhìn thế nào cũng không thấy được sự ảo lá.

Đôi môi của Bắc công tử hiện lên nụ cười lạnh đầy sự khinh thường, hắn cũng đứng lên, lấy ra bình rượu thứ tám, một tay nâng lên, ngửa đầu rồi đổ xuống với vẻ tuần tú.

Còn Hàn Văn Tịch thì vẫn đang ngồi đó, hai tay nâng bình rượu thứ tư, lấy tốc độ từ đầu đến giờ, tiếp tục uống.

Thắng bại, hình như càng lúc càng rõ ràng.

Mặc dù khoảng cách giữa Nam Bắc công tử không lớn, tranh nhau cũng rất kịch liệt, thế nhưng mọi người lại quan tâm đến Hàn Văn Tịch nhiều hơn, dù sao thì nếu nàng thua thì sẽ có nhiều thứ để xem hơn.

“Tàn vương phi, người đã chậm hơn người ta ba bốn bình rồi đấy, cố lên nhé!”

“Vương phi nương nương, người đừng làm mất mặt của nữ nhân chúng ta, nhanh lên nhanh lên!”

“Vương phi nương nương, người thật là chậm quá rồi đó, nếu không thì người cứ nhận thua trước đi, đừng để vừa thua lại vừa tổn hại đến sức khỏe nữa!”

...

Luôn luôn có nhiều người thích ném đá xuống giếng như vậy, bọn họ nguoi một câu ta một câu hò hét với Hàn Vân Tịch, ước gì có thể làm phiền nàng, muốn nàng thua nhanh hơn nữa, thậm hại hơn nữa!

Thế nhưng, Hàn Vân Tịch vẫn không hề bị ảnh hưởng, không hề nhúc nhích, động tác của nàng không chậm hơn, cũng chẳng nhanh hơn!

Rốt cuộc, nàng đã làm bể bình rượu thứ tư, cũng không biết là trùng hợp hay là nàng đã tính toán trước, nàng vừa ném bình rượu thì Trường Bình Công chúa liền tuyên bố: “Thời gian đã qua được một nửa, còn nửa nén hương nữa! Bắc công tử chín bình rượu, Nam công tử tám bình rượu, Hàn...”

Trường Bình Công chúa kích động quá, suýt chút nữa thì gọi thẳng tên, may mắn vẫn chưa nói ra khỏi miệng, nàng dừng lại một lát, cố ý dùng giọng điệu cực kì cung kính nói tiếp: “Tần hoàng thân, bốn bình!”

Thời gian đã hết một nửa, Hàn Vân Tịch cũng thua người ta hơn phân nửa, thật sự là yếu quá!

Men say cũng sắp lên, chỉ còn lại một nửa thời gian, nàng chỉ có thể uống ít lại thì sao có thể đuổi kịp chứ!

Chắc chắn sẽ thua!

Trong lúc mọi người nghĩ Hàn Vân Tịch sẽ nóng nảy cầm vỏ rượu thứ năm nên thì điều ngoài ý muốn đã xảy ra, nàng cũng không làm vậy, lại có vẻ bình tĩnh và đứng lên.

Chính là do cái dừng lại này làm cho mọi người thấy rõ ràng khuôn mặt của nàng, trắng hồng xen kẽ, ánh mắt có vẻ mơ màng, dưới bộ áo trắng lại càng làm cho người ta say đắm

Thế nhưng, điều mà mọi người quan tâm hơn hết là nàng đang định làm gì?

Sao lại ngừng lại? Không tiếp tục sao? Say rồi? Hay là nhận thua?

Khi Hàn Vân Tịch đứng vững lại thì mọi người cũng trở nên yên tĩnh, mặc kệ nữ nhân này muốn làm gì, dù sao thì nàng cũng thua chắc rồi, tất cả mọi người căng thẳng chờ đợi giờ khắc kích động nhất xảy đến!

Thế nhưng! Ai ngờ Hàn Vân Tịch lại mỉm cười, hai tay nâng lên bình rượu, giữa đầu, để bình rượu và miệng nàng đối diện với nhau, nàng nhanh chóng xoay tròn bình rượu, lập tức, rượu tuôn ra như suối, trào ra rồi rót vào miệng nàng.

Trời ạ, tốc độ rượu chảy còn nhanh hơn so với hai người lão luyện là Nam Bắc công tử nữa, miệng Hàn Vân Tịch cũng chưa hề khép lại, yết hầu luôn động đập.

Tại sao có thể như thế được?

Không lâu sau, một bình đã uống hết, Hàn Vân Tịch phóng khoáng vứt đi, cầm lấy bình thứ sáu, vẫn dùng biện pháp cũ, hai tay nhanh chóng xoay tròn bình rượu, miệng bình rất nhỏ nhưng lại như được mở ra tối đa, rượu chảy xuống một cách trôi chảy.

Miệng Hàn Vân Tịch mở lớn, ực ực!

Một tiếng “xoảng” phát ra, cái bình thứ sáu cũng đã bể nát, cái bình thứ bảy được nâng lên. Mà vào lúc này, chỗ Bắc công tử và Nam công tử lại có chuyện, không hề có điềm báo trước, tốc độ của hai người họ lập tức chậm lại, thậm chí Nam công tử còn ngừng lại một lát, hơi điều chỉnh rồi mới có nuốt hết rượu trong miệng mình.

Lúc này, Bắc công tử đã uống bình thứ chín, Nam công tử là bình thứ tám, còn Hàn Vân Tịch...

Trời ạ, nàng đã uống hết bình thứ bảy, cầm lên bình thứ tám rồi!

Rốt cuộc thì chuyện này là sao?

Tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn, dường như người trước mắt họ không phải là Hàn Vân Tịch, mà là một người khác.

Thật ra, Hàn Vân Tịch chỉ dùng một mảnh khố nhỏ, nàng đã lợi dụng nguyên lý của vật lý mà thôi.

Nếu ngay từ đầu rót rượu nhanh chóng thì tất nhiên dạ dày sẽ bị đầy ngay, không cần nói đến tửu lượng thế nào nữa, đến lúc cuối cùng, chắc chắn là dạ dày sẽ không chịu nổi nữa, mà một khi dạ dày không chịu được thì dù tửu lượng có tốt đến mấy, cũng không thể nào uống tiếp được nữa.

Cho nên ngay từ lúc đầu nàng đã dùng một tốc độ vừa phải, để dạ dày của nàng có thể thích ứng một cách từ từ, dần dần mở rộng ra, để chuẩn bị cho

lúc cuối.

Khi dạ dày của nàng từ từ mở rộng ra, bắt đầu thích ứng với số lượng lớn thì nàng liền đứng lên, xoay tròn bình rượu và rót rượu.

Đừng xem thường động tác “xoay tròn” này, động tác này chính là điểm mấu chốt để làm rượu chảy ra nhanh hơn, giống với nguyên lý của bồn cầu tự hoại, một khi xoay tròn nhanh thì rượu trong bình sẽ hình thành một vòng xoáy, chảy ra khỏi miệng bình với tốc độ nhanh nhất.

“Xoảng!”

Cái bình rượu thứ tám bị Hàn Vân Tịch tàn nhẫn làm bể, tiếng vang này cũng làm cho Nam Bắc công tử nhìn sang, thật ra thì từ nãy đến giờ bọn hắn đều xem nhẹ Hàn Vân Tịch, cũng không rõ bây giờ nàng đã uống tới bình thứ mấy nữa.

Hình như nữ nhân này đã làm vỡ liên tiếp mấy cái bình.

Trong đám người này, cũng không biết ai la lên một tiếng: “Vương phi nương nương đã uống đến bình thứ tám!”

Bình thứ tám?

Trời ạ, Nam Bắc công tử đều bị hù dọa, sắc mặt lập tức biến thành màu trắng xám, sao có thể chứ?

“Đúng không?” Bắc công tử nhìn về phía Trường Bình Công chúa.

Trường Bình Công chúa vẫn luôn đếm, mặc dù nàng không tin nhưng vẫn gật đầu: “Đúng.”

Lần này, cả hai người Nam Bắc công tử đều vội vàng, hai người ngira đầu tiếp tục uống, chỉ tiếc, đã trễ.

Lúc này, dạ dày của bọn hắn đã đầy quá rồi, hoàn toàn uống không nổi nữa, mới miễn cưỡng uống được một ngụm thì liền muốn nôn ra, Bắc công tử vẫn còn ổn, chỉ hơi lao đảo, lộ ra vẻ say, còn Nam công tử vừa ọc một tiếng liền không chịu nổi nữa, nghiêng người qua một bên rồi không ngừng ói, thân thể cũng đã co quắp lại.

Nam công tử thua!

Thấy vậy, Bắc công tử cũng không dám uống ngay nữa, hắn chỉ có thể tro mắt ra nhìn Hàn Vân Tịch cầm bình rượu thứ chín lên, giờ qua đầu, xoay tròn rồi rót xuống miệng.

Thật ra Bắc công tử và Nam công tử đều là người từng trải trên bàn rượu, sao họ không biết dạ dày phải cần một khoảng thời gian để thích ứng và mở rộng ra chứ, tuy nhiên, khi bọn hắn đối mặt với nhau thì không để ý được nhiều như vậy, thực lực của bọn hắn cũng không thua kém gì nhau, nhiều khi thắng thua chỉ chênh lệch một ngụm rượu mà thôi, bởi vậy họ mới liều mạng như vậy từ lúc đầu.

Bọn hắn đều nghĩ Hàn Vân Tịch chỉ có thể uống được nhiều nhất là ba bình rượu thôi, ai ngờ nữ nhân này lại giấu nghề kỹ như vậy, thế mà còn am hiểu phương pháp đầu rượu nữa, thủ pháp rót rượu đó đã hơn xa bọn hắn!

Rượu không ngừng tràn ra, rót vào miệng Hàn Vân Tịch, nàng đứng đó, ngửa đầu nâng bình, mặc dù chỉ là nữ tử nhưng lại có sự phóng khoáng tự nhiên của tửu tiên, có khí chất siêu phàm thoát tục, khiến cho những người nhìn thấy đều ngẩn người.

“Xoảng!”

Khi Hàn Vân Tịch làm bể bình rượu thứ chín thì Bắc công tử, người bắt đầu nổi lên cơn say mới tỉnh táo lại, hắn nhìn về phía một nén nhang kia, chỉ thấy nhang đã sắp hết, thời gian cũng chẳng còn bao nhiêu nữa.

Hắn sờ vào bụng mình, ợ một tiếng, mặc dù men say đã xuất hiện, hắn cũng đã say rồi, nhưng cũng không phải là loại say bất tỉnh nhân sự, hắn vẫn còn biết chuyện gì đang xảy ra.

Thấy Hàn Vân Tịch cầm bình rượu thứ mười lên, hắn cũng vụng về cầm bình rượu lên, nhưng không phải là bình thứ chín đã uống được một nửa, mà là một bình mới.

Người đang đứng một bên định nhắc nhở, nhưng ai ngờ, Bắc công tử lại hô lên một tiếng: “Uống!”

Nói ra một tiếng “uống”, hai tay của hắn đặt trên bình rượu, thế nhưng lại không hề động đậy gì.

Thấy vậy, Hàn Vân Tịch thở phào nhẹ nhõm!

Bình rượu thứ mười, từ đầu đến cuối nàng chỉ cầm nó trên tay thôi, không hề uống, thật ra thì cho dù dạ dày của nàng đã được mở rộng ra, nhưng cũng không hơn được hai vị Nam Bắc công tử nhiều lắm, nàng cũng rất muốn ói ra, nhưng nàng đang cố nén.

Hơn nữa, nàng vừa dừng lại thì cơn say đã xuất hiện, đầu của nàng bắt đầu choáng váng, đứng cũng không vững nữa, nàng cắn chặt hàm răng để cho mình có vẻ tỉnh táo hơn, cho mọi thứ có vẻ đều bình thường, nàng ra vẻ khinh thường, nhìn Bắc công tử, đáng vẻ như đang muốn chờ hắn.

Thấy thế, đám người xung quanh cũng không phát hiện ra điều gì bất thường, tuy nhiên, trong người nàng đang sóng cuộn biển gầm thế nào thì chỉ có nàng mới biết được.

Nàng nói với mình, gắng gượng, gắng gượng, cố gắng gượng!

Một nén nhang đã sắp cháy hết rồi, nàng nhiều hơn Bắc công tử nửa bình rượu, chỉ cần hết thời gian thì nàng sẽ thắng!

Đột nhiên, Bắc công tử gào to lên một tiếng, cầm bầu rượu lên, ngửa đầu rồi rót xuống.

Tìm Hàn Vân Tịch đập một tiếng thịch, nàng đang định uống tiếp, nhưng ai ngờ, Bắc công tử mới uống được hai ngụm thì cả bình rượu đã bị hắn làm rớt, tiếng “Xoảng” vang lên khắp toàn trường.

Hắn ngửa đầu thờ dài, lập tức cúi đầu xuống, vừa cúi đầu thì ói ngay, tình hình y hệt như Nam công tử, vừa ói liền không ngừng lại được, hắn phải ngã người qua một bên ói mạnh, chỉ có điều, tình hình của hắn tốt hơn Nam công tử một chút, men say đã kéo đến, nhưng hắn vẫn chưa bị say đến mức cả người đều co quắp.

Bắc công tử cũng thua!

Giờ phút này, Hàn Vân Tịch cũng phải lùi về phía sau một bước, suýt chút nữa thì lao đảo, nhang cũng đã đốt hết, đã đến lúc!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 154: Thử Đoạn, Bĩ Ổi Thấp Kém

Đã đến lúc!

Bình rượu thứ tám của Nam công tử vẫn chưa được uống hết, mà bình rượu thứ chín của Bắc công tử cũng chưa uống xong, hai người đều say đến mức nằm xuống. Hàn Vân Tịch uống hết chín bình rượu vẫn còn đang đứng đấy.

Hàn Vân Tịch thắng!

Tất cả mọi người ở đây đều không thể tin được, họ không thể tin được những thứ mà tận mắt đang chứng kiến, thế nhưng sự thật đã bày rõ trước mắt, những người trước đó vẫn còn chờ Hàn Vân Tịch thua, những nam nhân không quan tâm đến chuyện không phải của mình, tất cả đều nhìn nữ nhân này với cặp mắt khác xưa.

Quá mạnh mẽ!

Thực sự phục nữ nhân này!

Trường Bình công chúa cũng bị chấn động, nàng đứng đó nhìn Hàn Vân Tịch dù mặt đã đỏ hồng nhưng vẫn cao quý kiêu ngạo như vậy, tự nhiên lại sinh ra một loại cảm giác mình kém nàng một bậc.

Lúc này, Mộ Dung Uyển Như đứng vào sau lưng nàng một cái: “Công chúa!”

Lúc này thì Trường Bình công chúa mới tỉnh táo lại, nàng hiểu rằng cơ hội đã đến, nàng lập tức nặn ra một nụ cười vui mừng rồi cười to nói: “Ta biết ngay là Tàn hoàng thất sẽ không thua mà, sẽ không làm Tàn hoàng thất mất mặt! Trận đấu rượu này, Tàn hoàng thất thắng!”

Những người tâm phục khẩu phục chỉ nghĩ là Trường Bình công chúa cũng đã phục nàng, tuy nhiên Hàn Vân Tịch lại cảm thấy có gì đó rất bất thường.

Thật ra, lúc này Hàn Vân Tịch cũng đã đứng không vững nữa rồi, nàng cũng bắt đầu say nhưng nàng vẫn còn giữ được một chút tỉnh táo, nàng cũng không biết tại sao Trường Bình công chúa lại mời Nam Bắc công tử đến, nàng cảm thấy chỗ này có điều gì đó không đúng lắm, nhưng lại không nói ra được.

Chỉ có điều, nhìn thấy Nam Bắc công tử đã say đến như vậy, nàng đoán là hai người đó cũng chẳng làm ra được chuyện gì.

“Vậy kính xin Trường Bình công chúa hãy thúc giục Nam Bắc công tử, đừng quên vụ cá cược của chúng ta!” Hàn Vân Tịch nói.

“Chắc chắn rồi! Đó là chuyện đương nhiên!” Trường Bình công chúa rất vui vẻ.

Xác định được là trận đấu rượu đã kết thúc, sự đề phòng và căng thẳng của Hàn Vân Tịch cũng biến mất, không thể không thừa nhận nàng đã uống quá nhiều đã vượt qua giới hạn của mình.

Nàng từ từ ngồi xuống một tay đỡ trán, lúc này đầu óc nàng rất choáng, trong dạ dày lại đang sóng cuộn biển gầm muốn ói lại ói không được, sức lực cả người đã dần cạn kiệt, muốn động đậy gì cũng không được nữa chỉ ước gì có thể nằm xuống ngủ say như chết thôi.

Hàn Vân Tịch đang muốn cho tỳ nữ đưa nàng đến sương phòng để nghỉ ngơi, Mộ Dung Uyển Như vẫn luôn che dấu chính mình đi đến: “Tàu tử, ta đi người đi nghỉ ngơi nhé, người đã uống nhiều lắm rồi.”

“Không cần đâu, để cung nữ đưa ta đi là được.” Hàn Vân Tịch thản nhiên nói, cố gắng để mình có vẻ tỉnh táo hơn một chút, lúc này nếu để Mộ Dung Uyển Như dẫn nàng đi thì nàng không yên tâm.

“Lương Thần Mỹ Cảnh, hai người các người hãy đưa Vương phi nương nương đến sương phòng để nghỉ ngơi, hầu hạ cho cẩn thận!”

Trưởng Bình công chúa vừa mở miệng, hai người cung nữ gọi là Lương Thần Mỹ Cảnh lập tức đi lên đỡ lấy nàng, Mộ Dung Uyển Như giả vờ: “Tàu tử, hay là để ta đi cùng người.”

“Không cần, các người cứ tiếp tục ta nghỉ một lát là ổn.”

Nhìn sơ qua Hàn Vân Tịch có vẻ vẫn còn tỉnh táo, thế nhưng thấy nàng đã uống nhiều rượu như vậy mọi người đều biết chuyện say rượu chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Mộ Dung Uyển Như đi theo mấy bước sau đó mới quay trở lại, cười với Trưởng Bình công chúa rồi về chỗ ngồi cũ.

Trưởng Bình công chúa cũng bình thản ung dung mà ngồi xuống, liếc hai vị Nam Bắc công tử đang nghiêng người dựa vào một bên, lười biếng nói: “Lý công công, đưa hai vị Nam Bắc công tử đi tỉnh rượu đi, đường đường là một đại nam nhân lại thua dưới tay nữ nhân, thật sự là mất mặt!”

“Vâng, lão nô tuân mệnh.” Lý công công dùng giọng nói eo éo đặc trưng trả lời.

Yến hội nhanh chóng tiếp tục, tâm trạng của Trưởng Bình công chúa dường như đã tốt hơn nhiều rồi, nói chuyện trời đất với mọi người vui cười giận hờn vô cùng náo nhiệt.

Chỗ sương phòng phía bên kia sau khi Hàn Vân Tịch cho hai người tỳ nữ lui ra thì tự khóa cửa lại, lúc này sự đề phòng khắp người nàng mới biến mất, vừa thả lỏng thì nàng đã ngã mũ xuống ghế dù muốn đứng lên lại cũng đứng không nổi.

Thật sự là uống say mất rồi!

Nàng rất muốn ngã người xuống rồi ngủ say, thế nhưng nàng biết rằng mình không thể làm vậy, biện pháp nhanh nhất và khỏe nhất chính là cố ói ra nàng phải ói hết đồng rượu lúc này mới uống.

Nghỉ ngơi một lát, nàng cố gắng mở mắt ra, dựa vào một bên rồi dùng biện pháp tàn nhẫn nhất để ói hết ra.

Nàng dùng đầu ngón tay của mình chặn đầu lưỡi lại, do dự một lát liền đề xuống cổ họng, vừa móc thì nàng liền không nhịn được mà ói ra!

Cái ói này rất ghê gớm, không ăn được bao nhiêu những thứ ói ra thì tất cả đều là nước, rượu.

Không biết nàng đã móc hết mấy lần ói hết bao nhiêu, tóm lại đến lúc cuối cùng thì ngũ tạng lục phủ của nàng đã dễ chịu hơn, người cũng tỉnh táo hơn so với lúc này, chỉ là cả người đều đã rệu rã không còn tí sức lực nào.

Sau khi Hàn Vân Tịch súc miệng, nàng liền lấy nước đường trong hệ thống giải độc ra uống, tránh cho mình khỏi bị ngộ độc rượu.

Mặc dù là độc y, thế nhưng trong kho thuốc của hệ thống giải độc cũng chuẩn bị rất nhiều thuốc để dùng trong trường hợp khẩn cấp.

Người đã từng say mèm đều biết cho dù đã ói hết và uống nước đường rồi, nhưng ít nhất cũng phải ngủ được mấy giờ mới có thể khôi phục lại sức lực.

Hàn Vân Tịch khó khăn quay lại giường, gần như là vừa mới ngã xuống thì đã không còn sức lực để di chuyển vị trí nữa, tư thế lúc leo lên là thế nào thì cứ ngủ thiếp đi như vậy.

Cả phòng đều yên tĩnh, nhưng mà ít lâu sau cái cửa phòng đóng chặt liền phát ra tiếng động, tiếng vang “cọt kẹt cọt kẹt” càng lúc càng lớn, chuyện này hiển nhiên là có người đang cạy cửa!

Trên giường, cả người Hàn Vân Tịch không còn sức lực, ngủ đến bất tỉnh nhân sự hoàn toàn không nghe được tiếng động đó.

Lập tức “bịch” một tiếng, khóa cửa rơi xuống cửa phòng bị người ở ngoài cẩn thận từng chút một mà đẩy ra.

Chỉ nghe được một lời thì thầm, không biết là ai cũng chẳng biết là đang nói gì chỉ thấy một người bị đẩy vào, “ầm” một tiếng liền nằm co quắp trên mặt đất, sau đó cửa phòng từ từ đóng lại.

Tất cả đều trở lại sự yên tĩnh lúc ban đầu, Hàn Vân Tịch không biết gì cả.

Bên trong, người bị đẩy vào không phải là người nào khác chính là Bắc công tử Trương Tôn Triệt đã bị say đến mức bất tỉnh nhân sự, hất nằm trên đất

một lát lại chưa ngủ mà lật người qua mặt hướng lên trời.

Chỉ thấy mặt mũi của hấn đỏ bừng lỗ tai và cổ cũng đã đỏ lên, màu đỏ này còn đậm hơn so với loại màu đỏ khi say rượu nữa, làm cho người nhìn thấy cũng cảm thấy khô nóng thay cho hấn.

Mà vào lúc này, quả thực Trương Tôn Triệt cũng bốc hỏa hết cả người, hấn không còn ý thức gì nữa thân thể cũng nóng dần lên, thế nhưng khi cảm giác khô nóng ngày càng rõ ràng thì hấn cũng càng lúc càng lấy lại sức lực.

Cũng không biết thứ sức lực này đến từ đâu, hấn chỉ cảm thấy bụng mình phải kìm nén điều gì đó rất khó chịu, ước gì có thể trút ra ngay!

“Nóng quá!”

Hấn tự lẩm bầm, vừa vô thức giật cổ áo ra cời thất lưng ra, vừa bò lên lão đảo mấy bước rồi dựa vào bàn để đứng vững.

Lúc này, hấn đột nhiên thấy được Hàn Văn Tịch đang nằm ở trên giường!

Trong chốc lát sự khô nóng dưới bụng hấn nhảy vọt lên, Trương Tôn Triệt không nhịn được mà nuốt nước miếng một cái, say bí tỉ mà nở nụ cười: “Nữ nhân ha ha! Đại gia ta đến rồi!”

Hấn đâu còn nhận ra đó chính là Tần vương phi nữa, khuôn mặt lộ ra nụ cười dâm dăng vừa cời áo nói dây lưng ra vừa lão đảo bước qua: “Tiểu nương tử, đại gia ta đến rồi!”

Mất thấy Trương Tôn Triệt sắp lao đến, Hàn Văn Tịch vẫn không nhúc nhích giống như không hề biết tình trạng nguy hiểm lúc này là của mình vậy.

Trương Tôn Triệt nôn nóng khó chịu cời áo, vậy mà hấn đã cời tới dây quần, rõ ràng là hấn đã bị dính phải một loại tá dược!

Trời ạ, Hàn Văn Tịch vẫn hoàn toàn chưa biết gì.

Thật là đáng sợ!

Lúc này, Trương Tôn Triệt chỉ còn cách giường ba bước nữa thôi, hấn đứng vững lại dùng ánh mắt giống như thú săn mồi để nhìn Hàn Văn Tịch, nuốt nước miếng liên tục.

Nhưng mà, ngay lúc này: “Tít tít! Tít tít tít!”

Trong đầu Hàn Văn Tịch đột nhiên truyền đến âm thanh nhắc nhở liên tục, có độc!

Tình cảnh giác chuyên nghiệp trong thời gian dài làm cho Hàn Văn Tịch đang ngủ say, vừa nghe thấy tiếng nhắc nhở này thì lập tức mở to hai mắt tỉnh táo lại ngay, phải biết rằng làm một bác sĩ dù nhận nhiệm vụ cấp cứu vào lúc nửa đêm thì cũng phải tỉnh táo ngay lập tức.

Thế nhưng, trong giây phút nằng tỉnh táo lại Trương Tôn Triệt đang ở trần lại đột nhiên nhào đến.

“A!”

Hàn Văn Tịch la lên một tiếng, vội tránh ra.

Trương Tôn Triệt nhào vào cái chần bên cạnh nàng, còn nàng thì cả người đều không còn sức lực, cái tránh ra lúc này chỉ là một phản ứng trong lúc khẩn cấp mà thôi, nàng cũng nằm ở một bên nhìn nam nhân đang nằm bên cạnh mình khó mà tin được điều này, bị hù dọa đến mức sắc mặt cũng tái xanh.

Là Trương Tôn Triệt, tại sao hấn lại ở đây?

“Tít tít tít! Tít tít tít!”

Trong đầu, hệ thống giải độc vẫn đang liên tục nhắc nhở Hàn Văn Tịch chú ý nhìn vào, lập tức đã hiểu chuyện gì đang xảy ra, tên này đã trúng mị dược!

Mị dược mặc dù được gọi là dược thể nhưng thực tế lại là một loại độc dược hại người!

Nàng đã khóa cửa rồi mà? Tên này vào đây bằng cách nào.

Hàn Văn Tịch nhìn về phía cửa phòng lại phát hiện chốt cửa đã bị cạy ra.

Nàng bỗng nhiên hít một hơi thật sâu, lập tức hiểu được đây là một âm mưu chắc chắn Trương Tôn Triệt đã bị người ta hạ độc rồi đưa vào đây!

Tiếng động cạy cửa lớn như thế tỷ nữ và thị vệ đều là người chết sao? Không phát hiện ra? Chuyện này chắc chắn là do Trương Bình công chúa làm!

Ghê tởm!

Không, quả thực là buồn nôn, nàng ta lại dám dùng thủ đoạn bỉ ổi và thấp kém như vậy!

Hàn Văn Tịch vẫn còn đang tức giận thì ai ngờ, Trương Tôn Triệt đột nhiên lật người lại giờ đôi tay dâm tà ra với nàng: “Tiểu nương tử, đừng có trốn đại gia ta bảo đảm sẽ làm cho ngươi thoải mái!”

Hàn Văn Tịch tránh khỏi tay hắn, thế nhưng bàn tay kia của Trương Tôn Triệt lại chộp đến ngay lập tức, nắm chặt ống tay áo của nàng, thỉnh linh kéo nàng lại gần hít sâu một hơi liền muốn giờ chân đè qua.

Hàn Văn Tịch bị hù sợ, nàng không hề có sức lực để né tránh, nàng chưa kịp suy nghĩ nhiều lấy một cây kim châm trong hệ thống giải độc ra để làm vũ khí dùng hết sức bình sinh mà đâm vào đùi Trương Tôn Triệt!

“A...”

Trương Tôn Triệt khẽ kêu một tiếng, đau đến mức lăn xuống một bên lúc này hắn cũng đã tỉnh táo hơn một chút, nhưng dưới tác dụng của độc tính và rượu thì hắn đã mất đi lý trí từ sớm, không chống cự được bản năng ước gì có thể chiếm được nữ nhân này ngay.

“Đồ đáng ghét!”

Hắn nổi giận gầm lên một tiếng lại lao đến lần nữa, Hàn Văn Tịch muốn trốn đi thế nhưng nàng lại rất yếu, nghiêng người qua nhưng lại không cẩn thận té xuống giường.

Nhưng ai ngờ, Trương Tôn Triệt lại kéo cánh tay của nàng lại bám chặt không buông tay kia lại bắt đầu sờ mó.

“Biến ngay!”

Hàn Văn Tịch hét lớn, kim châm lại đâm vào thế nhưng nàng thật sự đã không còn một chút sức lực nào nữa rồi, vậy nên lần đâm này chẳng làm được gì Trương Tôn Triệt cả.

Trương Tôn Triệt bỗng nhiên kéo mạnh một cái làm rách ống tay áo của nàng, cái kéo này vô tình đã giải thoát cho Hàn Văn Tịch, Hàn Văn Tịch nhào sang một bên cuối cùng cũng nói rộng được khoảng cách với Trương Tôn Triệt.

Nàng thở ra một hơi, lúc này mới ý thức được là mình có thể hạ độc thì cũng có thể giải độc!

Chết tiệt!

Nàng đã sợ đến mức choáng váng rồi hay sao?

Nàng ước gì có thể đầu độc chết cái tên chết tiệt này thế nhưng nàng vẫn phải nhịn xuống, Trương Bình công chúa đã hạ độc rồi thì chắc chắn sẽ thực hiện bước tiếp theo, Trương Tôn Triệt không thể xảy ra chuyện được.

Lúc này, Trương Tôn Triệt cũng đã bò xuống giường lại muốn ép sát Hàn Văn Tịch lần nữa, mị được trong người hắn rất phổ biến Hàn Văn Tịch vừa quét qua thì đã biết phải giải độc thế nào rồi.

Nàng cầm kim châm trong tay mình chọn huyết vị ngay chỗ bụng của Trương Tôn Triệt, chỉ cần đâm hai châm vào thì mị được sẽ được giải.

Nàng dè dặt nhìn Trương Tôn Triệt đang từ từ đến gần, nàng không còn nhiều sức lực nữa cho nên chỉ có thể ra tay vào lúc Trương Tôn Triệt đến gần mình, lòng bàn tay của nàng đã toát hết cả mồ hôi cả đời này của nàng chưa bao giờ căng thẳng đến vậy.

Phải biết rằng nếu sảy tay nàng sẽ tiêu đời!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 155: Tức Giận, Tương Kế Tự Kế

Hàn Văn Tịch nắm chặt kim châm nhìn chằm chằm Trương Tôn Triệt đang từng bước từng bước tới gần, nàng lo lắng đến mức nín thở giờ khắc này quyết định sống chết!

"Ha ha, tiểu nương tử đại gia ta xem nàng chạy đi đâu?"

Trương Tôn Triệt cười dâm đãng một tay nắm lấy mắt cá chân của Hàn Văn Tịch, Hàn Văn Tịch liền giật mình một cái nhưng vẫn cố nhịn!

Ai ngờ, Trương Tôn Triệt cũng không tiếp tục tới gần, ngược lại bất thỉnh linh kéo nàng lại rồi muốn đè nàng xuống!

Vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc nàng đâm hai cây châm vào huyệt vị trên bụng của Trường Tôn Triệt, trong chốc lát cơ thể Trường Tôn Triệt đang ép xuống đột nhiên im bất rồi dừng hẳn, hẳn giống như bị cái gì kích thích liền cứng đờ.

Mà lúc này, Hàn Vân Tịch lại từ dưới người hắn bò ra lăn sang một bên ngay lúc Hàn Vân Tịch dừng lại, Trường Tôn Triệt như bị tê liệt mất hết sức lực ngã xuống!

Thời gian chỉ kém chút xíu nữa thôi, nguy hiểm thật nguy hiểm thật!

Song Hàn Vân Tịch nhìn lại kim châm trong tay mình một chút rồi lại nhìn cả người cứng ngắc của Trường Tôn Triệt, đột nhiên có cảm giác muốn đập đầu vào tường!

Do nàng quá lo lắng nên đâm hai cây châm với lực không đủ.

Trường Tôn Triệt hôn mê bất tỉnh nhân sự, thuốc mê trong cơ thể là nguồn gốc từ sức mạnh trong thân thể hắn. Mặc dù lúc này hắn đang rục dưới đất nhưng một khi thuốc mê được giải hết chẳng mấy chốc hắn lại cử động được.

Miệng Hàn Vân Tịch thở hổn hển, lập tức dùng thời gian này lấy từ trong hệ thống giải độc một cây châm chứa chất kích thích đây xem như là loại được hữu hiệu nhất trong lúc nàng gặp chuyện khẩn cấp.

Mặc dù sau khi say rượu dùng loại thuốc này tổn hại vô cùng lớn nhưng nàng cũng không quan tâm tới nhiều như vậy.

Châm xuống một cái nàng lập tức khôi phục lại thể lực, đang muốn đi qua bỏ thêm hai châm cho Trường Tôn Triệt chi là nghĩ đi nghĩ lại cảm thấy không ổn.

Trường Bình công chúa nhét cái của nợ bị hạ độc này cho nàng nhất định còn có hành động tiếp theo, ngộ nhờ có người xông tới nhìn thấy một màn này coi như nàng nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa sạch tội!

Nghĩ đến đây Hàn Vân Tịch hoàn toàn kinh ngạc. Đúng, bây giờ cấp thiết nhất chính là trốn!

Rất nhanh sau đó Hàn Vân Tịch phát hiện cửa phòng bị khóa trái từ bên ngoài đám người này nhất định là đã tính toán kĩ!

Hàn Vân Tịch lập tức tìm kiếm cửa sổ, may mắn cửa sổ không bị đóng kín nàng khập khễnh di chuyển cái ghế vội vã vượt khỏi cửa sổ bỏ chạy.

Sau đó thuận tay đóng cửa sổ lại nàng tựa ở trên tường thở dốc từng hơi một. Mặc dù trốn thoát an toàn thế nhưng tim vẫn đập thình thịch, nhảy nhót điên cuồng sợ hãi không thôi.

Nhưng mà ngay lúc này từ bên kia lại truyền tới hai âm thanh quen thuộc, không phải ai khác, chính là Mộ Dung Uyển Như và Lý công công.

"Đi vào bao lâu rồi?"

"Một lát rồi, Uyển Như tiểu thư lúc này mau gọi người đến đi?"

"Chờ một chút ha ha, gạo nấu thành cơm mới thú vị." Mộ Dung Uyển Như cười khoái chí.

"Ha ha Uyển Như tiểu thư, thuốc nô tài hạ là đủ lượng lúc này nhất định là đang xử lý!" Lý công công cũng cười.

"Được, vậy người đi gọi người đến đi ta sẽ chờ ở đây."

"Được, Uyển Như tiểu thư cứ đợi lĩnh thưởng đi. Người đưa ra chủ ý này sao mà hay như thế, sau khi chuyện thành công Trường Bình công chúa nhất định sẽ trọng thưởng cho người!"

Lời này vừa nói ra Hàn Vân Tịch liền nghe thấy tiếng bước chân đi xa của Lý công công.

Nàng chậm rãi hít thở lại hai tay đã sớm niền chặt nắm đấm tức giận ngút trời!

Khá lắm Mộ Dung Uyển Như, xưa nay bao nhiêu tính toán coi như bỏ đi, không ngờ lần này vẫn lại là người mà còn chơi cái loại thủ đoạn bản thủ này!

Đều này thật sự là quá đáng rồi!

Người hại ta một, ta báo người mười, Bạch Liên Hoa ơi Bạch Liên Hoa thời gian qua bốn vương phi không chấp người, nhưng giờ thì nợ mới nợ cũ sẽ tính tất!

Hàn Vân Tịch dọc theo vách tường, yên lặng không tiếng động đi tới, chỉ thấy Mộ Dung Uyển Như đang nấp dưới một cây nhỏ nàng hít sâu mấy hơi đây là cách duy nhất để thoát khỏi đây.

Đi đến gần, Hàn Vân Tịch đột nhiên mở miệng: "Uyển Như sao người lại ở chỗ này?"

"A...!"

Mộ Dung Uyển Như hét lên một tiếng bỗng nhiên quay đầu nhìn lại gương mặt không thể tin nổi.

Hàn Vân Tịch! Không sai, là Hàn Vân Tịch nàng ta sao lại ở chỗ này?

Nàng không phải say rượu đang ở trong phòng sao?

"Sao vậy, không muốn nhìn thấy ta đúng không?" Hàn Vân Tịch lạnh lùng chất vấn.

"Không...ta...ngươi..."

Mộ Dung Uyển Như áp úng, ai ngờ Hàn Vân Tịch không hề báo trước liền vùng độc phẫn lên mặt nàng, Mộ Dung Uyển Như mất ý thức gục đầu xuống trước khi mắt nhắm lại khẽ gọi một tiếng: "Ngươi..."

Lời còn chưa nói hết, người đã ngã xuống hôn mê bất tỉnh.

Hàn Vân Tịch lạnh lùng nhìn khuôn mặt yên tĩnh của Mộ Dung Uyển Như, làm thế nào cũng không tưởng tượng nổi nàng ta có thể làm ra những chuyện như vậy.

Rất tốt, hôm nay cái kẻ này nếu là Mộ Dung Uyển Như hiến cho Trường Bình công chúa vậy thì nàng liền tương kế tựu kế để đóa Bạch Liên Hoa này ném thù tư vị gọi là quả báo!

Hàn Vân Tịch quyết định nâng Mộ Dung Uyển Như đến chỗ sương phòng, nàng mở cửa phòng ném Mộ Dung Uyển Như vào trong, nàng có chút chóng mặt được tính chắc lại muốn phát tác chắc hẳn chẳng mấy chốc sẽ có trò hay.

Rất nhanh, Hàn Vân Tịch liền nghe thấy tiếng bước chân dồn dập truyền đến cách đó không xa, chắc là Lý công công dẫn người đến xem trò vui!

Nàng vội vã lui sang một bên trốn ở trong góc, chỉnh sửa lại đầu tóc và y phục xộc xệch của mình, ổng tay áo một bên bị xé nát nàng liền xé nát ổng còn lại nguy tạo thành nơ con bướm.

Quả nhiên, một đám người rất nhanh liền chạy đến cầm đầu chính là Trường Bình công chúa.

"Người đâu! Ở đâu?" Trường Bình công chúa thờ phỉ phò một đường chạy tới khiến khuôn mặt hồng hồng.

Nàng quá chờ mong ước gì ngay lập tức cho tất cả mọi người nhìn thấy đáng về Hàn Vân Tịch bị làm nhục.

Hàn Vân Tịch, để xem lần này ngươi có bản lĩnh gì xoay chuyển tình thế!

"Công chúa, Bắc công tử uống rượu như điên gặp người nào liền đùa giỡn người đó ai cũng không dám tới gần, Cũng...cũng không biết hắn chạy đi đâu." Lý công công lớn tiếng trả lời.

Hàn Vân Tịch nghe xong liền hiểu đây rõ ràng là kẻ tung người hứng mà.

"Hỗn láo, không biết chỗ này là nơi Tàn Hoàng thăm nghỉ ngơi sao? Ngộ nhờ ảnh hưởng đến Tàn Hoàng thăm thì làm sao?" Trường Bình công chúa cổ ý cất cao giọng không giấu nổi hưng phấn.

"Công chúa, Tàn Vương phi đang ở trong phòng này, hẳn là...hẳn là sẽ không xảy ra chuyện chứ?" Lý công công giả tạo sự lo lắng một cách lộ liễu trong lời nói. Hắn có nhìn sang rừng cây mấy lần, cảm thấy buồn bực nghĩ sao Mộ Dung Uyển Như vẫn chưa có mặt, nàng ta đáng ra đã ở đây đến để gõ cửa của Vương phi nương nương chứ.

Nhưng thôi, Mộ Dung Uyển Như không đến cũng không sao, chỉ cần trong phòng có trò hay để xem là được rồi!

"Không phải chứ! Mau đi xem xem!"

Trường Bình công chúa cũng chờ không nổi Mộ Dung Uyển Như, bước nhanh tới trước cửa phòng kia Trường Bình công chúa khiến cho đám người cuống cuống lo lắng cũng nhao nhao đuổi theo.

"Thùng thùng thùng!" Trường Bình công chúa gõ cửa liên tục: "Tàn Hoàng thăm, người đã tỉnh chưa?"

"Tàn Hoàng thăm, ta là Trường Bình đây người đã tỉnh chưa?"

"Tàn Hoàng thăm, người mở cửa ra đi."

Trường Bình công chúa kêu to mấy câu giả như không biết gì, đáy mắt hiện lên sự đắc chí, từ từ đẩy cửa phòng tạo thành một khe nhỏ.

"Ai chà, làm sao không khóa cửa vậy!" Trường Bình công chúa lớn tiếng đưa ra nghi vấn.

Vừa mới nói xong, toàn bộ mọi người đều yên lặng ở đây đều không phải người ngu, đều nhao nhao ý thức được sự việc không được bình thường.

"Tàn Hoàng thăm..."

Trường Bình công chúa cẩn thận lên tiếng đưa lưng về phía đám người miệng thì nhếch lên.

Rất nhanh, nàng không kịp chờ đợi liền đi vào nhưng ai ngờ, mới đi vào không bao lâu liền lập tức hét ầm lên: "A...a..."

Nghe thấy tiếng hét của nàng Lý công công vui mừng biết sự tình đã xong rồi!

"Xảy ra chuyện gì?"

"Tàn Vương phi, Công chúa điện hạ các ngài làm sao vậy!"

Lý công công vội vã đẩy cửa phòng ra trong lúc nhất thời tất cả đám người đều vây tới xem, gần như cùng lúc Lý công công cũng thét lên: "A..."

Tại sao lại như vậy?

Trời ạ, không nên là bộ dáng như vậy chứ!

Chỉ thấy, bức bình phong của căn phòng sớm đã bị đẩy ngã Trường Bình công chúa liền đứng bên cạnh bức bình phong trợn mắt hốc mồm sắc mặt tái xanh. Mà cách bức bình phong không xa chính là Trường Tôn Triệt chỉ mặc một chiếc quần lót đang đè lên một nữ tử đang hôn mê đang muốn cỡi xiêm y của nàng ta ra. Còn nữ kia tử không phải ai khác chính là Mộ Dung Uyển Như!

Cửa phòng mở rộng ra tất cả mọi người đều nhìn thấy, tất cả mọi người đều không thể tin nổi làm thế nào cũng không nghĩ tới ở chỗ này lại nhìn thấy chuyện như vậy.

Trời ạ, rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao Mộ Dung Uyển Như lại ở chỗ này? Chỗ này không phải là phòng của Tàn Vương phi nghỉ ngơi sao?

Trường Tôn Triệt bị được tính không chế cho dù bị vây xem động tác trong tay vẫn gấp gấp tiếp tục, tất cả mọi người ở đây đều sợ ngậy người trong lúc nhất thời lại không có ai ngăn cản.

Lúc này, Hàn Văn Tịch từ một bên đi ra đẩy đám người ra hỏi: "Sao thế? Xảy ra chuyện gì vậy?"

Nàng vừa đến cửa, thấy tình cảnh bên trong lập tức giật dử máng mủ: "To gan, Trường Tôn Triệt còn không mau ngừng tay!"

Lời này vừa vang lên, mọi người còn đang sững sờ như pho tượng mới nhao nhao tỉnh táo lại tất cả nữ tử đều thối lui, từng người đều đỏ bừng cả mặt mà Trường Tôn Triệt vẫn thờ ơ.

"Dâm tặc!"

Hàn Văn Tịch thấy chậu nước ở một bên lập tức bung tới dội lên người Trường Tôn Triệt cùng Mộ Dung Uyển Như.

Chậu nước lạnh này mới khiến Trường Tôn Triệt dừng động tác lại, mà cùng lúc đó Mộ Dung Uyển Như đang hôn mê cũng lập tức tỉnh lại nàng thấy một nam nhân đang ở trên người mình lại cúi đầu thấy y phục của mình đều bị xé nát lập tức thét lên: "A..."

Một tiếng thét này thực lòng có thể xé rách cả bầu trời lại rất chói tai khiến cho người khác khó chịu.

Mộ Dung Uyển Như luống cuống, sắc mặt trắng bệch vạn phần hoảng sợ!

Sao lại như vậy!

Trời ạ, rốt cuộc đã chuyện gì xảy ra!

"Cút đi! Cút đi! A...cứu mạng! Có ai không! Cứu mạng..."

Nàng ta hung hăng đẩy Trường Tôn Triệt ra, như bị điên khóc lóc kêu to.

Đáy mắt Hàn Văn Tịch tức giận quát: "Người đâu, còn không mau kéo người ra!"

Lời này vừa ra, Mộ Dung Uyển Như mới chú ý tới đám người tồn tại xung quanh mình cũng phát hiện sự tồn tại của Hàn Văn Tịch, nàng trợn tròn hai mắt sao lại thế?

Hai nam tử trong đám người xông đến vội vã kéo Trường Tôn Triệt ra thần trí của Trường Tôn Triệt vẫn chưa tỉnh táo bắt đầu giãy dụa, miệng phát ra toàn những lời tục tĩu!

"Thả ta ra, tiểu nương tử đợi ta!"

"Các ngươi thả ta ra đại gia ta phải được sung sướng một chút!"

Mộ Dung Uyển Như nghe được những lời bần thiêu này nhục nhã đến mức khuôn mặt trở nên méo mó gần như nổi điên, nàng ta không hiểu tại sao Hàn Vân Tịch vẫn bình yên vô sự mà mình lại rơi vào bước đường này.

Nàng ta không muốn nghe liền che tai lại, nổi điên cùng lúc gào khóc thê thảm.

Một người thì nói ra toàn lời bần thiêu một người thì hét lên không ngừng bản thân gần như mất khống chế. Đến nay Trường Bình công chúa vẫn còn sống sờ tại chỗ, những người khác ai cũng không dám nói lung tung.

Phải biết rằng chuyện này không phải là chuyện nhỏ.

Mộ Dung Uyển Như mặc dù là dưỡng nữ* lại là bảo bối trong tay Nghi thái phi, thật sự đây là chuyện lớn rồi!

*Dưỡng nữ: con nuôi

Hàn Vân Tịch lạnh lùng nhìn Mộ Dung Uyển Như cũng không có bất kỳ đồng tình gì, nếu như hôm nay không phải hệ thống giải độc nhắc nhở nàng lúc này người gần như sụp đổ chính là nàng.

"Lý công công, lấp miệng của tên súc sinh kia rồi áp giải hắn xuống giải rượu!" Hàn Vân Tịch giận dữ nói.

Lý công công ra sức nháy mắt với Trường Bình công chúa, đáng tiếc Trường Bình công chúa bị dọa sợ vẫn còn thần thờ, Lý công công chỉ có thể mang người đi.

"Mộ Dung Uyển Như, đủ rồi! Rốt cục xảy ra chuyện gì? Mặt mũi của Tần Vương phủ đều bị ngươi bôi xấu rồi!"

Hàn Vân Tịch tức giận lên tiếng, lần la hét này của Mộ Dung Uyển Như đột nhiên im bất cùng lúc đó Trường Bình công chúa cũng định thần lại nhìn qua đây

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 156: Ném Trái Tư Vị Người Cầm Ăn Phải Hoàng Liên

Bị Hàn Vân Tịch làm hung dữ như thế Mộ Dung Uyển Như đầu tiên là sững sờ tiếp theo liền đứng dậy, che mặt hung hăng đụng mạnh vào Hàn Vân Tịch chạy ra ngoài.

Trường Bình công chúa giật mình một cái vội vàng hô to: "Người đâu, mau! Mau đuổi theo đừng để nàng nghĩ quẩn!"

"Trường Bình công chúa, người của ngươi làm việc kiểu gì vậy ngay cả một người say rượu cũng không giữ nổi lại để xảy ra loại chuyện này ngươi hãy tự mình áp giải Trường Tôn Triệt đến giao cho Nghi thái phi đi!"

Hàn Vân Tịch tức giận răn dạy, nàng cũng không lo Mộ Dung Uyển Như sẽ suy nghĩ nông cạn, dựa vào tính tình Mộ Dung Uyển Như thì vẫn chưa đến mức đó.

Nàng dứt lời hung hăng phát tay áo rồi đi.

Người đã đi xa rồi Trường Bình công chúa mới kịp phản ứng thốt lên: "Đây không phải là phòng của ngươi sao?"

Đáng tiếc không ai trả lời nàng.

Phát sinh chuyện này, Mai Hoa yên tự nhiên là không thể tiếp tục đám người cũng nhao nhao cáo lui rồi đi không dám xen vào việc của người khác.

Trường Bình công chúa có tật giật mình không dám trì hoãn lâu. Sau đó giải mị được cho Trường Tôn Triệt rồi áp giải hắn tới Tần Vương phủ chịu đòn nhận tội.

Trường Tôn Triệt là vô tội nhất hắn căn bản không biết mình trúng phải mị dược chỉ biết việc mình phạm phải là do say rượu nên đánh mất lý trí, hối hận gần chết sớm biết như thế đã không uống rượu.

Cái gọi là chuyện tốt không ra khỏi cửa chuyện xấu truyền ngàn dặm, Trường Bình công chúa vừa mới về đến Tần Vương phủ liền phát hiện Bình bắc hầu Trường Tôn Trọng Đức cùng chính thất Tiết phu nhân đang song song quý gối bên trong cửa phòng của Nghi thái phi đầu cúi thấp đến mức chạm đất.

"Phụ thân, mẫu thân" Trường Tôn Triệt hô to một tiếng.

Trường Tôn Thiên Sách cùng Tiết phu nhân thấy nhi tử luôn gây rắc rối tức giận đứng dậy chạy tới níu lấy Trường Tôn Triệt đánh tới tấp.

"Cái đồ súc sinh này người ăn phải gan hùm mắt báo hay sao?"

"Xưa nay lão phu nói người đều coi như gió thổi bên tai bây giờ gây ra đại họa, để xem người làm sao thu dọn!"

"Triệt nhi ơi, sao con lại hồ đồ như vậy? Uyển Như tiểu thư là cành vàng lá ngọc mà con cũng dám đụng đến. Người...người đây là...đây là muốn mạng ta và cha người sao?"

Trường Bình công chúa chợt dạ nên trốn ra xa nhìn một câu cũng không dám nói.

Lại đột nhiên, "Rầm" một tiếng đập bàn vang dội vang lên, Trường Bình công chúa vô thức quay đầu nhìn lại chỉ thấy Nghi thái phi ngồi ngay ngắn ở giữa gương mặt luôn được chăm sóc tinh xảo lúc này lại âm trầm giống như bầu trời xuất hiện mưa to gió lớn thật đáng sợ!

Bình bặc hầu cùng Tiết phu nhân vội vàng quay trở về, Trường Tôn Triệt cũng thờ dãi một tiếng quỳ xuống, bị dọa đến mức phát run nhìn cũng không dám nhìn Nghi thái phi.

Trường Bình công chúa cũng không tự giác mà run cầm cập hậm hực đi đến quỳ xuống: "Thái phi nương nương, Trường Bình... Trường Bình mang Trường Tôn Triệt đến chịu tội với người."

Bàn tay Nghi thái phi đánh mạnh lên bàn bát giác nắm lại, năng tức giận đến nỗi không nói nên lời thỉnh linh đập ba cái liên tiếp lên bàn "rầm rầm rầm", mọi người ở đây nghe thấy đều kinh hồn táng đảm* tim đập loạn xạ.

*Kinh hồn táng đảm: sợ mất hồn

Từ từ căn phòng yên tĩnh, Trường Bình cũng cúi đầu thấp hơn.

Lúc này, Hàn Vân Tịch đang ngồi ngay ngắn ở một bên mở miệng: "Trường Bình rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? người còn không mau bẩm báo!"

Mộ Dung Uyển Như vừa về đến nhà liền chạy vào trong phòng khóc lóc mặc cho Nghi thái phi hỏi thế nào dỗ dành thế nào cũng không nói, Nghi thái phi nổi giận ngay tại chỗ đập bệ hết tất cả đồ trong phòng.

Nghi thái phi yêu thương Mộ Dung Uyển Như cũng giống như yêu thương con gái ruột, xảy ra chuyện như vậy Mộ Dung Uyển Như chịu không được Nghi thái phi càng chịu không nổi. Mà chuyện này lại còn bị tất cả mọi người tham gia Mai Hoa yến bắt gặp được muốn giấu cũng giấu không nổi, chắc hẳn toàn bộ mọi người ở đó đều biết hết rồi.

Mặt mũi của Tần Vương phủ lần này đều bị mất hết rồi.

Đáng sợ nhất là đời này của Mộ Dung Uyển Như coi như bị hủy!

"Con...con cái gì cũng không biết, con vẫn luôn ở trên yến hội thì Lý công công tới nói Trường Tôn Triệt uống rượu giờ trò nên con mới chạy tới xem nhưng ai mà biết cơ sự lại ra như vậy"

Trường Bình công chúa nói, nhìn Hàn Vân Tịch một chút rồi tiếp tục: "Tần Hoàng thân, vấn đề này con còn muốn hỏi người đây một chút, rõ ràng là người đang nghỉ ngơi ở trong phòng kia, sao... sao Uyển Như lại ở bên trong? Làm sao lại hôn mê bất tỉnh?"

"Người hỏi ta, ta biết hỏi ai?" Hàn Vân Tịch lập tức tức giận hỏi lại, tiếp theo giải thích: "Ta nghỉ ngơi một lát rồi đi nhà xí, vừa về đến thì thấy chuyện như vậy sương phòng đó đều do người của người canh giữ, người của người làm việc kiểu gì vậy? Trường Tôn Triệt uống rượu phát điên, Lý công công biết đi bẩm báo chẳng lẽ lại không biết cho người tới xem hấn một chút sao?"

Hàn Vân Tịch tức giận đứng lên, tiếp tục hỏi: "Người còn dám hỏi ta may mắn ta đi nhà xí, nếu không có trời mới biết mặt mũi của Tần Vương phủ hôm nay bị ném đến tận nơi nào nữa!"

Lời này vừa ra sắc mặt Nghi thái phi càng thêm khó coi cuối cùng cũng lên tiếng, nghiêm nghị lại đáng sợ: "Gọi Lý công công tới đây cho bản cung!"

Lý công công luôn quỳ ở cổng vội vã tiến vào, vội vàng quỳ xuống bên cạnh Trường Bình công chúa: "Bẩm Thái phi nương nương Trường Tôn Triệt uống rượu nổi điên gặp cô nương nào đều muốn đưa giong lão nô cũng ngăn không được, nhất thời bối rối cũng không giao phó nhiều liền đi bẩm báo công chúa, ai biết...ai biết những nha đầu đó thấy như vậy đều tránh né không ai dám đến xem Trường Tôn Triệt."

Lý công công chỉ có thể giải thích như vậy, chuyện này dù sao cũng không được để lộ ra ngoài càng ít người biết thì càng tốt, cho nên lúc đó hấn liền cho tất cả hạ nhân lui xuống chỉ hấn và Mộ Dung Uyển Như biết được chân tướng.

Lý công công là do Hoàng hậu phái tới phò tá Trường Bình công chúa chủ trì Mai Hoa yến, là lão thái giám có nhiều kinh nghiệm phong phú mặc dù nhìn qua có vẻ khàn trương sợ hãi nhưng khi trả lời lại lợi hại hơn nhiều so với Trường Bình công chúa. Dù sao sự tình đã xảy ra rồi, mị được của Trường Tôn Triệt cũng đã giải chính hấn cũng hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, Mộ Dung Uyển Như tại sao lại bị hại cũng tuyệt đối không được khai ra

Trường Bình công chúa, chuyện này tương đương với chết không đối chứng.

"Vậy Uyển Như sao lại hôn mê? Làm sao lại ở trong phòng ta? Không phải nàng nên ở trên yến tiệc sao? Trường Bình, nàng rời khỏi hẳn là sẽ báo với người một tiếng chứ?" Hàn Văn Tịch liên tiếp đưa ra mấy vấn đề có thể nói rằng đã biết rõ còn cố ý hỏi.

Lời này vừa ra, ánh mắt kia của Nghi thái phi lóe lên một tia phức tạp, Nghi thái phi cũng là người từng trải ở trong cung nhiều năm âm mưu quỷ kế gì các loại thủ đoạn nào mà chưa thấy qua.

Nàng vốn có chỗ hoài nghi Hàn Văn Tịch bây giờ nghe Hàn Văn Tịch hỏi như vậy, nàng ngược lại liền yên tâm.

"Lúc ấy mọi người tùm năm tùm bảy nói chuyện phiếm, ta cũng không có chú ý tới nàng, chỉ là trước đó có nghe nàng nói qua không yên tâm về người, muốn đi qua nhìn xem." Trường Bình công chúa vội vàng trả lời.

Lý công công chân chờ một lát vội vàng bổ sung: "Thái phi nương nương, Trường Tôn Triệt say đến bất tỉnh nhân sự, Uyển Như tiểu thư rốt cuộc làm sao vào được căn phòng kia xem ra chỉ có thể hỏi bản thân nàng."

Nghi thái phi trừng mắt nhìn về phía Trường Tôn Triệt ánh mắt kia giống như một con dao sắc bén, hận không thể khoét tim của Trường Tôn Triệt ra!

Trường Tôn Triệt một nhà ba người vẫn luôn im lặng không nói đầu cũng không dám ngẩng lên. Mặc dù Bình bắc hầu phủ cũng là gia đình quyền quý nhưng mà trong mắt Nghi thái phi căn bản không tính là cái gì.

Bình bắc hầu sau khi hoảng sợ chỉ là trong lòng âm thầm vui mừng vì may mắn là người nghiệt tử này ức hiếp chính là Mộ Dung Uyển Như, mà không phải là Tần Vương phi nếu không sợ là hôm nay ngay cả thẩm vấn cũng không có mà cả cửu tộc của Bình bắc hầu phủ không thể may mắn thoát khỏi tội tru di!

Một phòng yên tĩnh trầm mặc rất lâu, Nghi thái phi mới lạnh lùng mở miệng: "Uyển Như, rốt cục làm sao con vào được phòng của tẩu tử con và làm sao lại hôn mê?"

Lời này vừa ra, mọi người đều khiếp sợ không nghĩ tới Mộ Dung Uyển Như cũng ở đây, chỉ là người đâu?

Mộ Dung Uyển Như trốn sau bức bình phong lớn phía sau chủ tọa. Mặc dù cuộn tròn thân thể người run lẩy bẩy nhưng cặp mắt đắm lệ kia lại tràn đầy hung ác cùng oán hận.

Nàng chỉ nhớ rõ mình đã gặp Hàn Văn Tịch trong tiểu hoa viên ở căn phòng kia còn kìm ức về sau một chút cũng không có, nàng cũng không biết tại sao mình lại hôn mê tại sao lại ở trong phòng kia.

Đương nhiên nàng ta biết cái này nhất định không khỏi liên can đến Hàn Văn Tịch, nhưng hiện tại nàng ta lại không có cách nào nói ra!

Một khi nàng khai Hàn Văn Tịch ra dựa vào tính tình và năng lực của Hàn Văn Tịch tất nhiên sẽ truy xét đến cùng, phải biết rằng ngày đó Hàn Văn Tịch có thể rời khỏi phòng kia chứng minh nàng biết rõ tất thảy mọi chuyện!

Nếu chân tướng sự việc bị bại lộ há chẳng phải nàng càng bị mọi người chê cười sao? Đến lúc đó không chừng Bình bắc hầu phủ còn muốn cắn ngược lại nàng một phen!

Về phần Trường Bình công chúa bản thân còn khó bảo toàn sao có thể bảo vệ được nàng?

Hôm nay, nàng là người cảm ăn phải hoàng liên có nỗi khổ mà không thể nói ra, uất ức, hối hận, không cam lòng, phẫn hận, nhục nhã, kinh hãi đủ các loại tâm tình tiêu cực cùng hội tụ lại một chỗ, nàng hận Hàn Văn Tịch thấu xương nếu không phải do Hàn Văn Tịch ngày hôm nay nàng sao phải lưu lạc đến bước đường này, tương lai của nàng coi như xong rồi!

Nghĩ đến đây, Mộ Dung Uyển Như cắn chặt góc áo nhưng tiếng khóc vẫn truyền ra ngoài.

Vừa nghe thấy tiếng khóc nghẹn ngào từ phía sau Nghi thái phi truyền đến, mọi người mới biết thì ra Mộ Dung Uyển Như vẫn luôn ở đó, Nghi thái phi vốn là lòng dạ rồi bời vừa nghe thấy tiếng khóc này, càng thêm phần nộ đột nhiên giận dữ hét lên: "Khóc cái gì mà khóc người nói đi chứ! Thật đáng xấu hổ!"

Bị hét lên như thế, Mộ Dung Uyển Như như ý thức được nước mắt rơi như mưa uất ức đến nỗi ngay cả tâm cũng chết rồi.

Thế nhưng nàng không thể không trả lời, nàng không muốn chết nàng không cam tâm!

"Mẫu phi, con...hu hu... vốn là muốn đi xem tẩu tử, gõ cửa không thấy ai trả lời con liền đẩy cửa ra, ai ngờ...ai ngờ cửa không có khóa con liền tiến vào, nhưng mà ai biết...hu hu...con bị tên súc sinh kia dọa cho ngất đi về sau xảy ra cái gì, con...hu hu..."

Mộ Dung Uyển Như chưa nói xong, liền lên tiếng gào khóc đứng dậy bỏ chạy.

Gõ cửa không ai trả lời, bên trong không khóa nàng liền đẩy cửa đi vào việc này khớp với việc Hàn Văn Tịch đi nhà xí, xem ra khẩu cung của mấy người này cũng là thuận theo tự nhiên không có sơ hở gì. Mấu chốt nhất là làm sao Mộ Dung Uyển Như lại đi vào căn phòng kia làm sao lại hôn mê đều được chính miệng nàng giải thích rồi, người trong cuộc sẽ không nói dối không phải sao?

Sự việc coi như có nguyên nhân và hậu quả, kẻ cầm đầu vẫn là Trương Tôn Triệt!

Tiếng khóc của Mộ Dung Uyển Như đi xa, Nghi thái phi một tay ôm đầu tức giận đến nỗi thở vô cùng khó khăn, sự việc từ đầu đến cuối đều rõ ràng rồi hiện tại nên bắt đầu truy cứu trách nhiệm thôi?

Hàn Văn Tịch không nói gì dâng lên một ly trà.

Nghi thái phi liếc qua cau mày, mắt nửa ngày nặng mới lạnh lùng nói: "Trương Bình dẫn theo câu nô tài của người trở về cung đi nói cho mẫu phi người biết chuyện này nặng nhất định phải cho bản cung một câu trả lời thỏa đáng!"

Đừng nói là Trương Bình, ngay cả Hoàng hậu cũng mấy phần kiêng kỵ Nghi thái phi, Mai Hoa yến là do Hoàng hậu trao quyền cho Trương Bình công chúa, Lý công công cũng là người của Hoàng hậu, đương nhiên Hoàng hậu phải đến xử lý.

"Dạ vâng! Trương Bình đã rõ!"

Trương Bình công chúa nhanh như chớp liền bỏ chạy đổi mặt Mẫu hậu dù sao còn tốt hơn đối mặt với vị Nghi thái phi cấp bậc nãi nãi* này!

*Nãi nãi: bà nội

Người vừa đi trong phòng chỉ còn lại một nhà ba người Bình bác hầu phủ.

Mới Hàn Văn Tịch hiện lên ý cười lười biếng nàng biết, chính xác mà nói khiến Nghi thái phi nhức đầu nhất chính là một nhà ba người này.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 157: Gạo Nấu Thành Cơm

Mặc dù Trương Tôn Triệt chưa hề làm gì Mộ Dung Uyển Như, nhưng mà cảnh trong phòng kia tất cả mọi người đều nhìn thấy, khiến cho họ đều đỏ bừng mặt.

Nói cách khác, trình tiết của Mộ Dung Uyển Như coi như bị Trương Tôn Triệt chiếm đoạt, đương nhiên tội của Trương Tôn Triệt là không thể tha thứ, sao Nghi thái phi có thể dễ dàng tha thứ được? Ngay cả giết hấn cũng không đủ hả giận!

Nhưng Mộ Dung Uyển Như vẫn là hoàng hoa đại khuê nữ chưa xuất giá, thất trinh bởi Trương Tôn Triệt, Trương Tôn Triệt nhất định không xong, Mộ Dung Uyển Như phải làm sao? Nàng còn có thể gả cho ai?

Còn ai chịu cưới nàng cao hơn Bình bác hầu phủ không? Dù nàng chịu giảm yêu cầu xuống, chưa chắc có nhà đứng đắn muốn lấy nàng.

Người thông minh đều biết, đến nay biện pháp duy nhất có thể cứu vãn nửa đời sau của Mộ Dung Uyển Như chính là gả nàng cho Trương Tôn Triệt!

Một phòng yên tĩnh, Nghi thái phi mãi không mở miệng.

Bình bác hầu tự nhiên cũng là người thông minh, mặc dù vô cùng phẫn nộ đối với hành vi của nhi tử, nhưng hấn cũng đã sớm phân tích mối quan hệ của sự việc một cách triệt để.

Thấy Nghi thái phi chần chờ mãi không mở miệng, Bình bác hầu ngẩng đầu lên, chủ động mở miệng: "Thái phi nương nương, nghiệt tử phạm phải tội lớn tày trời như thế, thực sự không thể tha thứ, con không được dạy dỗ là lỗi của cha, bất kể Thái phi nương nương đưa ra quyết định gì, hai vợ chồng hạ quan đều không một câu oán thán, chỉ là cầu xin Thái phi nương nương hãy nghĩ cho tương lai của Uyển Như tiểu thư, mở rộng lòng bao dung để nghiệt tử chịu trách nhiệm với Uyển Như tiểu thư tới cùng!"

Bình bác hầu nói xong, Nghi thái phi hung hăng liếc hấn một cái, lại gõ mấy cái lên bàn, nhưng không lên tiếng.

Bình bác hầu vụng trộm đẩy nhẹ nhi tử bên cạnh một cái, Trương Tôn Triệt đã hoàn toàn tỉnh rượu, đương nhiên cũng biết mức độ nghiêm trọng của sự việc, lần này bị phụ thân nhắc nhở, hấn kiên trì ngẩng đầu lên.

May mắn Nghi thái phi không nhìn hấn, bằng không hấn nhất định không có lá gan này.

Hai tay hấn chấp lại, về mặt thành thật nói: "Thái phi nương nương, xin gả Uyển Như tiểu thư cho ta đi, ta nhất định sẽ chịu trách nhiệm với nàng tới cùng, đời này sẽ chăm sóc nàng thật tốt!"

"Rầm!"

Nghi thái phi phần nộ đập bàn, trợn mắt nhìn sang, dọa cho Trương Tôn Triệt lập tức cúi đầu, một tiếng cũng không dám nói.

Nhìn đáng vẻ hấn nhất gan như chuột, Nghi thái phi càng thêm tức giận, càng không cam lòng!

Nàng đương nhiên biết, bây giờ biện pháp tốt nhất, biện pháp duy nhất chính là gả Mộ Dung Uyển Như cho Trương Tôn Triệt, thế nhưng bà thực sự không cam lòng, chịu đựng không nổi.

Dựa vào thân phận dưỡng nữ của Uyển Như ở Tần Vương phủ, gả cho con trai trưởng của Bình bắc hầu cũng không tính là gả đi. Thế nhưng Bắc công tử của Bình bắc hầu phủ phong lưu thành quen, ngay cả tiểu thiếp của phụ thân cũng tranh giành, loại phong lưu thành quen này, thứ bại hoại gia phong như vậy, sao có thể gả?

Gả đi, há không phải chính là hủy hoại hạnh phúc cả một đời của Uyển Như sao?

Lại nói, Nghi thái phi chưa từng có ý định gả Mộ Dung Uyển Như đi!

Cho dù trước đó Hàn Vân Tịch từng đề cập đến hôn sự qua một lần, có điều Nghi thái phi chỉ đáp ứng qua loa mà thôi, trong lòng Nghi thái phi vẫn là không nỡ bỏ nữ nhi này, hi vọng một ngày kia nàng có thể trở thành Trắc phi của Tần Vương, một mực lưu nàng ở lại phủ để bầu bạn với nàng.

Bây giờ thì hay rồi, không những không thể không gả, mà còn không thể không gả cho thứ xấu xa này!

Bình bắc hầu vẫn không ngừng giật góc áo của nhi tử, để nhi tử ra dáng một chút. Thế nhưng nhìn Trương Tôn Triệt phong lưu phóng khoáng, kiêu căng ngạo mạn, nhưng lại là miệng cộp gan thỏ, không có biểu hiện gì là một người đàn ông trách nhiệm, bị Nghi thái phi dọa cho như vậy, hấn cũng không dám ngăn đầu lên lần nữa.

Hon nữa trong lòng hấn cũng không cam tâm tình nguyện cưới Mộ Dung Uyển Như, Mộ Dung Uyển Như lấy thân phận là dưỡng nữ của Nghi thái phi gả vào Bình bắc hầu phủ, hấn không bị quân giáo gắt gao đến chết mới lạ? Cuộc sống sau này có ngày sống dễ chịu không?

Thức giục nhi tử không được, Bình bắc hầu lại một lần nữa mở miệng, toàn tâm toàn ý nói: "Thái phi nương nương, việc đã đến nước này, xin hãy vì tương lai của Uyển Như tiểu thư... mà suy nghĩ lại!"

Lúc này, Hàn Vân Tịch luôn một mực im lặng cũng mở miệng, nàng thấp giọng nói: "Mẫu phi, người không nhìn thấy tình cảnh lúc đó, hễ là người tham gia Mai Hoa yến, dù nam hay nữ, bao gồm cả đám hạ nhân kia tất cả đều nhìn thấy, đây chính là chuyện tốt không ra khỏi cửa chuyện xấu đồn ngàn dặm. Sáng mai trời vừa sáng, còn không biết sẽ truyền thành cái dạng gì đâu? Ất hấn sẽ bị người lắm chuyện thêm mắm thêm muối, đến lúc đó làm tổn hại đến Uyển Như, nàng há chẳng phải càng..."

Nghi thái phi nhú chặt lông mày nhìn sang, Hàn Vân Tịch lại thấp giọng: "Mẫu phi, chuyện cho tới bây giờ, thần thiếp biết người không cam lòng, Uyển Như cũng không chịu. Tuy nhiên còn tốt hơn là cả một đời này của Uyển Như đều mang tiếng xấu, cả đời trốn ở trong phủ không ra gặp ai."

Kỳ thực, không cần Hàn Vân Tịch nói nhiều như vậy, Nghi thái phi đều hiểu, chỉ là nàng nuốt không trôi cục tức này!

Tội Trương Tôn Triệt phạm phải, chẳng những không thể trừng phạt được gì, ngược lại còn đường đường chính chính lấy được một nàng dâu!

Thấy Nghi thái phi vẫn không mở miệng, đáy mắt Hàn Vân Tịch hiện lên một tia giả hoạt, tiếp tục nói: "Mẫu phi, nhân lúc tối nay còn có thời gian, chi bằng đáp ứng hôn sự này, đến trước ngày mai để Bình bắc hầu phủ giống trống khua chiêng đến định hôn sự nhằm che lấp lời đồn đại, chúng ta loan tin ra bên ngoài nói Uyển Như và Trương Tôn Triệt tình đầu ý hợp, cảm mến nhau đã lâu. Từ đó, mặc kệ người bên ngoài có tin hay không, chí ít cũng cứu vãn được chút mặt mũi, không phải sao?"

Lời này vừa ra, Nghi thái phi cuối cùng cũng nhìn chăm chú về phía Hàn Vân Tịch: "Định hôn sự?"

"Đúng vậy, trước định hôn sự để ép tin đồn bên ngoài xuống, cũng cho Uyển Như chút thời gian tĩnh táo lại, về phần hôn sự... đợi cả hai bên tĩnh táo lại rồi tính."

Lúc Hàn Vân Tịch nói ra lời này, chính mình cũng cảm thấy buồn cười, định hôn sự còn giống trống khua chiêng, tương đương với gạo nấu thành cơm không khác là bao, thành hôn là điều bất buộc, cũng không có gì tốt mà tính toán cả.

Thế nhưng, giờ khắc này, lời này đối với Nghi thái phi tích tụ buồn bực đã lâu giống như chén trà lạnh trong thời tiết đầu mùa hạ, cuối cùng cũng khiến lửa giận trong lòng bà đề nén xuống!

Nàng chăm chú nhìn Hàn Vân Tịch một chút, cuối cùng là thở hắt ra nói: "Cũng chỉ có thể như vậy thôi."

Trong bụng Hàn Vân Tịch mừng rỡ, lại khéo léo hiểu lòng người nói: "Mẫu phi, thần thiếp cũng xem như là tẩu tẩu của Uyển Như, tình hình cụ thể về định hôn sự, vẫn là để thần thiếp nói chuyện cùng với vợ chồng Bình bắc hầu đi."

Nghi thái phi nhìn cũng không muốn nhìn Trương Tôn Triệt một chút, chớ nói gì là nói chuyện, bà bắt đầu đi đồng ý. Sau khi hạ quyết định, Nghi thái phi cuối cùng cũng tĩnh táo lại từ trong đả kích, bà lạnh lùng nhìn Bình bắc hầu khinh thường nói: "Trương Tôn Trọng Đức, Uyển Như cùng lệnh công tử lưỡng tình tương duyệt đã lâu, tình đầu ý hợp, trong đêm nay vợ chồng các người hãy đến hỏi cưới đi, bản cung cũng không muốn làm khó người, sáng sớm ngày mai sẽ định lại hôn sự, còn về phần khi nào thành hôn, ngày sau bàn lại!"

Đây chính là mệnh lệnh chứ không phải thương lượng.

Nghi thái phi nói xong, liền đứng dậy phất tay áo bỏ đi, để lại một nhà ba người Bình bắc hầu phủ đang quỳ tại chỗ hết sức kinh ngạc.

Lưỡng tể tương duyệt, tình đầu ý hợp?

"Ta và Mộ Dung Uyển Như khi nào thì..."

Trưởng Tôn Triệt thế nào cũng không nghĩ ra, đang muốn hỏi lại thì bị Bình bắc hầu hung hăng trừng mắt liền ngậm miệng.

Hàn Vân Tịch cười rồi nhìn qua: "Trưởng Tôn Hầu gia, có ý kiến gì hay không?"

Bình bắc hầu vội vàng lắc đầu nói: "Không! Không! Khuyển tử và Uyển Như cô nương tình đầu ý hợp, lưỡng tể tương duyệt tất cả mọi người đều biết, đa tạ Thái phi nương nương yêu mến chịu gả Uyển Như tiểu thư cho Bình bắc hầu phủ, hai vợ chồng ta vô cùng cảm kích! Sáng sớm ngày mai nhất định sẽ chuẩn bị sinh lễ, tự mình mang đến cửa đình thân!"

Bình bắc hầu quả nhiên là người thông minh, một chút đều nói rõ ràng, Hàn Vân Tịch giảm bớt không ít lời nói, nàng rất hài lòng cười cười: "Uyển Như tiểu thư mặc dù là dưỡng nữ của Tần Vương phủ, thế nhưng là người của Tần Vương phủ ta, định hôn sự không tính là chuyện nhỏ, Trưởng Tôn Hầu gia chớ có làm mất mặt, đến lúc đó chộc Thái phi nương nương không vui..."

Hàn Vân Tịch không có nói hết câu, Bình bắc hầu liên tục gật đầu nói: "Đa tạ Vương phi nương nương nhắc nhở, mọi chuyện... trong lòng hạ quan đều rõ! Đã có tính toán sẵn!"

Rất tốt!

Hàn Vân Tịch thích nói chuyện với người thông minh, nàng tin định hôn sự ngày mai phô trương thanh thế sẽ vô cùng lớn, không thua gì đón dâu.

Nàng cũng không có làm khó thêm bọn họ, sau đó giao phó thêm hai câu rồi thả người trở về.

Lúc này trong Lan Uyển, Nghi thái phi đang thuyết phục Mộ Dung Uyển Như. Đứng ở cửa viện có thể nghe thấy tiếng nức nở của Mộ Dung Uyển Như cùng với tiếng mắng mỏ khi không không chế nổi tức giận của Nghi thái phi thỉnh thoảng vang lên.

Hàn Vân Tịch nhìn thoáng qua, nhìn không được cười “phụt” một tiếng.

Bạch Liên Hoa ơi Bạch Liên Hoa, sợ là ngay cả bản thân người cũng không nghĩ tới cuối cùng người lại tự đào hố chôn mình!

Hôn sự ngày mai đã định, đợi sang năm, Bạch Liên Hoa nên xuất giá rồi, nghĩ đến đây, Hàn Vân Tịch cũng nhìn không được hi vọng mau đến ngày đó.

Bạch Liên Hoa không ở trong phủ, quan hệ của nàng và Nghi thái phi bây giờ có chút hòa hợp, nhất định cuộc sống của nàng yên ổn không ít, cũng không cần phải ở một góc trong Phủ Dung viện.

Đi đến cổng Phủ Dung viện, nhìn tầm cung tới đen xa xa kia một chút, Hàn Vân Tịch nghĩ, đến lúc đó nếu nàng muốn chuyển ra khỏi Phủ Dung viện, hẳn là tên Long Phi Dạ kia sẽ không cự tuyệt chứ?

Hắn còn mong nàng rời xa nơi ở của hắn còn không kịp, không phải sao?

Hàn Vân Tịch nghĩ đi nghĩ lại, lại không tự giác đứng yên một chỗ rất lâu, đã vài ngày không thấy bóng dáng, cũng không biết rốt cục tên kia bận bịu việc gì...

Hôm sau, sáng sớm trên đường Huyền Vũ truyền đến tiếng pháo nổ đùng đùng, người ta là mười dặm y áo gả nữ nhi, còn Bình bắc hầu phủ đúng là mười dặm sinh lễ đến cầu hôn.

Hai gã sai vặt mặc áo đỏ gánh từng rương sinh lễ, từng đôi từng đôi nói tiếp nhau, xếp thành hàng dài ở trên đường Huyền Vũ, trùng trùng điệp điệp, vô cùng náo nhiệt. Hai vợ chồng Bình bắc hầu mang theo Trưởng Tôn Triệt, còn có một bà mai đi đầu, ngoài trừ sắc mặt Trưởng Tôn Triệt không vui ra, những người khác đều vui vẻ ra mặt, mặt mày hớn hở.

Từ Bình bắc hầu phủ đến Tần Vương phủ cũng không xa, nhưng đội ngũ này lại cố ý lượn quanh đường, lôi kéo vô số người tới xem, có thể nói là người người đều đổ xô ra đường.

Vừa nghe nói Bình bắc hầu muốn định hôn sự với Tần Vương phủ, đám người bắt đầu nghị luận, lại thêm Bình bắc hầu an bài không ít người trà trộn vào trong đám người, thế là thành Mộ Dung Uyển Như và Trưởng Tôn Triệt lưỡng tể tương duyệt, chuyện ngầm vụng trộm với nhau đã lâu cũng được truyền ra, sự việc ở Mai Hoa yến ngày hôm qua cũng bị truyền ra nhưng lại không chiếm thượng phong.

Cũng không biết Nghi thái phi làm sao thuyết phục được Mộ Dung Uyển Như, tóm lại, nàng vẫn có mặt ở buổi định hôn sự, hai mắt đỏ lên, liều mạng trừng mắt với Hàn Vân Tịch, sự điếm đạm đáng yêu trước đó hoàn toàn biến mất, chắc hẳn nàng ta đã biết cái chủ ý định hôn sự này là do Hàn Vân Tịch nghĩ ra.

Hàn Văn Tịch tùy ý cho nàng nhìn, tâm tình rất tốt, nhưng việc ngoài ý muốn chính là Long Phi Dạ cũng có mặt. Có điều, nghĩ lại, hẳn là huynh trưởng cũng nên có mặt để xác thực.

Sau khi định hôn sự kết thúc, người đều tản ra.

Nghi thái phi mới thở dài một hơi, thần nhiên nói "Phi Dạ, hôn sự của Uyển Như... con thấy thế nào?"

Nghe xong lời này, Mộ Dung Uyển Như liền vội vàng nhìn sang, nhưng ai ngờ, Long Phi Dạ lại lạnh lùng trả lời: "Thành hôn trong năm nay thời gian quá vội vàng, quyết định sang năm đi."

Ý muốn của Nghi thái phi không phải là câu trả lời như vậy, Mộ Dung Uyển Như càng không muốn!

Nghĩ đến đời này mình và Tần Vương không duyên phận, Mộ Dung Uyển Như bỗng nhiên thấy đau lòng, hốc mắt đỏ lên che miệng bỏ chạy...

Tất cả chuyện này đều là do Hàn Văn Tịch hại, đều là Hàn Văn Tịch, trong lòng nàng ta âm thầm thề, cho dù là xuất giá, nàng cũng không dễ dàng buông tha cho Hàn Văn Tịch!

Thấy bộ dạng Mộ Dung Uyển Như như vậy, lại thấy nhi tử lạnh lùng, Nghi thái phi không khỏi nhú chặt lông mày, phiền não vô cùng!

Nhưng mà, ngay lúc này, Quế ma ma lại đến bẩm báo: "Thái phi nương nương, Điện hạ, Vinh Nhạc công chúa tới thăm."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 158: Im Lặng Không Nói, Nàng Tự Khắc Biết

Đoan Mộc Dao tới thật rồi?

Chuyện Bình bắc hầu phủ đến Tần Vương định hôn sự, toàn kinh thành đều biết, Đoan Mộc Dao lựa chọn hôm nay tới thăm, có chút không thỏa đáng?

Nhưng ngược lại nàng ta tới rất đúng lúc, người định hôn sự không may đều đã đi hết, nàng mới tới cửa.

Hàn Văn Tịch cũng nhận không được nghi ngờ nữ nhân này biết Long Phi Dạ ở quý phủ, chọn đúng thời gian mà tới, chỉ là, nàng muốn gặp sư huynh của nàng đến mức như vậy sao?

"Ôi, Dao Dao, nha đầu này rốt cục cũng tới rồi!"

Tối qua đến nay Nghi thái phi không hề cười rốt cục cũng lộ ra nụ cười, một câu "Dao Dao" đủ thấy quan hệ giữa nàng và Đoan Mộc Dao thân thiết cỡ nào.

Hàn Văn Tịch không nhận được nghĩ, nếu Đoan Mộc Dao gả vào Tần Vương phủ thật là trai tài gái sắc, môn đăng hộ đối.

Ngày đại hôn, cảnh tượng sẽ như thế nào đây? So với sự phô trương của Bình bắc hầu phủ hôm nay còn lớn hơn gấp đôi ấy chứ, Nghi thái phi và Long Phi Dạ chắc chắn sẽ ra cửa nghênh đón từ sớm.

Mặc dù nàng tìm mọi cách xoa dịu mối quan hệ với Nghi thái phi, song Đoan Mộc Dao vừa đến, có thể dễ dàng hủy hoại tất cả những điều này, Nghi thái phi thích nàng dâu này đến tỏ rõ cả lên mặt.

Nhớ tới cảnh ngày đó lúc mình vào cửa, một luồng đấng chất nhận không được xông thẳng lên đầu.

Nghi thái phi còn chưa mở miệng, Long Phi Dạ đã phát tay ra hiệu cho Quế ma ma mời người đi vào.

Hàn Văn Tịch nhìn hẳn một cái, im lặng không tiếng động muốn quay người rời đi, nói nàng là con rùa rút cổ cũng được, nàng không thích tình cảnh như vậy, nàng chỉ cần có một chỗ cắm dùi, cũng không muốn tranh giành cái gì.

Ai ngờ, còn chưa kịp chuồn ra khỏi cửa, Nghi thái phi liền gọi lại: "Văn Tịch, con đi đâu vậy?"

"Đột nhiên thần thiếp hơi đau đầu, muốn quay về nghỉ ngơi." Hàn Văn Tịch thậm chí còn không muốn quay đầu, tùy tiện tìm một cái cớ.

Lúc này, Long Phi Dạ lại không hề báo trước mở miệng: "Nếu đã đau đầu, vậy đi xuống nghỉ ngơi đi, tránh phải thất lễ."

Thất lễ?

Hàn Văn Tịch hơi ngần ra, vô cớ mỉm cười, hẳn không muốn nàng lấy tư cách là nữ chủ nhân tới đón Đoàn Mộc Dao, phải không?

Hắn không cần phải lo lắng, nàng vẫn là tự biết, sẽ không đi nói lung tung.

Nghi thái phi nghiêm túc nói: "Dao Dao cũng không phải người ngoài, không có gì thất lễ với không thất lễ. Hơn nữa, tương lai chính là người một nhà, cũng nên làm quen một chút đi."

Lời này vừa ra, Hàn Văn Tịch cảm thấy như bị thứ gì đó hung hăng đánh vào đầu một cái, đầu có chút lờ mờ, thật lòng đã hơi tỉnh táo lại.

Sự việc Đoàn Mộc Dao hòa thân Tần Vương phủ, chẳng lẽ không phải là lời đồn, Nghi thái phi cũng đã ngầm thừa nhận rồi?

Hàn Văn Tịch rốt cục xoay người lại, nhìn Long Phi Dạ, mà lúc này, Long Phi Dạ cũng đang nhìn nàng, lại chỉ nhìn nàng một cái mà thôi, rồi dời đi.

Đối với Nghi thái phi, Long Phi Dạ cũng không có phản ứng gì.

"Văn Tịch, con qua đây." Nghi thái phi ngoắc tay, Hàn Văn Tịch chỉ có thể đi qua, chần chừ ngồi bên cạnh nàng.

"Công bằng mà nói, Dao Dao là sư muội của Phi Dạ, nhưng nổi danh là tài nữ, sau này các con có nhiều cơ hội chung đụng, con phải học hỏi nàng nhiều một chút." Nghi thái phi luân phiên nói.

Tâm Hàn Văn Tịch cười lạnh, Nghi thái phi vì việc của Mộ Dung Uyển Như mà vất vả một ngày một đêm, đoán chừng còn chưa biết sự tình khác xảy ra ở Mai Hoa yến, lại còn muốn nàng học tập thật nhiều vào một thủ hạ bại tướng?

Nàng cười thâm trong bụng, cái gì cũng không giải thích.

Nàng biết, Nghi thái phi thích Đoàn Mộc Dao, cũng không phải thích tài học của nàng ta, mà là thích thân thể hiển hách của nàng ta.

Đích công chúa của Tây Chu, thiên tài nữ đệ tử của Thiên Sơn Kiếm Tông, nàng đâu như vậy, thật nở mày nở mặt, từ đó sẽ không ai dám nói Tần Vương lấy một kẻ bình dân, một nữ phế vật.

Thật vất vả mới xử lý xong Mộ Dung Uyển Như cùng bọn Bạch Liên Hoa kia, không ngờ sau đó lại đến một Đoàn Mộc Dao.

Nàng không tranh, thế nhưng người khác không thể cho nàng một chỗ cắm dùi ở quý phủ sao? Không thể cho nàng một nửa danh phận là chính phi của Tần Vương sao?

Rất nhanh, Đoàn Mộc Dao liền đến, nàng ta đến một mình, Quế ma ma cung cung kính kính đi theo phía sau, mang theo ba phần trọng lễ, ai không biết còn tưởng rằng Quế ma ma là người hầu của nàng dẫn theo.

Đoàn Mộc Dao hôm nay vẫn là một bộ váy dài màu trắng như tuyết, mép váy điểm một vài bông hoa mai màu đỏ, ngày thường vốn xuất trần, không nhiễm bụi trần, dung mạo như thiên tiên, cộng thêm chiếc váy trắng toát càng lộ vẻ khí chất thần tiên.

Nàng chậm chậm tiến đến, lập tức hạ thấp người hành lễ với Nghi thái phi, nhẹ nhàng cười nói: "Chúc Thái phi nương nương vạn phúc."

"Miễn lễ, miễn lễ, nào tới đây bản cung nhìn một chút, cũng đã mấy năm rồi không gặp." Vẻ lo lắng trong lòng của Nghi thái phi đều quét bay sạch, đủ thấy nàng yêu thích Đoàn Mộc Dao cỡ nào.

Đoàn Mộc Dao đi tới, nhìn cũng không thèm nhìn Hàn Văn Tịch một cái, ngang nhiên ngồi chen ngang giữa nàng và Nghi thái phi, chỗ nhiều nhất chỉ ngồi được hai người, Hàn Văn Tịch đang muốn nhường, Nghi thái phi lại thuận miệng nói một câu: "Văn Tịch, con ngồi bên cạnh đi."

Hàn Văn Tịch thầm thất vọng, nàng muốn rời đi có được hay không?

Đáy mắt Đoàn Mộc Dao hiện lên nụ cười đắc ý hỏi: "Sư huynh, lúc trước muội có nhờ huynh thay muội hỏi thăm Thái phi nương nương, huynh không phải quên rồi chứ?"

"Quên rồi." Long Phi Dạ nhàn nhạt đáp.

"Từ nhỏ đến lớn huynh luôn như vậy!" Đoàn Mộc Dao liếc hắn một cái, lập tức giải thích với Nghi thái phi: "Thái phi nương nương, Dao Dao vừa đến Đê đô liền muốn đến thỉnh an người, đáng tiếc có việc nên chậm trễ, kéo dài đến tận hôm nay. Lần này Dao Dao tới nhưng là có mang cho người đồ tốt!"

Nàng nói, Quế ma ma liền đem đại lễ dâng lên.

"Đây là Hà thủ ô to nhất mà năm nay Thiên Sơn hái được, giúp tóc đen, an thần, chỉ cần mỗi ngày dùng một ít, đảm bảo mười năm sau người vẫn một đầu tóc xanh."

Nghi thái phi vô cùng ưa thích nói: "Con a, nha đầu này thật có tâm!"

"Người thấy con tốt chứ?" Đoàn Mộc Dao làm nũng, không biết còn tưởng nàng là nữ nhi của Nghi thái phi đấy.

"Còn có, phần này là cho Uyển Như, chuyện của nàng..." Đoan Mộc Dao muốn nói lại thôi, chần chờ một lát, mới lại nói: "Haiz, nàng cũng là quan tâm tâu tâu nàng mới đến sương phòng, đáng tiếc..."

Lời này vừa ra, Hàn Văn Tịch lập tức ngẩng đầu nhìn qua, khá lăm Đoan Mộc Dao, vẫn còn chưa gả vào mà đã bắt đầu chăm ngời ly gián, tương lai còn tới mức nào nữa?

Nghi thái phi nhú mày nhìn Hàn Văn Tịch một chút, nhẹ nhàng thở ra một hơi, không nói nhiều.

"Việc đã đến nước này, xin Thái phi nương nương bớt đau buồn, không lại tổn hại tới thân thể, cũng may Bình bắc hầu phu cũng là gia đình giàu có, Uyển Như muối muối gả đi, cũng không mất đi thân phận, có người và Điện hạ làm chỗ dựa, sẽ không bị thiệt thòi!"

Đoan Mộc Dao thật sự là thuyết phục lòng người, mỗi câu nói đều giải đáp khúc mắc trong lòng Nghi thái phi.

"Được rồi, được rồi, không nói những việc này nữa, người có thể đến, tâm này của ta đã nhẹ đi không ít rồi." Nghi thái phi cười yếu ớt nói.

"Vậy Dao Dao ăn tết cùng người, được không?" Đoan Mộc Dao thừa dịp hỏi.

Nghi thái phi mừng rỡ nói: "Con không cần chọc cho ta vui."

"Vậy phải xem sư huynh có đồng ý hay không." Đoan Mộc Dao ưỡn ẹo lên tiếng hỏi, bữu môi nhìn sang Long Phi Dạ.

Nghi thái phi cũng nhìn sang, Hàn Văn Tịch cúi đầu nhìn chén trà trong tay.

Long Phi Dạ lờm Hàn Văn Tịch một chút, thấy đáng về thờ ơ của nàng, tự dưng nổi nóng, lạnh lùng trả lời: "Mẫu phi quyết định là được rồi."

Nghi thái phi buồn bực, không ngờ nhi tử lại có thể dễ dàng thương lượng như vậy, nhiều năm trước nàng biết nhi tử có một tiểu sư muội như vậy, nàng liền ngóng trông hôn sự của hai người, chỉ là thân phận Dao Dao rất đặc biệt nên nàng không dám tùy tiện nhắc đến.

Không ngờ hôm nay Tây Chu lại có ý hòa thân, mà dưới sự bức bách của Thiên Huy Hoàng đế, việc chọn người hòa thân cũng chỉ có thể thuận theo ý của Tây Chu.

Kể từ đó, mọi chuyện đều trôi qua thuận lợi, chỉ tiếc, đến lượt nhi tử của ái cuối cùng này, cũng không dễ vượt qua.

Nàng đã sớm thăm dò qua mấy lần, nhi tử đều cự tuyệt.

Hồi trước có nghe nói nhi tử đi dạo với Dao Dao cả một ngày, trong cung cũng truyền không ít lời đồn, bây giờ xem ra đích thực có hi vọng rồi!

Nghi thái phi vui mừng, giữ chặt tay Đoan Mộc Dao nói: "Vậy quyết định vậy đi, năm nay con... hãy ở lại quý phủ ăn Tết đi."

Đoan Mộc Dao mừng rỡ, cũng không nghĩ tới sư huynh lại dễ thương lượng như vậy.

Long Phi Dạ không có phản đối, Hàn Văn Tịch từ đầu đến cuối luôn cúi đầu, hai người đều im lặng không nói.

Lúc này, Đoan Mộc Dao mới đi xuống ngồi cạnh Long Phi Dạ thần thần bí bí cười nói: "Sư huynh, phần lễ vật cuối cùng là cho huynh! Huynh đoán xem là cái gì?"

"Không biết." Ngữ khí Long Phi Dạ mặc dù lạnh nhạt, nhưng chung quy vẫn trả lời.

Đoan Mộc Dao lại một lần thụ sủng nhược kinh, phải biết rằng những năm này, nàng luôn kiếm có tặng quà cho sư huynh, thế nhưng từ trước đến nay sư huynh chỉ đáp lại nàng hai chữ: "Không cần".

Hôm nay sư huynh trả lời như vậy với nàng, chẳng lẽ sư huynh thực sự nghĩ thông suốt rồi, bằng lòng thử tiếp nhận nàng?

Phải biết rằng từ sau ngày sư huynh phạt nàng, nàng cũng tìm thấy huynh ấy đâu, nếu như không phải hôm nay Tần Vương phủ có việc mừng, đoán chừng nàng cũng không gặp được hân.

"Sư huynh, huynh đoán đi, đây cũng là đồ của Thiên Sơn chúng ta, sư phụ từng nhìn qua, nói huynh nhất định sẽ thích!" Đoan Mộc Dao vui vẻ nói.

"Đoán không ra." Long Phi Dạ vẫn nhàn nhạt trả lời.

Đoan Mộc Dao xích lại gần, không chịu buông tha nàng nụ nói: "Sư huynh, huynh chỉ cần đoán một lần, một lần là được rồi!"

Lúc này, rốt cục Hàn Văn Tịch cũng đầu nhìn qua đây, nhìn bọn họ, một người im lặng không nói, một người nũng nịu không thôi; một người anh tuấn như thần tiên, một người dung mạo như thiên tiên, nàng thật lòng cảm thấy hai người này vô cùng xứng đôi, đơn giản chính là trai tài gái sắc, trời sinh một cặp.

Hàn Văn Tịch đang ngăn người nhìn dưới đất, không ngờ Long Phi Dạ thực sự đoán: "Rượu tuyết."

Lời này vừa ra, Đoan Mộc Dao mừng rỡ hết âm lên, lập tức ôm chặt cánh tay của hắn: "Sur huynh! Huynh thế mà lại nhớ kỹ! Mười năm rồi, không ngờ huynh vẫn còn nhớ rõ!"

Nàng nói, lập tức buông tay ra, tự mình đi lấy ấm rượu tuyết kia đến: "Mười năm trước muội đặc biệt chôn xuống vì huynh, muội cho là huynh đã quên."

Mười năm..

Thì ra bọn họ đã quen biết nhau lâu như vậy!

Hàn Vân Tịch không tự giác nhớ tới một câu, đời người cũng chỉ có một lần, gặp người thiếu mất một giây, sinh mệnh liền thiếu mất một giây không có người, kiếp sau chưa chắc chúng ta sẽ gặp lại nhau.

Quen biết nhau hơn mười năm trước, nhớ kỹ nguyện ý mười năm trước, thật tốt...

Hàn Vân Tịch trong lòng thở dài, tiện tay nâng chén trà lên uống.

Long Phi Dạ chẳng qua là thuận miệng nói ra, không ngờ lại trùng hợp như vậy đoán trúng, hắn lo lắng nhìn Hàn Vân Tịch một chút, lại thấy Hàn Vân Tịch luôn cúi đầu uống trà, dường như rất thanh thản.

Rốt cục, mặt hắn vốn là lạnh như băng lại bỗng nhiên lạnh đi vài phần.

Hắn không rõ, Hàn Vân Tịch coi đây là cái gì, lúc đầu mặt dày mày dạn, không tiếc mình đá cửa kiệu muốn gả cho hắn, bây giờ, lại làm ra tư thái không tranh quyền thế.

Nữ nhân này, coi hắn là cái gì?

Muốn trèo cao liền trèo cao, không muốn chơi nữa, liền có thể toàn thân trở ra sao? Nàng dựa vào cái gì? Cái danh hiệu Tần Vương phi này, nàng muốn chiếm để chơi đùa sao?

"Sur huynh, có muốn mở ra nếm thử hay không, mười năm nha!" Đoan Mộc Dao đắm chìm trong hạnh phúc nói.

"Buổi tối hãy mở đi, người ở lại dùng bữa đi." Đây là lần đầu tiên Long Phi Dạ mở miệng giữ khách.

"Được chứ!" Đoan Mộc Dao lập tức gật đầu, sợ Long Phi Dạ hối hận, con sóng trong lòng nàng ta dâng trào cuộn cuộn, Nghi thái phi càng thêm vui mừng, lập tức phân phó Quế ma ma đi chuẩn bị bữa tối.

Nhưng mà, hai mắt Hàn Vân Tịch rủ xuống, nghĩ thầm, nhìn bộ dạng này, năm sau Long Phi Dạ có phải đi xa hay không. Năm sau, Tần Vương phủ hắn là sẽ có hai đại hỉ sự.

Đoan Mộc Dao nhìn Hàn Vân Tịch từ đầu đến cuối không có lên tiếng, đáy mắt hiện lên một tia khinh thường, lại không có ý định buông tha nàng dễ dàng.

"Đúng rồi, Vương phi nương nương, ta tới quá vội nên không chuẩn bị lễ vật cho người, người sẽ không trách ta chứ?" Nàng chăm chú hỏi.

Hàn Vân Tịch lúc này mới ngẩng đầu, khuôn mặt thờ ơ, lạnh nhạt nói: "Sẽ không."

Nàng không thêm.

Ai ngờ, Đoan Mộc Dao lại khiêu khích: "Vương phi nương nương, vừa rồi quên hỏi người, ta ăn Tết ở quý phủ, người sẽ không để tâm chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 159: Ra Oai, Là Người Tự Chuốc Láy

Có đề bụng không?

Đề bụng thì sao chứ, Hàn Vân Tịch có thể nói không chấp thuận sao? Đoan Mộc Dao rõ ràng đã biết còn có hỏi, nhất định là đang điều võ dương oai!

Hàn Vân Tịch im lặng không nói, cả người trông có vẻ vô cùng yên tĩnh.

Thấy vậy, ý cười trên môi Đoan Mộc Dao càng thêm khinh miệt, nàng hôm nay nhất định phải khiến nữ nhân này nói ra ba chữ "không đề bụng", đề nàng ta biết mặc dù bây giờ nàng là Tần vương phi, ở trong nhà này cũng không có quyền lên tiếng! Chẳng là cái thái gì cả!

Đoan Mộc Dao tiếp tục ép hỏi: "Vương phi nương nương, người không nói gì... là để bụng sao?"

Ai ngờ, Hàn Vân Tịch đột nhiên lạnh lùng nhìn thẳng Đoan Mộc Dao, lạnh giọng trả lời: "Tất nhiên để bụng!"

Đây là....

Đoan Mộc Dao bất ngờ, ngẩn người không nói ra lời. Nghi thái phi cùng Long Phi Dạ cũng cùng lúc nhìn về phía Hàn Vân Tịch, vô cùng ngạc nhiên.

Cả phòng còn đang yên tĩnh, khéo môi Hàn Vân Tịch lại có chút ý cười, nói tiếp: "Vinh Nhạc công chúa, ta nói đùa thôi, không khiến người sợ chứ?"

Chuyện này...

Đoan Mộc Dao lần nữa bất ngờ, nhìn dáng vẻ vui đùa của Hàn Vân Tịch, không biết phải nói cái gì, cũng may Nghi thái phi lên tiếng giảng hòa: "Vân Tịch hay đùa lắm, Dao Dao con đừng để ý."

"Không ạ.. Tất nhiên là không, con cũng biết nàng ấy hay giỡn mà." Đoan Mộc Dao ngượng ngùng cười, lúc này mới có đường lui.

Không ngờ Hàn Vân Tịch lại tiếp tục hỏi: "Vinh Nhạc công chúa, tại Mai Hoa yến, chuyện ta thắng người, người sẽ không để bụng chứ?"

Lời này vừa ra, lại gây kinh hãi một phen.

Đoan Mộc Dao sầm mặt, sáng nay nàng còn vui vẻ, chuyện của Mộ Dung Uyển Như sẽ át đi mọi chuyện tại Mai Hoa yến hôm qua, chỉ ít thì tin tức sẽ không truyền đi quá nhanh.

Ai biết Hàn Vân Tịch này lại nói ra ngay trước mặt Nghi thái phi cùng sư huynh, đây rõ ràng là muốn khiến nàng mất mặt, nàng phải đáp lại thế nào đây.

"Vinh Nhạc công chúa, người không nói gì... không phải là thực sự để bụng chứ?" Câu hỏi này đúng là Hàn Vân Tịch mượn lại nguyên văn của Đoan Mộc Dao chất vấn lại nàng, gây ông đập lưng ông!

Để xem nữ nhân này còn dám khiêu khích không, hôm nay phải khiến nàng ta hiểu cái gì gọi là tự tạo nghiệt, không thể sống.

Nàng im lặng không nói lâu như vậy, cũng thể hiện rõ sẽ không nhượng bộ, ai biết cô ta được đăng chân lên đăng đầu, tiếp tục khiêu khích.

Hàn Vân Tịch nàng tuy không tranh cường hiếu thướng, thế nhưng nàng cũng sẽ cáu kỉnh, không ra oai lại tưởng nàng là mèo bệnh!

Đoan Mộc Dao vẫn chưa đáp lại, Nghi thái phi đã tò mò: "Thắng ở Mai Hoa yến? Là chuyện gì vậy?"

"Mẫu phi, người vẫn chưa nghe phải không ạ, hôm qua vinh mai ở Mai Hoa yến, Vinh Nhạc công chúa cùng thần thiếp đánh cuộc, người thua sẽ vĩnh viễn không làm thi tử ca phú nữa, thần thiếp... không cần thận thắng ạ."

Hàn Vân Tịch nói vô cùng thông thả, như thể đó chỉ là chuyện còn con, thế nhưng Nghi thái phi lại kinh ngạc: "Con thắng?"

Hàn Vân Tịch mỉm cười gật đầu, vẻ mặt vô hại.

Sao Nghi thái phi có thể tin chứ? Trong mắt nàng, Hàn Vân Tịch chỉ thông thạo một thứ duy nhất là độc thuật, còn những thứ thanh nhã như thi tử ca phú, cầm kì thư pháp, nàng chỉ là một vị tiểu thư xuất thân từ vợ nhỏ, lại không được yêu chiều, sao có thể thông hiểu? Tham gia Mai Hoa yến, bà chỉ cầu Hàn Vân Tịch không khiến bà mất mặt là tốt rồi!

Huống hồ, tài thi ca của Dao Dao, là nổi danh khắp đại lục Vân Không!

"Dao Dao, chuyện này... là thật sao?" Nghi thái phi không thể tin nổi.

Lời vừa hỏi ra, Đoan Mộc Dao lại càng thêm mất mặt, thế nhưng không thể không tỏ ra rộng rãi, nặn ra nụ cười: "Vâng ạ, Tàn Vương phi rất tài hoa, Dao Dao cam lòng chịu thua, sao có thể để bụng ạ?"

Nghi thái phi lúc này mới tin đây là thật, không khỏi nhìn Hàn Vân Tịch bằng ánh mắt khác thường.

Đoan Mộc Dao thấy vậy thực sự không cam lòng, đang muốn đánh trống lảng sang chuyện khác, nhưng nàng thực sự không ngờ tới, Hàn Vân Tịch lại tiếp tục hỏi.

Nàng nói: "Vinh Nhạc công chúa, lần trước tại Dược Quý cốc, ta cũng vô ý thắng người, người sẽ không để bụng chứ?"

Đây....

Đoan Mộc Dao suýt chút bị những lời này của nàng làm sặc, Hàn Vân Tịch nàng ta có ý gì đây? Liên tục như vậy, là đang tính nợ với nàng sao?

Vừa nhớ lại chuyện lần trước tìm thuốc ở Dược cốc, Đoan Mộc Dao đã cảm thấy nhục nhã, lần đó ban đầu nàng còn đắc ý, ngờ đâu lại bị Hàn Vân

Tịch vòn quanh, khiến bản thân chật vật không chịu nổi.

Chuyện này, Nghi thái phi lại buồn bực: "Lần trước đi tìm thuốc, hai người đã gặp nhau rồi sao?"

Hàn Vân Tích lờ đi ý nhiều kẻ lại chuyện tìm thuốc ở Dược cốc, khiến Đoan Mộc Dao nghe mà suyt chút nổi điên bắt nàng ngậm miệng.

Nghi thái phi kinh ngạc, tự hào một lúc mới nhận ra Hàn Vân Tích hóa ra đang sỉ nhục Đoan Mộc Dao.

Đáy mắt nàng có chút giận hờn, cười nhẹ giảng hòa: "Hai người cũng coi như là có duyên, lát nữa dùng bữa phải tâm sự ôn chuyện nhé."

Ái ngờ Hàn Vân Tích lại đứng đây, còn nghiêm túc nói: "Mẫu phi, thần thiếp tới nay đã hẹn người khác, không tiện từ chối, thực sự không thể tiếp khách, nếu Vinh Nhạc công chúa không đề bụng, thần thiếp xin cáo lui trước."

Tuy nàng đang hỏi Nghi thái phi, thế nhưng lại nhìn vào Đoan Mộc Dao, vẻ khiêu khích hiện lên trong ánh mắt không hề thua kém sự khinh miệt vừa rồi của Đoan Mộc Dao.

Vị Công chúa tôn quý này, còn chưa vào cửa đã muốn giẫm nàng dưới chân, không có cửa đâu!

Nàng không nói thì thôi, một khi mở miệng, phải khiến nàng ta đẹp mặt!

Nghi thái phi đương nhiên cảm nhận được không khí căng thẳng giữa hai người, nàng nhìn thoáng qua Long Phi Dạ, đã thấy Long Phi Dạ cúi đầu uống trà, tư thái thanh thoi tỏ vẻ không quan tâm. Nhi tử luôn không bày tỏ thái độ gì rõ ràng với Vinh Nhạc công chúa, Nghi thái phi cũng không dám quá mức tự quyết, nàng bắt mắt trừng mắt liếc Hàn Vân Tích một cái, thấy Hàn Vân Tích không chút đáp lại, ngại mất mặt, nàng cũng không tiện nổi giận, chỉ có thể tiếp tục tìm đường lui cho Đoan Mộc Dao: "Dao Dao, nếu Vân Tích đã có hẹn, các con hôm khác nói chuyện vậy, con cũng không đề bụng phải không?"

Hai chữ "đề bụng" này Đoan Mộc Dao nghe đến mức sắp phát điên rồi, có điều Nghi thái phi dịu giọng hỏi như vậy, mặc dù nàng không vui vẫn phải bày ra vẻ trang nhã, cười nói: "Tất nhiên... không đề bụng!"

Hàn Vân Tích cực kì hài lòng, nàng cười cười: "Vân Tích xin cáo lui trước."

Dứt lời, nàng liền tao nhã xoay người rời đi, bước chân kia phóng khoáng khó tả, ai cũng không phát hiện, Long Phi Dạ vẫn luôn giữ im lặng lại sớm ngừng đầu, đang nhìn chăm chú vào bóng lưng nàng, khóe miệng gọi lên chút độ cong hài lòng.

Hàn Vân Tích căn bản là không hẹn ai cả, nàng trở về Vân Nhan các, Triệu ma ma đã sớm chuẩn bị xong một bàn đồ ăn lớn, sắc hương vị đều đủ cả.

Nàng rõ ràng đã đói, thế nhưng cầm đĩa lên lại đột nhiên chẳng muốn ăn gì, không biết phải ăn gì.

"Vương phi nương nương, tới nay nhà bếp chuẩn bị rất nhiều món, nô tì lên lấy về cho người một ít đây, mau nếm thử chút đi." Triệu ma ma khuyên nhủ.

Bà đương nhiên biết tiểu sư muội của điện hạ đến đây, thấy Vương phi nương nương không qua bên đó tiếp khách, cũng không dám hỏi nhiều.

"Bên kia khai tiệc rồi à?" Hàn Vân Tích bình thản hỏi.

"Vừa khai tiệc ạ." Triệu ma ma thành thật trả lời.

Hàn Vân Tích nghĩ, vô tuyệt tửu ử mười năm kia, lúc này có lẽ đã mở ra rồi phải không, Long Phi Dạ nhất định rất thích loại rượu kia, mới có thể nhớ rõ như thế.

Nàng nhắc đĩa gấp vài miếng rau, muốn ăn một miếng, lại làm sao cũng ăn không nổi, liền không ăn nữa, đổi một bộ xiêm y, định ra ngoài hít thở không khí.

Chẳng ngờ, nàng vừa định ra ngoài, đã thấy Long Phi Dạ đang ngồi trong viện, đối diện cửa phòng nàng.

Hàn Vân Tích khựng lại, theo bản năng lùi về phía sau một bước, người này đến lúc nào vậy, không tiếp khách quý, tới chỗ này làm gì? Không lẽ muốn giúp Đoan Mộc Dao tìm nàng tính sổ sao?

Thấy nàng lùi về sau, ý cười trên môi Long Phi Dạ lại sâu thêm vài phần, hần thản nhiên hỏi: "Hẹn với ai?"

Hàn Vân Tích không đi tới, nhìn hần thành thật trả lời: "Thần thiếp không muốn ăn, nên kiếm cớ rời đi."

"Định đi đâu?" Long Phi Dạ lại hỏi.

Liên quan quái gì tới người? Hàn Vân Tích thầm nói trong bụng, có điều ở tình huống bình thường, nàng vẫn có chút kiêng kỵ với hần, đành ngoan ngoãn trả lời: "Định ra ngoài hít thở không khí."

"Tâm trạng không tốt?" Long Phi Dạ hỏi tiếp.

Hàn Vân Tịch trực tiếp tránh né, hỏi ngược lại: "Lúc này điện hạ không tiếp khách quý, không ổn lắm đâu?"

Chẳng ngờ, Long Phi Dạ lại nói: "Bổn vương cũng không có khẩu vị, đang muốn ra ngoài hít thở không khí, đi thôi."

Hắn nói xong liền đứng dậy, bước ra khỏi viện.

Hàn Vân Tịch lại sững sốt, người này có ý gì? Bỏ lại tiểu sư muội? Không phải còn muốn mở vò tuyết tử kia sao? Thế này... có ổn không?

Long Phi Dạ đã đến cửa viện, Hàn Vân Tịch lại vẫn đứng tại chỗ, nhìn bóng dáng cao ngạo như núi của hắn, có chút cảm giác cực kì không thực.

Long Phi Dạ quay đầu nhìn nàng, lạnh lùng hỏi: "Hàn Vân Tịch, sao còn chưa đi?"

Hàn Vân Tịch còn đang ngập ngừng, ai biết Triệu ma ma ở sau lưng lại đẩy mạnh nàng một cái, thẳng tay đẩy nàng ra khỏi cửa.

Long Phi Dạ thấy nàng đi ra, khoe môi vụt qua một nét cười, không lên tiếng nữa mà xoay người bước đi.

Hàn Vân Tịch thấy vậy, quay đầu lại hung dữ trợn mắt nhìn Triệu ma ma, ai ngờ sau lưng sớm đã không còn bóng người.

Nàng nhìn bóng lưng Long Phi Dạ đã đi xa, xoắn xuýt một chút, mới bước nhanh đuổi theo.

Long Phi Dạ đi phía trước, Hàn Vân Tịch cách hắn khoảng ba bước, đi phía sau, hai người cả đường đều im lặng.

Lúc đi ngang qua hoa viên, Hàn Vân Tịch nhìn về phía Mẫu Đơn viện của Nghi thái phi, thấy bên kia đèn đuốc sáng trưng, rất khó tưởng tượng nổi Đoan Mộc Dao bị leo cây sẽ có cảm giác thế nào, thế nhưng nàng biết, nhất định là khôn nạn cực.

Chỉ nghĩ thôi, nàng đã nhịn không được vui thầm.

Mắt nhìn sang phía kia, chân bước về phía trước, chẳng ngờ đột nhiên đụng vào người Long Phi Dạ, Hàn Vân Tịch lập tức lui về sau, tưởng mình cụng vào sau lưng hắn, ai biết ngẩng đầu lên nhìn lại phát hiện hóa ra người này đã quay mặt về phía nàng.

Hắn... quay lại lúc nào vậy?

"Nàng nhìn cái gì?" Long Phi Dạ hỏi.

Hiếu kì hại chết mèo gì đó, sớm đã bị Hàn Vân Tịch tạm quên sạch, nàng ướm lời: "Hay là điện hạ qua đó tiếp chuyện một lúc đi?"

"Rượu và đồ ăn ở đó không hợp khẩu vị bổn vương." Long Phi Dạ dường như không kiên nhẫn.

Hàn Vân Tịch suy nghĩ lời này, thế nào cũng thấy câu này có ý gì đó, rồi lại không rõ Long Phi Dạ rốt cuộc muốn nói gì, lại càng không hiểu người này nghĩ thế nào về chuyện hòa thân cùng Đoan Mộc Dao.

Nàng nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng ngờ vực, lẽ nào người này bị ép, giống như khi trước phải cưới nàng, bị Thiên Huy hoàng đế ép cưới?

Đã cuối năm, trên đường náo nhiệt vô cùng, giăng đèn kết hoa, mỗi người đều đi sắm đồ đón năm mới, chuyện buôn bán ở những quán hàng rong cũng cực kì đắt hàng.

Ra khỏi Tần vương phủ, bóng dáng hai người nhanh chóng hòa vào đám người trên đường, Hàn Vân Tịch vẫn luôn đi phía sau Long Phi Dạ, Long Phi Dạ cũng không quay đầu liếc nàng lấy một cái, lại rõ ràng bước chậm lại, như thể sợ nữ nhân này sẽ bị lạc mất.

Hàn Vân Tịch thật sự không biết người này muốn đi đâu, nàng vô thức đi theo, chỉ là, bước, rồi lại bước, nàng đột nhiên dừng lại, phát hiện quán trà Minh Hương nàng mới đến trước đây không lâu đã bị niêm phong!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 160: Rối Rắm, Thái Độ Của Tần Vương

Long Phi Dạ rõ ràng quay lưng lại với Hàn Vân Tịch, thế nhưng nàng vừa dừng bước, hắn đã lập tức biết được.

Xoay người lại nhìn, thấy Hàn Vân Tịch đang nhìn quán trà Minh Hương đã bị niêm phong, hắn có vẻ muốn nói gì đó nhưng lại thôi, chỉ lạnh lùng nhìn lại.

Hàn Vân Tịch trầm nghĩ, không phải quán trà của Cố Thất thiếu bị Long Phi Dạ dẹp đi chứ?

Bởi vì lần trước đến dùng bữa bị Long Phi Dạ trông thấy nên mới sập tiệm?

Nàng nhin không được tiếc thay cho Cố Thất thiếu, có vụ án kia của Thiên Hương trà trang, Long Phi Dạ bất cứ lúc nào cũng có thể kiểm có niềm phong sản nghiệp của hắn, tên kia sao lại không biết phải cẩn trọng một chút chứ?

Hàn Vân Tịch đang muốn đi tiếp, lúc này mới nhận ra Long Phi Dạ đang nhìn nàng, lập tức liền nhìn qua hướng khác.

"Nàng rất thân với Cố Thất thiếu sao?" Long Phi Dạ bình thản hỏi.

Hàn Vân Tịch lập tức lắc đầu: "Điện hạ từng điều tra hắn rồi, hắn là hiểu rõ hơn thân thiếp nhiều?"

Long Phi Dạ đứng thật đã từng điều tra, lại chỉ tra ra Cố Thất thiếu gia là thương nhân nổi tiếng, làm tiền nhiều của, sản nghiệp trải khắp thiên hạ, còn về độc thuật và võ công của người này là học được ở đâu, tất cả đều không có manh mối.

Kẻ này tuổi tác còn trẻ như vậy đã có gia sản bạc vạn, ắt hẳn có chống lưng vững chắc.

Tiểu là Sở Tây Phong vẫn chưa tra được tin tức gì nhiều.

"Bỏn vương thấy nàng và hắn hẳn là rất thân thiết mới phải." Long Phi Dạ nói thêm, rõ ràng là ám chỉ chuyện bất gặp ở trà lâu hôm đó.

Hàn Vân Tịch không ưa được giọng điệu chất vấn này, nàng còn chưa hỏi gì hắn đâu, hắn dựa vào cái gì mà vặn hỏi đòi tư của nàng?

"Ít nhiều gì cũng từng cứu mạng thân thiếp, cũng coi như bạn bè."

Lời này của Hàn Vân Tịch có bảy phần là thật, tuy rằng Cố Thất thiếu không phải đứng đắn lắm, thế nhưng chí ít không có thù hằn gì, thêm một kẻ thù, chẳng bằng thêm một người bạn.

Long Phi Dạ chăm chú nhìn nàng một lúc, không hỏi thêm gì nữa, xoay người đi tiếp.

Hai người vốn đã im lặng, sau đó lại càng im lặng hơn, nhưng Hàn Vân Tịch vẫn lẻo đẻo theo sau Long Phi Dạ, mà hắn cũng không đi quá nhanh, một trước một sau, thật ra trông cũng ăn ý.

Hàn Vân Tịch vẫn cúi đầu chìm trong thế giới của riêng mình, bỗng nhiên giọng nói của Long Phi Dạ đột ngột vọng tới: "Đói bụng không?"

Nàng ngẩng đầu, phát hiện người này đã đứng trước mặt mình, chỉ một bước nữa thôi là nàng đã đụng trúng rồi.

"Có hơi." Thực ra nàng đã đói sôi bụng từ nãy rồi, cho dù vốn là người mạnh mẽ quyết đoán, thẳng thắn trực tiếp, thế nhưng mỗi lần ở trước mặt người này, dường như nàng lại biến thành một người khác, không phải quá rụt rè, chỉ là cực kì cẩn thận.

Long Phi Dạ không nói gì bước vào một quán ăn, Hàn Vân Tịch vội vã đi theo.

Long Phi Dạ đặt một phòng ăn trang nhã, hai người ngồi đối diện nhau, Long Phi Dạ đặt thực đơn trước mặt nàng, ý bảo nàng chọn món.

Hàn Vân Tịch không từ chối, gọi mấy món mình thích ăn, không ừ hử gì thêm đưa lại thực đơn cho hắn.

Long Phi Dạ liếc nàng, chỉ gọi thêm một bầu rượu rồi để người chuẩn bị đồ ăn.

Trong lúc chờ cơm, hai người im lặng khiến bầu không khí trong phòng càng thêm yên tĩnh, toàn bộ thế giới dường như cũng tĩnh lặng lại.

Hàn Vân Tịch có chút chịu không nổi kiểu yên lặng này, vô thức ngẩng đầu, lại chạm vào đôi mắt sâu hút của Long Phi Dạ, nàng giật mình, bản năng tránh đi, quyết định tìm đề tài nào đó.

Sau đó, nàng bình tĩnh hỏi: "Điện hạ, đã có tin tức gì của gã đeo mặt nạ hôm nọ chưa?"

Tuy rằng Lý thị đã chết, nội gián hạ độc ở Thiên Ninh quốc cơ bản cũng đã bị diệt sạch, chỉ là sự tồn tại của nam tử đeo mặt nạ vẫn là một uy hiếp rất lớn.

Với tính cách của Long Phi Dạ, sao có thể dễ dàng bỏ qua.

"Có chút manh mối, vẫn đang điều tra." Long Phi Dạ không giấu diếm, mấy ngày qua hắn bận rộn cũng là vì chuyện này, nếu hắn không phán đoán sai, nam tử kia có lẽ có vị trí khá cao trong hoàng tộc Bắc Lịch.

Tình huống của hoàng tộc Bắc Lịch tất nhiên là không dễ điều tra, gã lại có mối quan hệ với những môn phái dụng độc trên giang hồ, nhân vật lợi hại như vậy, trong vòng quan hệ nhất định có chút tiếng tăm.

Đã có đề tài, Hàn Vân Tịch toàn thân như được đại xá, thoải mái hơn nhiều.

"Manh mối gì vậy?" Nàng vội hỏi.

Thực ra nàng đã âm thầm nghe ngóng qua, Cổ Bắc Nguyệt cũng nói một người biết dùng độc lợi hại như vậy nhất định xuất thân từ môn phái nổi tiếng. Theo lời Cổ Bắc Nguyệt, môn phái dùng độc trong thiên hạ không ít, nhưng ban đầu đều có xuất thân từ phòng độc được trong các viện y học rồi mới phát triển ra ngoài, hiện giờ y viện đều dẹp bỏ phòng độc được rồi, thế nhưng thực tế những năm gần đây các môn phái này lại phát triển hơn nhiều.

Có điều, độc dù sao cũng là độc, kẻ giải độc nhất định biết hạ độc, cho nên những môn phái kia phần lớn không được y học chính thống thừa nhận, tự tạo thành một vòng quan hệ, người ngoài muốn gia nhập cũng không dễ gì.

Long Phi Dạ không trả lời vấn đề của Hàn Vân Tịch, hắn lại càng không nói cho nàng, khi thăm vắn tay chân của Lý thị, hắn đã biết nam tử thần bí lần trước bắt cóc Hàn Vân Tịch vốn không phải vì uy hiếp hắn, mà chính là nhằm vào Hàn Vân Tịch.

Vô tri không tội, giữ ngọc có tội, nữ nhân này dùng độc tài giỏi như vậy, có bao nhiêu đôi mắt ngăm quan sát nàng đây?

Xa chưa nói, còn gần, Thiên Huy hoàng đế đã là một phiền phức lớn.

"Bản Độc Kinh y điển của Thiên Tâm phu nhân từ đâu mà có?" Long Phi Dạ nói sang chuyện khác.

Hàn Vân Tịch nói bản thân tự học độc thuật qua quyển Độc Kinh y điển của mẫu thân, tuy rằng không chút sơ hở, chết không đối chứng, nhưng hắn sao có thể đề tin đến thế?

Hắn tất nhiên đã điều tra chuyện của Thiên Tâm phu nhân, có điều lại phát hiện nhà mẹ đẻ của người này vốn là giả mạo, vị nữ nhân y thuật cao minh, giúp Hàn Tông An phát tài này đột nhiên xuất hiện, là một ẩn số.

Long Phi Dạ sớm đã đến Đại Lý Tự xét hỏi Hàn Tông An, đương nhiên, Hàn Vân Tịch không biết chuyện này.

"Thiếp cũng không biết, lúc tìm di vật của bà thì phát hiện ra thôi." Hàn Vân Tịch tiếp tục nói dối, Thiên Tâm phu nhân rốt cuộc có biết dùng độc hay không, nàng thực sự không biết.

Rượu cùng thức ăn nhanh chóng được đưa lên, Long Phi Dạ không nói thêm gì nữa, trực tiếp dùng bữa, sau khi hàn huyên một lúc, cả người Hàn Vân Tịch đều thoải mái hơn, bản thân nàng lại không nhận ra điều này.

Nàng đưa đũa gấp rau, ai biết lại đụng vào đũa của Long Phi Dạ, nàng lập tức rút tay, Long Phi Dạ khá lịch thiệp, im lặng gấp đồ ăn vào bát cho nàng.

"Cám ơn."

Hàn Vân Tịch liếc hắn một cái, thấy hắn ngồi rất nghiêm chỉnh, một tay nâng bát, một tay cầm đũa, ngay cả động tác dùng com cũng tao nhã như vậy. Nàng có điều không biết, đây là lần đầu tiên Tần vương điện hạ gấp đồ ăn cho một nữ nhân không phải mẫu phi mình.

Nhưng nàng lại nhìn không được nghĩ, ngày ấy hắn đi cùng Đoan Mộc Dao dạo phố dùng com, cũng thế này sao?

Nghĩ vậy, Hàn Vân Tịch lại vô thức chua xót.

Lần đầu gặp Đoan Mộc Dao là lúc đấu với cự mãng độc, Long Phi Dạ sốt sắng bảo vệ vị tiểu sư muội này, lần đối địch ở Dược Quỷ cốc, hắn lại chẳng chút khách khí, còn bây giờ.... một khắc trước còn nhận lễ vật của Đoan Mộc Dao, ngay sau đó đã chạy tới tìm nàng dạo phố.

Trong lòng hắn, rốt cuộc Đoan Mộc Dao có vị trí thế nào chứ?

Ngộ nhỡ, ngộ nhỡ thực sự nàng đoán đúng rồi, lần này lại bị Thiên Huy hoàng đế bức hôn, có phải hắn cũng không thể từ chối, năm sau phải cưới Đoan Mộc Dao không?

Nhìn Long Phi Dạ im lặng ăn com, Hàn Vân Tịch bỗng nhiên kích động, tự nhiên muốn hỏi thẳng hắn, liệu hắn có bằng lòng cưới không?

Thế nhưng, nghĩ đến bản thân mình cũng là bị Thiên Huy hoàng đế cưỡng ép gả qua cho hắn, nàng liền giận dỗi cúi đầu, yên lặng bới com.

Bữa com này, cơ bản là trôi qua rất yên lặng.

Hàn Vân Tịch phát hiện nếu như mình không tìm chủ đề, người này có thể im lặng một buổi tối, đương nhiên hắn im lặng không phải là sầu muộn, mà là một kiểu lạnh nhạt, rõ ràng dù rất gần nhau, lại khiến người ta cảm thấy như xa cách ngàn dặm.

Sau khi ăn xong, Long Phi Dạ cũng không nói có đi đâu nữa không, Hàn Vân Tịch đành tiếp tục đi theo sau, lượn hết một vòng, phố lớn ngõ nhỏ đều không còn nào nhiệt nữa, hai người mới trở lại Tần Vương phủ.

Lại vừa hay, vừa định bước vào cửa đã thấy Nghi thái phi tự mình đưa Đoan Mộc Dao ra ngoài.

Đoan Mộc Dao bị Long Phi Dạ cho leo cây, vốn đã bức tức cực kì, cả tối đều không thể tập trung, lại không thể không ngủ nhận dùng bữa, ôn chuyện với Nghi thái phi, an ủi nàng về hôn sự của Mộ Dung Uyển Như.

Thấy Long Phi Dạ đã trở về, nàng lập tức bước tới: "Sur huynh, huynh đi đâu vậy, người ta vẫn chờ huynh mở vò rượu tuyệt đó!"

"Đề phần mẫu hậu thưởng thức đi." Long Phi Dạ lạnh nhạt trả lời.

Chuyện này... hẳn khi nãy không phải đã nhận sao? Đây là tâm ý nàng ủ suốt mười năm đó!

Đoan Mộc Dao khó chịu cực, nàng đang muốn mở miệng, không ngờ lại nhìn thấy Hàn Vân Tịch đi theo phía sau Long Phi Dạ, không lẽ... sư huynh cùng ra ngoài với nữ nhân này?

Hay lắm Hàn Vân Tịch, không biết điều thì thôi, còn dám kéo sư huynh đi, cục tức này sao nàng có thể dễ dàng nuốt trôi chứ?

Nhất thời, Đoan Mộc Dao đỏ kị diện rồi, bàn tay trong tay áo lập tức nắm chặt, nàng giận đến nổi điên, bước hẳn ra ngoài, lớn giọng chất vấn: "Sư huynh, chuyện năm sau hòa thân, huynh định thế nào?"

Lời vừa nói ra, Hàn Vân Tịch liền giật mình, chuyện nàng vẫn không dám hỏi Đoan Mộc Dao lại dám hỏi thẳng ra, còn Nghi thái phi cũng sùng sốt, mặt đầy phức tạp nhìn con trai mình.

Chẳng ngờ, Long Phi Dạ làm như không nghe thấy, không nói lời nào nhanh chóng rời đi.

Lúc này Nghi thái phi giận thật rồi: "Phi Dạ, con đứng lại cho ta!"

Tiếc là, Long Phi Dạ hoàn toàn không để ý.

"Sư huynh!" Đoan Mộc Dao giậm chân đuổi theo.

Bóng dáng Long Phi Dạ lóe qua, đã không thấy tăm hơi.

"Sư huynh! Sư phụ đã hỏi chuyện của chúng ta rồi!"

"Sư huynh!"

Đoan Mộc Dao giận dữ thở dốc hết hơi vài tiếng, tiếc là chỉ có sự yên tĩnh của khu vườn đáp lại nàng.

Đoan Mộc Dao hờn hên quay lại, hung dữ trợn mắt liếc Hàn Vân Tịch một cái, nhào vào lòng Nghi thái phi: "Thái phi nương nương, huynh ấy lại bắt nạt con! Hu hu..."

Ồ... đây là bắt nạt sao?

Chỉ là nếu Long Phi Dạ không muốn, sao không từ chối trắng ra? Hẳn trước giờ đâu có phải kiểu người dây dưa không dứt khoát?

Hàn Vân Tịch nghĩ, xét theo khía cạnh nào đó, cũng có thể gọi là ức hiếp nhỉ?

"Được rồi được rồi, đừng khóc, lát nữa bổn cung nhất định sẽ răn dạy nó."

"Ngoan, Dao Dao ngoan nhất, chuyện hòa thân bổn cung cùng hoàng thượng sẽ làm chủ cho con, con yên tâm đi." Nghi thái phi thực lòng an ủi.

Hàn Vân Tịch nghe vậy thâm cười lạnh, Nghi thái phi ơi là Nghi thái phi, chung quy đều là con dâu của người, lần này người lại không đối đầu với Thiên Huy hoàng đế?

Nghe vậy, Đoan Mộc Dao mới nín khóc: "Con biết Thái phi nương nương tốt nhất mà."

"Nha đầu ngốc, sư huynh con cũng đâu có nói là không cưới, không phải sao?" Nghi thái phi nở nụ cười.

Đoan Mộc Dao cúi đầu, mặt đã đỏ rồi.

"Vò rượu tuyệt kia, bổn cung tạm giữ giúp con, đến đêm giao thừa mang vào cung mở ra." Sự nhần nại của Nghi thái phi dành cho Đoan Mộc Dao có khi còn hơn Mộ Dung Uyển Như nhiều.

Đêm giao thừa trong cung tổ chức tiệc, Long Phi Dạ tất nhiên phải tham gia.

Đoan Mộc Dao vốn chờ những lời này của Nghi thái phi, nói vậy nàng cũng có thể tham gia tiệc giao thừa rồi.

Trước khi đi, Đoan Mộc Dao còn cố ý tới gần Hàn Vân Tịch, thấp giọng: "Vương phi nương nương.. năm sau phải nhờ người chỉ giáo rồi."

"Bất tự còn chưa xem, đừng vui mừng quá sớm." Hàn Vân Tịch không hề lép vế.

"Vậy chúng ta chờ xem." Đoan Mộc Dao lạnh lùng trả lời.

Nếu không phải là Hàn Vân Tịch, nàng vốn có thể chờ thêm một chút, chờ sư huynh nhận ra nàng rất tốt, cam tâm tình nguyện cưới nàng, thế nhưng sự

tồn tại của Hàn Vân Tịch khiến nàng cảm thấy rất nguy hiểm.

Bất kể thế nào, cho dù là để phụ hoàng tạo áp lực cũng không sao, năm sau nàng nhất định phải vào Tần vương phủ!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 161: Ép Dạ Cầu Toàn, Không Có Cửa

Tổng khứ Đoan Mộc Dao, Hàn Vân Tịch đang muốn trở về, Nghi thái phi lại gọi nàng lại: "Vân Tịch, con lại đây với ta một chút."

Tuy rằng Nghi thái phi nhẹ nhàng dịu giọng, nhưng Hàn Vân Tịch biết sẽ không có chuyện gì tốt lành, nàng mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, đi theo Nghi thái phi đến Mẫu Đơn viện.

Thực ra Nghi thái phi dù không mở miệng, nàng cũng biết bà muốn nói gì, hai người ngồi xuống trong viện, ngay cả Quế ma ma cũng bị Nghi thái phi bắt lui xuống.

"Vân Tịch, con vừa cùng Phi Dạ ra ngoài à?" Nghi thái phi hỏi.

Từ khi Hàn Vân Tịch chuyển đến Phù Dung viện mà không bị Long Phi Dạ đuổi ra, trong lòng Nghi thái phi ít nhiều cũng đã có nhận định, có điều trước đây bà không ngại thái độ con trai mình, chỉ ước gì nha đầu này sớm dứt khỏi Tần vương phủ.

Bây giờ bà coi như chấp nhận đứa con dâu này rồi, có một số việc tất nhiên phải để ý một chút.

"Dạ không, lúc con về vô tình gặp chàng thôi ạ." Hàn Vân Tịch không biết sao mình lại nói dối, có lẽ vì phóng lao theo lao, khi này nàng nói tới nay mình có hẹn.

Nghi thái phi ngẫm nghĩ gật đầu, nếu Hàn Vân Tịch trả lời "phải", nàng thật đúng là sẽ không thể tin nổi, dù sao Phi Dạ tuy rằng không chán ghét nữ nhân này như lúc trước, thế nhưng chung quy cũng không có khả năng cho nàng quá nhiều ngoại lệ.

Trước đây Uyển Như đã giúp Nghi thái phi thăm dò, Phi Dạ không còn gay gắt với nha đầu này là bởi độc thuật nàng ta rất cao, có giá trị lợi dụng, giúp được không ít chuyện.

Năng lực của Hàn Vân Tịch không tầm thường, có điều so với Phi Dạ, một bên là bùn trên đất, một bên là mây trên trời, vĩnh viễn cũng không có khả năng xứng đôi.

Nói cách khác, Hàn Vân Tịch đưa mốc chẳng thể chời mâm son!

Hiện giờ, Uyển Như không thể không gả ra ngoài, Nghi thái phi nghĩ châm thuật của Hàn Vân Tịch xuất sắc như vậy, thật ra cũng là một người rất tốt, có thể cân nhắc để nàng hầu hạ bên cạnh cả đời.

Nếu Phi Dạ có thể lấy Dao Dao, nàng chẳng còn mong gì thêm nữa, chỉ chờ ôm cháu thôi.

Một người vợ hầu hạ bên cạnh bà, một người vợ để Tần vương, để toàn bộ Tần vương phủ nở mày nở mặt.

Đến lúc đó Hàn Vân Tịch chuyển khỏi Phù Dung viện đến ở với bà, còn Dao Dao đến ở trong Phù Dung viện, có nàng ở đây, hai đứa con dâu này không thể gây ra chuyện gì lớn!

Hơn nữa, Hàn Vân Tịch cũng chẳng có chỗ dựa gì để gây chuyện với Dao Dao.

"Vân Tịch, Vinh Nhạc công chúa hòa thân đến Tần vương phủ, chuyện này con thấy sao?" Nghi thái phi quả nhiên hỏi vấn đề này.

Hàn Vân Tịch ngoài cười trong không cười, đáp: "Chuyện này, mẫu phi cùng điện hạ quyết định là được ạ."

"Vân Tịch, hôm nay... con không lễ phép lắm" Nghi thái phi nói trắng ra.

Nói thẳng như vậy, là muốn cảnh cáo nàng trước sao?

"Mẫu phi, Vinh Nhạc công chúa là kim chi ngọc diệp, lại đến vì hòa thân, thân phận đặc thù, thần thiếp đương nhiên biết nặng nhẹ, tuyệt đối sẽ không tự ý làm bậy, gây chuyện thị phi."

Hàn Vân Tịch rất nghiêm túc, nghe lời này xong, Nghi thái phi có chút vừa lòng, nghĩ thầm rằng nha đầu này cũng biết thân biết phận, không cần nàng phải nói nhiều.

"Nếu con hiểu như vậy, lần sau gặp mặt nói chuyện nên...."

Ai ngờ, Nghi thái phi còn chưa nói xong, Hàn Vân Tịch đã cắt ngang: "Mẫu phi, thần thiếp mặc dù xuất thân thấp kém, dễ bị người chèn ép, thần thiếp chỉ mong có thể yên phận sống trong phủ, sẽ không tranh đoạt điều gì, nhưng nếu có người lên mặt khiêu khích thần thiếp, thần thiếp chỉ có thể đấu đến cùng."

Lời này vừa ra, Nghi thái phi đột nhiên nheo mắt, xem ra nha đầu này vẫn chưa hiểu được nàng thực sự muốn nói gì.

Tính cách Đoan Mộc Dao vốn không tốt, huống chi cũng vì chuyện tìm thuốc ở Dược Quý cốc, đầu thơ ở Mai Hoa uyển cộng thêm chuyện hôm nay đã kết thù với Hàn Vân Tịch, một khi vào phủ, nhất định sẽ không để Hàn Vân Tịch sống yên ổn ngày nào.

Ý của Nghi thái phi là, Hàn Vân Tịch không những phải an phận thủ thường không khiêu khích gây chuyện, còn phải ngậm bồ hòn, bất kể là có chuyện gì cũng phải nhường Đoan Mộc Dao một chút.

Nghi thái phi sầm mặt, lạnh lùng hỏi lại: "Hàn Vân Tịch, người có tư cách gì để đấu đến cùng?"

Nha đầu này, gần đây đối xử tốt với nàng ta một chút, lại thật sự cho rằng mình có thân phận sao?

Hàn Vân Tịch không muốn có mâu thuẫn quá lớn với Nghi thái phi, dù sao cũng rất vất vả mới làm dịu được mối quan hệ này, có điều Đoan Mộc Dao còn chưa bước vào cửa, Nghi thái phi đã cảnh cáo như vậy, ngộ nhỡ năm sau cưới vào thật, nàng chẳng phải sẽ bị bóp nghẹt sao?

Nàng trước giờ thà rằng làm ngọc nát, cũng không muốn làm ngói lạnh, nếu Nghi thái phi đã mở lời, nàng tất nhiên cũng phải thể hiện rõ thái độ của mình.

"Mẫu phi, tính thần thiếp, không phải người không biết!" Hàn Vân Tịch lạnh lùng trả lời.

"Người!" Nghi thái phi giận đến thẳng lưng, Hàn Vân Tịch cũng đứng dậy: "Mẫu phi, nếu không có chuyện gì nữa, thần thiếp xin cáo lui trước."

Nghi thái phi giận đến không nói nên lời, Hàn Vân Tịch hít sâu một hơi, xoay người liền đi.

Ra khỏi Mẫu Đơn viện, Hàn Vân Tịch lầm bầm: "Nghi thái phi ơi Nghi thái phi, nếu Hàn Vân Tịch thật lòng thật dạ đối xử tốt với người, liệu có một ngày người cũng thật lòng với ta không? Hay là, trong mắt người, ta vĩnh viễn không khác gì những tì nữ khác trong phủ?"

Xuất thân, địa vị thực sự quan trọng đến vậy sao?

Làm gì có ai sinh ra đã xưng vương xưng hầu? Một ngày kia, Hàn Vân Tịch ta nhất định sẽ khiến người hiểu ra, những thứ kia hoàn toàn không quan trọng.

Trở về Phù Dung viện, Long Phi Dạ xuất quỷ nhập thần kia đã rời đi rồi.

Tên kia không tỏ rõ thái độ, mà Nghi thái phi cùng với Đoan Mộc Dao dường như đã rất chắc chắn chuyện sang năm hòa thân, Hàn Vân Tịch hít sâu một hơi, tự nói với mình, tất cả chuyện này nàng không thể can thiệp, cũng không liên quan gì đến nàng cả.

Đừng nghĩ nữa!

Mấy ngày nữa là sang năm mới, Tần Vương phủ náo nhiệt hẳn lên, bọn hạ nhân đều lo dọn dẹp trang hoàng, Mộ Dung Uyển Như bởi vì chuyện hôn sự, cả ngày nhốt mình trong phòng, Nghi thái phi vẫn thường xuyên đến an ủi, mà sau đêm đó, Nghi thái phi không còn gọi Hàn Vân Tịch đến nữa, Hàn Vân Tịch cũng không chủ động qua thăm cứu giúp bà.

Dù quan hệ căng thẳng, hai bên đều bình an vô sự.

Việc chuẩn bị đón năm mới không cần Hàn Vân Tịch phải nhúng tay, cho nên nàng nhân lúc rảnh rỗi thường chạy đến Hàn gia.

Thân thể Thất di nương khôi phục rất tốt, dinh dưỡng cải thiện, ít việc lo lắng, trạng thái tinh thần tốt vô cùng, bót yếu thể hơn trước, gặp chuyện cũng có chủ kiến riêng.

Tiểu Dật còn quá nhỏ, Thất di nương là trụ cột trong nhà, Hàn Vân Tịch còn gì vui hơn khi thấy nàng thay đổi.

Lúc này, Tiểu Trầm Hương cùng Thất di nương đang bận rộn chuẩn bị mừng năm mới.

Trong thư phòng, Hàn Vân Tịch kiểm tra bài tập cho Tiểu Dật, thực ra nói về y thuật, Hàn Vân Tịch không thể coi là bậc thầy, nhưng nàng dù sao cũng đã từng học cơ sở trung y, lại có kinh nghiệm hành nghề, nàng học y điển Hàn thị nhanh hơn Tiểu Dật nhiều.

Tiểu Dật sáu tuổi, mặt mũi phấn điều ngọc mài, khí chất sạch sẽ, mặc dù là tiểu thiếu gia lại ăn mặc như một thư đồng, lúc nghiêm túc đọc sách, ánh mắt nhìn xuống, từ bên cạnh còn có thể thấy lông mi thật dài.

Mỗi lần Hàn Vân Tịch chọc ghẹo cậu bé, cậu đều sẽ ngẩng đầu, đôi mắt to tròn tròn, tội nghiệp nhìn Hàn Vân Tịch, vẻ mặt mờ mịt kia dễ thương đến mức Hàn Vân Tịch muốn trộm cậu về nhà nuôi.

"Vân tử, đệ thấy phương thuốc này trong y điển... đệ có thể sửa lại không?" Tiểu Dật dè dặt hỏi.

Hàn Vân Tịch tò mò, phương thuốc trong "Hàn thị y điển" đều là các đời Hàn gia nhiều lần cân nhắc mới xác định được, cho dù là sự phối hợp dược liệu hay liều lượng của thuốc đều được kiểm nghiệm hết lần này tới lần khác.

Tiểu Dật mới sáu tuổi, học y mới mấy năm lại dám đòi sửa phương thuốc tổ tiên, tiểu tử này, lá gan không nhỏ!

Có điều, nàng lại thích kiểu nghe con mới sinh không sợ cộp này.

"Nói xem, phải sửa thế nào?" Hàn Vân Tịch cười nói, nhàn nhả uống trà.

Tiểu Dật thấy Vân tử không những không mắng nó mà còn mỉm cười, lập tức tự tin hẳn lên, vội vàng mang giấy bút tới, viết phương thức mà mình thay đổi ra giấy.

Ai ngờ, Hàn Vân Tịch vừa thấy đã hết hồn phụt trà ra.

Trời đất!

Đây... phương thuốc này... không, chính xác mà nói, đây là một phương độc được biết không!

Tiểu Dật thấy phản ứng của Vân tử, sợ hãi là lưỡi ngoan ngoãn lùi sang một bên, y như một đứa bé vừa gây họa.

Hàn Vân Tịch vội vàng cầm phương thuốc của tiểu Dật đối chiếu với Hàn thị y điển, so sánh mới thấy Tiểu Dật không hề thay đổi vị thuốc nào, mà thay đổi liều lượng của các vị thuốc.

Dựa theo tính tương sinh tương khắc của dược vật, có một số loại thuốc với tỉ lệ nhất định khi kết hợp với nhau sẽ sinh ra dược chất mới, từ đó có thể xúc tác dược hiệu, hoặc phá hỏng dược hiệu, thậm chí sinh ra độc tố, mà khi những thành phần sinh ra đó kết hợp lại, còn có những hiệu quả khác nhau.

Lại nói, đạo lý này nghe thì đơn giản, thực ra liên hệ lăng nhăng, vô cùng phức tạp, người bình thường sao có thể nhìn ra.

Cho dù chuyên nghiệp như Hàn Vân Tịch, nếu chỉ nhìn qua phương thuốc mà không cẩn thận xem xét cũng sẽ không nghĩ một phương thuốc thường lại có thể biến thành độc dược.

Ai biết Tiểu Dật vừa sửa đã ra rồi.

"Cái này ai dạy đệ!" Hàn Vân Tịch lớn giọng hỏi.

Tiểu Dật tựa như đứa nhỏ làm sai, hai tay xoắn xuýt, cúi đầu.

Hàn Vân Tịch lúc này mới phát hiện mình quá kích động, nàng vội vàng kéo Tiểu Dật sang một bên ngồi xuống, bình tĩnh ôn hòa hỏi: "Dật nhi, đệ nói cho tỷ biết, là ai dạy đệ sửa phương thuốc có độc không?"

"Tự đệ quan sát, đột nhiên nghĩ ra nên sửa lại." Tiểu Dật thành thực trả lời.

Hàn Vân Tịch không thể tin được, lại hỏi: "Vậy sao đệ có thể biết phân lượng dược liệu?"

"Lúc trước phu nhân bảo đệ học thuộc điển tịch tương sinh tương khắc của dược vật, dày tới mấy trăm trang luôn, khi đệ nhìn thấy phương thuốc đột nhiên nghĩ tới chuyện sửa lại." Tiểu Dật chớp chớp đôi mắt đen láy sạch sẽ, cực kì ngây thơ đơn thuần.

Hàn Vân Tịch biết thằng bé không biết nói dối, có điều năng lực của đứa nhỏ này không phải quá tốt thế này chứ?

"Đệ có thể sửa những thứ khác không?" Hàn Vân Tịch vội vàng hỏi tiếp.

"Đệ phải xem xem, rồi nghĩ một chút nữa, phương thuốc vừa rồi đệ nghĩ mất một ngày đó."

Tiểu Dật hơi ngượng ngùng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ cả lên, có điều cậu bé không biết mình mới sáu tuổi, lại chỉ mất một ngày sửa thuốc thành độc, là bản lĩnh nghịch thiên rồi!

Hàn Vân Tịch phát hiện đứa nhỏ này có thiên phú ở mảng độc thuật, thậm chí còn gan hơn cả mình khi trước, nếu chăm chỉ khổ học, tương lai nhất định cực kì lợi hại.

Không thể không nói mắt nhìn người của Hàn Tông An thật không tệ.

Ngày đó, Hàn Vân Tịch chỉ dẫn Tiểu Dật vài điều ở mảng độc dược, dặn Tiểu Dật chăm chỉ học hành, tạm thời đừng nói với ai khác chuyện này. Tiểu Dật được Vân tử công nhận, nhất thời tràn đầy động lực, nghe Tiểu Trầm Hương nói, mấy ngày sau khi Hàn Vân Tịch đến, nó gần như không bước ra thư phòng.

Ngày cứ vậy trôi đi, rất nhanh đã đến giao thừa, toàn bộ Thiên Ninh để đồ tràn ngập không khí vui mừng ngày Tết.

Đêm giao thừa nhà nhà đoàn viên, trong cung thái hậu thiết gia yến, Nghi thái phi cùng với Tần Vương điện hạ, Mộ Dung Uyển Như mỗi năm đều phải đến, năm nay không chỉ có thêm một vị Tần Vương phi, còn có thêm một Vinh Nhạc công chúa, mà Mộ Dung Uyển Như xảy ra chuyện như vậy không có mặt mũi tiến cung, Nghi thái phi cũng không muốn đưa nàng đi.

Triệu ma ma đặc biệt giúp Hàn Vân Tịch chuẩn bị một cái áo bông ngắn màu đỏ viền lông cáo, ấm áp lại tôn quý.

Lúc này bà đang giúp Hàn Vân Tịch chải tóc trang điểm: "Vương phi nương nương, đây là lần đầu người tham dự gia yến giao thừa, thực ra chỉ là mọi người cùng nhau ăn một bữa cơm thôi, đừng căng thẳng quá."

Hàn Vân Tịch không căng thẳng, Thiên Huy hoàng đế, Thái hậu, Hoàng hậu nàng đều gặp mặt rồi, nàng chỉ đang nghĩ tới nay Vinh Nhạc công chúa cũng tham dự, về việc hòa thân, có lẽ Thiên Huy hoàng đế sẽ lại tỏ thái độ chẳng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 162: Giao Thừa, Gia Yến Bên Vực

Đêm giao thừa, trong cung treo đèn giăng hoa, khắp nơi náo nhiệt.

Gia yến tổ chức trong Khang Ninh cung của thái hậu, đúng như Triệu ma ma nói, chỉ là một bữa cơm tất niên, mọi người vây quanh bàn ăn, không có tiết mục dư thừa nào.

Thế nhưng một bữa cơm, chỉ cần vài người nói vài câu đã có thể phát sinh không ít chuyện rồi.

Thái hậu cùng Nghi thái phi hiếm khi ngồi chung một chỗ, Thiên Huy hoàng đế cùng Long Phi Dạ ngồi bên trái thái hậu, tiếp sau đó là thái tử và các hoàng tử khác, hoàng hậu cùng Hàn Vân Tịch lại ngồi bên phải Nghi thái phi.

Hàn Vân Tịch trẻ tuổi, đến tham dự bữa tiệc thế này nàng mới đột nhiên nhận ra vai vế của mình, hóa ra là cùng hàng với hoàng hậu.

Đoan Mộc Dao an vị bên cạnh Hàn Vân Tịch, yến tiệc đã bắt đầu, lại chờ mãi không thấy Trương Bình công chúa đến đây.

Ma ma nói nàng ở ngay phòng bên cạnh, chuẩn bị tặng một phần đại lễ năm mới cho thái hậu, một lễ vật bất ngờ.

"Trương Bình nha đầu này, sao lại chậm chạp thế chứ." Hoàng hậu không vừa lòng quở trách.

"Tùy con bé đi, ai gia còn đang chờ điều bất ngờ của nó này." Thái hậu vui vẻ nói.

Nghi thái phi cười nhạt khinh thường, im lặng gấp rau, cũng không mở miệng nói gì, chuyện ở Mai Hoa yến tất nhiên không nên nhắc trên bàn cơm hôm nay, huống chi Mộ Dung Uyển Như lại gây ra chuyện mất mặt như vậy.

Lý công công can tội chèn ép nhiệm vụ bị Hoàng hậu xử tử, coi như một lời giải thích cho Nghi thái phi.

Long Phi Dạ cùng Thiên Huy hoàng đế ở một bên ghé đầu thì thầm, mọi người đều trông thấy, lại không dám hiểu kì quấy rầy, dù sao chuyện riêng của hai huynh đệ này, tất nhiên không phải việc nhỏ.

Gia yến, chẳng qua chỉ là cả nhà tụ họp ăn một bữa cơm, trưởng bối quan tâm tình hình gần đây của đám văn bối, văn bối lại thăm hỏi trưởng bối có mạnh khỏe hay không.

Thái hậu con cháu cả sảnh đường, nàng hỏi hết người này đến người khác, vui vẻ ra mặt, tâm tình vô cùng tốt, thỉnh thoảng nói vài câu với Nghi thái phi, Nghi thái phi hiện giờ chưa có đứa cháu nào, tuy rằng mỉm cười trả lời, đáy mắt lại chẳng có chút vui vẻ gì.

Rất nhanh, sự chú ý của thái hậu liền dừng ở chỗ Vinh Nhạc công chúa, thực ra Thái hậu lẫn Hoàng hậu đều muốn gả công chúa cho Long Thiên Mặc, tức là tâm tư của nàng lại chỉ dành cho Tần vương.

Hòa thân không phải chuyện đùa, không chỉ là chuyện giữa hai nhà mà còn là đại sự giữa hai nước, ảnh hưởng đến sự hợp tác của Thiên Trữ quốc cùng với Tây Chu, nhất là sự tin tưởng trên chiến trường.

Cho nên mặc dù Thái hậu và Hoàng hậu đều không cam lòng nhưng cũng không dám can thiệp nhiều, đứng ở góc độ Thiên Huy hoàng đế suy nghĩ, vẫn hi vọng Tần vương có thể chấp thuận cuộc hôn nhân này.

"Vinh Nhạc công chúa, đừng khách khí, người đâu, còn không mau rót rượu cho Công chúa?"

"Thái hậu nương nương người mới khách khí, Dao Dao tự rót là được rồi ạ."

Thái hậu để ý sẵn sóc Đao Mộc Dao, Đao Mộc Dao sớm nghe nói quan hệ giữa Thái phi và Thái hậu hơi căng thẳng, nên trước mặt Thái phi không dám quá thân mật với Thái hậu, lại không hề thất lễ.

"Nào, Dao Dao, ăn nhiều một chút."

"Thái phi nương nương, sao có thể như vậy ạ, để Dao Dao gấp đồ ăn cho người mới phải."

Nghi thái phi tự mình gấp thức ăn cho Đao Mộc Dao, Đao Mộc Dao lại múc canh cho Thái phi, hai người chưa thành mẹ chồng nàng dâu, đã trông như mẹ con thật rồi.

Theo lý mà nói, đêm tiệc giao thừa năm nay, Hàn Vân Tịch, người mới gia nhập Hoàng tộc mới là tiêu điểm, thế nhưng Hàn Vân Tịch từ lúc khai tiệc đến giờ vẫn bị ngó lơ, giống như bữa tiệc náo nhiệt này không thuộc về nàng.

Nàng vẫn thoải mái, yên lặng dùng bữa, lắng lắng nghe các nàng nói chuyện, lời nói thật thật giả giả, nàng nghe đến thấu triệt.

Thái hậu lơ đãng liếc nàng một cái, cuối cùng mở miệng: "Vân Tịch, đã có tin vui chưa?"

Tin vui?

Hàn Vân Tịch ngẩng đầu nhìn lên, vẻ mặt mờ mịt, tin vui gì cơ?

Nhưng Nghi thái phi ngồi cạnh nháy mắt đã sa sầm mặt mày.

"Mẫu hậu, nhìn vậy thì chắc là không có rồi, nhìn phản ứng của cô ấy kia, sợ là còn chưa hiểu người đang nói gì đâu? Đã lập gia đình rồi, sao còn giống một cô nương thế chứ." Hoàng hậu trêu ghẹo nói.

Hàn Vân Tịch thực sự là không hiểu, sao đột nhiên hỏi nàng có tin vui không? Mà tin gì mới được chứ?

Thấy vẻ mặt của nàng, Thái hậu vui vẻ cười to, nàng nghiêng đầu nhìn Nghi thái phi: "Muội muội, nha đầu nhà muội là giả vờ không hiểu hay thực sự không hiểu vậy? Muội không dạy cho nó sao?"

Nghi thái phi khẽ thở dài một tiếng, cảm khái nói: "Thành hôn mới hơn nửa năm, Tần vương suốt ngày bận rộn, cứ vài ngày lại không thấy mặt mũi, sao có thể nhanh có tin vậy chứ?"

Lời này nói ra, Hàn Vân Tịch rốt cuộc cũng hiểu "có tin vui" là có ý gì.

Thái hậu hóa ra đang hỏi nàng đã có thai chưa!

Nàng nhất thời xấu hổ cúi đầu, hai má đỏ ửng, Long Phi Dạ và nàng chỉ là hữu danh vô thực, ngay cả lạc hồng đêm hoa chúc cũng là giả, sao nàng có thể có tin vui được chứ?

"Vậy là thực sự vẫn chưa có tin à?" Thái hậu rõ ràng đã biết còn cố hỏi, còn ra vẻ rất quan tâm.

Nghi thái phi không muốn trả lời, lạnh lùng liếc Hàn Vân Tịch một cái, ý nói tự nàng trả lời đi.

"Có tin vui" cũng giống như "khăn trắng lạc hồng", thực ra đều có chung một đạo lý, không quan tâm quá trình, chỉ cần biết kết quả. Tuy rằng chuyện này cần sự cố gắng từ cả hai phía, thế nhưng nếu không có kết quả, tội lỗi đều sẽ bị đổ lên đầu nữ nhân, trong Hoàng tộc lại càng như vậy, bởi vì tuyệt đối không được phép nghi ngờ nam nhân Hoàng tộc!

Nghi thái phi không nói gì, ngoại trừ Thiên Huy hoàng đế cùng với Long Phi Dạ còn đang cúi đầu thì thầm, người cả bàn đều nhìn về phía Hàn Vân Tịch, nữ nhân có thể đứng vững trong một gia tộc hay không, căn bản không cần bất cứ thứ gì, chỉ cần có con trai!

Hơn nữa với một nữ nhân xuất thân bình dân gả vào gia đình quý tộc mà nói, con trai đối với nàng lại càng quan trọng.

Bởi vì, không con chính là một trong bảy điều bỏ vợ.

Bầu không khí yên lặng, ngay cả những phi tần ngồi bên ngoài cũng nhìn lại đây, dần dần có tiếng bàn tán.

Có điều tuy rằng mặt Hàn Vân Tịch có hơi đỏ, nàng vẫn bình thản đáp lại: "Vẫn chưa có."

Chuyện này, ngoại trừ bình thản, nàng còn biết làm sao?

Lời vừa nói ra, xung quanh lập tức có tiếng cười trộm, Tiêu quý phi ngồi phía sau lưng Hàn Vân Tịch còn ghé sát lại, thấp giọng nói: "Đã hơn nửa năm rồi, Tần vương cho dù có bận rộn đến đâu, cũng không thể... Vân Tịch à, hôm nào để Tiết thái y xem cho một chút, việc này Tiết thái y rất mát tay đó."

Tuy nói nhỏ nhưng có không ít người nghe được, nhất thời tiếng cười trộm lại vang lên khắp nơi, Hàn Vân Tịch cảm thấy mình như biến thành cái bia cho mọi người chỉ trích, thế nhưng vấn đề này nàng không nắm quyền chủ động, thậm chí không thể giải thích tự cứu bản thân.

Đương nhiên, lời thế này cũng không thích hợp để bàn tán trong tiệc gia đình, thái hậu thoáng nhìn sắc mặt tái mét của thái phi, vô cùng vừa lòng.

Thái hậu thấy được việc liên thu tay, tốt bụng tìm đường lui cho Hàn Vân Tịch: "Tần vương, là lỗi của con đó, có bận rộn đến đâu cũng không thể lạnh nhạt với Vân Tịch chứ?"

Thái hậu vốn tưởng Tần vương không nghe, sẽ tùy tiện gắt đầu là cùng, nhưng ai ngờ, Long Phi Dạ ngẩng đầu lên, thậm chí còn biết đang xảy ra chuyện gì, hần thân nhiên đáp: "Thái hậu dạy rất phải, nhi thần sẽ nỗ lực hơn."

Chuyện này...

Nhất thời mọi người đều ồ lên, ai cũng không ngờ Tần vương lại có thái độ như vậy.

Đoan Mộc Dao ngăn người kinh ngạc, như thể chịu đả kích lớn, phải biết trong lòng nàng, vị trí của sư huynh như một vị thần, vĩnh viễn cao quý, không thể khinh nhờn, nàng không thể tưởng tượng được lời nói mập mờ như vậy lại do sư huynh chính miệng nói ra.

Không ít nữ nhân ở đây đều đỏ mặt rồi, mặt Hàn Vân Tịch không biết còn đỏ tới mức nào nữa.

"Sẽ nỗ lực hơn", lời này thật khiến trí tưởng tượng người ta bay xa.

Hắn muốn nỗ lực thế nào đây?

Nàng vô thức ngẫm nghĩ, may mắn nhanh chóng tỉnh lại, nhận không được ngẩng đầu liếc trộm tên kia, đã thấy Long Phi Dạ mặt không đổi sắc, cũng đang nhìn nàng, Hàn Vân Tịch lập tức liếc sang chỗ khác, bỏ lỡ ý cười trên ghẹo trong mắt Long Phi Dạ.

Thái hậu giật giật khóe miệng, nhất thời không biết phải nói sao.

Mà Nghi thái phi thân là mẫu thân cũng không thể tin được, nàng nhận không được nhớ tới tấm khăn dính máu kia, Long Phi Dạ nói như vậy, không thể nghi ngờ là đang bảo vệ Hàn Vân Tịch.

Nếu hôm nay hắn không nói câu này, về chuyện "có tin vui" hay chưa, ngày sau nhất định sẽ còn khiến Hàn Vân Tịch khó xử, nhưng hắn nói thế này, ít nhất sẽ có rất nhiều người ở đây biết điều hơn.

Theo tính cách của nhi tử, sao có thể bằng lòng giúp Hàn Vân Tịch chứ? Nghi thái phi phát hiện mình càng ngày càng không thể hiểu đứa con này.

Thiên Huy hoàng đế nhìn Hàn Vân Tịch mấy lần, đáy mắt có chút phức tạp, rồi cũng mở miệng, trêu đùa nói: "Tần vương, phủ người chỉ có một vị vương phi người còn lạnh nhạt được, chờ sang năm nếu có thêm người mới cũng đâu thể như vậy nữa?"

Sang năm có thêm người mới, chẳng phải là đang nhắc đến chuyện hòa thân sao? Người mới kia chẳng phải là Đoan Mộc Dao sao?

Đây là lần đầu tiên Thiên Huy hoàng đế ở trước mặt mọi người nhắc đến chuyện này, xem ra lời đồn gần đây là thật rồi, chuyện hòa thân có đến tám chín phần là sẽ thành.

Long Thiên Mặc nhắc chén rượu uống một hơi cạn sạch, người khác không nhận ra, hắn lại hiểu rõ tất cả.

Nghi thái phi mang Đoan Mộc Dao tham dự gia yến, phụ hoàng trước mặt mọi người hỏi như vậy, thực ra là hai người liên hợp tạo áp lực cho Tần vương, khiến Tần vương chẳng còn đường từ chối.

Xem ra chuyện này đã định kết cục!

Nữ nhân mình thích không thể lấy đã đành, không nghĩ tới người mình không thích hắn cũng không thể không lấy, nghĩ vậy, hắn lại rót một chén rượu đầy.

Dù là chuyện đã quyết định, mọi người vẫn hi vọng Tần vương chính miệng đáp lại chuyện này một lần.

Tâm tình ứ đọng khiến Đoan Mộc Dao trở nên căng thẳng, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, chờ Long Phi Dạ nói tiếp, mà lúc này, hai má Hàn Vân Tịch vẫn còn ửng đỏ, cũng đang đợi như vậy.

Nàng lần nữa nhìn về phía Long Phi Dạ, ai ngờ được, cũng giống hết khi nãy, lại chạm vào đôi mắt sâu hút của người kia, hắn đang nhìn nàng.

Hàn Vân Tịch muốn tránh đi, không hiểu sao lại không tránh nữa, nhìn thẳng vào hắn, chờ đợi.

Người ta nói, ánh mắt chạm nhau, là ngôn ngữ không lời.

Thực ra Hàn Vân Tịch không có gì muốn nói với Long Phi Dạ, nàng chỉ đang chờ đợi, Long Phi Dạ nghiêm túc nhìn nàng, có điều khóe môi lại khẽ câu lên.

Hắn nói với đám người đang im lặng: "Một vị Vương phi bốn vương đã không có thời gian bận tâm, người mới thì thôi khỏi bàn đi."

Lời này vừa ra, giống như tiếng sấm rền đánh thẳng vào giữa bàn tiệc, chấn động đến mức mọi người tưởng chừng rụng tim!

Long Phi Dạ, hắn vừa nói gì?

Trong cung hoàn toàn yên tĩnh, sắc mặt Thiên Huy hoàng đế thay đổi dần, vẻ mặt âm u, mà Nghi thái phi hung dữ trừng mắt qua, còn thái hậu và hoàng hậu đã kinh sợ không biết phải làm thế nào.

"Long Phi Dạ!"

Đột nhiên Đoan Mộc Dao gào lên giận dữ, đứng mạnh lên xoay người chạy đi, bởi vì nàng dùng sức quay người, chén canh trên bàn ăn bị đụng nghiêng, đổ đầy lên người Hàn Văn Tịch.

Nghi thái phi nóng nảy, vội vàng đuổi theo: "Dao Dao, Dao Dao con chờ một chút!"

Cả người Hàn Văn Tịch đều là canh, lại không rảnh bận tâm, nàng nhìn Long Phi Dạ, khóe miệng cũng nhin không được hơi hơi cong lên, nàng thực sự rất muốn hỏi Long Phi Dạ một câu, có phải hắn cố tình không, cố ý trước mặt mọi người công khai từ chối? Nếu không trước đây nhiều lần như vậy, sao hắn không có biểu hiện gì?

Người này, thật xấu xa

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 163: Kinh Hãi, Đây Là Thi Thể

Một câu của Long Phi Dạ làm Đoan Mộc Dao tức giận bỏ đi, cũng phá hỏng sạch sẽ không khí hòa thuận vui vẻ của bữa tiệc này.

Rốt cuộc một tiếng "rầm" vang lên cắt đứt sự im lặng, Thiên Huy hoàng đế đập bàn đứng lên làm tất cả mọi người giật mình, đến cả Thái hậu lẫn Hoàng hậu đều nín thở.

"Tần vương, qua đây cho trẫm." Thiên Huy hoàng đế đen mặt lạnh giọng nói.

Long Phi Dạ mặt không đổi sắc tao nhã đứng dậy, bước theo Thiên Huy hoàng đế ra ngoài, mãi đến khi hai bóng dáng cao lớn kia hoàn toàn biến mất, trong cung mới nhốn nháo lên, tiếng bàn tán vang lên xôn xao.

Long Phi Dạ lấy lý do không có thời gian mà từ chối Đoan Mộc Dao, tuy rằng không quan hệ trực tiếp với Hàn Văn Tịch, nhưng câu trả lời về việc "có tin vui" của Tần vương vẫn khiến mọi người thì thầm về nàng.

Chuyện Tần vương từ chối không thể nghi ngờ là một tin tức cực tốt đối với Hàn Văn Tịch, nếu Đoan Mộc Dao không vào được Tần vương phủ, vậy vị trí Vương phi nương nương của Hàn Văn Tịch có thể giữ vững rồi.

"Ha ha, Hàn Văn Tịch thật quá may mắn, lúc Thái hậu chỉ hôn Tần vương còn nhỏ, nếu đổi lại là hôm nay, e là cũng bị từ chối."

"Cũng khó nói lắm, người không nghe Tần vương vừa nói sao, rõ ràng đã sủng hạnh nàng, nghe nói Hàn Văn Tịch còn ở trong Phủ Dung viện của Tần vương đó!"

"Rồi sao? Ta không tin cô ta có thể lọt mắt xanh của Tần vương, chẳng phải chỉ biết tí chút độc thuật sao?"

"Đâu chỉ vậy, người chưa nghe chuyện trên Mai Hoa yến à? Ngay cả Vinh Nhạc công chúa đều phải chịu thua, ta thấy vị nương nương này cũng không đơn giản đâu!"

....

Mặc dù có ý kiến không đồng tình, thế nhưng chuyện Hàn Văn Tịch được sủng ái cũng từ đây mà truyền ra. Ngay tại lúc mọi người xôn xao bàn tán, Hàn Văn Tịch đã lên ra ngoài từ lâu, tìm một cung nữ đưa nàng đi xử lý vết bẩn trên người.

Người đi chưa được bao lâu, thái hậu đã hỏi: "Tần vương phi đâu?"

"Bẩm thái hậu nương nương, vương phi nương nương đã cùng với Hứa ma ma đi lau vết bẩn trên y phục." Cung nữ tử mĩ bẩm báo.

Đáy mắt Thái hậu có chút phức tạp, không nói thêm câu nào.

Thái hậu cũng có nghe qua chuyện ở Mai Hoa yến, đối với nha đầu Hàn Vân Tịch kia, nàng vừa thương vừa hận, vốn dĩ nghĩ nếu Đoan Mộc Dao tới vương phủ, với tính cách của Nghi thái phi, nhất định sẽ để Hàn Vân Tịch phải chịu ảm ức, lúc đó nàng sẽ có cơ hội lợi dụng Hàn Vân Tịch. Ai biết mọi chuyện lại thành ra thế này, Tần vương làm bề mặt Vinh Nhạc công chúa ngay trước mặt mọi người, chuyện này nếu truyền tới hoàng thất Tây Chu, vậy phải làm thế nào đây?

Thái hậu cau mày, lo lắng vô cùng, hoàng hậu chần chờ trong chốc lát, thấp giọng khuyên nhủ: "Mẫu phi, con thấy chuyện này còn có thể cứu vãn."

"Nghĩa là sao?" Thái hậu thuận miệng hỏi, cũng không ôm hi vọng gì nhiều.

"Mẫu phi, lúc trước Hoàng thượng giục cưới, Tần vương chẳng phải cũng từ chối mấy lần sao, cuối cùng hoàng thượng ban một đạo thánh chỉ, Tần vương cùng Nghi thái phi còn không ngoan ngoãn chịu phục?" Hoàng hậu thấp giọng nói.

Nghe lời này, lòng mày Thái hậu mới buông lỏng, Hoàng hậu không nói, bà lại suýt quên mất chuyện này.

Thế nhưng nàng suy nghĩ một lúc, lại thấy không ổn lắm, không hài lòng nói: "Hoàng hậu, sao có thể so Hàn Vân Tịch với Vinh Nhạc công chúa được? Không biết Nghi thái phi có thể khuyên được hay không, chúng ta cũng qua đó xem xem."

Hàn Vân Tịch không có liêm sỉ, chẳng chút tự tôn đập cửa kiêu hoa tự mình bước tới Tần vương phủ, nhưng Vinh Nhạc công chúa đường đường là công chúa đại quốc, nàng đã rất miễn cưỡng nhân nhượng chỉ vì Tần vương rồi, sao có thể gả vào bằng cách ép buộc chứ? Vậy chẳng phải khiến hoàng thất Tây Chu thành trò cười cho thiên hạ sao?

Hoàng hậu đứng dậy cùng đi qua: "Mẫu hậu, Vinh Nhạc công chúa là sư muội Tần vương, tuy không phải thanh mai trúc mã nhưng cũng đã quen biết từ nhỏ, theo thần thiếp thấy, chỉ cần Tần vương gật đầu, chuyện hôm nay Vinh Nhạc công chúa sẽ bỏ qua, lát nữa thần thiếp sẽ dặn dò, chuyện đêm nay không cho phép ai nói ra!"

Thái hậu lúc này mới gật đầu, cùng Hoàng hậu đi về phía đông.

Mà hiện giờ, Hàn Vân Tịch đang ở một căn phòng phía tây xem xét y phục, dưới ánh đèn dầu, nàng mới phát hiện cả chén canh đều đổ hết lên người nàng, dính bẩn một mảng lớn, không sao lau sạch được, may mà ở tiệc đều có y phục chuẩn bị sẵn.

"Hứa ma ma, người đi lấy cho ta bộ đồ khác."

"Xin vương phi nương nương chờ một chút, lão nô lập tức lấy ngay."

"Không vội, ta cũng hơi mệt, muốn nghỉ ngơi một lúc."

Hứa ma ma đóng cửa lui ra, Hàn Vân Tịch tựa vào trên ghế nằm, thực ra nàng không mệt, chỉ là lấy cớ thôi, bây giờ nàng qua cũng chẳng biết làm gì, có lẽ đêm nay Long Phi Dạ cùng Nghi thái phi chưa đi như vậy được. Đợi lát thay đồ xong mới phải quay lại, dù sao cũng không có chuyện của nàng.

Nghĩ đến hai câu nói đêm nay của Long Phi Dạ, chỉ vờ vờ hai câu đã gây ra sóng to gió lớn, không biết Thiên Huy hoàng đế sẽ trị hấn thế nào, có điều tên kia nếu dám làm vậy, hẳn là đã nắm chắc mười phần rồi.

Hàn Vân Tịch không phát hiện khoe miệng mình này giờ vẫn cong cong, trong lòng vô cùng thích ý.

Nàng đang trộm vui vẻ, lại bỗng nhiên nghe thấy tiếng loảng xoảng ở phòng kế bên, nghe như có không ít đồ vật bị đổ vỡ.

Có chuyện gì rồi?

Hàn Vân Tịch đứng dậy, nghe ngóng một lúc lại không nghe được âm thanh nào nữa.

Kì quái!

Nàng nhất thời không nghĩ gì nhiều, vội vàng chạy qua xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng ai biết vừa đẩy cửa ra lại phát hiện tất cả đồ trang trí quý giá trên kệ đã bị hất vỡ đầy đất, mà Trường Bình công chúa đang nằm trên đồng mảnh vỡ, lưng hướng lên trên, không rõ bị thương thể nào mà chảy khá nhiều máu.

"Trường Bình!"

Hàn Vân Tịch kêu lên sợ hãi, phản ứng đầu tiên chính là chạy tới cứu người, tuy rằng nàng với Trường Bình có thù, thế nhưng liên quan đến mạng người, sao có thể để ý nhiều vậy được!

Nàng vội vàng xoay người Trường Bình công chúa lại, chỉ thấy đầu nàng bị va ra vết thương, máu chảy không ngừng, hai mắt nhắm nghiền như thể đang ngủ.

Hàn Vân Tịch đang muốn cầm máu cho nàng, thì hệ thống giải độc bỗng nhiên phát ra cảnh báo, có độc!

Không phải bị ngã sao? Không lẽ trúng độc rồi mới ngã xuống?

Sao lại trúng độc? Là ai hạ?

Hệ thống giải độc không lập tức báo ra là loại độc nào, vậy chứng tỏ độc mà Trường Bình công chúa trúng phải không hề đơn giản.

Hàn Vân Tịch không rảnh nghĩ nhiều, lập tức khởi động hệ thống quét, nhưng ai ngờ vừa khởi động nàng đã ngẩn người ra...

Chỉ thấy sắc mặt nàng trở nên tái mét, hai tay ôm lấy Trường Bình công chúa không nhận được trở nên run rẩy.

Hệ thống quét phát ra một thông báo, đây là thi thể, cho nên hệ thống tự động khởi động hình thức quét với xác chết!

Nàng đang ôm một thi thể, nghĩa là... Trường Bình công chúa chết rồi!

"A..."

Hàn Vân Tịch hét toáng lên, theo bản năng đẩy Trường Bình công chúa ra, vội vàng đứng dậy, không tin vào mắt mình mà liên tục lui về phía sau mấy bước.

Thân là bác sĩ, sớm nhìn quen sinh tử, với nàng mà nói thi thể không hề đáng sợ.

Thế nhưng! Trước mắt nàng chính là... chính là Trường Bình công chúa, mấy hôm trước nàng ta còn vui vẻ xuất hiện trước mắt nàng mà!

Bây giờ lại chết rồi! Bị hạ độc chết!

Hàn Vân Tịch hoàn toàn không ngờ sẽ xảy ra chuyện thể này, cho nên nàng vừa xông vào đã muốn cứu người, không phát hiện ra có điều khác thường.

Sao có thể như vậy!

Nếu không, thân là một bác sĩ, nàng đáng lẽ ra phải cực kì nhạy cảm với chuyện này mới đúng.

Chuyện xảy ra quá mức đột ngột, đầu Hàn Vân Tịch nhất thời trống rỗng, mà lúc đó ngoài cửa lại vọng đến giọng nói của cung nữ.

"Công chúa, nô tì mang đồ người muốn đến rồi!"

"Công chúa, người còn chưa chuẩn bị xong sao? Mau lên ạ, trên tiệc đã xảy ra chuyện rồi, hay là người đến xem một chút đã...."

Đây là giọng của Sương Hồng, tì nữ riêng của Công chúa.

Hàn Vân Tịch theo bản năng quay đầu nhìn ra ngoài cửa, liền thấy Sương Hồng chạy vào, im bật đứng sững ở đó.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, một lúc lâu, đột nhiên Sương Hồng gào toáng lên: "Aaaa... người đâu! Mau đến đây... A..."

Hàn Vân Tịch ngẩn người đứng ở nơi đó, cũng không có nghĩ nhiều như vậy, trái tim thỉnh thoảng thỉnh thoảng đập loạn.

Sương Hồng vừa gào thét vừa xông vào, nhanh chóng ôm lấy Trường Bình công chúa, chỉ là vừa ôm lên, nàng liền nhận thấy bất thường, nàng dè dặt run tay xem xét hơi thở của công chúa, lập tức sợ tới mức đẩy Trường Bình ra, thét toáng lên: "A... a.... Công chúa chết, Công chúa chết rồi!"

Lúc này, một đoàn cung nữ và thái giám đã tới, thấy cảnh tượng trong phòng, mọi người đều luống cuống lui lại, cả đám mặt mũi tái mét, chỉ có một ma ma lớn tuổi giữ được bình tĩnh, đầu tiên sai người tìm thái y, sau đó phái người bẩm báo cho thái hậu hoàng hậu.

Thái y tới đầu tiên là Cố Bắc Nguyệt, hần vừa tới cửa, trông thấy cảnh tượng trong phòng, lại nhìn Hàn Vân Tịch đứng bên cạnh, trong mắt lập tức có chút bất an.

Sương Hồng thấy Cố Bắc Nguyệt như trông thấy cọng rom cứu mạng, liền nhào tới: "Cố thái y, Công chúa, nàng... Công chúa... hức.. hu hu.. Ngài mau cứu Công chúa đi, Công chúa nhất định chưa chết! Nhất định chưa chết!"

Cũng không biết Sương Hồng đang sợ hãi, hay đang tự lừa mình dối người nữa.

Người một khi đã tắt thở, sẽ có sự thay đổi rất nhanh.

Trường Bình công chúa nằm ngửa trên mặt đất, trên trán dính đầy máu me, hai mắt nhắm nghiền, thân thể lúc này đã cứng lại, gương mặt trắng bệch, Cố Bắc Nguyệt nhìn qua đã biết không thể cứu chữa.

Nhưng hần vẫn bước tới, kiểm tra hơi thở, mạch đập, xem nguyên nhân cái chết, mà lúc đó, đám người vây quanh cửa đã tản sang một bên, thái hậu, hoàng hậu, cả Long Thiên Mặc đều đã tới.

"Trường Bình! Trường Bình!"

Hoàng hậu gần như là xông tới, vừa trông thấy người nằm trên mặt đất, trước mắt nàng tối sầm, suýt chút nữa ngã xuống, cũng may có Long Thiên Mặc đứng lúc đỡ được.

Thái hậu chống quai trượng, được ma ma nâng tiến vào, mặt mũi trắng bệch, cả người đều đang run rẩy, gần như đứng không vững.

Mà Long Thiên Mặc nhìn thấy mọi chuyện, vừa giận vừa sợ, thô bạo rống lên: "Cố Bắc Nguyệt, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Cố Bắc Nguyệt cúi đầu, khom người lui sang một bên, sau đó quỳ xuống: "Thái hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương, Thái tử điện hạ... xin nén bi thương!"

"Sao cơ!"

Thái hậu kinh hãi, hô hấp khó khăn, mắt tròn trũng.

"Không... không! Không thể nào! Không thể! Người nói dối! Nói dối!"

Hoàng hậu nhắc chân đá Cố Bắc Nguyệt, ra lệnh: "Người mau cứu nó, cứu nó đi! Người cứu không được nó, bản cung sẽ chôn người theo!"

Cố Bắc Nguyệt quỳ lại lần nữa, giọng nói nặng nề: "Hoàng hậu nương nương, xin nén bi thương."

"Ta không tin! Không tin! Trường Bình, con ta! Con gái ta!"

Hoàng hậu khóc rống lên, giãy khỏi Long Thiên Mặc mà xông đến, nàng ôm lấy Trường Bình công chúa dùng sức lay người, thế nhưng... công chúa thực sự đã chết rồi.

"Không! Trường Bình, sao con có thể... sao có thể bỏ lại mẫu phi! Trường Bình, sao lại thế này! Con của ta, con ta....."

Nhất thời, những người ngoài phòng đều quỳ xuống, chỉ nghe thấy hoàng hậu khóc đến tê tâm liệt phế.

Long Thiên Mặc nhìn mọi người, làm sao cũng không thể tin tưởng được, hấn lớn giọng chất vấn: "Cố Bắc Nguyệt, đang yên lành sao nó lại chết?"

Người đã chết, vậy nguyên nhân là gì?

Vết thương trên trán kia, không thể là vết thương chí mạng được.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 164: Trúng Độc, Nhất Định Là Người

Nguyên nhân cái chết?

Cố Bắc Nguyệt liếc mắt nhìn Hàn Vân Tịch một cái, trước mắt mọi người, hấn đành thành thật trả lời: "Bẩm điện hạ, nếu như hạ quan không chẩn đoán sai thì Trường Bình công chúa hẳn là do trúng độc mà chết, còn về phần trúng phải loại độc gì, xin thứ lỗi cho hạ quan vô năng."

Nếu như Trường Bình công chúa còn sống, có lẽ Cố Bắc Nguyệt sẽ tìm không ra dấu vết trúng độc. Nhưng người đã chết, dấu vết do trúng độc thường sẽ xuất hiện trong thời gian ngắn.

Đôi môi trắng bệch của Trường Bình công chúa lộ ra vài vết màu đen, nếu như trôi qua một đoạn thời gian nữa, đoán chừng dấu vết sẽ càng rõ ràng hơn, có lẽ sẽ nhìn ra được trúng phải loại độc gì.

Trúng độc?

Lời này vừa nói ra mọi người đều kinh hãi, vậy mà lại là trúng độc? Trúng độc gì, ai hạ độc?

Long Thiên Mặc đột nhiên tức giận quát Sương Hồng: "Người nói! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì! Người và công chúa ở đây đã làm những gì?"

Trường Bình nên có mặt tại gia yến từ sớm, lại thần thần bí bí, tri hoãn không chịu xuất hiện.

Sương Hồng sợ hãi, liên tục lắc đầu: "Nô tỳ... nô tỳ không..."

Đột nhiên, nàng ta quay đầu nhìn về phía Hàn Vân Tịch, trực tiếp chỉ vào Hàn Vân Tịch: "Là nàng ta! Là nàng ta, Tần Vương phi, nàng..."

Lúc này, Thái hậu cùng Hoàng hậu mới chú ý tới Hàn Vân Tịch đang đứng một bên.

"Công chúa điện hạ nói muốn chuẩn bị cho Thái hậu một phần lễ vật, bởi vì điều khắc chưa xong, cho nên trốn ở chỗ này khác, công chúa vừa rồi sai nô tỳ ra ngoài lấy đồ, nô tỳ vừa về tới nơi liền thấy công chúa nằm trên mặt đất, Vương phi nương nương đang đứng một bên..."

Sương Hồng bị dọa cho phát khóc rồi, nghe thấy lời này, Thái hậu cùng Hoàng hậu đồng loạt nhìn sang Hàn Vân Tịch, ánh mắt hung ác tựa như phun ra độc.

Hàn Vân Tịch lập tức ý thức được phiền phức của mình vô cùng lớn, luôn nghĩ là đến cứu người, nhưng cũng vì chuyện này làm cho kinh động, nàng vẫn chưa kịp ý thức được nguy hiểm của mình.

Nhưng mà nàng vẫn là tỉnh táo, giải thích nói: "Vừa rồi ta chuẩn bị thay quần áo ở phòng kế bên, thì nghe thấy có tiếng động liền chạy tới xem một chút, thì thấy Trường Bình đã nằm trên mặt đất rồi..."

"Nàng trúng độc gì, đang yên đang lành tại sao lại trúng độc, độc từ đâu tới?"

Hoàng hậu ngồi trên mặt đất liên tục hỏi âm thanh vô cùng ác liệt, đơn giản là muốn cầu xé Hàn Vân Tịch.

Mà Thái hậu lại càng trực tiếp hơn: "Vì sao Trường Bình lại ngã xuống đất, những giá đỡ này vì sao lại bị đổ, Hàn Vân Tịch có phải ngươi cãi nhau với Trường Bình hay không, còn động thủ nữa? Ngươi nói đi!"

"Ta không có!" Hàn Vân Tịch tức giận phủ nhận.

"Ta lặp lại lần nữa, ta vừa mới ở phòng kế bên nghe thấy tiếng giá đỡ rơi nên mới tới, ta vừa vào cửa đã thấy Trường Bình ngã trên mặt đất, ta mới phát hiện nàng trúng độc mà chết thì Sương Hồng đến."

"Nàng trúng độc gì? Không phải người rất biết giải độc sao? Vì sao người không cứu nàng ấy? Vì sao?" Long Thiên Mặc vô cùng kích động, dù sao Trường Bình là muội muội ruột duy nhất của hắn!

"Ta vẫn chưa tra ra nàng trúng độc gì, nhưng khi ta tới độc đã phát tác khiến nàng tử vong rồi, căn bản không còn cách nào cứu chữa." Hàn Vân Tịch giải thích chi tiết.

Lời này vừa nói ra, Hoàng hậu lập tức lên án mạnh mẽ, "Hàn Vân Tịch, ngươi nói láo! Ngươi nghe được tiếng động liền chạy đến, từ phòng kế bên tới đây ngươi mất bao nhiêu thời gian? Ngươi không có thời gian cứu người? Loại độc gì mà có thể lợi hại như vậy, trúng độc liền lập tức mất mạng?"

Điểm này, thực ra chính Hàn Vân Tịch cũng nghĩ mãi cũng không hiểu.

Nhưng mà, thái độ của nàng vẫn là rất kiên định, "Ta không nói dối, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, chỉ khi điều tra ra độc tố mới biết được, ta lập tức làm kiểm tra."

Nàng nhìn thấy chỉ là kết quả, Trường Bình công chúa rốt cuộc là ngã dưới giá đỡ trước rồi mới chết, hay là sau khi chết rồi mới ngã xuống đụng rơi giá đỡ, ai cũng không rõ.

Loại độc có thể khiến lập tức mất mạng không nhiều, Hàn Vân Tịch cũng rất muốn biết, mà chuyện nàng càng muốn biết là độc này từ đâu tới.

Nàng đang muốn đi qua, Hoàng hậu lại tức giận quát, "Hàn Vân Tịch, ngươi còn dám狡辩! Ngươi chính là đang nói dối! Người đâu, bắt nàng lại cho bản cung!"

Hàn Vân Tịch đột nhiên nhũn mảy, cũng nổi giận: "Kẻ nào dám! Không có chứng cứ, dựa vào cái gì bắt ta!"

"Người đâu, bắt lại!" Giọng nói của Thái hậu càng âm hiểm hơn, thị vệ rất nhanh liền vọt vào, áp trụ Hàn Vân Tịch.

Hàn Vân Tịch tránh không thoát được, giận dữ nhìn về phía Long Thiên Mặc: "Thái tử điện hạ, Liên Trường Bình trúng độc gì đều chưa biết, các người cứ như vậy không có bằng chứng, ngấm máu phun người, đây chính là tác phong làm việc trong Hoàng cung sao?"

Long Thiên Mặc phẫn nộ, cũng cực kỳ đau lòng, nhưng từ đầu đến cuối hắn không tin Hàn Vân Tịch hạ độc Trường Bình, cũng nghĩ không ra động cơ Hàn Vân Tịch gây án.

Chần chừ một lát, hắn nhân tiện nói: "Hoàng thái hậu, Mẫu hậu, cứ để Tản Hoàng thẩm kiểm tra độc một chút, cũng không sao."

Hoàng hậu vô cùng bài xích, đang muốn cự tuyệt, Thái hậu lại lạnh lùng nói: "Được, để nàng tra, ai gia cũng muốn xem xem nàng ta có thể tra ra độc gì lại có thể trong nháy mắt liền mất mạng!"

Lời này vừa nói ra, thị vệ mới buông Hàn Vân Tịch ra.

Hàn Vân Tịch ngồi xuống bên cạnh công chúa Trường Bình, vừa nhìn thấy môi và lưỡi nàng chỉ một màu đen nàng liền buồn bực, vừa làm công tác kiểm tra thường ngày, vừa khởi động hệ thống máy quét, nhưng kết quả lại nằm ngoài dự liệu của nàng.

Sao lại thế...

"Xong chưa?" Hoàng hậu nghiêm nghị thúc giục.

Hàn Văn Tịch đứng dậy nhìn xung quanh một chút, mặt tràn đầy nghi hoặc.

"Tra ra chưa?" Thái hậu mất kiên nhẫn chất vấn.

Hàn Văn Tịch lúc này mới thản nhiên nói: "Tra được rồi, là Tiễn Độc Mộc."

Nhưng lời này vừa nói ra, người ở trong phòng tất cả đều mờ mịt: "Tiễn Độc Mộc" là cái gì? Từ trước đến nay chưa từng nghe nói qua.

"Đây là vật gì?" Thái hậu nghiêm giọng.

"Đây là một loại cây có độc tính vô cùng mạnh, tục xưng là "Kiến huyết phong hầu", chỉ cần trên cơ thể con người có vết thương, dính phải chất lỏng liên nhanh chóng dẫn đến trúng độc, khiến nhịp tim suy kiệt, hô hấp khó khăn dẫn đến ngạt thở mà chết." Hàn Văn Tịch giải thích.

Liên quan tới loại độc này, còn có một loại cách nói "Thất thượng bát hạ cửu đảo địa", chính là nói trúng phải "Kiến huyết phong hầu" là đi lên bảy bước hoặc đi xuống tám bước, hoặc là đi chín bước trên đất bằng phẳng thì cuối cùng sẽ bỏ mạng.

Thực ra tùy vào lượng độc tố, có lúc cũng không cần nhiều bước như vậy, chỉ hai, ba bước đều có thể ngã xuống đất.

Hàn Văn Tịch cơ bản có thể khẳng định: "Trường Bình công chúa hẳn là sau khi trúng độc, ngã xuống rồi mới đụng vào cái giá đỡ này.

Trúng độc, đơn giản có hai loại, một loại là trong lúc vô tình chạm phải, loại thứ hai là có người cố ý hạ độc.

Nàng vừa mới nhìn xung quanh một vòng, nhưng không nhìn thấy loại đồ vật như thân, cành hay lá của Tiễn Độc Mộc, cũng không phát hiện có cái gì mang theo đồ vật có độc tố này.

Có phải là có người đến hạ độc hay không, lúc nàng tới người bỏ chạy nàng cũng không nhìn thấy?

Sự tình có chút phức tạp.

Nàng đang muốn làm kiểm tra cận kề, lúc tiến lên một bước để phân tích độc tố bên trong cơ thể Trường Bình công chúa, Hoàng hậu lại nghiêm nghị nói: "Người đâu, lập tức bắt nàng nhốt vào thiên lao! Hung thủ, nhất định chính là nàng! Không có gì đáng nói!"

Hàn Văn Tịch lại lần nữa nhìn về phía Long Thiên Mặc: "Để ta tra cho rõ ràng, loại độc tố này rất hiếm có, không phải ai cũng đều nhận ra được!"

Ai mà biết được, Hoàng hậu vậy mà lại căn ngược nói: "Đích thực hiếm có, ở đây ai cũng chưa từng nghe nói, chỉ có người Hàn Văn Tịch biết loại độc này, ngoại trừ người Hàn Văn Tịch, còn ai vào đây hạ độc?"

Hoàng hậu không có nói sai, chỉ ít trong cung chỉ có Hàn Văn Tịch hạ được loại độc này.

"Nếu như có thích khách đột nhập để hạ độc Trường Bình công chúa thì sao? Hoàng hậu, người có thể hoài nghi ta, nhưng xin mời người đưa ra chứng cứ!" Hàn Văn Tịch dựa vào lý lẽ biện luận.

"Thích khách? Đang yên đang lành tại sao lại có thích khách? Người nghĩ hoàng cung là nơi nào, thích khách có thể tùy tiện tiến vào sao? Ai nhìn thấy thích khách? Sương Hồng nhìn thấy chỉ có người!"

"Còn có, ai cho người tới đây thay quần áo, vì sao lại trùng hợp ở ngay bên cạnh phòng Trường Bình như vậy?"

"Xưa nay người và Trường Bình quan hệ rất xấu, nhất định người ghi hận Trường Bình trong lòng, ra tay độc ác, bị Sương Hồng nhìn thấy mới giả mòm cãi lỉ! Hàn Văn Tịch ơi Hàn Văn Tịch, không ngờ tâm của người lại ác độc như vậy! May mà ta còn tưởng người là ân nhân cứu mạng của Thiên Mặc, ta thật sự là nhìn nhầm người rồi!"

Nước mắt Hoàng hậu chảy ngang chảy dọc, khí thế hùng hổ, thiếu chút nữa là động thủ.

Hàn Văn Tịch cũng không biết phân bì với nàng như thế nào, sao lại có người cường từ đoạt lý như vậy chứ?

Nàng hít sâu một hơi nói: "Hứa ma ma có thể làm chứng, là Hứa ma ma dẫn ta tới đây thay quần áo!"

Ai ngờ, lúc này Hứa ma ma đang ở trước cửa vội vàng tiến vào, trong tay còn cầm quần áo mới của Hàn Văn Tịch, "Bẩm Thái hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương, đúng là nô tỳ dẫn Vương phi nương nương tới đây, chỉ là vừa rồi nô tỳ đi lấy quần áo còn xảy ra chuyện gì thì nô tỳ cũng không biết!"

Nửa câu sau của Hứa ma ma, quả thực là dư thừa, Hàn Văn Tịch ngược lại hít một ngụm khí lạnh, đang muốn giải thích, Thái hậu lại lạnh giọng nói: "Lúc đầu Hàn gia Lý thị nói không sai, người giải độc lợi hại nhất cũng là người hạ độc đáng sợ nhất! Người đâu, lập tức bắt tên hung thủ này vào thiên lao, không có mệnh lệnh của ai gia, ai cũng không được phép vào thăm!"

Hàn Văn Tịch nhú mày nhìn về phía Long Thiên Mặc, nhưng lần này Long Thiên Mặc cũng trầm mặc.

Hàn Văn Tịch thất vọng, nàng thật sự từng cứu Long Thiên Mặc một lần.

"Ta muốn gặp Tàn Vương!" Nàng lạnh giọng.

Ai ngờ, âm thanh Thái hậu còn lạnh hơn: "Tàn Vương tới cũng vô dụng! Hạ độc giết công chúa, Hàn Văn Tịch tội của ngươi không thể tha thứ! Ai cũng không bảo vệ được ngươi!"

Chịu không được sự giầy dụa của Hàn Văn Tịch, thị vệ gắt gao áp trụ Hàn Văn Tịch đưa ra ngoài.

Hàn Văn Tịch lớn tiếng nói: "Thái hậu, ngươi sẽ hối hận, ngươi nhốt ta không quan trọng, bỏ lỡ nguồn độc, sau này nhất định sẽ còn có người chết do loại kịch độc này!"

Nguồn độc nếu như ở trong cung, mặc kệ là mạng đồ có độc, hay là thích khách hạ độc, đều vô cùng nguy hiểm.

Chỉ tiếc, đáp lại nàng chỉ là âm thanh đau khổ khóc lóc bi thương của Hoàng hậu cùng một đám tỷ nữ, cũng không có ai nghe lọt lời nàng nói.

Lúc này, Nghi thái phi đang an ủi Đoan Mộc Dao, Long Phi Dạ cùng Thiên Huy Hoàng đế đang ở trong ngự thư phòng, đều chưa biết có chuyện lớn như vậy xảy ra.

Hoàng hậu ôm thi thể của Trường Bình công chúa, đau lòng muốn chết, Long Thiên Mặc đứng một bên nhìn, khuyên thế nào cũng không được.

Thái hậu ngồi ở một bên nhú mày, liên tục thở dài, đau lòng không biết đối mặt với sự thật này như thế nào.

Trường Bình, là tôn nữ bà yêu thương nhất!

Đột nhiên Hoàng hậu ngẩng đầu lên vô cớ kích động: "Mẫu hậu, giết Hàn Văn Tịch báo thù cho Trường Bình, nhất định phải giết chết nàng!"

"Mẫu hậu... nàng không ngờ đến mức hạ độc giết Trường Bình, chuyện này..."

Long Thiên Mặc còn chưa nói xong, Hoàng hậu liền quăng tới một bạt tai: "Ngươi cái đồ ăn cây táo rào cây sung này, muội muội của ngươi đã chết rồi, chết rồi! Ngươi còn có thể nói ra những lời này đến?"

Long Thiên Mặc hậm hực giậm chân, không có tranh luận, Hoàng hậu lại kích động còn muốn nói thêm, ai ngờ, đang muốn mở miệng thì đột nhiên mắt khẽ giật giật lập tức rơi vào hôn mê.

"Mẫu hậu!" Long thiên Mặc sợ hãi gọi, Cố Bắc Nguyệt liền vội vàng tiến lên bắt mạch.

"Thái hậu, Điện hạ, Hoàng hậu nương nương là do kích động, đau lòng dẫn đến khó thở, khí huyết không lưu thông, phải nằm trên giường nghỉ ngơi thật tốt, đừng để người nhận thêm đả kích không cần thiết." Cố Bắc Nguyệt nói xong liền kê một toa thuốc, vội vàng để cung nữ đi lấy thuốc.

Sau khi Hoàng hậu được đưa về, Thái hậu nhìn Long Thiên Mặc một chút, thân nhiên nói: "Thiên Mặc, hãy chuẩn bị hậu sự cho Trường Bình đi."

Bà vừa nói vừa nhìn ra ngoài cửa: "Người đâu, báo cho Hoàng Thượng biết Trường Bình công chúa... chết rồi!"

Lời vừa dứt, bà liền nghẹn ngào khóc lóc đau khổ...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 165: Cực Hình, Ngàn Cân Treo Sợi Tóc

Đây là lần thứ hai Hàn Văn Tịch vào tù.

Nhưng mà lần này so với lần trước không giống nhau, lần này nàng trực tiếp bị giam giữ bên trong một gian phòng tối.

Cửa sắt đóng lại, cả căn phòng giờ bàn tay lên không thấy được năm ngón tay, nàng không biết căn phòng này lớn bao nhiêu, trong phòng có đồ vật gì, hoặc còn có người nào.

Bóng tối biểu thị cho điều không biết, cho dù người lớn mặt đến đâu cũng sẽ sợ hãi, nói không sợ đó nhất định là gạt người.

Hàn Văn Tịch miễn cưỡng tìm kiếm vách tường bên cạnh, dọc theo vách tường ngồi xuống rồi co người lại.

Trời bên ngoài sắp sáng, tình hình trong cung hiện tại như thế nào rồi?

Nghi thái phi và Long Phi Dạ biết nàng xảy ra chuyện không? Thái độ của họ thế nào? Hoàng đế Thiên Huy sẽ có thái độ gì?

Lúc nào sẽ thăm vấn nàng? Ai đến thăm vấn?

Hàn Văn Tịch bất an chờ đợi, nhưng ai ngờ vậy mà phải đợi tận ba ngày ba đêm, ba ngày ba đêm ở bên trong này, cai ngục chỉ thường đưa nước cho nàng, không có đồ ăn, ba ngày ba đêm ở bên trong này, không có ai tới thăm nàng.

Không có tin tức gì chính là tin tức tốt nhất, nhưng mà, cái loại chưa biết này đối với Hàn Văn Tịch mà nói còn đáng sợ hơn so với một căn phòng tối, Hàn Văn Tịch càng chờ đợi càng bất an, lúc Trường Bình công chúa chết, nàng vẫn chưa kịp xâm nhập để phân tích độc tố trong thi thể, căn bản không có cách nào làm phỏng đoán.

Điều duy nhất nàng biết chính là đây không phải hãm hại. Trong cung không ai dám đem tính mạng của Trường Bình công chúa để hãm hại nàng, cho nên chân tướng chỉ có hai điều, một điều chính là có thích khách hạ độc, một điều khác chính là trên người Trường Bình công chúa có vết thương rồi chạm phải vật mang độc.

Muốn điều tra rõ những chuyện này, vẫn là từ độc tố trên thi thể tra ra.

Nhưng hiện tại một cơ hội để thanh minh nàng cũng không có, lại bị lôi xuống như vậy mà thi thể để lâu độc tố sẽ xảy ra biến hóa. Một khi không tra ra được, thì nàng chính là hiềm nghi lớn nhất há chẳng phải nàng phải gánh cái tội danh này sao?

Nghĩ đến đây, Hàn Văn Tịch lập tức tới gõ cửa: "Cốc cốc cốc" tiếng vang vô cùng rõ, thế nhưng nàng gõ nửa ngày cũng không ai để ý tới nàng.

Ai biết được, sau này thế mà ngay cả người đưa nước cũng không tới, lại trôi qua hai ngày hai đêm.

Hàn Văn Tịch rốt cuộc cảm giác được sợ hãi, nàng ngồi co quắp trong góc tối, vừa khát lại vừa đói, cả người lạnh run, tâm cũng lạnh hơn phân nửa.

Bên ngoài, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Thật sự không ai quan tâm nàng sao?

Hàn Văn Tịch biết, bây giờ có thể cứu nàng chỉ có Nghi thái phi cùng với Long Phi Dạ, Nghi thái phi nàng cũng không trông đợi, còn Long Phi Dạ...

Hiện tại hân đang ở đâu, đang làm cái gì? Hân cũng cứu không được nàng sao? Hay là...hân không có ý định muốn cứu nàng?

Trên yến tiệc đêm giao thừa, Long Phi Dạ nói bên tai nàng hai câu rất rung động lòng người, nàng thừa nhận trong nội tâm nàng có chút chờ mong.

Rốt cục vào buổi sáng ngày thứ năm cửa sắt được mở ra!

Lúc ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào Hàn Văn Tịch lập tức đứng lên. Cho dù có chói mắt nàng cũng không có nhắm mắt lại, ánh mắt thể hiện niềm hi vọng. Nhưng ai biết những gì nàng nhìn thấy lại là một tròng nước mắt khủng khiếp, Hoàng hậu!

Một vài thị vệ mang theo đèn lồng rồi đi vào treo lên, rất nhanh toàn bộ căn phòng nhỏ liền sáng ngời. Lúc này, Hàn Văn Tịch mới nhìn thấy rõ ràng những đồ vật trong phòng.

Trong phòng cái gì cũng không, cũng chỉ có một cái nồi sắt lớn đủ để chứa một người lớn, dưới nồi sắt chất đầy củi, Hàn Văn Tịch chỉ liếc nhìn qua chứ không nghĩ nhiều, ánh mắt liền dừng lại trên người Hoàng hậu.

Hoàng hậu mang người tới, tất cả đều là thị vệ, cũng không phải là cai ngục, xem ra người của Đại Lý Tự người đều bị điều đến đây.

Hoàng hậu đi vào, thị vệ lập tức tiến lên áp trụ phía trước Hàn Văn Tịch.

Môi Hàn Văn Tịch hiện ra một nụ cười cay đắng, cũng không có gãy dựa, nàng chờ đợi năm ngày, chỉ chờ được Hoàng hậu tới, nàng biết tai kiếp này của mình khó thoát.

"Hàn Văn Tịch, Trường Bình vẫn chưa nhập liệm đâu." Ngữ khí của Hoàng hậu chứa đầy từ khí khiến cho người ta rất không thoải mái.

"Nguyên nhân cái chết vẫn chưa rõ, tùy tiện nhập liệm, Trường Bình nhất định chết không nhắm mắt." Ngữ khí của Hàn Văn Tịch cũng rất bình thản.

Nàng nghĩ, năm ngày vẫn chưa nhập liệm, ít nhất nói rõ hung thủ thực sự vẫn chưa xác định, nàng vẫn còn có hi vọng.

Ai ngờ, Hoàng hậu lại đột nhiên nổi giận liền xông đến cho Hàn Văn Tịch hai cái bạt tay: "Tất cả đều là vì ngươi, ngươi chưa chết, Trường Bình chết mới không nhắm mắt!"

Hai tay Hàn Văn Tịch bị trói lại, không thể động đậy, nàng quay mặt lại, bên miệng chảy ra một dòng máu tanh, ánh mắt như lưỡi dao nhìn về phía Hoàng hậu.

"Ta nói lại một lần cuối, Trường Bình không phải do ta giết!"

"Chính là ngươi giết! Là ngươi hạ độc!"

Hoàng hậu một bên chất vấn mạnh mẽ lùi sang một bên, tức giận hạ lệnh: "Người đâu, lập tức đốt lửa lên, hôm nay bản cung nhất định phải bắt bằng được tiện nhân này nhận tội!"

Châm lửa?

Hàn Văn Tịch quay đầu nhìn lại, chỉ thấy thị vệ đốt củi phía dưới chiếc nồi sắt lớn, sau đó bắt đầu đổ dầu vào bên trong.

Đây... đây là định làm cái gì?

Hoàng hậu muốn bức cung, không phải nên mang năng tới hình phòng sao? Đun dầu để làm gì?

Hàn Văn Tịch càng nhìn càng bất an, nàng nhìn về phía Hoàng hậu, Hoàng hậu lại cười lạnh với nàng, Hàn Văn Tịch cảm thấy tinh thần Hoàng hậu có gì đó cực kì không ổn, giống như là người điên.

"Các ngươi rốt cục muốn làm gì?" Hàn Văn Tịch lớn tiếng chất vấn.

Hoàng hậu lại cười lạnh, cao cao tại thượng nhìn nàng, không trả lời.

Cuối cùng dầu bên trong nồi sắt lớn phía sau bắt đầu trào lên, hơi nóng bốc lên, nhiệt độ cùng độ ẩm trong phòng cũng tăng lên, mùi dầu trong không khí càng ngày càng nặng khiến cho người ta buồn nôn.

Hàn Văn Tịch nhìn một chút tựa hồ nghĩ tới điều gì, sắc mặt dần dần trắng bệch, liên tục lắc đầu.

"Người đâu, treo năng lên!" Hoàng hậu rốt cục cũng mở miệng.

Lần này, Hàn Văn Tịch hoàn toàn hiểu rõ, mặc dù nàng chưa từng chứng kiến loại hình pháp này. Nhưng nàng dám khẳng định loại hình pháp này nhất định là loại đáng sợ nhất trong tất cả các loại hình pháp!

"Buông ra! Các ngươi buông ra!"

"Hoàng hậu, ngươi vu oan giá họa là có ý gì, người tìm không ra hung thủ thực sự sát hại Trường Bình, Trường Bình cho dù xuống mồ cũng sẽ không an tâm!"

Hàn Văn Tịch hét to, thế nhưng khi Hoàng hậu nghe những lời này của nàng, chẳng những không có tỉnh lại, ngược lại càng thêm kích động, giống như bị điên hét to: "Người câm miệng! Trường Bình chính là do ngươi giết, nhất định là ngươi! Chỉ cần ngươi chết, năng sẽ an tâm!"

Nếu như lúc này Hàn Văn Tịch chú ý một chút, tất nhiên sẽ phát hiện tinh thần của Hoàng hậu vô cùng dị thường, nhưng nàng không rảnh bận tâm.

Nàng bị trói gông cổ rồi bị treo ngược lên phía trên nồi dầu đang sôi cuộn cuộn, hai chân nàng cách mặt nước bất quá không tới nửa thước, nàng không thể không co hai chân mình lên để tránh hơi nóng làm bị bỏng.

Phía sau cũng chỉ có một sợi dây thừng, nên nàng nắm lấy tay thị vệ ở một bên nhằm duy trì tính mạng của nàng, chỉ cần buông lỏng dây thừng này, cả người nàng liền sẽ rơi xuống chảo dầu đang sôi trào nóng hôi hổi này, nhiệt độ như thế đủ để nhấn chìm nàng trong nháy mắt?

Dầu bên trong nồi đủ để bao phủ cả người nàng, nàng không dám tưởng tượng lúc mình rơi xuống sẽ thành bộ dạng gì, nàng cắn răng thật chặt, nhưng vẫn không khống chế nổi toàn thân đang run rẩy.

Thật đáng sợ!

Ai đến cứu nàng đây!

Nhìn thấy Hàn Văn Tịch đang run lẩy bẩy khi bị treo trên chiếc nồi dầu nóng, cuối cùng cảm xúc của Hoàng hậu cũng hồi phục không ít.

"Hàn Văn Tịch có phải ngươi giết Trường Bình công chúa hay không?" Nàng lớn tiếng chất vấn.

Hàn Văn Tịch luôn phát run, nàng không có nhìn Hoàng hậu mà nhìn chăm chăm vào nồi dầu đang sôi cuộn cuộn, chậm chạp không có lên tiếng.

"Trả lời câu hỏi của bản cung!" Âm thanh của Hoàng hậu càng lớn hơn.

Thế nhưng Hàn Văn Tịch vẫn không trả lời, môi dưới đều bị hàm răng của nàng cắn cho chảy máu.

"Rất tốt, ngươi không khai phải không?"

Hoàng hậu hít sâu một hơi đi tới, thỉnh linh đoạt lấy dây thừng trong tay thị vệ, lần cướp đoạt này dây thừng lập tức trượt xuống một đoạn.

"A... cứu mạng..."

Hàn Vân Tịch hét đến tê tâm liệt phế! Hai đầu gối của nàng đều cuộn lên đến tận ngực, bấp chân tựa hồ dán trên mặt dầu nóng hổi, thiếu một chút, một chút nữa thôi là sẽ đụng phải dầu nóng.

Tim nàng đập "thình thịch" rất nhanh, hô hấp đều khó khăn, nàng không dám nhìn xuống nhắm chặt hai mắt lại. Trong đầu chỉ có một suy nghĩ ai đó tới cứu nàng đi!

Hoàng hậu đoạt lấy dây thừng, trên mặt gần như có loại khoái cảm biến thái. Nàng ta có chút hứng thú nhìn nhìn chậm rãi nói: "Hàn Vân Tịch, bản cung cho ngươi một cơ hội cuối cùng, ngươi khai... hay vẫn là... không chịu khai?"

Khai hay là không khai?

Sống hay là chết?

Việc nàng không có làm, nàng làm sao mà khai? Khai đồng nghĩa là phải chết!

Khác biệt duy nhất đó là không khai sẽ chết vô cùng thống khổ!

Đột nhiên Hoàng hậu nghiêm giọng: "Hàn Vân Tịch mau trả lời câu hỏi của bản cung!"

Ai ngờ, Hàn Vân Tịch đột nhiên mở to hai mắt, hung hăng nhìn về phía Hoàng hậu, tức giận trả lời: "Không khai! Không phải ta làm! Ngươi đổ oan cho ta, ngươi dùng tư hình bức cung, là do ngươi để Trường Bình chết không được minh bạch, chết không nhắm mắt! Cả đời này của ngươi cũng sẽ không an tâm!"

"Hàn vân tịch, ngươi muốn chết!"

Hoàng hậu cũng nổi giận, dây thừng trong tay bắt đầu từng chút từng chút một thả xuống. Nhưng lần này, Hàn Vân Tịch không tiếp tục giãy dụa cũng không tiếp tục cuộn cơ thể mình lại.

Việc nàng từng làm dù lớn tới mức nào nàng đều dám nhận!

Việc nàng chưa từng làm có đánh chết nàng tuyệt đối không nhận!

Nàng lạnh lẽo nhìn vào nồi dầu đang sôi, đôi môi nở một nụ cười giống như một cái chết oanh liệt, đẹp đẽ.

Khai hay không khai cũng đều phải chết, cần gì ủy khuất cầu toàn, sao phải bẻ gãy sự kiên cường của bản thân? Tại sao không chết một cách thẳng thắn, tiêu sái một chút?

Có những nguyên tắc, có những tôn quý cho dù như thế nào cũng sẽ không buông xuống.

Dây thừng từng chút từng chút một rơi xuống, mép váy rủ xuống bắt đầu trở nên nặng nề, mép váy đã dính đến dầu nóng, rất nhanh sẽ lên đến bàn chân của nàng.

Nàng tự nói với chính mình, Hàn Vân Tịch, ngươi rất dũng cảm!

"Hàn Vân Tịch, ngươi được lắm, bản cung cho ngươi nếm thử mùi vị bàn chân bị bỏng rất trước!"

Hoàng hậu tức giận, đột nhiên buông dây thừng ra!

Trong nháy mắt rơi xuống!

Nhưng mà, chính vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, đột nhiên một thân ảnh như mũi tên vọt tới.

Phăng!

Cơ thể đau đớn của Hàn Vân Tịch đột nhiên im lặng dừng lại, cả người lập tức được kéo cao lên.

Hàn Vân Tịch lập tức mở to hai mắt, chỉ thấy... chỉ thấy Long Phi Dạ đang đứng phía bên trên ranh giới với chảo dầu, một tay ôm lấy dây thừng trên đầu nàng, một tay thả lỏng phía sau.

Hắn một thân áo trắng, thể đứng mạnh mẽ thẳng tắp như cây Tùng, nhưng lại nhanh nhẹn giống như thần tiên, khuôn mặt hắn vẫn lạnh lùng giống như trước đây hoàn toàn không có chút kinh động nào, thể nhưng cặp mắt thâm thúy kia lại tràn ngập lửa giận!

Long Phi Dạ, huynh nhất định là thần hộ vệ của ta?

Long Phi Dạ, năm ngày... cuối cùng cũng chờ được huynh rồi.

Hàn Văn Tịch bị dọa sợ, không hiểu tại sao lại cười, cũng không phát hiện khoe mắt mình ướt một mảng.

Ai cũng không ngờ tới Long Phi Dạ lại xuất hiện vào lúc này, Hoàng hậu nhất thời kinh hãi, nàng ta buông lỏng dây thừng ra, lui lại bên tường.

Long Phi Dạ vào đây bằng cách nào?

Thái hậu đã hạ lệnh cấm, không có sự cho phép của bà, ai cũng không được phép thăm viếng. Hôm nay bà tới, không chỉ hỏi qua Thái hậu mà còn từng hỏi qua cả Hoàng Thượng!

Mặc dù bây giờ không có đầy đủ chứng cứ cho thấy Hàn Văn Tịch chính là hung thủ. Nhưng Hoàng Thượng cũng ám chỉ qua mấy lần, Hàn Văn Tịch chính là hiềm nghi lớn nhất, tìm không thấy chứng cứ, cũng chỉ có thể thăm vấn Hàn Văn Tịch.

Bởi vì câu nói trước khi chết kia của Lý thị, Hoàng Thượng đã sớm xem Hàn Văn Tịch cùng Tần Vương là cái đinh trong mắt, trừ không được Tần Vương, chỉ ít cũng phải giết chết Hàn Văn Tịch trước.

Hoàng hậu tỉnh táo lại lập tức chất vấn: "Tần Vương, không có ý chỉ của Thái hậu ai cho phép ngươi tiến vào?"

Long Phi Dạ lạnh lùng hỏi lại: "Hoàng hậu, là ai cho phép ngươi dùng tư hình bức cung, vu oan giá hoạ?"

Hắn vừa nói, một tay vừa ôm lấy Hàn Văn Tịch nhảy xuống chào đầu..

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 166: Tần Vương Lật Lại Vụ Án

Bởi vì câu chất vấn kia của Long Phi Dạ khiến Hoàng hậu nửa ngày cũng không nói nên lời, căn phòng trở nên yên tĩnh.

Long Phi Dạ ôm Hàn Văn Tịch từ trên chào đầu rơi xuống. Cũng không biết là do cuộn mình quá lâu, hay là đến nay vẫn còn sợ, vừa rơi xuống đất hai chân Hàn Văn Tịch liền nhũn ra, căn bản đứng không vững, trực tiếp ngã lên người Long Phi Dạ.

Đương nhiên nàng muốn đứng lên ngay, nàng biết tên này có bệnh thích sạch sẽ rất nặng, đặc biệt cực kỳ chán ghét loại hành động này.

Nhưng mà Long Phi Dạ lại ôm lấy eo của nàng, thấp giọng nói: "Đừng cử động."

Lần này, Hàn Văn Tịch lập tức cứng đờ.

Mặc dù, âm thanh của hắn vẫn rất lạnh, thế nhưng Hàn Văn Tịch lại rất thích hai chữ này.

Nàng ngoan ngoãn không nhúc nhích, ý lại dựa vào ngực hắn. Thời gian dần trôi qua nàng cảm giác được hắn chuyển tâm truyền chân khí bao phủ lấy mình, trong nhất thời tất cả sợ hãi đều biến mất, bất tri bất giác nàng liền buông lỏng, tất cả trọng lượng của mình đều giao cho hắn ôm.

Mà Long Phi Dạ cúi đầu, ánh mắt lạnh lùng, cẩn thận nhấc làn váy dính vạc dầu của nàng lên rồi xé rách làn váy dính dầu nóng kia xuống. Lúc này, Hàn Văn Tịch mới chú ý tới làn váy của mình ướt một mảng lớn, nếu không cẩn thận dính vào chân, nhiệt độ kia của dầu nhất định sẽ làm da bị thương.

Sau khi Long Phi Dạ xé vài mép váy xuống, lại kiểm tra tỉ mỉ từng chỗ trên người nàng. Nhìn khuôn mặt chăm chú của hắn, Hàn Văn Tịch vô cùng sửng sốt cũng quên luôn bản thân mình đang ở nơi nào. Trong mắt, trong đầu nàng chỉ còn lại hình ảnh người nam nhân có khuôn mặt băng lãnh, yên lặng không nói lời nào nhưng từng động tác lại tỉ mỉ quan tâm.

Nàng không cách nào tưởng tượng nổi khối băng lớn này lại có một mặt cẩn thận tỉ mỉ như vậy, có phải nàng đang nằm mơ hay không.

Khối băng lớn, nếu như đây là mơ. Vậy thì trong mộng ta có thể yêu huynh không?

Sau khi chắc chắn mép váy phía trên của Hàn Văn Tịch không còn dính vết dầu, Long Phi Dạ lập tức đẩy nàng ra, vẫn bộ dáng lạnh lùng như vậy, lời ít mà ý nhiều: "Tự mình đứng cho vững!"

Xoảng... cái đẩy này lập tức đánh tan giấc mộng đẹp của Hàn Văn Tịch.

Yêu hắn, vậy đơn giản đây chính là tự mình chuốc lấy đau khổ, làm sao có thể?

Hai chân nàng mềm nhũn, nhưng vẫn tự mình cố gắng chống đỡ đứng thật vững rồi thở ra một hơi, nàng lập tức kêu oan: "Điện hạ, ta là bị vu oan, Hoàng

hậu bức cung ép ta nhận tội, nói rằng nếu ta không khai thì sẽ thiêu chết ta!"

Hoàng hậu bị bắt tại chỗ không cách nào giải thích, nàng ta lạnh lùng trừng mắt nhìn Hàn Văn Tịch, hai tay nắm thành quyền.

"Hoàng hậu, người vội vàng vu oan giá hoạ như vậy chẳng lẽ có điều gì không muốn cho ai biết sao?" Long Phi Dạ hỏi.

"Ta không có! Hàn Văn Tịch nàng ta chính là hung thủ! Chỉ có nàng biết hạ độc! Nhất định là nàng!" Hoàng hậu tức giận rống to, có mùi phẫn thối tho.

Long Phi Dạ cũng không định nói nhảm nhiều với Hoàng hậu, hất lạnh lùng nói: "Bản vương phụng mệnh khẩu dụ của Hoàng Thượng dẫn Hàn Văn Tịch ra khỏi ngục, phò tá điều tra nguyên nhân cái chết của Trường Bình công chúa, thất lễ rồi."

Hắn dứt lời, liếc Hàn Văn Tịch một cái rồi xoay người đi ra ngoài.

Hàn Văn Tịch sững sốt, người bị hiềm nghi hỗ trợ điều tra án, tên gia hỏa này làm thế nào mà thuyết phục được Hoàng đế Thiên Huy? Người chết là nữ nhi của Hoàng đế Thiên Huy, cái này không phải quá cường hãn sao?

Thực ra hắn có thể tới cứu nàng, có thể đảm bảo nàng ở trong ngục an toàn thì nàng đã hài lòng rồi.

Đương nhiên thân thể Hàn Văn Tịch phản ứng nhanh hơn so đầu, nàng vẫn chưa nghĩ xong, lập tức giống như tiểu tùy tùng bước nhanh đuổi theo.

Chỉ là rất nhanh, Hoàng hậu liền vọt ra, tức giận quát: "Tần Vương, ngươi đứng lại cho bản cung!"

Long Phi Dạ sao có thể nghe theo, tiếp tục bước đi về phía trước, cũng giống như lần đầu vấn an Thái hậu, Long Phi Dạ đi, Hàn Văn Tịch cũng đi theo, không thêm ý đến Hoàng hậu đang nổi giận phía sau.

"Người đâu ngăn Tần Vương lại cho bản cung, Hoàng Thượng sẽ không có khả năng hạ loại ý chỉ này, người bị hiềm nghi sao có thể hỗ trợ điều tra án? Bản cung không phục!"

"Người đâu, Tần Vương tới cướp ngục! Can bọn họ lại, có nghe hay không!"

...

Nhưng dù mặc cho Hoàng hậu tức giận la hét, thị vệ Đại Lý Tự do Hoàng hậu mang tới đều không người nào dám ngăn cản.

Tần Vương như vậy sao lại là cướp ngục được, người ta là từng bước từng bước đi ra, tôn quý mà tao nhã a.

Phải biết ở Thiên Ninh Quốc, cản đường của Tần Vương chính là tương đương với muốn chết.

Tơ mắt nhìn Long Phi Dạ mang Hàn Văn Tịch đi, Hoàng hậu càng nghĩ càng không cam tâm, càng nghĩ càng thấy được sự sợ hãi được cất giấu trong đáy mắt kia càng sâu đậm, nàng ta lập tức trở lại trong cung, đi thẳng đến ngự thư phòng.

Lúc này, Hoàng đế Thiên Huy đang sững sờ ngồi trước bàn sách nhìn tám kim bài trong tay, đây là quyền lệnh trước khi chết Tiên đế ban cho Tần Vương, lúc đó Tần Vương vẫn còn rất nhỏ.

Hoàng đế Thiên Huy thường nghĩ, nếu như Tiên đế có thể sống thêm mấy năm nữa, vậy thì ngày hôm nay người ngồi ở ngự thư phòng có thể hay không không phải là hắn?

Nhìn thấy tám lệnh bài này giống như gặp được Tiên đế, đây là Tiên đế cho Tần Vương một đặc quyền có thể làm trái hoàng mệnh, tương đương với một cơ hội bảo vệ tính mạng.

Nhưng mà mười mấy năm qua, Tần Vương luôn làm việc thận trọng từng bước từng bước ngồi lên vị trí quyền cao chức trọng như bây giờ, từ trước đến nay chưa từng dùng tới cái kim bài này.

Lần này, vì Hàn Văn Tịch vậy mà hắn lại sử dụng cơ hội duy nhất này.

Nghĩ đến đây, môi Hoàng đế Thiên Huy hiện lên một nụ cười lạnh. Long Phi Dạ người thật sự không phải là nhìn trúng nữ nhân kia rồi đấy chứ? Rất tốt, người luôn luôn không có kẻ hở, thì ra cũng sẽ có nhược điểm.

Ngay lúc này, Hoàng hậu không để ý tới sự ngăn cản của Tiết công công, vọt thẳng vào hạ thấp người trước mặt Hoàng đế Thiên Huy nói: "Hoàng Thượng, Tần Vương mang Hàn Văn Tịch đi rồi, nói là phụng mệnh của người hỗ trợ điều tra án? Người bị hiềm nghi sao có thể hỗ trợ phá án?"

Hoàng đế Thiên Huy thu liễm lại, khóe miệng cười lạnh, thần nhiên nói: "Hoàng hậu bình thân đi."

"Hoàng Thượng, Trường Bình chết thật oan uổng, Hoàng Thượng không cho Trường Bình một cái công đạo, thần thiếp liền quỳ hoài không dậy!" Hoàng hậu chẳng những không có bình thân, ngược lại còn quỳ xuống.

Đáy mắt Hoàng đế Thiên Huy lóe lên tia không kiên nhẫn, trước khi Hoàng hậu đến thực ra Thái hậu cũng đã tới từ sớm nói đến cũng chính là chuyện này.

Cái chết của Trường Bình, Hoàng hậu cùng Thái hậu hận Hàn Văn Tịch thấu xương, nhưng mà hấn cũng đau lòng.

Khiêm nhường nói, cho dù hung thủ lần này không phải Hàn Văn Tịch, hấn cũng nghĩ mượn cơ hội này giết Hàn Văn Tịch.

Hấn vốn là vô cùng kiêng kỵ Long Phi Dạ, bây giờ lại thêm một Hàn Văn Tịch, hấn sao có thể không đề phòng Hàn Văn Tịch trở thành cánh tay đắc lực của Long Phi Dạ được?

Độc thuật có thể cứu người, cũng có thể giết người, có thể cứu nước, cũng có thể diệt nước!

Những lời trước khi nội gián của Lý thị chết, lại thỉnh thoảng quanh quẩn trong lỗ tai hấn khiến hấn ăn không ngon, ngủ không yên.

Chỉ là, tấm kim bài của Long Phi Dạ khiến hấn không thể không nhượng bước. Nhưng mà cho dù là nhượng bộ, cũng chỉ cho một cơ hội mà thôi, hấn không tin trong thời gian ngắn Hàn Văn Tịch có thể chứng minh mình vô tội!

"Trẫm chỉ cho hấn thời gian một ngày, buổi tối hôm nay, nếu như Tần Vương không tìm ra chứng cứ chứng minh Hàn Văn Tịch trong sạch, trẫm lập tức định tội Hàn Văn Tịch giết người!" Hoàng đế Thiên Huy lạnh lùng nói.

Một ngày...

Hoàng hậu hoàn toàn không ngờ tới sẽ có dạng ước định này, thời gian một ngày, Hàn Văn Tịch có thể tra ra cái gì?

Thi thể đã để năm ngày, năm ngày này, nàng từ chối tất cả các cuộc nghiệm thi, từ chối bắt luận kẻ nào tiếp cận Trường Bình, cái chết của Trường Bình đến nay một chút manh mối cũng không có!

Luôn giam giữ Hàn Văn Tịch, vẫn chưa có chứng cứ trực tiếp gì có thể định tội, nếu Hàn Văn Tịch không chịu khai thì chuyện này cũng không biết sẽ giằng co trong bao lâu. Nhưng có loại ước định này Hàn Văn Tịch chết chắc!

Hoàng hậu sau khi nghĩ thông suốt, lập tức kích động nói: "Hoàng Thượng anh minh! Đa tạ Hoàng Thượng! Trường Bình cũng sớm được nhắm mắt!"

Sau khi Hoàng hậu trở lại Khôn Ninh cung, lập tức tìm quản sự Tiền ma ma rồi cho tất cả tì nữ lui xuống, thấp giọng hỏi: "Vật kia xử lý xong chưa?"

"Bẩm nương nương, đêm qua tì nữ đã đem vật kia xử lý rồi ạ, ngoài nô tỳ ra, không có ai biết."

Sau khi Trường Bình công chúa đột nhiên bị hạ độc chết ở Tây Sương cung, năm ngày này thực ra trong Tây Sương cung lại xảy ra một án mạng, không đau không ốm không hiểu thế nào lại chết đi khiến cho lòng người bàng hoàng, đều nói Trường Bình công chúa không phải bị Tần Vương phủ hạ độc mà là do trong Tây Sương cung có mấy thứ không sạch sẽ.

Nhưng Hoàng hậu lại giấu chuyện này đi, bọn hạ nhân cũng không dám lên tiếng, ngay cả Thái hậu cũng không biết chuyện này.

Mọi người nhao nhao suy đoán, Hoàng hậu quyết tâm mượn cơ hội này là muốn Tần Vương phi phải chết!

Đêm qua, Hoàng hậu lệnh cho nàng đi xử lý một vật gì đó, thứ đó được bọc kín, không lớn lại rất nặng, ngay cả Tiền ma ma cũng không biết đó là cái gì.

"Thi thể kia đã xử lý xong chưa?" Hoàng hậu lại hỏi.

"Xử lý xong rồi, người mới tới đã bỏ sung rồi." Tiền ma ma thành thật trả lời. Trong cung đột nhiên chết một đôi cung nữ thái giám, cũng xem như bình thường, cũng không khó xử lý.

Hoàng hậu lúc này mới thở dài một hơi, nàng ta nhìn bầu trời bên ngoài, đột nhiên rơi vào trầm mặc, Tiền ma ma cảm giác thế nào cũng cảm thấy Hoàng hậu rất kỳ quái, nhưng mà vừa nghĩ tới nỗi đau mất con của nàng, liền cảm thấy bình thường nên không dám quấy rầy nhiều.

Lúc này, sắc trời bên ngoài vô cùng tốt, ánh nắng tươi sáng cũng đã gần giữa trưa.

"Thời gian một ngày?"

Khi Hàn Văn Tịch nghe được ước định này, suýt nữa thì bị sặc nước miếng của mình, nàng đột nhiên dừng bước, nhíu mày nhìn theo Long Phi Dạ, chăm chú hỏi: "Tần Vương điện hạ, huynh dựa vào cái gì tin tưởng ta trong một ngày có thể tìm ra chân tướng?"

Ai ngờ Long Phi Dạ lạnh lùng trả lời: "Bản vương không phải tin tưởng nàng, chỉ là sớm muộn gì đều phải chết, còn không bằng chết được dứt khoát một chút, miễn cho bản vương phiền phức."

"Chàng!" Hàn Văn Tịch chán nản, nàng đang cho cái tên gia hỏa này là thiên sứ, giờ mới phát hiện mắt mình quá kém, hấn chính là ác ma!

Đương nhiên, Hàn Văn Tịch hoàn toàn không biết chuyện về đặc quyền của kim bài, nàng nghĩ thảo nào Hoàng đế Thiên Huy lại đáp ứng để nàng người bị hiềm nghi tham gia điều tra án.

Có điều Long Phi Dạ nói không sai, nàng nhốt ở trong thiên lao thái độ kia của Thái hậu, Hoàng hậu chính là nàng khó thoát khỏi cái chết, Long Phi Dạ

bảo vệ nàng được một lần, cũng không thể bảo vệ nàng được mười lần.

Thời gian một ngày, đây chính là đem tính mạng nàng ra đặt cược nha.

Thấy Hàn Vân Tịch không nói chuyện, Long Phi Dạ nghiêng đầu ngồi xuống: "Nếu nàng hối hận, nàng có thể trở về."

Hàn Vân Tịch khịt khịt mũi xem thường, cười so ánh nắng còn xán lạn hơn: "Bỏn vương phi đã ra, thì không có ý định trở về! Đi thôi, mau dẫn ta đi nghiệm thi!"

Bị nhốt năm ngày, khiến sắc mặt Hàn Vân Tịch tái nhợt không chút huyết sắc, thân thể cũng rất suy yếu. Thế nhưng vào thời khắc này đứng dưới ánh mặt trời cả người nàng lại toả ra một ánh hào quang. Ánh mắt Long Phi Dạ dừng lại trên mặt nàng, trĩu trĩu không có dời đi.

Hàn Vân Tịch, lần này bản vương lật lại vụ án, ngươi tuyệt đối đừng để bản vương thất vọng!

Vào lúc giữa trưa, Long Phi Dạ cùng Hàn Vân Tịch đi tới Lưu Hoa cung nơi đặt thi thể của Trường Bình công chúa, Thái hậu cùng Hoàng hậu, Long Thiên Mặc nghe chuyện đều chạy tới.

Vào lúc trời đông giá rét, sử dụng quan tài cho thêm băng lạnh để bảo tồn thi thể cũng tạm được, chỉ là dấu vết xuất hiện trên thi thể đã hoàn toàn khuếch tán, dấu hiệu trúng độc cũng biểu lộ ra hoàn toàn.

Mặc dù khi còn sống Trường Bình rất hay gây khó dễ lại hay hãm hại. Nhưng mà, nhìn thấy sinh mệnh trong thời gian qua rơi vào cái dạng này trong lòng Hàn Vân Tịch cũng có chút khó chịu.

Nàng đứng một hồi, mới lơ mơ đi tới: "Mở quan tài đi."

Nhưng mà Hoàng hậu ngồi ở một bên luôn thù địch Hàn Vân Tịch đột nhiên đứng lên nói: "Ngươi đừng hòng!"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 167: Dậy Sóng, Tàn Vương Bá Đạo

Hoàng hậu không chỉ đứng lên, mà còn đi đến bên cạnh quan tài đá làm bằng thạch anh, một tay đề lên nắp quan tài, nàng ta lạnh lùng nhìn Hàn Vân Tịch nói: "Ngươi là hung thủ giết người, ta tuyệt đối không cho phép ngươi quấy rầy Trường Bình!"

Thời gian một ngày, bây giờ đã qua nửa ngày chỉ còn lại nửa ngày, chỉ cần đến ban đêm Hàn Vân Tịch không tìm ra được chân tướng căn nguyên chất độc, nàng sẽ phải nhận tội!

Hoàng hậu hận không thể kéo dài thời gian của Hàn Vân Tịch, để nàng không làm được việc gì.

Hàn Vân Tịch thực sự mất kiên nhẫn, nàng đã chịu đựng đủ cái loại oan uổng không hiểu ra làm sao này rồi. Nhưng trong lúc này, nàng ít nhiều gì cũng nhìn ra sự khác thường của Hoàng hậu.

Hoàng hậu là mẫu thân ruột của Trường Bình, loại đau khổ mất nữ nhi thì có thể lý giải, chỉ là ngang ngược hoang đường như vậy lại không thêm nói đạo lý thì đã chỉ trích nàng, điều này dường như có chút không hợp lý!

Làm mẹ chẳng lẽ nàng ta không muốn biết chân tướng sự thật sao? Bà ta dựa vào cái gì chắc chắn nàng chính là hung thủ!

Coi như bà ta hoàn toàn tin tưởng, bà ta cũng nên gấp gáp tìm chứng cứ mới phải chứ?

Vừa rồi trên đường tới đây, Long Phi Dạ từng nói năm ngày năm đêm này cho dù là người nghiệm thi hay là Độc Sư đều không được lại gần thi thể của Trường Bình, Hoàng hậu không cho phép bất kỳ kẻ nào nghiệm thi.

"Hoàng hậu nương nương, nếu như người còn có thái độ này, ta chỉ có thể trở về Đại Lý Tự. Nhưng mà trước đó mời người đi tìm chứng cứ, đừng có tùy tiện dùng hình bức cung ta. Là Hoàng hậu một nước thì không nên có dáng vẻ này!" Hàn Vân Tịch lạnh lùng cảnh cáo.

Lời này vừa ra, không ít hạ nhân ở đây đều đối mặt nhìn nhau, thế mới biết Hoàng hậu nương nương tới Đại Lý Tự dùng hình bức cung.

Long Thiên Mặc cau mày, tiến lên giữ chặt Hoàng hậu: "Mẫu hậu, Phụ hoàng đã đồng ý Tàn Hoàng thúc rồi cứ để người điều tra đi."

Nhưng mà, Hoàng hậu lại ghé vào quan tài đá bằng thạch anh bắt đầu khóc toáng lên: "Không thể được, sao có thể để hung thủ giết người đựng vào Trường Bình được? Ta là mẹ nó, làm sao ăn nói với Trường Bình đây!"

Long Thiên Mặc khuyên không nổi, quay đầu nhìn sang Thái hậu. Nhưng Thái hậu chỉ thờ ơ nhìn Hoàng hậu, lại không có ý khuyên can.

Tâm trạng của Hoàng hậu bất ổn nhưng Thái hậu vẫn còn tỉnh táo.

Năm ngày này nàng cũng điều tra qua. Vào đêm giao thừa là lúc trong cung phòng thủ nghiêm ngặt nhất, nhất là Khang Ninh cung của nàng, Tây Sương cung nằm ngay phía Tây của Khang Ninh cung, thích khách không có khả năng xâm nhập, cho dù có xâm nhập cũng rất khó không gây ra tiếng động, giết người trong vô hình.

Hơn nữa Trường Bình công chúa vốn rất cao quý, chẳng qua nhóm người giao thiệp với nhau chỉ có danh gia vọng tộc, người đến nịnh bợ còn không kịp, từ trước đến nay người khác đố kỵ nàng, mà không phải nàng đố kỵ với người ta, như thế nào lại dẫn đến họa sát thân.

Mà trong cung làm sao lại xuất hiện loại độc hiếm thấy kia chứ, lại còn có ai dám hạ độc Trường Bình?

Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng hiềm nghi lớn nhất về khả năng dùng độc thuật vẫn là Hàn Vân Tịch. Huống hồ người kết thù kết oán với Trường Bình cũng chỉ có một mình Hàn Vân Tịch.

Khá lắm Hàn Vân Tịch, ai gia vẫn chưa lôi kéo được người, ngược lại người lại giết chết cháu gái bảo bối duy nhất của ai gia, ai gia thật sự là nhìn lầm người rồi!

Thái hậu không lên tiếng, Hoàng hậu sống chết đề lên quan tài đá bằng thạch anh, hạ nhân tự nhiên là không dám mở quan tài, mà thời gian cứ từng chút từng chút trôi qua.

Vào mùa đông buổi chiều rất ngắn, còn tiếp tục kéo dài trời sắp tối mất.

Hàn Vân Tịch bực tức trong lòng, tức giận nói: "Hoàng hậu, rốt cuộc người nhường hay không nhường?"

Hoàng hậu oán hận nhìn Hàn Vân Tịch, không động đậy.

Hàn Vân Tịch xoay người rời đi: "Điện hạ, xin ngài đưa thần thiếp về Đại Lý Tự."

Ai ngờ, Long Phi Dạ nhìn Hoàng hậu lạnh lùng chất vấn: "Hoàng hậu, trong lòng người đang hoảng sợ điều gì?"

Không chỉ Hàn Vân Tịch, Long Phi Dạ cũng nhìn ra mảnh khoe. Lấy tính tình xưa này của Hoàng hậu cứ coi như là cực kỳ đau khổ, cũng sẽ không có tình gây sự như vậy, ngay cả phẩm chất của mẫu nghi một nước nên có cũng đều vứt bỏ đi.

Nghe xong lời này, trong vô thức Hoàng hậu liền nói lòng tay: "Ta không có!"

"Không có thì hãy mở quan tài ra để nghiệm thi, có điều thời gian nửa ngày qua, người sợ cái gì? Chẳng lẽ người sợ Hàn Vân Tịch tra ra được chứng cứ gì sao?" Long Phi Dạ tiếp tục ép hỏi.

Lời này của Long Phi Dạ khiến Thái hậu cùng Long Thiên Mặc đều bất ngờ, Thái hậu lập tức vỗ bàn "bốp" một tiếng đứng dậy: "Tần Vương, lời này của người là có ý gì? Hoàng hậu vì đề tang nữ nhi nên vô cùng đau khổ, người không những không thông cảm, ngược lại còn mở miệng vô lễ, hai phu thê các người quá là khinh người quá đáng rồi!"

Ai ngờ, Long Phi Dạ cũng vỗ bàn "rầm" một tiếng đứng dậy, ánh mắt lạnh lùng thẳng tắp nhìn Thái hậu, tức giận nói: "Bản vương lấy đặc quyền Tiên Hoàng ban cho mới đời được cơ hội lần này, Hoàng hậu ngăn cản như thế chính là xem thường đặc quyền lệnh của Tiên Hoàng, lại là ý tứ gì?"

Đặc quyền lệnh?

Lời này vừa ra, toàn bộ hạ nhân trong cuộc tất cả đều quỳ xuống.

Trời ạ, Tần Vương nổi giận rồi, ngay cả Tiên đế Tần Vương cũng mời ra rồi?

Hoàng hậu bị dọa cho trợn mắt há mồm, lập tức lùi lui lại, thò ra một tiếng rồi quỳ xuống: "Thần thiếp không dám! Thần thiếp ngàn vạn lần không dám!"

Mà Thái hậu vẫn đứng nguyên tại chỗ, kinh ngạc nhìn Long Phi Dạ, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Nếu như Thái hậu nhớ không lầm, đây là lần đầu tiên nàng thấy Tần Vương nổi giận, xưa nay luôn lạnh lùng, vui buồn đều không biểu hiện ra vậy mà Tần Vương lại thật sự nổi giận, lấy ra hãn đặc quyền lệnh tiên đế ban cho.

Chỉ vì một Hàn Vân Tịch sao? Ra mặt thay cho nữ nhân của hắn?

Người đây là sủng ái hay là rộng lượng?

Mọi người ở hiện trường tron lúc khiếp sợ, Long Phi Dạ lạnh lùng hạ lệnh: "Người đâu, mở quan tài ra!"

Lúc này, Hàn Vân Tịch giống như không thể tin nổi mới chậm rãi xoay người lại, nàng cuối cùng cũng hiểu tại sao nàng và Long Phi Dạ lại có thể thuận lợi ra khỏi Đại Lý Tự rồi.

Nhìn khuôn mặt Long Phi Dạ rất bá đạo, tìm Hàn Vân Tịch đập thành thịch dữ dội không thôi.

Đây lại không phải đang nằm mơ, nam nhân này vì sao lại muốn đối tốt với nàng như vậy?

"Hàn Vân Tịch, nàng còn ngây ra đó làm gì?" Long Phi Dạ tức giận, hần một chút đều không tốt, ngữ khí luôn luôn không tốt, thái độ lại luôn luôn lạnh lùng.

Lúc này, quan tài đá bằng thạch anh được mở ra, Hàn Vân Tịch giật mình một cái lấy lại tinh thần, bỏ qua sự rung động xuất phát từ đáy lòng, lập tức tiến hành kiểm tra.

Trên đường đi, nàng sớm đã suy nghĩ mạch lạc, bước đầu tiên nàng cần phải tìm ra vị trí trúng độc.

Từ vị trí có thể xác định được cách thức trúng độc, mà cách thức trúng độc thì biểu hiện cho phương thức hạ độc.

Đây là bước đầu tiên, cũng là bước mấu chốt nhất.

Hàn Vân Tịch tới gần, khởi động hệ thống máy quét làm kiểm tra cận kề, không biết liệu có tra ra được hay không, kiểm tra cái này, nàng mới phát hiện vào đêm giao thừa ở trong Tây Sương phòng, trong lúc bối rối nàng đã bỏ qua một tin tức quan trọng cỡ nào!

Vị trí trúng độc chính là trên cánh tay Trường Bình, loại hình trúng độc chính là vết thương bị nhiễm độc. Nói cách khác, cũng không phải là có người cố tình hạ độc, mà là trên cánh tay Trường Bình có vết thương rồi chạm phải chất độc!

Trái tim Hàn Vân Tịch mừng rỡ, nàng liền biết đêm giao thừa phòng thủ nghiêm ngặt như vậy, sao có thể có thích khách xâm nhập. Lúc trước nàng nghe thấy âm thanh liền chạy qua, cũng không có thấy bóng dáng người nào, mà cửa sổ ở trong phòng kia tất cả đều đóng kín!

Không có người hạ độc mà là do bản thân Trường Bình công chúa không cẩn thận đụng phải độc, đi chưa được mấy bước thì độc phát tác rồi ngã xuống đất, đụng ngã giá đỡ, cho nên nàng mới nghe thấy âm thanh xuất hiện, còn có hiện trường tử vong lúc nàng chạy tới xem...

Phát hiện điều đáng mừng này, không nghi ngờ gì nữa tất cả biến cố đều trở nên đơn giản rồi, phải biết rằng nếu có thích khách hạ độc, muốn tìm ra thích khách căn bản không có khả năng, nàng cũng liền mất mạng.

Nhưng mà không cẩn thận dính độc, chuyện tìm nguồn độc này đối với một tay lão luyện như Hàn Vân Tịch mà nói lại cực kỳ đơn giản.

Lúc này, lực chú ý của mọi người đều tập trung trên người Hàn Vân Tịch, nàng len lén liếc nhìn Long Phi Dạ một cái, mặt không chút thay đổi tiếp tục làm các bước kiểm tra.

Độc nguyên chia làm hai loại, một loại là chất độc tự nhiên, như là thực vật, động vật sinh ra đã mang độc, mà một loại là chất độc nhân tạo, cũng chính là độc được do con người tạo ra.

"Kiến huyết phong hầu" loại độc này vô cùng hiếm thấy, bình thường hay xuất hiện ở khu vực Nam Cương, người biết đã ít lại càng ít, sao lại xuất hiện ở trong cung?

Mang theo nghi hoặc, Hàn Vân Tịch lấy được chút máu khô từ vết thương trên tay công chúa Trường Bình rồi tiến hành xét nghiệm.

Thi thể lưu giữ năm ngày, bên trong máu đã pha tạp không ít tạp chất, Độc Sư bình thường sẽ kiểm nghiệm không ra được, cũng may Hàn Vân Tịch có hệ thống giải độc chính là người bạn thân chu đáo nhất hỗ trợ.

Nhưng mà, sau khi phân tích kết quả phía, Hàn Vân Tịch lại kinh hãi, nghĩ sao cũng không nghĩ tới nguồn độc sẽ là dạng này!

Chuyện này không khỏi ngoài sức tưởng tượng!

Đáy lòng Hàn Vân Tịch che giấu sự kinh ngạc, lặng lẽ lui xuống, cời găng tay ra rồi rửa sạch hai tay.

Lúc này, căn phòng càng yên tĩnh hơn, vừa rồi tất cả mọi người đều thấy rất rõ, Hàn Vân Tịch thực ra không có làm cái gì, chỉ cầm kim châm gạt chút máu mà thôi.

Nàng, đây có tính là kết thúc cuộc nghiệm thi không? Nàng có tra ra cái gì không?

Thấy sắc mặt Hàn Vân Tịch không tốt cho lắm, Thái hậu mở miệng trước tiên: "Hàn Vân Tịch, ngươi tra ra cái gì không?"

Hoàng hậu vội vã nhìn sang, đáy mắt hiện lên một hồi khẩn trương.

Hàn Vân Tịch nhìn Thái hậu cùng Hoàng hậu một chút, không có trả lời mà quay sang nói Long Phi Dạ: "Dẫn ta đến Tây Sương cung đi."

Long Phi Dạ ngược lại không hỏi nhiều, đứng dậy đi với Hàn Vân Tịch, lưu lại đám người trong phòng đầy nghi hoặc không hiểu cái gì.

"Nàng đây là... tính là cái gì?" Thái hậu không vui nói thầm.

Đáy mắt Hoàng hậu lóe ra tia phức tạp, không có trả lời ngược lại Long Thiên Mặc thấp giọng nói: "Hoàng thái hậu cùng tới xem xem đi."

Hàn Vân Tịch đi vào Tây Sương cung, sắc mặt liền trở nên nghiêm túc hẳn lên. Nàng đảo mắt nhìn xung quanh dường như đang tìm kiếm thứ gì, chỉ là rất nhanh liền thu hồi ánh mắt, đi thẳng đến căn phòng Trường Bình công chúa bị sát hại.

Lúc này, Long Phi Dạ cũng hiếu kỳ thấp giọng hỏi: "Thế nào?"

"Nguồn độc hẳn là ở trong cung này." Về mặt Hàn Vân Tịch thành thật, sau khi nàng đang chuẩn bị kiểm tra lại căn phòng một lần nữa thì đám người Thái hậu liền chạy tới.

Hàn Vân Tịch cũng không có hạ thấp giọng nên những lời vừa rồi đám người Thái hậu đều nghe được rõ ràng.

Kích động nhất không ai khác chính là Long Thiên Mặc: "Tần Hoàng thăm, người nói cái gì?"

"Nguồn độc còn ở trong cung, nếu như không ở trong cung, vậy thì quá không thích hợp!"

Thấy vậy Thái hậu cũng kinh ngạc, chẳng lẽ Hàn Vân Tịch thật sự là bị oan?

"Vậy người tìm ra rồi!" Thái hậu lạnh lùng nói, Hoàng hậu đứng bên cạnh nàng đột nhiên run rẩy, Long Thiên Mặc vội vàng đỡ lấy: "Mẫu hậu, người không sao chứ?"

Hàn Vân Tịch lườm Hoàng hậu một cái, vẫn có cảm giác kỳ quái không nói ra được. Chỉ là vào lúc này nàng cũng không rảnh suy nghĩ nhiều.

"Truyền ti nữ Sương Hồng thiếp thân của Trường Bình đến đây đi." Nàng thân nhiên nói.

"Rốt cuộc người muốn làm gì?" Thái hậu vội vàng hỏi.

"Thái hậu nương nương đừng vội, trước khi trời tối, Trường Bình nhất định sẽ nhắm mắt." Hàn Vân Tịch từ tốn nói.

Lời này khiến mọi người càng thêm khẳng định nàng đã tra được cái gì, Thái hậu nhếch miệng: "Tốt, để ai gia chờ xem!"

Mà Hoàng hậu thì lại nhìn Hàn Vân Tịch chăm chăm, đều không phát hiện rằng mình đang cắn chặt, thân thể đang căng thẳng.

Long Phi Dạ đứng một bên không chút biểu tình vuốt vuốt cằm, đem tất cả phản ứng của Hoàng hậu đều thu hết vào mắt.

Trường Bình công chúa sau khi chết, Sương Hồng liền ngã bệnh, một lát sau, hai cung nữ mới đưa nàng tới.

Nhìn thấy Hàn Vân Tịch, Sương Hồng cũng hận gần chết, mặc dù quý xuống nhưng lại trừng trừng mắt.

Nhưng Hàn Vân Tịch lại ngồi xuống, từng chữ từng chữ nghiêm túc hỏi: "Sương Hồng, buổi tối đêm giao thừa đó, lúc công chúa Trường Bình phái người ra ngoài lấy đồ, người lấy thứ gì từ trong phòng này mang ra ngoài?"

Hàn Vân Tịch hết sức khẳng định, thời gian Trường Bình trúng độc đến lúc phát tác là không dài, độc nguyên nhất định ở trong căn phòng này, đêm hôm đó nàng đã nhìn qua rồi, cũng không có phát hiện gì, hôm nay cũng không có phát hiện, không thể không nghi ngờ đồ vật bị lấy đi.

Lời này vừa ra, Sương Hồng cũng không có trả lời, hai chân Hoàng hậu lại mềm nhũn, ngồi phịch ở trong lòng Long Thiên Mặc.

"Mẫu hậu! Mẫu hậu người sao vậy!" Long Thiên Mặc hoảng sợ gọi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 168: Hoàng Hậu, Người Làm Sao Vậy

Hoàng hậu, sao vậy?

Hàn Vân Tịch tạm dừng thăm vấn, rồi nhìn về phía Hoàng hậu mà Hoàng hậu lại nhanh chóng tránh tầm mắt của nàng.

Long Thiên Mặc dìu Hoàng hậu ngồi xuống một bên, vô cùng lo lắng hỏi: "Mẫu hậu, người không sao chứ? Có phải do mệt quá hay không?"

"Người đâu, truyền thái y!" Thái hậu cũng mở miệng.

Nhưng Hoàng hậu lại ngăn cản, giọng điệu có chút quyết đoán nói: "Ta không sao, không cần đâu..."

Hàn Vân Tịch càng thêm nghi ngờ, một lần nữa chất vấn Surong Hồng: "Surong Hồng ngươi cố gắng suy nghĩ kỹ một chút, bất kỳ đồ vật gì đều không được bỏ qua."

Surong Hồng đâu có biết vì sao Hàn Vân Tịch lại muốn hỏi vấn đề này. Thực ra cơ bản là không cần nghĩ nhiều, ngày đó lúc Trường Bình công chúa phái nàng ra ngoài lấy đồ, cũng đồng thời bảo nàng mang một vật đi, cùng một loại đồ vật hơn nữa còn là dạng đồ vật rất đặc biệt, nàng nhớ vô cùng rõ.

Hoàng hậu ngồi ở một bên, nhìn chằm chằm Surong Hồng, cũng không biết có phải do ánh mắt quá mức nóng bỏng hay không mà Surong Hồng lại cảm nhận được ánh mắt của Hoàng hậu.

Nàng sợ hãi nhìn sang một chút, liền đột nhiên bị hù dọa, lập tức thu tầm mắt lại.

Lúc này Surong Hồng mới bắt đầu bất an, vì sao Hoàng hậu lại nhìn nàng như vậy, chẳng nhẽ vật kia...

Nàng ta đang chần chờ thì Hàn Vân Tịch lại lạnh giọng hỏi: "Surong Hồng, sự việc trọng đại nên ngươi hãy suy nghĩ kỹ một chút! Nếu như ngươi nói dối một khi tra ra..."

Đây là nhắc nhở, cũng coi như là cảnh cáo, Hàn Vân Tịch không có nói hết lời.

Surong Hồng cúi đầu trong lòng thì đang lo lắng, nàng ta liền len lén nhìn Hoàng hậu một chút, do dự không thôi.

Nhưng mà ngay lúc này, Long Phi Dạ luôn trầm mặc lại lạnh lùng mở miệng: "Sự việc mới mấy ngày, có cần suy nghĩ lâu như vậy không?"

Lời này vừa nói ra, bỗng nhiên Surong Hồng ngẩng đầu lên liền bắt gặp ánh mắt lạnh như băng của Long Phi Dạ, nàng ta suýt nữa thì hồn bay phách tán!

Trời ạ, Tần Vương đang nhìn nàng lại còn đích thân mở miệng thăm vấn nàng! Thật đáng sợ!

Surong Hồng nào dám do dự, vội vã trả lời: "Nô tỳ nhớ ra rồi, nhớ ra rồi! Ngày đó Trường Bình công chúa sai nô tỳ mang một pho tượng Phật điêu khắc bằng gỗ đem đi, đó là đồ của Hoàng hậu nương nương, nô tỳ đặt ở trong phòng phía trước, vẫn chưa lấy về!"

Lời này vừa nói ra, trong nháy mắt Hoàng hậu giống như bị rút đi ba hồn bảy vía cả người đều kiệt sức.

Đồ của Hoàng hậu nương nương?

Hàn Vân Tịch kinh ngạc, lại nhìn phản ứng kia của Hoàng hậu, nàng dường như ý thức được cái gì, đáy mắt hiện lên một tia phức tạp, nàng cũng không do dự lập tức nói: "Đồ để chỗ nào, lập tức dẫn ta tới đó xem."

"Ồ bên trong một căn phòng nhỏ cạnh cánh cửa bên phải, sau khi nô tỳ bỏ ở đó thì không có động tới nữa." Surong Hồng thành thật trả lời.

Hàn Vân Tịch không nói hai lời nhanh chóng bước đi, Long Phi Dạ là người thứ hai đuổi theo, Thái hậu cùng Long Thiên Mặc càng nghi hoặc, đây rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Hàn Vân Tịch luôn im hơi lặng tiếng rốt cục đã truy xét được cái gì?

Nhưng mà, ngay khi hai bà cháu đang nghi hoặc, Hoàng hậu đang ngồi im ở một bên lại đột nhiên đứng lên, bước nhanh đuổi theo.

"Mẫu hậu!" Long thiên Mặc hô to, cuối cùng cũng phát hiện được Mẫu hậu không được bình thường.

Mặc dù năm sáu ngày này cảm xúc của nàng không được ổn định, nhưng mà ngày hôm nay cũng quá...

"Hoàng hậu ta làm sao thế?" Thái hậu lo lắng.

Trong lúc nhất thời Long Thiên Mặc cũng không biết nên nói cái gì, diu Thái hậu cùng đuổi theo. Nhưng lúc này Hàn Vân Tịch vào căn phòng theo sự hướng dẫn của Surong Hồng lại tìm không ra đồ đâu.

"Rõ ràng ta để ở chỗ này, ta cũng chưa có động tới."

"Sau cái ngày xảy ra sự việc đó, ta liền ngã bệnh, ta vẫn chưa có quay lại chỗ này!"

"Đồ của Hoàng hậu nương nương, ai cũng không dám động! Trước đó không lâu pho tượng Phật này là do Hoàng hậu nương nương thỉnh tới!"

...

Surong Hồng kích động sợ rước họa vào thân.

Hàn Vân Tịch cùng Long Phi Dạ từ trong nhà đi ra, lại nhìn thấy Hoàng hậu đứng ở cửa đang kinh ngạc nhìn bọn họ.

"Hoàng hậu nương nương, bức tượng Phật kia người để ở chỗ nào?" Hàn Vân Tịch chăm chú hỏi.

"Không biết." Hoàng hậu lập tức trả lời.

"Nói như vậy, đồ bị mất rồi?" Hàn Văn Tịch hỏi lại.

"Thứ đó sẽ không bị mất được đâu, huống hồ còn là đồ của Mẫu hậu. Sương Hồng, ngươi suy nghĩ cho thật kỹ!" Long Thiên Mặc đi tới.

Sương Hồng lập tức quỳ xuống: "Thái tử điện hạ, nô tỳ không nhớ lắm, đồ là đặt ở trong phòng kia. Trường Bình công chúa vì muốn tự tay điêu khắc một pho tượng Phật bằng đá để làm lễ vật mừng năm mới cho Thái hậu nương nương, thế nhưng vì do thời gian quá vội, đã đem giao thừa rồi mà vẫn chưa khắc xong, buổi sáng giao thừa công chúa liền sai nô tỳ mượn một pho tượng Phật của Hoàng hậu nương nương để bắt chước làm theo, sau đó công chúa kêu nô tỳ đi lấy một chút phấn vàng, thuận tiện mang pho tượng Phật bằng gỗ đem đi cất, nô tỳ liền đặt pho tượng Phật bằng gỗ đó ở trong phòng này!"

Nói đến đây, Sương Hồng lập tức bổ sung: "Đúng rồi! Nô tỳ nhớ lại đêm hôm đó nô tỳ đã nói với Hiếu Nguyệt của Tây Sương cung rằng ta cũng biết vật đó ở chỗ này!"

"Người đâu, tuyên Hiếu Nguyệt tới!" Long Phi Dạ lập tức hạ lệnh.

Hiếu Nguyệt?

Sắc mặt Hoàng hậu lúc xanh lúc xám liền rơi vào trầm mặc.

Nhưng mà, Hiếu Nguyệt không có đến, người tới lại là Tiền ma ma: "Bẩm các vị chủ tử, hai ngày trước cung nữ Hiếu Nguyệt nhiễm bệnh hiểm nghèo nên đã chết rồi..."

Còn chưa nói xong, Hàn Văn Tịch đột nhiên nheo hai con mắt lại, chuyện trùng hợp như vậy, nếu như nàng vẫn chưa hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, cứ coi như nàng sống vô dụng rồi!

"Thi thể đâu?" Hàn Văn Tịch lạnh giọng.

Tiền ma ma len lén nhìn Hoàng hậu một chút, bình tĩnh nói: "Vào cùng ngày thi thể đã hoá táng rồi."

Hàn Văn Tịch cười lạnh, nghiêm nghị chất vấn: "Vật kia đâu, Tiền ma ma, Tây Sương cung là do người giám thị, pho tượng Phật bằng gỗ của Hoàng hậu nương nương đi đâu rồi? Thủ hạ nào của người lại có lá gan lớn như vậy, dám trộm pho tượng Phật của Hoàng hậu nương nương, muốn chết sao?"

"Chuyện này... lão nô cũng không rõ." Tiền ma ma cũng khiếp sợ, nghĩ thế nào cũng không rõ, Tần Vương phi làm sao biết chuyện mà muốn tìm vật kia.

"Không rõ, không rõ vậy người làm sao làm quản sự được?" Hàn Văn Tịch từng bước ép sát.

Tiền ma ma bị dọa khiến sắc mặt tái mét, không biết nên trả lời thế nào.

Hàn Văn Tịch nhìn về phía Hoàng hậu luôn một mực im lặng lạnh lùng chất vấn: "Hoàng hậu nương nương, người bị mất đồ, không biết người có muốn tìm không?"

Nghe giọng điệu này của Hàn Văn Tịch, Long Thiên Mặc lập tức không vui hỏi lại: "Mẫu hậu nào còn tâm tình muốn tìm đồ? Tần Hoàng thân, người tìm vật kia rốt cuộc muốn làm gì?"

"Hàn Văn Tịch, người là đến điều tra độc, chỗ này mất đồ có liên quan gì tới người?" Thái hậu cũng không vui nói.

Thái hậu cùng Long Thiên Mặc đương nhiên cũng nhìn ra ở đây bắt đầu trở nên kỳ lạ. Chỉ là bọn họ nghĩ mãi cũng không hiểu, hai chuyện này thì có liên quan gì tới nhau.

Có lẽ bọn họ không phải không hiểu, mà là sợ tiếp tục truy hỏi đến cùng sẽ phát hiện ra sự thật đáng sợ gì.

Dù sao đến mức này, thấy chuyện này thế nào cũng có quan hệ với Hoàng hậu.

Hàn Văn Tịch không quan tâm đến bọn họ, lạnh lùng nhìn Hoàng hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương cắn chặt răng, giữ lại phần lý trí cuối cùng đối mặt với nàng.

Nhưng ai mà biết, Hàn Văn Tịch lại không hề báo trước tuyên bố: "Pho tượng Phật bằng gỗ đó chính là nguồn độc..."

Lời này vừa ra, lập tức một mảnh xôn xao ngay cả Long Phi Dạ cũng kinh ngạc, hẳn biết Hàn Văn Tịch tìm pho tượng Phật bị mất kia nhất định là có quan hệ với nguồn độc. Chỉ là hẳn không nghĩ tới pho tượng Phật kia lại chính là nguồn độc!

"Không... không... không phải..."

Trong lúc yên tĩnh, Hoàng hậu nương nương tự lẩm bẩm một mình, bắt đầu lắc đầu.

Hàn Văn Tịch lại tiếp tục nói: "Trên tay Trường Bình có vết thương, nàng không cẩn thận chạm phải nguồn độc mới chết. Thiên hạ không có việc trùng hợp như vậy. Người cố ý giấu tượng Phật, nhất định biết rõ chân tướng sự việc! Nói cách khác, người giấu pho tượng Phật bằng gỗ đó chính là hung thủ giết chết Trường Bình!"

Những lời này giống như cây gậy hung hăng nện vào đầu Hoàng hậu. Cuối cùng Hoàng hậu luôn đứng bên bờ sụp đổ cũng nhận không nổi nữa, đột nhiên nổi giận hét lên một tiếng: "Ta không phải hung thủ! Ta không phải!"

Cái gì?

Trong thoáng chốc, tất cả mọi người đều run lên, Hoàng hậu sao lại... sao lại nói như vậy?

Đây không phải là giấu đầu hở đuôi sao? Cho nên pho tượng Phật là do Hoàng hậu giấu đi?

Mọi người ở đây còn chưa tỉnh táo, đột nhiên Hoàng hậu bất thành linh nhào tới Hàn Văn Tịch, sợ hãi lớn tiếng kêu lên: "Không phải! Không phải như vậy! Người mới là hung thủ! Người mới là hung thủ! Người không cứu Trường Bình, người mới là hung thủ!"

Long Phi Dạ tay nhanh mắt lẹ bắt lấy tay Hoàng hậu, hung hăng giao nàng cho Long Thiên Mặc.

Ai ngờ Hoàng hậu như bị điên liều mạng giãy dụa muốn nhào tới bắt Hàn Văn Tịch, giận dữ liên tục mắng chửi: "Vì sao người không cứu nàng! Vì sao?"

"Hàn Văn Tịch, không phải người rất lợi hại sao? Vì sao người không cứu nó!"

"Vì sao người không tới sớm một chút, vì sao không cứu nó! Nếu người tới sớm một chút, nó sẽ không phải chết, hu hu..."

"Hàn Văn Tịch, nhất định là người cố ý không cứu Trường Bình, là người hại Trường Bình, không phải ta... không phải ta..."

...

Phản ứng của Hoàng hậu vượt quá ngoài dự đoán của mọi người, ai cũng không nghĩ tới lại xảy ra chuyện như vậy, Long Thiên Mặc cũng sững sờ tại chỗ.

Tại sao lại thành như vậy!

Sao lại là Hoàng hậu!

"Không thể nào, hồ dữ còn không ăn thịt con, sao Hoàng hậu có thể làm ra loại chuyện như vậy!"

"Hàn Văn Tịch, người không được ngấm máu phun người!"

Thái hậu phẫn nộ, chuyện này ai có thể tin chứ?

Mặc dù sau khi hỏi về pho tượng Phật bằng gỗ, Hàn Văn Tịch đã nghi ngờ rồi nhưng mà nhìn thấy phản ứng của Hoàng hậu như vậy, nàng vẫn là khiếp sợ, trong lúc nhất thời nàng cũng không biết nên nói gì.

Chỉ có Long Phi Dạ là còn tỉnh táo, hấn tức giận quát: "Tiền ma ma, đồ đâu? Còn không mau lấy ra!"

Tiền ma ma trước đó cũng không biết đồ mình mua có quan hệ gì đến cái chết của công chúa Trường Bình. Thấy phản ứng này của Hoàng hậu, nàng cũng bị dọa đến sợ mất mật rồi, cả răng và môi đều run lấy bấy nói: "Chôn... Chôn... Chôn ở hậu viện! Nô tỳ cái gì cũng không biết, Hoàng hậu nương nương bà ấy... bà ấy bảo nô tỳ chôn ở hậu viện!"

Lời này của Tiền ma ma chắc chắn chính là lời tuyên án tội ác của Hoàng hậu nương. Thái hậu liên tục lùi về phía sau mấy bước, đều đã chạm vào cửa rồi. Nàng không thể nào tin nổi nhìn Hoàng hậu, Hoàng hậu lại ngồi phịch dưới chân Long Thiên Mặc giống như người điên khóc không ngừng.

Long Thiên Mặc dẫn theo Tiền ma ma đến nơi chôn pho tượng Phật rồi tự mình đào lên, hấn cũng không trực tiếp đụng vào mà cẩn thận dùng một tấm vải bọc lấy pho tượng Phật.

Vừa cảm tới hệ thống giải độc của Hàn Văn Tịch liền báo động thứ này có độc!

Hàn Văn Tịch tự mình ra tay, cẩn thận từng li từng tí mở tấm vải ra, vừa thấy pho tượng Phật điêu khắc bằng gỗ, Hàn Văn Tịch đột nhiên có cảm giác suy sụp!

Trời ạ!

Thứ này chính là Độc Tiễn Mộc!

Đây là một gốc cây dùng để điêu khắc thành tượng Phật. Gốc cây, vỏ cây của Độc Tiễn Mộc đều rất hữu dụng nhưng phải ngâm vài ngày để xử lý độc tố.

Mà pho tượng Phật trước mắt này căn bản vẫn chưa được xử lý sạch sẽ, bên trong gốc cây vẫn còn chút ít chất dịch, nhìn kĩ sẽ phát hiện pho tượng

Phật có chút ướt át.

Loại độc này, nhất định phải chạm vào máu mới có thể trúng độc. Cho nên cũng không phải tất cả mọi người đụng phải đều sẽ trúng độc, nhưng một khi trên tay có vết thương, nhất định sẽ bị lây nhiễm, chắc chắn sẽ chết!

Đương nhiên, tất cả những người không biết gì về Độc Tiễn Mộc vẫn không tin tưởng, Long Thiên Mặc không thể khống chế được tình hình của bản thân, tức giận chất vấn: "Người dựa vào cái gì nói đây chính là nguồn độc?"

Hàn Văn Tịch không trả lời, mà cho người bắt một con gà đang sống tới.

Con gà trống đang nhảy nhót tung bừng được đưa tới tới, Hàn Văn Tịch tự mình bắt lấy rồi cắt một vết máu nhỏ bên chân con gà sau đó kề sát vào pho tượng Phật. Sau đó Hàn Văn Tịch liền buông con gà trống ra.

Trong thời gian ngắn, tất cả mọi người đều nhìn qua đây, chỉ thấy con gà trống kia sau khi đi được mấy bước cuối cùng liền ngã rầm xuống đất!

Chết rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 169: Nguyên Nhân, Bốn Vương Tình Nguyên

Gà trống chết!

Đột nhiên, Hoàng hậu đang nhỏ giọng thút thít hoảng hốt la to lên: “Chết! Chết! Có độc! Tượng Phật có độc!”

“Mẫu hậu!”

“Mẫu hậu, người đừng như vậy! Người bị sao vậy!”

Long Thiên Mặc vội vàng ôm lấy hoàng hậu, thế nhưng hoàng hậu lại sợ hãi giãy giụa: “Thả ta ra, gà trống chết rồi, người có thấy không? Gà trống chết! Trường Bình cũng đã chết!”

“Có độc, thứ đó có độc!”

Hoàng hậu la lên rồi đột nhiên yên tĩnh lại, kinh ngạc nhìn Long Thiên Mặc: “Mặc Nhi, là ta đã hại chết Trường Bình phải không? Có phải là ta không?”

“Mặc Nhi, ta không có cố ý, ta thật sự không có cố ý! Không phải ta... không phải ta...”

Long Phi Dạ ngơ ngác nhìn đáng vẻ hoảng sợ của mẫu thân mình, đầu óc trống rỗng.

Chẳng lẽ mẫu hậu đã... điên rồi?

Trong lúc Long Thiên Mặc ngăn người, Hoàng hậu đột nhiên thoát khỏi hai tay của hắn, chạy ra ngoài cung về phía ty sương.

“Người đâu, ngăn Hoàng hậu lại!”

“Mời thái y, nhanh!”

Thái hậu kinh ngạc la lên, đời này bà đã gặp rất nhiều nữ nhân phát điên trong hậu cung, đáng vẻ này của Hoàng hậu làm nàng sợ hãi!

Lúc này Long Thiên Mặc mới tỉnh táo lại, hắn là người đầu tiên đuổi theo.

“Tiên ma ma, rốt cuộc thì đã xảy ra chuyện gì?” Long Phi Dạ nghiêm khắc chất vấn, nguồn gốc của độc được đã tìm được rồi, thế nhưng chuyện này vẫn chưa xong đâu!

Ai sẽ tin rằng hoàng hậu hạ độc giết chết Trường Bình công chúa chứ?

Hoàng hậu phát điên như vậy, chắc chắn là có nguyên nhân.

Tiền ma ma sợ đến mức run rẩy, không dám giấu diếm điều gì mà nói hết toàn bộ: “Sau khi Trường Bình công chúa chết, ít lâu sau Hiếu Nguyệt cũng chết ở chỗ tẩy sương trong cung, nàng ta đột nhiên ngã ở trong phòng, cách chết rất giống Trường Bình công chúa, chết một cách vô duyên vô cớ, không hề bị thương hay bệnh tật gì. Sau khi hoàng hậu nương nương biết được, liền bảo nô tỳ lên lút đi chôn Hiếu Nguyệt, hôm đó Hoàng hậu nương nương đã

đội thật lâu ở trong căn phòng này, sau khi đi ra thì bảo nô tỳ chôn tượng Phật bằng gỗ này đi, lúc đó tượng Phật được bọc lại rất kĩ, nô tỳ cũng không biết là thứ gì nên chỉ có thể làm theo. Vừa nghe nói đồ trong phòng bị mất, nô tỳ liền biết chắc chắn là đồ ngày hôm đó.”

Tiền ma ma dừng lại một lát, rồi mới bổ sung: “Điện hạ, Hoàng hậu nương nương chắc chắn không phải là hung thủ, bức tượng Phật này mới được Nam Chiêu đưa đến từ năm trước, người tiến cống nói chất liệu của bức tượng rất đặc thù, vô cùng hiếm thấy, gọi là tiền mộc gì đó, lúc đó nô tỳ cũng ở đó, Hoàng hậu nương nương thật sự không biết thứ này có độc! Hoàng hậu nương nương nhất định đã rất tự trách, thế nên người mới giấu diếm việc này!”

Nghe lời này, Hàn Vân Tịch mới hiểu rõ chuyện đã xảy ra!

Đêm hôm đó, nàng đã nói rõ chuyện độc tiền mộc tại chỗ mà Trường Bình công chúa tử vong, cái chết của Hiếu Nguyệt vào lúc sau đó, chắc hẳn là do Hoàng hậu đã đoán được đại khái, cho nên mới giấu diếm cái chết của Hiếu Nguyệt rồi chôn bức tượng Phật.

Nhưng mà Hoàng hậu tự trách, không cam lòng hay là cố ý mượn cơ hội này để hãm hại nàng?

Nghĩ đến dáng vẻ tinh thần thất thường của Hoàng hậu lúc này, Hàn Vân Tịch cũng không muốn truy cứu nữa, nàng quay người lại khom lưng với Thái hậu, thân nhiên nói: “Thái hậu nương nương, ngón tay phải của Trường Bình có hai vết thương, trên vết thương có độc tố, độc tố này giống với độc trong tượng Phật, đều là độc tiền mộc, nếu Thái hậu nương nương không tin thì có thể mời các độc y khác đến kiểm tra. Thần thiếp vô tội, sự việc chỉ là trùng hợp, chắc hẳn là Hoàng hậu nương nương cũng không muốn như vậy.”

Việc đã đến nước này, chân tướng cũng đã rõ ràng, Thái hậu còn gì để nói nữa chứ, dường như chỉ qua một đêm mà bà đã già thêm mười tuổi, đôi mắt luôn khôn khéo giờ đã tràn ngập tơ máu, cực kì u ám.

Bà chưa bao giờ nghĩ đến Trường Bình sẽ chết như vậy, vì muốn cho nàng một sự bất ngờ vào năm mới, vì một bức tượng Phật mà mất luôn cả mạng sống.

Một hồi lâu sau, thái hậu mới lẩm bẩm nói: “Hàn Vân Tịch, vì sao ngươi không đến sớm một chút chứ? Sao ngươi không thể cứu sống Trường Bình?”

Đây cũng là lời mà hoàng hậu vừa chất vấn Hàn Vân Tịch, nàng chưa kịp cứu người, thế nên nàng chính là hung thủ?

Hoàng hậu không chấp nhận được việc tượng Phật là nguồn gốc của độc dược, không thể nào chấp nhận được cái chết của Trường Bình liên quan đến việc mình đã sợ, lại sợ hãi chân tướng bị phát hiện nên mới luôn miệng chỉ là nàng, thậm chí còn vội vã muốn bắt nàng nhận tội.

Cuối cùng cũng chỉ lừa mình dối người mà thôi!

Hàn Vân Tịch thờ ra, thân nhiên nói: “Thái hậu nương nương, đại phu không phải là người toàn năng, xin đừng đau lòng quá.”

Thân là một thầy thuốc lại không kịp thời cứu người, Hàn Vân Tịch cũng áy náy, cũng tiếc nuối, thế nhưng chuyện như vậy đã có quá nhiều, nó cũng đã đại diện cho trách nhiệm mà nàng phải gánh lấy.

Bây giờ nàng chỉ cảm thấy may mắn, may mắn vì mình vẫn còn cơ hội để giải thích, nếu không thì nàng sẽ chết còn oan hơn cả Trường Bình công chúa!

Thái hậu nhíu mày, nhìn chằm chằm vào Hàn Vân Tịch, xung quanh vô cùng yên tĩnh.

Nhưng mà ngay lúc này, một tên thái giám đột nhiên chạy vào: “Thái hậu nương nương, thái hậu nương nương... Hoàng hậu người... người... điên rồi!”

Thái hậu lập tức chấn động, bà chỉ cảm thấy xung quanh tối sầm lại rồi nhanh chóng bất tỉnh, may mắn lão ma ma ở bên cạnh đỡ lấy kịp, vội vàng mang bà vào phòng.

Điên rồi?

Đáy mắt Hàn Vân Tịch hiện lên vẻ thương hại, tâm trạng của nàng rất nặng nề, được rồi, mặc kệ Hoàng hậu đã nghĩ gì, nàng sẽ tin rằng Hoàng hậu có tinh thần thất thường nên mới vu oan cho mình, nàng sẽ không truy cứu việc này nữa.

Nghĩ như vậy liền có thể tha thứ, nghĩ như vậy thì thế giới sẽ tốt đẹp hơn rất nhiều.

Hàn Vân Tịch lơ đãng quay đầu lại, phát hiện Long Phi Dạ đang nhìn mình.

“Nhìn cái gì?” Nàng buột miệng nói.

Long Phi Dạ hơi sững sờ, hần ho nhẹ hai tiếng rồi nhìn lên bầu trời, lúc này trời đã tối.

Hắn thân nhiên nói: “Đã đến giờ rồi, nàng có thể về.”

“À.” Hàn Vân Tịch khẽ gật đầu.

Cũng không biết tình huống bên hoàng hậu thế nào rồi, càng không biết lúc Thiên Huy hoàng đế biết chuyện này sẽ phản ứng thế nào nữa, dù sao tên này đã nói nàng nên đi rồi, vậy thì đi thôi.

Vốn tướng là Long Phi Dạ muốn năng tự về, nhưng ai ngờ tên này lại đi về với nàng.

Ngay cả lời chào hỏi cũng không thềm nói liền bỏ đi, Long Phi Dạ ơi là Long Phi Dạ, chàng nghĩ mình chưa làm mắt lòng Thiên Huy hoàng đế đủ sao?

Mặc kệ Hoàng hậu và Thái hậu có phản ứng gì, chỉ ít thì Hàn Vân Tịch biết, sau khi Lý thị chết thì Thiên Huy hoàng đế đã có suy nghĩ muốn giết chết nàng, xem ra, sau này nàng vẫn nên cẩn thận thì hơn, đừng để lại nhược điểm gì nữa.

Lên xe ngựa, lúc ngồi xuống thì Hàn Vân Tịch đã cảm thấy mệt mỏi, bị nhốt suốt năm ngày năm đêm, không ăn lại ngủ không được, lại thêm việc lộn xộn lần này, lúc này thì thần kinh căng thẳng của nàng đã thả lỏng lại, nàng cũng sắp suy kiệt rồi.

Đang muốn nghỉ ngơi một lát, thế nhưng không biết vì sao, ở cạnh khối băng lớn thế này, nàng lại không ngủ được.

Nàng miễn cưỡng dựa vào một bên, do dự hồi lâu mới nói: “Chuyện lần này... cảm ơn!”

Dưới tình huống bình thường thì nàng sẽ gọi hắn là điện hạ, lúc giận dữ sẽ kích động gọi hắn là Long Phi Dạ, ngược lại vào lúc nói chuyện bình thường thì không hề có xưng hô.

Long Phi Dạ lười biếng ngồi dựa vào chỗ chính vị, khí chất vương giả tôn quý tự nhiên sinh ra, hắn hờ hững nhìn sang, quăng ra một câu: “Sau này đừng gây thêm phiền toái cho bốn vương.”

Gây phiền toái?

“Phiền phức tự lao đến thì sao?” Hàn Vân Tịch hậm hực nói thăm.

Trong mắt Long Phi Dạ hiện lên vẻ suy ngẫm, hắn lạnh lùng hỏi: “Nàng nói gì?”

“Không cần trả lại đặc xá lệnh đúng không.” Hàn Vân Tịch ra vẻ nói đùa, thật ra, điều làm nàng khiếp sợ không phải là chân tướng, mà là chuyện về đặc xá lệnh.

Tên này đặt nhiều tiền vốn của mình vào nàng như vậy, hắn sẽ có ý đồ đáng sợ thế nào chứ?

Thế mà, về thờ ơ trên mặt Long Phi Dạ lại hơi cứng đờ, hắn cũng không trả lời mà quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Một tên vui buồn thất thường, Hàn Vân Tịch nói thăm trong lòng, nhìn về phía khác.

Khi Long Phi Dạ và Hàn Vân Tịch quay lại Tần vương phủ, Nghi thái phi đã nghe được tin tức ở trong cung từ sớm, không thể không nói, tin tức này truyền đi nhanh thật.

Hàn Vân Tịch gặp đại nạn không chết, chạy thoát khỏi tay thái hậu và hoàng hậu, ban đầu nàng nghĩ Nghi thái phi sẽ may mắn thay mình, sẽ hoan nghênh nàng trở về, nhưng ai ngờ, nàng và Long Phi Dạ vừa vào cửa thì Nghi thái phi chẳng thềm nhìn nàng, nắm Long Phi Dạ rồi tức giận chất vấn: “Phi Dạ, con đã dùng đặc xá lệnh?”

“Vâng.” Long Phi Dạ thân nhiên trả lời, tiếp tục bước về phía trước.

“Chỉ vì nàng ta mà con dùng đặc xá lệnh?” Nghi thái phi vẫn chưa thể tin được.

Đôi mắt luôn sáng lấp lánh của Hàn Vân Tịch lập tức trở nên âm trầm, nàng hậm hực cúi đầu, đôi môi nở một nụ cười cay đắng.

Nhưng ai ngờ, Long Phi Dạ lại trả lời một câu: “Đồ của bốn vương, bốn vương tình nguyện.”

“Con!” Nghi thái phi chán nản, nhưng cũng không mở miệng phản bác.

Hàn Vân Tịch lên nhìn Long Phi Dạ, thấy khuôn mặt dù lạnh lùng nhưng lại nghiêm túc của hắn, trong chốc lát, khóe miệng rũ xuống của nàng liền cong lên, cười ngọt ngào.

Long Phi Dạ, phần “tình nguyện” này của chàng, Hàn Vân Tịch ta sẽ nhớ kĩ!

Thấy Long Phi Dạ đã đi, Nghi thái phi lại đuổi theo, nàng cũng không nói về chuyện lệnh bài đặc xá nữa, mà hỏi ngược lại: “Sáng nay Dao Dao đã về Tây Chu, con có biết chuyện này chưa?”

Nghe thấy lời này, Hàn Vân Tịch mới nhớ đến chuyện xảy ra vào lúc gia yến đêm giao thừa, đêm hôm đó Thiên Huy hoàng đế đã kêu Long Phi Dạ đến nói chuyện riêng không biết đã nói chuyện gì nhỉ?

Vinh Nhạc công chúa cũng không phải là một người dễ dàng chịu thua, sao nàng ta lại trở về rồi?

Vinh Nhạc công chúa trở về, như vậy thì việc hòa nhân vào năm sau đã bị hủy bỏ rồi ư? Nghĩ đến đây, nụ cười lên lút nơi khóe miệng của Hàn Vân Tịch càng rõ ràng hơn.

“Không biết.” Long Phi Dạ hồ hững trả lời, cũng không hề dừng bước.

Nghi thái phi theo sát phía sau, tức giận: “Phi Dạ! Mẫu phi đang nói chuyện với con đó!”

Lúc này Long Phi Dạ mới dừng bước: “Mẫu phi, chuyện hòa thân của Vinh Nhạc công chúa không liên quan đến Tần vương phủ, sau này người đừng quan tâm nhiều đến chuyện đó nữa.”

“Con!” Nghi thái phi giận dữ: “Con... Con đã nói gì với Hoàng thượng, con đã làm tổn thương Dao Dao đúng không?”

Long Phi Dạ không trả lời nữa, nhanh chóng đi về phía Phù Dung viện, Hàn Văn Tịch rất thức thời đuổi theo, hai phu thê nhanh chóng biến mất khỏi tầm nhìn của Nghi thái phi.

Nghi thái phi tức giận đến mức đỏ cả khuôn mặt, nhưng sau khi tỉnh táo nghĩ lại, nàng vô thức nhủ mảy, lẩm bẩm: “Phi Dạ nó... nó thật sự làm vì nhà đầu Hàn Văn Tịch ư?”

Lúc này, trong Khôn Ninh cung của hoàng hậu đã rối loạn, cung nữ và ma ma luống cuống thu dọn đồ đạc, ngay cả Cố Bắc Nguyệt cũng đã xác định là hoàng hậu điên rồi, nhất định phải điều dưỡng một cách cẩn thận, không được kích thích nàng ta, nếu không thì cả đời này hoàng hậu cũng sẽ không khỏi bệnh.

Thiên Huy hoàng đế ra quyết định ngay trong đêm, đưa Hoàng hậu đến biệt cung để tĩnh dưỡng, ngay cả tang lễ của Trường Bình công chúa cũng không cho bà ta tham gia.

Thiên Huy hoàng đế ngồi trong viện, vẻ mặt cực kì u ám, nữ nhi đã chết, Hoàng hậu lại điên, ngày Tết êm đẹp bỗng dưng biến thành thế này, sao hắn không tức giận chứ?

Hơn nữa còn để Hàn Văn Tịch thoát tội được, nếu hắn không đồng ý với Long Phi Dạ việc thả Hàn Văn Tịch, có lẽ, Hoàng hậu sẽ không phát điên!

Còn nữa, Long Phi Dạ cố tình không đồng ý việc hòa thân, làm cho Vinh Nhạc công chúa tức giận đến mức bỏ đi không một lời từ biệt vào sáng nay, hắn còn đang mong có thể hợp tác với Tây Chu chiến đấu với Bắc Cương vào năm sau, bây giờ xem ra mọi chuyện đã hỏng hết rồi!

Nghĩ đến những điều này, Thiên Huy hoàng đế nắm chặt tay, đập xuống bàn đá mấy lần, lúc này, thái hậu với khuôn mặt nặng nề đi đến, thân nhiên nói: “Hoàng đế, ngày mai đi đưa tang thôi, để ai gia khỏi phải khổ sở nữa...”

Thiên Huy hoàng đế thờ dài một tiếng, khẽ gật đầu.

Thái hậu ngồi xuống, cười với vẻ lạnh lùng: “Hoàng đế à, theo cái nhìn của ai gia, vị Tần vương phi này... ha ha, thật là khó lường đó.”

Lúc này Thiên Huy hoàng đế mới ngẩng đầu lên nhìn: “Mẫu hậu cứ yên tâm, trong lòng nhi thần biết rõ!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 170: Biến Cố, Quá Úc Hiếp Người

Tâm trạng của Hàn Văn Tịch rất vui vẻ, nàng tung tăng đi theo sau Long Phi Dạ, đi về phía Phù Dung viện.

Dọc theo đường đi Long Phi Dạ rất yên lặng, hai người một trước một sau đi đến ngã rẽ ngay hoa viên, bên phải là hành lang đi đến tẩm cung, bên trái là đường nhỏ đi đến Vân Nhân các.

Hàn Văn Tịch có cảm giác đối với chuyện lúc này của Nghi thái phi, chắc khối băng này phải nói gì đó chứ, nàng mơ hồ hoài nghi, có lẽ Long Phi Dạ và Thiên Huy đã tranh cãi dữ dội về chuyện hòa thân, thế nên chuyện nàng vào tù làm cho Thiên Huy hoàng đế cắn chặt không buông, mới khiến cho Long Phi Dạ không thể không lấy đặc xá lệnh ra?

Nếu không thì cho dù Thiên Huy hoàng đế có ý định giết nàng, thì trong trường hợp không chứng cứ, hắn ta cũng không thể không cho Long Phi Dạ một cơ hội nào, đúng không?

Mắt thấy sắp đến chỗ ngã rẽ, Hàn Văn Tịch càng đi càng chậm, thế nhưng Long Phi Dạ cũng chẳng nói gì, hắn cũng không dừng bước mà trực tiếp rẽ phải.

Được rồi, quả nhiên là nàng đã suy nghĩ nhiều, nhìn thấy bóng dáng mơ hồ của Long Phi Dạ trong hành lang mờ tối, Hàn Văn Tịch mới ngoan ngoãn trở về Vân Nhân các của mình.

Rốt cuộc đã về đến nhà!

Dưới sự quan tâm chăm sóc của Triệu ma ma, Hàn Văn Tịch rũ bỏ đi sự mệt mỏi trên người, ăn uống no nê, vừa lên lầu liền nhìn cửa sổ đã đóng lại.

Hàn Văn Tịch đột nhiên cười ngây ngô, ở đây cũng chẳng có ai nhìn, không biết nàng đang xấu hổ vì điều gì nữa? Nàng ho nhẹ mấy tiếng, vuốt tóc mái, sờ đầu tóc dài, làm đủ các động tác nhỏ này rồi, nàng mới bước qua, nhanh nhẹn mở cửa sổ!

Vừa mở cửa sổ ra, bóng đêm liền lao đến, ở cách đó không xa là một tòa cung điện với đèn đuốc rực rỡ, trong bóng đêm u tối thì vô cùng nổi bật nhưng cũng đặc biệt thần bí.

Hàn Văn Tịch lười biếng nằm sấp trên bệ cửa sổ, một tay chống đầu, nhìn một lát rồi không tự chủ mà ngán người.

Long Phi Dạ, chàng lấy đặc xá lệnh cứu ta, rốt cuộc, rốt cuộc là... vì sao?

Lúc này, Long Phi Dạ đang tắm rửa ở suối nước nóng trong tắm cung của mình.

Hắn tựa vào cạnh bệ, ba ngàn sợi tóc đen tùy ý xõa ra, hai cánh tay thon dài giang ra đặt lên bờ, lồng ngực màu đồng cổ có cơ bắp rõ ràng, vóc dáng đẹp đến mức làm người khác phun máu, để người ta không thể không chế suy nghĩ về nửa người dưới nước của hắn.

Hắn ngửa đầu, dù hai con mắt đã nhắm lại nhưng vẫn tỏa ra khí phách vương giả bề ngễ thiên hạ, hình như hắn đang tự hỏi điều gì đó, còn về vấn đề đang suy nghĩ điều gì, vậy thì chẳng ai biết được...

Hôm sau, Trường Bình công chúa đã được đưa tang, còn chân tướng cái chết của công chúa cũng không được công bố, chỉ tuyên bố công chúa mắc bệnh hiểm nghèo, không chữa được nên đã ra đi.

Dù sao thì việc công khai chân tướng sẽ làm mất mặt cả Hoàng thất, hơn nữa ảnh hưởng cũng chẳng tốt đẹp gì.

Hàn Văn Tịch và Long Phi Dạ tham dự tang lễ, trong tang lễ thì Hàn Văn Tịch có thể cảm nhận được hận ý của Thái hậu một cách rõ ràng.

Tuy Hàn Văn Tịch không phải là hung thủ, thế nhưng nàng cũng không bắt ngờ với phản diện ý này. Cho dù nàng là người mà Thái hậu chỉ hôn cho Long Phi Dạ, nhưng nàng lại không nguyện trung thành với Thái hậu, thế nên dù không xảy ra chuyện này, sớm muộn gì nàng và Thái hậu cũng rơi vào tình thế đối nghịch mà thôi.

Ngược lại là Thiên Huy hoàng đế, ngoại trừ vẻ nặng nề, yên tĩnh không nói gì thì hắn cũng không lộ ra biểu tình gì khác. Hoàng đế, cuối cùng vẫn là Hoàng đế.

Liên tục mấy ngày, Hàn Văn Tịch đều nghỉ ngơi trong phủ, Nghi thái phi cũng không vì chuyện của Vinh Nhạc công chúa mà gây phiền toái gì cho nàng, chuyện xảy ra trong gia yến hôm giao thừa cũng không truyền ra ngoài, hôn sự của Vinh Nhạc công chúa hình như cứ trôi đi như vậy.

Nhưng mà ít lâu sau thì Hàn Văn Tịch phát hiện ra mình đã suy nghĩ nhiều.

Ngày mười lăm hội Nguyên Tiêu, biên cương Tây Bắc của Thiên Ninh quốc truyền đến tin dữ, Tây Chu hoàng đế điều đi một phần ba binh lực đóng giữ ở chiến trường Tam Đồ!

Ba quốc gia trong Văn Không đại lục, Thiên Ninh quốc, Tây Chu quốc và Bắc Lệ quốc, ba nước giáp với nhau, phía bắc Thiên Ninh là Bắc Lệ, phía tây là Tây Chu, ở chỗ tây bắc của Thiên Ninh, đông bắc của Tây Chu, Tây Nam của Bắc Lệ chính là chỗ giao nhau của ba nước, ở đó có một chiến trường, gọi là chiến trường Tam Đồ.

Chiến trường Tam Đồ không lớn cũng không nhỏ, diện tích cỡ ba tòa thành trì, không có núi cao, chỉ có đồng bằng và đồi núi, đây là khu vực tranh đoạt của ba nước qua nhiều thế hệ, cũng là khu vực đang tranh cãi về quyền sở hữu cho đến nay.

Chính vì khu vực này vẫn còn đang tranh cãi nên quốc gia nào cũng không quản lý được, cho nên chỗ đó đã thành nơi không ai quản lý, ở nơi đó không có hoàng đế, không có vương pháp.

Lúc không có chiến sự thì chỗ đó đã tràn ngập các hoạt động đen tối, ở đó nắm đầm chính là vương pháp, cường giả có thực lực chính là vương giả.

Ba nước đều xây thành và đóng quân ở biên giới chiến trường Tam Đồ, nghiêm ngặt khống chế tất cả người qua lại nơi biên ải, phòng thủ việc lúc nào cũng có thể bộc phát chiến tranh, trong ba nước tự phòng thủ biên quan thì Thiên Ninh quốc bị thiệt thòi lớn nhất ở phần địa thế.

Biên quan của Bắc Lệ là “Tam Sơn quan”, một nơi dễ thủ khó công, muốn vượt qua Tam Đồ để công hãm vào biên quan của Bắc Lệ quốc căn bản là chuyện không thể. Mà biên quan của Tây Chu cũng là vùng núi, mặc dù có địa thế không tốt bằng Bắc Lệ, nhưng cũng không phải là nơi dễ tấn công, vậy mà biên quan của Thiên Ninh quốc lại là một vùng đất bằng phẳng.

Chỗ này có thể xem là chỗ phòng thủ khó nhất, yếu kém nhất trong các đường biên giới của Thiên Ninh quốc. Mặc dù dưới sự cố gắng của các đời quân vương, chỗ này đã dựng nên một tòa tường thành là “Nam Đồ trường thành”, nhưng mà nếu đánh nhau thật thì cái tường thành này cũng không thể nào địch lại binh tướng như hổ lang của Bắc Lệ!

Thiên Ninh và Tây Chu kết minh, liên minh với nhau bằng quan hệ thông gia, chính là muốn mượn binh lực của Tây Chu, cùng nhau phòng thủ khỏi sự xâm phạm của Bắc Lệ.

Bây giờ Tây Chu hoàng đế lại rút một phần ba binh lực đóng ở chiến trường Tam Đồ, hơn nữa còn ra quyết định này sau khi Vinh Nhạc công chúa về nước chưa được bao lâu, quyết định này là có ý gì?

Đây là một sự uy hiếp trắng trợn!

Thiên Huy hoàng đế hung hăng quăng quyền sở nhỏ ra ngoài, mấy vị đại thần trong ngự thư phòng lập tức quỳ xuống, cả Mục đại tướng quân và Mục Thanh Vũ.

“Đáng ghét! Thật là đáng ghét!”

Thiên Huy hoàng đế đã nổi giận lôi đình, lúc đầu hắn đã tính toán kỹ càng rồi, sau khi chuyện hòa thân vào năm sau thành công thì hắn sẽ yêu cầu gặp mặt Tây Chu hoàng đế, cùng nhau thương lượng chuyện hợp tác quân sự nơi biên giới Tam Đồ, bù đắp cho nhau về binh lính và khí giới, sẽ chú ý về mọi mặt trên chiến lược giữa hai nước, làm một quy hoạch lâu dài.

Nhưng ai ngờ, chưa hết Tết đã truyền đến tin dữ thế này!

Chiến tranh là phương pháp tốt nhất để khảo nghiệm thực lực tổng hợp của một quốc gia!

Thiên Huy hoàng đế đã kế vị được mười năm, thế cục của ba nước cũng xem như ổn định, tuy có mấy trận chiến nhưng cũng không phải là trận lớn, cho nên các vấn đề như quốc khố thâm hụt, quân bị lạc hậu vào những năm gần đây vẫn chưa biểu lộ rõ ràng.

Điều mà Thiên Huy hoàng đế sợ nhất chính là chiến dịch lớn, nói đúng hơn, hắn sợ nhất là xảy ra chuyện trên chiến trường Tam Đồ.

Vốn Bắc Lệ đã nhìn chằm chằm vào Thiên Ninh quốc rồi, họ vẫn luôn rục rạc rục rịch, Bắc Lệ luôn muốn thông qua chiến trường Tam Đồ, đánh ra một lỗ hổng vào tuyến phòng thủ phía bắc của Thiên Ninh quốc. Một khi Bắc Lệ hoàng đế nghe được tin tức này, sao hắn có thể bỏ lỡ thời cơ tốt đẹp thế này? Hắn có thể không hành động sao?

Trong không khí yên tĩnh, Mục Thanh Vũ chấp tay thi lễ, nghiêm túc nói: “Hoàng thượng, Tây Chu khinh người quá đáng! Mặt tướng nguyện ý lập tức đến chiến trường Tam Đồ, điều động binh lực và lương thảo, thề chết thủ vững biên cương!”

Từ trước đến giờ Mục Thanh Vũ đều có ý kiến đối với chiến lược phòng thủ của chiến trường Tam Đồ, Thiên Ninh đã ý lại vào Tây Chu quá mức, cuối cùng thế nào cũng sẽ rơi vào tình trạng bị người ta kiềm chế, điều cần bản nhất vẫn là binh lính của mình cường tráng.

Thế nhưng, dù sao thì Mục Thanh Vũ cũng quá trẻ tuổi, sao hắn có thể nhìn thấu được điều mà Thiên Huy hoàng đế thật sự lo lắng chứ, cho dù là lão tướng quân cũng chưa chắc có thể nhìn thấu ý nghĩ của Thiên Huy hoàng đế!

Thiên Huy hoàng đế liếc Mục Thanh Vũ một chút, dưới đáy mắt hắn là sự không kiên nhẫn, hồi lâu sau, hắn cho tất cả mọi người lui ra.

“Hoàng thượng, động tác lần này của Tây Chu rõ ràng là...”

Mục Thanh Vũ vẫn còn muốn can gián, Thiên Huy hoàng đế lại tức giận ngắt lời: “Ra ngoài!”

Mục Thanh Vũ vẫn chưa từ bỏ ý định, tuy nhiên, Mục đại tướng quân lại hung dữ trừng mắt nhìn hắn, kéo hắn đi khỏi.

“Phụ thân, nếu lần này Hàng thượng lại thỏa hiệp nữa thì tương lai phải làm sao? Huống chi, Tần vương chưa chắc sẽ đồng ý! Chuyện này nếu truyền ra ngoài, mặt mũi Tần vương phải để ở đâu? Tôn nghiêm của Thiên Ninh quốc ở đâu?”

Mục Thanh Vũ cực kỳ tức giận, hắn biết, động tác này của Tây Chu hoàng đế là muốn chỉ vào chuyện hòa thân, chỉ vì chuyện riêng của Vinh Nhạc công chúa, Tây Chu hoàng đế lại lấy chuyện hợp tác từ trước đến nay của hai nước biến thành trò đùa sao?

Hoặc là, đối với chuyện hợp tác của hai nước thì Tây Chu hoàng đế đã có suy nghĩ khác, lần này hắn chỉ muốn mượn cớ này để nói chuyện của mình?

Mục Thanh Vũ không rảnh nghĩ nhiều như vậy, những chuyện này là chuyện cần suy tính của các mưu thần, hắn chỉ biết, nếu lần này hoàng thượng lại thỏa hiệp, đó là đang tỏ ra yếu thế với Tây Chu!

“Suyt! Đủ rồi đủ rồi!” Đại tướng quân nhú mày, kéo Mục Thanh Vũ ra xa ngự thư phòng, lúc này mới lên tiếng: “Thanh Vũ, con phải nhớ kỹ bổn phận làm thần tử! Còn nữa, về sau đừng nhắc đến Tần vương trước mặt Hoàng thượng!”

Ai cũng biết hoàng thượng vừa coi trọng Tần vương, lại vừa đề phòng Tần vương, tướng quân phủ tay nắm binh quyền, chuyện mà họ tuyệt đối không được làm chính là thân cận với Tần vương.

“Phụ thân, sao ngay cả người cũng...”

Mục Thanh Vũ còn chưa nói xong thì đột nhiên dừng lại, chỉ thấy Tần vương diện hạ đang đi về phía ngự thư phòng.

Mục Thanh Vũ đang muốn quay lại, Mục đại tướng quân lại nói: “Trong lòng Hoàng thượng đã có quyết định rồi, khuyên nhiều cũng vô ích, về thôi!”

Vừa dứt lời, hấn liền kiên quyết kéo Mục Thanh Vũ đi.

Long Phi Dạ liếc nhìn đôi cha con đang lôi kéo nhau ở cách đó không xa, hiểu rõ trong lòng, hấn không có biểu cảm gì đi vào ngự thư phòng.

Trong ngự thư phòng, quyển sổ nhỏ được gửi đến gấp rút từ biên cương vẫn còn nằm trên mặt đất, Thiên Huy hoàng đế nhìn bản đồ lãnh thổ quốc gia trên tường, hai tay đặt ở phía sau, mười ngón tay đan chéo vào nhau.

Long Phi Dạ nhặt tấu chương lên, nhìn thoáng qua, thuận tay bỏ lại trên bàn rồi thản nhiên nói: “Hoàng huynh triệu kiến thần đệ gấp như vậy, là có chuyện gì quan trọng?”

“Ngươi xem quyển sổ kia đi.” Thiên Huy hoàng đế lạnh lùng nói.

“Xem rồi.” Long Phi Dạ lập tức trả lời.

“Ngươi thấy thế nào?” Thiên Huy hoàng đế hỏi.

“Việc lớn trong quân đội, Hoàng huynh phải đi tìm Mục đại tướng quân và binh bộ bàn bạc mới đúng chứ, từ trước đến nay thần đệ đều không hiểu những chuyện này.” Long Phi Dạ vẫn rất bình tĩnh.

Thế mà Thiên Huy hoàng đế lại cười một cách đột ngột: “Cùng phải, tự dung trăm quên mất, từ trước đến nay Tần vương không bao giờ tham gia vào chiến sự.”

“Nếu không còn chuyện gì khác, thần đệ xin được cáo lui trước.” Long Phi Dạ đúng là có gan khi dám nói câu này.

Nhưng ai ngờ, Thiên Huy hoàng đế lại thản nhiên nói: “Tiết công công, tuyên chỉ!”

Tuyên chỉ?

Những lời này thật là quen thuộc, nửa năm trước, cũng trong ngự thư phòng, cũng chỉ có hai huynh đệ bọn hấn, Thiên Huy hoàng đế cũng để Tiết công công tuyên đọc thánh chỉ, chọn hôn kỳ giúp hấn.

Hôm nay, lịch sử lại tái diễn.

Tiết công công sợ hãi bước ra, tuyên đọc một tờ thánh chỉ, lần này, Thiên Huy hoàng đế muốn Long Phi Dạ lấy Vinh Nhạc công chúa của Tây Chu, không chỉ muốn Long Phi Dạ lấy, mà còn muốn hấn phải tự mình dẫn theo đội ngũ hòa thân đi đến Tây Chu để cầu hôn!

Hoàng mệnh không thể trái, thánh chỉ càng không thể kháng.

Chung quy thì hấn ta là quân, mà hấn lại là thần.

Kháng chỉ, tội lớn bằng trời!

Sau khi Tiết công công tuyên đọc thánh chỉ xong, Thiên Huy hoàng đế mới từ từ xoay người lại, nhìn Long Phi Dạ đang quỳ một chân trên đất, bờ môi nở rộ một nụ cười mỉa mai.

Long Phi Dạ, nếu ngươi không thích uống rượu mời mà chỉ thích uống rượu phạt, vậy thì đừng trách trăm không nương tay với ngươi. Lúc cưới Hàn Văn Tịch ngươi đã không được lựa chọn, lần này cũng giống như vậy mà thôi!

“Tần vương, còn không mau lĩnh chỉ?” Thiên Huy hoàng đế thích thú hỏi.

Nhưng ai ngờ, Long Phi Dạ lại đứng lên, lạnh lùng nói: “Hoàng huynh, thần đệ không làm được!”

Nếu chuyện cưới Hàn Văn Tịch là một thỏa hiệp, vậy thì đời này hấn chỉ muốn thỏa hiệp một lần!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 171: Kháng Chỉ, Đều Bởi Vì Ngươi

Thiên Huy hoàng đế nhìn Long Phi Dạ đứng thẳng tắp trước mặt mình, thậm chí sự khiếp sợ còn nhiều hơn là sự tức giận!

Không làm được?

Hắn dám nói là mình không làm được?

Trong chuyện hòa thân lần này, Long Phi Dạ đã nói chữ không làm được ở trước mặt hắn rất nhiều lần, thế nhưng, lần này không giống với những lần trước, lần này, thứ mà hắn đối diện chính là thánh chỉ!

Thiên Huy hoàng đế lui về sau một bước, không thể tin được mà tức giận chất vấn: “Long Phi Dạ, ngươi muốn kháng chỉ sao?”

Ái ngờ, Long Phi Dạ lại thản nhiên nói: “Thần đệ đã kháng chỉ.”

Giọng điệu của hắn rất hồ hởi nhưng lại tản ra một khí phách khiến người ta không thể coi thường, cho dù từ chối Thiên Huy hoàng đế, nhưng hắn vẫn tôn quý và bất khả xâm phạm như thế.

Thiên Huy hoàng đế lập tức ngơ ngác, giống như đã bị khí thế của Long Phi Dạ làm cho khiếp sợ.

Không, hắn mới là Hoàng đế, không ai được phép khiêu khích quyền uy của hắn cả.

Hung hăng đẩy hết tấu chương trên bàn xuống đất, Thiên Huy hoàng đế neho mắt nhìn Long Phi Dạ, tỏa ra một loại sát khí làm người ta khiếp sợ, cái nhìn căm tức này chỉ xuất hiện trong chớp lát, sau đó hắn không chút nào do dự mà lớn tiếng hạ lệnh: “Tần vương kháng chỉ không theo, lập tức áp giải hắn đến Hối Tư cung để cấm túc, không có sự cho phép của trẫm, bất cứ ai cũng không được đến thăm!”

Vừa dứt lời, thị vệ liền bước đến áp giải Long Phi Dạ, Thiên Huy hoàng đế lạnh lùng nhìn hắn, hắn ta nghĩ là hắn sẽ hối hận, sẽ cầu xin tha thứ.

Nhưng ai ngờ, Long Phi Dạ không hề phản kháng, đôi môi nở rộ một nụ cười khinh thường, rồi bị thị vệ mang đi.

Cho đến khi bóng lưng vững chãi như núi đó biến mất ở cửa, Thiên Huy hoàng đế mới ngã mông xuống ghế, phảng phất mới tỉnh dậy từ một cơn ác mộng.

Hắn lấy lại bình tĩnh, tức giận nhìn Tiết công công đang sợ hãi quỳ gối ở một bên: “Hắn... hắn... hắn dám kháng chỉ! Hắn muốn tạo phản sao?”

“Hắn thật sự cho là trẫm không dám xử lý hắn ư? Lần này, trẫm muốn xử lý hắn!”

“Tiết công công, ngươi đi đi! Ngươi đi đi! Tự ngươi trông coi cho trẫm, ai cũng không được phép bước vào Hối Tư cung dù chỉ là nửa bước, ngươi hãy nói cho hắn biết, nếu hắn không lấy Vinh Nhạc công chúa, vậy thì cả đời này đừng hòng ra khỏi đó!”

...

Tiết công công bị hù đến sợ hãi, tim đập thình thịch, hắn đã hầu hạ hết hai đời quân vương, nhưng đây là lần đầu tiên thấy có người dám kháng chỉ một cách công khai như vậy trước mặt Doanh đế, lúc này thì đầu óc của hắn đã trống rỗng, chẳng nghe được Thiên Huy hoàng đế nói gì nữa rồi.

“Còn không đi!”

Thiên Huy hoàng đế gào lên giận dữ, đẩy hết những thứ đồ còn lại trên bàn xuống đất, tức giận đến mức lỗ mũi sắp bốc lên cả khói!

Lúc này Tiết công công mới phục hồi tinh thần lại, không dám chậm trễ nữa, vội vàng lui ra ngoài.

Hôm đó, tin tức Tần vương kháng chỉ, bị giam cầm ở Hối Tư cung được truyền ra, chấn kinh cả triều đình và dân chúng.

Phải biết rằng, Tần vương có quyền lực ngập trời, quyền cao chức trọng, Thiên Huy hoàng đế cũng phải kiêng kị hắn, tuyệt đối sẽ không dám động đến hắn một cách tùy tiện, thế nhưng, một khi động đến hắn thì cũng cho thấy quyết tâm Thiên Huy hoàng đế!

Tình thế đã rất nghiêm trọng!

Nghi thái phi là người đầu tiên nhận được tin tức, cơm mới ăn được một nửa liền thôi, bà tiến cung với vẻ cực kỳ lo lắng, thế nhưng không những không vào Hối Tư cung để thăm Long Phi Dạ được, mà còn bị chặn lại ở ngự thư phòng.

Mặc dù ý chỉ mà Tần Vương kháng lại không được công khai, tuy nhiên, Vinh Nhạc công chúa về nước sớm, động tĩnh ở chiến trường Tam Đồ, những việc này đều khiến mọi người hiểu rõ, ai cũng biết chuyện này nhất định có liên quan đến việc hòa thân, trong một lúc thì mỗi người nói một kiểu, lời đồn nổi lên ở khắp nơi, trong đó lời đồn Tần vương phi mê hoặc Tần vương, ngăn cản việc hòa thân lại được truyền đi nhanh nhất.

Nghi thái phi đứng đợi trước cửa ngự thư phòng ròng rã suốt một ngày, đến lúc chạng vạng tối, khi Thiên Huy hoàng đế đi ra nàng mới gặp được hắn.

“Hoàng thượng, Tần vương chỉ tạm thời bị hù dọa thôi, người hãy để cho ta vào khuyên hắn một chút có được không?”

Thiên Huy hoàng đế chẳng thèm nhìn Nghi thái phi dù chỉ là một lát, hắn tránh sang một bên rồi bước đi, Nghi thái phi vội vàng đuổi theo nhưng lại bị thái giám ngăn lại, từ đầu đến cuối bà không đến gần hoàng đế được.

“Hoàng thượng, tình tình của Phi Dạ người cũng biết rất rõ mà, từ nhỏ đã bú sữa bình rồi, người hãy để ta đi khuyên hắn một chút, hắn chắc chắn sẽ thay đổi quyết định, Hoàng thượng, tình huống nơi biên cương đều đang thay đổi từng ngày, người làm như vậy...”

Nghi thái phi mới nói được một nửa, Thiên Huy hoàng đế đã tức giận ngắt lời: “Nghi thái phi, Tần vương kháng chỉ là muốn tạo phản sao?”

Lời này vừa nói ra, Nghi thái phi lập tức thay đổi sắc mặt, ngậm miệng ngay lập tức rồi đứng tại chỗ không dám nhúc nhích.

Thiên Huy hoàng đế lạnh lùng nhìn nàng, không ngờ lại lên tiếng chất vấn: “Nghi thái phi, ngươi nói xem, Tần vương có phản hay không?”

“Không! Tần vương tuyệt đối không dám! Xin hoàng thượng minh giám!”

Nghi thái phi lập tức quỳ xuống, sau khi tiên hoàng mất thì nàng chưa từng quỳ lạy ai nữa, thế nhưng, trong thâm tâm của nàng lại rất hiểu rất rõ, vai vế ở trước mặt hoàng quyền thì căn bản chẳng là cái thứ gì.

Hoàng quyền chính là thiên, chính là địa, chính là tất cả!

Thấy Nghi thái phi quỳ xuống thì lúc này Thiên Huy hoàng đế mới hừ lạnh một tiếng, phát tay áo bỏ đi.

Mãi đến lúc trời đã tối và yên tĩnh, Nghi thái phi mới chán nản trở về Tần vương phủ, nhiều người đã đến phủ, có người là hoàng thân quốc thích, người khác lại là quan lớn quyền thần, tất cả đều chờ tin của Nghi thái phi.

Xảy ra chuyện như vậy, mấy trận doanh lớn trong triều đều có phản ứng khác nhau, có người giặc đồ bìm leo, có người thờ ơ lạnh nhạt, cũng có người chạy vạy giúp đỡ.

Nếu là việc khác, giống như việc người nào đó bị giam giữ thì các quý tộc và quyền thần còn có thể chạy vạy giúp đỡ được, nhưng người bị giam giữ lúc này lại là Tần vương!

Trong Thiên Ninh quốc, phía trên Tần vương là Thiên Huy hoàng đế, ai có thể giúp được?

Thấy sắc mặt của Nghi thái phi, những người vốn đang nóng vội muốn hỏi cho rõ liền yên lặng, mỗi người đều nhú mày, bọn họ đến đây không chỉ muốn hỏi về tình huống trong cung, mà còn muốn chứng thực xem lời đồn đại ở ngoài có thật hay không nữa.

Tần vương chỉ sùng ái Hàn Văn Tịch, tin vào lời nói bậy bạ của Hàn Văn Tịch nên mới kháng chỉ từ chối việc hòa thân, từ đầu đến cuối thì chuyện này làm cho người ta không thể nào tưởng tượng nổi.

Tuy nhiên, có rất nhiều người đã nghe được chuyện về đặc xá lệnh, thế nên họ mới nghi hoặc như vậy.

Rốt cuộc, có người không nhịn được mà mở miệng thăm dò: “Thái phi nương nương, trong tay của Tần vương vẫn còn đặc xá lệnh mà? Nếu mấy ngày nữa mà vẫn không có biện pháp gì, vậy thì hãy lấy đặc xá lệnh của tiên đế ra đi?”

Nghe xong câu nói này, vẻ mặt vốn đã âm u của Nghi thái phi càng âm u hơn nữa.

Chuyện gia yến hôm giao thừa, chuyện của Trường Bình, chuyện lệnh bài đặc xá, ba chuyện này dù đã được truyền ra một cách lén lút nhưng lại chưa từng công khai minh bạch, bây giờ, nàng càng không thể tỏ thái độ trước mặt mọi người.

Nàng cúi đầu, im lặng hồi lâu, cuối cùng chỉ phát tay để mọi người giải tán.

Mọi người đều bất đắc dĩ nhưng lại không dám hỏi nhiều, chỉ đành dón dập xin cáo lui.

Câu chất vấn của Thiên Huy hoàng đế vẫn còn văng vẳng bên tai Nghi thái phi, làm nàng lo lắng khiếp sợ, nhưng cũng cảm thấy không cam lòng.

Năm đó tiên hoàng bệnh nặng, Tần vương lại còn nhỏ, thế nhưng nếu không phải vì sau lưng nàng không có người chống đỡ, quyền thế nhà mẹ đẻ lại không bằng thái hậu, hoàng vị cũng chưa chắc đã rơi vào tay của Thiên Huy hoàng đế!

“Tạo phản? Ha ha...”

Nghĩ đi nghĩ lại, Nghi thái phi nở một nụ cười lạnh.

Lúc này, Hàn Văn Tịch đứng ở ngoài cửa thấy người đã đi hết thì mới bước vào nhà, thản nhiên kêu một tiếng: “Mẫu phi...”

Nàng vừa nghe được tin tức cũng rất sợ hãi, nàng tuyệt đối không ngờ Tần vương sẽ kháng chỉ, lòng Hàn Văn Tịch nóng như lửa đốt, muốn tiến cung ngay lập tức nhưng lại bị Triệu ma ma khuyên nhủ.

Nàng tiến cung thì nên đi tìm ai, cầu xin ai? Tìm được người rồi thì sao? Sẽ cầu xin được sao?

Sao Tần vương có thể cho phép nàng đi cầu xin chứ? Cuối cùng cũng chỉ là tự chuốc lấy nhục mà thôi.

Lúc này, Nghi thái phi mới thoát ra khỏi dòng suy nghĩ của mình, nàng ngẩng đầu nhìn Hàn Văn Tịch, nhìn một lát rồi đột nhiên cười lạnh: “Hàn Văn Tịch, ngươi biết Tần vương đã kháng ý chỉ gì không?”

Hàn Văn Tịch đoán được là chuyện hòa thân, nếu không thì hiện tại còn có chuyện gì có thể khiến Long Phi Dạ và Thiên Huy hoảng để tranh cãi chứ?

“Chính là chuyện hòa thân đó! Lần này ngươi đã vui chưa?”

Nghi thái phi nói, đứng dậy rồi từng bước đi đến trước mặt Hàn Văn Tịch, lạnh lùng hỏi: “Lần này ngươi đã hài lòng chưa?”

“Con...”

Hàn Văn Tịch lùi về sau hai bước, mặc dù đã đoán được là chuyện hòa thân, thế nhưng khi nghe Nghi thái phi nói ra một cách khẳng định như vậy, tim nàng vẫn không không chế được mà đập nhanh liên hồi!

“Ngươi hài lòng chưa?” Nghi thái phi đột nhiên gào lên.

Hàn Văn Tịch bất ngờ, thốt lên: “Con không có!”

“Ngươi còn chưa hài lòng sao?” Nghi thái phi nhún mày cười lạnh, lắc đầu liên tục.

“Con không có ý này! Chẳng muốn lấy ai, không lấy ai chẳng liên quan gì đến con cả, chẳng chưa bao giờ hỏi con một câu!” Hàn Văn Tịch tức giận, giải thích một cách lớn tiếng.

Chuyện của Đoan Mộc Dao, Long Phi Dạ chưa hề nói với nàng dù chỉ là một câu!

Tuy nhiên, Nghi thái phi lại không tin, nàng đột nhiên áp sát vào Hàn Văn Tịch, chất vấn từng câu từng chữ: “Hàn Văn Tịch, rốt cuộc thì ngươi đã dùng biện pháp gì để mê hoặc Phi Dạ?”

Mê hoặc?

Hai chữ này làm Hàn Văn Tịch hoảng sợ đến mức đứng không vững, nàng lùi lại rồi té xuống cái ghế, không còn đường lui.

“Mẫu phi, người đang nói gì vậy! Con không có!”

Long Phi Dạ đâu phải là người có thể dễ dàng mê hoặc chứ, lại nói tiếp, nếu nàng có thể mê hoặc được Long Phi Dạ, nàng cũng không phải sống một cách khổ cực, gặp phiền phức liên tiếp như vậy từ lúc vào Tần vương phủ cho đến giờ.

“Ngươi không có? Nếu ngươi không có thì sao Phi Dạ lại từ chối việc hòa thân? Lúc trước lấy ngươi cũng là bị ép buộc, bây giờ lấy Vinh Nhạc công chúa cũng như vậy, có gì khác biệt chứ?” Nghi thái phi lập tức chất vấn.

Chuyện này...

Có gì khác biệt? Nếu miễn cưỡng muốn hỏi ra điều khác biệt, vậy thì lấy Vinh Nhạc công chúa là chuyện môn đăng hộ đối, trời đất tác hợp, còn lấy nàng thì cả thành đều chế giễu.

Hàn Văn Tịch không còn lời nào để nói.

Lúc trước Long Phi Dạ bị ép lấy nàng, trong ngày hôn lễ hẳn cũng chẳng muốn xuất hiện, thế nhưng cuối cùng hẳn vẫn đồng ý.

Vì sao lần này hẳn lại có thái độ cứng rắn như vậy?

Bị ép lấy một người và bị ép lấy hai người có gì khác nhau sao? Cứ không thể chấp nhận được như vậy sao?

“Ngươi không có? Ngươi không có làm thì sao nó lại dùng đặc xá lệnh vì ngươi? Ngươi sống hay chết thì có liên quan gì đến nó chứ? Ngươi có biết đặc xá lệnh chính là cái mạng thứ hai của nó không? Nghi thái phi lại tức giận chất vấn lần nữa.

Lần này, Hàn Văn Tịch càng không biết phải cãi thế nào nữa, nếu không dùng đặc xá lệnh trên người nàng, Long Phi Dạ cũng sẽ không rơi vào tình trạng bị giam giữ, cho dù kháng chỉ thì Thiên Huy hoàng đế cũng không làm gì được được hẳn.

“Hàn Văn Tịch, đều bởi vì ngươi! Bởi vì ngươi!”

Hai tay của Nghi thái phi đặt lên vai Hàn Văn Tịch, nắm thật chặt, ánh mắt oán hận đó như muốn xé nát Hàn Văn Tịch, đối diện với bạo lực, lần đầu tiên Hàn Văn Tịch không nổi giận, cứ để mặc cho Nghi thái phi nắm, không giải thích cũng không đẩy ra.

Nàng sững sờ, mê man, đầu của nàng trống rỗng.

Nghi thái phi tức giận đến mức cả người đều trở nên không khỏe, cuối cùng thì nàng bỏ lại một câu rồi phát tay áo bỏ đi.

Nàng nói: “Hàn Văn Tịch, ngươi chính là sao chổi, nếu Phi Dạ xảy ra chuyện gì, ta tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi!”

Hàn Văn Tịch ngồi trong phòng cực lâu, mãi cho đến lúc Triệu ma ma tìm đến, nàng mới tỉnh táo lại.

“Triệu ma ma, điện hạ hẳn sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?” Nàng lăm băm hỏi.

Triệu ma ma thở dài một tiếng: “Kháng chi... đây chính là tội chết, những năm gần đây Hoàng thượng luôn ước gì có thể tìm được nhược điểm của điện hạ! Ôi, điện hạ luôn luôn cẩn thận, thế nhưng lần này tại sao lại...”

Nghe xong lời nói này, trái tim của Hàn Vân Tịch liền rút xuống đáy vực, nàng không hề mê hoặc Long Phi Dạ, thế nhưng nàng đã dùng hết đặc xá lệnh, vì vậy nàng cũng đã hại Long Phi Dạ rồi.

Mười ngày nhanh chóng trôi qua, ai cũng không khuyên được Thiên Huy hoàng đế, Hối Tư cung cũng không truyền ra điều gì, tất cả chỉ có thể chờ đợi.

Nghi thái phi cũng không tiến cung nữa, nàng vừa thấy Hàn Vân Tịch thì không nói một lời, thế nhưng ánh mắt lại oán độc đến mức muốn giết người!

Trong lòng Hàn Vân Tịch tràn ngập sự áy náy, nàng không đi đâu cả, chỉ ngồi trước cửa tẩm cung của Long Phi Dạ cả ngày mà thôi.

Ngày hôm đó, Triệu ma ma hốt hoảng chạy đến: “Vương phi nương nương, Vương phi nương nương...”

Hàn Vân Tịch vui mừng, lập tức đến đón: “Triệu ma ma, có tin tức rồi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 172: Ôn Dịch, Lòng Người Hoang Mang

Thấy dáng vẻ hốt hoảng của Triệu ma ma, Hàn Vân Tịch nghĩ là trong cung có tin tức truyền đến, nhưng ai ngờ Triệu ma ma lại thở hồng hộc, lắc đầu liên tục.

Hàn Vân Tịch cực kì vội vã: “Triệu ma ma, người nói đi!”

Triệu ma ma thở không ra hơi: “Vương phi nương nương, Nghi thái phi... bà ấy muốn... muốn viết thư cầu xin Vinh Nhạc công chúa giúp đỡ!”

“Cái gì?” Hàn Vân Tịch la lên với vẻ hoảng sợ, không thể tin vào tai mình.

“Thật! Ma ma trong Mẫu Đơn viện nói... Vương phi nương nương, việc này không thể làm như vậy được, thật là mất mặt!” Triệu ma ma vừa tức vừa vội.

Hàn Vân Tịch càng tức giận hơn, nàng không chút do dự mà đi về phía vườn Mẫu Đơn.

Ngay cả người hầu cũng biết làm chuyện này sẽ mất mặt đến cỡ nào, Nghi thái phi đã điên rồi hay là đã choáng váng, thế mà lại nghĩ ra được biện pháp này.

Làm một nam nhân, cho dù là một người bình dân vô cùng bình thường, chuyện bị ép cưới vợ cũng là một chuyện vô cùng nhục nhã, huống chi Long Phi Dạ lại cao quý đến vậy?

Long Phi Dạ cũng đã kháng chi, Nghi thái phi lại muốn đưa chuyện này đến trước mặt Vinh Nhạc công chúa, chẳng phải là muốn tự chuốc lấy nhục hay sao?

Ngộ nhờ Vinh Nhạc công chúa công khai chuyện này, lúc đó không chỉ làm mất mặt mũi của Long Phi Dạ, mà còn làm mất hết mặt mũi của Thiên Ninh quốc.

Coi như Vinh Nhạc công chúa đồng ý không ép hôn nữa đi, Long Phi Dạ sẽ chịu nhận phần ân tình này hay sao? Thiên Huy hoàng đế sẽ đồng ý thả người ư? Cuối cùng người chịu nhục nhã vẫn là Long Phi Dạ!

Hàn Vân Tịch nổi giận đùng đùng xông vào vườn Mẫu Đơn, lúc này Nghi thái phi đang viết thư ở trong thư phòng.

Hàn Vân Tịch không để ý được nhiều như vậy, nàng vừa bước vào cửa liền tức giận: “Mẫu phi, người đừng hại điện hạ!”

Tay Nghi thái phi run lên, vẽ nên một nét mực thật dài trên lá thư, bức thư đã bị phá hủy.

“Mẫu phi, điện hạ tuyệt đối sẽ không đồng ý chuyện này, bị ép cưới đã đành, còn muốn cầu xin người ta nói ra câu không lấy nữa hay sao? Chuyện này là chuyện gì chứ?” Hàn Vân Tịch thở hổn hển nói.

Ai ngờ, Nghi thái phi lại đặt mạnh cây bút lông xuống, tức giận: “Hàn Vân Tịch, người vừa nói gì thế? Rốt cuộc thì ai đã hại Phi Dạ? Người còn dám đến

đây chỉ trích bốn cung?”

“Rốt cuộc là ai đã hại Phi Dạ?”

Nghi thái phi vừa nói vừa bước ra, từng bước ép sát Hàn Vân Tịch: “Ngươi nói đi! Rốt cuộc thì ai đã hại Phi Dạ?”

Con thịnh nộ bay thẳng lên đầu, lúc này Hàn Vân Tịch mới tỉnh táo lại, nàng rũ mắt xuống, trầm mặc.

Nghi thái phi bỗng nhiên đẩy nàng một cái, đẩy cho nàng lui về sau mấy bước, suýt nữa thì té ngã.

“Hàn Vân Tịch, đều do ngươi, đều bởi vì ngươi! Ngươi, nữ nhân không biết xấu hổ này! Lúc trước nếu không phải ngươi không có liêm sỉ, tự mình vào cửa thì hôm nay sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy!”

“Hàn Vân Tịch, ngươi có biết hay không, Hoàng thượng sẽ giam nó cả đời, Hoàng thượng đang lo không có cơ hội này đó!”

Nghi thái phi nói xong câu đó liền lui người lại, lùi mấy bước thì đâm vào chiếc bàn ở đằng sau, nàng đặt một tay trên bàn rồi nhủ thầm, về mặt cực kì đau khổ.

Nàng không phải là kẻ ngốc, đương nhiên cũng biết việc viết thư đi cầu xin Vinh Nhạc công chúa là việc làm ngu xuẩn nhất, thế nhưng, nàng đã không còn đường lui.

Bây giờ ngay cả việc gặp Tần vương một lần nàng cũng không làm được, hoàn toàn không biết tình huống thế nào, lỡ như Thiên Huy hoàng đế quyết tâm muốn giam lỏng Tần vương cả đời, vậy thì bước tiếp theo Thiên Huy hoàng đế sẽ ra tay hành động.

Thế lực của Tần vương sẽ bị tan rã một cách chậm rãi, Tần vương phủ cũng sẽ mất đi địa vị trong Hoàng tộc theo thời gian.

Tất cả những việc này đều là việc mà bà không thể chịu đựng được.

Tiền đế đã đi, ngoại trừ Thái hậu và bà, tất cả tần phi khác nếu không chết thì phải thủ lăng, chỗ dựa duy nhất của bà chính là đứa con trai này.

Nhìn thấy Nghi thái phi luôn luôn ung dung đẹp đẽ, cao quý tinh tế lại biến thành đáng sợ tuyệt vọng như bây giờ, trong lòng Hàn Vân Tịch có một sự khó chịu không nói thành lời.

Mẹ chồng nàng dâu hai người đều trầm mặc, hồi lâu sau, Nghi thái phi mới nhìn sang một lần nữa, bình tĩnh hỏi: “Hàn Vân Tịch, không cầu xin Vinh Nhạc công chúa, ngươi còn có biện pháp khác sao?”

Chuyện này...

Hàn Vân Tịch rất muốn trả lời nàng, thế nhưng nàng chỉ có thể há to miệng, nhưng không đáp lại được gì.

Nàng có biện pháp không?

Đời trước, đời này nàng đều khinh thường xuất thân gia thế, coi thường nhất là chuyện dùng quan hệ để làm việc. Thế nhưng, vào giờ phút này, nàng lại hy vọng mình có một xuất thân cao quý, có một nhà mẹ đẻ cường đại để chống lưng, có năng lực để làm việc!

Đáng tiếc, nàng không có, thứ gì cũng không có...

Nhà mẹ đẻ của nàng vẫn còn cần nàng chống đỡ nữa!

Nghi thái phi không quả trách Hàn Vân Tịch nữa, nàng xoay người xé lá thư này đi, cười khẽ một tiếng rồi rời khỏi.

Hàn Vân Tịch hồn bay phách lạc đi ra, không có mục đích gì mà cứ đi xung quanh sân như vậy, nhưng vào lúc này, Hạ quân gia lại hốt hoảng chạy đến: “Vương phi nương nương, vương phi nương nương!”

Hàn Vân Tịch không hề có phản ứng gì, Nghi thái phi đã nói đến vậy rồi, bây giờ, ngoại trừ việc Long Phi Dạ tự mình thỏa hiệp thì còn có thể có tin tức gì tốt nữa chứ, với tính cách của tên kia, sao hắn có thể thỏa hiệp được?

Hạ quân gia vội vàng chạy đến trước mặt Hàn Vân Tịch: “Vương phi nương nương, xảy ra chuyện, xảy ra chuyện lớn rồi, nô tài không tìm được Thái phi nương nương nên chỉ có thể tìm người!”

“Xảy ra chuyện lớn gì?” Lúc này Hàn Vân Tịch mới vực lại tinh thần.

Ai ngờ, Hạ quân gia lại nói: “Nhị phu nhân của quốc cữu phủ về nhà ngoại thăm viếng vào hôm nguyên tiêu, khi trở về thì bị nhiễm bệnh ôn dịch, quốc cữu phủ không dám báo, khăng khăng giấu kín, ai ngờ, hôm qua tam công tử trong phủ cũng bị bệnh, nghe nói là bị truyền nhiễm!”

Hàn Vân Tịch xem như đã vực lại tinh thần một cách triệt để, phải biết, phải biết rằng điều đáng sợ nhất ở cổ đại không phải là chiến tranh, không phải là nạn đói, không phải là lũ lụt, mà điều đáng sợ nhất chính là ôn dịch!

Thật ra thì không nói đến cổ đại, chỉ tính ở hiện đại thì bệnh truyền nhiễm cũng đủ làm cho mọi người hoảng sợ rồi.

“Ngoài thành có ôn dịch? Chuyện lớn như vậy sao không truyền ra?” Hàn Văn Tịch hỏi.

“Vương phi nương nương, nhà mẹ đẻ của nhị phu nhân quốc cữu phủ ở Tuấn thành, cách đế đô rất xa, nghe nói chỗ đó có một thôn nhỏ, năm trước ở đó đã xảy ra dịch bệnh nhưng do được phát hiện sớm, nên mới không truyền nhiễm ra ngoài, triều đình đã bí mật...”

Hạ quân gia cũng không nói tiếp, chỉ làm một động tác “giết chết”, Hàn Văn Tịch lập tức hiểu ngay.

Ở hiện đại, người bị bệnh truyền nhiễm sẽ được cách ly, thậm chí còn có thể được chuyên gia trị liệu và chăm sóc miễn phí, ở cổ đại cũng sẽ bị cách ly, nhưng căn bản họ sẽ không được cứu, chỉ bị thiếu sống, mà những người chỉ mới tiếp xúc người bệnh, chưa bị nhiễm bệnh cũng không thể may mắn thoát khỏi kết cục này.

Đây là sự đáng thương của việc lạc hậu trong y học, cũng là một sự bất đắc dĩ, chắc hẳn giờ này cái thôn đó đã hóa thành tro bụi rồi.

Nhị phu nhân nhiễm bệnh, điều này đã chứng minh bệnh độc vẫn chưa bị tiêu diệt hoàn toàn, vẫn còn có khả năng lây bệnh.

“Hạ quân gia, làm sao người biết được việc này?” Hàn Văn Tịch nghiêm túc hỏi.

“Vương phi nương nương, tam công tử là độc đinh của quốc cữu phủ! Là cháu trai của Hoàng hậu nương nương! Hắn đã bệnh rồi thì giấy còn bọc được lừa nữa sao? Tôi hôm qua người trong thái y viện cũng đã qua đó rồi!”

Hạ quân gia nói xong thì lấy mấy bao dược liệu ra, thấp giọng nói: “Đây là thứ mà Lý thái y phái người lên lút đưa đến, để sắc thành thuốc, bất kì người nào trong phủ cũng phải dùng, Lý thái y còn căn dặn phải rửa sạch phòng ốc, duy trì sự thông thoáng, không có chuyện quan trọng thì không được ra ngoài! Càng không được đến gần quốc cữu phủ!”

Hầu như mỗi phủ đều sẽ có một thái y riêng, Lý thái y đến đây mật báo thì thái y khác cũng vậy, chuyện ôn dịch chắc chắn sẽ không giấu được.

Bệnh của ôn dịch sẽ có thời kỳ ủ bệnh, mỗi người có sức đề kháng không giống nhau, thời gian phát bệnh cũng sẽ không giống, nhưng về cơ bản thì không vượt quá mười ngày. Nếu ôn dịch đã truyền nhiễm ở quốc cữu phủ thì chắc chắn không chỉ có một mình tam công tử bị nhiễm bệnh, mà những người ở cùng và từng tiếp xúc với nhị phu nhân và tam công tử đều có khả năng bị nhiễm bệnh, một truyền mười, mười truyền trăm, có trời mới biết tương lai sẽ có bao nhiêu người bị nhiễm bệnh.

Lỡ như không thể khống chế kịp thời thì cả đế đô sẽ rất nguy hiểm, chắc hẳn lúc này toàn bộ thái y viện đã rất khẩn trương.

“Có biết là bệnh gì không?” Hàn Văn Tịch nghiêm túc hỏi.

Hạ quân gia hoảng hốt: “Lý thái y không nói, Vương phi nương nương, dù sao cũng là ôn dịch, vậy thì chắc chắn... chúng ta vẫn nên tranh thủ thời gian bảo vệ cho Thái phi nương nương biết, phủ chúng ta cũng phải chuẩn bị nhanh chóng nữa!”

Hàn Văn Tịch kiểm tra dược liệu mà Lý thái y đưa đến, cũng không nhìn ra được điều gì, dù sao thì nàng cũng không hiểu rõ phương diện này cho lắm.

“Mẫu phi ở trong hậu viện, người đi đi.”

Hàn Văn Tịch cũng không suy nghĩ nhiều nữa, nàng vẫn đắm chìm trong chuyện của Long Phi Dạ, đối với nàng thì chuyện đó mới là chuyện lớn duy nhất.

Nàng hơi do dự một lát rồi mới phái Hạ quân gia bí mật đi báo tin cho Hàn gia, sau đó mới vào trong vườn hoa.

Nhưng mà, sự việc lại vượt khỏi dự đoán của Hàn Văn Tịch.

Mấy ngày sau, quốc công phủ, Bình Bắc hầu phủ, tướng phủ và mấy đại thế gia khác, thậm chí là trong cung đều truyền ra tin tức đã có người bị nhiễm bệnh, tin tức này căn bản không giấu được, ngay cả nhà của dân chúng bình thường cũng đã bắt đầu xuất hiện tình hình dịch bệnh.

Cuộc ôn dịch này xem như đã truyền đến đế đô, tình hình dịch bệnh đã vượt khỏi tầm kiểm soát của thái y viện, ngay cả Cố Bắc Nguyệt cũng không thể xác định đây là bệnh gì, bầu trời đế đô như bị bao phủ bởi một màu xám, lòng người hoang mang, ít có ai dám đi ra ngoài.

Cũng chính vì chuyện ôn dịch mà việc Tần vương bị giam lỏng cũng đã phai nhạt, Thiên Huy hoàng đế vừa tí mĩ chú ý động tĩnh trên chiến trường Tam Đồ, lại vừa sút đầu mẻ trán với ôn dịch nơi đế đô. Mặc dù Long Phi Dạ tri trệ không chịu nhượng bộ, tạm thời thì Thiên Huy hoàng đế cũng chẳng có thời gian đoái hoài đến hắn.

Lúc này, Thiên Huy hoàng đế đang nâng trán trầm tư trong ngự thư phòng, Tiết công công người chưa đến thì tiếng đã đến nói: “Hoàng thượng, không ổn! Không ổn rồi!”

Thiên Huy hoàng đế trợn mắt nhìn về phía cửa, chỉ thấy Tiết công công lộn nhào lao vào, hắn còn chưa kịp nổi nóng thì Tiết công công đã vội vàng bẩm báo: “Hoàng thượng, trong cung của Thái hậu có một cung nữ phát bệnh mà chết!”

“Cái gì?” Thiên Huy hoàng đế hoảng sợ đến mức muốn nhảy dựng lên, hắn lập tức gặn dừ: “Gọi Cố Bắc Nguyệt đến đó ngay!”

“Hoàng thượng, lúc này Cố thái y đã ở trong cung của Thái hậu rồi.” Tiết công công bấm bấm một cách chi tiết.

Thiên Huy hoàng đế định qua ngay, Tiết công công lại can ngăn: “Hoàng thượng, tuyệt đối không thể, Cố thái y đang tự mình đốt được khừ tà cho Khang Ninh cung, chỗ đó đã không còn sạch sẽ nữa rồi!”

Một chỗ nếu đã xuất hiện bệnh nhân, vậy thì có thể chứng minh chỗ đó đã nguy hiểm, nhưng đây là việc liên quan đến sự an nguy của mẫu hậu, sao Thiên Huy hoàng đế có thể không đến thăm cho được, hần vội vã đi đến Khang Ninh cung, vừa đi vừa hỏi: “Đang yên đang lành, tại sao lại nhiễm bệnh?”

Phải biết rằng những người bị nhiễm bệnh ở trong cung đều là những người có qua lại với quốc cữu phủ lúc trước, bọn họ đã sớm bị cách ly.

Tiết công công do dự một lát, mới nói: “Hoàng thượng, mấy ngày trước Thái hậu nương nương đã bí mật đến quốc cữu phủ một chuyến, có mang theo một cung nữ, người bị nhiễm bệnh chính là cung nữ đó.”

Quốc cữu phủ là nhà mẹ đẻ của hoàng hậu nương nương, thật ra cũng chính là nhà mẹ đẻ của thái hậu, Hoàng hậu là cháu gái của Thái hậu, tam công tử của quốc cữu phủ phải gọi Hoàng hậu một tiếng cô, gọi Thái hậu nương nương một tiếng bà cô!

Mặc dù Thái hậu biết là không được đi đến quốc cữu phủ, nhưng độc đinh duy nhất trong nhà mẹ đẻ lại bệnh nặng sắp chết, Thái hậu cũng không đành lòng!

Nghe được lời này, Thiên Huy hoàng đế cực kì tức giận, bạo nộ với Tiết công công: “Hò đồ! Quả thực là hò đồ mà!”

Ngay ngày hôm đó, lúc Thiên Huy hoàng đế đến Khang Ninh cung thì thấy hình như Cố Bắc Nguyệt đang nói điều gì đó với Thái hậu, Cố Bắc Nguyệt thấy Hoàng đế đã đến thì im lặng không nói nữa, còn Thái hậu thì nhủ mầy, mặt mũi có vẻ rất khó xử.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 173: Uy Hiếp, Người Sẽ Hiểu

Thiên Huy hoàng đế mang một bụng lửa giận, hần không thể tức giận với Thái hậu, nên chỉ đành phát cáu với Cố Bắc Nguyệt.

“Cố Bắc Nguyệt, đã mấy ngày rồi, đến nay thì ngay cả việc bệnh này là bệnh gì thái y viện cũng không biết, trăm còn có thể trông cậy vào các người điều gì chứ? Có phải là người không muốn làm thái y đứng đầu nữa hay không?”

“Trăm chỉ có thể cho các người thêm ba ngày, sau ba ngày, nếu vẫn không thể khống chế tình hình dịch bệnh, người đừng trách trăm không nể mặt!”

Ôn dịch, hầu hết đều không có biện pháp trị liệu, thế nhưng ít nhất cũng có thể khống chế được phạm vi bộc phát, chỉ là bây giờ ngay cả bệnh này là bệnh gì cũng không biết rõ, điều này cũng có nghĩa là không thể tìm được biện pháp dự phòng và khống chế.

Dưới tình huống này, vì phòng ngừa tình hình dịch bệnh bạo phát, ảnh hưởng đến nhiều người thì chỉ có thể dùng biện pháp phi nhân đạo, đó là cách ly và tiêu diệt tất cả những người bị nhiễm bệnh.

Tuy nhiên, đối với những người dân bình thường bị nhiễm bệnh thì quan phủ còn có thể cưỡng ép làm vậy, nhưng đối với những quyền quý trong đế đô thì không thể làm như vậy được.

Giống như tam công tử của quốc cữu phủ chỉ còn thoi thóp, nhưng đến nay vẫn được các thái y vây quanh nghĩ cách cứu giúp vậy.

Cùng là mạng người, mỗi người đều bình đẳng như nhau, vương hầu và tướng lĩnh cũng là do trời sinh mà?

Đáng tiếc, đây chính là hiện thực tàn nhẫn nhất, Cố Bắc Nguyệt lúc nào cũng phóng khoáng đậm bạc, thế nhưng trong khoảng thời gian này thì hần chưa bao giờ thôi nhủ mầy.

Thầy thuốc thì nhân từ, nhưng họ luôn phải đưa ra lựa chọn tàn nhẫn nhất.

Cố Bắc Nguyệt đã khuyên can từ sớm, không có cách trị liệu, chỉ có thể khống chế, mà muốn khống chế thì phải khống chế tất cả, không chỉ trong dân gian mà hoàng tộc quý tộc cũng không thể ngoại lệ được, tất cả đều phải bị tiêu diệt!

Tuy nhiên, Thiên Huy hoàng đế chẳng thèm nghĩ ngợi gì đã trực tiếp từ chối, hoàng tộc quý tộc nhà ai sẽ chịu đồng ý với cách sắp xếp thế này chứ? Một tờ chiếu lệnh, phía dưới sẽ có biết bao nhiêu người muốn tạo phản chứ?

Không cần nói đến người khác, chỉ là tam công tử của quốc cữu gia thì thái hậu đã không đồng ý rồi.

Nhưng mà lần này Cố Bắc Nguyệt lại không khuyên can nữa, hần nhìn thái hậu một lát liền chân thành nói: “Hoàng thượng, có lẽ vì thần và thái y viện thật sự không có cách nào đảm nhiệm được việc này, vì thần cả gan đề cử với người một người.”

“Chẳng lẽ lại có người trị được? Là ai?” Thiên Huy hoàng đế kinh ngạc.

Cố Bắc Nguyệt không do dự nữa, thẳng thắn nói: “Tần vương phủ, Vương phi nương nương.”

Lời vừa nói xong, Thiên Huy hoàng đế lập tức sững sờ, sau đó thì khinh thường cười lạnh: “Hàn Văn Tịch? Nàng thì biết cái gì? Nàng ta là độc y, từ lúc nào đã biến thành thần y rồi?”

Ai ngờ, Cố Bắc Nguyệt lại nghiêm túc: “Hoàng thượng, vì thần kiểm tra thi thể xong thì mới phát hiện được sự khác thường, thi thể bị nhiễm bệnh mà chết nếu để lâu thì sẽ xuất hiện độc thi ban, nếu hạ quan không đoán sai thì trận ôn dịch này, không phải là một trận ôn dịch bình thường, mà là một trận ôn dịch có độc!”

Sau khi cung nữ trong cung thái hậu chết, ai cũng không dám xử lý, nhân thủ trong thái y viện không đủ, trì hoãn hơn một canh giờ thì Cố Bắc Nguyệt mới tự mình chạy đến, cũng chính vì vậy mới khiến cho Cố Bắc Nguyệt chú ý đến độc thi ban trên thi thể, nếu không thì người vừa chết bệnh đã được hỏa táng ngay lập tức, căn bản không thể nhìn ra điều bất thường được.

Chuyện này, Cố Bắc Nguyệt đã nói với thái hậu nương nương vào lúc nãy rồi.

Sau khi Thiên Huy hoàng đế nghe được lời giải thích của Cố Bắc Nguyệt, hần lập tức trầm mặc.

Cố Bắc Nguyệt đương nhiên biết rõ chuyện Thiên Huy hoàng đế kiêng kị Hàn Văn Tịch, thế nhưng hần lại coi như mình không biết gì cả, nghiêm túc hỏi: “Theo kinh nghiệm của vi thần, trong mười phần thì có chín phần chắc chắn là độc ôn dịch, độc thuật của Vương phi nương nương rất cao siêu, chắc chắn sẽ có phương pháp phá giải! Thi thể của cung nữ đó vẫn còn nằm trong thái y viện, phải chăng chúng ta nên mời Vương phi nương nương đến nhìn xem thử?”

Thiên Huy hoàng đế vẫn trầm mặc.

Lúc này, thái hậu lại mở miệng: “Hoàng đế, có biết bao nhiêu người đang chờ được cứu mạng đấy, việc này liên quan rất lớn, không thể kéo dài, vẫn nên nhanh chóng cho gọi Tần vương phi đến thì hơn!”

Cái chết của Trường Bình công chúa, Hoàng hậu phát điên, thái hậu đã hận Hàn Văn Tịch đến thấu xương, thế nhưng, lúc này Cố Bắc Nguyệt đã nói, tam công tử của quốc cứu phủ chỉ còn có thể chịu đựng được nhiều nhất là một ngày nữa, vì độc đình của quốc cứu phủ, tạm thời Thái hậu cũng không thể so đo với Hàn Văn Tịch được, chỉ cần còn một tia hy vọng, bà liền phải bắt lấy!

Vừa cho Tần vương phủ một đồn đánh phủ đầu, bây giờ lại qua đó cầu xin người ta giúp đỡ, đương nhiên là Thiên Huy hoàng đế không thể chịu đựng được, trong lòng hần cũng chẳng vui vẻ gì, thế nhưng thái hậu nói rất đúng, vấn đề này không hề nhỏ chút nào!

Đương nhiên, Thiên Huy hoàng đế cũng rất thông minh, hần lạnh lùng trả lời: “Cố Bắc Nguyệt, đây là chuyện của thái y viện các người, các người muốn mời ai thăm không quan tâm, thứ trăm muốn là tình hình dịch bệnh lập tức được khống chế!”

Để Cố Bắc Nguyệt đứng ra, lấy danh nghĩa của thái y viện mời nàng ta, Hàn Văn Tịch cũng chẳng thể đắc ý được!

Cố Bắc Nguyệt mừng rỡ: “Hạ quan đã hiểu, hạ quan đi làm ngay!”

Hàn Văn Tịch đã chán nản mấy ngày vì chuyện của Long Phi Dạ, cộng thêm ôn dịch đã hoành hành, mấy ngày nay nàng cũng chẳng hề ra ngoài, luôn ngồi trước cửa tẩm cung của Long Phi Dạ trầm tư suy nghĩ.

Nàng biết đến bây giờ ôn dịch vẫn chưa được khống chế, nhưng nàng chưa bao giờ nghĩ đến trận ôn dịch này sẽ là độc ôn dịch cả!

Ôn dịch, nói trắng ra chính là một loại bệnh độc gây bệnh có tính truyền nhiễm cao, nhưng mà thứ độc ôn dịch truyền nhiễm lại là độc được.

Bệnh độc và độc được không giống nhau, bệnh độc thì gây bệnh, còn độc được thì làm trúng độc, nói chính xác thì người bị truyền nhiễm sẽ không chết vì bệnh, mà sẽ chết vì độc!

Trong thiên nhiên loại độc được có thể truyền nhiễm như thế này rất hiếm thấy, mà loại độc nhân tạo cũng rất khó làm ra, nói cách khác, xác suất bộc phát độc ôn dịch là vô cùng thấp!

Hàn Văn Tịch mơ hồ cảm thấy chuyện này có chút kỳ quái, chỉ là Cố Bắc Nguyệt đã phái người đến cửa nhờ giúp đỡ, nàng cũng chẳng kịp suy nghĩ nhiều nữa, lập tức thu xếp một lát rồi định ra ngoài.

Tuy nhiên, trước khi ra ngoài thì nàng lại bị Hạ quân gia bắt gặp: “Vương phi nương nương, người muốn đi đâu vậy?”

“Ta đi một lát thì về.” Hàn Văn Tịch thản nhiên nói, nàng cũng không nói cho bất kì ai là nàng muốn đến thái y viện.

“Vương phi nương nương, không thể ra ngoài được, bên ngoài đang lộn xộn lắm, lờ như...”

Hạ quân gia còn chưa nói xong, Nghi thái phi đã chậm rãi bước đến, lạnh lùng nói: “Hạ quân gia, nàng muốn đi chết, người cứ mặc nàng, tốt nhất là đừng trở về nữa.”

Nghi thái phi dứt lời thì chẳng thèm nhìn Hàn Vân Tịch, cứ đi qua như vậy.

Nghi thái phi đã hao tổn tinh thần vì chuyện của Tần vương, mấy hôm nay nàng đều sống như một cái xác không hồn.

Hạ quân gia nghe thấy lời này cũng cảm thấy bị tổn thương, huống chi là Hàn Vân Tịch?

Nàng không nói gì, im lặng nhìn bóng lưng của Nghi thái phi biến mất trong hoa viên, lúc này mới quay đầu lại, cười nói với Hạ quân gia: “Hạ quân gia, ban đêm nhớ trông cửa giúp ta, ta chắc chắn sẽ trở về.”

Mấy ngày nay nàng chưa hề nở nụ cười.

Thế nhưng, vào giờ này phút này, nàng lại cười, không chỉ cười mà trong đôi mắt sáng của nàng lại tỏa ra một tia sáng động lòng người, giống như mới sống lại vậy.

Hàn Vân Tịch, nàng như vậy là sao?

Hạ quân gia nhìn thấy thì tròn mắt há hốc mồm, mà Hàn Vân Tịch thì không nói nhiều nữa, nàng dứt khoát xoay người ra ngoài.

Cố Bắc Nguyệt nghe được tin Hàn Vân Tịch đã đến thái y viện, lập tức ra nghênh đón: “Vương phi nương nương, hạ quan biết người nhất định sẽ đến.”

“Người chắc chắn như vậy sao?” Hàn Vân Tịch cười nói.

Nàng lập tức nghe Cố Bắc Nguyệt nói một cách đại khái về tình huống của ôn dịch, sau đó hai người làm một vài biện pháp phòng hộ đơn giản, liền đi vào phòng chứa thi thể.

Đối với thầy thuốc ở cổ đại, trong lòng Hàn Vân Tịch rất kính nể, bọn họ không có nhiều biện pháp phòng hộ tiên tiến như hiện đại, cho dù biết là bệnh truyền nhiễm vẫn xông pha đi đầu, ngay lập tức tiếp xúc bệnh nhân, thi thể.

Vừa đến gần thi thể, hệ thống giải độc lập tức phát ra cảnh báo, Hàn Vân Tịch lập tức dừng bước, ánh mắt chăm chú nhìn về phía thi thể.

Cố Bắc Nguyệt đã nhìn Hàn Vân Tịch kiểm tra độc, giải độc được mấy lần, hẳn đã quen với phương thức kiểm tra đặc thù của nàng nên im lặng đứng chờ ở một bên.

Chỉ là, không nghĩ đến Hàn Vân Tịch lại nhanh chóng có kết luận như vậy, giọng nói của nàng vang dội và dứt khoát: “Là độc dịch hạch.”

"Độc dịch hạch?"

Cố Bắc Nguyệt kinh hãi, dịch hạch là loại ôn dịch đáng sợ nhất và không gì sánh nổi, hẳn đương nhiên biết được. Thế nhưng, triệu chứng của người bị nhiễm bệnh hoàn toàn không giống với bệnh dịch hạch, độc dịch hạch lại là thứ gì?

Chẳng lẽ lại càng khủng khiếp hơn ư?

“Đúng vậy, chính là độc dịch hạch, lúc đầu dịch hạch và độc dịch hạch có phương thức truyền nhiễm giống nhau, đều thông qua bọ chết trên người con chuột để truyền nhiễm.”

Về mặt của Hàn Vân Tịch mang sự nghiêm túc, chuyên ngành, nàng đang cảm thấy may mắn trong bụng, may mắn đây là độc dịch hạch chứ không phải là dịch hạch.

Dịch hạch bắt nguồn từ bọ chết, về sau thì phương thức truyền nhiễm bệnh độc càng nhiều hơn, thậm chí ngay cả việc hít xỉ đều có thể lây cho người khác, dưới điều kiện chữa bệnh ở cổ đại, chuyện này thật sự rất kinh khủng, cơ bản là không thể văn hồi và rất khó khống chế.

Trong giới sử học, thậm chí có người còn cho rằng dịch hạch đã dẫn đến rối loạn, khiến cho quốc gia phải diệt vong, cũng giống như ở thời Minh mạt, cuối thời nhà Nguyên đều có bệnh dịch hạch xuất hiện với quy mô lớn.

Nhưng nếu như là độc dịch hạch thì phương thức truyền nhiễm chỉ có thể có một loại mà thôi, đó chính là truyền nhiễm do bọ chết.

Bọ chết mang độc sẽ hút máu rồi dẫn đến trúng độc, nói cách khác, chỉ cần có thể khống chế được bọ chết, diệt hết độc bọ chết thì tình hình dịch bệnh đã có thể được khống chế.

Truyền nhiễm bằng bọ chết?

Mặc dù Cố Bắc Nguyệt có cái hiểu có cái không, nhưng hẳn cũng không phải là kẻ ngốc, liền vội vàng hỏi: “Kể từ đó, chỉ cần diệt hết bọ chết, ngăn chặn phương thức truyền nhiễm thì có thể khống chế được dịch bệnh? Nói cách khác, nếu không có bọ chết thì người này sẽ không thể lây bệnh cho người kia.”

“Thông minh!” Hàn Văn Tịch cười.

“Dân chúng được cứu rồi!”

Cố Bắc Nguyệt cực kì mừng rỡ, vội vã ra khỏi phòng chứa thi thể, lập tức hạ lệnh: “Người đâu, truyền lệnh xuống, hủy bỏ tất cả các kế hoạch thiêu chết! Triệu tập tất cả thái y và quan viên trong Dịch Tai ty đến họp!”

Nhìn thấy dáng vẻ vừa vui vừa nôn nóng của Cố Bắc Nguyệt, Hàn Văn Tịch rất ấm lòng.

“Vương phi nương nương, chắc chắn người có thể giải được độc của độc dịch hạch, chưa nói đến vùng ngoại ô, chỉ ở trong đế đô thôi thì đã có hơn trăm người đang chờ được cứu mạng.” Cố Bắc Nguyệt thật lòng nói.

Hàn Văn Tịch đang muốn trả lời, ai ngờ Cố Bắc Nguyệt lại nói tiếp: “Vương phi nương nương, tình huống khẩn cấp nhất chính là tam công tử của quốc cữu phủ, hôm trước ngay cả Thái hậu cũng đã đến thăm, tại hạ đoán chừng hắn sẽ không qua khỏi ngày mai.”

Lời này vừa nói ra, Hàn Văn Tịch liền cảm thấy ngột ngạt, sao nàng có cảm giác Cố Bắc Nguyệt đang muốn nhắc nhở nàng điều gì đó nhỉ?

“Cố thái y, người... đang nhắc ta điều gì sao?” Hàn Văn Tịch hỏi với vẻ thăm dò.

Đáy mắt Cố Bắc Nguyệt hiện ra sự gian xảo, hắn lại mang vẻ mờ mịt hỏi: “Vương phi nương nương, lời này của người có... ý gì?”

Thấy vậy, Hàn Văn Tịch nghĩ là mình đã cả nghĩ quá rồi.

“Không có ý gì.” Hàn Văn Tịch cười: “Đương nhiên là độc dịch hạch có thể giải được, chỉ là về phương thuốc này ta phải thương lượng với Tàn vương điện hạ một chút, lúc đó mới có thể khẳng định được. Đúng rồi, diệt bọ chết cũng không phải là một biện pháp để trị tận gốc, chỉ có ban phát thuốc giải một cách rộng rãi thì mới có thể phòng chống được dịch bệnh!”

Nói Hàn Văn Tịch nhân lúc thừa nước đục thả câu cũng được, chỉ biết suy nghĩ cho bản thân cũng được, khi Cố Bắc Nguyệt phất người đến phủ tìm nàng, nàng lập tức nhìn thấy được hy vọng giải cứu Long Phi Dạ!

Trận ôn dịch này xảy ra ở đế đô, một khi không thể khống chế được thì tất nhiên sẽ gây nên sự rung chuyển, thậm chí chính sách quan trọng của quốc gia cũng sẽ bị ảnh hưởng, hơn nữa, chắc hẳn Hoàng đế và Thái hậu cũng vội vã muốn cứu rất nhiều người bị nhiễm bệnh.

Không nói đến ai khác, chỉ nói đến vị tam công tử, vị độc đinh của quốc cữu phủ kia thôi, đó chính là bảo bối của Thái hậu!

Ý cười nơi đáy mắt của Cố Bắc Nguyệt lại nồng đậm hơn nữa, đáng tiếc, Hàn Văn Tịch không hề chú ý đến điều này.

“Vương phi nương nương, chẳng lẽ chỉ có điện hạ mới biết được phương thuốc giải độc dịch hạch sao?” Cố Bắc Nguyệt hỏi.

“Bí mật!” Hàn Văn Tịch vui vẻ: “Cố thái y, hãy chuyển lời nói của ta nói cho Hoàng thượng biết, người sẽ hiểu.”

Long Phi Dạ, chàng đã cảm đặc xá lệnh của tiên đế đến để cứu ta, như vậy hôm nay ta sẽ vì chàng, uy hiếp đương kim hoàng đế!

Hàn Văn Tịch vừa dứt lời thì ngồi xuống một bên, nàng sẽ chờ ở đây!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 174: Nóng Lòng, Thiếp Tới Cứu Chàng

Bốp!”

Một tiếng vang lớn vang lên trong ngự thư phòng, đây cũng không phải là lần đầu Tiên Huy hoàng đế ném như vậy, nhưng đây là lần vang dội nhất.

Cố Bắc Nguyệt đứng bên cạnh, mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, hắn đã chuyển lời của Hàn Văn Tịch đến.

Thái hậu ngồi bên cạnh, cũng cực kỳ giận dữ: “Hàn Văn Tịch khá lắm, cô ta có ý gì chứ?”

“Cố Bắc Nguyệt, thái y viện của người không có độc y nào có thể giải độc sao?” Tiên Huy hoàng đế tức giận chất vấn.

Thái y viện đương nhiên là có phối độc y, chỉ là, chắc rằng ngay đến cả bệnh dịch hạch bọn họ cũng chưa từng được nghe qua.

“Hoàng Thượng, nếu như bọn họ biết giải độc, thì đã sớm nhìn ra là dịch hạch rồi.” Cố Bắc Nguyệt thành thật trả lời.

Thiên Huy hoàng đế thở dồn dập, hần đứng lên, hai tay chấp sau lưng, đi tới đi lui, cực kỳ mất kiên nhẫn.

Hàn Văn Tịch nói thì dễ nghe, thuốc giải cần phải thương lượng với Tần Vương, thế nhưng trên thực tế chính là uy hiếp hần! Hần sao có thể để một tiểu nha đầu uy hiếp?

Hơn nữa, khó lắm mới bắt được cái sai của Tần Vương, có thể vậy khốn hần, sao có thể bỏ qua dễ dàng được!

Không!

Hần không làm được!

"Người đâu, dán cáo thị, mời độc y, người có thể giải được dịch hạch, thì có thể có được vị trí chủ của thái y viện!" Thiên Huy hoàng đế giận điên lên.

Cố Bắc Nguyệt đang là chủ của thái y viện này thì mặt lại đầy sự bình tĩnh, không hề mở miệng nói gì.

Nhưng mà, Tiết công công liền tiến lên: "Hoàng Thượng, Thái hậu nương nương, phủ quốc cữu truyền đến tin tức, Tam công tử hôn mê rồi!"

Nghe xong lời này, Thái hậu bỗng nhiên đứng lên: "Cái gì?"

"Vừa mới nôn ra một ngụm máu đen liền hôn mê rồi, tất cả thái y đều thúc thủ vô sách, nói là... nói là cần... chuẩn bị hậu sự!" Tiết công công kiên trì nói tiếp.

Thái hậu chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, phải đỡ lấy tay ghế mới có thể miễn cưỡng đứng vững, mà Thiên Huy hoàng đế đang đi tới đi lui đã ngừng bước, nhìn qua.

Đột nhiên, Thái hậu vội vàng nói: "Hoàng đế, không chờ được nữa! Không chờ được nữa! Hàn Văn Tịch muốn làm gì, thì chiều theo nàng ta, mau bảo nàng ta đến đây xem! Bạch gia chỉ có một huyết mạch này thôi!"

Chân mày Thiên Huy hoàng đế nhíu lại, do dự không quyết.

"Hoàng đế! Chẳng lẽ người lại muốn nhìn Bạch gia tuyệt hậu sao?" Thái hậu tức giận.

Thiên Huy hoàng đế cực kỳ không bằng lòng, nhưng mà, đối mặt với ôn dịch, đối mặt với cái chết, ông cũng bất lực, ông lạnh lùng nói: "Cố Bắc Nguyệt, người đi nói với Hàn Văn Tịch, giữ lấy tính mạng của tam công tử, trăm sẽ để cho nàng ta gặp Tần Vương!"

Lúc nghe được tin này, Hàn Văn Tịch đang ngồi liền nhảy cẫng lên, không bao giờ từ bỏ, lần này, nàng phải cho Nghi thái phi thấy, không có hậu thuẫn hùng mạnh như Vinh Lạc công chúa xuất thân cao quý, dựa vào hai bàn tay của mình, dựa vào bản lĩnh của mình, nàng cũng có thể chống lại Thiên Huy hoàng đế. Cũng có thể cứu Long Phi Dạ!

Hàn Văn Tịch vui đến nỗi tóm chặt lấy cánh tay của Cố Bắc Nguyệt kéo đi: "Đi nhanh lên, đến phủ quốc cữu!"

Cố Bắc Nguyệt nhìn bàn tay nhỏ nhắn xinh xắn kia, đáy mắt liền xẹt qua một tia lưu luyến, nhưng mà hần vẫn nhàn nhạt cười, tránh khỏi mà không để lại dấu vết gì: "Vương phi nương nương, mời đi bên này, xe ngựa đã chuẩn bị xong rồi."

Động tác của Cố Bắc Nguyệt quá tự nhiên, trong lòng Hàn Văn Tịch cũng rất vô tư, mặc dù đã bị tránh ra rồi, nàng cũng vẫn không hề để ý đến việc nắm tay có gì đó không ổn, cả hai người đều không ngờ, cùng nhau bước về phía cửa cạnh.

Cố Bắc Nguyệt nghĩ, đúng là người vô tư trong lòng không có tạp niệm, thì mới dám không giữ lễ tiết như vậy.

Về phần thuốc giải dịch hạch, Hàn Văn Tịch đã có cách điều chế, nhưng mà không có thuốc, vậy là, dựa vào thuật châm kim của cô, giữ lại tính mạng cho tam công tử vài ngày, thì vẫn có thể làm được!

Huống hồ, cho dù có thuốc, thì giờ khắc mấu chốt, trước khi gặp được Long Phi Dạ, nàng sẽ không dùng thuốc.

Bọn họ còn chưa tới phủ quốc cữu, thì tin tức đã truyền đến phủ quốc cữu, vì vậy, bọn họ vừa mới đến cửa, liền lập tức có người đến đón, vội vàng đưa bọn họ đến phòng của tam công tử.

"Cố thái y ở lại, tất cả mọi người đừng vào." Hàn Văn Tịch vẫn giữ quy tắc cũ.

Lời này, lại khiến cho lão quốc cữu tức giận: "Hàn Văn Tịch, ngươi muốn làm gì tam nhi? Có gì mà không được xem? Nếu như có mệnh hệ gì, ngươi có gánh vác được không?"

"Lão quốc cữu, ta có thể giải thích rõ là ta sẽ làm gì, chỉ là, sợ người nghe rõ rồi, thì sẽ thật sự chuẩn bị hậu sự cho lệnh tôn." Hàn Văn Tịch lạnh lùng nói.

"Ngươi!" Lão quốc cữu nổi giận, Hàn Văn Tịch dứt khoát khoanh tay trước ngực dựa vào cột nhà, bộ dạng tùy theo ngài.

Thấy thế, lão quốc cữu liền trở nên vội vàng: "Được được được! Ngươi muốn gì cũng được, mau đi cứu người đi!"

Hàn Văn Tịch lúc này mới đứng thẳng dậy, sau khi vào phòng, trước khi đóng cửa, nàng còn nói một câu: "Lão quốc cữu, gọi thẳng tên húy của bản vương phi chính là tội phạm thượng rồi, không được có lần sau nữa."

Nàng nói xong, lúc này mới nặng nề đóng cửa lại, để lại lão quốc cữu ở ngoài cửa đang trợn mắt há mồm.

Cố Bắc Nguyệt ở bên cạnh nhìn thấy vậy cũng không biết nói gì về người nữ nhân này, người nữ nhân này không hề chịu thiệt một chút nào, rõ ràng nhìn thì rất yếu đuối, nhưng lại dám nói dám làm, dám gánh vác.

Nữ nhân như vậy, đừng nói đến Đế Đô, ngay đến cả Thiên Ninh quốc cũng không tìm ra người thứ hai.

Cố Bắc Nguyệt rất may mắn, nếu như không phải Mục Thanh Vũ trúng độc, có lẽ, hắn cũng không được vào.

Kỳ thật, Hàn Văn Tịch cũng không cần Cố Bắc Nguyệt là trợ thủ, một mình nàng là được, chỉ là, hình như là quen rồi, Cố Bắc Nguyệt ở đâu sẽ cho cô ở bên cạnh nhìn.

Thái độ cẩn thận, Hàn Văn Tịch sau khi chắc chắn là dịch hạch, liền bắt đầu châm cứu trừ độc.

Muốn giải độc dịch hạch, cách tốt nhất chính là tìm thuốc giải, nếu như không có thuốc giải thì chỉ có thể dựa vào việc trừ độc, giảm nhẹ bệnh trạng, kéo dài thời gian phát độc để bảo vệ tính mạng.

Phải nói rằng, nếu như Thiên Huy hoàng đế còn do dự thêm nữa, hoặc là Cố Bắc Nguyệt không kịp thời phát hiện bệnh dịch, thì vị tam công tử này chết chắc.

Hàn Văn Tịch cố hết sức bài trừ một lượng độc tính nhiều nhất có thể, sau nửa giờ, nàng thu kim lại, xong rồi!

Cố Bắc Nguyệt liền kịp thời đưa đến một chiếc khăn lau mồ hôi sạch sẽ.

Hàn Văn Tịch cười cười, nhận lấy: "Cảm ơn."

Vừa mở cửa, cả nhà quốc cữu liền vây tới, hỏi loạn lên, lão quốc cữu mặc dù không mở miệng, nhưng cũng cực kỳ căng thẳng.

"Tính mạng thì tạm thời đã giữ được rồi, có lẽ là sẽ chống đỡ được năm sáu ngày, muốn cứu hắn, còn cần có thuốc giải." Hàn Văn Tịch thật tình nói.

"Vậy thuốc giải đâu!" Lão quốc cữu không nhịn được lên tiếng.

Ai ngờ, Hàn Văn Tịch lại đáp lại: "Vậy thì phải đợi tin tức của Hoàng thượng!"

Lời này... có ý gì?

Tất cả mọi người buồn bực, quốc cữu gia thì lại càng là ngoài ý muốn, Hàn Văn Tịch cũng chẳng có thời gian để lẻ mề ở đây, thừa dịp mọi người đang dờ dẫm, nàng liền đẩy đẩy Cố Bắc Nguyệt ở trước mặt, vội vã rời đi.

Nàng không thể chờ thêm để được gặp Long Phi Dạ nữa!

Vừa mới tiến cung Hàn Văn Tịch liền chạy đến Hối Tư Cung, Thiên Huy hoàng đế cũng không nuốt lời, chỉ là, cho dù ông có muốn nuốt lời cũng không có cách nào nuốt lời với Hàn Văn Tịch.

Hối Tư Cung là chỗ để hoàng tử đóng cửa suy nghĩ, cung điện không lớn, bốn bức tường lớn đều không có cửa sổ, chỉ có một cánh cửa, có thể tưởng tượng được những ngày ở đây sẽ nhàm chán đến thế nào.

Tiết công công mở cửa: "Vương phi nương nương, mời."

Hàn Văn Tịch vừa tiến cung liền xông tới đây, nhưng mà, vừa đến cửa, thì lại có chút sợ sệt, tim đập thình thịch.

Long Phi Dạ nhìn thấy nàng, sẽ có phản ứng thế nào đây?

"Vương phi nương nương, mời." Tiết công công lại nói lần nữa.

Hàn Văn Tịch lúc này mới bước vào, nàng vừa bước vào, cửa liền đóng lại.

Trong cung, trống rỗng, trừ một gian phòng nhỏ ra, thì chẳng còn gì, cửa đóng chặt, bốn bề yên tĩnh.

Hàn Văn Tịch đi tới cửa, nhẹ nhàng gõ cửa một cái: "Điện hạ."

Thế nhưng, không ai trả lời nàng.

"Điện hạ, người ở bên trong sao? Điện hạ?" Hàn Văn Tịch lại hô vài câu, vẫn không hề có sự đáp lại nào.

Nàng đã xem không sót thứ gì trong viện này, không gặp một ai, Long Phi Dạ chỉ có thể ở trong phòng, sao lại không trả lời?

Chẳng lẽ lại xảy ra chuyện gì? Thiên Huy hoàng đế tra tấn chàng? Hay là bệnh rồi, cũng nhiễm ôn dịch?

Nghĩ đến đây, Hàn Vân Tịch sợ hãi, gấp gáp: "Long Phi Dạ!"

Nàng gào lên, mạnh mẽ đẩy cửa vào, lại phát hiện trong phòng, không có một ai.

Người đâu?

Mà lúc này, Long Phi Dạ đang ngồi ở trên nóc nhà, khoe môi lạnh lùng nhàn nhạt nhếch lên, chỉ là, chàng vẫn không lên tiếng.

"Long Phi Dạ!"

"Long Phi Dạ, chàng ở đâu? Chàng có ở đây không?"

Hàn Vân Tịch đi ra khỏi phòng, lòng nóng như lửa đốt hô to.

Nàng càng nghĩ càng thấy không đúng, mình cũng sắp mất lòng tin rồi, có khi nào là Thiên Huy hoàng đế lừa dối nàng không? Long Phi Dạ không phải là đã... phải biết rằng tội kháng chỉ, theo luật, Thiên Huy hoàng đế có thể xử tử chàng.

Nghĩ đến đây, Hàn Vân Tịch lại vội vàng đi về phía cửa, nhưng mà, ngay lúc này, Long Phi Dạ cuối cùng cũng mở miệng: "Hàn Vân Tịch, ai cho phép nàng gọi thẳng tên của bản vương?"

Nghe xong lời này, Hàn Vân Tịch liền dừng bước, sau một khắc lập tức liền quay đầu nhìn về phía nóc nhà, chỉ nhìn thấy Long Phi Dạ cao cao tại thượng ngồi trên nóc nhà, tôn quý, bá khí, thần bí, lạnh lẽo, uy nghiêm giống như thần vậy, đôi mắt thâm sâu gòai khắc này đang nhìn chăm chăm vào nàng.

Hàn Vân Tịch lúc đầu là sửng sốt, sau đó lập tức liền phốc một tiếng bật cười, ngốc nghếch thốt nên lời: "Long Phi Dạ, chàng không sao chứ! Làm ta sợ muốn chết!"

Tên này, thế mà lại ở trên nóc nhà, bên ngoài có bao nhiêu người lo lắng cho chàng, vậy mà chàng lại nhàn nhã quá.

"Nàng sợ cái gì?" Long Phi Dạ nhún mày hỏi ngược lại.

Ách...

Nàng sợ cái gì, vừa mới... nàng vừa mới sợ hãi sao?

Hàn Vân Tịch ngửa đầu nhìn Long Phi Dạ, hồi lâu, mới giật giật khoe miệng, trêu ghẹo trả lời: "Ta sợ nếu như chàng có mệnh hệ gì, thì ta lại phải chết theo."

Lời này vừa ra, đường cong trên khoe môi của Long Phi Dạ liền lập tức biến mất, chàng đáp xuống, lạnh lùng hỏi: "Nàng vào bằng cách nào?"

Nhiều ngày như vậy, mẫu phi cũng không đến, chắc là Hoàng đế hạ lệnh, không nghĩ tới nữ nhân này lại vào được, thật là làm chàng bất ngờ.

Nhưng mà, càng làm hấn hơn ngoài ý muốn chính là Hàn vân tịch thế mà trả lời hấn: "Ta là tới cứu chàng đi ra."

Long Phi Dạ tò mò, Hàn Vân Tịch liền đem chuyện ôn dịch nói cho chàng biết, nàng nói đến mặt mày hớn hờ, thần thái sáng láng, đặc biệt sáng khoái, không chú ý đến Long Phi Dạ vẫn luôn nhìn nàng, ánh mắt chưa từng dời đi.

Kỳ thật, hấn cũng không cần nàng phải cứu, Thiên Huy hoàng đế cũng không trực tiếp ném hấn vào thiên lao, mà chỉ nhốt ở trong cung, điều này có nghĩa là Thiên Huy hoàng đế vẫn chưa đường lui, vẫn còn kiêng dè.

Hấn là người nhỏ tuổi nhất trong số các Hoàng tử, cũng là người có thể lực yếu nhất, có thể sống sót qua năm tháng tranh đấu hoàng vị ác liệt đó, dĩ nhiên cũng có bản lĩnh.

Thiên Huy hoàng đế trước kia không động được vào hấn, bây giờ, lại càng không động vào được.

"Tại sao nàng lại muốn cứu bản vương?" Long Phi Dạ lại hỏi, ánh mắt hào hứng len vào trong mắt Hàn Vân Tịch.

Ánh mắt như vậy, bá đạo giống như là có thể xâm nhập thẳng vào tim nàng, Hàn Vân Tịch lập tức tránh né, tim đập thình thịch..

Ai ngờ, Long Phi Dạ lại đột nhiên tới gần, khí tức cường đại lập tức liền bao phủ lấy Hàn Vân Tịch, cảm giác áp bức vô cùng.

Bởi vì không muốn chết theo?

Long Phi Dạ nghĩ, nếu như nữ nhân này còn dám trả lời như vậy, hấn nhất định sẽ làm cho nàng hối hận!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 175: Mẫu Phi, Con Đã Về

Vì sao lại cứu hắn?

Kỳ thật, nguyên nhân rất rõ ràng, chỉ là, vì sao đối mặt với sự hỏi dồn của Long Phi Dạ, ánh nhìn bá đạo, Hàn Vân Tịch lại do dự.

Nàng đang do dự cái gì, nàng còn có đáp án khác sao?

"Vì sao?" Long Phi Dạ càng ngày càng đến gần.

Hàn Vân Tịch vội vàng thốt nên lời: "Bởi vì chàng lấy lệnh đặc xá cứu ta, lần này ta cũng cứu chàng một lần, chúng ta không ai nợ ai!"

Ai ngờ, Long Phi Dạ lạnh giọng: "Ai muốn không ai nợ ai với nàng?"

Ồi...

Hàn Vân Tịch sững sốt, mở to hai mắt nhìn chăm chăm Long Phi Dạ, cái tên này... có ý gì?

Lần này, Long Phi Dạ lại là người né tránh ánh mắt, hắn lập tức đẩy ra, ho nhẹ vài cái, lạnh lùng nói: "Hàn Vân Tịch, lệnh đặc xá của bản vương tốt như vậy, nàng vẫn nợ bản vương."

Người này thật hẹp hòi!

Hàn Vân Tịch nhếch miệng, lười tính toán với hắn, hắn hỏi xong rồi, giờ đến lượt nàng.

"Chàng kháng chỉ không lấy Vinh Lạc công chúa, nên mới bị giam lỏng sao?"

Lúc Hàn Vân Tịch hỏi câu này, liền cảm thấy mình cực kỳ ngu xuẩn, đây là chuyện rõ ràng rồi, vậy mà, nàng lại còn hỏi.

"Đúng." Long Phi Dạ trả lời dứt khoát.

"Tại sao vậy?" Hàn Vân Tịch lại vội vàng hỏi.

Được rồi, hỏi vấn đề này, cũng vẫn khiến cho nàng cảm thấy cực kỳ ngu xuẩn, nhưng mà, nàng vẫn cứ hỏi.

Nhưng mà, lần này, Long Phi Dạ không trả lời dứt khoát nữa, hắn hỏi ngược lại: "Chuyện này có liên quan gì đến nàng sao?"

Trong lúc nhất thời, Hàn Vân Tịch liền á khẩu không trả lời được, kỳ thật, nàng đang định hỏi đến điều này, thì không ngờ lại bị gia hỏa này hỏi ngược lại.

Cự tuyệt Vinh Lạc, thì có liên quan gì đến nàng sao?

Nếu không, bị ép cưới một người cũng là cưới, bị ép cưới hai người cũng là cưới... chàng sao phải cố chấp làm to chuyện như thế?

Được rồi, nàng thừa nhận nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của Long Phi Dạ, đôi mắt lạnh băng, nàng liền không hỏi nữa, nhờ chộc giận người này thì phải làm sao?

Kỳ thật, bị ép cưới một người đã rất bức bối rồi, không cần phải chịu bức bối thêm lần nữa đâu, không phải sao?

Hàn Vân Tịch nghĩ như vậy, tâm trạng liền trở nên thoải mái hơn nhiều: "Không liên quan, ta chỉ hỏi vậy thôi."

Long Phi Dạ hơi híp mắt lại, lạnh giọng hỏi: "Nàng còn việc gì khác không?"

"Không có." Hàn Vân Tịch không hề ngẩng đầu lên, bỏ qua sự không vui trong đáy mắt của hắn.

Long Phi Dạ không nói gì nữa, Hàn Vân Tịch cúi đầu, hai người cứ như vậy mãi, cứ nói rồi đột nhiên rơi vào trầm mặc.

Đương nhiên, rất nhanh sau đó Hàn Vân Tịch liền ngẩng đầu lên, nói: "Thuốc giải ở trong tay của ta, ta sẽ đi tìm Hoàng thượng, người không muốn thả người thì cũng phải thả!"

Kỳ thật, Long Phi Dạ từ trước đến nay đều không cần và cũng không muốn được nữ nhân giúp đỡ, nhưng nhìn thấy bộ dạng đầy tự tin của Hàn Vân Tịch, ma xui quỷ khiến thế nào hấn lại gật đầu: "Ừm, ta đợi nàng."

Hàn Vân Tịch vui vẻ, vội vã rời đi.

Ai biết được, vừa ra khỏi cửa, liền thấy một mình Thiên Huy hoàng đế đứng ở cửa, Hàn Vân Tịch bước ra, Tiết công công liền vội vàng khóa cửa lại.

Hàn Vân Tịch ung dung không vội, không kiêu ngạo không tự ti: "Hoàng thượng đang đợi đơn thuốc của Tần Vương sao?"

Đơn thuốc của Tần Vương?

Nữ nhân này, thật là nhanh mồm nhanh miệng!

Thiên Huy Đế không hề che giấu sự giận dữ, đều viết hết lên mặt, ông lạnh lùng hỏi: "Đơn thuốc đâu?"

Hàn Vân Tịch chậm rãi trả lời: "Đơn thuốc ở trong tay của Tần Vương, Tần Vương nói rồi, phải có vị thuốc thì mới tìm được."

Hai tay Thiên Huy hoàng đế đã sớm nắm chặt lại thành nắm đấm, nghe thấy lời này, thật sự không nhịn được, người phụ nữ uy hiếp ông thì thôi đi, còn dám lấy danh nghĩa của Long Phi Dạ để uy hiếp ông, nàng thật biết cách lấy thể diện cho Long Phi Dạ!

Ai mà biết được, Hàn Vân Tịch lại tiến lên một bước, nàng nói: "Chuyện đơn thuốc vẫn mong Hoàng thượng và Tần Vương thương lượng với nhau, nếu như cần thiết, Hàn Vân Tịch sẽ toàn lực phối hợp để tìm thuốc."

Cái này...

Đây không phải là đang muốn ông vào cầu xin Long Phi Dạ sao?

Thiên Huy hoàng đế tức đến nổi huyết khí sôi trào, sát ý bắn ra từ trong ánh mắt, nếu như có thể, ông muốn có thể lăng trì Hàn Vân Tịch ngay lập tức!

Mà lúc này, Long Phi Dạ ở trong viện, nghe rõ hết tất cả những lời ở bên ngoài đang nói, hấn dường như vô cùng hài lòng, khóe miệng giương lên.

Thiên Huy hoàng đế tuyệt đối không thể vào Hối Tử cung, càng không cùng Long Phi Dạ thương lượng chuyện đơn thuốc của bệnh dịch hạch, dựa vào tính cách của Long Phi Dạ, một khi có được cơ hội phản kích, thì nhất định sẽ khiến ông phải dậm chân tại chỗ.

Thiên Huy hoàng đế trừng mắt nhìn Hàn Vân Tịch rất lâu, sau đó mới lạnh lùng nói với Tiết công công: "Tần Vương đã suy ngẫm đủ rồi, để cho hấn ra đi!"

Dứt lời, liền phát áo bỏ đi không quay đầu lại.

Tiết công công khó hiểu nhìn theo bóng lưng đi xa dần của Thiên Huy hoàng đế, mãi vẫn không lấy lại được tinh thần.

"Tiết công công, còn không mở cửa?" Hàn Vân Tịch cười nhắc nhỏ, tâm trạng cực kỳ tốt.

Tiết công công nhìn Hàn Vân Tịch một chút, trong lòng không nhịn được mà cảm khái, nữ nhân, đúng thật là mồm miệng, quan hệ của Tần Vương và Hoàng thượng những năm gần đây càng ngày càng căng thẳng, người phụ nữ này lại tới nhúng tay vào, có trời mới biết tương lai sẽ xảy ra chuyện gì nữa!

Trong lòng Hàn Vân Tịch thật ra cũng biết rất rõ ràng, lần này coi như nàng đã chọc giận Thiên Huy hoàng đế rồi, những ngày tháng tiếp theo, chắc rằng sẽ càng phải thận trọng hơn nữa.

Kỳ thật, nếu như có thể không đắc tội, tránh được thì nàng vẫn sẽ tránh, chỉ là, sự việc không hề nằm trong tầm kiểm soát của nàng, nàng luôn bị động, hơn nữa, nếu đã chọn Long Phi Dạ, thì chắc chắn sẽ thành kẻ địch với Thiên Huy hoàng đế, không phải vậy sao?

Long Phi Dạ cũng là nhân vật trong giới, không lẽ sẽ chịu khuất phục Thiên Huy hoàng đế cả đời?

Cửa cung vừa mở, Long Phi Dạ liền đi ra.

Hàn Vân Tịch liền lập tức cười với hấn, ai mà biết được, Long Phi Dạ lại không hề để ý đến nàng, sai bước đi thẳng về phía trước.

Con người này!

Hàn Vân Tịch cắn môi, nhìn chằm chằm theo bóng lưng của hấn, nàng đã đắc tội với Thiên Huy hoàng đế rồi, chàng cũng không thể cười một cái sao?

Đúng lúc này, Long Phi Dạ lại quay người lại, vẫn là ngữ khí không kiên nhẫn đó: "Hàn Vân Tịch, nàng còn không chịu đi?"

"Đi đâu?" Hàn Vân Tịch không vui trả lời.

"Về nhà." Long Phi Dạ lạnh lùng trả lời, cũng không bước nữa.

Về nhà...

Hai chữ này thật ảm áp, thật sự được nói ra từ trong cái miệng băng giá kia sao?

Đừng nói đến Hàn Văn Tịch, ngay cả Tiết công công ở bên cạnh cũng trợn mắt há mồm, lúc này mới nhận thức được Tần Vương điện hạ và Tần Vương phi vốn là người cùng một nhà.

Khóe miệng Hàn Văn Tịch bất giác giương lên, liền lập tức đi theo.

Lúc trở lại phủ Tần Vương đã là đêm khuya.

Nghi thái phi đã đi ngủ rồi, ngôi nhà to lớn tĩnh lặng, chỉ còn lại vài ngọn đèn còn sáng, vẫn may, Hạ quân gia rất nghe lời, để cửa cho Hàn Văn Tịch, đích thân chờ.

Vừa thấy Hàn Văn Tịch, quân gia liền cực kỳ mừng rỡ: "Vương Phi nương nương, người cuối cùng cũng về rồi, người... "

Nhưng mà, còn chưa nói xong, hần liền ngậy ngăn cả người, nhìn thấy được bóng dáng quen thuộc ở phía sau của Vương Phi nương nương, không phải là ai khác, mà chính là Tần Vương điện hạ.

Hạ quân gia trợn mắt hốc mồm, kinh ngạc đến mức không thốt nên lời, Tần Vương điện hạ không phải bị giam lỏng trong cung sao? Làm sao...

Long Phi Dạ đi qua một bên, đi về phía Phù Dung viện, Hàn Văn Tịch cười hắc hắc với Hạ quân gia, nói cảm ơn xong liền vội vàng đuổi theo Long Phi Dạ.

"Điện hạ, chàng chờ một chút!"

"Điện hạ, chàng chờ một chút!"

Đáng tiếc, Long Phi Dạ lại không hề quan tâm, không hề dừng bước, ngược lại còn càng ngày càng đi nhanh. Bị giam nhiều ngày như vậy rồi, không gặp được ai, có rất nhiều chuyện không thể nhận được tin tức cũng không thể đưa tin ra ngoài, chuyện trong tay hần phải giải quyết ngay.

"Long Phi Dạ!"

Hàn Văn Tịch gấp gấp, xông lên, kéo lấy cánh tay của hần.

Lần này, Long Phi Dạ cuối cùng cũng dừng bước, trầm tĩnh nhìn xuống, hung dữ: "Buông tay!"

Hàn Văn Tịch giống như bị điện giật, lập tức liền buông tay, vội vàng nói: "Chàng qua đây với ta một chút, chỉ một chút thôi."

"Chuyện rất quan trọng?" Long Phi Dạ hỏi.

"Cũng không tính là... chàng qua đây thì sẽ biết." Hàn Văn Tịch cũng không biết phải giải thích thế nào.

"Không rảnh!"

Nàng thì có thể có chuyện gì quan trọng được cơ chứ, nếu như là đi tìm thuốc, cũng không đến mức phải đi ngay lập tức, việc trong tay hần không thể kéo dài thêm nữa.

Thấy hần muốn đi, Hàn Văn Tịch liền không đếm xỉa gì nữa, lại lần nữa kéo tay hần: "Là chuyện rất quan trọng!"

Nàng dứt lời, liền kéo hần đi.

Long Phi Dạ nhú mày, bộ mặt không vui, người phụ nữ này thật đúng là càng ngày càng lớn mật!

Đang muốn đẩy tay của nàng ra, thì lại nhìn thấy bàn tay nhỏ đang kéo chặt của nàng, Long Phi Dạ liền do dự, đáy mắt xẹt qua sự hứng thú, hần cố ý dùng nội công, làm cho mình trở nên nặng nề hơn.

Hàn Văn Tịch vốn vẫn đang nhẹ nhàng kéo đi, lúc này lại dần một mỏi, càng ngày càng khó kéo, chưa đi được bao xa, thì không thể kéo Long Phi Dạ được nữa.

Cuối cùng, nàng nhận ra có gì đó không đúng, liền cau mày lại, trên khuôn mặt bừng bừng đầy phẫn nộ.

Nàng hung hăng kéo một cái, rất hung dữ: "Thật sự là chuyện rất quan trọng! Mau đi đi!"

Dường như, đây là lần đầu tiên có người phụ nữ dám hung dữ với hần như vậy, hoặc có thể nói là, đây là lần đầu tiên hần bị phụ nữ đối xử hung dữ như vậy.

Muốn nổi giận, nhưng lại chỉ lạnh lùng nói: "Vậy nàng buông tay ra!"

Hàn Vân Tịch lập tức liền buông tay, rõ ràng là cánh tay được buông ra, thế nhưng không biết vì cái gì, Long Phi Dạ dường như lại cảm thấy trống trải.

Hắn không thích loại cảm giác xa lạ này.

"Đẫn đường!" Hắn lạnh giọng, ngược lại thúc giục nàng.

Hàn Vân Tịch xoay người rồi đi, dẫn Long Phi Dạ đến Mẫu Đơn Viện của Nghi thái phi, Nghi thái phi đã ngủ rồi, Quế ma ma gác đêm ngủ gà ngủ gật ở bên cạnh phòng.

Hàn Vân Tịch không để ý tới Quế ma ma, tự mình đi gõ cửa: "Cốc cốc cốc" âm thanh rất lớn.

Long Phi Dạ đứng sau lưng nàng, hoàn toàn không đoán được là người phụ nữ này định làm gì, mẫu phi đã ngủ rồi, nàng tìm mẫu phi làm gì?

Tiếng đập cửa đánh thức Quế ma ma canh cổng, Quế ma ma đứng lên, trong phòng liền truyền đến sự chất vấn đầy tức giận của Nghi thái phi: "Quế ma ma, có chuyện gì thế! Nửa đêm canh ba rồi, làm gì vậy?"

Nhưng mà, Quế ma ma lại không trả lời, bà há mồm tròn mắt nhìn Long Phi Dạ đứng ở bên cạnh, vẫn còn duy trì động tác đang đứng dậy.

Trời ơi, Tần Vương! Tần Vương trở về!

Rất nhanh, Nghi thái phi liền khoác áo tự ra mở cửa, vừa nhìn thấy Hàn Vân Tịch đứng ở cửa, bà liền nổi giận: "Hàn Vân Tịch, ngươi làm gì vậy?"

Nhưng mà, Hàn Vân Tịch lại cười cười, cười nói: "Mẫu phi, con về rồi, con dẫn theo cả Tần Vương điện hạ về rồi!"

Nàng nói rồi tránh ra một bước, Nghi thái phi lập tức nhìn thấy Long Phi Dạ đứng ở một bên.

Nghi thái phi lập tức che miệng, không để ý tới áo ngoài trượt xuống, bà không dám tin vào mắt của mình, bà xông lên phía trước ôm lấy Long Phi Dạ: "Phi Dạ, con..."

Long Phi Dạ rốt cuộc cũng hiểu ra Hàn Vân Tịch dẫn hắn tới đây để làm gì rồi, hắn mặc cho Nghi thái phi kích động kéo hắn nhìn từ trên xuống dưới, hỏi này hỏi kia, có chút không biết làm sao, nhưng cũng không có cách nào từ chối.

Mà Hàn Vân Tịch thì lại ngồi ở một bên, nhìn đáng vẻ vui mừng của Nghi thái phi, liền thầm cảm thấy vui vẻ.

Nàng không phải là tai họa, càng không phải là sao chổi.

Mặc dù nhà mẹ đẻ suy tàn, nàng không quyền không thể không chỗ dựa, không thể sánh được với sự tôn quý vinh hiển của Vinh Lạc công chúa, nhưng mà nàng dựa vào bản thân có thể dẫn Long Phi Dạ trở về rồi.

Nghi thái phi, Hàn Vân Tịch con đây không hề kém cạnh Vinh Lạc công chúa gì cả!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 176: Nhìn Trộm, Có Tật Giết Mình

Lúc Long Phi Dạ sắp mất kiên nhẫn, Nghi thái phi cuối cùng cũng xem xét xong, hỏi cũng hỏi xong rồi, biết được tại sao Long Phi Dạ có thể rời khỏi Hối Tử cung.

Hàn Vân Tịch nhìn biểu cảm lạnh lùng của Long Phi Dạ, vẫn luôn cảm thấy khó hiểu, người này sao lại lạnh lùng với mẫu phi thân sinh của mình đến vậy chứ? Chỉ là, Nghi thái phi cũng quen rồi.

Hàn Vân Tịch cũng không suy nghĩ nhiều, nhìn thấy Nghi thái phi đi qua, nàng liền thu lại khóe môi đang cười trộm, bộ mặt thản nhiên ung dung.

Nghi thái phi nhìn nàng, dường như muốn nói nhưng lại thôi, hồi lâu, mới nhàn nhạt nói: "Muộn rồi, cùng điện hạ về nghỉ ngơi đi."

Thật ra, Hàn Vân Tịch cũng không đến để giành công, mà nàng chỉ muốn chính mình rằng mình không phải phế vật mà thôi.

Nàng cũng không nói thêm gì, nhẹ gật đầu, cùng Long Phi Dạ rời đi.

Nhưng mà, hai người đến cửa viện rồi, Nghi thái phi lại nói một câu: "Phi Dạ, nếu như con không thích Vinh Lạc công chúa, thì mẫu phi cũng không làm khó con."

Nếu như nói là Nghi thái phi nói câu này cho Long Phi Dạ nghe, thì không bằng nói là nói cho Hàn Vân Tịch nghe.

Câu nói này, không cần nghi ngờ gì nữa, chính là câu trả lời tốt nhất dành cho Hàn Vân Tịch, cũng là sự khẳng định lớn nhất đối với nàng!

Long Phi Dạ biết, Hàn Vân Tịch vừa trở về đã kéo hấn đến đây, nhất định là do lúc trước bị mẫu phi làm khó, nghe đến câu này, có lẽ là có liên quan đến Vinh Lạc công chúa.

Đáy mắt Long Phi Dạ xẹt qua một tia ngoài ý muốn, không hề trả lời, tiếp tục đi về phía trước, Hàn Vân Tịch đột nhiên lại có cảm giác nhẹ nhõm như trút được gánh nặng.

Nàng nghĩ, không cần biết Nghi thái phi thật lòng đến đâu, ít nhất, có câu nói này là đủ rồi.

Hàn Vân Tịch không quay đầu lại, đứng một lúc rồi đuổi theo Long Phi Dạ, dưới ánh trăng, hai người dường như đều cố ý chậm bước, yên lặng đi.

Trở lại Phù Dung viện, đi đến chỗ bồn hoa, hai người lại một đi bên trái, một đi bên phải.

Nhưng mà, lần này, Long Phi Dạ lại không hề đi ngay, mà lại dừng chân, nhàn nhạt hỏi: "Hàn Vân Tịch, chọc giận Hoàng đế rồi, nàng có biết hậu quả không?"

Nàng đương nhiên là đã nghĩ đến kết quả, nhưng mà, nàng không có sự lựa chọn, Long Phi Dạ nếu thật sự có mệnh hệ gì, người tiếp theo gặp họa sẽ là nàng, nàng đáp lời: "Là chàng chọc giận ông ấy..."

Không ngờ là Hàn Vân Tịch sẽ trả lời như vậy, Long Phi Dạ đột nhiên cười nhẹ: "Ngày mai đến thái y viện, bệnh dịch hạch không thể trì hoãn được."

Hắn nói xong liền đi, bỏ lại Hàn Vân Tịch ở chỗ cũ, tim đập thình thịch.

Vừa nãy... vừa nãy nàng không nghe nhầm chứ?

Người này vậy mà cười rồi, không phải cười lạnh, cũng không phải nụ cười trào phúng, mà là cười nhàn nhạt, cười nhẹ.

Giọng nói của chàng lạnh lẽo, trầm thấp, không nghĩ tới cười lên lại dễ nghe như vậy, có loại ma lực rất hấp dẫn người khác, dường như rất ảm áp.

Ấm áp?

Nghĩ đến từ này, Hàn Vân Tịch tự cảm thấy khó tin, một người lạnh lùng như vậy, sao có thể có thái độ ảm áp được chứ?

Nhìn bóng lưng cao lớn nhưng cô đơn của Long Phi Dạ, Hàn Vân Tịch đột nhiên muốn đuổi theo, xem xem có phải chàng thật sự đang cười không...

Sáng sớm hôm sau, Thiên Huy hoàng đế liền phái Tiết công công đi hạ lệnh, yêu cầu Long Phi Dạ và Hàn Vân Tịch ba ngày sau nhất định phải giao ra thuốc giải bệnh dịch hạch.

Là giao thuốc giải lên, chứ không phải đơn thuốc, hôm qua ở cổng Hối Tư cung Hàn Vân Tịch đã nói với Thiên Huy hoàng đế, trên đơn thuốc có một vị thuốc mà chỉ có Long Phi Dạ mới tìm được.

Long Phi Dạ vốn cho rằng Hàn Vân Tịch chỉ cố ý nói vậy, không ngờ lại là thật, nàng thật sự thiếu mất một vị thuốc.

"Gọi là Tử Ngải Thảo, vô cùng hiếm thấy, theo như ghi chép thì ba mươi năm mới nảy mầm, ba mươi năm mới có lá, quả còn nhỏ đã lớn bằng bàn tay, có thể chế thành vô số thuốc giải."

Hàn Vân Tịch vừa đưa đơn thuốc giải, vừa ngại ngần giải thích.

Long Phi Dạ hoàn toàn không biết gì về Tử Ngải Thảo, nhưng mà, hai cái "ba mươi năm", kẻ ngốc cũng biết rằng Tử Ngải Thảo là thứ hiếm thấy trên đời!

Hắn không hề nhìn đơn thuốc, mà nhíu mày nhìn Hàn Vân Tịch, không chút hào hứng hỏi: "Nàng khẳng định bản vương... có thể tìm được trong vòng ba ngày?"

Có trời mới biết Thiên Huy hoàng đế nếu như biết được sự thật có thổ huyết mà chết hay không chứ?

Hàn Vân Tịch vận ngón tay, ngại ngần, nhưng mà nàng cũng không còn cách nào khác, đưa đơn thuốc lên, Thiên Huy hoàng đế còn đòi được liệu?

Phải biết rằng, tính mạng của tam công tử phủ quốc cừu, không hề được bảo toàn hoàn toàn.

Lần này nàng có thể uy hiếp được Thiên Huy hoàng đế, không phải là vì có đơn thuốc, mà là có thể giải quyết được ôn dịch lần này, cứu người.

Nếu như thật sự không làm được, lại bị Thiên Huy hoàng đế nắm thóp, thì đoán chừng Long Phi Dạ sẽ càng phiền phức.

"Bất kể thế nào, điện hạ phải chọn ra được, không phải sao?" Hàn Văn Tịch cười trừ nói.

Long Phi Dạ không nói lời nào, vẫn nhìn nàng, trong lòng vừa buồn cười vừa không biết phải làm sao, có cảm giác phục người phụ nữ này.

Vừa uy hiếp vừa lừa gạt Thiên Huy hoàng đế, nàng đúng thật là dám làm!

"Điện hạ, việc này không nên chậm trễ, theo thần thiếp thấy, hay là chúng ta đến Dược Quỷ Cốc một chuyến đi." Hàn Văn Tịch đề nghị.

Dược Quỷ Cốc có nhiều kỳ dược, Hàn Văn Tịch nghĩ đến chỗ kia, cho dù không có, thì dược quý đại nhân có lẽ cũng sẽ biết ở đâu có.

Long Phi Dạ cũng nghĩ đến Dược Quỷ Cốc, hần gật gật đầu, đang chuẩn bị xuất phát, Hàn Văn Tịch lại nói: "Điện hạ, dẫn theo cả Cố thái y nữa."

"Vì sao?" Long Phi Dạ bắt ngờ.

"Trong phương thuốc còn có vài vị thuốc quý, cần tỉ mỉ chọn lựa, trong kho của thái y viện không đủ, Dược Quỷ Cốc lại trồng rất nhiều, Cố thái y rất quen thuộc đối với dược liệu, để ngài ấy tự đi chọn thì tốt hơn." Hàn Văn Tịch thành thật trả lời.

Long Phi Dạ cũng không vui vẻ gì, dẫn theo một người không biết kinh công, là thêm một phần phiền phức, chỉ là, lý do này khiến cho hần không từ chối được.

Hần nhẹ gật đầu, căn dặn hạ nhân chuẩn bị ngựa.

Rất nhanh, liền có vấn đề.

Long Phi Dạ và Cố Bắc Nguyệt cưỡi trên ngựa lớn, dừng ở cổng thành, một người mặc trang phục hắc y, một người bạch y, một người cao lãnh thần bí, một người ôn hòa, nho nhã, trở thành một cảnh tượng thu hút ở cổng thành.

Mà Hàn Văn Tịch... trang phục chỉnh tề, cưỡi ngựa ở phía sau, chăm chú kéo dây cương, biểu lộ cứng nhắc, thân thể nghiêng đông nghiêng tây, vất vả lắm mới theo kịp bọn họ.

Nàng biết cưỡi ngựa, nhưng kỹ thuật thật chẳng ra sao cả.

Chỉ có ba ngày ngắn ngủi, từ đây đến Dược Quỷ Cốc, ra roi thúc ngựa ít nhất cũng cần một ngày, đi về là hai ngày, thời gian rất gấp, không thể trì hoãn.

Cố Bắc Nguyệt nhìn nhìn, khoe miệng như cười như không, không hề thúc giục, ánh mắt vô cùng dịu dàng.

Long Phi Dạ khuôn mặt lạnh giá, nhếch miệng, bất thành linh bay vút lên, roi xuống đằng sau Hàn Văn Tịch, người đột nhiên xuất hiện, không chỉ dọa Hàn Văn Tịch mà còn khiến cho con ngựa khiếp sợ.

Vó ngựa phía trước đột nhiên giơ lên, Hàn Văn Tịch hét ầm lên, mắt không chế ngựa ra sau dựa vào trong lòng Long Phi Dạ, mặt Long Phi Dạ không có biểu cảm gì, hai chân chống lấy bàn đạp, chiếm lấy dây cương trong tay Hàn Văn Tịch, hai tay siết lấy dây cương, thuần phục được con ngựa một cách thần kỳ.

Ở con đường này, chỉ có người cưỡi ngựa giỏi mới nhìn được đường.

Hàn Văn Tịch không hiểu, nàng sợ đến toát cả mồ hôi, không ý thức tới mình bị Long Phi Dạ vây chặt trong lòng ngực.

"Đi thôi." Long Phi Dạ nhàn nhạt nói với Cố Bắc Nguyệt.

"Điện hạ, mời." Cố Bắc Nguyệt không kiêu ngạo.

Long Phi Dạ thúc vào bụng ngựa, tuần mã phi về phía trước như mũi tên bắn, tốc độ này khiến cho Cố Bắc Nguyệt phải bái phục, hần lập tức đuổi theo.

Con ngựa phi nhanh, gió từ hai bên gào thét, lúc này, Hàn Văn Tịch mới chợt nhận ra hoàn cảnh của mình, nàng hoàn toàn nằm trong lòng của một người khác, chỗ trên lưng ngựa có hạn, nói đúng ra thì, phía sau lưng cô đang hoàn toàn dán vào lòng của người khác, mà hai tay của người khác, đang vòng qua eo cô, kéo dây cương, lúc lỏng lúc chặt, lắc lư.

Lần trước cùng chàng đến Dược Quỷ Cốc, bị chàng ôm ở trong lòng, trốn dưới áo choàng của chàng, lần này dường như còn gần hơn nữa.

Như vậy... không tốt lắm thì phải.

Hàn Văn Tịch trong lòng cảm thấy rối loạn, không nhìn được, cẩn thận ngẩng đầu, lơ đãng nhìn thấy yết hầu gọi cảm của Long Phi Dạ, vừa nhìn thấy, Hàn Văn Tịch liền không dời mắt nổi, chưa từng biết rằng một người đàn ông, ngay đến cả yết hầu mà cũng hoàn mỵ đến vậy, mê người!

Nhưng mà, đúng lúc này, Long Phi Dạ cúi đầu nhìn xuống, trong chớp mắt hơi thở ập xuống, xen lẫn là mùi long diên hương nhàn nhạt, có một loại ma lực khiến người ta không nhìn được muốn nhào tới.

Hàn văn tịch sững sờ, lập tức liền luống cuống, quên mất mình đang ở trên lưng ngựa, xoay người muốn nhảy, sau đó một tay Long Phi Dạ liền tóm lấy

eo của nàng, lạnh giọng ra lệnh: "Ngồi yên!"

Tốc độ nhanh như vậy, nữ nhân này muốn chết sao?

Không hiểu nổi, giấy dựa cái gì?

Hàn Văn Tịch bị hung dữ trong nháy mắt lấy lại tinh thần, ngồi xuống, cúi đầu.

"Nàng làm gì vậy?" Long Phi Dạ chất vấn.

"Không có..." Hàn Văn Tịch thấp giọng trả lời, có tật giật mình.

"Không có thì làm loạn lên cái gì vậy?" Long Phi Dạ lại hỏi.

"Không cần thận." Hàn Văn Tịch cảm thấy may mắn, may mắn vì người này không phát hiện ra cô vừa mới nhìn trộm, nếu không thì mất mặt chết đi được!

Long Phi Dạ không hỏi nhiều nữa, trong đầu hiện ra cặp mắt mê li vừa mới hiện ra trong mắt lúc cúi đầu xuống, hắn đã gặp rất nhiều ánh mắt si mê rồi, chỉ là, ánh mắt của người phụ nữ này khác với những người khác, rốt cuộc là khác ở chỗ nào, hắn cũng không nói rõ được.

Buồng eo của Hàn Văn Tịch ra, hắn tiếp tục nắm dây cương, mạnh mẽ lắc, con ngựa liền phi đi như bay.

Cố Bắc Nguyệt vẫn luôn theo sau bọn họ, tất cả mọi thứ đều lọt vào trong mắt, mặc dù tốc độ của Long Phi Dạ càng ngày càng nhanh, nhưng mà, cuối cùng hắn cũng theo kịp, chứ không hề tụt lại.

Đêm hôm đó, cuối cùng cũng đến được Dược Quỷ Cốc.

Cho dù là đêm khuya, nhưng Dược Quỷ Cốc vẫn nháo nhiệt như vậy, sân của Dược Quỷ đại nhân tối om, thế nhưng bên ngoài sân lại sáng như ban ngày, người đến xin thuốc đem theo đèn lồng, nhìn từ phía xa, sáng lập lờ, giống như một bầy đom đóm vậy.

Hàn Văn Tịch bọn họ lần trước đem theo nội tạng của Độc Cự đến lấy thuốc, lần này, lại là đến tay không.

Ba người đều đến cửa viện, Cố Bắc Nguyệt có chút lo lắng, chần chờ một lúc rồi cuối cùng vẫn là mở miệng: "Điện hạ, dược liệu của Dược Quỷ Cốc rất khó mà có thể lấy được."

Long Phi Dạ còn chưa trả lời, Hàn Văn Tịch liền vui vẻ, đến gần Cố Bắc Nguyệt, thấp giọng nói bên tai hắn.

Lần trước nàng tỉ thí tài tìm thuốc với Đoan Mộc Dao, cuối cùng ngay đến một vị thuốc Quỷ Đà Tường nàng cũng không tìm thấy, vậy nên huynh muội Đoan Mộc Dao liền tự nhận thua.

Còn về chuyện nàng rốt cuộc có tìm được Quỷ Đà Tường không, Dược Quỷ đại nhân cũng cực kỳ tò mò, đuổi theo đến bên ngoài viện để dò hỏi, hôm nay, nàng đem đáp án đến để ra điều kiện với Dược Quỷ đại nhân.

Cố Bắc Nguyệt không ngờ được là sẽ như vậy, không nhịn được cười.

"Suýt..." Cẩn thận một chút, đừng để chàng ấy kia nghe được.

Dược Quỷ đại nhân nếu như biết Hàn Văn Tịch lại chê cười hắn như vậy, thì chắc là bọn họ sẽ chẳng đổi được gì nữa.

Cố Bắc Nguyệt liền lập tức yên lặng, cùng với Hàn Văn Tịch nhìn nhau cười, cực kỳ ăn ý, Long Phi Dạ ở bên cạnh thấy vậy, hồi lâu mới chuyển tầm mắt, gõ cửa: "Cốc cốc cốc", tiếng gõ rất nặng nề.

Gõ một hồi, lại không có ai trả lời, ánh mắt Long Phi Dạ trầm tĩnh, lại càng nặng nề hơn: "Bộp bộp bộp", khiến cho tất cả mọi người ở xung quanh viện đều phải chú ý.

Rốt cục, giọng nói giận dữ của lão quản gia truyền đến: "Ai vậy, muộn như vậy rồi, ai còn dám gõ cửa thế!"

Cửa vừa mở ra, lão quản gia đang muốn bùng giận, vừa nhìn thấy hai gương mặt quen thuộc là Long Phi Dạ và Hàn Văn Tịch, ông lập tức liền sợ đến mức á khẩu... lại là bọn họ!

Lần trước, sau khi hai người này đi, Dược Quỷ lão đại liền mất ăn mất ngủ ba ngày vì vụ việc "Dược Đà Tường", sau đó liền đi du ngoạn, đến tận bây giờ vẫn chưa quay về!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 177: Rất Trùng Hợp, Rất Kỳ Lạ

Vừa thấy lão quản gia bước ra, Hàn Vân Tịch liền giương mặt lên cười, nghênh đón: "Lão quản gia, phiền ngài thông báo một tiếng, nói là Tần vương phi đến để trả lời đáp án lần trước với Dược Quý đại nhân."

"Quý Đả Tường?" Lão quản gia lập tức liền đoán được.

Hàn Vân Tịch thần bí gật đầu, nhưng mà, lão quản gia lại tỏ ra bất đắc dĩ, "Điện hạ, Vương phi nương nương, Dược Quý đại nhân vài tháng trước đã ra ngoài du ngoạn rồi, đến hôm nay vẫn chưa về, hai người... đến không đúng lúc rồi."

Cái gì?

"Vậy hẳn đi đâu?" Hàn Vân Tịch liền vội hỏi.

Lão quản gia lắc đầu: "Lão nô chưa từng được biết rõ hành tung của Dược Quý đại nhân, càng không rõ khi nào thì ngài ấy trở về."

Nói vậy là, không tìm được người?

Thiên Huy hoàng đế chỉ có thời gian là ba ngày, lúc này, phải đi đâu để tìm Từ Ngải Thảo đây, ngay đến cả tin tức cũng không dò la được.

"Lão quản gia, trong phủ có Từ Ngải Thảo không?" Hàn Vân Tịch vẫn ôm hi vọng.

Lão quản gia lập tức kinh ngạc: "Các người muốn Từ Ngải Thảo?"

"Có sao?" Hàn Vân Tịch kích động.

Bất đắc dĩ, lão quản gia lại lắc đầu: "Dược liệu quý báu như vậy, lão nô cũng không rõ. Vương phi nương nương, các dược liệu quý trong Cốc đều do Dược Quý đại nhân đích thân bảo quản, lão nô chỉ phụ trách một chút dược liệu thông thường mà thôi."

Nghe xong lời này, ngay đến cả sắc mặt của Long Phi Dạ cũng trở nên khó coi rồi.

Làm sao bây giờ?

"Điện hạ, Vương phi nương nương, hai người vẫn là quay về đi." Lão quản gia nói xong liền muốn đóng cửa.

Long Phi Dạ lập tức ngăn lại, lạnh giọng: "Ngươi chắc rằng không biết Cổ Thất Sát ở đâu?"

"Tần Vương điện hạ, lão nô có ăn gan hùm cũng không dám lừa hai người, nếu không tin, mời hai người tự mình vào tìm." Lão quản gia vội vàng giải thích.

Nhưng mà, lúc này, đột nhiên truyền đến một âm thanh quen thuộc.

"Độc nha đầu, trùng hợp quá!"

Hàn Vân Tịch quay đầu nhìn, người nhìn thấy không phải ai khác, chính là yêu nghiệt hồng y kia, Cổ Thất Sát phong lưu hào phóng.

"Sao ngươi lại ở đây?" Hàn Vân Tịch bất ngờ.

"Dược Quý Cốc làm kinh doanh, ha ha, không ngờ chúng ta lại có duyên đến vậy, có thể gặp ở đây." Cổ Thất Sát đi qua, cười nghiêng nước nghiêng thành.

Lại là "Độc nha đầu", lại là "Duyên phận", làm như quen nàng lắm không bằng, nàng không vui lườm hắn một cái, lạnh lùng nói: "Dược Quý đại nhân không ở đây, ngươi đến vô ích rồi."

Ai ngờ, Cổ Thất Sát lại không ngại: "Ta đến để bán thuốc, có lão quản gia ở đây là được rồi."

Nghe xong lời này, lão quản gia liền thấy hứng thú, Dược Quý Cốc đương nhiên là cũng có thu mua dược liệu, nhìn bộ dạng khí chất bất phàm của vị công tử hồng y này, chắc chắn trong tay sẽ có đồ tốt.

"Không biết vị công tử này mang theo dược liệu gì đến?" Lão quản gia liền vội hỏi.

"Lục Diệp Thảo, Tinh Quý, còn có một thứ..." Cổ Thất Sát nói, thần bí cười cười, thấp giọng: "Từ Ngải Thảo."

Lời này vừa ra, mọi người đều kinh ngạc.

Trên tay người này vậy mà lại có Tử Ngai Thảo? Trùng hợp như vậy!

Hàn Văn Tịch đang muốn mở miệng nói, lão quản gia lại vội vã: "Công tử, Dược Quý đại nhân không ở đây, lão nô có quyền làm chủ hoàn toàn, mời vào trong, chúng ta vào trong bàn chuyện!"

Dứt lời, ông liền kéo tay Cổ Thất Sát, kéo hắn vào bên trong, sau đó, Hàn Văn Tịch lại lập tức giơ tay, lúc nàng đang định tóm lấy Cổ Thất Sát, Long Phi Dạ liền nhanh chóng đập tay của nàng xuống, tự tay tóm lấy tay của Cổ Thất Sát, bất thành lĩnh giằng hắn ra khỏi tay của lão quản gia.

Mu bàn tay của Hàn Văn Tịch bị đánh đến đau nhức, nàng không vui nhìn Long Phi Dạ, chỉ thấy Long Phi Dạ trầm mặc, không hề nhìn nàng.

"Ồi ời, Tần Vương điện hạ, đau!" Cổ Thất Sát lớn tiếng kháng nghị.

Long Phi Dạ mặt lạnh như băng: "Người có Tử Ngai Thảo?"

"Buông tay đã, có gì rồi từ từ nói."

Cổ Thất Sát hơi híp mắt lại, âm thầm giãy ra, đang tiếc, sức lực không so được với Long Phi Dạ, dưới sự bắt lực, hắn chỉ có thể gật gật đầu: "Có!"

"Giá cả?" Long Phi Dạ thật sự rất kiệm lời.

"Ngàn vàng không bán." Cổ Thất Sát rất thành thực.

Long Phi Dạ cười lạnh: "Không phải ngươi muốn bán cho Dược Quý sao?"

"Phải có điều kiện."

Nghe xong lời này của Cổ Thất Sát, lão quản gia vội vàng chen lời: "Tần Vương điện hạ, xin đừng làm phiền chuyện làm ăn của Dược Quý Cốc, thả vị công tử này ra."

"Vậy chúng ta ra ngoài cốc thương lượng."

Lạnh lùng ném cho lão quản gia câu nói này xong, Long Phi Dạ liền kéo Cổ Thất Thiếu ra ngoài.

Đối diện với hành vi bá đạo này của Long Phi Dạ, lão quản gia cũng hết cách, nhưng mà, ông vẫn không chịu bỏ qua mà đuổi theo, khuyên Cổ Thất Thiếu.

"Vị công tử này đem theo kỳ dược đến Dược Quý Cốc, chắc là có chuyện tìm gặp Dược Quý đại nhân, công tử nên suy nghĩ kỹ càng!"

"Công tử, chuyện mà Dược Quý đại nhân có thể giúp, không phải ai cũng có thể làm được!"

"Dược Quý đại nhân mặc dù không ở đây, nhưng mà công tử có thể thương lượng cùng với lão nô, lão nô nhất định sẽ giúp ngài tìm Dược Quý đại nhân!"

...

Long Phi Dạ không thèm để ý, kéo Cổ Thất Thiếu đi rất nhanh, lão quản gia đi theo để khuyên cả một dọc đường, nhìn thấy đã đến bên ngoài cốc.

Lão quản gia còn muốn khuyên, lúc này, Long Phi Dạ rốt cục mở miệng: "Đây không phải là địa bàn của Dược Quý Cốc nữa, can thiệp vào chuyện buôn bán của bản vương, tự chịu hậu quả."

Cái này...

Lão quản gia suýt nữa thì khóc, ở đâu mà bá đạo vậy chứ!

"Vị công tử này, ngài nói câu gì đi!"

Cổ Thất Thiếu giật giật khóe miệng, ngượng ngùng mà cười: "Chỉ cần có thể đáp ứng điều kiện của ta, bán cho ai cũng là bán, ha ha, hay là lão quản gia, ngài về trước đi?"

"Người!" Lão quản gia chán nản, vị công tử áo đỏ này còn đáng hận hơn cả Tần Vương điện hạ.

Gương mặt tuyệt mỹ của Cổ Thất Thiếu, cười tươi như hoa.

"Vị công tử này, sau này tốt nhất là đừng đến Dược Quý Cốc nữa!" Lão quản gia tức giận phát tay áo bỏ đi, trong lòng đã liệt Cổ Thất Thiếu vào trong danh sách đen của Dược Quý Cốc.

Long Phi Dạ lúc này mới buông tay của Cổ Thất Thiếu ra, đáy mắt xẹt qua một tia buồn bực. Bọn họ tới tìm Tử Ngai Thảo, Cổ Thất Sát không ở đây, Cổ Thất Thiếu lại trùng hợp đến để bán Tử Ngai Thảo?

Thiên hạ có chuyện trùng hợp như vậy sao? Đường như có gì đó kỳ lạ, chỉ là, nhìn thấy lão quân gia chăm chỉ, tức giận như vậy, Long Phi Dạ hoài nghi, cho dù là trùng hợp hay là kỳ lạ, đối với bọn họ, lấy được Từ Ngải Thảo mới là điều quan trọng nhất.

"Cổ Thất Thiếu, thuốc đâu?" Hàn Văn Tịch vội vàng hỏi.

"Độc nha đầu, còn chưa thương lượng về điều kiện, ngươi vội cái gì?" Cổ Thất Thiếu cười nói, lúc nhìn Hàn Văn Tịch, đôi mắt hẹp dài luôn chứa đầy sự hứng thú.

"Độc cái đầu ngươi, ai cho ngươi gọi lung tung? Ta không quen ngươi!" Hàn Văn Tịch tức giận lên tiếng, vừa nãy mu bàn tay bị đánh đến phát đau.

"Tốt xấu gì ta cũng cứu nàng một mạng, đừng như vậy mà!" Cổ Thất Thiếu cười ha ha nói, hai người càng nói càng càng ra vẻ đang tán tỉnh nhau.

Cuối cùng, Long Phi Dạ mất kiên nhẫn, tiện tay kéo Hàn Văn Tịch ra sau lưng, lạnh giọng: "Ngươi muốn điều kiện gì?"

"Ta muốn trà thuốc Thụ Miêu, chỉ có nhà Mộc Gia Dược Thành mới có, vốn muốn mời Dược Quỷ đại nhân đi cùng ta một chuyến, nếu như Tàn Vương điện hạ có thể nắm chắc được, vậy thì cuộc buôn bán này vẫn có thể làm được." Cổ Thất Thiếu nhận rồi.

Dược Thành.

Đây là một đại thành trì độc lập, là một trong bốn thành của Vân Không đại lục, ngoại trừ Dược Thành, còn có Y Thành, Nữ Nhi Thành, Tiêu Dao Thành, thái y viện mà Cổ Thất Thiếu và Hàn Văn Tịch thường nói đến, chính là ở trong Y Thành.

Mà Dược Thành, đúng như cái tên của nó, là nơi hội tụ của dược liệu, trong thành có rất nhiều dược liệu của các đại thế gia, nắm trong tay không ít tài nguyên dược liệu, đều là những nhà thế gia trên trăm năm. Nhiều hơn Dược Quỷ Cốc rất nhiều.

Long Phi Dạ không hề suy nghĩ nhiều, lập tức đồng ý: "Từ Ngải Thảo cần dùng gấp, giao ra đây trước đã."

Cổ Thất Thiếu chần chờ một lát, xong cũng không gây khó dễ gì: "Được, chắc rằng Tàn Vương điện hạ sẽ không nuốt lời đâu."

Lúc Cổ Thất Thiếu lấy Từ Ngải Thảo ra, Hàn Văn Tịch và Cổ Bắc Nguyệt đều tiến tới, mặc dù Cổ Thất Thiếu không giống như đang nói dối, nhưng mà trước khi nhìn thấy đồ, bọn họ vẫn không dám.

Cổ Thất Thiếu lấy ra một cái bình trong suốt, Từ Ngải Thảo được trồng ở trong, to như lòng bàn tay của trẻ con, có bốn lá màu tím, rễ được rửa sạch, ngâm ở trong nước, cực kỳ tươi.

Gặp thứ này, Hàn Văn Tịch và Cổ Bắc Nguyệt liền liếc nhìn nhau, đều yên tâm rồi.

"Là thứ này sao?" Long Phi Dạ là người không thạo.

Hàn Văn Tịch lập tức gạt đầu, nàng mặc dù không quen thuộc với dược liệu như Cổ Bắc Nguyệt, nhưng mà, cũng sẽ không nhận nhầm, Cổ Bắc Nguyệt cũng gạt đầu: "Điện hạ, đây chính là Từ Ngải Thảo, không sai."

Long Phi Dạ nhận lấy Từ Ngải Thảo rồi tiện tay ném cho Hàn Văn Tịch, phân phó: "Nàng mang về, chuyện ôn dịch tự mình lo cho tốt."

"Bây giờ chàng muốn đi Dược Thành?" Hàn Văn Tịch buồn bực.

Cổ Thất Thiếu nhìn qua cũng không vội, Long Phi Dạ dường như còn vội vàng hơn.

"Ừ."

Long Phi Dạ cũng không giải thích nhiều, thật ra, nếu như không phải thời gian gấp gáp, sau khi đụng ở Dược Quỷ Cốc, hẳn nhất định cũng sẽ đi Dược Thành tìm thuốc, hơn nữa, kế hoạch xuất hành của hắn vào năm sau đích đến cũng sẽ là Dược Thành, nếu như không phải do việc kháng chi làm nhỡ mất, thì bây giờ hắn sớm đã ở Dược Thành rồi.

"Tàn Vương điện hạ nếu như có thể lập tức làm tròn lời hứa, thì tất nhiên là tốt nhất rồi." Cổ Thất Thiếu cực kỳ vừa ý.

Long Phi Dạ xoay người lên ngựa, Hàn Văn Tịch không chút suy nghĩ liền cản lại: "Đợi một chút."

"Còn lại hai vị thuốc, không khó chứ?" Long Phi Dạ hỏi.

Bọn họ đem theo Cổ Bắc Nguyệt cùng đồng hành, vì còn chọn lựa hai vị dược liệu, là Long Quy Hoa và Thiên Hương Thảo, hai vị thuốc này Dược Quỷ Cốc có rất nhiều, đủ cho bọn họ lựa chọn.

Dược liệu quý trong Dược Quỷ Cốc đều là do đích thân Dược Quỷ đại nhân bảo quản, muốn qua được thì phải qua được cổng của Dược Quỷ đại nhân, nhưng mà, những loại dược liệu như Long Diên Hương và Thiên Hương Thảo lão quân gia có quyền làm chủ hoàn toàn, có thể tiến hành buôn bán.

Mặc dù vừa mới đắc tội lão quân gia, vậy nhưng Hàn Văn Tịch nhất định phải làm được với Dược Quỷ đại nhân, nhất định phải làm được với Lão quân

gia.

"Không... Khó." Hàn Văn Tịch từ tốn nói.

"Vậy thì còn chuyện gì?" Long Phi Dạ lại hỏi.

Hàn Văn Tịch chần chờ một chút, gương mặt hồn nhiên ngây thơ cười: "Điện hạ dẫn ta đi Dược Thành đi, ta đảm bảo sẽ không gây loạn, nói không chừng còn giúp được việc!"

Dược Thành, một địa điểm lợi hại như vậy, nàng rất muốn đi, dược liệu trong hệ thống ghi chép giải độc của cô rất nhiều, nhưng mà dược liệu dự trữ lại không nhiều, mấy lần trước giải độc lúc nào cũng thiếu một hai vị, nói không chừng có thể bổ sung đủ ở Dược Thành!

Cố Thất Thiểu cười ngửa ở một bên, híp mắt cười, không nói gì, một bên, đáy mắt Cố Bắc Nguyệt xẹt qua một tia phức tạp, cũng không nói gì.

Đương nhiên, quyền quyết định không phải ở bọn họ, mà ở Long Phi Dạ.

Long Phi Dạ không nói lời nào, Hàn văn tịch vội vàng bổ sung: "Phương thuốc ta đã nói với Cố thái y rồi, chuyện ôn dịch có thể yên tâm giao cho Cố thái y, hai vị thuốc còn lại không hiếm, ra giá, lão quân gia nhất định sẽ bán."

Đây chính là đem tất cả mọi chuyện giao cho Cố Bắc Nguyệt nha!

Nhưng mà, Hàn Văn Tịch nói cũng không sai, phương thuốc và Tử Ngải Thảo đều đã có rồi, việc ôn dịch đã có thể giải quyết dễ dàng, không có vấn đề gì lớn.

Nhưng mà, Long Phi Dạ vẫn nhìn nàng, không nói gì.

Hàn văn tịch gấp, cái tên này thể hiện chút phản ứng được hay không?

"Điện hạ, nói không chừng thần thiếp có thể mang về chút dược liệu, ngày sau cần dùng." Hàn văn tịch tiếp tục cầu xin.

Đáy mắt Long Phi Dạ chứa sự đùa bỡn, chỉ là không nói lời nào.

"Điện hạ, nếu không người ra điều kiện đi." Hàn văn tịch gấp.

Ai ngờ, vừa mới nói xong, Cố Thất Thiểu ở bên cạnh liền cười: "Đọc nha đầu, hần không dẫn nàng đi, thì ta dẫn nàng đi, nàng qua đây."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 178: Dược Thành, Chia Ra Hành Động

Cố Thất Thiểu vừa nói ra lời này, khiến bầu không khí vốn đang tĩnh lặng đột nhiên lại càng trở nên tĩnh lặng hơn.

Mặt Long Phi Dạ không hề có biểu cảm gì, tầm mắt chuyển qua Hàn Văn Tịch, mà Hàn Văn Tịch, cầu xin lâu như vậy cũng mất bình tĩnh, thật sự muốn đi về phía Cố Thất Thiểu.

Chỉ là, nhìn thấy cặp mắt tinh mịch kia của Long Phi Dạ, nàng liền không có cách nào bước nổi, chỉ có thể nhìn nhìn Cố Thất Thiểu.

Ai ngờ, chỉ một cái nhìn như vậy, con ngươi của Long Phi Dạ vốn đang rất lạnh lẽo, lúc này lại trở nên càng lạnh giá hơn, Hàn Văn Tịch lập tức cảm nhận được sát khí xung quanh.

Hần và nàng chẳng qua chỉ là vợ chồng danh nghĩa, mặc dù hần có trói buộc cô phải giữ gìn nữ tắc, chỉ là, không đến nỗi thật sự có thể trói buộc được tự do của nàng, thế thì hung dữ như vậy để làm gì?

Dược thôi, không chen vào bọn họ nữa.

Nàng cũng không phải không có chân, chờ bọn hần đi, nàng tự đi còn tự tại hơn.

Hàn Văn Tịch không để ý đến Cố Thất Thiểu, cười haha: "Vậy thì ta không đi nữa, điện hạ, đi đường bảo trọng."

Ai ngờ, Long Phi Dạ lại đuối tay, lạnh giọng nói: "Lên đi đã, đợi bản vương nghĩ xong, thì sẽ nói là cần có điều kiện gì."

Rõ ràng là Hàn Văn Tịch tự bảo để chàng ra điều kiện, nhưng mà, lúc này nàng lại đột nhiên có cảm giác bị phản kháng.

Có thể không đi không?

Không cho nàng có cơ hội nghĩ nhiều, Long Phi Dạ tóm lấy vai cô, giống như xách đồ, nhẹ nhàng xách lên, kéo nàng lên lưng ngựa, giống như lúc đến, đem nàng vào trong lòng ngực.

Chỉ là, không giống với lúc trước, lần này hắn chỉ dùng một tay để kéo dây cương, còn tay kia thì tóm lấy eo của nàng, giống như muốn tuyên bố tất cả quyền lực.

Hắn tóm rất chặt, xuyên qua lớp y phục, Hàn Vân Tịch có thể cảm thấy được sự áp của tay hắn, thô ráp, nhất thời, cô liền cảm thấy cơ thể không ổn, không quan tâm được đến bất cứ điều gì nữa.

Cổ Thất Thiếu liếc nhìn, không khỏi cười nhẹ, cười ngựa qua.

"Cổ thái y, việc ôn dịch giao toàn bộ cho người phụ trách, không cần phải báo lại với Hoàng đế là chúng ta đi đâu đâu."

Long Phi Dạ để lại lời này, sao đó liền tóm lấy Hàn Vân Tịch, cười như bay về phía trước.

Cổ Bắc Nguyệt giống như một người bỏ đi, ở lại một mình, nhìn ngựa đang chạy xa dần, mãi đến khi khuất bóng, hắn mới thu lại tầm mắt.

Thân hình dường như rất cô đơn, nhưng mà gương mặt của hắn không hề giống như là bị bỏ lại, sự nhe nhả từ đầu đến cuối, nét mặt khiêm tốn ôn hòa, an tĩnh, đẹp đẽ, dường như thiên hạ này mãi mãi không có chuyện gì có thể đánh vỡ sự thờ ơ của hắn.

Hắn lấy Từ Ngải Thảo ở trong bình ra, nghiêm túc đánh giá, tự lẩm bẩm: "Mới vừa hái?"

Sự quen biết của hắn đối với dược liệu, vượt qua sự tưởng tượng của bất cứ một ai, vừa mới liếc nhìn Từ Ngải Thảo hắn đã hoài nghi rồi, đến nay thì càng rõ hơn nữa, Từ Ngải Thảo này, vừa mới được hái ra từ trong đất chưa được bao lâu, chưa qua một canh giờ.

Trong vòng một trăm dặm, ngoại trừ Dược Quý Cốc có thể trồng Từ Ngải Thảo này ra, thì còn có nơi nào mà có thể trồng được? Hoặc là, còn có chỗ nào trùng hợp có thể có như vậy?

Đem Từ Ngải Thảo này để lại vào bình một cách hết sức cẩn thận, Cổ Bắc Nguyệt như có điều suy tư cười cười, quay đầu nhìn Dược Quý Cốc, nhưng lại không hề quay trở lại, mà lên ngựa rời đi.

Phải chế ra dược thuốc giải dịch hạch, hắn còn cần một lượng lớn Long Diên Hương, Thiên Hương Thảo, chọn ra tinh phẩm từ bên trong, để làm dược liệu chủ yếu, Từ Ngải Thảo chỉ là thuốc dẫn mà thôi.

Hắn cứ như vậy rời khỏi Dược Quý Cốc, phải đi đâu để có thể tìm được nhiều tinh phẩm như Long Diên Hương và Thiên Hương Thảo, chắc rằng chỉ có hắn mới có thể biết được.

Cổ Bắc Nguyệt sau khi trở lại Đế Đô, liền lập tức chế thuốc giải.

Bệnh tình của các loại ôn dịch thường không giống như, bệnh bình thường còn cần thời gian hồi phục, có thuốc chưa chắc đã khỏi hoàn toàn, ôn dịch một khi có thuốc giải, thì sẽ dứt khoát giải được độc.

Thời gian vài ngày, độc ôn dịch căn bản đã không chế được rồi.

Cổ Bắc Nguyệt đương nhiên là không nói với Thiên Huy hoàng đế rồi, Long Phi Dạ và Hàn Vân Tịch ra ngoài, nhưng mà, qua chuyện này, Thiên Huy hoàng đế lại càng không thể bỏ qua cho Hàn Vân Tịch.

Tạm thời trừ bỏ Long Phi Dạ, bất luận thế nào, ông cũng phải nghĩ cách diệt trừ Hàn Vân Tịch, người phụ nữ dám khiêu khích, uy hiếp ông!

Lúc này, Hàn Vân Tịch bọn họ đã đến cổng lớn của Dược Thành.

Cánh cổng lớn của Dược Thành, không hề kém chút nào với cổng thành của Đế Đô Hoàng Đô, có cảm giác nguy nga đồ sộ và cổ xưa.

Trên đường đi, Hàn Vân Tịch biết được không ít tin tức về Dược Thành.

Dược Thành, chiếm diện tích lớn, đất đai trong thành rất phù hợp để trồng dược liệu, dược liệu ở đây không chỉ sản lượng lớn, mà đa số đều là sản phẩm chất lượng.

Các hộ trong thành hầu như đều là buôn bán dược liệu để sống, đại đa số dược liệu đều là do nhà trồng, cũng có một phần là buôn bán qua tay, cho dù là dược liệu bình thường hay gặp, hay là dược liệu quý hiếm đều có, cực kỳ đa dạng, nhưng mà tòa thành này chính là kho dược liệu của Vân Không đại lục, nghe nói dược liệu trong thiên hạ có hai phần ba là đến từ tòa thành trì này.

Tam đại thế gia nổi tiếng nhất trong Dược Thành, Mộc gia, Vương gia, Tà gia, dường như nắm được hơn phân nửa nguồn tài nguyên dược liệu trong Dược Thành, dược liệu ở khu rừng Dược Thành là tốt nhất, Tam đại gia chung nhau quản lý.

Giống như đạo lý không bột đổ gột nên hồ, dù y thuật có giỏi đến đâu, nếu như không có dược liệu có thể sử dụng, thì tất cả đều là phí công, vì vậy, tiếng tăm và địa vị của Dược Thành mặc dù không bằng Y Thành, nhưng mà, người ở đây và người ở Y Thành nhất định sẽ dính líu nhiều đến nhau.

Hàn Văn Tịch đi vào Dược Thành, ngửi ngửi mùi thảo dược dễ ngửi trong không khí, nàng không nhận được ngửi, ở Y Thành không có dược bất cứ tin tức nào của Thiên Tâm phu nhân, thì liệu có thể nghe ngóng được gì ở Dược Thành không?

Đương nhiên, lần này đồng hành cùng Long Phi Dạ, Cố Thất Thiểu, nàng cũng không muốn để bọn họ biết nhiều như vậy, nhất là Long Phi Dạ đã từng chất vấn y thuật của nàng vài lần.

Đã là chàng vạng tối, bọn họ liền vào một khách điểm nghỉ ngơi, lập kế hoạch.

Cố Thất Thiểu dường như rất quen thuộc với nơi đó, sau khi bước vào, chường quỹ liền chào hỏi hân: "Thất Thiểu, lâu rồi không thấy ngài đến."

"Lấy ba gian trên, muốn yên tĩnh." Cố Thất Thiểu cười ha hả nói.

Chường quỹ nhìn Long Phi Dạ và Hàn Văn Tịch, lập tức liền chìa khóa của ba phòng ra, ai biết được, Long Phi Dạ chỉ lấy một cái, mặt không cảm xúc, tay kia tóm lấy Hàn Văn Tịch, lên lầu.

Đừng nói, Long Phi Dạ sẽ làm như vậy, Hàn Văn Tịch không kịp phản ứng, cũng đi lấy chìa khóa.

Bọn họ là vợ chồng, đương nhiên là phải ở cùng phòng, chỉ là... bọn họ căn bản chưa từng ở chung với nhau!

Nhìn chàng nắm lấy bàn tay nhỏ của mình, Hàn Văn Tịch ngoan ngoãn đi theo, không nói gì nhiều.

Chường quỹ buồn bực: "Thất thiếu, cái này..."

Cố Thất Thiểu có chút háng hái liếm liếm môi, vẫn cười ha hả: "Cái này cái gì mà cái này? Bản công tử muốn hai phòng, để trống phòng giữa, sợ ồn."

"Vậy bên cạnh có cần để trống thêm một gian nữa không?" Chường quỹ vội vàng hỏi, gắp thỏ hào không làm thịt không được mà.

Ai ngờ, khuôn mặt tuyệt mỹ vốn đang cười cười của Cố Thất Thiểu liền lập tức đen lại, không hé một lời, cầm chìa khóa đi lên, bỏ lại chường quỹ với vẻ mặt khó hiểu.

Lúc Cố Thất Thiểu lên lầu, phòng của Long Phi Dạ bọn họ đã khóa cửa rồi.

Trong phòng, Long Phi Dạ tự pha trà, Hàn Văn Tịch nhìn nhìn hân, lại nhìn nhìn cái giường nhỏ, khóe miệng co rút.

Long Phi Dạ có ý gì?

Nàng cho rằng Long Phi Dạ sẽ giải thích gì đó, nhưng ai mà biết được, Long Phi Dạ lại rót trà cho nàng, không nói gì.

Hân không giải thích, nàng đương nhiên cũng không hỏi, tất cả, để đến tối nói đi.

Long Phi Dạ không có ý định xuống lầu ăn cơm, nghỉ ngơi một chút liền gọi tiểu nhị đem cơm lên, ai biết được, tiểu nhị vừa đem lên, Cố Thất Thiểu liền bước vào cùng.

Hân tùy tiện ngồi xuống, phân phó tiểu nhị: "Thêm một bộ bát đĩa."

Long Phi Dạ cũng không ngăn lại, nhàn nhạt hỏi: "Trà thuốc Thụ Miêu của Mộc gia, nàng định thế nào?"

Cố Thất Thiểu cực kỳ thẳng thắn, đáp một chữ: "Trộm."

Canh Trong miệng Hàn Văn Tịch sực nữa phun cả ra ngoài, trộm đồ quý của Mộc gia? Hóa ra tên này dẫn bọn họ đến để làm kẻ gian!

"Độc nha đầu nếu có cách khác, không phải trộm ta cũng rất tình nguyện." Cố Thất Thiểu cười nói.

Hàn Văn Tịch thương cho một cái liếc mắt, tiếp tục ăn cơm.

Long Phi Dạ thì lại rất trấn định: "Vì sao phải trộm, không có cách khác sao?"

"Trà thuốc Thụ Miêu là do Mộc gia mấy ngày trước trộm của người khác, không thể chuyển tay, chỉ có thể trộm!"

"Biết nó ở đâu sao?" Long Phi Dạ lại hỏi.

"Biết ngay là ở trong phủ của Mộc phủ, thậm chí để ở đâu, còn thật sự không biết được, vì vậy mới tìm Cố Thất Sát giúp đỡ, bản lãnh tìm thuốc của hân là tuyệt đỉnh." Cố Thất Thiểu cười nói.

Lời này không còn nghi ngờ gì nữa chính là để nhắc nhở Long Phi Dạ, sự việc không hề đơn giản như vậy.

Thế nhưng, Long Phi Dạ vẫn không có phản ứng gì, chỉ gật gật đầu, tiếp tục ăn cơm.

Sau bữa ăn, Cố Thất Thiếu rất hưng phấn: "Tàn Vương điện hạ, tối nay liền bắt đầu hành động sao?"

Long Phi Dạ lại cự tuyệt: "Nếu như đồ đã ở Mộc gia, nhất định sẽ có tin tức truyền ra, cứ phân ra hành động trước, nghe ngóng rồi hành động tiếp cũng chưa muộn."

Đáy mắt Cố Thất Thiếu xẹt qua một tia lãnh ý mà không ai có thể phát giác ra, cười càng ngày càng tà mị: "Được, không sao."

Đêm đó, Cố Thất Thiếu và Long Phi Dạ đều chia ra hành động, mà Hàn Vân Tịch lại bị bỏ lại ở trong phòng.

Nàng cũng không phải là người an phận, Long Phi Dạ bọn họ đi trước một bước, thì cô liền nổi bước đi theo xuống lầu, dò la vị trí của dược liệu Phách Trường, hưng phấn ra khỏi cửa.

Dù sao loại chuyện trộm cắp này, chẳng liên quan gì đến nàng, nàng chỉ đi cùng để đi dọa Dược Thành mà thôi.

Ai ngờ, Long Phi Dạ lại chẳng hề đi dò la tin tức gì cả, mà ngồi uống trà ở trong quán trà đối diện khách điểm, Hàn Vân Tịch vừa ra khỏi cửa, là hắn đã nhìn thấy rồi.

Đáy mắt Long Phi Dạ xẹt qua một tia không vui, đã đêm rồi còn không thuộc đường, nữ nhân này đi một mình, tay không tác sát mà cũng dám ra đường?

Hắn vừa đứng dậy muốn đuổi theo, Sở Tây Phong ở bên cạnh liền vội vàng nhắc nhở: "Điện hạ, Vương gia đã đợi ngài rất lâu rồi, phải đến đó thôi."

Long Phi Dạ lúc này mới ngừng bước, lạnh giọng hỏi: "Ngươi đi trông chừng cẩn thận một chút."

"Vâng." Sở Tây Phong nhận lệnh, sau đó lại hỏi một câu: "Vương Tử, vậy chuyện Cố Thất Thiếu..."

"Trước mắt không cần lo." Long Phi Dạ lạnh lùng nói, trong chớp mắt liền biến mất.

Mà lúc này, Cố Thất Thiếu đã nằm trên nóc nhà của Mộc gia để tắm dưới ánh trăng rồi, có một thiếu nữ đang độ tuổi xuân ngồi cạnh hắn, khí chất sạch sẽ, linh khí động lòng người, đôi mắt long lanh chiếu sáng trong đêm.

Người con gái này, không phải là ai khác, chính là Cửu tiểu thư được yêu thương nhất của Mộc gia, Mộc Linh Nhi.

Nàng đẩy đẩy Cố Thất Thiếu: "Thất ca ca, huynh nói khi nào thì đến trộm thế, cha ta đã sớm bày ra thiên la địa võng rồi."

"Chính là một hai ngày nay thôi.. đừng vội... đừng vội."

Cố Thất Thiếu lười biếng nằm đó, cực kỳ tự tại, dung mạo tuyệt mỹ được soi sáng dưới ánh trăng càng thêm phần mê người.

Hắn dường như nghĩ đến thứ gì đó, đột nhiên liền cười: "Linh Nhi, người đến trộm cũng không phải là người bình thường, nếu như muội nhìn trúng rồi, thì giữ lại làm phu quân đi."

Mộc Linh Nhi liếc nhìn hắn, không vui nói: "Muội không thêm, muội chỉ cần Thất ca ca thôi!"

Nói xong, nàng liền đỏ mặt, sau đó, Cố Thất Thiếu liền coi như chưa có chuyện gì, cười ha ha nói: "Muộn rồi, muộn rồi, trong lòng Thất ca ca của muội đã có người khác rồi."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 179: Cấm Địa, Độc Khủng Khiếp

Mộc, Vương, Tạ tam đại thế gia trong Dược thành, vốn dĩ là do Vương gia thủ, mà những năm gần đây dòng dõi Vương gia tàn lụi, nhân tài Mộc gia xuất hiện rất nhiều, Vương gia đã lùi về phía sau Mộc gia.

Thời niên thiếu Long Phi Dạ đã du tẩu giang hồ, đã sớm đến Dược thành, khá tâm đầu ý hợp với gia chủ Vương gia, biết được không ít chuyện của Dược thành, đương nhiên cũng bao gồm cả Mộc gia và Tạ gia. Nhưng chuyện này rất ít người biết.

Vào lúc xuân hàn se lạnh, hoa trong vườn Vương gia đã nở rộ, người không biết chỉ xem đó là những hoa cỏ bình thường, người trong nghề vừa nghe liền biết đây là cả vườn dược thảo, trong Dược thành, một bông hoa một cọng cỏ một cái cây cũng là thuốc.

Trong một cái đình ở vườn, Vương công và Long Phi Dạ ngồi đối diện nhau, một người đạo cốt tiên phong, một người thần bí lạnh lùng, một trắng một đen tạo thành một phong cảnh không biết diễn tả thế nào.

"Nghe nói người dẫn theo Vương phi, sao không cùng nhau đến." Vương công cười hỏi.

"Không bỏ được rất phiền phức, nhắc nàng làm gì?" Long Phi Dạ nhàn nhạt nói.

"Nghe nói vị Vương phi này bản lĩnh không tệ? Giải không ít độc?" Vương công lại hỏi.

"Tin tức truyền đi thật sự rất nhanh." Long Phi Dạ thản nhiên nói, trước mặt vị này, ít đi một chút lạnh lùng, thêm một chút tùy ý.

Vương công vuốt râu cười: "Nếu thật sự có bản lĩnh, cũng có thể xem là phúc khí của người, tương lai..."

Vương công không nói tiếp, nhìn Long Phi Dạ, thấy Long Phi Dạ bưng chén rượu lên uống, không có ý định tiếp tục nói.

Vương công lập tức ngừng chủ đề này lại, ngược lại nói chủ đề khác.

Một già một trẻ tán gẫu, không bao lâu, hạ nhân liền đưa tin tức tới: "Lão gia, bên rừng dược liệu có động tĩnh, người Mộc gia lại dẫn người tới, mà lại..."

Nghe được chuyện này, Long Phi Dạ liền nhíu mày nhìn qua, trong mắt hiện lên một tia chết chóc.

Chuyện của nội gián Lý thị coi như qua rồi, nhưng đến bây giờ hắn vẫn còn đang điều tra thân phận của người đàn ông mang mặt nạ kia, từ năm trước đến nay luôn bận rộn vì chuyện này.

Không nói đến người đàn ông mang mặt nạ kia có thể là cấp cao của Bắc Lệ Hoàng tộc, phía sau còn cất giấu âm mưu lớn hơn, liền bắt cóc Hàn Vân Tịch, Long Phi Dạ nuốt không trôi cục tức này.

Lúc trước Hàn Vân Tịch từng nói, để phối chế được Vạn Xà Độc Dược, nhất định phải có ba độc dược hiếm thấy, theo thứ tự là Mê Diệt, Trúc Thanh, Tiêu Tương.

Người giấu ba vị thuốc này, không phải y học thế gia, mà chính là dược học thế gia.

Rất không may rằng hắn vẫn điều tra, tra được đến Dược thành, dưới sự trợ giúp của Vương gia, tra được đến Mộc gia.

Mê Diệt, Trúc Thanh, Tiêu Tương ba vị thuốc này, hai năm nay Mộc gia đã bán ra không ít, thậm chí có một lần còn bí mật dẫn theo một người đàn ông mang mặt nạ đến rừng dược liệu hái ba loại độc xà này.

Rừng dược liệu do tam đại thế gia cùng nhau quản lý, các cây cỏ trồng trong rừng này vô cùng quý giá, dù là muốn khai thác hay nuôi trồng, ba nhà đều phải thương nghị cùng nhau, tuyệt đối không cho phép bất kỳ một nhà nào tùy tiện chủ trương, càng không cho phép dẫn người ngoài tiến vào.

Nhưng những năm gần đây thế lực Mộc gia như mặt trời ban trưa, Tà gia lại luôn phụ thuộc vào Mộc gia, thế lực Vương gia đơn độc, cho dù tức giận thế nào cũng chỉ có thể mắt nhắm mắt mở thôi.

"Hơn nữa... bọn họ..."

Hạ nhân chờ rất lâu, liền áp a áp ứng nói tiếp.

Vương công ra hiệu cho hạ nhân nói thầm cho mình nghe, ai ngờ, sau khi nghe hạ nhân nói, sắc mặt Vương công lập tức thay đổi, bỗng nhiên đứng lên: "Cái gì? Thật chứ?"

"Thật sự chính xác, tin tức do thị vệ đóng giữ trong rừng báo!" Hạ nhân rất chắc chắn, sắc mặt cũng tái nhợt.

Long Phi Dạ thấy Vương công kích động, đang muốn mở miệng, Vương công liền nhìn qua, khuôn mặt nặng nề: "Điện hạ, chuyện này phiền phức rồi."

"Sao vậy?" Long Phi Dạ nhàn nhạt hỏi.

"Bọn hắn tiến vào rừng cấm địa."

Rừng cấm địa?

Rừng cấm địa là bí mật mà tam đại thế gia của Dược thành cùng nhau bảo vệ, cũng là nơi mấy đời nay Dược thành cấm bất kỳ ai bước vào. Không ngờ rằng Mộc gia lại dám dẫn người ngoài vào, việc đã đến nước này, Vương công cũng nói hết ra, không còn giấu diếm Long Phi Dạ.

Rừng dược liệu là một nơi rất thần kỳ, đất đai nơi đó không chỉ có thể nuôi sống rất nhiều loại dược liệu quý báu khó trồng, hơn nữa ở giữa rừng còn có một cánh rừng vô cùng kỳ lạ, được xưng là rừng cấm địa.

Trong cấm địa, độc chướng lâu năm cản đường, cho nên cho dù là người của tam đại thế gia cũng hiếm khi tới gần biên giới cấm địa, chứ đừng nói chi đi

vào trong đó, chỉ nghe các truyền thuyết tổ tiên lưu truyền lại, trong cấm địa có một cái dược trì, ở trong đó bất kì là dược liệu gì được ngâm vào trong đó đều trở thành thảo dược có độc.

Nói một cách khác, chỉ cần dược liệu ngâm vào trong đó, sẽ có thể tạo thành một độc dược mới, mà độc dược mới này, ngoại trừ người trồng nó ra, còn ai có thể giải độc chứ?

Người đàn ông mang mặt nạ mà Mộc gia cấu kết kia nhất định không đơn giản!

Nghe Vương công giải thích, Long Phi Dạ cũng vô cùng bất ngờ, chuyện này, vừa lớn vừa nhỏ!

Phải biết rằng thuốc có thể cứu người, chỉ là thuốc mà thôi; độc, lại có thể giết người, lại là một loại vũ khí đáng sợ.

Người đàn ông mang mặt nạ kia rốt cuộc là ai, hẳn muốn làm gì?

"Tàn Vương, cấm địa có độc chướng, chỉ có thể đợi ở bên ngoài." Vương công chân thành nói.

Đáy mắt Long Phi Dạ hiện lên vẻ phức tạp, bắt lấy người đàn ông mang mặt nạ kia là chuyện lớn, thế nhưng làm rõ dược trì cấm địa cũng không phải chuyện nhỏ, nhất định hẳn phải đến cấm địa xem xem rốt cuộc bọn họ muốn làm gì.

Hắn đứng dậy, thấp giọng dặn dò âm vệ bên cạnh: "Lập tức kêu Sở Tây Phong đưa Vương phi tới."

Lúc này, Hàn Vân Tịch đang hưng phấn đầu giá, chưa đến một canh giờ, nàng đã thu hoạch không ít đồ tốt, cảm giác mua sắm rất tốt, huống chi còn đầu giá đoạt với người khác?

Nàng trà trộn vào trong đám người, cơ hồ là toàn tâm toàn ý quan tâm đến nó, vừa định nhắc tay, Sở Tây Phong từ phía sau cản lại, Hàn Vân Tịch nhìn lại, thấy Sở Tây Phong suýt nữa bị hù dọa: "Người cũng đến?"

"Vương phi nương nương, Vương gia đang tìm người, đừng mua, đi thôi." Sở Tây Phong thấp giọng.

Vừa nghĩ tới một gian phòng một cái giường, Hàn Vân Tịch lập tức liền khẩn trương: "Hắn về nhà nghỉ rồi?"

"Không phải, Vương phi nương nương hãy tranh thủ thời gian đi theo ta đi, việc gấp." Sở Tây Phong nhận thức nói.

Xác định không phải về nhà nghỉ, Hàn Vân Tịch cũng không nóng nảy với hắn, trời đất bao la, không thể lớn hơn việc bổ sung thuốc giải độc trong hệ thống tồn kho.

"Việc gấp gì?"

Hàn Vân Tịch vừa hỏi, vừa vờn tay: "Ba ngàn lượng!"

"Mạng người quan trọng, Vương phi nương nương đi nhanh lên đi." Sở Tây Phong rất gấp.

Lúc này Hàn Vân Tịch mới rút tay lại, kinh ngạc: "Mạng người quan trọng? Vương gia?"

Ở chỗ này cũng không tiện nói chuyện, Sở Tây Phong chỉ có thể giải thích: "Không phải Vương gia, dù sao mạng người quan trọng, tình thế rất nghiêm trọng, người đi nhanh lên đi."

Lúc này Hàn Vân Tịch mới yên tâm, nhưng vẫn thành thật như cũ: "Ta không mang bao nhiêu ngân phiếu, không ra được sán đầu giá này, người mau thanh lý hết đồng này rồi chúng ta sẽ đi."

Ồi...

Sở Tây Phong lập tức cạn lời, hắn ở chỗ này trông chừng chưa tới một canh giờ, nữ nhân này đã thua năm sáu vạn lượng, mà không phải bạc đều là vàng, đây cũng không phải là một số nhỏ, vốn dĩ hắn còn tưởng rằng nàng mang tiền, còn âm thầm cảm thán tiền riêng của nàng thật nhiều, ai ngờ...

"Nhanh lên, mạng người quan trọng." Hàn Vân Tịch thúc giục, nàng thực sự không mang tiền, vốn định tới nay không trở về nhà nghỉ, dự định đầu giá đến rạng sáng, sau đó kêu người ở sán đầu giá đi báo tin cho Long Phi Dạ, kêu hắn tới trả tiền lĩnh người.

Roi vào đường cùng, Sở Tây Phong chỉ có thể tự chủ trương, gần như dùng hết tiền mặt kim phiếu của Long Phi Dạ, mới mang Hàn Vân Tịch đi.

Khi Hàn Vân Tịch tới cửa rừng dược liệu, sau khi nghe cận kề tình huống, nàng thật sự giật nảy mình, không hề nghĩ rằng chuyện này lại nghiêm trọng như vậy.

"Độc dược mới, nói như vậy một khi trúng độc nhất định bị quân chế."

Dường như hệ thống giải độc của nàng gặp phải khác biệt, một khi độc dược mới xuất hiện, hệ thống giải độc không có tin tức dự trữ, vậy thì không thể phân biệt độc gì chứ đừng nói đến giải độc.

Lần đầu tiên Hàn Văn Tịch phát hiện hệ thống giải độc của mình không có năng lực trí tuệ nào.

Nàng không cho phép chuyện đáng sợ như vậy tồn tại.

"Đi vào đi, độc chúng không ngăn được ta." Hàn Văn Tịch thành thật nói.

Sở Tây Phong dẫn theo không ít ám vệ, trấn giữ bên ngoài rừng rậm, Long Phi Dạ dẫn theo Hàn Văn Tịch, dáng người mạnh mẽ như báo săn, xuyên qua rừng rậm lặng yên không một tiếng động, tránh khỏi phòng vệ trong rừng.

Nhờ ánh trăng mà Hàn Văn Tịch thấy không ít dược liệu quý báu, chỉ là, chuyện trước mắt quan trọng hơn được liệu nhiều, nàng cũng không suy nghĩ nhiều, rất nhanh, hệ thống giải độc liên nhắc nhở phía trước có độc, đến rừng cấm địa rồi.

"Vẫn là bảy mũi độc, giống như trước kia!" Hàn Văn Tịch lập tức phân tích kết quả, lấy thuốc giải cho Long Phi Dạ dùng.

Hàn Văn Tịch buồn bực, đoán chừng người đàn ông mang mặt nạ kia không phải lần đầu đến đây, không chừng những bảy mũi độc gặp phải trước kia đều từ nơi này.

Hoặc là, nơi hắc ở là ngay chỗ này, chỉ là lần đầu tiên bị phát hiện mà thôi?

Đi vào cấm địa, ánh trăng trở nên rất âm trầm, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy đồ vật gần đó, đi không bao lâu, Long Phi Dạ liền vươn tay về phía Hàn Văn Tịch.

Ở nhà nghỉ là lần đầu tiên nắm tay của nàng, quá bá đạo cũng quá nhanh, nàng không kịp phản ứng.

Mà lần này, xem như chính thức đi, cái này... có tính phải trưng cầu ý kiến của nàng hay không.

Nắm hay không?

Hàn Văn Tịch nhìn chằm chằm tay hắc một lát, chần chờ, ai biết Long Phi Dạ lại không kiên nhẫn, lạnh giọng nói: "Tay! Đi lạc, bản vương càng phiền phức hơn."

Sắc mặt Hàn Văn Tịch lập tức âm trầm: "Bốp" một tiếng phủ tay mình lên tay hắc, nàng biết tên này làm gì cũng có mục đích mà!

Long Phi Dạ lập tức trùm lấy tay của Hàn Văn Tịch, dắt nàng đi.

Đoán chừng là tập cầm kiếm đã lâu, mu bàn tay được chăm sóc, trong lòng bàn tay cũng rất thô ráp, bị nắm như thế, Hàn Văn Tịch cảm giác đặc biệt rõ ràng, cũng không biết vì sao rõ ràng tức giận, nhưng trong lòng mơ hồ lại có một cảm giác an toàn.

Trong cấm địa, rõ ràng không giống bên ngoài, xung quanh đều là những tảng đá lớn, không có bất kỳ thảm thực vật gì, thời gian dần trôi qua ngay cả bảy mũi độc cũng không còn, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, khiến Hàn Văn Tịch muốn nói chuyện lại sợ kinh động đến đối phương.

Hai người đi theo hướng của Vương công, một đường đi vào trung tâm, đột nhiên Hàn Văn Tịch dừng bước, Long Phi Dạ cũng dừng lại, thấp giọng hỏi: "Sao vậy?"

Nhưng lại thấy Hàn Văn Tịch nhắm mắt lại, cau mày, vẻ mặt thống khổ.

"Xảy ra chuyện gì?" Long Phi Dạ kéo nàng, ngồi xuống phía sau một tảng đá lớn.

Hàn Văn Tịch chỉ nắm tay áo, tạm thời không nói gì cả.

Quá đau!

Vừa rồi đột nhiên nàng nhận được lời nhắc nhở của hệ thống giải độc, một tiếng "đỉnh" thật lớn, đỉnh tai nhức óc cũng không đủ để hình dung, từng sợi dây thần kinh của nàng cũng vô cùng đau!

Trong tình huống bình thường, âm thanh hệ thống giải độc nhắc nhở là "tút TUT TUT", chỉ khi xuất hiện độc, nhưng lúc hệ thống giải độc không có cách nào phân biệt ra độc tố cụ thể mới có thể xuất hiện "đỉnh", mà âm thanh càng lớn, biểu thị độc tính càng nặng.

Vừa rồi âm thanh kia lớn như vậy, trời mới biết rốt cuộc phía trước là cái gì!

Long Phi Dạ thấy nàng như vậy, đáy mắt hiện lên vẻ lo lắng, lại hỏi: "Nàng không sao chứ?"

Hàn Văn Tịch ôm lấy lỗ tai mình, sau khi đau đớn qua đi, lúc này mới thấp giọng: "Chỗ sắp đến phía trước có độc, ta cũng không biết là độc gì."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 180: Buồn Bực, Hẳn Không Trúng Độc

Phía trước có kịch độc, dù là nồng độ hay là số lượng đều cực lớn, hệ thống giải độc lại phân biệt không ra cụ thể là độc gì.

Không thể nghi ngờ, phía trước hẳn là “Cấm địa được trị” trong miệng của Long Phi Dạ.

Long Phi Dạ che mặt, lại đích thân che cho Hàn Văn Tịch, lặng yên không một tiếng động nắm tay nàng né tránh giữa tảng đá lớn, dần dần xâm nhập vào trong rừng rậm.

Rất nhanh, bọn hắn liền thấy phía trước có ngọn đèn.

Long Phi Dạ nắm tay Hàn Văn Tịch, trốn ở đằng sau một khối đá lớn, Hàn Văn Tịch cẩn thận từng li từng tí thò đầu ra xem xét, hít phải một ngụm khí lạnh.

Chỉ thấy phía trước có một cái hồ hình bầu dục, diện tích cũng không lớn, chỉ có hai cái miệng giếng lớn nhỏ, bên trong mọc đầy các thảm thực vật, những chiếc lá lớn lộ ra khỏi mặt nước, tựa như là một cái ao hoa sen.

Trời ạ, nơi này tất cả đều là độc dược, độc dược mới phải nuôi trồng! Trách không được hệ thống giải độc của nàng suýt chút nữa nổ tung lỗ tai nàng.

Có trời mới biết người đàn ông đeo mặt nạ kia đã trồng độc dược ở đây bao lâu!

Trên cái hồ treo đầy đèn lồng, nhưng không thấy bất cứ người nào.

"Người đâu?" Hàn Văn Tịch thấp giọng.

Long Phi Dạ chỉ tập trung chú ý vào rừng cây, không hề trả lời, chỉ là tiện tay kéo đầu Hàn Văn Tịch trở về, ẩn vào.

Bỗng nhiên Hàn Văn Tịch thoáng giật dụa, ai biết rằng lúc này, trong rừng đột nhiên truyền tới một giọng nói rất lớn: "Ai ở đó?"

"Bọn họ rất nhiều người, đợi ở chỗ này đừng lộn xộn!"

Long Phi Dạ thấp giọng, buông đầu Hàn Văn Tịch ra, lập tức liền hướng về chỗ trống, rất nhanh, phía trước liền truyền đến tiếng binh khí leng keng chạm vào nhau.

Hàn Văn Tịch giật bản mình, cẩn thận từng li từng tí thò đầu ra nhìn, thấy cảnh tượng trước mắt, lập tức bị dọa đến ngây người.

Trời ạ!

Thật sự rất nhiều người, khoảng chừng năm mươi sát thủ áo đen vây quanh Long Phi Dạ, một địch năm mươi người?

Nói đùa sao? Chừng này người, chỉ chen thôi cũng chen chết Long Phi Dạ!

Thế nhưng rất nhanh Hàn Văn Tịch liền phát hiện lo lắng của mình là dư thừa, thích khách áo đen căn bản không thể đến gần cơ thể của Long Phi Dạ.

Về mặt nhân số có thể Long Phi Dạ thiệt thòi, nhưng trên phương diện tốc độ hẳn lại hoàn toàn chiếm thế thượng phong, kiếm thuật của hắn căn bản không thể dùng từ nước chảy mây trôi để hình dung, đơn giản là nhanh như tia chớp, hoàn toàn thấy không rõ chiêu thức, chỉ thấy nâng kiếm hạ kiếm, sát thủ áo đen liên tiếp ngã xuống mấy người!

Hàn Văn Tịch nhìn đến cảm thán không thôi, âm thầm cảm thấy may mắn mình không trở thành kẻ thù của tên này, nếu không, ban đêm đi ngủ cũng sẽ không an toàn, kiếm thuật của hắn thật sự đến mức độ nghịch thiên!

Chỉ chốc lát sau, bên cạnh được trị có một đoàn người tử thương, hơn năm mươi tên thích khách áo đen chỉ còn lại mười mấy tên, nhao nhao lui lại, không dám tiến lên.

Mà đúng lúc này, hai tên nam nhân từ sâu trong rừng đi ra.

Một lão già gầy gò áo xanh, xấu xí, vừa nhìn liền biết là một tên quý tộc tẻ, một người khác thân hình cao to ngạo nghễ, mặc áo đen, mang trên mặt một cái mặt nạ màu xanh có răng nanh, chỉ lộ ra cái miệng, ánh mắt của hắn hung ác đến đủ để khiến người khác xem nhẹ mặt nạ kinh khủng của hắn, chỉ chú ý hai con mắt hắn.

Là hắn, người đàn ông mang mặt nạ!!

Hắn ngạo nghễ nhìn Long Phi Dạ, lạnh lùng nói: "Đồ vô dụng, bản tôn cho các ngươi một cơ hội cuối cùng, bản tôn muốn nhìn thấy mặt của hắn!"

Vừa mới nói xong, mười mấy thích khách áo đen liền bao vây lại, lần này không giống với lần trước, bởi vì lần này, hệ thống giải độc của Hàn Văn Tịch phát ra hơn mười âm thanh cảnh báo!

Bọn hấn sẽ dùng độc!

Mà mỗi thích khách áo đen dùng độc khác nhau, trong đó vài cái là độc phần, chỉ cần hít vào mũi sẽ trúng độc.

Người đàn ông mang mặt nạ này thật sự ức hiếp người quá đáng!

Lòng Hàn Văn Tịch nóng như lửa đốt, làm sao để nhắc nhở Long Phi Dạ đây? Kiểm thuật của tên này lợi hại, thế nhưng một chút sức miễn dịch với độc cũng không có, chỉ cần không cẩn thận sẽ trúng độc.

Hàn Văn Tịch ngơ ngậy muốn cử động, nhiều lần đều muốn đứng lên, nhưng Long Phi Dạ cũng sớm phát hiện được không thích hợp, một tay nhắc kiếm, một tay để phía sau, không có vẻ nhẹ nhõm như lúc này, đáy mắt đã bắt đầu đề phòng.

Bỗng nhiên ở giữa, năm sát thủ áo đen tới gần Long Phi Dạ, kiếm Long Phi Dạ lóe lên, một kiếm năm mạng, trong nháy mắt muốn lui, nhưng ai biết được, năm người này lại làm bao cát, năm người đồng thời ngã xuống, độc phần liền tỏa ra xung quanh Long Phi Dạ.

Hàn Văn Tịch đang muốn kêu lên, may mắn là Long Phi Dạ cũng không phải đèn đã cạn dầu, hấn lập tức ngừng thở, lùi ra phía sau, mà ngay lúc hấn lui lại, đột nhiên rút kiếm, lăm liết quét ngang, trong lúc nhất thời kiếm phát huy tác dụng cực lớn, khiến các sát thủ áo đen còn lại bay ra ngoài, không vào trong rừng ngậm, không biết sinh tử thế nào.

Làm tốt lắm!

Hàn Văn Tịch không chớp mắt nhìn, tim đập bùm bùm bùm, bội phục Long Phi Dạ đến rạp đầu xuống đất, Tàn Vương chính là Tàn Vương, ngông cuồng đến nỗi người bình thường không thể tưởng tượng được!

Người đàn ông đeo mặt nạ kích động đến nắm tay run bần bật, nhìn chằm chằm Long Phi Dạ, lớn tiếng chất vấn: "Rốt cuộc ngươi là ai?"

"Ngươi lại là ai?" Long Phi Dạ hỏi lại, rút kiếm chỉ vào người đàn ông mặt nạ.

"Ngươi không có bản lĩnh để biết!"

Người đàn ông mặt nạ rút trường kiếm ra, chỉ thẳng vào Long Phi Dạ, nhưng mà ai biết rằng, rút kiếm cũng chỉ là chiêu ảo mà thôi, trong lúc rút kiếm, mấy viên độc châm từ dưới trường kiếm như bão tố bay ra ngoài, bay thẳng về phía Long Phi Dạ.

Lần này, Hàn Văn Tịch bình tĩnh không được, nằng bồng nhiên đứng lên, thất thanh kêu lên: "Tránh ra! Một khi độc phần hoa của độc châm chạm đến da thịt sẽ trúng độc!"

Loại độc phần hoa này khác với độc phần thích khách áo đen dùng, chỉ cần không hít độc phần thích khách áo đen dùng sẽ không trúng độc, thế nhưng loại độc phần hoa này, một khi chạm đến, dù chỉ là một chút xú, lập tức toàn thân như nhũn ra, ít nhất một canh giờ khôi phục không được.

Nếu Long Phi Dạ trúng độc, vậy hoàn toàn sẽ nguy to!

Ai cũng không nghĩ đột nhiên Hàn Văn Tịch lại đứng lên, vốn dĩ Long Phi Dạ còn muốn đánh rơi độc châm kia, được Hàn Văn Tịch nhắc nhở như vậy, lập tức tránh đi, thân ảnh hơi biến hóa, kịp thời tránh xa.

Người đàn ông đeo mặt nạ kinh ngạc, hí mắt nhìn qua, lạnh giọng: "Người đâu, bắt lấy nàng ta!"

Hàn Văn Tịch đang muốn chạy qua hướng Long Phi Dạ, phía sau đột nhiên xuất hiện một sát thủ áo đen, Long Phi Dạ muốn đi qua, độc châm của người đàn ông đeo mặt nạ lại xuất hiện, ngăn cản đường đi của hấn!

"Muốn người sống!"

Người đàn ông mang mặt nạ lạnh lùng hạ lệnh, khiêu khích nhìn Long Phi Dạ, độc châm trên tay cũng không dừng lại, Long Phi Dạ không thể tới gần, chỉ có thể xa xa dùng kiếm đánh rơi, trong lúc nhất thời thoát thân không được, vừa đánh rơi độc châm, vừa chú ý tình huống bên Hàn Văn Tịch.

Hàn Văn Tịch run sợ nhìn sát thủ áo đen đang tới gần, từng bước một lui lại, rất nhanh phía sau lưng dựa vào tảng đá lớn.

"Hi hi, đại ca giờ cao đánh khề, đừng động thủ với nữ nhi chứ." Hàn Văn Tịch miễn cưỡng nở nụ cười.

Sát thủ áo đen không trả lời nàng, đưa tay bắt nàng, Hàn Văn Tịch linh hoạt tránh về phía bên phải, quay người muốn chạy, bất đắc dĩ, sát thủ áo đen nắm chặt vai trái nàng, nàng đang muốn giãy dụa, sát thủ áo đen dùng lực hơn, nàng cảm giác toàn bộ vai trái suýt nữa bị rút xuống!

Ghê tởm!

Hàn Văn Tịch đau đến hít một ngụm khí lạnh, một cước đá vào hạ thân tên sát thủ, chiêu này là tuyệt chiêu con gái phòng sói khiến sát thủ áo đen không ngờ được, đập thật mạnh, đau đến lập tức buông tay!

Hàn Văn Tịch thừa cơ hội liền chạy mất, nhưng mà ai biết, một tên sát thủ áo đen ngã xuống, nhưng bên cạnh liền có hai tên sát thủ áo đen, một trước một sau bắt lấy nàng.

Hàn Văn Tịch liên tục né tránh, thở dốc không ngừng, tay chân nàng vô cùng linh hoạt, cũng có chút hình thức, thế nhưng sao có thể địch nổi sát thủ chuyên nghiệp chứ? Nếu như không phải người đàn ông đeo mặt nạ nói muốn để lại người sống, sát thủ áo đen đã sớm rút kiếm giết chết nàng rồi!

Lại một lần nữa, nàng bị ép đến bên cạnh tảng đá lớn, từ từ không còn đường thoái lui, đột nhiên, một sát thủ áo đen đưa tay qua, muốn tháo khăn che mặt của nàng!

Đáng chết, Long Phi Dạ dẫn nàng tới là để giúp đỡ, không phải đến để cản trở, càng không phải đến để bại lộ thân phận!

Đội đã, nàng đến để giúp đỡ?

Hàn Văn Tịch giống như đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, lập tức đổi từ bị động thành chủ động, đột nhiên vươn tay hung hăng vỗ vào tay của thích khách áo đen

"A..."

Chỉ nghe sát thủ áo đen kêu thảm một tiếng, trợn mắt há mồm nhìn Hàn Văn Tịch.

"Nhìn cái gì vậy chính là trúng độc đó!"

Hàn Văn Tịch một cước đạp tới, trực tiếp đạp ngã tên sát thủ áo đen, chỉ thấy sát thủ áo đen hôn mê tại chỗ, trên mu bàn tay sát thủ áo đen có đâm một thanh độc châm.

Hàn Văn Tịch nhìn mà đau lòng, mới này kích động quá nên lệch tai lạng phí rất nhiều độc châm, thực ra hai, ba cây đã có thể giải quyết.

Một sát thủ khác không tin tưởng nhìn đồng bọn của mình, nhân cơ hội này, Hàn Văn Tịch vung tay lên, lập tức tung độc phấn hoa ra, sát thủ áo đen muốn tránh, đã không còn kịp nữa rồi! Dính phải độc phấn hoa, lập tức chỉ mềm nhũn, ngã ngối xuống đất.

Nàng đạp một cước vào tên sát thủ áo đen bắt lực phản kháng, lạnh giọng nói: "Chỉ các người biết hạ độc sao? Tặng độc của chủ người cho người!"

Tuy câu nói trước kia của Lý thị hại nàng không ít, thế nhưng nói cũng không sai, người am hiểu giải độc là người càng có sở trường hạ độc, sao Hàn Văn Tịch luôn quên mất mình có thể hạ độc chứ?

Tốt lắm, mặc dù hạ độc không đúng với người thầy thuốc, nhưng tối nay nàng không quan tâm, nàng đến là để giúp Long Phi Dạ!

Xử lý xong hai tên sát thủ áo đen, Hàn Văn Tịch không dám chậm trễ, đi thẳng về phía Long Phi Dạ, thế nhưng rất nhanh, lại có thêm một đám người áo đen bao vây nàng lại.

Sau khi thấy Hàn Văn Tịch hạ độc, bọn sát thủ áo đen cũng không dám khinh địch, tất cả đều lấy trường kiếm sáng chói ra, sắc mặt Hàn Văn Tịch trắng bệch, giờ này khắc này, hi vọng mình có thể giống người đàn ông đeo mặt nạ, có tuyệt chiêu ám khí, vung tay lên chính là tuyệt sát.

Nàng biết hạ độc, hơn nữa loại độc nào cũng có, nhưng phương thức hạ độc của nàng hoàn toàn giống trẻ con, ngoại trừ ghim kim, ngoại trừ vẩy độc ra, nàng không biết gì cả.

Tùng thanh kiếm sáng trưng dưới ánh đèn, lấp lánh, sáng đến sắp mù mắt Hàn Văn Tịch, rất nhanh, một thanh trường kiếm phía sau áp vào cổ nàng.

Hàn Văn Tịch rất muốn khóc, cuối cùng nàng cũng cản trở hắn, nhưng mà ai biết được, ngay lúc này, vô số đường kiếm lăm lẹ từ bên cạnh chém tới, khí thế ngút trời, dờn núi lấp biển, đừng nói Hàn Văn Tịch, ngay cả đám sát thủ áo đen cũng chấn động, trong lúc nhất thời quên luôn cả động dục.

Đột nhiên một tiếng keng keng vang lên, trường kiếm sau lưng Hàn Văn Tịch bị chặt đứt trong nháy mắt, mà sát thủ áo đen lại đồng thời bị lưỡi kiếm đánh văng ra, chỉ có một mình Hàn Văn Tịch đứng nguyên tại chỗ, lông tóc không tổn hao gì.

Hàn Văn Tịch không tưởng tượng được, vô ý thức muốn quay đầu nhìn, chỉ thấy Long Phi Dạ cầm kiếm đứng ở cách đó không xa nhìn nàng, trên cánh tay trúng ba cây độc châm.

Hắn trúng độc?

Bởi vì muốn bảo vệ nàng, cho nên tránh không được độc châm sao?

Trúng độc phấn hoa, chẳng mấy chốc toàn thân sẽ vô lực, chỉ là, sao nàng không cảm thấy được dấu vết trúng độc trên người tên này chứ?

Lúc này, người đàn ông đeo mặt nạ ở một bên cũng nhìn Hàn Văn Tịch, ba người giằng co, ai cũng muốn cử động, lại không hề cử động, bầu không khí lập tức căng thẳng.

Ai ngờ đột nhiên chân Long Phi Dạ mềm nhũn, ngã khụy xuống đất!

Thấy thế, Hàn Văn Tịch càng thêm buồn bực, khoảng cách không xa, nàng hoàn toàn có thể chắt chắt Long Phi Dạ không trúng độc, nghĩ rằng chắt chắt độc châm trên cánh tay của hắn cũng không thật sự đâm vào, độc phần cũng không trực tiếp chạm vào da thịt.

Mặc dù kinh ngạc, Hàn Văn Tịch cũng chỉ kinh ngạc trong lòng, sắc mặt không thay đổi, nàng ra vẻ sốt ruột muốn chạy về phía Long Phi Dạ, nhưng người đàn ông đeo mặt nạ lại lạnh lùng nói: "Người dừng lại..."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 181: Thân Phận, Thì Ra Là Hắn

Bảo nàng dừng lại thì nàng dừng lại sao?

Hàn Văn Tịch mặc kệ, tiếp tục đi về phía trước, nhưng người đàn ông đeo mặt nạ chớp mắt liền tới gần, không cho nàng chạy mất, một tay đè lại vai của nàng, một tay trực tiếp hung hăng lột che mặt của nàng xuống!

Thấy khuôn mặt mộc mạc nhỏ nhắn của Hàn Văn Tịch, người đàn ông đeo mặt nạ liền cười: "Khoảng cách xa như vậy cũng có thể ngửi ra là độc phần hoa, bản lĩnh lớn như vậy, bản tôn còn tưởng rằng là ai? Thì ra thật sự là người!"

"Thả ta ra!"

Hàn Văn Tịch giằng co, bắt lấy cánh tay hắn, tâm trạng người đàn ông đeo mặt nạ vô cùng tốt, mặc cho nàng bắt.

"Tần Vương phi cũng đã tới, chắc hẳn vị này là..."

Người đàn ông đeo mặt nạ nói, vừa định quay người nhìn Long Phi Dạ, nhưng mà ai ngờ ngay lúc này, một thanh kiếm sắc lạnh ép ngay vào cổ của hắn!

Là Long Phi Dạ!

Thế mà hắn còn có thể đứng lên sao, chẳng lẽ hắn không trúng độc? Sao lại thế...

Người đàn ông đeo mặt nạ bất ngờ, nào có thể đoán được, Hàn Văn Tịch đã sớm nhìn ra Dạ Long Phi không trúng độc, phản ứng của nàng thật nhanh, thừa dịp người đàn ông đeo mặt nạ thất thần một lát, bỗng nhiên đưa tay kéo tấm mặt nạ xanh có răng nanh của hắn xuống, cơ thể linh hoạt thoáng giây dụa, lập tức liền lui về phía xa!

Hàn Văn Tịch khẩn trương cực kỳ, vừa nhìn thấy khuôn mặt phía sau mặt nạ, một khuôn mặt tuấn tú gây ngất lòng người.

Ngũ quan thâm thúy, như được ông trời điêu khắc thành, tỏa ra vẻ cuồng nịnh, cao ngạo, khí tức vương giả không ai bì nổi, lông mày phải của hắn có một vòng màu máu, nhỏ vụn che ngang trán, nhìn không ra hình thù gì, thần bí mà tràn ngập dã tính.

Hắn không cần làm gì cả, chỉ gương mặt này thôi, cũng đủ để làm cho người khác kinh hãi run sợ.

Vốn dĩ tìm Hàn Văn Tịch đã đập bịch bịch, bởi vì gương mặt này mà bất giác mạnh hơn.

Trên vai gánh lấy lưỡi kiếm của Dạ Long Phi, người đàn ông đeo mặt nạ lại không để ý, híp mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Hàn Văn Tịch, Hàn Văn Tịch nắm thật chặt tấm mặt nạ xanh có răng nanh kia, chỉ cảm thấy sát ý nổi lên bốn phía, vô ý thức lui về sau hai bước.

"Hàn Văn Tịch, rất tốt!" Giọng nói người đàn ông đeo mặt nạ tràn đầy uy hiếp, còn không thèm chú ý đến sự uy hiếp phía sau của Dạ Long Phi.

Dù Hàn Văn Tịch cảm thấy e sợ, lại chán ghét cảm giác uy hiếp này, nàng không cam lòng yếu thế phản kích: "Ngay cả hắn không trúng độc người cũng nhìn không ra, chỉ bằng sớm rời khỏi giới Độc thuật!"

Nắm đầm người đàn ông đeo mặt nạ run bần bật, mà lúc này thanh kiếm sắc lạnh của Long Phi Dạ dán chặt vào cổ của hắn, hắn chậm rãi quay về phía trước.

Ai ngờ, ngay lúc Long Phi Dạ sắp nhìn thấy người đàn ông đeo mặt nạ, đột nhiên, cơ thể người đeo mặt nạ toát ra một làn sương trắng!

"Cẩn thận có độc!"

Hàn Văn Tịch kinh hô, Dạ Long Phi lập tức tránh khỏi, đầu tiên liền đứng bên cạnh Hàn Văn Tịch, che chở nàng, nhưng ngay trong chớp mắt, đã không thấy người đàn ông đeo mặt nạ đâu, lưu lại trên lưỡi kiếm Dạ Long Phi chỉ là một mảng máu đỏ.

Dạ Long Phi đã thương hấn, bị thương không nhẹ, nhưng cuối cùng vẫn để hấn chạy trốn.

Hàn Vân Tịch thở mạnh một hơi, nguy hiểm thật nguy hiểm thật, nếu như không phải Dạ Long Phi giả vờ trúng độc, phản ứng của nàng cũng nhanh, tối nay nàng đoán chừng thực sự sẽ cản trở hấn.

"Nhớ mặt của hấn chưa?" Dạ Long Phi lập tức hỏi.

Khuôn mặt rung động lòng người như thế, tất nhiên là nhớ được.

"Có một cái khuyên bên lông mày phải của hấn màu máu, như cái đầu thập." Hàn Vân Tịch vội vàng trả lời, đuôi lông mày đặc biệt như thế, nhất định hiểm người có.

Quả nhiên, vừa dứt lời, Dạ Long Phi liền cười lạnh: "Thì ra là hấn!"

"Ai? Bắc Lệ nhân sao?" Hàn Vân Tịch tò mò cực kỳ.

"Bắc Lệ Khang Vương, Quân Diệt Tà." Dạ Long Phi vừa nói, phóng tầm mắt nhìn Tam quốc, hấn chỉ để trong mắt Quân Diệt Tà này!

Không nghĩ tới, quả nhiên là hấn!

Quân Diệt Tà, Hàn Vân Tịch rất xa lạ với cái tên này, nhưng Bắc Lệ Khang Vương thì nàng biết, Bắc Lệ Khang Vương, Thiên Ninh Tần Vương, Thái tử Tây Chu Diệp ba cái tên này vô cùng nổi tiếng ở Tam quốc, mọi người đều biết, Khang Vương bá đạo, Tần Vương lạnh lùng, Diệp Thái tử hung ác!

Hàn Vân Tịch đã gặp qua Tây Chu Diệp Thái tử Đaoan Mộc Bạch Diệp, cũng chính là ca ca ruột của Vinh Lạc công chúa, nhưng không cảm thấy như thế nào cả, nhưng vị Khang vương này, chưa nói đến độc thuật thế nào, chỉ dựa vào sự bá đạo trên người, cũng khiến nàng nhớ sâu sắc.

Khác với Dạ Long Phi và Diệp Thái tử, Bắc Lệ Khang Vương cũng không phải là Hoàng tộc quý tộc, mà là con nuôi của Bắc Lệ Hoàng đế, nhưng địa vị lại cao cao hơn bất kỳ Hoàng tử nào, là nhân vật một tay che trời, lật tay che mưa!

Mặc dù không bắt được người, nhưng lần này cũng không uổng công, biết đối phương là ai, chí ít sẽ không khó lòng phòng bị, nội gian dùng độc cũng coi như tra ra manh mối.

Nhìn ánh mắt rét lạnh của Dạ Long Phi, Hàn Vân Tịch nghĩ thầm, chuyện này Dạ Long Phi nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Dạ Long Phi lau vết máu trên lưỡi kiếm, thu kiếm vào, đang muốn nhờ độc châm trên cánh tay, Hàn Vân Tịch vội vàng ngăn lại: "Đừng nhúc nhích, ta làm!"

Nàng lấy khăn tay ra, cẩn thận từng li từng tí bọc độc châm lại, mới chậm rãi rút ra, trên độc châm này là độc phấn hoa, không cẩn thận dính vào sẽ trúng độc.

Lúc Hàn Vân Tịch nhờ độc châm liền phát hiện chân tướng, trong tay áo Dạ Long Phi giấu áo bảo hộ bằng da, độc châm chỉ đâm vào trên áo bảo hộ, không hề đâm trúng hấn.

"Giả vờ trúng độc, chàng thật thông minh."

Hàn Vân Tịch nhất định phải khen Dạ Long Phi, thật sự nếu không nhờ hệ thống giải độc, nàng cũng hoàn toàn không nhìn ra.

Nghĩ đến đây, Hàn Vân Tịch đột nhiên bật cười.

"Nàng cười cái gì?" Dạ Long Phi lạnh lùng hỏi.

"Nhất định Khang Vương suy nghĩ nát óc cũng nghĩ không ra, sao ta biết chàng không trúng độc."

Hàn Vân Tịch vui sướng, ai ngờ, Dạ Long Phi lại nói: "Hấn sẽ tìm nàng." Vừa dứt lời, khuôn mặt đang cười của Hàn Vân Tịch cứng đờ, trong đầu hiện ra hai con người tràn ngập nguy hiểm của Khang Vương, sống lưng nàng lập tức lạnh lẽo, được thôi, là kẻ đầu xỏ lấy mặt nạ của người ta xuống, nàng... quả thật rất nguy hiểm.

Thấy sắc mặt Hàn Vân Tịch trắng bệch, Dạ Long Phi có chút hăng hái hỏi thăm: "Sợ sao?"

Hàn Vân Tịch lập tức thành kính, ánh mắt cực nóng, bộ dáng đáng thương nhìn hấn: "Có điện hạ ở đây, thần thiếp không sợ gì cả."

Thật ra nàng chỉ giả vờ đáng thương thôi, đây là lấy lòng chó săn!

Dạ Long Phi luôn chán ghét nữ nhân làm bộ làm tịch, làm bộ đáng thương lại không ghét, khoe miệng của hấn nhếch nhẹ, tựa hồ muốn nói cái gì, nhưng lại không hề nói gì cả, tránh đi tầm mắt của nàng, đi qua ao độc.

Tốt lắm, Hàn Vân Tịch sớm đã quen với tên mặt nạ không thích mềm mỏng này, nàng hậm hực nhún vai đi theo.

Dù sao nàng và Dạ Long Phi cùng trên một con thuyền, nếu nàng lại bị bắt cóc, Dạ Long Phi cũng không tốt lắm.

Đây cũng coi như một cảm giác "không sợ hãi" đúng không?

Bề mặt của ao độc không lớn lắm, mà nước cũng rất cạn, nhưng độc được thảo đầy ao lại làm cho Dạ Long Phi và Hàn Vân Tịch đều cau mày, lo lắng.

Trước mắt thì chuyện này rất phiền nhất.

Khá lâu trước đây, âm thanh của hệ thống giải độc nhắc nhở rất lớn, có thể nói rõ nơi này có độc tố nồng độ cao, diện tích lớn, nhưng tình huống cụ thể, Hàn Vân Tịch còn phải xem kỹ rồi phân tích.

Mặc dù không biết là độc gì, nhưng rốt cuộc ở đâu có độc, trình độ thế nào, hệ thống giải độc vẫn có thể phân biệt ra được.

Vừa phân tích xong, kết quả khiến cho Hàn Vân Tịch kinh hãi.

"Ao nước có kịch độc không biết tên, độc tính của những thảm thực vật này còn rất rất yếu, chưa đủ khiến người trúng độc." Nàng thân nhiên nói.

Mặc dù biết độc thuật của Hàn Vân Tịch rất lợi hại, thế nhưng nghe nàng nói như vậy, Dạ Long Phi vẫn không nhận được tò mò: "Sao nàng biết?"

"Ngửi ra được, cái mũi của ta rất mẫn cảm với độc tố." Hàn Vân Tịch cười nói, ngay cả chính nàng cũng cảm thấy lý do này cực kỳ hoang đường, thế nhưng nàng nói như vậy không ai chất vấn được.

Ánh mắt Dạ Long Phi hiện lên vẻ hoài nghi, cũng không tìm căn nguyên đào ngọn nguồn: "Nói như vậy, trong tay Khang Vương chưa có sản phẩm mới?"

"Chắc là không có, còn rất lâu những thảm thực vật này mới đủ lớn."

Hàn Vân Tịch rất may mắn phát hiện sớm, hệ thống giải độc nhắc nhở nàng là ao nước kịch độc, mà độc tính của những thảm thực vật này rất thấp, còn như kì đầu chưa thành hình.

Nói rõ thì những thảm thực vật này đều là được thảo không độc, trồng trong nước độc, độc tính và được tính phát sinh phản ứng, đang dần dần xuất hiện độc tính mới.

Mặc dù độc tính trong nước độc giống nhau, nhưng được tính của mỗi được liệu khác nhau, cho nên, cuối cùng cũng sẽ tạo thành độc tính khác nhau.

Mặc dù phát hiện kịp thời, thế nhưng nhìn những độc được thảo được bồi trong hồ nước độc này, Hàn Vân Tịch vẫn không nhận được rằng mình một cái, độc được thảo trong hồ này khác nhau, nếu như có một ngày đủ lớn, sẽ xuất hiện không ít độc được mới!

Sau khi sợ hãi, Hàn Vân Tịch hái một gốc được liệu, như có điều gì đó suy nghĩ đánh giá.

Sản phẩm mới rơi vào tay người khác là một chuyện rất kinh khủng, nhưng nếu như rơi vào tay nàng thì sao? Vậy sự kinh khủng này sẽ rơi vào người khác rồi.

Nghĩ đến đây, con người giao hoạt của Hàn Vân Tịch dần dần rực sáng.

Nàng biết nên làm sao để xử lý sự phiền toái này!

Nếu là độc mà hệ thống giải độc của nàng có ghi chép qua, mặc dù hệ thống giải độc có được vật hay không, cũng có thể phân biệt được, đồng thời cho ra thuốc giải độc.

Nếu như không ghi chép vậy thì rất khó giải.

Nhưng nàng nhớ hệ thống giải độc còn có một công năng chưa khai phá hoàn toàn, đó chính là phân tích trí tuệ và năng lực, cho đầy đủ độc tố nguyên vật liệu, hệ thống giải độc sẽ có thể tự tiến hành phân tích các thuộc tính của nguyên vật liệu, tạo ra độc mới.

Phải biết rằng ao nước trước mắt này, còn có những được liệu chưa trưởng thành, vậy cũng xem như là nguyên vật liệu độc tố!

Nhìn ao nước xanh biếc này, khóe miệng Hàn Vân Tịch len lén nở một nụ cười trộm, những nguyên vật liệu này chắc chắn nàng phải có được!

Mặc dù số lượng lớn một chút, nhưng dựa vào không gian vô hạn của hệ thống giải độc vẫn có thể để được, chỉ là hao phí trí nhớ cực lớn của nàng.

Hàn Vân Tịch vụng trộm liếc nhìn Dạ Long Phi, ai ngờ Dạ Long Phi cũng vừa nhìn qua.

"Có cách hủy ao nước độc này không?" Dạ Long Phi thành thật hỏi.

Trong đầu Hàn Vân Tịch lập tức hiện ra bốn chữ "phung phí của trời", nàng đang suy nghĩ làm thế nào để nuốt riêng cái ao này, lại khiến Dạ Long Phi không hoài nghi.

Ai ngờ ngay lúc này một giọng nói lẩm liệt truyền đến: "Người nào to gan như vậy, lại dám tự tiện xông vào cấm địa Được thành! Các người muốn đổi

ngịch với toàn bộ Dược thành sao?"

Rốt cuộc thủ vệ cấm địa cũng đã đến, Hàn Văn Tịch lập tức che mặt lại, cười lạnh trong lòng, Khang Vương cầu kết Mộc gia, Khang Vương đi rồi, đương nhiên Mộc gia sẽ dẫn thủ vệ tới, hô tặc bắt trộm!

Nàng vội vàng bịt kín che mặt, rất nhanh đã thấy một đoàn hộ vệ xuất hiện từ sâu trong rừng, hai người cầm đầu, một người chính là ông lão gầy gò ban nãy đứng chung với Khang Vương!

"Đi!"

Dạ Long Phi kéo Hàn Văn Tịch muốn rút lui, cấm địa độc ao được tam thế gia dùng chung, chuyện của ba nhà không thể công khai nhúng tay vào, hấn càng không muốn ngang nhiên trở thành địch của Dược thành, bây giờ chỉ có thể thoát thân trước.

Nhưng ai biết rằng, Dạ Long Phi nắm tay Hàn Văn Tịch muốn chạy trốn, bốn phương tám hướng lại bay vụt ra vô số mũi tên!

Mặc dù cấm địa phòng bị nghiêm ngặt, nhưng cũng không đến mức có nhiều cung tiễn thủ như vậy, đây rõ ràng là nhắm về phía cao thủ Dạ Long Phi này, nếu không sao rừng cấm địa có thể mai phục nhiều cung tiễn thủ như vậy.

Thật ghê tởm, cái này nhất định là Khang Vương xúi giục!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 182: Quỷ Di, Vào Túi An Toàn

"Vèo vèo vèo!"

Từng mũi tên từ bốn phương tám hướng bay tới như bão tố phong ba, Long Phi Dạ ôm Hàn Văn Tịch vào trong ngực thật chặt, cơ thể linh hoạt né tránh mũi tên.

Trong lúc nhất thời muốn chạy trốn cũng không dễ, nhưng chỉ muốn dựa vào các mũi tên tấn công đã thương Long Phi Dạ cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Nếu là lúc trước, Hàn Văn Tịch nhất định sẽ sợ hãi, thế nhưng sau khi thấy sự mạnh mẽ của tên này, Hàn Văn Tịch đã yên tâm từ lâu, nàng cẩn thận lộ đầu ra khỏi ngực Long Phi Dạ, gian xảo nhìn độc ao phía dưới, rất nhanh liền tập trung tinh thần tiến vào trạng thái.

Trong lúc tinh thần tập trung cao độ, nàng có thể lấy độc từ bên trong hệ thống giải độc, giống như vậy, nàng cũng có thể giấu độc vào bên trong hệ thống giải độc, chỉ là khi giấu hao tổn hơn lấy rất nhiều sức lực.

Hàn Văn Tịch vừa tiến vào trạng thái, liền dần dần quên mất quanh mình có nguy hiểm, mặc cho Long Phi Dạ né tránh, chống cự với mũi tên, cơ thể nàng chỉ chú ý đến ao độc.

Đến cuối cùng, ngay cả quanh mình xảy ra cái gì, có tiếng gì vang lên nàng cũng không nghe được, toàn thể giới trong mắt nàng chỉ còn lại cái ao độc phía dưới kia...

Mưa mũi tên dần dần trở nên thưa thớt, Long Phi Dạ đang thừa cơ hội muốn đi, nhưng ngay lúc này, phía dưới truyền đến một tiếng kêu sợ hãi: "Không thấy ao độc đâu rồi! Không thấy rồi!"

Long Phi Dạ nghiêng người tránh mũi tên như bão tố, nhìn xuống phía dưới, lại kinh ngạc phát hiện tất cả độc dược thảo trong cấm địa độc ao đã rỗng tuếch, không chỉ như thế, mà ngay cả nước trong ao độc cũng không thấy đâu cả!

Cái này...

Phía dưới, lão già gầy gò và tất cả mọi người đều giật mình, mà Long Phi Dạ cũng cực kỳ kinh ngạc, nhưng hấn chỉ nhìn một chút, cũng không có dừng lại liền rút lui.

Không biết đám thủ vệ kia kinh ngạc bao lâu, tóm lại, sau khi Long Phi Dạ ra khỏi rừng được liệu, vẫn không thể tin được những thứ tận mắt nhìn thấy.

"Nàng thấy ao độc không?"

Hấn vừa hỏi, vừa buông Hàn Văn Tịch ra, nhưng ai ngờ lúc này mới phát hiện Hàn Văn Tịch hôn mê trong ngực hấn.

Bất tỉnh lúc nào?

Bị dọa ngất?

Nữ nhân này không đến mức yếu như vậy chứ?

Long Phi Dạ buồn bực không thôi, đáy mắt hiện lên một tia lo lắng, lập tức liền đưa Hàn Vân Tịch trở về Vương gia, nào có thể đoán được, Hàn Vân Tịch hôn mê không tỉnh lại.

Vương công tìm đại phu khắp Dược thành, nhưng không ai có thể chẩn đoán được rốt cuộc Hàn Vân Tịch bị cái gì!

Không bệnh không đau không bị thương, mà mạch đập cũng bình thường, chỉ là mệt mỏi một chút, thế nhưng không đến mức hôn mê bất tỉnh nhiều ngày như vậy.

Về phần trúng độc, Long Phi Dạ không tin nữ nhân này trúng độc mà bất tỉnh.

Mấy ngày nay, tam thế gia Dược thành triệu hoán nhiều hội nghị bí mật, bàn bạc về chuyện ao độc trong rừng cấm địa, đêm hôm đó Long Phi Dạ cũng không nhìn lầm, độc dược thảo và nước độc trong độc ao quả thực hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa.

Vương công đích thân đi một chuyến, xác thực thấy ao độc trống tuếch.

"Tần Vương, vấn đề này... quả thực kì lạ." Vương công vuốt râu, liên tục cảm khái.

Mộc gia đã cầu kết Khang Vương, nhất định biết chuyện ngày đó Long Phi Dạ và Hàn Vân Tịch tự tiện xông vào cấm địa, Vương công cũng không vạch trần chuyện Mộc gia cầu kết Khang vương tự tiện sử dụng độc ao, mà Mộc gia cũng không rõ giao tình của Long Phi Dạ và Vương Công, chỉ nói đêm đó có hai người bịt mặt tự tiện xông vào, về phần thân phận gì, cũng không công khai.

Tam thế gia phái thêm người phòng thủ rừng dược liệu, về chuyện của rừng cấm địa, nói là cùng nhau điều tra, nhưng một chút manh mối cũng không có, có trời mới biết cuối cùng có thể tra được cái gì?

"Biến mất cũng tốt, tránh để bản vương phí sức hủy nó đi."

Cấm địa ao độc là bảo vật của Dược thành, thế nhưng trước mặt Vương công, Long Phi Dạ cũng không khách khí.

Vương công biết rõ sự lợi hại trong đó, nếu như ao độc thật sự rơi vào tay Khang Vương, như vậy sẽ có một ngày, đừng nói Vương gia, ngay cả Dược thành cũng khó giữ được, Vương công gạt nhẹ đầu, biểu thị tán thành.

"Chuyện này có chút kỳ quái, e là phải phái thêm người, chú ý kỹ lưỡng, đề phòng lại có biến cố." Long Phi Dạ chân thật nói.

Vương công gạt nhẹ đầu, tỏ vẻ đã hiểu, cái ao độc cấm địa kia vốn đầy thần bí, bây giờ tự nhiên biến mất, không chừng ngày nào đó lại đột nhiên xuất hiện, tuyệt đối không thể coi thường.

Đang nói chuyện, phòng trong đột nhiên truyền đến tiếng nói vui mừng của tỷ nữ: "Tần Vương điện hạ, Tần Vương điện hạ, Vương phi nương nương tỉnh rồi! Tỉnh rồi!"

Long Phi Dạ vui vẻ, lập tức đứng dậy đi mất, khuôn mặt hần không bao giờ thay đổi cảm xúc, nhưng lần này vui vẻ tất cả đều viết lên mặt. Nhìn bóng lưng vội vã kia, Vương công không thể tưởng tượng nổi, thực ra Tần Vương một người lạnh lùng như vậy có thể dẫn Tần Vương phi xuất hành đã làm cho rất nhiều người bất ngờ.

Bên trong phòng, Hàn Vân Tịch vừa mới mở mắt, đầu còn đang hôn mê, tứ chi bất lực, có cảm giác khó tả.

Nàng biết mình đã ngủ rất lâu, chỉ là không biết rốt cuộc ngủ bao lâu.

Nơi này là nơi nào?

Đang muốn hỏi tỷ nữ bên cạnh, giọng nói quen thuộc truyền đến, người trước đây luôn băng lãnh bá đạo, lại lộ ra một tia vui mừng ai cũng nghe được: "Hàn Vân Tịch rốt cuộc nàng cũng tỉnh?"

Đáng tiếc, Hàn Vân Tịch đang choáng váng nặng nề không hề nghe được gì, rất nhanh, khuôn mặt tuấn mỹ đến thần cũng cảm phần của Long Phi Dạ xuất hiện trước mặt nàng.

Hàn Vân Tịch nhếch miệng, tái nhợt cười một tiếng: "Điện hạ, chúng ta trốn ra được rồi sao."

Long Phi Dạ vừa mới xông ra từ đám cung tiễn kia, thế nhưng đến nơi này, đứng bên giường nhìn Hàn Vân Tịch, lại đột nhiên có cảm giác không biết làm thế nào, hần chỉ nhàn nhạt lên tiếng "Ừ", liền ngồi xuống mép giường nàng.

Tỷ nữ lập tức rót nước ấm, cung kính đưa cho Long Phi Dạ, Long Phi Dạ tiện tay tiếp lấy, chỉ là sau khi nhận lấy, lại có chút không biết làm sao.

"Điện hạ, mấy ngày này Vương phi nương nương không có chút nước, trước tiên cần phải uống chút nước ấm mới có thể ăn, nô tỳ đi bưng bát cháo tơi."

Tỳ nữ nói rồi vội vã lui xuống.

Phải mớm nước...

Long Phi Dạ không có đáp lại, nhưng diu Hàn Vân Tịch rất nhanh, cho nàng tựa vào khuỷu tay mình, mớm nước vào trong miệng nàng.

Động tác của hắn rất lạnh nhạt, tựa hồ lần đầu tiên hầu hạ bệnh nhân, thế nhưng cánh tay của hắn rất có lực, rất chắc chắn. Hàn Vân Tịch còn choáng váng nặng nề, mê man nhiều ngày như vậy, vừa khát vừa đói, vừa thấy được nước ấm, lòng nóng như lửa đốt, đựng vào miệng liền ọc ọc uống vào, không được mấy ngụm đã sặc: "Phụt... Khụ khụ..."

Vừa sặc một cái, lập tức nôn nước bọt đầy tay Long Phi Dạ.

Thấy thế, Hàn Vân Tịch lập tức ngậm miệng, lập tức tỉnh táo lại, mặc dù yết hầu rất là khó chịu rất muốn ho, nhưng nàng chỉ nhỏ giọng khụ khụ, sắc mặt trắng bệch.

Phải biết rằng Tần Vương điện hạ cực kỳ tôn quý có bệnh thích sạch sẽ! Mà lại là bệnh thích sạch sẽ nghiêm trọng!

Ai ngờ, Long Phi Dạ lại buông chén nước xuống, vội vã cúi đầu Hàn Vân Tịch xuống, vỗ vỗ sau lưng Hàn Vân Tịch: "Dùng sức ho, kìm nén làm gì, không muốn sống nữa sao?"

Hắn không chê sao?

Hàn Vân Tịch nhìn không được, nặng nề mà ho, ho rất lâu rất lâu mới ho hết nước kẹt trong cổ họng, xong xuôi hết, nàng cũng gần như không còn sức lực, dựa vào trong khuỷu tay Long Phi Dạ.

Nàng suy yếu cực kỳ, giống như một đứa bé phạm lỗi nhìn Long Phi Dạ, sợ hãi nhìn hắn, đang muốn xin lỗi, nhưng sau đó Long Phi Dạ lại cho nàng dựa vào gối đầu, còn hắn đi rửa tay.

Lời xin lỗi đã đến miệng, Hàn Vân Tịch lại nuốt xuống.

Nàng yên lặng nhìn Long Phi Dạ, không nhìn thấy mặt hắn, chỉ thấy một bên mặt lạnh lùng của hắn, lông mày có chút nhíu lại, tựa hồ có chút chán ghét, hắn rửa rất lâu, rất chăm chú.

Thật ra hắn không đẩy nàng ra cũng không tặc lưỡi, chỉ là, cũng không biết vì cái gì, nhìn Long Phi Dạ chuyên chú rửa tay như thế, trong lòng Hàn Vân Tịch có cảm giác mất mát không nói được.

Lau tay sạch sẽ, nhìn bàn tay được chăm sóc kỹ càng của mình, đáy mắt Long Phi Dạ xẹt qua một tia phức tạp, hắn lại rót một chén nước nữa, hỏi Hàn Vân Tịch: "Uống thêm chút?"

Hàn Vân Tịch lắc đầu, tạm thời không muốn uống.

"Lại uống chút đi."

Long Phi Dạ nói rồi dứt chén nước qua, Hàn Vân Tịch lại vô ý thức vươn tay ra tiếp lấy, hai người đều dừng lại, rất nhanh, Long Phi Dạ liền đưa chén nước cho Hàn Vân Tịch, thân nhiên nói: "Không ai giành với nàng, uống chậm một chút."

"Ừm." Hàn Vân Tịch lên tiếng, cúi đầu uống nước.

Hai người đều trầm mặc, hồi lâu, Hàn Vân Tịch mới mở miệng, "Vừa nãy... làm bản chàng rồi, thật ngại quá."

Long Phi Dạ nhàn nhạt "Ừ" một tiếng, cũng không nói thêm gì.

Nhưng Hàn Vân Tịch lại tự nhiên nổi nóng, ngay cả bản thân cũng không hiểu, nàng luôn luôn quả quyết dứt khoát, lại tiêu sái, vì sao trước mặt người đàn ông này lại luôn có cảm giác kì lạ thế này chứ?

Phải chăng có một cảm giác mong nhớ và hy vọng không nên có?

Ngay lúc này, Long Phi Dạ lạnh lùng hỏi: "Nàng hôn mê ba ngày ba đêm, chuyện gì xảy ra? Dọa ngất sao?"

Đôi đê tài này, Hàn Vân Tịch dễ chịu hơn, nàng ngẩng đầu lên, lộ ra vẻ kinh ngạc: "Ba ngày ba đêm?"

"Xảy ra chuyện gì? Sao lại ngất?" Long Phi Dạ lại hỏi.

"Ta cũng không biết, nhìn thấy nhiều mũi tên như vậy, ta cũng không dám ngẩng đầu, cũng không biết tại sao cảm thấy hô hấp có chút khó chịu, sau đó không nhớ rõ xảy ra cái gì." Hàn Vân Tịch vô cùng chân thành.

Ý có nghĩa là hắn ôm quá chặt nên bị choáng ngất?

Long Phi Dạ nhìn thẳng Hàn Văn Tịch: "Chỉ như vậy?"

Ai da, thật sự không dễ lừa tên này, Hàn Văn Tịch áp ứng: "Thật ra... thật ra lúc thần thiếp khó thờ, đẩy điện hạ mấy lần, thế nhưng điện hạ lo tránh những mũi tên kia nên không phát hiện, lực tay điện hạ quá mạnh, thần thiếp thoát không được."

Cái này không nói bóng nói gió gì cả, chính là hấn ôm quá chặt.

Nghe thế này, ánh mắt Long Phi Dạ cũng không láo xược nữa, Hàn Văn Tịch thấy thế liền cười trộm, đây coi là đùa bỡn Tần Vương sao?

Đánh chết cũng không thừa nhận, nàng không to gan như vậy đâu!

Nhân lúc chuyện này chưa nguôi nàng lại tiếp tục nói: "Điện hạ, thần thiếp thật sự ngắt ba ngày ba đêm sao? Thần thiếp không bị bệnh lạ gì chứ? Đại phu nói thế nào?"

"Nghỉ ngơi trước đi, đợi chút nữa kêu đại phu đến xem sao." Rốt cuộc Long Phi Dạ cũng thu hồi ánh mắt dò xét kia.

"Điện hạ, chuyện cảm địa ao độc... xử lý như thế nào?" Hàn Văn Tịch thử hỏi.

Long Phi Dạ nói những chuyện quý dị thế kia để cho tam đại thế gia sắp xếp.

"Quý dị vậy sao! Tại sao có thể như vậy chứ?"

Hàn Văn Tịch cực kì không thể tưởng tượng nổi, vô cùng kích động, nhưng đáy mắt lại hiện lên một tia giảo hoạt, toàn thế giới cũng chỉ có một mình nàng biết vì sao lại như vậy!

"Ao độc vốn đã quý dị, tam đại thế gia cũng không biết thế nào. Nhưng biến mất cũng coi như là chuyện tốt." Long Phi Dạ thản nhiên nói.

Nếu không phải ao nước và độc được thảo cùng nhau biến mất, hấn cũng không biết nên xử lý những vật kia như thế nào, dù gì đó cũng là bảo vật của Dược thành, muốn hủy đi cũng không dễ dàng.

Hàn Văn Tịch gạt đầu tới tấp, nàng làm chuyện này thần không biết quỷ không hay, dù tam đại thế gia lại có bản lĩnh thế nào đi nữa, tuyệt đối cũng không tìm ra ao độc, mà ao độc kia cũng không thể lại xuất hiện nước!

Cũng không biết vị Khang vương điện hạ kia biết được sản phẩm mới mà hấn khổ tâm vun trồng bị nàng nhò tận gốc, thu hết vào trong không gian thì hấn sẽ phản ứng ra sao?

Nàng hơi hơi hí mắt, làm bộ nghỉ ngơi, thật ra thần thức lại vụng trộm tiến nhập vào hệ thống giải độc, chỉ thấy rất nhiều độc được thảo và nước độc trong ao độc được đều giấu ở bên trong, nàng mới yên tâm.

Lần này đến Dược thành thật sự không uổng phí, bây giờ nàng còn chưa đủ tinh lực thử khởi động hệ thống giải độc để phân tích những độc được thảo và nước độc này, nhưng cũng đều rơi vào túi an toàn, nàng cũng không gấp gáp.

Hàn Văn Tịch cũng không biết nước độc và những độc được thảo này sẽ cho nàng kinh ngạc thế nào, đương nhiên, chuyện này hãy nói sau.

Sau một ngày nghỉ ngơi, rốt cuộc Long Phi Dạ và Hàn Văn Tịch cũng trở lại nhà trọ, mà lúc này, Cố Thất Thiếu đã tìm bọn họ đến sắp tuyệt vọng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 183: Bị Chê Cười, Cuối Cùng Phá Công

Long Phi Dạ và Hàn Văn Tịch đã biến mất sáu đêm, Cố Thất Thiếu tìm toàn bộ Dược thành cũng không có manh mối, ngay lúc hấn muốn chối bỏ danh dự của Long Phi Dạ, cuối cùng Long Phi Dạ và Hàn Văn Tịch cũng xuất hiện.

Hai người vừa vào phòng khách, đang định đóng cửa, Cố Thất Thiếu bỗng xuất hiện, một tay ngăn cửa, neho cặp mắt yêu đã hẹp dài, lạnh lùng cười, cả người tỏa ra khí lạnh nguy hiểm rợn người.

Hàn Văn Tịch nhún vai, thoải mái mở cửa mời hấn vào.

Cố Thất Thiếu không chỉ trích nàng cái gì cả, còn mỉm cười rục rờ với nàng.

Hàn Văn Tịch nhếch khóe miệng nhưng không cười, Cố Thất Thiếu nhìn về phía Long Phi Dạ, bờ môi lập tức câu lên một nụ cười mỉa mai: "Tần Vương điện hạ đi thám thính tin tức đã sáu ngày, chắc hấn thám thính không ít cơ mật đúng không?"

Long Phi Dạ không để ý, ngồi thẳng xuống pha trà, còn rót cho Hàn Văn Tịch một chén, ý bảo nàng tới ngồi xuống.

Hàn Văn Tịch đang muốn đi qua, Cố Thất Thiếu liền giành vị trí kia, tùy tiện nâng chén trà lên, uống hết một hơi: "Nghe nói bệnh dịch của Thiên Ninh để đô khổng chế không tệ, đến nay Tần Vương điện hạ vẫn chưa thực hiện lời hứa, bản thiếu gia cần phải bắt đầu tính toán lợi ích."

Long Phi Dạ cao cao tại thượng ngồi đó, không nói một lời, thậm chí không thèm nhìn Cố Thất Thiếu một chút.

Lần này, Cố Thất Thiếu cũng trầm mặc, dần dần thu về cười trong mắt, thay vào đó là khí tức nguy hiểm, cả phòng yên tĩnh, bầu không khí càng ngày càng không thích hợp, Hàn Văn Tịch ở một bên nhìn cũng không dám lên tiếng.

Long Phi Dạ cũng không phải là người không tuân thủ lời hứa, nhưng vì sao hấn hờ hững, Hàn Văn Tịch cũng không biết.

Rốt cuộc Cố Thất Thiếu mới chậm rãi đứng lên, trong con ngươi cười lạnh hiện lên một tia sát ý, nhưng mà ai biết, ngay sau đó, Sở Tây Phong tiến đến: "Điện hạ, thứ ngươi cần đã đưa tới."

Chỉ thấy trong tay Sở Tây Phong bùng một hộp gấm hình chữ nhật, vừa nhìn đã biết đây chính là bảo bối được cất giấu, Văn Tịch nghi ngờ bước lại gần, ngồi xuống bên cạnh Long Phi Dạ.

"Mở ra, để hấn kiểm tra hàng." Lúc này Long Phi Dạ mới nhàn nhạt mở miệng.

Kiểm hàng?

Chẳng lẽ cái này là...

Hàn Văn Tịch không thể tưởng tượng nổi, Cố Thất Thiếu neho hai con ngươi lại, vẻ mặt hoài nghi, chăm chú nhìn hộp gấm kia.

Sở Tây Phong đặt hộp gấm lên bàn, chậm rãi mở ra, chỉ thấy bên trong thật sự cất giấu một giống cây Dược trà, trên rễ bên trên còn mang theo thổ nhưỡng, cành lá bên trên còn có vài mầm non xanh nhọt.

"Cái này... chính là giống cây Dược trà!"

Hàn Văn Tịch vô cùng kinh ngạc, sùng bái nhìn Long Phi Dạ, Cố Thất Thiếu cũng coi như đợi trong vô vọng, tên này đã sớm nắm vật trong tay, hấn đi Mộc gia lúc nào, sao không kinh động đến bất kì người nào.

Lúc này Long Phi Dạ mới nhìn thẳng Cố Thất Thiếu, lạnh lùng nói: "Kiểm tra hàng đi."

Dù Cố Thất Thiếu không biểu hiện kinh ngạc, thế nhưng vẻ kinh ngạc dưới đáy mắt căn bản giấu không được.

Không cần kiểm, hấn liếc mắt liền biết được những thứ này là đồ thật, vô cùng chính xác!

Chỉ là... sao Long Phi Dạ chiếm được thứ này, phải biết rằng những thứ này cũng không phải của Mộc gia, mà là Tạ gia!

Hấn xưng nhầm Mộc gia, đó chỉ là một cái bẫy thôi.

Sở dĩ lựa chọn "giống cây Dược trà" chính là bởi vì người biết được thứ này ít càng thêm ít, sao Long Phi Dạ lại biết thứ này ở Tạ gia?

Mà hấn lại có thể trộm đến thần không biết quỷ không hay, mấy ngày nay Tạ gia cũng không truyền tin tức mất đồ.

Nói một cách khác, Long Phi Dạ cũng biết kẻ sách của hấn?

"Kiểm xong chưa?" Long Phi Dạ hơi không kiên nhẫn.

"Đúng, chính là thứ này, Tần Vương điện hạ tốc độ tốt, năng lực tốt!" Cố Thất Thiếu cũng không tiếc rẻ tán dương.

Ai ngờ, Long Phi Dạ lại lạnh lùng nói: "Vậy mang đồ vật đi đi, không tiễn."

Vừa dứt lời, đáy mắt Cố Thất Thiếu hiện ra vẻ tà lạnh âm trầm, không thể nghi ngờ nữa, hấn thua rồi, Long Phi Dạ rất khinh thường hấn, bất quá từ trước đến nay hấn chơi được thua được, hấn cười càng xán lạn hơn, vô cùng phong độ thờ dãi: "Vậy tại hạ không khách khí, đa tạ!"

Dứt lời, cầm đồ vật đi mất.

Nhìn qua tất cả đều rất bình thường, ai ngờ lúc này rốt cuộc Hàn Văn Tịch nhin không được, phụt một tiếng bật cười.

Mặc dù là bật cười nhưng lại mĩa mai hơn khuôn mặt lạnh lùng của Long Phi Dạ!

Mấu chốt là, chuyện này khiến Cố Thất Thiếu phát hiện mình mất hết mặt mũi trước mặt Hàn Văn Tịch.

Rốt cuộc, Cố Thất Thiếu phá công, khuôn mặt dù trời có sập đổ cũng tươi cười rốt cuộc cũng cứng đờ, đi thẳng ra cửa, khuôn mặt yêu đã tuyệt mỹ kia cũng cứng ngắc.

Long Phi Dạ, lần này, xem như người lợi hại!

Thấy Hàn Vân Tịch cười, khóe môi Long Phi Dạ cong lên ý cười hài lòng, chỉ là rất nhanh liền biến mất không thấy gì nữa.

"Sở Tây Phong, chuẩn bị xe, về Đế đô." Hắc nhàn nhật dặn dò.

"Bây giờ phải trở về sao?" Hàn Vân Tịch vội vã hỏi.

"Nàng có việc?" Long Phi Dạ hỏi lại.

"Ban đêm trở về được không? Ta còn có chút dược liệu chưa mua." Vất vả lắm mới đến Dược thành một chuyến, Hàn Vân Tịch còn muốn chuẩn bị thêm nhiều dược liệu.

Long Phi Dạ không trả lời, trầm tư.

Thấy thế, Hàn Vân Tịch vội vàng nói: "Nếu không điện hạ về trước đi, thần thiếp một mình trở về cũng được."

Nhưng Long Phi Dạ lại nói: "Dẫn nàng đến chỗ này, đi thôi."

Đến khi nhìn thấy "Sở dược liệu" bốn chữ này, suýt nữa dọa Hàn Vân Tịch, nàng không thể đoán được Long Phi Dạ lại đưa nàng đến đây.

Lúc nàng ở hội đấu giá có nghe đến nơi này, nơi này mua bán tất cả đều là tinh phẩm dược liệu thượng đẳng, nếu như không có tư cách hội viên, căn bản không vào được, nghe nói chỉ tiêu nơi này không ít hơn sân đấu giá.

Thật ra Hàn Vân Tịch cũng chỉ muốn đi dạo trung tâm buôn bán dược liệu nhỏ mà thôi, mua chút hàng rẻ thôi, bởi vì, trên người nàng không mang nhiều tiền.

Ở hội đấu giá nàng đã "hốt" một khoản của Sở Tây Phong, mặc dù là Sở Tây Phong nhưng trên thực tế kim chủ trả tiền là Long Phi Dạ, năm sáu vạn vàng cũng không phải số lượng nhỏ, nàng tự biết rõ.

Ai ngờ khi đến cửa, Long Phi Dạ liền đưa cho nàng một tấm thẻ vàng: "Đây là chứng cứ vào cửa, tất cả giao dịch chỗ này đều phải dùng tấm thẻ này, cầm chắc lấy. Sau khi mặt trời lặn, ta chờ nàng ở cửa."

Đây chính là tổng giám đốc bá đạo trong truyền thuyết sao?

Nàng không muốn, có phải hắc cũng sẽ mạnh mẽ đưa nàng không?

Nhưng Hàn Vân Tịch cũng không nói không muốn, Long Phi Dạ thật sự nhét thẻ vàng vào trong tay nàng, lại dặn một câu: "Sau khi mặt trời lặn ta chờ ở chỗ này, đừng quên."

Nói xong, hắc xoay người rời đi, Hàn Vân Tịch không có thời gian từ chối, đột nhiên phát hiện động tác xoay người của tên này thôi cũng đẹp như vậy!

Nhìn thẻ vàng trong tay, Hàn Vân Tịch có chút dở khóc dở cười, bất quá, Long Phi Dạ đã khẳng khái hào phóng như vậy, nàng cũng không khách khí, coi như chuyện này không thu phí khám bệnh của hắc đi!

Nàng cầm thẻ vàng quý trong tay, dáng người nhanh chóng biến mất trong Sở dược liệu.

Đưa Hàn Vân Tịch vào bên trong Sở dược liệu, Long Phi Dạ có thể yên tâm trăm phần, có thể đi vào nơi này đều không phải là người bình thường, nhưng có thể kinh doanh nơi này càng không phải là người bình thường, chỉ cần Hàn Vân Tịch không ra khỏi Sở Dược liệu, nhất định Sở dược liệu sẽ phụ trách an toàn tuyệt đối cho nàng.

Sở Tây Phong cho rằng Tần Vương điện hạ còn có những chuyện khác phải làm, nhưng mà ai ngờ Tần Vương lại không đi xa, mà là tiến vào một quán trà gần đó.

Phải biết rằng thời gian của Tần Vương điện hạ quý như sinh mệnh, trong tay hắc còn nhiều chuyện phải xử lý.

Đây có được coi là một cách làm hài lòng con gái không? Tóm lại, Sở Tây Phong không dám tưởng tượng.

Long Phi Dạ vừa uống trà, vừa thưởng thức bình sứ Thanh Hoa, trên khuôn mặt lạnh lùng có một tia âm trầm.

Sở Tây Phong vừa thấy bình sứ Thanh Hoa kia, cảm thấy hơi kinh hãi, chủ tử đã rất lâu không lấy vật này ra.

Đầu của cái này có một vị độc, có một cái tên cực kỳ êm tai "Mê Diệp Mộng", mà chính độc dược này, liên quan đến cả đời Tần Vương điện hạ, chỉ là Tần Vương lại hoàn toàn không biết gì về vị độc này cả.

Một năm trước độc của nội gian Bắc Lệ sử dụng rất giống với cái này, mặc dù không hoàn toàn như vậy, nhưng cũng xem như là đầu mối duy nhất, nếu không, sao Tần Vương điện hạ lại điều tra chuyện nội gian Bắc Lệ lâu như vậy chứ?

Phải biết rằng, Bắc Lệ càng uy hiếp Ninh Thiên, Thiên Vi Hoàng đế càng không dám phân tích lực đối phó Tần Vương.

Long Phi Dạ nhìn binh sử Thanh Hoa, có chút lo là, hồi lâu sau, hần mới nhìn Sở Tây Phong, thần nhiên nói: "Nàng... sẽ nhận ra loại độc này chứ?"

Nàng, người này không thể nghi ngờ chính là Hàn Vân Tịch.

Sở Tây Phong giật mình, vội vàng nói: "Điện hạ, xin nghĩ lại!"

Trước nay Hàn Vân Tịch luôn là một bí mật, cho dù nàng thật sự là phế vật tiểu thư của Hàn gia, mẫu thân của nàng Thiên Tâm phu nhân cũng không rõ lai lịch.

Chính bởi vì Hàn Vân Tịch độc thuật hơn người, vật quan trọng như vậy, càng không thể giao cho nàng.

Long Phi Dạ như có điều suy nghĩ nhìn Sở Tây Phong một chút, rất nhanh liền thu hồi binh sử Thanh Hoa, cũng không nói thêm gì nữa.

Sở Tây Phong suy nghĩ không thấu tâm tư của hần, muốn khuyên, nhưng lại chần chờ một chút, cuối cùng cũng không nói gì.

Sau khi mặt trời lặn, Long Phi Dạ đứng hẹn đến trước cửa Sở được liệu gặp Hàn Vân Tịch, Hàn Vân Tịch quả nhiên là bại gia nữ, liêu mạng mang một đồng được liệu, đây cả một xe ngựa.

Sở Tây Phong nhìn đến mắt tròn tròn, Long Phi Dạ ngược lại nháy nháy mắt, lúc Hàn Vân Tịch muốn trả thẻ vàng cho hần, hần chỉ thần nhiên nói: "Nàng giữ đi, sau này bản vương cần được liệu, tìm nàng là được."

"Không thành vấn đề, đa tạ điện hạ." Hàn Vân Tịch rất sáng khoái, nàng không thích cùng một nam nhân tranh luận về vấn đề tiền.

Một bên, Sở Tây Phong nhìn đến mắt tròn tròn, hần nghĩ, rốt cuộc hần không cần lo tiền điện hạ nhiều như vậy sẽ xài không hết.

Chuyến đi Dược thành này, Hàn Vân Tịch thu hoạch nhiều nhất, Long Phi Dạ cũng không uống công đến, tâm trạng hai người cũng không tệ, sau khi ăn bữa tối ở quán rượu, rốt cuộc cũng lên đường về Đế đô.

Về phần Cố Thất Thiếu, sớm đã bị người của Tà gia vây quanh, căn bản không rảnh quan tâm bọn họ.

Về phần tại sao Long Phi Dạ lại biết cây giống dược liệu trên tay Tà gia, đó chính là bản lĩnh của hần, mà về phần tại sao người của Tà gia lại biết cây giống dược liệu trên tay Cố Thất Thiếu, cái này rất rõ ràng là Long Phi Dạ tố giác.

Tóm lại, lần này Cố Thất Thiếu thua thiệt lớn, mà Hàn Vân Tịch kiếm được nhiều nhất!

Trở lại Đế đô đã là mấy ngày sau, độc dịch hạch cũng đã qua rồi, trải qua một phen càn quét, toàn bộ Đế đô sạch sẽ không ít, dường như ngay cả không khí cũng mát mẻ.

Hàn Vân Tịch mang hai hộp tổ yến tinh phẩm cho Nghi thái phi, Nghi thái phi vô cùng bất ngờ, vốn dĩ nghĩ rằng chuyện Vinh Lạc công chúa trước kia sẽ là một cái sẹo trong lòng Hàn Vân Tịch, không nghĩ rằng Hàn Vân Tịch còn tặng cho bà lễ vật này.

Lo lắng trong lòng Nghi thái phi lập tức biến mất, bà kéo tay Hàn Vân Tịch, cười hỏi: "Vân tịch, bụng của ngươi... cũng nên giành chút sức, lúc nào cho Tần Vương phủ chúng ta niềm vui đây."

Hàn Vân Tịch ngoài cười nhưng trong không cười, thực tình cảm thấy Nghi thái phi này chuyển biến quá lớn, nhưng nàng cũng không biết, bởi vì mấy câu trong yến tiệc đêm giao thừa Long Phi Dạ nói và chuyện kháng chi đã truyền đi khắp nơi, vị Tần vương phi này đang được thịnh sùng!

Qua loa vài câu, Hàn Vân Tịch liền vội vàng rời đi.

Nhưng bên phía viện, Mộ Dung đã lâu không lộ diện nhìn chăm chăm bóng lưng của nàng, đáy mắt tràn đầy oán hận!

Mấy ngày trước đây, Bình Bắc Hầu tới đây định ngày thành hôn, mặc dù mẫu phi lùi về sau, thế nhưng ngày nào nàng chưa gả thì chưa lộ mặt ra ngoài!

Ngay cả mẫu phi cũng đứng bên phía Hàn Vân Tịch, Mộ Dung tựa như biết mình nhất định phải tìm chỗ dựa khác, chỉ là lúc này ai có thể giúp được nàng đây?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 184: Biến Cố, Hàn Gia Gặp Nạn

Buổi sáng thứ hai từ ngày hồi phủ, Hàn Vân Tịch phát hiện Long Phi Dạ lại mất tích.

Điều ngoài ý muốn chính là, Sở Tây Phong lại mời Cố Bắc Nguyệt đến Phủ Dung viện, nói là Long Phi Dạ lúc ra ngoài đã giao phó rằng, bảo Cố Bắc Nguyệt đến bắt mạch cho nàng, xem xem cơ thể đã hồi phục chưa.

Đừng nói đến việc Sở Tây Phong bị dọa cho sợ hãi, ngay đến cả Hàn Vân Tịch vì được sủng ái quá mức mà sinh lo sợ, lần đầu tiên phát hiện ra tảng băng lớn này thật ra lại không hề vô tình, lạnh lẽo như gương mặt.

Cố Bắc Nguyệt sau khi kiểm tra cẩn thận, cũng không có cách nào có thể lý giải được tại sao nàng lại hôn mê lâu như vậy, chỉ có thể đoán là do sợ hãi cộng với việc mệt mỏi quá độ cho nên mới dẫn đến lao lực.

Cơ thể của Hàn Vân Tịch, thì nàng đương nhiên sẽ tự biết được, nàng liền gạt chủ đề này đi, hỏi Cố Bắc Nguyệt về việc ôn dịch.

Thuốc giải vừa đến, liền kịp thời cứu chữa và phòng bệnh, trong ngoài cung đều đại hỉ, chỉ là, Thiên Huy hoàng đế lại không vui nổi, ngày ngày lạnh mặt, vài nô tài phạm phải lỗi nhỏ trong cung đều bị phạt nặng, khiến cho lòng người sợ hãi.

Hàn Vân Tịch biết lần này mình đã đắc tội người rồi, nhưng mà, chuyện này sợ cũng không được, nàng coi như là đang nghe chuyện tiêu lâm thôi vậy.

"Vương Phi nương nương, nghe nói vị Cố Thất Thiếu kia là trang chủ của Thiên Hương trà trang?"

"Thiên Hương trà lâu cũng là của hắn đấy, chỉ là đã bị đóng cửa rồi thôi."

Hàn Vân Tịch vừa nhớ đến dáng vẻ thiết thời của Cố Thất Thiếu ở trong khách điểm vào hôm đó, liền thấy buồn cười, cái tên không biết lễ độ đó, rất đáng bị Long Phi Dạ xử lý.

"Thật không ngờ trong tay hắn lại có Tử Ngải Thảo." Cố Bắc Nguyệt thăm dò nói.

Hàn Vân Tịch không nghĩ nhiều như vậy, chỉ cho là Cố Bắc Nguyệt đang tò mò, cho nên nói hết chuyện Cố Thất Thiếu biết võ công, biết độc y cho hắn.

Đáy mắt Cố Bắc Nguyệt xẹt qua một tia phức tạp, chỉ gật gật đầu: "Đúng là một người kỳ lạ."

Hàn Vân Tịch cũng không nói nhiều về Cố Thất Thiếu, mà hưng phấn nói về việc mua thuốc ở Dược Thành, loại chuyện đào được được liệu quý này, chỉ có thể chia sẻ với "lọ thuốc" Cố Bắc Nguyệt, thì mới có được sự đồng cảm.

Hai người trò chuyện, bất giác đã đến chạng vạng, Sở Tây Phong và Triệu ma ma ở một bên lẳng lặng nhìn, nhìn thế nào cũng thấy không thoải mái.

"Sở thị vệ, có phải là ngài nên đưa vị thái y này đi rồi không?" Triệu ma ma thấp giọng.

"Khách quý của Vương Phi nương nương, bà dám đuổi?" Sở Tây Phong hỏi ngược lại.

Triệu ma ma đương nhiên là không có cái gan này, bà thành khẩn nói: "Sở thị vệ, lần sau đừng tìm Cố thái y đến xem bệnh nữa."

Hôm đó, sau khi Cố Bắc Nguyệt rời đi, Hàn Vân Tịch vốn định đến Hàn gia, nhưng mà nghỉ một chút, lại bất giác ngủ mất, ngủ một mạch đến khi trời sáng.

Muốn làm chuyện giải độc này cần phải tiêu tốn không ít tinh lực của người, nhưng mà, Hàn Vân Tịch lại chưa từng bắt đầu hệ thống giải độc.

Mấy ngày tiếp theo, người đều không muốn nhúc nhích, nhưng mà, cơ thể vẫn đang tốt, nàng chỉ cho rằng là do những ngày này ở Dược Thành quá mệt mỏi, chứ không hề lo là có chuyện gì bất thường.

Đương nhiên, mấy ngày liền, cũng đều không có tin tức của Long Phi Dạ, người giống như đã bốc hơi rồi vậy.

Vẫn luôn biết hắn hành tung thần bí, quý nhân nhiều sự, chỉ là, không biết bắt đầu từ lúc nào, Hàn Vân Tịch lại bắt giác quan tâm đến động thái của hắn.

Muốn biết chàng đang bận việc gì, lúc nào sẽ về, lúc nào sẽ đi. Không phải nói năm sau xuất hành sao? Chẳng lẽ chàng lại đi xa nhà rồi?

Sau độc ôn dịch, Thiên Huy hoàng đế thật sự không đến Tàn Vương Phủ gây rắc rối nữa, cũng không nhắc lại việc hòa thân, thế cục chiến trường tam đồ cũng đủ để hắn không muốn ăn uống gì nữa rồi.

Một tháng sau, sứ thần của Thiên Ninh và Tây Chu gặp mặt ở chiến trường tam đồ, nghe nói là để lập một bản khế ước hợp tác, sau đó, Tây Chu đem binh lực trước đây điều đến chiến trường rồi tiếp tục phân nhóm điều về.

Việc hòa thân thất bại, Tây Chu còn có thể đem binh lực điều động trở về, có trời mới biết Thiên Huy hoàng đế đã nhượng bộ thế nào trong bản khế ước hợp tác này.

Tóm lại, khế ước hợp tác không có hướng xã hội công khai, Thiên Ninh quốc nhất định là chịu không ít thiệt thòi.

Hàn Vân Tịch không hiểu quốc gia đại sự, nhưng mà, nàng cũng nhìn ra được, chuyện công chúa Vinh Lạc hòa thân, trông thì có vẻ là Tây Chu hoàng đế yêu thương Vinh Lạc công chúa, nhưng mà, trên thực tế chỉ cần Thiên Ninh nhượng bộ trong các phương diện khác, hợp tác của hai nước cũng nhất định sẽ dựa trên nền tảng hòa thân mà bàn luận.

Nói một cách khác, thật ra Thiên Huy hoàng đế cũng không nhất định là phải ép Long Phi Dạ, chỉ là, nếu không ép Long Phi Dạ, thì cái giá phải trả sẽ càng đắt hơn.

Tất cả, thủ đoạn, công cụ, mục đích mới là căn bản nhất.

Nhìn vào đạo lý này thì, Vinh Lạc công chúa cao cao tại thượng, nàng ta có gì mà kiêu ngạo chứ?

Quý tộc Hoàng tộc từ xưa đến nay, có bao nhiêu người có thể thực sự nắm giữ được vận mệnh của mình, nghĩ vậy, Hàn Vân Tịch liền cảm thấy mình thật may mắn, Hàn gia mặc dù suy bại rồi, nhưng cũng cho cô được tự do tuyệt đối.

Ai biết được, ngay lúc Hàn Vân Tịch cảm thấy may mắn, thì Hàn gia lại xảy ra chuyện, xảy ra chuyện lớn!

Lúc Tiểu Trầm Hương chạy đến, Hàn Vân Tịch vẫn còn đang ngủ, Tiểu Trầm Hương bỏ mặc sự ngăn cản của Triệu ma ma, trực tiếp xông vào phòng ngủ, vội đến nổi nước mắt như muốn trào ra.

"Chủ tử, Thất di nương bị người của Thuận Thiên phủ bắt đi rồi, bọn họ nói Hàn gia chúng ta hại chết hai mạng người."

Nghe xong lời này, Hàn Vân Tịch dường như nhảy dựng lên: "Có chuyện gì thế?"

"Chủ tử, người của Thuận Thiên phủ không chút khách khí nào cả, mau đi thôi, chúng ta vừa đi vừa nói." Tiểu Trầm Hương vội vàng thúc giục, sợ Thất di nương ở Thuận Thiên phủ sẽ bị chịu thiệt.

Theo lý, Hàn gia là nhà mẹ đẻ của Vương phi nương nương, hơn nữa, năm sau lại thịnh truyền rằng Vương Phi nương nương được chuyên sủng, không nể mặt sư thi cũng phải nể mặt Phật, cho dù là Thuận Thiên phủ thì cũng không dám hỗn xược.

Nghe thấy Tiểu Trầm Hương nói vậy, Hàn Vân Tịch liền cảm thấy không đúng lắm, lập tức thu dọn, cùng với Tiểu Trầm Hương lập tức đi về Thuận Thiên phủ. Trên đường đi, Tiểu Trầm Hương mới giải thích rõ ràng.

Hôm qua có Trần Thị phu nhân dẫn theo mẹ chồng lớn tuổi đến tiệm thuốc Thành Nam của Hàn gia để xem bệnh, chồng của Trần Thị mất sớm, ngoại trừ mẹ chồng ra, còn có một đứa con nhỏ, gia cảnh nghèo khó, chỉ dựa vào một mình nàng thêu thùa may vá để sống, chương quý Lý đại phu thấy bọn họ đáng thương, cho nên đích thân xem bệnh kê thuốc, còn không thu tiền.

Nhưng ai mà biết được, mẹ chồng Trần Thị sau khi uống thuốc, lại tắt thở chết.

Sáng sớm nay, Trần Thị liền kéo thi thể của mẹ chồng đến cổng Thuận Thiên phủ, gào khóc cáo trạng tiệm thuốc của Hàn gia hại chết người, đòi Hàn gia bồi thường.

Từ sau khi Hàn Tông An xảy ra chuyện, y quán, dược quán của Hàn gia đều đã đóng cửa.

Các dược quán, y quán trước đây của Hàn Gia, đều là nơi mà những người quyền quý cao sang trong Đế Đô hay đến, còn có sự chỉ định của riêng đại phu, đến nay danh tiếng bị hủy rồi, việc làm ăn đương nhiên cũng trở nên điêu đứng.

Y quán nhỏ ở Thành Nam là y quán duy nhất còn tồn tại, là do Thất di nương khăng khăng giữ lại, nói gì thì Hàn gia cũng là nhà y học thế gia, cho dù bại rồi, cũng không thể ngay đến cả y quán cũng không thể giữ lại, hai là, Thất di nương lương thiện, giữ lại y quán nhỏ này để cứu giúp những người nghèo khổ.

Đã gây tai họa lại còn vẫn muốn chữa bệnh, sợ chết mà vẫn nhắm mắt uống thuốc, huống hồ những người nghèo, được giá thấp hoặc là trị liệu miễn phí là đã tốt lắm rồi, làm gì có ai dám chửi Hàn gia chứ?

Bản thân hành nghề vì lương thiện, nhưng mà ai dám đảm bảo là sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

"Người mẹ chồng đó bị bệnh gì? Vì sao chết, chắc chắn là do liên quan đến thuốc sao?" Hàn Vân Tịch hỏi thật tình.

"Bị nhiễm phong hàn. Chủ tử, bệnh này ngay đến cả ta cũng biết là sẽ phải dùng thuốc gì, Lý đại phu không thể để xảy ra sai sót được! Nhưng mà Trần Thị kia thì cứ sòng chết nói rằng là chết vì uống thuốc của chúng ta, Thuận Thiên phủ lát nữa là thẩm án rồi, cũng không biết tình hình thế nào, nếu không phải là người của Thuận Thiên phủ tới bắt người, thì chúng ta còn không biết được!"

Tiểu Trầm Hương ở Hàn gia một thời gian, suốt ngày đều ở Y Thư và dược liệu hầu hạ Tiểu Dật Nhi, được nghe nhiều cho nên cũng biết được không ít điều, một chút bệnh phong hàn Lý chương quý đương nhiên là có thể trị được, sao có thể chết người được?

Lúc Hàn Vân Tịch và Tiểu Trầm Hương vội vàng đến Thuận Thiên phủ, cửa phủ đang đóng chặt, bên trong đang thẩm án.

Hàn Văn Tịch đến, Phủ Quân đại nhân đương nhiên là không dám chậm trễ, đang ở giữa giờ nghỉ xử án vội vàng đi qua vãn an, Hàn Văn Tịch vậy mà lại đích thân lên công đường rồi.

Thấy vậy, Phủ Quân đại nhân vội vàng hành lễ: "Hạ quan tham kiến Vương Phi nương nương!"

Nhất thời, tất cả các nha môn đều quỳ xuống hành lễ, Hàn Văn Tịch liếc mắt, chỉ thấy Thất di nương và Trần Thị đang quỳ ở đại đường.

Thất di nương nhìn trộm Hàn Văn Tịch, Hàn Văn Tịch không hề hiểu ý của bà, nhưng mà, trực giác cho rằng có chuyện không ổn.

Trần Thị mặc y phục trắng toát, đang đề tang, nàng ta không dám nhìn Hàn Văn Tịch, nằm rạp xuống trên nền đất, cơ thể gầy yếu run rẩy.

"Bình thân. Bản Vương Phi đặc biệt đến đây để nghe xử, mặc dù sự việc liên quan đến Hàn gia, nhưng mà cũng liên quan đến hai mạng người, không phải là chuyện đùa, Phủ Quân đại nhân không cần phải nề mặt bản vương, cứ làm theo lễ công!"

Thái độ nàng rất rõ ràng, sau đó liền tự tại ngồi xuống bên cạnh.

Phủ Quân đại nhân đứng dậy, vội vàng gạt đầu, đáy mắt xẹt qua một tia phức tạp, nhưng vẫn cung kính cười, sai người rót trà.

"Vương Phi nương nương yên tâm, hạ quan nhất định xử án công bằng!"

"Vậy thẩm án đến đâu rồi, Phủ Quân đại nhân nói nghe xem." Hàn Văn Tịch lại hỏi.

Ai mà biết được, Phủ Quân đại nhân lại nói: "Vương Phi nương nương, nhân chứng vật chứng đủ cả rồi, bây giờ có thể định tội được rồi."

"Định tội?" Hàn Văn Tịch nhíu mày.

"Lý đại phu bỏ thuốc độc vào trong thuốc phong hàn, khiến người bệnh trúng độc tử vong, tuy là sai sót, nhưng mà cũng đã là giết người." Phủ Quân đại nhân thành thật nói.

"Ngộ sát? Chứng cứ đâu?" Hàn Văn Tịch sao có thể tin được?

Ánh mắt của Phủ Quân đại nhân liếc một cái, sư gia lập tức liền cung kính đem ba thứ lên, một là báo cáo khám nghiệm tử thi, một là báo cáo kiểm tra thuốc của Lý đại phu, còn có một thứ nữa là đơn thuốc của Lý đại phu.

Hàn Văn Tịch nhìn một lượt, trên báo cáo khám nghiệm tử thi nói, người chết nhiễm phong hàn nặng, nhưng lại chết vì độc Quy Ngạch, báo cáo kiểm tra thuốc đã viết rất rõ, đã phân tích cả ba bao thuốc mà Trần Thị đem đến rồi, tổng cộng mười một vị thuốc, đều đã liệt ra, đúng thật là thuốc chữa phong hàn, chỉ là có thêm một vị thuốc độc, chính là Quy Ngạch.

Hơn nữa, điều chí mạng chính là, trong đơn thuốc của Lý phu nhân khai, chắc chắn là có vị thuốc Quy Ngạch.

Hàn Văn Tịch trầm tĩnh nhắm lại mười một vị thuốc, dường như phát hiện ra gì đó, đáy mắt xẹt qua một tia phức tạp.

Quy Ngạch có độc, hơn nữa là kịch độc, nhưng đồng thời cũng là một vị thuốc hay, một lượng ít Quy Ngạch và lượng thuốc nhất định phối hợp sử dụng đồng thời hủy đi độc tính, thì càng có thể điều trị hiệu quả hơn.

Nhưng mà, trị bệnh phong hàn, không cần dùng đến Quy Ngạch, Lý đại phu có hồ đồ đến đâu, thì cũng không thể bỏ Quy Ngạch vào đơn thuốc chứ?

Mặc dù buồn bực, Hàn Văn Tịch cũng hề biểu hiện ra, nhân nhát hỏi: "Lý đại phu đâu?"

Xem bệnh kê đơn là Lý đại phu, chủ phạm là ông, Thất di nương chỉ là người quản lý được quán mà thôi, nói thế nào cũng phải tìm Lý đại phu đến mới đúng.

Nhưng ai mà biết được, Phủ Quân đại nhân lại nói: "Vương phi nương nương, Lý đại phu đã chết."

Cái gì?

Tin tức này khiến cho Hàn Văn Tịch vốn rất điềm tĩnh lập tức xù lông lên: "Sao có thể như vậy, sao lại chết!"

"Trên đường áp giải, đã cán lưới tự sát." Phủ quân đại nhân thành thật trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 185: Hoài Nghi, Vậy Thì Sao

Vừa nghe đến Lý đại phu cắn lưỡi tự tử, đáy mắt Hàn Văn Tịch liền trở nên âm trầm

Thất di nương rốt cục nhìn không được mở miệng: "Vương phi nương nương, Lý đại phu không thể nào kê sai thuốc được, Lý đại phu đã hành nghề y mười năm tại Hàn Gia Y Quán, chưa từng thất thủ, ông ấy tuyệt đối không thể phạm phải sai lầm như vậy!"

"Thất di nương, trong đơn thuốc này chính là bút tích của Lý đại phu, bản quan vốn dĩ phán Lý đại phu tội ngộ sát, chứ không phải cố ý giết người, cũng là vì nghĩ đến ông ấy làm nghề y nhiều năm, y thuật cao siêu. Đến nay, chứng cứ xác thực, ý của Thất di nương chẳng lẽ cho là bản quan vu khống?" Phủ Quân đại nhân rất không khách khí.

Thất di nương không có chỗ để phản bác, liên tục lắc đầu: "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào! Lý đại phu chết có quá nhiều nghi vấn!"

"Lý đại phu là cắn lưỡi tự vẫn, theo bản quan thấy, ông ấy không phải là sợ tội mà tự sát, mà là tự thẹn với lòng, lấy cái chết để tạ tội." Phủ Quân đại nhân rất chắc chắn.

"Không thể nào, trong chuyện này nhất định là có hiểu lầm! Không thể nào." Thất di nương không phục, nhìn Hàn Văn Tịch với ánh mắt cầu cứu.

Thanh danh của Hàn Gia đã mất kể từ chuyện của thái tử, đến nay ngay đến cả một tiểu y quán để hành thiện cũng để xảy ra án mạng, chuyện này làm cho Hàn gia phải đứng ở trong giới y học thế nào đây, còn trọng chân gia nghiệp thế nào được đây?

Lý đại phu sợ tội tự sát, nhận cái tội danh này, thế nhưng mà, Hàn gia không thể nhận được!

Hàn Văn Tịch nheo mắt nhìn ba phần chứng cứ trong tay, trong lòng nghĩ giống hệt như Thất di nương, Lý đại phu sai một lỗi quá phổ thông, chết quá đột ngột, cái chết này của ông, không còn nghi ngờ gì nữa, chính là đang ép Hàn gia đến đường cùng.

Lúc này, Trần Thị vẫn luôn cúi đầu, oán hận nhìn Thất di nương, ghen ngào nói: "Cho dù có phải là hiểu lầm hay không, tóm lại, người uống thuốc của các người chết rồi, các người phải bồi thường! Phu quân của ta đã mất rồi, con trai nhỏ tuổi đều là do mẹ chồng chăm sóc, đến nay mẹ chồng mất rồi, những ngày tháng sau này, ta phải sống thế nào đây!"

Vốn còn đang không yên tâm về vị Trần Thị này, nhìn thấy thần sắc luống cuống, sợ sệt này của bà ta, Hàn Văn Tịch lại thấy hoài nghi, chỉ là, một người phụ nữ nghèo khổ như thế này, sao có thể có gan vì chút tiền bồi thường mà vu khống Hàn gia chứ?

Xem ra vấn đề quan trọng vẫn nằm ở trên người Lý đại phu, điều Thất di nương lo âu, cũng chính là những gì Hàn Văn Tịch đang nghĩ, nếu như Lý đại phu đã không tự sát vì trốn tội, thì án này phán xuống, người chịu trách nhiệm cũng vẫn là Lý đại phu, Hàn gia bồi thường, cũng không bị chịu tội, chỉ là, khoản bồi thường này cũng chính là nhận tội Y Quán làm chết người, đây không phải là chuyện nhỏ đối với Y Quán, thiệt hại về danh tiếng là chuyện lớn!

"Vương phi nương nương, nếu như không có vấn đề gì, bây giờ hạ quan sẽ định tội." Phủ Quân đại nhân dò hỏi.

Không có vấn đề?

Nhìn thì như không có vấn đề gì, Thất di nương cũng không hề phản bác, nhưng mà, Hàn Văn Tịch lại có rất nhiều vấn đề!

Hàn Văn Tịch uống một hớp trà, chuẩn bị hỏi, nhưng ai mà biết được nha môn lại đột nhiên chạy vào, báo tin, Đại Lý Tự sẽ lo vụ án này, bảo rằng Thuận Thiên phủ nhanh chóng bàn giao.

Tại Thiên Ninh Quốc, những án bình thường ở trong Đế Đô, đều do Thuận Thiên phủ xử lý, Đại Lý Tự là tòa án cao nhất, đại đa số những án nghiêm trọng cần xử lý, thì đều là những án liên quan đến dòng dõi quý tộc.

Chuyện của Hàn gia y quán và bách tính, Đại Lý Tự cũng lo, đây là do rảnh rồi quá, hay là quá coi trọng Hàn gia?

"Vô duyên vô cớ, Đại Lý Tự vì sao lại thẩm án?" Hàn Văn Tịch nhíu mày hỏi.

Nhưng mà, nha dịch lại ấp úng, không dám nói.

"Thành thật trả lời!" Hàn Văn Tịch lạnh giọng.

"Vương phi nương nương, tiểu nhân... tiểu nhân nghe người của Đại Lý Tự tới nói, là Thái hậu nương nương vừa mới hạ lệnh, Thái hậu nương nương nói... nói Hàn gia đã có tiền án là chuẩn bệnh sai cho thái tử, lần này nếu lại làm chết người... thì phải xử nặng... phải hủy đi tư cách hành nghề y của Hàn gia ở Thiên Ninh Quốc!"

Lời này vừa ra, tất cả mọi người ở đó liền yên lặng. Thất di nương ở bên dưới mặt trắng bệch, suýt chút nữa thì ngất xỉu.

Hủy bỏ tư cách làm nghề y, cái này là có ý gì?

Điều này có nghĩa là bất kể ai của Hàn gia từ giờ phút này sẽ không được chuẩn bệnh kê đơn nữa.

Có nghĩa là Hàn gia từ giờ đã hết duyên với giới y.

Có nghĩa là từ giờ Hàn gia sẽ mãi mãi không bao giờ vực dậy nổi!

Đây là sỉ nhục, không ai trong Hàn gia có thể chịu được nhục, đôi mắt Hàn Văn Tịch toát lên vẻ lạnh lẽo, nàng cười như hiểu ra được đây là chuyện gì rồi!

Một tháng qua, nàng còn đang buồn bực vì sao hai vị chủ tử trong cung kia phải chịu thiệt thòi lớn như vậy mà chẳng có chút động tĩnh nào, không ngờ, thái hậu bắt đầu động thủ rồi.

Không làm gì được nàng, liền khai đao với Hàn gia, đây là kiểu gì vậy?

Nếu Thái hậu đã động thủ, vậy thì lần này nàng sẽ cho thái hậu biết, nhà mẹ của nàng, không ai có thể đập đổ được!

Hàn Văn Tịch cười lạnh, nhàn nhạt nói: "Nếu đã là lệnh của Thái hậu, Phù Quân đại nhân liền làm theo đi."

Thuận Thiên Phù Quân chỉ đợi câu này của Hàn Văn Tịch, ông liền lập tức hạ lệnh, đem tài liệu liên quan đến vụ án và nhân viên chuyển giao cho Đại Lý Tự, Đại Lý Tự ngày mai mới bắt đầu thẩm án, Thất di nương không phải chủ phạm, cho nên không bị giam giữ.

Đại Lý Tự vừa đi ra, Thất di nương liền không đợi được thấp giọng: "Văn Tịch, Lý đại phu nhất định là bị mua chuộc!"

Hàn Văn Tịch gật gật đầu, người mình vẫn đều có thể nhìn ra là Lý đại phu đã bị mua chuộc rồi, hơn nữa, Hàn Văn Tịch còn khẳng định người đứng đằng sau chính là Thái hậu.

Chỉ là, Đại Lý Tự thẩm án, cần có chứng cứ.

Lý đại phu tự sát rồi, đã tự mình diệt khẩu, muốn tìm ra chứng cứ bị mua chuộc, không hề dễ.

"Thất di nương, người yên tâm, cho dù không tóm được người đứng sau Lý đại phu, chuyện này cũng không thể liên lụy đến Hàn gia được." Hàn Văn Tịch rất chắc chắn.

Nghe thấy câu này, Thất di nương liền do dự, thấp giọng: "Văn Tịch, gần đây đang đồn rằng con có được sự chuyên sùng của Tần Vương điện hạ, chuyện này... có thật không? Nếu như có sự giúp đỡ của Tần Vương, vậy thì ta yên tâm rồi."

Ừm..

Hàn Văn Tịch dở khóc dở cười, cái này liên quan gì đến Long Phi Dạ? Mấy ngày rồi nàng chưa gặp Long Phi Dạ!

Hàn Văn Tịch hít sâu một hơi, thành thật nói: "Thất di nương, chuyện này không cần Tần Vương phải ra mặt con cũng giải quyết được, tin con đi!"

Nàng vừa nói, vừa vén lưu hải lên, ánh mắt linh động xẹt qua một tia cơ trí, dường như biết rõ tất cả, chứa một sức mạnh khiến cho người khác có thể yên tâm.

Thất di nương lúc này mới biết là mình hiểu lầm rồi, chỉ là, bà vẫn không nhịn được hỏi: "Văn Tịch, vậy chuyện của con và Tần Vương..."

"Vẫn tốt, vẫn tốt ạ, Thất di nương người mau về đi, đừng để Dật Nhi lo lắng."

Hàn Văn Tịch đánh trống lảng, vội vàng tiễn Thất di nương lên xe ngựa, bảo xa phu nhanh chóng đi!

Mặc dù lời đồn thịnh truyền rất lâu, thế nhưng, đây là lần đầu tiên có người hỏi chuyện này trước mặt Hàn Văn Tịch, nàng cũng không biết phải trả lời thế nào.

Nhìn xe ngựa đã đi rồi, Hàn Văn Tịch lúc này mới nhẹ nhàng thở ra một hơi, ai biết được, Tiểu Trần Hương lại ở sau lưng nàng yếu ớt oán hận nói: "Chủ Tử, ta vẫn còn chưa lên xe..."

Hàn Văn Tịch lúc này mới nhớ ra là vẫn còn Tiểu Trần Hương, quay đầu lại nhìn, còn chưa mở miệng, Tiểu Trần Hương lại nói: "Chủ tử, vẫn tốt là tốt thế nào ạ?"

Mang tai Hàn Văn Tịch lập tức liền đỏ lên, híp mắt đến gần: "Người đó, mồm miệng càng ngày càng lợi hại rồi đó!"

Tiểu Trần Hương cười khanh khách, đang muốn trốn, Hàn Văn Tịch lại giữ chặt lại: "Đi, cùng ta đến nhà Lý đại phu."

Mặc dù thi thể của Lý đại phu còn ở lại Đại Lý Tự, nhưng Lý gia đã dựng linh cữu, bày linh vị, một nhà trên dưới đều mặc đồ tang, bầu không khí rất nặng nề.

Hàn Văn Tịch không hề kinh động bất kỳ ai, chỉ gặp phu nhân của Lý đại phu, Hồng thị.

"Ngồi đi, ở đây không còn ai khác, không cần giữ lễ tiết."

Hàn Văn Tịch đã nói như vậy, nhưng Hồng thị vẫn không dám ngồi, cung kính đứng ở một bên, cúi đầu trầm mặc.

Bởi vì thân phận của nàng, sợ nàng?

Hay là còn có nguyên nhân khác nên chột dạ?

"Xảy ra chuyện như vậy... Lý phu nhân nén bi thương, nên tự bảo trọng." Hàn Văn Tịch thản nhiên nói.

Hồng thị an tĩnh khom người: "Tạ Vương phi nương nương quan tâm."

"Lý phu nhân, người cảm thấy Lý đại phu có khả năng kê sai thuốc không?" Hàn Văn Tịch đột nhiên hỏi, nói thẳng không vòng vèo.

Hồng thị bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn lại, nhưng mà, vừa thấy đôi mắt sáng trong của Hàn Văn Tịch liền lập tức cúi đầu, ghen ngào nói: "Dân phụ cũng không tin, chỉ là đơn thuốc kia... bút tích đó chính xác là của ông ấy."

Hàn Văn Tịch không thích người nói chuyện mà không nhìn đối phương.

"Lý phu nhân, mấy ngày nay Lý đại phu có gì bất thường, hay có qua lại với ai không?" Hàn Văn Tịch lại hỏi.

Hồng thị vẫn cúi đầu không nhìn Hàn Văn Tịch, bà cũng không nghĩ nhiều liền lắc đầu: "Mọi thứ đều vẫn đang bình thường, sao lại phát sinh chuyện này chứ..."

Bà vừa nói, vừa cúi đầu nức nở.

Hàn Văn Tịch đứng dậy đến, từng bước một đến gần, Hồng thị lập tức liền lui lại, càng cúi đầu thấp hơn.

"Lý phu nhân, người nói xem... có khi nào Lý đại phu có nỗi khổ gì không?" Hàn Văn Tịch lại hỏi.

Hồng thị liền run bần bật, vội vàng giải thích: "Vương phi nương nương, ông ấy thì có thể có nỗi khổ gì chứ, cho dù có nỗi khổ gì thì cũng không thể hại người! Ông ấy là một đại phu, có lẽ là do nhất thời thất thủ, sau đó biết mình sai rồi, ấy vậy tự trách cho nên mới... hu hu..."

Hồng thị đang nói, liền khóc thành tiếng, không nói tiếp được nữa.

Hàn Văn Tịch khe khẽ thở dài, lui lại, không làm khó Hồng thị nữa, an ủi vài câu, sau đó liền rời đi cùng Tiểu Trầm Hương.

Lên xe ngựa, Tiểu Trầm Hương liền không đợi được nữa nói: "Chủ tử, Lý phu nhân sau có thể như vậy, ngay đến cả người ngoài như ta còn thấy đang yên đang lành, Lý đại phu lại chết như vậy! Sao bà ấy lại không thấy kỳ lạ chứ?"

"Người cũng nhìn ra rồi sao?" Hàn Văn Tịch thản nhiên nói.

"Lý phu nhân nhất định là biết được gì đó." Tiểu Trầm Hương nghiêm túc.

Hàn Văn Tịch cười nhạt không nói gì, ngay đến cả tiểu y quán ở Thành Nam cũng mất rồi, quay về Hàn gia...

"Quay về Hàn gia rồi? Ha ha, đụng phải rồi chứ?"

Thái hậu vừa nghe được là Hàn Văn Tịch rời khỏi Lý gia, liền cười lạnh.

"Thái hậu nương nương, cho dù nàng ta có tra ra được chỗ Lý phu nhân, chỉ cần Lý phu nhân không mở miệng, thì cho dù nàng ta có hoài nghi thế nào, thì ngày mai án này cũng sẽ được định tội."

Người nói những lời này, không phải là ai khác, chính là Mộ Dung Uyển Như ở Tàn Vương phủ!

Mặc dù bọn họ ở trong cung, thế nhưng lại luôn để ý đến vụ án mạng y quán.

Thái hậu không ngờ rằng Hàn Văn Tịch lại không dựa vào bà, hòn ngọc quý trên tay của Nghi thái phi là Mộ Dung Uyển Như lại tự tìm đến cửa, dâng lên kế sách bức tử Hàn gia cho bà.

Mà Mộ Dung Uyển Như cũng chưa từng nghĩ đến có một ngày mình lại phản bội Nghi thái phi mà đứng về phía Thái hậu nương nương.

Nghi thái phi đối đãi với nàng ân sủng như núi, nhưng mà, lần này là do Nghi thái phi phản bội nàng trước, nàng tuyệt không hối hận.

Trước đây Nghi thái phi đã nói rồi, sẽ gả nàng cho Tàn Vương làm trắc phi, sẽ vĩnh viễn được ở lại Tàn Vương phủ! Kết quả thì sao? Nàng mất đi trinh tiết, còn phải đính hôn với Bắc Hầu phủ, Nghi thái phi ngoài việc tức giận ra, thì cũng không giúp gì cho nàng!

Nghi thái phi trước đây cũng đã nói, Hàn Văn Tịch dám bước vào cửa, sẽ cho nàng ta đẹp mặt, thế nhưng kết quả thì sao? Không chỉ có Tàn Vương nhìn nàng với con mắt khác, ngay đến cả Nghi thái phi cũng giống như bị quý ám, đối tốt với nàng ta, nghe lời nàng ta nói!

Mộ Dung Uyển Như chịu đựng những điều này thế nào, nàng tuyệt đối sẽ không nhận thua với Hàn Văn Tịch, nàng chỉ biết, mình còn tiếp tục đặt hi vọng ở chỗ Nghi thái phi, thì cuối cùng cũng chỉ có thể đi đến bước đường phải ngoan ngoãn gả đi.

Mà người có thể thay đổi tất cả những thứ này, chỉ có Thái hậu!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tài Tiểu Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.